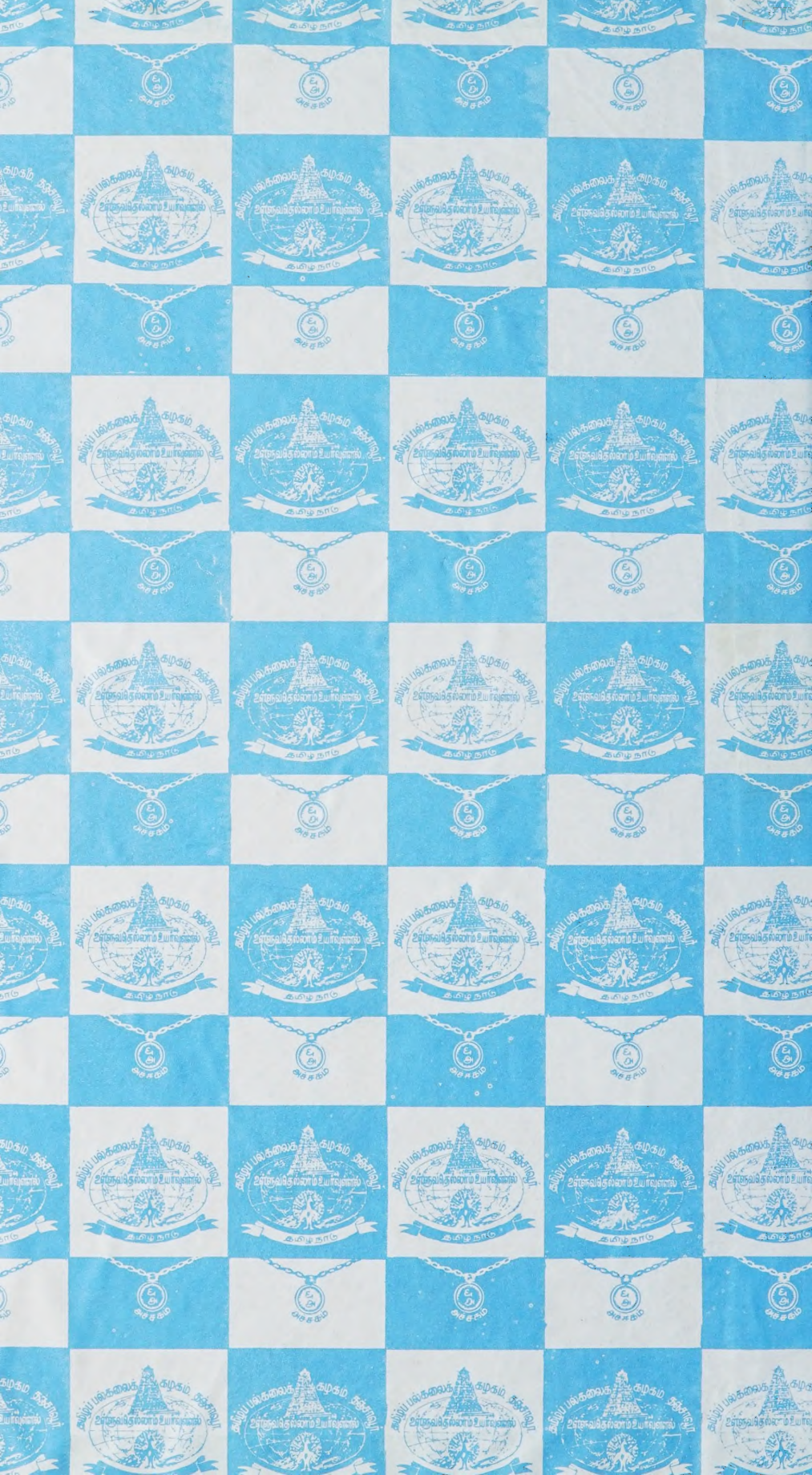

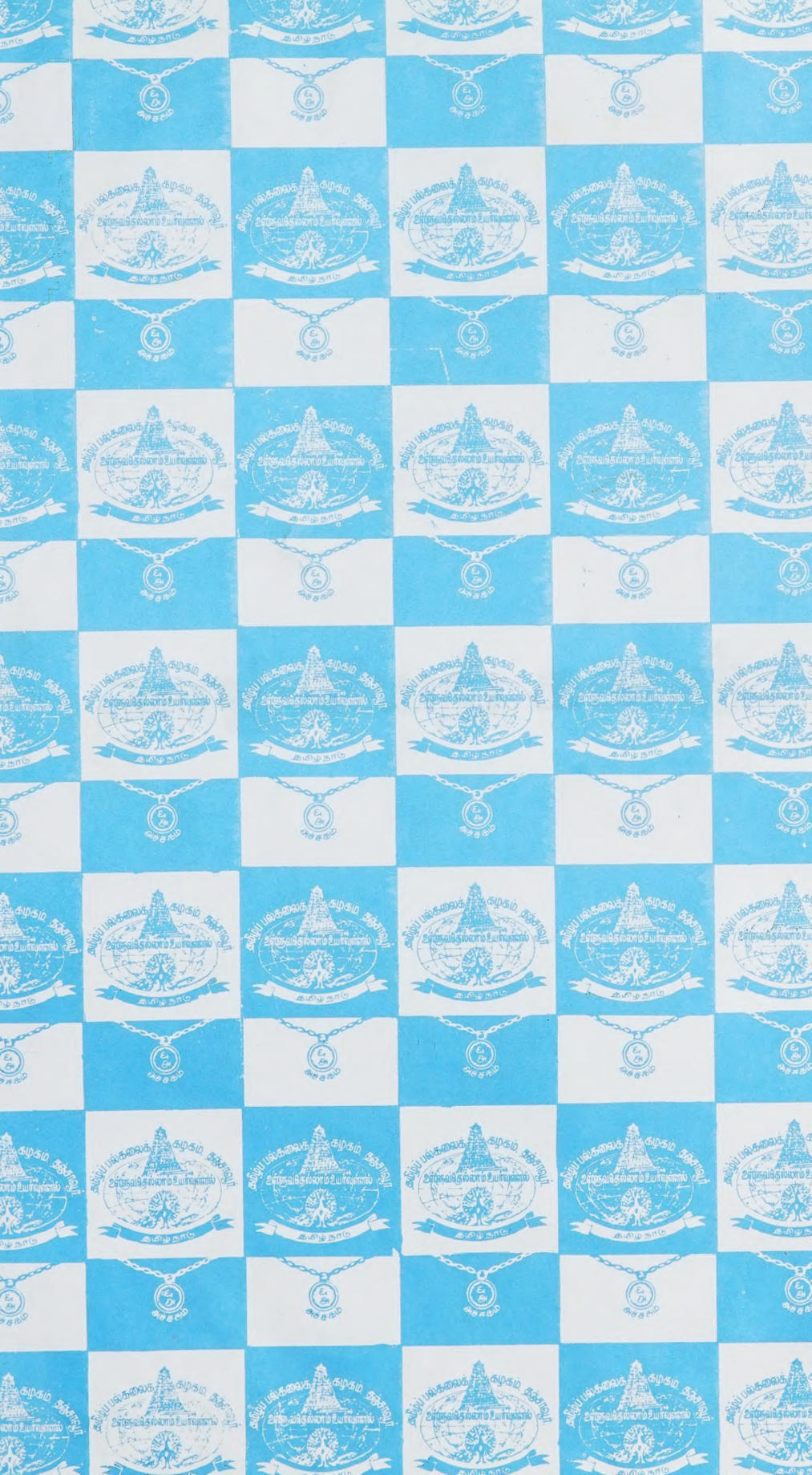
வாழ்வியற் களஞ்சியம்

தொகுதி பதினான்கு

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
University of Toronto Scarborough Library

<https://archive.org/details/socialscienceshu14unse>

வாழ்வியற் களஞ்சியம்

வாழ்வியற் களஞ்சியம்

தொகுதி பதினான்கு

(முதீர்ச்சி - னௌ)

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர் 613 010.

வாய்ச்சொல்கள் நுயலிழைப்பு
குணாநித்ய ஐசுவரியம்

(நான்காம் - பதிப்பாண்டு)

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு எண்: 332

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2039 ஆடி - சூலை 2008

துறை	:	களஞ்சிய மையம்
நூல்	:	வாழ்வியற் களஞ்சியம்
பதிப்பு	:	முதற் பதிப்பு
விலை	:	உரூ.800/-
ஒளி அச்சு	:	தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
அச்சு	:	தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக மறுதோன்றி அச்சகம் தஞ்சாவூர்

வாய்ச்சொல்கள் நுயலிழைப்பு பதிப்பு

.010 810 நுயலிழைப்பு

வாழ்வியற் களஞ்சியம்

வேந்தர்

மேதகு சுர்ஜித்சிங் பர்னாலா

ஆளுநர், தமிழ்நாடு

புரவலர்

மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி

முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு

இணைவேந்தர்

முனைவர் க. பொன்முடி

உயர்கல்வி அமைச்சர், தமிழ்நாடு

துணைவேந்தர்

முனைவர் ம. இராசேந்திரன்

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்

பேரா. முனைவர் அ.மா. பரிமணம்

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்(பொ)

முனைவர் நே. ஜோசப்

பொறுப்பாசிரியர்

முனைவர் சா. உதயசூரியன்

பதிப்புக் குழு

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்

பேரா. முனைவர் அ.மா. பரிமணம்

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்(பொ)

முனைவர் நே. ஜோசப்

பதிப்பாசிரியர்

பேரா. தெ. பாலசுப்பிரமணியன், வரலாறு அகழாய்வு

செய்தி திரட்டுவோர்

முனைவர் சீ. பக்தவச்சலு, மானிடவியல், கல்வியியல், சமூகவியல்

முனைவர் சா. உதயசூரியன், மொழி, மொழியியல், தத்துவம்

மொழி வல்லுநர்கள்

திரு க. அம்பிகாபதி

திரு செ.இரே. செயச்சந்திரன்

முனைவர் அர. கமலதீயாகராசன்

ஓவியர்

முனைவர் இரே. அன்பரசன்

நன்றியுரை

பதினான்காம் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஒளிப்படங்களுக்குப் பயன்பட்ட நூல்கள்

Encyclopaedia Britannica, Encyclopedia Americana, Compton's Encyclopaedia, The Illustrated Encyclopaedia of Mankind, The Art of India By C. Sivarama Murthi, Archaeology, The World Book Encyclopaedia, Anthropology by Victor Barnouw, Sociology by Elbert W. Stewar, Sociology by David Popenoe.

ஒளிப்படங்கள் வழங்கிய தனியார் மற்றும் பொது நிறுவனங்கள்

அரசு அருங்காட்சியகம், சென்னை; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை; டாக்டர் கு. முருகேசன், தஞ்சாவூர்; திரு அ. காசிலிங்கம், பெருமாங்குப்பம்.

மேலே கண்ட நூல்களின் உரிமையாளர்களுக்கும், தனிப்பட்ட பெரு மக்களுக்கும், பொது நிறுவனங்களுக்கும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வாழ்வியற் களஞ்சிய மையத்தின் சார்பில் என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முந்திய தொகுதிகளைப் போன்றே இத்தொகுதியும் சிறப்பாக அமைவதற்கு ஆலோசனைகள் வழங்கிய மதிப்பிற்குரிய துணைவேந்தர் டாக்டர் ம. இராசேந்திரன் அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி உரியது. அயராது உழைத்து வரும் வாழ்வியற் களஞ்சிய அனைத்துப் பணியாளர்களுக்கும், களஞ்சியச் செயற்பாட்டிற்குத் துணை நிற்கும் பதிவாளர் பொறுப்பு டாக்டர் க. பாசுகரன் அவர்களுக்கும், முன்னாள் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்கள் பேரா. டாக்டர் நா. பாலுசாமி அவர்களுக்கும், டாக்டர் அ.மா. பரிமணம் அவர்களுக்கும் பதிப்புத்துறை இயக்குநர்(பொ) டாக்டர் ஆ. இராமநாதன் மற்றும் அச்சகத்தாருக்கும் என் நன்றி.

தஞ்சாவூர்

நாள்.17-7-2008

நே. ஜோசப்

முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் (பொ)

கட்டுரையாளர்கள் முகவரி

அ.அ.

திரு அ. அப்துல் மஜீத்
பதிவு அலுவலர் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை
22, இக்பால் காலனி
தோல்கேட்
திருச்சி.

அ.மா.ப.

டாக்டர் அ.மா. பரிமணம்
20, கிருட்டிணன் கோயில் - 3ம் தெரு
மானம்புச்சாவடி
தஞ்சாவூர்.

அ.இரா.ச.

திரு அம்பை இரா. சங்கரன்
பெருஞ்சொல்லகராதித் துறை (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

அ.மு.ப.

திரு அ.மு.பரமசிவானந்தம்
பேராசிரியர்
29, அய்யாவு தெரு
செனாய் நகர்
சென்னை.

அ.க.

டாக்டர் அ. கணபதி
53, நீயூ எல்.ஐ.சி. காலனி
அண்ணாநகர்
மதுரை.

அ.ர.க.

டாக்டர் அ.ர. கமலதியாகராசன்
விரிவுரையாளர்
19, புதுத்தெரு
திருவாரூர்.

அ.கா.

டாக்டர் அ. காமாட்சிநாதன்
மொழியியல் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

அ.வி.

டாக்டர் அ. விசுவநாதன்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி.

அ.சி.

திரு அ. சிவசங்கரன்
பேராசிரியர்
வரலாற்றுத்துறை
திரு.வி.க. அரசு கலைக்கல்லூரி
திருவாரூர்.

ஆ.ச.

திரு ஆ. சந்திரசேகரன்
பேராசிரியர்
டி 76-ஏ, 7வது அவென்யூ
பெசன்ட் நகர்
சென்னை.

அ.த.

திரு அ. தட்சிணாமூர்த்தி
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
திருபுட்பம் கல்லூரி
புண்டி
தஞ்சாவூர்.

ஆ.செ.

திரு ஆ. செல்லப்பெருமணி
ஆய்வாளர். மானிடவியல் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

ஆர்.ம.

திரு ஆர். மணியன்
பேராசிரியர்
தமிழ் விரிவுரையாளர்
தியாகராசர் கல்லூரி
மதுரை.

இர.அ.

திரு இர. அன்பழகன்
பேராசிரியர்
வணிகவியல் துறை
அஞ்சல்வழிக்கல்வித் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

இரா.ஆ.

திரு இரா. ஆலாலசுந்தரம்
முதல்வர்
திரு.வி.க. அரசுகலைக் கல்லூரி
திருவாரூர்.

இரா.இரா.

திரு இரா. இராசேந்திரன்
துணைப் பேராசிரியர்
மாநிலக் கல்லூரி
சென்னை.

இரா.இள.

புலவர் இரா. இளங்குமரன்
தமிழியல் துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
அழகர்கோயில் சாலை
மதுரை.

இரா.க.

டாக்டர் இரா. கலைக்கோவன்
சி-87, 8ஆவது குறுக்குச்சாலை
தில்லைநகர் மேற்கு
திருச்சி.

இரா. கி.

திரு இரா. கிருட்டிணமூர்த்தி
வரலாற்றுத்துறை
அ.வீ.வா. நினைவு திருப்புப் பம் கல்லூரி
பூண்டி
தஞ்சாவூர்.

இரா.குரு.

திரு இரா. குருநாதன்
துணைப் பேராசிரியர்
கரந்தை உமாமகேசுவரனார் கலைக் கல்லூரி
தஞ்சாவூர்.

இரா. கோ.

டாக்டர் இரா. கோலப்பிள்ளை
தத்துவத்துறைப் பேராசிரியர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

இரா.சா.

டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி
330, குறள் இல்லம்
மாரியப்பாநகர்
அண்ணாமலைநகர்.

இரா.சு.

திரு இரா. சுவாமிநாதன்
சென்னை உரத் தொழிற்சாலை
மணலி, சென்னை.

இரா.செ.

டாக்டர் இரா. செயபால்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
அ.வீ.வா. நினைவு புட்பம் கல்லூரி
பூண்டி
தஞ்சாவூர்.

இரா. பா.

டாக்டர் இரா. பாலசுப்பிரமணியன்
தமிழ்த் துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி.

இரா.பால.

டாக்டர் இரா. பாலகிருஷ்ணன்
மொழியியல் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

இரா.வி.கோ.

திரு இரா. விவேகானந்த கோபால்
நூலகர்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

இரெ.அ.

டாக்டர் இரெ. அன்பரசன்
2, திருநகர்
நாஞ்சிக்கோட்டை சாலை
தஞ்சாவூர்.

எச்.அ.

திரு எச். அமீர் அலி
பேராசிரியர்
வரலாற்றுத்துறை
ஏ.வி.சி. கல்லூரி
மயிலாடுதுறை.

எச்.சி.

டாக்டர் எச். சித்திரபுத்திரன்
பேராசிரியர்
அகராதியியல் துறைத் தலைவர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

எம்.அ.

டாக்டர் எம். அமிர்தவர்சினி
வரலாற்றுத்துறை
சீதாலெட்சுமி இராமசுவாமி கல்லூரி
திருச்சி.

எம்.சீ.

டாக்டர் எம். சீராளன்
நூலகர்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

எம்.க.

டாக்டர் எம்.கசீலா
பேராசிரியர் (ஓய்வு)
மொழியியல் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

எம்.ஐ.

திரு எம். ஐபருல்லாகான்
அரசியல் துறை
சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி
தாம்பரம்
சென்னை.

என்.சீ.

திரு என். சீனிவாசன்
21, ஏ.எஸ்.எம். காலனி
இராமநாதபுரம்
தஞ்சாவூர்.

என்.க.

டாக்டர் என். கரேந்திர பிரசாத்
உளவியல் பேராசிரியர்
பூ.சா.கோ.கலை மற்றும் அறிவியற் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்.

என்.எஸ்.பா.

டாக்டர் என்.எஸ்.பாலசுப்பிரமணியன்
186, முனிச்சாலை
மதுரை.

எஸ்.அ.

திருமதி எஸ். அன்புக்கொடி
318, எச்.ஐ.ஐ. பெல்லி ஏரியா
அண்ணா நகர்
சென்னை.

எஸ்.ஐ.

டாக்டர் எஸ். ஐதர்அலி
தமிழ்த் துறைத் தலைவர்
வகுபு வாரியக் கல்லூரி
மதுரை.

எஸ்.கி.

திரு எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார்
'சுதர்சனம்' ஆசிரியர்
புத்தூர் அக்ரகாரம்
திருச்சி.

எஸ்.க.

டாக்டர் எஸ். சுவாமிநாதப்பிள்ளை
கல்வியியல் பேராசிரியர்
தொழில்நுட்ப ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனம்
தரமணி
சென்னை.

எஸ்.ஜெ.

டாக்டர் எஸ். ஜெகதீசன்
2, பொன்மேனி நாராயணன் தெரு
எஸ்.எஸ். காலனி
மதுரை.

ஏ.ஆ.

டாக்டர் ஏ. ஆதித்தன்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

க.அ.

திரு க. அம்பிகாபதி
மொழிவல்லுநர் (ஓய்வு)
களஞ்சியமையம்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

க.ஆ.

திரு க. ஆறுமுகம்
பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
சிக்கைய நாயக்கர் அரசினர் கலைக் கல்லூரி
திருப்பூர்.

க.இரா.

டாக்டர் க. இராமையன்
பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
அ.வீ.வா. நினைவு திருபுட்பம் கல்லூரி
புண்டி, தஞ்சாவூர்.

க.த.தி.

டாக்டர் க.த.திருநாவுக்கரசு
இயக்குநர் (முன்னாள்)
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை.

க.மு.

டாக்டர் க. முருகையன்
மொழியியல் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

கி.அ.

டாக்டர் கி. அரங்கன்
மொழியியல் துறைத் தலைவர் (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

கி. இரா.

டாக்டர் கி. இராசேந்திரன்
இணைப் பேராசிரியர்
உளவியல் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

கி.கோ.

திரு கி. கோதண்டபாணி
பேராசிரியர்
11/13 திருமகள் இல்லம்
பிரதாபசிம்மபுரம்
தஞ்சாவூர்.

கி.ர.அ.

டாக்டர் கி.ர. அனுமந்தன்
ஓய்வு பெற்ற வரலாற்றுத்துறைத் தலைவர்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

கு.சு.

டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி
முதல்வர்
செந்தமிழ்க் கல்லூரி
திருப்பனந்தாள், தஞ்சாவூர்.

கு.மு.

டாக்டர் கு. முருகேசன்
இணைப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)
நாடகத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

கு.வெ.பா.

கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்
பேராசிரியர் (ஓய்வு)
இலக்கியத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

கே.என். இரா

டாக்டர் கே.என். இராமானுஜம்
இணைப் பேராசிரியர்
வணிகவியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

கே.சே.

திரு கே. சேஷாத்திரி
வரலாற்றுத்துறை
அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிலையம்
அண்ணாமலைநகர்.

கே.ஜி.கி.

திரு கே.ஜி. கிருட்டிணன்
711, வைஜயந்தி
16, ஆம் மெயின் தெரு
சரசுவதிபுரம்
மைசூர்.

கே.ஜி.சே

திரு கே.ஜி. சேஷாத்ரி
பேராசிரியர்
கல்லூரி முதல்வர் (ஓய்வு)
வடக்கு வீதி
தஞ்சாவூர்.

கோ. இராம

டாக்டர் கோ. இராமதீர்த்தம்
பேராசிரியர், சமூகவியல் துறை
மதுரைக் கல்லூரி
மதுரை.

ச.க.

டாக்டர் ச. கங்காதரன்
தத்துவத் துறைப் பேராசிரியர்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

ச.சா.

டாக்டர் ச. சாம்பசிவன்
தமிழ் விரிவுரையாளர்
அஞ்சல்வழிக் கல்வித்துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

ச. பா.

திரு ச. பாலசுந்தரம்
பேராசிரியர்
367, மேலராச வீதி
தஞ்சாவூர்.

ச.மெ.

திரு ச. மெய்யப்பன்
பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

சா.உ.

டாக்டர் சா. உதயசூரியன்
விரிவுரையாளர், அயல்நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

சா.கி.

டாக்டர் சா. கிருட்டிணமூர்த்தி
பேராசிரியர், அறிவியல் தமிழ் & தமிழ் வளர்ச்சித் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

சா.பா.

திரு சாலமன் பாப்பையா
பேராசிரியர்
1/4 விசுவாசபுரி
மதுரை.

சி.ஆர்.ச.

முனைவர் சி.ஆர். சார்மா
தெலுங்கு பேராசிரியர்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

சி.இரெ.

திரு சி. இரெத்தினம்
பேராசிரியர்
மனை எண்-58
முருகவேள் நகர்
திருச்சி.

சி.மூ.

டாக்டர் சி. மூக்கரெட்டி
நூலகத் தலைவர்
ஸ்ரீ வாசவி கல்லூரி
ஈரோடு.

சீ.ப.

டாக்டர் சீ. பக்தவத்சலு
மனை எண்-52
ஜெயராம் நகர்
கொளத்தூர்
சென்னை.

சு.ஆ.

திரு சு. ஆறுமுகம்
நூலகர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

சு.இரா.

திரு சு. இராசவேலு
தொல்லியல் துறை
புனித சார்ச் கோட்டை
செயலகம்
சென்னை.

சு.ச.

டாக்டர் சு. சக்திவேல்
நாட்டுப்புறவியல்துறைத் தலைவர் (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
தஞ்சாவூர்.

சு.சா.

டாக்டர் சு. சாமிஜயா
இணைப் பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர்.

சு.சு.

திரு சு. சுவர்ணகாளீசுரன்
பேராசிரியர்
ஓய்வுபெற்ற தமிழாசிரியர்
தியாகராசர் காலனி-
திருவையாறு
தஞ்சாவூர்.

சு.வெ. பா.

திரு சு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்
பேராசிரியர்
'மலர்' இல்லம்
23-ஏ, ஜவுளி செட்டித் தெரு
தஞ்சாவூர்.

சு.இ.

திரு சூ. இன்னாசி
பேராசிரியர்
கிறித்தவத்தமிழ் இலக்கியத் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

செ. இரா.

புலவர் செ. இராசு
இணைப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)
கல்வெட்டுத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

செ.வா.

திருமதி செ. வான்மதி
தமிழாசிரியை
விழுப்புரம்.

செ. வை.

திரு செ. வைத்தியலிங்கம்
பேராசிரியர்
பதிப்பாசிரியர் (ஓய்வு)
பெருஞ்சொல்லகராதித்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

செ.வை.ச.

டாக்டர் செ.வை.சண்முகம்
மொழியியல் துறைப் பேராசிரியர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர்.

ஞா.கு.

டாக்டர் ஞானா. குலேந்திரன்
பேராசிரியர் (ஓய்வு)
இசைத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

ஞா.ப.

முனைவர் ஞா. பங்கஜம்
முதல்வர்
இலட்சுமி கல்வியியல் கல்லூரி
காந்தி கிராமம்
காயிதேமில்லத்.

டி.டி.சி.

டாக்டர் டி.டி.சித்தலிங்கய்யா
பேராசிரியர்
சைவசித்தாந்தத்துறை
மதுரை காம்ராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

தா.ஈ.

டாக்டர் தா. ஈசுவரப் பிள்ளை
பேராசிரியர்
இலக்கியத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

தா.ஏ.ச.

டாக்டர் தா.ஏ. சண்முகம்
18, தாமு நகர்
கோயம்புத்தூர்.

தி.அர.இரா.

திரு தி.அர. இராமச்சந்திரன்
பேராசிரியர்
37, 8வது குறுக்குத் தெரு - மேற்கு
செனாய் நகர்
சென்னை.

தி.சு.

திரு தி. சுப்பிரமணி
காப்பாளர்
தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை
அரண்மனை வளாகம்
தஞ்சாவூர்.

து.ஆ.த.

திரு து.ஆ. தனபாண்டியன்
இசைத்துறைப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

தெ.பா.

திரு தெ. பாலசுப்பிரமணியன்
பேராசிரியர் (ஓய்வு)
182, பூங்காத் தெரு
மாரியப்பா நகர்
அண்ணாமலைநகர்.

தே.ச.

டாக்டர் தேனியல் தேவசங்கீதம்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம்
திருப்பதி.

ந.க.ம.

திரு ந.க. மங்களமுருகேசன்
பேராசிரியர்
வரலாற்றுத்துறை
அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிறுவனம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

ந.த.

டாக்டர் ந. தர்மா ரெட்டி
இணைப் பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம்
திருப்பதி.

ந.து.

டாக்டர் ந. துரைராஜ்
இணைப் பேராசிரியர்
பொருளியல்துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை.

ந.ந.

டாக்டர் ந. நடராசபிள்ளை
மொழியியல் துறை
இந்திய மொழிகளின் நடுவண் ஆராய்ச்சி மையம்
மானசகங்கோத்தரி
மைசூர்.

நா.பா.

டாக்டர் நா. பாலுசாமி
முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் (ஓய்வு)
வாழ்வியல் களஞ்சியம்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

நீ.து.

திரு நீ. துரைசுவாமி
பேராசிரியர்
வரலாற்றுத்துறை
மன்னர் கல்லூரி
புதுக்கோட்டை.

நே.ஜோ.

டாக்டர் நே. ஜோசப்
பேராசிரியர்
114, காமாட்சியம்மன் கோயில் தெரு
சரபோஜிநகர்
மருத்துவக்கல்லூரி சாலை
தஞ்சாவூர்.

ப.அ.

திரு ப. அருளி
பேராசிரியர்
தூய தமிழ் அகரமுதலித் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

பழ.மு.

டாக்டர் பழ. முத்துவீரபன்
234,3 தெற்கு குறுக்குத் தெரு
மாரியப்பா நகர், அண்ணாமலைநகர்.

ப.வெ.நா.

புலவர் ப.வெ. நாகராசன்
ஓலைச்சுவடித் துறை (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

பா.சு.

டாக்டர் பா. சூரியநாராயணன்
22/ஏ, கம்பர் தெரு
எஸ்.எஸ். காலனி, மதுரை.

பா.ந.

திரு பா. நடராசன்
தமிழ்த்துறை
வைணவக் கல்லூரி
சென்னை.

பா.ஜெ.

டாக்டர் பா. ஜெயக்குமார்
விரிவுரையாளர்
கல்வெட்டுத் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

ம.இ.

திரு ம. இராசசேகர தங்கமணி
வரலாற்றுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி
கரூர்.

பி.ஆர்.ந.

டாக்டர் பி.ஆர். நரசிம்மன்
தத்துவத்துறைப் பேராசிரியர்
பழனியாண்டவர் கலை பண்பாட்டுக் கல்லூரி
பழனி.

ம. இரா.

டாக்டர் ம. இராசேந்திரன்
இயக்குநர்
தமிழ்வளர்ச்சித்துறை
புனித சார்சுக் கோட்டை
சென்னை.

பி.ச.

திரு பி. சரவணவேல்
பேராசிரியர்
குமரன் இல்லம்
29, பரிசுத்த நகர்
தஞ்சாவூர்.

ம.சி.இரா.

திரு ம.சி. இராமர்
361, ஆழ்வார் நகர்
நாகமலை
மதுரை.

பு.எ.மோ.

திரு பு.எ. மோகன்
வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர்.

ம.தி.

டாக்டர் ம. திருநாவுக்கரசு
முதல்வர், சி.பி.எம். கல்லூரி
கோறைபுதூர்
கோயம்புத்தூர்.

பெ.சி.

டாக்டர் பெ. சின்னையன்
பதிவாளர் (ஓய்வு)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

ம.ந.பு.

திருமதி ம.ந.புஷ்பா
உதவிக் காப்பாட்சியர்
அரசு அருங்காட்சியகம்
எழும்பூர்
சென்னை.

பொன்.சௌ.

டாக்டர் பொன். சௌரிராஜன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம்
திருப்பதி.

ம.பெ.

டாக்டர் ம. பெரோஸ்
உளவியல் பேராசிரியர்
இராமகிருட்டிணா கல்வியியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்.

பொன்.பா.

டாக்டர் பொன். பாலசுப்பிரமணியன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
தேவாங்கர் கலைக்கல்லூரி
அருப்புக்கோட்டை.

மா.கா.

டாக்டர் மா. காந்திதாசன்
7/188 என்.ஜி. ஓ. காலனி
நாகமலை
மதுரை.

மா.பா.கு

டாக்டர் மா.பா. குருசாமி
பொருளியல் துறைத்தலைவர் (ஒய்வு)
ஆதித்தனார் கல்லூரி
திருச்செந்தூர்.

மு.அ.

டாக்டர் மு. அப்துல்ரகீம்
3/4 காஜாமலைக் குடியிருப்பு
திருச்சி.

மு.கு.ஐ.

திரு மு.கு.ஐ.கந்தராதராஜா
தலைவர்
மணிமேகலை மன்றம்
இராஜபாளையம்
இராமநாதபுரம்.

மு.ச.

திரு மு. சண்முகம்பிள்ளை
பேராசிரியர் (ஒய்வு)
ஓலைச் சுவடித்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

மு.ச.

திரு மு. சதாசிவம்
இயக்குநர் (ஒய்வு)
சரசுவதிமகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

மு.ந.

மு. நளினி
91, வடக்குத் தெரு
மலைக் கோட்டை
திருச்சி.

மு.நா.

டாக்டர் மு. நாகநாதன்
இணைப் பேராசிரியர்
பொருளியல் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

மொ.அ.து.

டாக்டர் மொ.அ. துரையாங்கனார்
41, நைனியப்ப நாயக்கன் தெரு
சிந்தாதிரிப் பேட்டை
சென்னை.

லா.பி.

திரு லாரன்ஸ் பிரபாகர்
அரசியல்துறை
சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி
சென்னை.

வ.கு.

டாக்டர் வ.குருநாதன்
பேராசிரியர்
இலக்கியத்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

வ.தே.சா.

டாக்டர் வ.தே.சாமிநாதன்
40, முத்தியாலு செட்டித்தெரு
வேப்பேரி
சென்னை.

வி.எச்.பா.

திரு வி.எச்.பாஸ்கரன்
பேராசிரியர்
ஆங்கிலத்துறை
அழகப்பா அரசினர் கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி.

வி.சு.

செல்வி வி. சுஜாதா
பழுவந்தாங்கல்
சென்னை.

வீ. சொ

புலவர் வீ. சொக்கலிங்கம்
261, தத்தோஜியப்பா தெரு
தஞ்சாவூர்.

வே.இரா. மா.

டாக்டர் வே. இரா.மாதவன்
பேராசிரியர்
ஓலைச்சுவடித் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

வே.கா.

டாக்டர் வே. காத்தையன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர் (ஓய்வு)
அ.வீ.வா. நினைவு திருபுட்பம் கல்லூரி
பூண்டி
தஞ்சாவூர்.

வே.த.

டாக்டர் வே. தயாளன்
மொழியியல் துறை
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர்.

வே.சதி

திரு வே.ச. திருமாவளவன்
17, எப். ஓளவை நகர்
இலாகுபேட்டை
புதுச்சேரி.

வே.சா.அ.

டாக்டர் வே.சா. அருள்ராஜ்
பேராசிரியர் மற்றும்
துறைத் தலைவர்
இந்திய மொழிகள் பள்ளி
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

ஜி.க.

திரு ஜி. கனகசபை
வடக்கு வீதி
இலால்குடி
திருச்சி.

வாழ்வியற் களஞ்சியம்

முதிர்ச்சி: இது ஒருவன் குழந்தைத்தனமான எல்லாச் செயல்களையும் ஒதுக்கி விட்டு வாழ்க்கையில் பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுச் சமாளிக்கத் துணியும் தன்மையாகும். இம் முதிர்ச்சியே (Maturity) ஒரு சிறுவனையும், வளர்ச்சியடைந்த மனிதனையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும்.

உளவியல் அடிப்படையிலும், சமூகவியல் அடிப்படையிலும், தனி மனிதன் தன்னுடைய உந்துகளிலும் (Drives), அக்கறைகளிலும் (Interests) நடத்தை வகைகளிலும் ஓரளவு தொடர்ச்சியானதும் பரவலானதுமான முதிர்ச்சி நிலையைப் பெற்றால் அவன் குமரப் பருவத்தினைக் கடந்தவனாகிறான். அவ்வாறான முதிர்ச்சிக்குரிய வளர்ச்சி படிப்படியாக ஏற்படுகிறது. ஆதலால் ஒருவர் எப்பொழுது முதிர்ச்சி அடைவார் என்பதை நிருணயிக்க முடியாது. சிலர் வாழ்க்கையில் விரைவில் முதிர்ச்சி அடைவர்; சிலர் காலம்கடந்து அடைவர்; சிலர் அடைவதேயில்லை. பொதுவாக முதிர்ச்சி நிலை அவர்களுடைய பதின் ஆண்டுகளில் (Teen-age) ஏற்படுகிறது எனப் பலர் கூறுகின்றனர். செழிப்பான வாழ்க்கைக்கு முதிர்ச்சி இன்றியமையாததாகிறது. முதிர்ச்சியை அம் மனிதனின் வயதோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கமுடியாது. அவன் எவ்வாறு தன் ஆளுமையை (Personality) வளர்த்திருக்கிறான் என்பதையே நம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும் அவன் எவ்வாறு சிந்தித்துச் செயலாற்றுகிறான் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அவன் எவ்வாறு தனக்கென்று சில சிறந்த

வழிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையில் முன்னேறுகிறான் என்பதையும் நோக்கவேண்டும்.

ஒருவன் 21 அல்லது 22 வயதைக் கடந்தவுடன் முதிர்ச்சி அடைகிறான் என்று கருதலாம். ஆனால் இதைத் திட்டவட்டமாக நாம் கூறமுடியாது. மனிதர்களுள் சிலர் 50, 60, 70 வயதிலும் குழந்தையைப் போல நடப்பதுண்டு. இதற்குக் காரணம் இவர்கள் மனவெழுச்சி முதிர்ச்சியடையாத (Emotional Immaturity) நிலையேயாகும். முதிர்ச்சி அடைவதற்கு என்ன என்ன வழி என்று திட்டவட்டமாக வகுக்கமுடியாது. வாழ்க்கையில் பலவகையான போராட்டங்களையும், மனமுறிவுகளையும் (Frustrations) வெற்றி கொள்பவனே முதிர்ச்சி அடைந்தவன் என்று கூறமுடியும்.

ஒருவன் முதிர்ச்சி அடைவதற்குப் பலவிதமான சிக்கல்களைச் சமாளிக்க வேண்டியுள்ளது. நாகரிகத்தின் தொடக்கத்தில், மனிதன் இக்காலத்தில் இருக்கும் மனிதனைப் போலப் பல சிக்கல்கள் இல்லாதவனாக இருந்தான். இப் புதிய காலத்தில் அறிவியல் வளர்ச்சியினாலும் பல கண்டுபிடிப்புகளாலும் மனிதன் எளிதாக வாழ வழி செய்தாலும் இவை அவன் உடல் முதிர்ச்சியினை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றன.

வாழ்க்கையில் பல சிக்கல்களில் ஈடுபட்டிருப்போர் தங்கள் குழந்தைப் பருவத்தை (Childhood) நினைத்து வருந்துகின்றனர். இவர்கள் குழந்தையாக இருந்தபோது எந்தவிதமான சிக்கல்களும் இல்லாமல் இருந்ததாக

நினைக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிறுவனிடம் மகிழ்ச்சியோடு இப் பருவத்திலேயே வாழ்கிறாயா என்று கேட்டால் அச் சிறுவன் மறுத்துவிடுவான். அவன் விரைவில் பெரியவனாக ஆகி அவர்களைப் போலப் பல உரிமைகளை அனுபவிக்க விரும்புவான். இதுதான் மனித வாழ்க்கையின் புதிர் என்றும் சொல்லலாம்.

வகைகள்: உடல் முதிர்ச்சி: இம்முதிர்ச்சி மனித முழு உடலியல் வளர்ச்சியாகவே கருதப்படுகிறது. மனிதனின் உடல் உறுப்புகள் படிப்படியாகத்தான் வளர்ச்சி பெறுகின்றன. இவ்வளர்ச்சி 18 அல்லது 20 ஆண்டு காலம் நீடிக்கலாம். வளர்ச்சிக்கேற்ப அவன் உடல் முதிர்ச்சி அடையும். இம் முதிர்ச்சியின் உதவியால் அவன் மற்ற விதமான மனவெழுச்சி முதிர்ச்சி (Emotional Maturity), சமூக முதிர்ச்சி (Social Maturity), மனமுதிர்ச்சி (Mental Maturity), ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு முதிர்ச்சி (Moral Maturity) ஆகியவற்றை அடைகிறான். ஆகவே, இவ்வுடல் முதிர்ச்சி மற்ற முதிர்ச்சிகளோடு மிக ஒன்றியுள்ளது.

மனவெழுச்சி முதிர்ச்சி: குழந்தைகளும் இளையோர்களும் மனவெழுச்சி அடையாதவர்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் பல சூழ்நிலைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் வயதில் பெரியவர்கள் மனவெழுச்சி உறுதி (Emotional Stability) மிகக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆகையால் சூழ்நிலைகளைக் கட்டுப்படுத்த வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மனவெழுச்சி விரைப்பு நிலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். மேலும் இவர்கள் சிறிய முக்கியமற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க மாட்டார்கள். மனவெழுச்சி முதிர்ச்சி நிலையை அடைய நல்ல உடல் வளம் வேண்டும், சூழ்நிலையைக் கட்டுப்படுத்தும் திறன் வேண்டும், மேலும் அறிவு வளர்ச்சியும் வேண்டும்.

சமுதாய முதிர்ச்சி : நிலைமைக்கேற்றபடி தன் னடத்தையை ஏற்படுத்திக் கொள்வது சமுதாய முதிர்ச்சி. பலர் சமூக அறமுதிர்ச்சிகளின் உயர்ந்த நிலையினை எப்பொழுதுமே அடைவதில்லை. தம் பண்பாட்டில் எங்கும் பரவியுள்ள இளையோர் பற்றிய கருதுகோள், சமூக முதிர்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். ஒருவன் தன்னுடைய சொந்தத் திறனைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவுத் திறனைக் குழுவினுடைய செயல்களின் கூட்டுறவுடன் செய்கின்ற வளர்ச்சியினைக்

கொண்டு சமூக வளர்ச்சி அளவிடப்படுகிறது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. சமூக இயல்பில் முதிர்ச்சி அடைந்தவனுடைய சில இயல்புகள் சிக்கலான செயல்களிலும் ஆய்வுகளிலும் முதிர்ச்சி அடைந்தவனின் முடிவினையே கைக்கொள்வான். கூட்டுறவுச் செயல்களை நல்ல அடிப்படையிலும் நேர்மையான அடிப்படையிலும் செயற்படுத்த அவனால் முடிகிறது. அவனுடைய செயல்களுக்காகச் சொந்தப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்வான். நன்றாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பல நிலைகளிலுள்ள நண்பர்களைக் கொண்டிருப்பான். அவன் செயல்களின் முடிவில் சுதந்தரப் போக்கினைக் கடைப்பிடிப்பான். மற்றவர் உரிமைகளுக்கும், கருத்துகளுக்கும் மதிப்பு அளிப்பான்; தன்னலமற்றிருப்பான்.

ஒழுக்க முதிர்ச்சி: முதிர்ச்சியடைந்த மனிதனின் ஒழுக்கம் உறுதியானது. இது நேரத்திற்கும், இடத்திற்கும் ஏற்ப மாற்றம் அடையாது. ஒழுக்கத்தில் முதிர்ச்சியடைந்த தனியனின் நடத்தை எப்பொழுதும் ஒழுக்கமுறையை விரும்பத்தக்கதாகும். அத்தனியன் பாவம் செய்வதை வெறுப்பவனாக இருப்பான், பாவமற்றவனாகவும் இருக்க விரும்புவான். அவன் சமூகத்தை முன்னேற்றுவதில் நம்பிக்கை உடையவனாய் இருப்பான்.

மனமுதிர்ச்சி : தனியனின் சராசரி நுண்ணறிவு, 13-ல் இருந்து 15-க்கும் இடைப்பட்ட வயதில் மனமுதிர்ச்சி அல்லது முதிர்ந்த எண்ணங்களைப் பெறுகின்றது. இம்மனமுதிர்ச்சியைத் திறன்மிக்கவன் 15-க்கும் 25-க்கும் இடைப்பட்ட வயதில் பெறுகிறான்.

சுதந்திரப் போக்கினை மேற்கொள்ளும் தகுதி, தம் பொறுப்புகளை நிறைவு செய்யத் தயாராக இருத்தல், நிலைமையைப் புறநிலையாக (Objective) வகுத்தறிதல், சூழ்ப்பமான நிலைமையில் சரியான முடிவெடுத்தல், சமாதான நிலையை நோக்குதல், உறுதியான குறிக்கோள், மூடநம்பிக்கை இல்லாமை முதலியன கட்டளை விதிகள் (Criteria) ஆகும்.

இரா.க.

துணை நூல்கள் :

Chaube S.P. Developmental Psychology, Lakshmi Narain Agarwal Educational Publishers, Agra, 1986.

Garrison K.C., Psychology of Adolescence, Printice Hall Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1965.

Janda L.H., and Klenke Hamel K.E., Psychology: In Study and Ages., Marties Press, New York, 1982.

முதுமை உளப்பிணி: இது பொதுவாக 55இலிருந்து 60 வரையிலான வயதளவில் முதுமை உளப்பிணி தோன்றுகிறது. மூளையிலுள்ள இரத்தக்குழாய்கள் கடினமாவதினால் இது உண்டாகிறது. வயதின் காரணமாக இரத்தக்குழாய் உள்ளே பஞ்சு போன்ற திசு அணுக்கள் (Cells) உற்பத்தி ஆகி அவை இரத்த ஓட்டத்தைத் தடை செய்வதனால், மூளையின் பகுதிகள் இரத்த ஓட்டம் வேண்டிய அளவுக்குப் பெறமுடியாத நிலையில் இந்நோய் ஏற்படுகிறது. இதன் அறிகுறிகள் தலைவலி, மயக்கம், உளச்சோர்வு (Depression), மெய்ப்பாடுகளை அடிக்கடி கட்டுக்கடங்காமல் வெளிப்படுத்தும் (Emotional Outbursts) நிலை, காக்கா வலிப்பு போன்றவையாகும். முதுமை உளப்பிணியை நாடி இறுக்கு முதுமை உளப்பிணியினின்று (Arterio-sclerosis) பிரித்தறிய வேண்டும். முதுமை உளப்பிணி படிப்படியாக ஏற்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்திருக்கும் ஒன்றாகும். மேலும் இந்நோய் சிறு இரத்தக் குழாய் சில நேரங்களில் வெடிப்பதினால் ஏற்படுவதாகும். இதன் காரணமாக மனக்குழப்பம், நடக்கும்போது தடுமாற்றம், உணர்ச்சியைப்படல் போன்ற அறிகுறிகள் தோன்றும். பெரிய இரத்தக்குழாய் வெடித்தால் செயலற்ற முழு மயக்க நிலையோ இறப்போ ஏற்படும்.

முதுமை உளப்பிணியினால் நுண்ணறிவு பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது. இப்பிணியால் அறிவுப்பிறழ்ச்சி உளப்பிணியின் (Paranoid Schizophrenia) முக்கிய அறிகுறியான சந்தேகம் (Suspicion), மாயக்காட்சி (Hallucination) உடையவர்களாக ஆகிறார்கள். இந்த அறிகுறிகள் இந்நோய் தாக்கியவர்களிடம் அவ்வப்போது மாறுபடுகின்றன.

முதுமை உளப்பிணிக்கும் நாடி இறுக்கு உளப்பிணிக்கும் உள்ள வேறுபாடு நோய் தோன்றும் நிலையில்தான் உள்ளது. அதாவது முதுமை உளப்பிணி நோய் படிப்படியாக ஏற்படுகிறது. ஆனால் நாடி இறுக்கு நோய் திடீரென்று தோன்றுகிறது. ஆனால்

முந்திய நிலையில் இவ்விரண்டு நோய்களின் அறிகுறிகள் ஒன்றாக இருப்பதன் காரணமாக அவற்றைப் பிரித்தறிவது கடினம்.

தா.ஏ.ச.

துணை நூல்கள் :

Coleman J.C., Abnormal Psychology and Modern Life, Taraporevala and Co., Bombay, 1976.

Shanmugam T.E., Abnormal Psychology, Tata McGraw Hill Ltd, New Delhi, 1985.

முதுமொழி: இது பழமொழியைக் குறிக்கும். முதுசொல் என்றும் இதனைக் குறிப்பதுண்டு. யாப்பின் எழுவகையுள் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியர் முதுசொல்லைக் குறிப்பிடுவர் (தொல்காப்பியம், நூற்பா. 1336) முதுமொழியின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம், 'நுண்மையும் சுருக்கமும், ஒளியுடைமையும், மென்மையும் என்றிவை விளங்கித் தோன்றக் குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம் ஏதுநுதலிய முதுமொழி என்ப' (தொல் 1433) எனத் தெளிவுபடுத்தும். தம் வாழ்க்கையிற் கண்ட அனுபவங்களை முன்னோர்கள் மக்களின் நன்மை கருதிப் பழமொழியாக வழங்கியுள்ளனர். சங்ககாலத்திலேயே பழமொழி சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தமையை எட்டுத்தொகை நூல்களால் அறிய முடிகிறது. 'இம்மை யுலகத்து இசையொடும் விளங்கி, மறுமை யுலகமும் மறுஇன் றெய்துப, செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச் சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப் பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம் வாயேயாகுதல் வாய்த்தனம்' (அகம். 66) என்றும் 'இம்மை நன்றுசெய் மருங்கின் தீதில் என்னும் தொன்றுபடு பழமொழி இன்று பொய்த்தன்றுகொல்' (அகம். 101) என்றும் 'செதுமொழி சீத்த செவி செறுவாக, முதுமொழி நீராப்புலனா உழவர் புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைகுழ் புனலூர்' (கலித். 68) என்றும் வரும்பகுதிகள் அதற்குச் சான்றுகளாம். முன்னைய நூல்களில் பழமொழி பற்றி ஆங்காங்கே குறிப்புகள் காணப்பெறினும் பழமொழி நானூறு என்னும் அறநூல்தான் முதன் முதலாகப் பழமொழிகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகும். இதன் ஆசிரியர் முன்றுறையரையனார் என்னும் சமணராவர். சமணர்களே மற்றைப் புலவர்களை விடப் பழமொழிகளைக் கையாள்வதில் ஆர்வலராகக்

காணப்பட்டனர். சமண முனிவர்கள் இயற்றிய நாலடியாரிலும், ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு கைக்குமாம் தேவரே தின்னிணம் வேம்பு முதலிய பழமொழிகளைக் காணலாம். சமணத்திலிருந்து சைவத்துக்கு மாறிய திருநாவுக்கரசர் தம் தேவாரத்தில் பிறரைவிட மிகுதியாகப் பழமொழியை எடுத்தாள்வர். அவர்தம் திருவாரூர்ப் பதிகத்தில் கனியிருக்கக் காய்கவர்தல், முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போதல், இருட்டறையில் மலடுகறந்து எய்த்தல், விளக்கிருக்க மின்மினிக்காய்தல் முதலிய பழமொழிகளைக் காணலாம். திருமங்கையாழ்வாரும் திருநாவுக்கரசரைப் போல ஒரு பதிகம் முழுவதும் பழமொழியைக் கையாண்டுள்ளது ஈண்டு இயைபுக்கேற்ப நினையத் தகுவதாகும். எருக்கிலைக்காக எறிமழுஓச்சல், முன்றில் எழுந்த முருங்கையில்தேள், கோழி முட்டைக்குக் குறுந்தடி என்செய்வது என்பன போன்றவை திருமங்கை எடுத்தாண்ட பழமொழிகளாகும்.

முதுமொழிக் காஞ்சி, முதுமொழி மேல் வெண்பா முதலிய நூல்களும் பழமொழியைப் புலப்படுத்தும். பிற்காலத்தெழுந்த கோவிந்த சதகம், தண்டலையார் சதகம், செயங்கொண்டார் சதகம் போன்ற நூல்களில் பழமொழிகள் பெரிதும் பயிலப்பட்டுள்ளன. பழமொழிகள் நீதிக் கருத்துகளை விளக்கத் துணைபுரிதலோடு வரலாறு, சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள், சமயநெறிகள், அரசியல் செய்திகள் முதலியவற்றையறியவும் உதவுகின்றன.

இரா.சா.

முதுமொழிக் காஞ்சி: இது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் ஒன்றாகும். முதுமொழிக் காஞ்சி யென்பது காஞ்சித் திணைத் துறைகளுள் ஒன்று. 'பலர் புகழ் புலவர் பன்னினர் தெரியும், உலகியல் பொருள்முடிபு உணரக் கூறின்று' என்பது அத்துறையின் இலக்கணம். இதன்படி அறிவுடையோர் குற்றம் நீக்கி ஆராயும் உலகத்தியலுள் முடிந்த பொருளாகிய அறம், பொருள், இன்பங்களை அறியச்சொல்லுதல் இந் நூலின் நோக்கமாதலின் இது முதுமொழிக்காஞ்சி எனும் பெயர் பெற்றது என்பர். மகளிர் இடையில் அணியும் காஞ்சி பலமணிகளாலாயது, அதுபோல இந்நூல் பல முதுமொழிகளைக் கொண்டு திகழ்வதால் முதுமொழிக்காஞ்சி எனப்பெயர் பெற்றது என்று சிலர் வேறு காரணம் கூறுவர்.

இந்நூலாசிரியர் மதுரைக் கூடலூர்கிழார் ஆவர். இவரும் ஐங்குறுநூறு தொகுத்தவரும் புறநானூறு 229, குறுந்தொகை, 167, 168, 215 ஆகிய பாக்களைப் பாடியவருமான கூடலூர் கிழாரும் ஒருவரே என்பது புன்னைவனநாதனார் கருத்து. கூடலூர் கிழார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளார். இவரும் மதுரைக்கூடலூர் கிழாரும் வேறவர் என்பது உவே. சாமிநாதையர் கருத்து. முதுமொழிக் காஞ்சிக்குக் கடவுள் வாழ்த்தின்மையால் நூலாசிரியர் எச்சமயத்தினர் என்று கூறவியலவில்லை. இந்நூல் நூறு முதுமொழிகளைக் கொண்டது. பத்து அதிகாரங்களை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் பத்து முதுமொழிகளைப் பெற்றிருக்கும். இம்முதுமொழிகள் தனித்தனிக் குறட்டாழிசைகளால் ஆகியவை. இதிலுள்ள பத்து அதிகாரங்கள் சிறந்த பத்து, அறிவுப்பத்து, பழியாப்பத்து, துவ்வாப்பத்து, அல்லபத்து, இல்லைப் பத்து, பொய்ப்பத்து, எளிய பத்து, நல்கூர்ந்த பத்து, தண்டாப் பத்து என்பனவாகும். ஈகை, கல்வி, நட்பு முதலியவை பற்றிய சிறந்த கருத்துகளை இந்நூல் நுவல்கின்றது. இரப்போர்க் கீதலின் எய்துஞ் சிறப்பில்லை (6-10) அறத்தாற்றின் ஈயாதது ஈகையன்று 5-8, இயைவது கரத்தலின் கொடுமையில்லை 6-5, குலனுடைமையின் கற்புச் சிறந்தன்று 1-7, உணர்வில னாதலின் சாக்காடில்லலை 6-6, சோரா நன்னட்பு உதவியின் அறிப 2-3, ஈரம் இல்லாதது கிளைநட்பன்று 5-3, என்பன போன்ற அரிய செய்திகளை இந்நூல் புலப்படுத்தும்.

இரா.சா.

முதுவெங்கண்ணனார் : இவர் சங்ககாலப் புலவருள் ஒருவர். பொதும்பில் கிழார் ஒருவர் வெங்கண்ணனார் என்னும் இயற்பெயர் பெற்றிருத்தலின் இவர் அவரின் வேறானவர் என அறிதற்கு முதுவெங்கண்ணனார் என்று கூறப்பட்டார். ஆண்டாலும், அறிவாலும் முதுமையுற்றாராய இவர் அருள் ஒழுமும் கண்ணுடையராதலின் முதுவெங்கண்ணனார் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளார் போலும்.

தலைமகளைக் கூடிய தலைமகள் களவொழுக்கத்தைக் கைவிட்டு, ஊரார் தூற்றும் பழியுரை நீங்குமாறு அவனை மணந்து, இல்லற வாழ்க்கையினை ஏற்றுக் கோடல் வேண்டுமென விரும்பிய தோழி, அதனைத் தலைவனிடம் கூறும் கூற்றாக இவர் பாடிய

குறிஞ்சித்திணைப் பாடல் நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ளது (232).

க.ஆ.

முதோல்கார் அரங்கநாத் நரசிங்கர் (கி.பி.1857 - 1921): இவர் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பாடுபட்ட மகாராட்டிர தேசிய தலைவர். இளமையிலேயே நாட்டுப்பற்றுக் கொண்ட இவர் பொதுச்சேவையிலும் ஈடுபட்டு, மக்களின் துயர்துடைத்தார். கோபால் கிருட்டிண கோகலே, மதன் மோகன் மாளவியா முதலான மூத்த தேசிய தலைவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு இந்தியத் தேசிய இயக்கத்தை வலுப்படுத்துவதில் தம்பங்கை இவர் ஆற்றினார்.

இவர் கி.பி. 1857ஆம் ஆண்டு மகாராட்டிர மாநிலத்தில் உள்ள தூலியாவில் (Dhulia) பிறந்தார். இளமையிலேயே கல்வியில் பெருநாட்டமும், நாட்டுப்பற்றில் தீவிரமும் கொண்டு விளங்கினார். உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பைச் சிறப்புடன் முடித்த இவர். கி.பி. 1877ஆம் ஆண்டு எல்வின்சுடன் கல்லூரியிலிருந்து முதல் நிலையில் தேர்ச்சி பெற்றுப் பட்டதாரி ஆனார். இவர் கி.பி. 1880ஆம் ஆண்டு சட்டம் பயின்று (எல்.எல்.பி. பட்டம்), வழக்குரைஞர் தொழிலில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டார். வழக்குரைஞர் தொழிலில் இருந்த போழ்தே, பொதுப் பணியிலும் ஆர்வம் கொண்டு தம் வட்டார மக்களுக்குப் பாடுபட்டார். இவர் கி.பி. 1886ஆம் ஆண்டு, பீரார் சருவசனிக்கு (Sarvajanic) சபையைத் தொடங்கினார். அச்சபையின் மூலம், பீராரில் நீதித்துறையும் நிருவாகத்துறையும் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசுடன் வாதாடினார். நில அளவைகள் மீண்டும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று போராடி வெற்றிக்கண்டார். வேளாண்மைக் கடன்கள் நீக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகப் பாடுபட்டு, அதில் வெற்றிக் கண்டார். அரசும் அதற்குரிய சட்டத்தைச் சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. மக்களின் அறியாமையைப் போக்குவதிலும், அரசின் பிற்பட்ட கொள்கைகளை மக்களிடையே எடுத்துக்கூறி, விழிப்புணர்ச்சியை மக்களிடையே தோற்றுவிப்பதிலும் முனைந்து செயற்பட்டார்.

நாட்டில் பஞ்சமும் பட்டினியும் தலைவிரித்தாடிய

போது; மக்களின் துயர்துடைக்கப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். பீரார்ப் பகுதியில், பஞ்சம் போக்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டுப் பெருஞ்சேவை புரிந்தார். இவரது சமூக சீர்திருத்தங்கள் (Social reforms) மக்கள் மத்தியில் புகழை உயர்த்தின. விதர்ப்பா என்னும் பத்திரிகையைத் தொடங்கி, சமூகம் சீர்திருத்த வேண்டிய இன்றியமையாமைப் பற்றியும், மக்கள் காங்கிரசை வலுப்படுத்த வேண்டிய அவசரத்தைப் பற்றியும், ஆங்கில அரசாங்கத்தின் சுரண்டல் கொள்கைப் பற்றியும் கட்டுரைகள் தீட்டினார். இந்தியர்களின் முன்னேற்றத்தில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டு அவர்களுக்காக உழைத்தார்.

கோபால் கிருட்டிணகோகலே, மதன் மோகன் மாளவியா, சுப்பராவ் வந்துலா முதலான புகழ்மிகு தேசிய இயக்கத் தலைவர்களுடன் இணைந்து, காங்கிரசின் கொள்கைகளை மக்களிடையே எடுத்துரைத்தார். இவர் கலந்து கொள்ளாத, இந்தியத் தேசிய காங்கிரசு மாநாடுகளே இல்லை எனக்கூறும் அளவிற்கு அனைத்து மாநில மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார். இந்திய மக்களுக்கு அரசாங்கத்தில் உரிய பங்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் இவர் தீவிரமாக இருந்தார். வங்கப் பிரிவினையை எதிர்ப்பதில் தீவிரம் காட்டினார். இந்தியத் தேசிய இயக்க வரலாற்றின் இரண்டாம் கட்டத்தில் (1906-1918), இவர் சேவை உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

தேசிய காங்கிரசின் 13ஆம் மாநாடு, கி.பி. 1897ஆம் ஆண்டு, மத்திய பிரதேசத்தைச் சார்ந்த அமிரோட்டில் நடத்தப்படுவதற்கான முன்னேற்பாடுகளை இவரே செய்தார். சங்கரன் நாயர் தலைமையில் நடந்த அந்த மாநாடு வெற்றி பெறப் பெரிதும் உழைத்தார். இவர் 1912ஆம் ஆண்டு பாட்னாவில் கூடிய இருபத்தெட்டாம் காங்கிரசு மாநாட்டின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமையால் இவரது சிறப்பையும் புகழையும் அறிய முடிகிறது. இவரது தலைமையில் அம்மாநாட்டில் சர் ஆலன் அக்டேவியன் கியூமின் மரணத்திற்கு இரங்கலும், உயர் அலுவல்களில் இருக்கும் இந்தியர்கள் நீக்கப்படுவதைக் கண்டனம் செய்யும் தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டன. இவர் கி.பி. 1921 ஆம் ஆண்டு தம் 64 வது வயதில் காலமானார்.

இந்தியத் தேசிய தலைவருள் ஒருவரான முதோல்கார், ஒரு சமூகச் சீர்திருத்தச் செம்மலாகவும், தேசிய உணர்ச்சியை மக்களிடையே பரப்பியவராகவும்

கருதப்படுகிறார். இவர் சிறந்த பேச்சாளராக விளங்காவிட்டாலும் தம் அறிவாலும் தீவிர நாட்டுப் பற்றாலும், மக்களைக் கவர்ந்தார்.

ம.இ.

முந்தீர் விழாவின் நெடியோன்: இவன் பாண்டிய மன்னருள் தொன்மையானவன் எனக் கருதப்படுகிறான். பிற்காலத்துப் பாண்டிய மன்னர்கள் தங்களை இவன் வழி வந்தோராக உரிமை பாராட்டிப் பெருமை கொள்வதால் இவ்வாறு கருதப்படுகிறான். இம்மன்னன் தன் பெருமையினை அரசர்க்குக் கடலைக் காலால் மிதித்து உணர்த்திப் பின் வேலால் எறிந்தான். அதனால் கடல் இவனிடம் பகைமை கொண்டது. அப்பழம் பகையினைப் பொறாது, இவனது பஹுனி ஆற்றையும், குமரிக் கோட்டையும் கடல் கொண்டது எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இவன் பஹுனி ஆறு கடலில் கலக்குமிடத்தே முந்தீர் விழா எடுத்துள்ளான் என நெட்டியமையார் கூறியுள்ளார் (புறம். 9).

*-ஆ.

முப்பேர் நாகனார்: இவர் முப்பேர் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவர். திருவாடானை வட்டத்திலுள்ள முப்பையூர் என்ற ஊரே முப்பேர் என்று கருதப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் இவர் பாடிய பாடல் ஒன்றுதான் கிடைத்துள்ளது. அது நற்றிணை 314ஆம் பாடல். அப்பாடல் பாலைத் திணையில் பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது என்ற துறையில் அமைந்தது. நானது சின்மையும், இளமையது அருமையும், அன்பினது அலமும் எடுத்துக்கூறும் அழகிய பாடல் அது. முந்தீர்ந்தோர் இளமை ஓர்ந்தும் எய்தார், வாழ்நாள் வகையளவு அறிஞரும் இல்லை என்னும் முதல் ஈரடிக்கூறும் பொன்மொழிகளாகக் கருதப்படுதற்கு உரியன.

மு.ச.

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்: இவர் பெரிய புராணத்தில் கூறப்பெறும் தொகையடியார்கள் ஒன்பது பிரிவினரும் ஒருவகையினராவர். இவ்வடியார்களைப் பற்றிச் சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணத்தில் மூன்று பாக்களில் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். இவர்கள் இறைவனின் அடியால் இவனை வழிபடக் கூடிய அதிபாரம் பெற்றவர்கள். ஆகமநெறிப்படி வந்த

விதிமுறைகளினின்று சற்றும் வழுவாது காலை, நண்பகல், மாலை ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் முறைப்படி வழிபாடாற்றும் பெருமை பெற்றோராவர். இவர்களை முதற் சைவராம் முனிவர் என்று சேக்கிழார் போற்றிப் புகழ்கிறார். 'ஆதி சைவர் என்று இப்போது மக்களால் போற்றப் பெறுபவர் இப்பெருமக்களேயாவர். இவர்கள் எல்லாக் காலங்களிலும் தொண்டு நெறியே மேற்கொண்டவராய்த் திருக்கோயிலினுள்ளிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமான், ஏனைய மூர்த்திகள் ஆகியோருடைய திருவுருவங்களைத் தீண்டி உரிய காலத்தில் திருமுழுக்காட்டல், தூப தீப நைவேத்தியங்கள் வழிபாடு முதலியன செய்தல் ஆகியவற்றை மேற்கொள்ளும் பெருமையுடையாராவர். இவர்களைச் சிவவேதியர் எனவும் ஆசிரியர் போற்றுந்திறம் உளங்கொளற்பாலது. மேலும் இவர்கள் பெருமையை என்னால் கூற இயலுமா என்றும் சேக்கிழார் கூறுகிறார். பிரமணும் திருமாலும் காண ஒண்ணா இறைவனை நாடோறும் தீண்டி வழிபாடாற்றும் பெருமை மிக்க ஆதிசைவர்களாம் சிவவேதியர்களின் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன் என்று ஆசிரியர் கூறுவது நினைந்து நோக்கத்தக்கது. இப்போதும் கோயில்களை வழிவழியாகப் பூசித்து வரும் இப்பெருமக்களின் பெருமை அளவிட்டுக்கூற முடியாதது என்பதில் ஐயமில்லை. காலை, நண்பகல், மாலை ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் வழிபாட்டினை ஆற்றும் தன்மையினராதலின் இவர்களை முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் என ஆசிரியர் கூறுவார். சைவப் பெருமக்களுக்கு உபதேசம் செய்வித்தல் முதலிய தகுதிகள் யாவும் ஆதி சைவப் பெருமக்களுக்கே உண்டு. இவர்களால் சைவத் திருக்கோயில்கள் இன்றும் பழம்பெருமையைச் சாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இரா.ச.

மும்தாசு மகால் (கி.பி. 1594-1631): இவர் இந்தியாவை ஆண்ட முகலாயப் பேரரசனான சாசுகானின் மனைவி மும்தாசு மகால் ஆவார். இவருடைய தந்தையின் பெயர் அசப்கான் (Asaf Khan). மும்தாசு மகால் கி.பி. 1594ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். அர்ச்சுமந்து பானு பேகம் (Arjumand Banu Begam) என்பது இவருடைய இயற்பெயராகும். சாசுகான் கி.பி. 1612இல் மும்தாசுவை மணந்தார். அன்று முதல் மும்தாசு 'அரண்மனையின் அணிகலன்' (The Ornament of the Palace) எனப் புகழப்பட்டார். சாசுகான் தம் மனைவியர்களில் மும்தாசுவிடம் அதிக அன்பு காட்டினார். மும்தாசுமகாலும் சாசுகானுடைய

இன்ப துன்பங்களில் மிகுந்த பங்கு கொண்டிருந்தார். மும்தாசு 14 குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தார். நன்கு படித்த இவர் சிறந்த பண்பாட்டினையும், தாராள மனப்பான்மையையும் கொண்டவர். இசுலாமியக் கொள்கைகளை அதிக ஈடுபாட்டுடன் பின்பற்றிய இவர் அனைத்து ஏழை, எளிய மக்கள், அநாதைகள், விதவைகள் ஆகியோர்க்கு ஏராளமான உதவிகளைச் செய்தார். மும்தாசு மற்ற மனைவிகளைப் போல் அரசியலில் அதிகப் பங்கு பெறவில்லையாயினும், சமயச் சார்பானவற்றில் இவருடன் சாசகான் கலந்து செயற்பட்டார். மும்தாசு, கி.பி. 1631ஆம் ஆண்டில் குழந்தைப்பேற்றின்போது இறந்தார். இவர் இறந்த பிறகு இவர்தம் நினைவாக யமுனை ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஆக்ராவில் எழுப்பப்பட்ட நினைவுச்சின்னமே தாசுமகால் ஆகும். தாசுச்சீமாட்டி (Lady of the Taj) என்ற சொல். மும்தாசு மகாலையே குறிக்கும். வரலாற்றறிஞர் சிலர் கூற்றுப்படி சாசகான் இந்த மாளிகையை மூன்று கோடி ரூபாய் செலவில் 17 ஆண்டுகளில் கட்டி முடித்தார். இன்று உலக விந்தைகளுள் ஒன்றாகத் தாசுமகால் விளங்குகிறது. உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் இந்நினைவாலயத்தைக் கண்டு களிப்புற்றுச் செல்கின்றனர்.

நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் கட்டடக்கலை வல்லுநர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு கட்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சாசகான் வல்லுநர்கள் பலரின் கருத்துகளுக்குப் பின்னர் மரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒரு மூன்மாதிரியைக் கொண்டு, இறுதியாகத் திட்டமிட்டுக் கட்டடப் பணியைத் தொடங்கினார். உசாத் ஈசா (Ustad Isa) என்பவரின் திட்டப்படி தாசுமகால் கட்டிமுடிக்கப் பெற்றது. சாசகான், நிலங்களிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற ஆண்டு வருமானமான ரூபாய் ஒரு லட்சத்தையும் கடைகள், விடுதிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற வாடகைத் தொகையையும் இதற்காகச் செலவு செய்தார். முகலாயக் கட்டடக் கலையின் சிகரமாகத் தாசுமகால் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகிறது.

இராகி

துணை நூல்:

Sharma, L.P., Medieval History of India, 1000 - 1707 A.D.
Vikas Publ. House Pvt. Ltd., New Delhi. 1981.

மும்மணிக்கோவை: இது மூன்று கொத்து உள்ள கழுத்தணி வகையையும், அகவலும், வெண்பாவும், கலித்துறையும் முறையே மாறி மாறி வர அந்தாதித் தொடையாகப் பாடப்பெறும் முப்பது பாடல்களையுடைய சிற்றிலக்கிய வகையையும் குறிக்கிறது.

சேந்தன் திவாகரமும், பிங்கல நிகண்டும் மும்மணிக் கோவையை 'வித்தார கவி' யில் அடக்கிக்கூறும். இந்நூலில் வரும் பாவகைகளுள் ஆசிரியம் நேரிசையாகவும், கலித்துறைக் கட்டளையாகவும் வருதல் வேண்டும் எனச் சில நூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை எனும் பொதுமுறைமாறி வெண்பா, அகவல், கலித்துறை என வருதலும் உண்டெனப் பாட்டியல் பகரும். கலித்துறை என்பதைக் கலிப்பா என்றே சுவாமிநாதம் கூறுகிறது.

பதினோராம் திருமுறையிலேயே ஏழு மும்மணிக்கோவைகள் உள்ளன. முதல் மும்மணிக் கோவையான திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையை இயற்றியவர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். இவரைப் பின்பற்றி நக்கீர தேவநாயனார், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவுடிகள், திருவெண்காட்டடிகள், நம்பியாண்டார்

நம்பி போன்ற பலர் இந்த இலக்கிய வகையை வளர்த்துள்ளனர்.

நக்கீர தேவநாயனாரின் திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை முப்பது பாடல்களினிற் பதினைந்தே பாடல்களுடன் முடிவுறுகிறது. அதிராவடிகளின் மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை ஏட்டுச்சிதைவு காரணமாக 23 பாடல்கள் மட்டும் பெற்றுள்ளது. பட்டினத்துப்பிள்ளையின் திருக்கமூல மும்மணிக் கோவையில் 12 பாடல்களே உள்ளன. பதினோராம் திருமுறையில் உள்ள ஏனைய நூல்கள், சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிகோவை, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை ஆகியன 30 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன.

கோவை நூல்களைப் போன்றே மும்மணிக்கோவை நூல்களும் பெரும்பாலும் அகப்பொருள் பற்றியனவே. வேறு பொருள்களும் விரவிவருதலும் உண்டு. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவையில் பக்தியுணர்வு மிகுந்துள்ளது. கலைஞர் மும்மணிக்கோவையில் கலைஞரின் வாழ்க்கை விளக்கப்படுகிறது. மறைமலையடிகளின் திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை புலவராற்றுப்படை வகையைச் சேர்ந்தது.

தண்டபாணி சுவாமிகள், வேங்கடநாதாசாரியர், தத்துவராயர், சந்திரசேகர கவிராச பண்டிதர் ஆகியோரின் மும்மணிக் கோவைகளும் மும்மணிக்கோவை இலக்கணப்படி இயன்றவையே.

மு.ச.

மும்மணி மாலை: இது தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று; வெண்பா, கலித்துறை, அகவல் என்ற மூன்று பா வகைகளும் முறையே மாறி மாறிவர அந்தாதித் தொடையாகப் பாடப்படுவது, முப்பது பாடல்களை உடையது. புருடராகம், வயிடுரியம், கோமேதகம் என்ற மூவகை இரத்தினங்கள் மும்மணி எனக் குறிக்கப்படுகின்றன.

பன்னிருபாட்டியல் முதலான பல பாட்டியல் நூல்களும் இவ்விலக்கிய வகையைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. யாப்பு வகையாலும், பாடல் எண்ணிக்கையாலும் இது தனிவகையாகின்றது. பிரபந்த

மரபியல் என்ற நூல். 'வெண்பாக் கலித் துறை அகவற்பா மூன்று, அந்தாதித்து முப்பஃது இயம்பின், மும்மணிமாலை' (10) என்று இதன் இலக்கணம் கூறுகிறது.

செய்யப்ப முதலியார் பி.எம். மதுரைப்பிள்ளை மீது பாடிய மும்மணி மாலை (1988), வித்துவான் வீ.சு பழனிக் குமரப்பண்டாரம் இயற்றிய திருச்சிந்தை மும்மணிமாலை (1912), வித்துவான் சுப்பிரமணிய ஐயர் பாடிய சுந்தரேசன் மும்மணிமாலை (1940) போன்றவை இந்த இலக்கணத்தைப் பின்பற்றியுள்ளன.

மு.ச.

முயலகன்: இவன் சிவபெருமானிடம் போரிட வந்த பூதம் ஆகும். இவனை முனிவர்கள் ஏவினர். தாருகாவனத்திலிருந்த முனிவர்கள் பூர்வமீமாம்சையின் வழிநின்று, வேள்வி முதலிய செய்வினைகள் (கருமங்கள்) தாமே பயனை ஊட்டும் எனவும், கொடுப்பதற்கு ஓர் இறைவன் வேண்டுவதில்லை எனவும் நம்பியொழுகி வந்தனர். அம்முனிவர்தம் மனைவியர் தம் கற்பின் செருக்காற் பரம்பொருளையே இகழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு நல்லறிவூட்டச் சிவபெருமானும், திருமாலும் முறையே பிட்சாடனராகவும், மோகினியாகவும் அவ்வனம் புக்கனர். பிச்சைப் பெருமானின் பேரெழில் கண்டு மயங்கிய முனிமங்கையர் தம் நிறையழிந்தனர்.

தம் மனைவியரின் நிறையழிவை உணர்ந்த முனிவர்கள் சிவபெருமான் மேற் பெரும் கோபம்கொண்டு ஓர் அபிசார வேள்வி இயற்றினர். அவ்வேள்வியில் ஒரு புலி, ஒரு மழு, ஒரு மான், பல பாம்புகள், பல பூதங்கள், ஒரு வெண்டலை, ஓர் உடுக்கை ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்து இறைவன் மேல் ஏவினர். அவற்றையெல்லாம் சிவபிரான் தன்வயப்படுத்திக்கொண்ட பிறகு முனிவர்கள் தம் வேள்வியில் ஒரு பெரிய பூதத்தை உண்டாக்கினர். அப்பூதத்தின் பெயர் முயலகன் என்பதாம். ஈசனைக் கொல்லுமாறு முனிவர்கள் அம்முயலகனை ஏவினர். சிவபெருமான் தன்னோடு போரிட வந்த முயலகனை உதைத்துக் கீழே தள்ளித்தன் வலக் காலை அவன் முதுகில் ஊன்றி நின்றார். அப்போது முயலகன் மெல்ல மெல்ல இறைவனை எடுத்து அசைத்தான். அவ்வசைவினை அறிந்த இறைவன் அதையே காரணமாகக் கொண்டு நடம்புரியத் தொடங்கினான். வேறு வழியற்ற முயலகன் அடங்கிக்கிடந்தான். இது சுந்தரபுராணம் காட்டும் வரலாறு.

இம்முயலகன் கரிய நிறத்தன், தீயைப் போன்ற செம்பட்டையான முடிகளை உடையவன், குட்டையானவன், வடவைத்தீ போன்ற சினங்காலும் கண்களை உடையவன் என்பார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

முயலகன்²: முயலகன் என்பது ஒரு வகை நோய். இது முயல்வலி எனவும் மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பெறும். குமரகண்டன், அமர கண்டன், குரங்குக் கண்டன், காக்கைவலி, முயலகன் எனப்படும் ஐந்து வகையான வலிநோய்களில் இதுவே மிகக் கொடியது. யூகி முனிவர் இந்நோய் சளியின் ஆதிக்கத்தினால் தோன்றும் என்றும் இதைக் குணப்படுத்துவது அரிது என்றும் கூறினும் போகர் வைத்தியம் 700இல் ஐந்தெண்ணெய்த் தைலத்தால் இந்நோயைக் குணப்படுத்தலாம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஐந்து வகையான வலிநோய்களையுமே போகர் தீர்க்கமுடியும் நோய்களாகவே கொள்கிறார்.

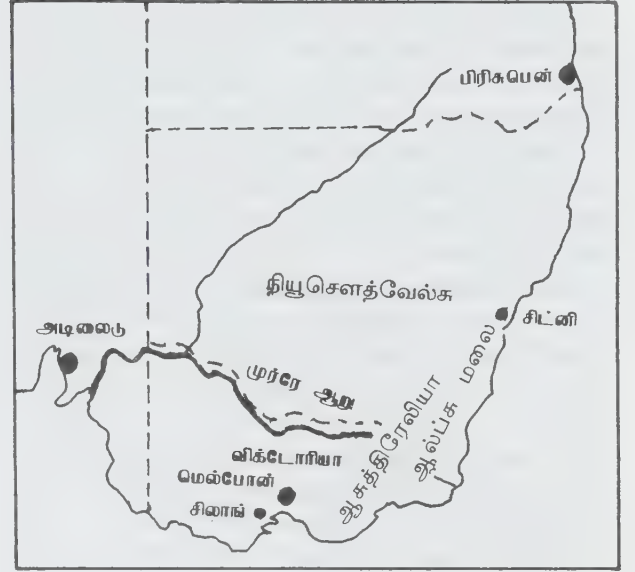
இந்நோய் தொடக்கத்திலேயே மருத்துவம் தொடங்கினால் குணப்படுத்தக் கூடியது எனவும் முற்றிய நிலையில் குணப்படுத்துதல் அரிதெனவும் கருதப்படுகிறது.

திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கொல்லிமழவனின் மகளுக்கு வந்த முயலகன் நோயைத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருப்பதிகம் பாடித் தீர்த்து வைத்தார் என்பது பெரிய புராண வரலாறு.

ப.வெ.நா.

முர்ரே ஆறு : இது ஆசுத்திரேலியாக் கண்டத்தில் உள்ள முக்கியமான ஆறு. இதன் நீளம் 2589 கி.மீ. நியூசௌத்வேல்சின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் ஆசுத்திரேலியா ஆல்ப்சு மலைத் தொடரில் இது தோன்றி மேற்கு நோக்கி ஓடுகிறது. நியூசௌத்வேல்சு - விக்டோரியா மாநிலங்களின் எல்லையாகவும் இது அமைந்துள்ளது.

இந்த ஆறு தெற்கு ஆசுத்திரேலியா மாநிலத்தின் குறுக்கே தென்மேற்காகப் பாய்ந்து, அலெக்சாந்திரினா ஏரி வழியாக, இந்துமாக் கடலில் கலக்கிறது. வெண்ட்ஓர்த்து என்னுமிடத்தில் தார்லிங்கு ஆறு இதனுடன் துணை நதியாகக் கலக்கிறது. முர்ரே - தார்லிங்கு நீர்வழியின் மொத்த நீளம் 4,684 கி.மீ. ஆனால், நாவாய்ப் போக்குவரத்திற்கு இது மிகுதியாகப்

பயன்படவில்லை. சிறிதளவு தான் இதன் கீழ்ப் பகுதியில், நாவாய்ப் போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. முர்ரே பள்ளத்தாக்கில், நீர்ப்பாசனம் பெறும் நிலங்கள் மிகுதியாக உண்டு. இப்பகுதியில் கொடி முந்திரிப் பழங்கள், காய்கறிகள் ஆகியவை பயிராகின்றன.

-இ.இர.அ.

முர்ரே : இப் பெயரையுடைய மாவட்டங்கள் அமெரிக்காவில் சார்சியா, மின்னசோட்டா, ஒக்லகாமா ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ளன. கெண்டகி மாநிலத்தில் முர்ரே என்ற பெயரையுடைய நகரம் ஒன்று உள்ளது. தெ.பா.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் : இவர் தலைச் சங்ககாலப் புலவரன் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். அதனால் இவரது பாடல் புறநானூற்றில் முதற் பாடலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பர். இவரால் பாடப்பட்டவன் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் என்பவன். இவ்வரசனைப் புலவர் நேரடியாக விளித்துக் கூறுவதால் இப்புலவர் இவ்வரசன் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவர். பெருஞ்சோற்று என்ற அடைமொழியாலும், ஓரைவர் ஈரைம்பதின்மர் உடன்றெழுந்த, போறீற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த சேரன் என்று சிலப்பதிகாரம் 29-ஆம் காதை கூறுவதாலும், அகநானூறு 233-ஆம் பாடலில் துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை, முதியர்ப்பேணிய

உதியஞ்சேரல் என்ற வரிகளுக்குத் துறக்கமடைந்த முன்னோரான பாண்டவர்களுக்கு என்று பொருள் கூறப்படுவதாலும் இப்புலவர் பாரதப்போர் நடைபெற்ற காலத்தவரே என்று கூறுவாரும் உளர். ஆனால் பாரதப்போர் நடைபெற்ற காலம் எது என்பதில் வரலாற்றாசிரியர்களிடம் இன்னும் ஒருமித்த கருத்து ஏற்படவில்லை. மேலும் புறப்பாடலோ, 233 ஆம் எண் அகப்பாடலோ, பாரதப் போர் பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. அகநானூற்றுப் பாடல், இறந்துபோன பிறகு முதியர்க்கு உணவு கொடுத்ததாகவே கூறுகிறது. முதியர் என்ற சொல் முன்னோரைக் குறிக்கமேயன்றிப் பாண்டவரைக் குறிக்காது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் ஞலாவர் ஈரம்பதினம் என்றும் தொடர்கள் தமிழ் நாட்டவரையே குறிக்கலாம் அல்லது சிலப்பதிகாரக் காலத்திலேயே பாரதப் போரில் உதியஞ்சேரலாதன் ணவு கொடுத்தான் என்ற செவிவழிச் செய்தி பரவியிருக்கலாம். தென்புலத்தார்க்கும், போரில் வெற்றி பெற்ற வீரர்க்கும், பெருஞ்சோறு அளிப்பது மரபாதலின் பெருஞ்சோறு என்னும் தொடரைக் கொண்டு பாரதப் போரை நினைவுகூர இடமில்லை.

தக்க அகச்சான்றுகளின்மையின் உதியஞ்சேரலாதனும், இப்புலவரும் பாரதப்போர் நடந்த காலத்தினரே என்பது ஏற்கக்கூடிய கருத்தன்று. அகநானூற்றுப் பாடலின் உரையில் உரையாசிரியர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், ஈண்டுப் பாரதப்போரைச் சுட்டுங் குறிப்புயாது மின்மையின், இவ்வுதியஞ் சேரல் அவனின் வேறாயினன் எனக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று எழுதியுள்ளார். அதனால் ஊகத்தினடிப்படையில் செய்யப்படும் வரலாற்று முடிவுகளை ஏற்க முடிவதில்லை. எனினும் இப்புலவர் மிகப் பழங்காலத் தமிழ்ப் புலவரன் ஒருவர் என்பது உறுதி.

மு.ச.

முரண்: இது சொல்லினாலும் பொருளினாலும் மாறுபடத் தொடுக்கப் பெறுவதாகும். செய்யுளிலக்கணத்தில் இது தொடை வகைகளுள் ஒன்றாக முரண்தொடை எனவும், அணியிலக்கணத்தில் முரண் அணி எனவும் வழங்கப்பெறும். இது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை, அந்தாதி, இரட்டை, செந்தொடை எனும் எண்வகைத் தொடைகளுள் ஒன்று. இது சொல்முரண், பொருள்முரண் என இருவகைப்படும் (இளம்பூரணர்,

தொல் பொருள் நூ.400). சொல் முரணாவது சொல்லால் அன்றிப் பொருளால் மாறுபடாமல் தொடுக்கப்படுவதாகும். பொருள் முரண் என்பது மாறுபாடுடைய பொருளைச் சொல்வது. இம்முரண் தொடையை மூன்றென்பர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர். அவை சொல்லால் முரணுதலும், பொருளால் முரணுதலும் சொல்லும் பொருளும் தம்முள் முரணுதலும், என்பன (யாப்.வி.38). இவ்வாற்றியும் இதனை ஐந்தெனவும் உரைப்பர். அவை சொல்லும் சொல்லும் முரணுதல், பொருளும் பொருளும் முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதல் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதல் என்பனவாகும். (பேராசிரியர் சொல், பொருள், 407 உரை). முரண் என்னும் இத்தொடை வகை இணை, பொழிப்பு முதலிய தொடை விகற்பங்களோடு சேர முரண்தொடையின் விகற்பங்கள் அறியப்படும்.

இவ்விகற்பங்களன்றியும் வேறுசில முரண்தொடை விகற்பங்களும் உள்ளன. அவை கடை முரண், கடையிணை முரண், பின்முரண், கடைக்கூழை முரண், இடைப்புணர் முரண் என்பனவாம். அடிதோறும் இறுதிச்சீர் முரணத் தொடுப்பது கடைமுரணாகும். அடிதோறும் கடை இருசீர் முரணத் தொடுப்பது கடையிணை முரணாகும். அடிதோறும் இறுதிச்சீர் முரணத் தொடுப்பது கடைமுரணாகும். அடிதோறும் கடை இருசீர் முரணத் தொடுப்பது கடையிணை முரணாகும். அடிதோறும் இறுதிச்சீரும் இரண்டாம் சீரும் முரணத் தொடுப்பது பின்முரணாகும். முதற்சீரின்றி ஒழிந்த மூன்று சீரும் முரணத் தொடுப்பது கடைக்கூழை முரணாகும். நடுவிருசீர்க் கண்ணும் முரண்தொடுப்பது இடைப்புணர் முரணாகும்.

இடபூரணர், அணிகளுள் ஒன்றாக அணியிலக்கணத் தின் பாற்படுத்திக் கூறப்படும். அதனை முரணணி என்பர். விரோதவணி என்று வடநூலார் கூறுவர். மாறுபட்ட சொல்லானும் பொருளானும் மாறுபாட்டுத் தன்மை விளைவு தோன்ற உரைப்பது முரண் என்னும் அணியாகும் (தண்டியலங்காரம்.55). ஒன்றுக்கொன்று முரணானவற்றைத் தொடுத்துக் கூறுவது இதன் தன்மையாகும். இவ்வணி பிற அணிகளோடு கூடியும் வரும். சிலேடையோடு கூடிவரும் விரோத அணியைச் சிலேடை விரோதம் என்று வழங்குவர்.

சா.கி.

முரண்பாடு: இது குழுக்களிடையே அல்லது மக்களிடையே ஏற்படுகின்ற எதிர்ப்பு ஆகும். இது பொதுவாக நம்பிக்கை, எண்ணம், அறிவு, குற்றம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்துள்ளது. முரண்பாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய மற்றும் தொடர்பில்லாத செயல்களினால் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய செயல்களிலேயே பெரும்பாலும் ஏற்படுகிறது.

இலியோன் பெசுடிங்கர் என்பவர் 1957ஆம் ஆண்டு முரண்பாடுகள் என்னும் கருத்துப் படிவத்தினை (concept) உருவாக்கினார். இது சமூக உளவியலில் அதிகமாக ஆராயப்படும் கருத்து ஆகும். ஆழ்ந்த முரண்பாடுகள் என்பது ஒரு மனிதனுக்கு இன்பமற்ற சூழ்நிலையில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாத அல்லது முரண்பட்ட எண்ணங்களினால் உருவாக்கப்படும் இறுக்கம் ஆகும். மக்கள் முரண்பாடுகளைக் குறைத்துக் கொள்வதற்கு முயற்சி வகைகள், ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட முரண்பட்ட கருத்துகளை மாற்றிக்கொள்ளல் மற்றும் முரண்பாடுகளுக்கான காரணத்தைச் சிறிதாக்கிக் கொள்ளல் போன்றவையாகும். முரண்பாடுகள் அதிகமாயிருப்பின் அதைக் குறைப்பதற்கான கடின முறைகளைக் கையாளவேண்டும்.

பெசுடிங்கரின் கூற்றுப்படி மக்கள் அனைவரும் ஒரே சீரானவர்கள். மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைப்பற்றி அறியும் சக்தி தெளிவானது. மக்கள் தம் எண்ணத்திற்கு நேர் எதிரான சில செயல்களை உணரும்பொழுது அளவிற்கதிகமான இறுக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். அவ்விறுக்கமே முரண்பாடு ஆகும். அந்த இறுக்கத்தை, அவ்வெண்ணத்தை அல்லது செயலைப் பற்றிய புதிய செய்தியை மறுத்தல் அல்லது நீக்குதல், தங்கள் பழைய எண்ணத்தைப் புதிய செய்திக்குத் தகுந்தவாறு பொருத்தமாக மாற்றியமைத்துக்கொள்ளல், தங்கள் எண்ணங்களை அச்சுறுத்தும் சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்தல் மூலம் குறைக்கலாம்.

பொதுவாக மக்கள் முரண்பாடுகளைத் தவிர்க்கவே முயலுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பொருளைப் பற்றி எடுத்த முடிவை அவர்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான, மற்றும் அவருடைய கருத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களிடமே சிந்திக்க விரும்புகிறார்கள்.

அவர்களுக்கு எதிரான எண்ணங்களை உடையவர்களுடன் கலந்து சிந்திப்பதைத் தவிர்க்கிறார்கள். ஏற்கனவே, அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளினால் இங்கே முரண்பாடுகளைக் குறைத்துக்கொள்வதற்கான வழிவகைகளையே முயல்கிறார்கள். மாறுபட்ட நம்பிக்கைகள் எண்ணங்களை மாற்றுவதில்லை. சில சமயங்களில் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அதையே செய்தால் சம்மதம் நிழங்கிறது. அச்செயலின் கட்டாயப்படுத்தாமையாலும், வெளி சக்திகளின் கட்டாயத்தை முரண்பட்ட நடத்தையைக் குற்றம் சாட்டுவதன் மூலமாகவும் முரண்பாடுகள் ஏற்படுவதில்லை.

தனி மனிதன் எந்தச் சக்தியும் தலையிடாமல் தன் முழு உரிமையையும் பெற்றிருக்கும்போது மாறுபட்ட எண்ணங்களும், முரண்பாடுகளும் தோன்றும். நம் நம்பிக்கையில் சில சமயங்களில் நம் சொந்தப் பொறுப்புகளும் முரண்பாடுகளின் அளவைப் பாதிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இனிப்புகளை விரும்பிச் சாப்பிடும் ஒரு மனிதனுக்கு மருந்து முறை உணவு உண்ணும்போது முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

முரண்பாடு பற்றிய உளவியல் கோட்பாடு மனப்பான்மை மாறுபாடுகள் பற்றிய கோட்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது. எடுத்துக்காட்டாக இண்டர்சு (Hinders) என்பவரின் சமநிலைக் கோட்பாட்டின்படி ஒவ்வொருவரும் சமநிலையற்ற மனப்பான்மை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுடைய மனநிலையையும் அறிந்து பொதுவான முடிவுக்கே வருகிறார்கள்.

சமுதாய வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகள் என்னும் கருத்துப்படிவமானது பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் பொருந்தக்கூடியதாக உள்ளது. குறிப்பாக மனப்பான்மை மாறுபாடுகள் மற்றும் நடத்தை மாறுபாடுகளில் பொருந்தக்கூடியதாக உள்ளன. முரண்பாடுகள் என்னும் கருத்துப் படிவம் கீழ் வருவனவற்றைப் புரிந்து கொள்ளப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அவை:

1. முடிவு எடுத்தபின் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளான இரக்கம், மனப்பான்மை மாறுபாடுகள், 2. தங்களை வெளிப்படுத்தும் முறைகள், புதிய செய்திகளை அடையும் முறைகள், 3. அவர்களுடைய எண்ணங்களுக்குச் சமுதாயத்தின் உதவியைத் தேடும் காரணங்கள்,

4. நிறுவன அமைப்புகளில் முரண்பாடுகள் ஊழியர்களிடையே அடிக்கடி உருவாக்கப்படுதல் முதலியன.

நிறுவன அமைப்புகளில் முரண்பாடுகள், எதிர்பாராத விதமாக ஊழியர்களால் செய்யப்பட்ட வேலையை அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமல் எதிர்பாராத விதமாகத் தவிர்க்கும்பொழுது அவர்களின் எதிர்பார்ப்புகள் நிருவாக உறுப்பினர்களால் நிறைவு செய்யப்படாதபொழுது தோன்றுகின்றன. இப்படிப்பட்ட முரண்பாடுகளின் எதிர்விளைவானது நிருவாகத்தின்மேல் அவர்களுக்குள்ள குறைவு மனப்பான்மைக்குச் சமுதாய உதவியை நாடச் செய்கிறது. இது விரைவில் தொழிலாளர்களிடம் கொந்தளிப்பு, காரணமற்ற வேண்டுகோள்கள் மற்றும் ஊழியரின் பணிவிலகல் போன்றவற்றைத் தூண்டுகிறது.

முரண்பாடுகள் மனத்தில் ஏற்படும் நிலையற்ற அல்லது சரிபெறாத எண்ணங்களினால் ஏற்படுகிறது. சிறப்பாகப் பெளதிக மற்றும் உடல் சம்பந்தமான நிலையற்ற எண்ணங்களினால் ஏற்படுகிறது. பெரும்பாலும் ஒரேமாதிரியான பகைமை எண்ணம் கொண்டவர்களே முரண்பாடுகளுக்கு உள்ளாகிறார்கள்.

இரண்டு மனிதர்களிடையே அல்லது குழுக்களிடையே ஏற்படுகின்ற பரிமாற்றமான எதிர்ப்பைக் குறிப்பது முரண்பாடு. ஆனால், இது தனிமனிதனுள் ஏற்படுகின்ற மனப்போராட்டம் அன்று. குறிக்கோள்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்போது அவ்வாறு முடியாதபொழுது ஏற்படும் எதிர்ப்பு உணர்ச்சியே முரண்பாடாகும். மேலும், ஒருவன் விரும்பியதை மற்றொருவனும் விரும்பி அதை அடைய முயலும்பொழுது முரண்பாடு எழுகின்றது. ஒருவன் ஒரு குறிக்கோளை அடையும் முயற்சியில் ஒருவனுடைய நோக்கம் வலிமைமிக்கதாக இருந்து அதே குறிக்கோள்களாக மற்றொருவனும் போட்டியிட்டால் அது முரண்பாட்டில் முடிகிறது. எதிர்ப்புக் குணமும் சண்டையுணர்ச்சியும் மனிதனிடம் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால், மனிதஇனஇயல் வல்லுநர்கள் இந்தக் கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஒரு மனிதன் தன்னுடைய முயற்சிகளில் தோல்வியடையும் பொழுது மனமுறிவு அடைகிறான். இன்றைய சமூகத்தில் விரைவாக மாறிவரும் நிலையில் முரண்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாதவையாக இருக்கின்றன.

துணைநூல்கள்:

Festinger L., A Theory of Cognitive Dissonance, Stanford University Press, Calif, 1957.

Oskamp S., Applied Social Psychology, Prentice Hall Inc., Englewood Cliffs, 1984.

முராதுகள்: இவர்கள் உசுமான் அல்லது உத்மான் என்று கூறப்பட்ட துருக்கிய மரபின் அரசர்களாக விளங்கியவர்கள். அவர்கள் நால்வர் இருந்துள்ளனர்.

முதலாம் முராது (கி.பி. 1359 - 1389): முதலாம் முராது (Murad I) கி.பி. 1359 முதல் 1389 வரை உத்மானியர்களை ஆண்டார். உத்மானியர்களின் ஆட்சியினைப் பிற இனத்தவர் பால் திணித்து ஒரு பேரரசை உருவாக்கிய முராது எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரியாதவர். இவர் பட்டமேற்றபோது உத்மானிய நாடு மார்டுமோராக் கடலின் இரு புறங்களும் தார்டெனெல்லின் இருபுறங்களும், பாகபரசின் ஒரு பகுதியும் அடங்கியதாக இருந்தது. மிகச் சிறியதான இப்பகுதியிலிருந்து முராது ஒரு பேரரசை நிறுவினார்.

திரேசு, பஸ்கேரியா ஆகியவற்றிலிருந்த கிரேக்கப் பேரரசுக்கான உடைமைகளைக் கைப்பற்றி அப்பேரரசை வீழ்ச்சியடையச் செய்தார். பஸ்கேரியா, மாசிடோனியா, செர்பியா ஆகிய நாடுகளின்மீது படையெடுப்புகளை நடத்தி வெற்றிகளைப் பெற்றார். அனட்டோலியா விலிருந்த பிற துருக்கிய நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தம் அரசை மேலும் விரிவுபடுத்தினார்.

படைகளைத் தாமே நடத்திச் சென்று 24 ஆண்டுகள் அயராமல் போர் புரிந்த அவர் போர்களில் தோல்வியே காணாதவர். போரில் ஈடுபடாத வேளையில் படைகளை ஒழுங்குபடுத்திப் புதிய நிலையான படையினை உருவாக்கினார். அப்படைக்கு வேண்டிய வீரர்களை ஐரோப்பாவில் வென்ற மாநிலங்களில் இருந்த கிறித்தவ மக்களிடத்திலிருந்தே திரட்டினார். இதுவே சனிகசரீகள் (Janissarius) என்று புகழ் பெற்று விளங்கிய புதுப்படையாகும். அடுத்த இருநூறு ஆண்டு காலம் உத்மானியப் பேரரசின் ஆக்கிரமிப்பில் இப்படை முதன்மைப் பங்கு பெற்றதோடு, பேரரசின் விரிவாக்கத்திற்கு உதவியும் செய்தது.

தம்முடைய ஆற்றலாலும், வாள் வலிமையினாலும், திருமண உறவுகளாலும், விலை கொடுத்தும் பேரரசின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்திய இவர் மக்களால் விரும்பப்பட்ட அதே நேரத்தில் அச்சத்திற்குரியவராகவும் விளங்கினார்.

இரண்டாம் முராது (கி.பி. 1421 - 51): இரண்டாம் முராது கி.பி. 1421 முதல் 1451 வரை ஆட்சி செலுத்தினார். இவருடைய ஆட்சிக்குப் போட்டியாக விளங்கியவர் முசுதபா என்பார் ஆவார். கிரேக்கப் பேரரசர் இமானுவேல் அவருக்கு உதவினார். முசுதபாவைப் போரில் வென்று, இமானுவேலைப் பழி வாங்கிடவும், காண்காண்டிநோபிளைக் கைப்பற்றிக் கிரேக்கப் பேரரசை அழித்திடவும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளில் பின்னது நிறைவேறவில்லை. முசுதபா என்னும் பெயரைக் கொண்ட முராதின் மற்றொரு இளைய உடன்பிறப்பும் தோற்கடிக்கப்பட்டுத் தூக்கிலிடப்பட்டார். சிறிய ஆசியாவில் தோன்றிய கிளர்ச்சியை அடக்குதல், கிரேக்கப் பேரரசை அடிப்பணியச் செய்தல், சலோனிக்காவைக் கைப்பற்றுதல் ஆகியவற்றில் தீவிரமாகப் போர் செய்து, இறுதியில் அவர்களுடன் செகடின் (Szegeddin) என்னுமிடத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

போரினால் களைப்புற்ற முராது தமது 40ஆம் வயதில் முடிதுறந்து மாக்னீசியாவில் கட்டியிருந்த ஆரண்மனையில் ஓய்வெடுக்கச் சென்றார். தம் பதினான்கு வயது மகன் முகம்மதுவை கி.பி. 1444இல் அரியணையில் அமர்த்தினார்.

இப்பதவி விலகலைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற கிறித்தவர்கள் செகடின் உடன்பாட்டை மீற முடிவு செய்து உத்தமாமியர்களுக்கு எதிராகப் படை எடுக்க முடிவு செய்தனர். இளைஞராக இருக்கும் தங்களுடைய அரசரால் நிலைமையை எதிர்கொள்ள இயலாதெனக் கருதி, ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த முராதைத் திரும்பி வரும்படி அழைக்கவே அவர் படையைத் திரட்டி வந்தார். அங்கேரியப் படை தோற்றது. இம்மபெரும் வெற்றிக்குப் பின் முராது மாக்னீசியாவிற்குத் திரும்பினார்.

சனிகசரீபு படையினரிடையே ஏற்பட்ட கலகத்தினால் மீண்டும் சுல்தானாகப் படையேற்றுப் பின்னும் ஏழு ஆண்டுகள் ஆட்சி செலுத்தினார். இந்த 7 ஆண்டுகளும்

போர்களிலேயே கழிந்தன. முராது கி.பி. 1451இல் வலிப்பு நோயால் மறைந்தார். இவர் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையைப் பின்பற்றவில்லை. எனினும் போர் இவர் மீது திணிக்கப்பட்டது.

துருக்கிய வரலாற்றறிஞர்கள் அவரைப் புகழ்ந்துரைத்துள்ளனர். இவருடைய காலம் துருக்கி மொழி மறுமலர்ச்சி பெற்று விளங்கிய காலமாகும். பல பாரசீக, அரேபிய நூல்கள் உத்தமாமித் துருக்கி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. புதியதும், ஒழுங்கு பெற்றதுமான வரலாறு முராதின் ஆட்சியில் உருவாயிற்று, தம் குழந்தைகளின் கல்வி, ஒழுக்கம், நேர்மை ஆகியவற்றில் அக்கறை செலுத்திய மன்னரிவர்.

மூன்றாம் முராது: கி.பி. 1574ஆம் ஆண்டு சுல்தான் சலீம் குடிபோதையில் இறந்துவிடவே அவர் மகன் மூன்றாம் முராது பட்டத்திற்கு வந்தார். இவர் வலிமையற்ற அரசராக விளங்கினார். சொக்கொல்லி என்பார் இவருடைய காலத்தில் தலைமை அமைச்சராக விளங்கினார். ஆட்சி அதிகாரம் அந்தப்புரப் பெண்டிர் கையில் மாறியது. அவர்களுள் முதன்மையானவள் சுல்தானா பாபோ என்ற வெனீசியச் சீமாட்டி ஆவாள். அழகும், அறிவுத்திறனும் படைத்த அவளுடைய அழகுக்கு இரையான சுல்தான் பிற பெண்களைச் சிறிது காலத்திற்குப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. ஆனாலும், பபோவின் அரசியல் செல்வாக்கைக் கண்டு பீதியுற்ற முராதின் தாய், அவளுடைய கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக அழகான இரண்டு அடிமைப் பெண்களை அவருக்குக் கொடுத்தாள். சுல்தான் அந்தப்புரத்திலேயே காலத்தைக் கழித்து வந்தார்.

அகமது உயிர் நீத்ததும் அவருடைய மூத்த மகன் பட்டத்திற்கு வராமல் அவருடைய உடன்பிறந்தராகிய, மனநோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த முசுதபா என்பவர் பட்டத்திற்கு வந்தார். அதன் பின் அகமதின் மகன் இரண்டாம் உத்தமான் பதவி ஏற்றார். சனிகசரீகளின் பகைமையைப் பெற்ற அவர் நீக்கப்பட்டுப் பைத்தியக்கார முசுதபா மீண்டும் அரியணை ஏறினார்.

அவருக்குப் பிறகு பன்விரண்டு வயதினான நான்காம் முராது பட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் சுயபுத்தியுடன் செயற்படும் வரையிலும் அவருடைய தாய் ஆட்சி செலுத்தினார்.

தக்க வயது வந்ததும், தம்மை அந்தப்புரச் செல்வாக்கிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு, எட்டு ஆண்டுகள் சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தினார். நான்காம் முராது கி.பி. 1640இல் காலமானார்.

ந.க.ம.

முராதுபக்ஷ: இவர் இந்தியாவில் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த முகலாய மன்னரான சாசகானின் மகன். முராதுபக்ஷ (Murad Baksh) மும்தாசு மகாலுக்கும், பேரரசர் சாசகானுக்கும் மகனாகக் கி.பி. 1624இல் பிறந்தார். போர்ப் பயிற்சியில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார். இவர் தலைமையில் சாசகான் அனுப்பிய படை, கி.பி. 1645இல் ஆப்கானிசுத்தானத்தைக் கைப்பற்றியது. இவர் தந்தை ஆட்சிக் காலத்தில் பேரரசின் மேற்குப் பகுதியைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. சாசகான் கி.பி 1657இல் நோய்வாய்ப்பட்டபொழுது அவருடைய புதல்வர்கள் அரசரிமைக்காகப் போராடத் தொடங்கினர். மூத்த மகனான தாராவுக்கு அரசப் பட்டம் கிடைக்காமல் இருக்க அவர் தம்பி அவுங்கசீபு குழ்ச்சிச் செய்தார். முராதுபக்ஷையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, அவுங்கசீபு, ஆக்ராவை நோக்கித் தம் படையைச் செலுத்தி சாமுகார் என்னுமிடத்தில் தாராவைப் போரில் தோற்கடித்தார். ஆக்ரா முற்றுகைக்குள்ளாகியது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சாசகான், தம் மகன் அவுங்கசீபினால் சிறைப்படுத்தப் பெற்றார். பேராசை கொண்ட அவுங்கசீபு, தம் பட்டமேற்பதற்குத் தடையாக இருந்த முராதையும் சிறைப்படுத்தி, கி.பி. 1661இல் கொன்றார். முராதின் மரணம் அவுங்கசீபு அரியணையேற வழிவகுத்தது.

தெ.பா.

முராரிராவ்: இவர் தென்னிந்தியாவில் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த மராட்டிய வழியில் தோன்றிய மகாவீரர். இவர், அக்காலத் தென்னிந்திய நிலைமையை நன்கு உணர்ந்து கொண்டு, சமயத்திற்கேற்றவாறு நடந்து கொள்வதில் கைதேர்ந்தவர். இவர் கி.பி. 1776இல் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டுப் பிறகு உயிர் நீங்கும் வரை பல போர்களில் ஈடுபட்டுத் தம் ஆற்றலை வெளிக்காட்டினார். மராட்டிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ள சாந்தாசி கோர்படே என்பாரும் முராரிராவும் உறவினராவர். முராரிராவின் திறமையை அறிந்த மராட்டியத் தலைவர் இரகேசி பான்சலே

தாம் திருச்சிராப் பள்ளிணைக் கைப்பற்றிய பின் அங்கு ஆளுநராக இருக்கும்படி முராரிராவைப் பணித்தார். முகலாயப் பேரரசின் தக்காண அரசப் பேராளராக இருந்த நிசாம்-உல் முலுக்கு, கருநாடகத்தில் படையெடுத்தபொழுது, முராரிராவ் அவருக்கு உதவி செய்தார். அதற்குக் கைமாறாக, உல்முலுக்கு கூட்டி (Gooty) என்னும் பகுதிக்கு கி.பி. 1743 இல் ஆளுநராக அவரை அமர்த்தினார். திருச்சிராப்பள்ளி, கருநாடக நவாபுவின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டபின் முராரிராவ், தென்னிந்திய அரசியலில் மிகுந்த விறுவிறுப்புடன் ஈடுபடலானார்.

முகமது அலி என்பார், கருநாடக நவாபுப் பதவிக்குப் போட்டியிட்டபொழுது, முராரிராவ் அவருக்கு கி.பி. 1751ஆம் ஆண்டு உதவினார். அதே ஆண்டில் பிரான்சுக்காரரும் சந்தா சாகிபும் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டபொழுது ஆங்கிலேயத்தளபதி கிளைவுக்கு உதவி ஆர்க்காட்டைக் காப்பாற்றினார். ஆனால் அடுத்த ஆண்டில், பிரான்சுக்காரருடன் சேர்ந்துகொண்டு ஆங்கிலேயரையும் முகம்மது அலியையும் எதிர்த்துக் கருநாடகத்தில் சில இடங்களைச் சூறையாடித் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்பினார். அடுத்தபடியாக இவர் மராட்டியப் பேசுவா, பாலசி பாசிராவைத் தாக்கி வெற்றிகொள்ள முயன்று தோல்வியுற்றார். ஐதர் அலி இவரைச் சிறையில் அடைத்தார்; அவ்வாண்டிலேயே முராரிராவ் இறந்தார்.

தெ.பா.

முருகநாயனார்: இவர் சைவசமய அடியார்கள் அறுபத்து மூவருள் பதினாறாம் இடத்தில் வைத்துப் போற்றப்படுபவராவர். இவர் வரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துள் சேக்கிழார் பதினான்கு செய்யுட்களில் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார். முருகநாயனார் சோழநாட்டில் வளமிக்க திருப்புகலூரில் மறையவர் குலத்தில் பிறந்தார். அவர் அங்குத் திருக்கோயிலிலெழுந்தருளி உள்ள வர்த்தமானேசுரப் பெருமானுக்கு நாள்தோறும் பூக்கொய்து மலர்மாலைகள் கட்டி அளிக்கும் திருத்தொண்டினைத் தவறாது செய்து வந்தார். வைகறையில் எழுந்து முறைப்படி நித்திய கடன்களையாற்றிய பின் பத்தியொடு பூக்கொய்து மாலை, இண்டை, கண்ணி முதலிய பல்வேறு வகையான பூ ஆரங்களையும் கட்டி, பெருமானுக்குச் சாத்தி மகிழ்வார். அஞ்செழுத்து ஒதி நாளும் வழிபடுவார்.

ஒருசமயம் திருஞான சம்பந்தர் திருப்புகலூருக்குத் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்காக வந்தபோது முருகநாயனார் அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்து வந்து தம் மடத்தில் தங்கச் செய்து உபசரித்தார். சம்பந்தர் திருப்புகலூர்ப் பெருமானை வழிபடும்போது பாடிய தேவாரப் பதிகத்தில் முருகநாயனார் தொண்டின் சிறப்பை மூசுவண்டறை கொன்றை முருகன் முப்போதும் செய்யுடி மேல் வாசமாமலருடையார் எனப் போற்றிப் பாடியது உளங்கொளத்தக்கது. இதனைச் சேக்கிழாரும் பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், திருப்புகலூரை மையமாகக் கொண்டே அண்மையிலுள்ள தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டுத் திருப்புகலூருக்கு வந்து திருஞான சம்பந்தர் தங்கியிருந்தார். திருநாவுக்கரசரும் திருத்தலப் பயணம் மேற்கொண்டபோது திருப்புகலூரில் சம்பந்தரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆகவே முருகநாயனார் திருமடம் சம்பந்தர், அப்பர், திருநீல நக்கர், சிறுத்தொண்டர் முதலிய அடியார் பெருமக்கள் பலரும் ஒரு சேரக் கூடி மகிழும் இடமாக அவ்வமயம் அமைந்திருந்தது என்பது நினைந்து இன்புறத்தக்கது. இப்போதும் திருப்புகலூரில் அம்முருக நாயனார் நினைவாக அவர் திருமடமும் நந்தவனமும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதனாலேயே முருகநாயனாருக்குச் சம்பந்தருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ள ஏதுவாயிற்று. திருஞான சம்பந்தருக்குத் திருமணம் சீர்காழிக்கு அடுத்த திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் நிகழ்ந்தபோது முருகநாயனாரும் சென்றிருந்தார். திருஞான சம்பந்தர் திருமணத்தன்றே இறையருளால், அங்குத் திருமணங்காண வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஒருசேர முத்தி கிடைத்தது. அவ்வுடியார் குழாத்துள் முருகநாயனாரும் ஒருவராவார். அவர் சம்பந்தருடன் வைகாசித் திங்கள் மூல நன்னாளன்று சோதியிற் கலந்தார். திருஞானசம்பந்தர் காலம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டாதலின் முருகநாயனாரும் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டினரேயாவார். இரா.ச.

முருகன்: இவர் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பெறுகின்ற தெய்வம் ஆவார். முருகனைத் தமிழ்க் கடவுள் என்றும் கலியுகக் கடவுள் என்றும் குறிப்பிடுவர். முருகு என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்பது பொருள். எங்கெங்கே அழகு நடமாடுகிறதோ அங்கெல்லாம் முருகன் நிலவுகிறான் என்று கொண்டனர் முன்னோர். 'செங்கேழ் முருகன் காதலித்த வான்

தங்கிய வரை சூழ் உலகமும்' என்று நச்சினார்க்கினியர், 'சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்' என்ற தொல்காப்பிய அடிக்குப் (திணைநிலத் தெய்வமாக) பொருள் கொண்டார். முருகனுக்குச் சேயோன் என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. உயர்ந்த வானோடு கலந்த மலைகளின் உச்சியில் இம்முருகன் கோயில் கொண்டு தங்கியுள்ளான் என இதனால் அறியப்படுகிறது. (சேய்மையில் உள்ளவன்) முருகு என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்ற பொருளோடு, இளமை, எழுச்சி, மணம் என்ற பொருள்களும் உள்ளன. ஆகவே, முருகன் அழகனாக இருப்பதோடு, இளையனாகவும் எழுச்சி ஊட்டுபவனாகவும் இனிய மணம் வீசுவனாகவும் உள்ளான் என அறிதல் வேண்டும்.' கரிய காடும், பாலையும், வற்றா வளமுடை மருதமும், பரந்த நெய்தலும், சிறக்க இம்மலைகளும் அவற்றின் வளங்களுமே அடிப்படை என்று உணர்ந்ததோடு, அம்மலைகளே மஞ்ச சூழ வானோங்கிப் பிறவற்றோடு அழகுற விளங்குவதை நன்கு கண்ட பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மலையினை முருகன் தங்கும் இடமாகக் கொண்டனர். இன்றும், முருகன் தங்குமிடம் பெரும்பாலும் மலைகளாகவே உள்ளன. வேங்கடத்து உறையும் இறைவனை, இளையனான முருகனை உணர்த்தும் பாலாசி என்ற சொல்லாலே வழங்குவர். முருகன் அல்லது அழகு என்ற நூலில் இந்த அழகொடு அணைந்த முருகன் சிறப்பினைத் திரு.வி.க. நன்கு விளக்கியுள்ளனர். சிலப்பதிகாரக் குன்றக்குரவையில் முருகனை நன்கு காட்டுகிறார் இளங்கோவடிகள்.

சக்தியும் சிவனும், திருமாலும் வெவ்வேறு குறியீடுகளால் குறிக்கப்பெறினும், இம்முருகன் பெரும் பெயர் முருக என்ற பரிபாடல் காட்டியபடி முருகன் என்ற பெயரோடே விளங்குகின்றான். இறைவனை முன்னிறுத்திப் பாடிப்பரவும் பாடல்களுள் மிகப்பழைமை வாய்ந்த திருமுருகாற்றுப்படையும் இம்முருகனைப் பற்றியதே.

இம்முருகனைப் பற்றிய வரலாறு வடமொழிக் கந்த புராணத்திலும், சங்க காலத்தை ஒட்டிய பரிபாடலிலும் இருவகையாக உள்ளன. எனினும், இவன் சிவனுக்கும் உமைக்கும் மைந்தனாகவே காட்டப் பெறுகின்றான். தமிழ் நாட்டுத் தனித் தெய்வமாகிய முருகன் முருகேசன் ஆகிப் பின் வடநாட்டுப் புராண மரபில் காட்டப்பெறும் சுப்பிரமணியனாகி, பின் பிரிக்க முடியா வகையில் ஒன்றிக் காட்சி தருகின்றான்.

இம்முருகன் சிவன் மைந்தனாகக் காட்டப் பெறினும், இவன் மும்மூர்த்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று, அவர்களுக்கும் அருள் செய்பவன் என்பதைக் கந்த புராணத்தின் பிற்பகுதியாகிய உபதேச காண்டம் நன்கு விளக்குகிறது. கந்த புராணத்திலும் கச்சியப்பர், முருகனின் எதிரியாகிய சூரபதுமன் வாக்கிலேயே, 'கோலமா மஞ்சை மீது குலவிய குமரன் தன்னைப், பாலன் என்றிருந்தேன் அன்னான் பரிசிவை உணர்த்திலேன் யான், மாலவன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும், மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தி அன்றோ' எனக் காட்டுகின்றார். சில அறிஞர்கள் சிவனாகிய ஐந்து முகமுடைய சங்கரனே ஆறுமுகமுடைய முருகனாகமாறி நின்றார் என்பர். இராமலிங்க வள்ளலார் முருகன் அனைத்தினுக்கும் அப்பாற்பட்ட அனாதி என்ற உண்மையை, 'பித்த பெருமான் சிவபெருமான் பெரியபெருமான் தனக்கரிய பிள்ளைப் பெருமான் எனப்புலவர் பேசிக்களிக்கும் பெருவாழ்வே மத்தப் பெருமால் நீக்குமொரு மருந்தே எல்லாம் வல்லோனே வஞ்சச் சமணர் வல்லிருளை மாய்க்கும் ஞானமணி விளக்கே அத்தக்கமலத்து அயிற்படை கொள் அரசே மூவர்க்கருள் செய்தே ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் எனும் அம்முத்தொழிலும் தருவோனே சத்த விகார உலகனைத்தும் தாளில் ஒடுக்கும் தனிப்பொருளே தணிகாசலமாம் தலத்தமர்ந்த சைவ மணியே சண்முகனே' என்று விளக்குகிறார். அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட முருகனை மும்மூர்த்திகளையும் படைத்து அவர்களுக்கு முத்தொழிலும் தந்து இயக்கும் முருகனை, அதேவேளையில் இளங்குழந்தை ஞான சம்பந்தனாகப் பிறந்து சமயக் காழ்ப்பை நீக்கிய முருகனை, புலவர்கள் சிவன்பெருமான் புதல்வன் எனப் பேசி மகிழ்வார் எனக் காட்டுகிறார். எனவே, முருகன் அழகன் என்பதோடு அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒப்பற்ற இறைவனுமாவான் என்பது முந்தையோர் கண்ட முடிவு.

இனி, இம்முருகன் சிவபெருமான் மகனாகக் கந்த புராணம் காட்டுவதையும் காணல் வேண்டும். மாயையின் மைந்தனாகிய சூரபதுமன் ஆகிய அரசர்கள் சிறந்த சிவபக்தனாயினும் தேவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கொடுமைகள் செய்ய அவனை அழித்து அருளுமாறு தேவர்கள் சிவனை வேண்டினர்.

தன் சக்தியன்றி வேறு யாரும் அச்சுரனை அழிக்க முடியாது என்று அவனுக்கும் வரம் தந்த சிவன், ஆறுமுகங்களிலிருந்து ஆறு தீப்பொறிகளை உண்டாக்கினான். அவை சரவணப் பொய்கையில் படிந்து ஆறு குழந்தைகளாக, பின் சிவனும் உமையும் சென்று எடுத்துத் தழுவ, ஆறும் ஒன்றாக ஆறுமுகனானான். பின் சக்தியாகிய வேல் கொண்டு தம் தம்பியராகக் கருதப்பெற்ற நவ வீரர்களுடன் தெற்கே சென்று சூரனையும், அவன் உடன் பிறந்தவர்களையும் ஒடுக்கி, தேவர் சிறை மீட்டு உலகில் அமைதியை நிலைபெறச் செய்து, தணிகையில் தங்கினான். சினம் தணிந்து தங்கியதாலேயே 'தணிகை' என்றும் 'திருத்தணி' என்றும் அத்தலம் பெயர்பெற்றது என்பர். முருகன் திருமால் மருகனும் ஆவன். தம்மை மணக்கத் தவம் செய்திருந்த திருமால் மகளிர் இருவரும் பின் தேவயானை, வள்ளி என அமைய, அவர்களை மணந்து இருபுறம் என்றும் நீங்காது நிற்க மக்களுக்கு அருள் செய்வான் என்பர். இதுவே கந்தபுராண வரலாறு. வள்ளியைத் தமிழ் மரபுப்படி களவு மணத்தில் கைக்கொண்டான் என்றும், அதுவே அவனைத் தமிழ்க் கடவுளாகக் காட்டச் சான்று என்றும் கொள்வர்.

முருகன் அகத்தியருக்குத் தமிழ் அருள, அவன் பொதியமலையிலிருந்து மாணவர் பன்னிருவருக்குத் தமிழ் இலக்கணம் உணர்த்த, அவர்களுள் சிறந்தவரான தொல்காப்பியர் எழுதியதே தமிழில் தொன்மை வாய்ந்த இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் என்பர். (தழற்புரை நிழற் கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான் என்ற அடியின்படி சிவனே அகத்தியருக்குத் தமிழை அறிவுறுத்தினான் என்பதும் ஒரு மரபு).

தமிழ்நாட்டில்தான் முருகனுக்கு எங்கும் கோயில்கள் உள்ளன. வடக்கே இமயத்திலிருந்து தெற்கே கடல் நடுவில் இருந்த சூரன் மாநகரை நோக்கி வந்தான் என்று கந்தபுராணம் கூறினும், அவனுக்குத் தமிழ்நாட்டு வடக்கே அமைந்த திருத்தணி முதல் தெற்கே திருச்செந்தூர் வரையில்தான் எண்ணற்ற கோயில்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சிறந்தவற்றை ஆறுபடை வீடுகள் எனப்பாடுவர் அறிஞர். குன்றுதோறாடலில் எல்லா மலைகளும் அடங்கும். கடைச்சங்கத் தலைவர்

திருவொற்றியூர் தியாகராஜர் கோயிலில் உள்ள வன்னி
தெய்வயாணியோடு கூடிய சுப்பிரமணியர்

நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை என்ற நூலில் ஆறுபடை வீடுகளைப் பற்றியே பாடுகிறார். திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருஆவினன்குடி, (பழனி அடிவாரம்) திருஏரகம் (சுவாமி மலை-சிலர் மலை நாட்டில் உள்ள ஒரு தலம் என்பர்) குன்று தோறாடல், பழமுதிர் சோலை (மாலிருஞ்சோலை, அழகர் கோயில்) என்பனவே அந்த ஆறும். இதில் ஐந்தாவதாக வரும் குன்று தோறாடல் என்ற தொடர் முருகன் தங்கிய மலைகள் அனைத்தையுமே குறிக்கும். ஊர் ஊர் கொண்ட சீர்கெழுவிழாவில் முருகனை வழிபட்டனர் என்பர் நக்கீரர். காடும் காவும் கவின் பெறு துருத்தியும், ஆறும் குளனும் வேறுபல்வைப்பும், சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பும் கடம்பும், மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும் முருகனை மக்கள் வழிபட்டனர் என்பர். அகப் பொருளில் வரும் வேலன் வெறியாடலும் முருகனைப் பற்றியது. மரநிழலில் வேலை நட்டு வழிபடும் வழக்கமும் உண்டு. எனவே, மிகப்பழைமையான முருகன் வழிபாடு, முதலில் மலையிலே அமைந்த போதிலும் பின்னர் யாண்டும் நிலவ, எல்லோராலும் எங்கும் நன்கு வழிபடுநிலையில் அமைந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது.

முருகனுக்கு ஆறுமுகன், கந்தன், குமரன், குமரவேள், சாமி, செவ்வேள், சேந்தன், மயிலூர்தி, மைந்தன் போன்ற பல பெயர்கள் உள. முருகன் என்ற பெயர் முருகு அல்லது அழகு என்ற பொருளின் அடிப்படையில் அமைந்தமை போன்றே, எல்லாப் பெயர்களும் அவனுக்குக் காரணப் பெயர்களாகவே அமைகின்றன. இம்முருகனுக்கு ஊர்தி மயில், சூரன் மாமரமாக நிற்க அவனை வேல் கொண்டு பிளந்தான் முருகன். ஒரு பகுதி மயிலாகவும், மற்றொருபகுதி சேவலாகவும் ஆர்த்தெழுந்து வர, அவற்றின் ஆணவம் அடக்கிச் சேவலைக் கொடியாகவும், மயிலை ஊர்தியாகவும் கொண்டான். அதற்குமுன் ஆட்டுக்கிடா அவனுக்கு ஊர்தியாக அமைந்தது என்பர்.

முருகன் ஆறுநாள் போரிட்டு ஆறாம் நாளாகிய சட்டியில் சூரனை ஆணவம் கெடுத்து வாகனமாகவும், பொடியாகவும் கொண்ட அந்த நாளையே சட்டி விரத நாளாகக் கொள்வர். ஆண்டுதோறும் ஐப்பசியில் அமாவாசை முதல் ஆறு நாட்களில் அவ்விழா முருகன் கோயில்தொறும் நடைபெறும். அது மக்கள் அனைவரும் போற்றும் விரத நாட்களாகவும் அமைகின்றது. அப்படியே சரவணப் பொய்கையில் பாலுட்டி வளர்த்த கார்த்திகைப் பெண்களைப் போற்றும் வகையில் மாநத்தொறும் அக்கார்த்திகை நாளை முருகன் நாளாகக்

கொண்டு மக்கள் விரதமிருக்க, கோயில்தொறும் விழாவும் நடைபெறுகின்றது. இம்முருகன் பிறந்த வைகாசி விசாகத்தே பல கோயில்களில் விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. சிறப்பாகத் திருச்செந்தூர்க் கோயிலில் பெருவிழா இன்றும் நடைபெறுகின்றது. இவ்வாறு கந்த புராணச் சுப்பிரமணியனும் தமிழ்க்கடவுள் முருகனும் ஒன்றாக இணைய, தமிழகமே அவனுக்கு எங்கும் கோயில் அமைத்துப் பலவிழாக்கள் கொண்டாடுகின்றது. முருகன் இளையனாக வழிபடத் தண்டாயுத பாணியாகிறான்.

முருகனுக்குத் தமிழ் நாட்டிலேதான் கோயில் அதிகம். ஆயினும் இக் காலத்தில் தமிழர்கள் சென்று வாழும் தில்லி போன்ற நகரங்களில் அவர்கள் முருகன் கோயிலை அமைத்து வழிபடுகின்றனர். அப்படியே தமிழ் நாட்டிலிருந்து மேலை நாடுகளுக்குச் சென்று வாழ்வோர் அங்கங்கே முருகன் கோயிலை அமைத்துள்ளனர். பாரிக நகரிலும், இலண்டனிலும், அமெரிக்காவில் சில ஊர்களிலும் முருகன் கோயில்கள் உள்ளன. கீழை நாடுகளில் தமிழர் பெரும்பாலாக வாழும் மலேயா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் அதிகமாகவும் பிறவிடங்களில் அருகியும் முருகன் கோயிலும், முருகன் சிலைகளும் உள்ளன. இலங்கையிலும் முருகனுக்குப் பல கோயில்கள் உள்ளன. இவ்வாறு தமிழர் வாழும் இடங்களிலெல்லாம் முருகன் கோயில் உள்ளமையால் முருகன் தமிழ்க் கடவுள் என்பது தேற்றமாகிறது.

முருகனைப் பற்றிக் கந்தபுராணம் மட்டுமன்றி வேறு பல இலக்கியங்களும் உள்ளன. முருகன் அழகனாகவும், இளையனாகவும் உள்ளமையின் அவனைப் பற்றிய பிள்ளைத் தமிழே அதிகம் எனலாம். இராமலிங்க அடிகளாரின் ஆறு திருமுறைகளில் ஐந்தாம் திருமுறை முற்றும் தணிகை முருகனைப் பற்றியதே. சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் பேசப்படுவதோடு, தேவாரம் போன்ற பிற்கால இலக்கியங்களிலும் முருகன் இடம் பெற்றுள்ளான். ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் சந்தத் திருப்புகழ் பல்லாயிரத்தால் முருகனைப் பாடியுள்ளார். அது திருப்புகழ் என்றே போற்றப்பட்டுப் பலராலும் பாராயணம் செய்யப் படுகின்றது. பின் வந்த தேவராயப்பிள்ளை பாடிய கந்த சட்டிக் கவசமும், குமர குருபரர் பாடிய கந்தர் கலிவென்பாவும், சங்க கால நக்கீரர்தம் திருமுருகாற்றுப்படையும் பாராயண நூல்களாகப் போற்றப் பெறுகின்றன. இன்றும் எத்தனையோ

மயில்வாகனர் (சமயபுரம் முக்தேசுவரர் கோயில்)

வா. க. 14 - 2அ

அடியவர்கள் புத்தம் புதிய பாடல்களை அந்தாதிமாக, கோவையாக, கலம்பகமாக, பிள்ளைத் தமிழாகப் பாடிப் பரவுகின்றனர். திருச்செந்தூர் போன்ற தலங்களில் இந்துக்கள் மட்டுமன்றி, பிற சமயத்தவர்களும் முருகனுக்குக் காணிக்கை செலுத்தி வழிபடுவதை இன்றும் காணலாம். முருகனை அன்றி அவர் மயிலையும், வேலையும் கூடப் பாடுபவர் உளர்.

எனவே, சங்க காலத்துக்கு முன்பிருந்து இன்று வரையில் தமிழ் நாட்டுத் தெய்வமாக, அதே வேளையில், கந்த புராணச் சுப்பிரமணியனாக மக்களால் சிறப்பாகத் தமிழ் மக்களால் போற்றப்படும் முருகன் வரந்தரு தெய்வமாக வாழ்வளிக்கும் தெய்வமாகப் பலர் பாடுவது போன்று கண்கண்ட தெய்வமாகக் கலியுக வரதனாக விளங்குகிறான் விளங்குவான் என்பது தெளிந்த உண்மையாகும்.

அ.மு.ப.

முருகேச பண்டிதர், பூ. (கி.பி. 1830-1898): இத்தமிழ்ப் புலவர் இலங்கை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கன்னாகம் என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர். இவர் தந்தையார் பெயர் பூதத்தம்பி. இவர் தமிழ் இலக்கணத்தில் சிறந்த அறிவுடையவர். இவர் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர். நீர்வேலிச் சங்கரபண்டிதர் ஆகியோரிடம் கல்வி கற்றவர். மிகுந்த சைவ சமயப் பற்றுள்ளவர்.

இவர் பலவகையழகும், தொடையழகும் அமைய விரைந்து கவிபாடுந் திறமுடையவர். மடக்கு, சிலேடை முதலிய கவிகள் பாடுதலிலும் வல்லவர். மயிலணிச் சிலேடை வெண்பா, ஊஞ்சல் பதிகம், குடந்தை வெண்பா, நீதிநூறு, பதார்த்த தீபிகை, சந்திரசேகர விநாயகருஞ்சல் முதலியன இவர் இயற்றிய நூல்களாகும். மயிலணி என்பது கன்னாகத்தைச் சார்ந்த ஓரிடம். பதார்த்த தீபிகை, தருக்க சங்கிரக மூலத்தைச் சுட்டளைக் கலித் துறையால் அமைத்துப் பாடியநூல். இவையன்றிப் பல தனிப்பாடல்களும் பாடியுள்ளார்.

இவர் பிறரோடு சொற்போர் செய்வதில் வல்லவர். சொற்பொழிவாற்றுவதிலும் நல்ல திறமையுடையவராக விளங்கியவர். பிழையான நூல்களையும், உரைகளையும் செய்வோரைத் தாக்கி, அவர்களின் நூல்களிலுள்ள குற்றங்குறைகளை எடுத்துக்காட்டிக் கண்டனம் எழுதும் வழக்கமுடையவர். இதனால் இலக்கணக் கொட்டர்

என்னும் பெயரை இவர் பெற்றிருந்தார்.

பத்திரிகைகளிலே மறுப்புரையாகப் பல கடிதங்கள் எழுதியுள்ளார். ஆறுமுக நாவலரையும், பிறரையும் வெல்லக் கருதித் தம் பத்திரிகையிலே சைவ எதிர்ப்பும் பிறவுமாகப் பல செய்திகள் எழுதிவந்த கத்தோலிக்க வித்துவான் அருளப்ப முதலியார் அலங்கார பஞ்சகம் என்னும் நூலைச் செய்தார். அந்நூலிலே உள்ள குற்றங்களைக் காட்டி அலங்கார பஞ்சகச் சண்டமாருதம் என்னும் கண்டனநூல் ஒன்றினை வரைந்தார் முருகேச பண்டிதர்.

தமிழ்நாட்டில் சிதம்பரம், கும்பகோணம், சென்னை, திருப்பத்தூர் ஆகிய இடங்களிலும் இலங்கையில் கன்னாகம், அளவெட்டி, கோப்பாய், சிறுப்பிட்டி, மல்லாகம் முதலான ஊர்களிலும் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார்.

கன்னகம் அ. குமாரசாமிப் புலவர், வண்ணார் பண்ணை நாவலர் தோட்டத்து முத்துத் தம்பிப் பிள்ளை, சரவணமுத்துப் புலவர் முதலான பலர் இவரிடம் கல்வி கற்றவர்கள் ஆவர்.

ப.கொ.

முல்தான் : இது பாகிசுத்தானின் கிழக்கு மத்திய பகுதியில், பஞ்சாபில் உள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நகரம். இது பல சாலைகளும் பல இருப்புப் பாதைகளும் கூடும் ஒரு மையமாக விளங்குகிறது. முல்தான் (Multan) வேளாண்மைச் சிறப்பும் கொண்டது. இங்கு ஆடை வகைகள், தோல் சாமான்கள் முதலியன வாணிகம் செய்யப்படுகின்றன. இந்நகரின் தொழில்களில் உலோக வேலை, மாவு அரைத்தல், எண்ணெய் உற்பத்தி, பருத்திப் பொருள்கள் உற்பத்தி, காலணிகள் செய்தல், சமூக்காள உற்பத்தி, கண்ணாடித் தொழில், கைவினைப் பொருள்கள் செய்தல், பானைத் தொழில், பூச்சு வேலை ஆகியன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

மகா அலெக்சாந்தர் இந்நகரைக் கி.மு. 326இல் வென்றான். சீன பௌத்தப் பயணி யுவான்சுவாங்கு, கி.பி. 641இல் இங்கு வந்து தங்கினான். அரேபியர் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இதனை வென்றனர். நொண்டித் தீமூர் (Tamerlane Timur) கி.பி. 1398இல்

இதைக் கைப்பற்றினான். இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசுக் காலத்தின் முற்பகுதியில் கி.பி. 16, 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முல்தானின் அமைதி நிலவியது. சீக்கியத் தலைவர் இரஞ்சித்சிங்கு, கி.பி. 1818இல் இந்நகரைக் கைப்பற்றினார். பிறகு கி.பி. 1848 முதல் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் இங்கு ஏற்பட்டது. பாகிசுத்தான் 1947இல் தோன்றிய பிறகு, முல்தான் பாகிசுத்தானைச் சேர்ந்தது.

தெபா.

முல்லைப்பாட்டு: இது சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப்பாட்டுள் ஐந்தாவதாக அமைந்த முல்லைப்பாட்டு ஆகும். இப்பாடல் ஆசிரிய யாப்பில் அமைந்தது, நூற்று மூன்று அடிகளையுடையது. பத்துப்பாட்டுள் இதுவே அடிச்சிறுமையுடையது. இதன் ஆசிரியர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துப் பொன் வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார். போர் காரணமாகப் பிரிந்த தலைவனை எண்ணித் தலைவி மனம் ஆற்றாது துன்புற்ற நிலையில், பெருமுது பெண்டிர் அவளைத் தேற்ற அவளும் ஆற்றியிருந்தாள். தலைவனும் போர்க் கடன் ஆற்றிச் செய்வினை முடித்த செம்மலாகத் திரும்புகிறான். அவனது தேரொலி கேட்டுத் தலைவி மகிழ்கிறாள். இப்பாட்டு அகத்திணைக்குரியதாகும். தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை உட்கொண்டே இப்பாடல் புணையப் பெற்றதென்றும், அகப்பொருளிலக்கண அமைதி கெடாதவாறு அவ்வேந்தன் பெயர் உரைக்கப்படவில்லையென்றும் கருதுவர்.

முல்லைப்பாட்டு முல்லைத்திணைக்குரிய கார்காலம், அந்திப்பொழுது ஆகிய பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுகளையும், நிலத்தெய்வமாகிய திருமாலையும், கருப்பொருள்களாகிய ஆனிரை, ஆயர் ஆய்ச்சியரையும், தலைவன் வரவு கருதித் தலைவி காத்திருத்தலாகிய உரிப்பொருளையும் புணைகின்றது. மாவலி என்பான் வார்த்த நீரைக் கையில் வாங்கிய அளவில் விசும்புற ஓங்கிய திருமாலைப்போல முகில்கள் கடலில் நீர் முகந்து விசும்புற்றன என்பர் பூதனார். நெல்லும் மலரும் தூவி விரிச்சி என்னும் நற்சொல் கேட்டல், பாசறையில் யானைகளைப் பாகர் வடமொழிச் சொற்களைக் கூறிக் கவள மருத்துதல், அரசர்க்கெனத் தனியே அமைந்த பாசறையில் மார்புக் கச்சோடு வாளையும் சேர்ப்புனைந்த மகளிர், பாவை

விளக்குகளுக்குத் திரியிட்டு நெய் வார்த்தல், நடுயாமத்திலும் காவலர் பாசறையைக் காவல் செய்தல், நாழிகைக் கணக்கர் வட்டிலிலே நாழிபார்த்து அறிவித்தல், அச்சந் தரத்தக்க தோற்றமுடைய யவனரும், வாய்பேசாமல் கையாலும் முகத்தாலும் உரையாடும் ஊமையமரும் காவல் செய்யும் பாசறைப் பள்ளியுள் வேந்தன் புண்பட்ட தன் யானை, குதிரை, மறவர்களின் நிலையை நீள நினைந்து உறங்காதிருத்தல், போரைக் குறிக்கொண்ட வேந்தன் பாசறையில் தங்கியிருப்ப, அரண்மனை அந்தப்புரத்தே தேவி பிரிவு நோய்க்காற்றாது கழலும் வளைகளைத் திருத்தியும், நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்தும் அணிகலன்கள் நெகிழ்ப்பெற்றும் வருந்தியிருத்தல், அவ்வருத்தம் தீரும் வகையில் கார் தொடங்கும்; அப்போது அவனது தேரொலி கேட்டல் ஆகியன இந்நூலில் உரைக்கப்பெறும்.

இப்பாட்டு முல்லையென்றும் வழங்கப்பெற்றது என்பது தக்கயாகப் பரணி உரையாலறியப்படும். கணவன் தான் வருமளவு ஆற்றியிரு என்ற சொற்பிழையாமல் இல்லறம் நிகழ்த்திய இயல்பு பற்றி இச்செய்யுள் முல்லைப்பாட்டு என்று பெயர்பெற்றது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். காயாம்பூ அஞ்சனம்போல் மலர, கொன்றை நன்பொன் கால, கோடல் அங்கைபோல் அவிழ, தோன்றி குருதிபோல் பூக்க அமைந்த செந்நிலப் பெருவழியின் வருணனை இப்பாட்டில் சிறப்புடைய பகுதியாகும்.

கு.வெபா.

முழு நீறு பூசிய முனிவர்: இவர்கள் பெரிய புராணத்தில் கூறப்பெறும் தொகையடியார்கள் ஒன்பது பிரிவினரூள் எட்டாம் வகையைச் சார்ந்தோராவர். இவ்வடியார்களைப் பற்றிச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் ஆறு பாக்களில் விளக்கியுள்ளார். திருநீறு கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என மூவகைப்படும். அம்மூவகைத் திருநீறுகளில் ஏதாவது ஒன்றை அணியலாம். அகற்பம் என்னும் திருநீற்றினை அணியலாகாது. இவ்வாறு நல்ல திருநீற்றை அணிவதால் இம்மைப் பிறவியில் கெட்ட குணங்கள் நீங்குதலோடு இருவினைகளும் நீங்கும் என முதற்பாடல் கூறுகிறது. அடுத்துள்ள 2, 3, 4 ஆம் பாடல்களில் கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என்னும் திருநீற்றினைப் பற்றிய விளக்கங்கள் காணப்பெறுகின்றன. நோயில்லாத பசுவினுடைய சாணத்தை எடுத்து ஐந்தெழுத்து முதலிய மந்திரங்கள் ஒதி நல்லோமத் தீயில் இட்டு நிறுபடச்செய்வது கற்பம் ஆகும். காட்டிலுள்ள உலர்ந்த

சாணத்தை எடுத்துப் பொடியாக்கிப் பசுவின் நீரை விட்டுப் பிசைந்து மந்திரம் ஒதி ஓம நெருப்பிலிட்டு நீராக்குவது அனுசுற்பமாகும். காட்டில் தீ பரவியதால் ஏற்பட்ட சாம்பல், மற்றும் மாட்டுக் கொட்டில், தீப்பட்ட இடம், செங்கற் குளை முதலியவற்றிலுள்ள சாம்பர்களையும் ஆவினீரால் பிசைந்து ஓமத்தீயிலிட்டு நீராக்குவது உபகற்பமாகும். அத்திரு நீற்றை மூன்று மூன்று படுகைக் கோடுகளாகவோ (திரிபுண்டராம்) பரவப் பூசுதலாகவோ (உத்தராளனம்) அணியும் முறைகளைப் பற்றி ஐந்தாம் பாடல் கூறுகிறது. இறுதிப் பாடலில் தருமசீலராயும் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் உணர்ந்தோராயும் நேர்மையிற் பிறழாதவராயும் நன்னெறியில் நடப்பவராயும் நித்தியக் கடமைகளை உறைப்பாகக் கடைப் பிடிப்பவராயும் மேற்கூறிய தகுதிவாய்ந்த திருநீற்றினை உண்மையன்போடு விரும்பி அணிபவராயும் உள்ளவரே முழுநீறு பூசிய முனிவராவர் என்றும், இவர்களே மும்மலங்களையும் அறுத்த தவமுனிவர் என்றும் அறியலாம். சைவர்களுக்குச் சிறந்த சின்னங்கள் திருநீறு, அக்ரமணி, ஐந்தெழுத்து ஆகிய மூன்றுமாம். அவற்றுள் முதன்மை வாய்ந்தது திருநீறே. ஆகவே திருநீற்றில் அன்பு கொண்டு நீற்றினை நிறையப் பூசிச்சிவபெருமானுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமானால் படிப்படியாக மேன்மை பெற வாய்ப்புண்டு. திருநீற்றுப் பதிகம் எனத் திருஞான சம்பந்தரால் இயற்றப் பெற்ற ஒரு பதிகமும் திருநீற்றின் சிறப்பையும் அதனை அணிந்த முழுநீறு பூசிய முனிவரின் சிறப்பையும் தெற்றென உணர்த்தும்.

இராச.

முள்ளியார்: இவர் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஆசாரக்கோவையின் நூலாசிரியர். சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர். இவர் தம் பெயர் பெருவாயின் முள்ளியார் என்றும், கயத்தூர்ப் பெருவாயின் முள்ளியார் என்றும் கூறப்படுகிறது. பெருவாயில் என்பதனைத் தந்தை பெயரென்றும் ஊர்ப் பகுதியின் பெயர் என்றும் கூறும் வழக்குண்டு. இவர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதும், இவர்தம் ஊர் கயத்தூர் என்பதும் ஆசாரக்கோவையின் தற்சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளால் அறியப் பெறுகின்றன. ஆரிடம் என்னும் நூற் கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந் நீதிநூலை இயற்றியுள்ளார் என்பதும்

அப்பாயிரத்தால் அறியமுடிகிறது.

ஆசாரக்கோவை, புறத்தூய்மையையும் அகத்தூய்மையையும் மனிதன் பெற அவன் எம்முறையில் நடக்கவேண்டும் என்ற ஒழுக்க நெறியை வலியுறுத்துகிறது. முந்தையோர் கண்ட முறை, யாவரும் கண்ட நெறி, நல்லறிவாளர் துணிவு என்ற தொடர்களால் பேரறிஞர் பலர் அனுபவத்தில் கண்ட நெறியையே தாம் கூறுவதாக இவர் சொல்கின்றார்.

‘தமிழ்ப் புலவர் அகரவரிசை’, என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்படும் முள்ளியார் பழங்காலப் புலவர்களுள் ஒருவர். அவர் கலித்தொகை என்னும் பெயருடைய இலக்கண நூல் ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். முன்னாளில் சிறந்து விளங்கிய அந்நூல், பிற ஆசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது என்று கூறும் கருத்து வேறொரு முள்ளியார் பற்றியதாக இருக்கலாம். அந்நூல், மறைந்து போக மேற்கோளாக எஞ்சிய சில நூற்பாக்களே உள்ளன. (காண்க. பெருவாயில் முள்ளியார்).

ந.த.

முள்ளியார் கலித்தொகை : இந்நூல் காணாமல்போன தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் இந்நூலும் ஒன்றாகும். நவநீதப் பாட்டியலின் பழைய உரையில் இந்நூலைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இந்நூலின் பெயரைக்கொண்டு இந்நூலின் ஆசிரியர் முள்ளியார் எனக் கருத இடமுண்டு. ஆயினும், முள்ளியாரைப் பற்றியும் அவர் இயற்றிய கலித்தொகையைப் பற்றியும் வேறு குறிப்பு எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இந்நூலுக்குரிய ‘பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்மக வாயின் மூன்றாமாண்டின் மொழிகுவ குழமகன்’ என்ற நூற்பாவை நவநீதப் பாட்டியலின் 44-ஆம் செய்யுளுரையில் பழைய உரையாசிரியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இதைத்தவிர வேறு எட்டு நூற்பாக்களையும் அந்நூலின் உரையில் பல இடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

சா.உ.

முள்ளியூர்ப் பூதியார் : இவர் சங்ககாலப் புலவருள் ஒருவர். அகநானூற்றில் காணப்படும் 73ஆம் பாடலை இவர் பாடியுள்ளார். முள்ளியூர் வழியார் என்ற பெயரில் சங்ககாலப் புலவர் ஒருவர் இருப்பதும் தெரியவருகிறது. இவ்வரு பெயரில் உள்ளவர் ஒருவரா? இருவரா? என்ற ஐயம் நிலவி வருகிறது.

‘முள்ளியூர்’ என்பது ஊர்ப்பெயர். இவர் அவ்வூரைச் சார்ந்தமையால் இப்பெயர் வந்திருக்கக்கூடும். பூதி என்பது விபூதி, திருநீறு என்னும் பொருளுடையது: திருநீறு சைவ சமயத்தார்க்குரிய சமயக் குறியாதலின் இவர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பர். இவர் பெயர் இவர் வாழ்ந்த ஊரையும் சார்ந்த சமயத்தையும் குறிப்பதாய் அமைந்துள்ளது என்னும் கருத்து ஆய்விற்குரியது.

தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தும் துறையமைந்த பாடலை இவர் பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் இவர் நன்னனையும் அவன் தன் தலைமையையும் சிறப்பித்துள்ளார். நன்னனைப் போலவே அவனளிக்கும் நறவும் இன்கவையுடையது. அவன்தன் மலை விண்பொரு நெடுவரையாகவும் பொன்படு பாறைகளையுடையதாகவும் உள்ளது என்று சிறப்பித்துப்பாடும் இவர் ‘கவிநயம் சுவைத்தற்குரியது.

மேலும் இல்லறத்தார்க்கு உரிய அறவுரையையும் அறிவுரையையும் கூறிச் செல்கிறார் புலவர். “அறம் வழுவாமலும் சுற்றத்தாரைத் தாங்கியும் போற்றுக; இவ்விரண்டும் நிகழ்ந்திட வேண்டும் பொருளை மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தேனும் கொணர்த் கொணர்ந்து வாழ்க: பீடும் பெருமையும் பெற்றுச் சிறக்க” என்று தம் பாடலில் முள்ளியூர்ப் புலவர் கூறிச் செல்கிறார். இது அன்றைய தமிழ்ப் புலவரின் அன்புகனிந்த நெஞ்சினை எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது.

ந.த.

முள்ளூர்: இது ஒரு மலையூர் ஆகும் முன் நின்றத்தாலின் இவ்வூர் முள்ளூர் என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வூர் மலையமான் திருமுடிக்காரிக்குரியது. முள்ளூர் பற்றிய செய்திகள் புறநானூறு (123), குறுந்தொகை (312), நற்றிணை (170), அகநானூறு (பா.209) ஆகிய நூல்களில் காணப்பெறுகின்றன.

கபிலர் புறம் 123ஆம் பாடலில் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கொடைச் சிறப்பைச் சுட்டும்போது அவ்வூரின் மழைவளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவன் களியாதபொழுது இரவலர்க்கு வரையாது வழங்கும் தேர்களின் எண்ணிக்கையை நோக்கின் அவை அவன்தன் முள்ளூர் மலையில் பெய்யும் மழைத் துளியின் எண்ணிக்கையினும் பலவாகும் என்று குறிப்பிடுவர்.

குறுந்தொகை 312ஆம் பாடலால் அம்முள்ளூர் மலைவளம் பொலிந்து, பல்வேறு மலர்களும் மலர்ந்து, நறுமணம் கமழும் சிறப்புடையது எனத் தெரிகிறது. இதனால்தான் இப்பாடலில் கபிலர் தலைவி, முள்ளூர்க் காட்டின் மணத்தைப் போன்று தலைவன்பால் மணம்கமழ வந்ததாக, “முரண்கொள் துப்பிற் செவ்வேல் மலையன், முள்ளூர்க்கான நண்ணுற வந்து, நள்ளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்” என்னும் பகுதியால் உணர்த்துவர்.

‘இம்முள்ளூர்க்கண் ஆரியர்க்கும் மலையனுக்கும் போர் நடந்தது, ஆரியரது வாட்படைகள் அனைத்தும் மலையனது ஒரு வேற்படைக்கே ‘ஆற்றாது ஒடின என்ற செய்தி நற்றிணை 170ஆம் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘முள்ளூர் மன்னர் கழல்தொடிக்காரி’ எனக் கல்லாடனார் (அகம்.209) இவ்வூரைத் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ந.த.

முற்றுகை: இது போர் நடவடிக்கைகளில் ஓர் இன்றியமையா முறையாகும். போர் தொடங்குதற்கு முன் எடுக்கப்படும் முக்கிய நடவடிக்கைகளான ஆயுதம் தயார் செய்தல், போர் உத்திகளைக் கையாளுதல் ஆகியவையே முற்றுகை முறையில் சிறந்த இடம் பெறுவனவாகும்.

இரண்டு நாடுகளுக்கிடையிலோ இரண்டு இராணுவக் கூட்டுகளுக்கிடையிலோ மூளும் போரில் தாக்குதலைத் தொடங்கும் நாடு அல்லது கூட்டு தன் கப்பற்படையைக் கொண்டு எதிரியின் துறைமுகங்களைத் தடைசெய்வதும், அதனால் துறைமுகத்திற்கு உள்ள போக்குவரத்து நடவடிக்கைகளை முற்றுமாகத் தடைவிதிப்பதும் முற்றுகை முறைகளில் அடங்கும்.

தடைமுறைகள் பன்னாட்டுத் தொன்னெறிச் சட்டத்தினாலும், பன்னாட்டு ஒப்பந்தச் சட்டத்தினாலும் அறுதியிடப்படும். முற்றுகை முறைகளைக் கையாளும் நாடு தடைவிதிக்கப்படுகிற துறைமுகங்களுக்குள் வருகின்ற பிற நாடுகளின் கப்பல்களுக்கும், அணி சேராத அரசுகளுக்கும், அவற்றின் வணிகக் கப்பல்களுக்கும், இராணுவக் கப்பல்களுக்கும் அச் செய்தியினை அறிவிக்க வேண்டும்.

பல அரசுகள் கி.பி. 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இராணுவக் கப்பற்படைத் தடைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சுமத்தின. எடுத்துக்காட்டாக கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சு அரசின் மாமன்னர் நெப்போலியன் இங்கிலாந்து நாட்டின் மீது கண்டனத்திற்குரிய சட்டம் (Continental System) என்பதை நடைமுறைப்படுத்தியபோது இங்கிலாந்து அதைத் தோல்வியுறச் செய்யும் நோக்கோடு தனது சீரிய கப்பற்படைமூலம் பிரான்சுத் துறைமுகங்களை அடைத்தது. அதனால் நட்டம் பிரான்சு நாட்டிற்கே ஏற்பட்டது. அதன் மூலம் ஒரு நாட்டின் கப்பற்படையின் பலம்தான் முற்றுகைக்குச் சிறந்த உறுப்பாகும் என்பது தெளிவாகிறது.

முற்றுகை வெற்றி பெற வேண்டுமானால் முற்றுகையிடும் அரசினது கப்பற்படை, விமானப்படை ஆகியவை மிகவும் வலிமை வாய்ந்தனவாகவும், சிறந்த முறையில் இயக்கப்படும் திறமை பெற்றனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

முற்றுகை போர்க்காலம் முடிந்தவுடன் நின்றுவிடும். முற்றுகை மீறும் நாடுகளின்மீது முற்றுகையிடும் அரசு பல தண்டனைகளை விதிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, அந்த நாட்டுடன் உள்ள வாணிகத் தொடர்பு கொள்ளும் வாணிகக் கப்பல்கள் அத்துறைமுகத்திற்கு வரும்போது அவற்றைக் கைப்பற்றி அவற்றிலுள்ள பொருட்களைப் பறிமுதல் செய்யலாம். கப்பல்களை முற்றுமாகத் தன் இராணுவ வலிமைகொண்டு குண்டுகள் முதலியவற்றால் தாக்குதல் செய்யலாம்.

முற்றுகை என்பது ஒர் இன்றியமையாததும் வலிமைமிக்கதுமான முறையாகும். இது நெப்போலியனுடைய போர்க்காலத்திலும், முதலிரண்டு உலகப் போர்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இம்முற்றுகை இக்காலத்திலும் வல்லரசுகளால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அமெரிக்கக் கப்பற்படை 1962 ஆம் ஆண்டு கியூபா நாட்டின் மீது பொருளாதார முற்றுகையையும் இராணுவ முற்றுகையையும் விதித்தது. அந்நாட்டின் பொதுவுடைமைக்கழகத் தலைவரான காகட்ரோவிற்கு (castro) எதிர்ப்பாக விதிக்கப்பட்ட தடையானது, அதற்குப் பின்

சோவியத்து நாடு இராணுவ ஏவுகணைகளை அங்கு நிலைநிறுத்தும்படிச் செய்தது. அதன்பின் மற்றொரு சிக்கல் ஏற்பட்டதன் காரணமாக மீண்டும் அமெரிக்கக் கப்பற்படை கியூபா நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு வரும் கப்பல்களை முற்றுகை மூலம் தடைசெய்தது.

லா.பி.

முறைசாராக் கல்வி : இது கற்போரின் வசதிகேற்றவாறு திட்டமிடப்பட்டுப் பயிற்சி பெற்ற ஊக்குநர், பயிற்றுநர் ஆகியோரால் குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள், நெகிழ்வான கால அட்டவணைப்படி கல்வி கற்பிப்பதும், என்ன கற்பிக்கப்பட்டது என்பதை அளக்காமல் என்ன கற்றார்கள் என அளவீடு செய்து கற்பிக்கும் கல்வி முறை ஆகும். மக்களிடையே காணப்படும் அறியாமை, ஏழ்மை, வேலையின்மை ஆகிய மூன்று தீமைகளுக்குத் தீர்வு காண முயலுவதே முறைசாராக் கல்வி. எனினும், முறையான கல்வியிலிருந்து தோன்றியதே முறைசாராக் கல்வி முறையாகும். பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், தொழில் நிறுவனங்கள், தொண்டு நிறுவனங்கள் ஆகியன முறைசாராக் கல்வியில் பெரும் பங்கு ஆற்றி வருகின்றன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வயது வந்தோர் மற்றும் முறைசாராக் கல்வி இயக்கம் இயங்கி வருகிறது. அவ்வியக்கம் முறைசாராக் கல்வி வளர்ச்சி, கற்பித்தல் துணைப் பொருள்கள், ஆராய்ச்சி, திட்டமிடுதல், மதிப்பீடு ஆகியவற்றில் ஈடுபடுகிறது.

முறைசாராக் கல்வியின் சிறப்பியல்புகள் முறைசாராக் கல்வியிலும் மேற்குறிப்பிட்ட இயல்புகள் இருப்பினும் நடத்தும் தன்மையில் நெகிழ்வு உண்டு: திட்டங்களுண்டு, பயிற்சி பெற்ற பயிற்றுநர்கள் உள்ளனர். ஆனால், குறிப்பிட்ட நேரம், இடம், தேர்வு போன்ற இயல்புகள் கடுமையாக வலியுறுத்தப்படுவதில்லை. சிறுவர்களிலிருந்து வயது வந்தோர் வரை அனைவருக்கும் முறைசாராக் கல்வி அவரவர் தேவையின் அடிப்படையில் அளிக்கப்படுவதாகும். தனிப்பட்டோர் வாழ்க்கையில் மாற்றத்தினைக் கொண்டு வரவும், அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் உதவுவதுதான் முறைசாராக் கல்வியின் குறிக்கோள் ஆகும். முறைசாராக் கல்வி, கற்போரின் திறன் அறிந்து, தேவைகளை அறிந்து அவற்றை மேம்பாடுடையனவாக

அமைக்க வழிவகுக்கிறது. திறன்கள் வளர்வதன் காரணமாக அவர்தம் தொழிலில் முன்னேற்றம் ஏற்படுகிறது. அதனால் உற்பத்தி மிகுதியாகின்றது. அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் உயர்கிறது.

கண்ணிருந்தும் குருடன் என்ற நிலையினை மாற்றிக் கற்போரின் விழிப்புணர்ச்சியைத் தூண்டவும், அவர்கள்தம் கடமை, உரிமை ஆகியவற்றை அடைய உதவும் வழிமுறைகளை அறியச் செய்யவும், நாட்டிற்குத் தாங்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமையை உணர்ந்து செயற்படும் சிறந்த குடிமக்களாகத் திகழவைக்கவும், ஏமாற்றக்காரர்களின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கவும், வருங்காலச் சமுதாயம் வளமுற வாழ்ந்திடவும் வழிவகுப்பது முறைசாராக் கல்வி ஆகும்.

முறைசாராக் கல்வி யாருக்கு? முறைசாராக் கல்வி சமுதாயத்தின் எல்லாப் பகுதியினருக்கும் வழங்கப்படலாம். இதில் எழுத்தறிவு உள்ளவர்கள், இல்லாதவர்கள், குறைவாகக் கற்றவர்கள், நிறையப் படித்தவர்கள், வெவ்வேறு பணியில் ஈடுபட்டுள்ளோர், ஆடவர், பெண்டிர், சிறுவர், சிறுமியர், வயது வந்தோர் ஆகிய எல்லோருக்குமே முறைசாராக் கல்வியை அளிக்கலாம். ஏனென்றால் முறைசாராக் கல்வி ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் தேவையையும், ஆற்றலையும் மனத்திற் கொண்டு அளிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, முறைசாராக் கல்வி கற்போருக்கு எவ்விதப் பாகுபாடும் தேவை இல்லை. எல்லோரும் தம் தேவைக்கேற்ப எந்த நேரத்திலும் முறைசாராக் கல்வி கற்கலாம். ஏனென்றால் முறை சார்ந்த கல்வியின் காரணமாக அடையமுடியாத பல்வேறு பலங்களை முறை சாராக் கல்வியின் வழியே அடைந்திட இயலும்.

முறைசாராக் கல்வியின் பொருளடக்கம்: முறைசாராக் கல்விக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பாடத்திட்டம் கிடையாது. அதே சமயத்தில், முறைசாராக் கல்வியில் இல்லாத பொருளே இல்லை என்று கூறலாம். யார் யாருக்கு, எவை எவை தேவையோ அவற்றை முறைசாராக் கல்வி அளிக்கிறது என்றால் அதில் உலகில் உள்ள எல்லாமே அடங்கியுள்ளது என்பதுதான் பொருள். பள்ளியிலும், கல்லூரியிலும் கற்ற ஒருவர் நிகழ்கால வாழ்க்கையில் பயன்படத்தக்க வாழ்க்கை

முறையினை அறியாமல் இருக்கலாம். அவருக்கு அதனைக் கற்றுக் கொடுப்பதும், அவர் அதனைக் கற்றுக் கொள்வதும் கூட முறை சாராக் கல்வியே. கற்றுத் தேர்ந்த தொழில் நுட்ப வல்லுநர் தம் வாழ்க்கை செம்மையாக அமைந்திட வழிவகுப்பதும் முறைசாராக் கல்விதான். குறைவாகக் கற்றவர்களுக்கு மேன்மேலும் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், ஆற்றலும் இருக்கும்போது அதற்கு வழிவகுப்பதும் முறைசாராக் கல்விதான். ஆகவேதான், திறந்த வெளிக் கல்வியையும் (Open Education System), அஞ்சல் வழிக் கல்வியையும் (Correspondence Education) கூட முறைசாராக் கல்வியின் ஒரு வகையே என்று கூறுகின்றனர். இம் முறையில் வயது வரம்பு, கால வரம்பு ஏதுமின்றி ஒவ்வொருவரின் ஆற்றலுக்கேற்பவும், ஆர்வத்திற்கேற்பவும் கற்க முடிகிறது.

பள்ளிக்கோ, கல்லூரிக்கோ செல்லாதவர்களுக்கு எழுத்தறிவை ஊட்டுவதோடு, அவர்களின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வாழ்க்கை முறையைக் கற்றுத் தருதல், விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டுதல், தொழிலில் திறமையினை உண்டாக்க உதவுதல் ஆகியவற்றையும் முறைசாராக் கல்வி செய்கிறது. ஆகவே, பொருளாதார, சமுதாய, சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு ஏற்ப அந்தப் பகுதியில் பாடத்திட்டத்தினை வகுத்து, நெகிழ்வுத் தன்மையோடு வெவ்வேறான தேசிய, சமூகச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் முறையில் முறைசாராக் கல்வியின் பாடத்திட்டம் அமைந்திட வேண்டும்.

சுற்றுப்புறத் தூய்மை நல வாழ்வு, ஊட்டமிக்க உணவின் தன்மை, குழந்தை வளர்ச்சியும், வளர்ப்பு முறைகளும், வீட்டு நிருவாகம், சமூக, தேசியச் சிக்கல்கள் தன் தொழிலில் ஈடுபடத் தேவையான தகுதிகள், வாய்ப்புகள், கைத்தொழில்கள், பொழுது போக்குச் செயல்கள், எழுதுதல், படித்தல், எண்ணுதல் போன்ற தனிமனிதனின் இன்றியமையாத பல்வேறு பொருள் குறித்தும் முறைசாராக் கல்வி கற்பிக்கின்றது. அதே சமயத்தில் மாறிவரும் இன்றைய தொழில் நுட்ப உலகில் மின்னணுக்கருவிகள் பழுதுபார்த்தல், செய்தல், கணிப்பொறி நுட்பம் போன்றவை குறித்து அறிய விரும்புவோருக்கு அதற்கான வாய்ப்புகளை எந்த நேரத்திலும், எந்த இடத்திலும் பெறுவதற்கு முறைசாராக் கல்வி வழிசெய்கிறது.

கற்பிக்கும் முறை: முறைசாராக் கல்வியைக் கற்போர் ஆற்றலிலும், ஆர்வத்திலும் வேறுபட்டவர்கள். அதே போன்று கற்பிக்கும் பாடப் பொருள்களும் வேறுபட்டவையே. அதனால் குறிப்பிட்ட எந்த ஒரு கற்றல், கற்பித்தல் முறையினையும் கையாளுவது இயலாது. கலந்துரையாடல், தாமாக்கக் கற்றல், செய்து காண்பித்தலும், செய்து கற்றலும் (Demonstration and Practical), நேரிடையாகச் சென்று பார்த்தல், படித்தல், உற்று நோக்குதல் போன்ற பல்வேறு வகையான கற்பிக்கும் முறைகளைக் கையாளலாம். இம்முறைகளும் கற்போரின் திறமைக்கேற்பத் தேர்ந்தெடுக்கப்படல் வேண்டும். சமுதாயத்தோடும், அவர்கள் செய்யும் தொழில் அனுபவங்களோடும் கல்வி அறிவோடும் தொடர்புடையனவாக இம்முறைகள் அமைதல் இன்றியமையாதது. வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம், பொம்மலாட்டம், நாடகம், பாட்டு, செய்தித்தாள்கள், நூல்கள் போன்றவற்றின் வாயிலாக மிகுதியானவர்களுக்கு எளிதாகவும், விரைவாகவும் முறைசாராக் கல்வியை அளிக்க இயலும்.

முறைசாராக் கல்வி நடத்துமிடம் : குறிப்பிட்ட இடமோ, நேரமோ, முறைசாராக் கல்விக்குக் கிடையாது. அதே நேரத்தில் எங்கு எப்போது என்ற வினா எழுவதும் இயல்பே. கற்போரின் வசதிக்கேற்ப நேரம் குறிக்கப்பட வேண்டும். காலையிலோ, மாலையிலோ, விடுமுறை நாட்களிலோ, ஓய்வு நேரத்திலோ கற்போரோடு கலந்து பேசி அவர்களின் வசதிக்கேற்ப நேரத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் அவர்கள் பணியாற்றும் இடங்களிலேயே வேலை நேரத்தில் கூடக் குறிப்பிட்ட நேரத்தை முறைசாராக் கல்விக்காக ஒதுக்கிக் கொடுப்பதும் உண்டு. தனிப்பட்ட முறையில் தொழில் புரிவோர், ஆடு மாடு மேய்ப்போர் போன்றோர் ஓய்வு நேரத்தில் கற்பதை விரும்பலாம்.

கற்பதற்கு ஏற்ற இடத்தைத் தேர்வு செய்யும் போதும் கற்போரின் வசதிப்படியே தேர்வு செய்ய வேண்டும். பணியாற்றும் இடம், வீடு, தெரு, ஊர்ப் பொது மன்றம் போன்ற இடங்களில் முறைசாராக் கல்வி நடத்தப்படலாம். பணியின் இடையே ஓய்வு கிடைக்கும்

போது அதே இடங்களில் குழுவாகவோ, தனிப்பட்ட முறையிலோ முறைசாராக் கல்வியைக் கற்பிக்க வசதி செய்து தரலாம். இவ்விதம் செய்தால் கற்போர் சிரமமின்றி, ஆர்வத்தோடு முறைசாராக் கல்விக் கற்க வருவார்கள்.

முறைசாராக் கல்வியும், ஊக்குநர்களும் : முறைசாராக் கல்வியில் ஈடுபடும் ஊக்குநர்கள், உண்மையிலேயே ஊக்குவிப்பவர்களாக, ஆர்வம் உடையவர்களாக, கடமை உணர்வுமிக்கவர்களாக இருத்தல் இன்றியமையாதது. அவர்களே கற்போருக்கு ஆர்வத்தையும், ஆசையையும் உண்டாக்கல் வேண்டும். கல்வித் தகுதியை விட இக்குணங்களே முறைசாராக் கல்வி ஊக்குநர்களுக்குப் பெரிதும் தேவையானவையாகும்.

ஓவ்வொரு கற்போரின் தனித் தன்மையினையும் அறிந்து செயற்பட வேண்டும். ஆற்றலில், ஆர்வத்தில், தேவையில் தனிமனித வேறுபாடு உண்டு. இவை அனைத்தையும் அறிந்து அவரவர் தேவைக்கேற்ப முறைசாராக் கல்வியை அளித்திட வேண்டும். இதற்கு ஊக்குநர் அதிகத் திறமையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

முறைசாராக் கல்வியில் மதிப்பீடு: முறைசாராக் கல்வியில் மதிப்பீடு என்பது முறையான கல்வியில் நடத்தப்படும். தேர்வு போன்றதன்று. தேர்வில் வெற்றி அல்லது தோல்வி, மேல் வகுப்புக்குச் செல்லுதல் போன்றவை முறைசாராக் கல்வி மதிப்பீட்டில் இல்லை. ஓவ்வொரு முறை சாராக் கல்வி மையத்திலும் குறிக்கோள்களை எத்துணை தூரம் அடைந்துள்ளார்கள் என்பதையும், கற்போரின் தேவைகள் நிறைவு தூரம் அடைந்துள்ளார்கள் என்பதையும், ஆய்வு செய்வதே இந்த மதிப்பீடு ஆகும். மதிப்பீட்டின் முடிவு கற்பிக்கும் செயல், கற்பிக்கும் முறை ஆகியவற்றில் தேவைப்பட்டால் மாற்றங்கள் செய்து திறம்படச் செயலாற்ற வழிகாட்டியாக அமைந்திடும்.

இந்த மதிப்பீடு ஆண்டின் இறுதியில் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற வரையறையும் இல்லை. வாய்ப்பும், சமயமும் கிடைக்கும் போதும் அவசியம் நேரிடும் போதும் இந்த மதிப்பீட்டினைச் செய்யலாம்.

முன்சி, கே.எம். (கி.பி. 1887 - 1971):

கன்னையாலால் மானக்லால் முன்சி என்ற இவருடைய முழுப்பெயர் கொண்ட கே.எம்.முன்சி, தென்குசராத்துப் பகுதியிலுள்ள புரோச்சு என்ற இடத்தில் கி.பி. 1887 இல், உயர் மத்திய பர்கவா அந்தண மரபில் பிறந்தார். தொடக்கக் கல்வியைத் தம் அன்னையார் தபிபென் அம்மையாரிடமே பயின்றார். கான் பகதூர் தலால் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பள்ளிக் கல்வியும், பரோடா கல்லூரியில் இளங்கலைப் பட்டமும், பம்பாய்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டவியலும் கற்றுத் தேர்ந்தார். கல்வியை கி.பி. 1910ஆம் ஆண்டு முடித்துக்கொண்ட இவர் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, செருமானியம் ஆகிய மொழிகளையும் தெரிந்திருந்தார். அத்துடன் வேத காலச் சமசுகிருத மொழி கற்பதிலும் ஆர்வமிக்கவராயிருந்தார்.

தொடக்கக் காலத்தில் புரட்சி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இவர், பிற்காலத்தில் அரவிந்தர், காந்தியடிகள், சர்தார் பட்டேல், புலாபாய்தேசாய், முகமதுஅலி சின்னா ஆகியோரைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தார். இவர், அரசியல், சமூகம், கல்வி, பண்பாடு, சமயம் ஆகிய பல துறைகளில் சிறந்த திறமை பெற்று விளங்கினார். தம் முதல் மனைவி கி.பி. 1926 இல் இறந்ததும், வேறு இன விதவையாகிய இலீலாவதிபாய் அம்மையாரை இரண்டாம் மனைவியாக மணம் செய்த நிகழ்ச்சி இவர்தம் சமூகச் சீர்திருத்தப் பணிக்குச் சரன்றாகும். பர்கவா அந்தணர் மரபிலிருந்த உட்பிரிவுகளை ஒன்றாக இணைத்தார். சமூகச் சீர்திருத்த அமைப்பினை 1912-13ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்படுத்திப் போராடினார். பம்பாய் செம்பூரில் குழந்தைகள் நல இல்லத்தினை 1939இல் ஏற்படுத்தினார்.

இவர் குசராத்துப் பல்கலைக்கழகம் (1925), குசராத்து சாகித்ய பரிசத்து (1926), கபிபாய் உயர்நிலைப்பள்ளி (1928), ஆன்சுராசு மொரார்சி பொதுநிலைப்பள்ளி (1936), பாரதீய வித்யாபவனம் (1938), வல்லப வித்தியாநகர் பல்கலைக்கழகம் (1939) ஆகியவை உருவாக்கக் காரணமாக இருந்தவர்.

முன்சி அவர்களின் கட்டுரைகள் ஆங்கில இதழ் பலவற்றில் வெளிவந்தன. பின்னர், இவர் தாமே பர்கவா, குசராத்து ஆகிய குசராத்தி மொழி இதழ்களைத் தொடங்கினார். இளையபாரதம் என்னும் ஆங்கில இதழில் உதவிப் பதிப்பாசிரியராகவும், பவான்க

இதழ் முதலிய ஆங்கில இதழ்களின் பதிப்பாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார்.

முன்சி சிறந்த பேச்சாளருமாவார். பள்ளிக் கல்விக்குழு (1928), பம்பாய் மாகாணக் காங்கிரசுக் குழு, இந்தியக் காங்கிரசுக் குழு (1934-37) ஆகியவற்றின் உறுப்பினராகவும், சர் அரிகிசன்தாசு நரோத்தம் மருத்துவமனை (1924), பம்பாய் ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகம், பம்பாய் நெருப்புக் காப்பீட்டுக் கழகம், நிலைப்பண்பாட்டுக் குழு (1928) ஆகியவற்றின் பொறுப்பாளராகவும் விளங்கினார். மேலும் பாய்கபி பாய் அறக்கட்டளை (1929) முதலிய ஆறு அறக்கட்டளைகளின் அறங்காவலராக இருந்து வந்தார்.

சாகித்திய சம்சத்து (1922), பம்பாய் நகர முதல்தவிக் கழகம் (1930), வேளாண்மை நிறுவனம் (ஆனந்த்து 1938) குழந்தைகள் விடுதி (செம்பூர், 1959) மனநலம் குன்றிய குழந்தைகள் இல்லம் (1940), பாரதீய வித்தியாபவன் (1938) பஞ்சகனி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளி (1924), இந்திய சமசுகிருத மாநாடு (ஆக்ரா 1945), அகடா இயக்கம் (உடற்பயிற்சி 1928) முதலியவற்றின் நிறுவனராகவும், தலைவராகவும் இருந்தார்.

முன்சி அவர்களின் அளப்பரிய சேவையைப் பாராட்டி, பனாரசு இந்துப் பல்கலைக்கழகம், உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகம், வல்லப பல்கலைக்கழகம் ஆகியன இவருக்கு மதிப்பியல் டாக்டர் பட்டம் அளித்துப் பாராட்டியுள்ளன. இந்திய அரசு, 1952 ஆம் ஆண்டில் இவரை மைய அரசின் உணவுத்துறை அமைச்சராகவும், அடுத்த ஆண்டில், உத்தரப் பிரதேச ஆளுநராகவும் நியமித்தது. ஆளுநர் பதவியில் இவர் 1958 வரை இருந்தார். இவர் ஆங்காங்கு, சப்பான், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பல ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகியவற்றில் பயணம் செய்துள்ளார். இந்தியாவிலிருந்த சிறந்த சட்ட வல்லுநர்களுள் இவரும் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். காந்தியைப் பின்பற்றுகிறேன், விடுதலை நோக்கிய புனித பயணம் முதலிய 11 ஆங்கில நூல்களையும், 29 குசராத்தி நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவர்தம் குசராத்தி நூல்களில் 11 சமூக, வரலாற்றுப் புதினங்களும், 7 சமூக, புராண நாடகங்களும், 4 தன் வரலாற்று நூல்களும், 3 பிறவகை நூல்களும் அடங்கும். இவருடைய வரலாற்றுப் புதினங்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவை. இவர், 1971ஆம் ஆண்டில் இறந்தார்.

இரா.வி.கோ.

முன்றுறை அரையனார்: இவர் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய பழமொழி நானூறு என்னும் நூலின் ஆசிரியர் ஆவார். இவரைப் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள முன்றுறை என்னும் ஊரினர் என்றும், ஓர் அரசியல் தலைவர் என்றும், மன்னர் என்றும் கருத இடமுளது. இவரைப் பற்றிய செய்திகளை, இவர் இயற்றிய நூலினைக் கொண்டே அறிய முடிகின்றது.

பெரும்பாலும் இவரியற்றிய நானூறு வெண்பாக்களின் ஒவ்வொரு ஈற்றடியும் ஒவ்வொரு பழமொழியைக் கொண்டு முடிகின்றது. இந்நூலின் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும், இறை வணக்கத்தாலும், பள்ளியுள் ஐயம்புகல் என்னும் தொடரைக் கொண்டும் இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதலாம். இவர் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்றும், கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டினர் என்றும் தமிழறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். எனினும், டி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார் கூறியது போல, இவர் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பதே பொருந்துகின்றது. கடைச்சங்க காலத்தவர் என்பர் ஒரு சாரார்.

வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ள இவர்தம் நூலில், கரிகால் பெருவளத்தான் நரை முடித்து முறை செய்த வரலாற்றையும் குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம்படும் என்ற பழமொழியையும் கூறியுள்ளதால் இவர்தம் தமிழ் நலனும், அறிவுநலனும், உலகியல் நலனும் பெறப்படும். இவர், வரலாற்றுச் செய்திகளாக, பாரிமன்னன் முல்லைக்குத் தேரீந்தது, பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்தது முதலான பலவற்றைத் தருகின்றார். புராணக் கதைகள், இதிகாசங்கள் முதலியன இவர் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது, கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்பதில்லை, பூவொடு நார்சேர்ந்து மணம் பெறும், குரங்கின் கையில் கொள்ளியினைக் கொடுத்து விடல் முதலான நடைமுறைப் பழமொழிகளையும், வழக்கொழிந்த பழமொழிகளையும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வீ.சொ.

முன்னம்: இது ஒரு செய்யுளுறுப்பின் பெயராகும். தொல்காப்பிய நூற்பா ஒன்றில், இடம்பெறும் 'இவ்விடத்திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவென், றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்' (தொல், பொருள்.

519) என்னும் நூற்பாவிற்கு உரையெழுதும் போது நச்சினார்க்கினியர் 'யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொரு' மொழி தோன்றியக்கால் இம்மொழி சொல்லுதற்கு உரியாரும், கேட்டற்கு உரியாரும் இன்னோரெனப் படிப்போர் அறியுமாறு செய்யப்படுவதாகிய செய்யுளுறுப்பு' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் முன்னம் என்பதன் கருத்தினை உணரலாம்.

தா.செ.இ.

முன்னேற்ற அறிக்கை: இந்த அறிக்கை மூலம்தான் பெற்றோர்களுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் ஓர் உறவு ஏற்படுகிறது. மாணவர்களின் கல்வித் தேர்ச்சியைப் பெற்றோர்களுக்கு அறிவிப்பதைப் பற்றிச் சிறப்பான முறை நம் நாட்டில் பின்பற்றப்படவில்லை. இதே நிலைதான் வேறு நாடுகளிலும் உள்ளது. இதைப் பற்றி அந்நாட்டு ஆசிரியர்கள் பெரிதும் சிந்தித்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றனர். இந்திய நாட்டில் தேர்வு அறிக்கை என்னும் தலைப்பில் தேர்வில் பெற்ற மதிப்பெண்களைத்தான் தருகின்றனர். அந்த அறிக்கை அட்டையில் தரம் என்ற கட்டமும் இருக்கும். அடுத்து அதற்கான காரணங்கள் முறையாகக் குறிப்பிடப் படுவதில்லை. உடற்பயிற்சி என்ற கட்டத்திலும் மதிப்பெண்களைத் தவிர எதையும் குறிப்பிடுவதில்லை. தோல்வி என்பதனை விளக்கச் சிவப்புமையினால் மதிப்பெண்ணைக் கோடிட்டுக் காட்டுவர். வகுப்பு ஆசிரியர் கூடத் தம்முடைய குறிப்பாக, முயன்று கற்க, தேர்ச்சிக் குறைவு, மிக மோசம் என்ற எச்சரிக்கைக் குறிப்புகளை எழுதுவாரே தவிர மிக மோசமானது எக்காரணத்தினால் என்பதும், அதனைத் தவிர்ப்பதற்கான வழிவகை என்ன என்பதும் குறிப்பிடப்படுவதில்லை. இத்துடன் ஒவ்வொரு மாதமும் பள்ளிக்கு வந்த நாட்களின் எண்ணிக்கையும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். இவை பற்றிய ஆசிரியரின் கருத்து ஏதும் அளிக்கப்படுவதில்லை.

பிற பழக்கங்கள்: வெளிநாடுகளில் சில பள்ளிகளில் மதிப்பெண்களைக் குறிக்காமல் வெற்றி, தோல்வி என்ற சொற்களை மட்டும் அறிவிக்கின்றனர். சில ஆசிரியர்கள் வெற்றியானது கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ இருந்தால் வெ, வெ- என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். வேறு சில பள்ளிகளில் முன்னேற்ற அறிக்கையை வரைபடமாக அமைத்து வரைபடத்தின் நடுவே ஒரு படுக்கைக் கோட்டிலிருந்து செங்குத்தாக மதிப்புத் தூண்களை உயரமாகவோ, நடுக்கோட்டிலிருந்து கீழ் நோக்கித்

தாழ்வாகவோ மாணவன் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் பெற்ற அடைவிற்கு ஏற்ப வரைந்து காட்டுகின்றனர். போதிய கல்வியறிவு இல்லாத பெற்றோர்களும் பிள்ளையின் வளர்ச்சியும் தளர்ச்சியும் எத்தனைப் பாடங்களில் என்பதனை எளிதில் காண முடிகிறது. (இரெம்மர்சு - 1960)

முன்னேற்ற அறிக்கையில் மதிப்பெண்கள் மட்டும் அறிவிப்பது பற்றி உரோசாசு, மாசுலோ, கிளார்க்கு போன்றோர் எதிர்ப்பை அறிவித்துள்ளனர். மாணவனின் தன் மதிப்பைத் தாழ்வுபடுத்தி உருப்போட்டு முன்னேற்ற மட்டும் ஊக்குவித்துத் தேவையற்ற போட்டி ஒன்றை உண்டாக்கி அவனுடைய ஆக்கச் செயலையும், பண்புகளையும் உயர்த்திக் கொள்ளும் தன்மையையும் ஒடுக்கி விடுவதாக எண்ணுகின்றனர். எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான சோதனைகளைத் தந்து சுதந்திரமான தன்னியக்கத்தை ஒடுக்கி விடுவதாகக் கருதுகின்றனர் (திரகசல் 1976).

இவ்வாறு முழுச்சுதந்திரம் தந்திருக்கும் பள்ளிகளில் அமைதியைக் காப்பது எளிது. உலூதியானாவில் இருக்கும் சிறார்பள்ளி ஒன்றில் அக்குழந்தைகளுக்கான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலை தந்தபோது பல குழந்தைகள் பலவித ஆக்கச் செயல்களில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதோடு ஈகை, நேர்மை, பொறுமை ஆகிய நற்பண்புகளை இயற்கையாகவே வெளிப்படுத்தினார்கள் (விம்லா மாலிக்கு-1979).

புதுநோக்கு: முன்னேற்ற அறிக்கைகள் பெற்றோர்களையும் பள்ளியையும் இணைக்கிறதென்றால் அது தொடக்கப் பள்ளிகளில்தான் நிகழ்கின்றது. இந்த அறிக்கை அட்டைகளில் சீர்திருத்த மாறுதல்களைச் செய்தபோதும் அவற்றின் வெற்றி தொடக்கப் பள்ளிகளில்தான் காணப்பட்டது. உயர் அல்லது மேனிலைப் பள்ளிகளில் முழுத்தோல்வியே எனலாம். பெற்றோர்களின் தொடர்புகூடத் தேவையான அளவிற்குக் கிட்டுவதில்லை. குமரப்பருவ மாணவர்களுக்கிடையே முன்னேற்ற அறிக்கைகள் பற்றி வெறுப்புத்தான் நிலவுகிறது. முன்னேற்ற அறிக்கையுடன் அது அனுப்பப்படுவதற்கு முந்தியோ பிந்தியோ ஒரு கடிதமும் அனுப்பப்படும்போது பள்ளிக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் இடையே நல்ல ஒத்துழைப்பே கிடைக்கின்றது. தம் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர் எப்படி எல்லாம் உதவலாம் என்ற பள்ளியின் பரிந்துரைகள்

மேனிலைப் பள்ளியின் பெற்றோர்களாலும் வரவேற்கப்பட்டன (இராசு - 1955).

முன்னேற்ற அறிக்கையைப் பெற்றோர்களுக்கு அறிவிப்பதைப் போலவே அதைப்பற்றி உரையாடல் மாணவனோடும் அமையுமானால் பெருத்த நன்மை ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. மாணவன் ஆசிரியரைச் சந்திக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டும். நம் நாட்டில் முன்னேற்ற அறிவிப்பு அட்டை மாணவர்கள் மூலம்தான் பெற்றோர்களுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அதனைப் பெற்றோரிடம் காட்டிக் கையொப்பம் பெற்று வரும்போது ஆசிரியருடன் உரையாட மாணவருக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்கு முன்னதாக மாணவரைப் பற்றிய உடல்நலம், பொருளாதார நிலை, விருப்பச் செயல்கள், சிறப்புகள், சிக்கல்கள் ஆகியன தெரிந்திருந்து பேச முற்படும்போது தம்மை நெறிப்படுத்திக் கொள்ள அம்மாணவர் விருப்பத்தோடு வருவதைக் காணலாம் (அம்ரேசு 1954).

தேவையான மாற்றம்: முன்னேற்ற அறிக்கையின் அமைப்பு எவ்வாறிருப்பினும் அந்த அறிக்கையில் மெய்யான அக்கறை காண்பதோடு ஒரு கடிதமும் பெற்றோருக்கு அனுப்பப்படும்போது முன்னேற்ற அறிக்கையானது வெகுவாக வரவேற்கப்படுகிறது. முன்னேற்ற அறிக்கையின் ஒரு பகுதி கடிதமாகவே இருக்கலாம். கடிதத்தில் மதிப்பெண்களோடு மாணவரின் வருகை, உடல்நலம், உரையாடலில் பங்கேற்பு, சொல்லாற்றல், நேர்மை, விளையாட்டு, நட்பு போன்றவற்றின் வளர்ச்சியும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அறிக்கையைப் பெற்றோர்கள் பெற்றுக் கொண்டதற்குக் கையெழுத்திட்டு அதில் ஓரிரு வரிகளில் தம் கருத்தையும், சந்திக்க விரும்பினால் விருப்பத்தையும் எழுதி அனுப்பலாம். அம் மறுபாதியைப் பள்ளிக்கூடம் திரும்பப் பெறுவதற்கு ஏற்ப அமைப்பது நல்லது. பின்வரும் முக்கியமான கருத்துகளை மனத்திற்கொண்டு முன்னேற்ற அறிக்கை அமைக்கப்படலாம். 1. பள்ளியின் குறிக்கோள், செயற்படும் முறை, 2. முக்கிய நிருவாக மாறுதல்கள், 3. பொதுப்படையான அறிவிப்புகள், அடைவு, நடத்தை, சமூக உறவு, உடல்நலம், மனமகிழ்போக்குப் பற்றிய அறிவிப்பு, 4. விளைவுகளுக்கான நேரிடைக் காரணங்கள், 5. மாணவனின் தனித்தன்மையைச் சுட்டல், 6. விளக்கங்கள் பெற்றோர்க்கும் மாணவர்களுக்கும் புரியுமாறு இருத்தல் 7. பெற்றோரின் ஐயப்பாடுகள் அல்லது பரிந்துரைகளைப் பெறப் பள்ளி விரும்புதல்,

8. மாணவனின் தனிச் சிறப்புகளை மறவாது குறிப்பிடுதல், 9. நம்பிக்கை ஊட்டுவனவற்றைக் குறிப்பிடுதல், 10. பிற மாணவர்களுடன் ஒப்பிடாது மாணவனின் முந்திய நிலையோடு இப்போதைய நிகழ்வை ஒப்பிடுதல்.

ம.பெ.

துணைநூல்கள்

Dressel, P.L. Handbook of Academic Evaluation, Jossey, Bass Publishers, San Francisco.: 1976.

Remmers, H.H. and others, Practical Introduction to Measurement and Evaluation, Harper and Brothers Publishers, New York, 1960.

முன்னொட்டு: ஒரு மொழியில் காணப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் நிறைந்தது. பொருள், இலக்கணப்பொருள் (Grammatical Meaning), சொற் பொருள் (Lexical Meaning) என இரு வகைப்படும். ஒரே சொல்லில் இருபொருளும் அமைந்திருப்பதையும் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக மரத்தை என்ற சொல் மரம் என்பது சொற்பொருளையும், ஐ என்பது இலக்கணப் பொருளையும் கொண்டது. சொற்பொருள் அல்லது இலக்கணப் பொருள் நிறைந்த ஒரு மிகச் சிறிய கூறு உருபன் என்று சொல்லப்படுகிறது. மரத்தை என்ற சொல்லில் மரம் என்பது ஓர் உருபன் ஐ என்பது ஓர் உருபன். முந்தியது ஒரு முழுமையான சொல், தனித்தியங்க வல்லது. பிந்தியது சொல்லின் பகுதியாக வருவது, தனித்து இயங்க இயலாதது. எனவே, முந்தியது தனிநிலை உருபன் (Free Morpheme) என்றும், பிந்தியது கட்டுநிலை உருபன் (Bound Morpheme) என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இக்கட்டுநிலை உருபன்கள் பொதுவாக ஒட்டுகள் (Affixes) எனப்படுகின்றன. சொற்பொருளைத் தரும் அடிச் சொற்களுடன் ஒட்டி இணைந்து இலக்கணப் பொருளைத் தந்து நிற்பதால் இவை ஒட்டுகள் என்று சுட்டப் பெறுகின்றன. ஒட்டுகளை அவை வரும் இடங்களைப் பொறுத்து மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அடிச்சொற்களுக்கு முன்னால் இணையும் ஒட்டுகள் முன்னொட்டுகள் (Prefix) என்றும், அடிச்சொற்களுக்குப் பின்னால் இணையும் ஒட்டுகள் பின்னொட்டுகள் (Suffix) என்றும், அடிச்சொற்களுக்கு உள்ளே இணையும் ஒட்டுகள் உள்ளொட்டுகள் (Infix) என்றும்

வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே, முன்னொட்டு என்பது அடிச்சொற்களின் முன்னால் இணைந்து இலக்கணப் பொருளைத் தரும் கட்டுநிலை உருபன் ஆகும்.

தமிழ்மொழியில் முன்னொட்டுகள் காணப்படுவதில்லை. ஆனால், தமிழில் வழங்கும் வடமொழிச் சொற்களில் முன்னொட்டுகளைக் காணலாம். அநியாயம், அநீதி, அசுத்தம் போன்ற வடமொழிச் சொற்களில் காணப்படும் அகரம் முன்னொட்டாகும். இது எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்துவது, ஆங்கில மொழியில் முன்னொட்டுகள் மிகுதியாக உள்ளன. Unfaithful, Ungrammatical போன்ற ஆங்கிலச் சொற்களில் காணப்படும் 'un' என்ற ஒட்டு முன்னொட்டாகும். இது போன்றே, imperfect, immaturity போன்ற சொற்களில் வரும் 'im' என்ற ஒட்டும் prefix, prematured போன்ற சொற்களில் வரும் pre என்ற ஒட்டும் முன்னொட்டுகளே.

எம்.சு.

துணைநூல்:

அகத்தியலிங்கம், ச., சொல்லியல்-1, பெயரியல், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலைநகர், 1979.

முன்னோர் வழிபாடு: இது இறந்தோர் ஆவிகளின்பால் நம்பிக்கை கொண்டு வழிபடும் முறை (Ancestor worship) எனப்படும். இறந்தோரின் ஆற்றல் வாழ்வோரின் நலனில் பெரும்பங்கு ஏற்கிறது என்னும் கருத்தாக்கம் கொண்ட மக்களிடையே இவ்வழிபாடு வேரூன்றியுள்ளது. இவ்வழிபாட்டில் வேறுபல கூறுகளும் அடங்கியுள்ளன. அதாவது, இவ்வுலக வாழ்வு இம்மை மறுமை கொண்டது. பல பிறப்புகளைக் கொண்டது; ஒரு பிறவியில் செய்வது மறு பிறவியில் அமையும் வாழ்வுக்குக் காரணமாகிறது, ஒரு பிறவியில் ஒருவர் பெறும் ஆற்றல் அவர் இறந்த பின்னும் அவருடைய இனத்தவருடன் தொடர்பு பெறுகின்றது என்பன போன்ற நம்பிக்கைகள் முன்னோர் வழிபாட்டிற்கு அடித்தளமாக அமைகின்றன. இவற்றையடுத்துப் பின்வரும் நம்பிக்கையினாலும் முன்னோரை மக்கள் வழிபடுகின்றனர். அவை 1. இறந்த மூதாதையர்களின் ஆற்றலும் அனுபவமும் வாழ்வோரைச் செம்மைப்படுத்தும், 2. இறந்தோரின் ஆசி என்றென்றும் வாழ்வோருக்குக் கிடைக்க வேண்டும்,

3. இறந்தோரின் விருப்பங்களையும் அவருக்குப் பிடித்தமானவற்றையும் நிறைவேற்றி அவரை வழிபடுதல் மூலம் தீய ஆற்றல்களிலிருந்து சினம் கொள்ளாமல் அருள் குணத்துடன் முன்னோர்கள் காப்பாற்றுவர் என்பனவாம்.

தொடக்கக் கால மானிடவியற் கொள்கையாளரான தைலர் (E.B. Tylor), சமுதாயவியலாளர் ஈ.எச்.எச். ஸ்பென்சர் (Herbert Spencer) போன்றோர் முன்னோர் வழிபாட்டு முறையை முதிர்ச்சியடையாத மனப்பக்குவம் உடையோரின் சமய நம்பிக்கை என மதிப்பிட்டனர். தொன்மைக் குடியினர் இறப்பையும் இறப்புக்குப் பின்னர் நிகழும் செயலையும் புரிந்து கொள்ளவியலா நிலையில் ஏற்பட்ட அச்ச உணர்வினால் இறந்தோரின் ஆவிகளை வழிபடத் தொடங்கினர் என்றனர்.

தொன்மைக் குடியினரிடையே இறந்த மூதாதையர்களைப் பற்றிய எண்ணங்கள் பலவாறாக உள்ளன. குல (Clan) அமைப்பும், கால்வழி (Lineage) அமைப்பும் மிகவும் வேரூன்றியுள்ள பழங்குடிச் சமுதாயங்களில் குல மூதாதையர் அக்குலத்தவர் அல்லது கால்வழியினர் அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறார். இவ்வகைச் சமுதாயங்களில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மூதாதையர்களும் வழிபாட்டுக்குரியவராகின்றனர். சில பழங்குடியினர் அவர்களின் குலங்கள் யாருக்கும் நினைவில் இல்லாத வகையில் மிக நீண்ட காலத்துக்கு முன்னர் வாழ்ந்த ஒரு மூதாதையர்வழி தோன்றியது என்று மதிப்பிடுவர். அவரை மூதாதையர் (Mythical Ancestor) என வழங்குகின்றனர். அவருக்கடுத்து அனைவரும் நன்கறிந்த வகையில் வாழ்ந்த இறந்த மூதாதையர் (Real Ancestor) ஒருவரையும் வழிபடுவர்.

முன்னோர் வழிபாடு உலகம் தழுவிய நிலையில் அனைத்துப் பண்பாட்டிலும் இடம்பெறவில்லை. குறிப்பிட்டுக் கூறும் வகையில் சில பண்பாட்டினரிடம் மட்டுமே காணப்படுகிறது. ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடிச் சமுதாயங்களிலும், ஆசியாவிலும், பசிபிக்குத் தீவு பகுதிகளிலும் இவ்வழிபாடு இன்றும் மக்களிடம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஆசியப் பகுதியில் குறிப்பாக, இந்தியா, சீனா, சப்பான் ஆகிய நாடுகளில் மக்களின் சமய வாழ்வில் முன்னோர்களை வழிபடும் முறை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. சீனாவில் கன்பூசியச் சமய நெறி, பொதுவுடைமைக் கொள்கை ஆகியவை

பரவியதால் முன்னோர் வழிபாடு பரவலாக வலுவழிந்துவிடுகிறது.

மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் தகோமிப் (Dahomey) பழங்குடியினர் தங்கள் இனத்தவர் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த மூத்த முன்னோரையும் (Founder of the clans), குடிவழிப் பட்டியலில் நினைவிற் கொள்ள வியலா நிலையில் 10, 11 தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த முன்னோரையும், அனைவருக்கும் தெரிந்த வகையில் வாழ்ந்து அண்மையில் இறந்த முன்னோரையும் வழிபடுகின்றனர். அம்மூன்று முன்னோர்களையும் ஆண்டுதோறும் விழா எடுத்துச் சடங்குகள் செய்து வழிபடுகின்றனர்.

மலேசியாவில் வாழும் சீமாங்கு (Semang) போன்ற பழங்குடியினர் அனைத்து வகையான குடும்பச் சடங்குகளையும் இறந்த மூதாதையர் நினைவாகவே செய்கின்றனர். இறந்தவர்கள் எப்போதும் அவர்கள் வீட்டிற்கு அருகிலேயே உறைகின்றனர் என்றும், அவர்கள் உயிரோடு இருக்கும்போது பழைமையைப் போற்றிக் காக்க வேண்டுமென்றும் மரபுவழி வாழ்வில் மாற்றங்கள் ஏற்படக்கூடாது என்றும் அடிக்கடி கூறியதை நினைவிற் கொண்டு செயற்படுவர். நடைமுறை வாழ்வில் முன்னோர்களின் கருத்துக்கள் அடிக்கடி காணப்படுவதால் இவர்களிடம் முன்னோர் வழிபாடு இன்றும் நிலைத்துள்ளது.

சீன மக்கள் முன்னோர் வழிபாட்டினை மிகத் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் கி.மு.1000 ஆண்டளவிலேயே இவ்வழிபாட்டைக் கொண்டிருந்தனர் என்பர் இனக்குழுவியலார். சீனாவில் முன்னோர் வழிபாடு சமூகத்தினர் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இல்லாமல் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் தனிப்பட்ட முறையில் வழிபடும் முறையாக உள்ளது. முன்னோரின் நினைவாகச் செதுக்கப்பட்ட சிறு தூண்கள் வீட்டில் அமைக்கப்படும். முன்னோர்களை வழிபடும் நாட்களில் அத்தூண்கள் முன் படையலிட்டும், வாசனைப் பொருள்கள் மணக்கச் செய்தும் வழிபடுவர். கன்பூசியச் சமய நெறியின் தோற்றத்தாலும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் வளர்ச்சியினாலும் முன்னோர் வழிபாடு மறையத் தொடங்கியது. சப்பான், ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, மத்தியத்தரைக்கடல் பகுதி போன்ற உலகின் பெரும்பாலான பகுதியில் முன்னோர் வழிபாடு

காணப்படுகிறது. பண்டைய எகிப்திலும் உரோமிலும் இறந்தோரை வழிபடுவதனை வழிபாட்டு மரபாகக் (Cult) கொள்ளும் முறை சிறப்பாக இடம் பெற்றிருந்தது.

இந்து சமய நம்பிக்கையிலும் இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான பழங்குடியினரின் சமய நம்பிக்கையிலும் முன்னோர் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. இந்துக்கள் இறந்த மூதாதையருக்கு ஆண்டுதோறும் திவசம் (திதி) கொடுப்பதன் மூலமும், ஒவ்வொரு அமாவாசையின்போது நோன்பிருந்து படையலிட்டு முன்னோரை நினைவு கொள்ளுதல் மூலமும் முன்னோர் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளதை உணர முடியும். அனைத்துப் பண்பாடுகளிலிருந்தும் பெறப்பட்ட தரவுகளைக் கொண்டு பார்த்தோமானால் முன்னோர் வழிபாட்டில் சில கூறுகள் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் கூட்டாக முன்னோர்களை வழிபடும் முறையில் அனைத்து முன்னோர்களும் வழிபாட்டுக்குரியவராக இருப்பதில்லை. குறிப்பிட்ட சிலரே வழிபாட்டுக்குரியவராக உள்ளனர். சில சமூகங்களில் ஒவ்வொரு குடும்பமும் தனித்தனியாகத் தங்கள் முன்னோர்களை வழிபடும் முறை உள்ளது. வேறு சில சமூகங்களில் தனிமனிதர்கள் தங்களுக்கென்று ஒரு முன்னோரைக் குறிப்பிட்ட சில செயல்களில் வெற்றிபெற வேண்டி வழிபடுகின்றனர்.

*சீ.ப.

முனிசாமி முதலியார், சிறுமணவூர்: இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த தமிழறிஞர். தொண்டை நாட்டில் வடார்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிறுமணவூர் என்னும் சிற்றூரில் இவர் பிறந்தார். இவருடைய ஆசிரியர் திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை. இவர் நூலாசிரியராக மட்டுமன்றி நூல் வெளியீட்டாளராகவும் விளங்கியவர். இவர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் அனைத்தும் மக்கள் நடுவே பெரிய அளவில் வரவேற்பைப் பெற்றவை. இவர்தம் நூல்களுள் அனுபோக வைத்தியம், சிவ மகா மந்திரம், நாரதர் கலகம், வைத்திய இரத்தினாகரம், பிரபஞ்சோற்பத்தி, மூலிகை மர்மம், நவக்கிரக மந்திரம், நவகண்ட ஆருடம், சோதிட விளக்க சிந்தாமணி முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இசைவாணர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டும் பாடப்பட்டும் வரும் 'மானாட

மழுவாட' எனத் தொடங்கும் பாடல் இடம்பெற்ற நடராசர் பத்து இவருடைய புலமைத்திறத்தைப் புலப்படுத்தும் சிறந்த நூலாகும்.

சா.உ.

முனிசாமி முதலியார், மோசூர்: இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர். இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள மோசூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் ஆழ்ந்த சைவப்பற்றும் கொண்ட இவர், தொண்டை நாட்டுத் தலங்கள் அனைத்துக்கும் சென்று வணங்கி, அவற்றைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களைத் திருப்பதித் தோத்திரக் கோவை என்னும் பெயரில் தொகுத்து இவருடைய நண்பர் பொன்னுச்சாமி முதலியார் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் சிந்து பாடுவதிலும் அந்தாதி பாடுவதிலும் வல்லவர். இவர் ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.

சா.உ.

முனி மொழி முப்பது: இந்நூல் ஔவையாரால் இயற்றப்பெற்று நல்வழியில் இறுதிப் பாட்டினால் சிறப்பித்துக் கூறப்பெறும் பழைமைச் சிறப்புடையதாகும். 'தேவர் குறளும் திருநாள்முறை முடிவும், மூவர் தமிழும், முனிமொழியும், கோவை, திருவாசகமும் திருமுலர் சொல்லும், ஒருவர் சகமென்றுணர்' என்பதே ஔவையாரின் அருமைப் பாடலாகும். இச் செய்யுளில் முனிமொழி என்பதற்கு முனிமொழியும் கோவை திருவாசகமும் என்று இயைத்து மாணிக்கவாசகரை முனி என்று சிலர் பொருள் கொண்டனர். மேலும், சிலர் வியாசமுனிவரால் இயற்றப் பெற்ற வேதாந்த சூத்திரம் எனப் பொருள் கூறினர். இவ்வாறு பலர் பலவாறு பொருள் கூறி இடருற்ற சமயத்துக் கொங்கு நாட்டுப் பெரும்புலவர் வே.ரா.தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் இம் முனி மொழி முப்பது என்னும் நூலை ஏட்டினின்றும் கண்டுபிடித்து 1937இல் அச்சிட்டுத் தமிழுலகு அறிய வகை செய்தார்.

இந்நூலின் பெயரிலிருந்தே இது முப்பது பாடல்களைக் கொண்டது என்பதை அறியலாம். இதிலுள்ள பாடல்கள் யாவும் அறுசீர்க்கழி நெடிலடி லாசிரிய விருத்தம் ஆகும். சில பாடல்கள் அந்தாதித் தொடை பெற்றுமுள்ளன. திருமந்திரத்தைப் போன்று

யோக நெறியைப் பற்றிச் சிறப்பித்து இந்நூல் கூறுகின்றது. விநாயகரகவலில் யோக நெறியைப் பற்றி விளக்கமுறக் காணலாம். ஆகவே அவ்வகவலைப் பாடிய ஒளவையாரே நல்வழி பாடியவராயிருக்க வேண்டும். அதனாற்றான் திருமந்திரத்தையும் முனிமொழியையும் சிறந்த நூல்களாகத் தாமியற்றிய நல்வழியில் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனக் கருத இடமேற்படுகிறது. இம் முனிமொழி முப்பதினை இயற்றிய ஆசிரியர் இன்னாரென்று அறிய வாய்ப்பில்லை.

இந்நூலின் 3-ஆம் செய்யுள் தத்துவங்களின் சிறப்பினை விளக்கிக் கூறுகிறது. இதன் 5-ஆம் செய்யுள் யோகத்திலிருப்பவர் மூக்கு நுனியைப் பார்த்துக் கொண்டு மூலாதாரத்தில் கருத்தை வைத்துக் குண்டலி சத்தியை எழுப்பிச் சந்திர மண்டலத்துக்குக் கொண்டு சென்றால் அமிழ்தம் சொட்டும் என்று தெரிவிக்கிறது. 'விண்ணிலா மண்டபத்தே, பாலைத் தானுகர்ந்து கொண்டு பழுதிலா அறிவினாலே, காலைத்தான் நுகர வல்லார் காலனை வெல்லுவாரே' என்ற அடிகளால் இவ்வுண்மையை அறியலாம். மேலும், செய்யுள் நலம், தொடையம், யோகத்தின் சிறப்பு முதலிய பல சிறப்பியல்புகளையும் இந்நூற் செய்யுள்களில் காணலாம். ஐந்து பூதங்களின் வடிவங்களையும் ஒடுக்கங்களையும் 14-ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இதிலுள்ள 19-ஆம் பாடல் பிரணவபஞ்சாட்சரச் சிறப்பினை விளக்குகிறது. இன்னும் முத்தி நெறி, வழிபாட்டின் சிறப்பு முதலிய பல உண்மைகளையும் இந்நூலில் படித்தின்புறலாம். இந்நூலின் காலம் நல்வழி பாடிய ஒளவையாரின் காலத்துக்கு முற்பட்டது என்று கூறலாமெய்யொழிய வேறு வகையில் அறுதியிட்டுக் கூற இயலவில்லை.

இராச.

முனிவர்: உலகப் பற்றுக்களை வெறுத்தவர் முனிவர் எனப்பட்டனர். முனிதல் என்ற சொல் வெறுத்தல், சினத்தல் என்னும் பொருள்களைத் தரும். இவர்களைக் குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் எனவும், இவர்தம் வெகுளி கணமேயும் காத்தலரிது என்றும் திருக்குறள் கூறுகின்றது. வடமொழியில் உள்ள இருடி என்ற சொல் முனிவர் என்பதோடொத்தது என்ற சொல்லோடு ஒத்தது.

கடுந்தவம், யோகம் முதலியன செய்து சித்தி

கைவரப்பெற்றவர் முனிவர்கள். புராண வரலாறுகளைக் கொண்டு இவர்களைத் தேவ இருடிகள் மானுட இருடிகள் என இருவகைப்படுத்தலாம். தேவ இருடிகள் பதினெண் கணத்துள் குறிக்கப்படுவர். அவர்கள் தொகை நாற்பத்தெண்ணாயிரம். நாரதன், காசிபன், வியாசன் போன்ற முனிவர்கள் தேவ இருடிகள். விசுவாமித்திரன், விருசிகன் போன்றோர் மானுட முனிவர்கள்.

விசுவாமித்திரர் அர்சராக இருந்து மனஉறுதியால் அரசைத் துறந்து கடுந்தவமியற்றி இராசரிசியானார். பின்னர் மேலும் தவங்கள் பல செய்து பிரம்மரிசி என வசித்தரால் ஒப்புக் கொள்ளப் பெற்றார். இவரை, 'மன்னுயிர், அடங்கலும் உலகம்தேவ றமைத்துத் தேவரோடு, இடங்கொள்நான் முகனையும் படைப்பன் ஈண்டெனாத், தொடங்கிய துனியுறு முனிவன்' எனக் கம்பர் சுட்டுகின்றார்.

முனிவர்கள் தவவலிமையால் எவரையும் சபிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். முனிவர்களுள் கடுங்கோபம் உடையவராகத் துருவாச முனிவர் கூறப்படுகின்றார். அவர்தம் சாபத்தால் இந்திரன் தன் அரசையும் செல்வங்களையும் இழந்து அல்லலுற்றான், சகுந்தலையைத் துசியந்தன் மறந்து கைவிட்டுச் சென்றான் எனக் காவியங்கள் கூறுகின்றன. சாபத்தாலும் சாபமொழி தன்னாலும் வளரும் தவத்தாலும், கோபத்தாலும் பேர்படைத்த கொடிய முனிவன் துருவாசன் என இவரைக் குறிப்பர் வில்லி புத்தூரார்.

அகலிகையிடம் தகாத ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட இந்திரனை ஆயிரங்கண்ணனாகுமாறு கௌதமர் சபித்தது, கருநாவல் கனியைக் காலால் சிதைத்த காயசண்டிகையை யானைத்தீப் பசி நோயால் வருந்துமாறு விருச்சிகர் சபித்தது போன்ற எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகளை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

முனிவரிற் சிலர் இவ்வாறு கடுங்கோபம் உடையவராகக் கூறப்பட்டும், பலர் சிறந்த பண்பும் அருள்நெஞ்சமும் உடையோராகக் காட்சி தருகின்றனர். அகத்திய முனிவரது புலமையை 'நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்' எனவும் 'தழற்புரை சுடர்க் கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்' எனவும் கம்பராமாயணம் புகழ்கின்றது.

திருவாவின்ன்குடியில் அமர்ந்த செவ்வேளைப் பூசித்து வணங்கிய முனிவர்களின் தவக்கோலத்தை நக்கீரர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். மரவுரியை ஆடையாக உடுத்தியவர்கள் எக்காலத்தும் நீராடுதலின் அழுக்கற்று விளங்கும் தூய்மையான உடலை உடையவர்கள், பட்டினி விரதம் மேற்கொள்ளலால் எலும்புகள் தோன்ற இளைத்த தோற்றத்தினர், பகைமையும் சினமும் நீக்கிய தூய நெஞ்சினர், கற்றோர் அறியா அறிவினர், பலவற்றையும் கற்றோர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையை உடையவர், வருத்தம் அறியாத இயல்பினர், வெறுப்பில்லாத நல்ல அறிவினையுடையவர்

முனிவர்கள் துறவிகள் போன்ற வாழ்க்கை உடையவரல்லர், மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்தவராவர்.

இரா.சா.

முனைப்பாடியார்: தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் திருக்கோவிலுரை அடுத்துள்ள பகுதி இடைக் காலத்தில் நடுநாடு எனப்பட்டது. அந்நாட்டில் சைவ சமய தரவர் நால்வருள் அப்பரும், சுந்தரரும் பிறந்து தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் தொண்டாற்றினர். முதலாழ்வார்கள் மூவரும் தோன்றிய சிறப்பு அந்நாட்டிற்கு உண்டு. பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூராரும் அந்நாட்டைச் சேர்ந்தவர் ஆவார். அந்நாடு நாட்டின் ஒருபகுதியே முனைப்பாடி எனப்பெற்றது. அந்நாட்டைச் சுந்தரரின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய நரசிங்கமுனையரையர் ஆண்டு வந்ததாகப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

அந்த நாட்டில் தோன்றியவரே முனைப்பாடியார். முனைப்பாடி நாட்டில் பிறந்ததால் முனைப்பாடியார் என்பது இவருக்குப் பெயராயிற்று. முனைப்பாடியார் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர், எனினும், அச்சமயத்தில் தக்கன கொண்டு தகாதன தவிர்ந்தவர். இவர் மகளிரைப் பழிக்கும் சமணக் கொள்கைகளைப் புறக்கணித்து, அவர்தம் ஒழுக்கங்களை ஏழு பாடல்களால் போற்றியுள்ளார். இவரே அறநெறிச்சாரம் என்னும் அரிய அறநூலை ஆக்கி அளித்துள்ளார்.

அறநெறிச்சாரத்தில் சமணர்க்கு உரியனவாக இவர்

சொன்ன அறங்கள் அனைவர்க்கும் உரியனவே. எடுத்துக்காட்டாக, இளமையில் அறம் செய்தல் பற்றிய 'இன்சொல் விளைநிலமா' எனத் தொடங்கும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

அன்றியும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பலவற்றின் சாரத்தையும் அறநெறிச்சாரத்தில் காணலாம் என்று அறிஞர் கூறுவர். மேலும், கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி, சிவஞானபோதம் ஆகிய சைவ அருள் நூல்களின் கருத்துகளையும் அறநெறிச்சாரத்தில் போற்றிக் கொண்டுள்ளார்.

இவர் காலம் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகும். நல்வழி பாடிய ஓளவையார் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தவர் என்பர். நல்வழியின் தாக்கம் அறநெறிச்சாரத்தில் காணப்படுவதால் முனைப்பாடியாரை கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தவர் எனக் கொள்ளலாம். அறத்தின் பிழிவெனத் தரும் அறநெறிச்சாரத்தின் முதற்பதிப்பு 1903இல் பண்டித தி.ச. ஆறுமுக நாயனாரால் திருச்சிராப்பள்ளியில் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர், 1905இல் திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியாரால் திருந்திய பதிப்பாக வெளிவந்தது. அதனினும் சிறந்த வெளியீடு 1959 இல் வெளிவந்தது. இக்காலத்தில் பல பதிப்புகள் மிகுந்த செப்பமுடன் வெளிவந்துள்ளன.

திநா.

முனையடுவார் நாயனார்: பெரிய புராணம் சிறப்பிக்கும் நாயன்மார்களுள் இவரும் ஒருவர். பகை கடிந்து மண் காக்கும் சோழர் ஆண்ட பொன்னித் திருநாட்டில் செல்வம் மிக்க திருநீரில் பிறந்தார். பிறர்க்குதவும் இயல்பு கொண்ட வேளாளர் குடியில் தோன்றினார். பகைவர்களைப் போர் முனையில் சந்தித்து, வென்று, பெற்ற பெரும் பொருளைச் சிவனடியார்க்கு உதவும் தன்மையர். பிறரிடம் தோற்றவர்கள் தம் துணை வேண்டுவரின் அவர்க்குதவ இயைந்து அவர் பொருட்டுச் சென்று வென்று தம் முயற்சிக்கு ஏற்பக் கூலிபெறுவார்.

இங்ஙனம் பெற்ற நிதியம் எல்லாம் ஈசன் அடியார்க்கு நிரம்ப உதவி அவர்க்குத் தூய அமுதாக்கி உண்பிப்பார்.

இவ்வாறு போர்க்களத்தே வெற்றி கொண்ட இவரை முனையடுவார் என்றே பிறர் கூறினர். இவர் இயற்பெயர் இன்னது என அறிய இயலவில்லை. இவர் நெடுங்காலம் சிவனடியார்களுக்கான திருப்பணி செய்து

உமைபங்கர் திருவருளால் சிவலோகமடைந்து ஈசனைப் பிரியாப் பெருவாழ்வு எய்தினார். பங்குனிப் பூசம் இவர் திருநாளாகும்.

ஜிஆர்கி.

மூ உதடுகளை அழுத்திப் பின் மூக்கொலியாக வெளிப்படும் ஒலியைக் குவித்து நீட்டினால் சீவ்வொலி தோன்றும். தமிழுக்கும், வட்டெழுத்துக்கும் கி.பி. 6, 7 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஒரே உருவம் பொதுவாக இருந்தது. எனினும் உகர ஊகாரங்களுக்குள் வேறுபாடு உண்டு. கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு மேல்தான் பாண்டியன் நெடுஞ்சடையனின் ஆணைமலைக் கல்வெட்டில் வட்டெழுத்துக் கிடைக்கிறது. உகரக் குறியோடு ஒரு வளைவுக் குறியும் காணப்படுகிறது. ஆனால், தமிழில் இன்று காணப்படும் சுழி கல்வெட்டில் என்றும் காணப்படவில்லை. சூழ்நிலையைக் கருதி மொழி அறிவை ஒட்டியே மூ, மூ எழுத்துகளின் வேறுபாட்டை அறிந்து கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

கே.ஜி.கி.

மூடர்கள்: இவர்கள் நுண்ணறிவுக் குறைபாடு படைத்தவர்கள். இம் மூடர்களின் (Morons) நுண்ணறிவின் தன்மை, அதன் வளர்ச்சி ஆகியன இவர்களை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன.

நுண்ணறிவு என்பது மனிதனின் பகுத்தாராய்ந்து செயற்படும் திறனைக் குறிக்கிறது. இந்த நுண்ணறிவு பற்றி ஏராளமான ஆராய்ச்சிகள் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டு தொட்டு நடைபெற்று வந்துள்ளன. இதன்மூலமாக நுண்ணறிவுப் பரிசோதனைகள் (Intelligence Tests) பல தோன்றியுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது பினேயின் (Alfred Binet) நுண்ணறிவுப் பரிசோதனை ஆகும்.

இதன்மூலமாக மனிதனின் நுண்ணறிவு பல நுண்ணறிவு ஈவு நிலைகளைக் கொண்டதென்றும் அதனைக் குறிக்க நுண்ணறிவு ஈவு (Intelligence Quotient I.Q) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றும் அறியமுடிகிறது. இந்த நுண்ணறிவு ஈவு குறைந்த அளவில் உள்ளவர்களை மந்தபுத்திக் காரர்கள் என்றும், அதிக அளவில் உள்ளவர்களை மேதைகள் என்றும், இரண்டிற்கும் நடுவில் உள்ளவர்களைச் சராசரி நுண்ணறிவு ஈவு

படைத்தவர்கள் என்றும், உளவியலாரும், கல்வியாளரும் பாகுபாடு செய்திருக்கின்றனர். சராசரி நுண்ணறிவுக்கும் குறைந்த மந்தபுத்தியாளர்கள் மேலும், மூன்று வகையினராகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் முறையே மட்டி (Idiot), அறிவிலி (Intecile), மூடன் (Moron) ஆவார்கள். இதில் மட்டி என்னும் வகையைச் சேர்ந்த நுண்ணறிவுக் குறைபாடே மிகவும் கீழான நிலையிலுள்ள நுண்ணறிவு நிலையாகும். இந் நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு நுண்ணறிவு ஈவு 20 முதல் 50 வரை இருக்கும். பின்வரும் அட்டவணை நுண்ணறிவு ஈவு அளவுநிலைகளைக் குறிக்கும்.

20 -	50	மட்டி
50 -	70	அறிவிலி
70 -	80	மூடன்
90 -	110	சராசரி
130 -	140	உயர் நுண்ணறிவாளர்
140 -	மேல்	மேதை

மட்டி வகையினைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் எந்தவிதச் செயற்திறனும் அற்றவராகவே காணப்படுவர். இவர்களுக்குத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் திறன்கூட இருப்பதில்லை. இவர்களுக்கு எந்தவிதப் பயிற்சியும்

பெரும்பாலும் பயனளிப்பதாக இல்லை. ஏனெனில், இவர்களின் அறிவுத்திறன் மிகமிகக் குறைவு. பெரும்பாலான மட்டிகள் இப்பிறவிக் கோளாறு காரணமாக மரணம் அடைகிறார்கள்.

இதன் அடுத்த நிலையான அறிவிலி 50 முதல் 70 விழுக்காடுகள் வரை நுண்ணறிவு பெற்றவராக இருக்கிறார். இவ்வித மூளை வளர்ச்சிக் குறைபாடும் பிறவிக் கோளாறேயாகும். அறிவிலிகளும் மிகவும் யடமை வாய்ந்தவர்களாக இருப்பினும், ஓரளவு பயிற்சிமூலம் தங்களுடைய வேலைகளைத் தாங்களே செய்யக் கற்றுக் கொள்வார்கள். மேலும், இவர்களைச் சிறுதொழில் செய்யவும் பயிற்றுவிக்கலாம். கடினமான உழைப்போ, எதையும் ஆராய்ந்து முடிவு செய்யக்கூடிய திறனோ இல்லாதவர்கள், ஆதலால், மூளையாற்றல் தேவையில்லாத வேலைகளுக்கு இவர்கள் பயன்படுகிறார்கள்.

மூன்றாம் நிலையான மூடர்களின் நிலை நுண்ணறிவில் மற்ற இரண்டு குறைபாடுகளைவிட மேம்பட்ட நிலையிலுள்ளது. இவர்களின் அறிவுத்திறன் சிறிது மந்தமாக உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சராசரி மனிதன் செய்யக்கூடிய பொதுவான வேலைகளை இம் மூடர்கள் சிறிது வேகக்குறைவுடன் செய்வார்கள். பயிற்சியின்மூலம் இவர்களின் நுண்ணறிவுச் செயல்திறன் மேம்படுத்தப்படலாம். இது மிகச் சிறிய குறைபாடேயாதலால் பெரும்பாலும் இவர்கள் மூளை வளர்ச்சிக் குறைபாடுடையவர்கள் என்பது மற்றக் குறைபாடுகள்போல் எளிதில் புலப்படுவதில்லை. சோதனையின் மூலமாகவும் தீவிரக் கண்காணிப்பு மூலமாகவுமே இம் மூளைக் குறைபாடு கண்டுகொள்ளப்படுகிறது.

இம்மூன்று குறைபாடுகளுமே தாயின் மனநிலை, உடல்நிலைக் கோளாறுகளின் மூலமாக ஏற்படும் பிறவிக் கோளாறுகளாகும். சில சமயங்களில் இடர்களினாலோ, நோய்களினாலோ இக் குறைபாடுகள் ஏற்படுவதுண்டு. எனவே, பிறவி நுண்ணறிவுக் கோளாறு உள்ளவர்களை மூளை வளர்ச்சிக் குறைபாடு உடையவர்கள் என்றும், இடையில் நோயாலோ இடர்களாலோ கோளாறு ஏற்பட்டால் அவர்களை மந்தபுத்திக்காரர்கள் என்றும் கூறுகின்றனர்.

மூடன், அறிவிலி, மட்டி என்ற சொற்கள்

நாளடைவில் கேலிச் சொற்களாக மாற அவற்றை இப்போது உளவியல் துறையிலும், உள மருத்துவத் துறையிலும், கல்வித்துறையிலும் பயன்படுத்துவதில்லை. அவற்றுக்குப் பதிலாக எளிதான (Mild) மிதமான (Moderate), மிக அதிகமான (Severe) என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். மிக அதிகமான நுண்ணறிவுக் குன்றியவர்கள் மூடர்களுக்கு ஏறக்குறையச் சமம் (அதாவது நுண்ணறிவு ஈவு 20 க்கும் கீழே உள்ளவர்கள்) ஆவர்.

எஸ்.பா.

மூதுரை: இதற்குத் தொல்லறிவாளர்களின் நல்லுரை என்றோ ஆன்றோர்களின் நன்மொழி என்றோ பொருள் கொள்ளலாம். வழக்கு நிலத்தில் ஊன்றுகோலாகவும், இருட்டில் கைவிளக்காகவும் சான்றோர் மொழிகள் மக்களுக்குப் பயன்படுகின்றன. அத்தகைய சிறந்த மொழிகள் அடங்கியதொரு நூலே மூதுரை என்பது.

மூதுரை என்னும் நூலின் ஆசிரியர் ஔவையார். தமிழிலக்கிய ஆசிரியர்கள் ஔவையார் என்னும் பெயரில் ஏறக்குறைய அறுவர் இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். மூதுரை நூலின் ஆசிரியராகிய ஔவையார் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பர். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, ஞானக்குறள். அசதிக் கோவை, பந்தனந்தாதி ஆகியன. மேலும், அவர் பல தனிப்பாக்களையும் எழுதியுள்ளார்.

மூதுரையில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டு ஒன்றுடன் முப்பத்தொரு வெண்பாக்கள் உள்ளன. வாக்குண்டாம் என்னும் மற்றொரு பெயராலும் இந்நூல் வழங்கி வருகிறது. வாக்குண்டாம் என்னும் தொடக்கத்தையுடைய கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டினால் இப்பெயர் அமைந்துள்ளது.

தொடக்கநிலைக் கல்வியைப் பெரிதும் சிந்தித்த ஔவையார் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் ஆகிய நூல்களை இயற்றியதோடு உடலும் உள்ளமும் அறிவும் வளர்ந்த நிலையில் கற்பதற்குரிய நூல்களாக மூதுரை, நல்வழி ஆகியவற்றை இயற்றினார் எனக் கொள்ளலாம். பண்டைக்காலத்தில் தோன்றிய அறநூல்களின் சாரமாக ஔவையாரின் நூல்கள் துலங்குகின்றன. அறிநெறிகளைச் செம்மையாக உணர்ந்து வாழ்க்கையைச்

சிறப்புடையதாக ஆக்கும் நோக்கமே இத்தகைய நூல்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகலாம்.

மூதுரையைக் கி.பி.1860இல் மார்டன் எப். இல்ககாட்டு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு வெளியிட்டார். அவரே காண்டிகை விசேட உரையும் எழுதியுள்ளார்.

இளைஞர்களின் உள்ளம் கவரும் ஓர் உயரிய நூல் மூதுரையாகும். கருத்தும் அக்கருத்தினை விளக்கும் ஏற்ற உவமைகளும், நூல் முழுதும் பரவிக்கிடக்கின்றன. அவற்றின் வழி வாழ்க்கை உண்மைகள் விளக்கமுறுகின்றன.

ஒரு பாடல் ஊழின் வலிமையை விவரிக்கிறது. பிறிதொரு பாடல் பெண்களின் இல்லற வாழ்விற்குரிய இயல்புகளைத் தெளிவாக விரித்துரைக்கிறது.

மனிதர்கள் பிறர்க்குப் பயன்படும்படி வாழ வேண்டும். அத்தகைய வாழ்க்கையே சிறப்புறும் என்பதை இந்நூல் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறது.

வறுமை வந்த காலத்தும் உளம் தளரக் கூடாது என்று அறிவுறுத்துகிறார் இவ்வாசிரியர் (செ. 28). கதைப்போக்கு அமைந்த பாடல்கள் சில இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றின்வழி அறக்கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன (செ. 14, 15). கற்றவர், கல்லாதவர் பற்றிய சீரிய கருத்துகளைச் சில பாடல்கள் கூறுகின்றன (செ. 13, 26). வாழ்க்கையில் மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறநெறிகளை எளிமையும் இனிமையும் நிரம்பிய மொழிகளால் இந்நூல் எடுத்தியம்புகிறது.

வேசதி.

மூர்க்க நாயனார்: இவர் வரலாறு பெரிய புராணத்தில் வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கத்தில் இடம் பெறுகிறது. இவர் தொண்டை நாட்டில் பாலாற்றின் வடகரையில் உள்ள திருவேர்க்காட்டில் தோன்றியவர், சிவத்தொண்டு செய்துவரும் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து சிறந்தவர். அறிவு பெற்ற நாள் முதலாகத் திருநீற்றின் பெருமை உணர்ந்தவர். சிவனடியார்களுக்கு விருப்பமுடன் அமுது செய்வித்துப் பின் உண்ணும் நியதி பூண்டவர். அடியார்களுக்கு உணவு மட்டும் அன்றி அவர் வேண்டும் பொருளும் நல்கும் கடப்பாடு உடையவர். இவ்வாறு இவர் பணி செய்து இன்புறு

நாடில் முன்னமிருந்த பொருட் செல்வம் முழுதும் செல்வாயிற்று. தம்முடைய நிலங்களை விற்கும் இவர் அமுது செய்விப்பதில் ஆராமனமுடையவராக இருந்தார்.

பின்னாளில் இவர் வறுமையுற்றார். எனினும் மனம் தளரவில்லை. தாம்முன்பே கற்றுத் தேர்ந்திருந்த சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டுவென்று அப்பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதூட்ட விரும்பினார். தம்மூரில் தம் முன் சூதுக்கு வருவோர் இன்மையால் பிற ஊர்களுக்கும் சென்றார். இறுதியாகப் புகழ்மிக்க குடந்தை நகரையடைந்தார். அங்குச் சூதாடி வெற்றி கண்டு அப்பொருளை எல்லாம் நம்பர் அருள் என எண்ணித் தொண்டர்க்கு உதவினார்.

சூதாடுவதில் வல்ல இவர் முதல் ஆட்டத்தில் தாம் தோற்றுத் தம் பொருளைப் பிறர் கொள்ளுமாறு செய்வார். பின் தொடரும் ஆட்டங்களில் எல்லாம் தாமே வென்று அவர் பொருள் முழுதும் கொள்வார். அதற்கு உடன்படாது மறுத்தாரைத் தாம்கொண்ட சிறிய உடைவாளால் குத்தி விடுவார். இச்செயல் காரணமாக இவருக்கு மூர்க்கர் என்ற பெயருண்டாயிற்று. சூதில் பெற்ற பொருளைத் தாம் தீண்டாது அடியார்க்கு அமுது செய்விக்க உதவித் தாம் கடைசிப்பந்தியில் உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்.

இவ்வாறு அடியார்க்கு நல்லடிசில் நூடொறும் செய்வித்துச் சிவலோகமடைந்தார். இவர்தம் திறமை காட்டிப் பிறரை வென்றதாலும், வென்று பெற்ற பொருளைச் சிவத்தொண்டில் செலவிட்டதாலும், நல்லார் என்றும், புகழ்த்தொண்டர் என்றும் போற்றப்படுகின்றார். கார்த்திகைத் திங்கள் மூல நாள் இவரது திருநாளாகும்.

ஜி.ஆர்.கி.

மூர்கள்: இவர்கள் உரோமானியப் பேரரசின் கீழிருந்த ஆப்பிரிக்க மாநிலமான மௌரிடானியா என்னுமிடத்தில் வாழ்ந்த மௌரி இனப்பிரிவினரே மூர்கள் (Moors) எனப்பட்டனர். இவர்கள் பெர்பர்கள் என்னும் வெள்ளை நிறமுடையவர்களென்ற கருத்தும் உண்டு. மூர்கள் வாழ்ந்த பகுதி இன்று மொராக்கோ எனப்படுகிறது. இவர்கள் இன்று அராபிய மற்றும் பெர்பர் எனப்பட்ட பிரிவுகளின் கலப்பின மானவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் முகமதிய சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். பார்பரிக் கடற்பகுதியில்

வாழ்ந்த கடல் கொள்ளையர்களென இவர்களை ஆங்கிலேயர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இவர்கள் கி.பி. 16, 17-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலக்கடற் பகுதியிலும் அயர்லாந்துக் கடற்பகுதியிலும் முரட்டுத்தனமாகத் தாக்கி ஊடுருவினார்கள். இவர்களைப்போல் இசுபெயின் நாட்டில் வாழ்ந்த மோரிசுகாசு என்பவர்களும் மூர்கள் எனப்பட்டனர். அராபியப் படைவீரர்கள் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் வடக்கு ஆப்பிரிக்காவில் ஊடுருவிப் பெர்பர்களை அடக்கி அவர்களை முகமதியர்களாக மதமாற்றம் செய்தனர். பின்பு அவ்விரு சாராரும் ஒருங்கிணைந்து இசுபெயின் பகுதியைக் கைப்பற்ற முனைந்தனர்.

இடைக்காலத்தில் இவர்கள் வடக்கு ஆப்பிரிக்காவிலும் இசுபெயினிலும் சிறப்புமிகு பண்பாட்டினை உருவாக்கினர். அதன்மூலம் மேற்கு உலகில் இவர்கள் தாக்கம் காணப்படலாயிற்று. மூர்கள் வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களாக விளங்கியதால் இசுபானியர்களைப் பெரிதும் பொறாமைபுடன் நடத்தினர். ஆயினும் இசுபானியர்களின் சமயக் கோட்பாடுகளில் தலையிடவில்லை. கார்டோவா என்பது இவர்களது முக்கிய நகரமாயிருந்தது. அங்கிருந்த புகழ்மிக்க பல்கலைக் கழகம் மேற்கு ஐரோப்பிய அறிஞர்களைக் கவர்ந்திழுக்கக் கூடியதாயிருந்தது. அதன்மூலம் மூர்கள் கிறித்தவ சமயம், அரிசுட்டாடிலின் எழுத்து மூலங்கள், தத்துவம், கணிதம், மருத்துவம் போன்ற பாடப்பகுதிகளின் மேம்பாட்டிற்கும் வழிகோலினர்.

காசுட்டைலைச் (Castille) சேர்ந்த எட்டாம் அல்போன்சு என்பவர் கி.பி. 1212 இல் மத்திய இசுபெயினில் மூர்களின் ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்தெறிந்தார். இதன்பின்பு இவர்களுடைய ஆதிக்கம் கிரனடாப் பகுதியில் கி.பி. 1412-வரை நிலவியது. அப்பகுதி பெர்டினாண்டு மற்றும் இசுபெல்லா ஆகியோர் வசமானபோது மூர்கள் அங்கிருந்து விரட்டப்பட்டார்கள். எஞ்சி நின்றோர் பெருமளவிற்குக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு இன்னல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அதன் விளைவாகவே மூர்கள் கடற் கொள்ளையர்களாக மாறவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்களால் புதிய ஆட்சிமுறைதனை உருவாக்க இயலவில்லை. ஐசுலாந்து முதல் எகிப்து வரையுள்ள கடற்பரப்பில் செல்லக் கூடிய கிறித்தவக் கப்பல்களைக் கொள்ளையிடல் இவர்களது தலையாய செயலாயிற்று.

இவர்களிடையே தலைமையிடத்தைப் பெற்றிருந்தவர் அல்சியர்சின் முதல் பாட்சாவான கைர்இத்தீன் பார்பரோசா என்பவராவார். திறமையில் இவர் ஆங்கில, தச்சுக் கடற்படைத் தளபதிகளுக்கு நிகரானவராக விளங்கினார். ஆப்பிரிக்காவில் கி.பி. 1871 இல் பிரான்சின் ஆதிக்கம் மேலாங்கிய காலம் வரை இவர்கள் அடக்கப்படாமல் தமது கொள்ளைகளைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தனர். இன்று மூர்களின் நினைவுச் சின்னங்கள் மட்டுமே இசுபெயினில் காணப்படுகின்றன.

மா.கா.

மூர், சர் தாமசு: (கி.பி.1477-1535) இவர் இங்கிலாந்து நாட்டினர்; சிறந்த அறிவாளி; நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்; உலகச் செய்திகளை நன்கறிந்த வழக்கறிஞர்; சாத்திரம் கற்ற நூலாசிரியர். பேச்சுத் திறமை மட்டுமன்றி, செயலாற்றும் திறனும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர். மேலும், இவர் ஒரு சிறந்த அரசு தந்திர்; கிறித்தவ சமய மதகுருவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர். எழுத்தாற்றல், சொல்லாற்றல், செயலாற்றல் ஆகிய மூன்று ஆற்றல்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற சர் தாமசு மூர், இலண்டனில் உள்ள சீப்சைடு என்னும் பகுதியில் பால் தெருவில் (Milk st.) கி.பி. 1478 ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்கள் 7 ஆம் நாளில் பிறந்தார்.

மூர், சர் தாமசு

அக்காலத்தில் இலண்டன் மாநகரிலேயே புகழ்பெற்று விளங்கிய தூய அந்தோணி பள்ளியில் இவர் தொடக்கக் கல்வி பயின்றார். பின்னர் கி.பி. 1489-இல் காண்டர்பெரி பேராயர் துணைத் தலைமைக் குரு மோர்ட்டனிடம் கல்வி பயிலச் சேர்க்கப்பட்டார். அக்கல்வி முடிந்தபின் இவர் கி.பி. 1492-ஆம் ஆண்டு ஆச்சுபோர்டு நிலையத்தில் சேர்ந்து கிரேக்கம், இலத்தின் ஆகிய மொழிகளை இரண்டாண்டுக் காலம் பயின்றார். அப்போது கோல்டு (Colet) என்ற அறிஞரின் நண்பரானார். அதன்பின் எராசுமசு (Erasmus) என்ற மேதையின் நண்பரானார்.

இதனிடையே சமய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள்வதற்காக மாநகருக்குச் சென்றார். சமய வாழ்க்கை தேவையில்லை என்று முடிவு செய்யவே, இவர் சட்டம் பயில மீண்டும் அனுப்பப்பட்டார். சட்டக்கல்வி முடிந்தபின் கி.பி 1504-இல் பாராளுமன்றத்தில் பணி செய்யத் தொடங்கினார். ஆங்கிலேய மன்னர் ஏழாம் ஹென்றி மகளின் திருமணத்திட்டதை எதிர்த்தார். அவருக்குப் பின் எட்டாம் ஹென்றி பட்டத்திற்கு வந்தார். அப்போது அரசரையும் சிறப்பு அமைச்சராய் இருந்த உல்சியையும் ஒருசேரக் கவர்ந்தார். இவர் கி.பி. 1518 ஆம் ஆண்டில் அரசுப் பேரவை உறுப்பினராகவும் வேண்டுகோளவையின் தலைவராகவும் நியமிக்கப் பட்டார். பிறகு அவர், அரசியல் அலுவலை மேற்கொண்டு பெல்சியம் நாட்டுக்குச் சென்றார். இவர் பெல்சியம் நாட்டில் இருந்தபொழுதுதான் கற்பனை வளமும், மூடப் பழக்கவழக்கங்களைக் கேலி செய்வதில் உயர்ந்ததும் ஆக அமைந்த உலகப் புகழ்பெற்ற உட்டோபியா என்ற நூலை எழுதத்தொடங்கினார். அந்நூல் செருமன் (கி.பி. 1524) பிரான்சு (கி.பி. 1530), இத்தாலி (கி.பி. 1548), இசுபானிசு (கி.பி. 1790) ஆகிய மொழிப் பதிப்புகளில் வெளிவந்தன. அந்த நூல் கற்பனை வளமும், உயர் கருத்தும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒரு புதிய சமுதாயத்தைச் சித்திரிக்கிறது.

மூர் கி.பி. 1521-ஆம் ஆண்டு வீரத்திருத்தகை என்ற விருது பெற்றார். மேலும், அரசாங்கக் கருவூல உயர் அதிகாரியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் 1523 இல் உல்சி, மன்னர் பெயரைக் கூறிப் பெருந்தொகையான 800 ஆயிரம் பவுனை வேண்டிய போது தர இயலாது என்று மூர் மறுத்துவிட்டார். அவர் வேண்டிய தொகையைக் கேட்டபோது சபையினர் ஒன்றும் பேசவில்லை. இதனால் ஆத்திரமடைந்த உல்சி மக்களின் பேராளராக வீற்றிருந்த சபையினரிடம் சினத்தோடு

உரையாடினார். அவர்கள் பதில் கூறாததற்காக அவைத் தலைவரைக் கண்டித்தார். ஆனால் மூர் சபையினர் அனுமதியின்றித் தாம் ஒன்றும் கூறவோ, செய்யவோ இயலாது என்று கூறிவிட்டார். மேலும் மன்னர் கேட்ட தொகைக்குப் பதிலாக 400 ஆயிரம் பவுளை தர ஒப்புக் கொண்டார்.

உல்சி கி.பி. 1529 ஆம் ஆண்டில் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டவுடன் மூர் இங்கிலாந்தில் மேல்மன்றத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அக்காலத்தில் இவர் மிகவும் திறமையாகப் பணியாற்றினார். ஹென்றிக்கும் ஆன் பொலீனுக்குமிடையே திருமணத்திற்குப் பின் திருச்சபையும், கிறித்தவ சமயமும், மற்றும் பிற மக்களும் மன்னரின் அளவற்ற கொடுங்கோன்மைக்கு ஆளாயினர். அந்நிலையில் மன்னரிடம் பணிபுரிய விருப்பம் இல்லாத சிலர் ஹென்றியை எதிர்த்தனர். அவ்வாறு அவரை எதிர்த்தவர்களில் மூரும் ஒருவர். இவர் கி.பி. 1534-ஆம் ஆண்டில் வெசுமினிசுடர் அறையில் நடந்த பதவி ஏற்பு நிகழ்ச்சியில் மன்னர் பெயரால் உறுதிமொழி எடுக்க மறுத்துவிட்டார். இதனால் மிக உயர்ந்ததான நாட்டுத் துரோகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டார். மேலும், மூர் கடவுளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து, மன்னருக்கு இரண்டாவது இடமே கொடுத்ததால், தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இவர் கி.பி. 1535 ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 6 ஆம் நாள் இலண்டன் மாநகர்க் கோட்டைக் குன்றில் தலை துண்டிக்கப்பட்டார்.

சர் தாமசு மூர் உட்டோபியா என்ற நூலைத் தவிர பிகோடெல்லா மிராண்டொலோவின் வாழ்க்கை (கி.பி. 1510), மூன்றாம் இரிச்சர்டின் வரலாறு (கி.பி.1513) என்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றைத் தவிர இன்னும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய இலக்கியங்கள் உலகம் உள்ளளவும் புகழ்பெறக் கூடிய அற்புதமான படைப்புகளாகும்.

இவர் நாட்டிற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் அளவிடற்கரியன. இலக்கியப் பணியும் சிறப்புடையது. சமயப் பணியோ மிக உயர்வான இடத்தைப் பெறுகிறது. இவர் சமயச் சேவையைப் பாராட்டி, போப்பாண்டவர் இவரை 1935-ஆம் ஆண்டில் ஒரு மதகுரு தியாகி என ஏற்றுக் கொண்டு உலகுக்கு அறிவித்தார்.

சி.மு.

மூர்த்தி நாயனார்: இவர் மதுரை நகரில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றிய ஒரு சிவனடியார் ஆவார். இவர்தாம் செய்து வந்த திருத்தொண்டுக்குச் சந்தனக் கட்டை அகப்படாமல் இடையூறு உண்டாகத் தம் முழங்கையைச் சந்தனக் கட்டை போலக் கல்லிலே தேய்த்த மனவுறுதி உடையவரும், மதுரை நகருக்கு அரசாங்கம்படி திருவருள் கூட்டியபொழுது சைவ சமயம் தழைத்தோங்க அரசாட்சி செய்த அருளாளருமாவார்.

இவர் சோமசுந்தரர் திருவடியே பெருஞ்செல்வம் எனவும், அவர்தம் திருவடிக்குச் சேவை செய்வதே பெரும்பேறு என்பதையும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். மதுரையில் கோயில் கொண்டுள்ள சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தம் உடல் வருத்தி, கல்லில் சந்தனம் அரைத்து, சந்தனத் திருக்காப்புக்கு அளித்து மகிழ்ந்து வந்தார். இது இடைவிடாது நிகழ்ந்து வந்ததொரு திருத்தொண்டு. இத்திருப்பணிக்கு ஒரு நாள் இடையூறு நேரிட்டது.

வடுகக் கருநாடக மன்னனொருவன் பாண்டிய மன்னன்மீது படையெடுத்து வந்து பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றினான். சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த அக் கருநாடக மன்னன் சிவனடியார்களையும், சிவத்தொண்டினையும் புறக்கணித்தான். மூர்த்தியாருக்கும் முடிவில்லா இடையூறுகள் பல செய்தான். சமணர்களின் குழ்ச்சியால் மூர்த்தியாருக்குச் சந்தனக் கட்டைகள் கிடைக்காதவாறும் இடையூறு செய்தான்.

உலகமே புரண்டாலும் தம் சிவத்தொண்டு நிற்கக்கூடாது, தம் உடலில் உயிர் இருக்கும் வரையில் தம் பணி தொடரவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன், சந்தனக் கட்டை கிடைக்காவிடினும் அதனை உரைக்கும் கைக்கு முட்டில்லை எனத் தேறிச் சந்தனக் கல்லில் தம் கரத்தைத் தேய்த்தார். அவ்வாறு அரைத்தபோது தோல் தேய்ந்து, நரம்பும் நைய்ந்து, என்பும் வெளிக் காணப்பட்டது, குருதியும் கொப்பளித்துப் பெருகியது.

அடியாரின் குருதியையும், அன்பையும் கண்டு வியந்த இறைவன் மூர்த்தியாரை நோக்கி, 'அன்பனே இவ்வகை புரியாமல், உனக்கு இடுக்கண் செய்தவன் மாள்வன், நீ அரசனாகயிருந்து சைவ சமயத்தை வளர்த்து நம் உலக அடைக' என்று திருவருள் புரிந்து மறைந்தனர்.

மூர்த்தியாரின் சந்தனம் உரைத்த கையும் வளர்ந்தது.

அன்றிரவே கருநாடக மன்னன் உயிரும் பிரிந்தது. அம்மன்னனுக்குப் பின் அரசாள அவன்வழி வந்தோர் இல்லாததால், அமைச்சர்கள் பழைய வழக்கப்படி பட்டத்து யானையின் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு, அது யாரைத் தம்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறதோ அவரையே அரசராக ஏற்றுக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் யானையை ஏவியபோது அது நேரே திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலை அடைந்து, அங்கிருந்த மூர்த்தியாரைப் பணிந்து, அவரைத் தன் பிடரிமீது ஏற்றிக் கொண்டது. வாழ்த்தொலிகள் வானளாவ, சங்கம் முழங்க, தாரைகள் ஒலிக்க, பேரிகை அதிர, மக்கள் அனைவரும் ஆரவாரித்து மூர்த்தியாரை முடி குட வேண்டினர்.

'பாண்டிய நாட்டில் மீண்டும் சைவநெறி ஓங்கும்படி செய்தால் மட்டுமே அரச பதவியை ஏற்பேன்' என்றுரைத்த மூர்த்தியாருக்கு மக்கள் முழு ஒத்துழைப்பும் தந்தனர். அதன்படிப் பொறுப்பேற்ற மூர்த்தியார், 'மணிமுடி தரித்து, சந்தனம் பூசி, அணிகலன் அணிந்து ஆளும் அரசு எனக்கு வேண்டேன், எனக்குத் திருநீறே சந்தனம், உருத்திராக்கமே அணிகலன், சடைமுடியே நவமணிமுடி. இந்த மூன்று அடையாளங்களுடன் அரசு கட்டில் ஏறுவேன்' என்ற அருள்மொழியுடன் அரியணை மீதமர்ந்தார். அதுகேட்ட அனைவரும் அகமிக மகிழ்ந்தனர்.

சடைமுடி பிறர்க்கெனப் புரியும் ஆள்வினையின் அடையாளம். வெண்ணீறு அறிவின் அடையாளம். சிவமணி அன்பின் அடையாளம். இம்மூன்றும் இறைவனின் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினை (இச்சை, ஞானம், கிரியை) எனப்பெறும். இவ்வுணர்வுடையரால் ஆளப்பெறும் ஆட்சி இறைவன் தன் அருளாட்சியாகும். இவ்வாறு மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்தியார் அருட்பேரரசு புரிந்து சைவசமயம் வளர்த்து நீண்டகாலம் ஆட்சிபுரிந்து இறைவனடி சேர்ந்தார். மூர்த்தியாரின் திருநாள் ஆடி மாதம் கார்த்திகைத் திருநாள் ஆகும். வே.இரா.மா.

மூலங்கீரனார்: இவர் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவருடைய இயற்பெயர் கீரன் என்பதும், மூலன் என்பார்க்கு மகனாதலின் மூலங்கீரனார் எனப்பட்டார்

என்பதும், மூலநாண்மீனில் (நட்சத்திரம்) பிறந்தவராதலின் மூலங்கீரனார் எனப்பட்டார் என்பதும் இவர் பெயர் பற்றி வழங்கும் கருத்துகளாகும்.

சங்கப் பாடல்களுள் இவர் பாடியதாக ஒரு பாடல் (நற்.73) மட்டுமே காணப்படுகிறது. இப்பாடல் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றாக அமைந்து உள்ளது. தலைவன், தன்னைப் பிரிந்து செல்வான் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி, அவன் பிரிவால் தன்னிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை எடுத்துக்கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இப்பாடலில் முள்முருக்கின் நெற்றைப் பேயின் கைவிரலுக்கு உவமைப்படுத்தியுள்ளார். 'வல்வாய்ப் பேளம், மல்லல் மூதூர் மலர்ப்பலி உணீஇய, மன்றம் போமும் புண்கண் மாலை' எனப் பேய்கள் பலி உண்பதற்காகத் தான் உறையும் மன்றத்தைத் தாக்கி எழும் என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது. தலைவியின் எழில்நலனைக் கூறுகின்றபோது 'பூக்கெழு படப்பைச் சாயக்காட்டு அன்ன' என்ற தொடர் இடம்பெறுகிறது. இத்தொடரில் இடம்பெறும் சாயக்காடு என்னும் ஊர் காவிரி கடலொடு கலக்கும் இடத்திலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் மேலைப்பகுதி என்பர். இவ்வூரை மூலங்கீரனார் சிறப்பிப்பது போலவே மருதன் இளநாகனாரும் 'நெடுங்கதிர்க் கழனித் தண்சாய்க் கானம்' எனச் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார்.

ச.செ.

மூலத் திராவிட மொழி: இது இந்தியாவில் ஆசுடரிக்கு மொழிக் குடும்பம், இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பம், திபத்தோ சீன மொழிக் குடும்பம், திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்ற நான்கு மொழிக் குடும்பங்கள் உள்ளன. திராவிட மொழியானது தென் திராவிட மொழிகள், வட திராவிட மொழிகள், நடுத்திராவிட மொழிகள் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ், மலையாளம், கொடகு, கோடா, தோடா, கன்னடம், படகா, துளு ஆகிய மொழிகள் தென் திராவிட மொழிகளாகும். தெலுங்கு, கோண்டி, கோண்டா, குயி, குவி, பெங்கோ, முண்டா, கொலாமி, நாயக்கி, கடபா, ஒல்லாரி ஆகிய மொழிகள் நடுத்திராவிட மொழிகளாகவும் குருக், மால்தோ, பிராகயி ஆகிய மொழிகள் வட திராவிட மொழிகளாகவும் கருதப்படுகின்றன.

ஒரு மொழியின் மூல மொழியை ஆராய வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய, ஆனால் வேற்றுமைக் கூறுகள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ள இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் தேவைப்படுகின்றன. அந்த மொழிகளை ஒப்பீடு செய்யும்போது ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பல்வேறு மொழிகளின் தொல்மொழி (மூலமொழி - Proto Language) எப்படி இருக்குமென்பதை மட்டுமன்றி, அவற்றிற்கும் அவற்றின் கிளை மொழிகளுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பின் அளவினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. திராவிட மொழிகளை ஆய்வதற்கு ஒப்பீட்டு முறை பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வு அடைந்துள்ள வளர்ச்சியினையும் முதிர்ச்சியினையும் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வு இன்னும் அடையவில்லை. அதனால் திராவிட மொழிகளின் மூலமொழியை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியில் உள்ளது போல் மிகப் பழைய காலத்திற்குக் கொண்டு சென்று ஆராய முடியவில்லை, என்கிறார் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்.

ஒப்பியல் ஆய்வு முறை வழியாக மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் மொழியைத் தொல்மொழி அல்லது மூலமொழி எனலாம். இதனைப் பேசுவோ, எழுதவோ உச்சரிக்கவோ முடியாது. அடையாளக் குறியீடுகள் மூலம்தான். இதை எழுதிக்காட்ட முடியும். இது கற்பனையாக, அமைத்துக்கொண்ட மொழியாகும் (Hypothetical Language) தவிர உண்மையான மொழி ஆகாது. இது ஒரு காலத்தில் உண்மையான மொழியாக நடைமுறையில் பேசவும் எழுதவும் உச்சரிக்கவும் தகுந்த மொழியாக இருந்திருக்கும். இத் தொல்மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் அதிலிருந்து பிரிந்த கிளைமொழிகளையும் அவற்றில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களையும் விளக்க முடியும். இத்தொல் மொழியின் வடிவங்களைத் மீட்டு உருவாக்கப்பட்ட வடிவங்கள் (Reconstructed Forms) என்று குறிப்பிடுவர். உடுக்குறி (*) இட்டுத் தொல் வடிவம் என்று குறிக்கப்படும்.

தொல்திராவிட மொழியைக் (மூலத்திராவிட மொழி-Proto Dravidian Language) கண்டுபிடிக்க முதன் முதலில் இணைச் சொற்கள் (Cognates) பலவற்றைச் சேகரிக்க வேண்டும். ஒலியாலும் பொருளாலும் ஒன்றுபட்டு,

ஒரே மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பல மொழிகளிலும் காணக்கிடக்கும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் மிகுந்த சொற்கள் இணைச்சொற்கள் என்று கூறப்படும். இணைச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது வேற்றுமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். இணைச் சொற்களைச் சேகரித்து ஆராய்ச்சி செய்தால் தொல்மொழியைக் கண்டு கொள்ளலாம். அதனோடு மொழிகளுக்கிடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றத்தினையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். எடுத்துக்காட்டாகப் 'ப' கரத்தைச் சொல் முதலில் கொண்டுள்ள தொல் திராவிடச் சொற்கள் கன்னட மொழியில் 'ஹ' கர ஒலியைச் சொல் முதலில் பெற்ற சொற்களாக மாறுகின்றன. இது போன்றே தொல் திராவிடச் சொல் இறுதி 'ஐ' காரமானது மலையாள மொழியில் 'அ' கரமாக மாறுகின்றது. இம்மாற்றங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'ப' 'ஐ' ஆகியன மூல வடிவங்கள் என்றும் 'ஹ', 'அ' ஆகியன அவற்றிலிருந்து திரிந்த வடிவங்கள் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

திராவிட மொழிகளில் -அன், -வன், -(க்)கன், -இகன், -அகன், -அவன், -அக், -த்தன் போன்ற விகுதிகள் ஆண்பால் விகுதிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் -அன், -வன், -(க்)கன் ஆகியவையே தொல் (மூலத்) திராவிட ஆண்பால் விகுதிகளாகும் என்று பரீரோ கூறுகிறார்.

கொடகு + அன் > கொட்கன் (குடகு நாட்டைச் சார்ந்தவன்)
குட்டை + அன் > குட்டன் (குள்ளமானவன்)

இவை தென் திராவிட மொழிகளில் பயன்பாட்டில் இருப்பதைக் காணலாம். எனவே இவற்றைத் தொல் தென் திராவிடச் சொற்களில் அடக்கலாம்.

தமிழ்	கள் + வன்	>	கள்வன்	திருடன்
மலையாளம்	கள் + வன்	>	கள்வன்	திருடன்
தோடா		>	கள்ளன்	திருடன்
கோடா				
கன்னடா	கள் + அ	>	கள்ள	போக்கிரி
துளு	கள் + வெ	>	கள்வெ	கொள்ளைக் காரன்
மால்டோ	கள் + வெ	>	கள்வெ	திருடன்

மேலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சொற்களில் கள் + வன் என்பதே தொல் திராவிட மொழிச் சொல்லாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். தொல் திராவிட மொழிச் சொற்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுபவை பெரும்பாலான மொழிகளிலும் வரும் சொற்களாக இருக்கும்.

தமிழ்	முதியன்
மலையாளம்	முதுக்கன்
கோடா	முட்கன்
கன்னடா	முடுகு, முடக
கொடகு	முடகெ
துளு	முடியெஇ, முடுகெ
தெலுங்கு	முடுகாடு
கடபா	முல்லக்
கோண்டா	முய்தொர்
கோயா	முக்கால்
முண்டா	முடியல்
மால்டோ	முய்தொர்

இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் முதியவன் என்று பொருள்படும்.

மேற்கூறப்பட்டுள்ள திராவிட மொழிகளின் இணைச்சொற்களைக் கொண்டு மூலத் திராவிட மொழியின் திருத்தியமைக்கப்பட்ட சொல்லாகிய முதுக்கன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ், துளு, கொலாமி, நாயக்கி போன்ற மொழிகளில் மாமியார் என்பதற்கு மாமி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தோடா மொழியில் மிமிய், மிம்ய், மீமி ஆகிய சொற்களும், கொடகு மொழியில் மவின் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இவ்விணைச் சொற்களின் மூலத் திராவிட மொழியாக மாமி என்ற சொல்லே ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். காரணம் பெரும்பாலான மொழிகளில் இச்சொல் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு திராவிட மொழிகளின் இணைச் சொற்களிலிருந்து தொல் திராவிட மொழியின் ஒலியன் அமைப்பு, சொல்லியல் அமைப்பு முதலியவற்றைக் கணித்திட முடிகின்றது.

வே.சா.அ.

மூலத் தொழில்கள்: காண்க: கனரகத் தொழில்கள்.

மூலமொழி : இது இருமொழி அகராதி தயாரிப்பதிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் சிறப்பான இடம்பெறுவது மூலமொழியேயாகும். எந்த மொழியிலிருந்து வேறொரு மொழிக்கு மாற்றம் நிகழ்கிறதோ அந்த மொழியே மூலமொழி (Source Language) எனப்படும். எந்த மொழிக்கு மாற்றம் நிகழ்கிறதோ அந்த மொழி ஏற்புமொழி (Target Language) என்று கூறப்படுகிறது. பொதுவாக, எந்த ஒரு மொழியும் மூல மொழியாகச் செயற்படலாம். அது போன்று எந்த ஒரு மொழியும் ஏற்பு மொழியாகலாம். அரபு - தமிழ் அகராதியை எடுத்துக்கொண்டால் அரபு மொழி மூலமொழியாகவும், தமிழ் ஏற்பு மொழியாகவும் இடம்பெறும். தமிழ் - அரபு அகராதியை எடுத்துக்கொண்டால் தமிழ் மூல மொழியாகவும், அரபு ஏற்பு மொழியாகவும் அமையும். மூல மொழியிலிருந்து ஏற்புமொழிக்கு மாற்றம் நிகழும்போது மூல மொழியின் அனைத்துப் பண்புகளையும் கவனத்தில் கொண்டு மாற்றம் நிகழ்த்த வேண்டும்.

ஒரு மொழியிலிருந்து அதாவது மூலமொழியிலிருந்து ஏற்புமொழிக்கு மாற்றம் நிகழும்போது பல சிக்கல்கள் ஏற்படுவதுண்டு. அது மூலமொழியையும் ஏற்புமொழியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வேறுபடலாம்.

மூல மொழியாகிய அரபு மொழியிலிருந்து ஒரு சொல்லை இலக்கியத் தமிழில் பயன்படுத்தும்போது மிகுந்த அளவு வேறுபாடு காணப்படுவதைக் காணலாம். மூலமொழியில் காணப்படும் சரியான உச்சரிப்பானது தமிழ் மொழியில் வரும்போது அம்மொழியின் அமைப்பிற்கேற்பவும், ஒலிப்பு முறைக்கு ஏற்பவும் மாற்றப்படுவதால் மூலமொழியின் உண்மையான உச்சரிப்பு கெட வாய்ப்புள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, புனிதப் பயணம் என்று பொருள்படும் ஹஜ் என்ற அரபுச்சொல் தமிழிலக்கியங்களில் கச் என்றும், கச்சு என்றுமே வழங்கப்படுகிறது. பொதுவாக ஒரு மொழி அகராதி தயாரித்தலிலும், மொழிபெயர்ப்பிலும் மூல மொழியிலுள்ள ஒலிப்பு நிலையைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் மிகமிக இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

மொழிபெயர்ப்பாயினும், ஒருமொழி அகராதி தயாரிப்பாயினும் அது மூல மொழியின் சொற்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மூலமொழி போல் தோற்றமளிக்க வேண்டும். மூலமொழியின் நடையினை

எதிரொலிப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். மூலமொழி நூலை ஒட்டிய காலத்தைச் சார்ந்தது போல் தோற்றமளிக்க வேண்டும்.

சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்ப்பு ஏற்புடையதன்று. எடுத்துக்காட்டாக ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் He kicked the bucket என்பதற்கு 'அவன் வாளியை எட்டி உதைத்தான்' என்பது மூல மொழியின் சரியான மொழிபெயர்ப்பு ஆகா. மூலமொழியின் சரியான மொழி பெயர்ப்பானது 'அவன் இறந்து போனான்' என்பதே ஆகும். ஆகவே, மூலமொழியின் உண்மையான பொருளை அறியாது மொழிபெயர்ப்பது முற்றிலும் தவறுதலாகப் போய்விட ஏதுவாகும்.

பொதுவாக மூலமொழியிலிருந்து ஏற்புமொழிக்கு மொழிபெயர்க்கும் போது மூலமொழியிலுள்ள சொல்லும், பொருளும், பழமொழிகள், மரபுச் சொற்கள், வழக்குச் சொற்கள், பொருள்கோள், விடுகதைகள், மெய்ப்பாடுகள், சிலேடை, தொடையம், உறவுமுறைச்சொற்கள், பெயர்ச்சொல், இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத்தொடர், குறிப்புப் பொருள், ஆகுபெயர், கலைச்சொற்கள் போன்றவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சொல்லும் பொருளும் என்ற அடிப்படையில் மூலமொழியிலிருந்து ஏற்புமொழிக்கு மாற்றம் நிகழும்போது மூலமொழியில் ஒரு சொல் பல பொருளைத் தருவதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மூலமொழியாகிய தமிழில் 'மா' என்னும் சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்குப் பெரிய, விலங்கு, மாமரம் முதலிய பல பொருள்கள் இருப்பதைக் காணக்கூடும். காட்டில் மா உண்டு என்பதை மொழிபெயர்க்கும்போது சிக்கல் ஏற்படுவது உண்டு. அச்சிக்கலைச் சூழ்நிலையை வைத்துத் தீர்க்கலாம். நீதிநெறி நூலாகிய ஆத்திசூடியில் கிழமை படவாழ் என்பதை ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்க்கும்போது கிழமை என்ற சொல் என்ன பொருளைக் கொடுக்கிறது என்று கவனிக்க வேண்டும். தமிழில் கிழமை என்பதற்கு நாள், உரிமை, நட்பு ஆகிய பொருள்கள் உள்ளன. ஆத்தி சூடியில் கிழமை என்பது நட்பு என்னும் பொருளிலே வருகிறது. இதை அறியாது மொழி பெயர்ப்பது மூலமொழியையே கெடுத்துவிடும்.

இதுபோன்றே மூலமொழியைக் கவனிக்கும்போது பழமொழிகளைக் குறித்தும் சற்றே சிந்திக்கவேண்டும். மிகவும் அரிது என்பதைச் சுட்டத் தமிழில் அத்தி பூத்தாற்போல எனக் கூறப்படும். அதன் உண்மை பொருள் புரியாமல் மாற்றம் நடைபெற்றால் மூலமொழியின் தனித் தன்மை கெட்டுவிட ஏதுவாகும்.

இவ்வாறு மூலமொழியிலுள்ள மரபுச் சொற்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பழந்தமிழில் பெண் குரங்கைக் குறிக்க மந்தி என்ற சொல்லும், ஆண் குரங்கைக் குறிக்கக் கடுவன் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண் குழந்தையைக் குறிக்கச் சிறுமி என்ற சொல்லும், ஆண் குழந்தையைக் குறிக்கச் சிறுவன் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்துவதையும் காணலாம். மூலமொழியிலிருந்து ஏற்புமொழிக்கு மாற்றும் போது இம்மரபுச் சொற்களின் உண்மைப் பொருளையும் நன்கு அறிந்த பின்னரே மாற்றம் செய்ய வேண்டும்.

மூலமொழியிலுள்ள சொற்களுக்கு இணையான கலைச்சொல்லை மாற்று மொழியில் பெறுவது இயலாததாகும். எடுத்துக்காட்டாக, குமரி மாவட்டத்தில் பேசப்படும் வாக்கியமான அந்தச் சக்கையைப் பார்க்க என்ன ஸ்டைலா இருக்கு என்பதிலுள்ள வழக்குச் சொல்லாகிய சக்கை என்பது பலாப்பழத்தைக் குறிக்கும். ஸ்டைல் என்பது ஆங்கிலச் சொல் ஆகும். ஆகையால்தான் மூல மொழியில் வழங்கப்படும் வழக்குச் சொற்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

மூலமொழியின் சொற்றொடர் அமைப்பையும் நன்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலோட்டமாகப் பொருள் கொள்வதன் மூலம் மூலமொழியின் உள்பொருள் புரிவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, 'பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு, அறனொன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு' என்னும் குறளில் நோக்காத என்ற சொல் பார்க்காத என்ற பொருளில் மட்டுமன்றிக் காம இச்சையோடு பார்த்து விரும்பி அடைய முயலும் நிலையினையும் குறிக்கும்.

மூலமொழியில் விடுகதைகளின் பொருளையும் நன்கு உணர்ந்த பிறகே மொழிமாற்றம் செய்ய வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, அறிவின் மறுபெயர் இரவில் வருவது அது என்ன? என்னும் விடுகதைக்குத் தமிழில் மீ என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழில் மதி என்ற சொல் அறிவையும், சந்திரனையும் குறிக்கின்றது.

ஆனால், ஏற்பு மொழியாகக் கொள்ளும் வேற்றுமொழியில் இவ்வாறு அமைக்க முடியாது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியின் அழகுரல் அவலச்சுவையாக - வெளிப்படுவதைக் காணலாம். மூலமொழியிலுள்ள அவலச்சுவையாகிய மெய்ப்பாட்டை ஏற்பு மொழியில் அமைப்பது மிகவும் கடினமான ஒன்றாகும்.

இதுபோன்றே மூலமொழியில் காணப்படும் வாக்கியங்களின் பொருள் அமைப்பையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, மீன் விழுங்கிப் பையன் மரித்தான் என்னும் வாக்கியம் இருபொருள் தருவதைக் காணலாம்.

1. மீனைப் பையன் தின்றதினால், பையன் மரித்தான்
2. மீன், பையனைத் தின்றதினால் பையன் மரித்தான்

மூலமொழியின் உறவுமுறைச் சொற்களையும் கவனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மொழியாகிய மூலமொழியில் சித்தி, அத்தை, மாமி, பெரியம்மா ஆகியவற்றிற்கு ஏற்புமொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் Aunt என்ற சொல்லே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மூலமொழிக் கூறுகளாகிய சிலேடை, தொடையம், இரட்டைக்கிளவிகள், அடுக்குத்தொடர், குறிப்புப் பொருள், ஆகுபெயர், கலைச்சொற்கள் போன்ற இன்னும் பல கூறுகள் அந்தந்த மூலமொழிக்கே தனிச் சிறப்பாகும். அவற்றை ஏற்பு மொழிக்கு மாற்றும் போது மூலமொழித் தன்மைகள் கெடாத வகையில் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வேசாஅ.

மூலிகை அகராதி: இது மூலிகை வைத்திய அகராதி, மூலிகை வைத்திய விரிவகராதி என்றெல்லாம் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் இந்நூலில் உலகிலுள்ள உயிர்கள் இன்புற்று வாழ இயற்கையில் கிடைக்கும் மூலிகைகள், மருந்துப் பொருள்கள் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன. இம்மூலிகைகள் உயிர்களுக்கு உணவாகவும், பிணி தீர்க்கும் மருந்தாகவும், இரசவாதம் முதலான செய்தற்கரியனவாகவும் உள்ளன. ஆகவே முற்காலத்துப் பெரியோர்கள் குறிப்பாகப் பதினெண்

சித்தர்கள் மருந்திற்கு உதவவல்ல மூலிகைகளின் குணம், குற்றம், பயன்பயன்படுத்துமுறை ஆகியவற்றை அறிந்து அவற்றின் பெயர் சுட்டியும், பிறர் எளிதில் அறியமுடியாச் சொற்களாற் கூறியும் பிற்காலச் சந்ததியர்கள் பயன்துய்க்கும் வகையில் நூல்களாக அருளிச் செய்தனர். அவற்றினை அகரவரிசையிட்டு நூல் வடிவில் மூலிகை அகராதி என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளனர். பதினெண் சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மூலிகை வைத்திய விரிவகராதி என்ற பெயரில் தி. செங்கல்வராயநாயுடு, கன்னியப்ப முதலியார் போன்றவர்களின் பதிப்புகள் கி.பி. 1897, 1934 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்துள்ளன.

இந்நூல் வைத்திய மூலிகை விரிவகராதி, அரும்பெயர் அனுபந்த அகராதி, தொகையகராதி என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் பிரிவில் மருந்துச் செடிகளின் பெயரும், மருந்தின் பெயரும், அம் மருந்துகளில் சேர்க்கப்படும் மூலிகை கடைச்சரக்குகள் ஆகியவற்றின் விவரமும், செய்யும் முறையும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. மேலும் அதற்கு அனுமானமும், அதன் நச்சு வகைகளும், நோய்களும் கூறி அதற்கு மருந்தும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் பிரிவில் மூலிகையின் எளிதில் அறியப்படாத பெயர்களுக்கும், மருந்துகளுக்கும் பொருள்கூறி அவை அகரவரிசை செய்யப்பட்டுள்ளன. மூன்றாம் பிரிவாகிய தொகையகராதியில் இதனோடு தொடர்புடைய ஒரு சொல்லின் பல பொருள்களும் அகரவரிசையிடப் பட்டுள்ளது.

இந்நூலாசிரியர் காப்புச் செய்யுளில் வைத்தியர் களுக்கு உதவியாக “மூலிகையினரும்பதத்தின் பேதம் உரைத்திட்டேன்” எனக் கூறியுள்ளார்.

எம்.சீ.

மூவகை ஆன்மாக்கள்: இவை உயிர்களின் பன்மையை ஏற்கும் இந்திய மெய்ப்பொருளியல்கள் அனைத்தும் உயிருக்கு இரு நிலைகள் உண்டென்று கூறும். உயிர் முதலில் தன் இயற்கை இயல்பு நிலையிலிருந்ததாகவும் பின்னர் அது தளைகளால் கட்டுண்ட (பெத்த) நிலையை அடைவதாகவும், கட்டுகள் நீங்கி மீண்டும் உயிர் தன் இயற்கை இயல்பு நிலையை அல்லது வீடு பேற்று நிலையைப் பெறுவதாகவும் குறிப்பிடப்படும். இவ்வகையில் உயிர்களுக்கு உள்ள

இரு நிலைகள் தன் இயற்கை இயல்பு நிலையும் கட்டுண்ட நிலையும் ஆகும். உயிர்களின் இவ்விரு நிலைகளின் அடிப்படையில் விசிட்டாத்துவைத, துவைத, சைவ சித்தாந்த மெய்ப்பொருளியல்கள் உயிர்களை (ஆன்மாக்களை) மூவகையாகப் பிரித்துப் பேசுகின்றன. ஆனால், மூவகை உயிர்களின் பெயரமைப்பிலும் அவற்றிற்கு அளிக்கப்படும் விளக்கங்களிலும் இம்மெய்ப்பொருளியல்கள் வேறுபட்டு நிற்கின்றன.

விசிட்டாத்துவைதம், மூவகை உயிர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. முதல்வகை உயிர்கள் எப்பொழுதும் வீடு பேற்று நிலையிலுள்ளவை. அவை ஒரு காலத்தில் கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து வீடு பேற்று நிலையை அடைந்தவை அல்ல. மாறாக அவை இறைவனுக்குப் பணிபுரிவதற்கென்று எக்காலத்தும் அவன் இருக்கும் இடத்தில் இருப்பவை. அவ்வகை உயிர்கள் நித்திய முத்தர் எனவும் திவ்விய சூரிகள் எனவும் சொல்லப்படுகின்றன. இறைவன் படைக்கலங்களான வட்டத் திகிரி (சக்கரம்), வளை (சங்கு) போன்றவையும், இறைவி, இறைவன் ஆகியோர் ஊர்தியான கருடன், படுக்கையான பாம்பு போன்றவையும் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தவையாகும். இரண்டாம் வகை உயிர்கள் ஒரு காலத்தில் கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து இப்பொழுது வீடு பேற்று நிலையை அடைந்தவை. இவ்வகை உயிர்கள் மூத்த சீவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சீவன் என்பது தலையாகிய உடலுடன் கட்டுண்ட நிலையாகும். மூன்றாம் வகை உயிர்கள் இன்றும் கட்டுண்ட நிலையிலிருப்பவை ஆகும். அவை பெத்த சீவர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

துவைத மெய்ப்பொருளியல், உயிர்களை அவற்றின் உள்ளார்ந்த தன்மையான தன்வடிவ வேற்றுமையின் அடிப்படையில் மூன்று பெரும்பிரிவுகளாகப் பகுக்கின்றது. இவை பற்றிய அறிவைத் தன்வடிவ மூவகை அறிவு எனத் துவைதம் குறிப்பிடுகிறது. சில உயிர்கள் தன் இயல்பில் ஓளிக் கூற்றினை (Sattv Guna) மேலோங்கிய நிலையில் பெற்றிருக்கும். அவை நன்மை புரிவதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கும். எனவே, அவை வீடுபேறு அடைதற்குத் தகுதியானவை என்ற பொருளில் முத்தி யோக்கியா எனக் குறிப்பிடப் படுகின்றன. விண்ணவர், இருடிகள், ஆன்மிக நெறியில் முன்னேற்றம் அடைந்த மனிதர்கள் ஆகியோர் இப்பிரிவைச் சார்ந்தவராவர். சில உயிர்களிடத்தில்

இராசத கூறு மேலோங்கிய நிலையில் அமைந்திருக்கும். இராசத கூறு செயல்திறன் மிகுதிப்பாடு உள்ளதாதலால் அவ்வுயிர்களிடம் ஒரு நிலையான தன்மையின்றிச் சில நேரங்களில் நன்மை புரிவதிலும் சில நேரங்களில் தீமைபுரிவதிலும் விழைவு கொண்டு விளங்கும். அத்தகைய உயிர்கள் வீடுபேறு அடையத் தகுதியுடையன ஆகா. அதனால் வெறுக்கப்பட்டுத் துன்புறுதற்கு உரியனவையும் ஆகும். அவை எப்பொழுதும் வாழ்க்கைச் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கும் இயல்பைப் பெற்றவை. அத்தகைய உயிர்கள் நித்திய சம்சாரிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. வேறுசில உயிர்களிடத்துத் தாமதக் கூறு மிகுந்து காணப்படும். அவை என்றும் பிறர்க்குத் தீமைபுரிவதில் கருத்துக் கொண்டிருக்கும், பேய்த்தன்மை கொண்டிருக்கும். தீயவர்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தோராவர். தீமையே இவ்வுயிர்களின் வாழ்க்கைக் கோட்பாடாக விளங்குவதால் இவ்வகை உயிர்கள் நரக உலகில் துன்புறுதற்கு உரியவையாகும். இவ்வுயிர்களைத் தமோ யோக்கிய என்பர்.

துவைத மெய்ப்பொருளியல், உயிர்களைப் பிரிப்பதில் வீடு பேறு அடைந்தவற்றைப் பற்றியோ, தன்வடிவ இயல்பில் இருப்பவை பற்றியோ கருதாது, கட்டுண்ட நிலையிலுள்ள உயிர்களை மட்டுமே மூவகைகளாகப் பிரிக்கிறது. மேலும், இரண்டாம், மூன்றாம் வகை உயிர்கள் எக்காலத்தும் வீடுபேறு பெறுவதற்குரியவை அல்ல என்று குறிப்பிடுவது துவைதத்தைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு மெய்ப்பொருளியலிலும் காணப்படாத ஒன்றாகும். அனைத்து மெய்ப்பொருளியல்களும் கூறும் சருவமுக்தி எனப்படும் அனைத்து உயிர்களும் வீடு பேறு பெறுதற்குரியன என்ற கருத்தைத் துவைதம் ஏற்காது, மனித முயற்சியினாலோ இறைவனது அருளினாலோ கைகூடாது என்று கருதுவதைத் தெரிவிக்கிறது. இறுதிப்பிரிவு உயிர்கள் நரகத்தையே அடையும் என்றும், அவற்றிற்கு ஒரு பொழுதும் உய்தி கிடையாது என்றும் குறிப்பிடுவது இந்திய மெய்ப்பொருளியலுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒன்றாகும். பேராசிரியர் எசு. இராதாகிருட்டிணன் துவைதத்தின் இக்கொள்கை ஒரு வேளை கிறித்தவரிடமிருந்து பெறப்பட்டதாக இருக்குமோ என்று ஐயுற்றாலும் அவ்வாறு கொள்வதற்கு அடிப்படையில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

துவைதத்தில் உயிர்கள் விசிட்டாத்துவைதத்தினைப்

போன்று வீடு பேற்றினை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது. அவற்றின் கட்டுண்ட நிலையில் அவை பெற்றிருக்கக் கூடிய உடற்கூறுகளின் அமைப்பு அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டிருப்பதனாலேயே மேற் குறிப்பிட்ட கண்டிக்கப்படவேண்டிய நிலைகள் விளைந்தன எனலாம்.

சைவசித்தாந்தமும் உயிர்களை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கிறது. அவை விஞ்ஞான கலர், பிரளயா கலர், சகலர் எனச் சொல்லப்படுகின்றன. விஞ்ஞான கலர் என்னும் உயிர்கள் ஆணவ மலத்தை மட்டும் உடையவை. அவை சுத்த அவத்தையில் உள்ள உயிர்கள். அவை ஆணவ மலத்துடன் இணைந்து இருப்பினும் இறைவனது அருளால் செயற்படாது இருக்கும். அவ்வகை உயிர்களிடத்து ஞானம் சிறந்து விளங்கும். அவை இறைவனடி எய்துதற்குரிய நிலையில் இருப்பவையாகும். பிரளயா கலர் என்னும் உயிர்கள் ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரு மலங்களுடன் இணைந்திருப்பவை. உலகம் படைக்கப்படாத நிலையாகிய கேவல அவத்தையில் அவ்வகை உயிர்கள் அமைந்திருக்கும். உயிர்களுக்குரிய அனைத்து ஆற்றல்களும் அவ்வகை உயிர்களிடத்துச் செயலற்றிருக்கும். சகலர் எனப்படும் உயிர்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களையும் பெற்றவை. இம்மும்மலங்களே மனிதர்களாக விளங்கி அனைத்துச் செயல்களிலும் ஈடுபடுவனவாகும். இவை சகல அவத்தையில் அல்லது படைக்கப்பட்ட உலகில் விளங்கும் உயிர்கள் குழு ஆகும்.

சமண மெய்ப்பொருளியலும் உயிர்களை நித்தர், முத்தர், பெத்தர் என்னும் மூவகையாகப் பேசுகிறது. அம்மூவகை உயிர்ப்பிரிவுகளும் விசிட்டாத்துவைதத்தில் கூறப்படுவதைப் போன்றே அமைந்தவையாகும்.

மூவடி முப்பது : இது ஒவ்வொரு செய்யுளும் மூன்றடி கொண்ட முப்பது செய்யுள்களைக் கொண்டிருந்தலின், மூவடி முப்பது என்னும் காரணப் பெயரை இந்நூல் பெற்றுள்ளது. இதனை இடைக் காடர் பாடினார் என்பர். 18 'செய்யுள் மொழியால் சீர்புனைந்து யாப்பின், அவ்வகை தானே அழகெனப்படுமே' என்னும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் 236 ஆம் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் எழுதுகையில், 'மற்று மூவடி முப்பது முதலாயின

அம்மை எனப்படுமோ, அழகெனப்படுமோ எனின் தாயனுபவம் இன்மையின் அம்மை எனப்படா என்பது இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திரை முதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்து கொள்க' என்று பேராசிரியர் குறித்துள்ளார். எனவே, மூவடி முப்பது என்னும் இந்நூல், திரிசொற் பயிலாது செய்யுளில் பயின்று வரும் மெழிகளால் சீர் அறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின் பொருளமைதி பெற்றமையால் அழகென்னும் வனப்பிற்கு இலக்கியமாம் எனப் பேராசிரியர் கருதுவதாக அவர் உரையால் உய்த்துணரப்படும்.

இரா.சா.

மூவரக நேச உடன்படிக்கை: இது முதல் உலகப் போருக்குக் காரணமாக இருந்த நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றாகும். செருமனி, ஆசுத்திரியா அங்கேரி, இத்தாலி ஆகிய மூன்று நாடுகளும் கி.பி. 1882 இல் முக்கூட்டுறவை ஏற்படுத்தின. அதனையொட்டி உருசியாவும் பிரான்சும் கி.பி. 1885 இல் இரட்டைக் கூட்டுறவை ஏற்படுத்தின. பிரிட்டனும், பிரான்சும் 1904இல் நேச உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொண்டன. பிரிட்டனும், உருசியாவும் 1907 இல் ஓர் உடன்பாட்டை செய்து கொண்டு தங்களுக்கிடையே ஏற்பட்டிருந்த கருத்துவேறுபாடுகளை நீக்கிக் கொண்டன. இவ்வாறாகப் பிரிட்டன், பிரான்சு, உருசியா ஆகிய நாடுகள் மூவரக நேச உடன்படிக்கை நாடுகளாயின. ஐரோப்பாவின் முக்கிய நாடுகள் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தன. அவற்றினிடையில் பகையுணர்வு, பொறாமை, போட்டி ஆகியன பெருக, உலகில் போர் மேகங்கள் சூழலாயின. முதல் உலகப் போர் வரை மூவரக நேச உடன்படிக்கை நாடுகள் படை பற்றிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ளவில்லை. ஆனால், முக்கூட்டுறவு நாடுகளில் செருமனி ஆதிக்க வெறியுடன் செயற்படத் தலைப்பட்ட போது, செருமனிக்கெதிராக மூவரக நேச உடன்படிக்கை நாடுகளும் முதல் உலகப் போரில் இறங்கின. உருசியா 1918 மார்ச்சு மாதத்தில் பிரகட்டு இலிட்வோகக்கு (Brestilivovsk) என்னும் இடத்தில் ஓர் உடன்படிக்கையை மைய ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் செய்து கொண்டு போரிலிருந்து விலகிக் கொண்டதால் இவ்வுடன்படிக்கை செயலற்றதாகியது.

மா.கா.

மூவராட்சி: இது பண்டைய உரோமானியப் பேரரசை ஆட்சி புரிந்த மூவரடங்கிய குழுவைக் குறிக்கும். இப்பேரரசின் வரலாற்றில் இரண்டு மூவராட்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. இவை முதல் மூவராட்சி எனவும், இரண்டாம் மூவராட்சி எனவும் சொல்லப்படும். முதல் மூவராட்சி கி.மு. 60 ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டாம் மூவராட்சி கி.மு. 43 ஆம் ஆண்டிலும் தொடங்கின.

முதல் மூவராட்சி: கி.மு. (60 - 49) பாம்பே, கிராசசு ஆகிய இருவரும் கி.மு. 70 இல் உரோமாபுரியின் நாட்டுத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். பாம்பே பெருந்தன்மையும், இரக்க குணமும் உடையவராக விளங்கியதால், பொது மக்களால் விரும்பப்பட்டார். மாவீரரும் படைத்தலைவருமான அவர் பல நாடுகளை வென்றார். அவர் கிழக்கு நாடுகளில் கி.மு. 67க்கும் 61க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்தார். அவர் கி.மு. 62 இல் பெரும்படையுடன் உரோம் நாட்டிற்குத் திரும்பினார். அந்நாட்டின் மற்றொரு மாவீரர் சூலியசு சீசர் (கி.மு. 102-44) ஆவார். வல்லாட்சி நடத்திய சல்லாவின் மறைவிற்குப் பின்னர், சீசர் உரோமில் புகழ் பெறத் தொடங்கினார். அவர் கி.மு. 62 இல் ஆட்சித் தலைமைப் பொறுப்பில் பங்குகொள்ளும் குற்றவியல் நடுவராகவும் (Praetor), கி.மு. 61 இல் இசுபெயின் நாட்டின் ஆளுநராகவும் அமர்த்தப்பட்டார், உரோமிற்குக் கி.மு. 60 இல் திரும்பினார். இரண்டாம் முறையாகத் தலைமைப் பதவியில் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்றும், காட்டலைனுக்கு எதிரான படையெடுப்பில் தம்மைப் படைத்தலைவராக அமர்த்த வேண்டுமென்றும் ஆளவை மன்றத்தைப் பாம்பே கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால், கேட்டோ பாம்பேயின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றக்கூடாது என்று ஆளவை மன்றத்திடம் வற்புறுத்தினார். ஏமாற்றம் அடைந்த பாம்பே, சீசரையும் மக்களாட்சிக் கட்சியினரையும் உதவிக்கு நாடினார். கேடோவின் வற்புறுத்தலால், சீசருக்கும் தலைமைப்பதவி ஆளவை மன்றத்தால் மறுக்கப்பட்டது. அவர் எப்படியேனும் பதவியைக் கைப்பற்ற எண்ணினார். அத்தருணத்தில் கிராசசும் அன்றைய ஆட்சியில் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார். அன்றைய ஆட்சியார்களிடமும் அரசியல் சூழலிலும் வெறுப்புக் கொண்ட அம்மூவரும் தம் வலிமையால் கி.மு. 60 இல் முதல் மூவராட்சியை நிறுவினர். சூலியசு சீசர்,

பாம்பே மார்க்கசு லைசீனியசு கிராசசு ஆகிய அம்மூவரும் உரோம் நாட்டின் ஆட்சியை மேற்கொண்டனர். சீசரின் அறிவுக் கூர்மையும், கிராசசின் பெருஞ்செல்வமும், பாம்பேயின் சாதனைகளும் இம்மூவராட்சியை வலுப்படுத்தின.

ஆளவை மன்றத்தின் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் சீசர் கி.மு. 59 இல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாம்பேவிற்குத் தம் மகள் சூலியாவை மணம் செய்வித்து அவருடன் தம் உறவை வலுப்படுத்திக் கொண்டார். தம் பகைவர்களான கேட்டோ, சிசரோ ஆகியோரையும் சீசர் தந்திரமாக நீக்கினார். இம்மூவராட்சி கி.மு. 56 இல் வலிமை இழக்கத் தொடங்கியது. கிராசசு கி.மு. 53 இல் இறக்கவே, மூவராட்சி கலைக்கப்பட்டது. பாம்பேயின் மேலாணை பெருகியது. பின்னர் கி.மு. 52 இல் பாம்பே வல்லாட்சியாளரானார். உரோமில் உள்நாட்டுப்போர் (கி.மு. 49-45) தோன்றியது. சீசர் பாம்பேயைத் தோற்கடித்தார்.

இரண்டாம் மூவராட்சி (கி.மு. 43) சீசர் கி.மு. 44 இல் கொலை செய்யப்பட்டார். தலைவராக இருந்த அந்தோனியசு ஆட்சியை மேற்கொண்டார். அந்தோனியசுக்கு ஆதரவாக இலெபிடசு பெரும்படையுடன் உரோம்நகரில் நுழைந்தார். சிசரோ, அந்தோனியசை 'வல்லாட்சியாளர்' என்று ஆளவை மன்றத்திலேயே தாக்கிப் பேசினார், அந்தோனியசை எதிர்க்க ஆக்டேவியசைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினார். மூட்டினாப் போர் மூண்டது. இளைஞரான 19 வயதே நிரம்பிய ஆக்டேவியசு, தலைமைப் பதவிக்கு ஆளவை மன்றத்தை வற்புறுத்தினார். ஆக்டேவியசு, அந்தோனியசு ஆகிய இருவரையும் ஆளவை மன்றத் தலைவரான சிசரோ ஒழித்துக்கட்டத் திட்டம் தீட்டினார். இந்நிலையில் இலெபிடசின் முயற்சியால் ஆக்டேவியசுக்கும் அந்தோனியசுக்கும் இடையே நட்பு ஏற்பட்டது. இம்மூவரும் போனானியா என்ற இடத்தில் கூடி இரண்டாம் மூவராட்சியை கி.மு. 43 இல் நிறுவினர்.

இரண்டாம் மூவராட்சியில் மார்கசு அந்தோனியசு (Marcus Antonius - Mark Antony), மார்க்கசு ஈமிலியசு இலெபிடசு (Marcus Aemilius Lepidus), கயசு சூலியசு சீசர் ஆக்டேவியசு (Gaius Julius Caesar Octavious), (பின்னாளைய அகசுடசு) ஆகிய மூவரும்

உறுப்பினர்களாயினர். இம்மூவராட்சி முதலாம் மூவராட்சியினின்றும் வேறுபட்டது. முதலாம் மூவராட்சி அரசியலமைப்பாலும், ஆளவை மன்றத்தாலும், பொதுமக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததாகித் தம் விருப்பால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. இரண்டாம் மூவராட்சியைச் சேர்ந்த இம்மூவரும், தம் அமைப்பை ஆளவை மன்றம், கமிசியா சபை (Comitia) ஆகியவை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஏற்க ஏற்பாடுகள் செய்தனர். அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்ட அக்குழுவினர் எக்கட்சிக்கும் சார்புடையவர் அல்லர். அவர்கள் மூவரும் ஆட்சிப் பகுதியைத் தமக்குள் பங்கிட்டுக்கொண்டனர். இம்மூவராட்சி கி.மு. 37 இல் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் கி.மு. 36 இல் இலெபிடசு நீக்கப்பட்டார். அந்தோனியசு வலிமை பெற்றாலும் அவர் கி.மு. 30 இல் இறந்தார். ஆக்டேவியசு, மார்க்கசு ஆகியோரிடையே போட்டி ஏற்பட்டு உள்நாட்டுப் போர் தோன்றியது. அதில் ஆக்டேவியசு மார்க்கசு அந்தோனியசைத் தோற்கடித்து அகசுடசு என்னும் பெயரில் மன்னரானார். மேலாண்மைப் போட்டியின் விளைவாக மூவராட்சி மறைந்தது.

ம.இ.

மூவன்: இவன் ஒரு சிற்றரசன் ஆவான். மூவன் என்பது மூப்பன் என்னும் சொல் போல்வது. அம்மூவனார் என்பதும் இப்பெயரடியாக வருவதே என்பர் ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை. இவனைப் பற்றிப் பொய்கையாரும், பெருந்தலைச்சாத்தரும் பாடிய பாக்கள் சில செய்திகளைத் தருகின்றன. சேரலதான் கணைக்காலிரும்பொறை மூவன் என்பானைப் போரில் வென்று அவன் பல்லைப் பிடுங்கித் தொண்டிக் கோட்டை வாயிற் கதவிலே பொருத்தினான் எனப் பொய்கையார் தம் நற்றிணை 18 ஆம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூவன் பரிசில் நீட்டித்தபோது பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடிய பாடல் பரிசில் பாடநிலை என்னுந் துறையில் புறநானூற்றில் (209) இடம் பெற்றுள்ளது. மூவனது நாடு கடற்கரையைச் சார்ந்த நெய்தற் பகுதியில் மருதவளஞ் சான்றதாகும். பொய்கை நாரை, போரிலே உறங்கும் நெய்தலையுடைய வயலில் நெல்லறுக்கும் உழவர் ஆம்பலிலையால் கள்ளைப் ப்ருகிக் கடலலையின் இனிய சீராகிய தாளத்தே ஆடும் மென் புலத்து ஊர்களை உடையது என்று இவன்து நாட்டினைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் சிறப்பிப்பர். மலைப் பள்ளத்தே நின்ற பழும்ரம்

பழுத்து மாறி விட்டால் புள்ளினம் செயலற்று வேறு மரங்களை நாடிச் செல்லும். அதுபோல, நினைவை நாடி வந்த யான் வெறுங்கையினனாய் மீளும் நிலையினேன் ஆயினேன். நீ ஈயா யாயினும் இரங்குவேன் அல்லேன். நீ நோயிலையாகுக மகளிர் முயங்கச் செவ்வி பார்க்கும் மலையன்ன மார்பினையுடைய போரைவிரும்பும் செவ்வேளை ஒப்பாய். நான் பரிசு பெற்றது மீளும் செய்தியை நின் திருவோலக்கம் மட்டுமன்றிப் பிறர் அறியாதிருப்பாராக' என்பது பெருந்தலைச் சாத்தனார் பரிசில் நீட்டித்த மூவணைப் பற்றிப் பாடிய பாடலின் கருத்தாகும்.

இரா.சா.

மூவாதியார்: இவர் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஐந்திணை நூல்கள் நான்கில் ஒன்றான ஐந்திணை எழுபதின் ஆசிரியர் மூவாதியார் ஆவர். அகப்பொருள் துறைகளைப் பலவகையால் விளக்குதலில் சிறப்பு வாய்ந்த திணைமாலை நூற்றைம்பதிற்கு அடுத்து சிறப்புடையது ஐந்திணை எழுபது ஆகும். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணை முறை வைப்பில் திணைக்குப் பதினான்கு பாக்களாக ஐந்து திணைக்கும் எழுபது பாக்களைக் கொண்டுள்ள மையால் இந்நூல் ஐந்திணை எழுபது எனக் காரணப் பெயரால் வழங்கப் பெறுகிறது. ஏடுகளின் சிதைவினால் முல்லையில் இருபாக்களும் நெய்தலில் இருபாக்களும் மறைந்தமையின் 66 செய்யுட்களே கிடைத்துள்ளன. இந்நூல் வெண்பாவால் இயன்றதாகும்.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி வேறு செய்திகள் அறியவியலவில்லை. இவரது பெயர் கொண்டு இவர் சமணர் என ஐயுற்றது இடமுண்டாகிறது என்பர் அ. நடராசபிள்ளை. இந்நூலில் தொல்காப்பிய அகத்திணைத் துறைகளையும் சங்க அகவிலக்கியங்களின் திணைப்புணைவுகளையும் தழுவி ஆசிரியர் பாடியுள்ளார். இவர் கார்கால இயல்பு, மாலைக்காட்சி, குறிஞ்சிநிலப் பண்புகள், பாலைநில மறவர்களின் செயல்கள், பல்லி சொல்லாலும் இடக்கண் துடித்தலாலும் நிமித்தமறிதல் முதலியவற்றைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். மன்றப் பலவின் பழமுண்டு வந்த மந்தி, ஆமாவின் முலைவருட அதுகன்றெனக் கருதிப் பால் சுரப்பதையும் (4) பன்றிகள் உழுதகொல்லையுள் வாழையின் முதிர் காய்களைப்

பழுக்கப் புதைத்து வைத்து இடந்தெரியாமல் குரங்கு மயங்குவதையும் (11), பாலைநிலத்தில் பெரியபுலி தன் பாய்ச்சலுக்குத் தப்பியோடிய களிற்றுக்குப் பதிலாக வேறு உணவினைப் பற்ற அற்றம் பார்த்து இருப்பதையும் (29) இப்புலவர் அழகுச் சித்திரித்துள்ளார். தலைவனை 'மாணலம் தர்' எனக் கேட்பதாக உள்ள அகத்திணைத்துறையமைத்து இந்நூலின் 66 ஆம் பாடலை நயமாகப் பாடியுள்ளார். 'புல்லுநர் இல்லார் நடுங்கச் சிறுமாலை கொல்லுநர் போல வரும்' என்பது குறள் தழுவிப் பாடியதாகும். இவர் பாடிய நூல் உவமைச் சிறப்பும் கற்பனை வளமும் செறிந்தது.

இரா.சா.

மூளை அதிர்ச்சி நோய்: இது ஒருவகையான கிருமிகளால் மூளையின் திசுக்கள் தாக்கப்படுவதால் ஏற்படும் நோயினை மூளை வீங்கி நோய் (Encephalitis) எனக் கூறுகின்றனர். இந்தக்கிருமிகள் மிகவும் நுண்ணியவை. ஆனால், தகுந்த இயற்பியல் வேதியியல் முறைகளைக் கொண்டு இக்கிருமிகளைக் கண்டறியலாம். மூளையின் திசுக்கள் வீக்கம் அடைவதினால் தாக்கப்பட்ட நோயாளியிடம் பரவலான கோளாறுகள் உண்டாகின்றன. நோய் முற்றிய நிலையில் நோயாளி மிகவும் சோம்பலுடையவராகவும் தூக்க நிலையில் உள்ளவராகவும் காணப்படுவார். மேலைநாடுகளில் இந்த நோய் காணப்படுவதில்லை. கீழை நாடுகளில் இது பரவலாகத் தோன்றுகிறது. மிகவும் கொடிய நிலையில் பரவலாக இலக்கனோ, மேற்கு வங்காளம், தென்னிந்தியாவில் சில பகுதிகள் ஆகிய இடங்களில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்நோய் குழந்தைகளைத் தாக்கியது.

மூளை அதிர்ச்சி நோயின் அறிகுறிகள் பல்வேறாகத் தோன்றுகின்றன. நோய் தொடங்கும்பொழுது காய்ச்சல், உடலில் தோய்வு, கண்களில் வலி முதலியன ஏற்படும். தூக்கத்தில் நடத்தல், அமைதியின்மை, காரணமின்றிக் கோபங்கொள்ளல், எளிதில் உணர்ச்சிவயப்படுதல் போன்றவையும் மற்ற அறிகுறிகளாகும். இந்நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் வாய் பிதற்றல், நிலைமை தெரியாத நிலை (Disorientation), மாயக் காட்சிகள் (Hallucination) போன்ற அறிகுறிகள் உடையவர்களாக இருப்பர்.

முதிர்ச்சிப் பருவத்தினரை இந்நோய் தாக்கினால்

முகத்திலும் கைகளிலும் உள்ள திசுக்களில் துடிப்பு, கண்களின் மணிகளில் மாறுதல், மணிகள் மேல் இரப்பையில் சொருகுதல், கண்கள் சில நிமிடங்கள் துடித்தல் போன்ற அறிகுறிகள் தோன்றும். மற்றச் சாதாரண அறிகுறிகள் கண்துடிப்பு, வெறித்து நோக்கல், முகமூடி அணிந்தாற்போன்று முகம் மாறுதல் போன்றவையாகும். சில நேரங்களில் இந்நோய்வாய்ப்பட்டவர் தாக்கும் தன்மை உடையவராக ஆகிறார். மூளைத் திசு வீங்கி நோயின் பின் விளைவுகள் முக்கியமாகக் குழந்தைகளுக்குப் பெரும் ஆபத்தை உண்டாக்கும். இந்த நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் பொருள்களை உடைத்தல், தற்கொலை செய்ய முனைதல், குற்றங்களில் ஈடுபடல், பிறழ்வான பால் நடத்தையில் ஈடுபடல் முதலியவற்றில் ஈடுபடும். வாயில் அதிகம் உமிழ்நீர் சுரத்தல், கை கால்கள் ஹையாக இயங்காமற் போதல் முதலியன மற்ற

அறிகுறிகளாகும். ஐந்து வயதுக்குக்கீழே உள்ள குழந்தைகளிடம் நுண்ணறிவு குன்றிய நிலை ஏற்படும். இந்த நோய் கண்டவுடன் உடனடியாகப் போக்க வேண்டும். காலங்கடந்தால் நோயை நீக்குவது கடினமாகும்.

தா.ஏ.ச.

துணைநூல்கள்:

Coleman J.C., Abnormal Psychology and Modern Life, Taraporevala and Co., Bombay, 1976.

De Sousa A., and De Sousa D.A., Psychology in India today Bhalah Book Dept, Bombay, 1984.

மூன்றாம் உலக நாடுகள்: காண்க:

குறைந்த பொருளாதார வளர்ச்சி நாடுகள் - இயல்புகள்.

மெ

மகர மெய்யும் எகர உயிரும் கலந்த இந்த ஒலி இரு உதடுகளையும் அழுத்திப் பின் திறந்து, மூக்கின் தொடர்போடு ஒலிக்கும் பொழுது பிறக்கிறது. எகர ஒலி வாயை வலித்துச் சற்று உயர்த்தினால் தோன்றுகிறது.

உருவம்: தமிழ் நாட்டின் தென்மாவட்டங்களான மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலிப் பகுதிகளில் உள்ள குகைக் கல்வெட்டுகளில் இந்த எழுத்து முதலில் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்டது. தொல்காப்பியரின் எகர ஒகரத் தியற்கையுமற்றே என்ற நூற்பாவை ஒட்டி இதற்கு ஒரு புள்ளி இடப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஒரு சில கல்வெட்டுகளில் மட்டும் காணப்படும், இப்புள்ளியிடும் வழக்கம் மற்ற எல்லாக் கல்வெட்டுகளிலும் எல்லாக் காலங்களிலும், ஒலைச் சுவடிகளிலும் காணப்படாததால் புள்ளியை அவர்கள் அறியார் என்று சொல்லுதல் பொருந்தாது. எனவே, புள்ளியினால் நெடில் குறில் வேறுபாடு காட்டப்பட்டது என்றே கொள்ள வேண்டும். சில ஒலைச் சுவடிகளிலும் சில செப்பேடு, கல்வெட்டுகளிலும் புள்ளியாக அல்லாமல் ஒரு வளைகோடாகக் கி.பி. 7, 8, ஆம் நூற்றாண்டுகளில் காணப்படுகின்றது.

அடுத்தபடியாக மகர எழுத்தின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து எகரக் குறியும் வளைந்தது. இது கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ மகேந்திரவர்மனின் வல்லம் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது. பிறகு எகரக்குறி தனியாகப் பிரிந்தது. இது கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டில் காணத் தொடங்கிற்று; தனித்துப் பிரிந்தும் தோன்றலாயிற்று.

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் ஆறு ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் எகரக்குறி வளைவுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால், அது வேறு வகையாகும். செங்கம் நடுகற்களில் இதைக் காணலாம். மதுரை பாண்டியன் சேந்தனின் வைகைக் கல்வெட்டில் புள்ளியோடு காணப்படுகின்றது. வட்டெழுத்து மறையும் வரை இதுவே வடிவமாக இருந்தது. எகரக்குறி தனித்து எழுதப்படவில்லை.

-கே.ஜி.கி

மெக்கன்சி ஆறு: இது வட அமெரிக்காவிலுள்ள முக்கிய ஆறுகளில் ஒன்றாகும். மெக்கன்சி (Mackenzie) ஆறு 1841 ச.கி.மீ. வடிநிலம் கொண்டது. அமெரிக்கக் கண்டத்தில் மிசிசிப்பி-மிசௌரி ஆறுகளை அடுத்துப்

பெரிய நதியும், கனடா நாட்டின் மிகப் பெரிய நதியும் இதுவே.

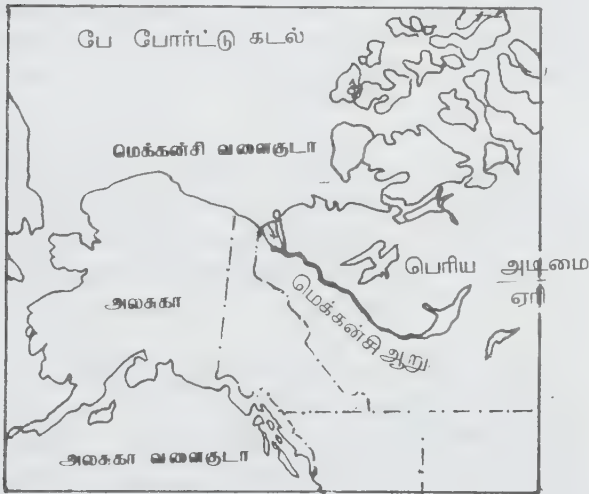
பெரும் அடிமை ஏரியிலிருந்து (Great Slave Lake)

தொடங்கும் மெக்கன்சி ஆற்றின் நீளம் 4235 கி.மீட்டர். இது ஆர்க்டிக்குப் பெருங்கடலிலுள்ள பே போர்ட்டு (Bea Fort) கடலில் சேருகின்றது.

இந்தி பாய்ந்து செல்லும் பகுதியில் மக்கள் நெருக்கம் மிகக் குறைவு, ஆனால் இயற்கையெழில் நிறைந்த காட்சிகளும், வனவிலங்குகளும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

நில ஆராய்ச்சியாளர்களும், வணிகர்களும் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கனடாவில் இந்நதியினை ஆராய்ந்தனர். அலெக்சாந்தர் மேக்கன்சி என்பவர் கி.பி. 1789 இல் பாசுகா ஏரியில் இருந்து வடக்கு நோக்கி இவ்வாற்றின் போக்கை அறிய ஒரு பயணத்தை, 12 பேர்களுடனும் 3 படகுகளுடனும் தொடங்கினார். இவர் பயணஞ் செய்த இவ்வாற்றின் முழுத் தொலைவும் இன்று இவர் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.

வடமேற்கு வணிகக் குழுவின் வணிகர்களும் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மெக்கன்சியைப் பின் தொடர்ந்து ஆற்றின் உற்பத்தி இடத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் வணிக மையங்களை ஏற்படுத்தினர். படகுகளின் மூலம் பொருட்கள் இவ்விடங்களுக்குக்

மெக்கன்சி ஆறு

கி.பி. 1815 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன.

கடல் மட்டத்திலிருந்து 156 மீட்டர் உயரத்தில் பெரிய அடிமை ஏரியின் மேற்கு முனையிலிருந்து மெக்கன்சி ஆறு தொடங்குகிறது. வசந்த காலத்தில்தான் இந்த ஆறு பனி உறையாது, நீரோட்டம் உடையதாக இருக்கின்றது.

மே மாத இடைப் பகுதியில் மெக்கன்சி ஆற்றின் தென்பகுதியில் பனி உருக ஆரம்பித்து, வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படுகின்றது. அம்மாத இறுதியில் அல்லது சூன் மாதத் தொடக்கத்தில் இதன் இறுதிப் பகுதிகளில் பனியுருகுகின்றது.

பெரிய அடிமை ஏரியின் மேற்குப் பகுதி சுருங்கி ஒரு பெரிய தீவையும் பல சிறு தீவுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. சுருங்கிய அந்தப் பகுதி 9/2 கி.மீ. அகலமுள்ள மெக்கன்சி ஆற்றின் உற்பத்தியிடமாகும். இந்த ஆறு புராவிடன்சு கோட்டையருகில் முக்கால் (3/4) கி.மீக்குக் குறைவான அகலமுடையதாகக் குறுகிக் காணப்படுகிறது. இங்கேதான் குளிர் காலத் தொடக்கத்தில் பனிப்பாலம் அமைத்துச் சரக்குப் பேருந்துகள் மூலம் போக்குவரத்து நடத்துகிறார்கள். இப்போக்குவரத்துச் சாலையின் பெயர் மெக்கன்சி அடிமை ஏரி நெடுஞ்சாலையாகும். கோடையில் பனியில்லாத காலத்தில் படகுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சாலைப் போக்குவரத்து பனியுருளும் மே மாதத்தில் நின்று போகிறது. சிம்சன் கோட்டை வரை செல்லும் ஒரு கிளைச்சாலை குளிர்காலத்தில் பயன்படும்.

சிம்சன் கோட்டையில் இலியார்டு ஆறு மெக்கன்சி ஆற்றில் கலக்கிறது. கலக்குமிடத்தில் இலியார்டு ஆற்றிலிருந்து வரும் சேறு நிறைந்த கலங்கிய வெள்ளமும் மெக்கன்சியின் தெளிந்த வெள்ளமும் தெளிவாகத் தெரியும்.

மேற்கிலிருந்து வரும் துணை ஆறுகள் இரிக்லே என்ற இடத்தின் வடக்கே மெக்கன்சியில் இணைகின்றன. அந்த ஆறுகளில் சூன் மாதம் வெள்ளப் பெருக்கு மிக்கிருக்கும். மெக்கன்சிப் பள்ளத்தாக்கில் மொத்தம் 250 முதல் 350 மில்லி மீட்டர் வரை மழை பெய்கிறது.

நாரிமன் கோட்டைக் கிராமத்தில் கிழக்குத் திசையில் ருந்து பெரியகரடி ஆறு மெக்கன்சி நதியில் கலக்கின்றது. நாரிமன் செல்கு பகுதியில் மெக்கன்சி விரிவடைகிறது.

மெக்கன்சி ஆற்றின் கழிமுகம் பாயிண்டு செபரேன் என்ற இடத்தில் தொடங்குகின்றது. இந்த ஆற்றில் வந்து கலக்கும் கடைசி முக்கிய ஆறு தென்திசையில் ருந்து வரும் 680 கி.மீ நீளமுள்ள பீல் நதியாகும். பொதுவாக வெள்ளப் பெருக்கின் உச்சகாலங்களில் மெக்கன்சி பள்ளத்தாக்கில் வந்து சேரும் நீர், சாதாரண காலத்தில் வந்து சேருவதைப் போல இருமடங்கு ஆகும். இப்பள்ளத்தாக்கு ஏறத்தாழ 12,000 ச.கி.மீ பரப்புடையது இப்பள்ளத்தாக்கில் நதிகள் பிரிவதையும், இணைவலதையும், ஏரிகளை ஏற்படுத்துவதையும் காணலாம்

மெக்கன்சி ஆற்று வடிநிலத்தில் மக்கள் தொகை மிகக் குறைவு. தெற்குக் கனடாவில் போக்குவரத்து எளிது. ஆனால், மெக்கன்சி ஆற்றுப் படுகையுள்ள வடக்குக் கனடாவில் இயற்கை வளமும் குறைவு, போக்குவரத்தும் அரிது.

கம்பளி தரும் விலங்குகள் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மக்களின் முக்கிய இலக்காக இருந்தன. இன்று கம்பளி தன் முக்கியத்துவத்தை இழந்துள்ளது. மசுக்கு எலி, மார்டென், பீவெர், இலிங்க நரி ஆகிய விலங்குகள் கம்பளிக்காகப் பிடிக்கப்படும் விலங்குகளாகும். மெக்கன்சி ஆற்றின் தெற்கு வடிநிலக் காடுகளில் மரம் வெட்டும் தொழில் மிகுந்த அளவில் நடைபெறுகின்றது.

உலோகத் தாதுக்கள் இந்த ஆற்றின் வடிநிலத்தின் கிழக்கு ஓரங்களில் காணப்படுகின்றன. பெரும் அடிமை ஏரியின் கிழக்குக் கரையிலுள்ள இரேடியம் துறைமுகத்தில் விண்மம் என்னும் தாது 1933 முதல் 1961 வரை எடுக்கப்பட்டது. பின்னர் அதபாசுகா ஏரியின் வடக்குப் பக்கத்திலும் பிற விண்மச் சுரங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

மேலும், பெரும் அடிமை ஏரியின் வடக்குப் பகுதியில் 1935-இல் சிறந்த தங்கச் சுரங்கங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. லைபன் பாயிண்டு என்ற இடத்தில் (பெரும் அடிமை ஏரியின் தென்பகுதி) 1960 இல் ஈயம் துத்தநாகப் படிவங்கள் கண்டு

பிடிக்கப்பட்டன. இப்பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்பு இரும்புப் பாதைகள் வட மேற்குப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டன.

நீ.து.

மெக்கன்சி, காலின் (1754-1821): இவர் இசுகாட்லாந்து நாட்டின் உலூவித் தீவில் கி.பி. 1754 ஆம் ஆண்டு மெக்கன்சியில் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் உலூவித் தீவின் முதல் அஞ்சலகத் தலைவராக இருந்த மர்டாக் மெக்கன்சி; தாய் பார்பரா மெக்கன்சி; அலெக்சாண்டர் என்ற அண்ணனும், கென்னத்து என்ற தம்பியும், மேரி என்ற தங்கையும் காலின் மெக்கன்சிக்கு உடன்பிறந்தவர்கள் ஆவர்.

இவர் கி.பி. 1783 இல் கிழக்கிந்தியக் குழுமப் பணிக்காகச் சென்னைக்கு வந்தார். பின்னர், மதுரை, இலங்கை, சாவா போன்ற இடங்களுக்கும் குழுமப் பணிகளுக்காகச் சென்று வந்த இவர் சென்னை முதன்மை நில ஆய்வாளராகவும் பின்பு, இந்தியாவின் முதன்மை நில ஆய்வாளராகவும் பணியேற்றுக் கி.பி. 1821-இல் கல்கத்தாவில் காலமானார்.

மெக்கன்சியின் சுவடிகள்: இவர் தம் அலுவலகப் பணிகளுக்கிடையே அயராது ஈடுபட்டுத் தொல்பொருள் கலைச்செல்வங்களைத் தொகுத்து வைத்தார். அவ்வாறு இவரால் தொகுக்கப்பட்டவற்றுள் தென்னாடு பற்றிய சுவடிகள், சென்னையிலுள்ள அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத்தில் மெக்கன்சி சுவடிகள் எனும் பெயரில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மெக்கன்சியின் தொகுப்பில் 1379 தமிழ்ச் சுவடிகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலக மெக்கன்சிச் சுவடிகளின் அகரவரிசைப் பட்டியல் கூறுகிறது. அவற்றுள் ஓலைச்சுவடிகள் 106, காகிதச் சுவடிகள் 1273 ஆகும்.

அச்சுவடிகளுள் ஒரே சுவடியாக 763 சுவடிகளும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சுவடிகளாக 616 சுவடிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் தலைப்பு வாரியாக இடம்பெற்றுள்ள காகிதச்சுவடிகள் பின்வருவன. சரித்திரம் 235, வமிசாவளி 164, தலபுராணம் 79, கைபீது 248, கல்வெட்டு 485, இலக்கியமும் பிறவும் 62 ஆகக் கூடுதல் 1273.

அவை தவிர அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலக விவர அட்டவணைத் தொகுதிகளிலிருந்து மேலும் 155 சுவடிகளை மெக்கன்சியின் சுவடிகள் என்று அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மெக்கன்சியின் தொகுப்பு கீழ்த்திசை நாடுகளின் மொழி, மக்கள் வாழ்க்கை, வரலாறு ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பும் ஐரோப்பியருக்கு அரிய கருவூலமாகும் என்றும், மெக்கன்சியின் தொகுப்பு, கடின உழைப்பால், உருவாகிய அரிய செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது என்றும், தென்னிந்தியா பற்றிய இலக்கியம், வரலாறு ஆகியன குறித்த அறிவு என்பது மெக்கன்சியின் சுவடிகளிலிருந்தே பெற்றதாகும் என்றும், மெக்கன்சியின் தொகுப்பில் உள்ள செய்திகள் பெரிதும் நம்புதற்குரியவை என்பதற்கு மைசூர் வரலாறு பற்றிய தொகுப்பே சான்றாகும் என்றும் அறிஞர் பலராலும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

தமிழகத்தில் நூற்றொழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசியல் நிலையையும் பாளையக்காரர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் சமூக நீதிகளையும் சமூகாயப் பழக்க வழக்கங்களையும் மலைவாழ்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாடுகளையும் சிக்கல்களையும் மொழியின் அமைப்பையும் அக்கால மக்களின் பேச்சு மொழித் தன்மைகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கு மெக்கன்சியின் சுவடியைப் போன்றதொரு சான்று வேறில்லை. அத்தகைய சிறப்புகளுக்குரிய சுவடிகளைத் தொகுக்க மெக்கன்சி மேற்கொண்ட முறைகள் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியவையாகும்.

மெக்கன்சியின் தொகுப்பு முறைகள்: மெக்கன்சி, தம் அலுவலகப் பணிகளுக்கிடையே அத்தொகுப்புப் பணிகளைச் செய்தார். இவர் பெயரை வரலாற்றில் நிலைபெறச் செய்தது அத்தொகுப்புப் பணியேயாகும். அத்தொல்பொருள் தொகுப்பிற்காக மெக்கன்சி மேற்கொண்ட முறைகள் பின்வருவனவாம்.

1. வினாப்பட்டி முறை: ஒரு வினாப்பட்டியலைத் தயாரித்துத் தொடர்புடையவர்களுக்கு அனுப்பி விவரங்களடங்கிய காகிதச் சுவடிகளைத் தொகுத்திருக்கிறார். அவ்வினாப் பட்டியலில் வரலாறு, மதம் தொடர்பான வினாக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆய்வில் வினாப்பட்டி முறையை இந்தியாவில் முதலில் தோற்றுவித்தவரும் மெக்கன்சியேயாவார்.

மெக்கன்சியின் வினாக்கள் (டி.3290) திருவரங்கப் பிராமணப் புலவர்கள் இறுத்த விடைகள் (டி.37375) எனும் தலைப்புகளில் அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத்தில் உள்ள இரண்டு சுவடிகளும், மெக்கன்சியின் வினாப்பட்டி முறைக்கும், விடை பெற்ற முறைக்கும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. அவ்வினாப்பட்டியில் தருமர், சகம், சோழ அரசர்களின் தலைநகர், சேரர், கரிகாலன், காவேரி, கல்லணை ஆகியவை பற்றிய வினாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

2. உதவியாளர்கள்: மெக்கன்சி தம் தொகுப்புப் பணிகளுக்கு உதவியாளர்களை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். பல்வேறு மொழிகளுக்கும் இடங்களுக்கும் ஏற்ப உதவியாளர்கள் பலர் இருந்து இருக்கின்றனர். உதவியாளர்களின் ஊதியத்திற்காகவும் பிற தொகுப்புப்பணிச் செலவுகளுக்காகவும் மெக்கன்சி தம் ஊதியத்தில் பெரும் பகுதியைச் செலவு செய்திருக்கிறார். அவ்வாறு அவர் செலவு செய்த தொகை 15,000 பவுண்டுகளுக்கு மேல் இருக்கும் என்று ஏ. சான்சன் என்பவர் சான்றளித்திருக்கிறார்.

உதவியாளர்கள் பெரும்பான்மையும் உள்ளூர்க் காரர்களாக இருந்தனர். எனினும், அவர்கள் கூறியவற்றை அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளாமல் ஆய்வு செய்து உண்மையைத் தொகுத்திருக்கிறார். அவ்வகையில் மெக்கன்சிக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தவர்கள் வெங்கடலச்சுமய்யாவும், பாபுராவும் ஆவார்கள். உதவியாளர்கள் திங்கள் அறிக்கை அனுப்புவதையும் குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு அறிக்கை அனுப்புவதையும் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

3. உள்ளூர்க்காரர்கள்: ஆங்கிலேயர்களுக்கும் கிறித்தவ மதத்திற்கும் சிக்கல் உண்டாக்கியவர்களாக இருந்த பாளையக்காரர்கள், மறவர், கள்ளர் போன்றவர்களிடமிருந்தும், அக்காலத்துச் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களிடமிருந்தும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறை, வரலாறு, சடங்கு போன்ற அனைத்து விவரங்களையும் எழுதி வாங்கியும், அவர்களைக் கூறச் சொல்லி உதவியாளர்களை விட்டு எழுதச் சொல்லியும் சுவடிகளைத் தொகுத்திருக்கிறார். அத்தகைய சுவடிகளின் இறுதியில் கூறியவரிடம் இருந்து கையொப்பம் வாங்கப்பட்டுள்ளது. இம்முறையிலும் பல சுவடிகள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

4. கள ஆய்வுப்பணி : மெக்கன்சி, உதவியாளர்களை உணர் தோறும், சிற்றூர்கள் தோறும் அனுப்பி விவரங்களையும் சுவடிகளையும் தொகுக்கச் செய்திருக்கிறார். உணர் வரலாற்றை அறியும் அப்பணிக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உள்ளூர்க்காரர்களிடம் செய்திகளைப் பெற்றுள்ளார். அவர்களும் பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். அதற்குச் சான்றாக, பழவேற்காடு கைபீது எனும் சுவடி விளங்குகிறது.

5. கல்வெட்டுப்படி : தென்னிந்தியக் கோயில்களில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுகளை உரியவர்களைக் கொண்டு ஓலையிலும் காகிதச் சுவடியிலும் படியெடுக்கச் செய்திருக்கிறார். அவ்வாறு அவர் படியெடுத்த கல்வெட்டுகளில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவை இருந்த இடம் தெரியாமல் இடிபாடுகளுக்கு உள்ளாயின. அத்தகைய கல்வெட்டுகளுக்கு மெக்கன்சியினால் படியெடுக்கப்பட்ட சுவடிகளே இனி மூலச்சுவடிகளாகும். அக்கல்வெட்டுக்களை தி. நா. சுப்பிரமணியம், தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் எனும் தலைப்பில் மூன்று தொகுதிகளாகப் பதிப்பித்துள்ளார்.

6. படியெடுத்தல்: உதவியாளர்கள் ஓலைச்சுவடிகளாகப் பெற்றவற்றைப் பார்த்து எழுதிப் படியெடுத்துக் கொடுத்துள்ளனர். மெக்கன்சியின் உதவியாளர்கள் மூலத்தைப் பார்த்துப் படியெடுக்கும்போது மூலத்தில் உள்ளவாறே எழுதியிருக்கிறார்கள். புரியாத இடங்களில் மூலத்தில் உள்ளதைப் பார்த்து அப்படியே வரைந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு பொருள் புரியாமல் வரையப்பட்டுள்ள பகுதிகள் காகிதச் சுவடிகளில் நிறைய இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் உதவியாளர்கள் உள்ளூர்க்காரர்களிடமிருந்து விவரம் தொகுக்கும்போது பெரிதும் அவர்களின் பேச்சு மொழியை அப்படியே எழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால் அக்காலத்திய பேச்சு மொழியைப் புரிந்து கொள்ள இயலுகிறது.

7. ஆயர்கள்: அப்போது கிறித்தவ சமய ஆயர்களாகத் தமிழகத்தில் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தவர்களையும் மெக்கன்சி தொகுப்புப் பணிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அவ்வகையில் தஞ்சாவூரில் வேதநாயக சாத்திரி பயன்பட்டிருக்கிறார். தஞ்சை மராட்டியர் வம்சாவளி எனும் சுவடியை மெக்கன்சி தொகுப்பதற்கு அவர் உதவியுள்ளார்.

இந்தியாவில் தொல்பொருள் கலைச் செல்வங்களைத் தொகுப்பதில் முன்னோடியாக விளங்கியவர் கர்னல் காலின் மெக்கன்சியே ஆவார். வினாப்பட்டி முறையிலும், உதவியாளர்களைக் கொண்டும், உள்ளூர்க்காரர்களிடம் எழுதி வாங்கியும், விலைகொடுத்து வாங்கியும், கல்வெட்டுகளைப் பார்த்து எழுதியும், புரியாதவற்றைக்கூட அப்படியே வரையச் செய்தும் மெக்கன்சி தொகுத்திருக்கிறார். அவ்வாறு அரிய கையெழுத்துக் காகிதச் சுவடிகளைத் தொகுப்பதிலும் மெக்கன்சியே முதன்மைபெறுகிறார். இவர் மேற்கொண்ட தொகுப்பு முறைகள் இப்போதும் பின் பற்றுதற்குரியவையாக விளங்குகின்றன.

ம.இரா.

மெக்கன்சி, சர். அலெக்சாந்தர்: இவர் கி.பி. 1755இல் பிறந்து சிறப்புடன் விளங்கிய ஒரு புவியியல் கண்டுபிடிப்பாளர். இவரது முக்கிய சாதனை கனடாநாட்டில் பாயும் பெரு நதியான மெக்கன்சி ஆற்றின் போக்கை ஆய்ந்து அறிந்ததாகும். மெக்கன்சி, சர் அலெக்சாந்தர் (Mackenzie, Sir Alexander). இசுகாட்லாந்து நாட்டின் வடக்கே உள்ள எப்ரீடிசு தீவுக் கூட்டத்தில் ஒன்றான உலூயித் தீவில் பிறந்தார். இவர் கி.பி 1779 ஆம் ஆண்டில் வடஅமெரிக்கக் கண்டத்துக்குக் குடிபெயர்ந்தார், அங்கு மாண்ட்ரியல் நகரத்து வணிக நிறுவனம் ஒன்றில் பணியமர்ந்தார். இந்நிறுவனம் வடமேற்கு நிறுவனம் என்ற பெயருடைய ஒரு பெரும் வணிக நிறுவனத்துடன் இணைந்து விட்டது. கனடா நாட்டில் மிகப் புகழ் பெற்றிருந்த அட்சன் குடா நிறுவனமும் வடமேற்கு வணிக நிறுவனமும் அந்நாட்டில் போட்டி நிறுவனங்கள் ஆகும்.

இவரும் இவர்தம் உறவினர் ஒருவரும் இணைந்து கி.பி. 1788 இல் சிப்பேவியன் கோட்டை என்ற ஊரில் ஒரு வணிக நிலையத்தைத் திறந்தனர். அவ்வூர் இப்போது கனடா நாட்டின் மாநிலங்களில் ஒன்றான ஆல்பர்டாவில் அத்தபாசுகா என்ற ஏரியின் கரையில் அமைந்துள்ளது. இவர் சிப்பேவியன் கோட்டையினின்று புறப்பட்டு பெரும் அடிமை ஏரியிலிருந்து தொடங்கி மெக்கன்சி ஆற்றின் போக்கை ஆராய்ந்தார். இவரது பயணம் வடக்கு நோக்கிப் பல கி. மீட்டர் நீண்டது. ஆர்க்டிக்குப் பெருங்கடற் பகுதியில் மெக்கன்சி ஆற்றின் கழிமுகப்பகுதி வரை இவர் பயணம் செய்து

அவ்வாற்றின் போக்கு, நீர்வளம், விலங்குகள், பிற இயற்கைச் செல்வங்கள் ஆகியவற்றை உலகுக்கு அறிவித்தார். இவருடன் மூன்று படகுகளில் 12 பேர் பயணம் செய்தனர். இவ்வாற்றுக்கும் இவர் பெயரே இடப்பட்டது. ஆயினும், இப்பயணம் இவருக்கு ஓர் ஏமாற்றமே, ஏனெனில் அட்லாண்டிக்குக் கடலிலிருந்து பசிபிக்குக் கடல் வரை ஒரு நீர்வழியைக் காண்பதே இப்பயணத்தின் நோக்கம். இந்நோக்கம் ஈடேறவில்லை. கனடா நாட்டுப் புவியியல் கண்டுபிடிப்பாளர்கள் முக்கியமான ஒருவர் என்ற பெயரினை இப்பயணம் இவருக்கு ஈட்டித்தந்தது. அடுத்து கி.பி. 1793ல் சிப்பேலியன் கோட்டையினின்று மேற்கு நோக்கிப் பயணம் செய்து இராக்கி மலைத் தொடரைக் கடந்து பசிபிக்குக் கடலின் கரை வரை சென்றார். இவர் கண்டறிந்த பகுதி இப்போது பிரிட்டிசுக் கொலம்பியா என்னும் பெயர் கொண்டுள்ளது.

அமெரிக்கக் கண்டத்தில் மேற்குக் கடற்கரையினின்று கிழக்குக் கடற்கரை வரை கடந்த பயணங்களில் இவரது பயணம் காலத்தால் முதன்மையானது எனலாம். ஆயினும், கிழக்குக் கடலிலிருந்து மேற்குக் கடல் வரை ஒரு நீர்வழியைக் காண்பதில் இவர் வெற்றியடையவில்லை.

இவரது புவியியல் கண்டுபிடிப்புகளுக்காக இவருக்கு கி.பி. 1802 இல் சர் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

இவர், தம் பயணங்களைப் பற்றி ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அது செயின்லாரென்சு நதிமீதுள்ள மாண்டரியால் நகரிலிருந்து வட அமெரிக்கக் கண்டத்தின் குறுக்கே உறைந்த கடல், மற்றும் பசிபிக்குக் கடல் வரை கி.பி. 1789 இலும் கி.பி. 1793இலும் செய்த நீர்ச் செலவு என்ற பெயருடையது. அந்நூல் கி.பி. 1801 இல் வெளியாயிற்று. தம் இறுதி நாட்களை (கி.பி. 1808லிருந்து) இவர் இசுகாட்லாந்து நாட்டில் கழித்தார். இவர் கி.பி. 1820 ஆம் ஆண்டில் காலமானார். பி.வி.

மெக்கன்லி, வில்லியம்: இவர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் 25-ஆம் குடியரசுத் தலைவர் மெக்கன்லி, ஆவார். இவர் கி.பி. 1843-இல் ஓகியோ மாநிலத்திலுள்ள நைல்சு (Niles) என்னும் ஊரில் பிறந்தார். இவருடைய பாட்டனார் அமெரிக்க விடுதலைப் போரில்

பங்கு பெற்றவர். தந்தை வார்ப்பு இரும்பு உலைத்தொழில் நடத்தி வந்தார். மெக்கன்லி உயர்நிலைப்பள்ளியில் பயின்றபோதே மேடைப் பேச்சிலும், விவாதங்களிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவர் நோய்வாய்ப்பட்டதால் கல்லூரிப் படிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்டார். பின்னர் இவர் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டபோது ஓகியோ தொண்டர் படையில் சேர்ந்து அதில் திறமையாகப் பணியாற்றி, விரைவில் பதவி உயர்வு பெற்றார். உள்நாட்டுப் போர் முடிந்த பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் சட்டம் பயின்றபின் கி.பி. 1867-ஆம் ஆண்டு ஓகியோவில் உள்ள காண்டனில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றினார். இடா சாக்சுடன் (Ida Saxton) என்பவரைக் கி.பி. 1871-இல் திருமணம் செய்து கொண்டார். தம் மனைவிக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்து இவர் பண்பில் உயர்ந்து விளங்கினார். சுரங்கத் தொழிலாளர் 33 பேர்கள் கிளர்ச்சிச் செய்ததற்காக கி.பி. 1874-இல் காண்டன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்காக இவர் இலவசமாக வாதாடி அவர்களில் 32 பேரை விடுவித்தார். இவர் தம் 33-ஆம் வயதில் குடியரசுக் கட்சியில் பேராளராகக் கூட்டாட்சி சட்ட மன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அங்குச் சிறப்பாகப் பணியாற்றிய இவர் பேரும் புகழும் பெற்றார். பின்னர் கி.பி. 1891-இல் ஓகியோ மாநிலத்தில் ஆளுநரானார். மெக்கன்லி வில்லியம், நண்பர் ஒருவருக்கு உதவி செய்யக் கையெழுத்திட்டதினால், தம் சொத்துகளை இழக்கும் நிலைக்கு உள்ளானார். அப்போது இவருடைய நண்பர்கள் உதவி செய்து மீண்டும் பொது வாழ்வில் ஈடுபடச் செய்தனர். மீண்டும் ஓகியோ ஆளுநராக கி.பி 1893-இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதால் இவர் புகழ் ஓங்கி வளர்ந்தது. நண்பர்கள் உதவியுடன் கி.பி. 1896-இல் அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டு, அதிலும் வெற்றி பெற்றார்.

மெக்கன்லி

மெக்கன்லி நிருவாகத்தில் அமெரிக்கா ஒரு பேரரசாக வளர்ச்சியுற்றது. குடியரசுத் தலைவரானவுடன் பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டி இறக்குமதியாகும் பல பொருள்கள் மீது கூடுதல் வரியை விதித்தார். இவர் ஆட்சியில் கீழ்க்காணும் சிறப்பான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அவாய்த் தீவுகள் சட்ட மன்றத்தின் முடிவின்படி கி.பி. 1898 சூலை 8-ஆம் நாள் அமெரிக்காவுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. சமோவா (Samoa) தீவுகளை அமெரிக்காவும் செருமனியும் பங்கிட்டுக் கொண்டன. வேக்குத் தீவையும் கி.பி. 1899 இல் அமெரிக்கா தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டது.

இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் ()கடாவி: அமெரிக்கப் போர் நடைபெற்றது. இறுதியில் இசுரானிய அரசாங்கம் வெற்றி பெற்ற அமெரிக்காவுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. கியூபாவின் மீதான ஆட்சி உரிமையை இசுபெயின் விட்டுக் கொடுத்தது. போர்ட்டொரீகோ, குவாம், பிலிப்பைன்சு ஆகியவை அமெரிக்காவிற்குக் கிடைத்தன.

ஐரோப்பிய நாடுகள் சீனாவில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெறாமல் இருக்கத் திறந்தவெளிக் கொள்கையை அமெரிக்கா புகுத்தியது. சீனாவில் குத்துப்போர்வீரர் கிளர்ச்சி நடந்தபோது ஐரோப்பிய நாடுகள் அனுப்பிய படைகளுடன் அமெரிக்காவும் 2500 போர்வீரர்களை அனுப்பிகிளர்ச்சியை அடக்க உதவியது.

பிலிப்பைன்சு மக்கள் அமெரிக்காவின் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து அகும்னால்டோ என்பாரின் தலைமையில் விடுதலைப் போரைத் தொடங்கினர். அவர்கள் 1901 இல் அமெரிக்கர்களால் சிறை செய்யப்பட்டனர். பின்பு அமெரிக்கா, ஆளுநர் ஒருவரைப் பிலிப்பைன்சில் நியமித்தது.

அமெரிக்கா கியூபாவைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்ள விரும்பியது. சட்டமன்றம் பிளாட்டுச் சட்டத் திருத்தத்தின் (Platt Amendment) மூலம் 1901 இல் கியூபாவை அமெரிக்காவின் சார்பு நாடாக மாற்றியது.

மெக்கன்லியின் முதல் நான்காண்டுப் பதவிக் காலத்தில் அவர் புகழ் ஒங்கி வளர்ந்தது. நாட்டில் செல்வம் செழித்ததால் எதிர்க் கட்சியினர் இவர் ஆட்சியை

வலிமை இழக்கச் செய்ய முடியவில்லை. அதனால் இவர் மீண்டும் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற நல்ல வாய்ப்பினைப் பெற்றார். தியோடர் உருசுவெல்ட்டு இவருடன் சேர்ந்து துணைத் தலைவர் பதவிக்குக் குடியரசுக் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்டார். மெக்கன்லியும், உருசுவெல்ட்டும் மிகப் பெரும்பான்மையான வாக்கு வேறுபாட்டில் வெற்றி பெற்றனர். மெக்கன்லி வரிக் குறைப்புப் பற்றியும் விரைவில் பனாமாக் கால்வாய் வெட்டுதல் பற்றியும் 1901 செப்டம்பரில் எடுத்துரைத்தார்.

மெக்கன்லி 1901 செப்டம்பர் 6-ஆம் நாள் பொது நிகழ்ச்சி ஒன்றில் கலந்து கொண்டபொழுது போதிய பாதுகாப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் புரட்சிக்காரன் ஒருவனால் கடப்பட்டார். பிறகு, செப்டம்பர் 14 ஆம் நாள் உயிர் நீத்தார். ஓகியோவில் உள்ள காண்டனில் இவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

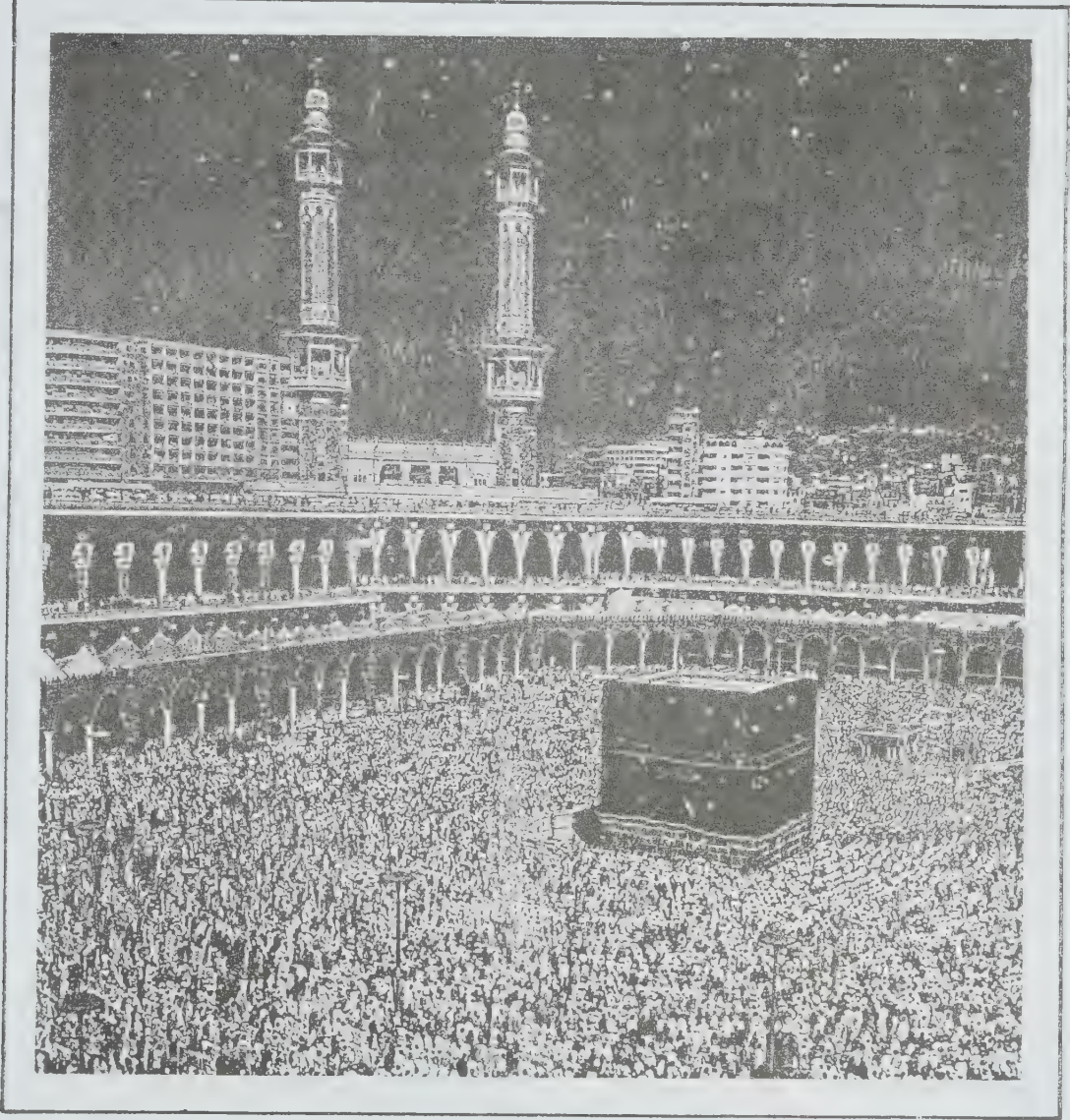
அ.சி.

மெக்கா: இது சவுதி அரேபியாவில் உள்ள இசுலாமியர்களின் மிகப் புனிதமான நகரம். இந்நகரம் இன்று மக்கா (Makkah) என்று சொல்லப்படுகிறது. இது 21.26 வடக்கு அட்சரேகையிலும் 31.949 கிழக்குத் தீர்க்கரேகையிலும் அமைந்துள்ளது. செங்கடலின் கிழக்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள சிட்டா துறைமுகத்திற்குக் கிழக்கே, ஏறத்தாழ 65 கி.மீ. தொலைவில் இந்நகரம் அமைந்துள்ளது. முகம்மது நபியின் பிறப்பிடமான மக்கா, இசுலாமியரின் மற்றொரு புனிதத் தலமான அல் மதீனாவினின்றும் தெற்கே 350 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. அரேபியாவின் மிகப் பழமையான நகரங்களுள் ஒன்றான இது கெசாக மாவட்டத்தின் தலைநகரம். இந்நகரம் குறுகிய மணற்பாங்கான பள்ளத்தாக்கில் அமைந்துள்ளது. இதனைச் சுற்றிலும் அமைந்துள்ள நிலம் தாவரங்களற்ற 70 மீ. முதல் 200 மீ. வரை உயரம் கொண்ட குன்றுப் பகுதிகளைக் கொண்டதாகும்.

முகம்மது நபியின் பிறப்பிற்கு முன்பே இந்நகரம் சிறப்புப் பெற்று விளங்கியது. பாலவனத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் வணிகர்கள், மெக்காவில் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்வது வழக்கம். நபிகள் நாயகத்திற்கு முன்பே, இது ஒரு வழிபாட்டு இடமாக விளங்கியதுடன், மெக்காவிலும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளிலும் சமயத்

தெர்ப்பான திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. அல் மதீனா மக்கள் முகம்மது நபிநாயகத்தைப் புதிய தீர்க்கதரிசியாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பின்னர், செருசலத்திற்குப் பதிலாக மெக்காவே முகம்மது நபியின்

ஆதரவாளர்களால் புனித நகரமாக மதிக்கப்பட்டது. இன்றும் கூட ஒவ்வொரு மகூதியிலும், மெக்கா இருக்கும் திசையில் ஒரு மாடம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. தொழுகையின்போது அதனைக் கண்ணுறுகின்றனர்.

மெக்கா

மெக்கா (அமைவிடம்)

மெக்காவின் நடுப்பகுதியில் அமைந்துள்ள பெரிய மசூதியைச் சுற்றிலும் கடைத்தெருக்கள் உள்ளன. மசூதியில் அமைந்துள்ள பல்கலைக்கழகக்கூடத்தில், சட்டம், அறிவியல் தொடர்பான விரிவுரைகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒரு காலத்தில் வணிக மையமாகத் திகழ்ந்த மெக்கா, இன்று புனிதப் பயணிகளைப் பெருமளவில் தன்பால் ஈர்க்கும் புனிதத் தலமாக உள்ளது. பயணிகள் இந்நகரின்கண் 3 அல்லது 4 மாதங்கள் நிறைந்து காணப்படுவர். அந் நாள்களில் இது கீழை நாடுகளிலேயே மிகச் சிறந்த சந்தையாகத் திகழும். மக்காவாசிகளைக் காட்டிலும், மூன்று மடங்கு பயணிகள் புனிதப் பயணத்தின்போது குழுமுவதால், மெக்காவின் வருவாயும் உயர்கிறது. மெக்கா நகரில் முன்பிருந்த கல்லூரிகளும், பெரிய நூலகங்களும், கட்டடங்களும் இன்று காணப்படவில்லை. அங்குள்ள மசூதி மட்டுமே மெக்காவின் பழைமையை இன்றும் பறைசாற்றிக் கொண்டுள்ளது. மெக்காவின் மசூதி மிகப் பெரியது. நாற்கோண வடிவில் அமைந்துள்ள அப்பள்ளி வாசலில் ஒரே நேரத்தில் 35,000 பேர் தொழுகை நடத்தலாம். உலகின் புகழ்மிகு நகரங்களுள் ஒன்றாக மெக்கா இன்றும் விளங்குகிறது. மெக்காவிற்கான நீர்வசதி கி.பி. 1571-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் செலிம் எனும் சுல்தானின் ஆட்சிக் காலத்தில் செய்து தரப்பட்டது.

வரலாறு : வணிக மையமான மெக்கா, பண்டு பல நாடுகளிலிருந்து பல இனமக்களைத் தன்பால் ஈர்த்தது. புனித காபாவைத் தன்னகத்தே கொண்ட மெக்கா கி.பி. 629-இல் முகம்மது வலிமைபெற்ற பின்பு மாபெரும் சமய மையமாயிற்று. இங்குக் கூடிய சந்தைகளால் மெக்கா மக்களும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதி மக்களும் பொருளாதாரத் துறையில் பெரிதும் முன்னேறினர். சமயத்தின் பேரால் அவர்கள் தம் தொழிலையும், வணிகத்தையும் வளர்த்தனர். பல நாடுகளிலிருந்து மணிகள், பட்டு, விலையுயர்ந்த மருந்துகள், கிடைத்தற்கரிய பொருட்கள், ஆடம்பரப் பொருட்கள் ஆகியனவும் கி.பி. 930-ஆம் ஆண்டளவில் இந்நகரில் குவிந்தன. மெக்காவின் வரலாற்றில் கி.பி. 930-ஆம் ஆண்டு மறக்க முடியாத ஆண்டு. ஏனெனில் இவ்வாண்டில் கார்மேதியர்கள் மெக்காவை அழித்ததுடன் காபா கோயிலில் இருந்த புனிதமான கறுப்புக் கல்லையும் தூக்கிச் சென்றனர். கவர்ந்து செல்லப்பட்ட அக்கல் கி.பி. 951-ஆம் ஆண்டில்தான் மீட்கப்பட்டது.

மெக்கா கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் எகிப்திய மாமெலூக்குகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. பல திருக்கோயில்களையும் கட்டடங்களையும் அழகிய முறையில் அமைத்து, மெக்காவை அழகுபடுத்திய பெருமை அவர்களையே சாரும். இந்நகரம் கி.பி. 1517-க்குப் பின்னர் உதுமானியத் துருக்கியர் வசமாயிற்று. அவர்கள் ஆட்சி கி.பி. 1803 முதல் 1813 வரை இடையீடுபட்டது. பின்னர் அவர்கள் 1916 வரை மெக்காவை ஆண்டு வந்தனர். வகாபியர் கி.பி. 1803 முதல் கி.பி. 1812 முடிய இந்நகரைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். உசைன்இபின் அலி என்னும் தலைவர் 1916-இல் துருக்கியின் ஆதிக்கத்தினின்றும் மெக்காவை விடுவித்ததுடன் இதனைத் தலைநகராகக் கொண்ட கெசாசு அரசின் முதல் மன்னராகவும் முடிபுனைந்து கொண்டார். அவரும் 1924-இல் வகாபித் தலைவரான அப்துல் அசிசு என்பாரால் துரத்தப்பட்டார். அசிசு பின்னர் சவுதி அரேபிய அரசை உருவாக்கினார். சோதனைக் காலங்களிலும், மெக்கா தன் புகழையும் சிறப்பையும் இழக்காமல் இருந்தமை போற்றத்தக்கதாகும்.

காபா என்னுமிடம் மெக்காவின் புனிதத்தை மேலும் புனிதப்படுத்தியது. முகம்மது நபியின் தோற்றத்திற்கு முன்பே, காபா ஒரு புனித மையமாகக் கருதப்பட்டது. பல நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் பல திருமேனிகளைக் கொண்டு வந்து அங்கே நிறுவினர். இசுலாம் சமயம் தோன்றிய பின்னர், அது ஒரு முக்கிய மசூதியாகி நபிகளால் அகற்றப்பட்டது. மெக்காவிற்கு வரும் அன்பர்கள் அக்கோயிலின் தென்கிழக்கு மூலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள புனிதக் கறுப்புக்கல்லை முத்தமிடுவர். மெக்கா பெரு மசூதியின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் காபா கற்கோயில், பலமுறை புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றுள்ள வடிவம் ஆபிரகாம் என்பவரால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் உட்பகுதி சிறந்த வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டு திகழ்கிறது. கறுப்புக்கல்லும், சம்சம் என்னும் புனிதக் கிணறும் காபாவின் மிகவும் புனிதம் வாய்ந்தனவாகும்.

மெக்கா புனித பயணம்: ஒவ்வொரு முசுலிமும் வாழ்நாளில் ஒரு தடவையாவது மெக்காவிற்குப் புனிதப் பயணம் செல்ல வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டுக்கொருமுறை, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், உலகின் பல பகுதியிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கில் முசுலிம்கள் இங்கு வருகின்றனர். சிறிதளவு எண்ணெய்

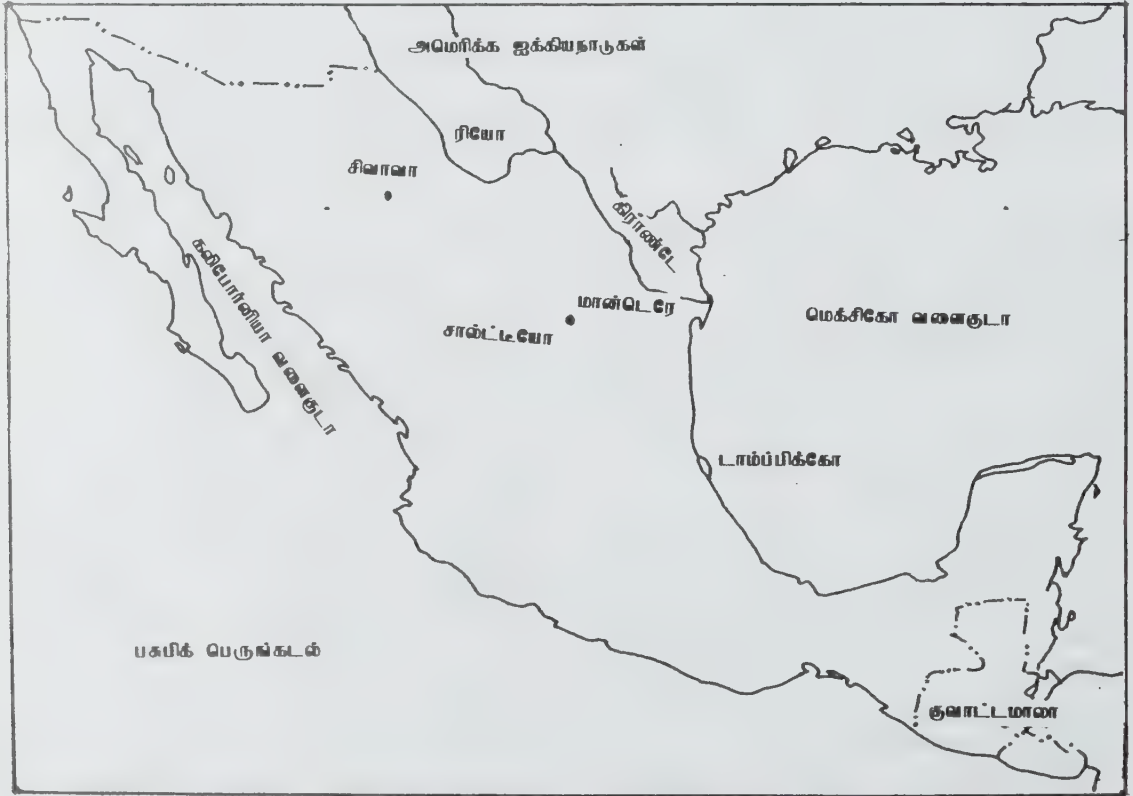
விற்பனையின் மூலம் மெக்சிகா வருமானம் பெற்ற போதும், இதன் முக்கிய வருவாய் அப் பயணிகள் மூலமே கிடைக்கிறது.

மஇரா.

மெக்சிகோ: இது வடஅமெரிக்காக்க கண்டத்தின் தென்கோடியில் அமைந்துள்ள ஒரு கூட்டுக்குடியரசு ஆகும். இலாசு எகடடோசு யூனிடாசு மெக்சிகனோசு எனும் மெக்சிகன் கூட்டுக் குடியரசு என்பது இந்நாட்டின் அதிகார முறையிலான பெயர். கொம்பு போன்ற வடிவம் கொண்ட மெக்சிகோ, வடஅமெரிக்காவையும் மத்திய அமெரிக்காவையும் இணைக்கிறது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், பெலிசே, குவாதெமாலா ஆகிய நாடுகள் இதனை அடுத்தும் சூழ்ந்தும் உள்ளன. இந்நாட்டின் தென்புறத்தில் மெக்சிகோ வளைகுடாவும், காம்சே வளைகுடாவும், மேற்புறத்தில் பசிபிக் பெருங்கடலும் கலிபோர்னியா குடாவும் உள்ளன

தொழில் வளத்திலும் தாதுப் பொருள் உற்பத்தியிலும் முன்னேற்றம் கண்டுள்ள இந்நாடு, வெள்ளி உற்பத்தியில் உலகில் முதலிடம் பெறுகிறது. இதன் தலைநகரம் மெக்சிகோ ஆகும். மெக்சிகோ நாடு கி.பி. 1911-இல் விடுதலை பெற்றது.

மெக்சிகோவின் நடுப்பகுதி உயரமான மேட்டு நிலமாகும். இதன் இருபக்கங்களிலும் கடலோரத்தில் மலைத்தொடர்கள் உள்ளன. சீரா மாத்திரே ஆக்கிடெண்டல் என்னும் மலைத்தொடர் பசிபிக்குக் கடலோரத்திலும் சீரா மாத்திரே ஓரியண்டல் என்னும் மலைத்தொடர் வளைகுடாக் கடலோரத்திலும் உள்ளன. இவ்விரு மலைத் தொடர்களும் மெக்சிகோ நகரின் தெற்கில் ஒன்று கூடுகின்றன. இங்குள்ள மேட்டு நிலப்பகுதி செழிப்பானது வேளாண்மைக்கு மிகவும் ஏற்றது. இங்குப் போதிய மழை வளம் உண்டு. எனவே உழவுத் தொழில் இங்குச் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. உடல்நலத்திற்கு உகந்த இப்பகுதியில்தான்

மெக்சிகோ

மக்கள் நெருக்கமும் உள்ளது. கடலோரத்தில் உள்ள சமவெளிகள் குறுகியவை; நீர்வளம் மிக்கவை; இருப்பினும் வெள்ளம் உள்ளவை. எனவே, வெப்பமண்டலக் காடுகள் பெரும் அளவில் வளர்கின்றன. மலை உச்சிகளில் பல எரிமலைக் கூம்புகள் இருக்கின்றன. இங்குள்ள எரிமலைகளுள் மிகவும் உயரமானது நெவாடோ டி தொலாகா ஆகும். கோப்ரே டி பெரோட்டே, ஓரிசாபா, சொக்கனுகோ, பொப்போகேட்டே பெட்டல் முதலானவை இங்குள்ள மற்ற முக்கிய எரிமலைகள் ஆகும். மெக்சிக்கோவின் பரப்பளவு 1979688 ச. கி.மீ. ஆகும். மக்கள் தொகை 81.32 மில்லியன் (1986). இதன் நிலப்பகுதியில் 45 விழுக்காடு விளைநிலமாகும். 15 விழுக்காடு நிலப்பரப்பு காடுகளைக் கொண்டுள்ளது. நாட்டின் வடபகுதி பெரும்பாலும் பாலை நிலமாக உள்ளது. இங்குச் செங்குத்தான மலைகள் பல உள்ளன. மெக்சிக்கோவின் தட்பவெப்பநிலை, அட்சரேகைக்கு ஏற்பவும் உயரத்திற்கு ஏற்பவும் வேறுபட்டுள்ளது. கடலோரப் பகுதிகளில் வெப்பம் மிகுதியாகவும் 610மீ முதல் 1830மீ உயரம் வரை உள்ள பகுதிகளில் மிதமாகவும் உள்ளது. குளிர் 1830 மீட்டருக்கு மேல் உள்ள பகுதிகளில் மிகுதியாக உள்ளது. இங்குப் பெரும்பாலும் கோடையில் நல்ல மழை பெய்கிறது. இந்நாட்டில் ஓடும் ஆறுகள் பெரும்பாலும் சிறியவை. பசிபிக்குப் பெருங்கடலில் கலக்கும் ஆறுகள் விரைந்தோடும் சிற்றாறுகளாக உள்ளன. அவற்றுள் பால்சாக், இலெர்மா ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்க ஆறுகளாகும். வளைகுடாவில் சங்கமம் ஆகும் ஆறுகளுள் பானக்கோ, கோட்சாகோல்கோசு, கிரிசல்வா உகுமாசின்டா முதலான ஆறுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. கிராண்டு, கன்காசு, சாண்டியாகோ, பாப்பலோமா என்னும் ஆறுகளும் இந்நாட்டை வளப்படுத்துகின்றன. மெக்சிக்கோவில் பாயும் ஆறுகள் போக்குவரத்திற்கு அவ்வளவாக ஏற்றவையல்ல.

துறைமுகங்கள்: மெக்சிக்கோ வளைகுடாக் கரையில் 12 துறைமுகங்களும், பசிபிக்குக் கடற்கரையில் 10 துறைமுகங்களும் உள்ளன. வளைகுடாக்கரையில் இயற்கைத் துறைமுகங்கள் இல்லை. பசிபிக் குவாய்மாக், யவரோசு, சொனாரா, மசட்லான், மான்சனில்லோ, அக்காடில்கோ முதலான சிறந்த துறைமுகங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் பல இயற்கைத் துறைமுகங்கள். அத்துறைமுகங்கள் மெக்சிக்கோவின் வணிக வளர்ச்சிக்குப்

பெருந்துணை புரிகின்றன.

ஏரிகள்: இந்நாட்டில் ஏரிகள் குறைவு. இங்குள்ள ஏரிகளுள் மிகவும் பெரியது சாப்பலா ஏரியாகும். இந்நாட்டில் உள்ள சோசுமில்கோ ஏரியில் மிதக்கும் தோட்டங்கள் பல உள்ளன. இங்குள்ள ஏரிகளுள் மிகவும் அழகானது பாட்சுகுவாரோ எனும் ஏரி ஆகும்.

காடுகள்: இந்நாடு காட்டு வளமும் பெற்றுள்ளது. இங்குள்ள காடுகளில் குளிர்மண்டல ஊசி இலை மரவகை, தேவதாரு, கருங்காலி, அமெரிக்கச் சாய மரங்கள் போன்றன வளர்கின்றன.

தாதுப்பொருட்கள்: இங்கு நிலக்கரி, கந்தகம், இரும்பு, துத்தநாகம், விண்மம் (Uranium) காரீயம், பொன் முதலான தாதுப் பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. மேலும் மங்கனம், செம்பு, கருநிமிளை, வெள்ளி, கந்தகம் அலுமினிய மண் வகை, பாதரசம், பொன் போன்ற தாதுப் பொருட்களும் கிடைக்கின்றன. வெள்ளி உற்பத்தியில் இந்நாடு உலகிலேயே முதலிடம் பெறுகிறது. கந்தகம், காரீயம், துத்தநாகம் ஆகியவற்றைப் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்யும் உலகின் முதன்மையான நாண்கு நாடுகளுள் மெக்சிக்கோவும் ஒன்று. தங்கமும் இங்கு மிகுதியாகக் கிடைக்கிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தாதுப்பொருள் உற்பத்தி செய்யும் முன்னணி நாடுகளுள் மெக்சிக்கோவும் ஒன்று. நாட்டின் ஏற்றுமதியில் 70% தாதுப் பொருட்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இங்கு 1901-ஆம் ஆண்டுமுதல் பாறைஎண்ணைத் தொழில் விரைவாக வளர்ந்து வருகிறது. இங்கு நிலக்கரி இருப்பும் மிகுதியாக உள்ளது. இயற்கை வாயுவும் இங்கு மிகுதியாகக் கிடைக்கிறது. மின்சாரப் பொருட்கள் தயாரிப்பிலும் இந்நாடு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது.

வட கலிபோர்னியா, தென் தாழ் கலிபோர்னியா, சொனாரா, கினாலோ, நயாரிட்டு முதலான பகுதிகள் மீன்பிடிக்கும் தொழிலில் பெயர் பெற்றுள்ளன.

வேளாண்மை: இங்கு நடைபெறும் முக்கிய தொழில்கள் வேளாண்மையும் ஒன்று. மக்காச்சோளம், நெல், கோதுமை, எண்ணெய் வித்துக்கள், கரும்பு, மொச்சை, காப்பி, கோக்கோ, பருத்தி, ஆரஞ்சு, தக்காளி போன்ற பழவகைகளும் இங்குப் பயிராகின்றன. இந்நாடு வேளாண்மையில்

முன்னேற்றம் கண்டுள்ள போதிலும் சில உணவுப் பொருள்களை மட்டும் இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. மத்திய பீடபூமியில் கோதுமையும், நாசாக ஆற்று வெளியில் பருத்தியும், யூக்கட்டான் தீபகற்பத்தில் தாழையின நாரிழையும் (Sisal) பயிராகின்றன. நிலத்தின் மொத்தப் பரப்பில் ஏறத்தாழ 30 சதவிகிதம் மேய்ச்சலுக்குப் பயன்படுகின்றது. இங்கு ஏறத்தாழ 50,00,000 கால்நடைகள் வளர்க்கப்படுகின்றன.

தொழில்: மெக்சிக்கோ தொழில் துறையில் மிகவேகமாக முன்னேறி வருகிறது. இரும்பு, எஃகு, சிமெண்டு, உரம், பஞ்சாலைத் தொழில் ஆகியவை இந்நாட்டிற்கு நல்ல வருவாயை ஈட்டித்தருகின்றன. கச்சாப் பொருள் ஏற்றுமதியில் இந்நாடு முன்னணியில் உள்ளது. மின்சாரத் தொழில், சர்க்கரைத் தொழில் ஆகியவற்றிலும் இது நல்ல முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி: வெள்ளி, பருத்தி, காப்பி, சர்க்கரை, செம்பு, துத்தநாகம், காரீயம், கந்தகம், தக்காளி ஆகிய பொருள்களை இது அயல்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறது. தாதுப் பொருட்களைப் பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்யும் மெக்சிக்கோ, இயந்திரங்கள், இரசாயனப் பொருட்கள், எண்ணெய், இரும்பு, எஃகு ஆகியவற்றை அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, செருமனி, கனடா, பிரான்சு முதலான நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்கின்றது.

நகரங்கள்: இந்நாட்டில் 23 பெரு நகரங்கள் உள. இவற்றுள் மெக்சிக்கோ, அக்காபுல்கோ, சிகுவாகுவா, குயர்னாவகா, குவாதலசரா, மசட்லான், மெரிதா, மாண்டரே, ஓசகா, ஓரிசபா, சால்டில்லோ, தாம்பிகோ, பியூப்ளா, சான்லூயிசு, பெர்ட்டாசி, தொலாகா, தாக்ககோ, வெரக்ருசு முதலான நகரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இந்நகரங்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளுடன் சாலைகளால் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

மக்கள்: மெக்சிக்கோவில் 81.32 மிலியன் மக்கள் வசிக்கின்றனர். (1986) இதில் 55% ஆண்கள், 45% பெண்கள். இந்நாட்டில் பிறப்பு இறப்பு விகிதங்கள் முறையே 46/1000உம் 12/1000உம் ஆகும். இந்நாட்டின் ஆட்சிமொழி இசுபானிசு ஆகும். அம்மொழியை 90% மக்கள் பேசுகின்றனர். நாகுவாடல், ச்பாடெக், ஓடாமி, தோடோனக்கு முதலான மொழிகளும் இங்குப் பேசப்படுகின்றன. மெக்சிக்கோ மக்களுள் 90%

கத்தோலிக்கக் கிறித்தவர் ஆவர். சீர்திருத்தக் கிறித்தவர், யூதர் ஆகியோர் சிறுபான்மையினராக உள்ளனர். இங்கு 65% மக்கள் கல்வி அறிவு பெற்றவர்கள். இந்தியர், நீக்ரோக்கள், மெசுடிசோக்கள், உள்நாட்டு வெள்ளையர் (கியோலர்), மூலட்டோக்கள், இசுபானியர் முதலானோர் இந்நாட்டில் வாழ்கின்றனர். தொடக்கக் கல்வி 15 வயது வரையுள்ளவர்களுக்குக் கட்டாயமாகும். இங்குப் பல பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும், தொழில் நுட்பப் பள்ளிகளும், 16 பல்கலைக்கழகங்களும் உள்ளன.

பொழுதுபோக்கு: இங்குள்ளோர் விளையாட்டுகளில் நல்ல ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். காளைச் சண்டை இந்நாட்டின் தொன்மைமிக்க பொழுதுபோக்கு. கடந்த பல ஆண்டுகளாகக் கால்பந்து, கூடைப்பந்து, மட்டைப்பந்து ஆகியவற்றில் இவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் 1920க்குப் பின்னர், பல புதிய விளையாட்டுகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டுள்ளனர். இங்கு 1952-இல் கட்டப்பட்ட தேசிய விளையாட்டரங்கம் மிகப் பெரியதாகவும் அழகாகவும் உள்ளது. ஒலிம்பிக்கு விளையாட்டுகளை 1968-இல் நடத்திய பெருமையும் இவர்களுக்குண்டு. இந்நாட்டில் பல கிறித்தவ விழாக்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவற்றுள் இலாசு சான்டோசு, இரெயேசு, கேமனாமேயர் (புனித வாரம்) ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

வரலாறு: கொலம்பசு அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு (கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு) முன்னரே இங்கு மாயர்கள் என்னும் பண்பாட்டுச் செழுமைமிக்க மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் கி.பி. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நாகரிகப் பண்புகளைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் கட்டடக் கலை, வானநூற்கலை, நுண்கலை ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கினர். இசுபானியக் குடியேற்றம் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியில் மெக்சிக்கோவில் ஏற்பட்டது. ஆசுடெக்கியத் தலைநகரம் கி.பி. 1512 இல் அழிக்கப்பட்டு, அவ்விடத்தில் மெக்சிக்கோ நகரம் உருவாக்கப்பட்டது. இசுபானியர் உள்நாட்டு அமெரிக்க இந்திய மக்களுடன் கலந்தனர். ஆப்பிரிக்க நீக்கிரோக்களும் இங்குக் குடியேறினர். விடுதலை இயக்கம் கி.பி. 1822-இல் வலிமை பெற்றது, நாடும் விடுதலை பெற்றது. இசுபெயின் கி.பி. 1829-இல் மீண்டும் மெக்சிக்கோவைக் கைக்கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன. மெக்சிக்கோ கி.பி. 1836-இல் புதியதோர் அரசியலமைப்பைப் பெற்றது. பூசுட்மாண்டே

என்பவர் குடியரசுத் தலைவர் பதவியை ஏற்றார். மெக்சிகோ கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பல வெளியார் படையெழுச்சியைச் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆசிரிய இளவரசர் மாக்சிமிலியன், பிரெஞ்சுப் பேரரசரான மூன்றாம் நெப்போலியனின் தூண்டுதலால் கி.பி. 1867-இல் மெக்சிகோவின் மீது படையெடுத்தார். ஆனால் அவர் தோல்வியுற்றார்.

மெக்சிகோ அரசு அமைப்பில் 1929, 1938-ஆம் ஆண்டுகளில் பல மாற்றங்கள் தோன்றின. மெக்சிகோ 1931-இல் பன்னாட்டுச் சங்கத்தில் இடம் பெற்றதுடன், இன்று ஐ.நா. அவையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

அரசியலமைப்பு: குடியரசுத் தலைவர் ஆறு ஆண்டுகட்கு ஒரு தடவை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். இங்கு இரு அவைகள் உள்ளன. அவை முறையே பேராளர் அவை எனவும், ஆளவை மன்றம் எனவும் சொல்லப்படுகின்றன. சட்டசபை கூடாத காலங்களில் நிருவாகத்தை நிலைக்குழு மேற்கொள்கிறது. அக்குழுவில் 14 ஆளவை மன்றத்தினரும் 15 பேராளர்களும் இடம் பெற்றுள்ளனர். உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள், குடியரசுத்தலைவரால் ஆறு ஆண்டுகட்கு அமர்த்தப் பெறுவர்.

மெக்சிகோவிலுள்ள 29 மாநிலங்களும் 29 ஆளுநர்களால் நிருவகிக்கப்படுகின்றன. இவர்களைக் குடியரசுத் தலைவரே நியமனம் செய்வார். ஒவ்வொரு மாநிலமும் தனித்தனி அரசியலமைப்பு, அரசு, சட்டங்கள், சட்டமன்றங்கள் ஆகியனவற்றைப் பெற்றிருந்த போதிலும், நாட்டின் மைய அரசின் சட்டங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரக் கடமைப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு குடிமகனும் பாதுகாப்புப் படையிலோ, நாட்டுப் படையிலோ பணியாற்ற வேண்டும். கட்டாய இராணுவ சேவையை முன்பிருந்தே மேற்கொண்டு வரும் மெக்சிகோ படைத்துறை வலிமையைப் பெற்றுள்ளது. பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் இங்குச் சமஉரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மெக்சிகோ மாநிலம்: மெக்சிகோ கூட்டமைப்புக் குடியரசின் நடுவில் உள்ளது. இதன் வடபகுதி பள்ளத்தாக்காகவும், எஞ்சிய பகுதி மலைப் பாங்காகவும் உள்ளன. வெள்ளி, பொன், காரீயம், செம்பு முதலான உலோகங்கள் இங்குக் கிடைக்கின்றன. வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, சுரங்கத் தொழில் ஆகியன

இங்கு முக்கியமாக இடம் பெறுகின்றன. இதன் தலைநகரம் தோலுக்கா ஆகும்.

மெக்சிகோ நகரம்: மெக்சிகோ கூட்டாட்சிக்கும், மெக்சிகோ குடியரசிற்கும் தலைநகரமாக விளங்கும் மெக்சிகோ பெருநகரம், மெக்சிகோ மாநிலத்தின் மத்திய பீடபூமியின் தென்கோடியில் அமைந்துள்ளது. நன்கு திட்டமிடப்பட்டுக் கட்டப்பட்ட இந்நகரம் தொழில்வளம் மிக்கது. சிமெண்டு, சுவர்க்காரம், புகைப்பூஞ்சுருள், தோல்பொருள் செய்யும் தொழில்கள், பஞ்சு, காகித ஆலைத்தொழில், இரப்பர், மின்சாதனப் பொருட்கள் செய்யும் தொழில்கள், வெள்ளி வேலைத் தொழில் ஆகியன இந்நகரின் முக்கிய தொழில்களாகும்.

இந்நகரின் கவினமிகு வானுயர்ந்த கட்டடங்களும், அழகிய பூங்காக்களும் தேசிய அருங்காட்சியகம், கலைக்கூடம், கலைவளர்ச்சிக் கழகம், பல்கலைக்கழகம் முதலியனவும் பார்வையாளர்களைக் கவர்வனவாக உள்ளன. தேசிய அரண்மனை மெக்சிகோவின் வரலாற்றுப் பெருமையையும் கலைத்திறனையும் எடுத்தியம்புகிறது. இக்காலத்திய அழகிய வடிவமைப்பில் எழுப்பப்பட்டுள்ள கட்டடங்கள் - நகருக்குப் புது மெருகூட்டுகின்றன. இந்நகரின் மக்கள் தொகை 12,932,116 (1980) ஆகும்.

மெக்சிகோ வளைகுடா: வடஅமெரிக்கக் கண்டத்தின் தென்கிழக்குக் கரையோரமாகக் கரீபியன் கடலுக்கு வடமேற்கில் அமைந்துள்ளது. இது அட்லாண்டிக்குப் பெருங்கடலைச் சேர்ந்தது. இது யூக்கோட்டான் கால்வாயினால் கரீபியன் கடலுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. கடக ரேகை இவ்வளைகுடாவை ஏறத்தாழ இரு சமபாகங்களாகத் தெற்கு வடக்காகப் பிரிக்கிறது. இது ஏறத்தாழ 78° மேற்குத் தீர்க்க ரேகையிலிருந்து 103° மேற்குத் தீர்க்கரேகை வரையிலும், 17° வட அட்ச ரேகையிலிருந்து 30° வட அட்சரேகை வரையிலும் பரந்துள்ளது. இவ்வளைகுடா தெற்கில் குவாதமாலா மேற்கில் மெக்சிகோ வடக்கில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஆகியவற்றால் சூழப்பட்டுள்ளது. இதன் தலைவாயிலில் கியூபா தீவு அமைந்துள்ளது. இதில் மிசிசிப்பி, இரியோ கிராண்டே முதலான ஆறுகள் கலக்கின்றன.

இதன் கிழக்குப் பகுதியானது அட்லாண்டிக்குப் பெருங்கடலுடனும், தென்கிழக்குப் பகுதியானது கரீபியன்

கடலுடனும் இணைந்துள்ளன. இவ்வளைகுடாவின் கரையில் தாம்பா, எவோர்லின்சு, கார்ப்பசு கிறிசுடி, பிரௌன்சு வில்லி, தாம்பிகோ, மெரிடா ஆகிய துறைமுகங்கள் உள்ளன.

மெக்சிகோ வளைகுடாவின் வடக்கு, கிழக்கு, தென்கிழக்குக் கடற்கரைகள் சீரான அமைப்புகளுடன் பரந்து காணப்படுகின்றன. மேற்குக் கடற்கரையும் தென்மேற்குக் கடற்கரையும் ஒழுங்கற்ற, குறுகியனவாக உள்ளன. இவ்வளைகுடா போக்குவரத்துக்கு உறுதுணையாக உள்ளது.

ம.இ.

மெகசுதனிசு: மௌரியர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்த கிரேக்கர்களுள் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். மெகசுதனிசு அலெக்சாந்தருக்குப்பின் பாரசீகம், பாபிலோன் நாடுகளை ஆண்ட செலூக்கசு நிகேட்டார் என்பவரின் தூதராவார். சந்திர குப்த மௌரியருடன் பல்லாண்டுகள் பாடலிபுத்திரத்தில் இவர் தங்கினார். இவர், கி.மு. 324-ல் இருந்து 321-க்குள் இந்தியா வந்திருக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து ஏற்புடையது.

மெகசுதனிசு எழுதிய நூல் இண்டிகா என்பதாகும். நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அந்நூலின் ஒருசில பகுதிகளே கிடைத்துள்ளன. (காண்க: இண்டிகா) கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இசுடிராபோ, தயடோரசு ஆகியோரும், கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிளினி என்பவரும், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அர்ரியன் என்பவரும் தம் குறிப்புகளில், மெகசுதனிசை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றனர்.

பாடலிபுத்திர ஆட்சிமுறையினைப் பற்றி அறிவிப்பவை மெகசுதனிசின் குறிப்புகளேயாகும். மெகசுதனிசின் குறிப்புகளிலிருந்து மௌரியர் காலச் சமுதாய, பொருளியல் நிலைமையையும் ஒருவாறு அறியமுடிகிறது. தம்நாட்டுச் செயல்முறைகளின் அடிப்படையில் இவர் விளக்குவதால் இவருடைய குறிப்புகளில் பல பொய் போன்று தோன்றும். ஆயினும், நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர் கூறியவை உண்மையே என்பது வெளிப்படும்.

இவர் அயல்நாட்டவர் ஆதலின் தாம் கண்ணால்

கண்டவற்றை மட்டுமன்றிக் காதால் கேட்டவற்றையும், நம்பத்தகாதவற்றையும் மெய் என்று கருதிக் குறித்து வைத்துள்ளார். ஒற்றைக் கால் மனிதர், கையும் வாயும் இல்லா மனிதர், கொம்புள்ள குதிரைகள், இறகுடன் கூடிய பறக்கும் பரம்புகள், ஐந்து வயதிலேயே தாய்மையடைந்த பெண்கள், தங்கம் தோண்டும் எறும்புகள், பறக்கும் குதிரைகள் என்றெல்லாம் இவர் குறித்துள்ளவை மேற்கூறிய கருத்தை உறுதி செய்யும்.

மெகசுதனிசு ஒரு முறையே இந்தியா வந்தார். பாடலிபுத்திரம் தவிரப் பிற பகுதிகளைச் சென்று இவர் காணவில்லை. ஆதலின் வரலாற்றுக்கு மெகசுதனிசின் குறிப்புகள் பயனளித்திடா என்று கருதுவாரும் உளர். ஆயினும், இவர்தம் குறிப்புகள் பிற ஆதாரங்களுடன் ஒப்பிட்டுத் துணையாகக் கொள்ளத்தக்கன.

மெகசுதனிசின் குறிப்புகளிலிருந்து மௌரியர் கால படை, பாடலிபுத்திர ஆட்சிமுறை, சமுதாயம், பொருளாதாரநிலை ஆகியனவற்றைப் பற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

ந.க.ம.

மெகராலித் தூண்: இது இந்தியாவில் தில்லிக்கு அண்மையிலுள்ளதொரு பகுதியிலுள்ளது. இங்குள்ள இரும்புத்தூண் சாசனம் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கது. தில்லியில் குதுப்பினார் என்னும் வரலாற்றுச் சின்னம் இருக்கிறது. அந்தச் சின்னத்திற்கு அருகில்தான் மெகராலி இரும்புத்தூண் சாசனம் உள்ளது. இந்த இரும்புத்தூணில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள சாசனத்தில் சந்திரா என்னும் சொல் காணப்படுகிறது. சந்திரா என்பவர் யாராக இருக்கக்கூடும் என்பது குறித்து இன்னும் திட்டவாட்டமாக முடிவு கூறப்படவில்லை. குப்தப் பேரரசின் தலைசிறந்த முடிமன்னர்களில் ஒருவரான முதலாம் சந்திரகுப்தரைக் குறிக்கிறது என்று ஒரு சாரார் கருதுவர். முதலாம் சந்திரகுப்தர் காலமான பின்னர் அவர் நினைவாக வடமொழியில் எழுதப்பட்ட சாசனம் இரும்புத்தூணில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளதாக அவர்கள் கூறுவர். முதலாம் சந்திரகுப்தர் வங்காளத்தை வெற்றிகண்ட பின்னர் சிந்து நதியின் ஏழு கழிமுகங்களைக் கடந்து சென்று, பாலிகர்கள் என்னும் மக்களைத் தோற்கடித்துத் தம் சொந்த பலத்தாலும், தொடர்ந்து நீண்ட முயற்சிகளாலும் பூவுலகம் முழுவதையும் ஆண்டார் என்று அச்சாசனம் கூறுகிறது. பாலிகர்கள் யாவர்? இவர்கள் பாலுக்கு அல்லது

பாக்டீரியா என்னும் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். இச்சாசனத்தின் கடைசிச் சொற்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால் சந்திரகுப்தர் தம் சொந்த முயற்சியால் பெரும் பேரரசு ஒன்றினை உருவாக்கினார் என்பது புலனாகும்.

மெகராலி இரும்புத்தூண் சாசனம் பற்றிய பிறிதொரு கருத்தையும் ஆராய வேண்டும். அச்சாசனத்தில் காணப்படும் சொற்கள் இரண்டாம் சந்திர குப்தரின் சாதனைகளுடன் பொருத்திப் பார்த்தால் அவை பொருத்தமாக இருக்கின்றன என்பர். அவர் காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட நாணயங்கள் சிலவற்றில் சந்திரா என்னும் பெயர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளதைச் சான்றாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

சாசனத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள செய்தியைக் காணும்போது சந்திரா என்னும் பெயரை வேறு குறு நில மன்னர்களுக்குச் சூட்டுவது பொருத்தமாகாது. அப்பெயர் முதலாம் சந்திரகுப்தரையோ, இரண்டாம் சந்திரகுப்தரையோ குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகக் காணப்படுகிறது. சந்திரா என்னும் பெயர் முதலாம் சந்திரகுப்தரத்தான் குறிப்பிடுகிறது என்று உறுதியாகக் கூற வேறு திட்ட வட்டமான சான்றுகள் கிடைத்தால்தான் மெகராலி சாசனம் உறுதிப்படும்.

இந்தச் சந்திரா என்னும் பெயர் சந்திரகுப்த மொளரியரைக் குறிக்கிறது என்று அண்மைக் காலத்தில் சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்கள். மேற்கூறிய செய்திகளை ஆராயுமிடத்து மெகராலிச் சாசனம் இன்னும் புரியாத புதிராக உள்ளது என்னும் முடிவுக்கு வருவதே பொருத்தம்.

மெகராலி இரும்புத்தூண் பிறிதொரு செய்தியையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது. இந்த இரும்புத்தூண் ஏறத்தாழ 1500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் திறந்த வெளியில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. மழை, காற்று, தட்பவெப்பநிலை மாற்றங்கள் முதலியவை தில்லியில் மாறுபட்ட தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. கடுங்குளிர், கடுங்கோடை போன்ற முரண்பட்ட தட்பவெப்ப நிலையினால் இச்சாசனம் துருப் பிடிக்காமல் இருப்பது இந்தியர்களின் உலோகத் தொழிலின் தரத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் சிறந்த சான்றாக உள்ளது. இந்தியர்கள் உலோகக்கலையில் சிறந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு இந்த

இரும்புத்தூண் சாசனம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இராஅ

மெகல்லன்: இவர் கி.பி 1480-ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 1521-ஆம் ஆண்டு வரை வாழ்ந்த போர்ச்சுகீசிய மாலுமியாவார். கடல் வழியாக மேற்கு நோக்கிச் சென்று கிழக்குப் பகுதியை அடைந்து உலகம் உருண்டை என்பதை மெய்ப்பிக்கக் காரணமாயிருந்தவர். தம் கடற்பயணத்தால் இசுபெயின் நாட்டிற்குக் கிழக்கு உலகில் குடியேற்ற வாய்ப்புகளை நல்கியவரும் இவரே. இவர் போர்ச்சுகல் நாட்டின் கிழக்குக் குடியேற்றப் பகுதிகளின் அரசுப் பேராளர்களாக விளங்கிய பிரான்சிசுகோ டி. அல்மெய்டர் என்பவரின் கப்பற்படையில் கி.பி. 1505-இல் சேர்ந்தார். ஆப்பிரிக்காவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடைப்பட்ட கடற்பரப்பில் கடற்கொள்ளையரை அடக்க இமானுவேல் மன்னர் உருவாக்கிய அக்கப்பற்படையில் சேர்ந்து கி.பி 1505-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 25 இல் இலிசபனை விட்டுப் புறப்பட்டார். மலபார்க் கடற்கரைப் பகுதியில் நடந்த போரில் இவர் காயமுற்றார். ஆயினும், கடற்பயணம் பற்றிய செய்திகளை நன்குணர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இப்பயணத்தின் வாயிலாக இவருக்குக் கிட்டியது.

மெகல்லன் (Magellan, Ferdinand) மொசாம்பிக் கடற்கரைப் பகுதியில் கி.பி. 1506-ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் போர்ச்சுகல்லுக்குச் சொந்தமாகக் கோட்டை ஒன்று கட்டப்படக் காரணமாயிருந்தார். மீண்டும் கி.பி. 1508-இல் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்குக் கி.பி. 1509-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 2, 3, ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்ற தையு போரில் பங்கேற்றார். அவ்வெற்றி மூலம் இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் போர்ச்சுகீசியரின் செல்வாக்குப் பெருகியது. பின்பு செக்யூரா என்பவரின் கப்பற்படையுடன் கொச்சிக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கிருந்து மலாக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு நடந்த மோதலில் பிரான்சிசுகோ சொராலு என்பவரின் உயிரைக் காப்பாற்றினார். அதனால் மெகல்லனுக்கு அப்பகுதி பற்றிய நிலவியல் குறிப்புகள் கிடைத்தன.

அப்போன்சா டி அல்புகர்க்கு என்ற புதிய போர்ச்சுகீசிய அரசுப் பேராளருக்கு கி.பி. 1509 நவம்பர் 24 இல் கோவாவைக் கைப்பற்றத் துணை செய்தார். ஆனால், முகமதியர்களுக்கும் போர்ச்சுகீசியர்களுக்கு

மிடையில் மோதல்கள் தொடர்ந்தன. மலாக்காவைக் கி.பி. 1511-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்களில் போர்ச்சுகக்கீசியர் கட்டுப்படுத்திய போது மெகல்லன் ஆற்றிய பணி மிகப்பெரிது. அதனால், கீழை நாடுகளுடனான நறுமணப்பொருள் வாணிகம் பெருகியது. மீண்டும் கி.பி. 1512-இல் இலிசபன் திரும்பினார்.

மொராக்காவில் அசேமோர் என்ற இடத்தில் கி.பி. 1512-இல் நடந்த போரில் காயமடைந்து ஊனமுற்றார். எனவே, தமக்கு அதிக ஊதியத் தொகை வேண்டுமென அவர் மன்னருக்கு விடுத்த வேண்டுகோள் ஏற்கப்படவில்லை. ஆயினும் கி.பி. 1516-இல் வேறு ஏதேனும் பணியை மேற்கொள்ளுமாறு மன்னர் அவரைப் பணித்தார். அதனால் வெறுப்புற்ற மெகல்லன் இசுபெயின் நாட்டினைச் சென்றடைந்தார்.

மெகல்லன் மேற்கு நோக்கிக் கடல்வழிப் பயணம் மேற்கொண்டு கிழக்கிலுள்ள நறுமணத் தீவுகளைச் சென்றடைந்து அப்பகுதி இசுபெயினுக்குக் சொந்தமானதென மெய்ப்பிக்க முற்பட்டார். இசுபெயின் நாட்டு மன்னரின் ஒப்புதல் கி.பி. 1518 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 22-இல் அவருக்குக் கிட்டியது.

மெகல்லனும் பொலய்ரோ என்பவரும் கூட்டாக அனுப்பப்பட்டனர். மொலுக்காசுக்குப் புதிய வழி காணுமாறு பணிக்கப்பட்டது. அப்போது அப்பகுதிகளில் கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களில் இருபதிலொரு பங்கினை வைத்துக்கொள்ள அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மெகல்லன் மேற்கு நோக்கி அட்லாண்டிக்குக் கடற்பகுதியில் பயணம் மேற்கொண்டார். திரினிடாது என்னும் கப்பலுடன் சான் அன்டோனியா, கன்செப்சன், விக்டோரியா என்னும் கப்பல்களும் சென்றன. தம் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு கி.பி. 1517 இல் மெகல்லன் பியாட்ரிசு பார்போசா என்பவரை மணந்திருந்தார். அவரது பயணத் தொடக்கத்தின்போது அவருக்கு ஒரு மகனும் இருந்தான். பிரேசில், கடற்கரையைக் கடந்து கி.பி. 1519 மார்ச்சு 31 இல் சூலியன் என்னும் துறைமுகத்தைச் சென்றடைந்தார். அங்கு ஏற்பட்ட குழப்பத்தைக் கடுமையாக அடக்கினார். அங்கிருந்து கி.பி. 1520 ஆகஸ்டு 24 இல் புறப்பட்டார்.

தென்அமெரிக்காவின் தென்கோடி முனையைக் கி.பி. 1520-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 28-இல் கடந்து அமைதிப் பெருங்கடலுக்குள் நுழைந்தார். கடும் பயணத்திற்குப்பின்

மெகல்லன்

கி.பி. 1521 மார்ச்சு 6-ஆம் நாள் மரியானா பகுதியில் குவாம் என்னுமிடத்தைச் சென்றடைந்தார். பின்பு மார்ச்சு 9-இல் பிலிப்பைன்சுத் தீவுக் கூட்டங்களைச் சென்று அடைந்தார். செபு என்னுமிடத்தில் அப்பகுதி மன்னரைக் கிறித்தவ சமயத்திற்கு மாற்றினார். மசாவா என்னுமிடத்தில் பசிபிக்குக் கடல் பகுதி இசுபெயினுக்குக் சொந்தமானதென அறிவிக்கப்பட்டது. மாக்மன் தீவில் கி.பி. 1521 ஏப்பிரல் 27 இல் அப்பகுதி மக்களுடன் ஏற்பட்ட மோதலில் மெகல்லன் கொல்லப்பட்டார். அவருடன் சென்ற விக்டோரியா என்னும் கப்பல் மட்டும் இசுபெயினைச் சென்றடைந்து மெகல்லனின் எண்ணத்தை நிறைவு செய்தது.

மெகல்லனின் பயணத்தால் பசிபிக்குக் கடலினைக் கிழக்கிலிருந்து மேற்காகக் கடந்தவர் என்னும் பெயர் அவருக்குக் கிட்டியது. மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்று கிழக்கிலுள்ள தீவுகளை அடைந்து உலகைக்கடல் வழியாக வலம் வர வழிவகுத்த முதலாமவர் என்னும் பெயரையும் பெற்றார். அவருடன் பயணம் செய்த வீரரான அன்டோனியா மிகாபெட்டா என்பவர் அப்பயணம் பற்றிய முழுவிவரத்தையும் அறிவித்தார். இத்தாலிய மொழியில் 1906-இல் எழுதப்பட்டிருந்த அவரது நூலினை இராபர்ட்சன் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து மெகல்லனின் உலகைக் சுற்றிய கடற்பயணம் என்னும் ஆங்கிலத் தலைப்பில் இரு பகுதிகளாக வெளியிட்டார். நிலவியல் கண்டுபிடிப்புகளில் மெகல்லனின் பணி ஒரு மாபெரும் சாதனையாகும்.

மெசபொடேமியா: இது கிரேக்க மொழிப் பெயராகிய மெசபொடேமியா என்பதன் பொருள் இரண்டு ஆறுகளின் இடைப்பட்ட பகுதி என்பதாகும். இதன் பொருளுக்கேற்றவாறு அமைப்பைப் பெற்றுள்ள மெசபொடேமியா கிரீசு, யூபிரடீசு என்று கூறப்படும் இரண்டு பழம்பெரும் ஆறுகளின் இடைப்பட்ட பகுதியில் பிறைவடிவில் அமைந்துள்ள சமவெளிப் பகுதி ஆகும். மேலும், வடக்கே துருக்கி மலைத் தொடர், தெற்கே பாரசீசு வளைகுடா, கிழக்கே சாக்ரசு மலைத் தொடர், மேற்கே கிரியா நாட்டுப் பாலைவனச் சரிவு ஆகியவற்றிற்கிடையே அமைந்துள்ளது இந்நிலப்பகுதி. இப்பகுதி இக்கால ஈராக்கு நாட்டின் ஆட்சி எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள பெரும்பகுதியாகும்.

இவ்விடம் உலகநாகரிகத்தின் பிறப்பிடம் என்றும் நாகரிகத்தின் தொடட்டில் என்றும் பலவாறு வரலாற்றறிஞர்களால் புகழப்படுகிறது. இங்கேதான் இன்றைய உலக மக்களின் பழமையான நாகரிகங்களான சுமேரிய நாகரிகம், பாபிலோனிய நாகரிகம், அசிரிய நாகரிகம் போன்றவை தோன்றின. மெசபொடேமியா நிலப்பகுதியை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை கீழ்தெற்கு, மேல் வடக்கு என்பன. அவை முறையே பாபிலோனிய, அசிரிய நாகரிகத்தைக் கொண்டனவாக இருந்தன.

மெசபொடேமியா

தென்மேற்கு ஆசியாவில் வேளாண்மைக்குச் மிகச் சிறந்த ஒரே இடமாக இது காணப்படுகிறது. இதன் இன்றியமையாத பயிர்கள் கோதுமை, மக்காச் சோளம்,

பார்லி முதலியவையாகும். இப்பகுதியின் நாகரிகக் காலங்களில் உலோகங்களும், நன்கு வளர்ச்சிபெறாத எழுதும் முறையும் காணப்பட்டன. இச்சமவெளிப் பகுதியில் நாகரிகம், நகர நாகரிகமாக விளங்கியது. உர், உருக்கு, நிப்பசு, பாபிலோன், கவர், கலப்பு, கசரா, செமத்தது நாசத்து, இசு, இலகாச்சு, இலார்சா, மரி, நிம்ருத்து, உபாயத்து, தயா, சமரரா, அல் அபித்து போன்றவை இப்பகுதியில் விளங்கிய முக்கிய நகரங்களாகும்.

இந்நிலப்பகுதியில் தொல்பொருள் அறிஞர்களால் பல காலக்கட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளின் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முத்திரைகளும், இந்திய நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமான சிந்துவெளியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முத்திரைகளும் முற்றிலும் ஒரேமாதிரியான தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பதால், பழங்காலம் தொட்டே அதாவது குறிப்பாக கி.மு. 3000 ஆண்டின் இறுதியில் இருந்தே இந்தியாவிற்கும் மெசபொடேமியாவிற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

இதன் முற்கால வரலாறு பற்றிய காலக்கணிப்பு C-14 என்று சொல்லக்கூடிய கரிப்பகுப்பு ஆய்வு முறை என்ற இக்கால அறிவியல் முறையின் கீழ்க் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் வரலாற்றுக்கால வரையறை இப்போது கிடைக்கக்கூடிய எழுதப்பட்ட சான்றுகள் மூலம் கிடைக்கின்றன. ஆனால், வரலாற்றறிஞர்களிடையே இதுபற்றிப் பல மாறுபட்ட கருத்துகளும் காணப்படுகின்றன. இதன் தொல்பொருள் ஆட்சிக்காலம் ஏழாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் (கி.மு.3000) இதைப்பற்றிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல்லை.
2. பண்டைய சுமேரிய காலம் (கி.மு. 3000- கி.மு. 2400). இதைப்பற்றிய தொடர்ச்சியான வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் சான்றுகளும் உள்ளன.
3. ஆகாடெ காலம் (கி.மு.2371 - கி.மு. 2255).
4. குடியா, உர், மூன்றாம் அரசு பரம்பரைக்காலம் (கி.மு. 2230 - கி.மு. 2006).
5. இசின் இலார்சா நாடுகள் பாபிலோன் முதல் அரசு மரபுக் காலம் (கி.மு.2017-1763).
6. காசைட்டு மரபுக்காலம் (கி.மு. 1740 - கி.மு. 1150)
7. அசிரிய வல்லாட்சியும் புதிய பாபிலோனியப் பேரரசும் அமைந்த காலம் (கி.மு. 1150 கி.மு.539).

இதன் பின்னர், இந்நிலப்பரப்பு மாவீரன் அலெக்சாந்தரின் ஆட்சியையும், பின் அரேபியர்களின் படையெடுப்பு முதல் 1918 வரை உதுமானியத் துருக்கியர்களின் ஆட்சியையும், 1918-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர்களின் ஆதிக்க ஆட்சியையும், 1932 முதல் 1939 வரை சுதந்திரப் போராட்ட நிலையையும், 1939 முதல் 1945 வரை இரண்டாம் உலகப் போரின் போது பிரிட்டனின் ஆக்கிரமிப்பு நிலையையும், 1945 முதல் 1958 வரை மக்களிடையே ஏற்பட்ட சமூக விழிப்புணர்ச்சியையும், அதனால் 1958 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட புரட்சியையும், 1963 முதல் 1968 வரை நடைபெற்ற இராணுவ ஆட்சியின் தன்மையினையும், அதன்பின் 1968 முதல் பொதுநலக்கூட்டுக் கொள்கைப் பற்றாளர்களுடைய ஆட்சியையும் கண்ட நிலப்பரப்பாக உள்ளது.

பா.ஜெ.

மெசீனா கடற்கழி: இது ஐரோப்பாவில், இத்தாலிய முந்நீரகத்தை சிசிலித் தீவினின்று பிரிக்கும் கடற்கழி

ஆகும், இது 32 கி.மீ. நீளமுடையது. இதன் அகலம் 3.2 கி.மீ. முதல் 16 கி.மீ. வரை விரிந்தும் சுருங்கியும் உள்ளது. இது, அயோனியக் கடலையும் திரீரேனியன் கடலையும் ஒன்று சேர்க்கின்றது. இக்கடற்கழிப் பகுதி மிகுதியான கொந்தளிப்புடையது. நாவாய்ப் போக்குவரத்து இப்பகுதியில் எளிதாக இல்லை.

இரெஅ.

மெசீனா நகரம்: மெசீனா கடற்கழியில் சிசிலியின் தென்கிழக்கில் உள்ள மெசீனாநகரம் இதே பெயரை உடைய ஒரு மாநிலத்தின் தலைநகராக விளங்குகிறது. மக்கள் தொகை 2,63,924 (1983). வாணிகச் சிறப்புமிக்க இத்துறைமுகம் ஒரு பெரும் தொழில் நகராக வளர்ந்து உள்ளது. உணவுப் பொருள்கள் பக்குவப்படுத்துதல், இரசாயனப் பொருள் உற்பத்தி, மருந்துப் பொருள்கள் செய்தல் முதலிய தொழில்கள் இங்குச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இந்நகரம் கி.மு. 8-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஒரு கிரேக்கக் குடியேற்றமாக உருவெடுத்தது. பல போர்களை

மெசீனா கடற்கழி

வேண்டியிருந்தது. பிறகு உரோமப் பேரரசுடனும் இது இணைந்தது. அரேபியர் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இதை வென்றனர். நார்மானியர் கி.பி. 1061இல் இதை அரேபியரிடமிருந்து விடுவித்தனர். சிறந்த பட்டுத் தொழில் இங்கு வளர்ச்சியுற்றது. ஆனால் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் அத்தொழில் சிதைந்தது. இசுபானியப் போர்பன் மன்னர்கள் மெட்சினாவை வென்றனர்.

இவ்வாதிக்கத்தை எதிர்த்துக் கி.பி. 1774 முதல் 1778 வரை மெட்சினியர் வீரமாகப் போராடினர். இத்தாலிய ஐக்கியத்திற்கு உதவிய கரிபால்டி கி.பி. 1860 இல் மெட்சினாவை வென்றான். அந்நகரில் கி.பி. 1783, 1908 ஆகிய ஆண்டுகளில் பெரும் நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டுப் பேரளவில் அழிபாடுகள் நேர்ந்தன. பிந்திய (1908) நிலநடுக்கத்தின் விளைவாக அந்நகரத்தின் கட்டடங்களில் 90 விழுக்காடு அழிந்தன: 80,000 உயிர்கள் நாசமாயின. பல அழகிய மாளிகைகளும் திருச்சபைகளும் இடிந்துபோயின. அதன் பிறகு, புதிய முறையில் நிலநடுக்கத்தை எதிர்த்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகையில், நகரம் புதிய நிருமாணம் பெற்றது. இரண்டாம் உலகப் போரில், இத்தாலியை எதிர்த்து வந்த நேசநாட்டுப் படைகள், மெட்சினாவை 1943 இல் தம்வசப்படுத்தின. சிசிலியும், முசோலினியின் ஆட்சியினின்று விடுபட்டது. இப்பொழுது இத்தாலியக் குடியரசின் கீழ் சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

தெ.பா.

மெட்சு: இது பிரான்சு நாட்டின் வடகிழக்கில் உள்ள ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரம் ஆகும். மோசேல் (Moselle) ஆற்றங்கரையிலுள்ள மெட்சு (Metz), மோசேல் ஆட்சி வட்டாரப் பகுதியின் தலை நகராகவும், ஒரு சிறந்த வணிக மையமாகவும் பண்பாட்டு மையமாகவும் விளங்குகிறது. மெட்சு நகரத் தொகுதியின் மக்கள் தொகை 1,81,191, நகரின் மக்கள் தொகை 1,17,199 (1975). பல தொழில்கள் இங்கு வளர்ந்துள்ளன. சிறப்பாக, உலோகத் தொழில், இயந்திர உற்பத்தி, புகையிலை, ஆடை உற்பத்தி, உணவுப் பண்டங்கள் தயாரித்தல் முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன.

வரலாறு: உரோமனியர் காலத்திற்கு முற்பட்ட இந்நகரம், காலிக்கு (Gallic) மக்களால் ஒரு பகுதியினரின் தலைநகராகத் திகழ்ந்தது. உரோமானியர்

கால் (Gaul) நாட்டை வென்றபின், அவர்கள் ஆட்சியில் மெட்சு மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது. உரோமப் பேரரசு சிதைவுற்று வந்த காலத்தில் கி.பி. 406 இல் வாண்டலர்களும், கி.பி. 451 இல் ஊணர்களும் மெட்சில் படையெடுத்து அதை அழிவுறச் செய்தனர். பிறகு கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சில் மெரோவிஞ்சிய பிராங்கியப் பேரரசு ஏற்பட்ட பின், மீண்டும் மெட்சின் கிழக்குப் பகுதிக்கு மெட்சு, தலை நகராயிற்று. மாவட்டச் சமயத் தலைவர் இருக்கையாகவும் புகழ்பெற்றது.

பிராங்கியப் பேரரசு கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாகப் பிளவுபட்டபின், மெட்சின் ஆயர்கள் தங்கள் சமய நிலையத்தின் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். புனித உரோமப் பேரரசு, பெரும் நிலப்பகுதியை மெட்சு சமய நிலையத்திற்கு மானியமாகக் கொடுத்தது. மெட்சு கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டிலேற்பட்ட கரோலிங்கிய மறு மலர்ச்சிக் காலத்தில், ஒரு சிறந்த பண்பாட்டு மையமாகத் திகழ்ந்தது. இது கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் சிறந்த வணிக மையமாகவும் வளர்ச்சி பெற்றது. யூத இன மக்களின் முக்கிய குழுவினர் இங்கே வாழ்ந்தனர். மெட்சு கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு சுதந்திரப் பேரரசு நகர் என அறிவிக்கப்பட்டது. பிறகு, பேரரசிலேயே செல்வச் செழிப்பிலும் மக்கள் தொகையிலும் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரங்களுள் ஒன்றாக வளர்ச்சியுற்றது. சமயச் சீர்திருத்தக் காலத்தில் (கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில்) மெட்சு, சமய எதிர்ப்பியக்கத்தை வரவேற்றது. ஆனால் தீவிரவாதிகளான கால்வீனிய சமயத்திற்கு இங்கு ஆதரவு இல்லை. மெட்சு நடுத்தர வகுப்பினர், பிரான்சின் முடியாட்சியை ஆதரித்தனர். பிரான்சு மன்னன் இரண்டாம் என்றி கி.பி. 1552-இல் மெட்சை தனது நேர் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டாந்தான். செருமானியப் பேரரசன் 5-ஆம் சார்லசு, மெட்சைக் கைப்பற்றப் பல முயற்சிகள் செய்தான். ஆனால் மெட்சு அவற்றை வீரத்துடன் எதிர்த்து வந்தது. ஐரோப்பாவில் நடந்த முப்பதாண்டுப் போரின் (கி.பி. 1618 - 1648) முடிவில் கையொப்பமிடப்பட்ட வெச்ட்டுபாலியா (Westphalia) உடன்படிக்கையின்படி மெட்சு, பிரான்சு வசமே இருக்க வேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்டது.

அதன்பின் மெட்சு கோட்டை கொத்தளங்களுடன் கூடிய முக்கிய பாதுகாவல் நகரமாக விளங்கியது.

இதற்கும் பிரசியாவுக்குமிடையே, கி.பி. 1870-இல் நடைபெற்ற போரின்போது, பிரசியப்படை மெட்சை முற்றுகையிட்டது. இரண்டு மாத முற்றுகைக்குப் பின், 1,79,000 பிரான்சுப் போர் வீரர்கள் மெட்சு உட்பட்ட கிழக்கு உலொரையன் பகுதி, கி.பி. 1871 முதல் 1918 முடிய செருமானிய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தது. அக்காலத்திலும் பிரெஞ்சு மொழி பேசும் மக்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த மெட்சு பிரான்சுக்கு ஆதரவாகவே இருந்து வந்தது. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், செருமனியின் முற்றுகைக்கு உட்பட்டிருந்து மெட்சு மிகவும் துயருற்றிருந்தது.

மெட்சுப் பகுதியில் பண்டைய கால, உரோமானிய காலத்திய அழிபாட்டுச் சின்னங்களை இன்றும் காணலாம். அவற்றுள் சிறப்பாக, கட்டுக் கால்வாய், வெந்நீர் ஊற்றுக் குளியலிடங்கள், சுற்றுலா மாளிகை, அரங்கப் பகுதிகள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இடைக்காலத்திற்குரிய பல சின்னங்களும் இந்நகரில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. புகழ்பெற்ற மாவட்டக் கிறித்தவத் திருக்கோயிலான புனித எட்டனே இங்கு உள்ளது. இது ஏறத்தாழக் கி.பி. 1221 முதல் 1516 வரை உள்ள காலப் பகுதியில் கட்டப்பட்டதாகும். மேலும் கி.பி. 13 முதல் 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரை விளங்கிய வீடுகளையும் சதுக்கத்தையும் இங்குக் காணலாம்.

தெ.பா.

மெட்டர்னிக்கு (கி.பி. 1773 - 1859): இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஐரோப்பிய அரசியலில் தன்னிகரற்ற இராசதந்திரியாக விளங்கியவர். அக்காலக் கட்டத்தில் தம் சொல்லாலும் செயலாலும் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் செல்வாக்குப் பெற்று திகழ்ந்தவர். இவர் புரட்சி இயக்கங்களை அடியோடு வெறுத்தார்.

மெட்டர்னிக்கு (Metternich) கி.பி. 1773-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் கி.பி. 1795-ஆம் ஆண்டு ஆசுத்திரிய அமைச்சர் கானிட்சின் பேத்தியை மணந்தார். இத்திருமண உறவு இவரது செல்வாக்கைப் பெரிதும் உயர்த்தியது. இவர் தம் 36-ஆம் வயதில் ஆசுத்திரிய அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார். ஏறக்குறைய 39 ஆண்டுகாலம் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். கி.பி. 1815-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1848-ஆம்

ஆண்டு வரை உள்ள ஐரோப்பிய வரலாறு மெட்டர்னிக்கின் காலம் என்று கருதப்படும் என்னும் அளவிற்கு இவர் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்.

மெட்டர்னிக்கு

ஆசுத்திரிய அரசின் தூதராகப் பதவியில் அமர்ந்து பின்னர் படிப்படியாக தம் திறமையின் மூலம் ஆசுத்திரியாவின் தலைமை அமைச்சராகக் கி.பி. 1809 இல் பதவியேற்றுக் கி.பி. 1848-ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து பணியாற்றினார். பிரான்சுக்கு எதிராகக் கி.பி. 1813 இல் நான்காம் கூட்டணி அமைப்பதில் வெற்றி பெற்று இலிப்சிக் (Leipzig) போரில் நெப்போலியனைத் தோற்கடிப்பதில் பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டார்.

நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் வியன்னா மாநாடு கூடியபோது அதில் முதன்மைப் பங்கேற்று ஆசுத்திரிய நலனைப் பெரிதும் பாதுகாத்து இத்தாலியிலுள்ள இலம்பார்டியையும், வெனிசியாவையும் ஆசுத்திரியாவிற்காகப் பெற்றார். தசுகனி, பார்மா, மொடினா ஆகியவற்றில் ஆப்சுபர்க்கு அரச மரபினரை அமர்த்தினார். (ஆசுத்திரியப் பேரரசரும் ஆப்சுபர்க்கு மரபினராவார்). இத்தாலியில் மேலும் பல பிரிவுகளை உருவாக்கி அந்நாட்டின் அரசியல் ஒற்றுமையைக் குலைத்துப் புரட்சியைத் தடுக்க முற்பட்டார்.

மேலும் இவர் செருமானியக் கூட்டிணைவிற்கு ஆசுத்திரியா தலைமைப் பொறுப்பேற்கும்படி செய்தார். மக்களாட்சி முறை செருமனியில் ஏற்படாதவாறு கி.பி. 1819-ஆம் ஆண்டு கார்லசுபாது ஆணைகளைப் பிறப்பித்தார். அவ்வாணைகள் செருமனியில் முற்போக்கு இயக்கம் தோன்றுவதை ஒடுக்கின.

ஐரோப்பிய வல்லமைச் சமநிலை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிற நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் வல்லரசுகள் தலையிடும் முறையை, திரோப்பா குறிப்பின் மூலம் கொண்டு வந்தார்.

வியன்னா ஏற்பாட்டினைப் பாதுகாப்பதற்காக நான்கு பெரிய வல்லரசுகள் (ஆசுத்திரியா, உருசியா, பிரசியா, இங்கிலாந்து) அடங்கிய நால்வர் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்தினார். நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் சிக்கல்களை ஆராய ஒரு குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் கூட்டங்கள் நடத்தி, முடிவுகளை உறுப்பினர் நாடுகள் தங்கள் ஒப்புதலை அளித்தன. இவ்வாறாக ஐரோப்பியக் கூட்டணி உருவாகியது. அதன் விளைவாக நான்கு மாநாடுகள் எயிலா சப்பேல், திரோப்பா, இலெய்பாக், வெரோனா ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றன. பிற நாடுகளின் உள்நாட்டுச் சிக்கல்களில் தலையிடும் நிலையை இங்கிலாந்து ஏற்றுக்கொள்ளாததால் வெரோனா மாநாட்டிற்குப் பிறகு இங்கிலாந்து கூட்டணியிலிருந்து விலகியது. அதற்குப் பின்னர் மாநாடு எதுவும் நடைபெறவில்லை.

ஆசுத்திரியப் பேரரசு கி.பி. 1815-ஆம் ஆண்டில் பல்வேறுபட்ட இனங்கள் (செருமானியர், மாகியார், செக்குகள், இசுலாவிகள், இத்தாலியர்) கொண்ட அரசாகத் திகழ்ந்தது. அவர்கள் வெவ்வேறு மொழி பேசினர். அவர்களை இணைக்கும் பாலமாகப் பேரரசர் திகழ்ந்தார். இனத்தாலும், மொழியாலும் வேறுபட்டிருந்த மக்களைக் கொண்டிருந்த பேரரசு, தேசிய உணர்வு வலிமை பெற்றால் வீழ்ந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த மெட்டர்னிக்கு ஆசுத்திரியாவைப் பழங்காலப் பற்றுக்களடங்கிய பிற்போக்குத் தன்மையின் இருப்பிடமாக மாற்றினார். தம்முடைய கொள்கையில் தீவிரமாக இருந்த மெட்டர்னிக்கு இத்தாலியிலும், இசுபெயினிலும், செருமனியிலும் தோன்றிய புரட்சி இயக்கங்களை வலிமையுடன் ஒடுக்கினார்.

உருசியாவின் பேரரசர் அலெக்சாந்தர் தொடக்க நிலையில் முற்போக்குவாதியாகத் திகழ்ந்தார். ஆனால், மெட்டர்னிக்கின் கவர்ச்சியான சொற்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பின்னர் பிற்போக்குவாதியாகத் தன்மை மாற்றிக் கொண்டார். அதனால் கிரேக்கர்கள் துருக்கி சுல்தானின் கொடுமைகளுக்கு எதிராகக்

கிளர்ந்தெழுந்தபோது அவர்களுக்குத் தொடக்கத்தில் எந்தவித உதவியும் செய்யாதிருந்தார்.

பிரான்கு மீண்டும் வலிமையடைவதைத் தடுக்கும் பொருட்டுப் பிரான்சின் எல்லை நாடுகளை வலிமையுடையனவாகவும், அவற்றின் நிலப்பரப்பை விரிவுபடுத்தியும் உருவாக்கினார். அதன் மூலம் ஆலந்து, பிரசியா, பியட்மாண்டு ஆகிய வலுவுள்ள நாடுகள் பிரான்சைச் சுற்றிலும் உருவாயின. மெட்டர்னிக்கு ஐரோப்பாவின் தலைமை அமைச்சர் என்று அழைக்கப்படும் அளவிற்குக் கி.பி 1815-ஆம் ஆண்டு முதல் 1848-ஆம் ஆண்டு வரை ஐரோப்பிய நாடுகளின் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் பேரமைச்சராக விளங்கினார். ஆனால் இவருடைய கொள்கையும் நடவடிக்கைகளும் புரட்சிக்காரர்களை நசுக்க முடிந்ததே தவிரப் புரட்சிக் கருத்துகள் பரவுவதைத் தடுக்க இயலவில்லை. இறுதியில் புரட்சிக் கருத்துகளே வெற்றி பெற்றன. மெட்டர்னிக்கின் பிற்போக்கு வாதம் 1848-ஆம் ஆண்டில் வீழ்ந்தது.

கி.பி. 1848-ஆம் ஆண்டில் வெடித்த புரட்சி ஐரோப்பிய நாடுகளை ஆட்டுவித்தபோது மெட்டர்னிக்கு நாட்டை விட்டுச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது. இங்கிலாந்திற்குத் தப்பி ஓடிய இவர் கி.பி. 1859-ஆம் ஆண்டு இறந்தார். பெருமெள்ள மெனப் பெருக்கெடுத்தோடிய மக்களாட்சிக் கருத்துக்களால் இவருடைய பிற்போக்குவாதம் அடித்துச் செல்லப்பட்டது.

மெண்டசு பிரான்கு: இவர் பிரான்கு நாட்டின் பொருளாதார வல்லுநரும் அரசியல் அறிஞருமாவார். இவர் பிரான்கு அரசியலில் பேராளரவையின் உறுப்பினராகவும், அமைச்சராகவும், பிரதமராகவும் நற்பணி ஆற்றியவர். அயல்நாட்டு நல்லுறவை ஏற்படுத்திய மெண்டசு பிரான்கு (Mendes France) பிரான்சின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்தப் பாடுபட்டார்.

இவர் பிரான்கு நாட்டில் உள்ள பாரிசு மாநகரில் 1907-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 11-ஆம் நாள் பிறந்தார். இவர் பாரிக் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த

இகோல்தே சயன்சு பாவிடிக்கு கல்லூரியில் பயின்று பட்டம் பெற்றார். பின்னர் டாக்டர் பட்டமும் பெற்றார். சட்டம் பயின்ற இவர் 21 வயதிலேயே வழக்குரைஞராகச் சேர்ந்தமை வியக்கத்தக்க செய்தியாகும். உலூவியர்சு நகரில் வழக்குரைஞர் தொழிலை மேற்கொண்ட இவர், பல பொருளாதார நூல்களை இயற்றிப் புகழ் பெற்றார். பொருளாதாரத் துறையில் தலைகிறந்த அறிஞராகப் புகழ்பெற்ற இவர் அரசியலில் புகுந்தார். இவர் 1932 ஆம் ஆண்டு தீவிரவாதம் சார்ந்த சமதருமவாதியாக அரசியல் வாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்தார், இவர் போராளர் மன்றத்தின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் இவர் 1938இல் இலியோன் புளூம் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கத்தில் கருவூலத்துறையின் நேர்உதவிச் செயலாளராகச் சிறிது காலம் பணிபுரிந்தார். செருமானியின் பிரெஞ்சுப் படையெடுப்பிற்குப் பின்னர், இவர் வட ஆப்பிரிக்காவில் கைது செய்யப்பட்டார். இவர் 1942 இல் சிறையிலிருந்து தப்பினார். இலண்டனில் இருந்த தளபதி சர்லசு திகாலேயின் சுதந்திரப் பிரான்சுப் படையில் சேர்ந்து பெரும்பணி ஆற்றினார். பின்னர் இவர் பிரான்சுத் தேசிய விடுதலைக் கழகத்தின் ஆணையாளராகப் பதவியேற்றுப் பணி புரிந்தார். அச்சமயத்தில்தான் 1944 பிப்ரவரியில் பிரான்சு பிரிட்டன் நிதி ஒப்பந்தத்தில் இவர் கையெழுத்திட்டார். குலையில் நடைபெற்ற பிரிட்டன் உட்க நிதி மாநாட்டிற்குப் பிரான்சு நாட்டிலிருந்து சென்ற தூதுக்குழுவின் தலைவராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாரிசு விடுதலை பெற்ற பின்னர், 1944-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் நான்காம் நாள் மெண்டசு பிரான்சு தெகாலேயின் அரசில் தேசிய பொருளாதார அமைச்சராக அமர்த்தப்பட்டார். ஆனால் பணவீக்கத்திற்கு எதிரான இவரது பொருளாதாரக் கொள்கையில் கருத்துரு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததால், அடுத்த ஆண்டே இவர் பதவியிலிருந்து விலகினார்.

மெண்டசு பிரான்சு

இவர் 1947 முதல் 1950 முடிய ஐக்கிய நாடுகளின் பொருளாதார, சமூக கழகத்தில் பிரான்சுத் தூதுக்குழுவின் உறுப்பினராகப் பணி புரிந்தார். குடியரசுத் தலைவர் இரெனிகோட்டியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க 13.6.1954 இல் இவர் அமைச்சரவையை நிறுவினார். இவர் 5 நாட்கள் கழித்துத் தலைமை அமைச்சராகவும் பொறுப்பு பெற்றார். புதிய தலைமை அமைச்சரான பின்னர் இவர் அயல் நாட்டுறவில் அக்கறை கொண்டு பல நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டார். செஞ்சீனாவின் தலைமையமைச்சர் குயென் லாயுடன் இவர் நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, வியட்னாமில் அமைதி உடன்படிக்கை ஏற்பட வழிவகுத்தார். உலக விவகாரங்களில் இவரது அணுகுமுறை அமைதியை நிலைநாட்டுவதாக அமைந்தது. அரசியல் துறையில் பல சாதனைகளைப் புரிந்த போதிலும், இவரது வடஆப்பிரிக்கக் கொள்கை இவரது வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இவரது தாராளக் கொள்கை இவரது ஆட்சியைப் பெரிதும் சீர்கெடச் செய்தது. ஆதலின் இவர் 1955-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 5 ஆம் நாள் பதவியை இழந்தார்.

பதவியிலகியதுடன், மெண்டசு பிரான்சின் அரசியல் வாழ்வு முற்றுப் பெறவில்லை. இவர் 1956 ஆம் ஆண்டு சனவரி முதல் மே முடிய கய் மோலட்டு என்பாரின் அமைச்சரவையில், இலாக்கா இல்லாத அமைச்சராகப் பொறுப்புபெற்றார். இவர் 1982இல் இறந்தார்.

ம.இ.

மெண்டல் கிரிகர் சோகன்: இவர் ஓர் உரோமன் கத்தோலிக்கப் பாதிரி ஆவர். இவர் கி.பி 1822-ஆம் ஆண்டு ஆகத்தீர்ய நாட்டில் இருக்கும் எயின்செண்ட்டார் என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். மெண்டல் கிரிகர் சோகனின் இயற்பெயர் சான்மெண்டல் Johann Mendel) என்பதாகும். ஆனால் இவர் தன் பெயரில் அகசுதீனியன் முறைப்படி கிரிகர் (Gregor) என்னும் சொல்லை இணைத்துக்கொண்டார்.

பள்ளிகளில் ஆசிரியர் தேவைப்பட்டதால் அகசுதீனியர் இவரை மேற்படிப்பிற்காக வியன்னாப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பினார். அங்கு இவர் கணிதம், விலங்கியல், தாவரவியல் ஆகிய துறைகளைப் பயின்றார். வியன்னாவில் கி.பி. 1853 ஆம் ஆண்டு வரை

தன் படிப்பைப் பயின்று பின் ஓர் ஆண்டு கழித்துப் புரூயன் என்ற இடத்தில் இரியல்கூல் என்ற பள்ளியில் இயற்பியல் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். இவர் இங்கு 14 ஆண்டுகள் தன் ஆசிரியப் பணியைத் தொடர்ந்தார். இங்குப் பணி செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் இவர், அவரை, பட்டாணிச் செடிகளின் தலைமுறைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் மரபு நிலையின் நுட்பச்செயலை ஆராய்ந்தார். இதன்மூலம் இவர் மரபு நிலையில் சில முக்கிய விதிகளைக் கண்டுபிடித்தார்.

மெண்டல் கிரிகர் சோகன்

மெண்டல் தம் ஆராய்ச்சியில் ஏழு வித வேறுபாடுகளைக் கொண்ட பட்டாணி, அவரை விதைகளின் கலப்பினத்தை ஆராய்ந்தார். அவருடைய பரிசோதனை முடிவிலிருந்து கருமூல வடிவத்தின் சுற்றுப்பாதையில் இருக்கும் சில கூறுகள் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கு மரபுநிலைப் பண்புகளை ஊடனுப்புவதற்குக் (Transmission) காரணமாக உள்ளன என்று முடிவு செய்தார். அந்தக் கூறுகளே இன்று இணை மரபுக் கூறுகள் எனப்படுகின்றன. மரபுநிலையில் ஆதிக்கப் பண்பும், பின்தங்கிய பண்பும் பற்றிய அவர் கருத்து சிறப்பான ஒன்றாகும்.

இவர் ஆராய்ந்து கூறிய மரபு நிலை விதிகள். அ. ஒருமைப்பாடு கொள்கை, ஆ. பிரித்தல் விதி, இ. தனித்தன்மைக் கொள்கை முதலியனவாகும்.

அ. ஒருமைப்பாட்டுக் கொள்கை: இரண்டு முற்றிலும் வேறுபட்ட இனங்கள் கலக்கும்பொழுது அதனின்று தோன்றும் பொருள் ஒருமித்திருக்கும். அதே மரபுமுறையில் ஆண், பெண் இனப்பெருக்க அணுக்கள்

இணை முக்கியத்துவம் பெற்றவை. உறுப்புகளின் வளர்ச்சி நடுநிலையாகவும் இருக்கலாம், அல்லது ஆதிக்க, பின்தங்கிய பண்புடையதாகவும் இருக்கலாம்.

ஆ. பிரித்தல் விதி: முதல் தலைமுறையைச் சார்ந்த ஆள்களின் கலப்பினத்தால் (F1) தோன்றும் இரண்டாம் தலைமுறைப் பண்புகள் வேறுபட்டனவாக இருக்கும்(F2). மரபுநிலைச் சாயல் ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதத்தில் பிரிக்கப்படுகிறது. இது இரண்டிற்கும் இடையேயான நடுநிலைச் சாயலைக் கொண்டிருந்தால் 1:2:1 என்ற விகிதத்தில் பிரியும். அதுபோல் முதல் தலைமுறையில் ஆதிக்கப் பண்பு வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தால் 3:1 என்ற விகிதத்தில் பிரியும்.

இ. தனித்தன்மைக் கொள்கை: பலவிதங்களில் வேறுபட்ட இனங்கள் கலந்தால் அதனால் உருவாகும் இனம் முற்றிலுமாக வேறுபட்டுத் தனித்தன்மை உடையதாக இருக்கும்.

மெண்டல் செய்த சோதனைகளின் முடிவுகளைப் பற்றிய சில கட்டுரைகள் மட்டுமே வெளிவந்தன. அவற்றில் முக்கியமான இரண்டு சோதனைக் கட்டுரைகள். 1. தாவரக் கலப்பினச் சோதனைகள், 2. செயற்கை முறை ஐரேசியக் கலப்பினம் (கி.பி. 1869) ஆகியனவாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுரைகள் அனைத்தும் இவரின் இறப்பிற்குப் பின்னும் பல காலமாகக் கவனிக்கப்படாமலே இருந்தன. மெண்டல் ஓர் அறிவியல் அறிஞர் என்று உலகம் அறியும்முன்னே கி.பி. 1884-இல் இவர் மறைந்தார்.

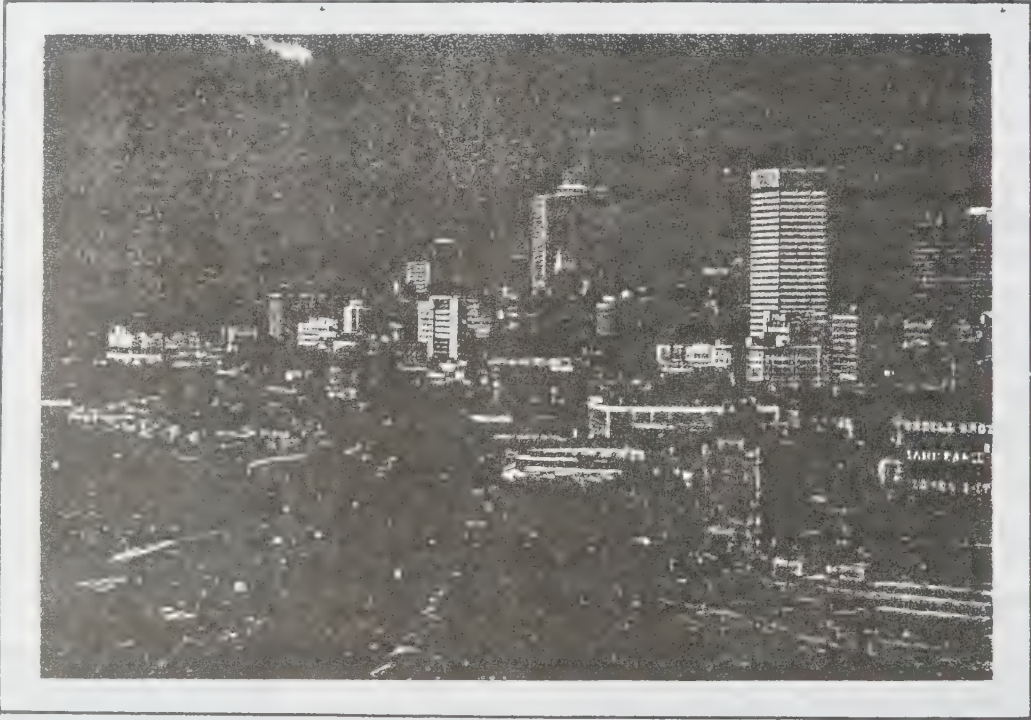
மெண்டலின் இறப்பிற்குப் பின்பு இவர்தம் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் 1900-இல் தாவரவியல் அறிஞர்களான ஆலந்தைச் சேர்ந்த கியூகோ தி ரைசு, செருமனைச் சேர்ந்த கார்ல் எரிக் கோவன்சு ஆசுத்திரியாவைச் சேர்ந்த எரிச் செர்மார்க்கு ஆகியோரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பிறகு மெண்டலின் பரிசோதனைகள் மீண்டும் இவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டன. அவற்றின் முக்கியத்துவம் அறியப்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்ட மூலக் கட்டுரையில் இருந்து மெண்டலின் விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

பி.சா.

மெம்பிசு: இது பண்டைய எகிப்திய நகரம். எகிப்து நாகரிகச் சிறப்புப் பெற்றிருந்த பண்டைக் காலத்தில் கி.மு. 3100 முதல் கி.மு. 2258 வரை நிலவிய நாட்டின் தலைநகராக மெம்பிசு (Memphis) விளங்கியது. கெய்ரோ நகரின் அண்மையில் நைல் ஆற்றுக் கழிமுகத்தில் இந்நகரம் சிறப்புற்றிருந்தது. இந்நகரை நிறுவிய மீன்சு என்ற மன்னன், ஐக்கிய எகிப்தின் முதல் அரசனாகக் கருதப்படுகிறான். மெம்பிசு நகரத்தின் கடவுளுக்கு தா (Ptah) என்று பெயர். புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக, மெம்பிசு நகரின் பழைய கட்டடங்களும் சிலைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் தா கடவுள் கோயில், ஏப்ரியசு அரண்மனை, பேரரசன் இரண்டா இராம்சேயின் ஈர் உருவங்கள் ஆகியவை முக்கியமானவை. மெம்பிசுக்கு அண்மையில் இருந்த சக்கரா என்னுமிடத்தில் எகிப்திய பாரசீகர்கள் நகரத்தின் புதைக்கப் பெற்றனர். அப்பகுதியில் பெரிய கர்முனைக் கோபுரங்கள் (Pyramids) காணப்படுகின்றன. பாரசீகர் தம் பேரரசை அமைத்திருந்த காலத்தில் (கி.மு. 525) பாரசீக ஆளுநர்கள், மெம்பிசைத் தம்

இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர், தாலமிகள் காலத்திலும், உரோமானியர் ஆட்சிக் காலத்திலும், மெம்பிசு, அலெக்சாந்திரியாவுக்கு அடுத்த சிறப்பிடத்தையே பெற்றிருந்தது. அரேபியரின் எழுச்சிக்குப் பின்னர், மெம்பிசு, வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இதற்கு அண்மையில் பூசுதாது என்ற புதிய நகரை, அரேபியர் நிறுவியதே இதற்குக் காரணமாகும். மெம்பிசின் அழிபாட்டினால் கிடைத்த பொருள்கள், புதிய நகரை அலங்கரிப்பதற்கும் பிறகு, கெய்ரோ நகரை உருவாக்குவதற்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

மெம்பிசு என்ற பெயரை உடைய நகரங்கள் இப்பொழுது அமெரிக்காவில் மிசாவுரி, தென்னசி, தெக்சாசு ஆகிய மூன்று மாநிலங்களில் உள்ளன. தென்னசியில் உள்ள மெம்பிசு நகரம் வரலாற்றுப் புகழ்வாய்ந்தது. ஆங்கிலேயரும், பிரான்சுக்காரரும் இசுபானியர்களும் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் இப்பகுதியில் அடிக்கடி போரிட்டனர். அமெரிக்கர்கள் கி.பி. 1797-ஆம் ஆண்டு இங்கு ஒரு கோட்டையைக்

மெம்பிசு (அமெரிக்கா)

கட்டினர். தென்னக மாநிலத்திலேயே மிகப்பெரிய நகரமான மெம்பிசு பல கண்கவர் கட்டடங்களுடன் பொலிகின்றது.

மெய்க்கீர்த்தி: இது அரசர்களின் புகழ்கூறும் பகுதியாகும். கல்வெட்டுகளில் மிகவும் இன்றியமையாது விளங்கும் இப்பகுதி வரலாற்று ஆய்வுக்குப் பல உண்மைச் சான்றுகளைக் கொடுக்கின்றது. தமிழில் 96 வகைச் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் மெய்க்கீர்த்தி அல்லது மெய்க்கீர்த்தி மாலை என்பது ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது. இதனைச் சீர்மெய்க்கீர்த்தி என்றும் கூறுவர். வடமொழியில் இதனைப் பிரசுத்தி என்பர்.

தொடக்கக் காலத்தில் அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் சிறுசிறு தொடராகவே இருந்தன. கோவிசைய என்னும் தொடரைச் சிம்மவிட்டுணு, தந்திவர்மன், நிருபதுங்கவர்மன் போன்ற பல்லவ அரசர்கள் தங்கள் பெயருக்கு முன்பு புகழ் மொழிகளாகச் சேர்த்துக்கொண்டதை அவர்கள் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் காணலாம். தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் என்ற தொடரும் கல்வெட்டில் பயின்று வருகிறது.

ஆதித்த சோழன் 'தொண்டைநாடு பரவிய' என்றும், பராந்தக சோழன் 'மதுரையும் ஈழமுங் கொண்ட' என்றும், ஆதித்த கரிகாலன் 'வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட' என்றும், சிறுதொடர்களைத் தங்கள் பெயர்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். மெய்க்கீர்த்திகள் மிகவும் விரிவடைந்த பிற்காலத்திலும் 'பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட' என்று முதலாம் குலோத்துங்க சோழனும், 'மதுரையும் ஈழமும் கருவூரும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்ட' என்று மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனும், 'கோணாடு கொண்டருளிய' 'கோணாடு வழங்கியருளிய' என்று மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும் சிறுசிறு தொடர்களில் புகழ் மொழிகளை அமைத்துக் கொண்டதைக் கல்வெட்டுக்களில் அறியலாம்.

மெய்க்கீர்த்தியின் இலக்கணம் பாட்டியல் நூல்களில் கூறப்படுகின்றது.

'சீர்நான் காகி இரண்டடித் தொடையாய்,
வேந்தன் மெய்ப்புகழ் எல்லாம் சொல்லியும்,
அந்தத்து அவன்வர லாறு சொல்லியும்,
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியும் மற்றவன்,

இயற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்,
திறப்பட உரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி'

என்பது பன்னிரு பாட்டியல் (198) கூறும் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கணமாகும். வெண்பாப் பாட்டியல் (34), நவநீதப்பாட்டியல் (53), இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் (105) போன்றனவும் மெய்க்கீர்த்தியின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன.

பிற்காலத்தில், அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் அவ்வரசனின் தொடக்கக் காலத்தில் சிறிதாக இருந்து, ஆண்டு செல்லச் செல்ல வெற்றிச் சிறப்புகள் பெருகவே மெய்க்கீர்த்திகளும் பெருகி விரிவடைந்ததைக் காணலாம். இராசராசனின் பன்னிரண்டாம் ஆட்சியாண்டுவரை 'காந்தனூர்ச் சாலை கலமறுத்த கோ' என்று மட்டுமே மெய்க்கீர்த்தி இருந்தது. பின்னர் வேங்கை நாடு, கி.பி. 13-ஆம் ஆட்சியாண்டுத் தொடக்கத்திலும் அவ்வாண்டு இறுதியில் குடமலைநாடும், 17ஆம் ஆட்சியாண்டில் கொல்லமும் கலிங்கமும், 29 ஆம் ஆட்சியாண்டில் முந்நீர்ப் பழந்நீவு பன்னீராயிரமும், பாண்டியநாடும் வென்ற பகுதிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டு நிறைவுபெற்றுத் திகழலாயிற்று.

இம்மெய்க்கீர்த்திகள் பலரால் பல இடங்களில் எழுதவும் கல்லில் பொறிக்கவும் நேர்ந்ததால் பாடபேதங்களும் காணப்படுகின்றன. இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் 'முரட்டொழில் சிங்களர் ஈழமண்டலமும்' என்ற அடிக்கு 'முரட்டொழில் சிங்களர் ஈழமண்டலமும், எண்டிரை புகழ்தரு ஈழமண் டலமும், ஆழ்கடல் சூழ்ந்த அருநிதி ஈழமும், எண்டிரை புகழ் எறிகடல் ஈழமும்' போன்ற பல பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

பிற்காலத்தே தமிழ்நாட்டு அரசர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் மிகநீண்ட அளவில் அமைந்தன. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி 100 அடிகளும், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி 132 அடிகளும், வீர ராசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தி 200 அடிகளும் கொண்டனவாய் உள்ளன. ஒரே கோயிலில் ஓரரசனுடைய பல கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டால் எல்லாக் கல்வெட்டுக்களிலும் மெய்க்கீர்த்தி எழுதினால் கூறியது கூறலாகும்; இடமும் இருக்காது அவ்வாறு நேர்ந்தால் பின்னர் எழுதப் பெறும் கல்வெட்டுகளில் முழு மெய்க்கீர்த்தியை எழுதாமல் மெய்க்கீர்த்திக்,

மேல் 'கோச்சடையபன்மரான திரிபுவனைச் சக்கரவர்த்திகள் சந்தரபாண்டியன்' என்ற அமைப்பில் கல்வெட்டுகளை எழுதினர்.

வேறு சில இடங்களில் மெய்க்கீர்த்தி வெட்ட இடம் இன்மையால், 'குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு' என்றும், 'புயல்வாய்த்து மண்வளர்' என்னும் பாட்டுமுதித் 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு' என்றும் எழுதப்பட்டன. மெய்க்கீர்த்திகள் பாட்டு என்று கூறப்பெற்றதுடன் செந்தமிழ்ப் பாத்தொடை என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இம்மெய்க்கீர்த்திகளின் தோற்றத்திற்குப் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களும், சில புறப்படல்களுமே முன்னோடிகள் எனலாம்.

பல்லவர், பாண்டியர் செப்பேடுகளில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்திகளில் எழுதியவர் பெயர்களையும், செப்பேடுகளில் அவற்றைப் பொறித்தவர்கள் பெயர்களையும் இறுதிப் பகுதியில் காணமுடிகிறது. பாண்டியர்களின் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டு வாசகம் எழுதியவன் ஏனாதி சாத்தஞ் சாத்தன்: அதைச் செப்பேட்டில் பொறித்தவன் சுத்தகேசரிப் பெரும்பணைக்காரன். பல்லவர்களின் காசக்குடிச் செப்பேட்டை இயற்றியவன் திரிவிக்கிரமன்; செப்பேட்டை வரைந்தவன் மகாராட்டிரகாரி.

ஆனால், அழகுமிக்க நயம் பொருந்திய இலக்கியச் செல்வங்களானத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் உள்ள மெய்க்கீர்த்திகளை எழுதியோர் பெயர்களில் ஒன்றுகூட இதுவரை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

விசயநகர அரசர் காலத்திலும், அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட நாயக்கர், சேதுபதி, தொண்டைமான், மராட்டியர், சிவகங்கை அரசர்கள், பாளையக்காரர்கள் காலங்களிலும் உண்மையான வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறப்பெறாமல் உயர்வு நவீற்சியான வெற்றுப் புகழுரைகளே கல்வெட்டுகளில் எழுதப்பட்டன. ஒரு மெய்க்கீர்த்தியின் தொடக்கத்தைக் கொண்டு அக்கல்வெட்டு எந்த அரசனுக்குரியது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். அரசன் பெயர்ப் பகுதி கல்வெட்டில் அழிந்திருந்தாலும் மெய்க்கீர்த்தியைக் கொண்டு அக்கல்வெட்டுக்குரிய அரசனை அறியலாம்.

செ.இரா.

மெய்கண்டசந்தானம்: இது கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மெய்கண்டார் முதல் வழி வழியாக வந்து விரிவடைந்துள்ளது. சந்தானம் என்பது பரம்பரை என்னும் பொருளுடையதாகும். மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை இயற்றினார். அச்சிவஞான போதமே சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்கும் சுருங்கிய செறிவு வாய்ந்த முதல் நூலாகும். அம்மெய்கண்டார் மாணவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்று கூறுவர். இருப்பினும் அவர்களுள் இருவரே மிகச் சிறப்புடையவராவர். சிவஞானபோதத்தின் வழி நூலாகிய சிவஞான சித்தியாரை இயற்றிய அருணந்தி சிவமும், உண்மை விளக்கம் என்னும் நூலை இயற்றிய திருவதிகை மணவாசகங்கடந்தாருமே அவ்விரூ சிறந்த மாணவர்களாவர். அருணந்தி சிவத்துக்கு மறைஞானசம்பந்தர் என்னும் மாணவர் வாய்க்கப் பெற்றார். அவர் சிறந்த அனுபூதிமான். அவர் மாணவர் உமாபதி சிவம் ஆவார். மெய்கண்டார், அருணந்தி சிவம், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதிசிவம் ஆகிய நால்வரையும் சந்தான குரவர் என்றே ஆன்றோர் வழங்குவர். மெய்கண்டசந்தானம் நீடுநின்று நிலவ அந் நால்வருமே தம் சாத்திர நூல்களாலும் உபதேசங்களாலும் சைவ உலகை வாழ வைத்தோராவர். உமாபதி சிவத்தின் மாணவர் அருள்நமச்சிவாயர். அவர் மாணவர் சித்தர் சிவப்பிரகாசர் என்பவர். அவர் மாணவரே மூவலூர் நடிசிவாய மூர்த்தியாவார். அவர் திருவாடுதுறை ஆதீன மூலமூர்த்தியாவார். அவர் பரம்பரை இப்பொழுதும் தழைத்தோங்கி வருகிறது. உமாபதி சிவத்தின் மற்றொரு மாணவர் காழிக்கங்கை மெய்கண்டார் என்பவராவர். அவர் மாணவர் சீகாழிச்சிறம்பல நாடிகள். அவர் மாணவர்களுள் தலையாயவர் நால்வர். அவர்கள் சீகாழித்தத்துவநாதர், தத்துவப்பிரகாசர், காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர், பழதைகட்டிச்சம்பந்த முனிவர் என்போராவர். அவர்களுள் மூன்றாம் நிலையினராய் காஞ்சி ஞானப்பிரகாசரே காஞ்சி ஞானப்பிரகாச மடத்தை நிறுவி அங்கு மெய்கண்ட சந்தான பரம்பரையை வளர்த்து வந்தார். நான்காமவரான பழதைகட்டிச் சம்பந்த முனிவர், மாணவர் பலரை உருவாக்கி மெய்கண்ட சந்தானத்தை மேலோங்கச் செய்தார். அவர் மாணவர்களுள் சிவபுரம் ஞானப்பிரகாசர் சிறந்தவராவர். அவர் மாணவர் சிவபுரம் தத்துவப்பிரகாசர். அவர் மாணவர் பழதைகட்டிச்சிதம்பர ஞானப்பிரகாசர். அவருடைய மாணவரே கமலை ஞானப்பிரகாசர். அவர் தருமையாதீனத்தை நிறுவிய மூலமூர்த்தியாகிய குருஞான

சம்பந்தரின் குரு ஆவார். குருஞான சம்பந்தர் தருமபுர ஆதீனத்தின் மூலம் மெய்கண்டசந்தானம் வளர வழி செய்தார். அதுவும் நன்கு செயற்பாடுற்று விளங்குகிறது. தமிழகத்தில் மெய்கண்டசந்தானத்தை வளர்த்து வரும் சிறந்த திருமடங்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீனமும் தருமபுர ஆதீனமுமேயாகும். அடுத்துக் காஞ்சி ஞானப்பிரகாசராதீனம் முதலான நிலையங்களைக் குறிப்பிடலாம். சைவசித்தாந்த உண்மைகள் சங்ககாலந்தொட்டே மக்களால் பயிலப் பெற்றுவரினும் அவ்வண்மைகளை வகைப்படுத்திப் பரவச் செய்த பெருமை இம்மெய்கண்ட சந்தானத்தையே சாரும். இன்னும் துழாவூர் ஆதீனம், சொர்க்கபுரஆதீனம், சூரியனார்கோயிலாதீனம், வேளாக்குறிச்சி ஆதீனம், கண்ணுடையவள்ளல் ஆதீனம் முதலிய பல நிறுவனங்கள் இருந்தனவென்று தெரிகிறது. அவையாவும் காலவெள்ளத்தில் மறைந்தும் செயற்படாமலும் போயின.

இராச.

மெய்கண்ட சாத்திரம்: இது சிவபெருமானை முதன்மையாகக் கொண்டு வழிபடும் சைவ சமயமாகும். அது காசுமீர் சைவம், சிவாத்வை சைவம், வீரசைவம் எனப் பலவகைகளில் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. தென்னிந்தியாவிலும் தமிழர் வாழும் இலங்கை மலேசியா போன்ற நாடுகளிலும் தமிழர் வழிபடும் சைவம் சைவ சித்தாந்தம் என்ற பெயரில் வழங்கப்படுகிறது. வடமொழியிலுள்ள வேத, ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொள்வதோடு தமிழ் மொழியிலுள்ள பன்னிரண்டு திருமுறைகள், பதினான்கு சாத்திரங்கள் ஆகிய சமய நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொள்வது சைவ சித்தாந்தம்.

பதினான்கு சாத்திரங்களில் அடிப்படையாக அமைவது மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம். மெய்கண்டார் அருளிய நூலைச் சைவசித்தாந்தம் அடிப்படையாகக் கொள்வதால், அப்பதினான்கு சாத்திரங்களும் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் எனவும் வழங்கப்படும். சொற்களைப் பற்றிய ஆய்வு இந்திய சமய உலகில் குழப்பத்தை விளைத்தபோது மெய்கண்டார் சொற்களைப் பற்றிய ஆய்வுப் பொருளின் தெளிவுக்கு வழி செய்யவேண்டும் என்று கூறிச் சமய உண்மைகளைத் தெளிவாக்குகிறார். அவ்வகையில் அத்துவைதம் என்ற சொல் தொடர்பாகச் சங்கரர், இராமானுசர், மத்துவர் போன்ற சமய அறிஞர்கள் கருத்துப்போர் செய்தபோது அச்சொல் கடவுளுக்கும

ஆன்மாவுக்கும் உள்ள உறவைக் குறிக்கிறது என்று மெய்கண்டார் கூறி விளக்கியதைக் கூறலாம்.

மெய்கண்டாருக்குக் காலத்தால் முற்பட்ட (கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட) சித்தாந்த சாத்திரங்கள் திருவுந்தியார், திருக்களிறுப்படியார் என்னும் இருநூல்கள்.

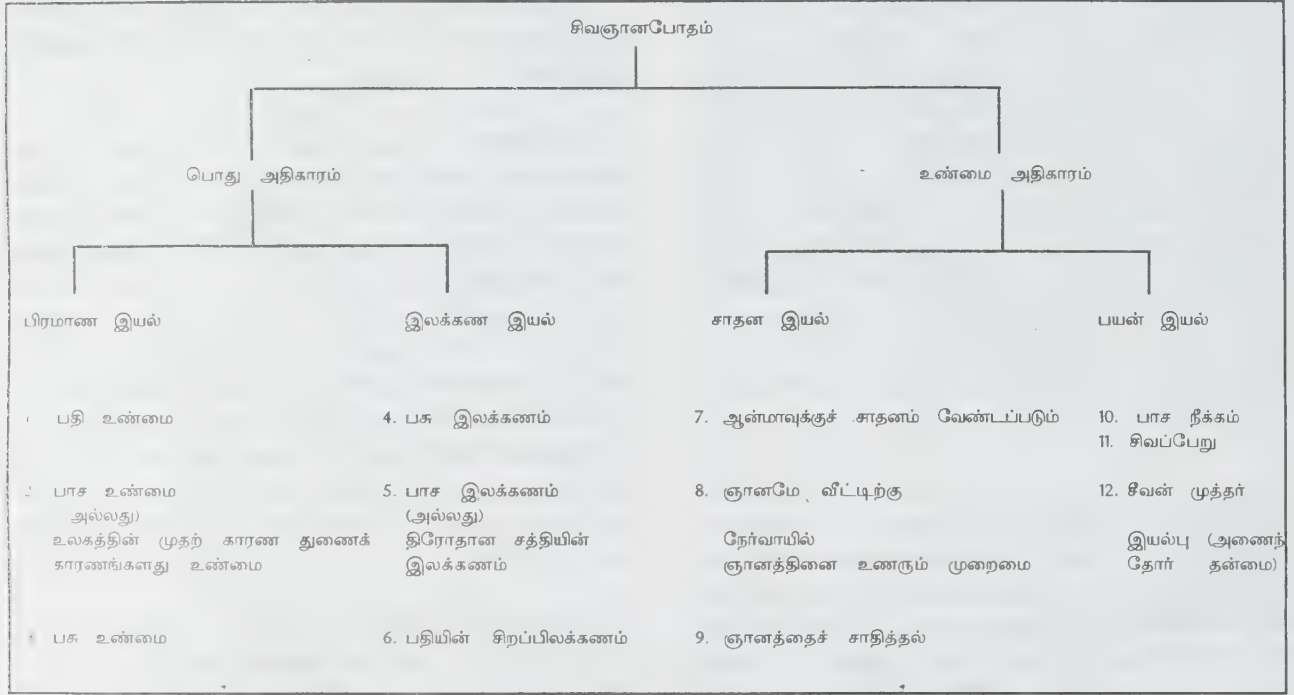
திருவுந்தியார் திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவ நாயனாரால் கி.பி. 1447 இல் இயற்றப்பட்டது. இவர் வட நாட்டிலிருந்து சேது (இராமேசுவரம்) நீராட வந்தார் எனவும் நீராடித் திரும்பும்போது சோழநாட்டில் திருவியலூரிலே ஆளுடைய தேவநாயனார் இவரையணுகி உபதேசம் பெற்றார் எனவும் இவருக்காகவே திருவுந்தியார் இயற்றப்பெற்றது எனவும் மரபுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. அந்நூலின்கண் உள்ள பொருள்கள் பழையதமிழ் முறையில் இருந்தலாலும், அந்நூலின் நடையும் திருமந்திரத்தின் நடையை நினைவிட்டுவதாலும் அந்நூலும் அதன் ஆசிரியரும் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியவரே என்று எண்ண இடமுண்டு.

திருவுந்தியார் என்னும் நூலை இயற்றியவரின் மாணவராகிய ஆளுடைய தேவநாயனார் தம் மாணவர் ஒருவருக்குத் தம் ஆசிரியரின் பெயரைச் சூட்டி அந்நூலின் அனுபவப் பொருளை உபதேசித்தருளினார். அவரே திருக்களிறுப்படியார் என்னும் நூலை இயற்றிய திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் ஆவார். அவர் நூலைத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஏற்கவில்லை என்றும், அந்நூல் தில்லையம்பலத்திலுள்ள பஞ்சாக்கப் படியின் கீழ் வைக்கப்பட்டதென்றும் உடனே அப்படியில் செதுக்கப்பட்டிருந்த யானை தனது திக்கையை நீட்டி அந்நூலையெடுத்துத் தில்லைக்கூத்தன் திருவடியில் வைத்தது என்றும் மரபுச் செய்தி கூறப்படுகிறது. இச்செய்தி திருக்களிறுப்படியார் என்னும் நூற்பெயருக்குக் காரணம் கூறுகிறது.

திருக்களிறுப்படியார் இயற்றிய காலம் கி.பி. 1177-1178 எனப்படுகிறது. திருக்களிறுப்படியாரில் நால்வர் அற்புதங்கள், பல நாயன்மார் செய்திகள், சேந்தனார் களி நிவேதனம் செய்தமை முதலிய குறிப்புகள் வருவதால் இந்நூல் சேந்தனார் காலம், பெரிய புராணகாலம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பிற்பட்டது எனத் தெளியலாம். திருவுந்தியாரில் உள்ள பல

பற்றொருகளை அப்படியே எடுத்து வைத்துப் பல பால்களில் இவ்வாசிரியர் விளக்குவதால் திருவாசிரியரின் கருத்து, திருவுந்தியாரை

விளக்கவேண்டும் என்பது தெரிகிறது. மேலும், திருவுந்தியார் ஆசிரியரையே திருக்களிறுப்படி ஆசிரியர் பரமகுருவாகக் கொண்டார் என்பதும் விளங்குகிறது.

மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர் சாலப் பெரியர் என்றுந்தீ பற தவத்தில் தலைவர் என்றுந்தீ பற

என்பது திருவுந்தியாரில் வரும் பாட்டு. திருவுந்தியார் என்னும் செய்யுள் அமைப்பு திருவாசகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. சாத்திரத்தைத் தக்க குருவின் மூலம் அறிய வேண்டியதன் அவசியத்தைச் சாத்திரத்தை ஒதினர்ஊக்குச் சற்குருவின் தன்வசன, மாத்திரத்தே வாய்த்தவளம் வந்துறுமே ஆர்த்தகடல் தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமொ தெண்ணீர்மையால் இதனைச் செப்பு' என்று கூறுகிறது. இவ்விரு நூல்களும் மெய்கண்டார் காலத்துக்கு முற்பட்டன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவ்விரு நூலுக்கும் உரை கண்டவர் திருவாவடுதுறையாதினத்துத் தில்லைச் சிற்றம்பலவர் எனப் பெயரிய சிவப்பிரகாசர். இவர் சிவப்பிரகாசருக்கு உரைகண்ட மதுரைச் சிவப்பிரகாசருக்கு வேறுபட்டவர்.

மெய்கண்ட தேவர் அருளிய சிவஞானபோதம் மெய்கண்ட சாத்திரத்தின் அடிப்படையான நூல். இது பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை உடையது. மேலும், சிவஞானபோதம் பொது அதிகாரம், உண்மை அதிகாரம் என இரண்டு அதிகாரங்களை உடையது. ஒரு பொருளுக்குப் பிறபொருள் சார்புபற்றிக் கூறப்படும் இலக்கணம் பொது இலக்கணம். பிறபொருள் சார்புபற்றாது என் கண்ணேயுள்ள இயல்பு பற்றிக் கூறப்படுவது சிறப்பு இலக்கணம் எனப்படும். காக்கையைப் பற்றித் தன் குழந்தைக்கு அறிவிக்க விரும்பிய தந்தை இந்த மரத்தில் இருக்கும் பறவைதான் காக்கை என்று சொல்வது பொது இலக்கணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு. கருமை நிறமுடையது காக்கை எனக் காக்கைக்கு உரிய தன்னியல்பைப் பற்றிக் கூறுவது சிறப்பிலக்கணம்.

பொது அதிகாரம், பிரமாண இயல், இலக்கண இயல் என்ற இரண்டு பகுதிகளை உடையது.

பிரமாணம் என்பது பொருளின்கண் உண்மை எவ்வாறு அறியப்படும் எனக் கூறும். ஒரு பொருளின் உண்மையைத் தெளிந்த பின்னர் அதன் இயல்பினை உணர்த்துதல் முறையாகும். சைவ சித்தாந்தம் கூறும் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களுள் பதியின் உண்மையைக் கூறுகிறது. நிமித்த காரணமாகிய இறைவனைப்பற்றி முதற் சூத்திரத்தில் கூறிய ஆசிரியர் முதற்காரண துணைக் காரணங்களின் உண்மையை இரண்டாம் சூத்திரத்தில் கூறுகிறார். குயவன் களிமண்ணிலிருந்து பாணையைச் செய்கிறான் என்னும் தொடரில், அறிவுடைய வினைமுதலாகிய குயவன் நிமித்தகாரணம்; மண் முதற் காரணம்; தண்டு, சக்கரம் போன்ற கருவிகள் துணைக் காரணம். அதுபோல நிமித்த காரணமாகிய இறைவன் மாயையாகிய முதற் காரணத்திலிருந்து தன் சக்தி, உயிர்களின் வினையாகிய காரணங்களின் உதவியால் உலகைப் படைக்கிறான். பாசத்தினால் கட்டுப்பட்ட ஆன்மாவின் உண்மை மூன்றாம் சூத்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. நான்காம் சூத்திரம் பசுவின் இலக்கணம் கூறுகிறது. ஐந்தாம் சூத்திரம் பாசத்தின் இலக்கணத்தை அதாவது மாயை கன்மங்களாகிய பாசங்களோடு கூடி மறைந்து நின்று உயிர்களை நடத்தும் திரோதான சக்தியின் இலக்கணத்தை உணர்த்துகிறது. ஆறாம் சூத்திரம் இறைவனின் சிறப்பிலக்கணத்தைக் கூறுகிறது.

சாதன இயலின் முதல் சூத்திரமான ஏழாம் சூத்திரம் யாருக்குச் சாதனம் தேவை என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறது. கடவுள் இயற்கையாகவே முற்றுணர்வு உடையவர். ஆகவே, அவர் சாதனத்தைப் பயன்படுத்தி விடுதலை பெற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பாசமானது அறிவு இல்லாதது, ஆகவே, அதற்கும் சாதனம் தேவை இல்லை. எனவே ஆன்மாவுக்குச் சாதனம் தேவைப்படுகிறது என ஏழாம் சூத்திரம் கூறுகிறது. ஞானமே வீட்டிற்கு நேர் சாதனம் என்பதையும் அதை உணரும் முறையையும் எட்டாம் சூத்திரத்தில் மெய்கண்டசிவம் அருள்கின்றார். அவ்வாறுள்ள ஞானத்தை மக்கள் நடைமுறை வாழ்வில் பெறுவது யாங்கனம் என்பது பற்றி அறிவுறுத்துவது ஒன்பதாம் சூத்திரம்.

பயன் இயல் சாதனத்தைப் பின்பற்றுவோர் அடையும் பயனை விளக்குகிறது. வீடுபேறு என்னும் தொடரே ஒன்றை விடுதலையும், மற்றொன்றைப் பெறுதலையும்

விளக்கி நிற்கிறது. பத்தாம் சூத்திரம் பாசவிடுதலையினைக் குறிக்கப் பதினோராஞ் சூத்திரம் சிவபேற்றை விளக்குகிறது. பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் இவ்வாறு வீடுபேறு பெற்றவர்களின் தன்மையை - அணைந்தோர் தன்மையை விளக்குகிறது. இவ்வாறு சிவஞானபோத நூல் அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ளப் பின்வரும் அட்டவணை பயன்படும்.

சிவஞான போதத்திற்குப் பாண்டிப்பெருமாள் எழுதிய பழைய உரை ஒன்று உண்டு. சிவஞான சுவாமிகள் அருளிய சிற்றுரையும், பேருரை (திராவிடமாயாடியம்)யும் சைவசித்தாந்தத்தை விளக்கும் சிறந்த உரைநூல்கள்.

மெய்கண்டாரின் நாற்பத்தொன்பது மாணவர்களுள் முதன்மையானவர் அருள்நந்தி சிவம். அருள்நந்தி சிவம் அருளிய நூல்கள் சிவஞான சித்தி, இருபா இருபஃது என்பவை. சிவஞான சித்தியார், சிவஞான போதத்துக்குச் செய்யுள் வடிவில் அமைந்த விளக்க நூல் ஆகும். சிவஞான சித்தி பரபக்கம், சுபக்கம் என்ற இரு பெரும் பகுதிகளை உடையது. பரபக்கத்தில் உலகாயதம், மாத்யமிகம், யோகாசாரம், சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம் என்னும் நால்வகைப் பௌத்தம், நிகண்டவாதம் எனப்படும் சமணம், பூருவ மீமாம்சை, சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம் முதலிய பிற சமயவாதிகளின் கூற்றுகளும், அவற்றின் மறுப்புக்களும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சுபக்கத்தில் சைவசித்தாந்த சமயத்தின் கோட்பாடுகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அருள்நந்தி சிவம் சகலாகம பண்டிதர் என்ற பெயரோடு மெய்கண்டார்க்குக் குலகுருவாயிருந்து பின்னர் மெய்கண்டாரின் கீடராக மாறி மெய்கண்டார் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு சிவஞான போதம் என்ற ஆசிரியர் நூலை முதல் நூலாகக் கொண்டு, சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலை இயற்றினார். அது பரபக்கம் 301 பாட்டுக்களும், சுபக்கம் 328 பாட்டுக்களும் சேர்ந்து 629 பாட்டுக்கள் கொண்டு திகழ்கிறது.

சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்துக்கு உரை கண்டவர் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், அவர் மாணவர் தத்துவப் பிரகாசர். வேலப்பண்டாரம் ஆகிய மூவர். சுபக்கத்துக்கு உரை கண்டவர் மறைஞான தேசிகர், சிவாக்கிரயோகிகள், நிரம்ப அழகிய தேசிகர்,

ஞானப்பிரகாசர், சிவஞான லோகிகள், சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்ற அறுவர் ஆவர். இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து மு.திருவிளங்கம், பொ. முத்தையாபிள்ளை ஆகியோர் சிவஞான சித்திக்கு உரை எழுதி உள்ளனர். சிதம்பரம் சிவப்பிரகாசம்பிள்ளை சித்தியார் வினாவிடை எழுதியுள்ளார்.

இருபா இருபஃது என்பது அருள்நந்தி சிவத்தின் இரண்டாவது நூல். இந்நூலில் 10 வெண்பா, 10 அகவல் ஆகிய இருபது பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூல் அருள்நந்திசிவம் கேள்விகளைக் கேட்க, மெய்கண்டார் விடை அளிக்கு முறையில் அமைந்துள்ளது. முதல் வெண்பாவில் இறைவனுக்குரிய குணங்களைத் தம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மேல் ஏற்றி விளக்குகிறார். 'கண்ணுதலுங் கண்டக்கறையுங் கரந்தருளி, மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும் வெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டான் என்றொருகால் மேவுவரால் வேற்றின்மை கண்டார் உள்ளத்திற்கண்' என்பது அட்பாட்டு.

மெய்கண்டாரின் நாற்பத்தொன்பது மாணவர்களுள் முதன்மையானவர் அருள்நந்திசிவம். அடுத்தபடியாக உண்மை விளக்கம் என்னும் நூலை இயற்றிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் மெய்கண்டாரின் மாணவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். உண்மை விளக்கம் மாணவர் கேள்வி கேட்க ஆசிரியர் விடை சொல்லும் முறையில் 54 பாக்களால் அமைந்துள்ளது. முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், ஆணவம், வினை, உயிரின் தன்மை, இறைவனின் திருநடனம், திருவைந்தெழுத்து, முத்தியின் தன்மை ஆகிய சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை உண்மை விளக்கம் விளக்குகிறது.

1. திருவுந்தியார் 2. திருக்களிற்றுப்படியார் 3. சிவஞானபோதம் 4. சிவஞானசித்தியார் 5. இருபா இருபது 6. உண்மை விளக்கம் என்னும் ஆறு சாத்திரங்கள் பதினான்கு சாத்திரங்களில் முதல் பகுதியாக அமைகிறது. அதை அடுத்துவரும் 7. சிவப்பிரகாரம், 8. திருவருட்பயன் 9. வினாவெண்பா 10. போற்றிப் பஃறொடை 11. கொடிக்கவி 12. நெஞ்சுவிடுதாது 13. உண்மை நெறி விளக்கம் 14. சங்கற்பநிராகரணம் ஆகிய எட்டு நூல்களையும் உமாபதிசிவம் அருளினார் என்பது மரபுச் செய்தி.

இப்போது ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் உண்மை நெறிவிளக்கம் உமாபதி சிவத்தால் எழுதப்படவில்லை. உண்மைநெறி விளக்கத்துக்குப் பதில் சீர்காழிச் சிற்றம்பல நாடிகள் அருளிச் செய்த துகளறுபோதம் என்னும் நூல் பதினான்கு சாத்திரத்தில் ஒன்றாகக் கருதப்படவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்.

உமாபதி சிவம் எழுதிய எட்டு நூல்களும் சித்தாந்த அட்டகம் எனப்பெறும். சிவஞானபோதம் முதல் நூல், சிவஞான சித்தியார் வழி நூல். சிவப்பிரகாசம் சார்பு நூல். சிவப்பிரகாசத்தில் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைப் பொது, உண்மை என இரண்டு பிரிவுகளில் கூறுகிறார். பதி, பசு, பாசம் என்பவை கட்டு நிலையில் உள்ள நிலை பற்றிக் கூறுவது பொதுநிலை. கட்டு நீங்கிய வீட்டு நிலையில் அப்பொருள்களைப் பற்றி விளக்குவது உண்மை எனப்படும். தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாகா, இன்று தோன்றியநூல் எனும் எவையும் தீதாகா என்று ஆய்வு நெறியின் நேர்மையைச் சிவப்பிரகாசம் சுட்டுகிறது. மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், சிந்தனையுரை போன்ற உரைகள் சிவப்பிரகாசத்துக்கு உள்ளன.

திருவருட்பயன் என்னும் நூல் திருவருளின் மேன்மையை அளவுகோலாகக் கொண்டு சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைத் தெரிவிக்கிறது. பதிமது. நிலை, உயிரவைநிலை, இருள் மலநிலை, அருளது நிலை, அருளரு நிலை, அறியும் நெறி, உயிர்விளக்கம், இன்புறுநிலை, அஞ்செழுத்தருள் நிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்னும் பத்துத் தலைப்புகளில் 100 குறள் வெண்பாவில் திருவருட்பயனில் உமாபதிசிவம் அருள்கின்றார். வினாவெண்பா அருள்நந்தி சிவம் அருளிய இருபா இருபஃது போல வினா விடை முறையில் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்குகிறது. போற்றிப் பஃறொடையில் உயிரின் அவத்தைகள் மற்றும் அருள்பெறும் முறைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

கொடிக்கவி என்னும் 4 பாட்டுக்கள் அடங்கிய நூல்மூலம் உமாபதிசிவம், சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலில் தடைப்பட்டிருந்த கொடியைக் கொடிக்கம்பத்தில் ஏற்றினார். இந்நிகழ்ச்சி மூலம் இவர் பெருமையை உணர்ந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தம் குழுவில் மீண்டும் சேர்த்துக் கொண்டனர். நெஞ்சு விடுதாது

என்னும் நூலின் மூலம் தம் நெஞ்சையே தூதாக விடுவதன் மூலம் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைத் தெரிவிக்கிறார். உண்மை நெறிவிளக்கம் என்னும் நூலில் தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்துக் காரியங்கள் (தச காரியங்கள்) பற்றி விளக்கப்படுகிறது. சங்கற்ப நிராகரணத்தில் மாயாவாதி, மற்றும் அகச்சமயங்கள் பற்றி விளக்கம் கொடுத்து, பின் சமயங்களின் மறுப்பு சைவசித்தாந்த நோக்கிலிருந்து விளக்கப்படுகிறது. 'ஏழஞ்சிறுநூறு எடுத்த ஆயிரம், வாழுநற் சகனம் மருவா நிற்ப்' என்னும் சங்கற்ப நிராகரணப் பகுதி இந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

ச.க.

மெய்கண்டார்: இவர் சைவ சித்தாந்தத்தைப் பற்றித் தெளிவுறக் கூறும் மூல நூலாகிய சிவஞான போதத்தை இயற்றியருளிய அருளாசிரியர் ஆவார். இவர் இப்போதைய தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரில் சைவவேளாளர் மரபில் அச்சுத களப்பாளர் என்பவருக்குத் தவப் புதல்வராகத் தோன்றினார். நீண்டநாள் பிள்ளைப்பேறின்மையால் அச்சுத களப்பாளர் வருந்தித் தம் குலகுருவாகிய திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் தம் குறையை வெளியிட்டார். அவ்வாசிரியர் திருமுறையில் கயிறு சார்த்திப் பார்த்தபொழுது திருவெண்காட்டுத் திருப்பதிகம் வந்தது. அதில் 'பிள்ளையினோடு உள்ள நினைவாயினவே வரம் பெறுவர் ஐயற வேண்டா ஒன்றும்' என்னும் அருள்வாக்குக் கிடைத்தது. அதனால், அத் திருப்பதிக்குச் சென்று முக்குளநீரில் மூழ்கிப் பெருமானையும் வழிபடுமாறு அறிவுறுத்தினார். அதன்படியே அச்சுத களப்பாளரும் அவர் மனைவியும் திருவெண்காடு சென்று வழி படலாயினர். அதன் பயனாய்ப் பிறந்தவரே மெய்கண்டார்.

திருவெண்காட்டுப் பெருமாள் அருளால் பிறந்தவராதலின் இவருக்குப் பெற்றோர் சூட்டிய பிள்ளைப் பெயர் சுவேதவனப் பெருமாள் என்பதாகும். ஒருசமயம் இக்குழந்தையின் தாய்மாமனார் தம் ஊராகிய திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குக் குழந்தையை அழைத்துச்

சென்றார். இக்குழந்தை அங்கு வளர்ந்துவரும்போது, வான் வழியாகப் பொதியமலை நோக்கிச் சென்ற பரஞ்சோதி முனிவர் என்னும் மகான் இத்தெய்விகக் குழந்தை தெருவில் விளையாடுவதைக் கண்டு கீழே இறங்கிவந்து உபதேசம் செய்து, தம் குருவாகிய சத்திய ஞானதரிசனி என்னும் பெயரின் தமிழ் ஆக்கமாகிய மெய்கண்டார் என்னும் தீட்சைத் திருப்பெயரையும் சூட்டிச் சென்றார். இக்குழந்தை கருவிலேயே திருவாய்க்கப் பெற்றதாத்தலின் திருவெண்ணெய்நல்லூர்த் திருக்கோயிலிலுள்ள, பொல்லாப்பிள்ளையாரிடம் தம் ஐயங்களைக் கேட்டுப் போக்கிக் கொண்டது. இச்சீரிய பெருந்தகையாரே இவ்வுலகம் உய்யச் சிவஞானபோதம் என்னும் தலையாய சாத்திர நூலை இயற்றியருளினார்.

இவர் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை நாற்பத்தொன்பது மாணவர்களுக்குப் போதித்து உலகில் பரவச் செய்தார். அவர்களுள் தலையாயவர்களே அருணந்தி சிவாசாரியார், மனவாசகங்கடந்தார் முதலியோராவர். மெய்கண்டார், அருணந்தி சிவாசாரியார், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியார் என்னும் புறச் சந்தான குரவர் நால்வரும் மெய்கண்டாரே முதல்வர் ஆவார். இவர் பெயராலேயே மெய்கண்ட சந்தானம் என்ற சைவ சித்தாந்தப் பரம்பரை ஏற்படலாயிற்று. இவர் இவ்வுலகத்து ஞானபோகத்தை எல்லோரும் துயக்க வகை செய்து ஐப்பசி சுவாதி நன்னாளில் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து சிவானந்தப் பேறு எய்தினார். இவர் காலம் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டென ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

இராச.

மெய்சி அரசியலமைப்பு: சப்பானில் நிலமானிய முறை கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பலவீனமடைந்தது. எனவே கி.பி. 1868-ஆம் ஆண்டில் பேரரசர் முட்சிடோ (Mutstito) அரியணை ஏறியதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் மெய்சி பரம்பரையின் ஆட்சி தோன்றியது. கி.பி 1868 முதல் கி.பி. 1889 வரையான காலத்தைப் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைக்கு முற்பட்ட காலம் எனக் கூறலாம். அக்காலத்தில் மக்களின் வேண்டுகோளுக்குப் பேரரசர் செவிசாய்த்து, அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் சில முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். அதன் விளைவாக இடோ இரோபுமி, இடோ மியாசி, இனா டிகயோசி, கேனேகோ

கென்ட்ரோ ஆகியோரடங்கிய வரைவுக்குழு அரசியலமைப்பைத் தயாரித்தது. அந்த அரசியலமைப்பு கி.பி 1889 முதல் மெய்சி அரசியலமைப்பு என்ற பெயருடன் அமலுக்கு வந்தது.

இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படிப் பேரரசர் புனிதமானவர். இறைமை அதிகாரம் அவரிடமே இருந்தது. பேரரசருக்கு ஆலோசனை அளிக்க அமைச்சர்கள் இருந்தனர். எனினும், இந்த அமைச்சர்கள் இப்போது போலல்லாமல், பேரரசருக்கே பதிலளிக்க வேண்டியவர்களாகவும் கடமைப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அமைச்சர்கள் இருந்தபோதிலும், இவ்வரசியலமைப்பில் அமைச்சரவை அரசாங்க முறைக்கு இடமில்லை. இவ்வாறாகப் பேரரசரே அரசாங்கத்தின் மைய அங்கமாகத் திகழ்ந்தார்.

சப்பானியப் பேரரசின் ஈரவைச் சட்டமன்றம் பேரரசின் தயட்டு (Imperial Diet) என்று குறிப்பிடப்பட்டது. மேலவையாகப் பிரபுக்களவையும் கீழவையாகப் பேராளர்களவையும் திகழ்ந்தன. பேரரசரால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும், அதிக வரி கட்டுபவர்களின் பேராளர்களாக 416 உறுப்பினர்கள் மேலவையில் இடம் பெற்றிருந்தனர். கீழவையின் எண்ணிக்கை 300 எனவும், பதவிக் காலம் நான்கு ஆண்டுகள் எனவும் நிருணயிக்கப்பட்டிருந்தது. கீழவையின் உறுப்பினர்கள் குறைந்த அளவு வரி செலுத்துபவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஈரவைகளும் ஒத்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த போதிலும், பேரரசரின் ஆதிக்கமே தழைத் தோங்கியது.

நீதித் துறைக்கான அலுவல்கள் பேரரசரால் வழங்கப்பட்டனவாகும். இந்த நீதித் துறை தனித்தியங்காமல், நிருவாகத்தின் ஒரு பிரிவாகவும், நிருவாகத்தின் கீழும் செயற்பட்டது. இன்று மக்களாட்சி நாடுகளில் காணப்படும் நீதிபதிகளின் சுதந்திரமும், நீதித்துறை மீட்டாய்வும் இந்த அமைப்பில் இடம் பெறவில்லை. பொது நீதிமன்றங்கள், நிருவாக நீதிமன்றங்கள், இராணுவ நீதிமன்றங்கள் என மூன்று வகை நீதி மன்றங்கள் அங்குச் செயல்பட்டன.

ஒரு தலைவர், துணைத் தலைவர், 25

உறுப்பினர்களடங்கிய அரசப் பேரவை அமைப்பு இருந்தது. அந்த உறுப்பினர்கள் அமைச்சர்களின் அறிவுரைப் பேரரசரால் நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வகை அரசியல் அமைப்புச் சட்ட விளக்கம் இராணுவச் சட்டப் பிரகடனம், அரசக் குடும்பச் சட்டம், வெளிநாட்டு உடன்படிக்கை போன்ற செயல்களில் பேரரசருக்கு அறிவுரை வழங்கியது.

மேலும், இவ்வமைப்பில் பேச்சு, சிந்தனை, சமயம், கூட்டம், பத்திரிகை, சொத்துரிமைகள் ஆகியன அடங்கிய உரிமைகள் பட்டியலும் இடம் பெற்றது. ஆனால், நடைமுறையில் சொத்துரிமை தவிர மற்ற உரிமைகளை முழுமையாக மக்கள் அனுபவிக்க வில்லை. ஒருமுறை கூடத் திருத்தப்படாமல், இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவு வரை (ஏறத்தாழ 58 ஆண்டுகள்) இந்த அரசியல் அமைப்பு சப்பானில் செயற்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

எம்.ஜ.

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்: இந்நூல் வடமொழியில் கிருட்டிணமிசிரர் என்பார் இயற்றிய பிரபோத சந்திரோதயத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகும். இதனைத் தமிழாக்கம் செய்தவர் மாதை திருவேங்கடசுவாமிகள் என்பவராவார். இந்நூல் வேதத்தின் பிழிவாக உள்ள சில கருத்துகளையும், அத்துவைதக் கருத்துகளையும் எளிதில் உணர உதவுகிறது. இந்நூலினைக் கற்றோர் உண்மை நெறி இதுவென உணர்ந்து இம்மை, மறுமைப் பயன்களை அடைவர் என்பது ஆசிரியரின் கருத்தாகும். செய்யுள் யாப்பினதாய் இந்நூல் 2018 பாக்களை உடையதாகும். இந்நூல் முதன்முதல் வ. வேங்கட ராமய்யர் என்பவரால் கி.பி. 1898 இல் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

குசு.

மெய்து இந்தியர்: இவர்கள் ஆசிய இனத்தவர்களின் வழிவந்தவர்களான அமெரிக்க இந்தியப் பழங்குடிகளுள் ஒரு குடியினரே ஆவர். இவர்கள் கலிபோர்னிய இந்தியர் என்றும் கூறப்பெறுவர். சியாரா நெவதா பாலைவனம் தொடங்கிச் சேக்ரமண்டோ ஆற்றங்கரை வரை உள்ள பகுதிகளில் இவர்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்கள், வாழுமிடங்களால் முப்பிரிவாகப் பிரிக்கப் படுகின்றனர். முதல் பிரிவினர், பள்ளத்தாக்கு மக்கள்

எனவும், இரண்டாம் பிரிவினர் மலை அடிவார மக்கள் எனவும், மூன்றாம் பிரிவினர் மலைவாழ் மக்கள் எனவும் கூறப்படுகின்றனர். ஒவ்வொரு பிரிவினரின் வாழ்க்கை முறையும் வெவ்வேறாக உள்ளது. பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ்வோர் மற்ற இரு பிரிவினரைக் காட்டிலும் வளமுடன் வாழ்கின்றனர். மலை அடிவார மக்கள் நடுத்தர நிலையிலும், மலைவாழ் மக்கள் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய நிலையிலும் உள்ளனர். நெவதா, பாலைவனத்தை ஒட்டிய மலைப்பகுதிகள் என்பதால் இங்கு இயற்கைவளம் மிகுதியாக இல்லை. மலைப்பகுதிகளில் வாழ்வோர் பன்னெடுங்காலமாக இங்கேயே வாழ்வதால் இடமாற்றம் செய்ய விரும்பவில்லை.

மெய்து இந்தியர் நாட்டுத் தானிய வகைகளையும், ஒருவகை மரக்கொட்டைகளையும் உண்டு வாழ்கின்றனர். இவர்களின் துணைத் தொழில் வேட்டையாடுதலாகும். பலவகையான விலங்குகளை வேட்டையாடுகின்றனர். இவர்கள் பகுதிகளில் நீரோடைகளும் ஆறுகளும் ஓடுவதால் மிகுதியான அளவில் மீன்களைப் பிடித்து உண்கின்றனர்.

மெய்து மக்களின் தொழில் நுட்பம் அவர்களின் சுற்றுச்சூழலின் அமைப்பிற்கேற்ப வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சமநிலைப் பகுதிகளில் வாழ்வோர் மிகவும் இயல்பான சூழ்நிலையில் வாழ்கின்றனர். ஆனால், மலையில் வாழ்வோர் மாறுபட்ட காலநிலைகளில் வாழ்கின்றனர். இவ்வகைச் சூழலில் வாழும் மலைவாழ் மக்கள் மிகவும் எளிய குடிசைகளை அமைக்கக்கூடிய திறனை மட்டுமே பெற்றுள்ளனர். பெருமழை, புயற்காற்று, வெப்பம், அவ்வப்போது தோன்றும் சுழற் காற்று போன்றவற்றால் இவ்வகை வீடுகள் அழிந்து போகின்றன, சமநிலைப் பகுதியிலுள்ள பள்ளத்தாக்கு மக்கள், இயல்பான சூழலில் வாழ்ந்தாலும் ஊரக மக்கள் அமைத்து வாழ்வதைப் போன்று பாதுகாப்பான வீடுகளைக் கட்டி வாழ்கின்றனர். பள்ளத்தாக்குகளில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் கூட்டு வீடுகளையே கட்டுகின்றனர். ஒரு கால்வழியைச் சேர்ந்த நெருங்கிய குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்கின்றனர்.

மெய்து இந்தியர் பல குழுக்களாகப் பிரிந்து வாழ்கின்றனர். ஒவ்வொரு குழுவுக்கென்றும் தனி நிலப்பகுதி உள்ளது. இவ்வகைப் பாகுபாடு தவிர வேறு எவ்வகையான சமுதாயப் பிரிவுகளும் இல்லை. தென்பகுதி மக்களிடம் கால்வழித் தலைவன் உள்ளான். இப்பதவி மரபு வழியில் வருவதாகும். பிற பகுதிகளில் வாழ்வோரிடம் தலைவன் பதவி செல்வத்தின் அடிப்படையிலும் தனிப்பட்ட ஆளுமையினாலும் பெறப்படுகிறது.

மெய்து இந்தியர்களிடம் ஆண்களுக்கென்று மறைவான சங்கங்கள் உள்ளன. உரிய வயதடைந்த ஆண்கள் அச்சங்கங்களில் உறப்பினர்களாக இருப்பர். இச்சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் மறைவானவையாகும். சீப.

மெய்ப்பாடுகள்: அகம் பற்றிய ஒழுக்கலாறுகளிலும் புறம் பற்றிய ஒழுக்கலாறுகளிலும் மக்கள் ஈடுபட்டுச் செயற்படும்பொழுது அவர்கள் உள்ளத்தில் நிகழும் குறிப்புகளுக்கு ஏற்பத் தோன்றுவன மெய்ப்பாடுகள் ஆகும். தமிழில், அகப்புறப் பொருள்களைப் புனைந்துரைக்கும் செய்யுளுறுப்புகளைச் சுட்டும் தொல்காப்பியர் தம் மெய்ப்பாட்டியலில் இம் மெய்ப்பாடுகளை விளக்கியுள்ளார்.

மெய்ப்பாடு என்பதற்கு விளக்கம் கூறவந்த இளம்பூரணர், “அச்சமுற்றான் மாட்டு நிகழும் அச்சம் அவன் மாட்டுச் சத்துவத்தினாற் புறப்பட்டுக் காண்போர்க்குப் புலனாகும் தன்மை மெய்ப்பாடென்று கொள்ளப்படும். மெய்யின்கண் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. அஃதேல், இவ்விலக்கணங் கூத்தினுட் பயன்படல் உண்டாதலின் ஈண்டு செய்யுட் செய்யுங்காற் சுவைபடச் செய்ய வேண்டுதலின் ஈண்டும் கூற வேண்டுமென்க” என்பர்.

பேராசிரியர், “மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அதாவது, உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான வெளிப்படுதல்” என்பர்.

மெய்-உடல், பாடு-நிகழும் தன்மை. உள்ளத்தில்

தோன்றும் நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ப உடலின்கண் ஏற்படும் வேறுபாடு மெய்ப்பாடு என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. மெய்-பொருள், பாடு-வெளிப்படுதல். எனவே, நகை முதலாகிய பொருண்மை வெளிப்படுதல் மெய்ப்பாடு என்பது பேராசிரியர் கருத்து.

நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை ஆகிய எட்டும், சுவைக்கப்படும் பொருள். அதனை நுகர்ந்த பொறி உணர்வு, அது மனத்துட்பட்ட வழி உள்ளத்துள் நிகழும் குறிப்பு. அக்குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தால் கண்ணீர் அரும்பல், மெய் சிலிர்த்தல் முதலாக உடம்பின்கண் வரும் வேறுபாடு ஆகிய நான்கினொடும் உறழ முப்பத்திரண்டாகும். சுவைப்பொருளும் அதனை நுகரும் பொறியும் ஆகிய இரண்டும் கூடிய வழி அல்லது சுவை பிறவாமையால் அவை இரண்டையும் ஒன்றாக்கியும், குறிப்பும் மெய்ப்பாடும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடுமாகலின் அவை இரண்டையும் ஒன்றாக்கியும் முற்கூறிய எண்வகைச் சுவையுடன் உறழப் பதினாறு ஆதலும் உண்டு. சுவைப்பொருள், அதனை நுகரும் பொறியுணர்வு அதனால் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி அதனாலாய உடல் வேறுபாடு ஆகிய நான்கும் கூடிய வழியே நகை முதலாயின பிறத்தலின் மேற்கூறிய இரு வகையையும் விடுத்து இவ்வெண்வகைச் சுவைகளையும் கூறலும் உண்டு. இச்சுவை நிகழ்ச்சிகள் முடியுடை வேந்தரும் குறுநில மன்னர் முதலாயினாரும் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் இன்பம் நுகரும் விளையாட்டிடத்தில் தோன்றுவனவாம். இக்கருத்தினைத் தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலின் தொடக்கத்தே பிறன்கோட் கூறலாகக் கூறுகின்றார் என்பர் பேராசிரியர்.

உரையாசிரியரும் பேராசிரியரும் வடமொழிக் கூத்தியற் குறிப்புகளையே தொல்காப்பியர் கூறினார் என்னும் பொருள்பட உரை எழுதிப் போந்தனர். ஆயின், இவ்வுரைகாரர்கள் கூறும் பிற மொழிக் கூத்துநூற் தத்துவங்கள் தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுக்கக் கூறும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் ஆகா என்பது நாவலர் பாரதியார் கருத்தாகும். இதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களும் இவண் குறிப்பிடத்தக்கன.

செய்யுள் உறுப்புகளுள் பொருட் சிறப்பிற்கு மிக்கு

உரிமையுடையது மெய்ப்பாடு. எனவே, செய்யுளுறுப்பை விளக்குவதே மெய்ப்பாடு. மெய்ப்பாடு என்பது, “அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து ஆராயாமலே யாரும் இனிதறியப் புலப்படுத்தும் இயற்புறவுடற் குறியாம்”. இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் இயற்குறியன்றிச் செயற்கைக் குறி புணர்க்கும் வழக்காறில்லை. உணர்வோடு உள்ளக் கருத்தையுரைக்கப் பல செயற்கைக் குறி வகுத்துக் கோடல் கூத்துநூற் கொள்கையாகும். பட்டாங்கு மெய்ப்படத் தோன்றும் உள்ளுணர்வை மெய்ப்பாடென்றது ஆகுபெயர். உள்ளுணர்வை உரிய இயற்புறக் குறியால் புலவர் செய்யுளில் புலப்பட அமைத்தல் வேண்டுமாதலின், செய்யுளுறுப்புகளுள் மெய்ப்பாடு சிறப்பிடம் பெற்றது. மேலும் தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் விளக்குவது இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பே தவிரக் கூத்து உறுப்பு அன்று. பேராசிரியர், நாடக நூலாசிரியர்க்கு எனக் கொண்டு, சுவை என்றும் விறல் என்றும் கூத்தியற் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். ஆனால் தொல்காப்பியரோ, மெய்ப்பாடு என்ற சொல்லையே ஆள்கின்றாரன்றிச் சுவை, விறல் என்பவற்றை யாண்டும் ஆளவில்லை என்னும் நாவலர் பாரதியார் கூற்றும் இவண் ஏற்புடையதாகும்.

உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்.

(தொல். செய். 204)

எனும் செய்யுளியற் குத்திரமும் மெய்ப்பாட்டியல்
கூறுகிறது.

செய்யுளுறுப்புகளுள் ஒன்றாய் எண்ணப்பட்டுச் செய்யுளியலில் தெளிக்கப் பெறும் இயற்குறியாம் மெய்ப்பாடுகளின் வகைகளை மெய்ப்பாட்டியலின் மூன்றாம் நூற்பா முதல் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். அவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகிய மெய்ப்பாடுகளும் அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகளுமாக இரு திறத்தனவாம்.

அகத்திற்கும் புறத்திற்குமுரிய மெய்ப்பாடுகள்

எண் வகை மெய்ப்பாடுகள்: நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பன.

1. நகை: நகை-சிரிப்பு. அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலும் என மூவகைப்படும். இந்நகை, எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் எனும் நான்கு பற்றிப் பிறக்கும். அ. எள்ளல்: இகழ்தல், இது தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும், பிறரால் எள்ளப்பட்ட வழித் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். ஆ. இளமை: வயதில் இளமை. இது தன் இளமையால் பிறர் நகுதலும், பிறர் இளமை கண்டு தான் நகுதலும் என இரண்டாம். இ. பேதைமை: அறிவின்மை. இது தன் பேதைமையால் பிறர் நகுதலும் பிறர் பேதைமையால் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். ஈ. மடமை: ஒருவர் கூறியவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு அதனை விடாது கடைப்பிடித்தல். இது தன் மடமையால் பிறர் நகுதலும், பிறர் மடமையால் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். இவையன்றி உள்ளத்தொடு பிறவாத நகையும் உளதாம்.

2. அழகை: அழகை-அழுதல். இது இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை எனும் நான்கையும் பற்றிப் பிறக்கும்

அ. இளிவு: பிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாதல். ஆ. இழவு: தந்தையும், தாயும் முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலானவற்றையும் இழத்தல். இ. அசைவு: - பண்டைய நிலைமை கெட்டு வேறொருவராகி வருந்துதல். ஈ. வறுமை: போகம் துய்க்கப் பெறாத பற்றுள்ளம். இவையும் தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும். இத்தகைய அழகையால் கண்ணீர் வருதல் போல உவகையால் கண்ணீர் வருதலும் உண்டு. அதுவும் இதன்பாற்படும்.

3. இளிவரல்: இளிவரல்-எளியனாதல். அதாவது பிறரினும் இழிந்தவனாதல். இது மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை எனும் நான்கையும் பற்றிப் பிறக்கும். மூப்பு-வயது முதிர்ச்சி, பிணி-நோய், வருத்தம் - முயற்சி, மென்மை-வலிமையின்மை. இவையும் தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும். இவையன்றி வீரம்பற்றி இகழும் இகழ்ச்சியும் உண்டு.

4. மருட்கை: மருட்கை-வியப்பு. இது புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் எனும் நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும். புதுமை-புதிதாய்த் தோன்றுவது. பெருமை-பெருமைக்குரியது. சிறுமை-சிறுமைக்குரியது.

ஆக்கம்-ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிதல். இவையும் தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும். இவ்வாறன்றிச் சிறுமைப் பொருள் பெருந்தொழில் செய்யினும் பெருமைப் பொருள் சிறுதொழில் செய்யினும் அவையும் வியத்தற்குரியனவாம்.

5. அச்சம்: அச்சம்-ஒன்றைக் கண்டு அஞ்சுவது. இது அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், இறை எனும் நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும். அணங்கு-பிறரை வருத்துதற்குரிய பேயும், பூதமும், பாம்பும், பதினெண் கணலும், காலனும், இடி முதலியனவும் ஆம். விலங்கு-சிங்கம் முதலியன. கள்வர் - தீத்தொழில் புரிவோர். இறை - தந்தையரும், ஆசிரியரும், அரசரும் முதலாயினார். இச்சுவை பிற பொருள் பற்றியே தோன்றும். இவையன்றி ஊடல் முதலியனவற்றாலும் அச்சம் தோன்றும்.

6. பெருமிதம்: பெருமிதம்-வீரம். இது கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை என்னும் நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும். கல்வி-தவ முதலாகிய விச்சை. தறுகண் -அஞ்சத்தக்கன கண்ட விடத்தும் அஞ்சாமை. இசைமை-இன்பமும் பொருளும் மிகுதியாகக் கிடைப்பினும் பழியொடு வருவன செய்யாமை.. கொடை-உயிர், உடம்பு, உறுப்பு முதலிய எல்லாப் பொருளையும் கொடுத்தல். இச்சுவை தன்கண் தோன்றியே நிற்கும். இவையன்றிக் காமம் பற்றிப் பெருமிதம் வருதலும் உண்டு.

7. வெகுளி: வெகுளி-சினம். இது உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை என நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும். உறுப்பறை-கை, கண் முதலிய உறுப்புகளைக் குறைத்தல், குடிகோள்-தாரமும், சுற்றமும், குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கண் கேடு சூழ்தல். அலை-தமக்கிருக்கும் ஆட்சியினாலோ பிற வலிமைகளாலோ பிறரைத் துன்புறுத்தல். கொலை - அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல். இது பிறர்கண் தோன்றிய பொருள் பற்றி வரும். இவையன்றி ஊடலித்துத் தோன்றும் வெகுளியும் உண்டு. இது தன்கண் மட்டுமே தோன்றும்.

8. உவகை: உவகை-மகிழ்ச்சி. இது செல்வம், புலன், புனர்வு, விளையாட்டு என நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும். செல்வம்-நுகர்ச்சி. புலன்-கல்விப் பயனாகிய

அறிவுடைமை. புணர்வு-புணர்ச்சியால் மகிழ்தல். விளையாட்டு-பதியிகந்து யாரும் குளனும் காவும் ஆடி வருதல். இது தன்கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளே அன்றி உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலை, தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு, கைம்மிகல், நலிதல், சூழ்ச்சி, வாழ்த்தல், நாணுதல், துஞ்சல், அரற்று, கனவு, முனிதல், நினைதல், வெருஉதல், மடிமை, கருதல், ஆராய்ச்சி, விரைவு, உயிர்ப்பு, கையாறு, இடுக்கண், பொச்சாப்பு, பொறாமை, வியர்த்தல், ஐயம், மிகை, நடுக்கம் ஆகிய மெய்ப்பாடுகளும் உளவாம்.

அகத்திற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகள்: புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இவை எனவும் புணர்ச்சிக்குப் பின் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இவை எனவும் ஆசிரியர் இவற்றை வகுத்துக் கூறுவர்.

புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாவன:

1. புகுமுகம் புரிதல், 2. பொறிநுதல் வியர்த்தல்,
3. நகுநய மறைத்தல், 4. சிதைவு பிறர்க்கின்மை,
5. கூழை விரித்தல், 6. காதொன்று களைதல்,
7. ஊழணிதைவரல், 8. உடைபெயர்த்து உடுத்தல்,
9. அல்குல் தைவரல், 10. அணிந்தவை திருத்தல்,
11. இவ்வலியறுத்தல், 12. இருகையுமெடுத்தல்

புணர்ச்சிக்குப் பின் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாவன:

1. பாராட்டெடுத்தல்,
2. மடந்தப உரைத்தல்,
3. ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்,
4. கொடுப்பவை கோடல்,
5. தெரிந்துடம்படுதல்,

6. திளைப்பு வினைமறுத்தல்,
7. கரந்திடத் தொழிதல்,
8. கண்டவழி உவத்தல்,
9. புறஞ்செயச் சிதைத்தல்,
10. புலம்பித் தோன்றல்,
11. கலங்கி மொழிதல்,
12. கையறவுரைத்தல்

இம்மெய்ப்பாடுகளேயன்றி இவற்றோடு சார்ந்து வரும் சில மெய்ப்பாடுகளும் உளவாம்.

களவினுள் புணர்ச்சி நிகழ்தற்கு ஏதுவாகிய இம் மெய்ப்பாடுகள் தலைவிக் கே உரியனவாம். தலைமகள் குறிப்பு சில பற்றித் தலைமகன் குறிப்புபல பிறத்தலானும், தலைமகளைக் கண்டு தலைமகன் ஐயறுதல் முதலாயின காமப் புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன அல்ல ஆதலானும் தலைமகனுக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் இவையென ஆசிரியர் விதந்து கூறாராயினர்.

களவினுள் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்தற்குரிய இம் மெய்ப்பாடுகள் கற்பினுள் இம்முறையே வரவேண்டுமென நியதியன்று. இம்மெய்ப்பாடுகளுள் சில கற்பினுள் வேண்டியவாறு வருதலும் உண்டு. களவினுள்ளும் தலைவன் தலைவியரிடை ஆற்றாமை மிக்கு இன்ப எழுச்சி உண்டாகுங்கால் இம்மெய்ப்பாடுகள் இம் முறையே வருதல் வேண்டும் என்ற நியதியுமில்லை என்பர்.

களவிற்கும் கற்பிற்குமுரிய மெய்ப்பாடுகள்: இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல், எதிர்பெய்து பரிதல், ஏதம் ஆய்தல், பசியட நிற்பல், பசலை பாய்தல், உண்டியிற் குறைதல், உடம்பு நனி சுருங்கல், கண்துயில் மறுத்தல், கனவொடு மயங்கல், பொய்யாக் கோடல், மெய்யே என்றல், ஐயம் செய்தல், அவன்தமர் உவத்தல், அறனளித்து உரைத்தல், ஆங்குநெஞ்சு அழிதல், எம்மெய்யாயினும் ஒப்பமை கோடல், ஒப்புவழி உவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல், கலக்கம் எய்துதல் ஆகிய மெய்ப்பாடுகள் களவின் கண்வரின் மேற்கூறிய இருபத்து நான்கு

மெய்ப்பாடுகளின் பின்னர் வரும். கற்பிற்காயின் பயின்று வரும் என்பர்.

வரைந்து எய்தும் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடுகள்: முட்டுவயிற் கழறல், முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல், அச்சத்தினகறல், அவன் புணர்வு மறுத்தல், தூது முனிவின்மை, துஞ்சிச் சேர்தல், காதல் கைம்மிகல், கட்டுரையின்மை என வரும் மெய்ப்பாடுகள் எட்டும் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு ஏதுவாவனவாம்.

கற்பிற்குரிய மெய்ப்பாடுகள்: தெய்வம் அஞ்சல், புரையந் தெளிதல், இல்லது காய்தல், உள்ளது உவர்த்தல், புணர்ந்துழி உண்மை, பொழுது மறுப்பு ஆக்கம், அருள்மிக உடைமை, அன்புதொக நின்றல், பிரிவாற்றாமை, மறைந்தவை உரைத்தல், புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவி ஆகிய பத்தும் கற்பின்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாம்.

தலைமகளிடத்து நிகழ்த்தகாத மெய்ப்பாடுகள்: பொறாமை தோன்றும் குறிப்பு, கேடு குழ நிணையும் உள்ளம், தலைமகளிடத்துத் தெய்வத் தன்மை கண்டான்போல் வியந்து ஒழுகுதல், புறங்கூறல், கடுஞ்சொற் சொல்லல், நன்றாற்றுதலில் உறுதியின்றி நெகிழ்ந்திருத்தல், சோம்புதல், பிறப்பால் தலைவியினும் தான் இன்புறுவதாகக் கருதி ஒழுகுதல், நுழைந்த உணர்வின்றி வெண்மையான அறிவுடையனாதல், மறதி, இன்னானை ஒக்கும் இவள் என ஒப்புமை கருதித் தலைவியிடத்து அன்பு செய்தல் ஆகிய இவை பன்னிரண்டும் தலைமகன் மாட்டு நிகழக்கூடாத மெய்ப்பாடுகளாம்.

மெய்ப்பாடுகளை அறியும் திறம்: மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளைக் கண்ணாலும் செவியாலும் உணரும் அறிவுடையவர்களே உணர இயலும். ஏனோர் உணர்வதற்கரிதாம் என்பர்.

மெய்ப்பாடு பிறந்த வழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலுமுடைமையின் அவை கண்ணினாலும் செவியினாலும் உணர்ந்து கோடல் அவ்வத்துறை போயினாரது ஆற்றலென்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும்.

மக்களின் அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் ஆகிய உலகியல் வழக்கிலே புலப்பட்டுத் தோன்றும் இம் மெய்ப்பாடுகளைப் புனைந்துரை வகையாகிய நாடக வழக்கிற்கும் புலனெறி வழக்கமாகிய செய்யுள் வழக்கிற்கும் உறுப்பாகக் கொள்ளுதல் தொன்று தொட்டு வரும் தமிழிலக்கண மரபாகும். இம்மரபினையுளங் கொண்ட தொல்காப்பியர், இம் மெய்ப்பாடுகளைப் புலனெறி வழக்கமாகிய செய்யுளுக்குரிய உறுப்புகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டு 'மெய்ப்பாட்டியலில் விளக்குகின்றார். இருபத்தேழு நூற்பாக்களில் அமைந்த மேற்காணும் விளக்கங்கள் யாவும் மெய்ப்பாடுகளை முழுமையாக விளக்குவதுடன் தமிழ் இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பிற்கு அணிசேர்ப்பன வாயும் உள்ளமை இவண் குறிப்பிடத்தக்கது.

வே.இரா.மா.

மெய்ப்பொருள் நாயனார்: இவர் தென் பெண்ணை ஆற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த ஒரு சிற்றரசர். சிவனடியாரின் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாய்க் கொள்ளும் இவருடைய சிந்தையறிந்த முத்தநாதன் என்னும் பகையரசன் சிவவேடம் கொண்டு இவரைக் கொன்று வீழ்த்தினான். அப்பகைவனுக்கும் அருளுள்ளங் கொண்டு அவனையும் காப்பாற்றிய அருட்செல்வர் இவர்.

மலையமான் நாடு, மலாடு எனப்படும். இதற்குச் சேதி நாடு என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதன் தலைநகர் திருக்கோவலூர். இவ்வூரில் மலாடர் மரபிலே வந்த மெய்ப்பொருளார் என்னும் அரசர் அரசியல் நெறி தவறாது குடிகளைக் காப்பாற்றி வந்தார். அரசியல் நீதியும், ஆன்மீகமும் ஒருங்கே வளரப்பெற்ற இவருடைய ஆட்சியைக் கண்ட பகைமன்னன் முத்தநாதன் என்பான் நால்வகைப் படையுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பலமுறை தோல்வியடைந்தான். வஞ்சகம் நிறைந்த அவன் நெஞ்சம் மெய்ப்பொருளாரை வெல்ல வேறுவழி கண்டது. உடல் முழுதும் திருநீறு பூசி, சடைமுடி தரித்து, கையிலே சுரிகை மறைத்த புத்தகக் கட்டுடனும் பொய்த்தவ வேடத்துடனும் திருக்கோவலூரையடைந்தான்.

முத்தநாதனின் முழுநீறு பூசிய வேடம் கண்ட

அரண்மனைக் காவலர் அவனை முட்டின்றி உள்ளே விட்டனர். அரசர் துயில்கொள்ளும் பள்ளியறைக்கு வெளியே நின்ற தத்தன் என்னும் மெய்க்காப்பாளன் மட்டும் அரசர் துயில்கிறார் எனத் தடுத்தான். அதற்கு முத்தநாதன் யாம் அரசருக்கு நன்மை செய்யவே செல்கிறோம் எனக் கூறி விரைந்து உள்ளே சென்றான். தத்தனும் ஐயமுற்றுப் பின்பற்றிச் சென்று மறைந்து நின்றான்.

அரசர் அருகிருந்த அரசியார் விரைந்தெழுந்து அரசரை எழுப்பினார். சைவ வடிவம் கண்ட அரசர் இருகை கூப்பி அடியாரை வணங்கினார். அப்பொழுது பொய்வேடத்தான் தாம் படிக்கக் கொண்டுவந்த உலகிலில்லாத ஆகம ஏடு ஒன்றினை அரசருக்கு அளிப்பதாகக் கூறி அவரைத் தனிமையிலிருக்கச் செய்தான். அரசரின் குறிப்புணர்ந்த அரசியாரும் அவ்விடமிருந்து அகன்றார். அரசரும் அவனை வணங்கி இனி அருள் செய்க என வேண்டினார். பகைவன் தன் புத்தகக் கட்டை அவிழ்ப்பவன் போலச் சூரிகையை எடுத்தான். வணங்கிய அரசரைத் தான் நினைத்தவாறு வெட்டி வீழ்த்தினான். அரசரோ பொய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் எனத் தொழுதார்.

மறைந்திருந்த தத்தன் முத்தநாதனைக் கொல்ல வாளினைத் தூக்கினான். அப்பொழுது குருதி பொங்க விழுந்த மெய்ப்பொருளார், 'தத்தா இவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர்; அவரை ஒன்றும் செய்யாதே' என்று சொல்லி அவன் செயலை நிறுத்தினார். பின்பு, 'இந்த அடியவர் செல்லத் தடை ஏதுமின்றி நம் நகரைக் கடந்து விட்டு வருக. எவரும் இவருக்கு இடையூறு செய்தல் கூடாது' எனப் பணித்தார்.

அரசரின் செய்கையால் வாட்டமுற்ற தத்தன் வணங்கிய வண்ணம் முத்தநாதனை வெளியே அழைத்து வந்தான். வெளியிலிருந்த பலரும் அரசரைக் கொன்றவனை அழித்தே தீருவோம் என்று பொங்கி எழுந்தபோது அரசரின் ஆணையை அறிவித்தான் தத்தன். அனைவரும் அகன்றனர். அவ்வஞ்சகனை எல்லைக்கப்பால் விட்டுவந்தான் தத்தன்.

மெய்ப்பொருளாரின் சொற்கடவாது நின்ற தத்தனின் வருகைக்காக உயிரைக் காத்திருந்த அரசர், முத்தநாதனை

அழைத்துச் சென்றுவிட்டு வந்த செய்தியைக் கூறக்கேட்டு அகங்குளிர்ந்தார். 'இன்று எனக்கு நீ செய்த உதவியார் செய்ய வல்லார்' என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார். பிறகு, 'தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற அரசியல் முதன்மையாளரையும் மனைவியாரையும் உறவினரையும் நோக்கி, 'என் ஆணையாகக் கொண்டு, திருவெண்ணீற்றன்பைப் பாதுகாப்பீர்களாக' என்று கூறி இறைவனடி சேர்ந்தார்.

இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் இவர் பண்பு கொண்டு தம் இறுதிக்காலம் வரை பகைவன் என்றும் பாராது, சிவவடிவமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்ட இவர்தம் அருட்செயல். செயற்கரிய செயலாகும். மெய்ப்பொருளார் முத்தநாதனால் வஞ்சகமாகக் குத்தப்பட்டார் எனினும் தம் கொள்கையை நிலை நாட்டித் தம்மைக் குத்தியவனையும் நமர் என்று கூறிய நெஞ்சரம் பெற்ற இவரை வெற்றி பெற்றவர் என்றே கூறல் வேண்டும். அரசியல் திறம் நிரம்பப் பெற்ற இவர் அருளாளராகவும் திகழ்ந்தது அனைவரும் அறியத்தக்கதாகும். இவர் திருநாள் காத்தினைமாதம் உத்திரத் திருநாளாகும்.

வே.இரா.மா.

மெய்யுணர் அரசர்: இவர் பண்டைய கிரேக்க நகர அரசுகளில் ஒன்றான ஏதென்சின் தலைகிறந்த அரசியல் தத்துவமேதை பிளேட்டோ. அவர் காலத்தில் ஏதென்சு நகர அரசில் நேரடி மக்களாட்சி நடைபெற்றது. ஆனால், அவரின் உயர் குடிப்பிறப்பு, அவரின் குருவான சாக்ரடீசுக்கு அன்றைய அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை, இசுபார்டாவிற்கு எதிரான போரில் ஏதென்சு அடைந்த தோல்வி முதலிய நிகழ்ச்சிகள் அங்கு நடைபெற்ற நேரடி மக்களாட்சி மீது பிளேட்டோவிற்கு வெறுப்புணர்வைத் தூண்டி விட்டன. எனவே அவரது, குடியரசு என்னும் நூலில் உருவாக்கப்பட்ட குறிக்கோள் அரசில் மெய்யுணர் அரசர் என்ற கோட்பாட்டினைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

இந்தக் குறிக்கோள் அரசில் திறமையின் அடிப்படையில் மனிதர்கள் அறிவாளிகள், வீரமிக்கவர்கள், பசி அல்லது ஆசைமிக்கவர்கள் என மூவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு ஆளும்

பணியும் பாதுகாக்கும் பணியும் உழைக்கும் பணியும் முறையே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. தனிமனிதனிடத்து அறிவு, வீரத்தின் உதவியுடன் ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தி வழி நடத்துகிறது. அதுபோலவே அறிவாளிகள் (மெய்யுணர்ந்தவர்கள்), வீரர்களின் ஒத்துழைப்புடன் நாட்டு மக்களை ஆட்சி செய்து நல்வழியில் நடத்திச் செல்வார்கள். இந்த அறிவாளிகள் ஆன்மாவை வளர்த்து உயர்ந்த உண்மையையும் நல்லவற்றையும் நன்கு அறிந்த மெய்யுணர்வாளர்களாவர். மற்ற மனிதர்கள் இருண்ட குகைச் சுவரில் தோன்றும் நிழலினை உண்மையென நினைக்கும் மூடர்களுக்கு ஒப்பானவராவர்.

மெய்யுணர்வாளர்களுக்கு 35 வயது வரை இசையும், உடற்பயிற்சியும், நூற் கல்வியும், 35 முதல் 50 வயது வரை செய்முறைப் பயிற்சியும் அளிக்கப்படும். அனைத்து நிலைத் தேர்வுகளிலும் வெற்றி பெற்றவர்களே ஆள்பவர்களாக நியமிக்கப்படுவர். இக்கல்வியின் நோக்கம் மனிதர்களிடம் மறைந்துள்ள திறமையை வெளிக்கொணர்தலேயன்றி, அவர்களை வேறு நிலைக்கு மாற்றுவதன்று. இவ்வாறாக ஆட்சிக்கு வருபவர்களைத்தான் மெய்யுணர் அரசர்கள் எனப் பிளேட்டோ குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆள்பவர்களும் வீரர்களும்டங்கிய பாதுகாவலர்களுக்குச் சொத்து, குடும்பச் செய்தி ஆகியவற்றில் பொதுவுடைமை புகுத்தப்பட்டுள்ளது. தனியார் சொத்துரிமை ஆள்பவர்களையும், அரசுப் பணியாளர்களையும் ஊழல் பேர்வழிகளாகவும், குடும்ப உரிமைத் தன்னலவாதிகளாகவும், நாட்டிற்காக

முழுநேரத்தையும் ஒப்படைத்துக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் செய்துவிடுகின்றது என்கிறார் பிளேட்டோ. இத்தகைய மெய்யுணர்வாளர்கள் அரசர்களாகப் பொறுப்பேற்கும் வரையில் அல்லது இப்போதைய அரசர்கள் அம்மெய்யுணர்வைப் பெறும்வரையில் நகரங்களும் நாடுகளும் தீமைகளிலிருந்து மீட்சி பெறா என்கிறார்.

ஆனால், இந்தக் குறிக்கோள் அரசை நிறுவுவது முடியாத ஒன்று என்பதற்குப் பிளேட்டோவே கீழ்க்காணும் காரணங்களைக் கூறுகிறார். 1. மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள் உண்மையைத் (கடவுளைத்) தேடுவதிலும் அடைவதிலும் ஆர்வமுள்ளவர்கள். எனவே, அரசியல் புரட்சி அல்லது போராட்டம் அல்லது வேறுவழி மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி அரியணையில் அவர்களாக ஏறுவது இயலாத ஒன்று. 2. அரசியல் மேடைப் பேச்சாளர்களின் பொய்கலந்த கவர்ச்சிச் சொற்பொழிவுகளுக்கு மக்கள் மயங்கி நிற்கிறார்கள். எனவே, உண்மையை உள்ளபடி உரைக்கும் மெய்யுணர்வாளர்களின் சொற்கள் வேப்பங்காய்ப் போலக் கசக்கும். ஆதலால், இம்மெய்யறிந்தவர்களை மக்கள் ஆட்சிபுரிய அழைப்பது இயலாததாகும். அதுபோலவே அம்மெய்யுணர் அரசர்கள் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்வதும் இயலாத ஒன்றாகும்.

எனினும் இக்குறிக்கோளாட்சி அரசியல்வாதிகளுக்கு ஒரு மாதிரியாகவும் வரைபடமாகவும் நடைமுறையில் உள்ள அரசாங்கங்களை மதிப்பீடு செய்வதற்குப் பயன்படக்கூடிய அளவுகோலாகவும் அமைந்துள்ளதாகும். எம்.ஐ.

மெரட்டுர் வேங்கடராம சாத்திரி: இவர் தஞ்சை மராட்டிய மன்னர் காலத்தில் தஞ்சைக்கு வடகிழக்கே 16 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள மெலட்டுர் என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த இசை நாட்டிய நாடகக் கலைஞர்களுள் தலைசிறந்தவராவார். மெரட்டுர் இப்பொழுது மெலட்டுர் என்று வழங்கப்படுகிறது. இவர் தந்தை பெயர் கோபாலகிருட்டிண சாத்திரிகள். தெலுங்குப் பிராமணராகிய இவர் ஆழ்ந்த வடமொழிப் புலமையும், தானே இசை அமைத்துச் சிறந்த பாடல்களை இயற்றும் திறமையும் கொண்டு திகழ்ந்தார்.

நாட்டிய நாடகப் பேரறிஞரான இராசகோபாலசாமி என்பவரின் மரபில் வந்த இத்தெலுங்குக் கவிஞர் தீர்த்த நாராயணா என்பவரின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிப் பத்துக்கும் மேற்பட்ட நாட்டிய நாடகங்களை எழுதினார். அவை பிரகலாத சரித்திரம், மார்க்கண்டேய சரித்திரம், உருக்குமாங்கதன் சரித்திரம், அரிச்சந்திரன் நாடகம், சகன் மோகன் விலாச நாடகம், சத்சங்கராச நாடகம், உருக்குமணி கல்யாணம், சீதா கல்யாணம், உசா கல்யாணம், சிவராத்திரி வைபவம், கம்சவதம், பத்மாசூரவதம் முதலியவையாகும். அவற்றுள் பிரகலாத சரித்திரம் மிகச் சிறந்த நாடகம் என்று எல்லோராலும் போற்றிப் புகழப்படுகிறது.

இக்கவிஞர் பெருமானது நாட்டிய நாடகங்களில் இசையும், நாடகமும், அபிநயமும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. இந்நாடகங்கள் மனித சமுதாயத்தின் இயல்புகளையும் குணப்பண்புகளையும் உணர்வுகளையும் வெளிக்கொணரும் வல்லமை படைத்தவை. இவை பழம்பெரும் நாட்டிய நூல்களில் பேசப்படுகின்ற நாட்டியக் கூறுபாடாகிய நவரச அனுபவத்தைச் செவ்வனே வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நாடகங்களைக் காண்போர் முருகியல் உணர்வில் ஆழ்ந்து தம்நிலை மறந்து தேவலோகத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வினைப் பெறுகிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

இக்கவிஞரின் நாடகங்கள் மெலட்டுரில் மட்டுமன்றித் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள சாலியமங்கலம், சூலமங்கலம், ஊத்துக்காடு, நல்லூர், தேப்பெருமாநல்லூர் ஆகிய ஐந்து கிராமங்களிலும் திருவிழா நாள்களில் நடத்திக் காட்டப்படுகின்றன. பரதநாட்டிய வல்லுநர்களான மெலட்டுர் நடேச அய்யர், சூலமங்கலம் சீதாராம

பாகவதர், ஊத்துக்காடு சுவாமி பாகவதர். முதலியோர் இவர்தம் நாடகங்களை நடத்திக் காட்டி இக்கவிஞர் பெருமானுக்குப் புகழ் உண்டாக்கினார் என்பர்.

வேங்கடராம சாத்திரியும் தியாகராச சுவாமிகளும் சமகாலத்தினர் என்றும், சாத்திரிகளின் நாடகங்களைப் பார்த்தே சுவாமிகள் பிரகலாத பக்த விசயத்தையும், நெளகா சரித்திரத்தையும் இயற்றினார் என்றும் அறியப்படுகிறது. இவரது காலம் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

இராசெ

துணை நூல் :

Venkata Rao. N., The Southern School in Telugu Literature, University of Madras, Madras, 1960.

மெரிடித்து சார்சு (கி.பி. 1828 - 1909) : இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் சிறந்து விளங்கிய இலக்கியப் படைப்பாளர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் போர்ட்சுமத்துப் பட்டினத்தில் கி.பி. 1828 ஆம் ஆண்டு மெல்ச்சிசடக் மெரிடித் என்ற ஒரு தையற்காரருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். போர்ட்சுமத்து நகரிலும், செருமனியில் நியூவீடுச் சிறப்புப் பள்ளியிலும் மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்த இவர் சட்டத் தொழிலைவிட்டு இலக்கியப் பணிக்குத் தம்மை ஒப்படைத்துக் கொண்டார். இதழாசிரியராகத் தம்வாழ்க்கையைத் தொடங்கிச் சார்லசு டிக்கன்சு நடத்திவந்த இதழ் ஒன்றுக்குக் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார். இவர் கி.பி. 1849 இல், டி.எல். பீகாக்கு என்ற எழுத்தாளரின் மகள் மேரி நிக்கல்சு என்ற விதவைப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். தம்சொந்தச் செலவிலேயே தம் கவிதைகளின் முதற்தொகுப்பை வெளியிட்டார். மெரிடித்து சார்சின் முதல் புதினம் சாக்பட்டின் சவரம் ஓரளவிற்கு வரவேற்புப் பெற்றது எனலாம். சாப்மனும் ஆலும் என்ற நிறுவனத்திற்குக் கையெழுத்துச் சுவடிகளைப் படித்து மதிப்பீடு செய்பவராகப் பல ஆண்டுகள் வேலை பார்த்தார். இவர் கி.பி. 1858 இல் தம் மனைவியிடமிருந்து பிரிந்து கி.பி. 1866 இல் அவர் இறந்த பின்னர் மேரி வல்லியமி என்ற பெண்ணை மணந்து அவருடன் இன்பமாக வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். இவர் கி.பி. 1859 இல் வெளியிட்ட 'இரிச்சர்டு பீவிரிலின் சோதனை' என்ற புதினத்தின் விற்பனை குறைவாக இருந்தபோதிலும் ஏடுகள் அதை

நன்றாக வரவேற்று எழுதின. இவர் கி.பி. 1860 இல் ஈவான் ஆரிங்கடன் என்னும் தொடர் புதினம் எழுதத்தொடங்கினார். தாம் ஒரு சிறந்த, கவிஞரும் கூட என்பதை இவர் வெளியிட்ட புதிய காதல் கவிதைத் தொகுப்பு மூலம் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தினார். தொடர்ந்து பல புதினங்கள் இவரது திறமையைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் வெளிவந்தன. அவையாவன: சாண்ட்ரா பெலோனி கி.பி. 1864, உரோடா பிளெமிங்கு கி.பி. 1865, விக்டோரியா கி.பி. 1866, ஆரி இரிச்மண்டின் சாகசங்கள் கி.பி. 1871, போசாம்பின் வரலாறு. கி.பி. 1876-இல் மிகப் பெரிய எழுத்தாளராகிவிட்ட இவரைத் தேடிவந்த பல இளம் எழுத்தாளர்களை, இவர் அன்புடன் ஆற்றுப்படுத்தித் தம்மாலான உதவிகளையும் அவர்களுக்குச் செய்து வந்தார். இவர் கி.பி. 1879 இல் மிகப் புகழ்பெற்ற தன்முனைப்பாளர் என்ற புதினத்தை வெளியிட்டார். பின்னர் கி.பி. 1885 இல் இவர் எழுதிய சிறந்த புதினமான சாலைச் சந்தியில் தயானா இவருக்குப் பெரும் புகழைச் சேர்த்தது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கவிதைகளையும், புதினங்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்த இவர்தம் கதைமாந்தர்களைச் சிறந்த படைப்புகளாகவும், இவர்தம் புதினங்களைச் சிறந்த கட்டுமானம் கொண்டனவாகவும் அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். மிகவும் அரிய அரசு விருதையும் ஆக்கப்போட்டு பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஒரு சிறந்த பட்டத்தையும் பெற்ற இம்முதுபெரும் கலைஞர் 1909 இல் காலமானார்.

கே.ஜி.சே.

மெரோவிஞ்சியர்: இவர்கள் ஐரோப்பாவில் கால் (Gaul) நாட்டை ஆண்ட முதல் பிராங்கி மரபினர் ஆவர். இப்பிராங்கியர்கள் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் ரோமப் பேரரசின் மீது படையெடுத்த செருமானிய மக்களின் முக்கியமான பிரிவுகளில் ஒரு பிரிவினர் ஆவர். இவர்கள் பெல்சியத்தின் வடக்கிலும், பிரான்சிலும் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குடிபுகுந்தனர். இவர்களுக்குச் சாலியன் பிராங்குகள் என்றும் பெயர். இப்பிராங்கியர்களை ஒன்று திரட்டி ஆண்ட மெரோவிக்கு என்ற தலைவரின் பெயரிலிருந்து மெரோவிஞ்சியர் என்ற பெயர் வந்தது. மெரோவிக்கின் மகன் முதலாம் சைல்டெரிக்கு ஆவார். இவர் சாலியன் பிராங்குகளை தூர்நை என்னும் தலைநகரிலிருந்து ஆட்சி செய்தார்.

முதலாம் சைல்டெரிக்கின் மைந்தன் முதலாம் குளோவிக் கி.பி. 481 இல் தம் பதினைந்தாம் வயதில் அரசரானார். இவர் ஆற்றலும் திறமையும் மிக்கவர் மற்றச் சாலிய அரசர்களின் ஆதரவைத் திரட்டிக் கொண்டு, கால் அல்லது பிரான்சின் மற்ற அரசர்களைத் தாக்கினார். அவ்வரசர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் குளோவிசை எதிர்க்க முடியவில்லை. குளோவிக் கி.பி. 486 இல் சயாகிரியசைத் தோற்கடித்து அவரது அரசு முழுவதையும் கைப்பற்றினார். பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அலமன்களின் அரசையும் அவர் பிடித்தார். பர்கண்டிய அரசர் உடன்பிறந்தோர் மகளாகிய குலோட்டில்டா என்ற இளவரசியை மணந்தார்.

விசிகாத்துகளின் மீது குளோவிக் கி.பி. 507 இல் படையெடுத்தார். தெற்கில் பிரனீசு மலைகள் வரை இருந்த விசிகாத்துகளின் நாட்டைக் கைப்பற்றினார். பின்னர்ப் பிராங்குகளின் அரசர்களைச் சூழ்ச்சி செய்து கொன்றார். குளோவிக் இறந்தபோது பிராங்குகள் அரசுகள் அனைத்தும் அவரது ஆட்சியின் கீழ் இருந்தன. மெரோவிஞ்சியர்களில் தலைசிறந்த அரசர் இவரே. மேற்கு ஐரோப்பாவில் வலிமைமிக்க அரசராகவும் விளங்கினார்.

குளோவிக் கி.பி. 511 இல் இறந்தவுடன் அவர் 4 புதல்வர்களும் தந்தையின் நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். அந்நால்வரும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டாலும் நாட்டை விரிவாக்குவதில் ஒன்றுபட்டிருந்தனர். பர்கண்டி கி.பி. 534இல் கைப்பற்றப்பட்டது. இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து ஆசுட்ரோ காத்துகளிடமிருந்து புரோவென்சு வெல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மத்தியதரைக் கடற்கரையை ஒட்டிய ஒரு சிறிய விசிகாத்துப் பகுதி நீங்கலாகக் கால் பகுதி முழுவதும் பிராங்குகளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. கிழக்கில் இரைன் நதியைக் கடந்து மத்திய செருமனி, தென்செருமனி ஆகியவற்றில் வாழும் பவேரியர்கள், துருஞ்சியர்கள், பிராங்குகள் அடிமைப்படுத்தினர். குளோவிசின் புதல்வர்களில் குலோத்தர் ஒருவரே கி.பி. 560 இல் உயிரோடிருந்தார். மற்ற மூவரும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டினால் இறந்தனர். அதனால் ஐக்கியமுற்ற அரசைக் குலோத்தர் ஆட்சி செய்தார்.

குலோத்தர் மரணமடைந்தவுடன் அவருடைய நான்கு

புதல்வர்களும் நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். அடுத்த அரைநூற்றாண்டு வரை அவர்களுக்குள் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. இறுதியில் மூன்று அரசுகள் மட்டும் (நியூசுடியியா, ஆசுட்ரேசியா, பர்கண்டி) நிலைத்தன. இரண்டாம் குலோத்தர் கி.பி. 613 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அரசரானார். பின்னர், முதலாம் தகோபெர்ட்டு கி.பி. 629 இல் அரசரானார். வலிமைக்க தலைவர்களை அடக்கி அரசாக்குரிய மதிப்பை நிலைநிறுத்தினார்.

தகோபெர்ட்டிற்குப் பிறகு அரசரின் அதிகாரம் குன்றியது. ஒரு நூற்றாண்டிற்கு மேல் மெரோவிஞ்சிய அரசர்கள் அரண்மனைத் தலைவர் என்ற அமைச்சர்களின் கைப்பாவைகளாக மாறினர். நியூசுட்ரியா, ஆசுட்ரேசியா, பர்கண்டி ஆகியவற்றின் தலைவர்கள் தங்களுக்குள் போரிட்டனர். இறுதியில் ஆசுட்ரேசியாத் தலைவர், கரோலிஞ்சியன் கெரிசுடால் பெபின் கி.பி. 687 இல் தெசுட்ரி என்னும் இடத்தில் நியூசுட்ரியப் படைகளை முறியடித்து மெரோவிஞ்சிய அரசுகளை ஒன்றுபடுத்தினார். அரசர் தெசுட்ரியை பெயரளவில் அரசராக இருக்கச் செய்து, தாமே 27 ஆண்டுகள் திறமையாக ஆட்சி செய்தார்.

தலைவராகக் கி.பி. 747 முதல் இருந்த குட்டைப் பெபின் தாமே அரசராக வேண்டும் என நினைத்தார். அது தொடர்பாகப் போப் பாண்டவரிடம் அறிவுரை கேட்டார். அவரும் எவன் உண்மையில் அதிகாரம் செலுத்துகிறானோ அவனே ஆளத்தகுந்தவன் என்று கூறினார். அதனால் மெரோவிஞ்சிய அரசரான மூன்றாம் சைல்டரிக்கை அரசு பதவியிலிருந்து அகற்றிவிட்டுத் தாமே கி.பி. 751 இல் அரசரானார். இவர் காலத்திலிருந்து கரோலிஞ்சிய வமிசம் தொடங்கியது.

அசி.

மெல்லிசை வண்ணம்: இது பாடலின் ஓசை நடையைக் குறிப்பது ஆகும். மெல்லெழுத்துப் பற்றியதாய் வரும் வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணமாகும்.

வண்ணங்கள் எழுத்துப் பற்றியும், சீர் பற்றியும், தொடை பற்றியும், இசை பற்றியும், சொல் பற்றியும் வரலாம். இவ்வாறு வரும் பாடலின் ஓசை விகற்பங்களாகிய வண்ணங்கள் இருபது என்பார் தொல் காப்பியர். அவற்றினுள் மெல்லிசை வண்ணம் பற்றி,

“மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே” (கு.209).

மெல்லெழுத்து மிக்கது மெல்லிசை வண்ணமாம் என்று இதனை இளம்பூரணர் விளக்கியுள்ளார். ‘பொன்னி என்ன புன்னகை நுண்டாது’ எனத் தொடங்கும் பழம்பாடலை அவர் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டியுள்ளார்.

இப்பாடலின் வண்ணம் மெல்லெழுத்துப் பற்றியதாய் வரக்காணலாம்.

வண்ணங்கள் ஓரடியை எல்லையாகக் கொண்டு வகுக்கப்படுவதால் ஒருபாடல் அல்லது செய்யுள் முழுவதும் ஒரே வண்ணம் வரல்வேண்டும் என்றில்லை. இருப்பினும் பாடல் முழுவதும் ஒரே வண்ணம் வந்தால் அது சிறப்பாகும்.

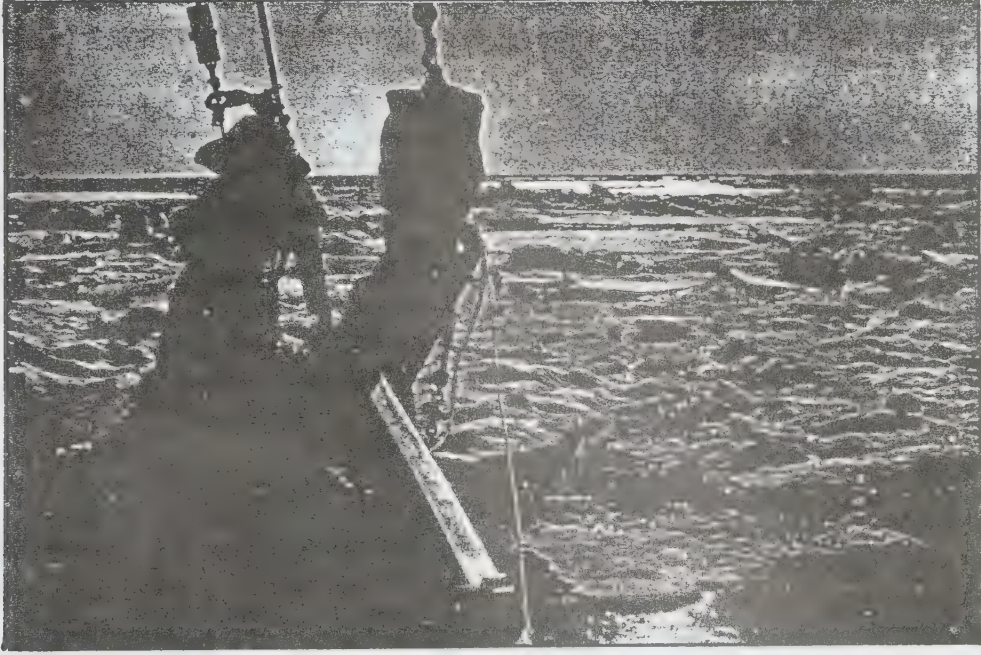
ஞா.கு.

மெல்வில் : இப்பெயர் கொண்ட விரிகுடாவும் ஏரியும் தீவுகளும் முந்நீரகமும் உள்ளன.

மெல்வில் விரிகுடா: உலகின் மிகப்பெரிய தீவாகிய கிரீன்லாந்தின் மேற்குக் கரையோர உள்ளவளைவுக்கு மெல்வில் விரிகுடா (Melville Bay) என்று பெயர். தென்மேற்கில் இது பாபின் (Baffin) விரிகுடாவில் இணைகிறது. உள்நாட்டுப் பனிக் கவிகை (ice-cap) இதன் கரையோரத்திற்கு வருகிறது. இதைச் சறுக்குப் பனிக்கட்டி ஆறுகள் (glaciers) நீரில் சேர்க்கின்றன. இவ்விரிகுடாவில் உள்ள கோவ் (Gove) நகரம் ஒரு சிறந்த துறைமுகம்.

மெல்வில் ஏரி: கனடாவில் இலேப்ரடாரின் தென் கிழக்கில் உள்ள உப்புநீர் ஏரி. மெல்வில் ஏரியின் பரப்பு 2934.5 ச.கி.மீ. அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலின் ஒரு பக்கத்தில் உள்ள ஆமில்ட்டன் கடற்கூம்பிலிருந்து (Hamilton inlet) இந்த ஏரி 195 கி.மீ. உப்புறமாகப் பரவியுள்ளது. தென்மேற்கில் கூசு விரிகுடாவில் (Goose Bay) சாச்சில் ஆறு இதில் கலக்கிறது.

மெல்வில் தீவு: ஆசுத்திரேலியாக் கண்டத்தின் வடபகுதியில் கடற்கரையிலிருந்து 26 கி.மீ தொலைவில் உள்ள திமோர் (Timor) கடலிலுள்ள மெல்வில் (Melville) தீவின் பரப்பு 5801.6 ச.கி.மீ. இதன் நீளம்

104.6 கி.மீ. அகலம் 72.4 கி.மீ. ஆப்சலி (Apsley) கடற்கால் இதைப் பதாருசுட்டு (Bathurst) தீவிலிருந்து பிரிக்கிறது. இங்கு மருந்துக்கும் தோல் பதனிடுவதற்கும் பயன்படும் பட்டையைக் கொண்ட வெப்பமண்டலச் சதுப்பு நிலப் படர் தாவர வகை (Mangroove) மிகுதியாக உண்டு. இப்பகுதியின் பெரும்பான்மைப் பகுதி மணற்பாங்கானது.

மெல்வில் தீவு: கனடாவின், வடமேற்கு ஆட்சிப் பகுதியில் மேற்கு பிராங்க்லின் (Franklin) மாவட்டத்தில் உள்ளது. விக்டோரியாத் தீவின் வடக்கிலுள்ள மெல்வில் தீவின் பரப்பு 42,475 ச.கி.மீ. ஆங்கிலேய ஆய்வுப் பயணி சர் வில்லியம் பாரி (Parry), கி.பி. 1819 இல் இத்தீவைக் கண்டுபிடித்தார். இவரால் கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற தீவுகள் பாரித் தீவுகள் எனப்பட்டன. பாரித் தீவுகளில் மிகப் பெரியது, மெல்வில் தீவு. இத்தீவில் குன்றுகள் மிகுதி. இங்கு 460 மீ. உயரம் வரை உள்ள குன்றுகள் உள்ளன. உட்பகுதியில் பல இடங்கள் பனியால் மூடப்படுகின்றன. முனைத்த கத்தூரி மணமுடைய எருது போன்ற விலங்குகள் இத்தீவில் காணப்படுகின்றன.

மெல்வில் முந்நீரகம்: கனடாவின் வடமேற்கு ஆட்சிப் பகுதியில் தெற்கு பிராங்க்லின் மாவட்டத்தில் உள்ள இம்முந்நீரகத்தின் பரப்பு 62,564 ச.கி.மீ. நீளம் 400 கி.மீ, அகலம் 112,6 முதல் 217.2 கி.மீ. வரை. போத்னியா (Bothnia) வளைகுடாவும், போக்க (Foxe) நீள்வட்டப் பள்ளத்தாக்கும், இதன் இருமருங்கிலும் அமைந்துள்ளன. இம்முந்நீரகத்தைப் பேபின் (Baffin) தீவிலிருந்து, பியூரி (Fury), எக்லா (Hecla) கடற்கால்கள் பிரிக்கின்றன. இதை, இரே (Rae), பூசந்தி (நிலஇடுக்கு) மற்ற நிலப்பகுதியுடன் இணைக்கிறது. இம்முந்நீரகத்தின் நடுவிலுள்ள குன்றுகளிலிருந்து பல சிற்றாறுகள் தோன்றிப் பாய்கின்றன. இந்நடுப் பகுதியில் 564.3 மீ. உயரமுள்ள குன்றுகளும் உள்ளன. இந்தத் துந்திரவெளியான இப்பகுதி மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாக இல்லை. பொருளாதார வளர்ச்சியையும் இங்குக் காண்பதற்கில்லை.

தெ.பா.

மென்சியசு (கி.மு. 371-289): இவர் ஒரு சீனத் தத்துவஞானி (கி.மு. 371-289). கன்பூசியசுவை ஒத்த அறிஞர் இவர் எனக் கருதப்படுகிறார். சீனாவில் சாண்டங்கு மாநிலத்தில் பிறந்தார். மூன்று வயதில்

தம் தந்தையை இழந்த இவர் அரசியல், சமுதாயம் மற்றும் பண்பாட்டுக் குழப்பங்களிடையே வாழ்ந்து வந்தார். சில காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவிட்டு 'சி' (Chi) மாநிலச் சபையில் அரசு அலுவலராகப் பணியாற்றினார். மாநிலம் மாநிலமாக நாற்பதாண்டுக் காலம் பயணம் செய்து பல சீர்திருத்தங்களைப் போதித்து வந்த மென்சியசு ஒரு பயனும் இன்றி மாற்றம் அடைந்தார்.

இவர் கன்பூசியசுவின் பேரன் திசி-சு என்பவரை அல்லது அவர்தம் மாணாக்கரை ஆசிரியராகக் கொண்டு யின்றார். தருக்கம் செய்பவராகவும், கொள்கைப் பிடிப்பாளராகவும், சில சமயம் தீவிரவாதியாகவும் சிகழ்ந்தார். மாற்றுக் கொள்கையினரைத் தயங்காமல் தாக்கிப் பேசினார். கன்பூசியசுவை முனிவராகவும், தண்டவராகவும் சித்திரித்துப் பேசினார்.

மனித இயல்பின் அடிப்படையான நற்குணங்களை வலியுறுத்தினார். நீர் பள்ளத்தை நோக்கிப் பாயும் இயல்பினதுபோல, மனித இயல்பும் நன்மையைப் பட்டது என்றார். அனைத்து மனிதரும் 1. இரக்கம் கலந்த ஞானமும் 2. மரியாதையும் 3. ஒத்துப்போதலும், 4. ம. சாட்சிக்கேற்பச் சரி எனலும் தவறு எனலும் ஆகிய உணர்வுகளை அடிப்படையில் கொண்டு விளங்குகின்றனர். இந்த உணர்வுகளே காதுல், நேர்மை, தகுதியுடைமை, ஞானம் ஆகியவற்றின் தொடக்கம் என்றார். அவ்வுணர்வுகள் வெறியிலிருந்து திணிக்கப்பட்டவில்லை; உள்ளுக்குள்ளேயே இருக்கின்றன. இயல்பாகக் குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோரை விரும்புவதிலிருந்தும், கிணற்றினுள் விழுந்துவிட்ட ஒரு குழந்தையைக் கண்டமாதிரத்தில் ஒருவர் அதனைக் காப்பாற்ற முனைவதிலிருந்தும் அந்த உணர்வுத் தொடர்பான கூற்றின் உண்மையினை உணரலாம் என்றார்.

அடிப்படையில் மனிதன் நல்லவனாக இருப்பதால், நன்மை பற்றிய பகுத்தறிவை உடையவனாகவும், நன்மை செய்யும் திறம் படைத்தவனாகவும் விளங்குகிறான். மனிதன் தன் மனத்தை உன்னத நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டால் தன்னியல்பை வளர்க்கலாம்; தன் விதியைத் தானே கூட நிருணயிக்கலாம். உணர்வாக அன்றிச் சுவர்க்கத்திற்கும் பணிபுரியலாம், தீமையுள் தோல்வியும் மனிதனது இயல்பினால் வருவன அல்ல, மனிதன் தன் நல்லி

யல்புகளை இழந்து விடுவதாலும், முயற்சி இன்மையாலும் வருவனவாகும். தொடர்ச்சியாக இப்படி இழந்த மனத்தைத் தேடிக்கண்டு கொள்வதே கல்வியின் நோக்கமாகும் என்று போதித்து வந்தார்.

பிறப்பிலேயே அன்பு அமைவதால் தன்னியல்புகளை நிறைவு செய்பவன் அனைத்தையும் தன்னிடத்து நேசிக்கிறான் என்று வலியுறுத்தினார். யாங்கு என்பவரின் செருக்கைக் கடுமையாகத் தாக்கினார். ஒருவன் தன் குடும்பத்தை ஆதரிப்பதிலிருந்து அன்பு தழைக்கத் தொடங்குகிறது என்றார். ஆதலால் மோடி என்பாரின் பிரபஞ்ச அன்புக் கொள்கையைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்.

குடும்பப் பாசத்தையே அனைத்து நலன்களுக்கும் ஆதாரம் என்று கொண்டார். தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையிலான அன்பு, அரசனுக்கும் அமைச்சருக்கும் இடையிலான நேர்மை, கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையிலான இணக்கம், முதியோர்க்கும் இளைஞர்க்கும் இடையிலான ஒழுங்கு, நண்பர்க்கிடையே நிலவும் நன்னம்பிக்கை முதலியன குடும்பப் பாசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வருவனவாகும். சிறப்பாகக் குடும்ப ஒப்பந்தம் என்பது பெற்றோரை மதிப்பதாகும். சந்ததியில்லாவிட்டால் குடும்பத் தொடர்பு அற்றுவிடும். கணவனுக்கு மனைவி கீழ்ப்படிதல் வேண்டும். அனைத்து மனிதரும் சமம், ஏனென்றால் அனைத்து மனிதரிடமும் அறத்தின் வலிமையும் இயல்பும் உள்ளார்ந்து கிடக்கின்றன. அவை நிறைவு பெற்றுவிட்டால் ஒவ்வொரு மனிதனும் முனிவராகலாம் என்று வலியுறுத்தினார்.

அவர் காலம் குழப்பமானதாக இருந்ததால் அன்பினையும் ஒழுங்கையும் போதித்தார். அன்பினால் அரசாங்கத்தை மெருகூட்ட வேண்டும் என்றார். நிலவுடைமை அரசர்களிடம் நன்மை தரும் அரசாங்கம் அமைக்க வற்புறுத்தினார். பயன்பாடு மற்றும் இலாபத்தை எதிர்த்து ஒழுக்கத்தைக் கற்பித்தார். கன்பூசியசைப் பின்பற்றி நல்லவர்கள் மட்டுமே ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்றார். மக்களா முதன்மை, அரசாங்கம் இரண்டாவது, அரசன் மூன்றாவது என்று கருதப்படுதல் வேண்டும் என்றார். கெட்ட அரசனைப் புரட்சி செய்தாயினும் தூக்கி எறிய வேண்டும் என்றார். பள்ளிகளை நிறுவுதல், வேளாண்மையை முன்னேற்றுதல், சொத்துரிமையை நிலைநாட்டுதல்,

எண்குடும்ப முறை (அதாவது எட்டுக் குடும்பத்தினர் தத்தமக்கு ஒரு வயலையும், அரசின் நன்மைக்காக ஒன்பதாவது வயலையும் பயிரிடுதல்) சொத்துகளைச் சமமாகப் பங்கிடுதல், குறைந்த தண்டனை, எளிய வரிகள், முதியோரையும் எளியோரையும் காத்தல் முதலிய கொள்கைகளை வலியுறுத்தினார்.

மெங்-சு என்னும் மென்சியசுவின் நூலில் அவர்தம் போதனைகளை விரிவாகக் காணலாம். அவர் காலத்துக்குப்பின் அந்த நூல் தொகுக்கப்பட்டது. அந்த நூலானது சீனத்துச் சிந்தனைமீது பெரிய தாக்கம் கொண்டது.

பொன். பா.

மென்மைக் கடன்கள்: வட்டியில்லாத கடன்களையும், நிதியைக் கடனாக வழங்கித் திரும்பப் பெறுதல் ஆகிய பணிகளுக்கான நிருவாகச் செலவுகளைக் காட்டிலும் குறைவான அளவில் அமையப்பெற்றுள்ள வட்டி விகிதத்திலான கடன்களையும் மென்மைக் கடன்கள் என்பர். பன்னாட்டு அளவில் நிதியுதவி வழங்கும் உலக வங்கியின் துணைநிறுவனமான பன்னாட்டு வளர்ச்சிக் கூட்டமைப்பு இத்தகைய கடன்களை உலகிலுள்ள வளரும் நாடுகளுக்கும், பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள நாடுகளுக்கும் அளித்து வருகிறது. மென்மைக் கடன்களை இந்நிறுவனம் அளிப்பதால் இதற்கு மென்மைக் கடன் சாளரம் என்ற சிறப்புக் கேலிப் பெயர் உண்டு.

வருமானம் பெறுதல் என்ற நோக்கத்தைத் தவிர்த்து வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை தருதல் என்ற நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக இக்கடன்களை இந்நிறுவனம் வழங்கி வருகிறது. நெடுங்கால அளவில் வட்டி இல்லாமல் அல்லது மிகக் குறைந்த வட்டியில் பல நாடுகள் இம்மென்மைக் கடன்களைப் பெற்றுப் பயன்பெறுகின்றன. இக்கடன்களைத் திரும்பச் செலுத்தும்போது உள்நாட்டுச் செலாவணியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் இக்கடன்களில் வழிகள் உள்ளன.

என்.எஸ்.பா.

மென்மைச் செலாவணி நாடுகள்: இது அயற் செலாவணி அங்காடியில் ஒரு நாட்டின் செலாவணிக்கு உள்ள தேவையின் அடிப்படையில் நாடுகளின் செலாவணிகளைக் கூடும் செலாவணி அல்லது அரும் செலாவணி என்றும், மென்மைச் செலாவணி என்றும் வகைப்படுத்துவர். பொதுவாகப் பொருளாதார அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ள நாடுகளின் செலாவணிகள் அயற்செலாவணி அங்காடியில் கட்டும் செலாவணிகள் என்றும், பின்தங்கிய அல்லது வளரும் பொருளாதாரங்களின் செலாவணிகள் மென்மைச் செலாவணிகள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாடும் அயல் வாணிகத்திலும் அயல் கொடுக்கல் வாங்கல்களிலும் ஈடுபடுகின்றன. குறிப்பிட்ட கால அளவில் மொத்தமாக அயல்நாடுகளிலிருந்து ஒரு நாடு பெறவேண்டிய தொகையையும், மொத்தமாக அயல்நாடுகளுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய தொகையையும் காட்டக் கூடியதொரு பட்டியலை அயல்நாட்டுச் செலுத்துநிலை என்பர். அயல்நாட்டுச் செலுத்துநிலையில் தொடர்ந்து துணையான நிலையில் இருக்கும் நாடுகளின் செலாவணிகள் உறுதியானவையாகவும் அயல்நாட்டுச் செலுத்துநிலையில் தொடர்ந்து கேடான நிலையில் இருக்கும் நாடுகளின் செலாவணிகள் உறுதியற்றவையாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. தொடர்ச்சியாக அயல்நாட்டுச் செலுத்துநிலையில் உள்ள கேடான நிலையைத் தவிர்த்துக்கொள்ள நாடுகள் பல முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றன. அயல்நாட்டுச் செலுத்துநிலையில் தொடர்ந்து பற்றாக்குறை இருக்கும்போது அந்த நாட்டுச் செலாவணியின் பன்னாட்டுப் பரிமாற்ற மதிப்புக் குறைந்துகொண்டே செல்லும். இவ்வாறு பன்னாட்டுப் பரிமாற்ற மதிப்புக் குறைந்துகொண்டு செல்லத்தக்க செலாவணிகளை மென்மைச் செலாவணிகள் என்பர். பின்தங்கிய நாடுகளிலும் வளரும் நாடுகளிலும் பல நாடுகள் இத்தகைய மென்மைச் செலாவணியைப் பெற்றுள்ளன. மென்மைச் செலாவணியைக் கொண்டுள்ள நாடுகள் மென்மைச் செலாவணி நாடுகள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

என்.எஸ்.பா.

மே இரு உதடுகளையும் அழுத்திப் பின் திறந்து மூக்கின் தொடர்போடு ஒலிக்கும் பொழுது, வாயை இளித்து நன்றாக உயர்த்தி வெளிப்படுத்தினால் மே என்ற ஒலி தோன்றும்.

பொருள்: ஓரெழுத்து ஒரு மொழியாக இது வழங்கும். லகர ஒலியோடு கூடிய அடிச் சொல்லாகிய மேல் மே என்றும் அமைந்து, மேன்மை உடையது, மேட்டில் உள்ளது என்ற பொருள்களைத் தர வல்லது. இடம், பொருள், ஏவல் இவற்றுக்கேற்றவாறு இச்சொல் விரிவான பொருள் தரும்.

உருவம்: மகரஎகரத்துக்கும் மகரஎகரத்துக்கும் ஒரே உருவம்தான். மகரஎகரத்துக்கு ஒரு புள்ளி இடப்பட்டு அது குறில் ஒலி என்பதைச் சுட்டும். புள்ளியிடும் வழக்கத்தை ஒழுங்காகப் பின்பற்றாததால், அந்த இடங்களில் மொழி அறிவை ஒட்டியே பொருள் கொள்ளவேண்டும். மகரஎகரத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புகளைப் பார்க்கவும். அதே உருவங்கள் காணப்படும். அவற்றின் வளர்ச்சி தமிழ், வட்டெழுத்து என்ற இருவகை எழுத்துகளிலும் ஒன்று போலவே காணப்படுகின்றது. எனவே, அந்த வரலாற்றை மகரஎகரக் குறிப்புகளில் கண்டுகொள்ளவும். *

- கே.ஜி.கே.

மேகசந்தேசம்: இது கண்டகாவியம் அல்லது சிறு காப்பியம் என்ற இலக்கிய வகையில் மேக சந்தேசம் ஓர் இன்றியமையா முதல்நூல் எனலாம். மேனாட்டவர் இவ்வகைக் காப்பியத்தை தன்னுணர்ச்சிப்பாடல் என்பர். யாழ்போன்ற நரம்புக் கருவியுடன் கலந்து பாடத்தக்கவை அக்காப்பியங்கள். காதல், துன்பம், பக்தி ஆகிய நெகிழ்ந்த மன உணர்வுகளின் வெளியாக்கமே மேற்கூறிய காப்பிய வகையின் சிறப்பியல்பாகும். காளிதாசர் இயற்றிய சிறு காப்பியங்களில் மேகசந்தேசம் சிறந்து விளங்குகிறது. இதற்கு மேகதூதம் என்ற பெயரும் உண்டு.

இந்நூல் மேகத்தைதூது விடுதல் குறித்தது. பூருவ மேகம், உத்தர மேகம் என்ற இரண்டு சருக்கங்களையும் 120 செய்யுட்களையும் கொண்டது. முதற்பகுதியில்

அனகாபுரியில் புதுமண வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த ஒரு யட்சன், குபேரனின் சாபத்தால் மனைவியைப் பிரிந்து, இராமகிரி என்ற சித்திர வடத்தில் தனிமையில் துயருக்குள்ளாயினன். அப்பொழுது ஆடி மாதம் முதல் நாள். அங்கு மலையின் அடிவாரத்தில் நீருண்ட முகிலைக்கண்டு, அதன் வாயிலாகத் தன் மனைவிக்கு ஆறுதல் கூறிச் செய்தி அனுப்புகிறான். வட திசையில் அளகையை நோக்கிப் பயணமாகும் முகிலுக்கு, கடந்து செல்ல வேண்டிய ஊர்களையும், காடுகளையும், ஆறுகளையும் மிக அழகாக வருணித்துக் கூறுகிறார் காளிதாசர். இரண்டாம் பகுதியில் அளகையையும், அங்கு யட்சன் வீட்டையும் பாங்குற வருணித்த பிறகு, அவன் மனைவியையும், கணவனைப் பிரிந்து அவள் படும் துயர்நிலையையும் நம் கண்முன்னால் நிற்கும் வண்ணம் வருணிக்கிறார் கவி. பின்னர்த் தூது சென்ற

முகிலின் ஆறுதல் செய்தியையும் கூறுகிறார்.

இராமாயணத்தில் சுகரீவன் ஆணைப்படி, தென்னிலங்கைக்கு அனுமன் பயணமாவதும், இலங்கையில் அசோகவனத்தில் ஆழ்ந்த துயரத்தில் மூழ்கிய சீதையைக் கண்டு, இராமனது செய்தியையும், அடையாள மோதிரத்தையும் சீதைக்கு அளித்து அனுமன் ஆறுதல் கூறியதும் இக்கண்ட காவியத்தின் செய்திக்கு மூலமாகும் என்பர்.

காளிதாசர் இக்கண்டகாவியத்தில் மனஉணர்வின் நுணுக்கங்களை மிகக்கூர்ந்து கவனித்துக் கையாண்டுள்ளார். துயருக்குள்ளான மனிதரின் நெகிழ்ந்த மனஉணர்வுகளின் இழைகள் இங்குப் பளிச்சிடக் காணலாம். துயறுற்றபொழுது மனிதனுக்கு மிருகங்களும், பறவைகளும் இயற்கைத் தாவரங்களும் கூடப் பரிந்து உதவி புரிகின்ற கூட்டுறவு மனப்பான்மையையும் இக்கண்டகாவியம் தெளிவாக்குகிறது. இக்காவியத்தில் கவியின் நடையும், சொல்லழகும், தூய்மையும், தெளிவும், பொலிவு பெற்று மிளிர்கின்றன.

ஆடவர் பெண்டிர்பால் துலங்கும் காதல், அவர் பிரிந்து வாழுங்கால், முன்னைவிடத் தூய்மை பெறுவதும், வளர்வதும் இயற்கை என்பதை இக்காவியம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. தென்திசையில் இராசகிரியிலிருந்து வடதிசையில் அளகைவரை வழியினைக் கூறுமுகத்தான் தம் புவியியல் அறிவைத் தெள்ளெனக் காட்டுகிறார் கவி காளிதாசர். அவர், இக்காவியம் முழுதும் கையாண்ட மந்தாக்கராந்தா என்ற யாப்பு துன்பியற் காப்பியத்தின் இலக்கணமாக அமைந்துவிட்டது.

இக்காவியத்திற்கு வடமொழி உரைகள் பல இருப்பது இக்காவியத்தின் சிறப்பை விளக்கும். ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் பல பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன.

இம்மேகசந்தேசத்தை அடியொற்றி வடமொழி இலக்கியத்தில் பல சந்தேச காவியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் பவன தூதம், அம்ச சந்தேசம், கோகில சந்தேசம், உத்தவசந்தேசம், கோகந்தேசம், பிருங்க சந்தேசம், மனோ தூதம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. தமிழில் பக்தி இலக்கியத்தில்,

தூது இலக்கியம் பெரியதொரு பாகத்தைப் பெற்றுள்ளது யாவரும் அறிந்த செய்தியாகும்.

மேகநாதன்: இவன் தென்னிலங்கைப் பெருவேந்தன் இராவணனுடைய மூத்தமைந்தன் ஆவான். இவன் பிறந்தவுடனே இடிபோல் முழங்கியதால் இப்பெயர் பெற்றான். இவன் மாபெரும் வீரன் மலை கலங்கினும் நிலைகலங்காத மனத்திண்மையும் வயிரத் தோள்களும் உடையவன். சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுமையான தவம் இயற்றிப் பெறுதற்கரிய படைக்கலங்களும், அரிய வரங்களும் பெற்றவன். இராவணன் மூவுலகங்களிலும் பெற்ற பெருவெற்றிகுட் கெல்லாம் காரணமானவன். போரில் வெற்றி பெறுவதன்றித் தோல்வியே காணாதவன் என இவனை இராமாயணம் போற்றுகின்றது. மேகநாதன் என்ற சொல்லை ஒரே இடத்தில் முதன்முதலில் கம்பர், “உலகிற்கு ஏகநாதனை எழுவலித்தோள் பிணித்து ஈர்த்த மேகநாதன்” என்ற தொடரில் எடுத்தாளுகின்றார். தேவர் உலகை அழித்து, இந்திரனை வென்று சிறையில் அடைத்த பெரு வெற்றியின் காரணமாக இவன் இந்திரசித்து எனக் காரணப் பெயர் பெற்றான்.

கம்பர்தம் காவியத்தில் இவனைப் பல சிறப்புப் பெயர்களால் சுட்டுகின்றார். வாளா அனையவன் (ஊர் தேடு. 141), வீரத்தின் பன்மை தீர்ந்தான் (பாசப். 14), வீரத்தே நின்ற வீரன் (மேற்படி 15), வில்லாளரை எண்ணில் விரற்கு முன்நிற்கும் வீரன் (நாகபாசப்.5), எத்தேவரையும் முகங்கண் டறியா வீட்டான் (மேற்படி 23), உலகெலாம் கலக்கி வென்றான் (இந்திர சித்துவதை. 6), வீரர் என்பாற்கட் கெல்லாம் முன்னிற்கும் வீரர் வீரன் (மேற்படி. 30) என்பன இவனைக் குறிக்கும் தொடர்களாகும். இவன் எங்கும் உலாவித் திரியும் தேரும், போரில் யாரும் அறியாதபடி மறைந்து மாயப் போர் செய்யும் திறமையும் உடையவன். பதினான்கு ஆண்டுகள் உணவும் உறக்கமும் துறந்தவன் எவனோ அவனால் மட்டுமே கொல்லப்படத்தக்க வரத்தைச் சிவன்பால் பெற்றவன்.

இலங்கையில் சீதையைத் தேடிச் சென்ற அனுமன் முதன்முதலில் இவனைக் காணும்போது, இவனழகைக் கண்டு முருகனோ என வியந்து பேசுகின்றான். எண்ணற்ற அரக்கரையும், அட்சய குமரனையும் கொன்று அழிவை ஏற்படுத்திய அனுமனைப்

பிரம்மக்கணையால் கட்டித் தன் தந்தை முன்விட்டவன் இவன். இராம, இராவணப் போரில் ஒருநாள் 40 வெள்ளம் வானரப் படைகளை அழித்துத் தன் வில்வீரத்தைக் காட்டினான். இலக்குவன் இருமுறை இவனால் வீழ்த்தப்படுகிறான். பாம்புக்கணையால் இராமன் நீங்கிய அனைவரையும் கட்டி வீழ்த்தினான். பின்னர் இலங்கையை அடைந்து பிரம்மக்கணைக்கு வழிபாடு செய்து இராமனைத் தவிர மற்றையோர் இறக்கும்படி அதனை ஏவினான்.

தன் மாய்கையினால் மாயாசீதை உருவத்தை உண்டாக்கி அதனைப் போர்க்களத்தில் அனுமன் முதலியவர்கள் காண வெட்டிவீழ்த்தி எல்லோரையும் புலம்பச் செய்தவன். போரில் இறந்த அசுரர்களை உயிர் பெற்றெழச் செய்ய நிகும்பலை வேள்வியைச் செய்தவன். வீணன் வாயிலாக இதையறிந்த இலக்குவன் விரைந்து சென்று அதனை அழிக்க, இறுதியாக இலக்குவனுடன் கடும்போர் புரிந்து வீரமரணம் அடைந்தான். இவனது உடலை இராவணன் தைலத்தில் இடச் செய்தான்.

மேகநாதன் இளமைப் பருவத்திலேயே சிங்கங்களைப் பிடித்து வந்து அவற்றிடையே போர்மூட்டி விளையாடியது, இந்திரனை வென்றது, சிவபிரானும் கூட இவனைக் கண்டு அஞ்சியது, வானத்தில் உள்ள திங்கள் இவன் ஏவல் கேட்டுப் பூமிக்கு வந்தது ஆகிய வீரச்சிறப்புகள் தாய் மண்டோதரியின் புலம்பல் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றன. இராவணனைவிட ஒருபடி விஞ்சிய வீரனாகவே இவனை இராமாயணம் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.

இரா.சா.

மேகாங்கு ஆறு: இது தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள பெரும் ஆறுகளில் ஒன்று. இதன் நீளம் 4185 கி.மீ. சீனாவின் திபெத்திய உயர் பகுதியில் தோன்றி, யூனான் மாநிலத்தின் வழியாகவும் கம்போடிய சமநிலத்தின் வழியாகவும் ஓடி இறுதியில் மேகாங்கு தென்சீனக் கடலில் கலக்கிறது. பர்மா-இலொவோசு, இலாவோசு - தாய்லாந்து ஆகியவற்றின் எல்லையாக இந்த ஆறு அமைகிறது. தோன்லே சாப்பு என்னும் துணையாறு இத்துடன் கலக்கிறது. மழைக்காலத்தில் மேகாங்கின் பெருவெள்ளம் காரணமாக, தோன்லே சாப்பு துணையாறு தோன்லே சாப்பு ஏரியில் கலக்கும்படி திருப்பிவிடப்படுகிறது. மேகாங்கு ஆறு பல பிரிவுகளாகிக்

கடலில் கலக்கும் கழிமுகப்பகுதி 1,94,250 ச.கி.மீ. பரப்பை உடையது. ஆசியாவிலேயே மிகுதியான அளவுக்கு அரிசி உற்பத்தி செய்யும் பகுதிகளில் மேகாங்குக் கழிமுகமும் ஒன்றாகும். வியட்நாம் போர் நடந்து கொண்டிருந்தபோது இப்பகுதியில் கடும் சண்டைகள் நடந்தன.

-தெ.பா.

மேகாலயா: இது எழிலிகள் அல்லது மேகங்களின் இருப்பிடம் எனப் பொருள்படும் மேகாலயா நாடு பழைய அசாம் மாகாணத்திலிருந்து அமைக்கப்பட்ட ஒரு மாநிலமாகும். இதன் பரப்பளவு 13,36,819 ச.கி.மீ. ஆகும். இங்குப் பேசப்படும் மொழிகள் காசி மொழி, காரோ மொழி, ஆங்கிலம் ஆகியவை ஆகும். இம் மக்களுள் எழுத்தறிவுடையோர் 34 விழுக்காடு ஆவர். மேகாலயா மாநிலத்தில் மலைகள் நிறைந்துள்ளன, ஆகையால் இது நீர்வளமுடையதாயினும் பயிர்த்தொழிலுக்கு ஏற்றதன்று, இங்குச் சிறிதளவு நிலத்தில் வேளாண்மை நடைபெறுகிறது. ஒட்டுப் பலகைத் தொழிலும் நடைபெறுகிறது. உலகிலேயே மிக்க மலை உள்ள இடம் இம்மாநிலமாகும். இதில் உள்ள சிரபுஞ்சியில் ஆண்டுக்கு 1000 முதல் 1270 செ.மீ. வரை மழை பெய்கிறது. இம்மாநிலத்தில் குன்றுகளும், அருவிகளும், ஆறுகளும், ஏரிகளும், புல்வெளிகளும், பள்ளத்தாக்குகளும் நிறைந்துள்ளனவாகையால் அவற்றையும், அவற்றுள் சிறப்பாக உனியம் ஏரியையும், சிரபுஞ்சி அருவியையும் காணுதற்குச் சுற்றுலாப் பயணிகள் வருகின்றனர். இங்கு 10 இலட்சம் பழங்குடிகள் காசி, செயின்சியா, காரோ மலைப் பகுதிகளில் வாழ்கின்றனர். மக்கள் இசையிலும், நடனத்திலும் விருப்பமுடையவர்.

இது 1970 இல் ஒரு தன்னாட்சியுடைய மாநிலமாக ஆக்கப்பட்டு, 1972, சனவரி முதல்நாள் இந்திய இணையத்தின் ஒரு மாநிலமாக ஆக்கப்பட்டது. இது 5 மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் 60 உறுப்பினரடங்கிய ஓர் ஒற்றைச் சட்டமன்றம் இருக்கிறது, இவருள் 24 பேர் காரோப் பகுதியிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மேகாலயாவின் தலைநகரம் சில்லாங்கு ஆகும்.

தெ.பா.

மேகௌ: இது சீனாவுக்கு தென்கிழக்கில் உள்ள ஒரு பகுதி. போர்ச்சுகல் நாட்டின் கடல்கடந்த ஆட்சிப் பகுதி. மேகௌ, காண்டன் ஆற்றுக் கழிமுகத்தில், சீனாவைச் சேர்ந்த குவாங்டங்கு மாநிலத்தின் பக்கத்தில் உள்ளது. இதன் பரப்பு 15.5 ச.கி.மீ. இதற்குக் கிழக்கில் ஆங்காங்குத் தீவும், வடக்கில் காண்டன் துறைமுகமும் இருக்கின்றன. பாறைக் குன்றுகளைக் கொண்ட 5 கி.மீ. பரப்புள்ள ஒரு முந்நீரகம் இதில் அடங்கும். இம்முந்நீரகம், சீனாவின் சங் சான் தீவுடனும் வேறு இரு தீவுகளுடனும் ஒரு பூசந்தியால் இணைக்கப்படுகிறது. மேகௌ நகரம், ஏறத்தாழ முந்நீரகம் முழுவதும் பரந்துள்ளது. அம்மாநில மக்கள் பெரும்பான்மையோர் இந்நகரிலேயே வாழ்கின்றனர். அவர்களில் மிகுதியானவர்கள் சீனர்களே. மேகௌ ஒரு வாணிக, சுற்றுலா மையமாகவும் விளங்குகிறது. இங்கு மீன்பிடிக்கும் தொழில் மிக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. ஆடை வகைகள் உற்பத்தி, தீக்குச்சி, விளையாட்டு வெடிவகைகள் செய்தல் முதலியனவும் நடைபெறுகின்றன. மேகௌ ஒரு சுங்கக் கட்டுப்பாடற்ற துறைமுகமாகும். சூதாட்டப் பொது அரங்கங்களும் இங்கே உள்ளன.

சீனர்கள், கி.பி. 1573 இல் சீனாவையும் மேகௌவையும் பிரித்து எழுப்பிய தடை அரண் வாயிலை மாற்றிவிட்டுக் கி.பி. 1849 இல் புதிய வாயில் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது.

வரலாறு: சேய்மைக் கிழக்கில், மிகப் பழமையான ஐரோப்பியக் குடியேற்றப் பகுதி மேகௌ. போர்த்துகீசிய வாசுகோடகாமா, கி.பி. 1497 இல் இங்கு முதன் முதலாகச் சென்றார். போர்த்துகீசியர் கி.பி. 1557இல் இங்கு ஒரு வாணிகத் தலத்தை அமைத்தபொழுது இப்பகுதி கவர்ச்சியற்றதாகவும் மக்கட்குடியிருப்பு இல்லாததாகவும் இருந்தது. இம்முந்நீரகத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக, போர்ச்சுகீசியர், சீனாவுக்கு 300 ஆண்டுகள் திறை செலுத்தி வந்தனர். பிறகு கி.பி. 1849-இல் போர்ச்சுகல், மேகௌவை ஒரு சுங்கத் தீர்வை இல்லாத துறைமுகமாக அறிவித்தது. வண்டல் மண் சேர்க்கை காரணமாகவும், கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்காங்குத் துறைமுகத்தின் எழுச்சி காரணமாகவும், மேகௌ அதன் பழைய சிறப்பை இழக்கலாயிற்று கடத்தல்காரர்களும் சூதாட்டக்காரர்களும் இங்கு மிகுதியாகத் தங்கலாயினர். பெர்து உடைமை ஆட்சி சீனாவில் ஏற்பட்டதன் விளைவாக, அகதிகள் பெரும் அளவில் இப்பகுதிக்கு வரலாயினர்.

போர்ச்சுகீசியக் குடியேற்றமாக இருந்த மேகௌ, கி.பி. 1887, 1974 ஆகிய ஆண்டுகளில் சீனாவுக்கும் போர்ச்சுகலுக்குமிடையே ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைகளின்படி புதிய நிலையைப் பெற்றது. அதன்படி இது ஒரு சீனப் பகுதியாக இருப்பதென்பதும் ஆனால், போர்ச்சுகீசிய ஆட்சிமுறை இங்கு நிலவவேண்டுமென்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டன. போர்ச்சுகல் நாட்டுத் தலைவர், மேகௌவின் ஆளுநரை நியமிக்கிறார். அந்த ஆளுநரின் ஆலோசனைப்படி 5 செயலர்களையும் நியமிக்கிறார். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 17 உறுப்பினர்களடங்கிய சட்டசபை, மூன்று ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை புதுப்பிக்கப்படுகிறது. மேகௌவில் பல்வரலாற்றுச் சின்னங்களை இன்றும் காணலாம். புனித பால் துறவியின் நெடுமாடக் கோயில் முகப்பின் ஒரு பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கட்டம் கி.பி. 1635 இல் சப்பானிய உரோமன் கத்தோலிக்கக் கலைஞர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இத்தாலிய மறுமலர்ச்சிக்காலக் கட்டடக்கலைச் சிறப்புக்கு ஓர் எழில் மிகு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கிய அக்கோயில் கி.பி. 1835-ல் தீவிபத்துக்கு உள்ளானது. மேல்நாட்டுக் கீழ்நாட்டுக் கலப்பு முறைக் கலைப்பண்புக் கூறுகளை அக்கட்டத்தில் காணமுடிந்தது. மேகௌவில் உள்ள பிற வரலாற்றுச் சின்னங்களில் பின் வருவனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவை, கி.பி. 1670ல் அமைக்கப்பட்ட புனித தாமிங்கோ திருச்சபையும் கன்னி மாடமும், கி.பி. 1626ல் கட்டப் பெற்ற கயிலா கோட்டையும் திருக்கோட்டமும், கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சாவோ பௌலோ தி மாண்டி கோட்டையும், இலக்கியமேதைகள் தா காமா, உலூயி தி காமோச ஆகியோரின் உருவச்சிலைகளும் ஆகும்.

மேசன், சார்லசு (கி.பி. 1730 - 1787): இவர் வானியல் வல்லுநர்களுள் ஒருவர். சேமசு பிராட்லி என்ற புகழ்பெற்ற வானியல் வல்லுநரிடம் இவர் முதலில் ஓர் உதவியாளராகப் பணிபுரிந்தார் (கி.பி. 1756 - 1760). அதன்பின் மேசனும் செர்மியா திக்சன் என்ற அறிஞரும் பேரரசுக் கழகத்தால் வானியல் ஆராய்ச்சியாளர்களாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, வெள்ளி எனும் விண்மீனின் இடப் பெயர்ச்சியை உற்று நோக்கி ஆராய்வதற்காக, சுமத்திரா தீவிலுள்ள பென்கலன் எனும் ஊருக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர்கள் கி.பி. 1761 ஆம் ஆண்டு சூன் மாதம் 6 ஆம் நாள் நடைபெறவிருந்த அவ்விடப் பெயர்ச்சியைக் காண, கி.பி. 1760 ஆம் ஆண்டிலேயே கப்பல் மூலமாகப்

புறப்பட்டனர். ஆனால், வழியில் பிரான்சுப் போர்க் கப்பல் ஒன்றால் தாக்கப்பட்ட காரணத்தால், அவர்களது பயணம் தடைப்பட்டது. ஆப்பிரிக்காவின் தென்கோடியை அடைவதற்கே அவர்களுக்கு ஏப்பிரல் மாதம் 27 ஆம் நாள் ஆகிவிட்டது. குறித்த காலத்துக்குள் சுமத்திரா போக இயலாதென்று கண்டுகொண்ட அவர்கள் அங்கேயே சூன் மாதம் வரை தங்கி வெள்ளியின் இடப்பெயர்ச்சியை வெற்றிகரமாகப் பார்வையிட்டுக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டனர். அதன்பின் அவர்கள் புனித எலீனா தீவுக்குச் சென்று கி.பி. 1761 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் வரை தங்கிக் கடலெழுச்சி பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதன்பின் அவர்கள், மேரிலாந்து, பென்சில்வேனியா ஆகிய இரு அமெரிக்க மாநிலங்களுக்கு இடையிலான எல்லையை வரையறுப்பதற்காகப் பால்டிமூர் பிரபுவால் நியமிக்கப்பட்டனர். எல்லையை வரையறுப்பதற்கான நில அளவைப் பணியை அவர்கள் கி.பி 1763 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கினர். திலாவேர் ஆற்றிற்கு மேற்கே 390 கி.மீ. வரை சென்று அவர்கள் நிலஅளவையை மேற்கொண்டனர். அப்பணி முடிவதற்கு இன்னும் 57கி.மீட்டர்களே எஞ்சியிருந்தன. ஆனால், அச்சமயம், அமெரிக்க இந்தியர்கள் திரள்திரளாக வந்து அளவை மேலும் தொடர வண்ணம் தடுத்து நிறுத்திவிட்டனர். எனினும், அதுவரை அவர்களால் வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைக்கோடு யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மேசன் நிக்சன் எல்லைக்கோடு எனப் புகழ் பெற்ற அக்கோடு அடிமை முறை நிலவிய மாநிலங்களையும், விடுதலை நிலவிய மாநிலங்களையும் பிரித்துக் காட்டும் ஒரு வரம்பாக நெடுநாள் விளங்கியது.

பேரரசுக் கழகம் கி.பி. 1764 இல் மீண்டும் குறிப்பிட்ட அளவில் நிலப்பகுதி ஒன்றை அமைக்கும்படி பணித்தது. புதிய அளவைக் கருவிகள் இல்லாததால் அதை அவர்களால் சரிவரச் செய்யமுடியவில்லை. எனினும், தாங்கள் கண்ட உண்மைகளைத் தொகுத்துக் கி.பி. 1768 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 24-ஆம் நாள் பேரரசுக் கழகத்திடம் அவர்கள் தந்து விட்டனர். விண்மீன் வெள்ளியின் இரண்டாம் இடப்பெயர்ச்சியைக் கவனிக்கும்படி, பேரரசுக் கழகம் அவர்களை அயர்லாந்திலுள்ள சவான் என்னும் இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தது. அங்கே அவர்கள் தங்கி வெள்ளியின் இடப்பெயர்ச்சியை மட்டுமன்றிச் சூன் 4 இல் ஏற்பட்ட சூரிய கிரகணத்தையும், வியாழன் என்ற கோளின் துணைக்கோளையும் ஆகசுட்டு, செப்டம்பர் மாதங்களில்

வெளிப்பட்ட விண்வெளி வால்மீனையும் உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்தனர். பின்னர், இசுகாட்லாந்து மலைப்பகுதிகளுக்குச் சென்று அதே சங்கத்தின் ஆதரவில் பல ஆய்வுகளை நிகழ்த்தினர். அதன் விளைவாகக் கடல்துறைப் பஞ்சாங்கத்தில் 387 விண்மீன்கள் சேர்க்கப்பட்டன. நில நேர்கோட்டுக் குழுவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர்கள் மேயர் என்பவரால் ஏற்கனவே தொகுக்கப்பட்டிருந்த தகவல்களோடு ஒப்பிட்டபின் அவ்வட்டவணை கி.பி. 1774 இல் மறுபதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது. நெடுநாள் வரை அவ்வட்டவணையே அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக விளங்கியது. அத்தகைய அரிய சாதனைகளைச் செய்தமைக்கு உற்ற ஊதியமாக 1000 பவுன்களே வழங்கப்பட்டன. மேசனுக்கு அது மிகக் குறைவான தொகையாகப்பட்டது. மனக்குறையுடனேயே அவர் கி.பி.1787-இல் பிலடெல்பியாவில் உள்ள தம் இல்லத்துக்குத் திரும்பினார். திரும்பிய சில நாட்களுக்குள் அவர் மாண்டார். அவரால் கி.பி. 1763 முதல் 1767 வரை சேகரிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளை ஆலி பாக்கசு எனும் அறிஞர் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான ஓர் அறையில் கண்டுபிடித்தார். பிலடெல்பியாவிலுள்ள அமெரிக்க வானியல் கழகத்தில் ஓர் உறுப்பினராக அவர் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார் என்பதற்கான ஒரு நற்சான்றிதழும் அக்குறிப்புகளுடன் கலந்து கிடைந்ததையும் அவர் கண்டார்.

கிராஅ.

மேட்டர்லிங்கு மாரிக்: இவர் பெல்சிய நாட்டுக் குறியீட்டியல் கவிஞர்: நாடகாசிரியர். இவர் கி.பி. 1862 ஆம் ஆண்டு செண்டு எனும் நகரில் பிறந்தார். இளம் வயது முதலே இவர் பிரெஞ்சு மொழியின் மீது மிகுந்த பற்றுக்கொண்டு தம் படைப்புகளை அம்மொழியிலேயே எழுதி வந்தார், பிரெஞ்சு இலக்கிய இயக்கங்களில் ஆர்வத்துடன் பணியாற்றினார், இலக்கியத்திற்கான நோபெல் பரிசை 1911 ஆம் ஆண்டு பெற்றார்.

மேட்டர்லிங்கு மாரிகுவின் முதற்படைப்பான அனல் வீட்டின் மலர்ச்சி என்ற கவிதைத் தொகுதிக்குறியீட்டியல் மரபில் தோன்றிய குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். இவர் கவிதைகள் இயற்கையுலகின் தத்துவங்களைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன. வரலாறு, புராணம் போன்றவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல நாடகங்களை இவர் உருவாக்கியுள்ளார். இவருடைய

நாடகங்கள், குறியீட்டியலில் இவர் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர் 1902 ஆம் ஆண்டு எழுதிய மோனா வான்னா எனும் நாடகம் சிறந்த வரலாற்று நாடகமாகும். இவர் எழுதிய நீலப் பறவை என்ற நாடகம் குழந்தைகளும் விரும்பும் வகையில் எளிய இனிய நிகழ்ச்சிகளால் அமைந்தது.

இவர் குறிப்பிடத்தக்க உரைநடை எழுத்தாளராகவும் விளங்கினார். தேனீயின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் குறித்து இவர் எழுதிய தேனீ வாழ்க்கை வரலாறு புகழ்பெற்ற நூலாகும். எளிமையின் கருவூலம், பூக்களின் நுண்ணறிவு, மெய்யறிவும் ஊழும் முதலியவை இவர்தம் சிறந்த நூல்களாகும். சமயத்தின் மீது பற்றில்லாதவாறு அதையும் கடந்த உயர்நோக்கில் மனிதகுலம் வளரவேண்டும் என்ற குறிக்கோளோடு எழுதிவந்த இவர் 1949 ஆம் ஆண்டு இறந்தார்.

மே தினம்: கிறித்தவ ஆண்டின் மே மாதத்தின் முதல் நாள் பல நாடுகளில் மே தினமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. சில ஐரோப்பிய நாடுகளில், இளவேனில் காலத்திருவிழா என்ற முறையில் இந்நாளைக் கொண்டாடுகின்றனர். கார்காலம் கடந்து, இளவேனில் காலத்தில் வாழ்க்கை மறுமலர்ச்சி அடைவதாகக் கருதி இம்மாத முதல் நாள் ஒரு சிறப்பான நாளாக மக்களால் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இதன் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள. பண்டைய கெல்டிக்கு இனத்தவரின் குரு வகுப்பினரான துறையிடுகள் மரங்களை வழிபட்ட முறையே இந்த மே தின விழாவுக்குத் தோற்றம் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனால் வேறு சில அறிஞர்கள், பண்டைய எகிப்திலும், இந்தியாவிலும் நிலவியிருந்த இளவேனில் காலத் திருவிழாவிலிருந்துதான், மே தினக் கொண்டாட்ட முறை தோன்றியது என்பர்.

உரோமானியர்களால் வெல்லப்பட்ட ஆங்கிலேயரும் மற்றவர்களும் மரங்களையும் மலர்களையும் அவங்கரித்துத் திருவிழாக்கள் நடத்தி வந்ததிலிருந்து, காலப்போக்கில் மே தின விழா உருவாகியது. உரோமானியர் தம் இளவேனிற் காலப் பெண் தெய்வமான பிளாராவைச் சிறப்பிக்க ஏப்பிரல் மாதத்தில் மலர்களைச் சேகரித்துப் பூசனை செய்தனர்.

இடைக்காலத்தில் பல ஆங்கிலேயச் சிற்றூர்களில்,

மே தினம் மிகவும் விரும்பப்பெற்ற ஒரு விடுமுறை நாளாக இருந்தது. மக்கள் இளவேனிற் கால மலர்களைச் சேகரித்து அந்நாளில் தம் இல்லங்களையும் திருச்சபைகளையும் அழகுசெய்தனர். அக்காலத்துக்குரிய பாடல்களும் இசைக்கப்பெற்றன. ஒருவருக்கொருவர் அன்பளிப்புகள் வழங்கிக் கொண்டனர். மே அரசன் மே அரசி என்று இருவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களை விழா தலைவர்களாகச் செய்தனர். கம்பங்கள் நட்டு அழகுபடுத்தி அவற்றைச் சுற்றி நடனங்கள் ஆடிக் களித்தனர். வேறு சில ஐரோப்பிய நாடுகளில் பல்வேறு வகையில் இவ்விழாவைக் கொண்டாடினர். பொதுவாக மரங்களை வரிசைப்படுத்தித் தூக்கிச் செல்வதும், பச்சை மரக்கிளைகளையும் மாலைகளையும் வரிசையாகத் தூக்கிச் செல்வதும் நடைபெற்றன. தொடக்க காலத்தில், இவ்விழா பயிர்களுக்கும், கால்நடைகளுக்கும், மக்களுக்கும் நன்மை தரக் கூடியது என்று மக்கள் நம்பினர். அந்த நம்பிக்கை மறைந்தபின்னும் விழா மட்டும் தொடர்ந்து நடைபெறலாயிற்று. சில நாடுகளில் மே தினத்தில் இளைஞர் காதல் புரிந்து மகிழ்ந்தனர். இத்தாலியில் காதலியின் பலகணியருகே சென்று காதலன் மாலை நேரப் பாட்டுகளை இசைக்கும் மாலைவரி முறை நிலவியது. சுட்சர்லாந்து நாட்டில், காதலியின் சாரளத்துக்கு அண்மையில் பசுமை மாறாத தேவதார வகை மரத்தை நட்டு, அதை மே தின மரம் என்று சிறப்பிப்பது வழக்கமாயிற்று. செருமானிய இளைஞர் தங்கள் காதலியர் இருக்குமிடங்களில் இரகசியமாக மே தின மரங்களை நட்டும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. செகோசலோவாகியாவிலும் இதே பழக்கம் இருந்தது. ஆனால் பிரான்சு நாட்டில் மே தினத்திற்குச் சமயத் தொடர்பான தூய்மை கொடுக்கப்பட்டது. கன்னி மேரிக்கு, மே மாதம் மிகவும் விருப்பமானது என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், பிரான்சு மக்கள், திருச்சபைகளில், இளம் பெண்களை மே அரசிகள் என்று போற்றி வழிபடலாயினர். அந்த அரசியரைத் தொடர்ந்து ஊர்வலங்கள் செல்லுவதும் வழக்கமாயிற்று. அவை யாவும் கன்னிமேரிக்கு விருப்பமாகும் என்ற கருத்து வளர்ச்சியுற்றது.

தூய சமயவாதிகள் மே தினப் பழக்க வழக்கங்களை மிகவும் வெறுத்தனர். அதன் காரணமாகவே, அமெரிக்காவில், இங்கிலாந்தில் இருந்ததைப் போல, மே தினக் களிப்பு நிலவவில்லை. ஆயினும் சிற்சில நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் அமெரிக்கச் சிறுவர், பாடல்

ஆடல் மூலமாக, இளவேனில் கால வருகையை வரவேற்றனர். மேலும், மே தினக் காகிதக் கூடைகள் செய்து அவற்றை நண்பர்கள் வீடுகளில், மே தினத்தன்று தொங்கவிட்டு மகிழ்ச்சி எய்தினர். பூங்காக்களிலும் பள்ளிக் கூடாரங்களிலும் சிறுவர்கள் மே தினப் பாடல்களைப் பாடி மகிழும் பழக்கமும் உண்டு. சில பெண்களை மே அரசிகள் என்று தேர்ந்தெடுக்கவும் செய்தனர்.

மே தினத்தில் காலைப் பனிநீரினால் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டால், உடலின் தோல் அழகாகும் என்ற நம்பிக்கை சில நாடுகளில் நிலவியது.

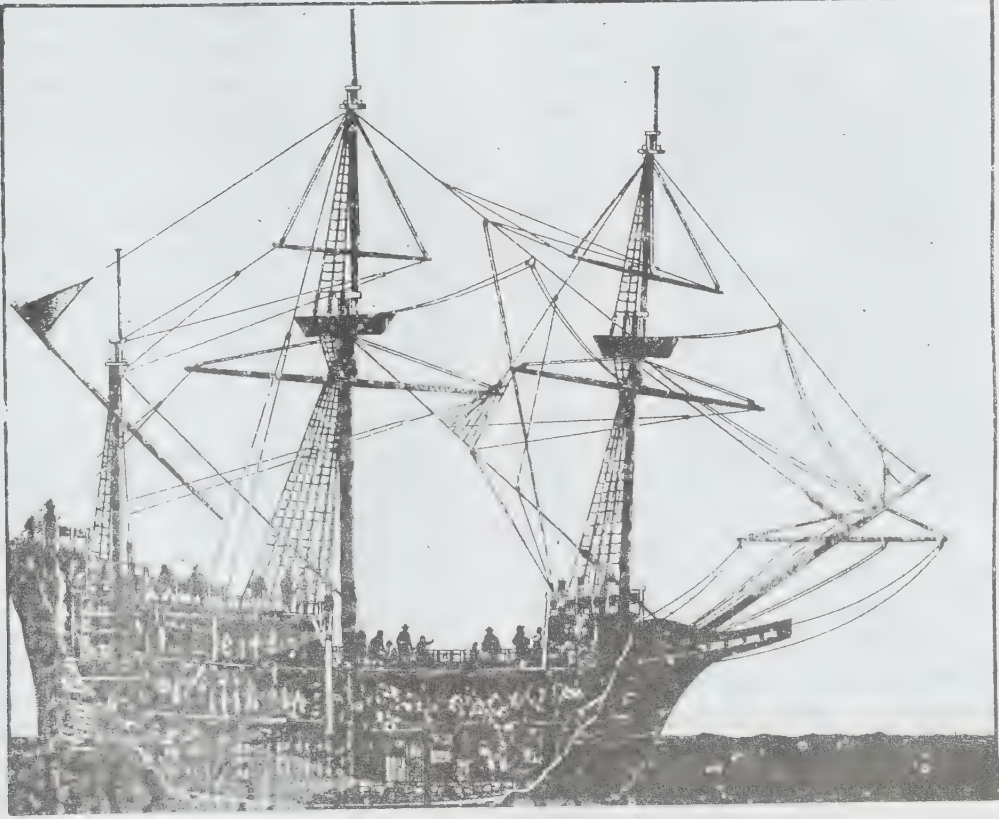
இக்காலத்திய மே தின விழா: ஐக்கிய அமெரிக்காவில் தொழிலாளர் இயக்கம் வளர்ச்சியடைந்ததன் விளைவாக, ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேர வேலை என்ற உரிமைக் கோரிக்கை எழுந்தது. பாரிசு நகரில் கி.பி 1889 இல் கூடிய உலக சம உடைமைக் கட்சிகள் மாநாடு, அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டதுடன்,

கி.பி. 1890 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் முதல் நாளில், அவ்வேண்டுகோளுக்காக ஆர்ப்பாட்ட நிகழ்ச்சிகள் எங்கும் நடைபெறவேண்டும் என்றும் அறிவித்தது. பிறகு பல நாடுகள் மே முதல் நாளைத் தொழிலாளர் தினம் என்று குறிப்பிட்டு அதை விடுமுறை நாளாக்கினர். இந்நாள் தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகவும் அவர்களைச் சிறப்பிப்பதற்காகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நாளாயிற்று. சம உடைமை, பொது உடைமை நாடுகளில் இந்நாள் மிகவும் அதிக அளவுக்குச் சிறப்புப் பெற்றது. இந்தியா போன்ற வேறு பல நாடுகளிலும் ஆண்டுதோறும் மே முதல் நாள் தேசிய விடுமுறை நாளாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தெ.பா.

மே பிளவர்: ஓர் ஆங்கிலேய வணிகக் கப்பலின் பெயராகும். மே பிளவர் மெதுவாகச் செல்லக்கூடிய சிறிய கப்பலாகும். இக்கப்பல் கி.பி. 1620 ஆம் ஆண்டு அட்லாண்டிக்குப் பெருங்கடலில் 65 நாட்கள் பயணம் செய்து அமெரிக்க வரலாற்றில் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது.

மே பிளவர்

மிகச் சிறிய இக்கப்பலில் இட நெருக்கடியுடன் பயணம் செய்த ஆண், பெண், குழந்தைகள் அடங்கிய குடும்பங்கள் அமெரிக்காவில் பிளைமவுத்து என்ற முதல் குடியேற்றத்தை நிறுவின. இக்கப்பலில் வந்தவர்கள் புனிதபயணத் தந்தையர் எனப் பின்னர்க் கூறப்பட்டனர். அவர்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து சமய விடுதலைக்காகப் புதிய உலகிற்குச் சென்ற முன்னோடிகளாவர். அவர்கள் தமக்குள் முதல் முதலில் மக்களாட்சியுடைய அரசு நிறுவ மே பிளவர் கப்பலில் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர்.

இங்கிலாந்து அரசன் முதலாம் சேமசு சமய சுதந்திரம் அளிக்காததால் அவர்கள் இங்கிலாந்தை விட்டு வெளியேற நினைத்தனர். தூயசமயத்தினர் எனப்படும் அவர்கள் திருச்சபையின் பிடியிலிருந்து விடுபடும் நோக்கத்துடன் நாட்டைவிட்டு வெளியேறத் திட்டமிட்டுச் சிறு சிறு கூட்டமாகக் கி.பி. 1608 இல் ஆலந்து நாட்டிற்குச் சென்றனர். அங்குள்ள இலெய்டன் நகரில் தேவாலயம் ஒன்று அமைத்து வழிபாடு நடத்தினர்.

பிறகு இலண்டன் வணிகர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு வர்சீனியாவிற்குச் செல்ல முடிவுசெய்தனர். பயணச் செலவுகள் முழுவதையும் வணிகர்கள் ஏற்படுத்தும், பின்னர் அவர்கள் உழைத்து ஏழு ஆண்டுகளில் திருப்பித் தருவதென்றும் முடிவு செய்தனர். இலெய்டனிலிருந்து இசுபீடு வெல் என்ற மிகச் சிறிய கப்பலில் இங்கிலாந்திற்குச் சென்றனர். அக்கப்பலைப் புதிய இடத்தில் மீன்பிடிக்க வைத்துக்கொள்ளலாம் என நினைத்தனர். இங்கிலாந்திலிருந்து இருகப்பல்கள் புறப்பட்டுச் சென்றன. இடையில் இசுபீடுவெல் என்னும் கப்பல் பழுதுற்றதால் இரு கப்பல்களும் திரும்பிவந்தன. கடைசியில் பழுதுபட்ட கப்பல் கை விடப்பட்டது. பின் இங்கிலாந்திலுள்ள பிளைமவுத்து என்ற துறைமுகத்திலிருந்து மே பிளவர் கி.பி. 1620 செப்டம்பர் 16 ஆம் நாள் 102 தூயவர்களுடன் புறப்பட்டது. அதில் 74 ஆண்களும், 28 பெண்களும் அடங்கியிருந்தனர். அக்கப்பலில் தனி இடமோ சுகாதார வசதிகளோ இல்லை. கடல் பயணத்தினால் ஏற்படும் நோய்கள் பயணிகளிடம் பரவின.

மேயோலோர் குளிர்ந்த உணவுகளையே உண்ண நேரிட்டது. எப்போதாவது சமைக்கப்பட்ட சூடான உணவு உண்டனர். இந்த 65 நாள் பயணத்தில் போதிய புதிய உணவுப் பொருட்கள் கிடைக்காததினால் பெரும்பாலான பயணிகள் நோய்வாய்ப்பட்டனர். மிகக் குளிர்ந்த காற்றினாலும் குளிர்ந்த நீரினாலும் அல்லலுற்றனர். அங்கு வீசிய புயற்காற்றினாலும் துன்புற்றனர். பயணத்தில் ஒருவர் இறக்கவும் நேரிட்டது. இரு குழந்தைகள் பிறந்தன.

செல்ல நினைத்த வருசீனியாவிற்குப் பல நூறு மைல்களுக்கு அப்பால் அமெரிக்காவில் உள்ள மாசசூசெட்சு மாநிலத்தின் காடுமுனை விரிகுடாவிற்கு வந்தனர். காடுமுனைக்கு அருகில் வந்ததும் மகிழ்ச்சியடைவதற்கு மாறாகப் அஞ்சத்தக்க நிலை ஏற்பட்டது. மே பிளவர் மணல் திட்டுகளில் சிக்கிக் கொண்டது. பல மணி நேரம் சிக்குண்டு உடையும் நிலைக்கு வந்தது. எதிர்பாராவண்ணம் காற்று வீசும் திசையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கப்பல் தலைவன் சோனசு கப்பலை அங்கிருந்து மீட்டுக் காடுமுனை சுரைக்குக் கொண்டு வந்தான். அங்கிருந்து கொண்டு தாங்கள் வாழ்வதற்குரிய நல்ல இடத்தை ஒரு மாத காலம் தேடினர். இறுதியில் திசம்பர் 21 இல் தாங்கள் விரும்பிய பிளமைவுத்து என்ற இடத்தில் இறங்கிக் குடியேறினர். அப்படிக் குடியேறியவர்களுள் மிகப் பெரிய செல்வர்களோ, கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தவர்களோ இல்லை. மே பிளவர் மாரிக் காலத்தில் அமெரிக்காவில் தங்கிவிட்டு, கி.பி. 1621 ஏப்ரல் 5 ஆம் நாள் இங்கிலாந்திற்குப் புறப்பட்டது. அக்கப்பல் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பயணம் செய்து இங்கிலாந்து வந்தடைந்தது.

அ.சி.

மேயோ பிரபு (கி.பி. 1822 - 72): இந்தியப் பெருங்கலகத்துக்குப் பின் இந்தியாவை ஆண்ட அரசுப் பேராளர்களுள் மேயோ பிரபுவும் ஒருவர். இவர் கி.பி. 1822 ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்தில் உள்ள தப்ளின் நகரில் பிறந்தார். இவர் கி.பி. 1852, 1858, 1866 ஆகிய ஆண்டுகளில் அயர்லாந்தின் தலைமைச் செயலராகப் பணியாற்றினார். பின்னர் கி.பி. 1869 ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் தலைமை அமைச்சர் திசுரேலியால், இந்தியாவின் அரசுப் பேராளராக நியமிக்கப்பட்டார்.

ஆப்கானிய இந்திய உறவு முறையில் மேயோ பிரபு, தமக்கு முன் இந்தியாவை ஆண்ட சான் லாரன்சுவின் சிறப்பு வாய்ந்த தலையிடாக்கொள்கையையே கடைப்பிடித்தார். ஆப்கானிய அரசரான செர் அலியைக் கி.பி. 1869 இல் அவர் சந்தித்தாரெனினும் அவர்தம் சார்பில் ஆப்கானிய அரசியல் சிக்கலில் தலையிட மறுத்துவிட்டார். இந்தியச் சிற்றரசர்களின் அரசியல் சிக்கல்களிலும் அவர் தலையிடாமல் நடுவிக் கொண்டார். அம்மன்னர்களின் குடும்பத்தினர் கல்வி கற்பதெற்கென ஆசுமீரில் கல்லூரி ஒன்றை ஏற்படுத்தினர். மேயோ கல்லூரி என அது கூறப்பட்டது.

நிதித் துறையில் அவர் நல்ல பல மாற்றங்களைப் புகுத்தினார். அவர் நிதித் துறையைப் பன்முகப்படுத்தும் கொள்கையைக் கி.பி. 1879 ஆம் ஆண்டில் செயற்படுத்தினார். அத்திட்டத்தின்படி மாநில அரசுகள், சில வரிகளைத் தாமே தண்டிக் கொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றன. வரிகளால் வரும் வருமானத்தைத் தத்தம் விருப்பம் போலச் செலவு செய்து கொள்ளவும், ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தன்விருப்பம்போல வகுத்துக் கொள்ளவும், திட்டப்படி செலவழிந்தது போக எஞ்சிய தொகையைத் தாமே எடுத்துக்கொள்ளவும் மாநில அரசுகள் உரிமையைப் பெற்றன. மற்றும் சில அரசுத் துறைகளும் மாநிலங்களின் கண்காணிப்பில் விடப்பட்டன. உள்ளாட்சித் துறை ஓரளவு தன்விருப்பாக இயங்க இவர் திட்டம் துணைபுரிந்தது. நிதிப்பற்றாக்குறையைச் சீராக்க உப்பு வரியும் வருமான வரியும் உயர்த்தப்பட்டன. அதன் மூலம் உருபாய் 6 கோடி மீதம் செய்து காட்டினார். விவசாய வளர்ச்சிக்கென அவர் ஒரு புதுத்துறையை ஏற்படுத்தினார். வாணிகத் துறையையும் அவர் மாற்றி அமைத்தார்.

மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு முறையை முதன்முதலில் இந்தியாவில் புகுத்தியவர் இவரேயாவார். புள்ளி விவரங்களைத் தொகுக்கும் துறையையும் நில அளவைத் துறையையும் இவர் புதிதாகத் தொடங்கினார். இவருடைய அயரா உழைப்பும், இந்திய முன்னேற்றத்தில் இவர் காட்டிய உண்மையான ஆர்வமும் இவருக்கு நல்ல பெயரையும் புகழையும் தேடித் தந்தன. சிறைகளைச் சீர்திருத்தி அமைப்பதிலும், அந்தமான் தீவுகளில் கைதிகளைக் குடியேற்றி நல்வாழ்வில் ஈடுபடச் செய்வதிலும் இவர்

பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினார்.

சட்டமன்றத்தின் இசைவு இன்றியே சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்தை அரசுப் பேராளரின் நிருவாகக் குழுவுக்குக் கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட இந்தியச் சட்டம் அளித்தது. இவர் கி.பி. 1872 இல் அந்தமான் தீவுகளைப் பார்வையிடச் சென்றபோது, ஆயுள் கைதிகளுள் ஒருவனான ஆப்கானிய வெறியாளனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

கி.அர.

மேரி அந்துவானே

மேரி அந்துவானே (கி.பி. 1755 - 1793): பிரான்சின் பேரரசரான 16 ஆம் உலூயியின் மனைவியான இவர், பிரான்சுப் புரட்சியின் பொழுது மக்களால் மிகவும் வெறுக்கப்பட்டு இறுதியில் தலை துண்டிக்கப்பட்டார். மேரி அந்துவானே புனித உரோமப் பேரரசரான முதலாம் பிரான்சிசுக்கும் ஆசுத்திரியாவின் புகழ்பெற்ற அரசியான மேரியா தெரசாவிற்கும் 11 ஆம் மகளாய் வியன்னா நகரில் கி.பி 1755 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அழகும் அறிவும் நிறைந்த இவர் மிகப் பெரிய செல்வ வாழ்க்கை வாழ்ந்து, பிரான்சின் பொருளாதார நெருக்கடிக்கும், புரட்சிக்கும், முடியாட்சியின் வீழ்ச்சிக்கும் ஒரு காரணமாக அமைந்தார்.

இவர் 15 ஆம் வயதில் பிரான்சின் பட்டத்து இளவரசருக்குக் கி.பி. 1770 மே 16 இல் திருமணம் செய்விக்கப்பட்டார். அவர் கி.பி. 1774 இல் 16 ஆம் உலூயி என்ற பட்டத்துடன் அரியணையேறிய பொழுது இவர் பேரரசியானார். இவருடைய இல்லற வாழ்க்கை இனிமையாக இருக்கவில்லை. தன் கணவரின் வலிமையின்மை, அரசியலில் உறுதியின்மை ஆகியவற்றின் காரணமாக இவர் அரசியலில் ஈடுபட நேர்ந்தது. தம் ஆதரவாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றுத் தந்த இவர், தமக்குப் பிடிக்காதவர்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்கத் தயங்கவில்லை. மிகப் பெரிய செல்வ வாழ்க்கை விரும்பிய இவர், பல விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டதால் இவரைப் பற்றிய பல கீழ்த்தரமான, ஒழுக்கக்கேடான, பொய்யான கதைகள் எழுந்தன. மேலும், இவர் அயல் நாட்டுக் கொள்கையில் ஆசுத்திரியாவுக்குத் துணையாகச் சில செய்ய முயன்று தோல்வியுற்றார். இது இவர் உடன்பிறந்தவரான இரண்டாம் சோப்பிற்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. பிற்காலத்தில் இவர்

ஆசுத்திரியாவின் ஓற்றர் எனப் பிரெஞ்சு மக்களால் கருதப்பட்டார். வைர அணிகலன் பற்றிய ஒரு வழக்கால் இவர் பெயர் கெட்டது. சேக்கசு நெக்கர் கி.பி. 1785-86 இல் இவர் முயற்சியால் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். அப்பொழுது இவர் மீதான மக்களின் வெறுப்பு உச்ச நிலை அடைந்தது. பிரான்சுப் புரட்சி தோன்றியபோது பாசுடைல் சிறை உடைக்கப்பட்டது. மக்கள் வெர்சாய் அரண்மனைக்குச் சென்று அரசன், அரசி அவர்தம் குழந்தைகள் ஆகியோரைப் பாரிசுக்குக் கொண்டு வந்து தூலரிசு அரண்மனையில் சிறை வைத்தார். அதிலிருந்து அவர்கள் ஓடியபொழுது, கி.பி. 1791 சூன் 20 இல் வெரனிசில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு மீண்டும் பாரிசுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். அப்பொழுது பிரான்சுக்கு எதிரான கூட்டணியைப் பிற அரசுகள் இவருடைய உடன் பிறந்தவரான இரண்டாம் இலியோபால்டு ஆதரவில் அமைக்க இவர் காரணமாக இருந்தார். பிரான்சு ஆசுத்திரியா மீது போர் அறிவிப்புச் செய்தது, பிரான்சின் 16ஆம் லூயி மன்னர் கி.பி. 1793 சனவரி 21-இல் கொலை செய்யப்பட்டார். பின்னர் மேரி அந்துவானே கி.பி. 1793 அக்டோபர் 14-இல் உள்நாட்டுப் போருக்குக் காரணமாக இருந்தது, நாட்டைப் பிறரிடம் காட்டிக் கொடுத்தது போன்ற குற்றச்சாட்டுக்களின் மீது புரட்சி நீதிமன்றத்தால் விசாரணை செய்யப்பட்டார். இவரைத் தப்புவிக்கச் செய்த பல முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. விசாரணையின் முடிவில் இவர் குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டுக்

கி.பி. 1793 அக்டோபர் 16 இல் புரட்சியாளரால் அரண்மனையில் கொல்லப்பட்டார். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல கொடிய துன்பங்களை இவர் மிகவும் பொறுமையுடனும் அமைதியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செ.ரெ.

மேரி அரசி (இங்கிலாந்து): இவர் இங்கிலாந்து நாட்டில் கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த தியூடர் (Tudor) குலத்தின் நான்காம் ஆட்சியாளர். கி.பி. 1553 முதல் 1558 ஆம் ஆண்டு வரை ஆட்சி புரிந்தார். ஐரோப்பிய வல்லரசுச் சமநிலையைக் காப்பாற்ற தியூடர்குல முதல்வர் ஏழாம் என்றி (Henry VII) இசுபானிய நாட்டுடன் நெருங்கிய அரசியல் உறவு கொள்ள முடிவுசெய்து, அதைத் திருமண உறவின் மூலம் பெற எண்ணினார். அதன் விளைவாக இசுபானிய இளவரசி அரகான் காதரீனைத் (Catherine of Arragon) தம் மூத்த மகன் இளவரசர் ஆர்தருக்குக் கி.பி 1501 ஆம் ஆண்டில் மணமுடித்தார். திருமணம் முடிந்த சில மாதங்களில் ஆர்தர் இறந்துவிட்டதால் இசுபானியர்களின் அரசியல் உறவை இழக்க விரும்பாத என்றி போப்பின் அனுமதி பெற்று மைம்ஸன் காதரீனைத் தம் அடுத்த மகன் எட்டாம் என்றிக்கு மணமுடிக்க முடிவுசெய்தார். ஏழாம் என்றி கி.பி. 1509 ஆம் ஆண்டு இறந்தவுடன் பட்டத்திற்கு வந்த எட்டாம் என்றி காதரீனை மணந்து கொண்டார். அத்திருமண உறவால் மேரி கி.பி. 1516 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். பின்னர் எட்டாம் என்றி காதரீனை மணமுறிவு செய்து விட்டு ஆன்பொலினை மனைவியாக்கிக் கொண்டார்.

மேரி அரசி கத்தோலிக்க சமயத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவராகத் திகழ்ந்தார். கத்தோலிக்க சமயம் இங்கிலாந்தில் எட்டாம் என்றியின் காலத்தில் இழந்த செல்வாக்கை மீண்டும் பெறவேண்டும் என்பதே இவர் நோக்கமாக இருந்தது. தம் தாயார் காதரீன் மணவிலக்கு அடைந்திருந்ததற்கும், தாம் இசுபெயின் நாட்டில் அடைக்கலம் புகுந்ததற்கும் காரணமே அரசனுக்கு ஆலோசகர்களாகத் திகழ்ந்த சமய சீர்திருத்தவாதியரே என்பதை மனத்தில் கொண்டு சமயச் சீர்திருத்த எதிர்ப்பியக்கம் இவரால் (Counter Reformation) செயற்படுத்தப்பட்டது.

மேரி அரசி

கிறித்தவர்கள் சமய பதவியிலிருந்து பெருமளவில் நீக்கப்பட்டனர். இவருடைய முதல் பாராளுமன்றம் முந்தைய ஆட்சியில் இயற்றப்பட்ட சமயத் தொடர்புள்ள சட்டங்களை மாற்றியது. சீர்திருத்தம் குறித்த கருத்துகளைக் கொண்ட வழிபாட்டு நூல்கள் தடைசெய்யப்பட்டன. கத்தோலிக்க வழிபாட்டுச் சுவடி மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்டது. கத்தோலிக்கச் சடங்குகள், வழிபாடு முதலியன மீண்டும் புகுத்தப்பட்டன.

தம்முடைய கத்தோலிக்க மத உணர்வைத் தீவிரமாக வலியுறுத்தும் வகையில் இசுபெயின் இளவரசர் பிலிப்பை மணந்து கொள்ளத் திட்டம் வகுத்தார். மேரியின் சமயக் கொள்கையாலும், திருமணத் திட்டத்தாலும் வெறுப்புற்ற சிலரின் செய்கையால் நாட்டில் ஆங்காங்கே கலகங்கள் ஏற்பட்டன.

இங்கிலாந்தின் மத்திய பகுதியிலும், தெவான்சயரிலும், கெண்டுப் பகுதியிலும் கலகங்கள் ஏற்பட்டன. கெண்டுப்பகுதியில் தாமசு வையட்டு (Thomas Wyatt) நடத்திய கிளர்ச்சி மேரிக்கு இடர்ப்பாட்டினைத் தந்தது.

மேரியை ஆட்சியிலிருந்து விலக்கி அவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான எலிசபெத்தை ஆட்சியில் அமர்த்தும் திட்டத்தை வையட் வகுத்தார். ஆனால், வையட்டின் நோக்கம் மேரியினால் முறியடிக்கப்பட்டது. எலிசபெத்தும் சிறிதுகாலம் சிறையிலடைக்கப்பட்டார். இளவரசி குற்றமற்றவர் என்று அறியப்பட்ட நிலையில் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

பிலிப்பை மணம் செய்து கொள்வதற்காக மேரி பாராளுமன்றத்தை வற்புறுத்தி அதன் ஆதரவைப் பெற்றார். அவர்களின் திருமணம் கி.பி. 1554 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. ஆனால் விரைவிலேயே அவர்களின் உறவில் விரிசல் ஏற்படத் தொடங்கியது. அதன் விளைவாக ஏமாற்றமடைந்த மேரி அரசி சமயக் கொள்கையில் மேலும் தீவிரமானார்.

ஆறாம் எட்வர்டு காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட சீர்திருத்தக் கிறித்தவக் (Protestant) கருத்துகளடங்கிய நாற்பத்திரண்டு விதிகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு, கத்தோலிக்கக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தித் தொடக்க காலத்தில் எட்டாம் என்றியினால் வெளியிடப்பட்ட ஆறு விதிகள் மீண்டும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன.

இவருடைய ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சமயத்தின் பெயரால் பல படுகொலைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. அந்நிகழ்ச்சிகள் குருதி வெறி பிடித்த மேரி (Bloody Mary) என்ற பெயரைச் சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்களிடையே தேடித் தந்தது.

சமயக் கொள்கையின் காரணமாகப் பலி அடைந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் சான் உரோசுக் (John Rogers). (இவர் விவிலியத்தை இலத்தீன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்த்தவர்), தாமசு கிரான்மர் போன்றோராவார். மேரியின் சமயக் கொள்கையின் தீவிரத்தால் நாட்டை விட்டுப் பல சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்கள் வெளியேறினர். மேரியின் சமயக் கொள்கை கத்தோலிக்க சமயத்தின் மீதே மக்கள் வெறுப்படைக் காரணமாக இருந்தது.

கணவரால் புறக்கணிக்கப்பட்டதும் மகப்பேறு இல்லாதவராக இருந்ததும் இவருடைய சமய வெறியை மேலும் அதிகரித்தன. மேரியின் கணவரும், இசுபானிய அரசருமான இரண்டாம் பிலிப்பு கி.பி. 1557 இல்

இத்தாலியில் ஆதிக்கம் பெறப் பிரான்சு மன்னர் இரண்டாம் பிரான்சிசுடன் போர் தொடுத்தார். நேப்பிள்சை இரண்டாம் பிலிப்பு கைப்பற்றியதால் போப்பாண்டவர் பிலிப்பைச் சமயவிலக்குச் செய்திருந்தார். அதனால் மேரி பெரிதும் கவலையடைந்தார். அவரது ஆட்சிக்கெதிராகப் பிரான்சு மக்கள் செய்த சதியும் வெறுப்பூட்டியது.

அதன் விளைவாக மேரி பிரான்சுக்கெதிராக இங்கிலாந்தைப் போரில் ஈடுபடுத்தினார். இங்கிலாந்து வீரர்கள் பிரான்சுப் படைகளைப் புனித குயென்டின் என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்து வெற்றி பெற்றனர். சில மாதங்கள் கழித்து எதிர்த் தாக்குதல்களைத் தொடங்கிய பிரான்சுமக்கள் கி.பி. 1558-ஆம் ஆண்டு சனவரியில் பிரான்சில் இங்கிலாந்துக்குச் சொந்தமாயிருந்த கலே (Calay) நகரைக் கைப்பற்றினார். கலேயை இழந்தது மேரிக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது. தம் வாழ்நாள் முடியும் வரை அவர் அதற்காக வருந்தினார். அதற்குப்பின் சில மாதங்களே மேரி உயிருடனிருந்தார். இவர் கி.பி. 1558 ஆம் ஆண்டு இறந்தார்.

எஸ்.அ

மேரியானா சுவான் தி: இவர் ஒரு வரலாற்றறிஞர் ஆவார். இசுபெயின் (Spain) நாட்டில் கி.பி. 1536 இல் பிறந்தார். மேரியானா, “ஆதிகாலம் முதல் இசுபெயினின் வரலாறு” என்ற நூலை இசுபானியமொழியில் எழுதிப் புகழ்பெற்றார். இவர் ஏசு சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர். இசுபெயினில் அல்காலா (Alcala) பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றார். இவர் கி.பி. 1561 முதல் பதினான்கு ஆண்டுகள், உரோம், சிசிலி, பாரிசு முதலிய நகரங்களில், இறைமை நூல் சுற்பித்துவந்தார். தாமசு அக்குவினாசின் (Thomas Aquinas) நூல்களை இவர் விளக்கி வந்த முறையைக் கிறித்தவ உலகம் மிகவும் பாராட்டியது. இசுபெயினுக்குக் கி.பி. 1574 ஆம் ஆண்டில் திரும்பிய மேரியானா (Mariana, Juan, De) தோலிடோ (Toledo) நகரில் தங்கி தம் எஞ்சிய ஆயுட்காலத்தைக் கழித்தார். அக்காலத்தில் இவர் மேலும் பல நூல்களை இயற்றினார். அவற்றில் பின்வருவன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன:

அரசனும் அரசன் கல்வியும் (The King and the Education of the King) என்னும் நூலில் மாரியானா, கொடுங்கோல் மன்னனைச் சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் பதவி

நீக்கம் செய்யலாம் என்று விளக்கியுள்ளார். 2. கி.பி. 1607 இல் வெளியான “ஏழாம் திரேக்டசு” (Tractus VII) இதில் இவர் குறிப்பிட்டுள்ள தாராளவாதக் கருத்துக்களை இசுபானிய சமய நிறுவனம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. மேலும் அத்தகைய கருத்துகளை வெளியிட்ட ஆசிரியரை ஓராண்டுக் காலம் சிறைப்படுத்தியதுடன், அவர் கழுவாயாகத் தம்மை ஒறுத்துக்கொண்டு தவமியற்ற வேண்டுமென்றும் கட்டாயப்படுத்தியது. மாரியானா இறுதிக்காலம் வரை ஏசு சங்கத்தைச் சேர்ந்தவராயிருந்தபோதிலும் அந்த அமைப்பைக் குறைகூறுவதற்கு அஞ்சியதில்லை. இவர், கி.பி. 1592 இல் முதலில் வெளியிட்ட இசுபானிய நாட்டு வரலாறு, பிறகு இவராலேயே விரிவு படுத்தப்பட்டது. இசுபானிய மொழியில் எழுதிய அவ்வரலாற்று நூல், கி.பி. 1699 இல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இவர் கி.பி. 1624 இல் காலமானார்.

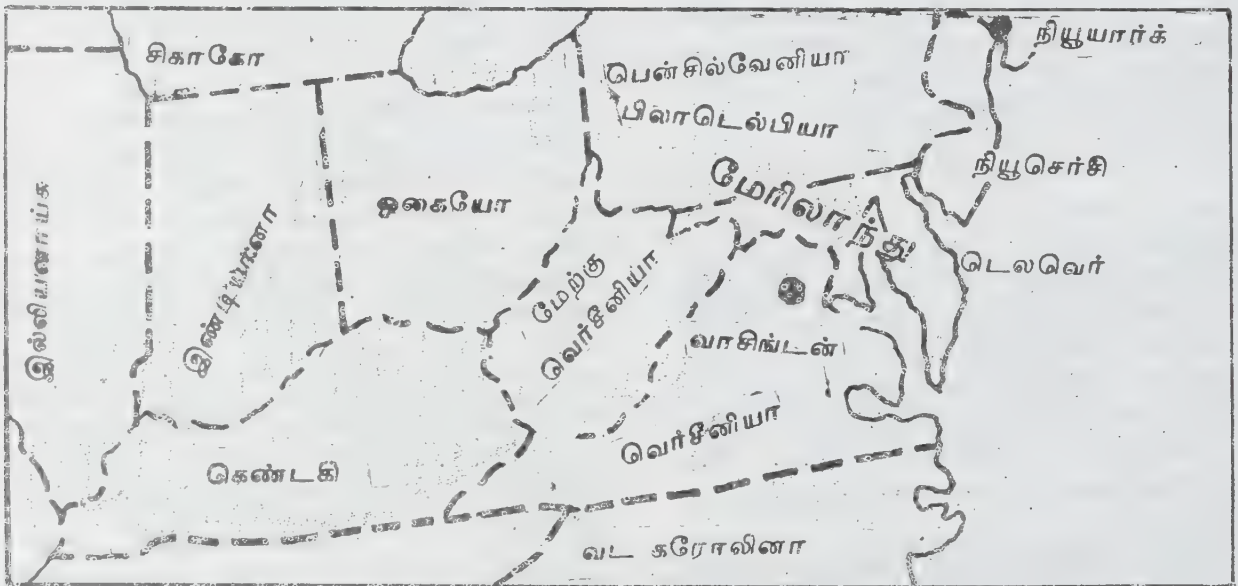
-தெ.பா.

மேரிலாந்து: அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மாநிலங்களில் (States) ஒன்றான இது தென் மாநிலங்களின் வடகிழக்கு மூலையில் உள்ளது. அட்லாண்டிக்குக் கடற்கரையில் செசாபீக்கு வளைகுடாவின் (Chesapeake Bay) இருபுறமும்

அமைந்துள்ள மேரிலாந்து (Maryland), தொடக்கக் காலத்தில் இருந்த 13 அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களுள் ஒன்றாகும். ஆங்கிலேயரால் கி.பி. 1634 இல் இது ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் தலைநகரான அண்ணாபொலிசில் (Annapolis) அமெரிக்கக் கப்பற்படைப் பயிற்சி நிலையம் (U.S. Naval Academy) உள்ளது.

தட்ப வெப்பம்: இதன் தெற்கில் மிதமான குளிர்காலமும், வெப்பமான கோடைக்காலமும் அமைந்துள்ளன. மேற்கில் குளிர் மிகுந்தும், கோடையில் மித வெப்பமாகவும் இருக்கும். சனவரியில் சராசரி வெப்பநிலை வடகிழக்கில் 2 பாகை செலசியசும் செசாபீக்கு வளைகுடாவில் 24 பாகை செலசியசும் இருக்கும். ஆண்டுச் சராசரி மழையின் அளவு 112 செ.மீ. ஆகும்.

இயற்கை அமைப்பு: செசாபீக்கு வளைகுடா வடக்குத் தெற்காகச் சென்று, இதனைக் கிழக்குக் கரை (Eastern Shore), மேற்குக் கரை (Western Shore) என இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கிறது. இயற்கை அமைப்பின்படி இதனை மலைகள் நிறைந்த வடக்கு மத்திய மேரிலாந்து, மலைமுகடுகளும் பள்ளத் தாக்குகளும் உள்ள மேற்கு மேரிலாந்து, தட்டையான தாழ்நிலைப் பகுதி கொண்ட கிழக்கு மேரிலாந்து

மேரிலாந்து

என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். வடக்கு மத்திய மேரிலாந்து பீட்மாண்டுப் (Piedmont region) பகுதியின் தொடர்ச்சியாக உள்ளதால் இதன் உயரம் 50 முதல் 305 மீட்டர் வரை உள்ளது. மலை முகடுகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ள பகுதி அப்பலேச்சியன் மலைகளின் (Appalachian Mountains) தொடர்ச்சியாகும். இங்குள்ள மலைமுகடுகள் 610 மீட்டர் வரை உயரம் உள்ளன. அதன் பரப்பளவு 27,349 ச.கி.மீ. ஆகும். வடக்கில் பென்சில்வனியா, கிழக்கில் திலவேர் மாநிலமும் (Delaware) அட்லாண்டிக்குப் பெருங்கடலும், தெற்கில் வெர்சீனியா, மேற்கில் வெர்சீனியாவும் பொட்டாமக்கு (Potomac) ஆறும் மேற்குக் கோடியில் மேற்கு வெர்சீனியா ஆகியவை இதன் எல்லைகளாக உள்ளன. மக்கள் தொகை 4,392,000 (1985).

சமயம்: இங்குள்ள மக்களுள் 32 விழுக்காட்டினர் சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்கள், 24 விழுக்காட்டினர் உரோமன் கத்தோலிக்கர், 10 விழுக்காட்டினர் யூதர்கள், மீதி 34 விழுக்காட்டினர் பிற சமயத்தவர்.

பொருளாதாரம்: இங்கு மக்காச் சோளம், புகையிலை, சோயா பீன்சு ஆகியவை விளைகின்றன. காடுகளில் 150 வகை மரங்கள் உள்ளன. நிலக்கரி, களிமண் ஆகியவை கிடைக்கின்றன. இங்கு உலோகம், மின்சார இயந்திரங்கள், இரும்பு, எஃகு, உணவுப் பொருட்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், வேதியியல் பொருட்கள், துணிகள், அணிகலன்கள், காசுதம், அச்சுப்பொருட்கள் ஆகியவற்றைத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள் உள்ளன.

அரசு: இம்மாநிலத்தைக் கி.பி. 1867 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின்படி 4 ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநர் (Lieutenant Governor), சட்டத்துறை உயர் அலுவலர் (Attorney General), பொருளாளர் (Treasurer) ஆகியோர் உள்ளனர். இரு அவைகளைக் கொண்ட மாநிலச் சட்ட சபையின் ஆளமைவன்றத்தில் 47 உறுப்பினர்களும், பேராளர் அவையில் (House of Delegates) 141 உறுப்பினர்களும் உள்ளனர். இவர்கள் 47 மாவட்டத் தொகுதிகளிலிருந்து ஆளவை மன்றத்திற்கு ஒருவர் வீதமும், பேராளர் அவைக்கு மூவர் வீதமும் 4 ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். தலநிருவாகத்தின் பொருட்டு இம்மாநிலம் 23 உப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. நகரங்களுக்குத் தனித்தனி நகராண்மைக் கழகங்கள்

உள்ளன. பால்டிமோர் (Baltimore) நகரம் எந்தப் பிரிவிலும் சேராது தனியாக ஒரு நகரத்தந்தையையும் (Mayor), 18 உறுப்பினர்களையும் கொண்ட நகர அவையால் நிருவாகம் செய்யப்படுகிறது.

வரலாறு: இப்பகுதியை இங்கிலாந்து மன்னர் முதலாம் சார்லசு கி.பி. 1632 இல் சார்சு கால்வர்ட்டு (George Calvert) என்பவருக்குச் சாசனம் செய்துகொடுக்க முன்வந்தார். ஆனால், அவர் இறந்துவிட்டதால் அவருடைய உடன்பிறந்தவரான செசில்கால்வர்ட்டு (Cecil Calvert) என்ற இரண்டாம் பால்டிமோர் பிரபு கி.பி. 1632 இல் இப்பகுதியைப் பெற்று, இதற்குச் சார்லசு மன்னரின் மனைவி என்றீட்டா மேரியா என்பவரின் நினைவாக மேரிலாந்து என்று பெயரிட்டார். இப்பகுதியில் கி.பி. 1634 இல் 200 மக்கள் குடியேறினர். அதிலிருந்து இது கால்வர்டுகளின் சொந்த இடமாக இருந்துவந்தது. இப்பகுதியில் மக்காச் சோளமும், புகையிலையும் நன்கு வளர்ந்தன. கத்தோலிக்கர்களுக்கும் தூய சமயத்தவருக்கும் (Puritans) இடையே அடிக்கடி பூசல்கள் ஏற்பட்டு வந்தன. இது கி.பி. 1692 இல் இங்கிலாந்து மன்னருக்குட்பட்ட குடியேற்றமாக 1692 இல் ஆயிற்று. அப்பொழுது புனிதமேரியின் நகரம் (St. Mary's city) தலைநகரமாக இருந்தது. பின்னர் கி.பி. 1694 இல் தலைநகரம் அண்ணாபொலிசுக்கு மாற்றப்பட்டது. அந்த ஆண்டில்தான் பால்டிமோர் (Baltimore) நகரம் அமைக்கப்பட்டது. மேரிலாந்து கி.பி. 1788 இல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. இதன் ஒரு பகுதியில்தான் கொலம்பியா மாவட்டம் (District of Columbia) ஏற்படுத்தப்பட்டது. அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின்பொழுது இம்மாநிலத்தவர் இரண்டாகப் பிரிந்து கூட்டரசுப் (Union) படையில் 50,000 வீரர்களும், இணைப்பரசுப் (Confederacy) படையில் 20,000 வீரர்களும் பணிபுரிந்தனர். போர் முடிந்ததும் தோல்வியுற்ற மாநிலங்களின் முன்னேற்றத்திற்காக இது பாடுபட்டது. முதல் உலகப்போரின் போது இது துப்பாக்கிகள், வெடி மருந்துகள், உணவு, உடை, கப்பல்கள் ஆகியவற்றைபெரும் அளவில் உற்பத்தி செய்து வழங்கியது. உலகப் பொருளாதார மந்தம் 1929 இல் ஏற்பட்டபொழுது இது மிகுந்த அழிவு பாதிக்கப்படவில்லை. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்னும், பின்னும் இதன் தொழிற்சாலைகள் மிக வேகமாக வளர்ச்சியடைந்தன.

மேருமந்தரபுராணம்: இந்நூல் சமணர் தமிழில் செய்த புராணக் காப்பியங்களுள் முதலானதாகும். கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இந்நூலில் 12 சருக்கங்களும் 1406 பாடல்களும் உள்ளன. சமண சமயத் தீர்த்தங்கரர்கள் இருபத்து நால்வருள் பதின்மூன்றாமவரான விமல தீர்த்தங்கரரின் கணநாதர்களாகிய மேரு, மந்தரர் என்னும் இருவரின் வரலாறு கூறும் நூலாதலின் இது மேரு மந்தரபுராணம் எனப்பட்டது.

தீய அமைச்சனால் தீங்கிழைக்கப்பட்ட சிம்ம சந்திரன், பூரணசந்திரன் என்னும் உடன் பிறந்தோர் இருவர் பல பிறவிகள் எடுத்துப் பின்னர்த் தவங்கிடந்து வீடுபேறு அடைகின்றமையும், அவ்வமைச்சன் நரகம் புகுகின்றமையும் இப்புராணத்திற் கூறப்படும்.

சமண சமயம், பெண்ணாகப் பிறந்தோர் நேரே முத்தி பெற இயலாது என்றும், பெண்டிர் முதற்கண் ஆணாகப் பிறக்கத் தவம் செய்து பின்னர்த் துறவு பூண்டு நோற்று வீடு பேறடைய வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது. மேருமந்தர புராணம் இக்கோட்பாட்டை வற்புறுத்துகிறது. வினைக்கட்டினால் துன்பமும் பிறவியும் தொடரும் என்னும் கருத்தும் இந்நூலில் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

காஞ்சிக்கு அண்மையிலுள்ள திருப்பருத்திக்குன்றம் என்னும் ஊரினரான வாமன முனிவர் இந்நூலின் ஆசிரியராவார். இங்குள்ள ஒரு கோயிற் கல்வெட்டில் இவர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நீலகேசிக்குச் சமயதிவாகர விருத்தி என்னும் உரையெழுதியவரும் இவரே என்பர். இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் புலமை உடையவராதலின் உபயபாசா சக்கரவர்த்தி எனப் புகழப்பட்டார்.

-க.இரா.

மேருமலை: புராணங்களின் கூற்றுப்படி மேருமலை என்பது வட்ட வடிவமான பூமியின் மேற்பரப்பின் தட்டையான பகுதியின் நடுவில் அமைந்துள்ள ஒரு கம்பீரமான மலையாகும். தங்க மயமான அம் மலையின் உச்சியில் நவரத்தினக் கற்கள் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கும். அம்மலையைச் சுற்றியே சம்புத்துவீபம் என்ற இந்நில உலகம் அமைந்துள்ளது என்பது புராணக்கருத்தாகும். அது வடிவில் ஓர்

எட்டிதழ் கொண்ட தாமரைப் பூவைப் போன்றது. ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒரு வருசம் அல்லது கண்டம் அமைந்துள்ளது. பாரத வருசம் அவ்வாறு ஓர் இதழில் அமைந்துள்ள நிலப் பகுதியேயாகும். சம்புத்துவீபத்தின் மத்தியில் வட்டமாய் அமைந்துள்ள நிலப்பகுதி இளாவிருத வருசம் எனப்படும். அதைச் சுற்றியும் உப்புக் கடல், மதுக் கடல் போன்ற பல கடல்கள் உள்ளன. அதன் மேற்புறமும், கீழ்ப்புறமும் முறையே 30 ஆயிரம் யோசனை பரப்பளவுள்ளது. மேற்பாகத்தில் தேவர் முதலிய உயர் மக்கள் வாழ்கின்றனர். கீழ்ப்பாகத்தில் அசுரர் போன்ற கொடியவர்கள் வாழ்கின்றனர். மலையின் உச்சியில் அமைந்துள்ள பொன்மயமான பட்டணத்தில் பிரமன் வசிக்கிறார். மலையைச் சுற்றியுள்ள எண்திசைகளிலும் உள்ள எட்டுப் பட்டணங்களில் திக்குப் பாலர்கள் எண்மர் வசிக்கின்றனர். மேரு ஓர் ஆலமரம் போன்று பல விழுதுகளைக் கொண்டது. மந்தரம், மேருமந்தரம், சுபாரி, சுவம், குமுதம் போன்ற மலைகள் அத்தகைய விழுதுகளைப் போன்றவை. இம் மலைகளின் மேல் முறையே மா, நாவல், கடம்பம், ஆல் ஆகிய நான்கு பெரிய மரங்கள் அமைந்துள்ளன. மற்றும் அவற்றுள் பால், தேன், கருப்பஞ்சாறு, நன்னீர் என்ற இனிய பானங்கள் நிறைந்த மடுக்கள் உள்ளன. இவற்றை அருந்தித் திளைக்கும் தேவர்கள் பிணி, மூப்பு, நீங்கி என்றும் இளமையோடு இருப்பர். பல சித்திகளில் வல்லவர்களாய் விளங்குவர். மலையிடையே அமைந்துள்ள நந்தனம், சைத்திரரதம், வைப்பிரகாசம் கருவதோபத்திரம் என்ற மகிழ் பூஞ்சோலைகளில் அத்தேவர்கள் உலவிக் கொண்டு பொழுது போக்குவர். மேருவுக்குக் கீழ்ப்புறம் சடரம், தேவ கூடம் என்ற மலைகளும், மேற்புறம் பவனம், பாரியாத்திரம் என்ற மலைகளும், வடபுறம் திரிசிருங்கம், மகரம் என்ற மலைகளும், தென்புறம் கைலாசம், கர்வீரம் என்ற மலைகளும் அமைந்துள்ளன. சூரியன் போன்ற பெரிய கோள்கள் மேருவை வலமாகவும், இராகு, கேது போன்ற சிறு கோள்கள் இடமாகவும் சுற்றி வருவதாக நம்பப்படுகிறது. செபம் செய்பவர்கள் நடுவிரலின் நடுக்கணுவையும் மோதிர விரலின் நடுக்கணுவையும் மேரு என வைத்துக் கொண்டு அதற்கு வலமாக எண்ணிச் செப்பிப்பர். மணிமாலையிலும் மேரு என்று ஒரு கணு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதைத் தாண்டி எண்ணக் கூடாது. தேவியை வழிபடுபவர்கள் சிரீசக்கரத்தை மலை உருவில் அமைத்து அதை மேரு எனக் கருதுவர்.

வானவியல்படிப் பார்க்கும்போது பூமியின் வடதுருவத்தை மேரு எனக் கருத இடமுள்ளது. பூமியின் எல்லாப் பகுதிகளும் மேருமலைக்குத் தெற்கில் அமைந்துள்ளதாகக் கூறப்படுவதைக் கொண்டு இதை ஊகிக்கலாம். மேருமலை இமயமலையைக் குறிப்பதாகவும் சிலர் கூறுவர். ஏனெனில், கைலாசமலை அதன் பகுதிகளில் ஒன்று எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேருமலை சூரியனை மறைப்பதால் தான் இரவு வருகிறது என்பதெல்லாம் புராண வகையிலான கற்பனையாகும்.

கிர.அ.

மேவார்: இது இந்தியப் பண்டைய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நகரங்களுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது. இதன் இப்போதைய பெயர் உதயப்பூர். இராசசுத்தான் மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள இவ்வூரின் பழைய பெயரே மேவார் எனப்படும். இந்நகரம் செய்யூரிலிருந்து தென்மேற்கே 336 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. மேவார் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு தோன்றினாலும், மன்னர் மகாராணா உதயசிங் தம் காலத்தில் உதயப்பூரை ஒரு சிறந்த நகராகக் கி.பி. 1560 இல் உருவாக்கிப் பின்பு கி.பி. 1568 ஆம் ஆண்டு ஒரு சிறந்த தலைநகராக உருவாக வழிவகுத்தார். இதுவே மேவார் இராசபுத்திர அரசின் கடைசித் தலைநகராகவும் விளங்கியது. இதற்கு முன்பு மேவார் ஒரு சிற்றரசாக இருந்தபோது அகர், நக்தா, சித்தூர் ஆகியன மேவாரின் தலைநகராக விளங்கின.

இங்கே ஆட்சி செய்த அரசர்கள் இராணா என்ற அடைமொழியைத் தங்கள் பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவர்கள் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் வீரத்திற்கே உரியவர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்கள் முகலாயர்களின் ஆதிக்கம் பரவாமல் இருக்கத் தங்கள் இறுதி மூச்சு இருக்கும் வரை, துணிந்து போரிட்டுத் தோல்வியையே சந்தித்தாலும் புறமுதுகிட்டோடாத வீரம் செறிந்த மானமரபினராவர்.

விலையுயர்ந்த பளிங்குக்கற்களாலும், செம்மணற்கற்களாலும் கட்டப்பட்டுள்ள இங்குள்ள அரண்மனை, சுற்றிலும் நீரால் சூழப்பட்டு ஒரு தீவு போல் காணப்படும் அமைப்பில் இருப்பது தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். அதன் கட்டுமானப்பணி இராணா

உதயசிங் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கப்பட்டு அவர் வழித்தோன்றல்களால் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அவ்வரண்மனைக்குச் செகனாத்து என்ற பெயரிடப்பட்டுள்ளது. செகனாத்து என்பதன் பொருள் உலகத்தின் கடவுள் என்பதாகும். மேலும், அக்கடவுளுக்கு அரண்மனையினுள்ளேயே ஒரு கோவிலும் கட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வரண்மனை 244 மீ. நீளமும், 30.5 மீ உயரமும் கொண்டது. அங்குள்ள ஓவியங்கள் பார்ப்போரைக் கவர்வதுடன், அக்கால வரலாற்றினை விளக்குவனவாகவும் அமைந்துள்ளமை சிறப்பம்சமாகும். இராணா வீம்சிங் அரசோச்சிய கி.பி. 1805 ஆம் ஆண்டு அண்டை நாடுகளான செய்யூர் மற்றும் தோத்தூர் அரசர்கள் மேவாரை முற்றுகையிட்டு இராணா பீம்சிங்கின் அழகு வாய்ந்த மகள் கிருட்டிணகுமாரியை மணக்கத் துடித்தனர். அம்முற்றுக்கையினை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் மன்னன் இருந்தநேரத்தில் அவர் 16 வயது நிரம்பிய மகள் கிருட்டிணகுமாரியோ தன்னால் தன் நாடும், தன் மக்களும் அழிக்கப்படுவதை விரும்பாதவளாய் விடம் உண்டு உயிர்நீத்துத் தன் நாட்டின் நலனையும், மானத்தையும் காத்தாள் என்ற உண்மை வரலாறு ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. அதனுடன் அரச குடும்ப ஊர்வலங்கள் ஒலி தீபாவளி ஆகிய பண்டிகைகளின் அமிசங்கள், அரசமரபினரின் விளையாட்டுகள் போன்றவையும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த அவ்வரண்மனை இப்போது சுற்றுலாப் பயணிகளின் விருந்தகமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இங்கிருந்துதான் கி.பி. 1628-ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 1658 ஆம் ஆண்டு வரை முகலாய மன்னன் சாசகான் இளவரசராக இருக்கும்போது தனிப்பட்ட ஆட்சியை நடத்தினார். மேலும் சாசகான் தம் தந்தை சகாங்கீருக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வெற்றிபெற்றதும் இங்கிருந்தே ஆகும். மராட்டியர்களால் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளான இந்நகரம் கி.பி. 1818 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்களின் கீழ் வந்தது. இது இராசசுத்தானோடு 1948 ஆம் ஆண்டு இணைந்தது.

பழைய கோட்டைச் சுவரைக் கொண்டுள்ள இந்நகரின் ஒவ்வொரு தெருவின் மூலையிலும் கடவுள்களின் உருவம் வைக்கப்பட்டு வணங்கப்படுகிறது. இங்குச் சிவன், கணேசன், அனுமான் முதலியோர்க்கும் பெண் தெய்வங்களான காளி, துர்கை, தேவி

போன்றோர்க்கும் கோவில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்குள்ள மண்ணின் வளம் பலவகையான பருப்பு வகை, பருத்தி, கோதுமை போன்றவை விளைவிக்கச் சிறந்ததாக உள்ளது. இப்போது இந்நகரம் இரசாயனப் பொருள்களும் தீக்கிரையாகாத கூரைவெய்ப் பயன்படும் கல்நார் துத்தநாகம் போன்ற கனிமப்பொருள்களும் தயாரிக்கும் பெரும் தொழிற்சாலைகளையும், 1962 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட ஒரு சிறந்த பல்கலைக்கழகத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. கைவினைப் பொருள்களுக்கு இவ்விடம் சிறப்புப் பெற்றதாகும். மேலும், பல வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கட்டடங்களையும், மானிகைகளையும், தன்னகத்தே கொண்டதாக விளங்குகிறது. இது உலகின் அனைத்து நாட்டு உல்லாசப் பயணிகளையும் கவரக்கூடிய நகராக விளங்குகிறது.

-பா.ஜெ.

துணை நூல்கள் :

Prabhakar, V. Bedge, Forts and Palaces of India, Sagar Publications, New Delhi, 1982.

Saxena, K.S., The Political Movements and Awakening in Rajasthan 1857 to 1947. S. Chand & Co., Ltd., New Delhi, 1971.

மேளக்கட்டு: இது இசை நிகழ்ச்சிகள் (கச்சேரி) நிகழும் அரங்கின் ஒலிக்கட்டினைக் (Acoustics) குறிப்பதாகும். அரங்குகளில், ஒலி நான்கு பக்கங்களிலும் செம்மையாகப் பரவிச் சுவர்களிலும், உச்சியிலும் மோதி மீண்டும் ஓரளவு எதிரொலியுடன் அரங்கு முழுவதும் பரவி நிற்கின்றது. இதனால் இசை நிகழ்ச்சி தொடங்கிய பின்னர்ச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இசை ஓரளவு நிறைவுடன் விளங்குவதை அரங்கிலுள்ளோர் உணரலாம். இத்தகைய இசை நிறைவினைக் குறிக்க, மேளம் கட்டு விட்டது அல்லது கச்சேரி களை கட்டி விட்டது போன்ற தொடர்கள் வழக்கில் கையாளப்படுகின்றன. நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளில் ஏற்படும் இவ்வகையான நிறைவிற்கு 'மேளப்ராப்தி' என்பது பெயர்.

வீணை போன்ற நரம்புக் கருவிகளில் 'கோடு' (தண்டி) எனப்படும் உறுப்பின்மேல், ஒவ்வொரு இசை நிலைக்கும் (சுரத்தானங்கள்) பொருத்தமான இடங்களைக் கண்டுபிடித்து மெட்டுக்கள் (Frets) அமைக்கும்

செயலுக்கு, மேளம் கட்டுதல் என்னும் சொல் வழங்கப்படுகிறது.

இசை நிகழ்ச்சியில் மேளக் கட்டு ஏற்படுவதற்கு இசைக் கலைஞர்கள் ஒரு சில வழி முறைகளைக் கையாள்வர். அவை, இசை நிகழ்ச்சியின் தொடக்கத்தில் தாள வர்ணம் பாடுதல், பின்னர் ஓரிரண்டு மத்திம காலத்தில் அமைந்த பாடல்கள் பாடுதல் போன்றவையாகும். மேலும் இசை நிகழ்ச்சியில் மேளக் கட்டு ஏற்படுவதன் பொருட்டு, இசைக் கலைஞர்கள் தாள வர்ணம் பாடி முடிந்ததும், அந்த ர காந்தாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் இராகங்களான காம்போதி, சங்கராபரணம், மோகனம், பந்துகவராளி போன்ற இராகங்களில் பாடல்கள் பாடுவர். மேளக் கட்டு ஏற்பட்ட பின்னர்ச் சவுக்கக் காலத்தில் அமைந்த பாடல்களையும் சாதாரண காந்தாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் இராகங்களிலமைந்த பாடல்களையும் பாடுவர். பொதுவாக பக்க இசைக் கருவிகளின் கருதி நன்றாகச் சேர்த்திருப்பின், இசை நிகழ்ச்சி தொடங்கிய கால் மணி அல்லது அரை மணி நேரத்திற்குள் மேளம் கட்டி விடும்.

ஒரு கூடம் அல்லது அரங்கு, பேச்சுக்கோ, இசைக்கோ தகுதியுள்ளதா, அற்றதா என்று நிருணயிப்பவை, அதிலுள்ள சுவர்கள், பேல்தளம் ஆகியவற்றின் வடிவமும் இயல்பும், அதுவுள்ள பொருள்களின் இயல்புமே ஆகும். ஒரு கூடம் நல்ல மேளக் கட்டுள்ளது என்றால், அது பின்வரும் இயல்புகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். 1. சாதாரணமாகப் பேசும் ஒருவரது குரல் எங்கும் சரிவரக் கேட்க வேண்டும். 2. கூடம் எதிரொலிகளும், ஒலி குவிவதும் அற்றதாக இருக்க வேண்டும். 3. எதிர் ஒலியின் அளவு இனிமை பயக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். 4. அதில் அனுநாத விளைவுகள் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். 5. அது உள்ளும் புறமும் ஒசையற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

ஓர் அரங்கில் சாதாரணமாய்க் காணப்படும் முக்கியமான குறை அவ்வரங்கில் ஒலிக்கும் எதிர் முழக்க ஒலியாகும். எதிர் முழக்கம் (Echo), அதிகமாக இருக்கும் அறையொன்றில், கம்பளங்களையும், திரைகளையும் அலங்காரமாக அமைத்து அதனைக் குறைக்கலாம். அக்கம்பளம் முதலியவற்றின்

இடுக்குகளில் தாக்குண்டு வெப்பமாக மாறிக் காதிற்கு எட்டாத அளவிற்கு விரைவில் வலியிழந்துவிடுகிறது. எதிர் முழுக்கமற்ற அறைகளும் மிக அதிகமான முழுக்கமுள்ள அறைகளைப் போலவே மேளக்கட்டு அற்றவை எனக் கருதப்படுகின்றன.

நல்ல மேளக்கட்டுள்ள அரங்கின் உட்புறமும், வெளிப்புறமும் தேவையற்ற ஒலிகள் இன்றி இருத்தல் வேண்டும். மருத்துவ நிலையங்கள், இசையரங்குகள், ஒலிப்பதிவு செய்யப்படுமிடங்கள் போன்றவற்றில் ஒலி புகாமல் தடை (Sound Proof) செய்தல் அவசியமாகிறது. இதற்கு, சாளரம் கதவோரம் ஆகியவற்றில் 'நழுதா' (Felt) என்ற ஒருவகைக் கம்பளத் திண்டு பொருத்திக் கதவுகளை நன்கு அடைக்கலாம். இசை பயிலும் அறைகளில் ஒலி புகாமற் செய்ய, அதை இரு சுவர்கள் கொண்டதாக அமைத்து வெளிச் சுவரை அடையும் ஒலி உட்கவரை அடையாதவாறு செய்யலாம். பி.எஸ்.லோ.

மேளகர்த்தா: தென்னிந்திய இசையின் தனிப்பட்ட சிறப்பிற்குக் காரணமானவற்றுள் மேளகர்த்தா என்னும் இசை இலக்கணநெறி குறிப்பிடத்தக்கது. இராகத்தோடு தொடர்புடைய இந்நெறி மேளகர்த்தா இராகம், மேள இராகம், கர்த்தா இராகம். சம்பூரண இராகம், சளராகம், தாய் இராகம் என்ற பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தாக்கள் என்று பெருமையாகப் பேசப்படும் இந்நெறியைக் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேங்கடமகி என்பவர் தாம் இயற்றிய சதுர்தண்டிப்பிரகாசிகை என்னும் இசை இலக்கண நூலில் முதன் முதலாக அமைத்தார். அம்முறையைப் பின்பற்றி, இசை மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவரான முத்துசுவாமி தீட்சிதர் பல கிருதிகளை இயற்றியுள்ளார். பின்னர் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கோவிந்தாச்சாரியார் இயற்றிய சங்கரக சூடாமணி என்னும் வடமொழி இசை இலக்கண நூலில் இப்போதுள்ள 72 மேளகர்த்தா இராகங்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தியாகராச சுவாமிகள் இந்த முறையைப் பின்பற்றிக் கிருதிகள் இயற்றியுள்ளார்.

இந்த 72 மேளகர்த்தா முறையானது, கணித முறையிலும் தருக்க முறையிலும், அனைவராலும்

ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் துல்லியமானதொரு திட்ட அமைப்போடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இம்முறை ஏழிசைகள் (சுரங்கள்), பன்னிரு இசை நிலைகள் (சுரத்தானங்கள்), பதினாறு இசை வகைகள் (சுர வகைகள்) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏழிசை, பன்னிரு இசைநிலைகள் கொண்ட அட்டவணை வருமாறு

ஏழிசை	பன்னிரு இசை நிலைகள் (சுரத்தானங்கள்)
குரல்(சட்சம்)	1. சட்சம் (ச)
துத்தம் (ரிடபம்)	2. சுத்த ரிடபம் (ரி1)
கைக்கிளை (காந்தாரம்)	3. சதுச்சுருதி ரிடபம் (ரி2)
உழை (மத்தியமம்)	4. சாதாரண காந்தாரம் (க1)
	5. அந்தர காந்தாரம் (க2)
	6. சுத்த மத்தியமம் (ம1)
	7. பிரதி மத்தியமம் (ம2)
இனி (பஞ்சமம்)	8. பஞ்சமம்(ப)
விளரி (தைவதம்)	9. சுத்த தைவதம் (த1)
	10. சதுச்சுருதி தைவதம் (த2)
தாரம் (நிசாதம்)	11. கைசிகிநிசாதம் (நி1)
	12. காகலி நிசாதம் (நி2)

இப்பன்னிரு இசை நிலைகளுள், சதுச்சுருதி ரிடபம் சுத்த காந்தாரம் எனவும், சாதாரண காந்தாரம், சட்ச்சுருதி ரிடபம் எனவும், சதுச்சுருதி தைவதம், சுத்த நிசாதம் எனவும், கைசிகி நிசாகம், சட்ச்சுருதி தைவதம் எனவும் பெயர் பெறும். இந்நான்கு சுரங்களும் விவாதி

சுரங்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. பன்னிரு இசைநிலைகளோடு, இந்த நான்கு விவாதி சுரங்களும் சேரப் பதினாறு இசைப்பெயர் வகைகள் கிடைக்கின்றன.

எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா இராகங்களும், ஆரோசையிலும் அமரோசையிலும் ஏறிசைகளை வரிசைக்கிரமமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. எனினும், அவற்றின் இசை நிலைகளின் வித்தியாசமே ஒரு மேளகர்த்தாவின்றும், மற்றொரு மேளகர்த்தாவைப் பிரித்துப் பாடும் முக்கிய அம்சமாகத் திகழ்கின்றது.

எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தர் அமைப்பில், குரலும், இளியும் ஒவ்வொரு நிலையையே (தானத்தையே) பெற்றிருப்பதால் 72 மேளகர்த்தாக்களும், சப ஆகிய இரண்டையும் பெற்றுள்ளன. உழை (மத்தியமம்), சுத்த மத்தியமம், பிரதி மத்தியமம் என்று இரு வகையினதாக இருப்பதால், அதன் அடிப்படையில் 2 மேளகர்த்தாக்கள் இருபெரும் பிளவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால், முதல் 36 மேளகர்த்தாக்கள் சுத்த மத்தியம மேளகர்த்தாக்கள் எனவும், 37 முதல் 72 வரையுள்ள மேளகர்த்தாக்கள் பிரதி மத்தியம மேளகர்த்தாக்கள் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன.

எழுபத்திரண்டு . மேளகர்த்தாக்களும் 12 சக்கரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு சக்கரமும் ஆறு மேளகர்த்தாக்களைக் கொண்டுள்ளது. முதல் ஆறு சக்கரங்களைச் சேர்ந்த மேளகர்த்தாக்கள் (1-36) பூர்வாங்க மேளங்கள் என்றும், அடுத்த ஆறு சக்கரங்களைச் சேர்ந்த மேளகர்த்தாக்கள் (32 - 72) உத்தராங்க மேளங்கள் என்றும் பெயர் பெறும். ஒரு சக்கரத்தைச் சேர்ந்த ஆறு மேளகர்த்தாக்களுமே ஒரே வகையான துத்தம் (கிரிடம்) கைக்கிளை (காந்தாரம்) வகைகளைப் பின்வருமாறு எடுத்துக்கொள்கின்றன.

எண் பெயர்	சக்கரத்தின் ரிடப வகை	காந்தாரவகை	சுரவகை ஒலி அமைப்பு
-----------	----------------------	------------	--------------------

i. இந்து சுத்த ரிடபம் சுத்த காந்தாரம் ர க

II.	நேத்ர	சுத்த ரிடபம்	சாதாரண காந்தாரம்	ர கி
III.	அக்னி	சுத்த ரிடபம்	அந்தர காந்தாரம்	ர கு
IV.	வேத	சதுச்சுருதி ரிடபம்	சாதாரண காந்தாரம்	ரி கி
V.	பாண	சதுச்சுருதி ரிடபம்	அந்தர காந்தாரம்	ரி கு
VI.	ருது	சட்சுருதி ரிடபம்	அந்தர காந்தாரம்	ருகு

இரிசி (VII), வசு (VIII), பிரம்ம (IX), திசி (X), உருத்ர (XI), ஆதித்ய (XII) என்னும் ஆறு பிவதி மத்தியம் சக்கரங்களிலும் (7 முதல் 12 சக்கரங்களிலும்) இதே முறையில் இச்சுரங்கள் அமைந்துள்ளன. எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா அமைப்பில், விளரி (தைவதம்) தாரம் (நிசாதம்) ஆகிய இரண்டு சுரங்களும், ஒரு சக்கரத்தின் ஒவ்வொரு மேளகர்த்தாவிலும் மாறுபாட்டுடன் காணப்படும். எடுத்துக்காட்டாக இரிசி (VII) சக்கர மேளகர்த்தாக்களில் காணப்படும் தைவத நிசாத சுர வகைகளைப் பின் வரும் பட்டியலிற் காணலாம்.

சக்கரம்	மேளகர்த்தா	தைவத வகை	நிடாத வகை	சுர வகை ஒலி அமைப்பு
இரிசி	முதலாம்	சுத்த தைவதம்	சுத்த நிசாதம்	த ந
	இரண்டாம்	சுத்த தைவதம்	கைசிகி நிசாதம்	த நி
	மூன்றாம்	சுத்த தைவதம்	காகலி நிசாதம்	த நு
	நான்காம்	சதுச்சுருதி தைவதம்	கைசிகி நிசாதம்	தி நி
	ஐந்தாம்	சதுச்சுருதி தைவதம்	காகலி நிசாதம்	தி நு
	ஆறாம்	சட்சுருதி தைவதம்	காகலி நிசாதம்	து நு

எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா இராகங்களும் சுத்த காந்தாரம், சட்ச்ருதி ரிடபம், சுத்த நிசாதம், சட்ச்ருதி தைவதம் ஆகிய நான்கு விவாதி சுரங்களைக் கொண்டுள்ள மேளகர்த்தாக்கள் விவாதி மேளகர்த்தாக்கள் எனப்படும். இவ்வாறு 40 விவாதி மேளகர்த்தாக்கள் காணப்படுகின்றன.

விவாதி சுரங்கள் இல்லாத ஏனைய 32 மேளகர்த்தாக்களை மட்டுமே நடைமுறைவழக்கில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது “பூர்வி சங்கீத உண்மை” என்னும் இசை நூலாசிரியரான மதுரை பொன்னுசாமி பிள்ளை கருத்தாகும்.

மேளகர்த்தாவின் பெயரினின்றும் அதன் வரிசை எண்ணைக் கடபயாதி சங்கியை என்னும் ஒருவித அமைப்பில் பயன்படுத்தி எளிய முறையில் கண்டு பிடிக்கப்படுகின்றது. இது வடமொழி எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

எழுபத்திரண்டு மேளகர்த்தா அமைப்பில், ஒவ்வொரு சக்கரத்திலும் உள்ள ஆறு மேளங்களும் வரிசைக்

கிரமமாக முறையே ப (pa), ஸ்ரீ (Sri), கோ (Go), பு (Bhu), ம (Ma), ஷ (Sha) என்ற சங்கேத அட்சரங்களால் குறிப்பிடப்படும். இச்சங்கேத அட்சங்களை 12 சக்கரத்தோடு இணைத்து மேளகர்த்தா இராகங்களில் இடம் பெறும் சுரவகைகளையும், எண்களையும் கண்டு பிடிக்கலாம்.

-பி.எஸ்.லோ.

மேற்கிந்தியத் தீவுகள்: இரவை புதிய உலகில் வட அமெரிக்காவிற்கும் தென்னமெரிக்காவிற்குமிடையே உள்ள ஒரு தீவுக்கூட்டம் (Archipelago). இது பிளாரிடாவிலிருந்து (Florida) வெனிகுலாக்கடலோரம் வரை பரவியுள்ளது. மேற்கிந்தியத் தீவுகள் (West Indies), அட்லாண்டிக்கு மாகடலிலிருந்து கரீபியன் கடலையும் மெக்சிகோ வளைகுடாவையும் பிரிக்கின்றன. இத்தீவுகளுக்கு ஆந்தைல்சு (Antilles) என்ற பெயரும் உண்டு. இவற்றை முப்பெரும் பிரிவுகளாகக் குறிப்பிடுவர்.

அவை 1. பகாமாதீவுகள் பிரிவு, 2. ஆந்தைல்சுப் பிரிவு, 3. தச்சு வெனிகுலாத் தீவுப் பிரிவு என்பன.

மேற்கிந்தியத் தீவுகள்

அத்தீவுகளில் பல மலைப்பாங்கானவை: சிலவற்றில் எரிமலைகளும் காணப்படுகின்றன. அடிக்கடி இங்குப் பெரும் புயற்காற்று வீசும். ஈண்டு உள்ள வெப்பம், வட கிழக்கு வாணிகக் காற்றினால் குறைக்கப்படுகிறது. மேலும், வெப்ப மண்டலக் கடல்கள் சூழ்ந்த இத்தீவுகளுக்கு மக்கள் வந்து உடல்நலம் பேணும் பொருட்டுத் தங்கிப் போவதும் உண்டு. இங்கு வாழும் ஏறத்தாழ 25 மிலியன் மக்களுள் பெரும்பான்மையினர் ஆப்பிரிக்காகக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த கறுப்பினத் தவராவர். மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் பலவற்றைக் கி.பி. 1492 ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்தவர் கிறித்தோபர் கொலம்பசு. இசுபானியோலா (Hispaniola) என்னும் தீவில் இசுபானியர் (Spaniards) முதல் ஐரோப்பியக் குடியேற்றத்தை, கி.பி. 1496 இல் அமைத்தனர். பின்னர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆங்கிலேயர், பிரான்சு நாட்டவர், தச்சு நாட்டவர் ஆகியோர் குடியேற்றங்கள் இப்பகுதியிலேற்பட்டன. இவர்களுக்கிடையே, அடுத்த நூற்றாண்டில் ஆதிக்கப்போட்டியும் போர்களும் விளைந்தன. இத்தீவுகளிலுள்ள கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகப் பெருவாரியான ஆப்பிரிக்க அடிமைகள் கொண்டுவரப்பட்டனர்.

இத்தீவுகளின் அரசியல் நிலைமை ஒரே தன்மையதாக இல்லை. பார்படாசு, கியூபா, எய்டி (Haiti), தாமினிக்கக் குடியரசு, சமைக்கா, பகாமாத்தீவுகள், திரினிடாடு (Trinidad), தொபாகோ ஆகியன சுதந்திர நாடுகள். நெதர்லாந்து ஆந்தைல்சு எனப்படும் தீவுகள், நெதர்லாந்து அரசுக்கு உட்பட்டு, ஆலந்து (Holland) நாட்டுக்கு இணையான சுதந்திர நிலையைப் பெற்றுள்ளன. குவாடலூப்பும் மார்ட்டினிக்குத் தீவும் பிரான்சு நாட்டின் கடல் கடந்த ஆட்சிப் பிரிவுகளாம். போர்ட்டோகோ, அமெரிக்காவுடன் இணைந்த தன்னாட்சி நாடு வர்சின் தீவுகள் (Virgin Islands) அமெரிக்காவுக்கு உரியன. பிரிட்டனுக்குச் சொந்தமான பத்துத் தீவுப் பகுதிகள் 1958 இல் மேற்கிந்தியக் கூட்டாட்சி ஒன்றை அமைத்தன. அதற்கு 1962 இல் சுதந்திரம் வழங்கப்படுமென அறிவிக்கப்பட்டது. இதன் முக்கிய உறுப்பு நாடுகள், திரினிடாடு, தொபாகோ, சமைக்கா, பார்படாசு ஆகியனவாம். இவற்றில் மிகுதியான வலிமையைப் பெற்றிருந்த சமைக்கா 1961இல் கூட்டாட்சியை விட்டகன்றது. அதற்குக் காரணம், பொருளாதாரத் துறையில் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்த மற்ற உறுப்பு நாடுகளுக்குத் தான் உதவி

செய்ய வேண்டியிருக்குமென்ற அச்சமேயாகும். சமைக்காவைப் பின்பற்றித் திரினிடாடும் தொபாகோவும் பிரிந்து சென்றன. அதனால், 1962 ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சி அமைப்புக் கலைக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது மேற்கிந்தியத் தீவுகள் பின்வரும் பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளன.

சுதந்திர நாடு: முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்ட பார்படாசு மட்டும். இங்கிலாந்துச் சார்புடையன: (Dependencies), இலேமன்தீவுகள், தர்க்குசு, இலேய்கோசுத் தீவுகள் ஆகியவை. காற்றுத் திசைத் தீவுகள் (Windward Islands): தொமினிகா, கிரனடா, புனித உலாசியா, புனித வின் செண்ட்டு ஆகியவை. காற்றுத் திசைக்கு எதிர்ப்புறமுள்ள தீவுகள் (Leeward Islands): பிரிட்டிசு வர்சின் தீவுகள் மாண்ட்செர்ராட்டுத் தீவுகள் ஆகியவை. இங்கிலாந்துடன் தொடர்பு கொண்டு செயற்படுகிற பகுதிகள் (States in free association with the U.K.) ஆண்டிகுவா, புனித கிட்சு, நெவிசு அங்குவில்லை ஆகியவை. அமெரிக்காவுடன் அரசியல் தொடர்புடைய பகுதிகள்: போர்ட்டோகோ வர்சின் தீவுகள் ஆகியவை.

மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலுள்ள கியூபா பரப்பளவில் பெரியது. மற்றவை பெரும்பாலும் சிறியவை. இங்கு நீண்ட மலைத் தொடரையும் ஆழமான பள்ளத்தாக்குகளையும் காணலாம். அவானா, புனித சார்சு போன்ற இயற்கைத் துறைமுகங்கள் பல இங்குள்ளன.

இத்தீவுகளில் கரும்பு முக்கிய விளைபொருளாகும். அதனோடு ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு வகையான விளைபொருள் கிடைக்கிறது. இங்கு நடைபெற்றுவரும் தொழில்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை பழங்கள் பதனிடுதல், தீப்பெட்டி தயாரித்தல், மாட்டுத் தீவனப் பொருள் தயாரித்தல், பருத்தித் தொழில் ஆகியனவாம்.

தெ.பா.

மேற்கு ஆசத்திரேலியா: இது ஆசத்திரேலியா நாட்டின் ஒரு பெரிய மாநிலமாகும். அக்கண்டத்தின் பரப்பளவில் 32.9 விழுக்காடு இதில் அடங்கியுள்ளது. மிக வறண்ட, கரடுமுறடான, மேற்கு ஆசத்திரேலியா (Western Australia) பல ஓலோ மீட்டர்கள் நீளத்திற்குப்

பாலை நிலமாகவே உள்ளது. அதனிடையே சிற்சில இடங்களில் மட்டும் கல்கூர்லி (Kalgoorlie) முதலிய சுரங்க நகரங்களையும் கிங் லியோபால்டு (King Leopold Range) போன்ற ஆட்டுப் பண்ணைகள் உள்ள பேரூர்களையும் காணலாம். இதன் தலைநகரமான பெர்த்து (Perth), சுவான் (Swan) ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. இம்மாநிலத்தின் பரப்பளவு: 25,25,500 ச.கி.மீ. கடற்கரையின் நீளம் 7000 கி.மீ. மக்கள் தொகை: 1,373,700 (1983).

இதன் தென்மேற்குப் பகுதியில் சுவான்லாந்து (Swanland) எனப்படும் சுவான் ஆறுபாயும் பகுதி மட்டுமே வேளாண்மைக்கு ஏற்றதாக உள்ளது. இங்குதான் கோதுமை வயல்களும், பழத்தோட்டங்களும், கால்நடைப் பண்ணைகளும் இருக்கின்றன. கோதுமை, உருளைக் கிழங்கு, வெங்காயம், தக்காளி, திராட்சை,

ஆப்பிள் போன்ற பழவகைகளும் விளைகின்றன. கால்நடைகள், ஆடுகள், கோழிகள் ஆகியவை வளர்க்கப்படுவதால் இங்கு இறைச்சி மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றது. பால் பண்ணைகளில் மிகுந்த அளவு பால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. மெரினோ (Merino) ஆடுகள், மிகுதியாக வளர்க்கப்படுவதால், இது கம்பள உற்பத்தியில் சிறந்து விளங்குகின்றது. காடுகள் நிறைந்துள்ள இடங்களில் மரங்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. மீன் பிடித்தல் இங்குள்ள மக்களின் சிறந்த தொழிலாகும். இந்தியப் பெருங்கடலின் தென்பகுதியில் மீன் பிடிப்பதற்கு ஆல்பனி (Albany) சிறந்த துறைமுகமாக உள்ளது. ஆசுத்திரேலியாவின் மேற்குக் கரையின் மிகப்பெரிய துறைமுகமான பிரமான்டில் (Fremantle) பெர்த்தின் மிகச் சிறந்த துறைமுகமாகும். பிற துறைமுகங்கள் செரால்டன் (Geraldton), பன்பரி (Bunbury), பூசெல்டன் (Busselton),

மேற்கு ஆசுத்திரேலியா

விந்தெம் (Wyndhem) ஆகியவையாகும்.

இம்மாநிலத்தில் தங்கம், நிலக்கரி, மங்கனம், அலுமினிய மண் (Bausute) ஆகிய கனிமங்கள் கிடைக்கின்றன. கல்கூர்லியில் (Kalgoorlie) தங்கமும், கோகலியில் (Collie) நிலக்கரியும், இயபிசவுண்டில் (Yampi sound) இரும்பும் வெட்டியெடுக்கப்படுகின்றன.

இங்கு இயந்திரங்கள், போக்குவரத்துக் கருவிகள், உலோக, வேதியல் பொருட்கள், துணிகள், இரும்பு, எஃகு ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்புத் தொழிலும் உண்டு. இம்மாநிலத்தில் பெர்த்து, பிராமாண்டில், கல்கூர்லு, பன்பரி, அல்பனி, சொரால்டன், கோலி, நார்தாம் (Northam), கூல்கார்டியா (Coolgardia), போல்டர் (Boulder) ஆகியவை சிறந்த நகரங்களாகும்.

இம்மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் இரு அவைகளைக் கொண்டது. அவற்றுள் சட்ட மேலவைக்கான (Legislative Council) 34 உறுப்பினர்கள், 17 தேர்வாளர் தொகுதிகளிலிருந்து, தொகுதிக்கு இருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். ஆறு ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் இவர்களுள் பாதி உறுப்பினர் 3 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பதவியிலிருந்து விலக வேண்டும். சட்டக் கீழவைக்கு (Legislative Assembly) 57 உறுப்பினர்கள் 57 தொகுதிகளிலிருந்து 3 ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். பான்பர்ராவில் உள்ள கூட்டாட்சி நாடாளு மன்றத்திற்கு இம்மாநிலம் ஆளவை மன்றத்துக்கு 10 உறுப்பினர்களையும், பேராளர் அவைக்கு (House of Representatives) 9 உறுப்பினர்களையும் அனுப்புகின்றது. நகர, பேரூர், சிற்றூர் அவைகள் தலைநிருவாகத்தைக் கவனித்துக் கொள்கின்றன.

-சி.இ.ரெ.

மேற்குச் சமோவா: மத்திய பசிபிக்குப் பெருங்கடலிலுள்ள 16 எரிமலைத் தீவுகளின் கூட்டம் சமோவா என்று சொல்லப்படும். அவற்றின் மேற்குப் பகுதியில் மேற்குச் சமோவா என்ற சுதந்திர நாடு உள்ளது. கிழக்குப் பகுதியைக் கிழக்குச் சமோவா அல்லது அமெரிக்கன் சமோவா என்பர். மேற்குச் சமோவாவில் சவாய், உபலூ என்ற இரு பெருந்தீவுகளும், அவற்றிற்கிடையே அபோலிமா, மனோனோ என்னும்

இரு சிறு தீவுகளும், உபலாவுக்கு அருகில் மக்கள் வாழாத ஐந்து தீவுகளும் உள்ளன. தலைநகர் அபியா ஒரு சிறந்த துறைமுகம். சமோவான், ஆங்கிலம் இரண்டும் ஆட்சி மொழிகளாகும்.

வெப்ப மண்டலப் பருவ நிலையைக் கொண்ட இப்பகுதியில் மித வெப்பமும், மிக்க மழையும் உண்டு. இங்கு மே முதல் நவம்பர் வரை குளிர்காலம். திசம்பர் முதல் ஏப்பிரல் வரை மழைக்காலம். அபியாவில் வெப்பநிலை சனவரியில் 26.7பாகை செல்சியசு: சூலையில் 25.6 பாகை செல்சியசு, ஆண்டு மழையின் அளவு 2800 மி.மீ. இதன் பரப்பளவு 2830 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 1,63,000 (1986). மக்கள் போலினீசியர் (Polynesians) எனப்படுவர். மக்களுள் பெரும்பான்மையினர் கிறித்தவர்.

இங்கு வேளாண்மை முக்கிய தொழில். கோக்கோ, தென்னை, வாழை ஆகியவை பயிர் செய்யப்படுகின்றன. இங்கிருந்து கொப்பரை, கோக்கோ, வாழை, காப்பி ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இந்நாட்டிற்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்கள், குறிப்பாகப் புலால், பருத்தி ஆடைகள், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள், இயந்திரங்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், எரிபொருட்கள் ஆகியவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

இது 1992 சனவரி 1 இல் விடுதலைபெற்றபொழுது இந்நாட்டு அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இருவர் ஆயுள் முழுவதும் நாட்டின் கூட்டுத் தலைவர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் இருவரும் இறந்த பின்னர் இந்நாட்டுச் சட்டசபை வேறு ஒருவரை 5 ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் தலைமை அமைச்சரையும் (Prime Minister) 8 பேரைக் கொண்ட ஓர் அமைச்சரவையும் (Cabinet) நியமிக்கவேண்டும். சட்டசபையின் 47 உறுப்பினர்கள் குடும்பத் தலைவர்கள் அல்லது மதை (Family chief or Matai) என்பவர்களால் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இந்நாட்டிலுள்ள 5000 மதைகள் கிராமங்களில் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டி வருகின்றனர்.

கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் இந்நாட்டிற்கு வரும்வரை இந்நாட்டு மக்களின் மொழி, பேச்சு மொழியாகவே இருந்தது. பலர் தங்களுடைய தாய் மொழியை

நன்கு அறிந்துள்ளனர். சிலருக்கு ஆங்கிலம் எழுதவும் படிக்கவும் தெரியும். இங்குப் பள்ளிகள் பல, திருச்சபையால் நடத்தப்படுகின்றன. இங்கு 1983 இல் இருந்த 163 தொடக்கப்பள்ளிகளில் 31,447 மாணவர்களும், 38 உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் 20,404 மாணவர்களும் பயின்றனர். மேலும் 8 தொழிற் பள்ளிகளும், 2 ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளும் உள்ளன. அபியா நகரில் ஆசிரியர் பயிற்சி கல்லூரி ஒன்றும், நகரத்திற்கு வெளியே வேளாண்மைக் கல்லூரி ஒன்றும் உள்ளன. மாணவர்கள் உயர்கல்விக்காக நியூசிலாந்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றனர்.

வரலாறு: இப்பகுதியில் சமோவாக்களின் முன்னோர்கள் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர். தச்சு மாலுமியான சேகப் ரோகவீன் (Jacob Roggeveen) முதன்முதலில் இதனைக் கண்டு பிடித்தார். பின்னர் கி.பி. 1768 இல் உலாயி அந்தோணி போகன்வில் (Louis Antoine de Bouganville) என்ற பிரான்சு மாலுமி இப்பகுதியை அடைந்தார். சான் வில்லியம்சு (John Williams) தலைமையில் சென்ற இலண்டன் சமயப்பரப்புச் சங்கத்தினர், கி.பி. 1830 இங்குக் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பியதால் இன்று பெரும்பாலான மக்கள் கிறித்தவர்களாக உள்ளனர்.

ஐரோப்பிய நாட்டினர் இங்குத் தோட்டங்களை ஏற்படுத்த முயன்றபொழுது செருமனி, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளால் பூசல்கள் தோன்றின. அவற்றிடையே கி.பி. 1899 இல் ஏற்பட்ட ஓர் உடன்படிக்கையின்படி மேற்குச் சமோவாவைச் செருமனியும், கிழக்குச் சமோவாவை அமெரிக்காவும் பெற்றன. செருமனியின் நிருவாகத்தில் இருந்து வந்த இது, முதல் உலகப் போரின் பொழுது நியூசிலாந்தால் கைப்பற்றப்பட்டது. இதனை நியூசிலாந்து, 1920 இலிருந்து பன்னாட்டுச் சங்கத்தின் சார்பிலும் 1946 இலிருந்து ஐ.நா. வின் சார்பிலும் நிருவாகம் செய்து வந்தது. ஐ.நா. இங்கு 1961 மே திங்கள் மக்கள் வாக்கெடுப்பு (Plebiscite) ஒன்றை நடத்தி, 1962 சனவரி 1 இல் இந்நாட்டிற்கு விடுதலை வழங்கியது.

பிற செய்திகள்: அபியாவிலுள்ள வான ஆராய்ச்சி நிலையம் உலகப் புகழ் பெற்றதாகும். இந்நகரத்திற்கு அருகிலுள்ள பள்ளத்தாக்கில் வைலிமா

என்னுமிடத்தில் சிறந்த எழுத்தாளரும் கவிஞருமான இராபர்ட் உலாயி இசுட்டெவன்சன் (Robert Louis Stevensen) கி.பி. 1889 இலிருந்து 1894 வரை வாழ்ந்தார்.

-சி.இரெ.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள்: இந்தியாவில் தக்காண பீடபூமியின் மேற்குப் பகுதியில், காம்பே வளைகுடாவிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை பரவி உள்ளன. இதன் நீளம் ஏறத்தாழ 1600 கி.மீ. ஆகும். இம்மலைகளின் சராசரி உயரம் 915 மீ. ஆகும். சில இடங்களில் 2696 மீ. வரை உயர்ந்துள்ளது. மேற்குச் சரிவுகள் ஆழமான சரிவுகளாகவும் கிழக்குச் சரிவுகள் ஆழமில்லாச் சரிவுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் உள்ள மூன்று முக்கிய கணவாய்கள் தால்காடு (Thalghat), போர்காடு (Borghat), பாலக்காடு (Palghat) ஆகியவையாகும். அக்கணவாய்களின் வழியேதான் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதிகளுக்கும் உள்நாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்குச் சயாத்திரி மலைகள் என்ற பெயரும் உண்டு. இம் மலைத் தொடரில் செங்குத்தான பல குன்றுகள் காணப்படுகின்றன. வட பகுதியில் கல்கபாய் (Kalsubai), அரிச்சந்திரகர் (Harichandragarh) போன்ற குன்றுகள் உள்ளன. குடகுப் பகுதியில் 1678 மீ. முதல் 2135 மீ. வரை உயரம் உள்ள குன்றுகள் இருக்கின்றன. பிற மலைகளில் ஏலக்காய் விளைவதால் அவற்றிற்கு ஏலக்காய் மலைகள் (The Cardamom Hills) என்பது பெயர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளும் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைகளும் நீலகிரியில் ஒன்று சேருகின்றன.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள் தபதி ஆற்றின் கழிமுகப் பகுதியிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை மேற்குக் கடற்கரைக்கு இணையாக அமைந்துள்ளமையால், கடலிலிருந்து வீசும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றைத் தடுத்து மேற்குக் கடற்கரைக்கு மிக்க மழையைக் கொடுக்கின்றன. தாமிரவருணி, காவிரி, கிருட்டிணா, கோதாவரி, மகாநதி போன்ற முக்கிய ஆறுகள் இம்மலைகளில் தோன்றிக் கிழக்கு நோக்கி ஓடி வங்காள விரிகுடாவில் கலக்கின்றன. மேற்கு நோக்கி ஓடும் ஆறுகளின் நீளம் குறைவு, ஆனால் வேகம் மிகுதி. எனவே, பல இடங்களில் நீர் மின் நிலையங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் தேயிலை, காப்பி, இரப்பர் போன்ற தோட்டப் பயிர்கள் பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய வெப்பநிலையும் மண் வளமும் இருப்பதால் அவை நல்ல முறையில் பயிரிடப்படுகின்றன. சில பகுதிகளில் மிளகு, ஏலக்காய், முந்திரி, பாக்கு மிகுதியான அளவில் பயிரிடப்படுகின்றன. மலைத் தொடரில் அடர்ந்த காடுகள் செழித்து வளர்கின்றன. மரங்கள் உயர்ந்தும் அடர்த்தியாகவும் உள்ளன. பல இடங்களில் மூன்று அடுக்குத் தாவரங்கள் காணப்படுகின்றன. பல மரங்கள் ஏறத்தாழ 50 மீட்டருக்கும் மிகுதியான உயரங்கொண்டுள்ளன. இம்மலைத் தொடரில் கால்கோன், பலகீ, கெப்பலசு, கதம்பா, மதி, தேக்கு, வேங்கை, உரோசு, சந்தனம் போன்ற மரங்கள் வளருகின்றன.

இம்மலைகளுக்கும், அரபிக்கடலுக்கும் இடையில் குறுகிய கடலோரச் சமவெளி இருக்கிறது. அங்குப் பல உப்பங்கழிகள் இருக்கின்றன. இம்மலைகளில் இரும்புத் தாதுப் படிவங்களும், மங்கன தாதுப்படிவங்களும், அலுமினிய மண் வகைப் படிவங்களும் கிடைக்கின்றன. இவற்றைத் தவிர மேலும் பல கனிமப் பொருட்களும் கிடைக்கின்றன.

அ.சி.

மேற்கு வங்காளம்: இந்தியாவின் மாநிலங்களுள் ஒன்று மேற்கு வங்காளம். இது இந்தியாவின் வடகிழக்கில் 87,853 கி.மீ. பரப்பைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் அளித்த 1947ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அதுவரை இருந்த வங்காள மாநிலத்தை முடிவுறச் செய்துவிட்டுப் புதிய மாநிலத்தை மேற்கு வங்காளம் (West Bengal) என்னும் பெயருடன் அமைத்தது. காண்க: வங்காளம். மேற்கு வங்காள மாநிலத்தின் மக்கள் தொகை 5,44,85,560 (1981). மக்களின் முக்கிய மொழி வங்காளி (Bengali).

மேற்கு வங்காள மாநிலம், வடக்கில் சிக்கிம், பூடான் நாடுகளாலும், கிழக்கில் அசாம், பங்களாதேசம் ஆகியவற்றாலும், தெற்கில் வங்காள விரிகுடா, ஓரிசாப் பகுதிகளாலும், மேற்கில் பீகார் வடமேற்கில் நேபாளம் ஆகியவற்றாலும் சூழப்பட்டுள்ளது.

மேற்கு வங்காளத்துடன் கூச் பீகார் (Cooch-Bihar) பகுதி 1950 இல் இணைக்கப்பெற்றது. பிறகு 1954இல்

முன்னாளைய பிரான்சுப் பகுதியான சந்திரநாகர் இதனுடன் சேர்க்கப்பெற்றது. பீகார் மாநிலத்தில் சில இடங்கள், 1956 ஆம் ஆண்டுப் புதிய சீரமைப்புச் சட்டப்படி மேற்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்தன.

இம்மாநிலத்தில் 295 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டமன்றம் செயலாற்றி வருகிறது. பொதுவுடைமைக் கட்சி 1984 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றது. இதன் தலைநகர் கல்கத்தா. இதைச் சேர்த்து 16 மாவட்டங்கள் இம்மாநிலத்தில் உள்ளன. இராணிகஞ்சு என்னுமிடத்தில் நிலக்கரி கிடைக்கிறது. இராணிகஞ்சு நிலக்கரிச் சுரங்கம் இந்தியாவிலுள்ள மிகப் பெரிய மூன்று நிலக்கரிச் சுரங்கங்களுள் ஒன்றாகும்.

நெல், எண்ணெய் வித்துகள், சணல், கோதுமை முதலியன இம்மாநிலத்தின் முக்கிய விளைபொருட்களாகும். இம்மாநிலத்தின் மொத்தப் பரப்பில் 13.4 விழுக்காடு காடுகளாக உள்ளன. மீன்பிடித்தல் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. இம்மாநிலத்தில் ஏறத்தாழ 5 மிலியன் ஏக்கர் நிலத்தில் நெல் பயிராகின்றது. இந்நிலப்பரப்பில் மூன்றில் ஒரு பகுதிகள் நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெற்றுள்ளன. இந்தியா முழுவதிலும் உற்பத்தியாகும் சணலில் 55

விழுக்காடுகள், மேற்கு வங்காளத்திலிருந்து பெறப்படுகிறது.

இம்மாநிலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிற் சாலைகள் இருக்கின்றன. (1984 ஆம் ஆண்டில் 7628). பொதுத் தொழிற்சாலைகளில் ஒவ்வொரு நாளும், சராசரி 106 மில்லியன் பேர்கள் பணிபுரிகின்றனர். நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழில் 112 பிரிவுகளைக் கொண்டு இயங்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் ஏறத்தாழ 1,26,200 பேர்கள் அங்குப் பணி புரிகின்றனர் எனத்தெரிகிறது. உத்தர்ப்பரா (uttarpara) என்னுமிடத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை தானியங்கி உந்து வண்டிகளைத் தயாரிக்கிறது. பேலூர் (Belur), அசன்சால் (Asansol) என்னுமிடங்களில் அலுமினிய உருளைகள் தயாரிக்கும் தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. துர்க்காபூர் என்னுமிடத்தில் 1962 முதல் ஒரு பெரும் களரக எஃகுத் தொழிற்சாலை இயங்கி வருகிறது. துர்க்காபூரில் உள்ள வேறு சில அரசு சார்ந்த தொழில்களில் பின்வருவன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்: வெப்பத்துக்குரிய உயர் சக்தி இயந்திரத் தொழில் (Thermal high power plant), சுட்ட நிலக்கரி உலையடுப்பு இயந்திர சாதனங்கள் தயாரித்தல் (Cokeoven plant). உரத் தொழிற்சாலை (Fertilizer plant), கலப்பு எஃகுத் தொழில் (Alloy Steel plant), கண்ணாக்குரிய கண்ணாடி வகைகள் செய்யும் தொழில் முதலியனவாம். சித்தரஞ்சன் (Chittaranjan) என்னுமிடத்தில் தொடர்வண்டி இயக்கு பொறித் தொழிலும் (Locomotive) கடலடித் தந்திக் கம்பித் (Cable) தொழிலும் நடைபெறுகின்றன. உருபநாராயண் பூரிலும் (Rupnarayanpur) பல தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. ஆல்டியா (Haldia) என்னுமிடத்தில் எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு ஆலையும் உரத்தொழிற் சாலையும் அமைந்துள்ளன. சிறு பிரிவுத் தொழில்களும் மிகுதியாக மேற்கு வங்காளத்தில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, 1984-85 ஆம் ஆண்டுகளில் 18,675 சிறுதொழில்கள் பதிவாகியுள்ளன. இவற்றில் பணிபுரிபவர்களின் எண்ணிக்கை 1,32,517 ஆகும்.

மேற்கு வங்காளத்தில் 1981-82 ஆம் ஆண்டில் ஏறத்தாழ 1631 கி.மீ. நீளத்திற்குத் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் இருந்தன. அவற்றைத் தவிர 1,42,000 கி.மீ. நீளத்திற்குச் சரளைக் கற்கள் பரப்பப்பட்ட சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன (1984-85). இம்மாநிலத்தில் 1984 இல் 4,53,113 தானியங்கு உந்து

வண்டிகள் (Motor vehicles) இருந்தன. மேலும் இங்கு 1984-85 கணக்குப்படி 3759 கி.மீ. அளவுக்கு இருப்புப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இருப்புப்பாதை நிலையங்களில் சிறப்பாக, அவுரா (Howrah), சீல்டா (Sealdah), கரக்பூர் (Kharagpur), அசன்சால் (Asansol) புதிய சல்பைகுரி (New Jalpaiguri) ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இதன் முக்கிய கடல் துறைமுகம் கல்கத்தாவாகும். (Calcutta). கங்கையாற்றின் நீரைத்தடுத்து நிறுத்தப் பராக்கா (Farakka) என்னுமிடத்தில் குறுக்கு அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. மேற்கு வங்காளத்தில் வடக்கு, தெற்குப் பகுதிகளை இணைப்பதற்கும் இவ்வணை உதவுகிறது. இம்மாநிலத்தில் மொத்தம் ஏறத்தாழ 800 கி.மீ. தொலைவு படகு செல்லக்கூடிய பல கால்வாய்கள் உள்ளன.

மேற்கு வங்காளத்தில் 1971 ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்படி 34,611,864 இந்துக்களும் 9,064,338 முசுலிம்களும், 251,752 கிறித்தவர்களும், 121,504 பௌத்தர்களும், 35,084 சீக்கியர்களும், 32,203 சமணர்களும் வாழ்ந்தனர். மாநிலத்தில் 1981 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி 22.2 மில்லியன் மக்கள் கல்வியறிவு பெற்றவராவர்.

இம்மாநிலப் பள்ளிக் கூடங்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு: தொடக்கப் பள்ளிகள், 52,881, இளநிலைப் பள்ளிகள் 4,821, முதுநிலைப் பள்ளிகளும், மேநிலைப் பள்ளிகளும் 7,058 (1985-86). மேல்நிலைப் பள்ளி வரை, மாணவ, மாணவியருக்கு இலவசக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது.

கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகம், கி.பி. 1857 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இதில் கல்வி பயில்வோர் எண்ணிக்கை, 1983-84 ஆம் ஆண்டுக் கணக்குப்படி 1,40,671. சாந்திநிகேதனில் (Santhiniketan) உள்ள விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம், 1951 முதல் இயங்கி வருகிறது. அதில் 1980-81 இல் 3189 பேர்கள் கல்வி பயின்றனர். கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த சாதவ்பூர்ப் (Jadavpur) பல்கலைக்கழகம் 1955 இல் அமைக்கப்பட்டது. அங்கு 1981-82 கல்வி ஆண்டில் 5000 மாணவ மாணவியர் இருந்தனர். பர்துவான் (Bardwan) பல்கலைக்கழகம், 1960 முதல் இயங்கி வருகிறது. அதில் 1981-82 இல் 50,758 பேர் இருந்தனர். மேலும் இம்மாநிலத்தில்

பின்வரும் பல்கலைக்கழகங்களும் உள்ளன: கல்யாணி பல்கலைக்கழகம், வடக்கு வங்காளப் பல்கலைக்கழகம், இரவீந்திரபாரதி பல்கலைக்கழகம், பிதான் சந்திர கிருசி விசுவ வித்யாலயா. (Bidhan Chandra Krishi Viswa vidyalaya).

மேன் காம்பில் பல கால்வாய்களும், அணைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தீசுத்தா குறுக்கணை (Teesta Barrage) 1986 இல் கட்டப்பட்டது. நீர்ப்பாசனத்திற்கு உதவும் மயூராட்சி நீர்த்தேக்கம் (Mayurakshi Reservoir), கன்சபதி (Kansabati) நீர்த்தேக்கம், மகாநந்தா குறுக்கணையும் கட்டுப் பாலமும் (Mahananda Barrage and Aqueduct), தாமோதர் பள்ளத்தாக்குத் திட்டம் முதலியவை சிறப்பானவை.

கல்கத்தாவில் அமைந்துள்ள உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு தலைமை நீதிபதியும் 36 துணைநடுவர்களும் உள்ளனர். அந்தமான், நிக்கோபார்த் தீவுகள், கல்கத்தா நீதிமன்றத்தின் சட்டஆட்சிப் பரப்புக்கு உட்பட்டவையாகும்.

-தெ.பா.

மேன் காம்பு: இது செருமன் வல்லாட்சியாளர் அடால்பு இட்லர் செருமனி மொழியில் எழுதிய தன்வரலாற்று நூலாகும். வாய்மை, மூடத்தனம், சீகாழைத்தனம் ஆகியவற்றிற்கெதிராக நாலரை ஆண்டுக்காலப் போராட்டம் என இட்லரால் இடப்பெற்ற தலைப்பு, மார்க்சு அமான் என்ற நாசிக் வெளியீட்டாளரால் எனது போராட்டம் எனச் சுருக்கப்பட்டது. உருடால்பு எசு, பெர்ன்கார்டு இசுடெம்பிள், சேகபு சொனி ஆகிய இட்லரின் உதவியாளர்களாலும் ஆலோசகர்களாலும் இந்நூலில் தேவையான திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இந்நூல் தன் வரலாறாக எழுதப்பட்டாலும் அரசியல் கூறுகளே இதில் மிகுந்துள்ளன. எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலில், தாம் எத்தகைய அரசியலமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என இட்லர் கருதினாரோ அதனை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மியூனிச்சில் 1923 இல் இறந்த தம் இயக்க உறுப்பினர்களுக்கு உரிமையாக்கப்பட்டுள்ள இந்நூல் இட்லரின் நாசிக் இயக்கத்தின் வேதமாகவே விளங்கியது. இருபாசனங்களாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலின் முதல்

பாகத்தின் பெரும்பகுதி 1924 இல் இட்லர் இலாங்கெபெர்கு சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் பாகம் 1925-27-இல் எழுதப்பட்டது.

நானூறு பக்கங்கள் கொண்ட முதல் பாகம் 1925 இல் வெளிவந்தது. பன்னிரண்டு மார்க்குகள் (செர்மன் நாணயம்) விலையிடப்பட்ட இந்நூல் முதலாண்டில் 9473 படிக்க விற்பனையாயின. தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் விற்பனை படிப்படியாகக் குறைந்து 1928 இல் 3015 படிக்க விற்பனையாயின. நாசிக் கட்சியின் வெற்றி ஏற ஏற நூல் விற்பனையும் ஏறத் தொடங்கியது. 1929 இல் விற்பனை 7664 படிக்களை எட்டியது. இருபாசனங்களும் ஒன்றாக இணைந்து 1930 இல் எட்டு மார்க்கு விலையில் ஒரே பாகமாக வெளிவந்தபோது ஒரே ஆண்டில் 54086 படிக்க விற்பனை ஆயின. 1931 இல் 50,808 படிக்களும், 1932 இல் பத்து இலட்சம் படிக்களும் விற்பனை. இட்லர் உயரதிகாரி பதவி ஏற்ற 1933 இல் பத்து இலட்சம் படிக்க விற்பனையாயின. அறுபது இலட்சம் படிக்க 1940க்குள் விற்பனையாயின. இந்தக் காலக் கட்டங்களில் ஆண்டொன்றுக்குப் பத்துஇலட்சம் மார்க்குகள் வரை இதன்மூலம் அவருக்கு விற்பனை உரிமைத் தொகை கிடைத்தது. நாசிக் காலத்தில் பைபிளுக்கு அடுத்தபடியாக விற்பனையான இந்நூல் ஒவ்வொரு வீட்டு உவரவேற்பறையிலும் வைக்கப்பட்டது. அக்குடும்பத்திற்கு அது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அவ்வாறு செய்யப்பட்டது. திருமணத்தின்போது மணமக்களுக்கும், பள்ளி இறுதிநாளில் மாணவனுக்கும் இந்நூலைப் பரிசளிப்பது ஒரு கடமையாகவே கருதப்பட்டது.

மார்க்சியத்தைக் கடுமையான சொற்களின் மூலம் இட்லர் சாடியுள்ளார். பிற்காலத்தில் பொதுவுடைமைக் கட்சி, சமூகக் குடியரசுக் கட்சி ஆகியவற்றை மிகக் கொடிய முறையில் ஒடுக்கிய இட்லர், மார்க்சியக் கொள்கை நீதியையும் நாகரிகத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட மானிட வாழ்க்கையின் அடிப்படையைத் தகர்த்துச் சமுதாயத்தில் குழப்பத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டு பண்ணி, மானிட வருக்கமே மறைந்தொழியும்படி செய்துவிடும் என்கிறார் (பக்.62).

மார்க்சிய எதிர்ப்பின் மறுதலையாக மத நம்பிக்கையைப் போற்றும் இட்லர், மக்களை நேர்பாதையில் செலுத்த மதநம்பிக்கைக்கு ஈடானது

வேறெதுவும் இல்லை. கட்டடங்கள் இல்லாவிடில் எவ்விதம் அரசாங்கம் இல்லையோ அதுபோலவே நம்பிக்கையில் லாவிடில் மதமில்லை. அந்த நம்பிக்கையைத் தருக்க சாத்திரங்களின் மூலமோ அறிவியல் மூலமோ ஆராய முற்படுவது பொருளற்ற காரியம். சில இலட்சக் கணக்கானவர்களின் சீரிய வாழ்க்கை பகுத்தறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டு உருவடையலாம். ஆனால் கோடிக்கணக்கான அறிவற்ற மக்களின் வாழ்க்கை மத நம்பிக்கையின் மூலம்தான் உருவாக முடியும் என்கிறார். (பக்.219).

இந்நூலின் வாயிலாக இடலர் இனவெறியைத் தூண்டினார். அக்காலச் செருமானிய இழிவின் முதற்காரணமாக யூத ஆதிக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டிய இடலர், உலகத்தை ஆளும் வல்லமையும், தகுதியும் ஆரிய இனத்திற்கே உண்டு என வாதிட்டார். மானிடப் பண்பாட்டின் மிக உயர்ந்த சாதனைகள் அனைத்தும் ஆரிய இனத்தை நிறுவுவதற்குச் செருமானிய எல்லையைக் கிழக்குப் புறத்தில் விரிவாக்கப் பயன்பட வேண்டும் என்கிற இறுதிவரை மாறாத தம் அரசியல் நோக்கத்தை இந்நூலில் வெளிப்படுத்துகிறார். இத்தகைய இனவெறி நோக்கில் மக்களைத் திரட்டுவதற்குத் துணையாக வரலாற்றையும் கல்வியையும் திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். மக்களை இனவெறியூட்ட தீவிரமான முறைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் எனக் கூறும் இடலர் பொதுமக்கள் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் செயற்படும் தகுதியற்றவர்கள் என்றும், அவர்களை உணர்ச்சி, நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் செயலில் ஈடுபடச் செய்யவேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார். அதற்காக வன்முறையினையும் பயன்படுத்தத் தயங்கக் கூடாது என்பது இவர்தம் கோட்பாடு.

தம் எதிர்கால அரசமைப்பாக 'மக்கள் அரசு' (Folkish State) என்கிற கருத்தாக்கத்தை முன்வைத்துள்ளார். இந்த மக்கள் அரசின் மையமாக இனவாதம் அமையும் எனக் குறிப்பிடும் இடலர் இனங்களிடையே மட்டுமல்லாமல் மக்களிடையேயும் கூடச் சமத்துவம் இயலாத ஒன்று என்கிறார். வாழ்க்கை என்பது முடிவற்ற போராட்டம், தகுதியுள்ளது பிழைக்கும், வலிமையுள்ளது ஆளும் எனக் கூறும் இடலர் இந்த அடிப்படையில் தம் கோட்பாட்டை நிறுவ முயன்றார்.

ஊழல் மிகு நாடாளுமன்றத்திற்கெதிரான மக்கள்

எதிர்ப்பை வல்லாட்சிக்கு அடிக்கல்லாகப் பயன்படுத்திய இடலர் பெரும்பான்மையோரின் தீர்ப்பை ஆதாரமாகக் கொண்ட நாடாளுமன்ற முறையானது தனிப்பட்டோரின் அதிகாரத்தை அதாவது அவரின் புத்தி சாதாரியத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பலனை ஒதுக்குகிறது என்பதன் மூலம் (பக்.73) எதிர்கால வல்லாட்சித் திட்டத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

இந்நூலின் தமிழாக்கம் 1943 அக்டோபரில் கோலாலம்பூரிலிருந்து வெளிவந்தது. இதனை சா. சுப்பிரமணியம் என்பவர் மொழிபெயர்த்திருந்தார். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் பல நாடுகளாலும் தடை செய்யப்பட்ட நூல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

-பா.கு.

துணை நூல்கள்

சுப்பிரமணியம், சா. (மொ.பெ) மேன்காம்ப் அல்லது இடலரின் சுயசரிதம். மனோன்மணி விலாச புத்தக சாலை, கோலாலம்பூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1948.

Shiner, Willam, L, The Rise and Fall of the Third Reich, Ballantine Books, U.S.A. 1985.

மேன்சல் என்றி லாங்குவில்லி (கி.பி. 1820 - 1871): இவர் ஆங்கிலேய தத்துவ அறிஞர்களுள் ஒருவர். மேன்சல் என்றி லாங்குவில்லி (Mansel, Henry, Longueville) இங்கிலாந்தில் நார்த்தாட்மன்சயரில் உள்ள சாகுகரோவு (Cosgrove) என்னுமிடத்தில் கி.பி. 1820 இல் பிறந்தார். ஆக்சுபோர்டு கல்வி நிலையத்தில் பயின்றார். அக்கல்வி நிலையத்திலேயே பேராசிரியராக, கி.பி. 1859 இல் அமர்ந்தார். இவர் ஆங்கில சமயத்தைச் (Anglican) சார்ந்த ஒரு மதகுருவாகவும் விளங்கினார். சர் வில்லியம் ஆமில்டன் (Sir William Hamilton) என்னும் இசுகாட்லாந்து (Scotland) தத்துவ அறிஞரின் கொள்கைகளை மேன்சல், வியப்புறும் வகையில் விளக்கிக்கூறிப் புகழ்பெற்றார். மேன்சல் என்றியின் தத்துவ நூல்களில் பெரும் பகுதி, மக்களின் கருத்துகளுக்கும் அவர்கள் அனுபவத்திற்குமிடையே உள்ள உறவைப் பற்றிய விளக்கமாக உள்ளது. நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் (Metaphysics) பற்றிய இவருடைய கட்டுரை, பிரிட்டானியக் கலைக்களஞ்சியத்தில் உள்ளது. இவர் மேலும் பல நூல்களை இயற்றிப் புகழ்பெற்றுள்ளார். இறைவனின்

இயல்பு மனித மனத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று இவர் கூறியதை இவர் காலத்திலேயே தத்துவ வல்லுநர் பலர் மறுத்தனர். மனிதனுக்கு இறைவனிடத்தில் நம்பிக்கை வேண்டும் என்ற கருத்தை இவர் மிகுதியாக வற்புறுத்தி வந்தார். இவர், பிறந்த இடத்திலேயே கி.பி. 1871 இல் இறந்தார்.

-தொபா.

மேனன், வி.பி. (கி.பி. 1894 - 1966): இவருடைய முழுப்பெயர் வாபல் பங்குண்ணி மேனன். இவர் வி.பி. மேனன் (V.P. Menon) துணைத் தலைமை அமைச்சராக இருந்த சர்தார் வல்லபாய் பட்டேலின் வலக்கரைய விளங்கியவர். இந்திய விடுதலைக்குப்பின் இந்தியச் சிற்றரசுகளை இந்திய நாட்டுடன் இணைப்பதில் அரிய பணிபுரிந்தார்.

மேனன், கி.பி. 1894 இல் கேரள மாநிலத்தில் பிறந்தவர். பாலக்காடு அருகில் உள்ள ஒத்தப்பாலம் உயர்நிலைப் பள்ளியில், பள்ளிப் படிப்பை முடித்து 1914 இல் இந்திய அரசுப் பணியில் அமர்ந்தார். உதவிச் செயலாளர், துணைச் செயலாளர், இணைச் செயலாளர், சீர்திருத்த அலுவலர் ஆகிய பதவிகளில் படிப்படியாக உயர்ந்து, 1948-49 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆலோசகர் பதவியினையும் ஏற்றிருந்தார். சிறிது காலம் பொறுப்பு ஆளுநராக ஓரிசா மாநிலத்தில்

பணியாற்றினார்.

மேனனின் அறிவுத்திறனும், செயல்திறனும் இந்தியப் பிரிவினையின் போதும், அதிகார மாற்றத்தின் போதும் வெளிப்பட்டன. இவருடைய இப்பணியினை மௌண்ட்டுபேட்டன் மிகவும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

இந்தியா விடுதலை பெற்றபொழுது 554 சிற்றரசுகள் இருந்தன. அவற்றிற்காக அரசுகள் துறை ஒன்று ஏற்படுத்தப்பெற்றது. அதற்கு மேனன் பொறுப்பு ஏற்றார். இந்தத்துறையின் சீரிய பணியின் விளைவால் காசுமீர், ஐதராபாது, சுனாகாத்துத் தவிர ஏனைய பகுதிகள் இணைந்தன.

இவர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் இராசாசியின் சுதந்திரக் கட்சியில் சேர்ந்தார். அக்கட்சியின் இரு துணைச் செயலாளர்களுள் ஒருவராய் விளங்கினார். உடல்நலக் குறைவு ஏற்பட்டபோதும் தொடர்ந்து பணியாற்றிய வி.பி. மேனன் 1966 ஆம் ஆண்டு நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார். இவர் எழுதிய நூல்களில், இந்தியச் சிற்றரசு நாடுகளின் வரலாறும் அதிகார மாற்றமும் (The Story of the Indian States and the Transfer of power in India) என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ந.க.ம.

மை மகர ஒலிக்குரிய முயற்சியோடு வாயை மேலிருந்து கீழாகத் தாழ்த்தி ஒலித்தால் மை என்ற ஒலி தோன்றும்.

பொருள்: கருமை, கறுப்பு (நிறம், மனப்பான்மை) முதலிய பொருள்களை இந்த எழுத்து கொடுக்கும்.

உருவம்: தமிழ்நாட்டில் முதன்முதலில் தோன்றிய கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய குகைக் கல்வட்டுகளில் இதன் உருவம் மிக அருகியே காணப்படுகின்றது. எகர ஒலியின் குறியாகிய தலைக்கட்டிலிருந்து இழுக்கப்படும் இடம் புறக்கோடு ஒன்றை இரண்டாக இட்டுக் காட்டினார்கள். இவ்விரண்டு கோடுகளும் வளைந்து ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக அடுக்கி எழுதப்பட்டன அடுத்த நிலையில், மகரத்தின் வளர்ச்சியை ஒட்டி, எகரக் குறியை இரண்டாக இட்டால் மை என்ற எழுத்து உருவாகும். தொடக்கத்தில் ஒரு சுழியோடு இக்கால உருவம் தோன்றியது. இரண்டும் இணைந்தன. இந்த உருவம் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ மகேந்திரனின் வல்லம் கல்வெட்டிலும் சிம்மவர்மனின் பள்ளங்கோயில் செப்பேடுகளிலும் தோன்றிற்று.

வட்டெழுத்தில் குகைக் கல்வெட்டின் எகரக்குறி ஒரு கோடாகவே வழங்கி மேல் நோக்கி வளைந்தது. இது கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் செங்கம் நடுகல் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. இதுவே, தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் வட்டெழுத்து மறையும் வரை வழக்கில் இருந்தது.

-கே.ஜி.கே

மைக்கேல் ஆஞ்சலோ: இத்தாலியில் தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய கலைஞர்களுள் மிகவும் போற்றத்தக்கவர். இவரை ஓர் புகழ்மிகு சிற்பி என்று கூறுவதே பொருத்தமுடையது. இவர் ஓவியம் தீட்டுவதிலும், கவிதை இயற்றுவதிலும், கட்டடங்கள் சமைப்பதிலும், இராணுவப் பொறியியலிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். மைக்கேல் ஆஞ்சலோ (Michel Angelo - கி.பி. 1475-1564) பல்கலை வல்லுநராகத் திகழ்ந்த போதிலும், இவர் ஓவியங்களும் சிற்பங்களும் இவருக்கு உலகப் புகழைத் தேடித்தந்தன. இவரால் உருவாக்கப்பட்ட உயிரோட்டமுள்ள கவின்கு சிற்பங்களும் கண்ணைக்

கவரும் சுவராவியங்களும் இன்றும் இவர் புகழ்பாடுகின்றன.

இத்தாலி நாட்டில் தசுகனி (Tuscany) பகுதியில் கெப்ரசே (Caprese) எனும் மலைநாட்டுப் பட்டணத்தில் பிறந்த இவர், இளமைக் காலத்திலேயே கலைத்துறையில் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். எனவே, இவர் தந்தையார் இவரைத் தொமெனிகோ கிர்லாண்டையோ (Domenico Ghirlandajo) என்னும் புகழ்மிகு ஓவியரிடம் ஓவியம் பயில அனுப்பினார். பின்னர், இவர் பெர்தோல்தோ (Bertoldo) சிற்பப் பள்ளியில் சிலைவடிக்கும் கலையில் தேர்ந்தார்.

மைக்கேல் ஆஞ்சலோ

அடுத்துப் பிலாரன்சு நகரத்துக் கோமகனான இலொரன்சோ டி மெடிசி (Lorenzo-de-medici) என்பார்

இவரைத் தம் கலைப் பள்ளியில் பணிபுரிய அழைப்பு விடுத்தார். அவர் அன்பைப் பெற்ற மைக்கேல்

ஆஞ்சலோ இத்தாலிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார்.

தம் இருபத்து நான்காம் வயதில், ஏசுநாதர் தம் தாயின் தோளில் இருப்பது போன்ற கவின்மிகு சிலையை வடித்தார். அச்சிலை உரோம் நகரிலுள்ள புனித பீட்டர் தேவாலயத்தில் இன்றும் உள்ளது. அடுத்து, தாவீதின் (David) உருவச் சிலையை இவர் உருவாக்கினார். அச்சிலை எடுப்பான தோற்றம் கொண்டது.

மெடிசி பிரபுவின் இறப்பிற்குப் பின்னர், போப்பு இரண்டாம் குலியசின் அழைப்பிற்கு இணங்க, கி.பி. 1506 இல் உரோமாபுரிக்குச் சென்றார். அப்போப்பாண்டவரின் வேண்டுகோளின்படி இவர் கி.பி. 1545 இல் புனித பீட்டர் மாதா கோயிலில் போப்பாண்டவருக்கு அழகிய கல்லறை ஒன்றினைக் கட்டினார். அதன் கட்டுமானப் பணியில் இவர் மாணவர்கள் இவருக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தனர். அக்கல்லறை இவரது கட்டடக் கலையார்வத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. மைக்கேல் ஆஞ்சலோ சிலை வடிப்பதில் இணையற்றவர் என்பதனை, இவரால் கட்டி வடிக்கப்பட்ட மோகசு உருவமும், கட்டுண்ட கைதிகள் (Bound captives) உருவமும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதற்குப் பின்னர் இவரால் உருவாக்கப்பட்ட உருவச் சிலைகள் இவர் கலைத் திறமையை உலகத்திற்கு உணர்த்தின.

போப்பாண்டவர் மூன்றாம் பாலின் (Pope Paul III) வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, இவர் சிசுடைன் சேப்பல் (Sistine Chapel) என்னும் தேவாலயத்தின்கண் பல கவின்மிகு சிற்பங்களை வடித்துள்ளார். அத் தேவாலயத்தின் மேற்கூறையின் அடித்தளத்தில் இவர் படைத்துள்ள சுதையோவியங்கள் காண்போரின் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் பான்மையினவாகும். இதனை இவரது தலையாய கலை எழில்படைப்பு எனவும் நவிலலாம். பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testament) விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் விவிலியக் காட்சிகள் இங்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வண்ண ஓவியமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கூறையின் கீழ்ச்சாரம் அமைத்து, அதில் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு, பொறுமையுடன் இவர் அப்படைப்புகளை மேற்கொண்டமை பாராட்டுக்குரியது. எத்தனையோ இன்னல்களுக்கிடையேயும், ஊதியம் சரியான காலத்தில்

தரப்படாத நேரத்திலும், உடல்நிலை சீர்கெட்ட போதிலும், இவர் முழுமூச்சுடன் தொடர்ந்து நான்காண்டுகள் பாடுபட்டு அவற்றைத் தீட்டி முடித்தார். இவர் கலையுணர்வும், விடா முயற்சியும் இன்றும் எண்ணி வியக்கத்தக்கனவேயாகும்.

ஆஞ்சலோவின் ஓவியப் படைப்புகளுள் உன்னதமானதும், தலை சிறந்ததும், முடிமணியாகத் திகழ்வதும் ஆகிய ஓவியம் இவரால் வரையப்பட்ட இறுதித் தீர்ப்பு (Last Judgement) என்னும் கவின்மிகு ஓவியமேயாகும். உலகின் தலைசிறந்த சுவரோவியமாகப் போற்றப்பெறும் இறுதித்தீர்ப்பு, பலி பீடத்தின் (Altar) பின்புறம் வரையப்பட்டுள்ளது. அறுபதுக்கு மேற்பட்ட தள்ளாத வயதிலும் இவர் கலையார்வம் குன்றாது, பல கலைபடைப்புகளைப் படைத்தளித்தார். தம் இறுதிக் காலத்தில் இவர் கட்டடக் கலைஞராகத் திகழ்ந்தார். புனித பீட்டர் தேவாலயம் கட்டும் தூய பணியில் இவர் முனைந்து செயற்பட்டார். அப்புனிதப் பணிக்கு இவர் ஊதியம் ஏதும் பெறவில்லை.

கவிஞராகவும் திகழ்ந்த இவர், பதினாலுவிரிப் பாடல்வகை இலக்கியங்கள் படைப்பதிலும் பெருநாட்டம் கொண்டிருந்தார். கிறித்தவ சமயம், உடல் தொடர்பில்லாத காதல், கலையாற்றல் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடுகளாக அப்பாடல்கள் மிளிர்ந்தன. இவர் பாடல்கள் இளைஞர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன.

கவிஞராகவும், கட்டடக் கலைஞராகவும், ஓவியராகவும், சிற்பியாகவும், இராணுவப் பொறிஞராகவும் திகழ்ந்த மைக்கேல் ஆஞ்சலோ கி.பி. 1564 ஆம் ஆண்டு இறந்தார். இத்தாலியின் பிளாரன்சு நகரத்தின்கண் சாந்தா குரோசு (Santa Croce) என்னும் தேவாலயக் கல்லறைத் தோட்டத்தில் இக்கலைஞரின் உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. இவர் கல்லறையில் இவர் சிற்பங்கள் சில வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐரோப்பியக் கலைவரலாற்றில் மைக்கேல் ஆஞ்சலோ தனித்ததோர் இடத்தினைப் பெற்றுள்ளார்.

-ம.இ.

மைசூர்: இது தென்னிந்தியாவில் கருநாடக மாநிலத்தில் உள்ள மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரம். "மகிசா ஊரு" (எருமை ஊர் அல்லது நாடு) என்பதே

மைசூரின் மரபுப் பெயர், “மைச ஊரு” என்ற கன்னட மொழிச்சொல் அதிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும்.

மைசூர் அரசுகலத்தின் காவல் தெய்வம் மகிடாசுரன் என்ற அசுரனைக்கொன்றவரும் சிவனுடைய தேவியுமான மகிடாசுரமர்த்தினியாவள். மகிட மண்டலம் என்ற சொல் மகாவமிசத்தில் காணப்படுகிறது. புத்த மதத்தை நிறுவுவதற்காக, அசோகர், தேர மகாதேவர்களை மகிட மண்டலத்திற்கு அனுப்பி வைத்தாரெனச் சொல்லப்படுகிறது. முற்காலத்திய தமிழ் நூல்களிலும், சில சோழர்கள் கல்வெட்டுகளிலும் எருமைநாடு என்ற பெயர் பொதுவாகக் காணப்படுகிறது. மைசூர்ப்பகுதியைச் சேர்ந்த, ஏழு சிற்றரசர்களுள் ஒருவரான எருமையூரான் என்ற சிற்றரசனைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

வடக்கில் அசன், தும்சூர், கிழக்கில் பெங்களூர், கோயம்புத்தூர், தெற்கில் நீலகிரி, மலபார், மேற்கில் குடகு ஆகியன மைசூர் மாநிலத்தின் எல்லைப் பகுதிகளாகும்.

மைசூர் மாநிலத்தில் பெரிய, அடர்ந்த காடுகள் கொண்ட உயர்ந்த மலைத் தொடர்கள் உள்ளன. அவை யானைகள் நிறைந்த இடங்களாகும். கடல் மட்டத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 1550 மீட்டர் உயரத்திலுள்ளது பிலிகிரிங்கன் மலைத் தொடர். அது தவிர, கோபாலசுவாமி மலைகள், சாமுண்டி மலை முதலியனவும் இங்கு உள்ளன. காவிரி ஆறும் அதன் துணை ஆறுகளான ஏமாவதி, உலோகபவனி, சிம்சா, இலக்குமண தீர்த்தம், கபினி, சுவர்ணாவதி ஆகிய ஆறுகளும் மைசூர் மாநிலத்தில் ஓடுகின்றன.

கனிப்பொருட்கள்: கல்நார் மண்டியா, திருகனபி, அட்டூர் முதலிய இடங்களிலிருந்தும், குருந்தக்கல், ஊரன்கூர், எக்கட்டவன்கோடே, மாண்டியா, தி நர்சியூர் என்ற இடங்களிலிருந்தும் பெரிங்கும் செந்நிற ஒண்மணிக்கல்லும் பெறப்படுகின்றன. சர்கூர், சட்டன்கள்ளி என்ற இடங்களிலிருந்தும் கோலார், வல்கெரே முதலிய இடங்களிலிருந்தும் தங்கம் பெறப்படுகின்றது. மேலும், சர்கூர், மாவின்கள்ளி என்ற இடங்களிலிருந்து காரீயமும், மால்வல்லி என்ற இடத்திலிருந்து இரும்புக்கருவும், கிருட்டிண ராசசாகர் பகுதியிலிருந்து கண்ணாம்புக் கல்லும், தலூர், குரூர், தாட் காட்டூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து இரும்புக்குரும்

ஈருயிரகையும், தகடூர், சின்னம்பள்ளி முதலிய இடங்களிலிருந்து காக்காப்பொன் அல்லது அப்பிரகமும் பெறப்படுகின்றன. அவை தவிர நில உப்பு, நிலச்சோடா முதலியவையும் மைசூரில் கிடைக்கின்றன. மெல்கோடே என்ற இடத்திலிருந்து பீங்கான் செய்யும் மென்மையான களிமண் வகை எடுக்கப்படுகிறது. பெல்லிபெட்டா, அட்டூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து சவர்க்காரக்கல் அல்லது மாக்கல் கிடைக்கிறது. வார்னுவா கற்கரங்கத்திலிருந்து இது தோண்டி எடுக்கப்படுகிறது. இதனால் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் செய்யப்படுகின்றன.

சந்தன மரங்கள் உள்ள பகுதிகளும் தச்சு வேலைக்குரிய மரங்கள் நிறைந்த காடுகளும் மைசூரில் உள்ளன. நெற்பயிர், பருத்தி, கோதுமை, காராமணி, பச்சைப் பயறு, கொள்ளு, கடலைப் பருப்பு, உளுத்தம்பருப்பு, இராகி, முதிரை, தானியம், கூலம், எள், எண்ணெய் வித்துகள், காபி, புகையிலை, கரும்பு, நார் தரும் செடி வகை, முகக்கொட்டை, மா, தென்னை, பாக்கு மரம், புளிய மரம், பேரீச்ச மரம், பழப்பாகு செய்யத்தக்க பழங்களைத் தரும் மரங்கள் ஆகியவற்றைத் தவிர, கொத்துமல்லி, பச்சை மிளகாய், மஞ்சள் முதலியன மைசூர் மாநிலத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பயிர் வகைகளாகும்.

மக்கள் வேளாண்மை, சுரங்கங்களிலிருந்து கனிமங்கள் எடுத்தல், தொழிற்சாலைத் தொழில் முதலிய பல துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

வரலாறு: மகிசராட்டிரா, “மைச நாடு” என்ற பெயர்கள் மைசூர்க் கல்வெட்டுகளிலும், இலக்கியத்திலும் காணப்படுகின்றன. 1050-ஆம் ஆண்டு சொல் மகிசா என்பதன் திரிபேயாகும்.

யது ராசா என்பவன், சகாப்தம் 1440 இல் புரகெரெ (Puragere) என்று அப்போது கூறப்பட்ட மைசூர் மாநகரத்தைக் கைப்பற்றி, அதைத் தம் சமீன் தலைநகராக்கி, மகிசராசு (மாவீரன் நகரம்) என்று அதற்குப் பெயருமிட்டான் என்று முத்துராசா உர்சு கையெழுத்துப்படி கூறுகிறது. மைசூரை ஆட்சிபுரிந்த இராச உடையார் என்பவர் கி.பி. 1610 ஆம் ஆண்டு சீரங்கப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, மைசூரை விட்டுச் சீரங்கப்பட்டணத்தைத் தலைநகராக ஆக்கினார். அதுவே கி.பி. 1799 ஆம் ஆண்டு வரை அரசுத்

தலைநகரமாக விளங்கியது.

நந்தர்கள், மௌரியர்கள், சங்கககண்வர்கள், சாதவாகனர்கள், கடம்பர்கள், பிரகத்பாலாயனர்கள், வைதும்பர்கள், பல்லவர்கள், கங்கர்கள், சாளுக்கியர்கள், இராட்டிரகூடர்கள், கலியாணிச் சாளுக்கியர், களச் சூரிகள், சோழர்கள், ஓய்சாளர்கள், சேஷனர், விசயநகர மன்னர்கள், பாளையக்காரர்கள், முகம்மதியர்கள், மைசூர் அரசர்கள் என்று பல பேரரசுகளின் ஆட்சிகளைக் கண்டது மைசூர். சிக்க கிருட்டிண ராச தேவ உடையார் மைசூர் அரசராக இருக்கையில், வேலைக்கு அமர்ந்த ஐதர் அலி என்ற இசுலாமிய வீரர் கி.பி. 1761 இல் தம்மையே மைசூரின் அரசராக்கிக் கொண்டார். அவர் ஆங்கிலேயருடன் பகைமை கொண்டதால், நான்கு மைசூர் போர்கள் ஏற்பட்டு, அவற்றின் இறுதியில் ஐதரின் மகன் திப்பு இறந்ததோடல்லாமல், மைசூரின் பல பகுதிகள் ஆங்கிலேயர், மராத்தியர், நிசாம் மன்னர்கள் ஆகியோருக்குரியமையின. ஐந்து வயதுடைய மூன்றாம் கிருட்டிணராசா என்பவர் மைசூரின் அரசராக்கப்பட்டார். திவானாக நியமிக்கப்பட்ட பூர்ணையா ஆட்சியைத் திறம்பட நடத்தினார். சீரங்கப்பட்டணத்திற்குப் பதிலாகக் கி.பி. 1799 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் மைசூர் தலைநகரமாக்கப்பட்டது. உடல்நலக்கேடுகள் மைசூரில் மிகுதியாகக் காணப்பட்டதால் கி.பி. 1809 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலப்படைகள் பெங்களூருக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. பட்டினராயடா அல்லது சுபாயனாவின் ஒரு பகுதியாக மைசூர் மாவட்டம் முதலில் அமைக்கப்பட்டது. பின்னர் அட்டக்கிராம் பௌசுதாரியின் ஒரு பகுதியாயிற்று. முன்பு மைசூர் மாநிலத்தில் 14 வட்டங்களும், மூன்று குறு வட்டங்களும், ஒரு சாகீரம் இருந்தன. உடையார் வழியினரைச் சேர்ந்த அரசர்களின் ஆட்சியில் மைசூர் நகரத்திற்கு மின் இணைப்பு அளிக்கப்பட்டது. 1913இல் மைசூர் வங்கி அமைக்கப்பட்டது. கல்வி, நீர்ப்பாசனம், இருப்புப்பாதை, சாலைப் போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. புதிய உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகள் தொடங்கப்பட்டன. மைசூர் மாநகரம் அழகு மிக்கதாயிற்று. பொதுநல வாழ்வு மேம்பட்டது. வாய்ப்புகள் பெருகின. செய சாமராச உடையார் மைசூரின் கடைசி அரசராக விளங்கினார்.

இந்தியா 1947 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் பெற்றபின், மைசூர்ச் சிற்றரசும் இந்திய அரசில் சேர்ந்துகொண்டது.

பின்னர், 1956 ஆம் ஆண்டு சூலையில் இயற்றப்பட்ட தேசிய ஒருங்கிணைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் மைசூர் ஒரு மாநிலமாக்கப்பட்டு, 1977 ஆம் ஆண்டில் கருநாடக மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியாயிற்று.

பழமையான மைசூர் அரச அரண்மனை மைசூர் நகரில் உள்ளது. மைசூர் நகரின் மக்கள் தொகை 4,76,000 (1981). மைசூரில் சிறப்பாகக் காணத்தக்கவை அரண்மனை, சகன்மோகன் அரண்மனை (இப்போதைய மைசூர் கலைக்கூடம்), சாமுண்டசுவரி கோயில், சோக்கு நீர்வீழ்ச்சி, நந்திக் குன்று, இலலிதமகால் அரண்மனை, மிருகக் காட்சிச் சாலை, பிருந்தாவன தோட்டம், கிருட்டிணசாகர் அணைக்கட்டு, மைசூர் மாநில பண்டப் பெருநிலையம் (Mysore State Emporium) முதலியனவாகும்.

மைசூர்ப் போர்கள்: இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் எழுச்சியைத் தடுக்க முயன்ற மைசூர் நாட்டின் வரலாற்றில் நான்கு போர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. அவை, மைசூர்ப் போர்கள் எனப்படும்.

முதல் மைசூர்ப்போர் (கி.பி. 1767-69): சிக்க கிருட்டிண ராசதேவ உடையார், மைசூர் அரியணை ஏறியபோது அவருக்கு வயது ஐந்து. உண்மையான அதிகாரம், தளவாய் அல்லது அமைச்சர் நஞ்சராசாவிடம் இருந்தது. நஞ்சராசாவிடம் வேலைக்கமர்ந்த இசுலாமிய வீரர் ஐதர் அலி, கி.பி. 1755 இல் திண்டுக்கல்லின் பௌசுதாராக நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் மைசூரின் முதற் பெரும்படைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். பங்களூர், சாகீர் ஆகிய ஊர்களின் வருமானங்கள் அவர் செலவினங்களுக்காக அளிக்கப்பட்டன. ஐதர் அலி கி.பி. 1761 இல் தம்மை மைசூரின் உண்மையான அரசராக ஆக்கிக்கொண்டு பெட்னாரைக் கைப்பற்றினார், மராத்தியர்களின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட கருநாடல், கடப்பை ஆகியவற்றால் மன்னரான நவாபுகளையும் வென்றார். கேரளா, கனரா ஆகியவற்றின் கடற்கரைப் பகுதிகளையும், முராரி ராவ் கோர்படேயின் பகுதியையும் கைப்பற்றியதால் அவர் மராத்தியர், நிசாம் ஆகியோரின் பகைமைக்கு உள்ளானார். நிசாம் கி.பி. 1766 இல் ஆங்கிலேயர்களுடன் சென்னையில் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். அதன்படி, வடசர்க்கார் மாவட்டங்களை ஆங்கிலேயர் பெற்றுக் கொண்டு,

அதற்குப் பதிலாக, நிசாமிற்கு உதவி செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

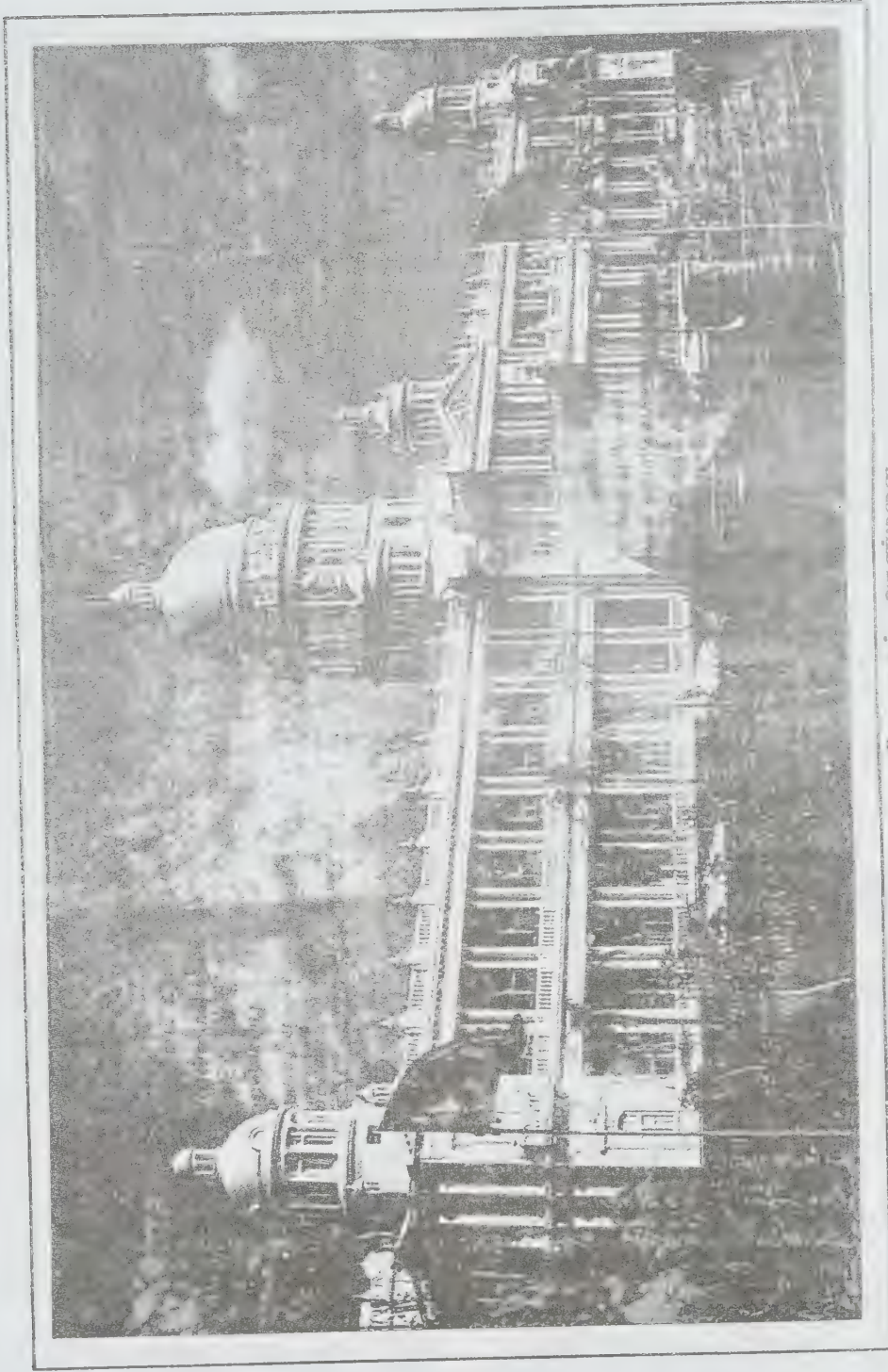
நிசாம் அலி, சோசுபு சுமித்து (Josephsmith) என்பவர் நிலைமையில் வந்த ஆங்கிலேயப் படைகளுடன், கி.பி. 1767, ஏப்பிரல் மாதம் மைசூர்மீது படையெடுத்துச் சென்று தாக்குதல் நடத்தினார். ஆனால், நிசாமின் உடன்பிறந்தவனும், கருநாடக நவாபின் எதிரியுமான மகக்கானின் அறிவுரைப்படி நிசாம் அலி திடீரென்று கட்சி மாறி, ஐதர் அலியின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டார். சோசுபு சுமித்து நிலைமையை ஆற்றலுடன் சமாளித்து, இரு எதிரிகளின் படைகளையும், செங்கம் வாய்க்கால், கருவண்ணாமலை முதலிய இடங்களில் தோற்கடித்துச் சட்டம்பர் கி.பி. 1767) சென்னையை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினார். ஆம்பூர் என்ற இடத்தில் முடிவான போரில் கூட்டுப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. நிசாம், ஐதர் அலியைக் கைவிட்டு மறுபடியும் ஆங்கிலேயருடன் சேர்ந்து கொண்டு, கி.பி. 1768 பிப்பிரவரியில் அவர்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தையும் புதுப்பித்துக் கொண்டார்.

மங்களுர் கி.பி. 1768 இல் ஐதரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டாலும், அந்த ஆண்டிலேயே ஐதர் அதை மீட்டுக்கொண்டார். படைப்பகுதி முதல்வர் உட்டு என்பவர் தலைமையின் கீழிருந்த சென்னைப் படைகளையும் வென்றார். ஐதர் அலி குதிரைப் படையுடன் கருநாடகத்தினுள் நுழைந்து, பராமகால், ஈரோடு, தஞ்சாவூர், கடலூர் முதலிய பல இடங்களை அடுத்தடுத்துக் கைப்பற்றிக்கொண்டே வந்து, திடீரென்று புனித சார்க கோட்டையை நெருங்கி, அங்கிருந்த ஆங்கிலேயர்களைத் திடுக்கிட வைத்துப் பின் பெருந்தன்மையோடு கூடியதொரு ஒப்பந்தத்தை நாமே திட்டமிட்டு உரைத்தார். அதன்படி அவரால் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகள் திரும்ப அளிக்கப்பட்டன. ஒருவருக்கொருவர் பாதுகாப்புச் செய்து கொண்டுவது என்ற பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றும் செய்து கொள்ளப்பட்டது.

இரண்டாம் மைசூர்ப்போர் (கி.பி. 1780-84) இது வாரன் ஏசுடிங்க ஆங்கில இந்தியாவின் தலைமை ஆளுநராக இருந்தபொழுது நடந்த போராகும். ஒருவருக்கொருவர் முன் செய்துகொண்ட பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பிக்கும்படி ஐதர் கெட்டுக் கொண்டதைச் சென்னை அரசு மறுத்து வந்தது.

ஆங்கிலேயர்கள், ஐதருக்கு எதிராக மராத்தியர்களுடன் ஒப்பந்தமொன்று செய்துகொண்டதால், ஐதரும் பாண்டிச்சேரியின் பிரான்சு ஆளுநருடன் ஒப்பந்த மொன்று செய்துகொண்டார். ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராகப் பிரான்சு கி.பி. 1778 இல் அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாட்டவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டது. அதனால், பிரான்சு இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கிடையே போர் ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்த ஆங்கிலேயர்கள், பாண்டிச்சேரி, சந்திரநாகர், மாகே முதலிய பிரான்சுக் குடியேற்ற இடங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். மாகே தம் பகுதியான மலபாரில் இருந்ததால் அதைக் கைப்பற்றியது தவறென்று கூறினார் ஐதர். மேலும், ஐரோப்பா விலிருந்து இராணுவத் தளவாடங்கள் அப்பகுதியில் மூலமாகத்தான் கொண்டு வரப்பட்டன. அக்காரணங்களால் ஆங்கிலேயருக்கும் ஐதருக்குமிடையே பகைமை வளர்ந்தது. ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக, ஐதர், நிசாம், மராத்தியர் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து ஒப்பந்தமொன்றைச் செய்து கொண்டனர். ஐதர், கருநாடகத்தின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று, படைப்பகுதித் தலைவராகிய பெய்லியின் தலைமையின் கீழிருந்த படைகளைப் போளிலூர் என்று இடத்தில் தோற்கடித்தார். ஆர்க்காட்டையும் கைப்பற்றினார். ஆனால், வாரன் ஏசுடிங்க, சர்.அயர்கூட்டு என்பவரின் தலைமையில் சென்னைக்கு அனுப்பிய படை பல இடங்களை மீட்டது. சோளிங்கர் முதலிய இடங்களில் ஐதரைத் தோற்கடித்தது. ஆனால் படைப்பகுதித் தலைவராகிய பிரெய்த் வெய்ட்டு விடிக்கப்பட்டுக் கைதாயாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்.

இதற்குள் நிசாமும் மராத்தியரும் வாரன் ஏசுடிங்கின் அரசியல் திறமையால் ஐதரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டனர். அதுதவிர, இங்கிலாந்தின் கடலாதிக்கமும் ஆங்கிலேயருக்குப் பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது. பிரான்சு கடற்படைத்தலைவராகிய, சப்ரனின் வரவு ஐதருக்குப் பெரிதும் உதவியது. ஐதர், கடலூரைக் கைப்பற்றினார். சர். அயர்கூட்டுடன் ஆரணியில் நடந்த போர் இருதரப்பினருக்கும் வெற்றி தோல்வியின்றி முடிவடைந்தது. அதன்பிறகு, பற்று நோய் காணமாக ஐதர் இறந்ததால், அவர் மகன் திப்பு ல்தான் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். அவரது ங்களர் முற்றுகை எட்டு மாதங்களுக்குமேல் தை. ிர்ந்தது. அதற்குள்ளாக அமெரிக்கச் சுதந்திரப் போரும், பிரான்சு இங்கிலாந்திற்கு இடையிலான போரும் முடிவடைந்தன.

மெசூர் இளம் மலை அரண்மனை

அதன் காரணமாக வலிமை கூடப்பெற்ற ஆங்கிலேயர், கரூர், திண்டுக்கல், தாராபுரம், கோயம்புத்தூர், பாலக்காடு முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். மங்களூர் திப்புவிடம் சரணடைந்தது. இருதரப்பினருக்கும் வெற்றி தோல்விகள் ஏற்பட்டிருந்ததால், இறுதியாகக் கி.பி. 1784 ஆம் ஆண்டு மங்களூரில் அமைதி உடன்படிக்கையொன்று கையெழுத்தாயிற்று. அதன்படி ஒருவர் மற்றவரிடமிருந்து கைப்பற்றிய பகுதிகளையும் கைதிகளையும் திரும்ப அளிக்க வேண்டும் என்றாகியது.

மூன்றாம் மைசூர்ப்போர் (கி.பி. 1790 - 92): இது காரன்வாலிசு தலைமை ஆளுநராக இருந்தபோது நடைபெற்ற போர். திப்புசுல்தான் நிசாம், மராத்தியர் ஆகிய இருவரையும் முதலில் தாக்கி முறியடித்தபின், ஆங்கிலேயரை முறியடிக்கலாம் என்று திட்டம்போட்டார். அவர் நான்குண்டு, காடூர், சவனூர் முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். தம் கீழுள்ள பகுதிகளிலிருந்த மக்களை இசுலாமிய மதத்தைத் தழுவும்படியும் கட்டாயப்படுத்தினார். மேலும் அவர் ஆங்கிலக் குழுமத்தின் நட்பு நாடான திருவிதாங்கூரின்மேல் கி.பி. 1789 இல் படையெடுத்துச் சென்று, அதன் அரசர், கிராங்கனூரைத் தரமறுத்ததால் திருவிதாங்கூரின் எல்லைக்கோடுகள் எனப்பட்ட அந்நாட்டின் வட எல்லையிலிருந்த, 48 கி.மீ. நீளமுள்ள பாதுகாப்புச் சுவரைக் கைப்பற்றினார். கிராங்கனூரையும் கைப்பற்றினார். நிசாம், மராத்தியர் ஆகியோருடன் நட்புறவு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட காரன்வாலிசு, திப்புவின்மேல் போர் தொடுத்தார்.

ஆங்கிலப் படைப்பெருந்தலைவர் வில்லியம் மெடோசு, கி.பி. 1790 ஆம் ஆண்டு கோயம்புத்தூர், திண்டுக்கல், பாலக்காடு ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினார். திப்புவின் படைப்பெருந்தலைவனான உசெயன் அலி, ஆங்கிலேயரால் கோழிக்கோடு எனுமிடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். திப்பு கருநாடகத்தின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று திருவண்ணாமலையைக் கைப்பற்றினார். கல்கத்தாவிலிருந்து காரன்வாலிசே படைக்குத் தலைமை தாங்கி வந்து, திப்புவின் நாட்டிற்குள் நுழைந்து பெங்களூரைக் கைப்பற்றி, அவர் தலைநகரான சீரங்கப்பட்டினத்தில் அவரைத் தோற்கடித்தார். தாம் செய்த முன்னேற்பாட்டில் ஏற்பட்ட சில குறைபாடுகள் காரணமாகப் பெங்களூருக்குத் திரும்பினார் காரன்வாலிசு. அவர் மராத்தியர்நிசாம்

ஆகியோர் உதவியுடன் மறுமுறை சீரங்கப்பட்டினத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றார். தம் தலைநகரைக் காப்பதற்குச் சமாதானமே சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்தார் திப்பு. அதனால், சீரங்கப்பட்டினத்தில் அமைதி உடன்படிக்கையொன்று கையெழுத்தாயிற்று. அதன்படி, திப்பு தம் பகுதிகளில் பாதியைக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று, போர் இழப்பீட்டுத் தண்டத் தொகையாக உரூபாய் மூன்று கோடியும் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று, திப்பு தம் இரு புதல்வர்களையும் பிணையாக அனுப்பிவைக்க ஒப்புக் கொண்டார். திப்புவால் அளிக்கப்பட்ட போர் இழப்பீட்டுத் தண்டத்தொகையும், நாட்டின் பகுதியும், ஆங்கிலேயர், மராத்தியர், நிசாம் ஆகிய மூவரால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. திண்டுக்கல், பராமகால், மலபார் ஆகிய பகுதிகளை ஆங்கிலேயர் பெற்றனர். குடகுப் பகுதியையும் திப்பு இழந்தார். குடகு அரசர் ஆங்கிலேயக் குழுமத்தைச் சார்ந்தவரானார்.

நான்காம் மைசூர்ப்போர் (கி.பி. 1799): மூன்றாம் மைசூர்ப் போரின் முடிவில் தம் மானம், மதிப்பு ஆகியன இழக்கும்படியாக ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையை மறவாத திப்பு, ஆங்கிலேயர்களைப் பழிவாங்க முடிவு செய்தார். அதனால் அவர் காபூல், காஞ்சடாண்டிநோபிள், மொரீசியசு முதலிய இடங்களுக்குத் தம் பேராளர்களை அனுப்பிவைத்தார். பிரான்சு சேகோபின் கழகத்தின் உறுப்பினராகத் திப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தாம் தாக்குதல் நடத்தினாலும், திப்பு தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் விதத்தில் ஒப்பந்தங்களைப் பிரான்சு நாட்டோடு செய்துகொள்வதற்காகப் பிரான்சுச் செயலாண்மை அதிகாரக் குழுவோடு பேச்சுகள் நடத்தினார், நெப்போலியனோடும் பேச்சு நடத்தினார். திப்புவின் இச்செயல்கள், அப்போதிருந்த இந்தியத் தலைமை ஆளுநரான வெல்கலியைப் போர் அறிவிப்புச் செய்யத்தூண்டின. ஆங்கிலேயர் நிசாமோடு சேர்ந்துகொண்டனர்.

ஆங்கிலேயரால் போர்த்திட்டம் திறம்படத் தீட்டப்பட்டு, வெற்றிதரும் வகையில் நிறைவேற்றப் பட்டது. படைப்பெருந்தலைவர் இசுடுவர்ட்டு (Stewart) மேற்குப் பக்கமாகத் தாக்கினார். அதனால், திப்பு குடகு எல்லைப் பகுதியிலிருந்து பின்வாங்கும்படி நேரிட்டது. எரிசு என்பவரின் தலைமையில் சென்னையிலிருந்து வந்த படைகளும், ஆர்தர் வெல்கலி தலைமையில் வந்த நிசாமின் படைகளும், மைசூரின்

கிழக்குப் பக்கத்தைத் தாக்கி, மாலவல்லி என்ற இடத்தில் திப்புவைத் தோற்கடித்தன. சேரங்கப்பட்டினத்தை அடைந்த திப்புவை ஆங்கிலேயப் படைகள் முற்றுகையிட்டன. திப்பு சமாதானத்தை வேண்டினார். ஆனால், இம்முறையும் அவர் தன்மானத்தை இழக்கும்படியான ஒப்பந்தமொன்றையே ஆங்கிலேயர் கூறியதால், போரைத் தொடர்ந்து நடத்தித் திப்பு இறந்தார். சேரங்கப்பட்டினம் ஆங்கிலேயருக்கு உரிமையாயிற்று. நான்காம் மைசூர்ப்போர் இரண்டே மாதங்களில் நடந்து முடிந்தது.

திப்புவின் இறப்பிற்குப்பின் ஐதரால் நிறுவப்பட்ட அரசு வீழ்ந்தது. புதிய மைசூர் அரசின் எல்லாப் பக்கங்களும் ஆங்கிலப் பகுதிகளால் சூழப்பட்டிருந்தன. கனரா, வேணாடு (மலபார்), கோயம்புத்தூர், சேரங்கப்பட்டினம், கிழக்கு மைசூரின் சில பகுதிகள் முதலியன ஆங்கிலேயர் கைக்கு வந்தன. அனந்தப்பூர், சித்தூர், சித்தல்தூர்க்கு மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதி முதலியன நிசாமுக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஐந்து வயதுடைய மூன்றாம் கிருட்டின ராசா என்பவர் மைசூர் நாட்டின் அரசாக்கப்பட்டார். உயர் பணியாளர் ஒருவர், ஆங்கில ஆட்சியாளரின் பேராளராக அமர்த்தப்பட்டார். பூர்ணையா என்பவர் திவானாக அமர்த்தப்பட்டார். திப்புவின் குடும்பத்தார் வேலூரில் தங்கினர். மைசூர் ஆங்கில அரசின் துணைப்படைத் திட்டத்தின் கீழுள்ள (Subsidiary system) ஓர் அரசாக ஆயிற்று.

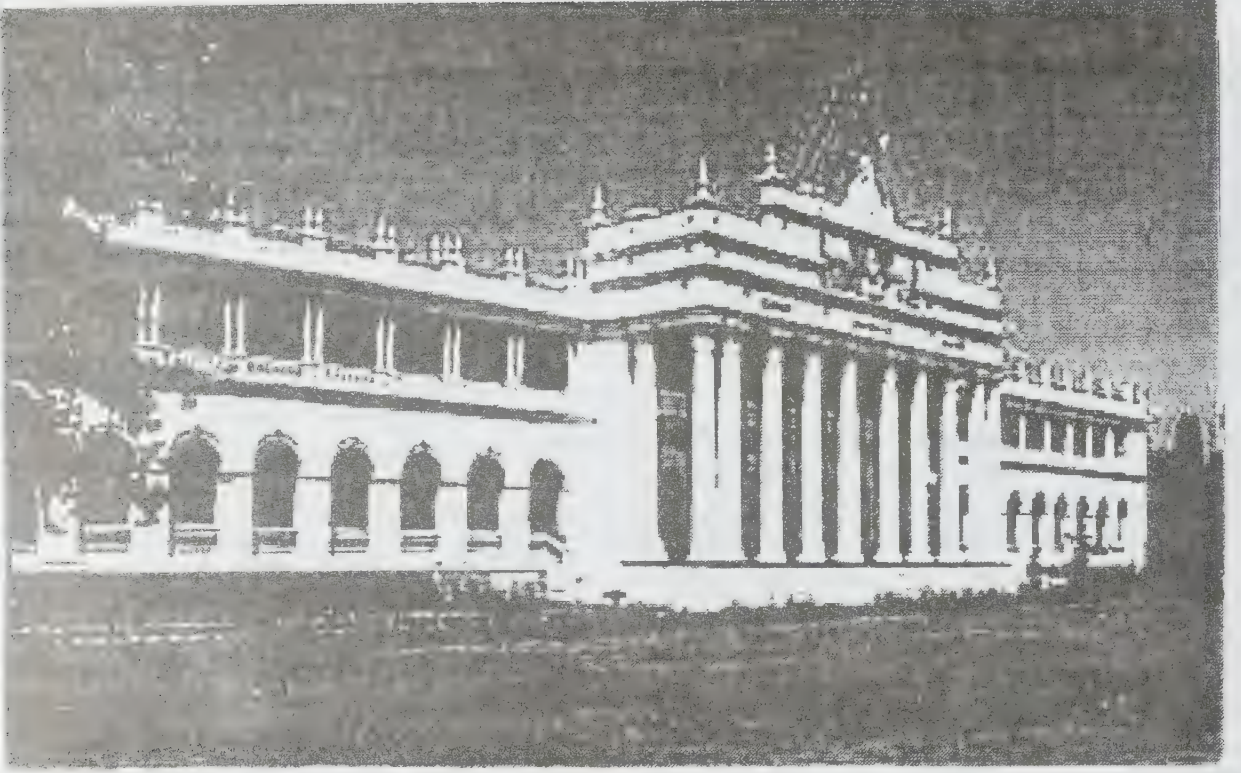
-எம்.அ.

மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகம்: இந்திய நாட்டில் மன்னராட்சி மாநிலங்களாகயிருந்த பகுதிகளில் முதன்முதலாக நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகம் மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகமேயாகும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைப்புப் பெற்றிருந்த மைசூர் மன்னர் கல்லூரியும் பங்களூர் மத்திய கல்லூரியும் 1916 இல் அமைக்கப்பட்ட மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் கருவாய் விளங்கின. இப்பல்கலைக்கழகத்தின் ஆட்சிக் கழகத்தில் பொது வாழ்வினருக்கு உறுப்பு வழங்கவும் கல்விக் குழுவினரே எல்லாக் கல்விச் செயல்களுக்கும் பொறுப்பு பெறவும் 1913-இலும், 1939-இலும் திருத்தப்பட்ட சட்டங்களின்படி வழி வகுக்கப்பட்டது. இப்பல்கலைக்கழகம் 1956 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின்படி தன்னியக்க நிறுவனமாக்கப்பட்டது. இது

1975 செப்டம்பர் 25 இல் செயலுக்கு வந்த கருநாடக மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்கள் சட்டப்படி இயங்கிவருகிறது. அச்சட்டம் 1980 இல் திருத்தப்பட்டு, மங்களூர்ப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டபின் இந்த மைசூர்ப் பல்கலைக்கழக ஆட்சி மைசூர், மாந்தியா, ஆசன், சிக்கமனூர், சிமோகா, சித்திர தூர்க்கா ஆகிய மாவட்டங்களுக்குள் வரையறுக்கப்பட்டது.

இப்பல்கலைக்கழகம் பட்ட மேற்கல்வி, ஆராய்ச்சித் துறை ஆகியவற்றை மானசகங்கோத்திரியிலும், பட்டமேற்கல்வி மையங்களைத் தாவண்கரே, சிமோகா ஆகிய இடங்களிலும் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் 39 பட்ட மேற்கல்வித் துறைகளை மாவட்டங்களோத்திரியிலும், 4 பட்ட மேற்கல்வித்துறைகளைப் பி.ஆர். திட்ட அமைப்பிலும் 2 பட்ட மேற்கல்வித் துறைகளைத் தாவண்கரேயிலும் கொண்டு 6 உட்கல்லூரிகள், 117 இணைப்புக் கல்லூரிகள் ஆகியவற்றுடன் இப்பல்கலைக்கழகம் கல்விப்பணி புரிகிறது.

இப்பல்கலைக்கழக நூலகம் 1983 - 84 ஆம் ஆண்டில் 504611 நூல்களையும் 2145 பருவ ஏடுகளையும் கொண்டு விளங்கியது. தகுதி வாய்ந்த ஏழை மாணவர்களுக்குப் பாடநூல்களை வழங்கப் பெறும் தொண்டுடன் நூலகங்களுக்கிடையேயான நூல்களைப் பெற்று வழங்கும் பணியையும் ஆற்றிவருகிறது. பல்கலைக்கழக நூலகம் தவிர மைசூர் அஞ்சல் வழிக்கல்வி நிறுவனம், கன்னடக்கல்வி நிறுவனம், கீழைப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பட்டமேற்கல்வி மையங்கள் ஆகியவற்றிலும் தனித்தனி நூலகங்கள் உள்ளன. ஆசனிலுள்ள மல்லநாடு பொறியியற் கல்லூரியில் எம்.எசு.சி (பொறியியல்) பட்டத்தை ஆராய்ச்சி மூலம் பெறும் ஒப்புதல் உள்ளது. ஆண்டுதோறும் 7 தகுதித் துணைத் தொகைகளும் 177 பட்ட வகுப்பு மாணவர்களுக்கான பொதுத் துணைத் தொகையும் 61 பாடத்துணைத் தொகைகளும் விளையாட்டு வீரர்களுக்கான 50 துணைத் தொகைகளும் 147 நிறுவப்பட்ட துணைத் தொகைகளும் 54 முழு இலவசத் துணைத் தொகையும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. தாழ்த்தப்பட்டோருக்குக் கல்விக்கட்டண முழுச் சலுகை வழங்கப்படுவதுடன் 24 ஆராய்ச்சிக்குழு, தொழிலாக்க ஆராய்ச்சிக்குழு போன்ற நிறுவனங்களின் துணையுடன் அளிக்கப்படுகின்றன. மொழிகள், நுண்கலைகள், மானுடவியல், சமூகவியல், அறிவியல், தொழில் நுட்பவியல் ஆகியவற்றில் உயர்ந்த ஆய்வு

மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகம்

செய்யும் ஆசிரியர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொன்விழாப் பெருநிலைத் தகுதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. மாலைக் கல்லூரிகள், அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிறுவனம் ஆகியவற்றுடன் திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றும் உயர்கல்வி வாய்ப்பினைப் பெருக்கி வருகிறது. எவ்வித முதற்கல்வித் தகுதியுமின்றி 25 வயது நிரம்பியோர் நேரடியாகவே பி.ஏ, பி.காம்., வகுப்புகளிலும் 35 வயதுடையோர் எம்.ஏ., வகுப்புகளிலும் அஞ்சல்வழிக் கல்வி பெற முடியும். இப்பல்கலைக்கழகம் 228 முதியோர் கல்வி மையங்களையும் 25 கல்லூரிகளையும் நடத்தி வருவதன் மூலம் 6840 முதியவர்கள் பயன்பெறுகின்றனர்.

கல்வியாண்டு மூன்று பருவங்களாக நடைபெறும், குலையில் தொடங்கி மே மாதத்தில் முடிவுறும். ஆண்டுத் தேர்வுகள் ஏப்ரல், மே, மாதங்களிலும் துணைத் தேர்வுகள் அக்டோபரிலும் நடைபெறுகின்றன. தனிக்கல்வி, கருத்தரங்குகள் ஆகியன பட்ட மேற்கல்வித் துறைகளின் கல்வி முறைகளாம். உள்மதிப்பீட்டு முறை எம்.இ., பி.எட்., வகுப்புகளில்

நிலவியுள்ளது. சில முதுகலை வகுப்புகளிலும் பி.பி.எம்., பி.எட்., பி.இ., எம்.எசுசி., (உணவுத் தொழில் நுட்பம்) ஆகிய வகுப்புகளில் அரையாண்டுப் பருவமுறை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. தேர்வுச் சீர்திருத்த அலகு, வினாவங்கிப் பணிமனைகள் நடத்தி இணைப்புக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மூலம் வினாவங்கிகள் போன்ற புதுமுறைத் தேர்வுகளுக்கு வழிவகுக்கிறது.

கல்லூரி வளர்ச்சிக்குழு அமைத்த இரு உட்குழுக்களால் இணைப்புக் கல்லூரிகள் பற்றிய தொகுப்பு அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டுக் கல்லூரிகளில் தேவைப்படும் வசதிகளையும் கல்விக்குறைகளையும் கண்டறிய வழி ஏற்பட்டது. ஆசிரியர்களின் நன்மைக்காகக் கோடைக்கால வகுப்புகளும் மதிப்பீட்டு முறை பற்றிப் பணிமனைகளும் நடத்தப்பட்டன.

அண்டைக் கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை அமைத்து கன்னட மொழியை ஆராய்ச்சி செய்து கன்னடமொழி நூல்களை வெளியிடவும், நாடோடிக் கலைக்கண்காட்சி, அக்கலை வளர்ச்சிப் பணிகள், வெளியீடுகள், பிறமொழி

நூல்களை மொழி பெயர்த்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்யவும் இப்பல்கலைக்கழகம் நாட்டம் கொண்டுள்ளது. பிரசாரங்கா என்ற பெயரில் அறிஞர்களின் நூல்களை வெளியிடும் ஒரு துறையும் இங்கு உண்டு. ஆண்டுதோறும் இத்துறையால் விரிவாக்க உரைகளும் சிறப்புரைகளும் நடத்தப்படுகின்றன. ஆங்கில கன்னட அகராதி, கருநாடக எழுத்தாக்கம் இவற்றோடு பல்கலைக்கழக நிருவாகத்திற்கும் பட்டமேற்கல்வித்துறைகளின் ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் விதத்தில் கணிதப்பொறி மையம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மாணவர் நல முன்னவரால் வழிநடத்தப்பட்டு மேற்பார்வையிடப்படும் மாணவர் விடுதிகள் எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் பட்ட மேற்கல்வித் துறைகளுக்கும் பயன்படுகின்றன. மாணவர்களுக்கோத்திரியில் அஞ்சல் வழிக் கல்வி. மாணவர்கள் நேர்முக வகுப்புக்கு வரும்போதும் தேர்வுகளுக்கு வரும்போதும் தங்குவதற்கென 13 குடிக்களும் இரு மாணவர் சிறுதார்த் தொகுதிகளும் உள்ளன. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்க்கென இருவிடுதிகள் நடத்தப்படுகின்றன. சமூகவினத்தவர்க்கென நடத்தப்படும் தனியார் விடுதிகளும் சில உள்ளன. பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் மாணவர் தேவைக்கென நண்பகல் சிறுநாட்டி இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. உடல் நலக் கல்வித்துறை, ஒரு நெறியாளர், ஒரு துணைநெறியாளர், 3 விளையாட்டுப் பயிற்சியாளர் ஆகியோரைக் கொண்டு பல விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்துகிறது. குக்கர குள்ளிக் குளத்தில் ஒரு படகுத் துறையையும் இப்பல்கலைக்கழகம் நடத்திவருகிறது.

இப்பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த 30 கல்லூரிகளில் தேசிய மாணவர் படைக்கிளைகள் உள்ளன. உடல்நல மையங்கள் எல்லா மருத்துவ வசதிகளையும் அளிக்கின்றன. தேசியத் தொண்டர்படை 73 அலகுகளாக 59 கல்லூரிகளில் பணியாற்றி வருகிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்க்குத் தனிப்பயிற்சி, இலவச மொழிநூல்கள், மாணவியருக்கு இலவச உடைகள், ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பயணங்களுக்கான சிறப்பு நிதிஉதவி, விடுதிகளில் இல்லாத மாணவர்கள் வெளியில் தங்குவதற்கான நிதித் தேவைகளுக்குச் சிறு உதவி ஆகியவை வழங்கப்படுகின்றன.

எஸ்.க.

மைதிலி சரண் குப்தா (கி.பி. 1886-1964): இவர் இன்றைய இந்தி இலக்கியத்தை உருவாக்கிய பெருமக்களுள் மைதிலி சரண் குப்தாவும் ஒருவர். அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவர் தம் கவிதைகளில் தேசிய மணம் கமழும். எனவே தேசிய கவிஞர் என அனைவரும் அவரைப் பாராட்டினர். இந்தி இலக்கியத்துக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டினைப் பாராட்டி மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் அவருக்கு டாக்டர் பட்டத்தை வழங்கின. இந்திய மைய அரசு அவருக்கு 1954 இல் பத்மவிபூசன் பட்டத்தை வழங்கியது.

இந்தி இலக்கிய வானில் ஒளிமிக்கவராகத் திகழ்ந்த சரண்குப்தா, கி.பி. 1886ஆம் ஆண்டில், மத்திய பிரதேச மாநிலத்திலுள்ள சிர்குவான் என்னும் சிறுநூரில், ஒரு செல்வாக்குமிக்க இந்து வைணவக் குடும்பத்தில் தோன்றினார். அவர் தந்தையார் இராம சரண் கணக்கு; செல்வம் நிறைந்த ஒரு பெருநிலக்கிழார். அவர் ஒரு பழுத்த இராம பக்தர். அவர் தம் நேரத்தில் பெரும் பகுதியை இராமரையும் சீதையையும் வழிபடுவதில் கழித்தவர். வடமொழியில் வல்லுநர். அயோத்தியா, சித்ரகூடம், சனக்புரி போன்ற இடங்களிலிருந்து பல பக்திமிக்க பண்டிதர்கள் அவரைப் பார்த்து அளவளாவ அவர்தம் இல்லத்துக்கு வந்தவண்ணமிருப்பர். அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு சரண் குப்தாவுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு ஒரு பக்திமிக்க சூழலில் வாழ்ந்ததால், பக்தி இவர்தம் இலக்கியப் படைப்புகளிலெல்லாம் பீறிட்டு வெளிப்படுவதையாவரும் காணலாம்.

சிரகோவனிலுள்ள ஒரு சிறு பள்ளியில் குப்தா தொடக்கக் கல்வி பயின்றார். அதன்பின் ஆங்கிலப் படிப்புக்காக அவர் சான்சியில் உள்ள மாக்கடனாட்டு பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் ஆங்கிலப் படிப்பில் அவருக்கு நாட்டம் ஏற்படவில்லை. இதைக் கண்ட அவர் தந்தையார் அவரைப் பள்ளியிலிருந்து நிறுத்திவிட்டு, வீட்டிலேயே அவருக்குப் பல பண்டிதர்களைக் கொண்டு கல்வி புகட்டியதால் அவருக்கு வடமொழியில் நல்ல பயிற்சி ஏற்பட்டது. அழியாப் புகழ்பெற்ற சமய நூல்களையும் இலக்கியங்களையும் ஊன்றிப் படிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. அவர்தம் இலக்கிய வாழ்வுக்கு அடிகோலியவர்கள் அப்போது அவருக்குப் கல்வி புகட்டியவர்களேயாவர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர் ஆசார்யா மகாவீர் பிரசாத் திவிவேதி என்பாராவார்.

காரிபோலி என்ற இலக்கிய நடையை அவரே குப்தாவுக்குக் கற்றுத் தந்தவர். குறைந்த படிப்புள்ள மக்களுக்கும் புரியக் கூடிய நடையின் மூலமாகவே குப்தா மக்களால் விரும்பப்படும் கவிஞராக மாற முடிந்தது. மற்றும் திவிவேதியால் நடத்தப்பட்டு வந்த சாகவதி எனும் ஏட்டின் மூலமே குப்தாவின் தொடக்கக் காலக் கவிதைகள் வெளியிடப் பெற்றன. அவரைக் கவிதை உலகில் புகுத்திய பெருமை முன்சி ஆச்மீரி எனும் பண்டிதருக்குரியதாகும். உருது மொழிக் கவிஞரான முசாதாக என்பாரும் அவருடைய கவிதை வாழ்வை உருவாக்கியவர்களுள் ஒருவராவார். குப்தா வங்காளி மொழியிலும் வல்லவர். தாகூரின் படைப்புகளை மூலத்திலேயே படித்தவர்.

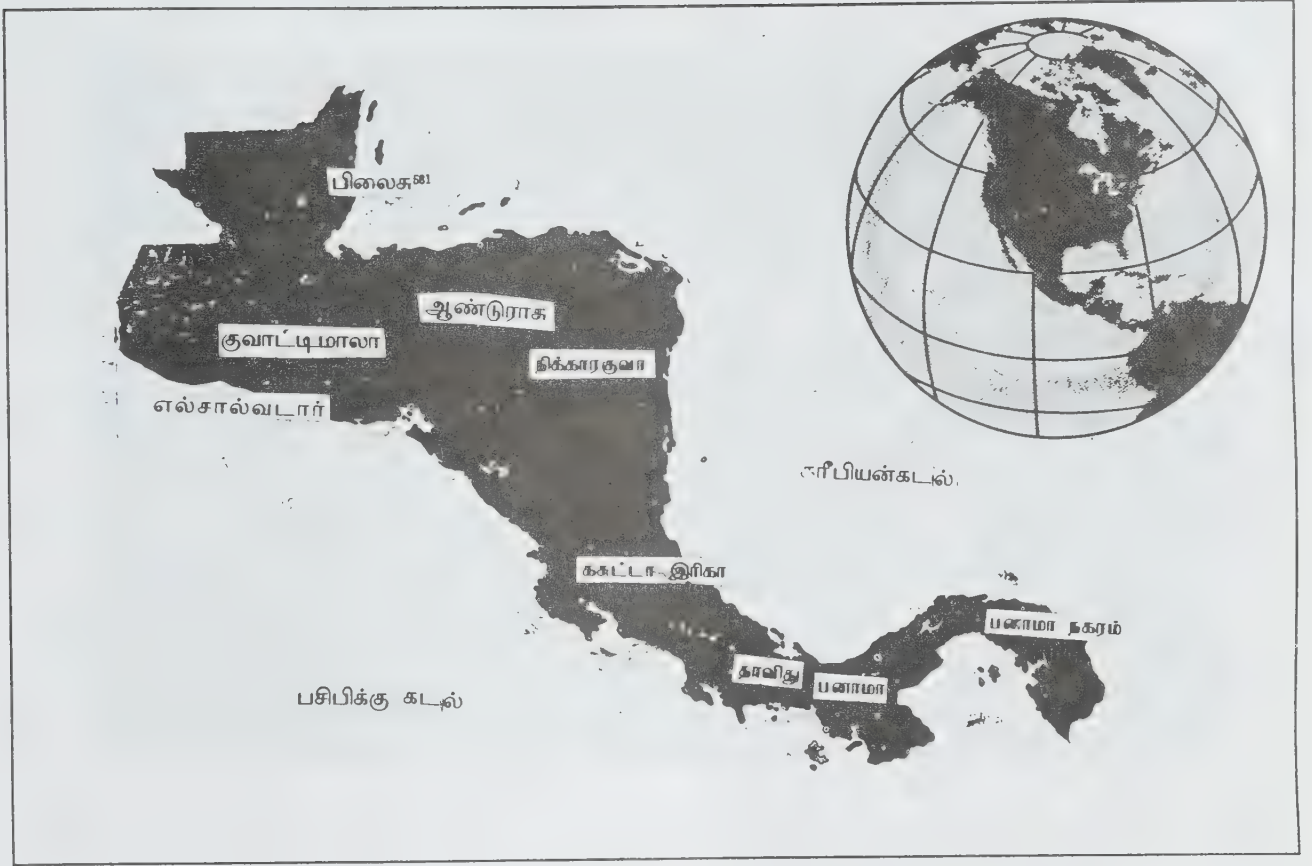
“இரேங் மி பந்து” என்ற நூலே சரண்குப்தாவின் (1908-9) முதல் படைப்பாகும். ஆனால் பாரத் பாரதி எனும் இவர்தம் தேசிய கவிதை தான் இவருக்குப் புகழை மிகுதியாகத் தந்தது. இதை அன்றைய ஆங்கிலேய அரசாங்கம் தடை செய்தது. அதிலிருந்தே அது எத்தகைய தீவிர தேசிய கருத்துகளைக் கொண்டதென்பது நன்கு புலப்படும். விட்ணுப்பிரியா என்ற இறுதிப் படைப்பு சைதன்ய மகாப்பிரபுவையும் அவருடைய துணைவியாரையும் பற்றியது. பக்திச் சுவை நளிச் சொட்டிச் சொட்டப் பாடப் பெற்ற கவிதைகள் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன. தம் நாற்பதாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வில் நாற்பது கவிதை நூல்களை அவர் உருவாக்கி வெளியிட்டுள்ளார். மற்றும் வங்காளி மொழியிலுள்ள பாலாசிர் போர் மேகநாதபத் போன்ற காவியங்களையும், உமார்கயாமின் உருபாயத்தையும் இவர் இந்தியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் படைப்புகளை, பாரத் பாரதி போன்ற தேசியக் கவிதைகள், சயத்ராத் பத் போன்ற மகாபாரதத்தை ஒட்டிய கவிதைகள், பஞ்சபதி சகத் போன்ற இராமாயணத் தொடர்புள்ள கவிதைகள், அனாக், யசோதரா போன்ற பௌத்த சமயத்தை ஒட்டிய படைப்புகள், திலோத்தமை, சாகுந்தலம், சந்திரகாரம் போன்ற புராணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கவிதைகள், குருகுலம் போன்ற சீக்கிய சமய அடிப்படையில் அமைந்த பாடல்கள் என ஆறு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் சகத் எனும் புத்த சமய கவிதைகளும், இராமாயணத்தில் வருகிற ஊர்மிளை என்ற இலட்சுமணனின் மனைவியைப் பற்றிய பாடலும் யாவராலும் பாராட்டப் படுபவையாகும்.

சரண் குப்தாவின் கவிதைகள் பழமையை ஒம்புவன. அவை பண்டைய இந்தியப் பண்பாட்டையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எனவே இவ்வரசர் சிலர் இந்து சமய வெறியர் எனக் குறை கூறுவர். ஆனால் உண்மையில் இவர் இந்தியப் பழம் பெரு நாகரிகத்தின் அடிப்படை உண்மைகளை வற்புறுத்தியுள்ளாரேயன்றி வேறன்று. மற்றபடி சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கு இவர் எதிரியல்லர். இன்றைய சமுதாயத்தைச் செம்மையாக்க இன்றியமையாத பல சீர்திருத்தக் கருத்துகள் இவருடைய கவிதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். இவர் கட்சி சார்பற்றவர். ஆனால் தேசிய நலனில் அக்கறை கொண்டவர். எனவே இவர் விடுதலைப் போரில் பங்கு கொண்டு 1940-42 இல் கைது செய்யப்பட்டு ஆக்ராவில் சிறை இருந்தார். இவர்தம் நாட்டுப்பணியைப் பாராட்டி இந்திய அரசு, மைய மேலவை உறுப்பினராக 1952 ஆம் ஆண்டில் நியமித்தது. 1964 வரை இவர் அப்பதவியில் நீடித்தார். அம் மன்றத்தில் பேசும்போது அவர் கவிதை வடிவிலேயே தமது உரையை ஆற்றுவது வழக்கம் என்றும் அவ்வமையம் நிதி அமைச்சராயிருந்த சி.டி.தேசமுக்கு என்பாரும் கவிதை வடிவிலேயே அவருக்குப் பதலிறுப்பார் என்றும் கூறப்படுகிறது. இவர் 1954 இல் புகழின் உச்ச நிலையை அடைந்தார். இவர் 1964 இல் பூத உடலை நீத்துப் புகழுடம்பை எய்தினார்.

கிர.அ.

மைய அமெரிக்கா: புதிய உலகில் வடஅமெரிக்காவுக்கும் தென்னமெரிக்காவுக்கும் இடைப்பட்ட குறுகிய பகுதி மைய அமெரிக்கா (Central America) எனப்பெறும். இதில் அடங்கியுள்ள குடியரசு நாடுகளாவன, காசுட்டாரீகா (Casta Rica), எல்சால்வடார் (Elsalvador), குவாட்டிமாலா (Guatemala), ஆண்டுராசு (Honduras), நிகராகுவா (Nicaragua), பனாமா (Panama) ஆகியனவாகும். இங்கிலாந்துக்குரிய பிலைசும் (Belize) இதில் அடங்கும்.

அமெரிக்க மாநிலமான தெக்சாசைவிட மத்திய அமெரிக்கா பரப்பில் சிறியதாக இருந்தபோதும் அம்மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையைவிட ஏறத்தாழ 9.5 மிலியன் அதிகமான மக்கள் மத்திய அமெரிக்காவில் வாழ்கின்றனர். மத்திய அமெரிக்கா, கரீபியன்கடலைப் பசிபிக்கு மாக்கடலிலிருந்து பிரிக்கிறது. இதன் பரப்பு

மைய அமெரிக்கா

ஏறக்குறைய 5,23,000 ச.கி.மீ. மத்திய அமெரிக்கா, வட அமெரிக்காவில் ஒரு பகுதியாகவே பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மக்கள்தொகை ஏறத்தாழ 22.5 மில்லியன். இதன் கடற்கரை 5,576 கி.மீ. நீளமுள்ளது. பசிபிக்கு கடலோர நீளம் மட்டும் 2,832 கி.மீ. கரீபியன் கடலோர நீளம் 2,744 கி.மீ. பல மலைத் தொடர்கள் இங்குள்ளன. மிக உயரமான மலைஉச்சி, (4220 மீ. உயரம்) குவாடிமாலாவில் உள்ளது. பல எரிமலைகளும் இங்குக் காணப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் பெரும் நிலநடுக்கம் இப்பகுதியில் ஏற்படுவதுண்டு. பல சிற்றாறுகள் மலைகளிலிருந்து கடலைநோக்கிச் செல்கின்றன. நீண்ட ஆறுகள் பல, கரீபியன் கடலில் கலக்கின்றன. இவற்றில் அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டு, அவற்றின் மூலம் நீர்மின்சக்தி பெறப்படுகிறது. மத்திய அமெரிக்காவில் உள்ள மிகப்பெரிய ஏரி, நிகராகுவா ஏரி. இதன் பரப்பு

7,800 ச.கி.மீ. இது சான் சுவார் (San Juan) ஆற்றினால் கரீபியன் கடலுடன் இணைக்கப்படுகிறது. அடுத்த பெரிய ஏரி மனாகுவா ஏரி (Lake Managua). இதன்பரப்பு 1000 ச.கி.மீ. திபிதபா (Tipitapa) ஆறு இதை நிகராகுவா ஏரியுடன் இணைக்கிறது.

இப்பகுதியில் தட்பவெப்பநிலை நிலத்தின் உயரத்திற்கு ஏற்ப மாறுபடுகிறது. கிழக்குப்பகுதி மிகுதியான மழையைப் பெறுகிறது. இங்கு விளையும் பொருள்களில் வாழைப்பழம், காப்பிக் கொட்டை, கொக்கோ முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன. செம்பு, தங்கம், ஈயம், மங்கனம், வெள்ளி, இரப்பர் முதலியனவும் கிடைக்கின்றன.

மத்திய அமெரிக்காவில் வாழும் மக்களில் பெரும்பான்மையினரின் மூதாதையர்கள் இசுபானியரும்

(Spaniards), செவ்விந்தியர்களுமேயாவர். இங்குப் பிறப்பு அளவு மிகுந்து, இறப்பு அளவு குறைந்திருப்பதால் மக்கள் தொகை அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. 1920 ஆம் ஆண்டில் இருந்த மக்கள் தொகை. 1980 ஆம் ஆண்டில் மும்மடங்காகப் பெருகியுள்ளது. இங்குள்ள முக்கிய நகரங்களாவன: தவாடிமாலா, பனாமா, சான்சால்வடார், மனாகுவா, தெகசிகல்பா, சான்சோசு முதலியனவாம்.

மாயர்கள் (Mayas) எனப்பெறும் அமெரிக்க இந்திய இனத்தவர், மத்திய அமெரிக்காவில் கி.பி. 300க்கும் கி.பி. 800க்குமிடைப்பட்ட காலத்தில் உயர்ந்த நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்து அதை வளர்த்து வந்தனர். இப்பகுதியின் புதியகால வரலாறு கி.பி. 1501 ஆம் ஆண்டு முதல் தொடங்குகிறது. இந்த ஆண்டில் இசுபானியக் கடற்படை வீரர் உரோட்ரிகோ கால்வன்-டி-பசுத்திரிதாசு (Rodrigo Galvan de Bastidas) முதன் முதலாக இக்கடற்கரைக்குப் பெயர்ந்து கிறித்தவர் காலம்மசு, கி.பி. 1502 ஆம் ஆண்டில் கரீபியக் கடற்கரையைக் கண்டுபிடித்தார். பிறகு சில ஆண்டுகளில் உள்நாட்டு இந்தியர்களைத் தீவிரமாகத் தாண்டிவிட்டு இசுபானியர் தம் ஆட்சியை மத்திய அமெரிக்காவில் நிறுவினர். அமெரிக்கப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து, மத்திய அமெரிக்க மக்கள், இசுவானியரின் குடியேற்றக் கொள்கையை எதிர்த்துப் பல புரட்சிகள் செய்ததின் விளைவாகக் கி.பி. 1821 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அமெரிக்காவில் இசுபானிய ஆட்சி முடிவுற்றது. புதிதாக ஏற்பட்ட குடியரசு நாடுகள், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் தம்மிடையே, குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமையை வளர்த்து வருகின்றன.

-தெ.பா.

மைய ஆப்பிரிக்கக் குடியரசு: இது ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தின் நடுவில் உள்ள சுதந்திரநாடு. இதற்கு வடக்கில் சாடு (Chad), கிழக்கில் சூடான், தெற்கில் சயர்(Zaire), காங்கோ, மேற்கில் காமரூன் நாடுகள் எல்லைகளாக உள்ளன. இதன் பரப்பு 622,436 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 2.52 மிலியன் (1983). தலைநகர் பாங்குவி(Bangui). இதன் மக்கள் தொகை 387,100(1981). பல ஆறுகள் இப்பகுதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தும், உபாங்கி (Ubangi) ஆறு மட்டும்தான் நாவாய்ப் போக்குவரத்துக்கு ஏற்றதாக உள்ளது. தெற்குப் பகுதியில் மழை மிகுதி. பெரும்பான்மையான மக்கள் இங்கு

வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால், அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களை மட்டுமே அவர்கள் விளைவிக்கச் செய்ய முடிகிறது. பொதுவாக இயற்கை வளம் மிகக் குறைவாக இருப்பதால், இப்பகுதி பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. ஆடுமாடுகள், பன்றிகள், கோழிகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. மக்களில் பெரும்பான்மையினர் கருநிற ஆப்பிரிக்கர்கள். இவர்கள் பல்வேறு மொழிப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்கள். நான்கில் ஒரு பங்கு மக்கள் கிறித்தவர்கள். இருபதில் ஒரு பங்கினர். முசுலீம்கள். பலர், பரம்பரையான சமய வழிபாடுகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். பலருக்கு எழுத்தறிவு இல்லை. பள்ளிக்கூடங்களும் மிகக் குறைவு. அரசு மொழி பிரெஞ்சு.

வரலாறு: ஐரோப்பியர்கள் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இப்பகுதிக்குச் சென்றதற்கு முன்பு இதன் வரலாறு நன்கு அறியப்படவில்லை. நீண்டகாலமாக, இப்பகுதியில் அடிமை வேட்டை நடந்தது. தாங்கள் பிடிபடுவதற்கு அஞ்சி நீக்கிரோக்கள் பலர், பல இடங்களுக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். பிரான்சு நாடு கி.பி. 1889 இல் ஒரு புறக்காவல் அரணைப் பாங்குவி என்னுமிடத்தில் நிறுவியது. அதைத் தொடர்ந்து கி.பி. 1894 இல் உபாங்கிசாரி (Ubangi Shari) என்னும் பகுதியைப் பிரான்சு அரசு நிறுவியது. பிறகு, 1910 இல் இப்பகுதி, சாடு, காங்கோ, காபன் (Gabon) முதலியவற்றுடன் இணைக்கப்பட்டுப் பிரான்சு நடுநிலைக் கோட்டு ஆப்பிரிக்கா (French Equatorial Africa) உருவாகியது. இந்நாட்டுக்கு உள்நாட்டுச் சுதந்திரம் 1958இல் வழங்கப்பெற்றது. இதன் பெயரும் மைய ஆப்பிரிக்கக் குடியரசு என மாறுதலடைந்தது. முழுச் சுதந்திரம் இதற்கு 1960இல் வழங்கப்பெற்றது. தாவீது தாக்கோ (David Dacko) என்பவர் முதல் குடியரசுத் தலைவரானார். ஆனால் 1966இல் சீன் பீடல் பொகாசா (Jean Bedel Bokassa)-வின் தலைமையில் படைத்தலைவர்கள் சிலர் சேர்ந்து தாக்கோவை வீழ்த்திவிட்டு, புதிய அரசை நிறுவினர். பெரிகாசா, 1972இல் பொகாசாவை நீக்கிவிட்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். தாக்கோ மீண்டும் குடியரசுத் தலைவரானார். நாட்டுக்கு மைய ஆப்பிரிக்கக் குடியரசு என்ற பழைய பெயர் மீண்டும் சூட்டப்பட்டது. தாக்கோ, 1981ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

மைய ஆப்பிரிக்கக் குடியரசு

ஆயினும், செப்டம்பர் திங்களில் தளபதி ஆண்டிரே கோலிங்பா (General Andre Kolingba) என்பார் தலைமையின்கீழ் குருதியற்ற ஒரு புரட்சி நிறைவேறியது. தாக்கோ மீண்டும் பதவியிழந்தார். நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பு 23 உறுப்பினரடங்கிய ஓர் இராணுவக் குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

-தெ.பா.

மையோடக் கோவனார்: இவர் சங்ககாலப் புலவர். வையை ஆற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பரிபாடலின் ஏழாம் பாட்டு இவர் பாடியது. இவர் இயற்பெயர் கோவன் என்பது. புலமைச் சிறப்புக் கருதி இவர் கோவனார் எனப்பட்டார். இவர் பரிபாடலில் ஓடத்தின் செயல்களைப் பாடியிருப்பது கொண்டு இவருக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பர்.

இது தவறு. ஓடத்தின் செயல் குறித்துப் பாட்டில் குறிப்பில்லை. ஓடம் ஓட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டமையால், இவருக்கு இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவர் பாடிய பரிபாடலுக்குப் பித்தாமத்தர் இசை அமைத்துள்ளார். பண் பாலையாழ் தலைவன் தலைவியோடு புனல் ஆடினான் எனக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறான் செவிலித்தாய். அவள் “நீங்கள் ஆடிய புனல் விளையாட்டைப் பற்றிக் கூறுக”. என்று தோழியிடம் கேட்கிறாள். செவிலிக்கு விடையாகத் தோழி கூறுவதாக இப் பாடலை இவர் அமைத்துள்ளார். இப்பரிபாடலின் வழி வையை ஆற்றின் வள்ளல் பெருக்கு, மணம், வெள்ளல் போக்கு, புனல் விளையாட்டு, பாண்டியன் சிறப்பு, பெண் கண்துடி ஆல், ஊடலைப் போக்கத் தலைவன் தலைவியோடு கலில் விழுந்து வணங்கல், தலைவி எட்டி மறைத்தல் முதலானவற்றை இவர் பாடம்

பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மழை கடல்நீரை முகந்து இடியுடன் பொழிகிறது. மலையிலிருந்து விழும் அருவி நீருடன் கலந்து வெள்ளமாக வையை ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. கைப்பற்ற விரும்பிய நாட்டின் மீது செல்லும் பாண்டியனின் படை எழுச்சிபோல இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் செல்லுமிடத்தை அடைய முடியாது என்றும் நினைக்காமல் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பல்வேறு நிலங்களில் பாய்கிறது.

நீர் விளையாட்டு: வையைப்புனலில் நீராடியதால் உடல் ஈரம் புலர்ந்து வெப்பமடைவதற்காகத் தலைவிகளைப் பருகினான். நெய்தல் பூப் போன்ற கருமையான அவள் கண்கள், கள்ளைப் பருகிய பின் பெரிய நறவம் பூப்போலச் சிவந்தன. அந்தக் கண்களின் அழகினைக் கண்டு தலைவன் அவற்றின் நோக்கங்களைக் குறித்து இசைப்பாட்டில் இயைத்துப் பல பாடல்கள் பாடினான். அப்பாட்டைக் கேட்ட ஒருத்தி, தன்னை விரும்பிப் பாடப்பட்ட பாடலாகத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு நின்றாள். அவள் கருத்தினை அறிந்த தலைவன், தலைவி இதைக் கண்டால் தனக்கு என்ன துன்பம் நேருமோ என்று அஞ்சி மனம் நொந்து நடுங்கியபடி தலைவியை அணுகினான். ஊடல் காரணமாக முன்பே சிவந்திருந்த தலைவியின் கண்கள் இந்நிகழ்ச்சி கண்டு சினத்தால் மேலும் சிவந்தன. அப்பெண்ணின் நோக்கம் கண்ட தலைவி பகைமையும் சினமும் கொண்டு தன் மாலையினை அறுத்து எறிந்தாள். நீராடியதால் பொலிவு பெற்ற தலைவியின் மேனி அழகினைக் கூர்ந்து நோக்கிய தலைவன் தலைவிக்கு அஞ்சினான். சந்தனம் பூசப்பட்ட மேனியை நிலத்திலே கிடத்தித் தலைவியை வணங்கினான். சினம் தீராமல் தலைவன் தலையில் தலைவி எட்டி உதைத்து ஊடல் கொண்டாள்.

திருமருத முன் துறை: யாழிசையும் வாய்ப்பாட்டும் பொருந்தவும், குழலும் முழவும் முழங்கவும் தலைக்கோலரிவையரும் பாணரும் கூத்தாடும் முழக்கம் ஒரு பக்கம்: கரைகளை இடித்துக் கொண்டு வையை ஆறு ஓடுதலால் ஏற்பட்ட முழக்கம் ஒருபக்கம். இம் முழக்கங்கள் இடியோடு சேர்ந்த மேகக் கூட்டங்களின் முழக்கம் போலக் கேட்டன. “இத்தகைய முழக்கங்கள் மிகுந்த திருமருத முன்றுறையில் நீராடுவார் சூடும் மலர் மாலையினை அணிந்த வையை யாறே இன்று

நாங்கள் உன்னிடத்தில் நீராடி மகிழ்வதைப் போல என்றும் நீராடும் மகிழ்ச்சி எங்களுக்குக் கிட்டுவதாக” என்று வையை வாய்த்திச் செவிலியிடம் கூறினாள் தோழி.

பாடற் சிறப்பு: மையோடக் கோவனார் வையை ஆற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும் இந்தப் பரிபாடல், உவமைச் சிறப்பும் கற்பனை நயமும் மிகுந்தது. மேகம் கடல் நீரை முகந்து மழையாகப் பெய்கிறது என்ற அறிவியல் உண்மை இவர் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. வெள்ளத்தின் எழுச்சி பகைவர் நிலத்தைக் கைப்பற்றச் செல்லும் பாண்டியன் படையின் எழுச்சியோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. வெள்ளம் விருப்பம் போல் சென்றது என்ற செயலும், தடைகளை உடைத்துக் கொண்டு சென்றது என்ற செயலும், ஆடலறியாப் பெண்ணின் செயலுக்கும், ஊடலறியாப் பெண்ணின் செயலுக்கும் முறையே நயம்பட ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கமுகு, தென்னை ஆகியவை மூழ்கும் வண்ணம் வெள்ளம் மிகுந்தது என்ற கருத்தைக் கூறும் போது “பழன வாளை பாளை உண்டென” எனக் குறிப்பாய் நயம்பட இவர் பாடியுள்ளமை நினைத்து நினைத்து மகிழத்தக்கது. வெள்ளம் பெருகி விரைந்து சென்றது என்பதைக் குறிப்பிடும் போது, பலவழிகளில் எடுத்துச் சொல்லியும் உணராத பெண்தளின் ஊடலைத் தீர்க்கத் துடிக்கும் கணவனது ஆசை வெள்ளம் தோலப் பெருகுகிறது என்று கூறியுள்ளது அழகிய கற்பனையாகும். பெண்ணின் கண்ணொளியால் சிவந்த நீர் இருட்டாயிற்று என்னும் கற்பனை உயர்வு நவீரசியின் பாற்படும். கருமையான நெய்தல் பூப் போன்ற பெண்ணின் கண்கள், கள் குடித்த பின் சிவந்த நறவம் பூப்போலச் சிவந்தன என்பதைக் கண்ணெய்தல், பேர் மகிழ் செய்யும் பெருநறாப் பேணியவே கூர்நறா ஆர்ந்தவள் கண்’ என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார். இது இவரது கவிதைத் திறமைக்கும் கற்பனை வளத்திற்கும் சான்றாகும்.

-க.மு.

மைனாக : இவர் பண்டைய கிரீட்டின் (Crete) மன்னர் எனக் கிரேக்கப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதே பெயரில் ஆண்டு வந்த இரு மன்னர்களைப் பற்றிய செயல்களையும் சாதனைகளையும் பழங்கால நூலாசிரியர்கள் ஒருவருக்கு உள்ளவற்றை மற்றவர்க்கு மாற்றிக் கூறிக் குழப்பத்தை உருவாக்கியுள்ளனர்.

மைனாசின் ஆட்சிக் காலத்தில் கிரீட்டு நாடு முன்னேற்றம் கண்டது. வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் பெயர் பெற்ற இவர் ஏதேன்சு (Athens), மெகாரா (Megara) முதலான நாடுகளை வென்று தம் அரசைப் பெருக்கியுள்ளார். ஆனால் அத்தகைய கதைகளும், நாடகங்களும் இவரைக் கொடுங்கோலராகவே காட்டுகின்றன.

இரண்டு மைனாசுகளுள் பாட்டனாரை மூத்த மைனாசு (Minos, the Elder) என்றும், பேரனை இளைய மைனாசு (Minos, the younger) என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். பெரும்பாலான புராணங்களில் இளைய மைனாசு நல்ல அறிவாளியாகக் காட்டப்படுகிறார். இவர் பாதாள உலகத்தின் நீதிபதி என்றும் அவை குறிக்கின்றன. சீயசும் (Zeus) ஈரோப்பாவும் (Europa), இவர்தம் தந்தை தாய் ஆவர். பொசீடான் (Poseidon) என்பவர் உதவியால் தம் உடன்பிறப்பாளரான சார்பிடான் (Sarpidon) என்பாரைத் துரத்திவிட்டு இளைய மைனாசு கிரீட்டின் அரியணையைக் கைப்பற்றினார். நாசாசு என்னுமிடத்திலிருந்து ஈசியன் தீவுகள் வரை இவரது மேலாண்மை விரிவடைந்து இருந்தது. இவர் கடற்கொள்ளைக்காரர்களின் கொட்டத்தை ஒடுக்கி அமைதியை நிறுவினார்.

இளையமைனாசு கிரீட்டின் அரசியலமைப்பை வகுத்ததுடன், நல்ல பல அறிவார்ந்த சட்டங்களையும் இயற்றினார். இவர் ஏழு அல்லது எட்டு ஆண்டுகளே ஆட்சி புரிந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் சூரியக் கடவுளின் மகளான பேசுலே (Pasupfae) என்பவளை மணந்து, ஆண்ட்ராகியாசு (Androgeos), அரியட்டே (Ariadne), பேட்ரா (Phaedra) என்ற மக்களைப் பெற்றார். இவருக்கு மேலும் நான்கு புகழ்பெற்ற மக்களும் இருந்தனர். போசிடான் என்னும் கடற்கடவுள், மைனாசு அரசரிமை அடைவதற்கு உதவியாகக் கடலிலிருந்து வெண்ணிறக் காளை ஒன்றை அனுப்பினார். அக்காளையைத் தாம் மன்னரான பின்பு, போசிடானுக்குப் பலியிடுவதாகக் கூறியிருந்தார். ஆனால் அவர் அவ்வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை. எனவே, அவர் கீழ்க்காணும் முறையில் தண்டிக்கப் பெற்றார். சினம் கொண்ட போசிடான் கடவுள் மைனாசின் மனைவியான பேசுபேயை, அந்தக் காளையின் மீது காதல் கொள்ளைச் செய்தார். அதன் விளைவாக மினாட்டர் (Minotaur) என்னும் மனித உடலும் காளை முகமும் கொண்ட ஓர் அரக்கன் பிறந்தான். அக்காளையே கிரீட்டை அழித்ததாகக் கதைகள் கூறுகின்றன. -ம.இரா.த.

மொ

உதடுகளை அழுத்திப் பின் மூக்கொலியாக வெளிப்படும் பொழுது உதடுகளைக் குவித்து உயர்த்தாமல் ஒலித்தால் இவ்வொலி தோன்றும். மகரம் ஓகரங்களுக்குரிய குறிப்புகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

உருவம்: இவ்வுருவம் கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டுக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படவில்லை. ஆயினும், மற்ற ஓகரங்கலந்த உயிர் மெய்யெழுத்துகளைப் போலவே இதுவும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு. பிற்காலத்தில் பிற உயிர் மெய்யெழுத்துகளைப் போலவே இதுவும் வளர்ச்சியை உடையதாகத் துறுதி ஆகின்றது. தலைக்கட்டிலிருந்து இருபுறமும் கோடுகள் இழுக்கப்படுவதே இதன் தொடக்கம். இடப்புறம் இடப்பட்டதோடு வளைந்து சுழியுடன் கூட எழுதப்படுவது அடுத்த நிலை. அதைப்போல வலப்புறம் இடப்பட்ட கோடு வளைந்து இறங்கத் தொடங்கியது. இது, ஏறக்குறையக் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. அடுத்தபடியாகச் சோழன் முதலாம் இராசஇராசன் காலத்துக்கு முன்பே இருபுறமும் உள்ள குறிகள் தனித்து எழுதப்பட்டன. இதற்குப் பின் எகரக்குறியும் நெடில் குறியும் மற்ற உயிர்மெய் யெழுத்துகளின் வளர்ச்சியைப் போலவே எழுதப்பட்டன. இக்கால நிலைமையை கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் விசய நகரக் கல்வெட்டுகளில் அடைந்தது.

மொ, மோ, இரண்டிற்கும் ஒரே உருவமாகையால் அவற்றை வேறுபடுத்தி அறிவதற்குத் தொல்காப்பிய நூற்பா எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே என்பதை ஒட்டி மொகரத்திற்கு புள்ளி இடப்பட்டது. முன் எகர உயிர்மெய்களுக்குச் சொன்னதைப் போல் புள்ளியிடும் வழக்கம் அருகிக் காணப்படுவதால் மொழியறிவைக் கொண்டே படிக்க வேண்டியதாயிற்று. புள்ளியிடப்பட்ட சில கல்வெட்டுகளில் இவ்வாறே காணப்படுகிறது.

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் எகரக் குறி, இடப்புறக் கோடு கீழ்நோக்கி வளைந்தும் நெடில் குறில் நேராக நீண்டும் எழுதப்பட்டன. குகைக் கல்வெட்டுகளுக்கு அடுத்த நிலையில் கி.பி. 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வட்டெழுத்து மறையும் வரை இவ்வுருவமும் நிலைத்திருந்தது.

-கே.ஜி.கி.

மொக்கலானர்: இவர் புத்தசமயத்தைச் சார்ந்த தலைசிறந்த துறவியருள் ஒருவர். இவர் மொக்கலி புத்த திசர் (Moggaliputta Tissa) எனவும் குறிக்கப்படுகிறார். மொக்கலானர் (Moggalana) புத்தரின் தொடக்கக் காலச் சீடர்களுள் சிறப்புடையவர். பாடலி

புத்திரத்தில் நடைபெற்ற மூன்றாம் புத்த சமய மாநாட்டின் தலைவராக அமர்த்தப்பட்டவர் இவர். புத்த சமய இலக்கியத்திற்கு இவர் ஆற்றிய தொண்டு மிகப்பெரிது. இவர் புத்த துறவியருள் கற்றறிந்த ஞானியாக, மேதையாகத் திகழ்ந்தவர். இவர் மந்திரத்தில் வல்லவர்.

மெய்யறிவு பெற்ற புத்தர் முதன் முதலாகக் காசிக்கு அருகில் உள்ள சாரநாத்தை அடுத்த மான் பூங்காவில் (Deer park) சமயச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய பின், உச்சயினிக்குச் சென்ற போது, சாரிபுத்தரையும், மொக்கலானரையும் புத்தசமயத்திற்கு மாற்றிச் சீடர்களாக ஆக்கினார்.

வரலாற்றறிஞர் சிலர் மாமன்னர் அசோகரின் ஆன்மீக வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த உபகுப்தரும் மொக்கலிபுத்த திசரும் ஒருவரே எனப் புகருகின்றனர். இருப்பினும், இது ஒருமித்த கருத்து ஆகாது. இவர் அசோகருடன் நட்புப் பூண்டிருந்தார் என்பதும், அப்பேரரசர் இவரைப் போற்றிப் பாதுகாத்தார் என்பதும் உண்மை. அசோகர் பேராதரவால்தான் இவர் புத்த மாநாட்டை நடத்தினார்.

மூன்றாவது புத்த மாநாடு: புத்தரால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட மொக்கலானர், ஏறத்தாழக் கி.மு. 250இல், அதாவது அசோகர் அரியணையேறி 18 ஆண்டுகள் கழிந்தபின், அசோகரின் ஆதரவால் பாடலிபுத்திரத்தில் மூன்றாம் புத்தசமய மாநாட்டைத் தொடங்கினார். இம் மாநாடு இவர் சீரிய தலைமையில் நடைபெற்றது. இலங்கை நூல்களின் கருத்துப்படி இம்மாநாட்டில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட புத்தத் துறவிகள் இதில் கலந்து கொண்டனர். மொக்கலானரின் தலைமையில் புத்தத் துறவியர் பின்பற்ற வேண்டிய தூயநெறிகள், ஒழுகலாறுகள் பற்றியும், சங்கத்தை விரிவுபடுத்துவது பற்றியும், தூய்மை தவறிய துறவிகளை நீக்கிவிட்டுச் சங்கத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவது பற்றியும் தீர்மானங்கள் இயற்றப்பட்டன.

புத்த சமயக் கொள்கைகளைக் கூறும் மறைநூலான இரண்டு பிடகத்திற்கான புதிய விளக்கங்களும், விரிவுரைகளும் இவரால் இம்மாநாட்டில் கூறப்பட்டன. விநயபிடகம், தம்மபிடகம் ஆகியவற்றின் கருத்துகளுக்கு இம்மாநாடு புத்துயிர் ஊட்டியது. இம்மாநாட்டில் கொக்கலானர் கதாவத்து (Kathavattu) என்னும் விளக்கவுரையையும் தொகுத்தார். இது அபிதம்மபிடகத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. அவ்விளக்கவுரையில் புறச்சமயத்தவரின் கொள்கைகளில் காணப்படும் தவறுகளும், புத்த சமயக் கொள்கைகள் எவ்வாறு மேம்பட்டன என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அபிதானப்பாடி பிடகம் (Abhidhanappadipitaka) எனவும் இது குறிப்பிடப்படுகிறது. இவர் முயற்சியால்தான் திரிபிடகங்கள் இம்மாநாட்டில் தொகுக்கப்பட்டதாகவும்

கூறப்படுகிறது. பேரறிஞராகத் திகழ்ந்த இவர், புத்தசமயக் கொள்கைகளுக்கான விளக்கங்களை ஒழுங்குப் படுத்தியதால் பெரும்புகழ் பெற்றுவிளங்கினார். அறிஞர் சிலர், நுண்பொருள் கோட்பாட்டியலைப் (Metaphysics) பொறுத்தமட்டில் இந்நூல் மிக உயர்ந்த நூலாகக் கருதப்படுவதில்லை என்று கருதுகின்றனர்.

சங்க நிருவாகத்தைக் கவனித்து வந்த சாரிபுத்தரும், இத்தி (Iddhi) எனப்படும் மந்திர தந்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற மொக்கலானரும் புத்தரின் சீடர்களுள் புகழ் பெற்றவராவார். இவ்விருவரும் புத்தருக்கு முன்பே இறந்துபட்டனர். புத்தசமயப் பெருந் துறவியான மொக்கலானர் திருடர்களால் தாக்கப்பட்டு, துண்டு துண்டாகக் கிழிக்கப்பட்டார். இவருடைய எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்டன. இவர் முன்பிறவியில் செய்த பாவங்கள், குற்றங்களுக்காகவே இவர் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டார் என்று புத்தர் கூறியுள்ளார். பில்சா தோபல் (Bhilsa topes) இவர் இறந்தபின் உள்ள எச்சக் (Relics) கூறுகள் கணப்படுகின்றன. இவர் உடலினை எரித்த சாம்பல் கி.பி. 1851இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளது.

புத்தரின் ஆயிரக்கணக்கான மாணாக்கருள் சிறந்தவர்களான சாரிபுத்தர், மகாகாசிபர், உபால், ஆனந்தர், அணுகுப்தர், காத்தியாயனர், பிரசேனசித்து (கோசல மன்னர்), பிம்பிசாரன் (மகத மன்னர்) ஆகியோர் பெயர்களுடன் இவர் பெயரும் வைத்துப் போற்றப்படுகிறது.

மொகஞ்சதாரோ: இது இந்தியாவின் பண்டைக் காலச் சிறப்புகளை உணர்த்தும் ஒரு பண்டைய இந்திய நகரமாகும். மொகஞ்சதாரோ (Mohenjadarro) என்ற சொல்லுக்கு மாண்டவர் மேடு என்பது பொருளாகும். இக் காரணப் பெயரால் குறிப்பிடப்படும் இப் பண்டைய நகரம், இப்பொழுது பாகிசுத்தான் (Pakistan) நாட்டில் சிந்து மாநிலத்தில் இலர்கானா (Larkhana) மாவட்டத்திலுள்ளது. இலாகூர் (Lahore) கராச்சி இருப்புப் பாதையிலுள்ள தோக்ரி (Dokri) என்னும் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 11 கி.மீ. தொலைவில் இவ்விடம் அமைந்துள்ளது. சிந்து ஆற்றுக்கு 5 கி.மீ. மேற்கில் அமைந்திருந்த இப்பகுதி கி.மு. 2500க்கும் கி.மு. 1800க்குமிடைப்பட்ட காலத்தில்

புகழ்பெற்ற நாகரிகப் பண்புகளுடன் மிகச் சிறப்புடன் விளங்கியது. இந்த இடத்தில் அகழாய்வு மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பொருட்களின் வரலாற்றுச் சிறப்பு, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திய இந்தியாவைப் பற்றிய வேறு பல கண்டுபிடிப்புகளின் சிறப்பைவிட மிகுதியானது. சிந்து, பஞ்சாபு பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேறு சில அகழாய்வுகளும் மொகஞ்சதாரோ புதைபொருள் ஆராய்ச்சியும், சிந்து சமவெளியில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே மிகப்பெரிய ஒரு நாகரிகம் செழித்தோங்கியதென்பதைக் காட்டுகின்றன. இங்கே காணப்பட்டுள்ள தங்கம் வெள்ளியுடன் கலக்கப்பட்டிருப்பதாலும், மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ள கோலார் தங்கமும் அதே போன்று வெள்ளியுடன் கலக்கப்பட்டிருப்பதாலும், வடஇந்தியாவுக்கும் தென்னிந்தியாவுக்குமிடையே பண்டைக் காலத்தில் தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது அறிஞர்கள் முடிவாகும். மேலும், மொகஞ்சதாரோ பகுதியில் காணப்பட்டுள்ள மணிக்கற்களை (Precious stones) ஒத்த கற்கள் தென்னிந்தியாவில் நீலகிரிப் பகுதியில் காணப்பட்டுள்ளதாலும், மேற்கூறிய முடிவு உறுதிப்படுகிறது.

மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்திற்கு அறிஞர்கள் தொடக்கத்தில் இந்திய-சுமேரிய நாகரிகம் என்று பெயரிட்டனர். அதற்குக் காரணம், அவ்விரண்டு நாகரிகங்களிடையே காணப்பட்ட ஒற்றுமைப் பண்புகளேயாகும். ஆனால், மேற்கொண்டு நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளின் மூலம், மொகஞ்சதாரோ நாகரிகம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்ற உண்மை புலப்பட்டது. அதன் பிறகு, இதற்குச் சிந்துவெளி நாகரிகம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. மேற்கூறிய இரு நாகரிகங்களிற் காணப்படும் சில ஒற்றுமைப் பண்புகளுக்குக் காரணம், சுமேரியாவும் சிந்துப் பகுதியும் வாணிக உறவு கொண்டிருந்ததுமேயாகும் என்பது இப்பொழுது அறிஞர்களின் முடிவாகும். சிந்துவெளி நாகரிகத்திற்கு இந்திய நாகரிகம் என்னும் பெயர் கொடுப்பதற்கு மேலும் பல ஆய்வுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளன. அவ்வாய்வுகள் மூலம் சில கருத்துகள் உறுதிப்பட்டால், சிந்துவெளி நாகரிகம் இந்தியாவின் வேறு பல இடங்களிலும் பரவியிருந்தது என்று முடிவு செய்யலாம். இங்குக் காணப்பட்டுள்ள பல்வேறு கருவிகளும் கலங்களும் செம்பினாலும் கல்லினாலும் செய்யப்பட்டுள்ளமை கொண்டு செப்புக் கற்கால

(Chalco-lithic) நாகரிகம் என்னும் ஒரு பெயரும் இந்நாகரிகத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பல வகைகளில் மிக்க முன்னேற்றம் வாய்ந்த இந்நாகரிகத்திற்கு உலோகத் தொடர்பான பெயர் மட்டுமே வழங்கப்படுவதைப் பலர் விரும்பவில்லை. மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்தில் கல், ஓரளவே உள்ளதால் அதன் பொருட்டு, முதிர்ச்சியடைந்த ஒரு நாகரிகத்திற்கு கல் தொடர்பான பெயர் கொடுப்பது முறையன்று என்று சிலர் வாதிடுவதும் ஈண்டுச் சிந்திக்கப்பாலது.

மொகஞ்சதாரோவிலும், பஞ்சாபில் மாண்ட்கோமரி (Montgomery) மாவட்டத்தில் உள்ள அரப்பா (Harappa) என்னுமிடத்திலும் வாழ்ந்த மக்கட் சமுதாயங்களுக்கும், மேற்கு ஆசியப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கட் சமுதாயங்கட்குமிடையே ஒற்றுமை நிலவியது என்பதை ஆய்வாளர்கள் விளக்கியுள்ளனர். இந்தியத் தொல்லியல் வரலாற்றின் தந்தையாகக் கருதப்படும் அலெக்சாந்தர் கன்னிங்காம் (Alexander Cunningham) முதல் பல தொல்லியல் அறிஞர்கள், மொகஞ்சதாரோ பகுதியில் ஆய்வு செய்திருப்பினும், 1920 முதல் 1927 வரை இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் தலைமை இயக்குநர் சர் சான் மார்சலும் (Sir John Marshall) 1922இல், ஆர்.டி.பானர்சியும் (R.D. Banerji) நடத்திய அகழாய்வுகள் கி.மு. 300 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சிந்துவெளி நாகரிக வரலாற்றை மிகச்சிறப்பாக உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டின. இதனால் இந்தியாவின் பண்டைய பெருமை மிகுதியாயிற்று. அவ்வாராய்ச்சியில், ஈ.சே.மேக்கே (Mackay), சர் மார்ட்டிமர் வீலர் ஆகியோரும் பங்குகொண்டனர். சர் சான் மார்சல், 1931 ஆம் ஆண்டில் இலண்டனில் வெளியிட்ட மொகஞ்சதாரோவும் சிந்து சமவெளி நாகரிகமும் என்ற ஆங்கில நூல் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தது. அந்நூல் மூன்று தொகுதிகளடங்கியதாகும்.

மொகஞ்சதாரோவும் அரப்பாவும், கட்டடச் சிற்பம், கலைப் பண்பு, நகர அமைப்பு ஆகியவற்றில் மிகவும் ஒற்றுமை கொண்டனவாக இருக்கின்றன. இவ்விரு நகரங்களும், பரந்த ஒரு பேரரசின் தலைநகரங்களாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்பது அறிஞர் இசுடுவர்ட்சு பிகட் (Stuart Piggot) என்பாரின் கருத்தாகும். எவ்வாறிருப்பினும், மொகஞ்சதாரோ அகழ்வாய்விலிருந்து சிந்து சமவெளி நாகரிகம் முற்றிலும் வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு நகர நாகரிகம் என்பதையும் ஆரிய நாகரிகத்திற்கு முந்திய நாகரிகம் என்பதையும் இந்திய

மொகஞ்சதாரோ

- ஆரிய நாகரிகத்தினின்று வேறுபட்ட ஒன்று என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கட்ட அமைப்பு முறை சிந்துவெளி மக்களின் நகர நாகரிகத்தின் சிறப்புத் தன்மையைக் காட்டுகிறது.

இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவற்றுள் பின்வருவன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்ட சுட்ட செங்கல்லாலான வீடுகள் இவற்றில் அணி ஒப்பனைக் கூறுகள் இல்லை: ஆனால் கழிவுநீர் செல்லும் வழிகளும் கட்டிடத்தள அடுக்குகளும், நீர்க்குழாய்களும், முதிர்ந்த நாகரிகத்தின் வேறுசில சின்னங்களும் காணப்படுகின்றன, வளைவின்றி நேராக அமைந்த அகன்ற தெருக்கள், பொதுக் கழிப்பிடங்கள், ஒவ்வொரு வீட்டின் அருகில் கிணறு, குளியல் அறை கழிவறை, நிலத்தின் அடியில் கழிவுநீர் செல்லப் பொதுக் கழிவு நீர் வாய்க்கால்கள், அவற்றைச் சுத்தம் செய்ய ஆங்காங்கே மூடிகள் கொண்ட திறப்புகள், வீதிகளில் தெரு விளக்குகள், நகரத்துக்கு வெளியே ஓர் அரண், குடான காற்று வரக்கூடிய குளியலறை, 12 மீட்டர் நீளமும், 7 மீட்டர் அகலமும் 2.5 மீட்டர் ஆழமும் கொண்ட ஒரு நீச்சல்குளம், அக்குளத்தைச் சுற்றிலும் சிறிய குளியலறைகள், குளத்திலிருந்து தூய்மையற்ற நீர் வெளிச் செல்லவும் தூய நீர் குளத்தினுட் செல்லவும் ஏற்ற வழிகள், 46 மீட்டர் நீளமும், 25 மீட்டர் அகலமும் கொண்ட தானியக் களஞ்சியம், தொல்பொருளியல் அறிஞர்களால், பாடசாலையாகவோ, கல்லூரியாகவோ, மக்கள் மன்றமாகவோ இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படும் இரண்டு பெரும் கட்டடங்கள், பல்வகை முத்திரைகள் (Seals); யோக முறையில் அமைந்த கல்லுருவங்கள், வெண்கலத்தாலான ஒரு நடனமாடும் பெண் உருவம், களிமண்ணாலான ஆடவர், பெண்டிர், விலங்கு உருவச் சிலைகள், படைக் கலங்கள், வீடுகளில் பயன்படுத்தப் பெறும் பலவிதகலன்கள் முதலியன.

இங்குக் காணப்பட்ட முத்திரைகளில் சில சதுர வடிவமுள்ளதாகவும், சில செங்கோணப் பாங்கானதாகவும், சில நீள் உருளை வடிவானதாகவும் உள்ளன. சவர்க்காரக்கல் (Steatite), பீங்கான், தந்தம் முதலிய பலவகை மூலப்பொருள்களால் அவை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒற்றைக் கொம்பு கொண்ட விலங்கு, கூனலான எருது, புலி, யானை,

மீனை உண்ணும் நிலையிலுள்ள முதலை, பல தாவரங்கள், மனித உருவங்கள், தெய்வ வடிவங்கள் முதலியன முத்திரைகளில் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றில் சில எழுத்துகளும் உள்ளன. ஆனால் அவை தொல்லியல் அறிஞர்களுக்கும் புரியாதனவாக இருக்கின்றன.

மொகஞ்சதாரோ நகரம் வெள்ளத்தால் அழிவுற்று மறுபடியும் மறுபடியும் புதுப்பிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இத்தகைய அழிபாடும் புணரமைப்பும் 7 முறைகள் ஏற்பட்டனவாம். இங்கு ஆய்வு நடத்திய சர் சான் மார்சல் பண்டைய மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்தை ஆதிகாலம், இடைக்காலம், இறுதிக்காலம் என்று 3 பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளார். ஆதி காலப் பகுதியில் மொகஞ்சதாரோ ஒரு சிற்றூராக இருந்திருக்க வேண்டும். இடைக் காலத்தில் சுட்ட செங்கல் பயன்படுத்தப் பெற்றது. பெரிய குளமும் வேறு பல கட்டடங்களும் இடைக் காலத்துக்கு உரியன. இறுதிக் காலப் பகுதியில் நகரின் அழிவைக் காட்டும் சின்னங்கள் உள்ளன.

இந்நகரில் கோட்டைப் பகுதி என்றும், நகரப்பகுதி என்றும் பிரிவுகளிருந்தன. முன்னையதில் அரசர்களும் பின்னையதில் பொதுமக்களும் வாழ்ந்தனர். கோட்டைப் பகுதியில் அரசு தொடர்பான அலுவலகங்கள் இருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் அங்கு உள்ளன. இக் கோட்டைச் சுவர்கள் இடிந்து விழாமலிருக்க முட்டுச் சுவர்கள் (Ramparts) கட்டப்பட்டுள்ளன. கோட்டையின் கீழ்ப் பக்கத்தில் மக்களின் வீடுகள் உள்ளன. இங்குக் காணப்படும் தெருக்கள் கிழக்கு மேற்காகவும், தெற்கு வடக்காகவும் நன்கு திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கால ஆராய்ச்சி: அகழாய்வில் ஏழு படுகைகள் அல்லது அடுக்குகள் காணப்பட்டிருப்பதால், ஒவ்வொரு படுகைக்கும் இரண்டு தலைமுறைகள் வீதம் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகள், மொகஞ்சதாரோ நாகரிகக் காலமாகக் கருதப்படலாம் என்பது அறிஞர் மார்சலின் கருத்தாகும். அவர் கருத்துப்படி, சிந்து வெளி நாகரிகம் கி.மு. 3250 முதல் கி.மு. 2750 வரை நிலவியிருக்கக் கூடும் என்று தெரிகிறது. மொகஞ்சதாரோவின் தோற்றம், கலியுக ஆண்டுப்படி கி.மு. 3101 ஆகும் என்பதும் சில அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

மொகஞ்சதாரோ

கலைத்திறமை: மொகஞ்சதாரோ மக்களின் கலைத்திறமையைத் தொல்லியல் அறிஞர்கள், கிரேக்கரின் கலைத் திறமைக்கு ஒப்பிடுகின்றனர். இங்குக் கிடைத்த முத்திரைகளில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் உருவங்கள் இம்மக்களின் மிக உயர்வான கலைத் திறமைக்கும் நுண் மாண் நுழைபுலத்துக்கும் சான்றுகளாகும். உருவங்கள் யாவும் இயற்கைக்கு மாறுபடாமல் செதுக்கியிருப்பது வியத்தற்கரியதாகும். அம்மக்கள் வீடுகளில் பயன்படுத்திய கலன்கள் பகட்டற்றனவாகவும் அணி வேலைப்பாடற்றனவாகவும் உள்ளன. இவர்கள் எழுதும் முறை வலமிருந்து இடமாகவும், சில இடங்களில் இடமிருந்து வலம், வலமிருந்து இடம், என வரிக்கு வரி மாறி மாறியும் இருந்தது. இவர்கள் எழுத்து மொழி அசோகர் கால பிராமி (Brahmi) மொழியின் மூல இனத்தைச் சார்ந்தது என்பது பேராசிரியர் இலாங்டன் (Langdon) என்பாரின் உறுதியான முடிவாகும். ஆனால், சிந்து வெளி மக்களின் மொழியைப் பற்றிய ஆய்வு இப்பொழுதும் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. இவர்கள் எழுத்து தெளிவாக அறியப்படுமானால், இவர்கள் நாகரிகம் பற்றிய பல்வேறு சிக்கல்கள் தீர்ந்து விடும். இம்மொழி ஆராய்ச்சியில், ஈடுபட்ட ஈராசு பாதிரியார் (Father Heras) தி.என். இராமச்சந்திரன், ஐராவதம் மகாதேவன், அரான்சி (Hronzy), அண்ட்டர் (Hunter), பிரணநாத்து (Prananath) முதலியோர் பற்பல கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். இராமச்சந்திரன், அரான்சி, பிரணநாத்து ஆகியோர் சிந்துவெளி மொழி, இந்திய-ஆரிய மொழியைச் சேர்ந்தது என்று கூறுவர். ஆனால் ஈராசு பாதிரியார், அது திராவிட மொழியின் முன்னுருவம் (Proto-Dravidian) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓவிய முறையும் (Picto-graphic), ஒலி முறையும் (Phonetic) இணைந்துள்ள சிந்துவெளி எழுத்து பற்றி நடைபெற்று வரும் ஆராய்ச்சியின் முடிவு மொகஞ்சதாரோ நாகரிகத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

சமயம்: மொகஞ்சதாரோ மக்களின் சுடுமண்ணாக்கச் சிலைகளில் (Terracotta figurines) தாயாக உள்ள பெண் கடவுளர் சிலைகள் மிகுதியாக உள்ளன. அக்கடவுளுக்கு மக்கள் நரபலி தந்து அதன் மூலம் மகிழ்ச்சி அளிக்க முற்பட்டனர். நான்கு விலங்குகளால் சூழப்பட்டு யோக நிலையில் மூன்று முகங்களுடன் அமைந்த பசுபதி உருவம் ஒரு முத்திரையில் இருப்பதால், சிவவழிபாடு மொகஞ்சதாரோவில் நிலவியது

என்பது அறியப்படுகிறது. மேலும் இலிங்க வழிபாடும் அக்காலத்தில் இருந்தது. பசுபதி கடவுளுக்கு ஆதியில் இருந்த கொம்புகளே பிற்காலத்தில் திரிகுலமாக வரையப்பட்டன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும். மொகஞ்சதாரோ மக்கள் மரங்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் மரியாதை செலுத்தினர். நீர், புனிதமாக்கும் தன்மை கொண்டதென்ற கருத்தும் நீராடல் முக்கிய கடமையாகும் என்பதும் அம்மக்களால் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தன. பொதுமக்களால் இன்று அறியப்படும் இந்து சமயத்தின் மூலத் தொடக்கத்தைச் சிந்துவெளியில் காணலாம் என்று பேராசிரியர் ஆர். சத்தியநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சமூக வாழ்க்கை: இங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உலோகங்களும் மணிக்கற்களும், அக்கால மக்கள், மேற்கு ஆசியாவுடனும், கங்கைச் சமவெளிப் பகுதியுடனும், தென்னிந்தியாவுடனும் வாணிகம் நடத்தி வந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அக்கால மக்கள் அணிகலன்களை மிகுதியாக அணிந்தனர். ஒட்டியாணம், தோடு, காற்சிலம்பு, கழுத்தாரம் (Necklace), மோதிரம், காப்புவளை (Armlet) முதலிய அணிகலன்கள் மிகுதியாக விரும்பப் பெற்றன. அவை, தங்கம், வெள்ளி, சங்கு, செம்பு, சுடுமண் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்டன. சில சமயங்களில் பெண்டிர் வளையல்களைத் தம் அக்குள் வரை கைகளில் அணிந்தனர். பகடை, விளையாட்டும், கோலிக்காய் (Marble) விளையாட்டும் மக்களால் விரும்பப்பட்டன. 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64 என்ற முறையில் ஈரிணை அளவுமுறையும் (Binary measurement) பதின்சுறான (Decimal) எண்மான முறையும் பழக்கத்தில் இருந்தன. கோடரி, ஈட்டி, கவண் (Sling) முதலிய போர்க்கருவிகளை மக்கள் பயன்படுத்தினர். இரும்பைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆதலால் இவர்களிடம் போர்க்கவசம் அணிந்து கொள்ளும் பழக்கம் இல்லை.

கோதுமை, வாற்கோதுமை, மாட்டிறைச்சி, ஆட்டிறைச்சி, பன்றி இறைச்சி, கோழி, மீன் முதலியன மக்களால் உண்ணப்பட்டன. பருத்திப் பஞ்சு நூற்றல், வேளாண்மை, வாணிகம் முதலிய முக்கிய தொழில்களில் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் பழக்கமும், எரிக்கும் பழக்கமும் நிலவின. மக்களிடம் மயிரை மழித்துக் கொள்ளும் பழக்கமும், உதட்டுக்குச் சாயம் தடவிக் கொள்ளும் வழக்கமும், ஒப்பனைப் பொருள்களைக்

கொண்டு அழகுசெய்து கொள்ளும் பழக்கமும் இருந்தன. அவை அனைத்தையும் பார்க்கும்போது, மொகஞ்சதாரோ மக்கள், உண்மையில் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் தானா? என்ற ஐயம் யாவருக்கும் ஏற்படுவது இயற்கை.

இந்நாகரிகம் எவ்வாறு அழிவுற்றது என்பதைப் பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள. புதிய இனத்தவர் வெளியிலிருந்து வந்து இவர்களை அழித்தனர் என்று ஒரு சாராரும், இயற்கையின் சீற்றத்தால் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டு மொகஞ்சதாரோ அழிவுற்றது என்று வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். இரண்டு வகைக் கருத்துகளும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கன.

-தெ.பா.

துணை நூல்கள்

Dikshit, K. N., Pre-historic Civilization of the Indus Valley, London, 1939.

Heras, H., Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture, London, Vol I (1953).

Mackay, E., The Indus Civilization (London), 1935.

Marshall, J., (Ed.), Mohenjo-Daro and the Indus Civilization. Vols I, II and III, London, 1931.

மொகலாயர்: இந்தியாவை ஆட்சிபுரிந்த அரச மரபினருள் ஒரு குலத்தவர். இவர்களது ஆட்சி கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் இந்தியாவில் நிலை பெற்றிருந்தது. மொகலாய (Mughal) அரசு கி.பி.1526-இல் நிறுவப்பட்டதால், ஆப்கானியரின் ஆட்சி வட இந்தியாவின்னிறும் அகன்றது. மொகலாயரது ஆட்சிக் காலம், இந்திய வரலாற்றில் புதியதோர் காலக் கட்டத்தை உருவாக்கியது. இவர்களது ஆட்சியின் விளைவாக இந்தியாவின் கலை, பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகிய யாவும் மொகலாய முறையுடன் கலந்தன.

மொகலாயப் பேரரசை இந்தியாவில் நிறுவிய பெருமை பாபரைச் சாரும். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த பாபர் (கி.பி. 1526-1530) பானிப்பட்டுப்

போர்க்களத்தில் இப்ராகிம் லோடியை வென்று, இந்தியாவில் மொகலாயர் ஆட்சிக்கு அடிக்கல் நாட்டினார். ஆயினும் கி.பி. 1526 முதல் 1556 வரை இந்நாட்டின் மொகலாயருக்கும் ஆப்கானியருக்கும் இடையே கடுமையான ஆதிக்கப் போட்டி நடைபெற்றது. பாபரால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய துருக்கியின் ஆட்சி, அவர் மகனான உமாயூனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 1530-40, 1555-56) தோன்றிய ஆப்கானிய மறுமலர்ச்சியால் அழிவுற்றது. மொகலாயர் எழுச்சி வரலாற்றில், பாபர் ஆப்கானியரை ஒடுக்கியமையை முதல் படிநிலையாகக் (கி.பி. 1526-30) கொள்ளலாம். இரண்டாம்படி நிலையில் (கி.பி. 1530 - 1540) உமாயூனின் தோல்வியும், அவர் சூர் வமிசத்துச் செர்சாவினால் இந்தியாவின்னிறும் துரத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சியும் இடம் பெறுகின்றன. மூன்றாம் படிநிலையில் (கி.பி. 1545 - 1556) உமாயூனால் மீண்டும் மொகலாய ஆட்சி நிறுவப்பட்டதும், அக்பரால் (கி.பி. 1556-1605) அது மீண்டும் வலிமைப்படுத்தப்பட்டதும் அறியப்படுகின்றன. எனவே, பாபர் மொகலாயப்பேரரசை நிறுவினாலும், உண்மையான நிறுவனர் (Real founder) மாமன்னர் அக்பரேயாவர்.

இரண்டாம் பானிப்பட்டுப் போரினால் அக்பரால் நிலை நிறுத்தப்பட்ட மொகலாய அரசு, கி.பி 1761 இல் நடைபெற்ற மூன்றாம் பானிப்பட்டுப் போரில், ஆப்கானியரிடம் மொகலாயர் தோற்றதால் வலுக்குன்றியது. வலுவிழந்த இந்த அரசும் கி.பி. 1857 இல் நிகழ்ந்த சிப்பாய்க் கலகத்திற்குப் பின் ஆங்கிலேயரால் அகற்றப்பட்டது. அதனால் மொகலாயரது ஆட்சி இந்நாட்டில் 331 ஆண்டுகள் நடைபெற்றதென்றறியப்படுகிறது. அவ்வுருக்கிப்பிற்குப் பின்னர் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலம், மொகலாயர் வலிமை குன்றிய நிலையிலேயே இருந்தனர்.

அக்பரின் ஆட்சிக் காலத்தில் மொகலாயப் பேரரசு வடஇந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் ஆப்கானித்தானத்தின் பெரும் பகுதியிலும் பரவியது. சிறந்த ஆட்சி முறையை நிறுவிய இவர், நாட்டில் அமைதியை நிலை நாட்டிக் கலை, கல்வி ஆகியவற்றைப் பேணிக்காத்தார். இவரது சமரச சமயக் கொள்கை மொகலாயப் பேரரசு வளரத் துணை புரிந்தது. அக்பரை அடுத்து அரியணையேறிய அவர் மகனான சகாங்கீரின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 1605 - 1627) பேரரசு விரிவுபடுத்தப்படவில்லை. ஆயினும்

ஓவியக் கலை உச்ச நிலையை எய்தியது. சகாங்கீரின் மகனான சாசகானின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 1628 - 1658) கட்டடக் கலை உச்ச நிலையை அடைந்தது. இவரது காலம் மொகலாயக் கட்டடக் கலையின் பொற்காலம் ஆகும். இவர் தம் மனைவியின் நினைவாக அமைத்த தாசுமகால் தலைசிறந்த கலைப்படைப்பு ஆகும்.

ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக் காலம் இந்தியாவை ஆட்சி புரிந்த அவுரங்கசீபு (கி.பி. 1658-1707) காலத்தில் மொகலாயப் பேரரசு வடக்கே காசுமீரத்திலிருந்து தெற்கே தஞ்சாவூர் வரையிலும், மேற்கே வடமேற்கு எல்லையிலிருந்து கிழக்கே அசாம் வரையிலும் பரவியிருந்தது. இப்பேரரசு கி.பி. 1690 அளவில் பரந்து விரிந்ததாக உச்ச நிலையில் இருந்தது. அவுரங்கசீபின் மதவெறியின் காரணமாக நாட்டில் பல கலகங்கள் தோன்றின. வடகிழக்கிலும் வடமேற்கிலும் புரட்சிகள் தோன்றின. மராட்டிய சிவாசி கிளர்ந்தெழுந்தார். இவரது தக்காணப் படையெழுச்சி பேரரசை வலுவிழக்கச் செய்தது.

வீழ்ச்சி: அவுரங்கசீபு மொகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தார். இவருக்குப் பின்னர் ஆட்சியை மேற்கொண்டவர்கள் (கி.பி. 1707 - 1857) திறமையற்றவர்கள். அரசரிமைப் போர்களும் மன்சப்தாரி முறையும், ஆரவாரமிக்க ஆடம்பர வாழ்க்கையும், பொருளாதாரச் சீர்கேடும், நாதிர்சா, அகமதுசா அப்தாலி முதலானோரின் படையெழுச்சிகளும், இராசபுத்திரர், சீக்கியர், மராட்டியர், சாட்டுகள், சத்னாமிககள் ஆகியோரின் எதிர்ப்புகளும், சமயப்பூசல்களும், மொகலாயப் படையின் தரக்குறைவும் பேரரசை அழிவுப் பாதைக்குக் கொண்டு சென்றன. இந்து முசுலீம் ஒருமைப்பாட்டுக் காலமாக விளங்கிய அக்பரது ஆட்சிக்காலம் மொகலாய வரலாற்றின் பொற்காலம். சாசகானும் அவர் பின்னோரும் சமய வெறியில் சிக்குண்டனர். சியா பிரிவினரான மொகலாயர், சுன்னி பிரிவினரையும் மற்றோரையும் வெறுத்துத் தண்டித்தனர். மொகலாயர் வலிமைமிகு கப்பற் படையைக் கொண்டிராததும் பெருங்குறையே.

மொகலாயரது அரசு கி.பி. 1857 இல் வீழ்ந்த போதிலும், அவர்களது ஆட்சித்துறையின ஒருசில பண்புகளும், இந்திய மொழியுடன் கலந்துவிட்ட பாரசீகச் சொற்களும், அவர்தம் இலக்கியப் படைப்புகளும்,

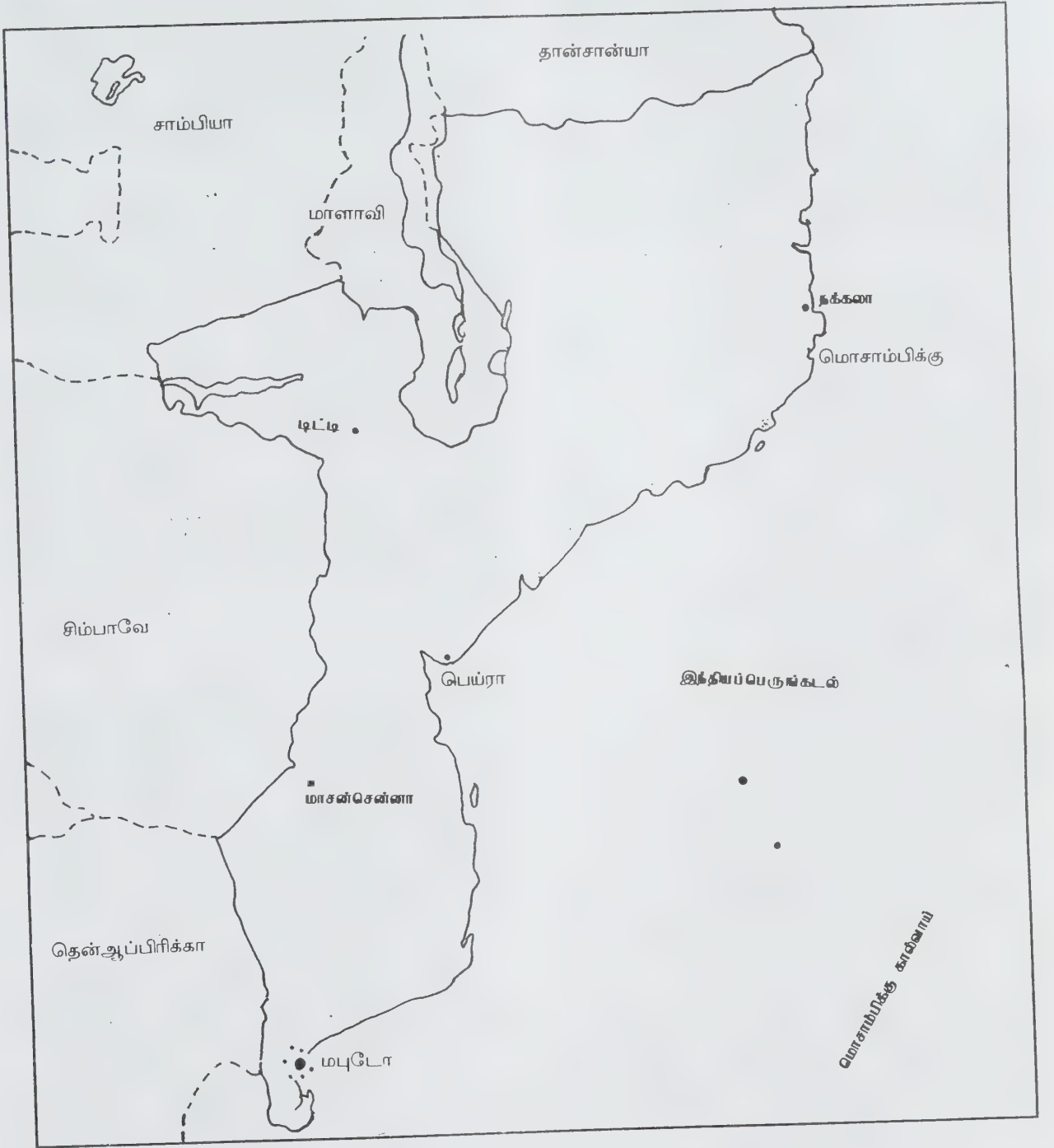
பூங்காக்களும் நகரங்களும், ஓவியங்களும், கட்டடங்களும், கலைப் படைப்புகளும் இன்றுங்கூட அவர்களை நினைக்கத் தூண்டுகின்றன. அவற்றுள் ஆக்ரா கோட்டை, திவானி ஆம், திவானி காசு, முத்து மசூதி, சும்மா மசூதி, தாசுமகால், மசூதிகள், கல்லறைகள் ஆகியவை முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. எங்கிருந்தோ வந்த மொகலாயர் இந்திய வரலாற்றில் சிறப்பானதோர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதுடன், இந்தியச் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலும் பிரிக்க இயலாது ஒன்றிவிட்டனர்.

- ம. இ.

மொசாம்பிக்கு: ஆப்பிரிக்காவின் தென்கிழக்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள இந்நாடு மொசாம்பிக்கு மக்கள் குடியரசு (People's Republic of Mozambique) எனப்படுகிறது. இது கி.பி. 1500 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1975 வரை போர்ச்சுகலின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பிறகு விடுதலை பெற்றது. இதன் தலைநகரம் மபுடோ (Maputo). ஆட்சிமொழி போர்ச்சுகிசு. மக்கள் இணைப்பு மொழி சுவாகிலி (Swahili).

தட்பவெப்பம், மழை: வெப்ப மண்டலப் பகுதியிலுள்ள இந்நாட்டில் வெப்பமும், மழையும் இடத்திற்கிடம் மாறுபடுகின்றன. மபுடோவில் வெப்பநிலை சனவரியில் 25.6 பாகை செலசியசு, சூலையில் 18.3 பாகை செலசியசு, ஆண்டு மழை 760 மி.மீ.. பெய்ராவில் (Beira) வெப்பநிலை சனவரியில் 27.8 பாகை செலசியசு, சூலையில் 20.6 பாகை செலசியசு, ஆண்டு மழையின் அளவு 1522 மி.மீ. பரப்பளவு 7,99,380 சதுர கி.மீ.. கிழக்கில் இந்தியப் பெருங்கடல், தெற்கில் தென்ஆப்பிரிக்கா, தென்மேற்கில் சுவாசிலாந்து (Swaziland), மேற்கில் தென் ஆப்பிரிக்காவும் சிம்பாவேயும் (Zimbabwe), வடக்கில் சாம்பியா (Zambia), மாலாவி (Malawi), தான்சானியா (Tanzania) ஆகிய நாடுகளும் இதன் எல்லைகளாகும்.

மக்கள்: இந்நாட்டின் மக்கள் 1,41,41,560 (1982). பண்டு மொழிபேசும் ஆப்பிரிக்க நீக்கிரோக்களும், அரேபியரும், ஐரோப்பியரும், சீல போர்ச்சுகீசியரும், கலப்பு இனத்தவர் பலரும், பாகிசுதானியரும் இந்நாட்டில் வாழுகின்றனர்.

மொசாம்பிக்கு

மொழி: நீக்கிரோக்கள் பண்டு மொழியைப் பேசுகின்றனர். போர்ச்சுகீசிய மொழியும் சிலரால் பேசப்படுகின்றது. வணிகத்திற்காக ஆங்கிலமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சமயம்: இங்குள்ள மக்களுள் 60 விழுக்காட்டினர் இந்நாட்டுப் பழைய சமயத்தையும், 18 விழுக்காட்டினர் கிறித்தவ சமயத்தையும், (பெரும்பாலும் உரோமன் கத்தோலிக்கர்), 16 விழுக்காட்டினர் இசுலாமிய சமயத்தையும், பிறர் மற்றவற்றையும் பின்பற்றுகின்றனர்.

பொருளாதாரம்: இது ஒரு வேளாண்மை நாடு, மக்கள் தொகையில் 90 விழுக்காட்டினர் சிற்றூர்களில் வாழ்கின்றனர். இந்நாட்டின் துறைமுகங்களையும், இருப்புப் பாதைகளையும் தென்ஆப்பிரிக்காவும், மாலவி (Malawi)யும் பயன்படுத்துவதால் அதிச வரவாய் கிடைக்கின்றது. இந்நாட்டு மக்கள் பலர் தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள சுரங்கங்களில் வேலை செய்து பொருள் ஈட்டுகின்றனர். நாட்டின் முக்கிய விளைபொருள்கள் தேங்காய், முந்திரி, பருத்தி, கரும்பு, மூங்கில், பேரிச்சை முதலியனவாம். மேலும் இங்குத் தானியங்கள், வாழை, காய்கறி, சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கு ஆகியவை பயிரிடப்படுகின்றன. இந்நாட்டில் நிலக்கரி அதிகம் கிடைக்கின்றது. மற்றும் சிறிதளவு அலுமினிய மண்வகை (Bauxite), தங்கம், கரும் பொன்மம் (Titanium), இரும்புத்தாது, இயற்கை வாயு ஆகியவை உள்ளவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்டில் தொழிற்சாலைகள் குறைவு. மபுடோவைச் சுற்றிச் சிமெண்டு, செங்கல், துணிகள், இரப்பர் ஆகியவற்றைத் தயாரிக்கும் தொழிற் சாலைகள் உள்ளன. இந்நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்கள் தென் ஆப்பிரிக்கக் குடியரசிலிருந்தும், செருமானியக் கூட்டாட்சிக் குடியரசிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. இது நிலக்கரி, மீன், முந்திரி, தேயிலை, பருத்தி நூல்கள், சர்க்கரை, பாறை எண்ணெய், மரம், சிமெண்டு ஆகியவற்றை ஏற்றுமதி செய்கின்றது.

கல்வி: இந்நாட்டில் 1983இல் 8,528 தொடக்கப் பள்ளிகளில் 1,402,541 மாணவர்களும், 136 உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 1,06,975 மாணவர்களும் பயின்றனர். முதியோர் கல்வி நிலையங்களில் 5,00,000 பேர் சேர்ந்திருந்தனர். மாண்ட்லேன் பல்கலைக்கழகத்தில் 1984 இல் 2,500 மாணவர்கள் இருந்தனர்.

வரலாறு: இந்நாட்டில் கி.மு. 4000 ஆண்டுகளிலிருந்து மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பண்டு மொழி பேசும் மக்கள் கி.பி. 100 இல் இங்குக் குடியேறினர். அரேபியர் கி.பி. 800-ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்து இங்கு வாழத் தொடங்கினர். இந்நாட்டை வாசுகோடகாமா கி.பி. 1498 மார்ச்சு 2 இல் கண்டுபிடித்ததிலிருந்து போர்ச்சுகீசியர் குடியேறத் தொடங்கி, கி.பி. 1505 இல் ஒரு வாணிக நிலையத்தை ஏற்படுத்தினர். பின்னர் இது அடிமை வணிக மையமாக மாறியது. ஐரோப்பிய நாடுகள் கி.பி. 1885 இல் ஆப்பிரிக்க நாடுகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டபொழுது இதனை ஒரு போர்ச்சுகீசியக் குடியேற்றமாக ஏற்றுக்கொண்டது. அதன் பின்னரே இது முன்னேறத் தொடங்கி, போர்ச்சுகீசியர் அதிக அளவில் இங்குக் குடியேறினர். இந்நாட்டு மக்கள் 1950 ஆம் ஆண்டுகளில் போர்ச்சுகீசிய ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கத் தொடங்கி, 1961 இல் பிரிலிமோ (Frelimo) கட்சியைத் தொடங்கினர். அது 1964 இல் கொரில்லா இயக்கமாக மாறி அந்நிய ஆட்சிக்கு எதிராகப் பத்து ஆண்டுகள் போராடிய பின் 1974 இல் அந்நாட்டிற்கு விடுதலை வழங்கப் போர்ச்சுகல் இணங்கியது. இறுதியில் 1975 சூன் 25 ஆம் நாள் இந்நாடு விடுதலைபெற்றது; மக்கள் குடியரசாக மலர்ந்தது.

- சி. இ. பொ.

மொடேனா: இத்தாலியின் வடக்கு மத்திய பகுதியில் உள்ள மொடேனா (Modena) மாநிலத்தின் தலைநகர். இது பனாரோ (Panaro) ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ளது. இது வேளாண்மை, வணிகம், தொழில்கள் ஆகியவற்றின் சிறந்த மையமாக விளங்குகிறது. இங்குச் செய்யப்படும் பொருட்களுள் முக்கியமாக, உந்து வண்டிகள், செருப்பு இயந்திரப் பகுதிகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வரலாறு: இந்நகரம் பண்டைய உரோமானிய வரலாற்றில் சிறப்புற்றிருந்த எட்ரஸ்கர் (Etruscans) வாழ்ந்த இடமாகும். உரோமானியக் குடியேற்றமாகக் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்ட மொடேனா கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் தன்னாட்சி உரிமை பெற்ற ஒரு நகரமாகத் திகழ்ந்தது. பெராராப் (Ferrara) பகுதியைச் சேர்ந்த எசுதே (Este) பிரபுக் குடும்பத்தினர், கி.பி. 1288 இல் இந்நகரைப் பெற்றனர்.

பிறகு கி.பி. 1452 இல் இது ஒரு கோமகனாட்சிப் பகுதியாக (Duchy) வளர்ச்சியுற்றது. எசுதே குடும்பத்தினரின் ஆட்சி இங்கு உறுதி பெற்றது. இக்காலப் புதிய அரசியலமைப்பின்படி, மொடேனா தன்னாட்சி பெற்ற ஒரு நகரமாக விளங்குகிறது. இதன் மக்கள் தொகை 178, 985 (1983).

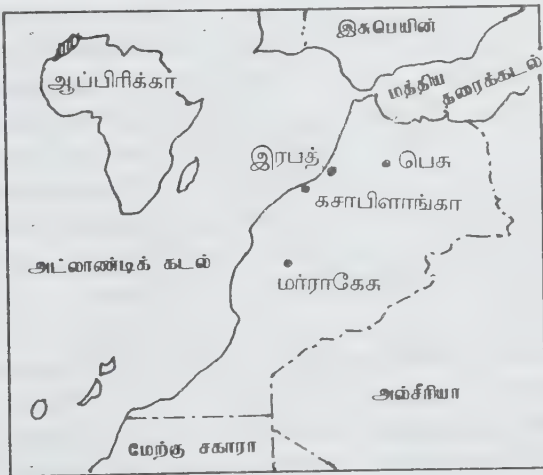
-தெபா.

மொராக்கோ: மொராக்கோ நாடு அரபு மொழியில் அல் மம்லகா அல் மக்ரீபியா (al-Mamlaka al-Maghrebia) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. மேற்கத்திய அரசு என்பது அதன் பொருளாகும்.

வடக்கு ஆப்பிரிக்காவில் மலைப்பாங்கான பகுதியில் அமைந்துள்ள இச்சிறியநாடு, சிப்ரால்டர் கடற்காலின் குறுக்கே இசுபெயினுக்கு ஏறத்தாழ 14 கி.மீ. தொலைவில் இருக்கிறது.

மொராக்கோ (Morocco)வின் மேற்குப் பகுதியில் அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலும், வடக்கிழக்கில் மைய நிலக்கடலும், தெற்கில் அல்சீரியாவும், தென்மேற்கில் மேற்குச் சகாராவும் எல்லைகளாக விளங்குகின்றன.

இதன் பரப்பு 445050 ச.கி.மீ. ஆகும். இதன் தலைநகரம் இரபத் (Rabat). பெசு, மெக்னசு, மர்ராகேசு ஆகியன முந்தைய தலைநகர்கள். தாஞ்சியர் (Tangier) 1961 முதல் கோடைக் காலத் தலைநகரமாக விளங்கி வருகிறது. கசாபிளாங்கா (Casablanca) இந்நாட்டிலுள்ள நகரங்களில் பெரியதாகும்.

மொராக்கோ

நாடும் வளங்களும்: மொராக்கோ, இரிபு, இரார்பு, அவோசு, சோவ்சு, கிழக்கு மொராக்கோ என ஐந்து மண்டலப் பகுதிகளைக் கொண்டது. இரிபு நீர் வளமிக்க மலைப்பகுதி. இரார்பு மேய்ச்சல் நிலப்பகுதி. அவோசு என்பது நகரப்பகுதி. மக்கள் தொகை நெருக்கமாக உள்ள பகுதி சோவ்சு ஆகும். கிழக்கு மொராக்கோ பாலைவனத் தாக்கமான பகுதி. நகரங்கள், கடற்கரை நகரம், அரசர் நகரம், அங்காடி நகரம் என மூன்று பிரிவுகளாக விளங்கின. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப் பாணியைப் பின்பற்றியது. இது எரியகி (Phosphate) வளம் மிக்க நாடு.

மக்கள் தொகை: மக்களில் நூற்றுக்கு நாற்பது பேர் அரேபியர்; இருபத்தைந்து பேர் பெர்பர்கள்; இருபது பேர் மூர்கள்; ஏனையோர் இவர்களல்லாத மக்களாவர். பெர்பர்கள் மலைப்பகுதிகளிலும், அரேபியர்களும் மூர்களும் சமவெளியிலும் பாலைவனப் பகுதியிலும் வாழ்கின்றனர். இந்நாட்டவருள் 5,000,000 பேர் நகரங்களில் வாழ்ந்தனர் (1970). பெரும்பாலானோர் பிரான்சிற்ருக் குடி பெயர்ந்தனர். மொராக்கோவின் மக்கள் தொகை 21.16 மிலியன் (1984).

மலைகள்: வறட்சியான பாறைகள் கொண்ட அட்லாசு மலை மொராக்கோவெங்கும் விரவி உள்ளது. நாட்டின் உயர்ந்த மலைச்சிகரமான தெளப்கவு 4166 மீட்டர் உயரமானது. வடமேற்கில் உள்ள மலை குறுகலான அட்லாண்டிக்கு, மத்திய நிலக்கடல் கரைகளின் சமவெளியை ஒட்டிச் செல்கிறது. தென்மேற்கில் மலைகள் சகாராவிற்கு அருகில் அமைந்துள்ளன.

ஆறுகளும் குளங்களும்: அட்லாசு மலையிலிருந்து தோன்றும் கிர், சிசு (சட்ச்), கிரா முதலிய ஆறுகள் சிறியன. அவை பாலைப் பகுதியில் வற்றிவிடுகின்றன. செளசு, தென்சிப்ட்டு அவ்மர், இரிபியா முதலான ஆறுகள் மலைகளில் தோன்றிச்சென்று அட்லாண்டிக்கில் கலக்கின்றன. மொராக்கோவிலேயே நீளமான மௌலவ்யா நீளமான நதியாகும். அட்லாசு மலைத்தொடரில் தோன்றி மத்திய நிலக் கடலில் கலக்கிறது. இந்நாட்டின் சிறிய ஏரிகள் கோடையில் வற்றிவிடுகின்றன. மழைவளம் பருவ காலங்களைப் பொறுத்தே அமைகிறது. அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலில் இருந்து வீசும் குளிக்காற்று கடற்கரைச் சமவெளிகளில் குளிர்ந்த காற்றை அளிக்கிறது.

மக்கள் வாழ்க்கை:

மொழி: மொராக்கோவின் அலுவல் மொழி அரபு ஆகும். பெர்பர் இனத்தவரால் பல்வேறு பெர்பர் மொழிப் பிரிவுகளைப் பேசுகின்றனர். வாணிகத்திற்கும், அரசியலுக்கும் பிரெஞ்சும் இசுபானிய மொழியும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பெர்பர்களின் மொழியில் அராபி மொழியின் செல்வாக்கு அதிகம். நீக்ரோக்கள் மிகச் சிறுபான்மையினர்.

சமயம்: பெரும்பாலான மக்கள் மாலிக்கைட்டு, இசுப்பிரிவினைச் சேர்ந்த சன்னி முசுலிம்கள் ஆவர். பிரான்சு ஆட்சிக் காலத்திலும் இன்றும் இசுலாமிய சமயம் மொராக்கோவில் செல்வாக்குடன் விளங்குகிறது. சமயச் செல்வாக்கினால் பெண் கல்வி பின்தங்கியுள்ளது.

வாழ்க்கை முறை: பொதுவாக ஒன்று முதல் மூன்று குழந்தைகள் வரை உடைய குடும்பமாகவே மக்கள் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. நகரங்களில் வாழ்வோர் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் வாழ்கின்றனர். அவ்வீடுகள் வெப்பத்திலிருந்து காக்கும் வகையில் சாரளங்கள் இல்லாதவை. நகரங்களுக்கு வெளியே பெர்பர்கள் மிகவும் வறுமையான நிலையில் முரட்டுத் துணிபால் வேயப்பட்ட குடிசைகளில் வாழ்கின்றனர்.

ஐரோப்பியர் உயர்ந்த மாளிகைகளில் வாழ்கின்றனர். மலைப்பகுதி வீடுகள் ஒன்றன் மீது ஒன்றாக அமைந்துள்ளன. பெரும்பாலான மொராக்கோ மேற்பர்கள் கம்பளி, ஆட்டு உரோமம் ஆகியவற்றைக் கலந்து உருவாக்கப்பட்ட கூடாரங்களில் வாழ்கின்றனர்.

பொழுதுபோக்கு : வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல் முதலியன இங்குள்ளோரின் பொழுது போக்குகள் ஆகும். அவர்கள் கூடைப்பந்து, மற்போர், குதிரையேற்றம் முதலான விளையாட்டுகளிலும் ஈடுபடுவர்.

நகர வாழ்க்கை: காசபிளாங்கா, பெசு, மெக்னசு, மர்ராகேசு ஆகிய நகரங்களே 100,000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகை உடையன. பெரிய நகரங்களில் உள்ள அராபிய, யூதப் பிரிவு அகெட்டா எனவும், அரேபிய, மூர் பிரிவு மெதினா எனவும் கூறப்படுகின்றன.

ஐரோப்பியர்கள் பொதுவாகப் புதிய கட்டடங்கள், அகன்ற தெருக்கள், அழகிய பூங்காக்கள் ஆகியவற்றைக் கூடிய பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளனர். மெதினாவிலும், அகெட்டாவிலும் சிறிய பழைய கட்டடங்கள் நெருக்கமாக உள்ளன. செளக்குகள் அல்லது திறந்த வெளி அங்காடிகளில் வணிகர்கள் உணவு, உடை, அணிகலன்கள் முதலான பொருள்களை விற்பனை செய்கின்றனர்.

பொருளாதார வாழ்க்கை: மொராக்கோ வேளாண்மைக்கு முதன்மை அளிக்கும் நாடு. நாட்டின் வருமானத்தில் 16 விழுக்காடு வேளாண்மை, தொழில் ஆகியவற்றின் வழியே கிட்டுகிறது. தொழில் வளர்ச்சி 1977 வரை மிதமாகவே இருந்தது. எரியகி ஏற்றுமதியாலும் சுற்றுலாப் பயணிகள் வருகையாலும் அயல் நாட்டுச் செலாவணி கிட்டுகிறது. இந்நாட்டின் பிராங் என்ற நாணயம் கி.பி. 1958 வரை பிரான்சின் பிராங்கு என்ற நாணயத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. திருகாம் என்ற நாணயம் கி.பி. 1960 இல் அறிமுகமாயிற்று.

அமெரிக்கா, உருசியா ஆகிய நாடுகளுக்கு அடுத்ததாக எரியகி (Phosphate) உண்டாக்கும் நாடு மொராக்கோ ஆகும். ஈயம், பித்தளை, தகரம், கோபால்டு முதலிய தாதுப் பொருள்களும் கிடைக்கின்றன. உணவுப் பொருள் பதப்படுத்தும் தொழில், புகையிலை ஏற்றுமதி ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. இங்கு மிகுதியான பரப்பில் பயிரிடப் பெற்றாலும் உணவுப் பொருள் இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலையிலேயே உள்ளது. இங்கு 6,00,000 டீன்கள் தொழிற்சாலைகளிலும், ஈங்கங்களிலும், துணி ஆலைகளிலும், உணவுப் பொருள் பதப்படுத்தும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். காட்டு வளம் நிரம்ப உள்ளது. கார்க்கு, ஆலிவு, ஊசியிலை, அருகன், சேடார், ஓக்கு முதலிய மரங்கள் எரிபொருள், விலங்கு உணவு ஆகியவற்றை அளிக்கின்றன. கோதுமை, பார்லி, அவரை, தானிய வகைகள், பேரீச்சை, திராட்சை, புல்லரிசி முதலானவை பயிரிடப்படுகின்றன.

நிலக்கரி, பாறையெண்ணெய், துணிவகைகள், உணவுப் பொருள்கள், பால் பொருட்கள், தேயிலை, கோதுமை ஆகியன இறக்குமதிப் பொருள்கள். உலர்ந்த அவரை, பார்லி, எலுமிச்சை, பட்டாணி, மீன், எரியகி, தக்காளி,

கம்பளி ஆகியன ஏற்றுமதிப் பொருள்கள்.

போக்குவரத்து சாலைப்போக்குவரத்து 24,960 கி.மீ. அமைத்ததில் 21640 கி.மீ. தொலைவுள்ள பகுதியே சிறந்ததாக அமைந்துள்ளது. ஆப்பிரிக்காவிலேயே நீண்ட நெடுஞ்சாலை இங்குதான் உள்ளது. இருப்புப்பாதை போக்குவரத்து 1963 இல் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டது. இங்குப் புதிய துறைமுக வசதி உள்ளது. காசுபிளாங்கா, இரபட்டு, தாஞ்சியர் ஆகிய இடங்களில் தலைமை வானூர்தி நிலையங்கள் உள்ளன. அரசுக்குச் சொந்தமான வானூர்தி நிறுவனம் அப்போக்குவரத்தை நடத்துகிறது. தொலைத் தொடர்பு அமைப்புகள் அரசின்கீழ் இயக்குகின்றன. இரண்டு விழுக்காடு மக்கள் தொலைபேசி வாய்ப்புப் பெற்றுள்ளனர் பிரான்சு, இசுபெயின், இங்கிலாந்து முதலான நாடுகளுடன் நேரடித் தொலைபேசித் தொடர்பு கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது.

மொராக்கோ தேசிய வானொலி 1931 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டது. தொலைக்காட்சி 1952 இல் அறிமுகமாயிற்று. விடுதலைக்குப் பின் சிறிது காலம் நிறுத்தி வைக்கப்பெற்று 1962 இல் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கியது.

சமுதாயம், பண்பாடு: பெர்பர்கள் கிராமப்புற வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டவர்கள். அவர்கள் கெயிச்சுகளினால் ஆளப்பட்டனர். பெர்பர்களுக்கும், அரேபியர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு முன்னவர்கள் மலைப்பகுதியிலும் பின்னவர்கள் சமவெளிகளிலும் வாழ்வதே ஆகும்.

அரசியல் இயக்கங்கள்: இந்நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையில் தொழிலாளர் சங்கங்கள் முதன்மைப் பங்கு வகிக்கின்றன. மொராக்கோ தொழிலாளர் சங்கம் MLU 1953 இல் நிறுவப்பட்டது. அது தொடக்கத்தில் சட்ட விரோத அமைப்பாகக் கருதப்பட்டது. அதில் பிளவு ஏற்பட்டு 1959 இல் இசுதிக்கலால் கட்சி என ஒன்று ஏற்பட்டது. அதிலும் பிளவு ஏற்பட்டு வேறொரு கட்சி ஏற்பட்டது.

அரசு: அரசர் தம் மகனைக் தம் வாரிசாக நியமிக்கலாம். அரசரால் பதினொண்மரைக் கொண்ட

அமைச்சரவை நிறுவப்படுகிறது. அரசருக்கு உதவிட 76 உறுப்பினர் கொண்ட தேசிய அவையும் நிறுவப்படுகிறது. மூன்று வகையான நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. முசுலீம்கள், யூதர்கள் ஆகியோருக்குத் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களன்றிச் சமயச் சார்பற்ற நீதிமன்றங்களும் உள்ளன.

வரலாறு: இப்போது மொராக்கோ அரசின் பகுதியாக விளங்குவது பண்டைக் காலத்தில் காந்தேசுப் பேரரசின் பகுதியாக விளங்கியது. காந்தேசு உரோமானியரால் கி.மு. 146 இல் வெற்றி கொள்ளப் பெறவே மொராக்கோ உரோமானியப் பேரரசின் மொளரிடானியா மாநிலத்தின் பகுதிகளில் ஒன்றாயிற்று.

உரோமானியப் பேரரசு வீழ்ச்சிக்குப்பின் கி.பி. 400 இல் பெர்பர் அரசர்கள் மொராக்கோவை ஆண்டனர். தமாசுகசு பகுதியிலிருந்து உமாய்யத்து கலீபாக்கள் கி.பி. 682 இல் உக்பா இபின் நபி தலைமையில் இதைக் கைக்கொண்டனர். பெசு பகுதியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு இட்ரிசு மரபினர் ஆண்டனர்.

அல்மொராவிட்டு, அல்மொகட்டு மரபினர் கி.பி. 1268 வரை ஆண்டனர். பேணிமெரின் அல்லது மெர்னிட்டுகள் கி.பி. 1258 முதல் கி.பி. 1358 வரை ஆட்சி செலுத்திய காலமே மொராக்கோ கட்டடக் கலையின் பொற்காலம் குதுப்பியா, அசன் கோபுரம், சிரால்டா ஆகியன இசுபானிய இசுலாமியக் கட்டடக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள்.

போர்ச்சுகீசியர் கி.பி. 1492 இல் இசுபானிய மூர்களிடமிருந்து பல்வேறு இடங்களைக் கைக்கொண்டு கி.பி. 1578 இல் மூர்களால் தோல்வியடையும் வரை, மூன்று நகரங்களைக் பெற்றிருந்தனர். மெலில்லாவைக் கி.பி. 1497 இலும் சியூட்டாவைக் கி.பி. 1578 இலும் கைக் கொண்டனர். ஆப்பிரிக்காவிற்குத் துரத்தப்படும் வரை அட்லாண்டிக்கின் பெரும் பகுதிகளில் மூர்கள் செல்வாக்குடன் விளங்கினர்.

மொராக்கோ கடல் கொள்ளையர் கி.பி. 1300 முதல் கி.பி. 1800 வரை நாட்டின் செல்வப் பெருக்கிற்கு உதவினர். திரிபோலி மீது படையெடுத்துக் கடற் கொள்ளையருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டவர்கள்

அமெரிக்கர்கள். மொராக்கோ சுல்தான் கி.பி. 1802இல் வட ஆப்பிரிக்கச் சிறிய நாடான திரிபோலிக்கு ஆதரவாகும் வகையில் அமெரிக்காவிற்கு எதிரானார். கி.பி. 1814இல் மொராக்கோ, கிறித்தவர்களை அடிமைப்படுத்துவதைக் கைப்பற்றுவதை ஒழித்துக் கி.பி. 1817-இல் கடற் கொள்ளையரைச் சட்ட விரோதிகள் என அறிவித்தது.

மொராக்கோப் படையெடுப்பாளர்கள் மெலில்லாவில் இருந்த இசுபானியர்களைத் தாக்கியதால் கி.பி. 1894இல் இசுபெயின் 25,000 வீரர்கள் கொண்ட படையினை அனுப்ப, அதைக் கண்டு அஞ்சிப் பெரும் தொகையைக் கொடுத்துச் சுல்தான் அமைதி உடன்பாடு கண்டார்.

சுல்தான், 1900 இல் தம் வலிமைக் குறைவை உணர்ந்து ஐரோப்பியர் ஆதரவை நாடினார். பிரான்சுப் படைத்தளம் அமைக்க உடன்பாடு ஏற்பட்டதைச் செருமனி எதிர்த்தது. இதனால் செருமனுக்கும் - பிரான்சுக்கும் பகை ஏற்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப்போரில் மொராக்கோ கட்டணியப்படையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. பிரெஞ்சுக்காரர்கள், 1953இல் விடுதலைப் போரை ஊக்குவித்த சுல்தான் முகம்மது என்பாரை நாடு கடத்திவிட்டுச் சிதி முகம்மது என்பவரை அரியணையில் அமர்த்தினர். ஆனால், மக்கள் மத்தியில் முகம்மதுவின் வெளியேற்றம் தேசிய உணர்வைப் பெருக்கியது. அதன்விளைவாக அரசியலார் 1955இல் அவரை நாடு திரும்பச் செய்தனர். மன்னர் மக்களாட்சி அரசை நிறுவ உடன்பட்டார். மொராக்கோவிற்கு 1956இல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் முழு விடுதலை வழங்கினர். சியூட்டா, மெலில்லா தவிர்த்த அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் 1956 இல் இசுபெயின் விடுதலை அளித்தது.

மொராக்கோவின் சுல்தான் என்பதற்குப் பதிலாக மொராக்கோவின் அரசர் எனச் சுல்தான் தம்மைக் கூறி கொண்டார். விடுதலைக்குப் பின் முதல் அரசு, கட்சி அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது. அரசியல் சட்டம் 1960 இல் நீக்கப்பட்டு அமைச்சர்கள் நியமிக்கப் பட்டனர். அரசர் முகம்மது தலைமை அமைச்சர் ஆனார். அவருடைய மகன் மௌலாய் ஆசன் துணை முதலமைச்சரானார்.

பொதுவாக்கெடுப்பிற்குப் பின் 1970 இல் புதிய அரசியல் அமைப்பு வந்தது. படைப்புரட்சி 1971இல் நடந்த பின் 1972 புதிய அரசியல் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தை ஒதுக்கியது. ஓரங்கச் சட்ட மன்றமே நாட்டில் ஏற்கப்பட்டது.

- ந. க. ம.

மொராதாபாது: இது இந்தியாவில் உத்தரப்பிரதேச மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு நகரமாகும். இந்நகரம் உரோசில்கண்டுப் பகுதியில் உள்ள மொராதாபாது (Moradabad) மாவட்டத்தின் தலைநகரம் ஆகும். இந்நகரம் தில்லி-பரேலி சாலையில் அயோத்தி உரோசில்கண்டு இருப்புப் பாதையில் அமைந்துள்ளது. இங்கு நிலவும் மக்கள் தொகை 3,48,000 (1981). இங்குள்ள இருப்புப் பாதை ஊழியர் குடியிருப்புப் பகுதி குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது.

இந்த வளமான நகரம் கி.பி. 1625 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. அப்போது மொகலாய மன்னரான சாசகான் (Shajahan) ஆட்சியில் இருந்தார். அவருக்குத் தம் மகன் மூரத்பாட்சாமீது அளவு கடந்த அன்பு இருந்ததால் இந்நகரத்திற்கு அவன் பெயரால் மூரதாபாது அல்லது மொராதாபாது என அவன் பெயரையிட்டார். பேரரசர் சாசகான் கீழ் கனோர்ப் பகுதியின் ஆளுநராய் இருந்த உருசுடம்கான் (Rustamkhan), சாம்பல் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் இராமகங்கா ஆற்றின் வலப்புறக் கரையில் இந்நகரை அழகுற அமைத்தார். இந்நகரத்தைச் சுற்றிலும் ஒரு கோட்டையும் கட்டினார். இதன் உள்ளே நேர்த்தியான ஒரு மகுதி கி.பி. 1631 இல் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நகரத்தில் ஆக்ராப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட நான்கு கல்லூரிகள் உள்ளன.

இந்நகரம் உலோக வேலைப்பாடுகளுக்குப் புகழ்பெற்றது. சிறப்பாகப் பித்தளையால் ஆன அணிகலன் வேலைப்பாடுகளைக் குறிப்பிடலாம். பித்தளையால் செய்யப்பட்ட தகட்டின்மீது வெள்ளி அல்லது தகரப்பூச்சுப் பூசுகிறார்கள். அதன்பின் பல அழகிய வேலைப்பாடமைந்த ஓவியங்களைச் செதுக்குகிறார்கள். இங்கு எஃகுப் பூச்சுப் பூசும் ஒரு பெரிய தொழிற்கூடமும் உள்ளது. இந்நகரத்தில் பருத்தி

ஆடை நெய்தலும் அச்ச வேலையும் சிறப்பான குடிசைத்தொழில்களாக அமைந்துள்ளன.

வரலாறு: இந்நகரம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்டது. நிசாம் உல் முலுக்கு மன்னரால் இது கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் ஆளப்பட்டது. பின்னர், கி.பி. 1740 ஆம் ஆண்டில் மொராதாபாது புதியதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட உரோகில்கண்டு என்ற மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. அதன்பின் இப்பகுதி ஒரு மாவட்டமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இது கி.பி. 1774 இல் அயோத்தி நவாபின் கீழ் வந்தது. ஆனால், கி.பி. 1801 ஆம் ஆண்டில் நடந்த ஒப்பந்தப்படி இம்மாவட்டம் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடையாகக் (Ceded district) கொடுக்கப்பட்டது.

நான்காண்டுகள் கழித்து ஓல்கார் (Holkar) படைகளின் தலைவனாய் இருந்த பிண்டாரி இனத்தைச் சேர்ந்த அமீர்கான் (Amirkhan) உரோகில்கண்டு மூலமாக வந்து, அரசுக் கருவூலத்தைக் கொள்ளையடிக்க முற்பட்டார். ஆனால், அப்போது மாவட்ட ஆட்சித் தலைவராய் இருந்த இலெய்செசுடர் (Leicester) என்பவர் தாமே கருவூலத்தின் உள்ளே புகுந்து கதவுகளைத் தாளிட்டுக்கொண்டு, அக்கருவூலத்தைக் காப்பாற்றினார்; தம்மையும் பாதுகாத்துக்கொண்டார்.

இந்நகரத்தில் ஒரு நகரக்கூடம் (Municipal Hall), ஆண்-பெண் மருத்துவ மனைகள், ஒரு மாதாகோயில் (Mission Church) முதலியன இப்போது சிறப்பாகச் செயற்படுகின்றன. இங்குள்ள பழைய படைத்தளத்தின் கூடங்கள் (Contonment) இப்போது காவலர் பயிற்சிப் பள்ளிகளாகச் (Police Training School) செயற்படுகின்றன. இந்நகரில் ஏழைகளின் புகலிடம் (Poor House) ஒன்றும், தொழு நோயாளிகள் இல்லம் (Leperasylum) ஒன்றும், கி.பி. 1881 ஆம் ஆண்டில் தொடர்வண்டி நிலையத்திற்கு அருகில் கட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நகரத்தின் நகர சபை கி.பி. 1863 ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இங்குச் சருக்கரை, கோதுமை, அரிசி முதலிய பொருள்கள் தொடர்வண்டி மூலமாக வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. புகழ் மிக்க இந்நகரத்தின் பழைய கோட்டையின் அழிவுச் சின்னங்களை இன்றுங் காணலாம்.

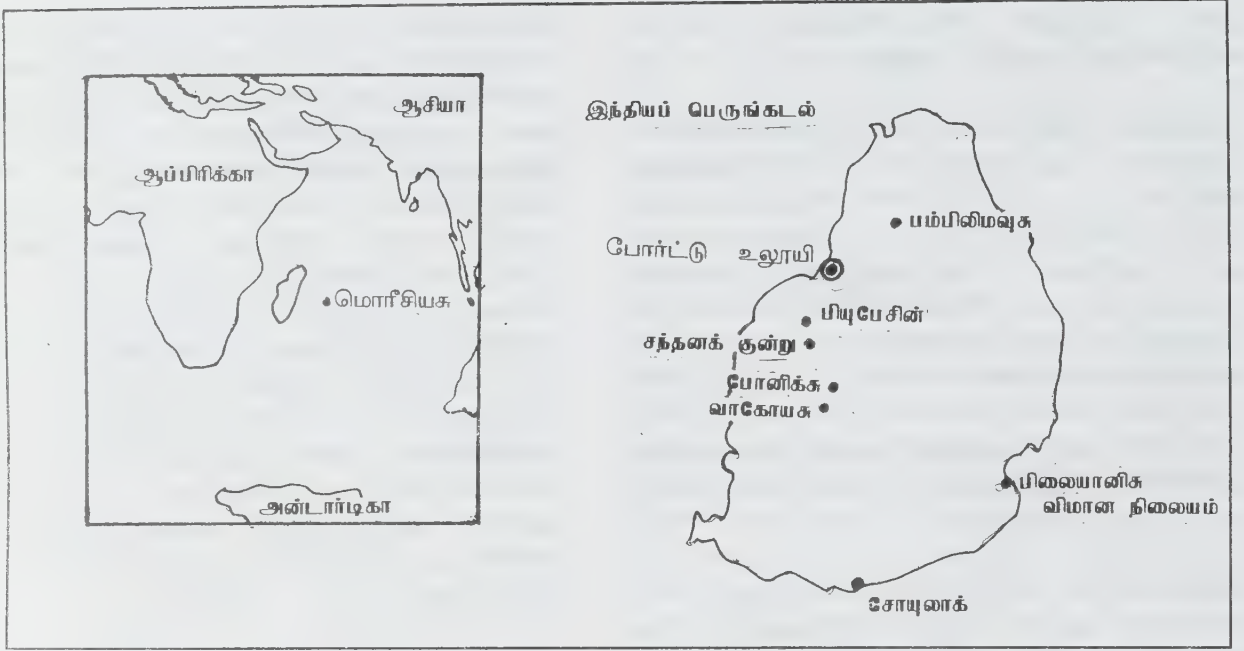
- சி. மூ.

மொரீசியசு: இது இந்தியப் பெருங்கடலின் தென் மேற்கில் உள்ள ஒரு தீவு நாடு. மொரீசியசு (Mauritius), மலகாசிக் குடியரசுக்குக் கிழக்கில் 805 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள மாகசுரீன் (Mascarene) தீவுக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்ததாகும். மொரீசியசின் பரப்பு, 1865 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 1,000,432 (1983). இதன் தலைநகர் போர்ட்டு உலூயி (Port Louis) என்னும் நகராகும். உரோட்ரீகசு (Rodrigues) தீவும், (104 ச.கி.மீ. பரப்புடையது) மொரீசியசின் ஒரு பகுதியாக இப்பொழுது இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகலேகா (Aga lega), புனித பிரான்டன் (St. Brandon) எனப்படும் இரண்டு சிறு தீவுகள், மொரீசியசின் சார்புநிலை நாடுகளாக (Dependencies) உள்ளன. இத்தீவைச் சுற்றி, பவழப் பாறைகள் (Coral reefs) அமைந்துள்ளன. மொரீசியசின் தென்மேற்கு நடுப் பகுதியில் எரிமலைத் தொடர்புடைய மலைகளைக் காணலாம். அவற்றின் உயரம் 825 மீட்டர் ஆகும்.

இங்கு விளையும் பொருட்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது கரும்பு. சர்க்கரையும் வெல்லக்கட்டியும் இங்கிருந்து மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. தேயிலை உற்பத்தியும் உணவு தானிய உற்பத்தியும் அண்மைக் காலத்தில் பெருகியுள்ளன. மீன்பிடிக்கும் தொழிலும் நடைபெறுகிறது.

வரலாறு: மொரீசியசைப் பற்றிக் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே அரேபியக் கடல் ஆய்வாளர்கள் அறிந்திருந்தனர். மலேயா மக்கள், கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் இங்குச் சென்றிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இதை முதலில் கண்டுபிடித்த ஐரோப்பியர்கள் போர்ச்சுகீசியராவர். அவர்கள் கி.பி. 1507க்கும் கி.பி. 1512க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இங்குச் சென்றனர் என்று ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர்.

தச்சுமக்கள் (The Dutch) கி.பி. 1598இல் இங்குச் சென்று நிலையாகத் தங்கி அவர்களின் இளவரசரான மாரிசு (Maurice) என்பவரின் பெயரை இத்தீவுக்குச் சூட்டினார். பிறகு கி.பி. 1710-இல் தச்சு மக்கள், இத்தீவை விட்டகன்றபின், கி.பி. 1715-இல் பிரான்சு மக்கள் இங்கே குடியேறினர். இந்தியாவுக்கு வந்த பிரான்சு மக்கள் பலர் இத்தீவின் வழியாகவே வந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்குக் கரும்பு உற்பத்தியைத்

மொரீசியசு

தொடங்கியவர்கள் பிரான்சு மக்களே ஆவர். கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய, ஆப்பிரிக்க அடிமைகளை மிகுதியாக இறக்குமதி செய்தனர். ஆங்கிலேயர், கி.பி. 1810 ஆம் ஆண்டில் மொரீசியசைக் கைப்பற்றி, தச்சு மக்கள் இட்ட பெயரையே அதற்கு உறுதிப்படுத்தினர். பாரிசு நகரில் கி.பி. 1814 ஆம் ஆண்டு கையெழுத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி மொரீசியசு, பிரிட்டனைச் சேர்ந்தது என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் கி.பி. 1833 இல் அவர்கள் பேரரசில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்ட பின், இந்தியாவிலிருந்து ஒப்பந்தக் கூலியாட்கள், மொரீசியசுக்கு வேலைக்காக அனுப்பப்பட்டனர். அவ்வாறு சென்றவர்களுடைய கால் வழியினர் இன்றும் இத்தீவின் மக்களுள் பெரும்பான்மையினராக உள்ளனர். மொரீசியசு இந்தியர்கள், 1950 முதல் சுதந்திரம் பெறும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் இங்குள்ள சிறுபான்மையினரான பிரான்சு மக்களும், கிரியோல்களும், பிரிட்டனின் ஆட்சி தொடர வேண்டுமென்று விரும்பினர். அதன் காரணமாக, உள்நாட்டில் குருதி சிந்தும் சச்சரவுகள் நிகழ்ந்தன. பிரிட்டன், 1968-ஆம் ஆண்டில் மொரீசியசுக்குச்

சுதந்திரம் வழங்கியது. மொரீசியசின் புதிய கால ஆட்சி முறைப்படி, இங்கிலாந்தின் பேராளராக, ஒரு தலைமை ஆளுநர் (Governor-General) ஆட்சித் தலைமையில் உள்ளார். அவர், மொரீசியசு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டசபைக்குப் பொறுப்பு வாய்ந்தவர். மக்களாட்சித் திட்டப்படி அமைச்சர் குழு செயற்பட்டு வருகிறது.

மொரீசியசு, ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும், ஆங்கிலேயப் பொது நல அரசிலும் (British Common Wealth) உறுப்பு நாடாக உள்ளது.

- தெ. பா.

துணை நூல்

Simmons. A.S., Modern mauritius: The Politics of Decolonization, Indiana University Press, Bloomington, Indiana, 1982.

மொரேவியா: இது ஐரோப்பாவில் செகோசலோவாகியா நாட்டின் நடுவில் உள்ள ஒரு மாநிலப் பகுதி. இது 1949 ஆம் ஆண்டு வரை மொரோவியசைலீசியா

(Moravia and Silesia) இணைப்பு மாநிலமாக ஒரே நிருவாகத்தின் கீழிருந்தது. பிறகு மொரேவியா தனி மாநிலமாயிற்று. மொரேவியா, மேற்கில் பொகீமியாவினாலும், கிழக்கில் சிறிய வெண்ணிறக் கார்பேத்தியன் மலைகளாலும், வடக்கில் குடேசு மலைகளாலும் சூழப்பட்டுள்ளது. மொரேவியாவின் நடுப்பகுதி ஒரு பள்ளத்தாக்காகும். மொரேவியா ஆறும் அதன் கிளை நதிகளும் இப்பகுதியில் பாய்கின்றன. வேளாண்மையும் பிற தொழில்களும் இங்கு வளர்ந்துள்ளன. பல தாதுப் பொருள்களும் இங்கே கிடைக்கின்றன. நிலக்கரி, எண்ணெய், இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி, ஈயம் முதலியன மிகுதியாக உள்ளன. பருத்தி ஆடை வகைகளும், காலணிகளும் செய்யப்படுகின்றன.

மொரேவியா

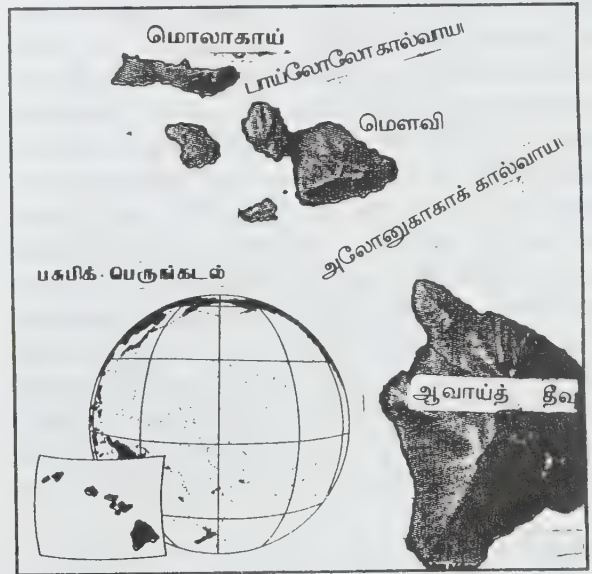
கிறித்தவ ஆண்டின் முதல் 5 நூற்றாண்டுகளில் இப்பகுதியில் செருமானியக் கூட்டத்தினர் வாழ்ந்து வந்தனர். இசுலாவியரும் (Slavs) மொரேவியரும் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்குக் குடியேறினர். மொரேவியர், கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு பெரிய பேரரசை நிறுவினர். அதில் பொகீமியா, சைலீசியா, சுலோவாகியா, தென்போலந்த், வட அங்கேரி ஆகிய நாடுகள் உட்பட்டிருந்தன. இப்பேரரசு கி.பி. 894 வரை மிகச் சிறப்பான நிலையிலிருந்தது. அதற்குப் பின்னர், அது சீர்குலைந்தது. மாகியர் (Magyars) என்பாரின் ஆட்சி பிறகு ஏற்பட்டது. புனித உரோமானியப் பேரரசின் மன்னர் முதலாம் ஆட்டோ,

மாகியரைக் கி.பி. 955 இல் முறியடித்துவிட்டு, மொரேவியாவைத் தம் பேரரசுக்குட்படுத்தினார். பின்னர், கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆசுத்திரியாவின் ஆட்சி அங்கு ஏற்பட்டது. ஆசுத்திரிய ஆட்சிப் பீடத்தில் இருந்த ஏப்சுபர்கு (Hapsburg) குலம், முதலாம் உலகப் போரில் முறியடிக்கப்பட்டு, விலக்கப்பட்டது. போர் முடிந்தவுடன் மொரேவியா, செகோசுலோவாகியாவுடன் இணைக்கப்பட்டது.

-தெ.பா.

மொரேவியா - சைலீசியா: காண்க: மொரேவியா.

மொலாகாய் : இது ஆவாய்த் தீவுகளைச் சேர்ந்த ஒரு தீவுஆகும். ஆவாய்த் தீவுகள் வடக்குப் பசிபிக்குக் கடலில், சான்பிரான்சிசுகோ நகருக்குத் தென்மேற்கில் உள்ளன. அவற்றுள் ஓயாகுத் (Oahu) தீவுக்கும் மௌவித் (Maui) தீவுக்குமிடையே இருப்பது மொலாகாய் (Molakai) தீவு.

மொலாகாய்

இதன் பரப்பு 676 ச.கி.மீ. இதன் மக்கள் தொகை 6049 (1980). இதன் பெரும் பகுதி மலைகளைக் கொண்டுள்ளது. அன்னாசிப் பழங்கள் இங்கு மிகுதி. இதன் வடக்குக் கடலோரத்தில், இராக்கி மலைத்

தொடர்ச்சவர் ஒன்றை அடுத்து ஒரு முந்நீரகம் உளது. அதன் பெயர் கலெளபாபா (Kalaupapa). அதனை 610 மீ. நீளமுள்ள ஒரு கணவாய் மூலம் அடைய வேண்டும். அம்முந்நீரகத்தில், கி.பி. 1860 இல் பெல்சிய நாட்டைச் சேர்ந்த தாமியன் (Damien) பாதிரியார் என்பவர், தொழுநோயாளருக்காக ஒரு குடியேற்றத்தை நிறுவி, தாம் இறக்கும் வரை அங்குச் சேவை செய்தார். இப்பொழுது அந்த நிறுவனத்தை அரசு நடத்துகிறது.

-தெ.பா

மொலுக்கக: இது செலிபீசு (சுலவேசி) தீவுகளுக்கும் நியூ கினிக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள இந்தோனேசியாவைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய தீவுக் கூட்டம். இத்தீவுகள் 125 பாகை கிழக்குத் தீர்க்கரேகையிலிருந்து 130 பாகை கிழக்குத் தீர்க்கரேகை வரையிலும் நிலநடுக்கோட்டிலிருந்து தெற்கே 5 பாகை அட்சரேகைக்கும் இடைப்பட்ட கடற் பகுதியில் அமைந்துள்ளன. மொலுக்ககத் தீவின் தென்பகுதியில் சேராம் கடல், பண்டா கடல் ஆகியனவும், வட பகுதியில் மொலுக்ககக் கடலும் அல்மகேரா தீவும் காணப்படுகின்றன. மொலுக்கக (Moluccas) மணப்பொருள் தீவு என்றே பழங்காலத்தில் கூறப்பட்டது. இதனை மாலுக்கு (Maluk) ஒன்றியம் எனவும், மலக்கு (Malaku) எனவும் கூறுவர். இப்போது மலக்கு ஒரு மாநிலமாக உள்ளது. இதன் தலைநகரம் அம்பாய்னா (Amboina) ஆகும். மொலுக்ககில் (Moluccas) நூற்றுக்கணக்கான தீவுகள் உள்ளன. வடமொலுக்ககில் மொரோடை, தொனேட்டு, திடோர், மகியன் ஆகிய தீவுகளும் பட்சன் தீவுக் கூட்டங்களும் ஒவி, சுலாத் தீவுகளும் அடங்கியுள்ளன. புரு, சேரம், அம்பன் ஆகிய தீவுகளும், பண்டா கை, அறு, தனிம்பர், பாபர், தமர் ஆகிய தீவுக் கூட்டங்களும் கிசார், வேடர் ஆகிய தீவுகளும் தென் மொலுக்ககில் உள்ளன. இந்நாட்டின் மொத்தப் பரப்பளவு 86619 சதுர கி.மீ ஆகும். இதன் மக்கள் தொகை 1411006 (1980).

இங்குக் காணப்படும் தீவுகளுள் தொனேட்டு, திடோர், அம்பன் சேரம், புரு ஆகியவை பெரியவை. மொலுக்ககில் உள்ள பல தீவுகள் எரிமலைகளைக் கொண்டவை. இங்கு அடிக்கடி நிலநடுக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. தொனேட்டு, பண்டா ஆகிய இரண்டும் முக்கிய எரிமலைத் தீவுகள் ஆகும். இத் தீவுகளில் பல மலைப்பாங்கானவை. செழித்து வளர்ந்த

தாவரங்களைக் கொண்ட அடர்ந்த காடுகள் இங்குள்ளன. இங்கே காணப்படும் சிறு தீவுகளில் பெரும்பாலானவை பவழப்பாறைகள் அடங்கியவை. மொலுக்ககில் இலவங்கம், சாதிக்காய், சாதிப்பத்திரி முதலான நறுமணப்பொருள்களும், கொப்பரைத் தேங்காய், சவ்வரிசி ஆகியனவும் அதிக அளவில் பயிராகின்றன. இந்நோனேசியத் தீவுகள் அனைத்துமே பொதுவாக மணப்பொருள் தீவுகள் என்று கூறப்பட்ட போதிலும், மொலுக்கக தீவிற்கே இப்பெயர் முற்றிலும் பொருந்தும். ஐரோப்பாவில் தங்கத்தைக் காட்டிலும் மொலுக்ககின் மிளகு முதலான மணப்பொருள்கள் விலை மதிப்பு மிக்கனவாக இருந்தன. இந்திய, சீன, ஐரோப்பியச் சந்தைகளில் இவை மிகுதியாக விலைபோயின. மொலுக்ககில் அரிய தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. தெராம் தீவில் எண்ணெய் வயல் உண்டு. சகோ முதலான சில பெரிய தீவுகளில் உயர்தரமான, அரிய நல்ல சாதிரங்கள் உள்ளன. மீன் பிடித்தலும் இங்கு ஒரு முக்கியத் தொழிலாக உள்ளது.

இங்குள்ள பெருநகரங்களுள் தொனேட்டு முக்கியமானது. அல்மேரா நாட்டிற்குத் தென் மேற்கில் முட்டை வடிவில் அமைந்துள்ள புரு, மொலுக்ககின் மூன்றாம் பெருநகரமாகும். இந்நாட்டின் மிகப் பெரிய நகரான சேரம், மலைகளுக்குப் பெயர் பெற்றது. அம்மலைகளில் பல ஆறுகள் உற்பத்தியாகின்றன. அம்பாய்னாத் தீவுகள் மூன்றனுள் அம்பாய்னாவே பெரியது.

இந்நாட்டின் ஏற்றுமதியில் மணப்பொருள்கள், கொப்பரைத் தேங்காய், அரிசி, உயர்வகை மரம் ஆகியன முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

அங்குள்ள மக்கள் பல மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். எல்லா மொழிகளும் மலேய பாலினீசியன் மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. பல இனப் பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் அங்கு வாழ்கின்றனர். அவர்களுள் சாவா இன மக்களே (Javanese) மிகுதி. கடற்கரையோரங்களில் அதிக அளவில் மலேயா இனப் பிரிவினர் வாழ்கின்றனர். மேற்கூறிய இரு இனப் பிரிவினரும் ஓரளவு நாகரிகமாக உள்ளனர். ஆனால், உட்பகுதிகளில் வாழ்ந்துவரும் அல்பர் (Alfur) என்பார் நாகரிகமில்லாதவராகக் காணப்படுகின்றனர். உள்நாட்டுப்

பகுதியில் வாழ்வோர் மலேயன், மேலனேசியன், பாபுவான் (Malayan, Melanesian and Papuan) ஆகிய இனத்தவரும் கலப்பினத்தவரும் ஆவர்.

வரலாறு: மொலுக்கர்கள் தொன்மைமிக்க வரலாறு கொண்டவர்கள். இடைக் காலத்தில், மணப் பொருள்கள் ஐரோப்பாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், ஐரோப்பியர் தரை வழியாக வருவதை முசுலிம்கள் தடை செய்தனர். இருப்பினும் போர்ச்சுகீசியர் ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றி வந்து, கி.பி 1512 இல் தொனேட்டு என்னுமிடத்தில் தங்கள் வணிக மையத்தை அமைத்தனர். அதன் பின்னர் போர்ச்சுகீசியர் பலர் போட்டிகளைச் சந்தித்தனர். இசுபானியர் கி.பி.1580 இல் போர்ச்சுகீசியரின் ஆளுமையை ஒழித்துத் தம் ஆளுமையை நிறுவினர். அவர்கள் ஆளுமையும் அங்குப் பல்லாண்டு நீடிக்கவில்லை. தச்சுக்காரர்கள் கி.பி. 1599 இல் புகுந்து அம்பாய்னா, பண்டா முதலான தென்பகுதிகளில் மேலாண்மை பெற்று, ஆங்கிலேயர்களையும், மற்றப் போட்டியாளர்களையும் வென்றனர். அம்பாய்னாவிலும் மற்றப் பகுதிகளிலும் ஒரு பகுதி மக்கள் கிறித்தவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். அம்பாய்னா படுகொலை வரலாற்றுப் புகழ்மிக்கது. மேலாண்மைப் போட்டியின்போது உயிருக்கும் உடைமைக்கும் ஆபத்து நேரிட்டது. தச்சுக்காரர்கள் வணிகத்தின் மூலம் பெரும் பொருள் ஈட்டினர்.

அங்குக் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் மணப் பொருள்களின் வாணிகம் குறைந்தது. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது மொலுக்கசில் சப்பானியரின் மேலாண்மை ஏற்பட்டது. அப்போருக்குப் பின்னர் இது கிழக்கு இந்தோனேசிய அரசின் ஆளுமையின் கீழ் வந்தது. மொலுக்கசு இந்தோனேசிய ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பில் 1949 இல் இடம் பெற்றது. இந்தோனேசியக் குடியரசின் கீழ் ஒரு மாநிலமாக இயங்கிவரும் மொலுக்கசு, மலுக்கு எனக் கூறப்படுகிறது. இங்கு அதிக அளவில் இசுலாமியர் வாழ்கின்றனர். அடுத்த நிலையில் கிறித்தவர்கள் உள்ளனர். சிலர் புத்த சமயத்தையும் பின்பற்றுகின்றனர். மொலுக்கசு, முன்னேறிவரும் ஒரு தீவு.

-ம.இ.

மொழி: விலங்குகளும் பறவைகளும் குறிப்பிட்ட சில ஒலிகளால் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கின்றன. அவ்வொலிகள் பொருள் இல்லாதன. அவை வெவ்வேறு

குழ்நிலையில் வெவ்வேறு விதமாய் ஒலிமூலம் சில உணர்ச்சிகளை (அச்சம், ஆசை) வெளியிடுகின்றன. ஆனால், அவை கருத்துகளைத் தெளிவாகத் தெரிவித்தல் இயலா. உலகில் வாழும் உயிரினங்களில் மனிதன் மட்டுமே உணர்ச்சியையும் கருத்தையும் மற்றவர்க்கு உணர்த்தக் கூடியவனாயிருக்கின்றான். மனித இனத்திற்குள் தொடர்பு உண்டாவதற்கு மொழி ஒரு அடிப்படைக் கருவியாக உள்ளது.

மொழி என்பது மனிதனுக்கு இயற்கையாக அமைந்த ஒன்றன்று: மொழியைப் படைத்துக் கொண்டவன் மனிதனே. மனிதர்கள், ஒலி அல்லது ஒலித் தொகுதிக்கு இன்னபொருள் என்று அமைத்துக் கருத்தினை வார்த்தையாக வெளியிட்டான். பின்னர் ஒவ்வொரு வார்த்தையாக இணைத்துச் சொற்றொடராக அமைத்துக் கொண்டான். அதுவே பேச்சுமொழியாக உருவாகியது.

பேச்சு மொழியைப் போலவே எழுத்து மொழியும் மனிதனால் அமைக்கப்பட்ட ஒன்று ஆகும். அதாவது இன்னிள்ள ஒலிகளுக்கு இன்னிள்ள உருவங்கள் என்று அம்மொழி இனத்தவர் முடிவு செய்து அமைத்ததாகும்.

மொழியின் தோற்றம்: மொழியின் தோற்றம் பற்றிப் பண்டைக்கால முதல் பல்வேறு அறிஞர்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடையே பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. ஒவ்வொரு இனத்திலும் புராணக் கதைகள் மொழியின் தோற்றத்திற்குக் கடவுளைக் காரணமாகக் கூறுகின்றன. சிவபெருமான் உடுக்கை அடிக்க அதன் ஒரு புறத்திலிருந்து வந்த ஒலிகளிலிருந்து வடமொழியும், மற்றொரு புறத்திலிருந்து வந்த ஒலிகளிலிருந்து தமிழும் தோன்றின என்பது புராண மரபாகும். பண்டைக் காலத்திலிருந்த கிறித்தவ அறிஞர்களும் கடவுள் மனிதனைப் படைத்தவுடனே அவனுக்கு மொழியும் படைத்துத் தந்தார் என்று கருதினர். கடவுளின் படைப்பான ஆதாம் ஒவ்வொரு பொருளாகக் கடவுள் முன்பு கொண்டுவர, அவர் அவற்றிற்குப் பெயர் கொடுத்தார், அப்படியே ஆதாமும் கூற மொழி வளர்ந்தது என்கிறது கிறித்தவ மரபுக் கதை. இவையனைத்தும் மனிதனுடைய கற்பனைகளே.

எகிப்தியர், சீனர், கிரேக்கர், இசுகாண்டிநேவியர் போன்ற மக்களும் மொழியைத் தோற்றுவித்தவர் கடவுளே என்று கூறி, அக்கடவுளுக்குத் தாங்கள் கொண்டுள்ள பெயரையே குறிப்பிடுவர்.

மொழித் தோற்றத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு கொள்கைகள் நிலவுகின்றன. ஒரு மிருகத்தின் அல்லது பறவையின் ஒலியினை உற்றறிந்து, அதனைப் போன்றே ஒலித்து, அதனை உணர்த்துவதால் அந்த ஒலிக் குறியீடுகளின் மூலம் புதிய சொற்கள் படைக்கப்பட்டன எனவும், மனிதனுக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சிகளான வெறுப்பு, வியப்பு, அழகை, மகிழ்ச்சி முதலியவற்றின் மூலம் வெளிப்படும் ஒலியசைவுகளின் வாயிலாகச் சில சொற்கள் தோன்றின எனவும் கூறுகின்றனர்.

மொழித் தோற்றத்தைப் பற்றிய மற்றொரு கொள்கை இதற்கு மாறானது. அக்கொள்கையினர் கடவுள் பொருள்களைப் படைத்தார் என்றும், மனிதனே அவற்றிற்குப் பெயர் கூறினான் என்றும் கூறுவர்.

மற்றொரு கொள்கையான இயற்கைக் கொள்கையில் மொழியைப் படைத்தவன் மனிதனே என்பர். இவர்கள் பரிணாமக் கோட்பாட்டின் தந்தை எனக் கருதப்படும் தார்வின் என்ற அறிவியல் அறிஞர் கூறிய பரிணாமம் (Evolution) என்ற கொள்கை அடிப்படையில் மொழியானது இயற்கையாக அமைந்த ஒன்று என்று கூறுவர்.

முதலில் மனித இனம் விலங்குகளும் பறவைகளும் செய்யும் ஒலிகளைப் போன்றே ஒலித்துப் பார்த்தது. பின்பு பிறருக்கு உணர்த்தியது. அதனை ஒலிக் குறிப்பு (Onomatopoeic) வகை என்பர்.

சிலர் அச்சம், மகிழ்ச்சி, வியப்பு, துயரம், எச்சரிக்கை முதலிய வெவ்வேறு உணர்ச்சிகள் எழும்போது மனிதன் வாயினின்று தாமாக வருகின்ற ஒலிகளிலிருந்தே மொழி தோன்றியது என்பர். அதனை வியப்புக்குறிக் (Interjectual) கொள்கை என்பர்.

சிலர் “மக்கள் சைகை காட்டும் போது அவர்களுடைய நாக்கு அவர்களை அறியாமலேயே சைகைக்குத் தக்கவாறு ஒலி செய்யும், அதிலிருந்தே மொழி தோன்றியது என்பர்”. அதனைச் சைகைக் (Gesture Theory) கொள்கை என்பர்.

இக்காலத்தில் சிறந்த மொழியியலாளர்களாலும் மொழி எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை அறுதியிட்டுக் கூற முடியவில்லை. ஆட்டோ எசுபர்சன் (Otto Jespersen)

என்ற மொழியியல் அறிஞர் பல மொழிகளின் அடிப்படைச் சொற்களை ஆராய்ந்து, தொகுப்பு வழிக் கொள்கை (Junductive Theory) என்பதை வகுத்துள்ளார். அதுவும் மொழியின் உண்மையான தோற்றம் பற்றி விளக்கவில்லை.

ஆகவே இக்காலத்து மொழியியல் அறிஞர்கள் மொழியின் தோற்றம் இது என்று நிருணயிக்க முடியாத நிலையில் உள்ளோம் என்றே முடிவு செய்கின்றனர். அவர்கள் 1. குழந்தைப் பேச்சு, 2. பழங்குடிகளின் மொழிகள், 3. மொழியின் வரலாறு முதலியவற்றை ஆழ்ந்து ஆராய்கிறார்கள். அவ்வாராய்ச்சியும் மொழியின் வளர்ச்சி பற்றிய அறிவைத் தருமேயன்றி, தோற்றத்தைப் பற்றி விளக்குவதாயில்லை.

மொழியியல் அறிஞர்களின் மற்றொரு சிக்கல் யாதெனில் உலகில் ஒரு மொழிதோன்றி, அதிலிருந்து மற்ற மொழிகள் எல்லாம் தோன்றியனவா, அல்லது பல்வேறு இடங்களில் பல மொழிகள் தம்முள் தொடர்பின்றித் தோன்றி அவற்றிலிருந்து பிற்காலத்தில் பல மொழிகள் தோன்றியனவா என்பதாம். இதற்கும் இன்னும் முடிவான விடை காண முடியாத நிலையில் உள்ளனர். இதற்கு ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒவ்வொரு விதமான கதை வழங்குகிறதைக் காணலாம். பல மொழிகள் எவ்வாறு தோன்றின என்பதற்குக் கூறும் கதை வருமாறு: மக்கள் விண்ணுலகை அடைய வேண்டும் என்று கோபுரம் ஒன்றைக் கட்டினர். அவர்களுடைய முயற்சி வெற்றியடைந்துவிடுமோ என்று கடவுள் அஞ்சினார். மக்கள் ஒரே மொழியைப் பேசுகின்றனர். ஒற்றுமையாக உழைக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் விரும்பியதை எல்லாம் செய்கின்றனர். இதனை யாராலும் தடுக்க முடியாது. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் புரியாதவாறு பேசுக எனக் கடவுள் ஆணை இட்டார். ஒருவர் பேசுவது மற்றவருக்குப் புரியவில்லை. கோபுரம் கட்டும் முயற்சியைக் கைவிட்டனர். அவர்களே உலகின் பல பாகங்களுக்கும் சென்றனர். அதனால் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒவ்வொரு மொழி பேசப்படுகிறது.

உலகில் இறந்தவையும் இருப்பவையுமான மொழிகள் 176 என்று கீக்கர்சு (E.Kieckers) என்பவர் 1931 இல் கணக்கிட்டார். அவற்றுள் 12 மொழிகள் அகில உலக நிலையில் உள்ளன. இந்தப் பன்னிரண்டு மொழிகளுள் எட்டு மொழிகள் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளாகும்.

உலகமொழிகளில் 20-30 மொழிகள் முக்கியமான நாகரிக இனத்தாருடையன.

பிங்கு (F.N.Finck) என்பவர் உலகில் காணும் மொழிகளையெல்லாம் மனித இனத்தை (Race) வைத்துக் காக்கேசியன் (Caucasian), மங்கோலியன் (Mongolian), அமெரிக்கன் (American), இத்தியோப்பியன் (Ethiopian) எனப் பாகுபாடு செய்தார். ஆனால் மொழிக்கும் இனத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை, எடுத்துக்காட்டாகப் பிரஞ்சு இனத்தவர் (Race) வேறு, பிரெஞ்சு பேசும் சமுதாயத்தார் (Community) வேறு.

மொழியின் இலக்கண அமைதியை ஒலியனியல், உருபனியல், உருபொலியனியல் என்று பலவாறு பிரித்து விளக்கினார். இலெனார்டு புளூம் பீல்டு (Leonard Bloom Piel) கிரேக்கர்கள் ஊக (Speculative) முறையில் ஆராய்ந்தனர். அரிசுட்டாட்டில் மொழி, மரபாலும் (Convention) உடன்பாட்டாலுமே (Agreement) உண்டாயது என நம்பினார். மேலும் ஈப்ரு (Hebrew) மொழியே மொழிகளுக்கெல்லாம் மூலமொழி எனக் கருதினார்.

அறிவியல் முறைப்படி மொழியை ஆராய்வதற்கு வழிகாட்டியவர் எர்டர் (Herder) என்பவராவார். இவர், மனிதனிடம் அமைந்த தூண்டுதல் ஒன்றே மொழியின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் என்றார். சர் வில்லியம் சோன்சு, மொழிகள் ஒரே மூலத்தில் இருந்துதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை முதன் முதலில் கூறினார்.

மொழியின் அமைப்பு: மொழிகளிடையே எத்தனையோ அமைப்புகள் எல்லா மொழிகளுக்கும் பொருந்துகின்ற பொதுமைகளாக இருக்கின்றன. ஒரு மொழியைப் பற்றிய இலக்கணம் மொழிகளின் ஒலியில் தொடங்கி சொற்றொடரில் முடிவு பெறுகிறது. அமைப்பு மொழியியலிலும், ஒலியனியலும், உருபனியலும், தொடரியலும் ஒரு மொழியை விளக்க மிகவும் தேவை. இன்றைய மொழியின் வளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சியில் பெரும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் 15 ஆகும். அநேகமாக, அம்மொழிகளில் எல்லாம் கிளை மொழிகள் உருவாகியுள்ளன. உலக மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு இலக்கண அளவுகோலினைக் கொண்டுள்ளது.

தமிழ், கிரேக்கம், இலத்தீன், வடமொழி ஆகியன தொன்மை வாய்ந்த மொழிகளாகும். மொழியின் வளர்ச்சி மாறி மாறி வருவதற்கு அதில் படைக்கப்படுகின்ற இலக்கண இலக்கியங்களும் ஒரு காரணமாகும். ஒரு மொழிக்கு உயிர் ஒலி வடிவமாகும்.

காலத்தின் வேறுபாட்டால் எந்த ஒரு மொழியும் மாற்றத்திற்குட்படுவது இயல்பு. அது எல்லா மொழிகளுக்கும் பொருந்தும். உலக மொழிகளுள் அதிக எழுத்துகளைக் கொண்ட மொழி சீன மொழி தான்.

இவ்வாறு மொழிகள் உருவாகி, மனித இனம் உலகம் முழுவதும் பலப்பல குழுக்களாகவும் குடும்பங்களாகவும் இனமாகவும் பிரிந்து வாழ்கிறது. உலகிலுள்ள மொழிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 2796 எனப் பிரெஞ்சு, அமெரிக்க மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

உலக நாடுகளில் அமெரிக்க இந்திய மொழிகள் ஆயிரத்திற்கும் அதிகமாக உள்ளன. ஆப்பிரிக்காவில் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மொழிகள் உள்ளன. நியூகினியில் 700க்கும் அதிகமாகவும், இந்தியாவில் 150க்கும் அதிகமாகவும், சீனாவில் 30க்கும் அதிகமாகவும் மொழிகள் உள்ளன. சோவியத்து நாட்டில் 130 மொழிகள் உள்ளன. அமெரிக்காவில் 50க்கும் அதிகமான, இந்திய மொழிகள் பேசப்படுகின்றன.

மொழிகள் மாற்றமடையும்போது சில சமயம் சிதைவுறவோ அழிவுறவோ நேரும். ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்கள் இன்னொரு மொழியில் கலந்து அதில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். சில சமயம் அது புதிய மொழியாகவும் ஆக்கப்பட்டு வளர்ச்சி அடைவதைக் காணலாம். உலகில் வழக்கொழிந்த மொழிகள் பல காணப்படுகின்றன. எ-டு: எகிப்து, இலத்தீன்.

-இரா.மு.

மொழி அமைப்பு: ஒரு மொழியின்கண்ணுள்ள ஒலிகள் (Phones), அவற்றின் ஒலிப்புமுறை, ஒலியன்கள் (Phonemes), அவற்றின் வருகைமுறை, உருபன்கள் (Morphemes), அவற்றின் வருகைமுறை, உருபன்கள் இணையும் நிலையில் உருபொலியன்களில் (Morphophonemes) ஏற்படும் மாற்றங்கள், உருபன்கள் இணைந்து சொற்களாகவும் தொடர்களாகவும் வாக்கியங்களாகவும் அமையும் முறை, சொற்பொருள் போன்றவை பற்றிய

விளக்கமே அம்மொழியின் அமைப்பாகக் கருதப்படும்.

மைய அமைப்பு (Central system), புற அமைப்பு (Peripheral system) என்னும் இரு வகை அமைப்புகளின் வாயிலாக ஒரு மொழியின் அமைப்பினை விவரிக்க முடியும். மைய அமைப்பு ஒலியனில் அமைப்பு (Phonological system), இலக்கண அமைப்பு (Grammatical system), உருபொலியனியல் அமைப்பு (Morphophonetic system) என்னும் மூன்று பகுதிகளை உடையது.

மொழியில் காணப்பெறும் அனைத்து ஒலியன்களையும் சில கோட்பாடுகளின்வழியே கண்டறிந்து, அவ்வொலியன்கள் மொழி முதல், இடை, கடை ஆகிய இடங்களில் வரும் வகைமுறையினையும் (Distribution) ஒலியனியல் அமைப்பு விவரிக்கும்.

மொழியில் பொருள்தரும் மிகச்சிறிய கூறுகளாகிய உருபுகளை (Morphs) விவரித்து, அவற்றுள் காணப்பெறும் உருபன்களைக் கண்டறிந்து அவற்றின் வருகைமுறையினை விவரிக்கும் அமைப்பே இலக்கண அமைப்பு எனப்படும். இலக்கண அமைப்பு இலக்கண மையக்கூறு (Grammatical Core), சொற்களஞ்சியம் (Lexicon) என்னும் இரு பகுதிகளைக் கொண்டது.

இலக்கண மையக்கூறு, மொழியில் காணப்பெறும் சொல்வகைகள் (Parts of speech), இலக்கணக்கூறுகள் (Grammatical categories), தொடர்-தொடர் வகைகள் (Construction & Construction types) ஆகிய நான்கையும் விவரிக்கும்.

மொழியின்கண் காணப்பெறும் அனைத்து அடிச் சொற்களையும் (Stems), அவற்றின் சொல்திரிப்பு பண்பு (Inflectional behaviour), தொடரியல் பண்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைசெய்தலே சொல்வகைத் திட்டமாகும். இம்முறையில் அடிச் சொற்களைப் பெயர் (Noun), வினை (Verb), பெயரடை (Adjective), வினையடை (Adverb), ஒருநிலைச் சொல் (Particle) போல்வனவாகப் பகுக்க முடியும்.

இலக்கணக்கூறு என்னும் பகுதி மொழியின்கண் காணப்பெறும் எண் (Number), பால் (Gender), இடம் (Person), வேற்றுமை (Case), கருத்தாவின் வினைச் செய்கை (Voice), காலம் (Tense), வினைப்பொருள் (Mood), வினைமை (Aspect) போன்ற வெவ்வேறு

இலக்கணப் பொருளைச் (Grammatical meaning) சுட்டும் இலக்கணக் கூறுகளின் செயற்பாட்டினை விவரிக்கும்.

செயலிகள் என்னும் பகுதி மொழியிலுள்ள பதிலிகள் (Substitutes), குறியீட்டு வடிவங்கள் (Markers), கட்டுப்படுத்தும் சொல்லாக்க உருபுகள் (Governing derivational affixes) போன்றவற்றையும் செய்பாட்டினையும் விவரிக்கும்.

மொழியில் தொடர்கள் அமையும் முறை, அவற்றின் வகைகள், தொடர்கள் வாக்கியங்களாக அமையும் முறை, வாக்கியங்களின் வகைகள், வாக்கியங்களுடைய உறுப்புகளின் வருகை வரன்முறை ஆகியவற்றைத் தொடர்-தொடர் வகைகள் என்னும் பகுதி விவரிக்கும்.

சொற்களஞ்சியப் பகுதி, மொழியில் காணப்பெறும் அனைத்துச் சொற்களையும் விவரிக்கும். உருபன்களும் சொற்களும் புணருங்கால் அவற்றின் கண்ணுள்ள ஒலியன்கள் மாற்றம் அடைவதுண்டு. இங்ஙனம் மாற்றமடையும் ஒலியன்கள் உருபொலியனில் மாற்றங்கள் (Morphophonemic changes) எனவும் குறிக்கப்பெறும். மொழியின்கண் தோன்றல் (Addition), திரிதல் (Change), கெடுதல் (Deletion), இயல்பு (Zero change) ஆகிய நான்கு நிலைகளில் நடைபெறும் வெவ்வேறு வகை உருபொலியனியல் மாற்றங்களை உருபொலியனில் பகுதி விவரிக்கும்.

மொழியின் புற அமைப்பு, ஒலியியல் அமைப்பு (Phonetic system), பொருண்மை அமைப்பு (Semantic system) ஆகிய இரு அமைப்புகளை உடையது.

-ஏ.ஆ.

துணைநூல்:

Hockett, C.F., A Course in Modern Linguistics, Oxford & IBH Publishing Co., New Delhi. 1976.

மொழி உணர்வு: மொழி பற்றிய கருத்துகள் அறிவுநிலையில் அல்லாமல் உணர்வுநிலையில் படித்தவர்களிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வழங்குவதைக் குறிப்பதே மொழி உணர்வு ஆகும். இதை நான்கு வகையாகப் பார்க்கலாம். ஒன்று, மொழி பற்றிச் சாதாரண மக்களிடத்தும் படித்தவர்களிடத்தும் காணப்படும் சொற்கள் அவர்களின் மொழி அறிவு உணர்வாக வெளிப்படுவது. எடுத்துக்காட்டாக மெல்லினை ஒலிகள்

(Nasals) மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினால் மூக்கால் பேசுவதாகச் சொல்வார்கள். எனவே மெல்லின ஒலிகள் மூக்கோடு தொடர்புடையவை என்பதை உணர்வதையே அது காட்டும். அப்படியே சொற்களைச் சரியாகவும் முழுமையாகவும் உச்சரித்தலைச் சொல்சுத்தம் என்று குறிப்பிடுவார்கள். இது பேச்சுப் பற்றிய மதிப்பீட்டைக் காட்டும். மதச்சிந்தனைகளில் தூய்மைக்கேடு மற்றும் தூய்மை (Purity and Pollution), என்பதற்கு ஏற்பப் பேச்சை மதிப்பீடு செய்யும் முறையை உணர்த்தும். - இப்படி ஒரு மொழியில் மொழிபற்றி வழங்கும் சொற்கள் குறிப்பிடும் கருத்துகள் அந்த மொழி பேசும் சமூகத்தின் மொழி உணர்வின் ஒரு பகுதியாகும். இரண்டு: மொழியின் தோற்றம், மொழியிலுள்ள வேறுபாடுகள் - கிளைமொழி வேறுபாடுகள்-குழல் வேறுபாடுகள் பற்றிய கருத்துகள், மொழியின் சிறப்புப் பண்பு பற்றிய கருத்துகள் ஒருவகை. மூன்று: அந்த நாட்டில் வழங்கும் பிறமொழி அல்லது மொழிகள் பற்றிய கருத்துகள், அதன் பண்பு, சிறப்புப் பற்றிய கருத்துகள், மொழியின் சிறப்புப் பண்பு பற்றிய கருத்துகள் மற்றொரு வகை. நான்கு: பல மொழிகள் வழங்கும்போது அந்த மொழிகளுக்கிடையே மதிப்பிலும் செல்வாக்கிலும் உள்ள உயர்வு, தாழ்வு ஆகியவற்றைப் பற்றிய கருத்துகள்.

பொதுவாக முதல் இரண்டு வகை மொழி உணர்வினால் எந்தவிதப் பாதிப்பும் ஏற்படுவதில்லை. அவை மொழியின் சொற்களஞ்சியம் பற்றியும், மனிதன் தன்னையும், பிறரையும் ஒப்புநோக்கி அறிந்து கொள்ளும் பண்பையும், தன்னுடைய பேச்சையும் தன் மொழி பேசும் பிறரின் பேச்சையும் புரிந்துகொண்டு வகைப்படுத்தும் அறிவையும் பற்றிப் புலப்படுத்துகின்றன. கடைசி இரண்டு வகை மொழி உணர்வுகள், மொழி வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் வன்மை படைத்தவை: மொழியின் வளர்ச்சியின் போக்கை நிருணயிக்கும் ஆற்றல் உடையவை. மொழி உணர்வு எல்லா மொழியிலும் காணப்படும் ஒன்று என்பதாலும் மொழி உணர்வின் ஆழ அகலங்களை ஒட்டியே மொழி வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுவதால் அதன் பாதிப்பின் அளவு மொழிக்கு மொழி வேறுபடும். மொழி உணர்வுக்கு அடிப்படைக் காரணம் அந்தந்தக் காலத்துச் சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல், பொருளாதாரச் சூழல்களே.

பொதுமக்களிடையே மொழி பற்றிய பாமரக் கருத்துகள்போலவே செடி, கொடிகள், மரங்கள் பற்றி

வழங்குவனவற்றைப் பாமரத் தாவர இயல் (Folk Botany) என்றும், நோய்கள் அவற்றைத் தீர்க்கும் வழிகள் ஆகியவை பற்றி வழங்குவனவற்றைப் பாமர மருத்துவம் (Folk Medicine) என்றும், மொழியியல் நோக்கில் மொழி உணர்வைப் பாமர மொழியியல் (Folk Linguistics) என்றும் குறிப்பிடுவர்.

உளவியல் நோக்கில் மொழி உணர்வை மூன்று நிலைகளாக ஆராயலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். உணர்நிலை (Cognitive Structure), செயல்நிலை (conative structure), மதிப்பீட்டு நிலை (Affective or Evaluative structure) என்று மூன்று வகைப்படுத்தி ஆராய்கிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாகச் செந்தமிழ், கன்னித்தமிழ் என்று தமிழைப் பாராட்டிப் பேசுவது மொழி உணர்வில் தான் அடங்கும். அது உணர்நிலை. அதனால் தமிழ் மொழியின் அமைப்புப் பற்றிய இலக்கணம் பிறமொழியில் உள்ளதுபோலக் காலந்தோறும் மாறுபடாமல் உள்ளது என்று கருதுவதைச் செயல்நிலையாகக் கருதலாம். தமிழை வன் தமிழ் என்பர். தமிழ் என்பது ஓர் உணர்நிலை. அது காரணமாகத் தமிழ் பிறமொழிச் சொற்களைக் கடன்பெறவே தேவையில்லை என்பது செயல்நிலை. இப்படிப்பட்ட மொழி உணர்வுகளே தமிழில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மொழித் தூய்மை இயக்கம் தோன்றுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

மொழி உணர்வு காலந்தோறும் மாறிவரும் என்பதற்குத் தமிழிலும் சான்று உண்டு. வடமொழியைத் தேவபாடை தெய்வமொழி என்று கருதியதால் தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் கடன் வாங்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தில் வடமொழிச் சொற்கள் குறைவு என்றாலும் தமிழில் முன்னரே அந்தக் கருத்தும், அந்தக் கருத்தை உணர்த்தும் சொல்லும் இருந்த போதிலும் வடமொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பத்து என்ற எண்ணுப் பெயரைக் குறிக்கத் தசம் என்ற சொல்லும், நிறத்தைக் குறிக்க வண்ணம் என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றன. எனவே வடமொழி அந்தக் காலத்தில் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே புதிய கருத்தைக் குறிக்கும் சொற்களும் உள்ளன. இவற்றின் எண்ணிக்கை சங்கமருவிய காலத்திலிருந்தே மிகுதியாகத் தொடங்கி, கி.பி. 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் குறிப்பாகத்

தாயுமானவர் பாடல்களில் மிகப் பெரும் அளவில் காணப்படுகின்றன. இதனால் தமிழும் ஒரு பிராகிருத மொழியே, அதாவது வடமொழியிலிருந்து தோன்றிய மொழி என்று கருதும் அளவுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. ஒப்பிலக்கணம் என்ற மொழி ஆராய்ச்சித்துறை கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிறகே அந்த மயக்கம் நீங்கியது.

கிளைமொழியாக இருப்பவை தனிமொழியாக உருப்பெறுவதற்கும், தனிமொழியாகக் கருதத் தகுந்தவை கிளைமொழியாக மாறுவதற்கும் மொழி உணர்வின் பங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது. மலையாள மொழி சங்க காலத்தில் ஒரு தனிக்கிளைமொழியாகப் பேச்சுவழக்கில் இருந்து, எழுத்து வழக்கில் செந்தமிழாக இருந்திருக்க வேண்டும். அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சூழலால் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், தனித்தன்மையை மிகச்செய்ததோடு தனிமொழி என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தி மெல்ல மெல்லப் புதிய வரிவடிவையும் இலக்கணத்தையும் பெற்று முழுமை பெறச் செய்துவிட்டன. இருந்தாலும் எழுத்தச்சன் காலமான கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டு வரை மனப் போராட்டம் நீடித்தது. ஆயினும் இன்றும் மலையாள அறிஞர்கள் பழங்காலத்தில் மலையாளம் தமிழின் கிளைமொழியாக இருந்ததை ஒத்துக் கொள்ளாததோடு மூல அல்லது தென் திராவிடத்திலிருந்து பிரிந்தது என்று விடாப்பிடியாகக் கூறிவருவதற்கு மொழி உணர்வு வழிப்பட்ட செயல்நிலையே காரணம் ஆகும். மராத்தி மொழி வரலாறும், மொழிஉணர்வு எப்படி மராத்திமொழி உருப் பெறுவதற்கு, காரணமாக இருந்து, மொழிவளர்ச்சியின் போக்கை நிருணயித்துள்ளது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

மகாராட்டிரம் நிலப் பகுதியால் தென்னகத்துக்கும் வடநாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி: மராட்டி மொழியிலுள்ள உறவுமுறைச் சொற்களிலும் மராத்தி மக்களின் பண்பாட்டிலும் திராவிட மொழிக் கூறுகளும் திராவிடப் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. யாதவர்கள் கி.பி. 7, 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மகாராட்டிரப் பகுதியை ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்துத் தேவகிரி, கொய்சனம் ஆகிய இரண்டு தலைநகர்கள் அமைத்து ஆட்சி செய்தார்கள். அப்போது கொய்சன யாதவர்கள் கன்னட மொழியையும், தேவகிரி

யாதவர்களின் செல்வாக்கினால் அங்கு வடமொழிச் செல்வாக்கு உயர்ந்து, அவர்கள் தாம் ஆரிய மொழியைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற உணர்வை வளர்த்ததனால் மராத்தி உருப்பெற்றது. அதேசமயத்தில் வடமொழிப் புலவர்கள் மராத்தி மொழியைத் தாழ்வாக நினைத்தார்கள். எனவே அது இலக்கிய மொழியாக மலராமல் இருந்தது. மராத்தி கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 13 ஆம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்த முக்குந்தராசு, ஞானதேவ் போன்ற கவிஞர் பெருமக்களால் இலக்கியம் படைக்கப்பட்ட பிறகே தனிவாழ்வு பெற்று வளரத் தொடங்கியது. இன்றும் வடமொழி மேலாண்மை யினால் - உயர்ச்சி உணர்வினால் மராட்டிமொழி வடமொழிச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருக்கிறது என்பதை மராத்திமொழி அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

மொழி உணர்வு மொழி வளர்ச்சியையும் இலக்கியத்தையும் பாதிப்பதோடு மொழி இலக்கணத்தையும் பாதித்துள்ளது என்று அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். தமிழிலும் இதற்கு ஆதாரம் உண்டு. வீரசோழிய உரையாசிரியர் தமிழ்ச் சொல்லிற்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின் அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழுக்குப் பெறும் என்ற கூற்றும் அவர்கள் வடமொழியின் உயர்ச்சி உணர்வுக்கு ஆட்பட்டதையே காட்டுகிறது. ஆனால் நன்னூலார் போன்ற இலக்கண ஆசிரியர்கள் தரும் திசைச்சொல்லின் விளக்கம் மொழி உணர்வை - தமிழ் மொழி உயர்வு உணர்ச்சியைக் காட்டுவதாக உள்ளது. தொல்காப்பியர் கிளைமொழியை - திசைச்சொல்லை விளக்கும்போது தமிழகத்துக்குள் இருந்த பன்னிரண்டு பகுதியைக் குறிப்பிடுகிறார் என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் நன்னூலார் செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரண்டு நிலப்பகுதிகளோடு (ஒன்பதிற்கிரண்டினில் தமிழ் ஒழிநிலத்திலும்) என்று இந்தியாவில் வழங்கும் வடமொழி ஒழிந்த பதினாறு மொழி பேசும் பகுதிகளையும் திசைச்சொல்லின் நிலப்பகுதியாகக் கருதுவதற்கு காரணம் தமிழின் உயர்ச்சி உணர்வின் அடிப்படையே ஆகும். அதனால் சமூக மொழியியலாளர்கள் வரலாற்று மொழியியலிலும் மொழி உணர்வு ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மொழிப்பற்று: மொழியுணர்வு, மொழிப்பற்று, மொழியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளுதல் (Language maintenance) ஆகிய மூன்றும் ஒரு மொழியின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன. மக்களின் சமுதாய வரலாற்றைப் போலவே, மன்னராட்சி, மக்களாட்சி என ஆட்சி வரலாற்று மாற்றங்களைப் போலவே இம்மொழியுணர்வு, மொழிப்பற்று, மொழியைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் வரலாறும் நிறைகுறைகள் உள்ளதாக, சண்டைகளும், சமாதானங்களும் நிறைந்தனவாக உள்ளது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மொழிகளைப் பேசுவோர் மேலெழுந்து தங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட மொழியைத் தகர்த்தெறிந்து தங்கள் மொழியை ஆட்சி மொழியாகவும், கல்விமொழியாகவும், பண்பாட்டு மொழியாகவும், வணிக மொழியாகவும் உயர்த்திச் சிறப்புப் பெற்ற வரலாறுகள் உள்ளன. இதைப் போன்றே பல மொழிகள் ஒடுக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டு, சீரழிக்கப்பட்டுவிட்ட வரலாறுகளும் உள்ளன. இவற்றிற்கும் காரணமாக அமைவது மொழிப்பற்றே.

மேலை நாடுகளில் மறுமலர்ச்சி, பண்பாட்டு வளர்ச்சி, தேசிய உணர்ச்சி, தொழில் வளர்ச்சி, குடியேற்ற ஆதிக்க வளர்ச்சி போன்றவற்றிற்கு மொழியே அடிப்படையாகியிருக்கிறது. ஆகவே, சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கும், விழிப்புணர்ச்சிக்கும் மொழிப்பற்றே காரணமாக அமைந்திருக்கிறது. அச்சுத்தொழில், கல்வி அறிவு வளர்ச்சி, சமய வளர்ச்சி, சுதந்திர உணர்வு போன்றவை வளர்ந்து செழிக்கக் காரணமாக அமைந்தது சிறுபான்மையினரின் மொழிப்பற்றே. இவ்வாறு மொழிப்பற்று வீறு கொண்டெழுந்த வரலாற்றை அறியலாம்.

மொழிப்பற்றினாலேயே பல சமுதாய அரசியல் புரட்சிகளும் விழிப்புணர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டதை அறியலாம். சிரீலங்காவில் தமிழர்களும், பாகிசுத்தானில் இந்தி மொழியினரும், இந்தியாவில் பஞ்சாபி மொழி பேசும் சீக்கியரும் செய்துவரும் செயல்கள் சான்றாகும். பல மொழிகள் பேசப்படுகின்ற ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இவ்வாறான குழப்பங்களும் புரட்சிகளும் போர்களும் ஏற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவற்றிற்கும் பெரும்பாலும் உணர்வுடனான மொழிதான். இவற்றோடு மதப்போர்கள், நாட்டுப் பரப்பை விரிவாக்குதல், கொலைகள், இனப்படு கொலைகள், பண்பாட்டு ஒடுக்கங்கள் போன்ற பலவற்றிற்கும்

மொழியுணர்வும், மொழிப்பற்றுமே காரணங்களாக அமைகின்றன.

மொழியுணர்வு, மொழிப்பற்று, மொழியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளுதல் ஆகிய மூன்றுமே இன்னொரு நாட்டில் குடியேறியவர்களிடம் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சிகளே கூடுதலாக வந்திருக்கின்றன. சான்றாக, அமெரிக்க நாட்டில் நடக்கின்ற இது தொடர்பான ஆராய்ச்சிகள் அந்நாட்டில் குடியேறியவர்களின் மொழிகளோடு தொடர்புபடுத்தியே காட்டப்படுகின்றன. அமெரிக்க வரலாற்றில் குடியேறியவர்களிடையே ஏற்பட்ட சண்டைகள், போர்கள், உடன்படிக்கைகள், பண்பாட்டுத் திருத்தங்கள் போன்றவற்றிற்குப் பல மொழிகள் பேசிய மக்களின் குடியேற்றமே அடித்தளமாக அமைகின்றது. ஆனால் அமெரிக்காவைப் பொறுத்த வரை இவ்வாறான பண்பாட்டுக் கலப்பும், மொழிக்கலப்பும் இணைந்து ஒற்றுமைக்கு வித்திட்டன. மேலும், குடியேறியவர்கள் புதியவர்கள். அவர்களுக்கு அந்நாட்டின் காலநிலை, இன்பதுன்பம் எல்லாமே புதியனவாக அமைந்தன. அங்கு இல்லாமல் இருந்தவை மரபு சார்ந்த பெரும் பழைய பண்பாடும் மொழியுமே. ஆகவே, பல்வேறுபட்ட பண்பாடு, மொழிகளைக் கொண்டுசென்ற குடியேற்றக்காரர்கள் தங்களுக்குள்ளே உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டவர்கள். எனவே, அங்கிருந்த பண்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அதை வளர்த்துக் கொண்டார்கள். இதில் வெவ்வேறான நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், பண்பாடு உள்ளவர்கள், மொழி பேசுபவர்கள் இணைந்து புதிய வலுவான இயக்கத்திற்கு வழிவகுத்தனர். அங்கு நிகழ்ந்தது ஒரு வகையான மொழிப்பற்று ஆகும். புதிய ஆக்கங்களுக்கும், வழிகளுக்கும், வழிமுறைகளுக்கும் மொழிப்பற்றே காரணமாகிறது.

பண்பாடும் மொழியுமே ஒரு சமுதாயத்தின் மொழிப் பற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றவையாகும். வேறு ஒரு பண்பாட்டையோ, மொழியையோ ஏற்றுக்கொள்ளாத தடையாக இருப்பது மொழிப்பற்றேயாகும். ஒரு சமுதாயம் தன் பண்பாட்டில், தன் மொழியில் எந்த அளவு ஊறியிருக்கின்றது, பற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதன் அடிப்படையில் அச்சமுதாயத்தில் பண்பாட்டுக் கலப்பின் அளவையும் மொழிக் கலப்பின் அளவையும் காணலாம்.

தென்னிந்தியாவில் திராவிடர் கழகம் என்னும் ஒரு கட்சி உருவாவதற்கும் திராவிட நாடு கேட்கவேண்டும் என்ற உணர்வு மேலோங்கியதற்கும் மொழிப்பற்றும் முக்கிய காரணமானது. வட இந்தியாவிலும், கருநாடகத்திலும் ஆங்கிலத்திற்கு எதிராகக் கல்கங்களும் வன்முறைகளும் நடப்பதற்கும் மொழியுணர்வும் மொழிப்பற்றுமே காரணங்களாகும்.

எந்த மொழி பேசுபவர்களும் தத்தம் மொழிகளின் மேல் பெருமை கொள்ளவோ, தாழ்வாக எண்ணிக்கொள்ளவோ அடுத்த மொழியின் மேல் வெறுப்பு கொள்ளவோ செய்கிறார்கள். இதற்குப் பலப்பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. தம் தாய்மொழியின் மொழி அமைப்பு, அம்மொழிக்கு முன்னர் இருந்த பெருமை இப்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பெருமை ஆகியவை முக்கிய காரணங்களாகும்.

பல காரணங்களால் ஒருவர் தம் மொழியின் மேல் பெருமை கொள்ளலாம்; அதன் காரணமாகப் பற்றுதலும் கொள்ளலாம். தம்மொழிமேல் பற்றுதல் இருப்பினும் தாழ்வாக எண்ணிக்கொள்கின்ற மனப்பான்மையைக் காணலாம்: இத்தாய்வுணர்ச்சியின் காரணமாக மொழியின் மேல் கொண்டிருக்கின்ற பற்றுதல் குறைந்து அதன் பயன்பாடு குறைவு அடைவதையும் காணலாம். எழுத்து வழக்கு அம்மொழியில் இல்லாதிருத்தல், அம்மொழிக்கெனத் தனி மாநிலம் இல்லாதிருத்தல், இலக்கியவளம் இல்லாதிருத்தல், இன்னொரு மொழி பேசும் இடத்தில் சிறுபான்மையினராக இருத்தல், சொற்களின் அளவு குறைவாக இருப்பதால் பல புதிய கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்க இயலாதிருத்தல், புதிய சொற்களுக்கான இன்னொரு மொழியை நம்பியிருத்தல், பத்திரிகைகள், திரைப்படங்கள் குறைவாக வருதல் போன்ற பல காரணங்களாலும் மொழிப்பற்றுக் குறைய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

தங்கள் மொழியின்மேல் பற்றுக் கொள்வதற்கும் பற்றுக் குறைவதற்கும் பல காரணங்கள் அமைவது போன்று இன்னொரு மொழியின் மேல் வெறுப்பு ஏற்படுவதற்கும் பல காரணங்கள் அமைகின்றன. அம்மொழி படிப்பதற்குக் கடினமாக இருத்தல், அம்மொழிக்கு உயரிடம் கொடுக்கப்பட்டிருத்தல், அம்மொழிக்குத் தேவையில்லாமல் தரப்பட்ட முக்கியம் தருதல், மொழியின் மதிப்பு குறைந்துவிடுதல், அம்மொழி இன்னொரு மதத்தினரின் மொழியாக இருத்தல்,

அம்மொழி வெகு பிற்காலத்தில் தோன்றி அரசியல் காரணங்களால் மதிப்புப் பெற்றிருத்தல் என்பன போன்ற காரணங்களால் வெறுப்பு ஏற்பட்டுத் தங்கள் மொழியின் மீது பற்றுதல் கூடலாம்.

இவ்வாறான மொழிப்பற்று, மொழிமேல் தாழ்வுணர்ச்சி, மொழியின் மேல் வெறுப்பு போன்றவை ஒரே மொழி பேசுகின்ற நாட்டில் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், பன்மொழிகள் பேசப்படுகின்ற இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இவை கண்டிப்பாக இருந்தே தீரும். இவற்றை மாற்றிவிடுவது எளிதான பணியன்று. பல மொழிகள் பேசப்படுவது ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக அமையும் எனக் கூறுவோரும் உளர். ஆயின் ஒற்றுமைக்கும், வளத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பல மொழிகள் பேசப்படுகின்ற சூழல் என்றுமே தடையாக அமைந்ததில்லை. மொழிப்பற்றின் காரணமாக ஒவ்வொரு சிறுபான்மையினரும் தத்தம் மக்களை வளர்க்க, மொழியை வளர்க்கப் பாடுபடுவதைக் காணலாம்.

ஒரு நாட்டின் சிறுபான்மையினர் தத்தம் பண்பாட்டையும், மொழியையும் விட்டுவிடாமல் கூடுதல் மாற்றத்திற்கும் இடம் தாராமல் பெரும்பான்மையினரோடு ஒன்றி வாழ்வதற்கும் மொழிப்பற்று முக்கிய காரணமாகும். இந்தியா பல மொழிகள் பேசப்படுகின்ற அருங்காட்சியகமாக இருப்பதற்கும், 1652 தாய்மொழிகள் பேசப்படுவதற்கும் அவ்வம்மொழி பேசுபவர்களின் மொழிப்பற்றே காரணமாக அமைகின்றது. இதையே அமெரிக்க நாட்டின் மொழி நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அந்நாட்டில் மொழிச் சிறுபான்மையினர் தங்கள் பண்பாட்டையும் மொழியையும் விட்டுவிட்டுப் புதிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருப்பதைக் காணலாம். அமெரிக்காவில் எழுத்துச் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம், பண்பாட்டு மொழிச் சுதந்திரம் எனப் பல சலுகைகள் கூடுதலாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் பண்பாட்டுக் கலப்பும், மொழிக் கலப்பும் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு மறைமுகமாக மொழிப்பற்றுதான் காரணமாகி இருக்கின்றது.

-ந.ந.

துணை நூல்கள்

- Fishman, Joshua, A., Language Loyalty in the United States, The Hague: Mouton & Co., 1966.
Thirumalai, M.S., Aspects of Language use. All India Tamil Linguistics Association, Annamalai nagar, 1983.

மொழிப் பொதுமை: தமிழ் மொழி பல கிளைமொழிகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும், அவற்றிடையே பல பொதுமைக் கூறுகள் (Common core) உள்ளன. ஆகவேதான், ஒரு மாவட்டத்தில் பேசுவோர் பேச்சை மற்றொரு மாவட்டத்தில் உள்ளவரால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்பொதுமைப் பண்பை மொழியின் உள்ளமைப்பாகிய ஒலியனியல், உருபனியல், சொல் போன்ற நிலைகளில் காணலாம்.

மொழிப்பொதுமை: ஒலியனியல்: தமிழகத்தின் தென் மாவட்டங்களான மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், கன்னியாகுமரி ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களிலும் வழங்கி வரும் பேச்சுத் தமிழில் காணப்படும் சில ஒலியன்கள் பிற கிளை மொழிகளில் இல்லாத நிலையும் உள்ளது. மேலும், கன்னியாகுமரி மாவட்டப் பேச்சுத்தமிழைத் தென்கிளை மொழியின் உட்கிளைமொழியாகவும் (Sub-dialect) கொள்ளலாம். தென்கிளைமொழியில் லகர, ளகர வேற்றுமை இல்லாத நிலையும் மூகரம் இல்லாத நிலையும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு, ஒரு மொழிக்குள்ளே எந்தவிதத் தாக்கமும் இல்லாமல் ஏற்படும் மாற்றத்தை மொழியின் அகமாற்றம் என்று மொழியியலார் குறிப்பிடுவர். இதே போன்று கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ரகர, றகர, ழகர வேற்றுமையைத் தெளிவாய்ப் பிரித்தறியும் நிலையும் காணப்படுகிறது. இதுபோல வே ஒவ்வொரு கிளைமொழியிலும் சில ஒலியன்கள் பேச்சு வழக்கில் இல்லாமலும், வேறு ஒலியன்களாக மாறியும் உள்ள நிலையைக் காண முடிகிறது. சான்றாக, மூகரம், யகரமாக (பழம் > பயம்) மாறிச் சென்னை மாவட்டத்தில் வழக்கிலிருக்கிறது. இதே போன்று மூகரம் ளகரமாக மாறிக் (பழம் > பளம்) கோயம்புத்தூர் போன்ற மாவட்டங்களில் வழக்கில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறெல்லாம் மொழியில் ஒலியன்கள் மாறி வழக்கில் இருந்த போதிலும், ஒருவர் பேசுவதை மற்றவரால் அல்லது பிற சமுதாயத்தினரால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் மொழியில் அமைந்துள்ள பொதுத்தன்மையே எனலாம்.

மொழிப்பொதுமை: உருபனியல்: தமிழ்க் கிளை மொழிகளில் இலக்கண நிலைகளிலும் பேச்சு வழக்கில் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன என்பதைப் பல கிளைமொழி ஆய்வாளர்கள் விளக்கியுள்ளனர். சான்றாக, தென்கிளை மொழிகள் படர்க்கைப் பன்மை

வடிவத்தாலும், வேற்றுமை உருபுகளாலும் பிற கிளைமொழிகளில் இருந்து வேறுபட்டுள்ளன எனலாம். இக்கிளை மொழிகளில் படர்க்கைப் பன்மையாக - அவுக என்ற உருபும் மற்றக் கிளை மொழிகளில் வேறு சில உருபுகளும் வழக்கில் உள்ளன. இதே போன்று தென்கிளை மொழிகளில் குறிப்பாக நாஞ்சில் நாட்டுக் கிளைமொழியில் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் குறிக்க - வச்சு, -கொண்டு, ஆலே போன்ற உருபுகள் வழக்கில் உள்ளன. ஆனால், பிற கிளைமொழிகளில் வேறு பல உருபுகள் வருவதைக் காணமுடிகிறது.

இதே போன்று காரண வேற்றுமை உருபிலும் கிளைமொழிகளுக்கிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சான்றாக, காரண வேற்றுமை உருபாக -க்காக என்ற உருபு பொதுவாக எல்லாக்கிளை மொழிகளிலும் வழக்கில் உள்ளன. ஆனால் தென்ஆர்க்காடு, வட ஆர்க்காடு மாவட்டங்களில் காரண வேற்றுமை உருபாக - கோசரம் என்ற உருபு வழக்கில் இடம் பெற்றுள்ளது. இதே போன்று சாதிக்கிளை மொழிகளுக்கிடையேயும் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன என்பதைச் சமுதாய மொழியியலாளர் பலர் விளக்கியுள்ளனர். சான்றாக, பார்ப்பனர் பேச்சுத் தமிழில் தொடர் நிகழ்கால உருபாகத் திண்டு (அவன் வந்திண்டு இருக்கான்) வருவதைக் காணலாம். மேலும், பார்ப்பனர் அல்லாதார் பேச்சுத் தமிழில் -கொண்டு, -கிட்டு (அவன் வந்து கொண்டு இருக்கிறான், அவன் வந்துகிட்டு இருக்கிறான்) போன்ற உருபுகள் வருவதைக் காணமுடிகிறது.

மேலும் தமிழ் மொழியின் பேச்சு வழக்குகளில், குறிப்பாகச் சமுதாயக் கிளைமொழிகளில் - பிராந்திய மொழிகளில் அவ்வற்றிற்கே உரித்தான பல மொழிக் கூறுகள் வழக்கில் உள்ளன. சான்றாக, கிழக்குப் பகுதிக் கிளைமொழியில் அம்மாம், இம்மாம், எம்மாம் (அவ்வளவு, இவ்வளவு, எவ்வளவு) போன்ற மொழிக் கூறுகளும் வழக்கில் வழங்கிவருவதைக் காணலாம். இதே போன்று மேற்குப் பகுதிக் கிளைமொழியில் அப்ளெ, இப்ளெ, எப்ளெ (அப்பொழுது, இப்பொழுது, எப்பொழுது) போன்ற மொழிக் கூறுகளும், தெற்குப்பகுதிக் கிளைமொழியில் அங்கனெ, இங்கனெ, எங்கனெ (அங்கு, இங்கு, எங்கு), அம்புட்டு, இம்புட்டு, எம்புட்டு (அவ்வளவு, இவ்வளவு, எவ்வளவு), அங்குட்டு, இங்குட்டு, எங்குட்டு (அந்தப்பக்கம், இந்தப்பக்கம், எந்தப்பக்கம்) போன்ற மொழிக் கூறுகளும் வழக்கில்

இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு கிளைமொழிகளுக்கிடையே பெரும் பான்மை ஒற்றுமையும், சிறுபான்மை வேற்றுமையும் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பல வேற்றுமைகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட கிளைமொழி பேசுவோர், பிற கிளைமொழி பேசுவோரின் பேச்சைப் புரிந்துகொள்வதெல்லாம் (Mutual intelligibility) அக்கிளைமொழிகளிடையே காணப்படும் மொழிப்பொதுமையால்தான் என்று சொல்லலாம்.

மொழிப்பொதுமை: சொல்நிலை: மொழிப் பொதுமை என்பது ஒலியனியல், உருபனியல் போன்ற வற்றில்லாமல் மொழியின் சொல் நிலையிலும் அமைந்துள்ளது எனலாம். ஒரு கிளைமொழிக்கும் பிறிதொரு கிளைமொழிக்கும் சொல் நிலையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன என்பதைத் தமிழ் மொழி நன்கு விளக்குகிறது. மேலும், அம்மொழியில் அமைந்துள்ள மொழிப்பொதுமையின் காரணமாகவே பல்வேறு கிளைமொழி பேசுவோர் இருந்தபோதிலும் அவர்களால் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ள முடிகிறது. சான்றாக, அவன் மெல்ல வந்தான் என்ற தொடரும், அவன் பைய வந்தான் என்ற தொடரும் ஒரே பொருளை உணர்த்தும் தமிழ் மொழி வழக்குகளே. ஆனால் அவை இருவேறு கிளை மொழிகளில் உள்ள பேச்சு வழக்குகளாகும். இவ்வாறு சொல் நிலையில் பல வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் அத்தொடர்கள் அனைத்துப் பிரிவு மக்களும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக அமைந்துவிடுவதைக் காண முடிகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் மொழிப் பொதுமையேயாகும்.

- வேத.

மொழிபெயர்ப்பு: மனிதன் தான் பிறந்த நாட்டின் பகுதிகளுக்கு மட்டுமன்றிப் பிற நாடுகளுக்கும் செல்லத் தொடங்கிய நாள் முதல் மொழிபெயர்ப்பு அவனுக்கு இன்றியமையாத தேவையாகிவிட்டது. தனது தாய்மொழி மட்டுமன்றிப் பிற மொழிகளிலும் பயிற்சி பெற்றிருப்பது எல்லோருக்கும் கைவந்த கலையன்று. எனவே, தாய்மொழி மட்டில் அறிந்த ஒருவன் உலக மொழிகளில் வெளிவந்துள்ள இலக்கியம், வரலாறு, கலை, பண்பாடு, அறிவியல் முதலியவற்றை அறிந்துகொள்ள மொழிபெயர்ப்பாளரின் உதவியை நாடவேண்டியுள்ளது. இவ்வகையில் மொழி

பெயர்ப்பாளர் பணி மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

மகாகவி பாரதியார், தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என்றும், பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும் என்றும் கூறியது இன்றைய தமிழ் நாட்டின் தேவையை உணர்த்துவதாகும். இதைச் செய்ய வல்லவர்கள் மொழி பெயர்ப்பாளர்களே. ஆனால், மொழிபெயர்ப்பு என்பது எளிய பணியன்று. ஒருவர் மூலநூல் எழுதுவது என்பது எளிதானதாகும். ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் தாம் மொழிபெயர்ப்புக்கும் மூலநூலின் மொழியிலும், பெயர்ப்பு மொழியிலும் ஆழ்ந்த அறிவும் புலமையும் உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையெனில் அவரால் மூலநூலில் உள்ளவற்றைப் பெயர்ப்பில் கொண்டுவர இயலாது. ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் இரண்டு மொழிகளிலும் வல்லவராக இருப்பினும், நேருக்குநேர் பொருள் தரக்கூடிய சொற்கள் இல்லாமையால் பல்வேறு மாற்றுச் சொற்களில் சிறந்தவற்றைத் தேர்வு செய்ய வேண்டியவராகிறார். 'Water Falls' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நீர்வீழ்ச்சி என்று மொழிபெயர்ப்பதைவிட அருவி என்று மொழிபெயர்ப்பதே சிறப்பு. இவ்வாறு, மொழிபெயர்ப்பில் அவர் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள் எண்ணற்றவை. அவை இங்குத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

1. ஒவ்வொரு மொழியும் தனக்கே உரிய சில உயர்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அதன் அடிப்படையை உணராமல் மொழிபெயர்ப்புச் செய்வது தவறான பொருளைக் கொடுத்துவிடும். தமிழ் மொழியில் உள்ள "அறம்", "சால்பு" என்ற சொற்களுக்கு நிகரான சொற்களை மொழி பெயர்ப்பது கடினம்.
2. பழமொழிகள் ஒரு மொழியின் வளத்தைக் காட்டுவன. அவற்றை அப்படியே வேறு மொழியில் பெயர்ப்பது இயலாததாகும். அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள அப்பழமொழியைப் பயன்படுத்தும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை தெரிந்திருக்க வேண்டும். "சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது" என்ற பழமொழியை மொழிபெயர்த்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அது தோன்றியதற்கான கதையையும் அடிக்குறிப்பாகக் குறிப்பிட்டால்தான் பெயர்ப்பு மொழியில் படிப்பவர்களால் அதன் பொருள் உணரமுடியும்.

3. இவற்றை மொழிபெயர்ப்பதில் மொழி பெயர்ப்பாளர் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். 'Bottle Neck' என்ற ஆங்கிலச் சொல் குப்பியின் கழுத்தைக் குறித்தாலும், அதன் பொருள் இடர்ப்பாடு என்பதாகும். இவ்வாறே, தமிழில் சிண்டுமுடிதல் என்று சொன்னால் அதன் பொருள் வேறு.

4. ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒரு பொருட் பன்மொழியும் பல்பொருள் ஒரு மொழியும் உள்ளன. இவை அம்மொழியின் வளத்தை உணர்த்துவன. பெயர்ப்பு மொழியில் அதே போன்ற பொருள் தரும் சொற்கள் இருத்தல் முடியாது. நேருக்குநேர் பொருள் தரும் சொற்கள் இல்லாததால் மொழிபெயர்ப்பு சிக்கலாகிறது. ஆங்கிலத்தில் 'PLAN, SCHEME, PROJECT, PROGRAMME' ஆகிய அனைத்துச் சொற்களும் தமிழில் திட்டம் என்றே மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம்:

Five Year plan : ஐந்தாண்டுத் திட்டம்
 Noon Meal Scheme : மதிய உணவுத் திட்டம்
 Telugu ganga Project : தெலுங்கு கங்கைத் திட்டம்
 Adult Education Programme : வயதுவந்தோர் கல்வித்திட்டம்

இதனால் முழுமையான மொழிபெயர்ப்பு கிடைப்பதில்லை. ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பு என்றால், அதனை மீண்டும் மூலமொழியில் பெயர்க்கும்போது மூலச் சொற்கள் திரும்பப் பெறப்படல் வேண்டும். NOON MEAL SCHEME என்ற தொடர் மதிய உணவுத் திட்டம் என்று பெயர்க்கப்படுகிறது. இதனை மீண்டும் ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்தால் LUNCH PLAN என்று பெயர்க்கக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. இதுதான் மொழிபெயர்ப்புச் சிக்கல்.

5. மொழிகளின் இலக்கணம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழில் உள்ள பால் வேறுபாடும், இந்தியில் உள்ள பால் வேறுபாடும், ஆங்கிலத்தில் உள்ள பால் வேறுபாடும் இதனை உணர்த்தும். தமிழில் உயர்திணைக்கு மட்டுமே ஆண்பால், பெண்பால் பாகுபாடு உண்டு. ஆனால், இந்தியில் அஃறிணைக்கும் ஆண்பால், பெண்பால் உண்டு. அதே போன்று ஆங்கிலத்திலும் அஃறிணைக்கு ஆண்பால், பெண்பால் உண்டு. இவ்விலக்கண வேறுபாட்டை உணராவிட்டால் மொழிபெயர்ப்புச் சிக்கலாகிவிடும். எனவே

மொழிபெயர்ப்புக்கு இரு மொழிகளின் இலக்கணமும் நன்கறியப்படவேண்டும்.

6. மொழிகளில் சொற்றொடரின் சுருக்கம் ஒரு சொல்லாக அமைவதுண்டு. ஆங்கிலத்தில் VIBGYOR, UNESCO ஆகியவை இப்படி உருவானவை. இச்சொற்களுக்கு நிகரான சொற்சுருக்கத்தை உருவாக்கினால் அம்மொழிபெயர்ப்பு நகைப்புக்கிடமானதாகிவிடும்.
7. மொழிக்கு மொழி கலைச் சொல் வேறுபாடு உண்டு. அம்மொழி பேசும் மக்களின் வாழ்க்கை, தொழில் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கலைச்சொல் வளம் அமைந்திருக்கும். தமிழர்களின் பண்டைய தொழில்கள் வேளாண்மை, மீன்பிடிப்பு, வீடுகட்டுதல், உலோகத்தொழில் முதலியன. எனவே, இவற்றிற்கான கலைச்சொற்கள் தமிழில் பல உள. இப்போது வளர்ந்து வந்துள்ள தொழில் நுட்பத்தின் அடிப்படையில் பொறியியல் சொற்களுக்கு நிகரான கலைச்சொற்கள் புதிதாகத்தான் உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இதற்கு மூலச் சொல் எந்த மொழியைச் சார்ந்தது? அது எப்படித் தோன்றியது? என்ற சொல்லாக்க வரலாறு தெரியாவிட்டால், மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பாக அமையாது. எந்த நோக்கத்தில் மூலச் சொல் உருவாக்கப்பட்டதோ, அதே நோக்கத்தில் பெயர்ப்புச் சொல்லும் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.
8. மொழிபெயர்ப்பில் சில வரையறைகள் உள்ளன. மூலத்தில் உள்ள கருத்துக்குக் கூடுதலாக மொழி பெயர்ப்பாளர் எதுவும் சேர்க்கக் கூடாது. அவ்வாறே மூலத்தில் உள்ள கருத்தைக் குறைக்கவும் கூடாது. சொல்லப்பட்ட செய்தி நிறைய இருந்தாலும், குறைவாக இருந்தாலும் அதை மட்டுமே பெயர்ப்பு மொழியில் சொல்ல வேண்டும். இதில் சிக்கல் என்னவென்றால், மூல மொழியில் சுருக்கமாகச் சொன்னாலே புரியக்கூடியதைப் பெயர்ப்பு மொழியில் விளக்கமாகச் சொல்லித்தான் புரியவைக்க வேண்டிய சூழ்நிலை வரலாம். அப்போது, மொழிபெயர்ப்பாளர் வரையறையை மீறாமல் மொழி பெயர்ப்பு இயலாததாகிறது.
9. மூலத்தில் ஏதேனும் தவறுகள் இருந்தால், மொழி பெயர்ப்பாளர் அவற்றைச் சரிசெய்தல் இயலாது. மொழி பெயர்ப்பில் உள்ள அத்தவற்றுக்கு மொழி பெயர்ப்பாளரைக் குறை சொல்லவும் முடியாது. எனவே

மொழிபெயர்ப்பாளர் தமது கருத்தை அடிக்குறிப்பாகத் தெரிவிக்கலாம்.

10. இலக்கிய நடையில் உள்ள மூலத்தை இலக்கிய நடையிலேயே மொழி பெயர்த்தலும் உண்டு. இத்தகைய படைப்புகள் (Transcreations) பெயர்ப்பு மொழியின் இலக்கணத்துக்கும், நடைக்கும், பொருளுக்கும் உட்படவேண்டும். மூலத்தில் உள்ள நடையையோ நயத்தையோ பெயர்ப்பு மொழியில் கொண்டுவருவதென்பது எப்படிப்பட்ட சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளருக்கும் ஓர் அறைகூவலாய் அமைகிறது.

எந்தவகை மொழி பெயர்ப்பாக இருந்தபோதிலும், மேற்சொன்ன சிக்கல்களை எல்லா மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இராபர்ட்டு பிராக்ட்டு (Robert Frost) என்ற மேல்நாட்டறிஞர், மொழி பெயர்ப்புச் செய்யும் போது பாதிக்கருத்து இழக்கப்படுகிறது. இழந்த பகுதியில்தான் அதன் சாரம் இருக்கிறது என்று கூறினார். அது நகைச்சுவைக்காகக் கூறப்பட்டதோ? உண்மையாகக் கூறப்பட்டதோ? ஆனால் மொழி பெயர்ப்பில் மூலத்தின் உயிர்த்துடிப்பு பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. அதைக் கொண்டு வருவதில் யாருக்கு வெற்றி கிட்டுகிறதோ அவரே மிகச் சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளராவார்.

- இரா.சு.

மொழியியல்: மொழி என்பது சமுதாயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தது. சமுதாயத்தின் இயக்கத்திற்கு மொழி ஓர் அடிப்படை. மொழியற்ற சமுதாயத்தைக் கற்பனை செய்வது கடினம். சமுதாயத்தின் மடியில் தவழ்ந்து வளரும் மக்களுக்கு அவர்கள் பேசுகின்ற மொழி என்பது உண்பது நடப்பது போன்ற இயற்கையான செயலாகத் தோன்றுகிறது. தாய்மொழியை எவரும் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு கற்றதாகச் சொல்ல முடியாது. பள்ளிக்கு வந்த பிறகுதான் மொழி ஒரு சுமையாகக் கருதப்படுகிறது. இயற்கையாகவும் எளிமையாகவும் கற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மொழி செயற்கையான குழலில் அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செய்திகளைக் கூற முற்படும்பொழுது பாரமாக அமைந்துவிடுகிறது. ஐந்து ஆண்டுகள் நிறைவுபெற்ற குழந்தைக்கு மொழியின் பெரும்பாலான அமைப்பு பிடிபட்டு விடுகிறது. குழந்தை மொழியைக் கற்பது இயற்கை புரியும் விந்தைகளுள் ஒன்றாக இருக்கிறது.

மொழி இயற்கையாகவே குழந்தைப் பருவத்தில் கற்றுக்கொள்ளப்படுவதால் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப் படுவனவற்றுள் இதுவும் ஒன்று என்ற எண்ணம் மக்களுக்குத் தோன்ற நெடுங்காலம் சென்றிருக்கும். சில இடங்களில் மொழி ஒரு சிக்கலாக உருவெடுக்கும் பொழுதுதான் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க இடமுண்டாகிறது. சிக்கல்கள் தோன்றும் பொழுது மொழியின் இயல்பு அதன் அமைப்பு ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள மக்கள் ஆர்வங்கொள்கின்றனர்.

ஆராய்ச்சிக்கு எழுப்பப்படுகின்ற சிக்கல்கள் மட்டும் முக்கியமானவையல்ல; சிக்கல்களின் இயல்பும் முக்கியமானது. கிரேக்கத் தத்துவ ஞானிகளுக்கு வேறுவகைச் சிக்கல்கள் எழுந்தன. சொல்லுக்கும் அது உணர்த்துகின்ற பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பு இயற்கையானதா மரபுவழி ஆனதா என்பது ஒரு முக்கிய சிக்கல். பிளேட்டோவும் அவருடைய மாணவரான அரிசுடாட்டிலும் மாறுபட்ட முடிவிற்காக வாதாடினார்கள். இச்சிக்கலும் எளிதில் தீர்க்க முடியாதன்று.

கிரேக்க அறிஞர்கள் பலர் தங்கள் மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதத் தொடங்கினார்கள். இக்கால கட்டத்திலேயே இந்தியாவிலும் மொழி ஆராய்ச்சி நடந்தது. மொழி ஆராய்ச்சியின் மையச் சிக்கல் எது என்ற வினாவை எழுப்பும்போது இதுவும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடக் கூடியது. இடைக் காலத்தில் எழுப்பப்பட்ட சிக்கலிலிருந்து மொழியியலின் வரலாற்றைத் தொடங்கவேண்டும். மொழி மாறுகின்ற இயல்புடையது. ஆகையால் மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை விவரிப்பது இக்காலத்தினுடைய ஆராய்ச்சியின் மையச் சிக்கலாக அமைந்தது. பல்வேறு காலங்களில் எழுந்த இலக்கியங்களும் மன்னர்களின் புகழையும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் வழங்கும் கல்வெட்டுகளும் மொழியின் மாற்றங்களை ஆராய விரும்புவோருக்கு அடிப்படைத் தரவுகளாக (Data) அமைகின்றன. மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை விவரிக்கின்ற மொழியியலின் பிரிவை வரலாற்று மொழியியல் (Historical Linguistics) என்று மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

மொழியின் மாற்றங்களைப் பல்வேறு கட்டங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஆராய வேண்டும். பல்வேறு கால கட்டங்களின் மொழி அமைப்பை அறிந்தாலன்றி அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது கடினம். ஆகையால்

மொழியியல் மொழியின் அமைப்பு முதலில் விவரிக்க வேண்டியதாயிற்று. சான்றாகத் தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்றால் பல்வேறு கால கட்டங்களில் விளங்கிய தமிழ் மொழியின் அமைப்புத் தெரிந்திருக்க வேண்டும், தெரிந்திருந்தால்தான் அவற்றை ஒப்பிட்டு ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தெளிவாக விவரித்து மொழியின் வரலாற்றை எழுத முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் மொழி அமைப்பை விவரிக்கின்ற மொழியியலை வருணனை, மொழியியல் (Descriptive Linguistics) என்று அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

மொழிகள் தனித்தியங்குபவை. ஒரு மொழியை விவரிக்கும்பொழுது மற்றொரு மொழியின் பாதிப்பு இருக்கக் கூடாது. ஒவ்வொரு மொழியும் அதற்குரிய அமைப்பை உடையது. மொழிகள் பல்வேறு வழிகளில் வேறுபடுகின்றன. ஒரு மொழியின் முழுமையையும் அறிய வேண்டுமென்றால் அதை வருணனை அடிப்படையிலும் வரலாற்று அடிப்படையிலும் விவரிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மொழியும் அதற்குரிய அமைப்பை உடையது. இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளின் அமைப்பில் ஒற்றுமையான கூறுகள் சில இருந்தால் அவற்றை விளக்குவது எப்படி? மொழிகள் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவையாக இருந்தால் ஒற்றுமைக் கூறுகள் சிலவற்றை அவற்றின் அமைப்பில் காணலாம். ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை ஒப்பிடும்பொழுது அம்மொழிகளுடைய அமைப்பு, வருணனை அடிப்படையிலும் வரலாற்று அடிப்படையிலும் விவரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளுக்கிடையே பல ஒற்றுமைக் கூறுகளைக் காணலாம். இவை திராவிட மொழிகள் என்னும் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததால் இவற்றிற்கிடையே ஒற்றுமைக் கூறுகளைக் காண முடிகிறது. இவ்வாறு மொழிகளை ஒப்பிட்டு அவற்றில் காணப்படுகின்ற மாற்றங்களைத் தெளிவாக விளக்குகின்ற மொழியியலை ஒப்புமை மொழியியல் (Comparative linguistics) என்பர் மொழியியலார்.

வெவ்வேறு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இருமொழிகளின் அமைப்பை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிடையே

காணப்படுகின்ற ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் விளக்குகிற மொழியியலை வேற்றுநிலை மொழியியல் (Contrastive Linguistics) என்று மொழியியலார்கள் கூறுகிறார்கள். சான்றாகத் தமிழை அமெரிக்கர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கின்ற சூழலை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இரு மொழிகளின் அமைப்பையும் அறிந்திருந்தால் அதற்கேற்றவாறு பாடங்களைத் தயாரிக்க முடியும். கற்போர்கள் எந்த அமைப்பைக் கற்கும்பொழுது இடர்ப்படுகிறார்கள் என்பதை அறிந்திருந்தால் அதற்கேற்றவாறு பாடங்களின் முறையையும் அமைப்பையும் மாற்றியமைக்கலாம். மொழியியல் இங்கு மொழி கற்பித்தலோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொள்கிறது. மொழி கற்பித்தல், மொழி திட்டமிடுதல் (Language Planning), நிலைபேறாக்கம் (Standardization), புதுமையாக்கம் (Modernization) முதலிய இடங்களில் பயன்படுகின்ற மொழியியலைப் பயன்பாட்டு மொழியியல் (Applied Linguistics) என்று மொழியியலார் கூறுவர்.

இனி மொழியமைப்பை விவரிக்கும் மொழியியலின் உட்பகுதிகளைக் காணவேண்டும். மொழி என்றவுடன் ஒருவருக்குப் பேசும்பொழுது எழுப்புகின்ற ஒலிகள்தான் நினைவிற்கு வரும். மொழியின் வடிவம் அதனுடைய ஒலிகள் என்று கூறலாம். ஆகையால் ஒரு மொழியின் அமைப்பை ஆராய முற்படுகின்ற மொழியியலார் அம்மொழியில் உள்ள ஒலிகளையும் அவற்றின் இயல்பையும் விவரிக்க வேண்டும்.

மொழியில் உள்ள ஒலிகளை விவரித்து அவற்றை வகைப்படுத்துகின்ற மொழியியலின் பகுதியை ஒலியியல் (Phonetics) என்று கூறுவர். மொழியியலார் உலகில் பேசப்படுகின்ற பல்வேறு மொழிகளை ஆராய்கின்றனர். ஆகையால் உலகில் உள்ள மொழிகள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்ற ஒலிகளை ஒலியியல் வகைப்படுத்தி விவரிக்க வேண்டும். ஒலிகளை மூன்று வகைகளில் மொழியியலார் விவரிக்கின்றனர். வாயறுப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியின் ஒலிகளை விவரிக்கின்ற ஒலியியலை உச்சரிப்பு ஒலியியல் என்று மொழியியலார் கூறுவர். ஒலிகளை ஒருவர் ஒலித்த பிறகு அவை ஒலி அலைகளாகக் காற்றில் சென்று காதுகளைத் தாக்குகின்றன. ஒலிகளின் இயல்பை ஒலி அலைகளாக ஆராய்ந்து அவற்றை விவரிக்கின்ற ஒலியியலை ஒலியியக்கவியல் (Acoustic Phonetics) என்று அறிஞர்

கூறுவர். ஒருவர் காதைத் தாக்குகிற ஒலி அலைகள் எவ்வாறு செவிக்குள் உணரப்படுகின்றன என்பதை விவரிக்கிற ஒலியியல் ஒலிஉணர்வியல் (Auditory Phonetics) என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஒலிகளின் வகைகளையும் இயல்பையும் ஒலியியல் விளக்கும் என்பது முன்பு கூறப்பட்டது. மொழியியல் பயன்படுத்துகின்ற எல்லா ஒலிகளும் பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதில்லை. தமிழில் p என்ற ஒலியும் உண்டு, b என்ற ஒலியும் உண்டு. ஆனால் இவை இரண்டும் பொருள் வேறுபாட்டைத் தமிழ்ச் சொற்களில் ஏற்படுத்துவதில்லை. மாறாக ல், ள், ழ் போன்ற ஒலிகள் பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்துவன. கீழே கொடுக்கப்பட்ட சொற்களின் மூலம் இது தெளிவாகும். வால், வாள், வாழ். இது உயிரின் குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும் பொருந்தும். அடி, ஆடி, பிடி, பீடி, சுடு, சூடு முதலிய சொற்கள் இக்கருத்தைத் தெளிவாக்கும். பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்தாத ஒலிகள் வருமிடங்களை விதிகள் மூலம் விளக்க வேண்டும். சான்றாக p என்ற ஒலி சொற்களின் முதலிலும் b என்ற ஒலி m என்ற ஒலிக்குப் பின்னும் வருவதைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள சொற்களின் மூலம் விளக்கலாம்.

பந்து	பாப்பா	அம்பலம்
பஞ்சு	அப்பா	பாம்பு
பருந்து	தப்பு	தம்பி

பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்துகின்ற ஒலிகள் ஒலியன்கள் (Phonemes) ஆகும். மொழியின் இப்பகுதியை ஒலியனியல் (Phonemics) என்று மொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஒலியனியலில் சொற்களின் முதல், இடை, கடை ஆகிய இடங்களில் வருகின்ற ஒலியன்களை வகைப்படுத்தி விரிவாக விளக்க வேண்டும். இதுவரை மொழியின் ஒலியமைப்பை விவரிக்கும் பகுதிகள் விளக்கப்பட்டன. இனி, சொற்களின் அமைப்பு விளக்கப்படும்.

சொற்களின் அமைப்பையும் மொழியியல் விவரிக்க வேண்டும். சொற்களைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து அவற்றின் அமைப்பை விவரிக்க வேண்டும். ஒலி நிலையில் ஒலியன் என்ற முக்கிய உறுப்பைப் போன்று (Morpheme) இங்கு உருபன் என்ற உறுப்பைக் காணலாம். ஒலியன் பொருள் வேறுபாட்டை

உணர்த்துவது என்பது முன்பு கூறப்பட்டது. உருபன் என்பது ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒலியன்களைக் கொண்டதொரு பொருளையும் சுட்டக் கூடியது. கீழே கொடுக்கப்பட்ட சொற்களின் வாயிலாக இக்கருத்தை விளக்கலாம்.

பையன்	பையன்கள்	பையன்களை
பெண்	பெண்கள்	பெண்களை
புத்தகம்	புத்தகங்கள்	புத்தகங்களை
வீடு	வீடுகள்	வீடுகளை
பேனா	பேனாக்கள்	பேனாக்களை

இச்சொற்களைச் சில அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கொண்டு இவ்வாறு பிரிக்கலாம்: பையன், பெண், புத்தகம், வீடு, பேனா, கள் ஐ இவற்றில் பெண் முதலியவை தனித்து வருபவை. ஆனால் கள், ஐ முதலியன இவ்வாறு வருவன அல்ல. -கள் முதலியன பொருள் உணர்த்துவன. இவ்வாறு பொருள் உணர்த்தி வருகின்ற சொற்களின் உறுப்புகளே சொற்கள் ஆகும். சொல் என்பது ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உருபன்களைக் கொண்டிருக்கலாம். சான்றாக -ஐ என்பதை ஓர் உருபன் என்று கொள்ளலாம். இந்த உருபனுக்கு ஒரு வடிவு அல்லது உருபு உள்ளது. இதை மாற்றுருபு (Allomorph) என்று கூறுவார்கள். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாற்றுருபுகளை உருபன்கள் கொள்வதுண்டு.

விழுந்தான்	படித்தான்	அழுதான்
நடந்தான்	சிரித்தான்	செய்தான்
திரிந்தான்	குடித்தான்	தொழுதான்

இவ்வினைகளில் இறந்த காலத்தை உணர்த்துவதற்கு ந்த், த்த, த் என்ற உருபுகள் வந்துள்ளன. இங்கு இறந்த காலம் என்ற உருபனுக்கு மூன்று மாற்றுருபுகள் உள்ளன. ஒலிக்கு மேல்நிலையில் உள்ள உறுப்புகளை உருபுகளாகவும் இவ்வுருபுகளை மாற்றுருபுகளாகவும் வகைப்படுத்தி, அவற்றை உருபனுக்குள் சில முறைகளுக்குட்பட்டு அடக்குவதும் சொல்லமைப்பை ஆய்கின்ற மொழியியற் பகுதியின் செயற்பாடாகும்.

உருபன்கள் சொல்லுக்குள் வருகின்ற முறைமையையும் இப்பகுதி விளக்க வேண்டும். சான்றாக, பையன்களை என்ற சொல்லின் அமைப்பை எடுத்துக்கொண்டால்

அதில் மூன்று உருபங்கள் உள்ளன. பையன் + கள் + ஐ. பையன் என்பது அடிச்சொல், கள் என்பது பன்மையையும், ஐ என்பது இரண்டாம் வேற்றுமையையும் குறிக்கின்ற உருபங்கள். இவை ஒரு குறிப்பிட்ட முறைமையில் வருகின்றன. இதைப் பெயர் + பன்மை + வேற்றுமை உருபன் என்று காட்டலாம். இம்முறைமை மாறினால் அது தமிழ்ச்சொல் ஆகாது. பையனைகள், கள் ஐ பையன் இதனைச் தமிழ் சொல் என்று யாரும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். சொற்களில் உருபங்கள் வருகின்ற முறைமையையும் சொல்லியல் அல்லது உருபனியல் (Morphology) விவரிக்கின்றது.

இதுவரை சொல்லின் அமைப்பை விவரிக்கும் மொழியியலின் பகுதியான உருபனியல் விளக்கப் பட்டது. இனி, சொற்களைக் கொண்டு உருவாக்குகிற வாக்கியத்தின் அமைப்பை விவரிக்கும் மொழியியலின் பகுதியைப் பற்றி அறிய வேண்டும். இப்பகுதியை மொழியியலார் தொடரியல் (Syntax) என்று கூறுவார்கள். வாக்கியத்தின் அடிப்படை உறுப்புகள் சொற்கள். வீட்டைக் கட்டுவதற்குச் செங்கற்கள் எவ்வாறு அடிப்படையானவையோ அவ்வாறே சொற்கள் வாக்கியங்களை உண்டாக்க அடிப்படையானவை. தொடரியல், வாக்கியங்களின் அமைப்பை விவரிக்கும்பொழுது சொற்களை மட்டுமன்றிச் சொற்களின் குழுவையும் அடிப்படையாகக் கொள்கிறது. சொற்களின் குழுவைத் தொடர் (Phrase) என்று கூறுவர். சொற்கள் தொடருக்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட முறைமையில் வரும்.

அந்த அழகிய வீடு, அந்த உயரமான ஆள், வேகமாகப் பிடித்த பந்து. இத்தொடர்களில் உள்ள சொற்களின் முறைமையைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளதுபோல் தமிழ் பேசுபவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

அந்த வீடு அழகிய

உயரமான ஆள் அந்த

வேகமாகப் பந்து பிடித்த

(இலக்கண வழி என்பதற்கு உடுக்குறியிடுவது வழக்கம்) அந்த என்பதையும் அழகிய என்பதையும் இடமாற்றம் செய்யலாம். அதுபோலவே அந்த என்பதையும் உயரமான என்பதையும் இடமாற்றம் செய்யலாம். அழகிய அந்த

வீடு, உயரமான அந்த ஆள். வேகமாக என்பதையும் பிடித்த என்பதையும் மாற்ற முடியாது.

பிடித்த வேகமாகப் பந்து

ஆகையால் தொடருக்குள் வருகின்ற சொற்களுள் சில முறைமை மாறி வரலாம், சில மாறி வர இயலாது. வாக்கியங்களில் வருகின்ற சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் அவற்றின் செயற்பாட்டை நோக்கி எழுவாய் என்றும் பயனிலை என்றும் செயப்படுபொருள் என்றும் கூறுவார்கள். இவை வாக்கியங்களில் வருகின்ற முறைமையைக் கொண்டும் அமைப்பை விவரிப்பார்கள். சான்றாகத் தமிழில் எழுவாய் முதலிலும் செயப்படுபொருள் அதன் பின்னும் வினை கடைசியாகவும் வரும். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் எழுவாய்க்குப் பின் வினையும் அதன் பின் செயப்படுபொருளும் வருகின்றன. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்கள் இவற்றைத் தெளிவாக்கும்.

இலங்கை அரசு தமிழினத்தை நசுக்குகிறது.

Ramu attacked Kannan

ராமு தாக்கினார் கண்ணன் - ஐ

ராமு கண்ணனைத் தாக்கினான்

attacked என்பது வினையாகவும் Kannan என்பது செயப்படுபொருளாகவும் ஆங்கில வாக்கியத்தில் செயற்படுகின்றன. தமிழ் வாக்கியத்தின் அமைப்பு எழுவாய் + செயப்படுபொருள் + வினை எனவும், ஆங்கில வாக்கிய அமைப்பை எழுவாய் + வினை + செயப்படுபொருள் எனவும் காட்டலாம். தமிழில் இதன் வரிசை முறைமையை மாற்றலாம்; ஆனால் ஆங்கிலத்தில் மாற்ற இயலாது. மாற்றினால் ஆங்கில வாக்கியங்கள் வழுவானவை என்று கருதப்படும்.

தமிழினத்தை இலங்கை அரசு நசுக்குகிறது.

தமிழினத்தை நசுக்குகிறது இலங்கை அரசு.

* Attacked Ramu Kannan.

* Ramu Kannan attacked.

ஆங்கிலத்தில் சொல்முறைமை இலக்கணத் தன்மை உடையது, தமிழில் அது நடையைச் சார்ந்தது.

வாக்கியங்களின் அமைப்பை விவரிப்பது என்பது

அவற்றை உறுப்புகளாகப் பகுத்து அவற்றிற்கிடையே உள்ள உறவைக் காட்டுவது மட்டுமன்று, வாக்கியங்களுக்கிடையே உள்ள தொடர்பையும் விவரிக்க வேண்டும். செய்வினை வாக்கியத்திற்கும் செயப்பாட்டுவினை வாக்கியத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பையும் இலக்கணம் விளக்க வேண்டும். மாற்றிலக்கணம் (Transformational Grammar) இங்கு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

மொழியின் அமைப்பை விவரிக்கின்ற மொழியியல் அது உணர்த்தும் பொருளைப்பற்றி ஆராய வேண்டுமா என்பது சிக்கலாக இருந்தது. 1965 ஆம் ஆண்டளவில் உருவான மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடு பொருண்மையியலும் (Semantics) மொழியியல் ஆய்வின் வரம்பிற்கு உட்பட்டதே என்ற முடிவிற்கு வந்தது. இங்குப் பொருண்மையியல் என்பது மொழிப் பொருண்மையியலை மட்டும் குறிக்கிறது. தன்னுடைய கருத்தையும் உணர்வையும் வெளிப்படுத்த மனிதன் பயன்படுத்துபவற்றுள் மொழி மிக முக்கியமானது. மொழிவழி ஆராய்கின்ற பொருண்மையியலை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று சொற்பொருள் (Lexical meaning); மற்றொன்று வாக்கியப் பொருள் (Sentential meaning).

சொற்பொருள் ஆய்வு மொழியியலுக்கு மட்டுமன்றி மானிடவியல், சமூகவியல் போன்ற துறைகளுக்கும் முக்கியமானது. அது சொல்லுக்கும் அது உணர்த்தும் பொருளுக்கும் உள்ள உறவை ஆராய்வது மட்டுமன்று, மொழியில் உள்ள சொற்களைப் பொருண்மை அடிப்படையில் சில பகுதிகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர்பையும் ஆராயும். சான்றாக உறவுமுறையைத் தெரிந்துகொள்ள அம்மொழியில் உள்ள உறவுமுறைச் சொற்களைப் பொருண்மை அடிப்படையில் ஆராய்வது இன்றியமையாதது. சொற்பொருள் ஆய்வு அம்மொழி பேசும் மக்களின் சமுதாயத்தைக் குறிப்பாகப் பண்பாட்டைப் புரிந்துகொள்ள மிகத் துணையாக இருக்கும்.

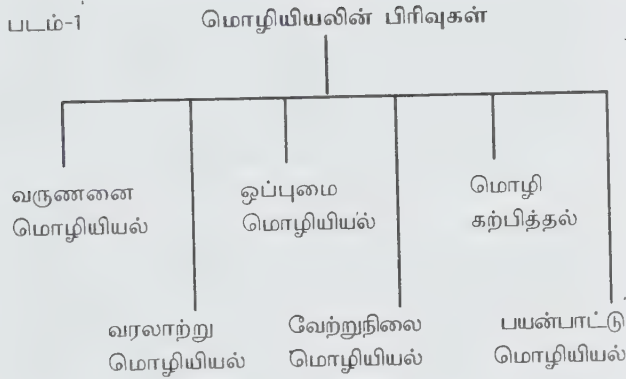
வாக்கியப் பொருள் ஆய்வு மாற்றிலக்கணத்தின் செல்வாக்கால் ஓரளவு வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறது. வாக்கியத்தில் உள்ள தனிச்சொற்களின் பொருளை மட்டும் வாக்கியத்தின் பொருளாகக் கருத முடியாது. சான்றாக ஆங்கிலத்தில் John, Mary, killed என்ற சொற்களுக்குப் பொருள் உண்டு. ஆனால் வாக்கியத்தில்

இவற்றைப் பயன்படுத்தும்பொழுது இவை தவிர்த்த பொருளும் வேறொரு நிலையில் வருகிறது. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரு வாக்கியங்களிலும் இம்முன்று சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

John	killed	Mary
சான்	கொன்றான்	மேரியை
சான்	மேரியைக்	கொன்றான்
Marry	killed	John
மேரி	கொன்றாள்	சானை
மேரி	சானைக்	கொன்றாள்

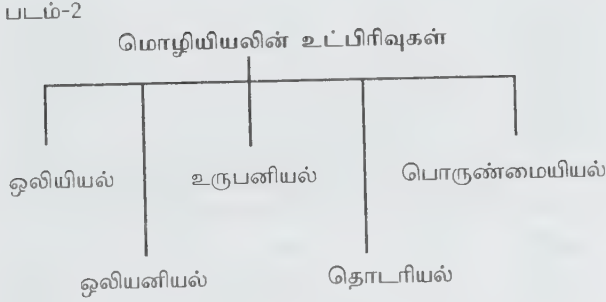
முதல் வாக்கியத்தில் சான் எழுவாயாகச் செயற்படுவதால் அது வினைமுதலாக உள்ளது. வினையின் முடிவை அனுபவிக்கும் செயப்படு பொருளாக மேரி உள்ளது. இரண்டாம் வாக்கியத்தில் மேரி வினைமுதலாகவும் சான் செயப்படுபொருளாகவும் செயற்படுகின்றன. இச்சொற்கள் தங்களுக்குரிய பொருளில்மட்டுமன்றி வாக்கியங்களில் செயற்படுகின்ற தன்மையை ஒட்டி வினைமுதற் பொருளையும் செயப்படுபொருளையும் கருவிப்பொருளையும் ஏற்கின்றன. இத்தகைய பொருள்கள் வாக்கிய நிலையில் வருவன. இத்தகு பொருளை வாக்கியப் பொருள் என்று மொழியியலார் கூறுகின்றனர். பொருண்மையியல் பொருளை இவ்விரு நிலைகளிலும் விவரிக்கிறது.

மொழியியலார்கள் மொழியின் அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ளக் கோட்பாடுகளை வளர்க்கிறார்கள். மொழியை ஒரு முறையில் பார்க்கலாம். சமுதாயத்தின் அங்கமாகப் பார்ப்பது ஒரு முறை. அதாவது சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் எல்லாம் மொழியில் வெளிப்படுவதால் மொழிவழிச் சமுதாய மாற்றங்களை உணர முடியும். மற்றொரு முறையிற் பார்த்தால் மொழிக்கும் மனித மனத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பதை அறியலாம். மொழிவழி மனித மனத்தின் இயல்பையும் அறியலாம். கருங்கச் சொன்னால் மொழிவழி மனிதனை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முயலலாம்.

பெரியவர்களின் மொழி நடத்தையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு குழந்தைகளின் மொழியமைப்புகளை ஆய்தலை மேற்கொண்டமையால் குழந்தைகளின் மொழி தவறுடையது, அதில் பிழைகள் மிகுதி என்றே கொள்ளப்பட்டது. எனவே, குழந்தைகளின் வாக்கியங்களில் அமையும் சொற்களையும் பெரியவர்களின் சொற்பிரிவுகள் போன்றே பிரித்துக் காட்டினர். இதில் குழந்தைகள் அச்சொற்களை எந்த வாக்கியங்களில் எந்த முறையில் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பது அடிப்படையாகக் கொள்ளப்படவில்லை.

இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு மொழியியலார் போலப் பணி செய்வதாகக் கூறப்படுகின்றது. குழந்தை தனக்குக் கிடைக்கும் வாக்கியங்களை உள்ளீடாகக் கொண்டு அவற்றில் அமைந்திருக்கின்ற - புதைந்திருக்கின்ற - அமைப்பு விதிகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறது. அதற்குத் துணையாக நிற்பது சாம்சுகி குறிப்பிடுகின்ற, குழந்தைகளிடம் பிறப்பாலேயே அமைந்திருக்கின்ற 'மொழி கற்றலூக்கி' என்னும் மூளை அமைப்பு (Language Acquisition Device) விதிகளை உருவாக்கிக்கொண்டு அவற்றைப் பயன்படுத்தித் திருத்திக் கொள்கின்றது. எனவே, கருது கோள்களை உருவாக்குவதும் அவற்றைச் சோதனை செய்து பார்ப்பதுமாகிய இரு செயல்களைக் குழந்தைகள் செய்கின்றன. சான்றாக, நானும் நீயும் என்ற அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்கிற குழந்தை அதைப் பின்னர் நானும் நீயும் என்று திருத்திக் கொள்வதைக் கூறலாம். இவ்வாறான இரு வேறுபட்ட மொழிவளர்ச்சி பற்றிய கருத்துகளுக்கும் மொழியியலும் உளவியலும் ஆய்வு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

-கி.அ.

மொழி வளர்ச்சி: குழந்தைகள் எவ்வாறு மொழியைக் கற்கின்றன? என்னும் கேள்வி பல நூற்றாண்டுகளாகப் பலரையும் வியப்புக்குள்ளாக்கிப் பதிலைத் தேட வைத்திருக்கின்றது. எனினும், இக்கேள்வி தத்துவவியல் கண்ணோட்டத்துடன் தான் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் பார்க்கப்பட்டது. பின்னர் அறிவியல் அடிப்படையிலான ஆய்வுகள் மேற்க்கொள்ளப்பட்டன.

1960 ஆம் ஆண்டு முதல் 1970 ஆம் ஆண்டு வரையிலான பத்தாண்டுக்காலக் கட்டத்தில் இருவேறுபட்ட கருத்துகள் உருவாயின. முதலாவதாக, பெரியவர்களின் மொழியையே குழந்தைகள் குறைகளுடன் பேசுகிறார்கள் என்ற கருத்து தவறு என்றும், குழந்தைகள் தங்களுக்கென்றே அமைத்துக் கொள்கிற ஒரு சில கூறுகளுடன் மொழி அமைகின்றது என்றும், அவற்றிற்கென ஓர் இலக்கணம் இருக்கிறது என்றும் கூறப்பட்டது. அதற்கு முந்தைய ஆய்வுகள்

குழந்தை பேசத் தொடங்குமுன் அதாவது சொற்களையோ சொற்கள் போன்ற ஒலித் தன்மையுடையவற்றையோ பேசத் தொடங்குமுன் மற்றவர்களின் மொழியைப் புரிந்துகொண்டு அவற்றிற்கான பதிலைத் தன் உடலுறுப்புகளின் சைகைகள் வாயிலாக உடல்மொழி வாயிலாகத் தருகின்றது.

குழந்தை தன் முதலாண்டு வாழ்க்கையில் பேசுவதற்குத் தேவையான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொள்கின்றது. குழந்தை பிறந்தவுடனேயே மூன்று விதமான அழகைகளைக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. அது பசியால் அழகை, வலியால்

அழகை, களைப்பால், சிறு தொல்லைகளால் அழகை ஆகும். இவை தூண்டல் துலங்கல் அடிப்படையில் எழுகின்றவையாக அமையலாம். இவற்றைச் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொள்ள முடியாது. எனினும், பின்னர் வருகின்ற துலங்கல்களுக்கு (Responses) அடித்தளமாகிறது எனக் கொள்கின்றனர் மொழி வளர்ச்சியைப் புற நடத்தையின் ஒரு பகுதியாக ஆராய்வோர்.

ஒலிக் கூறுகளோடு செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கு வருவதற்கு முன் பிறந்த மூன்றுமாத காலத்தில் ஒலிக் குறிப்புகள் என்றும் ஆறாம் மாதம் முதல் குழறுமொழி என்றும் இரு நிலைகள் உருவாகின்றன. குழந்தையைச் சுற்றி அமைகிற பேச்சுச் சூழ்நிலைகளே இவற்றிற்கு அடிப்படையாகின்றன.

தன் ஒன்பதாம் மாத வாழ்க்கை முதல் ஒலிக் குறிப்புகளிலிருந்து புதிய பேச்சு அமைப்புகளுக்குக் குழந்தை வருகின்றது. குறிப்பிட்ட ஒலிகளைக் கொண்டு குறிப்பிட்ட செயலை நிறைவேற்ற முயலுகின்றது. ஒரு குழந்தை டிசு எனத் தன்பெயரைக் கூறுகின்றது. ஆனால், அதன் பெயர் விஜி; இரண்டு சொற்களுக்கும் ஒலிப்பு ஒற்றுமை இல்லை எனினும் அது ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலியை ஒரு பொருளைச் சுட்ட எடுத்துக்கொண்டது புலனாகும். “பாச்சி” எனப் பாலையும், “சோச்சி” எனச் சோற்றையும் கூறிக் கொள்கின்றது. இச்சொற்களுக்கு இணையான சொற்கள் - பெரியவர்களின் மொழியில் இருக்கலாம்; சில நேரங்களில் இல்லாமலும் போகலாம். குழறுமொழி சில வேளைகளில் மொழிவளர்ச்சி முதிர்ந்த நிலையில் கூடத் தொடர்வதுண்டு. குழறு மொழியைத் தொடர்வது மழலைமொழியாகும்.

மழலைப் பேச்சுக்கு அடிப்படையாவது பெற்றோரின் சிறப்பாக, தாய்-சேய் செய்திப் பரிமாற்றம் ஆகும். குழந்தையின் மழலைப் பேச்சு பெரும்பாலும் அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புகொண்டவர்களுக்கு எளிதில் புரிகின்றது. குழந்தையின் பேச்சுப் புரிந்தாலும் பெரியவர்கள் குழந்தைகளுக்குப் புரியவைக்கத் தாங்களும் அதே உத்தியைப் பின்பற்றுவதில்லை. தங்களின் மொழியிலேயே பேசுகிறார்கள். பெரியவர்களின் மொழியில் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை கொண்ட அமைப்புகளால் எண்ணற்ற வாக்கியங்கள்

உருவாக்கப்படுவது போலக் குழந்தை தனக்கென அமைகின்ற ஒலியனியலுடன் ஒரு சொல் வாக்கியங்களை உருவாக்குகிறது. பாச்சி அல்லது பாலு என்று கூறும்போது அது அதன் தேவையை, எனக்குப் பால் வேண்டும், என்பதை உணர்த்துகின்றது.

ஒரு சொல் வாக்கியங்கள் மிகவும் சிக்கலான மொழியமைப்புகளை எதிரொலிப்பதால் அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதில் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. இந்த ஒரு சொல் வாக்கியங்களில் பெரும்பாலும் பெயர்ச் சொற்கள், பெயரடைகள் போன்றவையே முதல் கட்டத்தில் அமைகின்றன. பின்னரே வினைச் சொற்கள் சேருகின்றன.

ஒரு சொல் வாக்கியங்களுக்குப் பிறகு விரைவில் வருவன இரு சொல் வாக்கியங்கள். இருசொல் வாக்கியங்களாக அமைகின்றவையே தொடரியலுக்கு, வாக்கிய அமைப்புகளுக்கு அடிப்படையாகும். குழந்தைகளின் பேச்சில் இதுவரை குறைவாக இருந்த தொடரியல் அமைப்பு விரிவாக்கப்பட்டுப் பெரியவர்களின் வாக்கிய அமைப்பை ஒட்டி அமைகின்றது. ஒரு குழந்தை தொடரியல் அமைப்புகளை உருவாக்கி முழுமை பெறும்போது அதற்கு வயது மூன்றரை ஆண்டுகள் ஆவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது, பெரியவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுப் புரிந்துகொண்டு தன் ஒலிக்கூறு ஒரு சொல் - இருசொல் என வளர்ந்து மொழியறிவு ஓரளவு முழுமை பெற ஏறத்தாழ இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த உயர்ந்த நிலைக்கு ஒரு நீளம் தாண்டதல் போலத் தாண்டி வரவில்லை. பலவிதமான தொடரியல் கருதுகோள்களை உருவாக்கி, சோதித்து, மாற்றி, மீண்டும் உருவாக்கிப் பெரியவர்களின் மொழித்திறனுக்கு வந்து சேர்கின்றது.

அம்மா சோறு (தா), நாயி வா (வந்தது), வீடு கட்டு (கட்டுகிறேன்), என இருசொல் வாக்கியங்கள் உருவாவதைக் காணலாம். ஆயினும் இவ்விரு சொல் வாக்கியங்களில் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுவதையும் காணலாம். சான்றாக வீடு கட்டு என்பது நான் வீடுகட்டுகிறேன், நீ வீடு கட்டு, நீ வீடு கட்டுகிறாயா? போன்ற பொருள்களைத் தரலாம். ஆயினும், குழந்தை பேசுகிற சூழல், அது விளையாடும் ஆட்டம், பெரியவர்களின் துணை போன்றவற்றின் மூலம் இப்பொருள் மயக்கம் தீர்க்கப்படுகின்றது.

இருசொல் வாக்கியங்கள் உருவாக்கப்படும்போது வாக்கிய இசையின் பயனும் (infonation) வளர்ந்து வருகின்றது. சான்றாக வீடு கட்டு என்ற வாக்கியத்தை வினா வாக்கியமாக மாற்ற முதலில் வினா வாக்கிய இசையைத் தான் குழந்தை முதலில் சேர்க்கிறது. வீடு கட்டு? ஆக, குழந்தைகளின் தொடரியல் அமைப்புகளைக் கொண்டு ஓர் இலக்கணம் எழுதுவது என்பது மொழியியலார் தாங்கள் அறியாத ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதுவது போல அமைகின்றது. குழந்தைகளின் பேச்சைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பொருளோடு தொடர்புபடுத்தி அவற்றை ஆராய வேண்டிய தேவை எழுகின்றது. ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு பொருளோடு தொடர்புபடுத்தினாலும் குழந்தை எந்தப் பொருளில் அதைக் கூறியது என்பதை உணர்ந்து கொள்வது மிக இன்றியமையாததாகும். எனவே மொழியியலார் கூறுவது போலக் 'கணிப்புப் பொதுமையும் (Observational adequacy) விளக்கப் பொதுமையும் (Descriptive adequacy) முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. குழந்தைகளின் மொழி வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வுகளில் கணிப்புப் பொதுமை எளிதானாலும் விளக்கப் பொதுமை சற்றுச் சிக்கல் நிறைந்ததாகும்.

அடுத்த நிலையாக வருகின்ற முச்சொல்வாக்கிய அமைப்புகளில் சொற்களுக்கு இடையில் இடைவெளி அமைவதைக் காணலாம். இதைத் தந்திப் பேச்சு எனக் குறிப்பிடலாம். முக்கியமான கூறுகளை மட்டும் தொலைவரியில் கூறுவது போலக் குழந்தைகள் கூறுவதால் இப்பேச்சு தந்திப் பேச்சு எனப்படுகின்றது. மந்த நிலையில் உருவாகி வந்த இருசொல் வாக்கிய அமைப்புகள் திடீரென கூடுதலாகி மடைதிறந்த வெள்ளமாகப் பாயத் தொடங்குவதைக் காணலாம். இவ்வளர்ச்சி குழந்தையிடம் அமைந்திருக்கின்ற உருவாக்கத்திறனைக் காட்டுகின்றது.

இருசொல் வாக்கிய அமைப்புகளில் ஒன்று மையப்பிரிவு (pivot class) என்றும், இன்னொன்று திறந்தபிரிவு (open class) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட குறுகிய எண்ணிக்கை கொண்ட சொற்கள் மையச் சொற்கள் எனவும், பதிலீடு செய்யத் தகுந்த மிகுதியான சொற்கள் திறந்த சொற்கள் எனவும் கூறப்படுகின்றன.

பெட்டி அங்கே, பால் அங்கே, வண்டி அங்கே, என வரும் வாக்கியங்களில் "அங்கே" மையமாகவும்

மற்றவை திறந்ததாகவும் அமைகின்றன. மையச் சொற்களுக்கு வாக்கியங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் கொடுக்கப்படுகின்றது. எனினும், இவ்வகையான ஆராய்ச்சி குறைபாடுடையதாகும்.

மூன்று சொல் வாக்கியங்களும் வேற்றுமை உருபுகள் இல்லாத நிலையில் பொருள் மயக்கம் தருகின்றன. அம்மா அண்ணன் அடி. என்ற வாக்கியம் அம்மா அண்ணனை அடி. என்றும், அம்மா அண்ணன் என்னை அடித்தான் என்றும் பொருள் தருகின்றன. ஆக, சொல் வருமுறை வளர்ந்த பிறகே விகுதிகள் சேர்க்கிற முறை வளர்கிறது என்பதற்கு இதுவும் சான்றாகிறது. சொல்திரிபு நிலை (Inflection) குழந்தைகளின் மொழி வளர்ச்சியில் எந்த நிலையில் தோன்றுகிறது என்பதைப் பற்றிக் கூடுதலாக ஆய்வுகள் வரவில்லை. எனினும் இரு சொல், முச்சொல் வாக்கிய அமைப்பிற்குப் பின்னரே இது வளரத் தொடங்குகிறது எனத் துணிந்து கூறலாம். பன்மை, வினைத்திரிபு போன்றவையும் தமிழைப் பொறுத்தவரையில் வேற்றுமை விகுதிகள் வளர்ந்த பின்னரே வளர்கின்றன. இதைப் போன்றே எழுவாய் பயனிலை இயைபிலும் முதலில் ஒருமையும் பின்னர் பன்மையும் உருவாகின்றன.

அவன் வறான், அவ வறா, நான் வறேன் இதற்குப் பின்னரே, அவங்க வறாங்க, நீங்க வீறங்க என்று வளர்ச்சி பெறுகிறது.

வினை வாக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆமாம்/ இல்லை. வினா வாக்கியங்கள் முதலிலும் என்ன வகையான வினாக்கள் பின்னரும் வளர்கின்றன. இதற்குக் காரணம், இது பந்து என்னும் வாக்கியம் இது பந்தா? என்னும் வாக்கியத்தின் அமைப்பை ஒத்திருப்பதுதான். சில குழந்தைகளிடம் இவ்விருவகையான கேள்விகளைக் கேட்டபோது அவற்றிற்குச் சரியான பதில் கிடைக்காமல் போனதுண்டு. ஆகவே, குழந்தையின் மொழிச் செயலின் - மொழி வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையில் அதன் மொழியறிவை அளவிட முடியாது என்றும் கூறவேண்டும்.

முதலில் குழந்தை போலச் செய்தல், பொருளுணர்தல் என்னும் இரு திறங்களையும் அளவிட வேண்டியிருக்கிறது, போலச் செய்தலின் வாயிலாகவே மொழிவளர்ச்சி அடைகின்றது என்கின்றனர் ஒரு குழுவினர். எனவே, அக்குழுவினரைப் பொறுத்தவரையில்

பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் பார்த்து அது போலச் செய்து தன் மொழியறிவை வளர்த்துக் கொள்கின்றது. இன்னொரு வகையில், திருப்பிச் சொல்லும்படி வற்புறுத்தப்படுவதாலும் குழந்தை திருப்பிச் சொல்லியும் மொழியறிவை வளர்த்துக் கொள்கின்றது. இரண்டாவது வகையில் அப்படியே திருப்பிச் சொல்வதால் இலக்கணம் மாறுவதில்லை. ஆயின், முதல்வகையில் கேட்டுக்கொண்டு தானே திருப்பிச் சொல்ல முயலும்போது குழந்தை தனக்கே உரித்தான இலக்கணத்தை வகுத்துக் கொள்கிறது. இதனால் சொற்களை விட்டுவிட்டோ, மாற்றியமைத்தோ மொழிச்செயலில் ஈடுபடுகின்றது. இவ்வாறு மொழி வெளிப்படுவதற்கு முன் பொருள் உணரும் திறன் குழந்தையிடம் வளர்ந்துவிடுகின்றது. ஆகையால், போலச் செய்தல், பொருளுணர்ந்தல், வெளிப்படுத்துதல் என்ற வகையில் மொழி வளர்ச்சி அடைகின்றது.

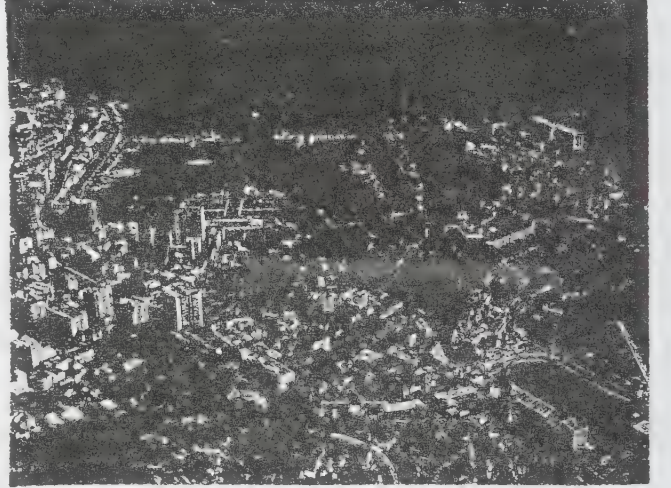
இந்நிலைக்குப்பின் வாக்கிய மாற்றம் (Transformation) தோன்றுகிறது. சொல்லிக் கொடுத்தல் - கேட்டல் எதிரொலித்தல் போலச் செய்தல் - வாக்கிய விரிவாக்கம் - வலியுறுத்துதல் - வாக்கிய மாற்றம் எனப் பலப்பல படிநிலைகளில் குழந்தை மொழி வளர்ச்சி அடைகின்றது. பின்னர், தான் உருவாக்கிக் கொண்ட விதிகளால் எண்ணற்ற வாக்கியங்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது.

துணை நூல்கள்:

1. Dale, Philip S., Language Development: Structure and Function, The Dundyaw Press, Inc., Hinsdale Illinois, 1972.
2. Lee, Victor Ed., Language Development, Croom Helm, London, 1979.

மொனாகோ: இது மத்தியதரைக்கடல் நாடுகளுள் ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த நாடாகும். இந்நாடு ஆல்ப்சு மலையின் அடிவாரத்தில் மத்தியதரைக் கடலை நோக்கி அமைந்துள்ளது. இதன் தலைநகர் மொனாகோ (Monaco) ஆகும். இந்நகரம் கடலோரத்தில் உள்ள 60 மீ. உயரமான ஒரு பாறையின் மீது அமைந்துள்ளது. இது ஒரு சிறந்த புகழ் பெற்ற துறைமுகமாகவும் விளங்கி வருகிறது. ஆண்டு தோறும் இலட்சக்கணக்கான சுற்றுலாப் பயணிகள் இந்நகரத்திற்கு வருகின்றனர்.

புராணக் கதைப்படி இந்நகரத்தை எர்குலிக என்னும் மாவீரன் இங்கிருந்த பாறையை உள்புறம் நகரத்திவிட்டு வளைகுடாவை உள்ளடக்கிக் கட்டினான். அதனால் இந்நகரம் இலத்தீன் ஆசிரியர்களால் மொனேசி போர்டசு (Moneci Portus) என்றும், சில சமயங்களில் எர்குலிக போர்டசு (Hercules Portus) என்றும் கூறப்பட்டது.

கடல் மட்டத்திலிருந்து 60 மீ. உயரத்திலுள்ள இந்தப் பாறையைப் பொயனீசியரும் (Phoenicians) உரோமானியர்களும் (Romans) பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இப்பாறையின்மீது நின்று கொண்டு மத்திய தரைக் கடலின் பெரும்பகுதியை ஒருவரால் பார்க்க முடியும். அதனால் எதிரிகளின் வருகையையும் கண்காணிக்க முடியும். குலியசு சீசர், பாம்பேயின் மீது தம் தாக்குதலை இங்கிருந்துதான் தொடங்கினார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மொனாகோ நாட்டு மக்கள் மொனேகசுகியூசு (Monegasques) என்று கூறப்படுகின்றனர். இதில் ஏறத்தாழ 38 வெளிநாட்டு இன மக்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் இத்தாலியர்கள். அவர்கள் எழுவருக்கு ஒருவர் என்ற விகிதத்தில் உள்ளனர். இந்நாட்டின் அரசாங்க மொழி பிரெஞ்சு மொழியாகும். எனினும், மக்கள் ஆங்கிலமும் இத்தாலியும் பேசுகிறார்கள். உரோமன் கத்தோலிக்கச் சமயமே அரசாங்கச் சமயமாகும். இங்குக் கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்க இளமங்கை ஒருத்தி தன் சமயத்திற்காகத் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்தாள். அவளது உடல் ஒரு படகில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

என்றும், அதை ஒரு புறா மொனாகோ கடற்கரைப் பகுதியில் பாதுகாத்து வருகிறது என்றும் ஒரு புராணக் கதை உண்டு. அவளது நினைவாக ஆண்டுதோறும் ஒரு விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இந்நாடு உலகிலுள்ள மிகச் சிறிய நாடுகளுள் ஒன்று. இதன் பரப்பு 370 ஏக்கர். இந்நாட்டின் சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று இது அழகிய, இனிய, சுகமான தட்ப வெப்ப நிலையை (Mild climate) ஆண்டு முழுவதும் பெற்றிருப்பதாகும். இந்நாடு நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை 1. மொனாகோ வில்லி (Monaco - Ville) - தலைநகரம் 2. இலா கோன்டெமைன் (La Condemine), 3. போன்ட்வியல்லி (Fontvieille). இவை இரண்டும் தொழில், வணிக மாவட்டங்கள் 4. மான்டே கார்லோ (Monte Carlo) இது ஒரு கோடைக்காலத் தங்குமிடம். இந்நாட்டில் 1906 ஆம் ஆண்டு முதலாம் அவ் பெர்ட்டு இளவரசரால் கட்டப்பட்ட கடல்வாழ் உயிரின அருங்காட்சியகமும் (Oceanographic Museum), மொனாகோ மாதா கோயிலும் உலகப் புகழ் பெற்றவையாகும்.

இங்குக் கி.பி. 1215 ஆம் ஆண்டில், மத்தியதரைக் கடலை நோக்குமாறு அமைக்கப்பட்ட அரசரின் அரண்மனை கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் கட்டடக் கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அதேபோன்று மான்டேகார்லோ பகுதியில் கி.பி. 1864 ஆம் ஆண்டு கட்டிமுடிக்கப்பட்ட காசினோ என்னும் அரங்கம் ஆண்டு முழுவதும் சுற்றுலாப் பயணிகளால் நிரம்பி வழிகிறது. அதன் அருகில், உருசிய மேதையால் அமைக்கப்பட்ட பாலே நடன அரங்கம் புகழ் பெற்ற ஒன்றாகும். இந்நாட்டில் அழகுமிக்க கலைநூல்களும் (Art book), அழகிய அஞ்சல் தலைகளும் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்படுகின்றன. உலக முழுவதும் கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு வலிமை வாய்ந்த ஒலிபரப்பினைக் கொண்ட வானொலி நிலையம் ஒன்றும் இந்நாட்டில் உள்ளது.

மொனாகோ நாட்டின் வரலாறு கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்குகிறது. கிரிமால்டி (Grimaldi) என்ற செல்வமும், அதிகாரமும் நிறைந்த குடும்பம் ஒன்று இத்தாலியில் உள்ள செனோவா (Genoa) நகரிலிருந்து வந்தது. அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிராங்கோயிசு கிரிமால்டி (Francois Grimaldi) என்பவர் திட்டமிட்டு ஓரிரவில் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றினார். அவரது ஆட்சி கி.பி. 1215 இல் தொடங்கிற்று. பின்னர் கி.பி. 1512 இல் பிரான்சு நாட்டு மன்னரான

பன்னிரெண்டாம் லூயி (Louis XII கி.பி. 1462-1515) மொனாகோ ஒரு சுதந்திரநாடு என ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஆனால் கி.பி. 1731 ஆம் ஆண்டு மொனாகோ நாட்டு இளவரசியான உலூசி கிப்போலிசு (Louise Hippolyse) பிரான்சு நாட்டுப் பிரபுவான தோரிக்கினியை (Torigini) மணந்து கொண்டார். அச்சமயம் மொனாகோவில் வாரிசு இன்மையால் இந்நாடு கி.பி. 1731-ஆம் ஆண்டு பிரான்சு நாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டது. மேலும் கி.பி. 1593க்கும் 1814க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மொனாகோ பிரான்சின் பிடியில் சிக்கியிருந்தது. பிறகு கி.பி. 1815இல் சார்டீனியாவின் கீழ் வந்தது. அதன்பின் கி.பி. 1861இல் சுதந்திரம் பெற்ற நாடாகத் திகழ்ந்தது.

பிரான்சு நாட்டு அரசரான மூன்றாம் சார்லசு (Charles III) கி.பி. 1819 ஆம் ஆண்டு தம் பெயரால் ஓர் அழகிய புதிய நகரத்தையும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்குத் தேவையான பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை ஒன்றையும் உருவாக்கினார். அதுவே, மான்டே கார்லோ அல்லது சார்லசு மலை (Mount Charles) என்னும் நகரமாகும். அவர் நீதித்துறையைச் சீர்திருத்தம் செய்தார். அஞ்சல்தலை வெளியிட்டார். அரசு நிருவாகத்தைச் சீர்செய்தார். அவருக்குப் பின் அவர் மகன் முதலாம் ஆல்பெர்ட்டு (Albert I) ஆட்சிக்கு வந்தார். அவர், 1919 இல் ஓர் அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அதன்படி 18 உறுப்பினரும் ஒரு தலைமை அமைச்சரும் கொண்ட தேசிய சபை (National Council) ஒன்றை உருவாக்கினார். இவர் கி.பி. 1918இல் நடந்த ஒப்பந்தப்படி, ஆட்சிக்கு வாரிசு இருக்கும் வரை மொனாகோ சுதந்திர நாடாகத் திகழும். ஆல்பெர்ட்டின் மகன் இரண்டாம் உலூயி (Louis II) 1949 வரை ஆண்டார். பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட மூன்றாம் இரெய்னியர் (Rainier III) தேசிய அவையை, 1959இல் கலைத்துவிட்டு, 1962இல் புதிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளார். அதன்படி மரபுவழி முடியாட்சி உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மன்னன், தெய்விக உரிமை பெற்றவன் என்னும் கோட்பாட்டை இரெய்னியர் துறந்துவிட ஒப்புக்கொண்டார். பெண்டிருக்கு 1945 ஆம் ஆண்டுமுதல் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினரடங்கிய தேசிய அவையின் ஒப்புதல் பெற்றே எந்த அரசியல் மாற்றமும் இந்நாட்டில் செய்ய இயலும்.

மோ

உதடுகளை அழுத்திப் பின் மூக்கொலியாக வெளிப்படும்பொழுது உதடுகளைக் குவித்து உயர்த்தி ஒலித்தால் இவ்வொலி தோன்றும்.

உருவம்: மொகரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் குறிப்பே இதற்கும் பொருந்தும். மொகரத்திற்குப் புள்ளி இடவேண்டும் என்பது விதி. அதை ஒழுங்காகப் பின்பற்றாததால் இடம் பொருள் ஏவல் கொண்டே மகர ஓகரம், மகர ஓகாரங்களை வேறுபடுத்தி அறிய வேண்டும். உருவத்தில் வேறுபாடு கிடையாது. எனவே மகர ஓகரத்துக்குக் கூறப்பட்டவற்றைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

ச

தமிழ், வட்டெழுத்து என்ற இருவகை எழுத்துகளுக்கும் அங்கே கூறப்பட்டவை பொருந்தும்.

- கே.ஜி.கி

மோகவதைப் பரணி: இந்நூலினைக் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேதாந்த வித்தகர் தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றினார். பரணி ஒரு போர் இலக்கியம். பகைவரை வென்று களவேள்வி புரிந்த ஓர் அரசனின் வீரத்தையும், வெற்றியையும் புகழ்வது பரணி இலக்கியத்தின் நோக்கமாகும். தொடக்க நிலையில் பரணி இலக்கியம் புறவுலகில் நிகழும் போரை மையப்படுத்தி இயங்கியது. இன்று கிடைக்கும் நூல்களில் பழைமையானதாகக் கருதப்பெறும் கலிங்கத்துப் பரணி வடகலிங்கத்தில் நிகழ்ந்த போரைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இரண்டாம் நிலையில் புராணக் கதைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பரணி இலக்கியம் படைக்கப்பட்டது. தக்கன் சிவபெருமானைப் புறக்கணித்துவிட்டு வேள்வி செய்தான். அதனைச் சிவபெருமானின் படைத்தலைவர் வீரபத்திரன் அழித்ததைத் தக்கயாகப் பரணி பேசுகிறது. இங்கும் புறப்போரே மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மூன்றாம் நிலையில் ஞானாசிரியர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு பரணி பாடப்பட்டபோது, சாதகனின் முத்தி முயற்சியில் தடைக்கற்களாக இருக்கின்ற அகப்பகைவர்களை வெற்றிகொள்வது பொருளாயிற்று. மோகவதைப் பரணி மனிதனின் அகப்பகையை வெற்றி கொண்டதைப் பாடுவது. எனவே, சமயத் தத்துவங்கள் இங்குச் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

மோகவதைப் பரணியில் தத்துவராயர் தம் ஞானாசிரியர் சொருபாநந்தரைப் பாடியுள்ளார். அழிக்கப் பெறும் அல்லது தோல்வியுறும் பண்பு அல்லது மன்னன் அல்லது வீரன் பெயராலோ, நாட்டின் பெயராலோ பரணி வழங்கப் பெறும் மரவின்படி, மோகம் அழிக்கப்படுதலின் மோகவதைப் பரணி எனப் பெயர் பெற்றது.

மோகவதைப் பரணியில் 849 தாழிசைகள் உள்ளன. கடவுள் வாழ்த்துத் தொடங்கி, மங்கல வாழ்த்து ஈறாகப் பல உறுப்புகள் உள்ளன. சசிவன்ன போதம் எனும் குறுங்கதை ஒன்று 110 தாழிசைகளால் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. மோகம், விவேகம், மனம், அபேட்சை, உபேட்சை முதலிய பண்புகள் உருவகமாக அமைந்துள்ளதால் இதனை உருவகத் தொடர்கதை (Allegory)யாகக் கொள்ளலாம். பண்புகளின் இயல்புகளை விரிவாகப் பேசுகிறது இந்நூல்.

மனம் என்பவனுக்கு அபேட்சை (ஆசை) உபேட்சை (பொறுமை) என இரு மனைவியர் இருந்தனர். அவன் அபேட்சையிடம் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான். அபேட்சைக்கு மோகனும், உபேட்சைக்கு விவேகனும் பிறந்தனர். மனம் ஆட்சிப் பொறுப்பை மோகனுக்கு அளித்தான். மோகன் நிலையில்லாதவற்றை நிலை

யானவையாகக் கருதினான். கொடுங்கோலனாக மாறினான்; விவேகனுக்கும் தொல்லை விளைவித்தான். மோகனுக்கும், விவேகனுக்கும் போர் நடந்தது. மோகனுக்கு மன்மதன், வெங்கோபர், கோபர் ஆகியோர் துணை வந்தனர். விவேகனுக்கு, ஏகன் துணை நின்றார். போர் கடுமையாக நடந்தது. கோபராசனைப் பொறை அழித்தது. உலோபனைச் சந்தோடன் வென்றான்; விவேகன் படைகளால் மன்மதன் முதலியோர் படைகள் அழிந்தன; ஏகனார் படைகள் மோகனார் படைகளை முற்றும் அழித்தன. இறுதியில் மோகனும் அழிந்தான்.

சசிவன்னபோதம் இடைப்பிறவரலாக அமைந்துள்ளது. எத்துணை அளவு பாவம் செய்திருந்தாலும் குருவின் அருட்பார்வையால் முத்தி பெறலாம் என்னும் கருத்தை விளக்க இப்பகுதி இதில் இடம் பெற்றுள்ளது. இது காளிதேவி பேய் ஒன்றிற்குக் கூறுவதாக உள்ளது.

சசிவன்னன் தீமையின் உறைவிடம். அவன் பேரைச் சொல்கிறவர்களும் நரகம் புகுவார்கள். ஒருவன் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் இப்பிறப்பிலேயே உரிய நன்மை தீமைகளை விளைவித்துவிடும் என்பதற்கேற்ப அடாச்செயல் புரிந்த அவன் கொடிய நோய்க்கு ஆளானான். அவனுடைய தந்தை மிகவும் நொந்து தன் மகனுடன் முனிவர் ஒருவரை அடைகிறான். அவர் சத்தீசுவரம் என்னும் இடத்தில் வாழும் மாணந்திபராயணன் என்னும் ஞானியின் அருள் நோக்கால் அவன் நோய் தீரும் என்று அருள்கிறார். அதன்படி சசிவன்னன் ஞானியின் அருள்பெற்றுக் கொடிய பிணி நீங்கப் பெறுகிறான். மாணந்திபராயண முனிவரிடம் பிறவிப் பெருங் கடலைக் கடக்கும் வழிமுறைகளையும் தனக்கு அருளும்படி வேண்டுகிறான். அவர் பர அறிவு, அபர அறிவு, மனம், பிரமம், உயிர் முதலியவற்றின் இயல்புகளையெல்லாம் விரிவாக எடுத்தியம்புகிறார். தத்துவஞானம் என்னும் தோணியில் ஏறும் மெய்யறிஞர்கள் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து விடுவார்கள் என்றும், ஞானவடிவாக விளங்கும் இறைவனை அறிவதே பர அறிவென்றும் விளக்குகின்றார்.

வேதாந்த தத்துவத்தைச் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் கூறும் இந்நூல் இலக்கியச் சுவை மிகுந்ததாகவும் உள்ளது. பேய்கள் கூழுவது சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. யானையின் தந்தங்களை உலக்கையாகவும், கால்களை உரலாகவும் கொண்டு மாயை பெற்ற மக்களின் பற்களை

உரலில் இடும் அரிசியாகக் கொண்டு பேய்கள் இடிக்கின்றன. மன்னர் முடிகளை அடுப்பாகவும், தலைகளைத் தடாக்களாகவும், உத்திசோரியை உலைநீராகவும், காமராசனின் கோதண்டத்தை இரண்டாக வெட்டிய துண்டைத் துடுப்பாகவும் என அமைத்துக் கொண்டு கூழ் அடுகின்றன. இந்தக் கூழ் போதக்கூழ் என்று போற்றப்படுகிறது.

பேய் உலகம் இன்றிப் பரணி இலக்கியம் அமைவதில்லை. தத்துவ நூலாகிய மோகவதைப் பரணியும் இதற்கு விதி விலக்கன்று. பேதமாகிய வாதமே பகர் பல பேய்களை இந்நூலில் காணலாம். சமய அடிப்படையில் பௌத்தர், சமணர், மாயாவாதி முதலிய சமயவாதிகளையும் பேய்களாக இந்நூல் கூறுகிறது. செருக்குடைய புலவர்களையும் பேய் என்றே இந்நூல் வசைபாடுகிறது.

மலங்களை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு புறந்தாய்மை செய்யும் மக்கள் செயலைப் பேய் உலகில் காட்டுகிறார் கவிஞர். மலத்தைக் குடந்தனில் சுமந்து அப்புறப் படுத்தும் பழக்கத்தைக் கவிஞர் இவ்விடத்தில் சுட்டுகின்றார்.

வேதாந்தக் கருத்துகளை விரித்துப் பேசுவதோடு ஒவ்வொரு மனிதனும் மேற்கொள்ளும் ஆன்மப் பயணத்தில் தடையாக இருக்கும் பண்புகளுக்கு மானிடச் சட்டை அணிவித்துப் பார்க்கும் பாங்குடையதே மோகவதைப் பரணி.

-வே.ச.தி.

மோகன் குமாரமங்கலம்: (கி.பி. 1916 - 1973): தன் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் சிறந்த சட்ட வல்லுநராக விளங்கிய இவர், 1916 இல் இலண்டனில் பிறந்தார். இவர் பெற்றோர் அப்போது இங்கிலாந்தில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தனர். இவர்தம் முன்னோர் சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள குமாரமங்கலம் என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர்களாவர்.

தந்தை டாக்டர் பி. சுப்பராயன், தாயார் இராதாபாய் ஆவர். பெற்றோர் இருவருமே அரசியல் சமுதாய வாழ்வில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். டாக்டர் சுப்பராயன் சென்னை மாநிலத் தலைமை அமைச்சராகவும் இன்னர் இந்திய மைய அமைச்சராகவும் பணியாற்றினார்.

மோகன் 1918 இல் இந்தியா வந்து, நான்கு வயதில் திருச்செங்கோடு தொடக்கப் பள்ளியில் ஆறுமாதமே கல்வி பயின்று, பின்னர் சென்னை மயிலாப்பூரில் மூன்று ஆண்டுகள் பயின்றார். பிறகு 1927 இல் இங்கிலாந்திற்குச் சென்று அங்கே கல்விபயிற்றபின் 1934 இல் இந்தியா திரும்பினார். சென்னைப் பொறியியல் கல்லூரியில் ஓராண்டுக் கல்வி கற்றார். மீண்டும் 1935 இல் இங்கிலாந்து சென்று கேம்பிரிட்சு மன்னர் கல்லூரியில் (Kings College) உயர் கல்வி பெற்றார். பொறியியல் படிக்கச் சென்றவர் வரலாறு படிக்கத் தொடங்கினார். இவர், இங்கிலாந்தில் 1936 இல் இந்திய மாணவர்கள் உருவாக்கிய பொதுவுடைமைக் கட்சியில் சேர்ந்தார். 1938 இல் கேம்பிரிட்சு மாணவர்க்குத் தலைவர் ஆனார். பிறகு 1939 இல் சட்டப் பேரறிஞர் பட்டம் பெற்று இந்தியா திரும்பினார். பொதுவுடைமைவாதிகளை அப்போது இந்தியாவில் அரசு தண்டிக்க முற்பட்டு வந்தமையால் பொது உடைமைக் கொள்கைச் சார்பான இவரும் சிறிதுகாலம் தலைமறைவானார்.

ஆங்கிலேய ஆட்சியைக் கவிழ்க்கச் சதி செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப் பெற்ற இவர் 1941 இல் கைது செய்யப்பட்டு 3½ ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை பெற்றார். அவ்வழக்கினைத் தாமே நடத்திய மோகன் நான் ஏன் பொதுவுடைமைவாதியானேன் என்று ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். உருசியா 1942 இல் நட்பு நாடுகளின் பக்கமிருந்தமையால் பொதுவுடைமையினர் விடுதலை செய்யப்பட்டதால், மோகனும் விடுதலை ஆனார்.

இவர் 1942 இல் சென்னை மாநிலப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்பு 1943 ஆம் ஆண்டு தம் 26 வயதில் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த கல்யாணி முகர்சி என்னும் மங்கையைக் காதலித்துக் கல்கத்தாவில் மணம் முடித்தார். பம்பாயில் நடைபெற்ற அகில இந்தியப் பொதுவுடைமை மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு பொதுக்குழுவின் உறுப்பினரானார். மேலும் இவர் மக்கள் போர் எனக் கூறப்பட்டுப் பின்னர், மக்களின் காலம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்ட கட்சி ஏட்டில் கட்டுரைகள் வரைந்தார்.

இந்திய விடுதலைக்குப்பின் 1948 இல் பொதுவுடைமை இயக்கம் சட்டவிரோதமானது என அறிவிக்கப்பட்டதால் இவர் மீண்டும் தலை

மறைவானார், எனினும் 1950 இல் கைதாகி 1951 இல் தலைமை நீதிமன்றத்தினால் விடுதலை செய்யப்பட்டார். பிறகு 1951-இல் வழக்கறிஞர் தொழிலைத் தொடங்கித் தம் கடின உழைப்பால் சென்னையில் தலைசிறந்த வழக்கறிஞர்களுள் ஒருவரானார். இவர் தொழிலாளர்களுக்காகக் கட்டணம் பெறாமல் வாதாடிய வழக்குகள் பல. பின் 1964 இல் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தேசியக் குழுவிற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர், 1966 வரை பொதுவுடைமைக் கட்சி உறுப்பினராய் நீடித்தார்.

மோகன், 1966 இல் காங்கிரசு அரசின்கீழ் அரசுத் தலைமை வழக்கறிஞர் பதவியை ஏற்றவர், தி.மு.க 1967 இல் அரசு அமைந்தவுடன் அப்பதவியை விட்டு நீங்கிச் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் மூத்த வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றினார். பிறகு 1967 இல் இந்திய அரசின் தொழில் உரிமம் வழங்கும் கொள்கைக் குழுவின் உறுப்பினராக (Government of India's Industrial Licensing Policy Committee) நியமிக்கப்பட்டார். அதன்பின்னர் விமானப் போக்குவரத்து வாரிய உறுப்பினர் ஆனார். இவர் 1969 இல் தில்லிக்குச் சென்று உச்ச நீதிமன்றத்தில் மூத்த வழக்கறிஞராகத் தொழில் புரிந்தார். பிறகு 1969 ஆகசுட்டு முதல் 1971 சனவரி வரை இந்திய ஆகாயவிமான (Indian Airlines) நிறுவனத்தின் தலைவர் ஆனார்.

இவர் 1971 இல் பாண்டிச்சேரி மாநிலத்திலிருந்து நாடாளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்திராகாந்தி அமைச்சரவை அமைத்த போது உருக்கு, கனரகப் பொறியியல் துறையின் அமைச்சரானார்.

இவர் 1971 இல் நிலக்கரிச் சுரங்கங்களைத் தேசிய மயமாக்கினார். தேசியமயமாக்கிய பின்னர் இவர் மேற்கொள்ளவிருந்த சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றும் முன்னர், 48 பேருடன் தில்லி விமான நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற ஆகாய விமானம், 1973 இல் தில்லிக்கு 7½ கி.மீ. தொலைவில் தீப்பிடித்து விபத்துக்குள்ளாகியது. இவருடைய எழுதுகோல், காதுகேட்கும் கருவி முதலியவற்றால் இவர் உடல் அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்பட்டு யமுனைக் கரையில் எரியூட்டப்பட்டது.

சிறந்த வழக்கறிஞரான இவர் படைத்த ஆங்கில நூல்கள் பல. ஐக்கிய நாடுகள் (The United Nations)

(1945), தென்னாப்பிரிக்காவில் சமநிலைக்காக இந்தியர் போராட்டம் (Indians Fight for Equality in South Africa) (1940), இந்தியாவின் மொழிச்சிக்கல் (India's Language Crisis) (1965), குடியாட்சியும் தனிப்பட்டோர் உரிமை நிலையும் (Democracy and Cult of Individual) (1966), அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தங்கள், இந்திய நிலக்கரித் தொழில்களும், தேசியமயமாக்கும் வேலைகளும் (Coal Industries in India and Nationalisation and Tasks Ahead - 1973) ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. சிறந்த சொற்பொழிவுள்ளராகிய இவர் பல நூல்களின் பதிப்பாசிரியராகவும் பல கட்டுரைகளின் ஆசிரியராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

- ந.க.ம.

மோகினியாட்டம்: இந்திய கலைகளுள் நடனக்கலை, வழிபாட்டுத் தலங்களான கோயில் வளாகங்களில் பொதுவாக நிகழ்த்தப்பெற்றதாகும். பெண்களின் ஈடுபாடே இந்நடனங்களில் முதன்மையாக விளங்கி வந்துள்ளது. தேவதாசிகள் என்றழைக்கப்படும் இனப்பெண்களின் நடனம் ஒருகூறாக அமைந்தது. செவ்வியல் வடிவங்களான தமிழகப் பரதக்கலை, ஆந்திர மாநிலக் குச்சிப்புடி, ஒடிசி நடனம், கேரளத்தின் மோகினியாட்டம் போன்ற நடனங்களில் இவ்வினப் பெண்கள் பங்கேற்று வந்துள்ளனர். கோயில்களில் நடனமாடுதல் தெய்வத்திற்கு நாள்தோறும் நிகழ்த்தும் வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் ஒன்றாக விளங்கி வந்துள்ளது. பரத நாட்டியத்தில் அலாரிப்பு என்கின்ற நாட்டிய நிகழ்ச்சியும், மோகினியாட்டத்தில் இடம் பெறும் சொற்கட்டு என்ற நிகழ்ச்சியும் நடனக் கலையின் நாயகனாகக் கருதப்பட்டு வரும் சிவபெருமானுக்கு நிகழ்த்திக் காட்டும் சிறப்பு நடனங்களாகும்.

வரலாறு: இது கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மாலி மங்களம் நாராயண நம்பூதிரி எழுதிய 'வியவகரமாலா' (Vyavaharamala) என்னும் நூலில் மோகினியாட்டம் பற்றிய முதல் செய்தி கிடைக்கப் பெறுகிறது. மோகினி என்பதற்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டுபவள் அல்லது பார்வையாளர்களின் மனத்தை ஈர்ப்பவள் என்பது பொருளாகும். தேவதாசிகளின் ஆட்டத்திலிருந்து வந்த மோகினியாட்டம் நாளடைவில் தனக்கெனத் தனித்துவத்தைப் பெற்றுத் தனி மதிப்புப் பெற்று விளங்குகின்றது. திருமால் மோகினி அவதாரமெடுத்துப் பத்மாகுரனை அழித்தமையால் இந்நடனத்திற்கு

மோகினியாட்டம் என்று வைணவர்கள் பெயர் குட்டியிருக்கலாம் என்கின்ற கருத்தும் உள்ளது. மோகினியாட்டத்தில் முதலில் இடம்பெறும் சொற்கட்டு நிகழ்ச்சியில் நடனமாடுபவர் தம் வலக் கையில் சூசிமுகம் (Sūcimukha) முத்திரையைத் தம் தலையை நோக்கி வைத்திருப்பதைக் காணலாம். இச்செயல் மோகினியாக அவதாரமெடுத்த திருமால், நடனத்தின் இறுதியில் பத்மாகுரனை ஆடவைத்து அவன் தலையில் கைவைத்து அவனை அழித்துக் கொன்ற நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. எனவேதான் காண்போர் மயங்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ள இந்நடனம் மோகினி ஆட்டம் என்னும் பெயரில் நிலவி வருகிறது.

நன்னியார் கூத்து (Nanniar Kuttu) என்ற பெண்களாலேயே நிகழ்த்தப்படும் சங்கு சார்ந்த கூத்து ஒன்று இன்றும் கேரளாவில் உள்ள சில கோயில்களில் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகிறது. மோகினியாட்டத்தினைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது நன்னியார் கூத்தைத் தவிர்க்க இயலாது. நன்னியார் என்று கூறப்படும் பெண்கள் நம்பியார் இனத்தை சார்ந்தவர்களாவர். நம்பியார் இனத்தவரின் மரபுச் சடங்குகளில் அக்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகிறது. அக்கூத்துகளில் பகவான் கண்ணிக் கதைகளே நிகழ்த்தப்படுகின்றன. நன்னியார் கூத்தின் பாதிப்பு மோகினியாட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேற்கூறப்பட்ட செய்திகளிலிருந்து மோகினியாட்டத்தின் பின்புலத்தைக் கணிக்க இயலும்.

பின்னர், கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுவாதித்திருநாள் மகாராசா மோகினியாட்டத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பணி ஆற்றியுள்ளார். பல வகையான வர்ணம், பதம் மற்றும் தில்லானா பகுதிகளை அமைத்ததோடு அவ்வடிவத்திற்கான இசையிலும் பல புதுமைகளைச் சேர்த்து இந்நடனத்தின் தரத்தையும் பார்த்து அனுபவித்ததற்குரிய கூறுகளையும் ஆற்றல் வாய்ந்தவையாக இருக்குமாறு செய்துள்ளார். தம் அரசவைக் கலைஞராக இருந்த இரையம்மன் தம்பி என்பவரைக் கொண்டு இந்நடனத்திற்கான புதிய பாடல்களையும் மெட்டுகளையும் அறிமுகப்படுத்தினார். சுவாதித் திருநாள் மகாராசா 50 பதம், 20 வர்ணம், 5 தில்லானா ஆகியவற்றையும், கவிஞர் இரையம்மன் தம்பி 25 பதம், 5 வர்ணங்கள் ஆகியவற்றையும் மோகினியாட்டத்திற்காக அமைந்துள்ளனர்.

தலைசிறந்த பரத நாட்டிய ஆசிரியராக விளங்கி, தஞ்சாவூர் வடிவேலு என்பவரைத் தம்முடைய அரண்மனை ஆசிரியராக அமைத்து மோகினியாட்டத்தின் தனித்துவம் மாறாவண்ணம் புது முறைகளைப் புகுத்தியவர் என்கின்ற புகழும் சுவாதித்திருநாள் மகாராசாவுக்குண்டு. அவருக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த அவர் தம்பி உத்திரம் திருநாள் என்பவர் கதகளி நடனத்தில் பற்று உள்ளவர் என்பதால் மோகினி ஆட்டத்தை ஊக்குவிக்கவில்லை. அதனால், இவ்வாட்டத்தைப் பிழைப்பாகக் கொண்ட நடனக்கலைஞர்கள் வறுமைக்குள்ளாயினர்.

மக்களிடத்தில் இக்கலையைக் கொண்டு செல்லும் பொழுது, பார்வையாளர்களைத் தம் கலையின்பால் ஈர்க்கும் பொருட்டுத் தரம் குறைந்த ஆட்ட வகைகளைப் போலிக்களி, ஈசல், மூக்குத்தி, சந்தனம் போன்றவற்றைப் புகுத்தி மோகினியாட்டத்தின் தரத்தைக்

குறைத்து விட்டனர். போலிக்களி என்பது நடனமாடும் கலைஞர் ஆடிக்கொண்டே பார்வையாளர்களிடத்தில் பணம் வாங்குவது. சிவனும் பார்வதியும் குறவன்குறத்தியாக மாறி ஒருவரையொருவர் குறை கூறிக் கொண்டும் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டும் நடனமாடும் நிகழ்ச்சிக்கு ஈசல் என்று பெயர். நடன நிகழ்ச்சியின் பொழுது தம் மூக்குத்தித் தொலைந்துவிட்டதென்று கூறிப் பார்வையாளர்களிடத்தில் மூக்குத்தியைத் நடனமாடிக்கொண்டே தேடுவதும், இறுதியில் பார்வையாளரின் தலைப் பாகையிலிருந்து கண்டுபிடிப்பதும் ஆகியன அடங்கும் நிகழ்ச்சிக்கு மூக்குத்தி என்பது பெயர். சந்தனக் குழம்பை ஏந்திய நடனக்கலைஞர் பார்வையாளர்கள் மத்தியில் நடனமாடிக்கொண்டிருப்பார். பார்வையாளர்களில் யார் காசு பணம் கொடுக்க முன்வருகிறார்களோ அவர்கள் நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டிட்டு ஆடிவரும் நிகழ்ச்சிக்குச் சந்தனம் என்பது

மோகினியாட்டம்

பெயர். மேற்கூறப்பட்ட நடன வகைகள் அனைத்தும் நாட்டுப்புற நடனங்களிலிருந்து எடுத்துக் கையாளப்பட்ட உத்திகளாகும். அந்நிகழ்ச்சிகள் இடையில் புகுத்தப்பட்டாலும் மோகினியாட்டத்தில் வழக்கமாகக் கையாளப்படும் சொற்கட்டு, வர்ணம், பதம், சரிகதம், தில்லானா போன்ற நிகழ்ச்சிகள் தவறாது இடம் பெறும்.

இவ்வாறு சீரழிந்த நிலையிலிருந்த மோகினியாட்டத்தைச் செம்மைப்படுத்திச் சமூகத்தில் ஓர் உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை மாகவி வள்ளத்தோல் என்பவரைச் சாரும். இவர் 1930 ஆம் ஆண்டில் கலாமண்டலம் எனும் நிகழ்கலை மையத்தை ஏற்படுத்தினார். அது கேரள மாநிலத்தின் மரபுக் கலைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் மையமாக விளங்குகிறது. அங்குக் கதகளி, கூடியாட்டம், போன்ற மரபுக் கலைகளுடன் மோகினியாட்டமும் இடம்பெற்றுப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மோகினியாட்டத்தின் முதல் ஆசிரியையாகக் கலியாணி அம்மா பணியாற்றினார். அவர் மூன்றாண்டுக் காலமே அங்குப் பணியில் இருந்தார். அதன்பின் கவி இரவீந்திரநாத தாகூர் அழைப்பினை ஏற்றுக் கல்கத்தாவிலுள்ள சாந்திநிகேதனில் நடனம் பயிற்றுவிக்கச் சென்றுவிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து கிருட்டிணப்பணிக்கர் ஆசான் என்பவர் மோகினியாட்ட ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அவருக்குப்பின் பரம்பரைவழிப் பயிற்றுவிக்கும் முறை மாற்றப்பட்டுத் திறமையின் அடிப்படையில் ஆசிரியர்கள் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். நடனக் கலைஞருக்குச் சமமாக மேடையில் சிறப்பிடம் பெற்ற நட்டுவனாரின் சிறப்பு கலாமண்டலப் பயிற்றுவிப்பு முறையிலிருந்து மாற்றப்பட்டு, நடனக் கலைஞருக்கே அச்சிறப்புக் கொடுக்கப்பட்டது.

பலவகை நடனப் பாணிகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள பரத முனிவரின் நாட்டிய சாத்திரத்தில் நடனக்கலைக்கடுத்தது கைசிகி (Kaisiki) பாணி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நளினத் தன்மையும், மென்மைத் தன்மையும் கொண்ட அப்பாணியை மோகினியாட்டத்தில் காணமுடிகிறது. அழகு உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தக் கூடிய மென்மையும், நளினமும், எழிலும் ஒருங்கிணைந்து பெண்மைத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக மோகினியாட்டம் விளங்குவதால் காதல் சுவையை

(Erotic sentiment) வெளிப்படுத்துவதற்கு அக்கூறுகள் உதவுகின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில்தான் மோகினியாட்டத்தில் கை அசைவுகளும் (Gestures), உடல் அசைவுகளும் (Body movements), அலைகளைப் போன்ற நெகிழ்வுத் தன்மையைப் பெற்று அழகுணர்வை மேலும் கூடுதலாக வெளிப்படுத்த வழி செய்கின்றன.

அடவுகள்: அடவு என்பது நடனத்தின் ஓர் ஆதாரப் பகுதியைக் குறிக்கும். கை அசைவுகள், முத்திரைகள், உடல் அசைவுகள், முழங்கால்கள் பாதங்களின் நிலை ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த நிலையே அடவுகளாகும். அக்கூறுகளின் ஒருங்கிணைவே பயிற்சியின் வழியே பெண்மையுடன் கூடிய அழகுணர்வை வெளிப்படுத்த இயலும்; ஒவ்வொரு அடவிலும் அதன் தன்மைக்கேற்பச் சொற்கட்டு மாறும். அச்சொற்கட்டுகளின் முறைக்கேற்ப அடவுகளை இனங்காண இயலும்.

அபிநயம்: நாட்டிய சாத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நான்கு வகை அபிநயங்களான ஆத்திகம், வாசிகமம், ஆகார்யம், சாத்திகம் போன்ற அனைத்து வகை அபிநயங்களும் மோகினியாட்டத்தில் கையாளப்படுகின்றன. அங்க அசைவுகளைக் குறிப்பது ஆங்கிக அபிநயம் என்றும், வாய்வழி உச்சரிக்கப்படுவது வாச்சிகம் என்றும், உடை மற்றும் ஒப்பனைக்கு ஆகார்யம் என்றும், உள்ள உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் நிலைக்குச் சாத்திகம் என்றும் அபிநயங்களை நான்கு வகையாகப் பிரிப்பர். மோகினியாட்டத்தில் கைவழி முத்திரைகளும் அம்முத்திரைகளுக்கேற்ற முகபாவமும் (கண்கள், புருவங்கள், மூக்கு, உதடுகள், கன்னங்களின் அசைவுகள்) அவற்றின் அசைவுகளுக்கொத்த உடல் அசைவு பாத அசைவு ஆகியனவும் (தாளங்கள்) மேற்கூறப்பட்ட அபிநயங்களின் வெளிப்பாடாகும். மோகினியாட்டத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான கை முத்திரைகள் கேரளத்திற்கே உரித்தான அத்தலட்சண தீபிகத்திலிருந்து (Hastalakshanadipika) கையாளப்பட்டன. பதகம் (Patakam), முத்ராக்கியம் (Mudrakhayam), கடகம் (Katakam) போன்ற 24 எண்ணிக்கையிலான முத்திரைகள் அந்நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. சில முத்திரைகள் நாட்டிய சாத்திரம் அபிநயதர்ப்பணம் போன்ற நூல்களிலிருந்தும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வாசிகா அபிநயமான பாடல்களைப் பண்டைக் காலத்தில் நடனக் கலைஞரே நடனமாடும்பொழுது பாடுகின்ற வழக்கமும், நட்டுவனார் பாடல்களைப் பாடும் வழக்கமும் இருந்துவந்தன.

அப்பாடல்கள் கேரளத்திற்கே உரிய சோபானம் இசைப்பாணியில் பாடப்பட்டு வந்தன. ஆனால், சுவாதித் திருநாள் மகாராசா, இறையம்மன் தம்பி ஆகியோரின் பாடல்கள் பெரிதும் வரவேற்கப்படாதபடியே பாணியில் பாடல்கள் மங்கத் தொடங்கிவிட்டன.

நடன அமைப்புகள்: மோகினியாட்டத்தில் ஏழு வகை நடன அமைப்புகள் உள்ளன. அவை 1. சொற்கட்டு, 2. சதிகவரம், 3. வர்ணம், 4. பதம், 5. தில்லானா, 6. அலோகம், 7. சப்தம் என்பன.

1. சொற்கட்டு: சொற்கட்டு நிகழ்ச்சியிலிருந்துதான் மோகினியாட்டம் தொடங்கப்படுகிறது. சொற்களைச் சேர்த்துக் குறிப்பிட்ட இராகத்தில் கட்டிப் பாடுவதற்குச் சொற்கட்டு என்பது பெயர். நடனக் கலைஞர் இராக தாளத்துடன் ஆடுவதற்கு அச்சொற்கட்டுத் துணைபுரியும். சொற்கட்டுத் தொடங்குமுன் பெண் தெய்வத்திற்கான மந்திரம் கூறப்படும். அதேபோன்று அந்நிகழ்ச்சி முடியும் பொழுது சிவனுக்கான சுலோகம் சொல்லி முடிக்கப்படும்.
2. சதிகவரம்: மோகினியாட்டத்தின் இரண்டாம் நிகழ்ச்சியாகச் சதிகவரம் இடம் பெறும். சொற்களையும், சுவரங்களையும் இணைத்து ஒரு குறிப்பிட்ட இராக தாளத்தில் ஆடுவதற்குச் சதிகவரம் என்பது பெயர். தாளத்திற்கேற்ற பல வகையான அடவுகள் கையாளப்படும்.
3. வர்ணம்: நிருத்தம் என்ற சொல்லக்கூடிய நடனத்தையும் நிருத்தியம் என்று சொல்லக்கூடிய நாட்டியத்தையும் உள்ளடக்கிய நிகழ்ச்சியாக வர்ணம் அமையும். நிருத்தம் என்பது அழகிய உடல் அசைவுகளைக் கொண்ட நடனக்கலையைக் குறிக்கும். நடனமாகிய நிருத்தமும், அபிநயக்கலையில் கதையை வெளிப் படுத்தும் நாட்டியமும் சேர்ந்ததே நிருத்தியம் ஆகும். பொதுவாகச் சிருங்கார இரசம் இந்நிகழ்ச்சியில் இடம் பெறும். ஒவ்வொரு வார்த்தையின் பொருளும் முத்திரைகளின் மூலமும், முகபாவங்களின் மூலமும் வெளிப்படுத்திக் காட்டப்படும்.
4. பதம்: வர்ணத்தை அடுத்துவரும் பதம் பாடலில் அபிநயங்களுக்குச் சிறப்பு அளிப்பதாக உள்ளது.

அதில் சுத்த நடனமான நிருத்தம் இடம் பெறுவது அரிதே. நடனமாடுபவரின் திறமை மற்றும் காலத்தைப் பொறுத்துப் பதங்களின் எண்ணிக்கையினை அதிகரிக்கவோ குறைக்கவோ முடியும். ஏனைய நடையைப் பெற்றுள்ள பதம் எந்த இராகத்திற்கும் பொருந்துவதாக அமையும். பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் போன்றவை பதத்தின் உள்ளடக்கமாக உள்ளன.

5. தில்லானா: அபிநயங்கள் இடம் பெறும் நிருத்திய வடிவமான பதம் முடிந்த பின் தில்லானா எனும் சுத்த நடனம் (நிருத்தம்) இடம் பெறும். நடனத்தைப் பெரும்பகுதியாகக் கொண்ட தில்லானாவில், அடவுகள் பல்வேறு வகையான பாத தட்டுகள், நளினமான உடல் அசைவுகள் ஒருங்கிணைந்து மிகத் துரித நடையில் பார்வையாளர்களைப் பரவசப்படுத்தும்.
6. சுலோகம்: கடவுள் துதிபாடுவதை மையக் கருத்தாகக் கொண்ட சுலோகத்தில் அபிநயங்களின் வெளிப்பாடே மேன்மையுள்ளதாக அமையும். எனவே பக்திப்பரவசமுட்டுவதாக அந்நிகழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு அமையும்.
7. சப்தம்: சுத்த சடனமும் ஊமைக்கூத்தும் (Mime) இணைந்திருப்பதான முறையில் ஒலி (சப்தம்) அமையும். ஏழாம் நிகழ்ச்சியாக அது அமைவதால் இதற்குச் சப்தம் என்பது பெயர். இராமாயணக் கதையை முடிக்கும் நிகழ்ச்சிக்கு இராம சப்தம் என்று பெயர். அது போலவே மோகினியாட்ட நிகழ்ச்சி முடியும் தறுவாயில் இருப்பதால், அதற்கும் சப்தம் என்பது பெயராகும். இராமாயணக் கதையில் இடம்பெறும் இராம சப்தத்தின் பொருளை உணர்ந்த கல்யாணி அம்மா சப்தம் என்று மோகினியாட்ட இறுதி நிகழ்ச்சிக்குப் பெயர் சூட்டினார்.

இசை: பண்டைய மோகினி ஆட்ட நிகழ்ச்சிகளில் தொப்பி, அந்தளம், முகவீணை போன்ற இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் கேரள கலா மண்டலப் பயிற்சி முறைக்குப் பின் மிருதங்கம், வயலின், வீணை, ஒத்தக்குழல் (புல்லாங்குழல்), இடக்கை, குளித்தனம் போன்ற இசைக்கருவிகள் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உடை: மோகினியாட்டத்தின் குணத்திற்கேற்ப மோகினியைப் போலவே தழையத் தழைய வெண்ணிற ஆடையை உடுத்தித் தலையின் பக்கவாட்டில் கொண்டையிட்டுச் சிகையலங்காரம் செய்திருப்பார்.

முடிவுரை: பல காலகட்டங்களில் கேட்பாரற்றுச் சிதைந்த நிலையில் இருந்த மோகினியாட்டம் அதன் தனித்துவத்தினால் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றுக் கேரளத்திலுள்ள மற்ற மரபுக்கலைகளான கூடியாட்டம், கதகளி வரிசையில் நன்மதிப்புடன் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. இன்றைய நிலையில் மேல்நிலைக் குடும்பத்துப் பெண்கள்கூட இந்நடனத்தைப் பயிலும் அளவிற்குச் சமூக அளவில் மேன்மை பெற்று விளங்குகிறது. கேரளத்துப் பெண்கள் மட்டுமன்றி வெளி மாநிலம் மற்றும் வெளி நாட்டவர் கூட இந்நடனத்தை ஆர்வத்துடன் கற்று வருகின்றனர்.

மோகினியாட்டம், பரத நாட்டியம், குச்சிப்புடி, ஓடிசி போன்ற நடனங்கள் தேவதாசிகளின் வழி வந்திருப்பினும் அவ்வற்றிக்கெனத் தனித்தன்மையைப் பெற்று அந்தப் பகுதியில் சிறப்பு வாய்ந்தனவாக விளங்கி வருகின்றன. இந் நடனங்களை எதைத் தும் புற அளவில் வேறுபட்டிருப்பனவாகத் தோன்றினாலும், உள்ளளவில் இவற்றின் தன்மை ஒன்றுபட்டிருப்பதை மறுக்க இயலாது.

-இரா.இரா.

துணை நூல்கள்

பத்மா சுப்பிரமணியம், பரதக்கலை, வானதிப் பதிப்பகம். சென்னை, 1985.

Venu.G. and Nirmala Panickar, Mohiniyattam, G. Venu Chittore, House, Trivandrum, 1983.

மோசூர்: இவ்வூர் குமரிமுனைக்கு அண்மையில் இருந்தது என்பர். சங்க காலத்தே இம்மோசூர், பழையன் என்பானுக்குரியதாய்ச் சிறப்புற்று விளங்கியது. பழையனுக்குரிய இம்மோசூரிடத்து நால்வகைப்பட்ட கோசர் வஞ்சினமொழியால் மேம்பட்டு விளங்கினர். மதுரையில் தம் மொழியால் மேம்பட்டு விளங்கிய நாற்பெருங்குழுவுக்குப் பழையன் மோசூரில் மேம்பாடுற்று விளங்கிய அந்நான்மொழிக் கோசரை உவமையாகக் கூறுவர்.

வெற்றிக்கொடிகளையும் விரைந்த காற்றுப் போன்ற செலவினையுமுடைய தேர்களைக் கொண்ட கோசர் (துளு நாட்டினையாண்ட செம்மற் கோசர்) முரசம் முழங்கப் பகைப் புலங்களையழித்துப் பணிவித்த போது, பழையனுடைய இம்மோசூர் பணியாதே எதிர்த்தது. அதனால், அக்கோசர்க்குத் துணையாய், யானைப்படைகளும் குதிரைப்படைகளும் மிக்க தானையுமுடைய வம்பமோரியர் போரிட வந்தனர். வருகையில் தம் தேருருளை உருளுதற்குத் தடையான மலைப்பாறைகளை, உடைத்து வழியமைத்தனர் என்ற குறிப்பினை மாமூலனாரின் அகப்பாடல் (251) ஒன்றால் அறியலாம். ஆயினும், அம்மோரியர் இம்மோசூரின் மீது போரிட்ட குறிப்பேதும் இல்லை.

இம்மோசூர் மன்னனான பழையன் காலத்தே, அறுகையென்பானோர் குறுநில மன்னன், செங்குட்டுவனுக்கு நண்பனாயிருந்தான். பழையனின் பகைமைக்கு ஆற்ற மாட்டாத அவ்வறுகை, தன்னாட்டை விட்டுத் தப்பியோடி மிகத் தொலைவானதோர் மறைவிடத்தே அஞ்சியொளிந்து தனக்கு அச்சேரமானே நண்பனென்று சொல்லி அவனையே நம்பிக் கிடந்தான். அவனது நம்பிக்கைக்குப் பொருந்தச் செங்குட்டுவன் மற்றொருவரால் மாற்றவொண்ணாத அவ்வறுகையின் வருத்தத்தை மாற்றக் கருதிப் பழையனின் அரண்களையழித்துப் பகைவர்க்குத் தெய்வம் போலும் வருத்தத்தைத் தருகின்ற வலியையுடைய அவனைக் கொன்று, அவன் முரசத்தைக் கைப்பற்றி, அவன் நெடுமொழியாகிய வஞ்சினத்தைப் போக்கி அவன் காவல் மரமான வேம்பினையும் அடியோடே வெட்டி, அதனைத் தன் வெற்றிமுரசாகச் செய்வதற்குத் துண்டுபடுத்தி, அவன் உரிமை மகளிரின் கூந்தலைக் கொண்டு திரித்த கயிற்றினால் அவன் பட்டத்துக் களிறுகளையே கடாக்களாகப் பூட்டிய வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போனான், (பதிற்று.44, பதி.5). இம்மோசூர்ப் போரிலே பழையனுக்குத் துணையாய் வெல்போர் வேந்தரும் அவர்க்கடங்கியவரும் பழையனின் நண்பருமான வேளிரும் சேர்ந்து வந்து வஞ்சினங்கூறி நெருங்கிப் போரிட்டனர் (பதிற்.49). ஆயினும், அவர்களின் துணைவலி பழையனுக்கு வெற்றியைத் தரவில்லை. பழையனின் வேந்தனான பாண்டியனொடு சோழ வேந்தனும் இப்போரில் கலந்து பொருதனென்பது, வெல்போர் வேந்தர் என்ற பண்மைத் தொடரால் விளங்கும். இம்மோசூர்

ஊர்ப்பெயராகவும் அவ்வூரையாண்ட பழையனுக்கு ஆகுபெயராகவும் இலக்கியங்களிலே வருகின்றது.

வகு.

மோசசு சட்டம்: இது கடவுள் மோசசின் மூலமாக அளித்த சட்டம் (நியாயப் பிரமாணம்) ஆகும். மோசசு (Moses) இசுரேல் மக்களை வாக்குத் தத்தமான பூமிக்கு (Promised Land) நடத்திச் சென்றபோது, சீனாய் மலையுச்சிக்குச்சென்று, கடவுளிடம் பெற்றுவந்த சட்டமே, மோசசு சட்டம் (Mosaic Law) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இம்மோசசு சட்டத்தில் பத்துக் கட்டளைகளும் வேறு சில சட்டங்களும் இடம்பெறுகின்றன. கட்டளைகள் பத்தும் பழைய ஏற்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. இச்சட்டம் அடங்கிய நூல், சட்டப் புத்தகம் (Book of the Law) எனவும், உடன்பாட்டுப் புத்தகம் (Book of the Covenant) எனவும் பெயர்பெற்றுள்ளது.

மோசசின் சட்டத்தை அறியுமுன்பு, மோசசுவைப் பற்றியும் அவர் கடவுளிடம் இச்சட்டத்தைப் பெற்ற சூழலைப்பற்றியும் சிறிது காண்பது இன்றியமையாதது. மோசசு ஏசுகிறித்துவிற்கு முற்பட்டவர். இவர் சிதறிக்கிடந்த பன்னிரண்டு கோத்திரங்களையும் ஒன்றுபடுத்தி, ஒரே சமுதாயமாக வாழச்செய்து அவர்கள் அனைவரையும் ஒரே கடவுளை வணங்கச் செய்தவர். இசுரேல் மக்களுக்காக மோசசு கடவுளிடத்தில் பரிந்து பேசினார். வாக்குத்தத்தமான பூமிக்கு 6 இலட்சம் இசுரேல் மக்களை வழிநடத்திச் சென்றார். செல்லும் வழியில் 42 வியத்தகு செயல்களை இவர் நிகழ்த்தினாரெனவும், 120 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாரெனவும், இவர் ஒருவர் மட்டுமே கடவுளை நேரில் கண்டாரெனவும், பிப்பிரவரித் திங்கள் முதல் நாள் பிறந்த இவர், அதே திங்கள், அதே நாளில் இறந்தாரெனவும் கூறப்படுகிறது. மோவாப்பு நாட்டில் இறந்த இவரைக் கடவுளை பெத்தேயோருக்கு எதிரேயுள்ள பள்ளத்தாக்கில் அடக்கம் செய்தாரெனவும் விவிலியம் (Bible) கூறுகிறது. இவர் நாற்பது நாள்கள் உண்ணாநோன்பிருந்து, எட்டாம் தடவையாகச் சீனாய் மலையில் ஏறிச் சென்று கடவுளிடமிருந்து கற்பலகையில் இருபுறமும் எழுதப்பட்ட சட்டங்களை வாங்கி வந்து (யாத்திராகமம் 34:1-2) இசுரேல் மக்களிடம் கூறினார். அவர்களும் இச்சட்டங்களைப் பின்பற்றுவதற்காக வாக்குறுதி அளித்தனர். பொதுவாக

இக்கட்டளைகள் மனிதகுலம் அனைத்திற்கும், எல்லாக்காலங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டாலும், குறிப்பாக அதிலும் சிறப்பாக இசுரேல் நாட்டு மக்களுக்காகவே விதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

கடவுள் மோசசிடம் வழங்கிய பத்துக் கட்டளைகள்:

1. உன் தேவனாகிய கருத்தர் நானே, 2. என்னையன்றி உனக்கு வேறு தேவர்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டாம், 3. கருத்தருடைய பெயரை வீணே வழங்காதிருப்பாயாக, 4. ஓய்வு நாளைப் பரிசுத்தமாக ஆசரிப்பாயாக, தூய்மையாகப் பின்பற்றுவாயாக, 5. கொலை செய்யாதிருப்பாயாக, 6. களவு செய்யாதிருப்பாயாக, 7. பிறருக்கு விரோதமாகப் பொய்சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக, 8. விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக, 9. உன் தகப்பனையும் தாயையும் மதிப்பாயாக, அவர்களிடம் அன்பு கொள்வாயாக, 10. பிறருடைய வீட்டையும் பிறர் மனைவியையும், வேலைக்காரனையும், வேலைக்காரியையும், அவருடைய எருதையும், அவருடைய கழுதையையும் பிறருக்குள்ள யாதொன்றையும் விரும்பாதிருப்பாயாக.

மேற்கூறிய பத்துக்கட்டளைகளுடன் வேறு சில சட்டங்களையும் கடவுள் மோசசிடம் வழங்கினாரெனக் கூறப்படுகிறது. இவற்றையும் மோசசு இசுரேல் மக்களிடம் தெரிவித்தார். இச்சட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட நூலே சட்டப்புத்தகம் (Book of the Law) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இப்பத்துக் கட்டளைகளும் (கற்பனைகளும்) பழைய ஏற்பாட்டில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சட்டங்களைத் தோரா (Torah) என்று விவிலியம் குறிப்பிடும். தோரா எனும் சொல்லிற்குப் பிரமாணம், போதகம், கடவுளின் வெளிப்பாடு முதலான பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. கடவுள் தம் எண்ணத்தை ஆச்சாரியின் மூலமாகவும் தீர்க்கதரிசி மூலமாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார். அவ் வெளிப்பாடுகளைத் தொகுத்துச் சேர்த்து எழுதியுள்ளனர். அவை பல நீதி நியமங்களாகப் பழைய ஏற்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. பத்துக் கட்டளைகளேயன்றி, சடங்கு ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய கற்பனைகள் (யாத்திராகமம் 34:10-28), உடன்படிக்கையின் புத்தகம் (யாத்.20:22 பி). உபாகம் நியமம் (உபா 12 - 26), பரிசுத்தத்தைப் பற்றிய நியமம் (லேவி.17-24), ஆசாரிய நியமம் (யாத். 25-31, 36-40, எண்.1-10) ஆகியனவும் பழைய ஏற்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன. நியாயப் பிரமாணம் மோசசின்

மூலமாகவும் கிருபையும் சத்தியமும் கிறித்துவின் மூலமாகவும் வந்தன என்று கூறப்படுகிறது. அதனால், மோசசின் நியாயப் பிரமாணங்கள் பிற்காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டனவெனவும் அறியப்படுகிறது.

-மஇரா.த.

மோசிக்கரையனார்: இவர் சங்கப்புல்களுள் ஒருவர் மோசி என்ற அடையுடன் மோசிக்கண்ணத்தார், மோசி கீரனார், மோசி கொற்றன், மோசிக்கலையனார், மோசி சாத்தனார் என்ற புலவர் பெயர்கள் காணப்படுகின்றனர். ஆகவே, இவர்கள் அனைவரும் மோசி என்ற ஊர்ப் பெயருடன் தொடர்பு உடையவர்கள் எனலாம்.

பாண்டிய நாட்டில் மோசி என்ற ஓர் ஊர் உள்ளது. மோசிக்கரை என்பதும் ஓர் ஊர்ப் பெயரே. அந்த ஊரினராக இப்புலவர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். உரையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்பார் புகழ் பெற்ற புலவர்களுள் ஒருவர். அவருடைய மக்களாக மேற்கறிப்பிட்ட ஐவரையும் கருதுவர். இக்கூற்று ஆய்ந்து தெளிவு செய்யப்படவேண்டிய ஒன்று. சங்க இலக்கியத்தில் ஒரே ஒரு நூலில் மட்டும் பாடிய புலவர்கள் பட்டியலில் இவர் இடம் பெறுகிறார். அகநானூறு 260 ஆம் பாடல் இவரால் பாடப்பட்டது. இப்பாடல் நெய்தல் திணையைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பாடலாகும்.

-ஆர்.மம.

மோசிக்கண்ணத்தனார்: இவர் மோசி என்னும் ஊரினராதலின் ஊர்ப் பெயரைச் சேர்த்து மோசிக்கண்ணத்தனார் என வழங்கப்பட்டார். திருப்புவனம் வட்டத்தில் மோசிப்பட்டி எனவும் பரமக்குடி வட்டத்தில் மோசுக்குடி எனவும் இரு ஊர்கள் உள்ளன என்று பி. நாராயணசாமி ஐயர் நற்றிணை பாடினோர் வரலாற்றில் குறித்துள்ளார். மோசிகீரனார், மோசிசாத்தனார், முடமோசியார், மோசிகொற்றனார், மோசிகலையனார் முதலிய சங்கப்புலவர்களைப் பெற்ற பெருஞ்சிறப்புடையது மோசி என்னும் ஊர். இவர் பாடிய ஒரேபாடல் (124) நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ளது. நெய்தல்திணையில் பிர்வுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவற்குரைத்தது என்னும் துறையில் இப்புலவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார் துணைவனைப் பிரிந்துறையும் துன்ப வாழ்க்கைக்கு துணையைப்

பிரிந்துறையும் அன்றிலை உவமையாகக் கூறியுள்ளார். கதிர்ப்பருவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஈங்கையின் அரும்பும் புனமல்லிகையின் மலரும் மணல்மேட்டில் உதிர்ந்து மான்களின் வலிய குளம்பினால் மிதிக்கப்பட்டு அழுந்துதலால் வெள்ளியைக் குகையிலிட்டு உருக்கிச் சாய்த்தாற்போல அம்மலர்களிலிருந்து தெளிந்த நீர்க்குமிழி வெளிப்படும் என இப்புலவர் குறிப்பிடுவது அழகிய இயற்கைப் புனைவாகும்.

-இரா.சா

மோசி கீரனார்: 'கீர்' என்பது ஒரு சொல்லைக் குறிக்கும். இனிய மழலை பயிலும் குழந்தைப் பருவத்தைப் பிள்ளைத்தமிழ், செங்கீரைப் பருவம் என்று குறிப்பதால் இதனை அறியலாம். இனியதும் நல்லதுமான சொல்லின் வல்லவர் கீரர் எனக் கூறப்பட்டிருக்கலாம். இந்த அடிப்படையில் கீரன் என்ற இயற்பெயர் தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

சங்கப் புலவர்க்குத் தலைமை வகித்த நக்கீரரை (நக்கீரன்) அனைவரும் அறிவர். அங்கு அமைந்துள்ள ந என்பது சிறப்புப் பற்றி வந்தது. அவ்வாறே மோசி என்பது ஊர் பற்றி வந்தது. மோசி என்பது பாண்டிநாட்டுச் சிற்றூர். இவர் பெயர் மோசிகீரன் என்றும் ஏடுகளில் காணப்படுகிறது.

இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் (342), குறுந்தொகையில் இரு பாடல்களும் (59, 84) அகநானூற்றில் ஒரு பாடலும் (392), புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களும் (50, 154, 155, 156, 186) ஆக ஒன்பது பாடல்கள் எட்டுத்தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவர் பாடிய பாடல்களுள் பாடாண் திணை இயன்மொழியில் அமைந்த புறநானூற்று 50 ஆம் பாடலும், பொதுவியல்திணை பொருண்மொழிக் காஞ்சித் துறையில் அமைந்த 186 ஆம் பாடலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. மாசற விசித்த என்று தொடங்கும் இவர்தம் பாடல் (புறம்.50) பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தமிழையும் தமிழ்ச் சான்றோர்களையும் எவ்வாறு போற்றிப் பரந்தனர் என்பதைத் தெளிவு செய்யும். அறியாது முரசு கட்டிலில் உறங்கிய மோசிகீரனாரைத் தன்புறுத்தாது அவர் எழும் துணையும் கவரி கொண்டு வீசியது சேரமான் தகடுர் எறிந்த

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தமிழ் உணர்வைப் புலப்படுத்துவதாகும். இப்பாடல் பிற்கால நாடகங்கள் பலவற்றுக்கும் மூலபண்டாரமாக விளங்கியமை வெளிப்படை.

இவர் பாடிய நெல்லும் உயிரன்றே (புறம்.186) என்னும் பாடல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பாடுபொருள் பற்றிய தொடர் சிந்தனையை வளர்க்கும் தனிச்செல்வாக்குக் கொண்டது.

உலகம் உண்மையில் அரசனையே உயிராக உடையது. உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் உயிரல்ல; அதாவது மன்னன் ஆட்சி முறை செய்து மக்களைக் காக்காமல் போனால் உயிரைக்காக்கும் நெல்லும் உதவாது, நீரும் உதவாது என்பது அப்பாடலின் பொருளாகும். இந்தச் சிந்தனையின் தாக்கத்தை “மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர்கட்கெலாம் கண்ணும் ஆவியும் ஆம்பெருங் காவலான்” எனப் பெரிய புராணத்தில் காணலாம்.

- பொன்.சௌ.

மோசி கொற்றனார்: மோசி கொற்றன் என்பது இவர் இயற்பெயர். பெருமை பற்றி ஆர் சேர்த்துச் மோசிக்கொற்றனார் என்று குறிக்கப்பெற்றார். மோசி என்பது இவருடைய ஊர்ப் பெயராகலாம். இவர் பாடியதாக “மலரேர் உண்கண்” என்ற பாடல் ஒன்று மட்டும் (குறுந். 377) உள்ளது. “மலரேர் உண்கண்” “வளையேர் மென்றோள்”, “சிறுநன் நட்பு” முதலான இனிய தமிழ்த் தொடர்களை இவர் பாடலில் காணலாம்.

-பொன்.சௌ.

மோசி சாத்தனார்: இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். மோசி என்னும் ஊரில் தோன்றிய சாத்தன் என்பது இவர் பெயரின் விளக்கமாகும். பெருமைக்குரிய ஆர் விகுதி சேர்ந்து மோசி சாத்தனார் எனக் குறிக்கப்படுகின்றார். இவர் பாடியதாக நொச்சித் திணையில் செருவிடை வீழ்தல் என்னும் துறையில் ஒரே ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல் (272) காணப்படுகிறது.

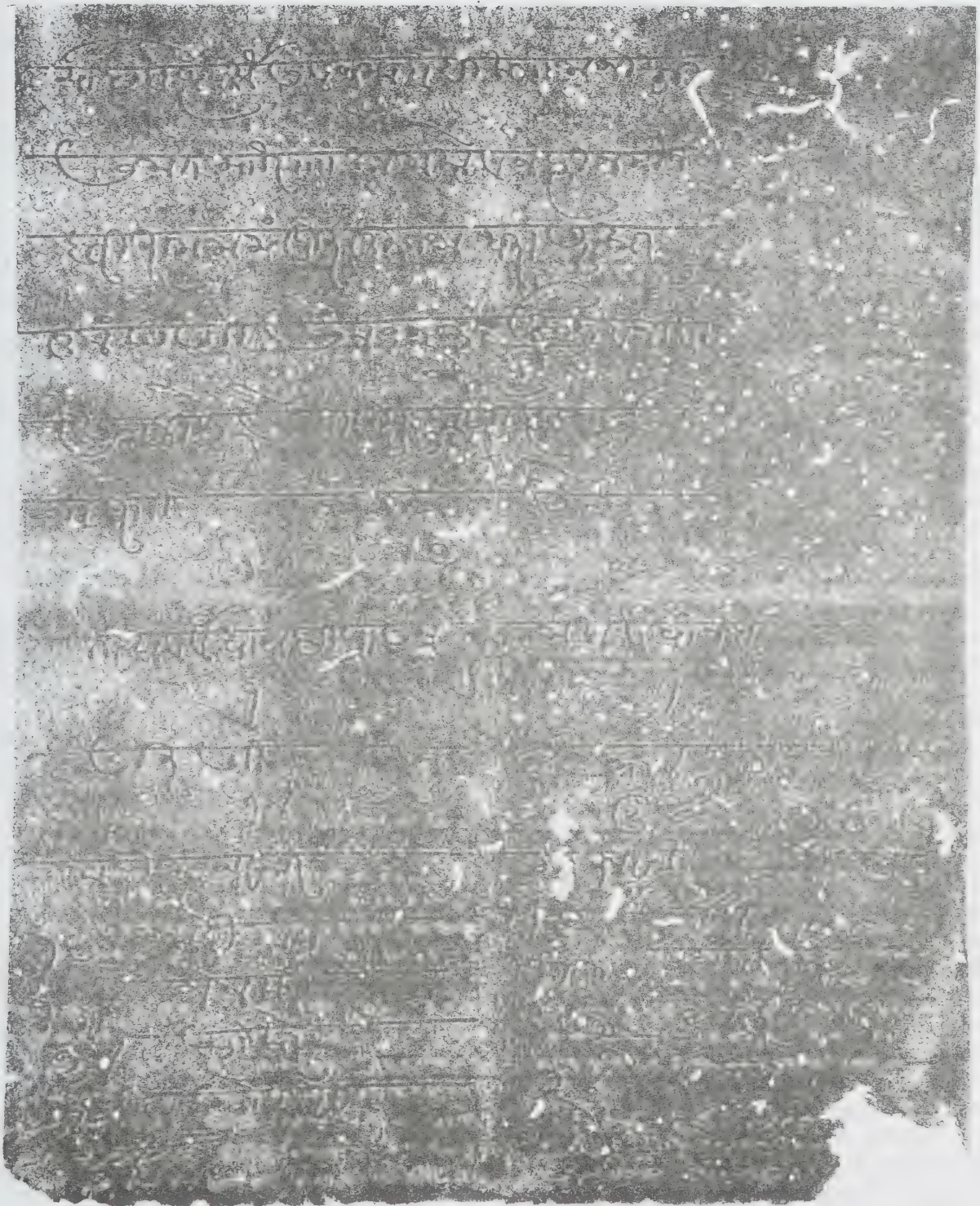
- பொன்.சௌ.

மோடி எழுத்தும் ஆவணமும்: மோடி என்ற சொல்லின் மராத்தி வேர்ச் சொல் மோட் என்பதாகும்.

மோட் என்ற சொல்லிற்கு உடைந்த எனப் பொருள் கூறுவார் மோல்குவொர்த்து. பேச்சு மொழியாக இருந்த மராட்டி மொழி எழுத்துருவம் பெறுவதற்குத் தனி வரிவடிவம் இல்லையாதலால், அப்போது வழக்கிலிருந்த சமசுகிருத மொழியின் வரிவடிவமாகிய தேவநாகரி எழுத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்கப்பட்டது. அத்தேவநாகரி எழுத்தை உடைத்துச் சிதைத்து உருவாக்கிய வரிவடிவமே மோடி எழுத்து என வழங்கலாயிற்று.

இது கி.பி. 1260 முதல் கி.பி. 1309 வரை தேவகிரியை ஆண்ட மகாதேவயாதவ், இராமதேவ யாதவ் ஆகியோரின் காலத்தில் அவர்கட்கு அமைச்சராக இருந்த கேமாடுபந்தது என்பவரால் மோடி எழுத்து உருவாக்கப்பட்டது. இதற்கான காரணம் ஒன்று உண்டு. அக்காலத்தில் வட இந்தியாவை ஆண்ட இசுலாமியர்கள் தங்களது பார்சி மொழிக்கு இருவகை எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தினர். நஸ்தலிக்கு (Nastaliq) என்ற எழுத்து தெளிவாகவும் மெதுவாகவும் எழுதப் பயன்பட்டது. அதே நேரத்தில் சிகஸ்த (Shikasta) என்ற எழுத்து மிக விரைவாக எழுதப் பயன்பட்டது. அது இன்றைய சுருக்கெழுத்தைப் போன்றது. அதனைக் கண்ணுற்ற கேமாடுபந்தது தேவநாகரி எழுத்தை உடைத்துச் சிதைத்து விரைவாக எழுத வசதியாக மோடி எழுத்தை உருவாக்கினார் எனலாம். சிகஸ்த என்ற பார்சிச் சொல்லும் உடைந்த எனப் பொருள் தருவதால் அதனுடைய நேரடி மொழியாக்கமாக மோடி என்ற சொல் விளங்குகிறது.

இதைத் தவிர்த்து, கேமாடுபந்தது, இலங்கை வேந்தன் இராவணனோடு சென்று பல்வகை அரிய பரிசுப் பொருட்களோடு திரும்பி வந்தார் எனவும் அவற்றுள் ஒன்றே மோடி எனவும் கூறும் ஒரு கதை உண்டு. மேலும், அசோகனின் கல் வெட்டுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட மெளர்யீ என்ற எழுத்தே மோர் என்றாகி மோடி என மாறுபட்டது என்பர் ஒரு சாரார். பில்கணன் என்ற கவியின் “விக்ரமாங்க தேசுவரீதம் என்ற நூலில் சொல்லப்பட்ட சூடல லிபியே” பின்னாளில் மோடி லிபியாயிற்று எனக் கூறுவோரும் உளர். சத்திரபதி சிவாசியின் காலத்தில் பாலாசி ஆவசி என்பவர் தில்லி மொகலாயர்களின் சுருக்கெழுத்து முறையைக் கண்டு, அதனை மாற்றியமைத்து மோடி எழுத்தினை உருவாக்கினார் எனவும் கூறுவர். ஆனால், சத்திரபதி சிவாசியின் காலத்திற்கு முன்பே மோடி

வா. க. 14 - 13அ

எழுத்து மகாராட்டிரத்தில் வழக்கத்திலிருந்தது. ஆகவே, இவையனைத்தும் சான்றுகளற்ற ஒவ்வாத கருத்துகளாகும்.

மோடியில், தேவநாகரியிலுள்ள எழுத்துகள் சில தேவையற்றனவாகக் கொண்டு நீக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், மோடியில், குறில், நெடில் வேறுபாடுகள் கிடையா. இடத்திற்குத் தக்கவாறு அமைத்துப் படித்துக் கொள்ளும் முறையே காணப்படுகிறது. காகிதத்தில் எழுதுகோலை வைத்து எழுதும்போது இடையிடையே எழுதுகோலை எடுக்காமல் தொடர்ந்து எழுதிச் செல்லும் முறையில் மோடி எழுத்து அமைந்துள்ளது.

தஞ்சாவூர் மோடி: சத்திரபதி சிவாசியின் சிறிய தாயாரின் மைந்தன் ஏகோசி (அ) வெங்கோசி தஞ்சையைக் கைப்பற்றி மராட்டியரின் ஆட்சியை நிறுவியது (கி.பி. 1676) முதல் கி.பி. 1855 இல்) இரண்டாம் சிவாசியின் ஆட்சி முடிவுற்றது வரையிலான காலக்கட்டத்தில் எழுதப்பட்ட அரச ஆவணங்கள் மோடி எழுத்திலேயே உள்ளன. சத்திரபதி சிவாசியின் காலத்திய மோடி எழுத்து தஞ்சைக்கு வந்து சிறிய சில மாற்றங்களுடன் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. எனவே, அதனைப் பழைய மோடி என்பார் திரு. டி.வி. போட்டார். தஞ்சை மோடி ஆவணங்களில் கிரந்த எழுத்துகளும், தமிழ்ச் சொற்களும் ஆங்காங்கே விரவி வருகின்றன.

மோடி ஆவணத்தின் அமைப்பு: சொல்லப்படுமும் உட்பொருளைக் கொண்டு மோடி ஆவணங்களை 82 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். சான்றாக, இனாம்பத்திரம் என்பது அரசன் யாருக்கேனும், ஏதொவதொரு காரணத்திற்காக மகிழ்வுடன் வழங்கும் நிலம், ஊர் அல்லது மாளிகை பற்றிய செய்தியைக் கொண்டிருப்பதாகும். மோடி ஆவணத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ எழுதுவது உண்டு. இறுதியில் லேகன் சீமா அல்லது “மோர்த்தப் சுத்து” என்ற முத்திரையுடன் முடிவடையும். மோடி ஆவணங்களில் சில சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் வர நேரிடுங்கால், சுருக்கக் குறியீடே இடப்பட்டிருக்கும். அதனை இடத்திற்கேற்பப் பொருத்திப் படிக்க வேண்டும். ஆண்டு, திங்கள், நாள் முதலியன பல்வேறு முறைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும். கிசரி ஆண்டு, பசலி ஆண்டு, அரபி ஆண்டு, சாலிவாகன ஆண்டு, விக்ரம் ஆண்டு, அரசனின் ஆட்சியாண்டு, அல்லது ஆங்கில ஆண்டு

இவற்றில் ஏதாவதொன்றோ, இரண்டோ குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். ஆங்கில ஆண்டல்லாத பிற ஆண்டுகளுக்கு இணையான ஆங்கில ஆண்டினைக் காலக்கணிப்பேடு (Ephemeris) கொண்டு கண்டறியலாம். இது போன்ற, யாருக்கு யார் எழுதுவது, என்ன முத்திரை எங்கு இடவேண்டும் என்பன போன்றவற்றிற்கெல்லாம் முறைமை உண்டு.

மோடி எழுத்து 20-ஆம் நூற்றாண்டில், மகாராட்டிரத்திலும் பயன்பாடு அருகி வழக்கிழந்து விட்டது. இன்றைக்கு மோடி ஆவணங்களைப் படிப்போர் விரல்விட்டு எண்ணாமலாவிற்கே உள்ளனர். பின்னர் கி.பி. 1815-ஆம் ஆண்டு சிரிராம்பூரில் முதன்முதலாக மோடி எழுத்தில் விவிலியநூல் அச்சிடப்பட்டது. அதன் பின்னர் மோடி அச்செழுத்துகள் பயனின்றிப் போய்விட்டன. தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் மராட்டிப் பிரிவில் மோடி எழுத்தில் அச்சிட்ட நூல்கள் சில காணக்கிடக்கின்றன. - இரா.வி

துணைநூல்கள்

இராமபாவு சுவாமி. இரா, மோடி The Journal of the Tanjore Maharaja Serfoji's Saraswati Mahal Library, Vol. XXVII Nos.1-3, 1975.

எத்திராக, ஆ.செ, தஞ்சை மராட்டிய மன்னர்களின் மோடி ஆவணங்கள் வரலாறு தஞ்சை மராட்டிய அரசர் மோடி ஆவணக் கருத்தரங்கு - (1983)

Wakankar, L.S., “Devanagari Lipi” Udgam Vikas Va Sambhavana. 1986.

மோதாசனார்: இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பாடியதாகக் குறுந்தொகையில் ஒரு பாடல் (229) உள்ளது. இணை பிரியாது தலைவனும் தலைவியும் செல்லும் இடைச் சரத்துக் கண்ட சிலர், இளமைப் பருவத்தில் அவ்விருவரும் மயிர்ப்பிடித்துக் கொண்டு சண்டையிட்டதை எண்ணி விதியின் வலியை நினைந்ததாக இவர் பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவன் தலைவியர்தம் இணைபிரியாக் காட்சிக்குத் துணை “மலர்ப்பிணையலை” இவர் உவமித்து உணர்த்தியுள்ள திறம் பாராட்டத்தக்கது.

- பொன்.செள.

மோதிரப் பாட்டு: இது தமிழின் நாடகநூல் வகைகளுள் ஒன்றாகப் பண்டுதொட்டு வழங்கி வந்துள்ளதென்று தெரிகிறது. தொல்காப்பியம் பொருள்திகாரம் செய்யுளியல் (பேராசிரியர் உரை) 292-ஆம் நூற்பாவாகிய “பாட்டிடைக் கலந்த பொருளவாகிப் பாட்டின் இயல் பண்ணத் தியே” என்னும் நூற்பாவிற்குப் பொருள் எழுதும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் பேராசிரியர், பழம்பாட்டினூடு கலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி என்று பொருள் எழுதியுள்ளார். பண்ணத்தியை மேலும் விளக்க எண்ணி, மெய் வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தி யென்ப. இது எழுதும் பயிற்சியில்லாத புற உறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தியென்ப வென்பது. அவையாவன நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டும், மடையும் வஞ்சிப்பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும் கடகண்டும் முதலாயின. அவற்றை மேலதே போலப் பாட்டென்னாராயினார் நோக்கு முதலாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க என்று எழுதியுள்ளார். இதனால் பேராசிரியரின் காலத்திலோ அதற்கு முன்போ, இவர் நேரடியாகப் படித்தறிந்தோ கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்டோ அறிந்த வகையில் பாட்டு, மடை, வஞ்சிப்பாட்டு, மோதிரப்பாட்டு, கடகண்டு என்னும் நாடகச் செய்யுள் நூல்கள் பண்ணத்தி என்னும் நாடக இலக்கிய வகையாக வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்று தெரிகிறது.

ஆனால், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவராகக் கருதப்படும் இளம்பூரணர் “இந்தப் பண்ணத்தி என்ற இலக்கிய வகையை இசை நூலின் பாவினமாகவே கருதுகிறார். இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்குப் (தொல். பொருள். நூ. 482, இளம்பூரணர் உரை) பொருள் எழுதுகையில், மேல் இத்துணையும் பாவும் பாவின்றி வழங்குவனவும் எடுத்தோதினார். இனிப் பிற நூலாசிரியர் விரித்துத் கூறின இசைநூலின் பாவினமாமாறு உணர்த்துதலின் இது...” என்று எழுதியுள்ளார். இந்நூற்பாவின் முதல் அடிக்குப் பொருள் எழுதும் இவர், பாட்டிடைக் கலந்த பொருளவாகி என்பது பாட்டின்கண் கலந்து பொருளையுடைத்தாகி என்றவாறு என்றும் பாட்டினியல் பண்ணத்தியே என்பது பாட்டுக்களின் இயல்பையுடையனவாம் பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும்

செயல்கள் என்றவாறு என்றும் பொருள் எழுதுகிறார். பண்ணைத் தோற்றுவித்தலாற் பண்ணத்தி என்றார் எனக் குறிப்பிடும் இளம்பூரணர் அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாக இசைத்தமிழில் ஒதப்படுவன என்று விளக்கமளிக்கிறார். இது இவ்வாறு அமைவதைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா கூறுவதாகக் கூறுகிறார். அதுவே தானும் பிசியொடு மானும் (தொல். பொருள். இளம். சூத். 183) என்னும் நூற்பாவிற்கு “மேற்சொல்லப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியோடொத்த அளவிற்று என்றவாறு. பிசியென்பது இரண்டடி அளவின்கண்ணே வருவதாதலின் இதுவும் இரண்டடியான் வருமென்று கொள்ளப்படும்” என்று கூறுகின்றார்.

இளம்பூரணர், பண்ணத்தியைப் பாலையாழ் என்னும் பண்ணிற்கு இலக்கணப் பாட்டாகவே கருதுகிறார். இது, “பிசியொடு ஒத்தளவிற்காகிப் பாலையாழென்னும் பண்ணிற்கு இலக்கணப் பாட்டாகி வந்தமையிற் பண்ணத்தியாயிற்று” என்றும் எழுதுகிறார்.

இளம்பூரணர் காலத்தில் இசைத்தமிழ் வகையின தாகக் கருதப்பட்ட பண்ணத்தி பேராசிரியர் காலத்தில் நாடகச் செய்யுள் வகையாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது.

-கு.மு.

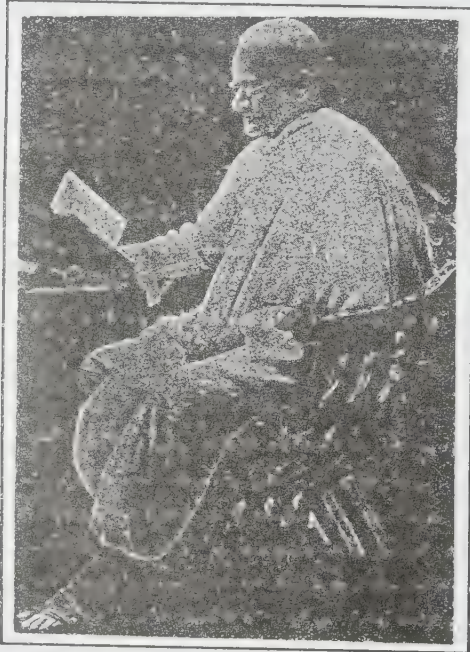
மோதிலால் நேரு பண்டித (கி.பி. 1861 - 1931): இவர் முன்னாள் இந்தியப் பிரதமரும் விடுதலை வீரரும் ஆக விளங்கிய பண்டித சுவகர்லால் நேருவின் தந்தை. சிறந்த சட்ட வல்லுநரும், அரசியல்வாதியுமான பண்டித மோதிலால் நேரு (Pandit, Motilal Nehru) கி.பி. 1861 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் ஆறாம் நாள் பிறந்தார். இவர் குடும்பம் காசுமீரத்தைச் சேர்ந்ததாக இருந்த போதிலும், கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே தில்லியில் வாழ்ந்துவந்தது. தில்லியில் முகலாயரின் அவையில், கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தின் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றிய இலக்குமி நாராயணன் என்பவரே, மோதிலால் நேருவின் பாட்டனாராவார். மோதிலாலின் தந்தை கங்காதர் (Gangadhar) என்பவர், கி.பி. 1857 இல் தில்லியில் ஒரு காவல் நிலைய அலுவலராக இருந்தார். இந்தியப் பெருங்கலகம் நடந்துகொண்டிருந்த அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயப் படைகள் தில்லியில் புகுந்தவுடன், கங்காதர், தம் நான்கு குழந்தைகளுடனும், சியோராணி (Jeorani)

எனப்படும் தம் மனைவியுடனும் ஆக்ரா நகருக்குச் சென்றுவிட்டார். நான்கு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் காலமானார். அவர் இறந்த 3 மாதங்கள் சென்ற பிறகு சியோராணி பெற்றெடுத்த குழந்தைதான் பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற மோதிலால் ஆகும். மோதிலாலின் இளமைப் பருவம் இராசகத்தானத்தில் உள்ள கேத்திரி (Khetri) என்னுமிடத்தில் கழிந்தது. அந்த இடத்தில்தான் இவருடைய அண்ணன் நந்துலால், திவான் (Diwan) ஆகப் பணிபுரிந்து வந்தார். நந்துலால் கி.பி. 1870 இல் கேத்திரியை விட்டு நீங்கி, ஆக்ராவுக்குச் சென்று, வழக்கறிஞராகப் பயிற்சிபெற்று ஒரு வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். ஆக்ராவிலிருந்த உயர்நீதி மன்றம் அலகாபாதுக்கு மாற்றப்பட்ட பொழுது நந்துலாலும், அதைத் தொடர்ந்து அலகாபாதுக்குச் சென்று தங்கினார். மோதிலாலும், கான்பூரில் தம் கல்லூரி முன்னிலைப் (Matriculation) படிப்பை முடித்துவிட்டு, அலகாபாதுக்குச் சென்று அங்கிருந்த மூர் மையக் கல்லூரியில் (Muir Central College) சேர்ந்து படிக்கலானார். உடற்பயிற்சியிலும், மற்போர் முறையிலும் மோதிலால் நேருவுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. ஆய்வு மண்பான்மையும் சுறுசுறுப்பும்

நிறைந்த மோதிலால், தம் கல்லூரி முதல்வர் ஆரிசனின் (Harrison) உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தார்.

ஆங்கில நாட்டுப் பேராசிரியர்களுடன் மோதிலால் கொண்ட தொடர்பு இவர் உள்ளத்தை உருவாக்கி வந்தது. இங்கிலாந்தின் பண்பாடும், அந்நாட்டு நிறுவனங்களும், மோதிலாலின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. இதன் விளைவாக, இவர் தம் தாய் நாட்டின் பழைமைப் போக்கையும், சாதி முறைகளையும் வெறுக்கத் தொடங்கினார்.

மோதிலால் கி.பி. 1883 இல் தம் சட்டப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு, கான்பூரில், ஒரு வழக்குரைஞராக அமர்ந்தார். நந்துலால், கி.பி. 1887 இல் தமது 42 ஆவது வயதில் மரணமடைந்துவிட்டதால், இளவல் மோதிலால், ஒரு பெரிய குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டியதாயிற்று. இவரது சட்டத்துறைப் பணி இவருக்கு மிகுந்த வருவாயை அளித்துவந்தது. இவர் மனைவி சொரூபராணி கி.பி. 1889 இல் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தார். சவகர்லால் நேரு என்று அவருக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. பிறகு, 1900, 1907 ஆகிய ஆண்டுகளில் முறையே சரூப்பு (SARUP) (பிற்காலத்தில் விசயலெட்சுமி பண்டிட் எனப்பெற்றவர்) கிருட்டிணா என்ற இரு புதல்வியர் பிறந்தனர். மோதிலால் 1900 ஆம் ஆண்டில் அலகாபாத்தில் ஒரு வீட்டை வாங்கி அதற்கு ஆனந்த பவனம் எனப் பெயர்சூட்டினார். இவர் குடும்பம் செல்வ மிகுதியால் திளைத்து வந்தது. மேல்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை விரும்பிய மோதிலால் கி.பி. 1899, 1900 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஐரோப்பாவுக்குச் சென்று வந்தார். இவர் இல்லத்திலும் மேலை நாட்டுப் பழக்கங்கள் புகுந்தன.

மோதிலால் நேரு

மோதிலால், 1905இல் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று, தம் மகன் சவகர்லாலை அந்நாட்டுப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தார். இந்தியாவில் விடுதலை இயக்கத்துக்கு வழிவகுத்த காங்கிரசுப் பேரவையின் கூட்டங்களில் இவர் கலந்துகொண்ட போதிலும் அவ்வவையின் செயல்களில் தீவிரமான ஆர்வத்தை இவர் காட்டவில்லை. காங்கிரசுக் கட்சியின் மிதவாதிகள் (Moderates) தலைவராகவே இவர் விளங்கினார். சவகர்லால் நேரு, 1912 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய பிறகுதான், புதல்வரின் தாக்கத்தால், தந்தை, தேசிய இயக்கத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினார். இவர் தம் மகனுக்குத் தேர்ந்தெடுத்த மனைவி கமலா

நேருவும், தம் மாமனாரின் தேசியப் பற்றை மிகுதிப்படுத்தினார். மோதிலால், 1917 இல் இந்தியத் தன்னாட்சிச் சங்கத்தின் (Home Rule League) அலகாபாதுப் பிரிவின் தலைவரானார். இதன்பின் இவர் தம் மிதவாதக் கொள்கைகளை விடுத்துத் தீவிர தேசிய வாதக்கொள்கைகளை ஆதரிக்க முற்பட்டார். இவர் 1919 இல் தோற்றுவித்த 'சுதந்திரம்' (Independence) என்னும் நாளிதழ் மிதவாதக்கொள்கைகளைக் கண்டித்து வரலாயிற்று. பின்பு மகாத்மா காந்தியின் கருத்துகளும் செயல்களும் மோதிலாலின் மனத்தை மிகவும் ஈர்த்தன. எனினும் சவகர்லால், விடுதலை இயக்கத்தில் மிக மிகத் தீவிரமாகச் செயற்படுவதை மோதிலால் விரும்பவில்லை. காந்தியைக் கொண்டே, சவகர்லாலின் தீவிரப் போக்கை, மோதிலால் கட்டுப்படுத்திவந்தார். சாலியன் வாலாபாக்குப் படுகொலையின் விளைவாகத் துயரமுற்ற இந்தியர்களுக்கு, தம்மால் இயன்ற பல்வேறு உதவிகளையும் உடனே செய்ய மோதிலால் பின்வாங்கவில்லை. மோதிலால், 1919 இல் அமிர்தசரசில் கூடிய காங்கிரசுக்குத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டில் இவர் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை ஆதரித்தார். தம் மகன் சவகர்லால், மிகத் தீவிரமாக விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டிருந்ததால், தந்தையின் மனமும் அதனால் தாக்கமடைந்தது. இவரும் தமது ஆடம்பர மேனாட்டு வாழ்க்கை ஆசையை விட்டொழித்துக் கதர் உடை உடுக்கலானார். அயல் நாட்டுப் பொருள்களைப் பொது இடங்களில் தீக்கிரையாக்குவதன் மூலம் இவர் தமது நாட்டுப் பற்றை வெளிப்படுத்தினார். இவரும் இவர் மகன் சவகரும் 1921 இல் கைதாக்கப்பட்டு, ஆறு மாதச் சிறைத்தண்டனை பெற்றனர்.

மோதிலால் 1922 இல், இந்தியர்கள், சட்ட ஆலாசனைக் குழுக்களில் இடம்பெற்று ஆங்கிலேய அரசின் அடக்கு முறையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று அறிவித்தார். ஆனால், இதைக் காங்கிரசில் பலர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதன் விளைவாகக் காங்கிரசு இயக்கத்தில் பிளவு ஏற்பட்டது. மோதிலாலும், சி.ஆர். தாகும் சேர்ந்து, 1923 இல் சுயராச்சியக் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். அது ஓரளவு வெற்றி பெற்றதன் காரணமாக அக்கட்சி, காங்கிரசின் ஒரு பிரிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கில இந்தியாவின் சட்ட சபையில் மோதிலால், எதிர்க் கட்சித் தலைவராகப் பணியாற்றினார். இவர்தம் அக்காலத்திய சேவைகள் போற்றற்குரியன. இவருடைய பேச்சுத் திறமையும்,

அரசியல் அறிவும் நாட்டு மக்களுக்குப் புத்துணர்ச்சியைத் தந்தன. எனினும் இவருடைய சுயராச்சியக் கட்சிக்கு நாட்டில் மிகுந்த ஆதரவு இல்லை. சைமன் குழு, 1927 இல் அமைக்கப்பட்டவுடன், மோதிலால் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு குழு, இந்தியாவுக்கு ஏற்ற ஒரு அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கியது. அதற்கு நேரு அறிக்கை (Nehru Report) என்று பெயர். அதன் அடிப்படையில் இந்தியாவுக்கு உள்நாட்டு உரிமை நிலை (Dominion Status) வேண்டப்பட்டது. இந்தியாவிலேயே இந்த மிதவாதப் போக்கிற்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. மேலும்; முசுலிம்களின் எதிர்ப்பும் இதற்கு மிகுதியாக இருந்தது. மோதிலால் தம் இறுதிக்காலத்தில், சிறை வாழ்க்கையாலும், மன வருத்தத்தாலும் நோயுற்று அமைதி இழந்தார். இந்தியாவில் 1931 இல் ஏற்பட்ட கொடிய நிகழ்ச்சிகள், மோதிலாலை மிகவும் துயருறச் செய்தன. அவர் குடும்பத்தினர் சிறைக்குள் அவதியுற்றனர். அத்தகைய சூழ்நிலையில் 1931 ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்கள் 6 ஆம் நாள் மோதிலால் காலமானார். சிறிதுகால விடுதலை பெற்றிருந்த காந்தியும் நேருவும் தம் அருகில் இருந்தனர் என்ற மன அமைதியுடன் மோதிலால் மரணமடைந்தார்.

- தெ.பா.

மோமின்கான் மோமின்: இவர் புகழ்வாய்ந்த உருது மொழிக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். தில்லியைச் சேர்ந்த அரண்மனை மருத்துவக் குடும்பம் ஒன்றில் இவர் கி.பி. 1800 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அக்குடும்பத்தினர் காசுமீரலிருந்து தில்லிக்கு இடம்பெயர்ந்தவர்கள். இவருடைய பாட்டானார்களாகிய அகிம் நாம்தார் கானும் (Hakim Namdar Khan), அகீம் காம்தார் கானும் (Hakim Kamdar Khan), மொகலாயப் பேரரசரான சா ஆலம் (Shah Alam) என்பாரிடம் நொர்நெளஸ் என்னும் சிற்றூரை மானியமாகப் பெற்ற புகழுக்குரியவர்கள். பின்னர் ஆண்ட ஆங்கில ஆட்சியாளர் அதை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஓய்வுதியம் வழங்கிவந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து இவரும் அவ்வுதியத்தைப் பெற்று வந்தார்.

மோமின்கான் மோமின் (Momin Khan Momin) அரபு மொழியிலும் பாரசீக மொழியிலும் புலமையடைந்தார். இவருடைய தந்தையார் குலாம் நபிகானும், சிறிய தந்தை குலாம் ஐதர்கானும் மருத்துவர்களாய் இருந்ததால் அவர்களிடமே இவர் மருத்துவம் கற்று அத்துறையிலும் வல்லமையடைந்தார். மருத்துவத் தொழிலில் தந்தையார்க்குத் துணையாக விளங்கினார்.

இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் சிறந்த உருதுமொழிக் கவிஞராக விளங்கிய சா நசீர் (Shah Nasir) என்பாரின் மாணவராவார். ஆயினும் எவரையும் பின்பற்றாத தனித்தன்மை வாய்ந்த கவிஞராக இவர் தம்மைத்தானே வளர்த்துக் கொண்டார். இவருடைய கவிதைகள் அரிய கற்பனை வளமும், ஆழம் நிறைந்த கருத்து வளமும் கொண்டவை. உயர் எண்ணங்களை உவமைகளால் கருங்கக் கூறி விளக்குவதில் இவர் புகழ்பெற்றவர். இவர் மூதாதையர் போல அரண்மனைகளில் பணிபுரிய விரும்பாமல் மக்களுக்காகக் கவிதை எழுதி அவர்களோடு கலந்து வாழ்ந்ததால் பொதுமக்களிடம் இவர் பெரும்பெயர் பெற்றவராக விளங்கினார். இவருடைய கவிதைகளில் அகர வரிசையில் அமைந்த 'நிவான்' கவிதைத் தொகுப்பும், நீண்ட கவிதைகளால் ஆன ஆறு மகநவிகள் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவருடைய 'சில நான்கடிச் செய்யுட்கள்' என்ற கவிதை நூலும் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றதாகும். இவருடைய கவிதைகளை இவருடைய சீடரான சிப்தா (Shifra) என்பார் ஒழுங்குபடுத்தினார். கதீமுத்தின் (Karimuddin) என்பார் அவற்றைக் கி.பி. 1846 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

மோமின் கான் மோமின் கவிதைக் கலையில் மட்டுமன்றி வானியல், மண்வழிக் குறியியல், சோதிடவியல் ஆகியவற்றிலும் புலமை பெற்றிருந்தார். புல்லாங்குழல் வாசிப்பதிலும், சதுரங்கம் ஆடுவதிலும் இவர் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவராய் விளங்கினார். உருதுமொழி இலக்கிய வரலாற்றில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்ற இவர் கி.பி. 1851 ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

-சா.உ.

மோரிசன், எர்பர்ட்டு இசுடான்லி: இவர் இங்கிலாந்தின் தொழிற் கட்சியில் தோன்றிய அரசியல் வல்லுநர்களில் (Statesman) ஒருவர். இலண்டன் மாநகராட்சியில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் விளங்கி மெச்சத்தக்க செயல்களைப் புரிந்தவர். இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்றபோது அமையப்பெற்ற கூட்டு அமைச்சரவையிலும், போருக்குப் பின் ஏற்பட்ட தொழிற்கட்சி அமைச்சரவையிலும் இடம் பெற்று இவர் நாட்டுக்கு நன்மைகள் பல செய்தார். மிக எளிய குடும்பத்தில் பிறந்து தம் முயற்சியாலேயே

முன்னுக்கு வந்த பெரியோர்களுள் மோரிசான், எர்பர்ட்டு இசுடான்லியும் (Morrison, Herbert Stanley) ஒருவர்.

இவர் கி.பி. 1888 ஆம் ஆண்டு இலண்டன் மாநகரைச் சேர்ந்த பிரிக்ச்டன் (Brixton) என்னும் பகுதியில் பிறந்தார். இவர் தந்தையார் அரசாங்கக் காவலராகப் பணி புரிந்து வந்தார். ஆயினும் தம் மைந்தனுக்குக் கல்வி புகட்டுவதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார். அதன் விளைவாக இவர் பட்டப் படிப்பில் சிறந்த முறையில் தேறினார். சிறு வயது முதற்கொண்டே இவர் அரசியலில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டு வந்தார். 1905 ல் தருமக் கட்சியில் சேர்ந்து, பல்வேறு கட்சிப் பணிகளிலும் அடிக்கடி பங்கு கொண்டார். இவர் 1914 இல் இலண்டனில் புதிதாகத் தோன்றிய தொழிற்கட்சியில் பகுதிநேரச் செயலாளராகப் பணியேற்றார். முதலாம் உலகப் போரில் பிரிட்டன் பங்கு பெறுவதை இவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார். பிறவிலேயே ஒரு கண் பார்வையை இழந்துவிட்ட காரணத்தால் படையில் சேர்வதற்குரிய தகுதியை இழந்தவராயினும் படையில் சேராமட்டேன் என்று வெளிப்படையாக அறிவித்தார். அதற்காக அரசாங்கம் இவரை எர்ட்போர்ட்சயரிலிருந்த (Hertfordshire) ஒரு சந்தைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யுமாறு கட்டளையிட்டது. முதல் உலகப்போர் முடிந்த பின் மீண்டும் இவர் இலண்டன் தொழிற் கட்சிக்காகப் பாடுபடுவதில் முனைந்தார். காக்கனி (Hackney) என்னும் நகருக்கு நகரத் தந்தையாக (Mayor) 1919 இவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

இவர் 1922 இல் இலண்டன் மாவட்ட மன்றத்தின் (County Council) உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தென் காக்கனி தொகுதியிலிருந்து பராளுமன்ற உறுப்பினராக இவர் 1923 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு 1924 வரை அப்பதவியில் நீடித்தார். அவ்வமயம் பதவியேற்ற இராம்சே மாக்டானால்டு (Ramsay Macdonald) அமைச்சரவையில் இவர் இடம் பெற்றார். இவர் 1929 இல் மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெற்று மாக்டானால்டு அரசாங்கத்தில் போக்குவரத்து அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அவ்வமயம் இலண்டன் போக்குவரத்து நெரிசலைக் குறைக்க இரு சட்டங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய பெருமை இவருக்குரியது.

இவர் 1931 இல் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை இழந்தாலும் அதனை 1935 இல் மீண்டும் பெற்றார். இலண்டன் நகரசபைத் தேர்தல் 1934 இல் நடைபெற்றபோது, அதில் தொழிற்கட்சி வெற்றி பெற இவர் பெரிதும் பாடுபட்டார். நகர சபையின் உறுப்பினராக இவர் தேர்வு செய்யப்பட்டு இலண்டன் நகரம் வனப்புற அமையப் பெரிதும் பாடுபட்டார். இவர் தொழிற் கட்சியின் தீவிரவாதக் கொள்கைகளை நடைமுறைக்கொத்த மிதவாதக் கொள்கைகளாக மாற்றியமைத்தார். கட்சித் தலைவராக வரப் பெரிதும் முயன்றும் பயனில்லாமற் போகவே, அட்லி பிரபுவின் தலைமையை இவர் அரைமனத்துடன் ஏற்றுக் கட்சிப் பணிபுரிந்து வந்தார்.

இவர் 1940 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் சர்ச்சில் பிரபுவின் தலைமையில் அமைந்த கூட்டு அமைச்சரவையில் பங்கீட்டு அமைச்சராக (Minister of Supply) நியமிக்கப்பட்டார். அக்டோபரில் இவர் உள்துறைப் பாதுகாப்பு அமைச்சராக (Minister of Home Security) நியமனம் பெற்றார். பின்னர் இவர் 1942 இல் ஏற்பட்ட போர்க்கால அமைச்சரவையிலும் (War Cabinet) இடம் பெற்றிருந்தார். போர்க்காலத்தில் இலண்டனில் அமைக்கப்பட்ட விமானத் தாக்கல் புகலிடங்களுக்கு இவரது பெயர் வைக்கப்பட்டது. தொழிற்கட்சி 1945 இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் வெற்றி பெற அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட இவர் துணைத் தலைமை அமைச்சராகவும், பொதுமக்கள் மன்றத்தில் தலைவராகவும் பணி புரிந்து பல நல்ல சட்டங்களை நிறைவேற்றிப் புகழ் பெற்றார். இலண்டனில் 1951 இல் நடைபெற்ற பிரிட்டன் விழாவுக்கான (Festival of Britain) எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தவர் இவரே. இவர் 1951 மார்ச்சு மாதத்தில் வெளி உறவு அமைச்சராகப் பதவியேற்றார். இவரது கட்சி அந்த ஆண்டிலேயே வீழ்ச்சியுற்றது. அமைச்சரவையும் கலைக்கப்பட்டது. பதவியிலிருந்த 1955 திசம்பரில் விலகியபோது, அதுவரை வகித்து வந்த கட்சித் துணைத் தலைமைப் பதவியை இவர் இழக்க நேரிட்டது. கெயிட்சுக்கெல் (Gaitskell) என்பார் இவரது இடத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவர் 1959 இல் மக்கள் சபையினின்றும் ஓய்வு பெற்றார். பிரபுக்கள் சபையில் ஆயுட்காலப் பிரபுவாக இவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் 1960 இல் பேசும் படத் தணிக்கைக் குழுவின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இத்துணைப் பதவிகளையும் ஏற்றுப்பணியாற்றிய இவர் 1965 ஆம்

ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் ஆறாம் நாள் காலமானார். அப்போது இவர் விட்டுச் சென்ற நூல்கள் பல. அவற்றுள் சிறந்தவை எனக் கருதப்படுபவை நான்கு. அவை போக்குவரத்துத் தேசியமயமாக்கப்பட்டதையும், இலண்டனின் ஆட்சிமுறையையும், பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையையும், இவரது வரலாற்றையும் விவரிக்கின்றன.

மோரியர்: சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் இச் சொல் வட நாட்டை ஆண்ட மௌரிய மன்னர்களைக் குறிப்பதாகும். மௌரிய வழியின் முதல் வேந்தன் சந்திரகுப்தன். இவன் சாணக்கியர் என்ற சான்றோரின் துணையோடு, மகத நாட்டை ஆண்ட நந்தர்களை வென்று ஆட்சிக்கு வந்தான். இவன் வழிவந்த மன்னர்கள், இவன் தாயின் பெயரான முரா என்ற பெயரையொட்டி மௌரியர் என்று கூறப்பட்டனர். சந்திரகுப்தனுக்குப் பின்னர்ப் பிந்துசாரனும் அதன்பின் அசோகனும் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்கள் கி.மு. 322 முதல் 273 வரை பாடலிபுத்திரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டனர். இவர்கள் காலத்தில்தான் வட இந்தியாவிற்கும், தென்னாட்டிற்கும் முதன்முதலாக அரசியல் தொடர்பு ஏற்பட்டது. சந்திரகுப்த மன்னன் அமைச்சரான சாணக்கியர் எழுதிய அர்த்த சாத்திரத்தில் பாண்டிய, நாட்டு முத்துகள், மெல்லிய ஆடைகள், சேரநாட்டுப் பொருள்கள் ஆகியவை குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவனுக்குப் பின் வந்த பிந்துசாரன் 28 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். இவன் தன் படை வீரர்களோடு வடுகர், கோசர் ஆகியோர் படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு தமிழகத்திற்கு வந்து பலவாறு திரிந்து தோல்வியும் வெற்றியும் பெற்றான். அவ்வாறு வந்தபோது இடையில் குறுக்காக இருந்த மலைகளை வெட்டியும் குடைந்தும் தன் தேர்ப்படைகள் ஓடுமாறு பாதை அமைத்துக்கொண்டு வந்தவாற்றை 'முரண் மிகு வடுகர்', முன்னுற மோரியர், வம்ப மோரியர் என அகநானூற்றுப் பாடல்களில் மாமூலனார் பாடியுள்ளார். மௌரியர்கள் மகத நாட்டை வென்று பாடல் இடத்தைக் கைப்பற்றியபோது நந்தர்கள் தம் பெருஞ்செல்வத்தைக் கங்கைக்கடியில் புதைத்தனர் என்பதையும் 'பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர், சீர்மிகு பாடலிக் குழிஇக் கங்கைநீர் முதல் கரந்த

நிதியம்' என மாமூலனார் தாம் பாடிய அகப்பாட்டில் குறித்துள்ளார்.

இதுவன்றிக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்ற புலவரும் வட வேங்கடத்தை ஆண்ட ஆதனுங்களைப் பற்றிப் பாடும்போது வெற்றிச் சிறப்புடைய வேலினையும், நெடுங்கடைகளையும், தொடித்தேரினையும் உடைய மோரியர் தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது மலைத்தொடர்களில் பாதை அமைத்து வந்ததைக் குறித்துள்ளார். ஊன்பொதி பசுங்குடையார் என்னும் புலவர் சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னியைப் பற்றிப் பாடும்போது மோரியர்களுக்குத் துணை வந்த வடுகர்களை வென்ற செய்தியையும் தெரிவித்துள்ளார்.

மௌரிய அரசர் அசோகர் தாம் வெட்டிய கல்வெட்டுகளில் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகியோர் தம் பெயர்களோடு, கேரளபுத்திரர் என்ற பெயரையும் குறித்துள்ளார். அசோகர் இப்பரந்த பாரத நாட்டில் தமிழ் நாட்டு எல்லை வரையும் ஆண்டவர். தமிழக மன்னர்கள் தம் உரிமையை இழக்கா வகையில் அவருடன் நட்புகொண்டு இருந்தனர் என்னும் செய்தி தமிழகத்தில் புத்தமதம் பரவிய பாங்கிலிருந்து உறுதியாகிறது.

- இரா.இ.

மோல்ட்கே (கி.பி. 1800 - 1891): இவர் பிரசிய நாட்டுப் போர்ப் படைத்தளபதி: சிறந்த வீரர். பிரசிய நாட்டுப் படை வலிமையைப் பெருக்கி, பிரசியாவிற்குப் பல வெற்றிகளைத் தேடித் தந்த படைத் தலைவர். கோமகன் (Count), படை உயர் தனித்தலைவர் (Field marshal), மேல்சபை உறுப்பினர் முதலான பதவிகளைப் பெற்றுத் திறமையுடன் செயலாற்றி வந்தவர். நல்ல எழுத்தாளர். இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த செருமானிய உரைநடைப் படைப்பாளர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். பிரசிய இராணுவ வரலாற்றில் மோல்ட்கேயின் (Moltke) பெயர் சிறந்ததோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இவரது முழுப்பெயர் எல்மத் சார்ல் பெர்னார்டு வான்மோல்ட்கே என்பதாகும்.

போர்த்திற வல்லுநரான இவர் கி.பி. 1800 ஆம் ஆண்டு வட செருமனியில் உள்ள மெக்லென் பர்க் சுவேரின் பகுதியினைச் சேர்ந்த பார்ச்சிம்

என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். பிரசியப் படையின் திறமையையும் வலிமையையும் பெருக்கிய இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னணிப் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். இவர் தென்மார்க்கு நாட்டில் வளர்ந்தார். இவர் தந்தையார் கி.பி. 1805-இல் மகனுடன் தென்மார்க்கு ஆட்சிக் குட்பட்ட உலுபெக்கு நகரத்தில் குடியேறினார். நெப்போலியன் போர்களின்போது இவரது குடும்பம் வறுமையில் வாடியது. பல்லாண்டுகள் தென்மார்க்கு நாட்டின் படையில் பணிபுரிந்த மோல்ட்கே கி.பி. 1822 இல் பிரசியப் படையில் சேர்ந்தார். கோப்பன்கேகளில் (தென்மார்க்கு) அரசு இராணுவக் கழகத்தில் முறையாகப் படைப்பயிற்சி பெற்ற இவர், போரின் நுணுக்கங்களை நன்முறையில் கற்றிருந்தார். பின்னர் இவர் தென்மார்க்கு நாட்டின் காலாட்படையில் சேர்ந்தார். இவர் கி.பி. 1836 முதல் 1839 முடிய உதுமானியப் பேரரசின் சுல்தானான இரண்டாம் முகம்மதுவின் இராணுவ அறிவுரையாளராகத் திறம்படப் பணியாற்றினார். இவருக்கு ஆதரவளித்த சுல்தான் இரண்டாம் முகம்மது இறந்ததால், இவர் பெருலின் நகருக்குத் திரும்பலானார். பெருலினில் படிப்படியாகப் பல பதவியுயர்வுகளைப் பெற்ற இவர், கி.பி. 1857 இல் இராணுவ வீரர்களின் நிருவாகத் தலைமைப் பதவியைப் பெற்றார். அப்பதவியைக் கி.பி. 1888 முடிய வகித்த இவர், படை நிருவாகத்தைச் சீர்செய்தார் இவருடைய திறமையான இராணுவப் பணியின் விளைவாகப் பிரசியப் படையும் செருமனியப் படையும் வலிமைமிக்கதாகின. அவ்வகையில் இவர் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கே வழிகாட்டியாக விளங்கினார். இவர் படைத்துறை நுண்ணறிவின் விளைவாகக் கி.பி. 1864 இல் பிரசியா, தென்மார்க்கை வெற்றிகண்டது. பின்னர் கி.பி. 1866 இல் நிகழ்ந்த பிரசிய ஆசுதிரியப் போரிலும் பிரசியா வெற்றி பெற இவரே முழுமுதற் காரணம் ஆனார்.

போர்க்கலை மேதையாகத் திகழ்ந்த இவர் அரசியல் துறையிலும் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் செயல் வீரர். பின்னர் நடக்க இருப்பதை முன்கூட்டியே உய்த்துணர்ந்து, அதற்கேற்ற முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யும் தீரர். பிரான்சு பிரசியப் போரினையே (கி.பி. 1870 - 71) இதற்கோர் சான்றாகக் காட்டலாம். பிரான்சு நாட்டுடன் போர் மூளும் என்பதனை அறிந்த மோல்ட்கே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே போர் ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். இவரது தீவிர

நடவடிக்கைகளின் விளைவாகத்தான் பிரான்சு நாட்டின் மீது படையெடுத்து வியத்தகு வெற்றியினைப் பெற்றார். வெற்றி வீரரான இவர் கி.பி. 1870 இல் கோமகனாக (Count) உயர்த்தப்பட்டார். பெருலினுக்குக் கி.பி. 1870ல் திரும்பிய பின் இவருக்குப் படை உயர்தனித் தலைவர் (Field marshal) பதவி வழங்கப்பட்டது. பின்னர், இவர் பிரசிய மேலவைக்கு ஆயுள்உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

போர்க்கலை வல்லுநரான மோல்ட்கே எழுத்துத் துறையிலும் மேம்பட்டு விளங்கினார். ஒரு சிறந்த சிந்தனையாளர். இவர் கி.பி. 1830 - 31 இல் நிகழ்ந்த போலந்து அரசியல் புரட்சி (Polish Insurrection)யின் இராணுவக் கண்ணோட்டத்தினைப் போற்றத்தக்க வகையில் எழுதி வெளியிட்டார். எட்வர்ட்டு கிப்பனின் உரோமானியப் பேரரசின் சிதைவும் வீழ்ச்சியும் என்னும் நூலினை மொழிபெயர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். ஆனால் வெளியிடப் பெறவில்லை. மேரிபர்ட்டு எனும் நங்கையைக் கி.பி. 1842 ஆம் ஆண்டில் மணந்தார். இவர் 1828-29 ஆம் ஆண்டுகளில் பால்கனில் மேற்கொள்ளப்பட்ட உருசிய துருக்கிப் படை ஏற்பாடுகளின் வரலாறு பற்றிய நூலினைக் கி.பி. 1845 இல் வெளியிட்டார். அடுத்து இவர் உரோம், அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளின் நிலத்தினை விவரப் படத்தை (Topographical Map of Rome and its Vicinity) கி.பி. 1852 இல் வெளியிட்டார். அவ்விவரப் படம் இவர் புகழை மேலும் உயர்த்தியது. இராணுவ வீரரான இவர் பல இராணுவப் படையெழுச்சிகளைச் சுவைபட எழுதியுள்ளமை பாராட்டுக்குரியது.

படைவீரராகவும், படைவல்லுநராகவும், சிந்தனையாளராகவும், எழுத்தாளராகவும், செயல்வீரராகவும் பல பணிகளைப் புரிந்து புகழ் பெற்ற மோல்ட்கே, கி.பி. 1891 இல் காலமானார்.

-ம.இ

மோல்ட்கே, ஆடம் கோட்டுலப் கோமகன் கி.பி. (1710 - 1792): இவர் தென்மார்க்கு மன்னரான ஐந்தாம் பிரடரிக்கின் ஆற்றல்மிகு ஆலோசகர். அரசியல் விற்பன்னரான இவர், மிக்க புகழ் பெற்று விளங்கினார். இவர் கி.பி. 1750 இல் ஆட்சியுரிமைப் பெருமக்கள் பட்டம் (Landgrave) பெற்றார். இவரது பெரு முயற்சியால் விவசாயத்தில் புதிய, அறிவியல் முறைகள்

பின்பற்றப்பட்டு, உணவு உற்பத்தி பெருக்கப்பட்டது. இவர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கோவை (Memoirs) செருமானிய மொழியில் கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. மோல்ட்கே கோமகன் (Moltke, Adam Gottlob Count) ஒரு சிறந்த நிருவாகியாகப் புகழ் பெற்றுள்ளார். இவர் கி.பி. 1792 இல் காலமானார்.

- ம.இ

மோல்ட்கே, ஆடம் வில்கெல்ம், கோமகன்: கி.பி. (1785-1864): இவர் தென்மார்க்கு நாட்டின் அரசியல் வல்லுநர்; அந்நாட்டுப் நாடாளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக நிறுவப்பட்ட முதல் அரசாங்கத்தின் தலைமை அமைச்சராகப் பதவி வகித்தார். இவர் அமைச்சர் சோசின் காட்கே மோல்ட்கேயின் (Jochain Godske Moltke) மகனும், ஆடம் கோட்டுலப் மோல்ட்கேயின் பேரனும் ஆவார். மோல்ட்கே கோமகன் (Moltke Adam Wilhelm) மேல்சபை உறுப்பினராகவும் நற்பணிபுரிந்தார்.

சட்டப்படிப்பைக் கி.பி. 1805 இல் முடித்த இவர், 1809 இல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மதிப்பீட்டாளராக (Assessor) அமர்த்தப்பட்டார். கி.பி. 1816 இல் தேசிய கடன் குழுவில் உறுப்பினரானார்.

மோல்ட்கே, ஆடம் வில்கெல்ம், கோமகன்

தந்தையை அடுத்துக் கி.பி. 1818இல் பிரகன்ட்வெட்டின் (Bregentved) கோமகன் ஆனார். ஆறாம் பிரடிக் மன்னரின் கீழ் நிதியமைச்சராகக் கி.பி. 1831இல் அமர்த்தப்பட்டார். அரசர் எட்டாம் கிறிசுட்டியனின் (Christian VIII) கீழ் உயர்பதவி வகித்த மோல்ட்கே, ஏழாம் பிரெடிக்வு மக்களாட்சி நிறுவிய போழ்து, தலைமை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார். அரசியல் துறையில் பல பொறுப்புகளை மேற்கொண்ட இவர் ஒரு பழுத்த அரசியல் நிருவாகி இவர் கி.பி. 1864இல் கோப்பன்கேகன் நகரில் இறந்தார்.

-ம.இ.

மோல்ட்கே, எல்முத்து வான்: (கி.பி. 1848 - 1916): இவர் செருமானியப் படையதிகாரி, சிறந்த வீரர், பிரசியநாட்டுப் புகழ்பெற்ற மோல்ட்கேயின் நெருங்கிய உறவினர். இவர் 1903 இல் செர்மானியப் படையில் பகுதித்தலைமைத் தளபதியாக (Quarter

மோல்ட்கே, எல்முத்து வான்:

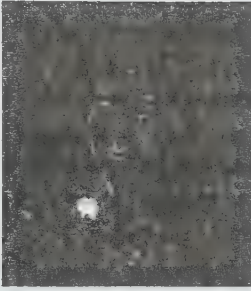
Master General) நியமனம் பெற்றார். மோல்ட்கே எல்முத்துவான் இராணுவ அதிகாரியாக இருந்ததுடன் ஒரு எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்தார். முதலாம் உலகப் போர்க்காலத்தில் செருமானியப் படை நிருவாகத் தலைமைத் தளபதியாக இவர் அமர்த்தப்பெற்றார். இவர் போர் முடிவதற்குள் கி.பி. 1916இல் இறந்து விட்டார்.

-ம.இ.

மேர்லியர் (கி.பி. 1622 - 73): இவர் பிரான்சு நாட்டில் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாடக ஆசிரியர். சேக்கபியரோடு ஒருங்கு வைத்துப் பேசப்படும் இவர், 36 இன்பியல் நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். தம் நாட்டு நாடக அரங்குகளின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பெரிதும் பாடுபட்டவர். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் துன்பியல் நாடகங்களுக்கே புகழும் பெருமையும் இருந்தன. இன்பியல் நாடகங்களை ஏற்பாரில்லை. அதனை வெறும் இழிசினர் சுவையாகவே கருதினர். இந்த நிலையினை மாற்றி இன்பியல் நாடகங்களின் தரத்தையும் பாங்கினையும் மோலியர் உயர்த்தினார், தம் நாடகக்குழுக்களோடு நாட்டுப் புறங்களுக்கும் சென்று ஏராளமான நகைச்சுவை நாடகங்களை 14 ஆம் லூயி காலத்தில் அரங்கேற்றினார்.

ஒரு மத்தியதரக் குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் கிளர்மாண்டு நகரில் கிறித்தவக் கல்லூரியில் பயின்றார். இளமையிலேயே நடிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த இவரது நாட்டம் நாடகத்திலும் பற்றியது. அதிலும் இன்பியல் நாடகத்தை இவர் பேணி வளர்த்தமைக்கு ஒரு இன்றியமையாக காரணமும் இருந்தது. துன்பியல் நாடகங்களில் இவருக்கேற்ற பங்கு மிகுதியாகக் கிடைத்திலது. தலைமகனுக்கேற்ற எடுப்பான தோற்றமின்றி இவர் குள்ளமாக இருந்தார். வாய் குளறியும் சற்றே திக்கியும் பேசிய இவரது உரையாடல் நகைச்சுவைக்கு ஏற்றதாகத்தான் அமைந்திருந்தது. இச்சூழ்நிலையில் நாடகங்களில் தமக்கு மிகுந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கவேண்டும் என்றெண்ணி அதற்கேற்ற நாடகங்களை இன்பியலாகவே எழுதித் தாமே அதில் நடிக்கவும் தொடங்கினார்.

நடிகர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் போதிய மதிப்பு இல்லாத காலம் அது. ஆயினும் சிறுகச் சிறுக அரசின்

மோலியர்

ஆதரவு கிட்டியபோது கி.பி. 1643 ஆம் ஆண்டில் மோலியர் ஒரு நாடகக் குழுவினைத் தொடங்கினார். மிகுந்த தொல்லைக்கிடையில் நடத்திய இக்குழுவினருக்கு நிறைந்த கடன் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. ஒரு முறை மோலியர் சிறைக்குச் செல்லவும் நேரிட்டது. அப்போதெல்லாம் அக்குழுவிலேயே நடத்துக் கொண்டிருந்த மேலின் எனும் நங்கை அவருக்கு எல்லா வகையிலும் உற்ற துணையாக இருந்தாள். அந்நாள்களில் போட்டி நாடகக் குழுக்களும் இயங்கியதால் மோலியரின் நாடகக் குழுவினர் பாரிசு நகரை விட்டு விலகிப் பிற நகரங்களிலும் நாட்டுப் புறங்களிலும் சென்று பிழைப்புத் தேட வேண்டி இருந்தது. ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் பல்வேறு இடங்களில் நாடகம் எழுதுவோனாகவும், நடிகனாகவும், இயக்குநராகவும் இவர் பெற்ற பயிற்சி பின்னாளையப் புகழுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. மறுமுறை கி.பி. 1658 ஆம் ஆண்டு பாரிசு மாநகரத்துக்கு வந்தபோது 14 ஆம் லூயி மன்னனின் இளவல் ஆர்வியன்சு கோமகன் இக்குழுவுக்குப் பேராதரவு நல்கினார். ஆயிரம்பேர் அமரக்கூடிய இராயல் நாடக அரங்கு மோலியரின் பொறுப்பில் வந்தது. வெட்டவெளியில் நாடகங்களை நடத்தவேண்டிய இடர்ப்பாடு இன்றி, ஒரு தரமான கலைக்குழு என்று புகழ் பெறப் பற்பல படைப்புகளையும் அவர்கள் அங்கு அரங்கேற்றினர். சிறிசில நாடகங்களில் உறுப்புக் குறும்புகளைக் காட்டும் இத்தாலிய நகைச்சுவைப் பாணியை இணைத்து மக்களிடையில் மோலியர் பேரும் புகழும் பெற்றார். மருத்துவரின் காதல் நோய் எனும் இவரது நாடகம் இவ்வகையைச் சார்ந்தது.

மோலியர் 19 வயதே நிரம்பிய அர்மாந்த் எனும் மங்கையைத் தம் நாற்பதாம் வயதில் திருமணம்

செய்துகொண்டார். மணவாழ்க்கை மிகவும் சிறப்புற அமையவில்லை. அவருக்குப் பிறந்த ஓரிரு குழந்தைகளும் இளமையிலேயே இறந்துவிட்டன. கணவர்களின் கல்விக்கூடம், மனைவியரின் பள்ளி ஆகிய நாடகங்களில் பொருந்தா மணங்களினால் விளையும் தொல்லைகளை இவர் நயமாகக் கேலி செய்துள்ளார். இசுபானியக் கதை ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட நயவஞ்சகன், தான்கவான் போன்ற படைப்புகளை மதப்பிரிவினரும் பழைமைவாதிகளும் விரும்பவில்லையாயினும், மக்களால் அவை பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றன. மனிதனை வெறுப்பவன் (The Anti-anthrope) என்னும் இவரது நாடகமே தலைசிறந்த படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. கள்ளங்கபடம் இன்றி எதனையும் வெளிப்படையாகப் பேசும் ஒருவனே இதன் தலைமைப் பாத்திரம். குதும் வாதும் நிறைந்த இவ்வுலகில் அந்த நல்லவன் படும் அல்லலை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே சமூகத்தைச் சாடுகிறார் மோலியர். இவர் கி.பி. 1664 ஆம் ஆண்டு அரங்கேற்றிய தாடாடபே என்ற நாடகம் மதவாதிகளின் முகமூடியைக் கிழித்தெறிந்தது. அவர்கள் எதிர்ப்புக் கிடையிலும் அரசின் அரவணைப்போடு அந்நாடகம் தொடர்ந்து நடத்தப்பெற்றது. எதிர்ப்பைச் சமாளிப்பதற்கென்றே இருமுறை அந்நாடகத்தைத் திருத்தி எழுத வேண்டியிருந்தது. கி.பி. 1664 ஆம் ஆண்டு முதல் அரசவையிலும் நாடகம் நடத்துகின்ற உரிமையினை உலூயி மன்னன் மோலியரைப் பெருமைப் படுத்தினான்.

நகைச்சுவை நாடகங்களேயன்றி மோலியர் நையாண்டி நாடகம் (Farce), நாட்டிய நாடகம் (Ballet) ஆகியனவும் எழுதியுள்ளார். இயலாத கற்பனையாளன் என்னும் நாடகத்தில் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கின்ற ஒரு பகுதியில் கி.பி. 1673 ஆம் ஆண்டு அவரே பங்கேற்று நடத்துக் கொண்டிருந்தார். எதிர்பாராமல் மயக்கமுற்றுக் கீழே விழ நேரிட்டது. இசிவு நோய் கண்டு அன்று இரவே உயிர் நீத்தார். கல்லறையில் மதவாதிகள் இவருக்குக் கிறித்தவ இறுதிச் சடங்குகளை நிகழ்த்த மறுத்து விட்டனர். தலைமைக் குருவின் ஆணைப்படி அன்றிரவு வழக்கம் போலவே இவரது பூதவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

ஆண் பெண்ணாகவும், பெண் ஆணாகவும் வருதல், காதற் போராட்டங்கள், இடையூறுகள், அவற்றினின்றும்

விடுவதற்குக் கொள்ள அவர்கள் படும்பாடு, மதவாதிகளின் பண்பைப் போக்கு, சுயநலம், இறவல்தன்மை ஆகியன இவர் படைப்புகளின் உள்ளீடாக இருந்தன.

- ப.அ.

மோனோலிசா: உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியங்களுள் ஒன்று. இதனை வரைந்தவர் இலியனார்டோ டா வின்சி (Leonardo da Vinci) என்னும் கலைஞராவார்.

மோனோலிசா (Monolisa) ஓவியம் பிரான்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிசு நகரத்தில் உள்ள உலூவர் (Louvre) தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்வண்ண ஓவியத்தை இலா கயோகொண்டா (La Gioconda) எனவும் கூறுவர். இவ்வோவியம் கி.பி. 1504 ஆம் ஆண்டு தீட்டப்பட்டது.

இவ்வோவியம் குறிப்பிடும் பெண்மணி பிரான்சு நாட்டு வணிகரான பிரான்செசு கோடிபார்த்தலோமியோ டெல். கயோகொண்டா (Francesco di Bartolommeo del Gioconda) என்பவருக்கு மனைவி ஆவார். மோனோலிசாவின் கவர்ச்சிமிகு குறுநகையை ஒவ்வொருவரும் தமது கற்பனை வளத்திற்கேற்பப் பொருள் செய்து கொள்வர். உயிரோட்டமுள்ள அமைதியே உருவான, இப்பெண்மணியின் முகம் பொலிவுடன் திகழ்கிறது. பரந்த நெற்றியும், கூரிய விழிகளும், கருமையான கூந்தலும், எளிய உடையும், கம்பீரத் தோற்றமும், இரு கைகளையும் முன்புறம் கோத்துள்ள நளினமும், தலையமைப்பும், பின்னணிக்காட்சியமைப்பும் இவ்வோவியத்தை மெருகூட்டுகின்றன. இவ்வோவியத்தைக் காண்போர் இது கலைஞனின் எண்ணமும் கைபுனைந்த வண்ணமும் ஒருங்கு இணைந்த படைப்பு என்பதனை உணர்வர்.

இவ்வோவியம் புறத் தோற்றத்தைக் காட்டிலும் அகவாழ்க்கைத் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதனையே கொள்கையாகக் கொண்டுத் தீட்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவ்வோவியம் புகழ்பெற்று விளங்குவதுப் போலவே இது தொடர்பான கதைகளும் புகழ்பெற்றுவிட்டன. இந்த ஓவியம் உலகின் தலைச் சிறந்த ஓவியர்களில் ஒருவரான ரியானார்டோ டாவின்சி தீட்டிய ஓவியங்களுள் இவ்வோவியமும் தலைச் சிறந்தப் படைப்பாகக் கருதப்படுகின்றது. ஓவியக் கலை வரலாற்றில் இவ்வண்ண ஓவியம் தனக்கெனத் தனித்ததோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

-இரெ.அ.

மோனை: இது செய்யுளுக்கு அழகூட்டும் யாப்பிலக்கணக் கூறு. தொடை வகைகளில் இதுவும் ஒன்று. அடிகள் தோறும் முதற்சீரான் முதல் எழுத்து ஒன்றாகவோ, இன எழுத்தாகவோ ஒன்றி வரத் தொடுக்கப்படும், ஓரடியில் உள்ள சீர்களின் முதலெழுத்து ஒன்றாகவோ இன எழுத்தாகவோ ஒன்றி வரத்

தொடுப்பதும் மோனை எனப்படும். தலை எழுத்து ஒப்பது மோனை எனத் தொல்காப்பியரும், முதலெழுத்து ஒன்றின் மோனையாகும் என நத்தத்தனாரும், முதலெழுத்து ஒன்றின் மோனை எனப் பல்காயனாரும், முதலெழுத்து ஒன்றி முடிவது மோனை எனச் சிறுகாக்கை பாடினியாரும், எழுவாய் எழுத்தொன்றின் மோனை என அமிதசாகரரும் இதன் இலக்கணத்தை வரையறுப்பர். பல்வேறு காலங்களில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளைக் கருதி சிலர் அடிமோனை, சீர்மோனை என ஒருவகையாவும், சிலர் அடிமோனை, கிளை மோனை என ஒரு வகையாகவும் பாடுபாடு செய்வர். அடிகள் தோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது அடிமோனை என்றும், ஓரடியின் உள்ள சீர்கள் தோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது சீர் மோனை என்றும் அடி, சீர் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாடுபடுத்திக் காட்டுவர். சிலர் வந்த எழுத்தே வருவது அடிமோனை என்றும், இன எழுத்துகள் வருவது கிளைமோனை என்றும் எழுத்துகள் அடிப்படையில் வேறு பிரிப்பர்.

மோனை வகைகள்: மோனையின் வகைகளாகப் பல்வேறு காரணங்கள் பற்றி அடிமோனை, இணைமோனை, பொழிப்பு மோனை, ஒருஉ மோனை, கூழை மோனை, மேற்கதுவாய் மோனை, கீழ்க்கதுவாய் மோனை, முற்றுமோனை எனவும், கடையிணை மோனை, கடைக்கூழை மோனை, இடைப்புணர்மோனை, பின்மோனை எனவும், வருக்க மோனை, நெடில் மோனை, இனமோனை எனவும், தலையாகு மோனை, இடையாகு மோனை, கடையாகு மோனை எனவும் இரண்டடி மோனை, விட்டிசை மோனை எனவும் குறிக்கப்படும். மோனை இயைபுத் தொடை, மோனையந்தாதி, மோனை முரண் என்பனவும் மோனையுடன் தொடர்புடையவை.

அடிமோனை: இது அடிகள் தோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத்தொடுப்பது. ஆதி எழுத்தே அடிதொறும் வரின், அடிமோனைத் தொடையென மொழிமனார் புலவர் என்பது யாப்பருங்கலம்.

மோனை விகற்பம்: இது அடிகள் தோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பதோடு, சீர்களிலும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது. இது இடம் பெறும் சீர்களைப் பொறுத்து ஏழு வகைப்படும்.

இது நான்கு சீர்களால் ஆகிய அளவடிக்கண்ணே வரும். முதலிரு சீர்களில் மோனை வந்தால் இணை மோனை எனவும், முதற் சீரிலும் மூன்றாம் சீரிலும் மோனை வந்தால் பொழிப்பு மோனை எனவும், முதற்சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் மோனை இடம் பெற்றால் ஒரு உ மோனை எனவும், முதல் மூன்று சீர்களில் மோனை வரின் கூழைமோனை எனவும், இரண்டாம் சீர் நீங்கலாகப் பிற சீர்களில் மோனை இடம் பெற்றால் மேற்கதுவாய் மோனை எனவும், மூன்றாம் சீர் நீங்கலாகப் பிற சீர்களில் மோனை வரின் கீழ்க்கதுவாய் என்றும் சொல்லப்படும். எல்லாச் சீர்களிலும் மோனை அமைந்தால் முற்றுமோனையாகும்.

கடைசி இரு சீர்களில் மோனை வருவது கடையினை மோனை எனவும், முதற்சீர் நீங்கலாகப் பிற மூன்று சீர்களிலும் மோனை வருவது கடைக்கூழை மோனை எனவும், இடையிரு சீரிலும் மோனை வருவது இடைப்புணர்மோனை எனவும், இரண்டாம் சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் மோனை வருவது பின்மோனை எனவும் வழங்கும்.

கிளை மோனை: அடிதோறும் முதலில் வந்த எழுத்தே வாராமல் அதற்கு இன எழுத்து வருவது. எந்த எழுத்திற்கு எந்த எழுத்து இன எழுத்து என்பது வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. கிளை மோனை வருக்க மோனை, நெடில் மோனை, இன மோனை என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படும். இனமோனை வல்லின மோனை, மெல்லின மோனை இடையின மோனை என மூன்றாகப் பகுக்கப்படும்.

வருக்க மோனை: ஓர் எழுத்தின் பல்வேறு வருக்கங்கள் ஒவ்வொரு அடியின் முதல் எழுத்திலும் ஒன்றி வரத் தொடுப்பது.

நெடில் மோனை: ஒவ்வொரு அடியின் முதலெழுத்தும் நெடிலாக ஒன்றி வரத் தொடுப்பது.

இனமோனை: எல்லா அடிகளின் முதலெழுத்துகளும் வல்லின உயிர்மெய் எழுத்துகளாகவோ, மெல்லின உயிர்மெய் எழுத்து களாகவோ, இடையின உயிர்மெய் எழுத்துகளாகவோ ஒன்றி வரத் தொடுப்பது. இவ்வாறே இடையின உயிர்மெய் வந்தால் இடையின மோனை என்றும், மெல்லின உயிர்மெய் வந்தால் மெல்லின

மோனை என்றும் வழங்கப்படும்.

விட்டிசை மோனை: அடிகள் தோறும் முதல் எழுத்து விட்டிசைத்து வருவது. எடுத்துக்காட்டு:

அ அவனும் இ இவனும் உ உவனும் கூடியக்கால்
எ எவனை வெல்லார் இகல்.

அ, எ முதலிய மோனை எழுத்துகள் விட்டிசைத்து வந்துள்ளன.

வேறு வகை: அடிகளிலும் சீர்களிலும் மோனை இடம் பெறுவதை ஒட்டி மோனை தலையாகு மோனை, இடையாகு மோனை, கடையாகு மோனை என்றும் வகைப்படுத்தப்படும். தலையாகு மோனை என்பது அடிகள் தோறும், பெரும் பான்மைச்சீர்கள் தோறும், முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

எடுத்துக்காட்டு: (குறள் வெண்பா)

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்,
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

இதில் இரண்டடிகளிலும் முதலெழுத்து ஒன்றி வருதலையும் பெரும்பான்மைச் சீர்களில் ப என்ற முதலெழுத்து ஒன்றி வருதலையும் காணலாம். இடையாகு மோனை என்பது அடிகள் தோறும் முதல் சீரின் முதல் எழுத்து மட்டும் ஒன்றி வரத் தொடுப்பது. கடையாகு மோனை என்பது அடிகள் தோறும் முதற் சீரின் முதல் எழுத்து மட்டும் இன எழுத்துகளால் ஒன்றி வரத் தொடுப்பது.

இரண்டடி மோனை: முதலிரண்டடியில் ஒரு மோனையும் பின்னி ரண்டடியில் மற்றொரு மோனையும் வருவது.

செம்மோனை: இனஎழுத்தும் விகற்பமும் வாராமல் அடிதோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

மோனை இயைபுத் தொடை: மோனை இயைபுத் தொடை என்பது அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றி வரத்தொடுப்பதுடன் இறுதிச் சீர் ஒத்திருக்கும்படியும் தொடுத்தலாகும்.

மோனை முரண்: அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுத்து, முதலடியின் முதற் சீரும், இரண்டாம் அடியின் முதற் சீரும் முரண் தொடையாய் அமைவது.

-க.மு.

துணை நூல்கள்:

இளங்குமரன், இரா., (பதிப்பாசிரியர்) யாப்பருங்கலம் பழைய

விருத்தியுரையுடன், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1976.
குழந்தை, யாப்பதிக்காரம், பாரி நிலையம், சென்னை, 1972,
வேணுகோலப்பிள்ளை, மே, வீ, (பதிப்பாசிரியர்)
யாப்பருங்கலக்காரிகை, பாரி நிலையம், சென்னை,
1971.

மௌ மகர ஒலியை வெளிப்படுத்தும்பொழுது வாயைக் குவித்து மேலிருந்து சீழாக அழுத்தி வெளிவரும் ஒலியே மௌ என்ற ஒலி ஆகும்.

உருவம்: மவ் என்ற ஒலித் தொடரால் முதலில் குறிக்கப்பட்ட இவ்வொலி இந்த உயிர்மெய்க்கு உரிய உயிர்க்குறிகளில் இடப்புறக் கோடு கொம்பாகவும், வலப்புறக் கோடு நெடில் குறியாகிய காலாகவும் வளரும் பொழுது மேல் கோடு ளகரத்தைப் போல் வளைந்தது.

ஊகா உயிரொழுத்தில் நெடில் குறியின் வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இது தெளிவாகும். ஊகாரம் கலந்த எல்லா உயிர் மெய் யெழுத்துகளிலும் இதுவே இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியின் போக்கு. இது மிகப் பிற்காலத்தில் அதாவது கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் கையெழுத்தில் காணப்படுகின்றது. கல்வெட்டில் கிடைப்பதில்லை.

-கே.ஜி.கி

மௌகாரியர்: இந்திய வரலாற்றில் குப்தர்களின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் அரை நூற்றாண்டுக் காலம், வட இந்தியாவில் உறுதியற்ற அரசியல் நிலவியது. பேரரசின் வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பல சிற்றரசுகள் ஆதிக்க உணர்வு கொள்ளலாயின. அத்தகைய சிற்றரசுகளுள் ஒன்றுதான் மௌகாரியர் அரசு. குப்தப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்த சக்திகளில் மௌகாரியரும் அடங்குவர். கன்னியர்குப்சுப் பகுதியினைச் சேர்ந்தவர்களாவர் இந்த மௌகாரியர் (Maukharis).

இந்தியாவின் பண்டையகுலம் அல்லது இனத்தைக் குறிக்கும் பெயர் மௌகாரி என்பதாகும். கன்னிங்காம் என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் கயாவில், மௌகாரியர் பற்றிய வரலாற்றினைக் கூறும் முதல் வரலாற்றுச் சான்றான களிமண் முத்திரை ஒன்றினைக் கண்டெடுத்தார். அக்களிமண் முத்திரை கயாவில் கிடைத்ததைக் கொண்டு அங்கே மௌகாரிய இனத்தவர் வாழ்ந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

கோட்டா மாநிலத்தில் மௌகாரியர் பற்றிய வரலாற்றைக் கூறும் மூன்று சிறிய பட்டயங்களை வரலாற்று ஆய்வாளர் அல்தேகர் கண்டெடுத்தார்.

அப்பட்டயக்குறிப்பின் காலம் கி.பி. 239 ஆகும். இதில் மௌகாரியப்படைத் தலைவரின் பெயர் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

பாணினியின் இலக்கண முறையை விளக்கிச் சிறப்புப் பெற்ற இடைக்கால உரையாசிரியர்களான வாமனர், கையாட்டா ஆகியோர் மௌகாரியரை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு சில சொற்களின் அமைப்பு முறைகளை விளக்குகின்றனர். முன்னோரிடமிருந்து பெறுதல் என்பதை அச்சொல் குறிக்கும் என அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஈரானத்த சாத்திரி என்பவர், மௌகாரிய இனத்தில் முன்னோர்களுள் ஒருவர் மௌகாரர் அல்லது தலைவர் என்னும் பெயரால் சிறப்பிக்கப்பட்டார் என்றும், அவ்வழியினர் மௌகாரியர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர் என்றும் கூறுகின்றார்.

அர்ச்சசித ஆசிரியர் பாணர், மௌகாரர் என்பது இராசசிரீயை மணந்த கிரகவர்மனின் குடும்ப முன்னோர்களைக் குறிக்கும் என்று கருதுகிறார். யக்ரூவர்மன், சார்தூல வர்மன், ஆனந்தவர்மன் என்னும்

பெயர் கொண்ட மூன்று மௌகாரிய அரசர்களைக் குறித்த மூன்று மௌகாரியப்பட்டயங்கள் பராபரிலும், கயாவிற்கு அருகிலுள்ள நாகார்களைக் குன்றுகளிலும் கிடைத்துள்ளன.

அப்பட்டயங்கள் வாயிலாக யக்ரூவர்மனின் மகன் சார்தூலவர்மன் எனவும், அவர் மகன் ஆனந்தவர்மன் எனவும் அறியலாம். அம்மூவரும் குப்தர்களுக்குத் திறை செலுத்திய சிற்றரசர்கள். அப்பட்டயங்கள் குப்தப்பேரரசின் வீழ்ச்சியின்போது செல்வாக்குடன் விளங்கிய ஆனந்தவர்மன் காலத்தவை. அப்பட்டயங்கள் யக்ரூவர்மனைத் திறை செலுத்திய அரசராகக் குறிப்பிடுகின்றனவேயன்றிப் பேரரசராகக் குறிப்பிடவில்லை.

மேலே குறிப்பிட்ட மூவரின் காலம் குறித்துக் கூறவந்த பியூலர், கீல்கார்ன், இந்திரசித்து, மகூம்தார் முதலானவர்கள் அம்மூவரும் குப்தர்களுக்குப் பின்னும், அரசருக்கு முன்னும் ஆண்டவர்கள் என்று கூறுகின்றனர். ஈ.ஏ. பயரசு என்பவர், மகதநாடு குப்தர்களின் ஆளுகைக்கு முன் மௌகாரிகளால் ஆளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றார். அவர் தம் கருத்துக்குக் கௌமுடி கோத்சவம் என்னும் இலக்கியத்தை ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். பயரசின் கருத்தினை வரலாற்றறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை. ஏனெனில், அவர் கொண்டுள்ள நூலில் குறிப்பிடப்படும் ஆண்டுகளும் நிகழ்ச்சிகளும் வரலாற்றுக்குப் பொருந்துவன அல்ல. அந்த நூலில் காணப்படும் சுந்தரவர்மன், கலியாணவர்மன் ஆகிய இருபெயர்களும் மௌகாரியப் பெயர்கள் என்பதோ சந்தேசு என்ற பெயர் சந்திர குப்தரைக் குறிப்பிடும் என்பதோ பொருத்தமாகப்படவில்லை.

சத்திரவர்மன் என்னும் பெயரைப் பாணர் தம் மாச்சரிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும், அப்பெயர் யாரைக் குறிப்பிடுகிறது என்பது தெரியவில்லை. பாணர் குறிப்பிட்ட சத்திரியவர்மன்தான், சந்திர வல்லிப் பட்டயத்திலுள்ள தொடக்கக் காலக் கடம்ப அரசனான மயூளரசர்மனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மௌகாரி அரசன் என்று பெயர் கூறுகிறார். சந்திரவல்லிப் பட்டயத்திலோ மோகாரி என்ற சொல் மட்டுமே காணப்படுகிறது. சத்திரிய வர்மன் என்னும் சொல் காணப்படவில்லை.

சந்திர வல்லிப் பட்டயத்தில் காணப்படும் மோகாரி என்னும் சொல்லுக்கு முன்னர் கர்நாடகா, புனடா என்ற

சொற்கள் காணப்படுவதால், மௌகாரிக் குலம் ஒன்று கர்நாடகத்தில் வாழ்ந்தது என்பதனை இக்குறிப்பு மெய்ப்பிக்கிறது என அறிஞர் செலட்டர் கூறுகிறார்.

மௌகாரியர் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இராசபுதனப் பகுதியில் வாழ்ந்தனர். அவர்களின் நான்கு தூண் வேள்விப் பட்டயங்கள் அதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. மகாபாரதத்தில் வரும் அசுவ பதி என்பாரின் வழித்தோன்றல்கள் என இவர்கள் தம்மைக் கூறிக்கொண்டனர். இந்த அசுவபதி சத்திராவின் (பஞ்சாப்பின் மத்திய பகுதி) அரசராவார்.

முத்திரைகளிலிருந்தும் பட்டயங்களிலிருந்தும் மற்றொரு மௌகாரியப் பிரிவினர் குறித்து அறியலாம் அவற்றிலிருந்து அறியப்படும் மரபுவழி பின் வருவதாகும். மகாராசா அரிவர்மன், மகாராசா ஆதித்தவர்மன், மகாராசா ஈசுவர வர்மன், மகாராசாதிராசா ஈசானவர்மன், மகாராசாதி ராசா சர்வ வர்மன், மகாராசாதிராசா அவந்தி வர்மன், மகாராசாதிராசா சுவாசா. ஈசானவர்மன், சர்வவர்மன், அவந்திவர்மன், சுவாசா ஆகியோர் மகாராசாதிராசா எனவும், முதல் மூன்று அரசர்கள் அரிவர்மன், ஆதித்த வர்மன், ஈசுவரவர்மன் ஆகியோர் மகாராசா என்றும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதிலிருந்து ஈசானவர்மன் காலம் முதலே மௌகாரியர் குலம் சீரும் சிறப்பும் பெற்றது எனத் தெரிகிறது. ஈசானவர்மனின் அராகா பட்டயம் வாயிலாக ஈசானவர்மனுக்குச் சூரியவர்மன் மௌகாரி என்னும் மற்றொரு மகன் இருந்தானென்பதும் அறியக்கிடக்கிறது. நாலந்தா முத்திரை ஒன்றில் அவந்திவர்மனின் மகன் பெயரின் முதல் எழுத்தாகிய சு தெளிவாகத் தெரிகிறது. அடுத்த எழுத்து வா அல்லது சா எனத் தெளிவின்றிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மகாராசா சு எனப்பட்டவர் வர்த்தனர் மரபில் மணம் செய்து கொண்ட கிரகவர்மன் என்பர்.

மௌகாரியரின் சிறிய முத்திரைகள், காசுகள் தவிர பட்டயங்கள் அனைத்தும் இக்காலத்திய உத்தரப்பிரதேச எல்லைக்குள் காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்து இப்பகுதியே அவர்கள் ஆட்சி செலுத்திய பகுதி என்று கருத இடம் உள்ளது. ஈசுவரவர்மன் வரை முதல் மூன்று அரசர்களும் குப்தர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்கள் என அறியலாம். இரண்டாம் அரசரான ஆதித்தவர்மனின் மனைவியின் பெயரும் பிற்காலக் குப்தர்களின் இரண்டாம் அரசரின் பெயரும் ஒரே

மாதிரியாக இருப்பதனால் இருவரும் உடன் பிறப்புகள் என்றும் கருதப்படுகிறது.

ஆந்திரப்பகுதி அரசர்களுடன் ஈசுவரவர்மன் போரிட்டார் எனச் சான்பூன் பட்டயத்திலிருந்து அறியலாம். மகாராசா என்ற பட்டம் மட்டுமே கொண்டதால் அவர் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றி ஏதும் பெறவில்லை என அறியலாம்.

மௌகாரியரைப் பற்றிய தெளிவான வரலாறு ஈசானவர்மன் காலம் முதலே கிடைத்துள்ளது. புத்தகுப்தர் காலம் முதலாகத் தெற்குப் பீகாரிலும், உத்தரப்பிரதேசத்திலும் மௌகாரியர் திறை செலுத்தும் அரசர்களாக ஆட்சி செலுத்தினர்.

மௌகாரியர் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்தப் பேரரசுகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் எழுச்சி பெற்றனர். ஈசானவர்மனே மகாராசாதி ராசா என்ற பட்டத்தினைக் கொண்ட முதல் மௌகாரி அரசராவார். அவர் காசுகளும் வெளியிட்டமையால் தனி அரசு அமைத்தவர் என்று கருத இடம் உள்ளது. அவர் காலம் கி.பி. 554 எனலாம்.

அராசாப் பட்டயத்திலிருந்து ஈசானவர்மன் பல ஆந்திர அரசர்களையும் கலிங்கர்களையும் வென்றார் என அறியலாம். இவர் கௌடர் அரசரின் ஆதிக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான படையெடுப்பை மேற்கொண்டார். அதனால் இவர் குமாரகுப்தருடன் மோத வேண்டியதாயிற்று. குமார குப்தரின் அரசு, கௌடாவை ஒட்டி அமைந்திருந்ததும், குமாரகுப்தரின் தந்தை வேத குப்தர் கௌடாவைத் தாக்கிக் கைப்பற்றும் முயற்சியினை மேற் கொண்டதுமே இம்மோதலுக்குக் காரணமெனலாம். ஆந்திர அரசர், விட்டுணுகுந்தின் மரபினரான முதலாம் மாதவவர்மன் ஈசானவர்மனால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். கலிங்கர்கள் ஈசானவர்மனிடம் தோற்றனர். ஆனால், இக்கலிங்கர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை. ஈசானவர்மனின் மகன் அரசுப்பொறுப்பு ஏற்றதாக வரலாற்றுச் செய்திகள் இன்மையால் அவர் தம் தந்தைக்கு முன் இறந்திருக்க வேண்டும் எனக்கருத வேண்டியுள்ளது. சூரியவர்மனின் பெயர் அசிர்கார நாலந்தா முத்திரைகளில் இல்லை.

மகாராசாதிராசா என்ற பட்டத்துடன் அரசரிமைபெற்ற ஈசானவர்மனின் இரண்டாம் மகன் சருவவர்மன்,

ஊணர்களைத் தோல்வியடையச் செய்தார், மகதத்தைக் கைப்பற்றியதால் மத்திய தேசத்தில் மௌகாரியரின் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினார். கன்னோசி தலைநகராயிற்று. சருவவர்மனை அனைத்துச் சிறப்புப் பட்டங்களுடனும் சேர்த்துத் தியோபார்னாப் பட்டயங்களும், நாலந்தா முத்திரைகளும் குறிப்பிட்டுள்ளன. சருவவர்மனின் காலத்தில் மௌகாரிகளின் ஆதிக்கம் பர்கான்பூர் வரை பரவியிருக்க வேண்டும் என வரலாற்றாசிரியர் சிலர் கருதுகின்ற கருத்துப் பலருக்கும் ஏற்புடையதன்று.

சருவவர்மனின் ஆட்சி பண்டேல்கண்டு வரையிலும் பரவியிருக்கலாம். பேசதேவரின் அராசாச செப்பேடு பரமேசுவர சருவ வர்ம தேவர் என்பவர் காலிஞ்சரா மண்டல உடும்பராப் பகுதிசார்ந்த விசயாவில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கொடையாக அளித்தது குறிப்பிடப் படுவதிலிருந்து சருவவர்ம தேவர் என்ற பெயர் மௌகாரி அரசர் சருவவர்மனையே குறிக்கிறது என பி.பி. சின்கா கருதுகிறார். மகாராசா சமுத்திரசேனரின் நிருமாண்டுப் பட்டயம், சருவவர்மனால் அளிக்கப்பட்ட நிலக்கொடை ஆணை புதுப்பிக்கப்பட்ட செய்தியினைக் குறிப்பிடுகிறது. நிருமாண்டுப் பட்டயம் கூறும் மௌகாரிய அரசர் இச்சருவ வர்மனே என்பர். பஞ்சாபில் சிறிது காலமேனும் இவர் தம் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பர்.

சருவவர்மனுக்குப்பின் அவ்ந்தி வர்மன் அரச புதவிக்கு வந்தார், பல சிறப்புப்பட்டங்களைக் கொண்டார், காசுகளை வெளியிட்டார். அவ்ந்தி வர்மனின் ஆட்சி சருவவர்மனின் ஆட்சியினைப் போன்று குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றெனத் தெரியவில்லை. இவர் மகாசேனகுப்தரின் அரசை அகற்றித் தம்முடைய ஆளுமையை நிலைநிறுத்தினார். ஈசானவர்மன் கி.பி. 550 முதல் 560 அல்லது 565 வரையிலும், சருவவர்மன் கி.பி. 560 முதல் 585 வரையிலும், அவ்ந்தி வர்மன் கி.பி. 585 முதல் 600 வரையிலும் ஆட்சி செலுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் ஆர்.சி. மசும்தார் இவ்வரசர்களின் காலத்தினை முறையே கி.பி. 550-576, 576-580, 580-600 என்று கருதுகிறார்.

அவ்ந்திவர்மன் கி.பி. 606 இல் இறக்க அவர் மகன் கிரகவர்மன் அரியணை ஏறினார் என்பது பாணரின் அர்ச்சரிதம் வாயிலாக அறியக்கிடக்கிறது. உலகமே சிவனுடைய அடிச்சுவட்டை வணங்குதல் போல்

மற்றவர்கள் மௌகாரியரைப் போற்றினர் என்று பாணர் குறிப்பிடுவதோடு, கிரகவர்மன், இராசகிரீ திருமணம் கி.பி. 603-4இல் நடைபெற்றதெனவும் கூறுகின்றார். மேலும், அவந்தி வர்மனைப் பற்றிப் பாணர் குறிப்பிடாமையால் அவர் மறைந்துவிட்டார் என்றும் கருதப்படுகிறது.

கிரகவர்மன் கி.பி. 600 இல் கன்னோசி அரசரானார். நாலந்தா முத்திரையிலிருந்து மகதமும், கன்னோசியும் ஒரே மௌகாரி அரசரால் ஆளப்பட்டு வந்ததெனத் தெரிகிறது. கிரகவர்மனுக்கும், இவர்தம் உடன் பிறந்தவரான சுவாசாவிற்கும் இடையே அமைதியான சூழ்நிலை இல்லை. அவந்தி வர்மனின் காலத்திலேயே சுவாசாமகதத்தின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், தம் தந்தை மறைந்ததும் தம்மை முழு உரிமை பெற்ற அரசராக அறிவித்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதப்படுகிறது. கிரகவர்மனுக்கு முன்னரே சுவாசாவும் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதப்படுகிறது.

கிரகவர்மன் மிகக்குறுகிய காலமே ஆட்சி செலுத்தினார். மகதம் இவர் காலத்தில் கையை விட்டுப் போய்விட்டது. கிரக வர்மன் இராசகிரீயின் மணத்தினால் இரண்டு சிறப்பு மிக்க அரசகுலத்தின் இணைப்பிற்கு வழி ஏற்பட்டது. மாளவ அரசன் கன்னோசியீது படையெடுத்துக் கிரகவர்மனைக் கொன்றான். மௌகாரியரின் தலைநகரமான தன்யாகுப்சம் என்பது கன்னோசியே ஆகும். இதனை யுவான்சுவாங்கு கனோசுகி எனக் குறிக்கிறார். கன்யாகுப்சம் என்ற சொல்லுக்குக் கூன் விழுந்த பெண்களின் நகரம் என்பது பொருள். யுவான்சுவாங்கின் பயணக்குறிப்புகள் கன்னோசி பற்றிய செய்திகளை அளிக்கின்றன.

கிரக வர்மனின் மறைவிற்குப்பின், மௌகாரிகளுக்கு உரிய கன்னோசி அரசினைத் தம் தங்கையின் பொருட்டுத் தாம் ஏற்கத்தயங்கிப் போதி சத்துவ அவலோகி தீசுவரரின் அறிவுரையை வேண்ட அவர் நல்ல கர்மம் என்று வாக்களிக்க இராசகிரீயின் சார்பில் அர்சர் கன்னோசி அரசரானார். இவ்விணைப்பினால் தானேசுவரம், கன்னோசி ஆகிய இரு வல்லமைமிக்க அரசுகள் இணைந்தன. மௌகாரியர் செல்வாக்கு மறைந்தது.

- ந.க.ம.

மௌண்டுபேட்டன் கோமகன் (கி.பி. 1900 - 1979): இவர் ஆங்கிலேய அரசியல் வல்லுநர், கடற்படைத் தலைவர், இந்தியாவின் இறுதி அரசுப் பேராளர். மௌண்டுபேட்டன் கோமகன் (Earl Mountbatten) இங்கிலாந்தில், விண்ட்சர் (Windsor) பகுதியில் கி.பி. 1900 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவருடைய இயற்பெயர், உலூயி பிரான்சிச ஆல்பர்ட்டு விக்டர் நிகோலசு, பேட்டன்பர்கு இளவரசர் (Louis Francis Albert Victor Nicholas, Prince of Battenberg) என்பதாகும். பேட்டன்பர்கு என்னும் செருமானிய மரபின் பிற்கால ஆங்கிலேய வடிவம் மௌண்டுபேட்டன் எனப்பட்டது.

மௌண்டுபேட்டன் கோமகன்

உலக அரங்கில் அரசு குலத்தொடர்பு இவருக்குண்டு. இவருடைய தாய், இங்கிலாந்து அரசி விக்டோரியா மகாரானியின் பேத்தி என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மௌண்டுபேட்டன் 1913 ஆம் ஆண்டில் அரசுக் கடற்படையில் பணிமேற் கொண்டார். கடற்படைத் தொடர்பான பல பணிகளில் செயலாற்றிவிட்டு, 1921 ஆம் ஆண்டில் வேல்சு இளவரசரின் களத்துணைவர் (Aide-de-camp) பதவியைப் பெற்றார். எட்வினா ஆசலி (Edwina Ashley) என்ற பெண்மணியை 1922 இல் இவர் திருமணம் செய்துகொண்டார். அவ்வம்மையார் 1960 இல் மக்கள் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது மரணமடைந்தார். மௌண்டுபேட்டன், 1932 இல் கடற்படைத் தலைமைப் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டில், பிரெஞ்சு, செருமானிய மொழிகளில் உள்ளனவற்றைத் தேவைக்கேற்ப ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கும் பதவி இவருக்கு வந்தது. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் நீர்மூழ்கிப் படகுகளை

இயக்கும் பொறுப்பைப் பெற்றார். வான் கலத் தலைமைப் பதவி (Commander of Aircraft) 1941 இல் இவருக்குக் கிடைத்தது. தென்கிழக்கு ஆசிய நேசப் படைத் தலைமைப் பதவிப் பணியை இவர் 1943 முதல் 1960 வரை சிறப்புறச் செய்தார். இவர் சப்பானியரை முறியடித்து விரட்டியதால் பர்மா, ஆங்கிலேயரால் மீட்கப்பட்டது.

மெளண்டுபேட்டன் பிரபு, 1947 ஆம் வருடம் மார்க்சு திங்களில், வேவல் பிரபு பதவியை விட்டுச் சென்றவுடன், இந்திய அரசுப் பேராளராக அமர்ந்தார். இவர் இந்தியாவுக்கு வந்தபொழுது இந்திய அரசியல் நிலைமை மிகக் கொந்தளிப்பாக இருந்தது. முசலிம் லீகு, காங்கிரசுக் கட்சியுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்துத் தனி நாடு வேண்டிக் கூட்டங்கள் நடத்தி வந்தது. நாட்டில் கலகங்கள் தோன்றியிருந்தன. அந்நிலமையை உணர்ந்த மெளண்டுபேட்டன், அச்சிக்கல்களுக்கு ஒரே வழி, விரைவில் ஆங்கிலேயர், இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதே என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அதை மனத்திற்கொண்டு இந்தியத் தலைவர்களுடன் பேச்சு நடத்தினார். இங்கிலாந்துக்கு, 1947, மே மாதம் சென்று அந்நாட்டுத் தலைவர்களுடனும் பேச்சு நடத்தினார். திரும்பியவுடன், சூன் திங்கள் மூன்றாம் நாள் திட்டம் ஒன்றை அறிவித்தார். அதன்படி, இந்தியா இருகூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, முசலிம் லீகின் விருப்பப்படி, பாகிசுத்தான் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பது குறிப்பிடப்பட்டது. இந்தியத் தேசிய காங்கிரசும் முசலிம் லீகும் அத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. அந்த சூன் மூன்றாம் நாள் திட்டத்தின் அடிப்படையிலேயே, 1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியச் சுதந்திரச் சட்டம் பிறந்தது. இந்திய நாடு, 1947 ஆம் ஆண்டு ஆகசுட்டுப் பதினைந்தாம் நாள் இரண்டாகப் பிரிந்தது.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகும் மெளண்டுபேட்டனையே தலைமை ஆளுநராக இந்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. இவர் அப்பதவியில் 1948 சூன் மாதம் வரை தொடர்ந்திருந்தார். அதே காலத்தில் காசுமீரத்தில் இசுலாமியர்-இந்துக்கள் சச்சரவுகள், தாக்குதல்கள் ஆகியன ஏற்பட்டன. காசுமீரம், இந்தியாவுடன் இணைந்தது. ஆனால், காசுமீர் அரசியல் சிக்கல்கள் முடிவடையாமையால் அவை ஐக்கியநாடுகள் சபைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இந்தியாவிலும் பாகிசுத்தானிலும் இனக்கலவரங்கள் மிகுந்தன. ஒரு

நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்கு மக்களின் குடிபெயர்தல் வளர்ந்தன.

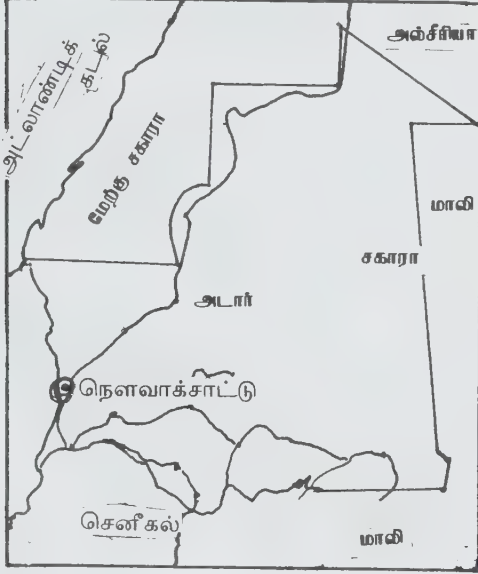
மெளண்டுபேட்டன் பிரபு, மற்றொரு பெரிய சிக்கலையும் தீர்ப்பதற்காக மிகுந்த உதவிபுரிந்தார். அது இந்தியச் சிற்றரசர்கள் பற்றிய சிக்கலாகும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி, இந்தியாவில் முடிவடைந்தவுடன் நூற்றுக்கணக்கான இந்தியக் குறுநில மன்னர் நாடுகள், சுதந்திரம் பெற்றன. அவை இந்தியாவுடனோ பாகிசுத்தானுடனோ இணைந்து கொள்ளுமாறு செய்யப்பட்ட முயற்சிகளில் மெளண்டுபேட்டனுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. இவர் அறிவுரைக்கு இணங்கிப் பல குறுநில நாடுகள் இந்தியாவுடனும் பாகிசுத்தானுடனும் இணைந்தன. இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பெரும் குழப்பம், அதனால் நீக்கப்பட்டது. இந்தியர்கள் மெளண்டுபேட்டனின் அரிய செயல்களுக்காக அவருக்கு நன்றி கூறினர். இவரும் இவர் மனைவியும், 1948 சூன் மாதம் இந்நாட்டை விட்டு, தம் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பும்பொழுது, இந்தியர்கள் தம்மினத்தைச் சேர்ந்த இருவர் நாட்டினின்று நீங்குவது போலவே எண்ணி வருந்தினர்.

இவருக்கு 1946 இல் இளங்கோவரையர் (Viscount) பட்டமும், அடுத்த ஆண்டில் கோமகன் (Earl) பட்டமும் கிடைத்தன. மத்தியதரைக்கடற் பகுதியின் கடற்படைத் தலைவராக 1952 முதல் 1954 வரை பணியாற்றிய பின்னர், வேறு சில சிறப்பான பொறுப்புகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றிவிட்டு, 1974இல் வைட்டு (Wight) தீவின் பிரபுத்துணைவர் (Lord Lieutenant of the Isle of Wight) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். இந்தியாவின் நலத்திற்காக அரும்பாடுபட்ட மெளண்டுபேட்டன், 1979 இல் ஐரிசுக் குடியரசுப் படையின் பயங்கர வாதக் கூட்டத்தினரால் ஒரு வெடிகுண்டு மூலம் கொலை செய்யப்பட்டார்.

-தெ.பா.

மௌரிடானிய இசுலாமியக் குடியரசு: இது வடமேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள ஒரு குடியரசு நாடு. இதைச் சுற்றி, மேற்கில் அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலும், வடக்கில் மொராக்கோவும் வடகிழக்கில் அல்சீரியாவும், கிழக்கிலும் தென்கிழக்கிலும் மாலி நாடும் தென்மேற்கில் செனீகல் நாடும் இருக்கின்றன. மௌரிடானியாவின் (Mauritania) தலைநகர் நௌவாக்க்சாட்டு (Nouakchott). குடியரசு நாட்டின் பரப்பு 10,30,700 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 1.83 மில்லியன்

யன் (1984). இந்நாட்டின் பெரும் பகுதி சகாராப் பாலைவனத்தைச் சேர்ந்தது. செனீகல் ஆறுபாயும் தென்மேற்குப் பகுதியில் செழிப்பான நிலத்தைக் காணலாம்.

மௌரிடானிய இசுலாமியக் குடியரசு

இந்நாட்டில் புதிய காலச் சுரங்கத் தொழில் ஒரு புறமும், வேளாண்மை மற்றொரு புறமும் நடைபெறுகின்றன. ஆடுமாடு மேய்த்தல் தொழில் சிற்சில இடங்களில் நடைபெறுகிறது. இங்கு விளையும் பொருள்கள்: தினை, சாமை, பருப்பு வகைகள், பேரிச்சை, சோளம், மணிலாக்கொட்டை, நெல் கோதுமை, வேலம்பிசின் முதலியனவாம். அட்லாண்டிக் கடற்பக்கத்திலும் செனீகல் ஆற்றுப்பகுதிகளிலும் மீன்பிடித்தல் நடைபெறுகிறது. ஆடுமாடுகளுடன் ஒட்டகங்களும் வளர்க்கப்படுகின்றன. வடக்கு மௌரிடானியாவில், 1950 ஆம் ஆண்டுகளில் உயர்தர இரும்பு உலோகக்கரு (Ore) கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1963 முதல் அது வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வருகிறது. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மௌரிடானிய இரும்புச் சுரங்கக் குழுமம், அத்தொழிலை 1974 வரை

கட்டுப்படுத்தி வந்தது. அந்த ஆண்டில் (1974), அத்தொழில் தேசியமயமாக்கப்பட்டது. இரும்பு உலோக ஏற்றுமதியின் மூலம் அரசுக்கு மிகுதியான வருவாய் கிடைக்கிறது. இந்நாட்டில் 1970ஆம் ஆண்டில் எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு ஆலையும், சருக்கரை ஆலையும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. வேறுபல தொழில்கள் இங்கு ஏற்படுவதற்கு குவைத்து (Kuwait) நாடு உதவி வருகிறது. மேலும், செப்புச் சுரங்க வேலை, 1970 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. உப்பு உற்பத்தி நடைபெறுகிறது. கனிக்கல் (Gypsum), கரும் பொன்மம் (Titanium) ஆகிய உலோகங்கள் இங்கு உள்ளனவெனினும், அவற்றிற்கான சுரங்கவேலை வளர்ச்சியடையவில்லை. மேற்கு ஆப்பிரிக்கப் பொருளாதாரச் சமுதாயத்தில் (1974 இல்) மௌரிடானியாவும் ஒரு பட்டய உறுப்பு நாடாக இணைந்துள்ளது.

வரலாறு: வடக்கு மௌரிடானியாவில் பழைய, புதிய கற்கால நாகரிகச் சின்னங்கள் கிடைத்துள்ளன. சனாச பெர்பர்கள் என்ற பெயருடைய மக்கட் கூட்டத்தினர் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் மௌரிடானியாவுக்குச் சென்று, அங்கிருந்த கருநிற ஆப்பிரிக்கர்களைத் தெற்கே துரத்தினர். ஏறத்தாழ கி.பி. 700 முதல் 1200 வரை, கானாப் (Ghana) பேரரசு, அப்பகுதியில் ஏற்பட்டிருந்தது. அது கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் பாலைநிலமாயிற்று. அப் பேரரசின் தலைநகர் கும்பி சாலே (Kumbi-saleh) என்பதாகும். தென்கிழக்கு மௌரிடானியா மாலி (Mali) பேரரசின் ஒரு பகுதியாக கி.பி. 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தது. இது நைசர் ஆற்றுப் பகுதியுடன் தொடர்புகொண்டுள்ளது. முசுலிம் இன பெர்பர்கள் (Moslem Berbers) இங்குச் சிறப்புற்று விளங்கினர். சிறிது சிறிதாகச் சகாராப் பாலைநிலம், மௌரிடானியப் பேரரசின் பல இடங்களில் பரவியது. அதன் விளைவாக மௌரிடானியாவின் வேளாண்மையும், மக்கள் தொகையும் குறைந்தன.

போர்ச்சுகீசியக் கடல்வழி வல்லுநர்கள் கி.பி. 1440 ஆம் ஆண்டில் மௌரிடானியக் கடற்கரையில் ஆய்வுகள் செய்து ஆர்குவின் (Arguin) என்னுமிடத்தில் மீன்பிடிப்புத் தொழிலைத் தொடங்கினர். தச்சு (Dutch) ஆங்கிலேய, பிரான்சு வணிகர்கள், கி.பி. 17 ஆம்

நூற்றாண்டிலிருந்து தெற்கு - மௌரிடானியக் கடலோரங்களில் தங்கலாயினர். செனீகல் அருகில் கிடைத்த வேலம்பிசின் அவர்களின் முக்கிய வாணிகப் பொருளாக இருந்தது. செனீகலில் ஆளுநராக இருந்த உலூயி பெய்தெர்பியின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 1854 - 61, கி.பி. 1863 - 65) தெற்கு மௌரிடானியா, பிரான்சின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டது. அப்பகுதி 1903 ஆம் ஆண்டில் பிரான்சின் காப்பு நாடு (French Protectorate) என அறிவிக்கப்பட்டது. பிரான்சின் அரசு தான் ஆட்சிபுரிந்த செனீகலின் ஓர் ஆட்சி முறைப்பகுதியாகவே மௌரிடானியாவை ஆண்டு வந்தது. செனீகலில் உள்ள, புனித உலூயி (Saint Louis) நகரம், 1957 வரை மௌரிடானியாவின் ஆட்சித் தலைமைப்பீடமாக இருந்தது. மௌரிடானியா 1920 இல் பிரான்சுக்குரிய மேற்கு ஆப்பிரிக்காவின் ஒரு தனிக்குடியேற்ற நாடாகியது. இந்நாடு 1957 முதல் நௌவாக்சாட்டினை (Nowakchott) தலைநகராகப் பெற்றது. பிரான்சு, மௌரிடானிய மக்களின் நலன்கள் பற்றிக் கருத்தைச் செலுத்தவில்லை. அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமையும், கல்வி வசதிகளும், பிற்போக்கு நிலையிலேயே இருந்தன. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகே தேசிய உணர்ச்சி வெகுவாக இங்கு ஏற்பட்டது. பிரான்சு சமுதாய அமைப்புக்கு உட்பட்ட ஒரு சுதந்திரக் குடியரசாக, 1958 இல் இது அறிவிக்கப்பட்டது. பின்னர் 1960 இல் இதற்கு முழுச்சுதந்திரம் கிடைத்தது. சுதந்திர இயக்கத் தலைவராக இருந்த மக்தார் அவுல்டு தட்டா (Makhtar Ould Daddah) கி.பி. 1961 இல் சுதந்திர மௌரிடானியாவின் முதல் குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பிறகு 1966, 1971 களில் இவரே மீண்டும் மீண்டும் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மௌரிடானியாவில், 1960ஆம் ஆண்டில் உள்நாட்டுக் குழப்பம் தோன்றியது. தென்பகுதி கறுப்பு ஆப்பிரிக்கர்களுக்கும், மத்திய, வடக்குப் பகுதிகளின் அரேபியர், பெர்பர் களுக்குமிடையே, சச்சரவுகள் ஏற்படலாயின. நாட்டுத்தலைவரின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட வேண்டுமென ஒரு சாரார் கலகங்கள் செய்தனர். மௌரிடானியா, 1973 இல் அரபுச் சங்கத்தின் (Arab League) ஓர் உறுப்பு நாடாகியது. அதே ஆண்டில் இது பிரான்சு நாணய முறையைக் கைவிட்டுத் தன் சொந்த நாணய முறையைத் தொடங்கியது. ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பு 1980 ஆம் ஆண்டில்

இந்நாட்டுக்கு அறிவிக்கப்பெற்றது. ஆனால் உள்நாட்டுக்குழப்பம் காரணமாக அது செயல் முறைக்கு வரவில்லை.

-தெ.பா.

துணைநூல்

Stewart, C.C. and Stewart, E.K. Islam and Social order in mauritania, New york, 1970.

மௌரிடானிய மாவட்டம்: பண்டைய உரோமானியப் பேரரசின் ஆப்பிரிக்க மாவட்டமான மௌரிடானியா (Mauretania) நுமிடியாவுக்கு மேற்கில் விளங்கியது. மௌரிடானியா என்ற சொல் "மூர்கள் நாடு" என்று பொருள்படும். இக்காலத்திய வட மொராக்கோவும் மேற்கு அல்சீரியாவும் அதில் அடங்கியிருந்தன. பழங்குடியினர் வாழ்ந்து வந்த இப்பகுதி கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு உரோமானியரின் ஆட்சி காரணமாகச் சிறப்பான நிலையை எய்தியது. உள்நாட்டினரின் கலகங்களை, கி.பி. 41 -42 இல் உரோம அரசு அடக்கி வெற்றிகண்டது. எனினும் உள்நாட்டுத் தலைவர்கள் சிலர் தம் எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து வெளிக்காட்டி வந்தனர். மிலேச்சர்கள் (Barbarians), கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் படையெடுத்து வந்தபொழுது, மௌரிடானியாவில் உரோமின் ஆட்சி வலிமை குன்றியது. அந்நூற்றாண்டின் முடிவில் அம் மாவட்டமே மறைந்துவிட்டது.

-தெ.பா.

மௌலிது: நபிகள் நாயகம் அவர்களின் சீரிய புகழைச் சிறப்பாக இசுலாமியர்கள் ஒதி வருகிறார்கள். அவ்வாறு நபிகள் நாயகத்தின் புகழைச் சிறப்பிக்கும் புகழ்ப்பாவிற்கு மௌலிது என்பது பெயர். நபிகள் நாயகத்தின் சிறப்பினைப் புகழ்ந்து, மௌலிது ஓதப்படும். நபிகளின் புகழை, மௌலிது ஒதிக் கொண்டாடப்படும். ரபியில் அவ்வல் பிறை ஒன்று முதல் பன்னிரண்டு வரையிலான விழாத் தொடர் மௌலூது (Maulood) என்று போற்றப்படும்.

நபிகள் நாயகத்தின் புகழை, அவர்கள் காலத்திலேயே நல்லற நபித் தோழர்கள், நபி வழியைப் பின்பற்றியவர்கள் அனைவரும் இறையருள் பொழியுமாக என்னும் பொருள்பட சலவாத்து என்பதையும் ஒதி வந்தார்கள். அந்தச் சலவாத்து இன்றும் இசுலாமியரால் ஓதப்பட்டு வருகிறது.

அதனை மௌலிது என்று கூறுவதில்லை.

நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் பலவற்றைப் பிற்காலத்தில் தொகுத்துப் பா வடிவத்தில் இமாம் கசாலி (Imam Ghazzali) என்னும் சிறந்த கல்வியாளர் (கி.பி. 1058 - 1111) சுபானா மௌலிது (Subhana Maulid) என்னும் பெயரில் இயற்றியுள்ளார். அப்புக்ழப்பா 10 கோவைகளையும் 4 துணைப் பாடல்களையும் கொண்டு 184 ஈரடிகளால் ஆக்கப் பட்ட ஒரு தொகுப்பாகும். அந்தச் சுபானா மௌலிது தமிழ்நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பழக்கத்தில் உள்ளது. அதை, அரபி மூல நூலிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்த பெருமை சீதக்காதி என்று புகழ்பெற்ற சதகத்துல்லா அப்பா (Sadaquthullah Appa) என்பவரைச் சாரும். அவருடைய உறவினர் முகம்மது தீபி என்பவர், தமிழ் மொழி பெயர்ப்பில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி மேலும் சில பாடல்களை அத்துடன் இணைத்தார் என்று கூறுகின்றனர். சீலான் பக்தாது என்னும் நகரில், கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து இசுலாமிற்குப் புத்துயிர் அளித்தவர்கள் எனக் கருதப்படுபவரும், நபிகள் நாயகத்தின் வழித்தோன்றல் என்று கருதப்படுபவருமாகிய முகையத்தின் அப்துல் காதர் சீலானி குத்பு நாயகம் என்னும் இறைநேசர் அவர்கள் பற்றியும் முகம்மது தீபி யாகுத்பா எனும் தலைப்பில் 106 ஈரடிகளைக் கொண்ட மௌலிது ஒன்றை இயற்றினார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. உண்மையில் அதனையும் சதகத்துல்லா அப்பா அவர்களே இயற்றினார்கள் என்பது சில ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும்.

சதகத்துல்லா அப்பா அவர்கள், நாகூர் ஆண்டவர் என்னும் இறைநேசர் செல்வர் சையித்தேக் அப்துல் காதர் மீரான் அவர்கள் மீது 54 அடிகளைக் கொண்ட மௌலிது ஒன்றும் இயற்றியுள்ளார்கள். இந்த இரண்டு மௌலிதுகளையும் சேக் சதகத்துல்லா அப்பா அவர்கள் இயற்றி முகம்மது தீபி அவர்கள் படித்திருத்தம் செய்தார்கள் என்பதுதான் வரலாறாகும்.

சதகத்துல்லா அப்பா கீழ்க்கரை என்னும் ஊரிலும், முகம்மது தீபி அவர்கள் பரங்கிப்பேட்டையிலும் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். இவ்விரு அறிஞர்களும் முகலாயப் பேரரசர் ஓளரங்கசீபின் காலத்தவராவார்கள். மேலும், அவர்கள் அப் பேரரசரின் ஆதரவையும் பெற்றவர்கள் ஆவர்.

இசுலாமியர்கள், இன்றும் மிகுந்த அச்சத்துடனும்,

பக்தியுடனும் இந்த மூன்று மௌலிதுகளையும் ஒதி வருகின்றனர். ஒவ்வொரு இசுலாமிய ஆண்டிலும் சுபானா மௌலிது, இராபியுல் அவ்வல் மாதத்திலும், யாகுத்பா மௌலிது இராபியுல் ஆகிர் (இறுதி இராபி) மாதத்திலும், சாகுல் அமீது நாகூர் ஆண்டவரின் மௌலிது சமாதல் ஆகிர் மாதத்திலும் ஒதப்படுகின்றன.

-எச்.அ

மௌலித் தீவு: ஆவாய்த் தீவுக் கூட்டத்தினுள் அடங்கியுள்ள தீவுகளுள் இது ஒன்று. இதன் பரப்பு 1,885.5 ச.கி.மீ. ஆவாய் மாநிலத்தின் இரண்டாம் மிகப் பெரிய தீவு இது ஆகும். இதன் மக்கள்தொகை 62,823 (1980). மௌலித்தீவை (Maui) ஆவாயினின்று அலோனுகாகாக் (Alenuihaha) கால்வாயும், மொலோகாய் தீவினின்று பாய்லோலோ (Pa'ilo) கால்வாயும் பிரிக்கின்றன. இத்தீவில் இரண்டு முந்நீரகப் பகுதிகளைக் காணலாம்.

மௌலித் தீவு

கிழக்கு முந்நீரகப் பகுதியிலும், மேற்கு முந்நீரகப் பகுதியிலும் இரண்டு மலைத் தொடர்கள் உள்ளன. அவ்விரு பகுதிகளும் ஒரு நில இணைப்பினால் (Isthmus) தொடர்பு பெறுகின்றன. இத்தீவின் மிக உயரமான பகுதியாக அலியாகலா (Haleakala) எரிமலை அமைந்துள்ளது. இதன் உயரம் 3057 மீ. இத்தீவில் கரும்பும் அன்னாசிப் பழமும் மிகுதியாகப் பயிராகின்றன.

-தெ.பா.

ய

கர ஒலி வாயை இளித்த நிலையில் வாயின் எந்த உள் உறுப்புக்களின் தொடர்பும் இல்லாமல் மேல் அண்ணத்தின் வழியாக வெறுங் காற்றருவமாகவே வெளிப்படும் ஒலியாகும். வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்னும் பகுப்பில் இடையினத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாக இது கருதப்படுகிறது.

உருவம்: இந்தியாவின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுகளில் இதன் உருவம் இன்றைய உருவத்தைப்போலவே எழுதப்பட்டு நடுவில் உள்ள மேல் கோடு மட்டும் சற்று நீளமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் மிகப்பழைய கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தென் மாவட்டங்களின் குகைக்கல்வெட்டுகளில் வட நாட்டில் உள்ளது போலவே இந்த உருவம் காணப்படுகிறது.

நடுவில் உள்ள கோட்டின் உயரம் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட அரச்சலூர் கல்வெட்டில் குறைந்து காணப்படுகிறது. யகர உருவத்தில் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் மகேந்திர பல்லவனின் வல்லம் தமிழ்க் கல்வெட்டில் வளைவு காணப்படுகிறது. இது கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் மறைந்து நேரான கோடுகள் கொண்ட உருவம் மீண்டும் வழங்கலாயிற்று. இந்த உருவத்தில் மேல் நோக்கிச் செல்லும் நேர் கோடுகளில் முதல் இரண்டு கோடுகள் சிறிது நெருக்கமாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த உருவமே இன்று வரை நிலைத்து நிற்கிறது.

இடையில் கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் எழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் யகரம் நடுவில் இருக்கும் நேர் கோட்டின் மேலிருந்து தொடங்கி எழுதப்பட்டதால் முதல் இரண்டு கோடுகளும் பின்னிக்கொண்டது போல் எழுதப்பட்டன. இவ்வுருவம் நிலைக்கவில்லை.

வட்டெழுத்தில் இதேபோல நடுக்கோட்டில் தொடங்கி எழுதப்பட்டாலும் பின்னிக்கொள்ளாமல் முறையாக எழுதப்பட்டது. இந்த உருவம் முதன் முதலில் ஏறக்குறைய கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய இருளப்பட்டி (பாப்பாம்பாடி) முதல் நடுகல் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது. பின்னர் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில் முதல் இரண்டு கோடுகளும் தலைக்கட்டுப் பகுதியில் இணைக்கப்பட்டன. இந்த உருவமே வட்டெழுத்து மறையும் வரை நிலைத்திருந்தது.

-கே.ஜி.கே

யக்ஞசிர் சதகர்னி: இவர் பண்டைய இந்தியாவில் ஆட்சிபுரிந்த சாதவாகன மன்னர்களுள் ஒருவர். இவர் கி.பி. 168 முதல் 197 வரை 29 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார் என்பது சில குறிப்புகள் மூலம் தெரிய வருகிறது. இவர் ஆட்சி பற்றி அறிய உதவும் அடிப்படைச் சான்றுகள் புராணங்களும் கல்வெட்டுகளும். இவர் ஆட்சியைப் பற்றிப் புராணங்கள் கூறுவதைப் பொறிப்புகளும் உறுதி செய்கின்றன. இவருடைய புகழைப் பறைசாற்றும்

பொறிப்புகள், மகாராட்டிரம், வட கொங்கணம், கிருட்டிணா மாவட்டம், குசராத்து, கத்தியவார் முதலிய பகுதிகளில் கிடைத்துள்ளன. இம்மன்னர் வெளியிட்ட காகுகள் இவர் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இவருடைய காகுகளில் சில கப்பல் உருவம் பொறிக்கப் பெற்றவை. ஆதலால், இவர் கடல் வலிமை பெற்றிருந்தார் என அறியப்படுகிறது. இவர் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்பு மேலைச் சத்திர குலப் பேரரசர் முதலாம் உருத்திரதாமர் என்பவர் சாதவாகனப் பேரரசின்

சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றியிருந்தார். அவற்றில் சிலவற்றை யக்ஞ்சிரீ சதகர்னி மீண்டும் வென்றார்.
-தெ.பா.

யகுத்து மொழி: இது துருக்கி மொழிகளுள் ஒன்று. யகுத்து (Yakut) மொழி சோவியத்து நாட்டிலுள்ள கிழக்குச் சைபீரியாவில் உள்ள யகுசியா மாநிலத்தில் வாழும் ஏறத்தாழ 3 இலட்சம் மக்களால் பேசப்பட்டு வருகிறது. இம்மொழியில் இலக்கணப் பால் பகுப்பு இல்லை. தமிழைப் போன்று இம்மொழியிலும் பன்மை ஒட்டுக்குப் பின்னரே வேற்றுமை உருபுகள் இணைக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் மொழியில் பல சொற்களால் சொல்கின்ற கருத்துகளை இம்மொழியில் ஒரே சொல்லினால் கூற முடிகின்றது. எழுவாய் வேற்றுமை, ஐ வேற்றுமை, கு வேற்றுமை, இன் வேற்றுமை, ஓடு வேற்றுமை, உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை ஒப்பு வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை, பகுதி வேற்றுமை, இது வேற்றுமை என்ற பத்து வேற்றுமைகளை இம்மொழி கொண்டுள்ளது.

எத்	(et)	=	இறைச்சி
எத்தை	(et-te)	=	இறைச்சியை
எத்கெ	(et-ke)	=	இறைச்சிக்கு
எதினென்	(et-inen)	=	இறைச்சியால்
எதீன்	(et-iin)	=	இறைச்சியொடு
எதேகெர்	(et-eeker)	=	இறைச்சியைவிட
எத்தேன்	(et-ten)	=	இறைச்சியிலிருந்து

பெயர்ச்சொற்களில் காணப்படும் உயிர் எழுத்துகட்கு ஏற்ப வேற்றுமை உருபுகளிலும் உயிர் எழுத்துகள் மாறுகின்றன என்பதை மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகள் விளக்கும்.

தமிழில் உடைமை உருபினை உடைமைப் பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லோடு இணைப்பதில்லை. ஆனால் இம்மொழியில் உடைமை உருபினை உடைமைப் பொருளைக் குறிக்கும், சொல்லுடன் இணைக்கின்றனர்.

உருசியப் புரட்சிவரை இம்மொழியில் எழுத்து

இலக்கியங்கள் தோன்றவில்லை. அதற்கு முன்னர்ச் செவி வழிச் செய்திகளாகவே பல நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் சொல்லப்பட்டு வந்தன. இப்போது பல நூல்களும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் எழுதப்பெற்று வருகின்றன.

-சா.உ.

துணைநூல்

அகத்தியலிங்கம், ச., உலகமொழிகள், பொன்னகம் வெளியீடு, அண்ணாமலை நகர், 1972.

யகோவா: இது பண்டைய இசுரேல் நாட்டுக் கடவுளின் பெயர்களுள் ஒன்றாகும். முற்கால எபிரேயர், பெயர்களை உச்சரிப்பதில் ஒரு விளக்கமுடியாத சக்தி உண்டு என்று நம்பினர். அவர்கள் கடவுளான யாவே (Yah Weh) யினை அந்தப் பெயரால் அழைப்பது புனிதக் குறைவு என்று கருதி யகோவா (Jehovah) என்னும் வேறு பெயரில் குறிப்பிட்டனர். அப் பெயருக்குப் பதிலாக கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் அதோநை, எலோகிம் என்னும் பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படலாயின. அதோநை (Adonai) என்பது என் தலைவர் என்றும், எலோகிம் (Elohim) என்பது கடவுள் என்றும் பொருள்படும். இடைக்காலத்தில் கிறித்தவ அறிஞர்கள் மீண்டும் யகோவா என்னும் புனிதச் சொல்லைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். யகோவா என்னும் சொல் மக்களின் தந்தை எனவும், அறத்தின் பிறப்பிடம் எனவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. விவிலிய நூல் (Bible) பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testament) யகோவா பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

-தெ.பா.

யங்குடவுன்: இது அமெரிக்க மாநிலமான ஓகியோவின் (Ohio) வடகிழக்கில் மகோனிங்கு (Mahoning) ஆற்றங்கரையில் உள்ள ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த தொழில் நகரம் ஆகும். யங்குடவுன் (Youngstown) மகோனிங்கு மாவட்டத்தின் தலைநகராகவும் திகழ்கிறது. இது கி.பி. 1797 இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, இப்பொழுது, அமெரிக்காவின் மிகப் பெரிய இரும்பு, எஃகுத் தொழிற்சாலைப் பகுதிகளில் ஒன்றாக வளர்ந்துள்ளது. இங்கு நிலக்கரி, சுண்ணாம்புக்கல், இரும்புத் தாதுக்கள் முதலியன கிடைக்கின்றன.

இரப்பர்ப் பொருட்கள், மின்சார விளக்குகள், இயந்திரக் கருவிகள், இரசாயனப் பொருட்கள், அலுமினியப் பொருட்கள், தானியங்கிச் சாதனங்கள், உருளைகள், தெளிப்பான் கருவிகள் முதலியவற்றோடு சிமண்டு, செங்கல் ஆகியனவும் இங்கு உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

இங்கு, கி.பி. 1803 ஆம் ஆண்டு முதல் இரும்பு உலைக்களம் செயற்பட்டு வருகிறது. பென்சில்வேனியா --ஓகியோ கால்வாய், கி.பி. 1839 இல் வெட்டப்பட்ட பின்னரும், கி.பி. 1853-இல் இருப்புப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்ட பின்னரும் யங்கூடவுனின் வளர்ச்சி மிகவும் விரைவுற்றது. எஃகுத் தொழில்கள், இங்கு கி.பி. 1890 க்குப் பிறகு மிகுந்த வளர்ச்சியுற்றன.

-தெ.பா.

யசுவந்தராவ்: இந்தியாவில் முகலாயர்களையும், பின்னர் ஆங்கிலேயர்களையும் எதிர்த்துப் போரிட்டு வந்த மராத்தியத் தலைவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் யசுவந்தராவ் (Jaswant Rao) என்பவராவார். இவர் (Holkar) ஓல்கார் குலத்தவர். மராத்தியத் தலைவர்களிடையே, கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆதிக்கப்போட்டி வலிமையடைந்திருந்தது. ஓல்கார், சிந்தியா, போன்சுலே முதலிய மராத்திய குலத்தலைவர்களிடையே அப்போட்டி நிலவியதால் அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆங்கிலேயர்களை எதிர்க்கத் தவறிவிட்டனர். இந்நிலைமை ஆங்கிலேயருக்கு மிகவும் ஏற்றதாக அமைந்தது. ஓல்கார் குல மராட்டியத் தலைவர் துக்காசி (Tukoji) கி.பி. 1797 ஆம் ஆண்டில் இறந்தவுடன் அவர் மகன் யசுவந்தராவ் எழுச்சி பெற்றார். இவரும் சிந்தியா குலத்தலைவருடன் ஆதிக்கப் போட்டியில் ஈடுபட்டார். மராத்திய அரசில் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அரசியல் குழப்பம் மிகுந்து, மராத்தியரின் ஒற்றுமைக்கு வழியில்லாமலிருந்தது. யசுவந்தராவும் தெளஸ்தராவ் சிந்தியாவும் கடுமையான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். யசுவந்தராவின் படைகளை எதிர்த்துச் சிந்தியா மாளவத்தில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது பேசுவா இரண்டாம் பாசிராவ் (Peshwa Bajji Rao II), ஓல்கார் குலத்தவருடன் தமக்கிருந்த பகைமை உணர்ச்சி காரணமாக, யசுவந்தராவின் இளவல் விதோசி ஓல்காரைத் தாக்கி அவரை ஒரு யானையின் காலிற்

கட்டி, சாலைகளில் தூரத்திக் கொன்றுவிட்டார். இதைக் கேள்வியுற்ற யசுவந்தராவ், வெகுண்டெழுந்து, புனாவில் சிந்தியாவின் படையையும், பேசுவாவின் படையையும் முறியடித்து, கி.பி. 1800 ஆம் ஆண்டில் புனா நகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். பேசுவா பாசி ராவ் தப்பி ஓடிவிட்டார். உடனே அவருடைய உடன் பிறந்தார் அமிர்தராவ், பேசுவா ஆயினார். புனா நகரம், யசுவந்தராவால் குறையிடப்பட்டது. ஓடிய பாசிராவ், ஆங்கிலேயருடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு அவர்கள் உதவியுடன் மீண்டும் பேசுவாவானார். மராத்திய நாட்டில் ஆங்கிலேயர் செல்வாக்குப் பெருகுவதை விரும்பாத சிந்தியாவும், போன்சுலேயும், ஆங்கிலேயரை எதிர்க்க முற்பட்டனர். அவர்களுடன் யசுவந்தராவ் சேர விரும்பவில்லை. சிந்தியாவும் போன்சுலேயும் ஆங்கிலேயரிடம் தோல்வியுற்றனர். பின்பு, கி.பி. 1804 இல் யசுவந்தராவ் ஆங்கிலேயருடன் தனித்துப் போர் தொடுத்தார். மேலும் இவர், சீக்கியருடைய உதவியை நாடினார். அவ்வுதவி இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. வேறுவழியின்றி ஆங்கிலேயருடன் கி.பி. 1806 இல் அமைதி உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். போரில் இழந்த இடங்களில் பெரும்பகுதி, இவருக்குக் கிடைத்த போதிலும் இவர் மன அமைதி பெறாமல் தத்தளித்தார். இவருடைய சித்தம் கலங்கிவிட்டது. அதன் காரணமாக தம் தமையனாரையும் மற்றொரு உறவினரையும் கொலை செய்துவிட்டார். இவர் கி.பி. 1811 இல் உயிர்துறந்தார்.

-தெ.பா.

யசோதர்மன்: வட இந்தியாவில் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய மாளவ (Malwa) நாட்டு மன்னர். இவரது ஆட்சிக்காலம் 25 ஆண்டு முதல் 50 ஆண்டுகள் வரை இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் இறந்த ஆண்டு கி.பி. 353 என்று கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிஞர்களால் ஊகிக்கப்படுகிறது. இவரைப் பற்றிய செய்திகளை, குவாலியர் பகுதியிலுள்ள மாண்டுசோர் கல்வெட்டுகள் வாயிலாக அறியலாம். அவற்றுள் ஒன்று தூண் கல்வெட்டு. இரணத்தம்பம் (போர்க்களத்தூண்) என்று கருதப்படும் அது யசோதர்மனை ஒரு சாம்ராட்டு (உலகப் பேரரசர்) என்று புகழ்ந்துரைக்கும். இவருடைய பேரரசு குப்தர் பேரரசையும், ஊணர் (Huns) பேரரசையும் விடப் பெரும் அளவுக்கு விளங்கியது

என்றும், இமயமலைப் பகுதிப் பேரரசான மிகிரகுலன் என்பவனை முறியடித்தார் என்றும், இவர் பல நற்பண்புகளின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தார் என்றும், மனித இனத்தின் நலத்திற்காக உழைத்தார் என்றும், ஆணவமும் கொடுமையும். நிறைந்த பல தீய அரசர்களிடமிருந்து உலகைக் காப்பாற்றிப் பெருமை கொண்டார் என்றும், பரதர் முதலிய பெரியோர்களின் வழி வந்த இவர், அவர்களைப் போலவே உயர்குணங்கள் பெற்றிருந்தார் என்றும், தூண் கல்வெட்டு, பலவாறாகப் புகழ்ந்து கூறுகிறது. மற்றொரு கல்வெட்டு இவரைச் சனேந்திரன் (Janendra), நராதிபதி (Naradipati) என்று புகழ்கிறது. பொதுவாக, யசோதர்மன் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த மன்னர் என்பதை வரலாற்றறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். தருமதோசர் (Dharmadosha) என்பவர் யசோதர்மனின் அமைச்சராக இருந்தார் என்பது அறியப்படுகிறது. பெரும் புலவர் காளிதாசரை ஆதரித்த, உச்சயினி வேந்தன் விக்கிரமாதித்தியன் இந்த யசோதர்மனாக இருத்தல் கூடும் என்று பேரறிஞர் ஓயர்ன்லே (Hoernle) கருதுவதை வரலாற்றறிஞர் பலர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புராணங்களில் குறிப்பிடப்படும் கல்கி என்ற மன்னர், இவராக இருக்கக்கூடும் என்று பேரறிஞர் கே.பி. செயசுவால் (Dr K.P. Jayaswal) குறிப்பிடுகிறார். உண்மை எவ்வாறாயினும், வடஇந்தியாவில் குப்தர் காலத்திற்கும் அரசர் (Harsha) காலத்திற்குமிடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அரசியலில் மட்டுமன்றி சமய, சமூகத் துறைகளிலும் பல அருஞ்செயல்களைப் புரிந்த மன்னர் யசோதர்மன் என்பதில் ஐயமின்று.

-தெ.பா.

யசோதர காவியம்: இது தமிழில் வழங்கப் பெறும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் முதற்கண் வைத்துப் போற்றப்படும் சிறப்புடையது. இக்காப்பியத்தின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை எனினும், அவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைக் காப்பியம் முழுவதும் பரவலாகக் தாணப்படும் சமணக் கோட்பாடுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சிரீவாதிராச முனிவரால் வடமொழியில் இக்காப்பியம் எழுதப்பெற்றுள்ளது. அவரே இதனைத் தமிழிலும் பாடியிருக்கக்கூடுமென இந்நூலைப் பதிப்பித்துள்ள தில்லையூர் வேங்கடராம ஐயங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புட்பதந்தர் எழுதிய யசோதர சரித்தரின் நிகழ்ச்சிகளைத் தழுவினே இத்தமிழ்க் காப்பியம் உருவாகி இருக்கும் எனவும் சிலர் கருதுகின்றனர். இக்காப்பியத்தின் காலத்தைச் சூளாமணி, நீலகேசி ஆகிய இரண்டிற்கும் பிற்பட்டது என்றும் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய உதயணகுமார காவியத்துக்கு முற்பட்டது என்றும் கூறுவர். இந்நூலுக்குப் பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன, பழம் பதிப்பான காஞ்சி பாகுபலி பதிப்பு (கி.பி. 1887) இப்போது கிடைக்கவில்லை. இது ஐந்து சருக்கங்களால் ஆனது, 320 பாடல்களை மட்டுமே உடையது. 'இதனைக் காணும்போது இக்காவிய ஆசிரியர் பெரிய அளவில் தான் எடுத்துக் கொண்ட கதையைப் பாட எண்ணவில்லை. குறுகிய அளவில் பாடி முடிக்கவே கருதினார் எனத்தொடிகிறது. இதனைத் தமிழ்க் குறுங்காப்பியக் கொள்கையுள் ஒன்றாகவே கொள்ளலாம்.

யசோதரன் வாழ்க்கையை விரிவாக விளக்கிக் காட்டி அவன் பல இழி பிறப்புற்றுத் துன்புற்றதையும், இறுதியில் அவன் பெற்ற நற்பயனையும் எடுத்துக் காட்டுவதே இக்காப்பியம். கொடிய வினையானது வந்து பொருந்தும் வாயிலை அடைத்து ஒப்பில்லாத அருளறத்தைச் செய்தல் வீட்டின்பத்தை உடனே எய்துவிக்கும் என்பதையும் உயிரக்டு அச்சத்தைச் செய்யும் தீவினையின் பயன் இத்தன்மைத்து என்று தெரிவிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டே இந்நூல் எழுதப்பெற்றதாகப் பாயிரம் கூறுகிறது.

முதற்சருக்கத்தில் யசோதரன் கதையைத் தொடங்குதற்குரிய அடித்தளம் அமைக்கப் பெறுகிறது. இரண்டாம் சருக்கத்தில் அவனுடைய கதை முழுவதும் கூறப்பெறுகிறது. உயிரினம் இன்பம் காணக் காமமோ, உயிர்ப்பலியோ துணை செய்யா என்பதை விளக்கும் வகையில் இப்பகுதியின் போக்கு அமைகிறது. மூன்றாம் சருக்கத்தில் யசோதரனும் அவன் தாயும் பல பிறவிகளில் சிற்றுயிர்களாகப் பிறப்பதும், கொல்லப்படுவதும் கூறப்பெறும். நான்காம் சருக்கத்தில் பிறப்பின் சுழற்சியும் அறத்தின் ஆற்றலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இறுதிப் பகுதியாக ஐந்தாம் சருக்கத்தில் இக்காவிய மாந்தர் தத்தம் வினைநிலைக் கேற்பப் பயனைத் துய்க்கும் பேற்றினைக் காண முடிகிறது. அவ்வாறு வினை விளைவு பயன் என்ற தொடர்ச்சி அறாமல் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் பல நிகழ்ச்சிகளை நடப்பு நிலையோடு ஒட்டிய வண்ணம்

கதையைக் கூறிச் செல்லும் பாங்கு காப்பிய அமைப்பைச் சிறக்கச் செய்கிறது.

இக்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள நரக வருணனை தமிழிலக்கியத்திற்குப் புதுமையானது. காப்பியத் தலைமகள் அமிர்தமதி நரகத்தில் வெப்பமிக்க தூம்பிரபை என்னும் புகைமிக்க இடத்தில் வீழ்ந்து கொடும்வேதனைக்குள்ளாகும் காட்சிகளை ஆசிரியர் விரிவாகப் பாடியுள்ளார். நரகத்தில் தீவினை செய்த உயிரினம் படும்பாடு எத்தகையது என்பதை விளக்குவதே இப்பகுதியின் நோக்கமாகும்.

உவமை உருவக அணிகள் இக்குறங்காப்பியத்தில் பெருமளவு இடம் பெற்றுள்ளன. திருவள்ளுவர் குணமென்னும் குன்று என உருவகித்துள்ளது போலவே இந்நூலாசிரியரும் குணக்குன்றன்ன மாதவர்க் கிறைவன் எனக் கூறுகின்றார். இக்காப்பியம் முழுவதும் விருத்தப்பாக்களால் மட்டுமே ஆனது. இக்காப்பிய நடையழகிற்கு ஆக்குவதேதெனிலறத்தை யாக்குக, போக்குவ தேதெனில் வெகுளி போக்குக, நோக்குவதேதெனில் ஞானம் நோக்குக, காக்குவ தேதெனில் விரம் காக்கலே என்ற இறுதிப் பாடலே சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமையும்.

வடநூல்களுட் காணப்படும் யசோதரகாவிய நிகழ்ச்சிக்கும் தமிழிற்காணப்படும் காவிய நிகழ்ச்சிக்கும் வேறுபாடுகள் நிறைந்துள்ளதாகக் கூறுவர். வடமொழியில் யசோதரன் கதை பல ஆசிரியர்களால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளது போலத் தமிழில் அக்கதை எடுத்தாளப் பெறவில்லை. எனவே, தமிழில் இக்காப்பியத்தின் செல்வாக்கு அருகிய நிலையில் இருந்தது என்பதை உணர முடிகிறது. இந்நூலாசிரியர் சிந்தாமணிக் கருத்துகளையும் தொடர்களையும் பல இடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார். இந்நூற் பாடல்களையும் கருத்துகளையும் மேருமந்திரபுராணம் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றது.

இக்காப்பியம் காப்பியப் பண்பற்றது என்றும் இத்தகைய படைப்புகள்தாம் பிற்காலக் காப்பிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாக அமைந்தன எனவும் இந்நூல் குறித்த எதிர்மறைக் கருத்தும் சில திறனாய்வாளரிடையே நிலவுகிறது.

-செ.வா.

யட்சகானம்: இது கன்னட மாநிலத்தில் நிகழ்த்தப்படுகின்ற நாடக வடிவம். தெற்கு, வடக்குக் கன்னட மாவட்டங்களில் நிகழ்ந்துவரும் இந்த நாட்டிய நாடகம் யட்சகானம் அல்லது பாயலதா என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. திறந்த வெளியில் இந்நாடகம் நிகழ்த்தப்படுவதால் பாயலதா என்று வழங்கப்படுகிறது. யட்சகானம் என்பது ஒருவகையான இசை வடிவம். இது ஒரு காலத்தில் தக்காண பீடபூமி முழுவதும் ஒலித்த பொதுஇசை வடிவமாகும். யெக்க என்ற கன்னடச் சொல்லுக்குத் தனித்த அல்லது ஒன்று என்ற பொருள் உண்டு. இந்திய இசைக் கலைப் போக்குகள் அனைத்தும் தனித்துப் பாடுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. யட்சகானத்திற்கும் அது பொருந்தும். சாரங்க தேவர் இசைக்கலை பற்றிய தம் நூல்களில் சளிர்ச்சக்காந்தி கதிதா எனப்படும் ஒருவகை இசை இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் காலத்தில் அது ஓர் இசை வகையாக வழங்கி வந்தது. அந்த இசை வகையைக் கோவிந்த தீட்சிதரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு காலத்தில் அரசவையில் வழங்கிவந்த அந்த இசை நடைவகை, பின்னர்ப் போற்றுவாரின்மையால் நலிந்தது. அது முற்றிலும் அழிந்து படாமல் பாகவதார ஆட்டம் அல்லது தாவதார ஆட்டம் என்னும் நாட்டுப்புற நாடகங்களில் வாழ்ந்து வந்தது. தொடக்கக்கால நாடகங்கள் அந்த இசை வகையில் எழுதப்பட்டன. எனவே இந்நாடகங்கள் யட்சகானப் பிரசங்கங்கள் எனக் கூறப்பட்டன.

கிடைக்கின்ற யட்சகான நாடகங்களில் கி.பி. 1564ஆம் ஆண்டு தென் கன்னடத்தில் அசாபுரம் என்ற ஊரைச் சார்ந்த விட்டுணு என்பவரால் எழுதப்பட்ட விராட பருவம் என்னும் நாடக நூலே தொன்மையான யட்சகான நாடக நூலாகக் கருதப்படுகிறது. தேவிதாசா போன்ற வேறுசில நாடக ஆசிரியர்களும் கி.பி. 1618 இல் நாடகம் எழுதத்தலைப்பட்டனர். தொடக்கக் கால யட்சகான நாடக ஆசிரியர்களான விட்டுணு, தேவிதாசா போன்றவர்கள் நூற்றைம்பதுக்கு மேற்பட்ட இராகங்களையும் பல்வேறு வகையான தாளங்களையும் யட்சகான நாடகங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அந்த நாடகங்களில் இடம்பெற்ற இராகங்களில் சில கருநாடக இசை, இந்துத்தானி இசை ஆகியவற்றில் கிடைக்கப் பெறாத கவு, மெச்சலி, பஞ்சகதி, மெச்ச போன்ற இராகங்களைப் பெற்றிருந்தன. வசந்த பைரவி, யாமன் கல்யாணி போன்றவை கருநாடகம், இந்துத்தானி ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானவையாக அமைந்திருந்தன.

முதலில், பாகவதபுராணக் கதைகளே யட்சகான நாடகங்களாக இடம்பெற்றிருந்தன. நாளடைவில் இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளும் யட்சகான நாடகங்களில் இடம்பெற்றன. சக்தி, சிவன் பற்றிய கதைகளும் பிற்காலத்தில் இடம்பெற்றன. மத்வாச்சாரியரின் காலத்தில் பாகவத வழிபாட்டு முறை ஆந்திரம், கலிங்கம் போன்ற பிற பகுதிகளுக்கும் பரவியது. பெல்லாரி மாவட்டத்தில் குருகோட் சைமெ என்ற ஊரில் உள்ள இலட்சுமி நாராயண ஆலயத்தில் இருக்கும் ஒரு கல்வெட்டு யட்சகான நாடகங்களின் வரலாற்றைக் கூறும் சான்றாக விளங்குகிறது. அக் கல்வெட்டின் காலம் கி.பி. 1556 ஆகும். அக்கல்வெட்டில் தாள மத்தள சேவைக்காக நிலத்தைத் தானமாகக் கொடுத்த செய்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. தாள மத்தளம் என்பது யட்சகான நாடகத்திற்குப் பொதுவாக வழங்கி வந்த பெயராகும். இந்தத் தாள மத்தளம் வீட்டிற்குள், ஒப்பனை, ஆடை அணிகள் நடனம் ஆகியவை இன்றி உரையாடல் வடிவில் நடத்தப்பட்ட நாடகமாகும். மலநாடு மக்களிடம் இந்த நாடக வடிவம் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. கோயில்களைச் சார்ந்த பல பரம்பரைத் தொழில்முறைக் கலைஞர்களைக் கொண்ட பல குழுக்களால் யட்சகான நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. இந்நாடகங்கள் கிராமப் புறங்களில் இரவு முழுவதும் நிகழ்த்தப் பெற்றன.

தேவிதாசா, நாகப்பையா போன்றோர் மிகச் சிறந்த யட்சகான நாடக ஆசிரியர்களாவர். அவர்கள் இசைப் பாடல்கள் யாப்பதிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர். அவர்களுக்குப் பின்வந்த யட்சகான நாடக ஆசிரியர்கள் இராக அறிவும் தாள அறிவும் இன்றிப் பழைமையை அப்படியே போலச் செய்பவர்களாகவே விளங்கினர். இந்நாடகங்கள் உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள் மிகுந்து காணப்படுவதால் இசைக்கும், நடனத்திற்கும் பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்து, நாடகக் கருத்தை ஆழமாகவும் ஆற்றலுடனும் சொல்ல இடமளித்தன. காதலுக்கும் வெறுப்புக்கும் இடையே தோன்றும் போராட்டங்கள் இந்நாடகங்களின் உயிர்நாடிகளாக விளங்கின. வீரம், காதல், அவலம் என்னும் பல சுவைகளும் இந்நாடகங்களில் இடம் பெற்றிருந்தன.

யட்சகான நாட்டிய நாடகம்

கருநாடக மாநிலம் முழுவதும் யட்சகான நாடகங்கள் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பரவி இருந்தன. இன்று நூற்றுக்கு மேற்பட்ட யட்சகான நாடகங்கள் அச்சேற்றப்பட்டுள்ளன. மலநாடு பகுதியில் மட்டும் பன்னிரண்டிற்கும் மேற்பட்ட யட்சகான நாடகக் குழுக்கள் உள்ளன.

யட்சகான நாடகப் பாடல்கள் நடனத்திற்கு இடமளிக்கும் வகையில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அப்பாடல்கள் ஆதி, மத்திய, சம்ப, உரூபக தாளங்களுக்கேற்ப அமைந்துள்ளன. அவை பலவகையான கால அடவுகளுக்கு இடமளிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

அரங்கம்: செவ்வகம் அல்லது சதுர வடிவமான மேடையில் நான்கு மூலைகளிலும் கால்கள் நடப்பட்டு வாழைமரம் கட்டப்பட்டிருக்கும். எண்ணெய் விளக்குகள் ஒளி செய்யும். பாகவதர், மத்தளம், கருதி, தாளத்துடன் பின்தள மேடை மையத்தில் அமர்ந்திருப்பார். யட்சகான நாடகங்களில் மிகவும் இன்றியமையாத பாத்திரமாக விளங்குபவர் பாகவதர் ஆவார். அவர்தான் நாடகம் முழுவதையும் நடத்துகிறார். நாடகத்தை ஒவ்வொரு நிலையிலும் நெறிப்படுத்துகிறார். அவர்தான் நாடகத்தின் சூத்திரதாரி. அவரில்லாமல் நாடகத்தில் எதுவும் நடைபெறாது. நாடகப் பாடல்களை அவரே பாடுகிறார். அவரது விளக்கம், பாராட்டு, நுட்பம் சொல்லல் ஆகியவற்றில்தான் நாடக வெற்றி அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்குகின்றது.

நாடகத் தொடக்கத்தில் சிறிய சிவப்புத் திரையை இருவர் பிடிக்கப் பலவகையான பாத்திரங்களின் அறிமுகமும் நடைபெறும். பாத்திர அறிமுகம் முடிந்ததும் பால கோபால சத்தியபாமா, உருக்குமணி நடனங்கள் இடம்பெறும். நடனம் பாத்திரத்தின் வீரத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமையும். நடனம், போர், பயணம், நீர் விளையாட்டு போன்றவற்றில் இடம்பெறும். காதற்கவையைக் கூட்டும் சிருங்கார அசைவுகள் சிலவும் இந்நாடகங்களில் இடம்பெறுவதுண்டு. இந்நாடகங்களில் உரைநடையே இந்நாடகக் கதையைச் சொல்லும் ஊடகமாக அமைந்துள்ளது. பாகவதர் கூறும் பாக்களில் கதை அமைந்திருப்பினும், பாகவதர், நடிகர்களுக்கிடையேயும் உரையாடல்கள் இடம்பெறும். கன்னடம் அறியாத

மக்களும் யட்சகான நாட்டிய நாடகங்களைப் புரிந்து கொண்டு சுவைக்கும் படியாக அவை அமைந்துள்ளன.

ஒப்பனை: காட்சிக்கினிய ஒப்பனை, ஆடை, அணிகலன்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டது யட்சகானம். யட்சகான நாடகங்களில் இடம்பெறும் ஆடை அணிகலன்கள், ஒப்பனையை மூன்று பிரிவுகளில் அடக்கலாம். சாரகன், அந்தணன், முனிவன் என்னும் சாதாரண மனிதர்களுக்கு எளிய நடைமுறைக்குகந்த ஒப்பனையும் உடைகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கடவுளர், மீமனிதர்களுக்கு நேர்மாறானவர்களாக இவர்கள் காட்டப்படுவர். வீரம் செறிந்த கர்ணன், அருச்சுணன் போன்ற பாத்திரங்களுக்குக் கருநீல நிறமும், பெரிய மீசையும், கரு நிறப் புருவங்களும் உதட்டிற்குச் சிவப்பும், நெற்றித் திலகமும் அமைக்கப்படும். பெரிய கறுப்பு முகவாய்க்கட்டையும் மிகப்பெரிய கறுப்பு மீசையும் அப்பாத்திரங்களின் தலைக்கீரிட அமைப்பிற்கேற்றாற்போல் வண்ண அமைதி கொடுக்க மிகவும் தேவையானவையாகும். கடவுளான கிருட்டிணன் என்றும் இளமையாக இருப்பதாகக் காட்ட மீசை இடம் பெறுதல் இல்லை. கந்தருவர்கள் போன்ற பகட்டான பாத்திரங்களுக்கு அவர்கள் கண்களின் கீழ்ப் பகுதியில் மென்மையான சிவப்பு வண்ணப் பூச்சைப் பூசுவர். அது அவர்கள் மன மகிழ்ச்சி மிக்க பாத்திரங்கள் எனக்காட்ட உதவும். அரக்கர்கள் அரக்கிகளுக்கு மிக விரிந்த பெரிய அளவிலான ஒப்பனை செய்யப்பட வேண்டும். அப்பாத்திரங்களுக்குச் செய்யப்படும் ஒப்பனையில் ஆதார வண்ணங்களாகச் சிவப்பு, பச்சை, கறுப்பு ஆகியவை இடம்பெற வேண்டும்.

வகைகள்: யட்சகான நாடகங்கள் பொம்மலாட்ட நிகழ்ச்சியாகவும் நடத்தப்பட்டு வந்தன. இதில் மரப்பொம்மைகள் கயிற்றால் இணைக்கப்பட்டு இயக்கப்பட்டன. அடுத்ததாகத் தோற்பாவை நிழற்கூத்தில் யட்சகான நாடகங்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றன. ஒளி ஊடுருவும் தோலில் பல உருவப் படங்களை வரைந்து குச்சிகளில் கோத்து விளக்கொளியின் முன் வைக்கப்பட்ட திரையில் அத்தோலில் வரையப்பட்ட சித்திரங்கள் நிழலாக விழுமாறு அமைத்து நடத்திய யட்சகானத் தோற்பாவை நிழற்கூத்து நிகழ்ச்சிகளும் இப்பொழுது அருகிவிட்டன. கருநாடக மாநிலத்தில் இவ்விருவகை யட்சகான நாடக வடிவங்களும் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன.

யமுனை: இமயமலையில் தோன்றும் யமுனை ஆறு வட இந்தியாவில் பாய்ந்து, தில்லிக்குத் தென் புறமாக ஓடி, அலகாபாது நகரில், கங்கையுடன் கலக்கிறது. இதன் நீளம் 1370 கி.மீ. இது கங்கையாற்றுடன் கலக்கும் பகுதி இந்துக்களுக்கு ஒரு புண்ணியத்தலமாக விளங்குகிறது. அவ்விடம் திரிவேணி சங்கமம் என்று சிறப்பாகப் போற்றப்படுகிறது. யமுனை ஆற்றின் கரைப்பகுதிகளில் பல வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற நினைவுச் சின்னங்களைக் காணலாம். அவற்றில் சிறப்பாக, ஆக்ரா நகரில் உள்ள தாசுமகால் குறிப்பிடத்தக்கது. உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்தில் ஓடும் இந்த ஆறு தோன்றுமிடத்திற்கு அண்மையில் சமுநோத்திரி (Jamnatri) என்னும் புண்ணியப் பகுதி உள்ளது. உத்தரப்பிரதேசம்; அரியானா ஆகிய இரு மாநிலங்களுக்கு இடைப்பட்ட எல்லைக்கோட்டின் ஓரமாக இந்த ஆறு ஓடுகிறது. இந்த ஆற்றின் நீர் அப்பகுதியில் கிழக்கு, மேற்கு யமுனைக் கால்வாய்கள் மூலம் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தில்லிக்கு அண்மையில் ஆக்ரா கால்வாய் மூலம் யமுனை நீர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வட மதுரைக்கு அண்மையில் இந்த ஆறு தென் கிழக்காகத் திரும்பி ஆக்ரா, பிரோசாபாது, எடாவா முதலிய நகரங்களைக் கடந்து செல்கிறது. எடாவாவுக்குத் தெற்கில் பல துணை ஆறுகள் இவ்வாற்றுடன் கலக்கின்றன. அவற்றில் சம்பல் (Chambal) சிந்து, பெட்வா, கென் முதலியவை சிறப்பானவை. யமுனையில் போக்குவரத்து மிகுதியாக இல்லை. பல கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டிருப்பதால் ஆக்ராவுக்கு வடக்கில், கோடைக் காலத்தில் யமுனையில் நீர் வற்றிவிடுகிறது. அக்காலத்தில் யமுனை ஓர் ஓடை போலக் காட்சிதரும். முற்காலத்தில் யமுனைப் பகுதியில் வாணிகம் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. இப்பொழுது, உத்தரப் பிரதேசத்தின் நீர்ப் பாசனத்திற்கே இந்த ஆறு மிகுதியாக உதவி வருகிறது. யமுனையின் உற்பத்தித் தலத்திற்கு அண்மையில் உள்ள மலைக்கு காமெத்துமலை (Kamet) என்பது பெயர். இது கடக்கும் குன்றுகளுக்குச் சிவாலிக்குக் (Siwalik) குன்றுகள் என்பது பெயர். யமுனைக்கும் கங்கைக்குமிடைப்பட்ட தோஆபு (Doab) பகுதி நீர்ப்பாசனம் பெற்றுள்ள மிகச் செழிப்பான பூமியாகும்.

-தெ.பா.

யவனர்: தமிழகம் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, வெளிநாடுகளோடு வாணிகத் தொடர்பு கொண்டு

இருந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடை வீதிகளிலே பதினெண் பாடை மாக்கள் சுற்றித் திரிந்தனர். அவர்கள் இந்திய நாட்டுப் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் மட்டும் அல்லர்: சீனம், மிசிரம் (எகிப்து), யவனரகம் எனும் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆவர். இங்கே சுட்டப்படும் யவனரகம் எனும் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களே யவனர் எனும் பெயரால் பண்டை இந்திய இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டனர்.

யவனர் விளக்கம்: நடுநிலக் கடற் பகுதியில் நூற்றுக் கணக்கான தீவுகளைக் கொண்ட முன்நீரக நாடு ஒன்று, கி.மு. 1000-இல் பெயரும், புகழும் பெற்று விளங்கியது. வரலாற்றுக் காலத்தில் அதற்குக் கிரேக்கம் அல்லது கிரீசு எனும் பெயர் வழங்கியது. அது ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகும்.

அந்நாட்டில் 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள், புதியவர்களாகக் குடியேறினர். தெசாலிச் சமவெளிப் பகுதியில் குடியேறியவர்கள் எல்லனியர் (Hellas) என்னும் பெயரைப் பெற்றனர். அவர்களுள் ஒரு குழுவினர், தெற்கு நோக்கிக் குடியேறிய பொழுது, பல உட்குழுக்களாகப் பிரிந்து, சிதறுண்டு போயினர். தெற்குப் பகுதியில் இருந்த தீவுகளில் சிறப்பு வாய்ந்தது அயோனியா (Ionia) என்பதாகும். எல்லாசு எனும் கிரேக்கத்தின் தலைமைப் பகுதிக்கு அடுத்ததாக விரைவான நாகரிக வளர்ச்சியை அயோனியா அடைந்தது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள், அயோனியர் என்னும் பெயரால், பிற பகுதி மக்களால் சுட்டப்பட்டனர். அவர்கள் பேசிய மொழிக்கு அயோனிய மொழி என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. ஏதென்சு அதனுடைய முக்கிய நகர அரசாக அமைந்தது. அங்கு அயோனிய மொழி (கிரேக்கத்தின் ஒருவகை வட்டார மொழி) செழித்து ஓங்கியது. கிரேக்கத்தின் புகழ்வாய்ந்த ஒப்பற்ற தலைநகராகக் குறுகிய காலத்தில், ஏதென்சு மாநகர் பெருவாழ்வு பெற்றது.

பண்டைத் தமிழகத்தைப் போலவே, அயோனியாவிற்கும் நீண்ட, நெடும் கடற்கரை அமைந்து இருந்தது. அதனால், இயற்கையிலேயே, அந்நாட்டு மக்கள், சிறப்புமிகு கடல் மறவர்களாக விளங்கினர்.

முதன்முதல் இந்திய மக்கள் அயோனிய நாட்டைச்

சேர்ந்த கிரேக்க வாணிகர்களையே, யவனர் (அயானியர், யோனியர், யானியர், யவனர்) எனும் பெயரால் சுட்டலாயினர். பிராகிருத மொழிகளில் மட்டும் அல்லாமல், சமசுகிருதமொழியிலும், திராவிட மொழியிலும் இந்தப் பெயரே சென்ற நூற்றாண்டு வரை நிலைத்த வாழ்வைப் பெற்றிருந்தது.

ஆனால், கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில், கிரேக்கம் அரசியல் ஆதிக்கத்தை இழந்து, உரோமானியருக்கு அடிமை ஆயிற்று. உரோமானியப் பேரரசன் அகசுதசு காலத்தில் (கி.மு. 63 - கி.மு.14), கிழக்காசிய நாடுகளில் கிரேக்கநாகரிகம் பரவியது: கடல் வாணிகம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய அரசனின் தூதுக்குழு கி.மு. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியில் (கி.மு. 26), உரோமானியப் பேரரசனான அகசுதசை, உரோமில் சந்தித்ததாக, அந்நாட்டுக் கால வழிச் செய்திக்கோவை தெரிவிக்கிறது.

சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், உரோமானியரையும், யவனர் எனும் பெயராலேயே சுட்டினர். நாகரிகம், மொழி ஆகியவற்றில் கிரேக்கர்களாகிய அயோனியருக்கும், உரோமானியருக்கும் இடையே மிகுதியான வேற்றுமையை இந்திய மக்கள், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள், காணவில்லை. இதனால், உரோமானியரும் யவனராகவே கருதப்பட்டனர்.

யவனர் சோனகரா: உரோமானியப் பேரரசு கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர்ச் சிதறுண்டு போயிற்று. அவர்களுடைய செழிப்புமிகு கடல் வாணிகத்தை கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் அராபியர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் அவர்கள் இசுலாமியர் அல்லர். அவர்களையும் யவனர் எனும் பெயராலேயே, இந்திய மக்கள் அழைத்தனர். அவர்கள் இசுலாமியர்களாக மாறிய பிறகு, சோனகர் எனும் பெயரைப் பெற்றனர். அவர்கள் கடல் வாணிகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றனர். இதன்பின் அவர்களையும் யவனர் எனும் பெயரால் சுட்டும் வழக்கம் இருந்து வந்தது.

இந்த மயக்க நிலையை, கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிங்கல நிகண்டில் அறியமுடிகிறது. யவனர் சோனகர் (பிங்க. நிக.798) என்னும் நூற்பா, இதற்குப் போதிய சான்றாகும். இன்று கிடைத்துள்ள இலக்கியச் சான்றுகளிலிருந்து, நாவலந்தீவிற்கு மேற்கே இருந்து

வந்து, இந்த நாட்டோடு கடல் வாணிகத் தொடர்பு கொண்ட வெவ்வேறு நாட்டு மக்களையும், யவனர் எனும் பெயரால் குறிப்பிடும் வழக்கம் நீடித்தமை தெரியவருகிறது. இதனால், மேற்கே இருந்துவந்த கடல் வாணிகர்களை, யவனர் எனும் பொதுப் பெயரால் சுட்டும் வழக்கம் இருந்தது எனலாம்.

வாணிகத் தொடர்பு: தமிழ்நாடு கி.மு. 500 முதல், கிரேக்க நாட்டோடு மிக நெருக்கமான வாணிகத் தொடர்பு கொண்டு இருந்தது. தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள், தங்கள் மரக்கலங்களில் மேற்கே செங்கடல் வரையில் சென்று வாணிகம் செய்து வந்தனர். அவர்கள் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் அலெக்சாண்டிரியா வரையில் மரக்கலங்களில் சென்று வாணிகம் செய்தனர். தாங்கள் கொண்டு சென்ற வாணிகப் பொருள்களை அலெக்சாண்டிரியாவில் யவனரிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவர்கள் கொண்டுவந்த வாணிகப் பொருள்களைப் பெற்றுத் திரும்பினர்.

கிரேக்க மொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள்: இந்த நிலையில், தமிழ் நாட்டின் வாணிகப் பொருள்களில் மிளகு, இஞ்சி, முத்து, அரிசி, அகில், சந்தனம், தேக்கு, மயிற்பீலி (தோகை), மென்துகில், பட்டாடை முதலியன சிறப்பிடம் பெற்றன. அகிலும், முத்தும் எபிரேய மொழியில் கி.பி. 1000-இல் இடம் பெற்ற தமிழ்ச் சொற்களாகும். இவற்றைப் போன்றே, கிரேக்க மொழியில் அரிசி, இஞ்சி, பரல் (முத்து) முதலிய சொற்கள் முறையே ஓரிசி, சின்சர் (Ginger), பரல் (Pearl) எனத் திரிந்து வழங்கத் தொடங்கியதாக மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இதைப்போன்றே நாவாய், சுருங்கை, மத்திகை, கன்னல், ஓரை போன்ற கிரேக்கச் சொற்களும் தமிழில் வழங்கத் தொடங்கின.

தமிழர் கண்ட யவனர்: சங்க இலக்கியத்துள் யவனர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளன. அவர்கள் உரோமானியராகவே இருந்திருக்கக்கூடும். அவர்கள் பெரிதும் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தனர். அவர்கள் பேசிய கிரேக்க அல்லது இலத்தீன் மொழி இனிமை இல்லாத வன்சொற்களை (ஓலிப் புடைய ஓலிகளை) உடையதாக இருந்தது என்பதை நயனில் வன்சொல் யவனர் (பதிற்.பதி.2.8, சிலப்.28.141,

29.25) எனும் அடைமொழியால் பண்டைத் தமிழர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

வலிவான உடற்கட்டும், உயர்ந்த தோற்றமும், அஞ்சா நெஞ்சமும் வாய்ந்தவராக அவர்கள் இருந்ததை, வலி புணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர் (முல்லை. 61) எனும் குறிப்பால், அறியலாம். தமிழ் நாட்டு அரசர்களின் பாசறைகளை, அச்சம் தரும் யவனர்கள் காத்து நின்றனர். மேலும், தமிழக அரசருடைய மெய்க் காவலராகவும் யவனர் பணி புரிந்ததை, முல்லைப்பாட்டு தெரிவிக்கிறது. அவர்கள் உருவிய வாளொடு, பாண்டிய அரசனுடைய கோட்டை வாயிலைக் காவல் புரிந்தனர் என்பதனை அடல்வாள் யவனர் எனும் சிலப்பதிகாரத் தொடர் (சிலப்.14. மடு.67) அறிவிக்கிறது.

அவர்கள் படைமறவர்களாக மட்டும் அல்லாமல், சிறப்புமிகு தொழில் வினைஞர்களாகவும் இருந்தனர். யவனத் தச்சர் என்று மணிமேகலை (19:102-105) அவர்களைப் போற்றுகிறது. அவர்களைத் தமிழர், ஓவியர்களாகவும், தோற்கருவிகளை இயக்கும் இசைவாணர்களாகவும் அறிந்திருந்தனர் என்பதைத் தமிழ் நிகண்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

யவனர் கொண்டு வந்த அரும் பொருள்கள்: தங்கள் நாட்டில் இருந்து வாணிகப் பொருள்கள் பலவற்றை, யவனர்கள் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தனர். அவற்றுள் முதன்மையானது இனிய தேறல் எனும் மதுவகையாகும். இதனை யவனருடைய நல்ல மரக் கலங்கள் கொண்டு வந்த குளிர்ச்சிமிக்க இனிய தேறல் என்று நக்கீரர் எனும் புலவர் சுட்டியுள்ளார் (புறம்.56).

அரியவேலைப்பாடு பொருந்திய யவனருடைய சிறந்த அணிகளைப் பற்றிய குறிப்பும், போர்க் கருவிகளைப் பற்றிய குறிப்பும் சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன.

யவன தேசத்தில் இருந்து, நேர்த்தி வாய்ந்த பாவை விளக்குகளும் (நெடுநல்.101), அன்ன (ஓதிம) விளக்குகளும் (பெரும்பாண்.316) தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டமையும், அவற்றைச் சிறந்த நிலையில், தமிழகத்து மேட்டுக்குடி மக்கள் பெருமையோடு பயன்படுத்தி வந்தமையும் சங்கப்பாடல்களால் தெரிய வருகின்றன.

யவனர் தந்த வினைமண் நன்கலம்,
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்,
வளங்கெழு முசிறி (அகம்.149)

எனும் பாடற்பகுதி, அவர்கள் பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, மிளகினை (கறி) வாங்கிச் சென்ற வரலாற்றைச் சுட்டுகிறது. தமிழ்நாட்டில் வெள்ளியாலும், பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட ஏராளமான யவனருடைய காசுகள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை, இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. யவனர்கள் கொண்டு வந்த பேழைகளைப் பற்றிய குறிப்பும் தமிழ் இலக்கியத்துள் இடம் பெற்றுள்ளது.

யவனச் சேரி: வாணிகத்தின் பொருட்டு, தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த யவனர்கள், இந்நாட்டின் சிறப்புமிகு வாணிகத் தலங்களில் தங்கள் குடியிருப்புகளை (Cloonies) அமைத்துக் கொண்டு இருந்தனர். இத்தகைய யவனச் சேரி ஒன்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்ததை இளங்கோவுட்கள் 'பயனற அறியா யவனர் இருக்கையும்' (சிலப். 5.10) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்குக் கவர்ச்சிமிக்க வெளிநாட்டுச் சரக்குகள் வாணிகத்திற்காகக் குவிக்கப்பட்டு இருந்தனவாம். அத்தகைய யவனர் குடியிருப்புகள் தொண்டி, முசிறி முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் இருந்ததை, யவனர்களின் கடல் வாணிகப் பயணக் குறிப்பு ஏடுகள் தெரிவிக்கின்றன.

முசிறியில் இருந்த யவனச்சேரியைக் காவல்புரிவதற்கு, 1200 வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு யவனப் படைப் பிரிவுகள், அங்கு நிலையாக இருந்ததாகப் பியூயன்சியர் அட்டவணை அறிவிக்கிறது.

முசிறித் துறைமுகத்தை அடுத்து இருந்த யவனச்சேரியில், உரோமானியப் பேரரசன் அகசுதாசிற்கு ஒரு கோயில் நிறுவப்பட்டு இருந்ததாக யவனரின் பயணக்கையேடு ஒன்று தெரிவிக்கிறது.

யவனர் கண்ட தமிழகம்: சங்க காலத் தமிழகம், மேற்கே இன்றைய மங்களூர் முதல், கீழைக்கடற்கரையில் விசாகப்பட்டினம் வரையில் பரந்துபட்ட நிலப்பரப்பாக இருந்ததை யவனர்களுடைய பயணக்கையேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழ் நாட்டை, அந்த நூல்கள் தமிழரிசெ எனவும் தமிழரிசெ எனவும் சுட்டுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படும், சிறப்புமிகு பட்டணங்கள், பட்டினங்கள் பற்றிய பல புதிய செய்திகளையும், தமிழகத்தின் இயற்கை வளத்தையும்,

வாணிகச் செழிப்பையும், அரசர்களின் ஆட்சித் திறத்தையும் யவனரின் காலவழிச் செய்திக் கோவைகளும், பயணக் கையேடுகளும் சிறந்த முறையில் பதிவு செய்துள்ளன.

மூத்த பிளினி, இளைய பிளினி என்னும் இரு யவனச் சகோதரர்களின் இயற்கையின் வரலாறு எனும் நூல் கி.மு. - கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுகளின் கடல் வாணிக வரலாற்றைத் தெரிவிக்கிறது. இசுடிராபோவின் (Strabo) காலவழிச் செய்திக் கோவையும், தாலமியின் குறிப்பேடுகளும் கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகும். அந்த அறிஞர்கள், அலக்சாண்டிரியாவில் வாழ்ந்த எகிப்திய கிரேக்கர்களாக இருத்தல் கூடும். பெரிபுளசு எனப்படும் செங்கடற் பயணக் கையேடு, கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகும். இதன் ஆசிரியரைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இவையாவும், யவனர்களால் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்களாகும். இவற்றுள், தமிழகத்தினைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன.

அரிக்கமேட்டில் யவனர்கள்: தமிழ்நாட்டில், இந்நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சிகளால், புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள அரிக்கமேட்டில் நடைபெற்றது வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும், பெரிபுளசு எனும் யவன நூல், இந்தப் பட்டினத்தைப் பொதுக்கெ (பொதுகை) என்று சுட்டுகிறது. இங்கு அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட யவனச்சேரி கி.பி. 50 முதல் 200 வரையில் சிறப்புடன் விளங்கிய நகரமாகக் கருதப்படுகிறது.

இங்குச் செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட பண்டக சாலைகள், சாயமிடும் கிடங்குகள் ஆகியவற்றின் சிதைவுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கண்ணாடி, பளிங்கு, குதுபவழம் முதலியவற்றில் கடைந்து செய்யப்பட்ட மணிகளும், உருவப்படங்கள் மற்றும் செதுக்கப்பட்ட பதக்கங்களும், பொன்னாலான

மணிகளும் இங்குக் கிடைத்துள்ளன.

இங்குக் கிடைத்துள்ள மட்பாண்டங்களுள், உரோமானிய (இத்தாலி) நாட்டின் புகழ்மிக்க அரிச்சோ நகரத்துக் குயவர்கள் வளைந்த (அரிட்டைன் மட்பாண்டங்கள் சிறப்பானவையாகும். உரோமாபுரியிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட இரட்டைப் பிடிசுருடைய மதுச்சாடிகளின் (Amphorae) உடைந்த துண்டுகள் பல, அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொல்பொருள் சின்னங்கள், தமிழ் நாட்டோடு யவனர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்கமான வாணிகத் தொடர்பினை உறுதிப்படுத்தும் சிறப்புமிகு சான்றுகளாகும்.

யவனப் பண்பாட்டின் தாக்கம்: வாணிகத் தொடர்பு, கலைப்பண்பாட்டுத் தொடர்பிற்கு வழிவகுப்பதாகும். ஏறக்குறைய ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல், தமிழ் நாட்டு மக்கள், யவனரோடு நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது.

கிரேக்கச் சிந்தனையின் சிறப்புமிகு வாழ்க்கைத் தத்துவம் 'எதிலும் அளவாக இரு' (Nothing too much) என்பதாகும். இந்த எண்ணப்போக்கு, சங்க காலத்திய தமிழரிடம் முனைப்பாக இருந்தமைக்குக் கிரேக்கரின் தொடர்பு ஒரு காரணமாக இருந்திருத்தல் கூடும். பண்டைத் தமிழரிடம் எதையும் தாங்கும் இதயம் இயல்பாக அமைந்து இருந்தது. எளிமை, தூய்மை, துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் இயல்பு. நினைத்ததைச் செய்து முடிக்கும் வினைத்திட்டம் முதலிய பண்புகளும் மேம்பட்டு விளங்கின. இவை உரோமானிய நாட்டின் மக்களுடைய இனப் பண்புகளோடு பெரிதும் ஒத்தனவாக உள்ளன. சமயச்சார்பற்ற தமிழருடைய அறவேட்கை, யவனர்கள் போற்றி வளர்த்த அறவுணர்வோடு பெரிதும் ஒத்து இருப்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கதாகும்.

-க.த.தி.

யா

என்னும் ஒலி வாயை இளித்த நிலையில் எந்த உள் உறுப்புகளின் தொடர்பும் இல்லாமல் மேல் அண்ணத்தின் வழியாக வெறுங் காற்றுருவாகவே வெளிப்படும்பொழுது, சிறிது எடுத்து ஒலித்தால் தோன்றும்.

பொருள்: ஒரெழுத்து ஒரு மொழியாக யா எது என்ற பொருளைக் கொடுக்க வல்லது. யாது என்ற சொல்லை நோக்குக. மற்ற யகர உயிர் மெய்கள் போல் அல்லாமல் யா என்ற எழுத்துடன் தொடங்கும் பல சொற்கள் தமிழில் உள. அவை யாங்கு, யாடு, யாண்டு, யாது, யாப்பு, யாம், யாய், யார், யாவை, யாழ் யாறு, யான், யானை என்பன. இவற்றுள் சில ஆ என்ற எழுத்திலும் எ என்ற எழுத்திலும் தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். எனினும் இவை எல்லாம் பண்டைய வழக்குகளை ஒட்டியன என்பதை மறத்தலாகாது.

உருவம்: யகரக்குறியில் நடுவில் உள்ள நேர்கோட்டின் தலையிலிருந்து முதன் முதலில் வலப்புறமாக இழுக்கப்பட்ட கோடு ஆகரத்தை உணர்த்தியது. இது தென் மாவட்டங்களில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப்பட்ட குகைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. பின்னர் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் இந்த ஆகரக்குறி வலப்புறம் மேல் செல்லும் கோட்டின் தலைப்பக்கத்திலிருந்து இழுக்கப்பட்டது. பல்லவ மகேந்திரவர்மனின் (7ஆம் நூற்றாண்டு) வல்லம் தமிழ்க் கல்வெட்டில் இவ்வடிவம் காணப்படும். இது 8 ஆம் நூற்றாண்டில் திருவல்லம் நந்திவர்மனின் கல்வெட்டில் முழக்கோடாகவே தோன்றுகின்றது. ஆகரக்குறி கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் சோழன் இராசேந்திரன் கல்வெட்டுகளில் பிரித்தெழுதப்பட்டது.

வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியில் ஆகரக்குறி என்றுமே ஒன்றுபோல கி.பி. 5,6-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு நீண்ட கோடாக வலப்புறம் இழுக்கப்பட்டது. இதுவே அது மறையும் வரை நிலைத்து நின்றது.

-கே.ஜி.கே

யாகங்கள்: எண்ணங்கள் கைகூடுவதன் பொருட்டுத் தேவதைகளைத் திருப்பதியடையச் செய்வது யாகம். அது தீ வளர்த்து, அதில் நெய்யினை இடுவதன் மூலமாக அதனை ஓம்மி, அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு விருப்பமான பொருட்களைக் கொடுத்துச் செய்வது ஆகும். அது யக்ளம், முதலிய பெயர்களால், வேதங்களிலும், இதிகாச புராணங்களிலும்

குறிப்பிடப்படுகிறது. யாகங்களை அக்னி காரியங்கள் என்றும் குறிப்பிடுவர். தீ வளர்க்காமல் நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய சிலவற்றுக்கும் யாகம் என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. அவை நாள்தோறும் செய்யப்பட வேண்டியவை என்றும் சிறப்பாகச் சில எண்ணங்களை கைகூடுவதற்காகச் செய்யப்பட வேண்டியவை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. தேவவேள்வி, பித்ரு வேள்வி,

பூதவேள்வி, மானுட வேள்வி, பிரம்ம வேள்வி என்ற ஐந்தும் நித்திய வேள்விகள். தேவவேள்வி என்பது சூரியன் அக்கினி போன்ற தேவதைகளைத் துதிப்பது. பித்ரு வேள்வி என்பது பித்ருக்களையும், முன்னோர்களையும் எள்ளையும் தண்ணீரையும் கலந்து பூசிப்பது. இதைத் தர்ப்பணம் என்பர். விலங்குகளுக்குப் பலியிடுதல் (உணவு அளித்தல்) பூத வேள்வியாகும். வேதம் ஒதுதல் பிரம்மயக்ஞமாகும். விருந்தினர்களைப் (அதிதி) பூசிப்பது மானுட வேள்வியாகும். இந்த ஐந்து வேள்விகளும் நாள்தோறும் செய்ய வேண்டியவை.

மேற்கூறிய வேள்விகள் ஐந்தும் வீட்டில் செய்யக்கூடியவை. வீட்டில் தீ வளர்த்துச் செய்யக்கூடிய யக்ஞம் பொதுவாக ஓமம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி வீட்டில் ஓமத்தின் பொருட்டு வளர்க்கப்படும் தீயை (அக்கினியை) கிருகாக்கினி என்று குறிப்பிடுவர். இதை ஓளபாசனாக்கினி என்றும் சொல்வர். கிருகாக்கினி அல்லது ஓளபாசனாக்கினியில் செய்யப்படும் அக்கினிச் செயல்கள் பற்றிக் கூறும் நூல் கிருகிய சூத்திரம் எனப்படும்.

சிறப்பான பலனைக் கருதியும், நாட்டின் நலனைக் கருதியும் பொதுவான இடங்களில் புரோகிதர்களைக் கொண்டு செய்யப்படுவது யாகம். யாகங்கள் பலவகைப்படும். அவை யாவும் வேதங்களில் கர்மகாண்டம் என்று சொல்லப்படும் பூர்வமீமாக்ஷா சாத்திரத்தில் கூறப்படுகின்றன. மேலும், பலவகைப்பட்ட யாகங்களில் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை செய்ய வேண்டியவை பற்றியும் மந்திரங்களைக் கூற வேண்டியமுறை பற்றியும், எச்செயல்கள் அங்கம், எச்செயல்கள் அங்கி என்பவை பற்றியும் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டச் சூத்திர வடிவமாகச் சிறுசிறு வாக்கியங்கள் கொண்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அவை சிரௌத சூத்திரங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. யாகத்தில் வளர்க்கும் அக்கினியை ஆதான அக்கினி என்பர். அந்த அக்கினி அரணி கடைந்து எடுக்கப்படும் அக்கினியாகும்.

யாகத்தைச் செய்வதற்காக நியமங்களுடன் இருப்பவர் எசுமான் என்றும் யாகபுரோகிதா இருத்துவிக்கு என்றும் கூறப்படுவர். எசுமான் புரோகிதர்களைக் கொண்டு யாகத்தைச் செய்கிறார். முக்கியமான புரோகிதர்கள் நால்வர். அவர்கள் ஓதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா

என்பவர்கள். ஓதா இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்தவராகவும், அத்வர்யு யசர்வேதத்தைச் சார்ந்தவராகவும், உத்காதா சாமவேதத்தைச் சேர்ந்தவராகவும், பிரம்மா அதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்தவராகவும், பொதுவாக இருப்பர். ஓதா, என்ற புரோகிதர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தருமங்களை இருக்குவேதப் பிரமாணங்களும், அத்வர்யுவின் தர்மங்களை யசர் வேத பிரமாணங்களும், உத்காதாவின் தருமங்களை சாமவேத பிரமாணங்களும், பிரம்மாவின் தருமங்களை அதர்வண வேத பிரமாணங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. யாகத்தில் பிரம்மா என்பவர் பிற புரோகிதர்களின் செயல்களைப் பார்த்துக் கொண்டு தவறுகள் இருந்தால் திருத்தி மேற்பார்வையிடுபவர். ஆகவே பிரம்மா என்பவர் பொதுவாக எல்லா வேதங்களின் பிரமாணங்களையும் நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிரமாணங்களும் புரோகிதர்களின் தர்மங்களைப் பற்றிக் கூறுவதனால், பிரமாணங்களை யாகிய சாத்திரங்கள் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

யாகங்களின் விதிமுறைகளைச் சூத்திர வடிவத்தில் குறிக்கும் சிரௌத சூத்திரங்கள் ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் தனித்தனியாகப் பல முனிவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன. புரோகிதர்கள் அந்த அந்தச் சிரௌத சூத்திரங்களை நன்கு அறிந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

யாகங்கள் செய்வதற்காக அமைக்கப்படும் குண்டங்கள், மேடைகள் பல வகைப்படும். அவற்றின் அமைப்புகள் அளவுகளைப் பற்றிக் கூறும் நூலைச் சிலப சூத்திரம் என்று குறிப்பர். யாகங்களில் பலியிடுவதன் பொருட்டுக் கொண்டுவரப்படும் பொருளுக்குப் பசு என்று பெயர். இது பெரும்பாலும் ஓர் ஈடாக இருக்கும். மேலும் பலியிடப்போகும் அந்தப் பசு மந்திரங்களினால் புனிதமாக்கப்பட்டு, நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு தூணில் கட்டப்படும். இந்தத் தூணிற்ரு யூபத்தம்பம் என்பது பெயர். யாகங்கள் முடிந்த பிறகும் யூபத்தம்பங்கள் அவ்விடங்களிலேயே இருக்கும். அவை யாகங்கள் செய்த இடங்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு அடையாளமாகக் கருதப்படும். இந்த யூபத்தம்பம் பொதுவாக மூங்கில் அல்லது 'காதிர' மரத்தினால் செய்யப்படும். யாகத்தீயில் நெய்யை விடுவதற்கு ஒருசிறு மரக்கரண்டி உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. இக்கரண்டியைச் சுருச்சு என்பர். இது 'பலாச' அல்லது 'காதிர' மரத்தினால்

செய்யப்பட்டிருக்கும். யாகங்களிலும், ஓமங்களிலும், ஒவ்வொரு தடவையும் ஒரு பொருளைத் தீயில் போடுவதை ஒரு 'கிரதி' என்பர். போடப்படும் பொருள் பொதுவாக 'அவிசு' என்று சொல்லப்படும்.

யாகத்தின் முடிவில் செய்யப்படுவது 'பூர்ணாகுதி' எனப்படும். இதில் எல்லாப் பொருட்களும் சேர்த்துக் குவியலாகப் போடப்படும். 'பூர்ணாகுதி' பொதுவாக யாகம் முடிவடைந்ததைக் குறிக்கும்.

பலவிதமான யாகங்களும், ஓமங்களும் கூறப்படுகின்றன. பகவத கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தில் பலவிதமான வேள்விகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் முக்கிய நோக்கங்களையும் கூறுகின்றனர்.

வேதங்களில் பலவிதமான யாகங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அசுவமேதயாகம், புத்திரகாமேட்டியாகம், சத்திரயாகம் போன்றவை இதிகாச புராண காலங்களில் மிகவும் புகழ் பெற்ற யாகங்கள். அசுவமேத யாகம் என்பது சத்திரியர்களின் வீரத்திற்கு அறை கூவல்விடும் யாகம். அது எல்லா அரசர்களையும் வென்று, மிகவும் வலிமையாக உள்ள அரசர்கள் தங்களுடைய சிறப்பைத் தெரிவிப்பதன் பொருட்டுச் செய்யப்படும் யாகம். ஒரு சத்திரியன் 100 அசுவமேதயாகம் செய்தால் இந்திரனின் பதவியை அடையத் தகுதியுள்ளவன் என்று சொல்லப்படுகிறது. புராணங்களில் நகுடன் போன்ற பலர் அப்படிப்பட்ட தகுதியை அடைந்தனர் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

புத்திரகாமேட்டியாகம் என்பது சந்ததியற்ற அரசன் சந்ததிக்காகச் செய்யும் யாகம். இராமாயணத்தில் தசரதன் செய்த புத்திரகாமேட்டியாகமும், உத்தரகாண்டத்தில் இராமன் செய்த அசுவமேதயாகமும் மிகவும் புகழ்பெற்றவை. சத்திரயாகம் என்பது மிகப் பெரிய யாகம். அது 12 ஆண்டுக்காலம் நடைபெறக் கூடியது. மகாபாரதத்தில் சௌனகன் என்ற அரசன் நைமிசம் என்ற காட்டில் சத்திரயாகம் செய்தான் என்பது சொல்லப்படுகின்றது.

விசுவசித்து என்ற யாகத்தில் ஒரு சத்திரியன் எல்லா நாடுகளையும் வென்று பின்னர் தன் சொத்துகள் யாவற்றையும் தகுதியுள்ளவர்க்குத் தானம் செய்வான். இரகு என்ற சூரிய குல அரசன் விசுவசித்து யாகம்

செய்தான் என்று காளிதாசன் இரகுவம்சத்தில் கூறுகின்றார்.

இக்காலத்தில் செய்யப்பட்டு வரும் யாகம் சோமயாகம் ஆகும். மேற்கூறிய சில சிறந்த யாகங்களைத் தவிர வேறு பல யாகங்களும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவை அக்கினிடோமம், அந்தியாக்கிடோமம், உக்தீயம், சோடசீ, வாசபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோரியாமம், அக்கினியாதேயம், அக்னிகோத்ரம், சாதர்மாசியம், நிரூடகபந்தம், ஆக்கிரயணம், பெளன்டரீகம் முதலியன. -எஸ்.ஜெ.

யாகியா கான்: இவர் பாகிசுத்தானின் முன்னாளைய அதிபர். ஆகா முகம்மது யாகியா கான் (Agha Mohammad Yahya Khan) பெசாவரை (Peshawar) அடுத்துள்ள ஒரு சிற்றூரில் 1917 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். காலப்போக்கில் போர்ப் பயிற்சியில் விருப்பமுடன் ஈடுபட்டார். இவர் குடும்பம், கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் தில்லி நகரைத் தாக்கி குறையாடிய நாதிர் சாவின் (Nadir Shah) கால்வழி வந்த போர் வீரக் குடும்பமாகும். பஞ்சாபு பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற யாகியா கான் தேராடுனில் (Dehradun) உள்ள இந்திய இராணுவக் கழகத்தில், முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றார், இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் இத்தாலியிலும் மையக் கிழக்குப் பகுதியிலும் ஆங்கிலேய அரசின் சார்பில் போர் புரிந்தார். பாகிசுத்தான் என்னும் தனி நாடு 1947 இல் தோன்றிய பிறகு பாகிசுத்தானியப் பணியாளர் கல்லூரி ஒன்றை இவர் அமைத்தார். காசுமீர் உரிமை காரணமாக இந்தியாவுடன் போரில் ஈடுபட்டபின் இவருக்குப் படைப் பகுதித் தளபதி (Brigadier-general) என்ற உயர்பதவி கிடைத்தது. அப்போது இவருக்கு வயது 34 அக்காலத்தில் மிக இளமையான படைப் பகுதித்தளபதி இவரேயாவர். பின்னர் 1957 ஆம் ஆண்டு இவர், தம் 40 வது வயதில் படைத்தளபதியாகவும், 1966 ஆம் ஆண்டில் தலைமைத் தளபதியாகவும் அமர்த்தப் பெற்றார். நாட்டில் அக் காலத்தில் நடைபெற்று வந்த சாலைக் கலகங்களை, அடக்க, அதிபர் அய்யூப்கான், இவரை நியமித்ததுடன், பாகிசுத்தானிய அரசின் வலிமையையும் ஒற்றுமையையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று யாகியாகானைக் கேட்டுக்கொண்டார். அந்நாட்டில் இராணுவச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டவுடன், அத்துறையின் இயக்குநராக யாகியா நியமனம் பெற்றார்.

அப்பணியை இவர் மேற்கொண்டு, பொறுப்பை ஏற்குந் தறுவாயில், ஒழுங்கீனத்தை ஒரு பொழுதும் நான் பொறுக்க மாட்டேன் என்று அறிவித்தார். அதிபர் அயூப்கான், 1969 இல் பதவி துறந்தவுடன், யாகியாகான் அதிபரானார். அவ்வமயம் பாகிசுத்தான் மைய அரசுக்கும், கிழக்குப் பாகிசுத்தானின் அவாமி (Awami) கட்சியினருக்குமிடையே ஒரு போராட்டம் நடைபெற்று வந்தது. அவாமி கட்சித் தலைவர் செயிக்கு முசிபுர் இரகூமான் (Sheik Mujibur Rahman) கிழக்குப் பாகிசுத்தானின் சுதந்திரத்தை நாடினார். இதனால் வெகுண்ட யாகியாகான் அவாமி கட்சியை அழிக்க முற்பட்டார். இதனால் ஏற்பட்ட இந்திய பாகிசுத்தானியப் போரின் விளைவாக, சுதந்திர பாங்களாதேசம் தோன்றி அப்பகுதியில் நிலவிய பாகிசுத்தானின் ஆதிக்கம் முடிவுற்றது. இத்தோல்வி, யாகியாகனை 1970இல் பதவியினின்றும் தாமே விலகிக் கொள்ளச் செய்தது. பின்பு அதிபராக அமர்ந்த (Bhutto) புட்டோ என்பார், யாகியாவின் வீட்டைச் சுற்றிப் பாதுகாவல் அமைத்தார். அந்நிலையில் யாகியாவிற்கு நரம்பு நோய் ஏற்பட்டுப் பிறகு 1974 இல் விடுதலை கிடைத்தது. அதன்பின் இவர் தீவிர அரசியலில் ஈடுபடாமல் ஒதுங்கியிருந்தார். இராவல்பிண்டி என்னுமிடத்தில் 1980 ஆம் ஆண்டு இவர் காலமானார்.

-தெ.பா.

யாங்செள இது சீனாவில் கியாங்கு (Kiangsu) மாநிலத்தின் மேற்கு மையப் பகுதியில் உள்ள ஒரு தொழில் நகரம்; வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதையொட்டி நீள்பெரும் கால்வாய் ஒன்று அமைந்துள்ளது யாங்செள (Yang-chou) வேளாண்மைப் பொருட்கள் விற்பனை செய்யப்படும் ஒரு வாணிக மையமாக விளங்குகிறது. உர வகைகள் உற்பத்தித் தொழிலும் இயந்திரக், கருவிகள் உற்பத்தியும் மிகுதியாக இங்கு நடைபெறுகின்றன. இந்நகரின் தெற்குப் பகுதியில் யாங்டசு ஆறு ஓடுவதால் இப்பகுதி செழிப்பாக உள்ளது. அரிசி, பருத்தி, கோதுமை, அவரை, சோளவகைப் பயிர் முதலியன இங்கு மிகுதியாக விளைகின்றன. உப்பு தயாரிக்கப்படுகிறது. உள்நாட்டு நாவாய்ப் போக்குவரத்துக்கு நகரின் அண்மையில் உள்ள நிள் பெருங் கால்வாய் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வரலாறு: யாங்செள, சுவர்களால் சூழப்பட்ட ஒரு பண்டைக்கால நகரமாகும். சீனாவில் குயி (Sui) குலம்,

கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது, நாட்டின் 3 தலைநகரங்களில் இதுவும் ஒன்றாயிருந்தது. பிறகு தாங்கு (Tang) குல ஆட்சியின் கீழ் (கி.பி. 618 - 907) இது ஒரு சிறந்த பண்பாட்டு மையமாக விளங்கலாயிற்று. பிறகு, கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் நெசுதோரியசு பிரிவுக் கிறித்தவ மதம் (Nestorian Christianity) இங்குப் பரவியது. மார்க்கோ போலோ (Marco Polo) என்னும் இத்தாலியப் பயணி கி.பி. 1282 முதல் 1285 வரை, யாங்செள நகரின் சிறப்பு ஆளுநராக இருந்தார். அக்காலத்தில் இந்நகரின் பெயர் யாங்கியு என்று மார்கோ போலோவால் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. பிறகு, கி.பி. 1912 முதல் 1949 வரை இந்நகரம் சியாங்து (Chiangtu) என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தது. யாங்செள என்னும் பெயர், 1949 முதல் இதற்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது இது நகர சபையுடன் கூடிய ஒரு முக்கிய நகரமாகும். இங்கே வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த கட்டடங்களையும், முற்கால அரண்மனைகளையும் காணலாம். மக்களுக்குக் கதைகள் கூறி மகிழ்விக்கும் சொற்பெருக்காளர்கள், இன்றும் இந்நகரத்தில் உள்ளனர். இந்நகர மக்கள் தொகை 2,80,000 (1980).

-தெ.பா.

யாங்டசு, சீனாவில் உள்ள இந்த ஆறு (யாங்டசு - Yang tze) ஆசியாக் கண்டத்திலேயே மிக நீளமான ஒன்றாகும். இதன் நீளம் 5550 கி.மீ. இதன் முழுப்பெயர் யாங்டசு கியாங்கு (Yangtze Kiang) என்பதாகும். வாணிகத்திற்கு இவ்வாறு மிகவும் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. மேற்குச் சீனாவில் சிங்காய் (Tsinghai) மாநிலத்தின் தென்மேற்கில் திபெத்திய உயர் நிலப்பகுதியில் தோன்றும் யாங்டசு, மைய சீனப் பகுதியின் கிழக்கில் ஓடி, சாங்கை (Shanghai) என்னுமிடத்தில் கிழக்குச் சீனக் கடலில் கலக்கிறது. இந்த ஆறும் இதன் துணை ஆறுகளும் 19,42,500 ச.கி.மீட்டருக்கு மேல் உள்ள பகுதியின் நீர்ப்பாதைகளுக்கு வடிகால்களாக உள்ளன. உலகின், மிக அதிகமான மக்கள் தொகையைக் கொண்டுள்ள பகுதிகளின் வழியாக யாங்டசு ஓடுகிறது. நீண்டகாலமாகவே இந்த ஆறு, கிழக்கு-மேற்குப் பகுதிகளின் வாணிகத் தொடர்புக்கும் போக்குவரத்துக்கும் உதவி வந்திருக்கிறது. இந்நதி 2575 கி.மீ. நீளத்திற்குப் பெருங்காடுகள் வழியாகவும் 610 முதல் 1220 மீட்டர்

ஆழமுள்ள மலைச்சந்துகள் வழியாகவும் ஓடுகிறது. செக்குவான் (Szechwan) மாநில எல்லைப் பகுதியில் யா-லூங்கு (Ya-lung) ஆறு யாங்டசுடன் சேர்கிறது. பிறகு யாங்டசு தென்கிழக்காகத் திரும்பிச் செகுவான் (Szechwan) பள்ளத்தாக்கை நோக்கிச் செல்கிறது. இப்பளத்தாக்கைக் கடந்தபின் இதனுடன் ஊ (Wu) ஆறு கலக்கிறது. பிறகு மலைச்சரிவுச் சந்துகளில் இது ஓடுவதால், நாவாய்ச்செலவிற்கு இது அங்குப் பயனுள்ளதாக இல்லை. இப்பகுதிகளில் இந்த ஆற்றின் பக்கங்களில் பல குன்றுக் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. சிற்சில காலங்களில் இந்த ஆற்றில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. இதில் 1931, 1954 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கு மிகுந்த சேதத்தை விளைவித்தது. இதன் மையப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியின் விவசாய வளர்ச்சிக்கு, குறிப்பாக அரிசி உற்பத்திக்கு இந்த நதி முக்கிய காரணமாகும். இதனால், மேலும் பயன்களைப் பெற, 1959 இல் பல நதித்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டன.

யாங்டசு

யாங்டசு என்ற பெயர், ஏறத்தாழ கி.மு. 1000 ஆம் ஆண்டில் விளங்கிய சீன அரசு யாங் (Yang) என்பதிலிருந்து தோன்றியதாகும். அந்த அரசு, இப்போதைய யாங்டசின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந்திருந்தது.

-தெ.பா.

யாசகர்ணர்: இவர் இந்தியாவில், மத்திய பிரதேசத்தில் சபல்பூர் (Jabalpur) நகரைச் சுற்றிய பகுதியில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த காலசூரி (Kalachuries) குலத்தில் உதித்த மன்னர். யாசகர்ணனின் (Yasahkarna) தந்தை பெயர் கர்ணன். தாயின் பெயர் ஆவல்ல தேவி (Avavalla Devi). கர்ண மன்னர், பல போர்கள் மூலம் தமது காலசூரி அரசைச் சிறப்புறச் செய்திருந்தார். திரிபுரியைத் (Tripuri) தலைநகராகக் கொண்டிருந்த காலசூரிப் பேரரசின் தலைவராக யாசகர்ணர் கி.பி. 1073 ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டிக்கொண்டார். (திரிபுரி இப்பொழுது தேவார் (Tewar) என்ற பெயருடன் சபல்பூருக்கு ஏறத்தாழ 10 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. யாசகர்ணனின் தந்தை அவராட்சிக் காலத்தில் பல நாடுகளைத் தாக்கியதால், தாக்கப்பட்ட நாடுகளின் மன்னர்கள், யாசகர்ணனின் அரசை அடிக்கடி தாக்கி வந்தனர். அத்தாக்குதல்களைச் சந்தித்து தம் நாட்டை இவர் காப்பாற்றிக் கொண்டார். மேலும், வடபூகார் பகுதியிலிருந்த சம்பாரண்ய (Champaranya) நாட்டின் மீதும் ஆந்திர நாட்டின் மீதும், யாசகர்ணர் வலுத்தாக்குதல்களை நிகழ்த்தினார். எனினும் அடிக்கடி இவர் நாடு பிறரால் தாக்கப்பட்டு வந்ததால், காலசூரிய அரசு வீழ்ச்சியுறத் தலைப்பட்டது. குறுநிலத் தலைவர்கள் பேரரசனுக்குக் கட்டுப்படாமல் சுதந்திரமாக இருக்கத் தலைப்பட்டனர். கங்கைச் சமவெளியில் காகடவாலர் (Gahadavalas) என்னும் மரபினரின் எழுச்சி, திரிபுரி கால சூரி அரசுக்குப் பெரும் இடையூறாயிற்று. யாசகர்ணர் கி.பி. 1125 இல் இறந்த பிறகு, அவ்வரசு, சிறிது சிறிதாக வலுவிழக்கவே, கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தில்லி சுல்தான்களால் வெல்லப்பட்டது.

திரிபுரி காலசூரி மன்னர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றினின்று அக்குலத்தில் மிகப் புகழ் வாய்ந்த மூன்று மன்னர்களில் யாசகர்ணரும் ஒருவராவர் என்பதும், அக்குலத்து மன்னர் யாவரும் அசுவபதி (குதிரைகளின் தலைவர்) கசபதி (யானைகளின் தலைவர்) நரபதி (மக்களின் தலைவர்), இராசத்திரயாதிபதி (மூன்று பாடிநிலைகளிலுள்ள மன்னர்களுக்குத் தலைவர்) என்னும் பட்டங்களைத் தம் பெயர்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர் என்பதும் விளங்குகின்றன.

-தெ.பா.

யாஞ்ஞவல்கியர்: பண்டைய இந்திய வரலாற்றில் இரண்டு யாஞ்ஞவல்கியர்கள் (Yajnavalkya) சிறப்புற்றிருந்தனர். முதலாமவர், வேத காலத்தின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் மற்றவர், கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார். உபநிடத காலத்தில் (கி.மு. 100 - கி.மு. 600) வாழ்ந்த முதலாம் யாஞ்ஞவல்கியர் சிறந்ததோர் உபநிடத அறிஞராவார். இவர் வேத காலத்தின் பிற்பகுதியில் மிகச்சிறந்து விளங்கிய தத்துவ அறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர் என்று புகழப்படுகிறார். இவரைப்பற்றிய சில செய்திகளும் இவர் அறவுரைகளும் பிகதாரணிய உபநிடதத்தில் காணப்படுகின்றன. விதேக நாட்டு மன்னர் சனகர், இவரை ஆதரித்தார். அம்மன்னர் அனைத்துத் திசைகளிலிருந்தும் புலவர்களைத் தம் அவைக்கு வரவழைத்து, அவர்களுள் மிகவும் சிறந்தவர் யாவர் என்று அறிய முயன்றார். அந்த அவையில் நடந்த வாக்குவாதங்களில், யாஞ்ஞவல்கியரை எவராலும் தோற்கடிக்க இயலவில்லை. இவருக்குப் பெரும் பரிசுகள் சிடைத்தன. இவர் இரண்டு மனைவியருடன் சிலகாலம் இல்லறத்திலிருந்துவிட்டுப் பின்னர் துறவறம் பூண்டார். இவர் இளைய மனைவியான மைத்திரேயியும் ஒரு சிறந்த தத்துவ ஞானி. யாஞ்ஞவல்கியர் அறவுரைகளின் சாரம்:- பிரம்மம் ஒன்றே மெய், அது வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. தோன்றி மறையும் உலகம் உண்மையன்று. பிரமமும் ஆன்மாவும் ஒன்றே.

உலகில் அனைத்துப் பொருட்களும் ஆன்மாவைக் கருதியே நேகிக்கப்படுகின்றன. பார்வைக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருளைப் பார்க்க முடியாது, கேள்விக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருளைக் கேட்க முடியாது, சிந்திப்பதற்கு ஆதாரமானப் பொருளைச் சிந்திக்க முடியாது. அறிவை அறிவதற்கு ஆதாரமாக உள்ள பொருளை அறிவால் அறிய முடியாது.

ஆன்மாதான் இன்பத்திற்கு இருப்பிடம் என்றும் உள்ளதாய், தன் ஒளி உடையதாய், இன்பமே உருவாய் விளங்குகிற ஆன்மாவைக் குறிப்பிட்டுக் கூற இயலாது இதுவன்று, இதுவன்று என்று விலக்கல் வாயிலாகத் தான் அதனை அறியலாம். யாவும் அழிவுற்ற பிறகும் எஞ்சி நிற்பது ஆன்மாகான்.

கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த யாஞ்ஞவல்கியர், வேத சுமிரிதிகள் எழுதிப் புகழ்

பெற்றார். வேதக்கருத்துகளுக்கு விளக்கம் அளித்த யாஞ்ஞவல்கிய சுமிரிதிகள் (Smriti) அக்காலத்திய பிராமண சமய இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

-தெ.பா.

யாட்டுபாரி: இது ஐரோப்பாவில் சுவீடன் நாட்டின் தென்மேற்கில் உள்ள துறைமுகப்பட்டினம். யாட்டுபாரி (Goteborg) நகரம், யாட்டா (Gota) ஆற்றின் கழிமுகத்தில், யாட்டுபாரி பூகூசு (Goteborg - Bohus) மாநிலத்தின் தலைநகராக விளங்குகிறது. இது சுவீடனின் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த கடல் துறைமுகமாகவும் பெரும் வாணிக, தொழில் நகரமாகவும் உள்ளது. இங்கு உற்பத்தியாகும் பொருள்களில் சிறப்பாக, இரும்பு, எஃகுப் பொருட்கள், சுழலும் அச்சு உருளை அமைப்புகள் (Ball-bearings), தானியங்கி இயந்திர சாதனங்கள், துணிவகைகள், பக்குவப்படுத்தப்பட்ட உணவுவகைகள், தூய்மையாக்கப்பட்ட பாறை எண்ணை, பீங்கான் பொருட்கள், மரச்சாமான்கள் நெருப்புப் பெட்டி முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன. இந்நகரில் பெரும் கப்பல் கட்டும் தொழிற்கூடங்களும் மீன்பிடிப்பதற்கு ஏற்ற இடங்களும் உள்ளன. சுவீடனின் இரண்டாம் பெரிய நகரமான யாட்டுபாரியின் மக்கள் தொகை 425,495 (1985). யாட்டுபாரி - பூகூசு மாநிலத்தின் பரப்பு 5151 ச.கி.மீ, மக்கள் தொகை 715, 728 (1985).

யாட்டுபாரி

சுவீடனின் மன்னர், 9-ஆம் சார்லசு, கி.பி. 1604 ஆம் ஆண்டில் யாட்டுபாரி நகரைத் தோற்றுவித்தார்.

கால்மார் (Kalmar) போரில் தேனியர் (Danes) இந்நகரை அழித்தனர். பின்னர், கி.பி. 1619 இல் கசுதாவசு (Gustavus II) குலத்தின், இரண்டாம் கசுதாவசு மீண்டும் இந்நகரைப் புதுப்பித்து அமைத்தார்.

-தெ.பா.

யாதவர்: (தேவகிரி): தென்னிந்தியாவில் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை ஆட்சி செய்தப் பல குலங்களில் யாதவகுலமும் ஒன்றாகும். யாதவர்கள் மகாராட்டிரத்திலுள்ள நாசிக்கு முதல் தேவகிரி (இன்றைய தெளலதாபாத்து) வரை உள்ளப் பகுதியில் தமது அரசை நிறுவியிருந்தனர். இவர்கள் தேவகிரியைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்ததால், தேவகிரி யாதவர் எனப் பெயர் பெற்றனர். பாகவதப் புராணத்தில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளக் கண்ணபெருமானின் வழியில் வந்தவர்கள் என்று இவர்கள் தம்மைக் கூறிக் கொண்டு, அக்கண்ணன் தோன்றிய யாதவ குலத்தின் பெயரையே தமது குலத்திற்கும் அமைத்தனர். நாசிக்கு முதல் தேவகிரி வரை உள்ள பகுதி சேணுவ நாடு (Senua Country) எனப் பெயர்ப் பெற்றிருந்ததால் யாதவர்களை, சேணுவர் என்றும் குறிப்பிடுவர். கல்யாணிச் சாளுக்கிய மன்னர் நான்காம் சோமேசுவரரின் கீழ், சிற்றரசராக இருந்த பில்லமன் என்னும் யாதவத் தலைவர் சாளுக்கியரின் வலிமைக் குன்றியிருந்ததைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, கி.பி. 1187 இல் தேவகிரியில் தம் தனி அரசை நிறுவினார். இவ்வாறு ஏற்பட்ட யாதவ குல அரசு, கி.பி. 1312 வரை நிலைத்திருந்தது. பில்லமனுக்குப் பின்னர், அவர் மகன், செய்துகி (Jaitugi) (கி.பி. 1191-1210), சிங்கணன் (கி.பி. 1210-1247), கிருட்டிணர் (கி.பி. 1247--1260), மகாதேவர் (கி.பி. 1260-1271), இராமச்சந்திரர் (1271-1309), சங்கரன் (1309-1312) ஆகிய யாதவ குல மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர்.

தேவகிரி நாட்டில் யாதவ அரசர்களின் கீழ், வேத இலக்கியமும் தருக்க நூலும் ஆதரவு பெற்றன. கல்வி, இசை, சோதிடம், வானவியல் முதலியன வளர்ச்சியடைய மன்னர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. சில மன்னர்கள் யாகங்கள் நடத்தினர். சங்கதேவர் என்னும் வானவியல் வல்லுநரும், சங்கீத இரத்தினாகரம் என்னும் இசை நூலை இயற்றிய சாரங்கதரர் என்பவரும், சிங்கண மன்னரின் அவைக்களப் புலவர்களாவர். கிருட்டிண மன்னரின் அமைச்சர்

சல்கணன் (Jalhana), குக்தி முக்தாவளி என்னும் நூலைத் தொகுத்தார், அதே காலத்திய அமலானந்தர் என்ற புலவர் வேதாந்த கல்பதரு என்னும் உரை நூலை இயற்றினார்.

யாதவ மன்னர்கள், ஓய்சளருடனும், காகதீயருடனும் மாளவ அரசுடனும் போரிட்டு வெற்றிகள் கொண்டதால் இவர்கள் அரசு விரிவடைந்தது. கிருட்டிணர் ஆற்றிலிருந்து மைசூர் எல்லைவரை யாதவ அரசு விரிவடைந்தது. அண்டை அரசுகளுடன் அடிக்கடி போர்கள் நடத்தி வந்த காரணத்தால் அலாவுதீன் கில்சி (Khilji) தேவகிரியின் மீது கி.பி. 1294 இல் படையெடுத்த போது, தேவகிரியை அடுத்திருந்த அண்டைய இந்து அரசு எதுவும் தேவகிரிக்கு உதவவில்லை. கில்சி, யாதவ மன்னர் இராமச்சந்திரனைத் தோற்கடித்து விட்டு, மிக்க பொருள்களையும், பொன்னையும் மணிகளையும், பட்டுத் துணிகளையும், பெற்றுக் கொண்டு, தம் நாட்டுக்குத் திரும்பினார். இராமச்சந்திரன், கில்சி சுல்தானியத்துக்குத் திறை செலுத்த உடன்பட்டார். ஆனால் வாக்குறுதிப்படி திறை செலுத்தத் தவறிய இராமச்சந்திரனை மறுபடியும் தாக்க, கி.பி. 1307 இல் அலாவுதீன் கில்சி, மாலிக்காபூர் என்னும் படைத் தலைவரை அனுப்பினார். மறுபடியும் தோல்வியுற்ற இராமச்சந்திரன், திறையைத் தவறாமல் செலுத்தவும், தேவகிரி அரசை, தில்லி சுல்தானியத்துக்கு அடங்கிய ஒரு சிற்றரசாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் கில்சி அரசுடன் உடன்பாடு செய்து கொண்டார். இராமச்சந்திரனின் மரணத்திற்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த அவர் மகன் சங்கரன் (கி.பி. 1309 - 1312) திறை செலுத்த மறுத்ததால், மீண்டும் மாலிக்காபூர், 1312 இல் தேவகிரியைத் தாக்கிப் போர்புரிந்தார். போரில் சங்கரன் கொலையுண்டார். முடிவில், கி.பி. 1318 ஆம் ஆண்டில் தேவகிரி அரசு, தில்லி சுல்தானியத்தின் ஒரு பகுதியாகியது. யாதவ குல மன்னர்கள் வெளியிட்ட காசுகளில் கருடன் உருவம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

-தெ.பா.

யாப்பருங்கலக்காரிகை: இது ஒரு யாப்பிலக்கண நூல். காரிகை என்பதற்குப் பெண், கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் பொருள்களுண்டு. இந்நூல் மகடீஉ முன்னிலை அமையக் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களால் இயற்றப்பெற்றதால் இப்பெயர் பெற்றது யாப்பருங்கலம் என்னும் நூலுக்குக் காலத்தால் பிற்பட்டது

இந்நூல். யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய் அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையால் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் பெயர்த்து என்று இதன் பெயர்க்காரணம் உரையுள் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் அமிதசாகரர். ஆரியமென்னும் பாரிரும் பௌவத்தைக் காரிகையாக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிதசாகரர் என்று அவர் கூறப்படுகின்றார். அவரை அமிரசாகரர், அமுதசாகரர், அமிர்தசாகரர் எனப் பலவாறாக வழங்குவர். அவருடையக் காலம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். அவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர். சமண சங்கங்களுள் ஒன்றாகிய நந்திக் கணத்தின் ஒரு கூறாகிய அருங்கலாள்வயம் என்னும் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர். அவர் எந்நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியவில்லை. அவர் தம்முடைய நூலைத் தொண்டை நாட்டிலுள்ள குளத்தூரில் அரங்கேற்றினார்.

இந்நூலின் உரையாசிரியர் குணசாகரர். அவரும் சமணசமயத்தைச் சார்ந்தவர். அவர்தம் உரை, இலக்கண உரைநெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் இலக்கண இலக்கியப் புலமை மிகுந்தவர். எடுத்துக்காட்டு அல்லாத இடங்கட்கு இலக்கணம் அமைய அவரே எடுத்துக்காட்டுகளை இயற்றிச் சேர்த்திருப்பர் எனத் தோன்றுகின்றது.

மூலமும் உரையுமாக அமைந்த இந்நூல் 38 நூற்பாக்க் காரிகைகளையும் 21 உதாரண முதனினைப்புக் காரிகைகளையும் கொண்டுள்ளது. யாப்பை ஆராய்வதற்கு எழுந்த இந்நூல் உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்னும் மூன்றியல்களைக் கொண்டதாகும். யாப்பருங்கலத்துள் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கண வழக்குகள் சில மாறிய நிலையிலும் அவற்றைப் புறம் நின்று கூற வேண்டிய இலக்கண இன்றியமையாமை எழுந்திருக்கக்கூடும். எனவே, இதற்கு யாப்பருங்கலப் புறநடை என்றொருப் பெயரும் உண்டு. அவிநயர் யாப்பிற்கு நாடடி நாற்பது போல யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய் என்னும் காரிகையுரைக் கூறுகின்றது. யாப்பருங்கலத்திற்கு அங்கமாகத் தோன்றிய இந்நூல் உதாரணம் எடுத்தோதிய உரையுடன் ஆக்கப்பட்டது. இந்நூலுள் அமைந்த உதாரண முதனினைப்புக் காரிகைகள் பலவற்றுள்ளும் விதப்புக்கிளவிகள் எடுத்து விளக்கப்

பெறுவதால் இவ்வுண்மையை அறியலாம்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை இதனை யாப்பருங்கலப் புறநடை (யாப்.32, 57, 59, 68, 86, 89) என்றும், யாப்பருங்கலப் புறநடைக் காரிகை (யாப்.85) என்றும் கூட்டுகின்றது. யாப்பருங்கலக் காரிகையுரையுள் யாப்பருங்கல விருத்தியுட் கண்டு கொள்க எனப்பல இடங்களில் (யாப். கா. 38, 40, 42) ஆளப்படுவதால் யாப்பருங்கல உரைக்குப் பின் அவ்வுரை இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுவர். எனினும், 6 உதாரண முதனினைப்புக் காரிகைகளும் 21 நூற்பாக்க் காரிகைகளும் யாப்பருங்கல விருத்தியுள் இடம் பெறுதலால் அவ்வுரைகள் பற்றிய காலவேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. அறத்தாறிதுவென (யாப்.கா.15) திருமழை உள்ளார் (யாப்.கா.11), திரைத்தவிருது (யாப்.கா.13), தோம புளிமா (யாப்.கா.7), மாவும் புள்மோனை (யாப்.கா.18), மோனை விகற்பம் (யாப்.கா.20) ஆகிய உதாரண முதனினைப்புக் காரிகைகள் விருத்தியுள் இடம்பெறுதலைக் கொண்டு காரிகையுரைக்குப் பின் விருத்தியுரை தோன்றியிருக்கும் என்றுக் கொள்வதற்கும் வாய்ப்புண்டாகின்றது.

-சா.கி.

யாப்பருங்கலம்: இது பாவின் இலக்கணம் கூறும் நூல். இந்நூல் அமிதசாகரர் என்பவரால் செய்யப்பட்டது. இவரை அமுதசாகரர் எனப் பல்வேறு பதிப்புகளில் குறித்துள்ளனர். யாருப்பருங்கலப் பாயிரத்தில் அளப்பரும் கடற்பெயர் அருந்தவத்தோனே எனக்கூறப் பெற்றுள்ளமையால் அமிதசாகரர் என்ற பெயரேப் பொருந்துவதாகும் எனக் கூறுவர். அதற்குச் சான்றாக அமிதசாகரர் எனும் பெயர் நீடுர்க் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்பெறுகின்றதைக் குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியல் என்பது ஒரு பகுதியாக அமைந்துள்ளது. தொல் காப்பியர் கூறிய செய்யுளியலைத் தனியே ஆராய்ந்து பா, பாவினம் பற்றிய விரிவான இலக்கணங்களைப் பேசுகின்ற நூலாக யாப்பருங்கலம் விளங்குகிறது. இதனுள் 96 நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. பாயிரத்தில் பாயிரம், சிறப்புப் பாயிரம் என இரண்டு நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. ஆக மொத்தம் 98 நூற்பாக்கள் மூன்று இயல்களாக வகுத்து உரைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்பனவாகும்.

தொல்காப்பியர் செய்யுள் என்ற பெயரால் நான்கு வகையான அமைப்புகளுக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். அவை பாச்செய்யுள், உரைச் செய்யுள், அடிவரையறை இல்லா உரைச் செய்யுள், தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பவை. யாப்பருங்கலம் பாவிற்ரும், பாவினங்கட்கும் இலக்கணம் கூறுவதோடு சித்திரக் கவிகளுக்கும் இலக்கணம் விரித்துரைப்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

உறுப்பியல் என்னும் பகுதியில் எழுத்து, அசை, சீர், அடி, தளை, தொடை என்னும் ஆறு உறுப்புகளையும் வகுத்து ஒத்து என்னும் பெயரால் அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் தளை என்பதை ஓர் உறுப்பாகக் கூறவில்லை. அமிதசாகரர் தளையை ஓர் உறுப்பாகக் கொண்டு இலக்கணம் கூறியுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. தளை என்பது ஓசையால் அமைவது. ஓசையால் அமைவதுச் செவி மரபால் அறிய வேண்டிய ஒன்றாகும் என்றுக் கருதித் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுக்காமல் விட்ட ஒன்றை, அமிதசாகரர் அத்தளை ஏழுவகையாக அமையும் நிலைகளைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் நான்கு அசையாகக் கொண்டதனை நேர் என்றும், நிரை என்றும் இரண்டு அசைகளுக்குள் அமைத்துள்ளார். அதனால் சீர்களின் எண்ணிக்கைக் குறைந்துவிட்டமைக் கருதுவதற்குரியதாகும்.

சீர்களுக்கு வாய்பாடுகளை வகுத்து நெறிப்படுத்தியமையால் ஓரசைச்சீர், ஈரசைச்சீர், மூவசைச்சீர், நான்கசைச்சீர் ஆகியவற்றை அடையாளங்கண்டு கொள்வது எளிதாக ஆயிற்று. இத்தகையதோர்ப் புதிய முறையை வகைப்படுத்திய பெருமை அமிதசாகரரையே சாரும். தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்ற நான்கு அடிப்படை வாய்பாடுகளை நிறுத்தி, அவற்றுடன் காய், கனி சேர்க்க மூன்றசைச் சீர்கள் வரும். தண்பூ, நறும்பூ, தண்ணிழல், நறுநிழல் என்பவற்றைத் தனித்தனியே கூட்ட நான்கசைச் சீர்கள் வரப் பெறும். இவ்வாறு எளிய வாய்பாட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்தி நினைவிற் கொள்வதற்கு வாய்ப்பாகச் செய்தமை பாராட்டற்குரியதாகும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய தொடை வேறுபாடுகளைப் பெயர்க் கொடுத்து நெறிப்படுத்தியுள்ளார். தொடையும், தொடை விகற்பங்களும் பாடல்களுள் பயின்று வந்துள்ளமையைச்

சீர்வாரியாகக் கண்டு இணை, பொழிப்பு, ஒருஉ, கூழை, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், முற்று என்பனவாகச் சுட்டிச் சென்றுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் பாக்களுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். அவர் காலத்திற்குப் பின் எழுந்த இனப்பாடல்களுக்கு விரிவான இலக்கணத்தைக் கூறுகின்ற முதல் நூலாக யாப்பருங்கலம் விளங்குகிறது. தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் மூன்று இனங்களையும் ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நான்குப் பாக்களும் எவ்வெவ்வாறு பெறும் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார். மருட்பாவினைத் தொல்காப்பியர் கூறியாங்குக் கூறி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். கலிப்பாவின் உறுப்புகளைத் தெளிவாகக் கூறி இலக்கணப்படுத்தியுள்ளார்.

ஒழிபியல் என்னும் பகுதியில் சில விடுபட்ட இலக்கணங்களைக் கூறியுள்ளார். புறநடை என்னும் நூற்பா ஒன்று அமைத்து வண்ணங்கள், பொருள் கோள்கள் போன்ற இலக்கணங்களை விவரித்து அறியுமாறு அமைத்துள்ளார். சித்திரக்கவி மாலை என்னும் இறுதி நூற்பாவில் ஆசிரியரின் பெருமை உணர்த்துதல் முதலாகப் பல்வேறு சித்திரக் கவிகளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. சுருக்கமாகக் கூறினால் இடைக்காலத்து எழுந்தச் செய்யுள் இலக்கணப் பெட்டகமாக இந்நூல் விளங்குகிறது எனலாம். இந்நூல் ஆசிரியராகிய அமிதசாகரர் இந்நூலின் சுருக்கமாக யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் மற்றோர் நூலையும் இயற்றியுள்ளார். இந்நூலுக்குக் குணசாகரர் என்பவர் விருத்தியுரை ஒன்றினைச் செய்துள்ளார். அவ்வரை இந்நூலின் பெருமையை மிகுத்துக் காட்டுவதற்குப் பெரிதும் துணைச் செய்கிறது.

-க.சா.

யாப்பருங்கல விருத்தி: யாப்பருங்கலம் என்னும் செய்யுள் இலக்கண நூலுக்கு இயற்றப்பட்ட விரிவான உரையே யாப்பருங்கல விருத்தியாகும். இவ்வரையை, குணசாகரர் என்பவர் இயற்றியுள்ளார். அமிதசாகரர் என்பவர் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் இரு நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். அவ்விரு நூல்களுக்கும் குணசாகரரே உரை இயற்றியுள்ளார் என்பர்.

இவ்விரு நூல்களுக்கும் உரை கண்டவர்கள்

வேறுவேறானவர்கள் என்பதோர் கொள்கையும் உண்டு. அமிதசாகரரின் ஆசிரியராகிய குணசாகரர் என்பவரே அமிதசாகரர் இயற்றிய நூல்களுக்கு உரை இயற்றினார் என்றுக் கொள்வோர் உளர். ஒருவர் இயற்றிய நூலுக்கு அவருடைய ஆசிரியர் உரை எழுதுதல் என்னும் மரபு இல்லை என்றுக் கூறி அமிதசாகரரின் மாணவரே இக் குணசாகரர் என்றுக் கொள்வோரும் உளர். தம் ஆசிரியர் டெயரைத் தம் மாணாக்கருக்கு வைப்பது வழிவழி வருகின்ற மரபாதலால் இவர் அவ்வகையினர் என்றுக் கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. குணசாகரருடைய காலம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே, அமிதசாகரரின் காலமும் ஏறக்குறைய அதனை ஒட்டியது எனக் கருதலாம்.

யாப்பருங்கலத்திற்கு மிக விரிந்த உரை எழுதிய இவ்வரையாசிரியர் யாப்பருங்கலக்காரிகைக்குச் சிற்றுரை எழுதியுள்ளார் என்பது கருதத்தக்கது. யாப்பருங்கலத்திற்கு எழுந்த இவ்வரை அறிஞர் பெருமக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டுள்ளது என்பதனை யாப்பருங்கல விருத்தி என்னும் பெயரால் இந்நூல் வழங்கப் பெறுவது ஒன்றினாலேயே அறியலாம். யாப்பருங்கலம் தோன்றிய காலத்திற்கு அண்மைக் காலத்திலேயே இவ்வரை தோன்றியது என்பதற்குரிய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையில், யாப்பருங்கல உரையின் எடுத்துக்காட்டுகள் பல காணப்படுகின்றன.

யாப்பருங்கல விருத்தி ஆசிரியர் மிகப் பெரிய நல்விளாளர், பல்வேறுத் துறைகளிலும் அவர் பயிற்சிப் பெற்றுள்ளார் என்பது அவரது எடுத்துக்காட்டுகளால் இனிது விளக்குகிறது. அவரது பரந்துப்பட்ட அறிவினை யாப்பருங்கலம் 95 வது நூற்பாவில் அவர் வரைந்த 150 பக்க விளக்கங்களால் அறியலாம். அகத்தியம் முதலாகப் பல்வேறு இலக்கண நூல்களையும், சங்கப் பாடல்கள் முதல் பல்வேறு இலக்கியங்களையும், சிலப்பதிகாரம் முதல் பல்வேறுக் காப்பியங்களையும் அவர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறிச் செல்வது அறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் கருதியதைக் கூறி, உரைகூறி எடுத்துக்காட்டி உரைவரைந்துள்ளப் போக்கு பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. தமிழில் விருத்தியுரை என்ற அமைப்பில் களவியல் உரைக்குப் பின்னர் எழுந்த உரையாச இதைக் கருதலாம். ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நுணுக்கமாக நினைந்து கொள்ள சொல்லுகின்ற இயல்புப் பாராட்டத்தக்கது.

வண்ணம் போன்றப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் கூறுங்கால் அவைச் செவி மரபு என்பதனை நினைந்து அவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுத் தந்து விளக்குகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக, அடுக்கிசை வண்ணம் என்பதற்கு மேடுபள்ளமான நிலத்தில் உருளும் வண்டியையும், நாரை இரைச்சலையும் காட்டுகின்றார். அவர்க் காட்டுகின்ற எடுத்துக்காட்டுகளால் மட்டுமே வண்ணங்களுக்கு விளக்கம் காண முடிகின்றது.

அவர் எடுத்துக்காட்டிய எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்களுள் பல இன்ன நூலுக்கு உரியவை என்று காண முடியாதவை. எடுத்துக்காட்டுகள் கிடைக்காத நிலையில் பலப் பாடல்களை இவரே இயற்றி அமைத்துக் கொண்டார் எனக்கருத இடமுண்டு. அமிதசாகரருக்கு முன் வாழ்ந்தப் பல்வேறுச் செய்யுள் இலக்கண ஆசிரியர்களைச் சுட்டிச் செல்கின்றார். அவ்வகையில் மயேச்சுரர் என்பவரிடம் இவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்துள்ளமையைக் காண இயலுகிறது. யாப்பருங்கலக்காரிகை, தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் என்ற இரு நூல்களும் காலத்தாற் பிற்பட்டதற்கும் காலத்தாற் முற்பட்டதற்கும் எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன. அவ்விரு நூல்களிலும் உரைகளிலும் அறிய முடியாத பல செய்திகளை யாப்பருங்கலவிருத்தி தன்பாற் கொண்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதற்கு விருத்தியுரை ஆசிரியரின் கைவண்ணமே காரணமாகிறது. எனவே, ஒரு பாவிலக்கணக் களஞ்சியமாக யாப்பருங்கலவிருத்தி அமைந்துள்ளது எனக்கருதினால் அது மிகையாகாது.

-ச.சா.

யாப்பிலக்கணம்: தமிழில் யாப்பிலக்கணம் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பல. அகத்தியர், தொல்காப்பியர், சங்கயாப்புடையார், பல்காயனார், அவிநயனார், கையனார், காக்கை பாடினியார், சிறுகாக்கை பாடினியார், நாலடி நாற்பதுடையார், பெரியபம்மம் கொண்டார், மயேச்சுரர், நற்றத்தனார், கணக்கியல் கொண்டார், பனம்பாரனார், செய்யுளியல் இயற்றினார், பரிமாணனார், நல்லாறனார், கடிய நன்னீரனார், வாய்ப்பியனார், செயிற்றியனார், செயன்முறையார், நக்கீரர், திணைநூலகண்டார், வீசோழிய ஆசிரியர், யாப்பருங்கலத்தார், யாப்பருங்கலக்காரிகையார், முத்துவீரிய ஆசிரியர், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர், என இருபத்தொண்மரைப் பற்றிக் கேட்கப்படிலும்,

பெரும்பான்மையோரின் நூல்கள் கிடைக்கவில்லை.

கிடைப்பனவற்றுள் முதல் நூலான தொல்காப்பியத்தின் செய்யுளியல் யாப்பிலக்கணம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும். இவ்வியலில் தொல்காப்பியர்த் தமக்கு முன்னிருந்த யாப்பிலக்கணப்புலவர்களின் கருத்துகளை எடுத்து மொழிவர். ஆகவே, தொல்காப்பியருக்கு முன்னரே யாப்பிலக்கணச் சிந்தனைகள் தமிழில் இருந்தன என்பது பெறப்படும். மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவியல், திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர், களன், காலம், பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சம், முன்னம், பொருள், துறை, மாட்டு வண்ணம் ஆகிய இருபத்தாறையும் செய்யுளுக்கு உறுப்பாக எண்ணுவர் தொல்காப்பியர். எழுத்தை அடிப்படையாக அலகாகக் கொண்டு அடிகளுக்குப் பெயரிடும் வழக்கம் தொல்காப்பியர்க் காலத்தில் இருந்தது எனினும், சீர்களின் அடிப்படையிலும் அடி வகுத்தலை அவரே குறிப்பிடுகின்றார். காக்கைப்பாடினியார் காலத்தில் பின்னதே வழக்காக அமைந்தது. அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துகள் பதினைந்து என்பர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள். யாப்பருங்கலம், பெரிய பம்மம் ஆகியனவும் பதினைந்து என்றேக் கூறும். யாப்பருங்கலக் காரிகை, நாலடி நாற்பது, காக்கை பாடினியம் ஆகியன பதின்மூன்று என்றும், சிறுகாக்கை பாடினியமும் அவிநயமும் பன்னிரண்டு என்றும் கூறும். தொல்காப்பியர் நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்று எண்ணிய நாலசைக் கருத்து பிற்காலத்தில் நேர், நிரை என்ற ஈரசை அமைப்பிலேயே அடக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. அமிதசாகரர், பல்காயனார், நற்றத்தனார், சங்கயாப்புடையார், மயேச்சுரர், சிறுகாக்கைப் பாடினியார், முத்து வீரியத்தார், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் ஆகியோர் ஈரசைக் கோட்பாடே கொண்டவர்கள். அவிநயர் அசைகளை எழுத்தடிப்படையில் எண்ணாது அலகு அடிப்படையில் எண்ணுவர். இரண்டசை, மூன்றசைகளால் அமைவதேச் சீர் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். காக்கைப்பாடினியார், பல்காயனார், யாப்பருங்கலத்தார் ஆகியோர் நாலசைப் பொதுச்சீரை வகுத்துரைப்பர். இவ்விலக்கணிகள் கலிப்பாவிற்செனத் தனியே சீர்களை வகுக்காமை நினைதற்குரியது. கலிப்பாவில் நேரீற்று இயற்சீர் வாராது என்பது ஆசிரியர் பலரின் கருத்தாகும். தொல்காப்பியர் தளை என்பதனைத் தனியொரு செய்யுள் உறுப்பாகக் கொண்டிலர். பிற்கால யாப்பியலார்

இதனைத் தனியுறுப்பாக ஒதுவர். வெண்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாத வஞ்சித்தளை, கலித்தளை என்பன பிறர் கூறும் ஏழு தளைகளாகும். அசைச்சீரும் நாலசைச்சீரும் தளை கொள்ளும் முறைமையை யாப்பருங்கலம், காரிகை ஆகியவற்றின் உரையாசிரியர்களே விளக்கியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப்படும் என்று கூறினும், 'எழுத்தெண்ணிக்கையில் குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடி, கழிநெடி, ஆகிய அடி வகையைக் காட்டுவது எண்ணத்தக்கதாகும். இவற்றுள் கழிநெடி அறுசீர் முதலியன சீரான வருவது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். திருவருட்பாவில் நூற்றுத் தொண்ணூற்று இரண்டு சீர்களாக அமைந்த கழிநெடியைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் பத்துவகைத் தொடைகளைக் கூறியிருக்கப் பிற்கால யாப்பியலார் தொடைவிகற்பங்களையும் உரைக்கின்றனர்.

ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என நால்வகைப் பாக்களையும் அவற்றுக்குரிய ஓசைகளையும் தொல்காப்பியர் செய்யுளியல் காட்டும். அவிநயனார், யாப்பருங்கல உரையாசிரியர் ஆகியோர் ஒவ்வொரு பாவுக்குமுரிய ஓசையைத் தளையடிப்படையில் மூன்று மூன்றாகப் பகுப்பர். அடுத்துப் பாவின் வகைகள் ஆராயத்தக்கன. தொல்காப்பியர் வெண்பாவின் வகைகளாக, நெடுவெண்பாட்டு, குறுவெண்பாட்டு, கைக்கிளை, பரிபாட்டு, அங்கதச் செய்யுள், இவற்றோடு ஒத்தவை என ஆறாகப் பிரிப்பர். நெடுவெண்பாட்டு என்பதைப் பஹொடை வெண்பா என்றும், குறுவெண்பாட்டு என்பதைக் குறள் வெண்பா, சிந்தியல் வெண்பா என்றும் பிற்காலத்தார் எண்ணினர். கைக்கிளைப் பொருளில் வெண்பா யாப்பில் பாடப் பெறுவது கைக்கிளை வெண்பாவாகும். இது பிற்காலத்தில் கைக்கிளை மருட்பாவாக மாற்றம் பெற்றது. தொல்காப்பியரால் வெண்பாவில் ஒருவகையாகக் கருதப்பெற்றப் பரிபாடல், சங்க காலத்திலேயே இசைப்பா வகையாகவும், புறப்பொருள் குறித்தப் பனுவலாகவும் மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. அங்கதம் என்பது வசைப் பொருளுடையது. ஒத்தவை என்பது நேரிசை இன்னிசை வெண்பாக்கள் எனப் பிற்காலத்தார் ஒதினர் என்பர் இளம்பூரணர். ஆசிரியப்பாவின் வகைகளைத் தொல்காப்பியர்

குறித்தவர். தொல்காப்பியருக்குப் பின்வந்தோர் நால்வகை ஆசிரியப்பாக்களைக் குறிக்கின்றனர். வஞ்சிப்பா இரு சீரடியாலும், முச்சீரடியாலும் வரப்பெறும். இப்பாட்டின் இறுதி ஆசிரியம் போல முடியும். புறநானூற்றில் நான்கு, பதினொன்று, இருநூற்று முப்பத்தொன்பது எண்ணுடைய பாடல்கள் வஞ்சியாப்பில் அமைந்துள்ளன. இப்பாவகையில் பாடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் அருகிவிட்டது. கலிப்பா சில இயல்புகளில் வெண்பாவைப் போன்றதென்பர் தொல்காப்பியர். கலிப்பாவை ஒத்தாழிசைக் கலி, கலிவெண்பாட்டு, கொச்சகக் கலி, உறழ்கலி என நான்கு வகையாகத் தொல்காப்பியர் பிரிப்பர். ஒத்தாழிசைக் கலி தேவர்ப்பரவா ஒத்தாழிசை, தேவர்ப்பரவும் ஒத்தாழிசை என இருவகைப் பெறும். இவற்றுள் தேவர்ப்பரவும் ஒத்தாழிசை வண்ணகம், ஒருபோகு என இருவகைப்படும். இவ்விரண்டனுள் ஒருபோகு கொச்சக ஒருபோகு, அம்போதரங்க ஒருபோகு என இரு பிரிவுபெறும். கலிவெண்பாட்டு என்பது பன்னிரண்டு அடிகளில் வெள்ளோசை உடையதாய் ஒரு பொருள் மேல் இயல்வது. இளம் பூரணரும் அமிதசாகரரும் கலிவெண்பா, வெண்கலிப்பா இரண்டையும் ஒன்றெனக் கொண்டனர். இவ் இரண்டையும் வேறாக கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டினரான வீரசோழிய ஆசிரியர் கூறவர். தொன்னூல் விளக்கமும், இலக்கண விளக்கமும் இவற்றை வேறு வேறு பாவகையாகவே கருதும். கொச்சகக் கலி என்பது தரவு, சுரிதகம் என்ற உறுப்புகளை இடையிடையே பெற்று வருதல், ஐஞ்சீரடியான் அடுக்கி வெண்பா யாப்பில் தோன்றுதல், தரவு முதலான ஆறு உறுப்புகளைப் பெற்று வெண்பாப் போல இயலுதல் ஆகிய மூவகையில் நடைபெறும் என்பர் தொல்காப்பியர். உறழ்கலி என்பது உறழ்ந்து உரையாடுவது போன்ற அமைப்புடையது. தொல்காப்பியருக்குப் பின்பு இவ்வகை வழக்கில் இல்லை. யாப்பருங்கல ஆசிரியர் ஒத்தாழிசைக் கலியை நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலி, அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக்கலி, வண்ணக ஒத்தாழிசைக்கலி என மூவகையாகப் பகுப்பர். தொல்காப்பியர் கூறும் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பிரிவுகளும், இவையும் ஒத்தன அல்ல. இதே போலத் தொல்காப்பியர் கூறும் கொச்சகக் கலியும், யாப்பருங்கலம், காரிகை ஆகியனக் கூறும் ஐந்துவகைக் கொச்சகக் கலிப்பாக்களும் வேறுபாடுடையன. தொல்காப்பியர் கூறிய கொச்சகக் கலி பிற்காலத்தில் வழக்கிழந்தது ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய நால்வகைப் பாக்களோடுப் பரிபாடல், மருட்பா

ஆகிய பாவகைகளும் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தன. ஆனால், பாவினம் இல்லை என்பதுக் குறிக்கத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரத்தில் பாவினங்கள் பயின்றுள்ளன. இப்பாவினங்கள் கலிப்பாவின் உறுப்பிலிருந்து பெருகி வளர்ந்த வளர்ச்சி என அறிஞர் எண்ணுவர். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்றப் பாவினங்கள் தொல்காப்பியருக்குப்பின் தோன்றி வளர்ந்தன. தேவார மூவர் பாவினங்களில் மிகுதியும் பாடியுள்ளனர். திருநாவுக்கரசரும், திருமங்கையாழ்வாரும், பெரியாழ்வாரும்; ஆண்டாளும், கலித்தாழிசை யாப்பில் பாடியுள்ளார். சம்பந்தரும், நம்மாழ்வாரும் ஏனையர் பாடாத வஞ்சித்துறை யாப்பில் பாடியுள்ளனர். சைவ சமயாசாரியர் நால்வரும் திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் ஆகிய நால்வரும் கலித்துறை யாப்பைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். யாப்பருங்கல உரை இதனைக் கலிநிலைத்துறை என்றும் கட்டளைக் கலித்துறை என்றும் பகுக்கக் காணலாம். மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையார் முழுவதும் கட்டளைக் கலியில் இயன்றது. பட்டினத்தார் பாடல்களில் பலவும் கட்டளைக் கலித்துறையின. யாப்பருங்கலக் காரிகை முழுவதும் கட்டளைக் கலித்துறையில் இயன்றது. இதேபோல விருத்த யாப்பும், விருத்த இலக்கணம் குறித்துத் தனிநூல் தோன்றாமளவு பெருகக் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

சிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கம்ப இராமாயணம், கந்தபுராணம், வில்லிபாரதம், சீறாபுராணம், தேம்பாவணி எனப் பல நூல்கள் விருத்த யாப்பில் எழுந்தன. பிற்காலத்தில் சிந்து, கண்ணி, கும்மி, கீர்த்தனை ஆகிய புதிய வடிவங்களில் கவிதைகள் புனையப்பட்டன. மேலை இலக்கியத் தாக்கம் நேர்ந்ததன் விளைவாக தமிழில் 20 ஆம் நூற்றாண்டு யாப்பு நெகிழ்ந்த புதுகவிதை தோன்றலாயிற்று. யாப்புடையகவிதை மரபுக்கவிதை எனப்பெற்றது. மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்ற இரண்டனுக்கும் உரிய இலக்கணத்தைச் சரவணத்தமிழன் என்பார் யாப்பு நூல் என்றப் பெயரில் நூற்பா யாப்பில் இயற்றி உள்ளார்.

-கு.வெ.பா.

யாமளேந்திரர்: இவர் இந்திர காளியம் என்னும் இசைத்தமிழ் நூலாசிரியர். இந்நூல் இன்று

கிடைப்பதில்லை. அடியார்க்கு நல்லாரால் சிலப்பதிகார உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில், பாரசவ முனிவரில் யாமளேந்திரர் செய்த இந்திர காவியம் எனக் குறிப்பிடப்பெற்றுப் பெயரளவில் அறியப்பட்டவராகிறார்.

பாரசவன் என்பது பார்ப்பனனுக்குத் தாழ்ந்த வருணப் பெண் பால்தோன்றிய பிள்ளை எனப் பொருள்படும். பாரசவர், ஒருவகைச் சாதியார் என்பர் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர். இத்தகையோர் கொற்றவையின் கோயிலில் பூசை செய்வோராக இருந்திருக்கலாம் என்பது தக்கயாகப் பரணியின் பழைய உரையில் அறியப்படும் (தேவியைப் பாடியது 15).

யாமளேந்திரர் என்பது இவர் இயற்பெயராக இராது. முனிவர் என்றதால் இவர் துறவி என்பது பெறப்பட்டது. துறவியருக்கு இந்திரன் என்பது ஒரு பட்டம். யாமனை என்பது கரிய நிறத்தினள் எனப் பொருள்படும் தேவியின் திருப்பெயர். எனவே இது இவருடைய துறவுப் பெயர் (தீட்சா நாமம்) ஆகலாம். துறவியரின் இயற்பெயர் வழக்கற்றுப் போதல் இயல்பே. இவர் அடியார்க்கு நல்லார்க் காலத்திற்கும் முற்பட்டவர் என்று கூற இயலும். இவர் எழுதிய நூல் அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையினை எழுதுவதற்கு ஓராற்றான் உதவிபுரிந்த ஐந்து நூல்களுள் ஒன்றாகும்.

-ப.வெ.நா.

யாமுனாசாரியார்: இவர் கி.பி. 976 ஆம் ஆண்டு (தாது வருடம் ஆடித்திங்கள் நிறைமதி நாள் உத்திராடம் கூடிய வெள்ளிக்கிழமை நாத முனிகளின் புதல்வரான ஈசுவர முனிகளுக்கும், சிரீரங்க நாயகிக்கும் திருமகனாக வீரநாராயணபுரத்தில் தோன்றினார். நாதமுனிகளின் கட்டளைப்படி யமுனைத்துறைவன் என்னும் திருநாமம் இவருக்கு இடப்பட்டது.

ஈசுவர முனிகளால் உரிய காலத்தில் உபநயனம் முதலான சடங்குகள் யாமுனருக்குச் செய்யப்பெற்றன. சீவதாத்யயனம் செய்யும்போது ஏகசந்தக் கிரகியாய் ஒரு முறை சொல்லும் போதே நினைவிற்கு (காள்பவராய்) விளங்கினார். உரிய காலத்தில் இவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. மகாபாடிய பட்டர் என்பவரிடம் இவர் சாத்திரங்கள் பயின்று வந்தார். மகக்காலத்தில் அரச புரோகிதனாய் இருந்த

ஆக்கியாழ்வான் என்பவன் தன் கல்விச் செருக்கால் புலவர்கள் அனைவரிடமும் கப்பம் வாங்கி வந்தான். அவன் ஒரு நாள் கப்பம் கேட்டு மாபாடிய பட்டருக்கு ஓலை அனுப்ப, யாமுனர் அவ்வோலையைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டார். அதைக் கேட்ட ஆக்கியாழ்வான் ஓலையைக் கிழித்தவன் வெறும் கவியோ, அல்லது சாத்திரங்கள் கரை கண்டவனோ? என்று கேட்டனுப்பினான். அதற்கு யாமுனர் யாம் கவிகள் மாத்திரமேயல்லோம், சாத்திரக் கடலை மாத்திரம் கரைகண்டவர் அல்லோம். எதிர்வாதம் புரிபவர்களாயின் யானைகளின் மத்தகத்தைப் பிளக்க வல்லமையுடையோம் என்று மறுமொழி எழுதி அனுப்பினார். இதைக் கண்டு வியப்புற்ற அரசன் யாமுனரை அரசவைக்கு வருமாறு அழைத்தான்.

அவையில் ஆக்கியாழ்வானுக்கும் யாமுநருக்கும் தருக்கம் நடந்தது. இளம்பிள்ளையான யாமுனரை, எளிய செய்திகளினாலேயேத் தோற்கடித்து விடலாம் என்று எண்ணிய ஆக்கியாழ்வான் நீர் உண்டு என்பதை நான் இல்லை என்பேன். நீர் இல்லை என்பதை நான் உண்டு என்பேன். வென்றவன், தோற்றவன் தலையில் அடிக்க வேண்டியது என்று கூறினான். அதற்கு இசைந்த யாமுனர் 1. உன் தாய் மலடி அல்லள். 2. அரசன் தார்மிகன், 3. அரசமாதேவி கற்பிற் சிறந்தவள் என்று மூன்று செய்திகளைச் சொல்லி ஆக்கியாழ்வானை மறுக்கச் சொன்னார். ஆனால் மறுக்க இயலவில்லை. சாத்திர ஆய்வு நடந்தது. அதிலும் அவன் தோல்வியுற்றான். அரசன் யாமுனரிடம், நீர் சொன்ன மூன்று வாக்கியங்களையும் உம்மால் மறுக்க முடியுமோ? என்று வினவ, அவரும் பின்வருமாறு மறுத்துக் காட்டினார்.

1. எதுவும் நிலையற்றதான இவ்வுலகில் ஒரே பிள்ளையைப் பெற்றவளாகையாலே உம்முடைய (ஆக்கியாழ்வானுடைய) தாயார் மலடியே ஆவாள். 2. குடிகள் செய்யும் பாவம் அரசனைச் சேருமாகையால், அறநெறியான அரசனும் குடிகள் செய்யும் பாவத்தில் பங்குப் பெறுகிறான். 3. மணம் செய்து கொண்ட எல்லாப் பெண்களுக்குமே மணமான முதல் மூன்று நாட்களில் சோமன், கந்தர்வன், அக்னி ஆகிய மூவரோடு தொடர்புண்டாகையால் கற்பில் குறை உண்டு.

இப்படி தாம் சொன்ன மூன்று வாக்கியங்களையும் தாமே மறுத்துக் காட்டி ஆக்கியாழ்வானை வெற்றி

கண்டார். யாமுனர், அரசமாதேவி அரசனிடம் யாமுனர் ஆக்கியாழ்வானை வெற்றி கொள்வார் என்று முன்பு சொன்னதற்கேற்ப யாமுனரே வெற்றியடைந்ததால், என்னை ஆளவந்தீரோ என்று கூறினார். அன்று முதல் யாமுனருக்கு ஆளவந்தார் என்றப் பெயர் ஏற்பட்டது.

யாமுனரும் அரசனளித்த அரைப்பகுதி நாட்டினை அரசாண்டு கொண்டிருக்கையில் மணக்கால் நம்பி என்ற ஆசாரியர் ஆளவந்தாரின் அரண்மனைக்குள் செல்ல முடியாதவராய், தூதுவனைக் கீரையை அவருக்கு அளிப்பதன் மூலம் தினமும் அவரைக் கண்டு வந்தார். ஒரு நாள் ஆளவந்தாரிடம் மணக்கால் நம்பி உமது பாட்டானாராகிய நாதமுனிகள் தேடி வைத்த நிதி ஒன்று எம்மிடம் உள்ளது. அதை உம்மிடம் அளிக்க விரும்புகிறேன் என்றருளிச் செய்ய, ஆளவந்தாரும் அதற்கிசைந்தார். அன்று முதல் நம்பி தினமும் கீதையின் செம்மைப் பொருளையும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் அரும்பொருள்களையும் ஆளவந்தாருக்கு அருளிச் செய்து பின் திருவரங்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பெரிய பெருமானைக் காட்டி உமது பாட்டனார்த் தேடி வைத்த பெருநிதி இதுவே என்றருளினார். பிறகு ஆளவந்தார் நாடு முதலானவற்றைத் துறந்து, துறவு மேற்கொண்டு, திருவரங்கத்தில் சிரீவைணவ தரிசன நிருவாகம் செய்து வந்தார். ஆளவந்தாரின் சிறந்த சீடர்கள் பெரிய நம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, பெரிய திருமலை நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருக்கச்சி நம்பி, மாறனேர் நம்பி முதலானோர் ஆவர். ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த நூல்கள் எட்டு. அவை:

1. ஆத்ம சித்தி, 2. சம்வித் சித்தி, 3. ஈசுவர சித்து, 4. கீதார்த்த சங்கிரகம், 5. ஆகமப் பிராமாணியம், 6. மகா புருட நிருணயம், 7. தோத்திர ரத்தினம், 8. சதுர் சுலோகி. அனைத்தும் வடமொழி நூல்கள்.

ஆளவந்தாரின் சீடர்களுக்குச் சீடரான சிரீராமானுசாசாரியர் சிரீபாடியம் முதலான நூல்களை எழுதி விசிட்டாத்தவை சிரீ வைணவ சமயத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு, ஆளவந்தாரின் நூல்களையே வழிகாட்டியாகக் கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

- எஸ்.கி.

யார்க்கு முந்நீரகம்: ஆசுத்திரேலியாக் கண்டத்தில் தெற்கு ஆசுத்திரேலியா மாநிலத்தின் தென்கிழக்கில் உள்ள யார்க்கு முந்நீரகம் (Yorke Peninsula), 257.4 கி.மீ. நீளமும் 56.3 கி.மீ. அகலமும் கொண்டதாகும். இதன் மேற்கில் இசுபென்சர் (Spencer) வளைகுடாவும், கிழக்கில் புனித வின்சென்ட்டு வளைகுடாவும் (Gulf St. Vincent) அமைந்துள்ளன. கடல் மட்டத்திற்கு மேல் 120 மீட்டர் உயரத்தில் உள்ள இம்முந்நீரகத்தை ஒரு நிலக்கூம்பு (Promontary) என்று கூறலாம்.

மாத்யூ பிளின்டர்சு (Matthew Flinders) என்பவர் கி.பி. 1802 ஆம் ஆண்டு இதைக் கண்டுபிடித்தார். அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் கடற்படை ஆட்சி நிலையத் தலைவராக இருந்த யார்க்கு (Yorke) பிரபுவின் பெயரால் இது யார்க்கு முந்நீரகம் எனக் குறிப்பிடப்படலாயிற்று. இப்பகுதியில் பல வேளாண்மைப் பண்ணைகள் உள்ளன. கோதுமையும், வாற்கோதுமையும் இங்கு மிகுதியாக விளைகின்றன.

சண்ணாம்புக் கற்பாறைகள் இங்குக் காணப்படுகின்றன. இங்கு உப்பு தயாரிக்கப்படுகிறது. மருத்துவர் பயன்படுத்தும் கட்டுக்காரைக்குரிய மூலக்கனிப்பொருள் வகை (Gypsum) இங்குக் கிடைக்கிறது. மிக்க அளவில் கிடைத்த செம்பு உலோகம், தொடர்ந்து எடுத்துப் பயன்படுத்தப்பட்டதன் விளைவாக இப்பொழுது மிக மிகக் குறைந்துவிட்டது. வாலரூ (Wallaroo) என்னும் துறைமுகத்தின் வழியாக இங்கிருந்து தானியங்கள் ஏற்றுமதியாகின்றன. இம்முந்நீரகத்தின் கடலோரப் பகுதிகளில் உடல்நலத்திற்கு ஏற்ற தட்பவெப்பநிலை இருப்பதால் பலர் இங்கு வந்து தங்குகின்றனர்.

-தெ.பா.

யார்முக்கு ஆறு: இது தென்மேற்கு ஆசியாவில் ஓடும் ஆறு. பாலத்தீனத்தில் (வடக்கு இசுரேல் பகுதியில்) ஓடும் சோர்டான் (Jordan) ஆற்றின் துணையாறான யார்முக்கு (Yarmuk) நதி சிரியா நாட்டுக்கும் யோர்டான் நாட்டுக்குமிடையே ஓர் எல்லையாக அமைந்துள்ளது. இது தென்மேற்குச் சிரியாவில் சோர்டான் நாட்டு எல்லைக்கு அருகில் உற்பத்தியாகி மேற்கில் ஓடி சோர்டான் ஆற்றுடன் கலக்கிறது. இது தோன்றுமிடத்திற்கும், கலக்குமிடத்திற்குமிடையே உள்ள நேரான நீளம் 32 கி.மீ. ஆக இருந்தபோதிலும் இந்த ஆறு வளைந்து

வளைந்து செல்வதால், இதன் மொத்த நீளம் ஏறத்தாழ 80 கி.மீ. ஆகிறது. இது செல்லும் வழியில் குன்றுகளும் பள்ளங்களும் இருப்பதால் இவ்வாற்றில் நீர் வீழ்ச்சிகளையும் காணலாம். இதற்குச் சில கிளையாறுகளும் உள்ளன. நீர் மின்சக்தி உற்பத்திக்காகவும், நீர்ப் பாசனத்திற்காகவும் இந்த ஆறு பெரிதும் பயன் படுத்தப்படுகிறது. சோர்டான் பள்ளத்தாக்கில் இந்த ஆற்றில் வெட்டப்பட்டிருக்கும் கிழக்குக் கோர் கால்வாய் (East Ghor Canal) ஏறத்தாழ 30,000 ஏக்கர் நிலப்பகுதியில் நீர்ப்பாசனம் செய்ய உதவுகிறது. யோர்டான், யார்முக்கு ஆறுகள் கூடுமிடத்தில் 1928 ஆம் ஆண்டு பினாசு உரூட்டான்பர்கு (Pinhas Rutenberg) என்னும் பாலத்தினிய யூதப் பொறியியல் வல்லுநர் ஒரு மின் விசை (Power Plant) மையத்தை நிறுவினார். அதற்கு நகராயிரம் (Naharayim) என்று பெயர். எபிரேய மொழியில் இச்சொல்லுக்கு இரு ஆறுகள் என்று பொருளாகும். அம்மையத்தின் தொழிற்சாலையிலிருந்து வடக்குப் பாலத்தீனம் முழுவதற்கும் மின்சாரம் வழங்கப்பட்டது.

புனிதப் பயணிகள் மெக்காவிற்குச் செல்லுவதற்கு உதவியாக, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், யார்முக்குப் பள்ளத்தாக்கு வழியாக ஓர் இருப்புப்பாதை போடப்பட்டது. அந்த இருப்புப்பாதை அமைப்பதற்கு, யார்முக்கு ஆற்றைக்கடக்க 14 பாலங்களையும் 7 மலையூடு வழிகளையும் (Tunnels) அமைக்க வேண்டியிருந்தது.

கிழக்குக் கோர் (East Ghor) நீர்ப்பாசனக் கால்வாய், யார்முக்கு ஆற்றின் நீரை யோர்டானில் உள்ள வடக்குக் கோர் (Ghor) பகுதிக்குத் திருப்புகிறது. அக்கால்வாய் 1958 ஆம் ஆண்டுத் தொடங்கப்பட்டு 1966 இல் முடிவுபெற்றது.

யார்முக்குப் போர்: யார்முக்கு ஆற்றைப் பற்றிய குறிப்புகளை, கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு அரேபியச் சட்டநூல்களிலேயே காண முடிகிறது. பாலத்தீன வரலாற்றில் நடைபெற்ற மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த போர்களில் ஒன்று யார்முக்கு ஆற்றங்கரையில் நடந்தது. அரேபியர், கி.பி. 635 ஆம் ஆண்டு, கலீது இபின்-அல்-வாலிது (Khalid ibn al-Walid) என்பார் தலைமையில், கிழக்கு உரோமப் பேரரசுக்கு உட்பட்டிருந்த தமாசுகசு (Damascus) நகரை (சிரியா நாட்டில் உள்ளது) வெற்றிகரமாகத் தாக்கிக்

கைப்பற்றினார். பேரரசர் தியோடாரசு (Theodorus) தம் படையை அனுப்பி தமாசுகசுவில் இருந்த அரேபியரை வெளியேறச் செய்தார். கலீது, யார்முக்கு ஆற்றின் தெற்குப் பகுதியில் தம் படையுடன் தங்கியிருக்கையில், கிழக்கு உரோமப் பேரரசின் படையினரிடையே ஒரு புரட்சிக் கலகம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, கலீது அப்பேரரசுப் படையை முறியடித்தார். இப்போரின் விளைவாகப் பாலத்தீனத்தில் முசுலிம்களின் ஆதிக்கம் நிலையாக நிறுவப்பட்டது. இப்போர் கி.பி. 636 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் 20 ஆம் நாள் நடந்தது. அதுமுதல் முதலாம் உலகப் போர்க் காலம் வரை (கி.பி. 1099-1291) சிலுவைப் போர்கள் காலம் நீங்கலாக) பாலத்தீனத்தில் முசுலிம் ஆட்சி நீடித்தது. ஆதலால், இப்போர் வரலாற்றுச் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது.

-தெ.பா.

யால்ட்டா: இது ஐரோப்பாவில் சோவியத்து உருசிய ஒன்றியத்தின் தென் மேற்கில் கிரிமியாவின் தெற்குப் பகுதியில் கருங்கடல் ஓரத்தில் உள்ள எழில் மிக்க ஒரு நகரம். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே யால்ட்டாப் (Yalta) பகுதியில் மக்கள் குடியேறியிருந்த போதிலும், புதியகால யால்ட்டா கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்தான் உருவாகியது. இது கி.பி. 1838 ஆம் ஆண்டில்தான் ஒரு நகரமாகியது. மிதமான குளிர்காலத்துடன் கூடிய இதன் தட்பவெப்பநிலையும் மனமகிழ்வுதரும் இயற்கைச் சூழலும் இந்நகருக்கு மிகுந்த சிறப்பைக் கொடுத்துள்ளன. ஒருபுறம் கடலாலும் மறுபுறம் மலைகளாலும் சூழப்பட்டிருக்கும் யால்ட்டா நகருக்கு உடல்நலம் கருதியும், இன்பப் பொழுது போக்கு விரும்பியும் மக்கள் மிகுதியாகச் செல்கின்றனர். புதியகால வசதிகளுடன் கூடிய பல விடுதிகள் இங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உருசியப் புரட்சிக்கு முன்னர் பல பிரபுக்கள் அங்கே சென்று பல கட்டடங்களைக் கட்டினர். அவை இப்பொழுது பொது மக்கள் தங்குமிடங்களாகவும், உணவகங்களாகவும், நலஆக்க நிலையங்களாகவும் (Sanatoriums), சுற்றுலாப் பயணி விடுதிகளாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சோவியத்து ஒன்றியத்தின் ஓய்வுகால வாழ்க்கை மையங்களில் இது முக்கியமான ஒன்றாகும்.

ஆண்டன் செகோவு (Anton Chekhov) என்னும் புகழ் வாய்ந்த மருத்துவ எழுத்தாளரின் தூண்டுதலின்படி

யால்ட்டா

கி.பி. 1900 இல் இங்குச் சிறப்பு வாய்ந்த நல ஆக்கநிலையம் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நகரில் மது உற்பத்தி, பல்வேறு வகைப் பழங்களைத் தகர அடைப்புகளில் அடைத்தல் புகையிலை பதனிடுதல் முதலிய தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. யால்ட்டாத்துறைமுகத்தில் பயணிக் கப்பல்கள் பல வந்து போகின்றன. இத்துறைமுகம், சிம்பெரோபோல் (Simferopol) என்னும் நகருடன் சாலை மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யால்ட்டாவின் மக்கள் தொகை 84,000 (1983).

யால்ட்டா மாநாடு: இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், 1945 ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்கள் 4 ஆம் நாள், நேசக் கட்சித் தலைவர்கள் (Allied Leaders) யால்ட்டாவில் கூடி, போரை முடிவுறச் செய்யும் முக்கிய திட்டத்தை வகுத்தனர். அத்தலைவர்கள் கூட்டம் யால்ட்டா மாநாடு என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இம்மாநாட்டில் பங்கு கொண்டவர்களுள் சிறப்பாக அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் எப்.டி. உரூசுவெல்ட்டு, இங்கிலாந்து தலைமை அமைச்சர் வின்கடன் சர்ச்சில், உருசிய நாட்டுத் தலைமை அமைச்சர் சோசுபு இசுடாலின் (Joseph Stalin) ஆகிய மூவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். செருமனியின் மீது இறுதியான வெற்றியைப் பெற்று அந்நாட்டைத் தம் வசப்படுத்திக்கொள்ளும் திட்டத்தை

இம்மாநாட்டுத் தலைவர்கள் ஆய்ந்தனர். தோற்கடிக்கப்பட்ட செருமனியை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து, அவற்றை அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்சு சோவியத்து உருசியா ஆகிய வல்லரசுகளின் மேற்பார்வையின் கீழ்க்கொண்டு வருவதென்றும், ஒவ்வொரு பகுதியிலும் முறையே ஒரு வல்லரசின் படை சிறிது காலத்திற்கு இருக்க வேண்டுமென்றும், முன்னரே செய்யப்பட்ட முடிவு, யால்ட்டாவில் உறுதியாக்கப்பட்டது. கொடுமைகள் பல இழைத்த செருமனியின் மீது இரக்கங் காட்டக்கூடாது என்றும், அந்நாட்டு மக்கள் உயிருடன் வாழ என்னென்ன இன்றியமையாதனவோ அவை மட்டுமே அந்நாட்டுக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும், செருமானிய இராணுவத் தொழில் அறவே அழிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் செருமானியப் போர்க் குற்றவாளிகளைப் பன்னாட்டு நீதிமன்றம் விசாரணை செய்து தக்க தண்டனை அளிக்க வேண்டுமென்றும், இம்மாநாடு முடிவு செய்தது. செருமானியர் அளிக்க வேண்டிய இழப்பீடுகளைத் தீர்மானிக்க ஓர் ஆணைக்குழு அமைப்பதென்றும் முடிவுசெய்தது. செருமனியைப் பொறுத்தவரை எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் பற்றி மாநாட்டுத் தலைவர்களிடையே கருத்து வேற்றுமை இல்லை ஆனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிற அச்ச நாடுகளின் பிற்கால நிலைமை பற்றிக்கருத்து வேற்றுமை தோன்றியது. முக்கியமாகப் போலந்து நாட்டின்

வருங்கால நிலைமை பற்றி ஒருமித்த கருத்து மாநாட்டில் ஏற்படவில்லை. பொதுவாக, தக்க தருணத்தில் தேர்தல்கள் நடத்திப் போலந்துநாட்டு மக்களின் (Polish) கருத்துப்படி அவர்கள் நாட்டின் பிற்காலம் தீர்மானிக்கப்படும் என்று மாநாடு அறிவித்தது.

உருசியா, 1904 - 5 ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்த உருசிய சப்பானியப் போரில் இழந்த பகுதிகளை, அந்நாடு திரும்பப் பெற வேண்டும் என்று ஒரு மறைமுக உடன்பாடு அம்மாநாட்டில் செய்து கொள்ளப்பட்டது. மேலும் அவ்வுடன்பாட்டின்படி வெளிப்புற மங்கோலியா (Outer Mongolia) விடுதலை பெறவேண்டுமென்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சீனாவுடன் ஒரு நட்பு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள உருசியாவின் இசுடாலின் (Stalin) ஒப்புக்கொண்டார். மேலும் புதிதாக அமைக்கப்பட வேண்டிய ஐக்கிய நாடுகள் சபையில், பாதுகாப்புக்குமுவில் அதன் உறுப்பினர்கள் அந்த முறையில் வாக்களிக்க வேண்டுமென்பதையும் இம்மாநாடு முடிவு செய்தது. சோவியத்து உருசியா, தன்னுடைய 16 சோவியத்துக் குடியரசுகளுக்கும் ஐ.நா. பேரவையில் உறுப்பினராகும் உரிமை இருக்க வேண்டுமென்று முன்பு கூறியதை, இம்மாநாட்டில் நீக்கிக் கொண்டது.

யால்ட்டா மாநாட்டின் முடிவுகள் 1946 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டவுடன், அவற்றை எதிர்த்து அமெரிக்காவில் கூக்குரல்கள் எழுந்தன. தலைவர் உருசுவெல்ட்டை வன்மையாகக் கண்டித்துப் பலர் பேசினர். அவர், உருசியாவை அடக்க முடியாமல் அதற்கு அடங்கிவிட்டார் என்று அமெரிக்கர் பலர் ஏளனம் செய்தனர். யால்ட்டா சீனாவில் 1949 இல் பொதுவுடைமைவாதிகள், வெற்றி பெற்றமைக்கு முக்கிய காரணம் மாநாட்டு முடிவுகள் என்று பல அமெரிக்கச் செய்தித்தாள்கள் கருத்து வெளியிட்டன. ஆனால் அக்கருத்து உண்மையான அடிப்படையில் அமைந்தது அன்று என்பது சில வரலாற்றாய்வாளர்களின் முடிவு. பொதுவாக, சப்பான் சரணடைந்ததற்கு ஐந்தே நாட்கள் முன்னர், சப்பானை எதிர்த்துப் போரில் ஈடுபட்ட உருசியாவுக்குத் தகுதிக்கு மிகுதியாகவே, சலுகைகளை சர்ச்சிலும் உருசுவெல்ட்டும் அளித்து விட்டனர் என்று பொதுவுடைமைக் கொள்கை எதிர்ப்பாளர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர். பிற்காலத்திய பொதுஉடைமைக் கொள்கை வளர்ச்சியைத் தொலைநோக்குடன் சிந்தியாமல் இசுடாலினை, உருசுவெல்ட்டும் சர்ச்சிலும்

நம்பிவிட்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை, யால்ட்டா மாநாட்டின் விளைவாக அவ்விரு தலைவர்களும் பெற்றனர். ஆனால், அக் காலத்திய சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவே தாம் நடந்து கொண்டதாக அவ்விரு தலைவர்களும் அறிக்கைகள் வெளியிட்டனர்.

-தெ.பா.

யால்ட்டா மாநாடு: இரண்டாம் உலகப்போர் (1939-1945) முடிவடைவதற்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னரேயே, அப்போரை வெற்றியாக நடத்திய நேச நாடுகளின் தலைவர்களாகிய பிராங்கிலின் உருசுவெல்ட்டு (அமெரிக்கா), வின்சுடன் சர்ச்சில் (பிரிட்டன்), இசுடாலின் (சோவியத்து உருசியா) ஆகியோர், போரில் செருமனி தோற்றுவிடுவது உறுதி என்று தெளிவாகத் தெரிந்தமையால், போர் முடிந்ததும் தோற்ற செருமனியின் நிலையை முடிவு செய்வதற்காக, கருங்கடலில் வடபகுதியில் உருசிய நாட்டின் கிரிமியா (Crimea) என்ற நலவாழ்வு நிலப்பகுதியிலுள்ள யால்ட்டா (Yalta) என்னும் இடத்தில் 1945, பிப்ரவரி 4 முதல் 11 முடிய உள்ள நாட்களில் கூடினர். அதுவே யால்ட்டா மாநாடு ஆகும். மேலும், இம்மாநாட்டில் போரை அறவே ஒழித்தற்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்ற பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் உறுப்பாகிய பாதுகாப்புக் குழு மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல் விதிகளும் முடிவுசெய்யப்பட்டதால், இம்மாநாடு அவ்வகையிலும் சிறப்புத் தன்மை கொண்டதாக ஆயிற்று. அத்தகையை பன்னாட்டு நிறுவனம் ஒன்றை அமைத்தல் வேண்டுமென்று அம்மூன்று நாடுகளின் அரசாங்கங்களும் போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்திலேயே கெய்ரோ, மாசுகோ, தம்பார்ட்டன் ஓக்க (Dumbarton Oaks) முதலிய இடங்களில் நடத்திய மாநாடுகளில் முடிவு செய்திருந்தன. ஆகையால் யால்ட்டா மாநாடு முந்திய மாநாடுகளின், குறிப்பாக தம்பார்ட்டன் ஓக்க மாநாட்டின் தொடர்ச்சியே ஆகும்.

மாநாட்டில் முடிவுசெய்யப்பட்ட பொருட்கள்: செருமனியைத் தோற்கடிப்பதற்கும், கைப்பற்றிக் கொள்ளுதற்கும் தக்க முடிவான திட்டங்களை இம்மாநாட்டில் மூன்று தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவற்றின்படி, தோற்கும் செருமனி மூன்று மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்படல் வேண்டும். அது நேசநாடுகளுக்கு முழுமையாகவும் நிபந்தனை இன்றியும் சரணடைதல் வேண்டும். வெற்றி பெறும் மூன்று நாடுகளுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் (அமெரிக்கா,

பிரிட்டன், உருசியா) ஒரு மண்டலம் அளிக்கப்படல் வேண்டும். பிரான்சும் செருமனியில் ஒரு மண்டலத்தைக் கைக்கொள்ளுமாறு அழைக்கப்படுதல் வேண்டும். செருமனி முழுவதற்கும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த ஆட்சி முறை அமைக்கப்படுதலும், அந்த ஆட்சிக் குழுவில், நான்கு மண்டலங்களையும் கைப்பற்றியுள்ள படைகளின் தலைமைத் தளபதிகளடங்கிருத்தலும், இந்த நடுவண் ஆட்சி ஆணையம் (A Central control Commission) பெர்லின் நகரத்தில் தந்தலைமை அலுவலகத்தை வைத்திருத்தலும் வேண்டும்.

மேலும் நேச நாடுகள் செருமனியின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சில சிறப்பான முடிவுகளைச் செய்தன: அவை, செருமனி மீண்டும் உலக அமைதியை அழிக்க இயலாதவாறு செயலிழக்கச் செய்தல். செருமனியின் எல்லா ஆயுதப்படைகளும் கலைக்கப்படுதல், செருமனியின் எல்லாப் போர்த்தளவாடங்களும் அகற்றப்படவோ, அழிக்கப்படவோ வேண்டும். எல்லாப் போர்க் குற்றவாளிகளும் விரைவில் விசாரித்துத் தண்டிக்கப்படுதல், போர்க் கருவிகளைச் செய்யக் கூடிய செருமானியத் தொழிற்சாலைகள் அனைத்தும் ஒழிக்கப்படுதல், போரில் செருமானியர் செய்த அழிவு வேலைகளுக்கெல்லாம் பொருள் வடிவிலேயே நட்பு நாடு விதிக்கப்படுதல், செருமானிய மக்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து எல்லா நாசி, இராணுவ ஆதிக்கங்களும் அகற்றப்படுதல் என்பனவாகும்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புக் குழுவின் செயல் விதிகளும் இம்மாநாட்டில் இறுதியாக முடிவுசெய்யப்பட்டன. ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் பொது மன்றம், பாதுகாப்புக் குழு, பன்னாட்டு நீதிமன்றம். பொருளாதார, சமூகக் குழு, பொறுப்பாண்மைக் குழு, செயலகம் முதலிய 6 பெரிய உறுப்புகள் இருத்தல் வேண்டுமென்று தம்பார்ட்டன் ஒக்க மாநாட்டில் நேச நாடுகளால் முடிவுசெய்யப்பட்டது. ஆனால், பாதுகாப்புக் குழுவில் வாக்கெடுப்பு விதி பற்றி அதில் யாதொரு ஒருமித்த முடிவும் செய்யப்படவில்லை. எனவே, யால்ட்டா மாநாட்டில் கூடிய மூன்று அரசியல் தலைவர்களும் 1945 ஏப்ரலில் சான்பிரான்சிக்காவில் முதலாவதாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கூட்டத்தைக் கூட்டுவதென்றும், பாதுகாப்புக் குழுவின் வாக்கெடுப்பு முறையை ஆய்ந்து முடிவெடுப்பதென்றும் முடிவு

செய்தனர். அமெரிக்கத் தலைவர் உரூசுவெல்ட்டு கொண்டு வந்த பாதுகாப்புக் குழுவின் வாக்கெடுப்பு பற்றிய ஒரு விதியை மூன்று அரசியல் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அதன்படி: 1. பாதுகாப்புக் குழுவிலுள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் ஒரு வாக்கு மட்டும் இருத்தல் வேண்டும். 2. பாதுகாப்புக் குழுச் செயல் முறைகள் பற்றிச் செய்யும் எந்த முடிவுக்கும் (Procedural matters) பாதுகாப்புக் குழுவின் உறுப்பினர் 11 பேர்களுள் எவரேனும் 7 உறுப்பினர்களுடைய ஆதரவு இருந்தால், அது நிறைவேறும். 3. செயல் முறை அல்லாத, போர் நிறுத்தம், அமைதி, பாதுகாப்புப் பற்றிய முடிவுகள் கட்டுப்படுத்தக் கூடியனவாக நிறைவேறுதற்கு, அவற்றுக்குப் பிரிட்டன், அமெரிக்கா, உருசியா, பிரான்சு, தேசிய சீனா ஆகிய 5 நிலையான உறுப்பினர்களுடைய ஆதரவான வாக்குகளுடனே குழுவின் மற்ற உறுப்பினருள் எவரேனும் 2 உறுப்பினர்களுடைய வாக்குகளையும் சேர்த்து 7 வாக்குகளாயினும் இருத்தல் வேண்டும்.

(அண்மையில் பாதுகாப்புக் குழுவின் மொத்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 11 இலிருந்து 15 ஆக உயர்த்தப்பட்டபோது, குறைந்த அளவு வாக்குகளின் எண்ணிக்கையும் 7 இலிருந்து 9 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. (தேசிய சீனாவுக்குப் பதில் பொதுவுடைமைச் சீனா சேர்க்கப்பட்டது). இவ்வாறு எந்த ஒரு முக்கியமான பொருளைப் பற்றிய தீர்மானமும் நிறைவேறுதல் கூடாதென்று 5 நிலையான உறுப்பினருள் எவரேனும் விரும்பினால், அது தன்னுடைய தள்ளுரிமை (Veto) வாக்கினை அளித்து அது நிறைவேறாதபடி செய்து விடலாம். ஆகையால் எந்த ஒரு முடிவுக்கும் 5 நிலையான உறுப்பினருடைய ஒருமித்த ஆதரவு இருத்தல் வேண்டும். நிலையான உறுப்பினருடைய இந்தத் தள்ளுரிமை வாக்கு அதிகாரமே ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பட்டயத்தில் 27 ஆம் பிரிவாகச் சேர்க்கப்பட்டது. உருசிய நாட்டில் உக்ரேன், பைலோருசியா முதலிய உறுப்பு நாடுகள் ஐ.நா. அவையில் தனி உறுப்பினர்களாகச் சேர்க்கப்பட்டன. அச்சு நாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ஐரோப்பிய நாடுகளில் விரைவில் சுதந்திரமான தேர்தல்களை நடத்தி, மக்களாட்சி அரசாங்கங்களை நிறுவுதல் வேண்டுமென்று யால்ட்டா மாநாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் முடிவு செய்தனர்.

யாழ்: பழந்தமிழ் மக்கள் இனிய பண்களைப் பாடி வந்ததோடு பல்வகை இசைக்கருவிகளிலும் அவற்றைப் பயின்று வந்தனர். அக்காலத்தில் பொலிவுற்று விளங்கிய இசைக்கருவிகளுள் யாழும் ஒன்றாகும். பழந்தமிழ் மக்கள் யாழைக் கொண்டு இசை இலக்கணம் வகுத்தனர். அதன் காரணமாகச் சுரங்களை நரம்புகள் என்றும், பண்ணை யாழ் என்றும் குறிப்பிட்டனர். நான்கு பெரும் பண்கள் பாலையாழ், குறிஞ்சியாழ், மருதயாழ், செவ்வழியாழ் என்று கூறப்பட்டன.

யாழ் பலவகைப்படும். அவற்றுள் தலையாயவை நான்காகும். அவை பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்பனவாகும். இந்த நான்கு வகை யாழ்களைத் தவிர வேறு பல யாழ்களும் வழக்கில் இருந்தன எனத் தெரிகிறது. கல்லாடத்தில் நாரதயாழ், கீசகயாழ், தும்புருயாழ், மருத்துவயாழ், மகதி யாழ், கச்சரி யாழ் முதலிய யாழ்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் வில் யாழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை முதலிய சங்ககால நூல்களுள் யாழின் உறுப்புகள் பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: பத்தல், பச்சை அல்லது போர்வை, வறுவாய், மருப்பு அல்லது கோடு, ஆணி, திவவு, நரம்பு, காட்சி, கவைக்கடை, அகளம், வாய், உந்தி.

யாழின் உறுப்பாகிய கோடு (மருப்பு) கருங்காலி அல்லது கொன்றை மரத்திலும், பத்தல் குமிழ், தணக்கு, முருக்கு ஆகியமரங்களிலும் செய்யப்பட்டன என்று பஞ்சமரபில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏழிசைகளையும் மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூன்று இயக்குகளிலும் (இசுதாயி) முறையே இசைப்பதற்கு ஏற்றவிதமாய் இருபத்தொரு நரம்புகள் கொண்டது பேரியாழ். அதனுடைய உறுப்புகள் பற்றிய விவரங்கள் மலைபடுகடாத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. பேரியாழ் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், பிறகு படிப்படியாய் வழக்கொழிந்து போயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சீவகசிந்தாமணியில் பரவையாழ் என்பதற்குப் பேரியாழ் என்று உரை (சீவக. 530 நச்சர் உரை) கூறப்பட்டுள்ளது.

கிரேக்க அரசன் அலெக்சாந்தர் கி.மு. 326 இல் நடந்த சீலம் நதிச் சண்டையில் போரசு மன்னரை வென்றார். அதன் காரணமாக இரு நாடுகளுக்கும்டையே வாணிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றில் பரிமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

மகரயாழ் யவன நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது எனத் தெரிகிறது. இது மகரவீணை என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இவ்வழகிய இசைக்கருவி அரசமும்பர், செல்வக் குடிப் பெண்டிர் ஆகியோராலே வாசிக்கப்பட்டதெனவும் தெரிகிறது.

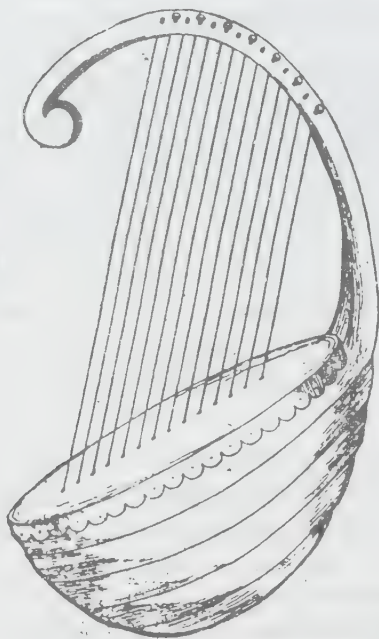
மெலிவு இயக்கில் (இசுதாயி) நான்கு நரம்புகளும், சமன் இயக்கில் ஏழு நரம்புகளும், வலிவு இயக்கில் மூன்று நரம்புகளையும் கொண்டது சகோட யாழாகும். இந்த நரம்புகள் உழை முதலாகவும் கைக்கிளை ஈறாகவும் அமைந்திருந்தன. சகோட யாழின் பதினான்கு நரம்புகளின் (சுரங்கள்) அமைப்பு பின்வருமாறு இருந்தது.

உ இ வி தா கு து கை உ ஈ வி தா கு து கை
ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க

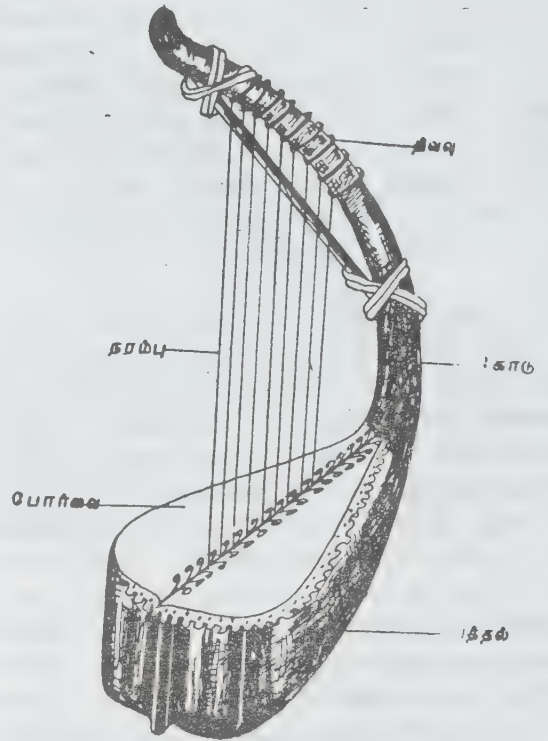
சிலப்பதிகாரம் வேளிற்காதை 31, 32ஆம் அடிகளில் பதினான்கு கேள்விகளைக் (சுரங்கள்) கொண்ட கோவை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அடியார்க்குநல்லார் இப்பகுதிக்கு மயங்கா மரபினையுடைய இப்பதினாற் கோவையாகிய சகோடயாழை உழை குரலாகக் கைக்கிளை தாரமாகக் கட்டி யென்க என்று உரை வரைந்துள்ளார்.

செங்கோட்டியாழில் ஏழிசைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு நரம்பாகி ஏழு நரம்புகள் கட்டப்பெற்றிருந்தன. யாழில் மிகவும் வளைவாகக் செய்யப்பட்டிருந்த கோடு என்னும் உறுப்பு, நேராகச் சிறிது மாற்றியமைக்கப்பட்ட யாழ்க்கருவி செங்கோட்டியாழாகும்.

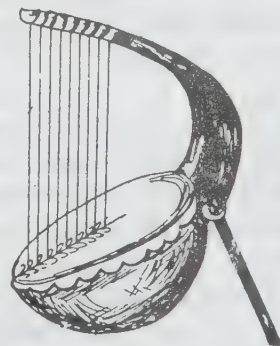
கடைச்சங்க நூல்களில் சீரியாழ் என்னும் ஒரு வகையான யாழும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம் நடுகற்காதையில் இதனை "வணர்கோட்டுச் சீரியாழ்" (சிலப்.நடுகல்:31) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழை எப்பொழுதும் பாணர்கள் கையிலே வைத்திருந்ததினால் அது பாணர் கைவழி என்றும் குறிக்கப்பெற்றது.

சகோடயாழ்

சீறியாழ்

பெரியாழ்

மரீங்காயாழ்

ஆனிரை மேய்க்கும் ஆயன் ஒருவன் குமிழ் மரக் காம்புகளை வில்லாக வளைத்து, அதில் மரல் நாரினை நரம்பாகக் கட்டி அமைத்துக் கொண்ட வில் யாழிலே குறிஞ்சிப்பண்ணை வாசித்தான் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது. மிகப்பழங்காலத்தில் தோன்றிய இந்த வில் யாழே மற்ற வகை யாழ்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து.

பழந்தமிழர் கையாண்ட செங்கோட்டியாழே இப்பொழுது நம் வழக்கில் இருக்கும் வீணையாகும் என டாக்டர் ஆ. வரகுணபாண்டியன் தாம் இயற்றிய பாணர் கைவழி என்னும் நூலில் பல ஆதாரங்களுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழும், வீணையும் வெவ்வேறு இசைக்கருவிகள் என்றும் பழங்காலத்திலிருந்த யாழ் என்னும் இசைக்கருவி இப்பொழுது வழக்கில் இல்லை என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

-து.ஆ.த.

யாழ் நூல்: ஈழ நாட்டில் தோன்றிய விபுலானந்த அடிகளால் இயற்றப் பெற்ற இசைத் தமிழ் நூலாகிய இது ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாசம். பதினான்கு ஆண்டுகளாக இசையாராய்ச்சி புரிந்து அதன் பயனாக உருவாக்கிய இதனை 1947 இல் முதற்கண் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் திருக்கொள்ளம் புதூரில் நூலாசிரியர் வெளியிட்டுள்ளார்.

முத்தமிழுள் ஒன்றாகிய இசைத் தமிழுக்கு அடிப்படையாக விளங்கிய பெருநானை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம் முதலிய இசையிலக்கண நூல்கள் மக்களிடையே கிட்டாமற் போன சூழ்நிலையிலும், 'நரம்பின் மறை' எனத் தொல்காப்பியரும் இசையொடு சிவணியயாழின் நூல் எனக் கொங்குவேளிரும் குறிப்பிட்ட யாழ் பற்றிய நூற் பொருள் வழக்காற்றற் சூழ்நிலையிலும், விபுலானந்த அடிகள் தம் நுண்மாண்நுழை புலத்தாலும், தொன்மைத் தமிழ் நூல்களில் அருகிக் காணலாகும். இசைத் தமிழ்க் குறிப்புகளின் துணையாலும் யாழ்நூல் எனும் இந்த அரிய நூலினை இயற்றியருளினார். தமிழ்த் தாய்க்கு இது ஒரு கலை மரபுச் செல்வமாகும்.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் அமைந்துள்ள இசை நூற் பெருள் நுணுக்கங்கள் பலர்க்கும் நன்கு

புரிந்துகொள்ளவும் விளக்கவும் முற்பட்ட அடிகளாரின் பெருமயற்சி இந்த நூலினைத் தோற்றுவிக்க அடித்தளமாயிற்று எனலாம். இசைக்கு அடிப்படையொலிகள் ஏழே போன்று இந்நூலிலும் பாயிரவியல், யாழறுப்பியல், இசைநரம்பியல், பாலைத் திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியல், ஒழிபியல் என ஏழியல்கள் உள்ளன. ஒவ்வொருவிலும் இசை பற்றிய பொதுவும் சிறப்புமான செய்திகள் பல உட்பிரிவுகளில் கூறப்படுகின்றன.

இசைக் கருவிகளுள் தோலிசைக் கருவியையோ துளையிசைக் கருவியையோ கஞ்சவிசைக் கருவியையோ பற்றிப் பெரிதும் ஆராய நினையாமல், நரம்பிசைக் கருவியாகிய யாழினைத் தேர்ந்து அடிகளார் துருவி ஆராய முற்பட்டதன் காரணம் பற்றி யாரும் வினவலாம். தாம் தோன்றிய ஈழநாட்டில் ஒரு பகுதியாக யாழ்ப் பாணம் (யாழ்ப் பாணர் குடியேறிய பகுதி) அமைந்தமையால் தம்மியல்பாக யாழ்ப்பாணரைப்பற்றியும் யாழ் பற்றியும் அடிகளார் சிந்திப்பதை ஒரு வகையில் உள்ளூர்வாத் தூண்டுதலாகக் கொள்ளலானார்.

வரலாற்றுக்கால எல்லைக்குட்படாத தொன்மைக் காலத்திலே மக்கள் தம் உணவுக்காக விலங்குகளையும் பறவைகளையும் வேட்டையாடத் தொடங்கினர்: மீன் பிடிக்கத் தொடங்கினர். வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற வில் நாணிலிருந்து தெறித்த ஓசை காரணமாக உருவாக்கப் பெற்ற முதல் நரம்பிசைக் கருவியே வில்யாழ் ஆகும். யாழிசை இயக்கும் பாணர்கள் தம் உணவுக்காக மீன் பிடிக்கத் தொடங்கினர் என்பதும், அதுவே அவர்தம் வாழ்க்கைப் போக்கில் கைத்தொழில் ஆயிற்று என்பதும் தமிழிலக்கியங்களால் அறியலாகும் வரலாற்றுச் செய்திகள்.

வளர்ச்சிப் படிநிலைகளில் வில் யாழ் இயக்கிய கலைஞன், சீறியாழ் உருவாக்கி மக்களின் மனத்தை மகிழ்ச்சி செய்தான், சிற்சில வளர்ச்சிக் கூறுகளுடன் பல்லோரையும் மகிழ்விக்கப் பேரியாழ் உருவாக்கி இயக்கினான். பெரும்பாலும் சங்ககால மக்களிடையே செங்கோட்டுச் சீறியாழும், கருங்கோட்டுப் பேரியாழும் நன்கு அறிமுகமாயின என்பர். செங்கோட்டியாழும் சீறியாழும் ஒன்றா வெவ்வேறான என்பது யாழறுப்பியல் எனும் இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. அடிகளார் தம் யாழ்நூலில், கடைச்சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னுந் தோன்றிய சான்றோர் செய்யுட்களினுள்ளே வில்யாழும்

சீறியாமும் பேரியாமுமே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சகோடயாமும் மகர யாமும் செங்கோட்டியாமும் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் பெருங்கதையிலும் சீவக சிந்தாமணியிலும் காணப்படுவது (ப.41) எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கேள்வி என்பது யாழ்க் கருவிக்கு ஒரு பெயராகக்கொண்டு, அதற்கியைய ஈரேழ் தொடுத்த செம்முறைக் கேள்வி என்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. பதினான்கு நரம்புடைய யாழ் பலவகையிலும் சிறப்புடையதாய் சகோட யாழ் எனக் கூறப்பெற்றது. பிழையா மரபின் ஈரேழ் கோவை எனப்படும் அந்தச் சகோடயாழ், சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையினுள்ளும் வேனிற் காதையினுள்ளும் இசைக்கப்பட்டது என்பதும், பெரிய புராணத்தில் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் கையிலிருந்த அந்தத் தெய்வநல இசைக்கருவி திருஞான சம்பந்தரால் பாராட்டப்படுஞ் சிறப்பினைக் கொண்டது என்பதும் யாழ்நூலில் குறிப்பிடப்படுஞ் செய்திகளாகும். யாழின் பயன் வரலாற்றைச் சிந்தித்த அடிகள், முன்னாளிலே பாணன் கையிலும் பாடினி கையிலிருந்த யாழ்க் கருவியானது இளங்கோவடிகள் காலத்தில் இசையாசிரியன் கையிலும் நாடக மகன் கையிலும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. அதற்கேற்ப அக்கருவியும் சித்திரப்படத்துப்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர் புனைந்து, மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம் போல் வண்பெய்தி விளங்கியது. ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய காலத்திலே தெய்வமீந்த பொற்பலகை மீதேறி அன்புள்ளத்தையுருக்கிய அருட் கருவியாயிற்று. கொங்குவேளும், திருத்தக்க தேவரும் நூலெழுதிய காலத்திலே, அரசினங்குமரிகள், கையிலேறி, அவர் மனம் விரும்பிய காதலரை அவருக்கு அளிக்குங் கருவியாயிற்று (ப.38) என எழுதிச் செல்வது சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

மக்களிடையே வழக்கத்திற்கு வந்த யாழ் வகைகளை அவற்றின் உறுப்பமைப்பையும் இலக்கணங்களையும் கொண்டு இனங்கண்டுள்ளனர். தமிழிலக்கியங்களில் காணலாகும் யாழ்வருணனையைத் துணைக்கொண்டு, யாழூறுப்புளாகிய பத்தல், பச்சையாகிய போர்வை, ஆணி, வறுவாய், மருப்பு, திவவு, நரம்பின் தொடையல், கவைக்கடை முதலியவை பயில்வார்க்குப் புரியும் வண்ணம் விளக்கப்படங்களுடன் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை யாழூறுப்பியல் எனும் இயலில் கண்டு தெளியலாம்.

கொங்குவேளிர் பெருங்கதையினுட் குறிப்பிட்டதும் ஆயிர நரம்பு தொடுத்தியன்றுதுமான பெருங்கலம் என்னும் பேரியாழைப் பற்றி, ஒழிபியலில் ஆராய்ச்சிக் கருத்துகளைக் காணலாம். வழக்கொழிந்த அந்த இசைக் கருவியின் ஆயிர நரம்புக் கிடக்கை முறையை அடிகள் விளக்கிக் கூறுவது அவரது இசைக்கலை ஈடுபாட்டையுணர்த்தும். ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த யாழ்க்கருவியை இவ்வாறிருக்கலாமென்று கலைக் கற்பனையுடன் விளக்கப்படந்தந்து (ப.42) விளக்குவது நூலாசிரியரின் திறமையைச் கூட்டும்.

யாழ்நூல் முழுதும் இசை நுண் கூறுகள், சிறப்பாகப் பண்ணியற் கூறுகள் ஆராயப்படுகின்றன. பாலைத் திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியல் ஆகிய மூன்று இயல்களிலும் ஏழ்பெரும்பாலை, பன்னிருபாலை, நாற் பெரும்பண், இருபத்தொரு திறம், பெரும்பண்ணும் திறமும் அகநிலை புறநிலை அருகியல் பெருகியல் என வகைப்படுத்தல், பண்ணும் இரதமும் தாளமும் என்னும் மூவகைப்பாகுபாடு, சங்கீத இரத்தநாகரத்திற் கண்ட சில தேவாரப் பண்கள் முதலியவை யாழ்நூலில் ஊன்றிப் பயின்று சிந்திக்கத்தக்கவை.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் வண்ணப்பட்டடை யாழ்மேற் வைத்து என்றும் வேனிற் காதையில் குரல்வாய் இளி வாய்க் கேட்டனள் என்றும் வருமிடங்களுக்கு அமைந்த அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையைத் துணையாகக்கொண்டு, பன்னிரண்டு இராசி வீடுகளிலே ஏழு இசை நரம்புகளையும் நிறுத்துமிடத்துக் குரல் துலாத்திலே நிற்க இளி இடபத்திலே நின்றலானும், குரல் நரம்பு மாயோனாகுமிடத்து இளி நரம்பு முன்னோனாகிய பல பத்திரனாகுமென ஆய்ச்சியர் குரவையுட் கூறப்படுதலானும், பட்டடை-நரம்புகளில் இளிக்குப் பெயர் என்னை? எல்லாப் பண்ணிற்கும் அடிமணையாதலில், என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலானும், பண்டை இசை ஆசிரியர் இளிக் கிரமத்திலே, இளிமுதலாக நரம்புகளை வைத்தனரென அறிகின்றோம். அங்ஙனம் வைக்குங்கால் அவை இளி விளி தாரம் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை என நிற்பன எனப்பாயிரவியலில் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு, இளிக் கிரமத்தினைப் பிற்காலத்தாரும் அம் முறையிலேயே கொண்டனரென்பதை யாழ்நூலில் ஆசிரியர் விளக்குதல் வித்தகமுடையது.

பண்களைப் பகற்பண்கள் இராப் பண்கள் பொதுப்

பண்கள் என்று பாகுபாடு செய்துகொண்டு, ஒவ்வொரு பண்ணும் எந்த இராகமாக இருக்கலாம் என்று ஏட்டுப் பிரதிச் சான்றுகளுடன் இனங்காணும் முயற்சி யாழ்நூலில் காணலாம். சங்கீதரத்நாகரத்தில் காணலாகும் தேவாரப் பண்கள் பற்றியும் ஆராய்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது. யாழ்நூலில் காணலாகும் பண்ணாராய்ச்சி, தமிழிசைச் சங்கத்தில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் பண்ணாராய்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊட்டமும் ஊட்டியது எனலாம்.

வடநூலாரின் இசைநுட்பங்களை ஒர்ந்து, அவற்றுடன் தமிழிசை நுட்பங்களை இயைபுபடுத்தி உண்மை காண முயன்றுள்ளார் அடிகளார்: அது நிற்க, மேனாட்டாரின் இசைநுட்பங்களையும் ஆர்வமுடன் பயின்று அவற்றோடு தமிழிசைக் கூறுகளையும் இயைபுபடுத்திச் சில நுண் குறிப்புகளை வரைந்துள்ளார். யாழ் நூலாசிரியர் இசைத் தமிழ்ப் புலமையுடன் கணித நூற்புலமையுடன் கொண்டவராதலின், இசை நரம்பியலிலும் பண்ணியலிலும் பாலைத் திரிபியலிலும் மரபாகக் பொருத்திக்காண வேண்டிய எண்ணலாவைத் திறத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். எண்ணின் வழியாக இசைக் கருவியமையும், கருவியிலிருந்து எழுகின்ற இசையானது இசைமரபிற்குப் பொருந்தி நின்றல் காரணமாகக் கருவியமைத்தற்குக் கைக்கொண்ட கணித முறையின் தகவுடைமையும், தகவின்மையும் புலப்படுவன (பக்.123) எனக்கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கது.

கூரம், சுவரம் என்று இக்காலத்தில் வழங்குவதனை, இசை நரம்பு எனவும், நரம்பு எனவும் பண்டையோர் வழங்கினர் என்பது விளக்கப்படுகிறது. குழல் வழி நின்றது யாழே என்ற சிலப்பதிகாரக் கூற்றினை மனத்துட்கொண்டு இசைநரம்பியல் எனும் இயலில் துளைக் கருவியிலக்கணத்தையும், பாலைத் திரிபியல் எனும் இயலில் பலகருவிகளும் ஒருங்கிசைக்கும் ஆமந்திரிசையிலே, முதலிற் குழலையிசைத்தல் மரபு, குழலிலே வட்டப்பாலை வலமுறையாகச் செல்ல, யாழிலே இடமுறையாகச் செல்லும் (பக்.132) எனும் இசை மரபுண்மையையும் கூறி விளக்குகிறார் அடிகளார்.

பன்னிரு இராசி வட்டத்தைப் பன்னிரு இசைவீடுகளாகக் கொண்டு பாலைத்திரிபியலாராய்ச்சி மேற்கொள்வது தொன்மையான இசை மரபினையொட்டியதென்பது நிறுவப்படுகிறது.

இவ்வாறாகப் பல்லாற்றானும் தமிழிசை மரபுகளைப் போற்றும் இசையிலக்கணக் கருவிலமாக யாழ்நூல் விளங்குகிறது.

-செ.வை.

யாழ்ப்பாணம்: இது இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள ஒரு மாவட்டமாகும். இம்மாவட்டத்தின் பரப்பு 2025 ச.கி.மீ ஆகும். இலங்கையில் உள்ள தமிழ் மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இம்மாவட்டத்தில்தான் வாழ்கின்றனர். இம்மாவட்டத்தில் காங்கேசன்துறை, ஊர்க்காவல்துறை என்ற இரண்டு துறைமுகங்கள் உள்ளன. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் தலைநகர் யாழ்ப்பாணம் என்னும் நகரமே ஆகும். இது இலங்கையின் இரண்டாம் பெரிய நகரமாகும். இது இலங்கையின் தலைநகரமாகிய கொழும்பு என்னும் நகரத்திலிருந்து நேர் வடக்கே 300 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது.

பண்டைக் காலத்தில் நாகதீபம், முல்லைத் தீவு என விளங்கிய இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்ட தீபகற்பம், பின்னர்ப் புவியியல் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி இப்போதுள்ள யாழ்ப்பாணப் பகுதி உருவாயிற்று. இப்பகுதியில் பழங்குடி மக்களுள் ஒருவகையினரான நாகர்கள் கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வாழ்ந்தனர் எனத் தெரிய வருகிறது. அந்நாகர்களின் மன்னராகிய மகோதரன் என்பான் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தான். இந்த யாழ்ப்பாணம் பகுதிதான் மணிமேகலை என்னும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படும் மணிபல்லவத் தீவு என ஒரு சாரார் நம்புகின்றனர். நினைவுக் கெட்டாத மிக மிகப் பழங்காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் தமிழர்களின் நாகரிகமும் பண்பாடும் பரவியிருந்தன என அறிஞர் பெருமக்கள் கருதுகின்றனர்.

இந்தியாவிலுள்ள இலாட நாட்டிலிருந்து விசயன் என்பான் கி.மு. 483-இல் இலங்கைக்குச் சென்றான் என்றும், அதற்கும் முன்பே அங்கிருந்த நகரங்களில் நாகரிகம் மிக்க மக்கள் வாழ்ந்துவந்தனர் என்றும் மகா வமிசம் என்னும் நூல் கூறுகிறது. அவ்விசயன் அங்கிருந்த பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அரசினக்குமரியை மணந்து முதல் சிங்கள மன்னனானான் என்றும், பின்னர் இவ்வரசியை விலக்கி விட்டுப் பாண்டிய அரசுகுமரியை மணந்து கொண்டு

தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவு அளித்தான் என்றும் தெரிகிறது. எனினும், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்கள் குடியேறின காலத்தைத் திட்டவாட்டமாக அறிய இயலவில்லை. ஆயினும், யாழ்ப்பாணப் பகுதி இந்தியாவிற்கு மிக அருகில் உள்ளதால் தமிழர்கள் படகுகளின் மூலம் ஏறத்தாழ 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அங்குக் குடியேறினர் என்றும், அப்பகுதியில் தமிழ் மொழி பேசப்பட்டு வந்தது என்றும், நம்புகின்றனர். அப்பகுதியிலேயே இந்திய மக்கள் குறிப்பாகத் தமிழக மக்கள் மிகுதியும் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர்.

செய்துங்க வராச சிங்கன் என்ற சிங்கள மன்னன் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில், தமிழகத்தில் சோழ நாட்டிலிருந்து வீரராகவன் என்னும் புலவர் பெருமான் அம்மன்னனின் அவைக்குச் சென்றார். அவர் பாண மரபில் வந்த ஒரு குருடர். இவர் யாழில் இன்னிசை அமையப் பாடி மன்னனை மகிழ்வித்தார். மகிழ்ந்த அம்மன்னன் பாணனுக்கு ஈழத்தின் வடபகுதியைப் பரிசிலாகத் தந்தான். அப்பகுதி யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயர் பெற்றது. அந்த யாழ்ப்பாணத்தைத் தமிழரசர்கள் பரம்பரையாக ஆண்டு வந்தனர். யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ள கைலாய மாலை வையா பாடல், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை முதலிய நூல்கள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

இந்தியாவிலிருந்து சென்று சங்க மித்திரையும் பதினொரு புத்த பிக்குணிகளும் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் இறங்கினர். அப்போது அரசனாக இருந்த தேவனாம்பியதிசன் என்பவன் அவர்கள் கொண்டு சென்ற போதி மரத்தை நடட்டான். அவ்வாறு அனுராதபுரம் என்னுமிடத்தில் நடப்பட்ட போதி மரமே இன்று உலகிலேயே மிகவும் வயதான மரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது முதற்கொண்டு இலங்கையில் பௌத்த மதம் பரவத் தொடங்கிற்று. பின்னர் கி.மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் சேனன், குட்டிகள் என்னும் இருவர் தமிழர் படையுடன் வந்து சிங்கள மன்னனை வென்று 22 ஆண்டுகள் ஆண்டனர். அவர்கள் சிங்கள மன்னரின் வாரிசுகளால் கொல்லப்பட, பத்தாண்டுகளுக்குப் பின், தஞ்சாவூர் அரச மரபினைச் சேர்ந்த எல்லாளன் என்பவன் பெரும் படையுடன் ஈழத்திற்குச் சென்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். யாழ்ப்பாணம் கி.மு. 145-ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. அக்காலத்தில் இந்த

யாழ்ப்பாண அரச மரபினர்களுக்கும், அனுராதபுர அரச மரபினர்களுக்கும் இடையே திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவ்வழி வந்தவர்கள் கி.பி. 196 வரை ஆண்டனர். அம்மரபின் கடைசி அரசனான கயவாகு காலத்தில் நாடு செழிப்புற்றிருந்தது. யாழ்ப்பாண நாகர்கள் கி.பி. 196 முதல் கி.பி. 303 வரை ஆண்டு வந்தனர். அதன் பின், அனுராதபுர அரசன் கீழ்ப் படைத்தலைவனாக இருந்த இலம்பகர்ணர்கள் மரபினைச் சேர்ந்த சங்கதிசன் என்பான் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி கி.பி. 431 வரை ஆண்டான். அக்காலத்தில் புகழ் பெற்ற சீனப் பயணி பாகியான் இலங்கை வந்து இரண்டாண்டுகள் தங்கியிருந்தார். அதன் பின் பாண்டியரும், சிங்களரும், இலம்பகர்ணர்களும் நாட்டைக் கைப்பற்றி கி.பி. 556 வரை ஆண்டனர். கி.பி. 795-இல் உக்கிரசிங்கன் என்பான் இலங்கையின் வடபகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் செய்துங்க வரராச சிங்கன் என்ற பெயருடன் பட்டத்திற்கு வந்த காலத்தில்தான் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சோழ மன்னர்களுக்கு அடங்கிய கலிங்கர்கள் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்டு வந்தனர்.

சிங்கை ஆரிய மன்னர்கள் என்ற மரபினர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஏறத்தாழ 400 ஆண்டுகள் ஆண்டனர். யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டு வந்த கனக சூரிய சிங்கை ஆரிய மாமன்னரைச் சிங்கள மன்னன் பராக்கிரம பாகு 1450-இல் தோற்கடித்தான். அதுகாறும் யாழ்ப்பாண நாட்டின் தலைநகராயிருந்த சிங்கை நகர் அழிந்தது. அதன் பின் ஆண்ட மன்னர்களுள் முக்கியமானவன் சங்கிலி செகராசசேகரன் என்பவன் ஆவான். அவன் காலத்தில் போர்ச்சுகீசியர் வந்தனர். இருவருக்கிடையே பகைமை உணர்ச்சி இருந்தபோதிலும், கி.பி. 1671-இல் யாழ்ப்பாணத்தைப் போர்ச்சுகீசியர் வென்று தம் ஆட்சியை நிலை நாட்டினர். அங்கு 41 ஆண்டுகளே ஆட்சி செய்த போர்ச்சுகீசியர் உரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தைப் பரப்ப முயன்றனர். பிறகு கி.பி. 1658 இல் போர்ச்சுகீசியரை வென்ற தச்சுக்காரர் கி.பி. 1705 வரை ஆண்டனர். அதன் பின் ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்டது. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தையும் இலங்கையின் மற்றப் பகுதிகளையும் சேர்த்து ஆண்டு வந்தனர். இறுதியாக 1948-இல் இலங்கை முழுவதும் சுதந்திரம் பெற்றது.

யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிறந்த வணிக மையமாகும்.

இங்கு யானைகளும், மிளகு, புகையிலை, தேங்காய், பிற தானியங்கள் போன்ற பொருள்களும் முக்கிய வணிகப் பொருள்களாகும். மீன் பிடித்தல் ஒரு முக்கிய தொழில். இங்கு ஒரு சிறு துறைமுகம் அமைந்துள்ளது, பல கல்லூரிகள் உள்ளன. நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில் மிகச் சிறப்புடையது. இங்கு கி.பி. 1680-இல் கட்டப்பட்ட தச்சக் (Dutch) கோட்டையிலுள்ள மாதா கோயில் மிகப் பழைமை வாய்ந்தது ஆகும். இன்னும் யாழ்ப்பாணத்தில் தச்சப்பாணியில் கட்டப்பட்ட பல கட்டடங்கள் உள்ளன. இங்கு வாழும் மக்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ்ச் சைவர்கள். திருநெல்வேலி, நல்லூர் வண்ணார்பண்ணை, நாகர்கோயில் போன்ற தமிழ்நாட்டு ஊர்ப் பெயர்கள் இங்குள்ள ஊர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

-சி.மு.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை:

இவர் சேர் மரபில் இரும்பொறைக் குடியிற் பிறந்தவர். யானையினது நோக்குப்போலும் நோக்கினையுடையவர் என்பதனால் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை என வழங்கப் பெற்றார். இவரது இயற் பெயர் சேய் என்பது வேழ நோக்கினவிறல்வெஞ்சேய் எனக் குறுங் கோழியூர் கிழார் கூறுவதால் உணரப்படும். யானை நோக்கினர் என்பதும் அவர் மொழியால் புலப்படுகின்றது. இவரைப் பாடிய புலவர்கள் குறுங் கோழியூர்க் கிழார், பெருந்தில் இளங்கீரனார், கூடலூர் கிழார் என்போராவர். இவர் புலத்துறைமுற்றிய கூடலூர் கிழாரைக் கொண்டு எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாய் ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுப்பித்தார். இவர் பெயர் கோச்சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரன் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, மாந்தரம் பொறை எனப் பலவாறு தொகை நூல்களில் வழங்குகின்றது. மாந்தரன் என்றும் சேர மன்னர் பதிற்றுப்பத்தில் (90) பாராட்டப் பெறுகிறார். பலர்மேற் தோன்றிய கவிகை வள்ளல், நிறை யருந்தானை வெல்போர் மாந்தரன் பொறையன் என்று அகநானூற்றில் (142) குறிக்கப் பெறுவர் மாந்தரனின் மகனாய் இச்சேர மன்னரே என்று கருதுகின்றனர்.

பரிமேலழகர் 355 ஆம் திருக்குறளுக்கு விளக்கம் கூறும்போது, இப்பெயரை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட இச்சேர மன்னர் தம் ஆற்றலால் தப்பிச் சென்று அரசு கட்டிலேறிச் சிறப்புற்றதைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் நயமுறப் பாடியுள்ளார். கடல், நிலம், திசை, விண் ஆகியவற்றை அளந்தறியினும் இச்சேரரது ஆற்றலை அளந்தறிய முடியாதென்றும் இவர் அறிவும் ஈரமும் கண்ணோட்டமும் உடையவர் என்றும் அவரை பாராட்டுவர். இவர் நாட்டில் வாழ்வோர் ஞாயிற்றுத் தெறல் அல்லது பிறிது தெறல் அறியார், திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார். நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார், இவர் நாட்டு மண்ணைக் கருவுற்ற மகளிர் விரும்பி உண்ணின் அல்லது பகைவர் கவர்ந்துண்ணார் என்றார் இவர் அறத்தின் வழிச் செங்கோல் புரிபவர் என்று பலவாறு குறுங்கோழியூர் கிழார் இவரையும் இவரது நாட்டையும் புகழ்வார்.

தம்மைப்பாடிய புலவர் பிறர்பாற் சென்று அவர்தம் இசையினைப் பாடாதவாறு பெருங்கொடை நல்குபவர் இச்சேரர். இவர் ஓம்பிய நாடு புத்தேளுகம் போன்றது. விளங்கில் என்னும் ஊருக்குப் பகைவரால் வந்த துன்பத்தைத் தம் படைவலியால் போக்கியவர். செறுத்த செய்யுட் செய் செந்நாவின வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன் இன்றுளளாயின் நன்று என்று இவர் கூறியதாகப் பொருந்திவிளங்குகீரனார் உரைப்பதால் இச்சேரர் 'கபிலருக்கு நண்பர்' என்பது போதரும் என்பர். உ.வே.சாமிநரந்தயர். இவர் இராய குயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடு போர் செய்தவர். விசும்பினின்றும் ஒருமீன் கீழே விழக்கண்டு. அரசருக்குக் கேடு வருமென்றஞ்சியதாகவும், அடின்படி ஏழாம் நாள் இச்சேரமன்னர் இறந்துவிட்டதாகவும் குறிப்பிட்டுக் கூடலூர்க் கிழார் வருந்திப் பாடியபாட்டு புறநானூற்றில் (229) இடம் பெற்றுள்ளது.

-இரா.சா.

யானைப் படை: இன்று நிலத்தில் வாழும் விலங்குகளுள் மிகப் பெரிய உருவங் கொண்டது யானை. இந்நியாவில் யானைகள் உதறப் பிரதேசம் முதல் அசாம் வரையிலுள்ள அடாந்த காடுகளிலும், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின், நீலகிரி, குடகு மைசூர் கேரளா ஆகிய பகுதிகளிலும் வாழுகின்றன. பண்டு, இலங்கை, பர்மா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலிருந்து யானைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன

முற்காலத்தில யானைகள் போரில் பயன்

படுத்தப்பட்டன. நால்வகைப் படைகளுள் யானைப் படையும் ஒன்று. அரசர்க்குரிய கல்வியில் யானையைப் பற்றி அறிவதும், அதன் மீது ஏறி நடத்துவதும் சிறப்பானவை. யானைப்படை, போரில் மிகவும் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது. போரில் ஓர் அரசரின் வெற்றி அவரது யானைப் படையின் தன்மையைச் சார்ந்திருந்தது எனக் கௌடில்யர் கூறுகிறார். இந்தக் கருத்தை மெகசுதனீசம் (Megasthenes) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கௌடில்யர் கூற்றுப்படி போருக்கு அணிவகுத்துச் செல்லும் போது யானைப் படை முதலில் செல்லும். பிறர் தாக்காத வண்ணம் யானைகள் அரண் போலப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சாலைகள் அமைக்கப்படாத இடங்களில் படையெடுத்துச் செல்வதற்கும் ஆறுகளைக் கடப்பதற்கும், புதர்கள், முட்செடிகள் அடர்ந்து, போர் வீரர்கள் செல்ல முடியாதபடி அமைந்திருக்கும் இடங்களில் புகுந்து செல்வதற்கும், எதிரிகளின் நெருக்கமான அணி வகுப்பை உடைப்பதற்கும், எதிரிகளின் பாசறைகளுக்குத் தீயூட்டுவதற்கும், இடையூறுகளிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கும், எதிரிகளை அழிப்பதற்கும், அச்சுறுத்துவதற்கும், கோட்டைகளை இடிப்பதற்கும் பெரிய கதவுகளை உடைப்பதற்கும் யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. மேலும் இவை விலை மதிக்க முடியாத பொருட்களையும், செல்வத்தையும் எடுத்துச் செல்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. யானைகள் போர்ப் படைக்குப் பெருமிதமான தோற்றத்தை அளித்தன.

பொதுவாக யானைகளை எல்லாக் காலங்களிலும் படையெடுப்பின்போது பயன்படுத்தலாம். ஆனால் கோடைக் காலத்தில் அவற்றைப் பயன்படுத்தினால் அதிக வியர்வை வெளியேறி அவற்றின் தோலுக்குத் தீங்கு நேரிடும். நீரில் குளிக்காவிட்டாலும், போதிய தண்ணீர் குடிக்காவிட்டாலும் யானைக்கு நோய் ஏற்படும். ஆகையால் படை எடுத்துச் செல்லும்போது தண்ணீர் வசதியுள்ள இடங்களுக்கும் மழை பொழியும் இடங்களுக்கும் யானைப் படையைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

மெகசுதனீசு கூற்றுப்படி சந்திரகுப்த மௌரிய அரசரது படை அலுவலகத்தில் யானைப் படைக்காக ஒரு தனிப்பிரிவு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அப்பிரிவினர் யானைகள் போரிடுவதற்குப் பயிற்சி அளித்தனர்.

அப்படைத் துறையை மேற்பார்வையிட யானைகள் கண்காணிப்பாளர் என்ற அதிகாரியும், அவருக்குக்கீழ் பல அலுவலர்களும் நியமிக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்கள் அரசிற்கு வேண்டிய யானைகளைப் பெற்று, அவற்றிற்குப் பயிற்சியளித்துப் பாதுகாத்து வந்தனர். யானைகள், சிறந்த முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டன. அப்பிரிவில் மருத்துவரும், பயிற்சியாளரும், யானைப் பாகரும், கொட்டில் தூய்மை செய்பவரும், சமையல்காரரும், புல்வெட்டுபவரும், இராப் பகல் பாதுகாவலரும் இருந்தனர். சந்திரகுப்தரிடம் 9000 யானைகள் இருந்தன எனப் பிளினியும் 6000 சண்டையிடும் யானைகள் இருந்தன எனப் புருடார்க்கும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்க காலத் தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் போரில் யானைகளைப் பயன்படுத்தினர். பின்னர் பல்லவர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலும், அதைத் தொடர்ந்து வந்த சோழர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலும் யானைகள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டன. விசய நகரப் பேரரசில் இரண்டாம் தேவராயரிடம் 1000 யானைகளுக்கு மேல் இருந்தன என்று அப்துர்ராசாக்கு குறிப்பிடுகிறார். மொகலாயப் பேரரசர் பாபரை எதிர்க்க, இபுராகிம் லோடி கி.பி. 1526 ஆம் ஆண்டு ஒரு இலட்சம் வீரர்களுடனும், 1000 யானைகளுடனும் பானிபட்டு என்ற இடத்திற்குச் சென்றார். பின்னர், கி.பி. 1556ஆம் ஆண்டில் நடந்த புகழ்பெற்ற இரண்டாம் பானிபட்டுப் போரிலும் யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு இந்தியாவின் பல்வேறு அரசர்கள் காலத்தில் யானைப் படைகள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்காலத்திய புதிய போர் முறைகள் காரணமாக, யானைப் படை தேவையற்றதாகியது.

-அ.சி.

துணைநூல்கள்

1. Majumdar, R.C., (ed) The Mughal Empire, Bharathiya Vidya Bhawan, Bombay, 1974.
2. Minakshi, C., Administration and Social Life under the Pallavas, Madras, 1977.
3. Mookerji, R.K., Chandragupta Maurya and His Times, Delhi, 1966.

யி யகர யாகாரக் குறிப்புகளைப் பார்க்கவும், வாயை நன்றாக இளித்த நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவாக இந்த ஒலி வெளிவரும்.

தனி மொழியாகவோ மொழிக்கு முதலிலோ இவ்வெழுத்து வருவதில்லை.

உருவம்: முதன் முதலில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்மாவட்டக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் நடுக்கோட்டின் தலைப்பக்கத்திலிருந்து இகரக்குறி எழுதப்பட்டது. இக்குறியே மற்ற உயிர் மெய்களுக்கு நேர்ந்ததைப் போலவே வளைந்தும், தனித்து எழுத்திற்கு மேலேயும் பின் எழுத்திற்கு வலப்புறத்தில் இணைத்தும் எழுதப்பட்டது. வளைந்த வடிவம் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலும், தனித்து மேல் எழுதப்பட்ட வடிவம் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பக்கத்தில் இணைத்து எழுதப்பட்ட உருவம் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டிலும் காணப்படும்.

வட்டெழுத்தில் இகரக்குறி ஒரு வளைந்த பகரக்குறி போல், கி.பி. 5, 6-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டு பின் நிலை பெறுவதாயிற்று.

-கே.ஜி.கி.

ய வாயை நன்றாக இளித்துப் பின் எடுத்த நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங் காற்றுருவாக இந்த ஒலி வெளிவரும்.

உருவம்: யிகரத்திற்குச் சொல்லப்பட்டவை இதற்கும் முற்றிலும் பொருந்தும். இவ்வெழுத்து கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரை யிகரத்தைப் போலவே எழுதப்பட்டு வந்தாலும் இடையிடையே இன்னும் ஒரு கோடு இதில் இணைக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த இரு கோடுகளும் எப்பொழுதும் வரையப்படவில்லை. இது பயன்படுத்தப்படவில்லை. ஈகாரக்குறி கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் பிற ஈகார உயிர் மெய்யெழுத்துகளை ஒட்டி இந்த எழுத்திலும் ஒரு சுழியுடன் எழுதப்பட்டது. சுழியும் எப்பொழுதும் தெளிவாக எழுதப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் அதாவது கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் இந்தச் சுழி வலப்புறம் சேர்க்கப்படும்பொழுது வலப்புறத்திலேயே தோன்றும்.

வட்டெழுத்தில் இகரக் குறியின் முனையில் ஒரு சுழி காணப்படுகின்றது. இதுவும் எப்பொழுதும் எழுதப்படுவதில்லை. இந்த வடிவத்தில் மாற்றமில்லை.

-கே.ஜி.கி.

யு யகரத்திற்குரிய குறிப்பைப் பார்க்கவும். வாயைச் சிறிது இளித்துப் பின் குறித்த நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவாக வெளிவரும் ஒலியே யுகர மாகும்.

உருவம்: இன்றைய உருவத்திற்கும் பண்டைய உருவத்திற்கும் வேறுபாடே இல்லை என்று சொல்லலாம். பெரும்பாலான எழுத்துகளுக்கு உள்ளதுபோல் கீழ்நோக்கி ஒரு கோடு எழுத்தின் வலப்பகுதியின் அடியில் இணைக்கப்படும். யகர மெய்யின் உருவமாறுபாட்டில் நடுக்கோடும் மற்ற இருபுறக் கோடுகளும் சமமான உயரம் அடையும் பொழுதும் இந்தக் கோடு அப்படியே இணைக்கப்பட்டது.

வட்டெழுத்தில் 'சில கல்வெட்டுகளில் கி.பி. 5 - 6-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உகரக்குறி நடுவில் கீழே இடப்பட்டது. பின் முறையாக வரையப்பட்ட உருவங்கள் இரண்டு. பின்னதே வட்டெழுத்து மறையும் வரை நிலைத்தது.

-கே.ஜி.கி.

யுகம்: இது காலத்தின் பெரும் பிரிவு. மாத்திரை, நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், பக்கம், திங்கள், இருது, அயனம், ஆண்டு, யுகம் எனக் காலத்தின் பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றுள் யுகம் என்பது கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என நால்வகைப்படும். கிருதயுகம் 17,28,000 ஆண்டுகளும், கிரோதாயுகம் 12,96,000 ஆண்டுகளும், துவாபரயுகம் 8,64,000 ஆண்டுகளும், கலியுகம் 4,32,000 ஆண்டுகளும் கொண்டவையாகும். கலியுகத்தின் இருமடங்கு கொண்டது துவாபரயுகம், மூன்று மடங்கு கொண்டது திரேதாயுகம், நான்கு மடங்கு கொண்டது கிருதயுகம். இப்பொழுது நடைபெறுவது கலியுகம் என்பர்.

-சா.கி.

யுகாதி: என்பது ஒரு யுகத்தின் தொடக்க நாளினைக் குறிக்கும். கிருதாயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என நான்கு யுகங்கள் உள்ளன. இப்போது நிகழ்வது கலியுகம் என்பர். ஒவ்வொரு யுகமும் பலப்பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் கொண்டது. ஆதலால், ஒரு

யுகம் முடிந்து அடுத்தயுகம் தொடங்குவதனைச் சில ஆண்டுகளே வாழும் மனிதர்களால் அவர் காலத்தில் காண்பது பெரும்பாலும் இயலாது. ஒனவே, ஒவ்வொரு ஆண்டின் தொடக்கத்தையும், யுகத் தொடக்கமாகப் பாவித்து அதனை யுகாதி (யுகம்+ஆதி) என்ற பெயரில் மக்கள் கொண்டாடலாயினர். துவாபர யுகம் முடிந்த பின்னர்த் தோன்றிய கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து ஒவ்வொரு சாந்திரமான ஆண்டின் முதல் நாளையும் யுகாதி என்ற விழாவாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். இதற்கு, இறைவன் யுகமாகவும் இருக்கிறான் என்னும் இந்த சமயக் கொள்கையும், ஒரு காரணமாகும். அதனால் இறைவனுக்கு யுகாதிக்குத்து என்ற பெயரும் அமைந்தது. யுகத்தைப் படைத்துக் காப்பவன் என்பதே அதன் பொருள். மேலும், இறைவன் காலமாகவும் காலத்தின் முடிவாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறான். அவ்வாறு காலத்தின் உருவமாக விளங்கும் இறைவனைக் காலத்தைக் கணக்கிடப் பயன்படும் ஆண்டின் தொடக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அப்புனித தினத்தில் வழிபடுவதும் ஒருவகை இறைவழிபாடெனக் கருதி

யூகோசுலேவியா வேளாண்மையையும் வளர்க்கத் தவறவில்லை. இந்நாட்டின் தொழிலாளர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப்பேர் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வீட்டு விலங்குகள் வளர்த்தலும், மக்காச்சோளம், பருப்பு, கோதுமை, பழங்கள் சருக்கரை வள்ளிக்கிழங்கு, உருளைக்கிழங்கு, கம்பு வகைகள் முதலியன பயிரிடுதலும் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. இந்நாட்டில் திராட்சைக் கொடித் தோட்டங்கள் மிகுதியாக உள்ளன. உலோகப் பொருட்களும் உணவு வகைகளும் இங்கிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகின்றன. இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களில் முக்கியமாக, இயந்திரப் பொருட்கள், போக்குவரத்து, சரக்கேற்றப் புடை பெயர்ப்பு ஆகியவற்றுக்கான சாதனப்பொருட்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஐரோப்பிய பொது வாணிகக் களஅமைப்புடன் (Common market) யூகோசுலேவியா 1970இல் ஒரு வாணிக உடன்பாடு செய்து கொண்டுள்ளது. சுற்றுலாப் பயணிகள் இந்நாட்டுக்கு வருகை தருவது மிகுதியாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் வசதிக்காக ஏட்ரியாடிக்குக் கடலோரத்தில் தங்குமிடங்கள் பல உள. இந்நாட்டின் பெருந்தொழில் நிறுவனங்களையாவும் தேசிய மயமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், செழிப்பான பல நிலப்பகுதிகளில் தனியார் பலர் வேளாண்மை செய்யும் உரிமை பெற்றுள்ளனர். அரசு வேளாண்மைப் பண்ணைகள் சிலவும் கூட்டுறவு முறை வேளாண்மைப் பண்ணைகள் சிலவும் உள்ளன.

வரலாறு: முதலாம் உலகப் போரின் விளைவாக இந்நாடு தோன்றியது. அதற்கு முன்பு, இந்நாட்டில் இப்பொழுது கூட்டுச் சேர்ந்துள்ள 6 பகுதிகளும் தனித்தனி வரலாறுகளுடன் வெவ்வேறாக இயங்கி வந்தன. முதலாம் உலகப் போருக்கு முன்னர், செர்பியாவும் மாண்டிளீக்ரோவுமே சுதந்திர நாடுகளாக இருந்தன. மாசிடோனியா செர்பியாவுக்கு உட்பட்டிருந்தது. குரோசியா, சுலோவேனியா, போசுனியா எர்சிகோவினா ஆகியன ஆசுத்திரிய அங்கேரிய முடியாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தன. ஆசுத்திரிய அங்கேரியா முறியடிக்கப்பட்டபின், அதன்கீழ் இருந்த நான்கு பகுதிகளும், செர்பியாவுடனும் மாண்டிளீக்ரோவுடனும் இணைந்து புதிய கூட்டாட்சி தோன்ற உதவின. ஒற்றுமைப்படாமல் இருந்த மக்களை, போரில் ஏற்பட்ட பெருந்தோல்வி ஓரளவு ஒன்றுபட

வைத்தது. முதலாம் உலகப் போர் முடிந்ததும், 1918 ஆம் ஆண்டு திசம்பர்த் திங்களில் செர்பியாவின் அரசர் தலைமையின் கீழ் ஒரு புதிய அரசு தோன்றியது. அதற்குப் பெயர் செர்பிய, குரோசிய, சுலோவேனிய அரசு என்பதாகும். அப்புதிய அரசின் முதல் மன்னர் முதலாம் பீட்டர் (Peter I) என்பவராவார். குரோசிய மாநிலத்தில் பிரிவினை வேண்டிய சிலர் குழப்பம் விளைவித்ததால் பீட்டருக்குப்பின் பட்டத்திற்கு வந்த அரசர் அலெக்சாந்தர். (1921) சருவாதிகார ஆட்சியை 1929 இல் ஏற்படுத்தியதுடன் நாட்டின் பெயரை யூகோசுலேவியா என்றும் அறிவித்தார். அதனால் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் கலகத்தில் மன்னர், 1934 இல் கொலையுண்டார். அவருக்குப்பின் அவர் மகன் இரண்டாம் பீட்டர் என்ற பெயருடன் முடிசூட்டிக் கொண்டார்.

இரண்டாம் உலகப் போரில் நொதுமல் கொள்கையைப் பின்பற்றிய யூகோசுலேவியாவில், 1941 ஆம் ஆண்டில் செருமானியப் படைகள் உட்புகுந்து வெற்றிகள் பெற்றன. மன்னர் இரண்டாம் பீட்டர், நாட்டைவிட்டு வெளியேறி யூகோசுலேவிய அரசை இலண்டன் மாநகரிலிருந்துகொண்டு நடத்திவந்தார். அவ்வமயம் யூகோசுலேவியாவில் ஒன்றுக்கொன்று பகைமை கொண்ட 2 கட்சிகள் உருவாயின. செட்னிக்க (Chetniks) கட்சி என்பது அதில் ஒன்றாகும். மற்றொரு கட்சி, படை வலிமை கொண்ட பொதுஉடைமைக் கொள்கையாளர் திட்டோ (Tito)வின் தலைமையில் இயங்கியது. திட்டோ கட்சிக்கு உருசிய சோவியத்துச் சமஉடைமைக் குடியரசு ஒன்றிய (USSR) பிரிட்டனும் ஆதரவு அளித்தன. செருமானியர், 1944 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் யூகோசுலேவியாவை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். அவ்வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த திட்டோ, 1945 இல் பிரதமராக அமர்ந்து ஒரு கூட்டு (Coalition) அமைச்சரவையை ஏற்படுத்தினார். விரைவில், பொதுவுடைமைக் கொள்கையை எதிர்த்தவர்கள் அரசாங்கத்தினின்று வெளியேற்றப்பட்டனர். அரசியல் நிருணயசபை, 1945 நவம்பரில் கூட யூகோசுலேவியா ஒரு கூட்டாட்சிக் குடியரசு என்பதை அறிவித்தது. புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் 1946 இல் வெளியிடப்பட்டது. அதன்படி புதிதாக அமைந்த 6 மாநிலக் குடியரசுப் பகுதிகளுக்கு விரிவான சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. ஆயினும், உண்மையான மைய

அதிகாரம் திட்டோவிடமும், பொதுவுடைமைக் கட்சியிடமுமே இருந்தது. சோவியத்து உருசியாவுடன் இந்நாடு 1948 வரை நெருங்கிய நட்புறவு பூண்டிருந்தது.

ஆனால், அந்த ஆண்டில் (1918) யூகோசுலேவியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும், உருசியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குமிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் பெருகின. அதன் விளைவாக யூகோசுலேவிய அரசு, மேற்கு நாடுகளிடமிருந்து பொருளாதார, இராணுவ உதவியைப் பெறத் தொடங்கியது. பிறகு, 1955 ஆம் ஆண்டில் யூகோ நாடும் உருசியாவும் ஓரளவு நட்புறவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டன. ஆனால், அடுத்த ஆண்டில் அங்கேரி (Hungary) நாட்டில் உருசிய அரசு தலையிட்டதைத் திட்டோ கண்டித்தார். தவிர செகோசுலோவாகியாவில், 1968 இல் உருசியர் தலையிட்டதையும் திட்டோ விரும்பவில்லை. மேலும், வேளாண்மை முறையில் கூட்டாண்மைக் கொள்கையை அதாவது தொழில் மூலதனம் பொது உரிமையாய் இருக்க வேண்டுமென்ற உருசியக் கோட்பாட்டை (Agricultural Collectivization) திட்டோ அரசு ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. உழைப்பாளர்களின் குழுக்களுக்கு, பொருளாதார அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கும் உருசிய முறையையும் யூகோசுலோவியா ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அறிவாற்றல் துறையில் சோவியத்து உருசியாவில் இருந்ததைவிட மிகுதியான சுதந்திரத்தைத் திட்டோ அரசு, மக்களுக்கு வழங்கியது.

யூகோசுலோவிய அரசியலமைப்பு, 1974 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அந்த ஆண்டில் திட்டோவை ஆயுட்காலத் தலைவராக, நாடாளுமன்றம் ஏற்றுக் கொண்டது. அவருக்குப் பிறகு குடியரசுத் தலைவர், 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கூட்டாட்சிச் சட்டசபையால் (Federal Assembly) தேர்ந்தெடுக்கும். நாடாளுமன்றச் சட்டசபை அல்லது கூட்டாட்சிச் சட்டசபையில் இரண்டு அவைகள் உள்ளன. 1. கூட்டாட்சி அரங்கு (Federal Chamber), அது 220 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. 2. குடியரசுகள், மாநிலங்கள் அரங்கு (Chamber of the Republics and Provinces), அது 88 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. அவ்விரு அரங்குகளும் 4 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றன.

நாட்டில், பொதுவுடைமையாளர் சங்கம் (League of

Communists) என்ற பெயரையுடைய ஒரே கட்சிதான் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. திட்டோ, 1980 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் இறந்தார்.

-தெ.பா.

துணைநூல்கள்

Alexander S., *Church and State in Yugoslavia since 1945*, Cambridge University Press, Cambridge, 1979.

Carter A., *Democratic Reforms in Yugoslavia: The changing Role of the Party*. Princeton University Press. N.J. and London 1982.

Ramet p., *Nationalism and Federalism in Yugoslavia* (1963-1983), Indian a University Press, Bloomington, (Indiana). 1984.

யூசின் ஓநீல்: கி.பி. (1888-1953) : அமெரிக்காவின் தலைசிறந்த நாடக ஆசிரியராகத் திகழ்ந்த யூசின் கிளாட்குடன் ஓநீல் 1936-ஆம் ஆண்டு, இலக்கியத்திற்கான நோபெல் பரிசு பெற்றவர். வரலாற்று நாடகாசிரியர் என்று கருதப்படும் ஓநீல் ஓரங்க நாடகங்கள், முழு நீள நாடகங்கள் உள்ளிட்ட நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதியவர். உரையாடல் இன்றி நடனம், இசை, அவிநயம், பல்வேறு அரங்கக் காட்சிகள் ஆகியவற்றின் மூலமே கதையோட்டத்தினைப் புலப்படுத்தும் மேடை உத்திகளைப் பெரிதும் திறம்படக் கையாண்டவர். உலகில் மானுடத் தொடர்பு, இயற்கையினை ஒதுக்குதல், ஆண்-பெண் சிக்கல்கள், குடும்பச் சிக்கல்கள், ஆன்மீக லோகாயதப் போராட்டங்கள் ஆகியவை நிரம்பிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியப் போக்கினையே இவர்தம் நாடகங்களும் சித்திரிக்கின்றன.

யூசின் ஓநீல் 1888ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16-ஆம் நாள் நியூயார்க்கு நகரத்தில் பிறந்தவர். இவருடைய பெற்றோர் அயர்லாந்திலிருந்து வந்து அமெரிக்காவில் குடியேறியவர்கள். குழந்தைப் பேற்றின் போது ஏற்படும் வேதனையைத் தவிர்க்க எண்ணிய மருத்துவர் கொடுத்த மயக்க மருந்துக்கு ஓநீலின் அன்னையார் காலப் போக்கில் அடிமையாகி விட்டார். பிற்காலத்தில் இந்த உண்மையினை உணர்ந்து கொண்டு ஓநீல் பெரிதும் வருந்தினார். அவருடைய மூத்த சகோதரரும் போதை

மருந்துக்கு அடிமையானவரே. இத்தகு குடும்பச் சூழ்நிலையில் உரோமன் கத்தோலிக்கராக இருந்த ஓநீலுக்குக் கடவுள், சமயம் ஆகியவற்றின் மீது நம்பிக்கை குறையத் தொடங்கியது. இதுபற்றிய அவர்தம் உள்மனப் போராட்டங்களை அவர் படைத்த பல்வேறு நாடகத் தலைமக்களின் செயற்பாடுகளில் காணமுடிகிறது. குடும்பப் பொறுப்புகளைச் சரிவரக் கவனிக்காத தம் தந்தையாரின் மீது ஓநீலுக்கு ஒரு பகை உணர்வு இருந்து வந்தது. இவர்தம் படைப்புகளில் தந்தையராக வரும் நாடக பாத்திரங்கள் தரமுடனும், உயர்வாகவும் சித்தரிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு இதுவே காரணம் எனலாம்.

இளைஞன் ஓநீலும் தம் மூத்த சகோதரனைப் போன்றே தொடக்கக் காலத்தில் குடிப்பழக்கம், விலை மாதர் தொடர்பு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டவர். பத்திரிகை நிருபராகப் பணியாற்றியபோது காசநோயால் உடல்நலம் குன்றி 1912 ஆம் ஆண்டு ஆறுமாத காலம் சிகிச்சை பெற்றார். ஆர்வார்டு பல்கலைக்கழகத்தில் 1916 ஆம் ஆண்டு சேர்ந்து பயின்றபோது நாடகம் எழுதும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. இவரது முதல் திருமண (1909) வாழ்க்கை ஓரிரு ஆண்டுகளே நீடித்தது. பின்னர் ஆக்னசு போல்டன் எனும் நங்கையை மணந்து இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையானார் ஓநீல். பின்னாளில் சார்லி சாப்ளின் 'என்னும் புகழ்பெற்ற நடிகரை ஆக்னசு மறுமணம் செய்து கொண்டபோது, பத்தாண்டுக் காலம் ஓநீல் தனிமையாகவே இருந்தார். சார்ல்ட்டா மாண்டரே எனும் அழகிய நடிகையினைப் பின்னர் மூன்றாம் மணம் செய்து கொண்டார்.

ஓநீலின் பிற்கால வாழ்வு மகிழ்ச்சியாக அமையவில்லை. அவர் குழந்தைகள் அவரைப் புறக்கணித்தன. நன்றாகப் படித்த ஒரு மகன் தற்கொலை செய்துகொண்டான். ஒருகட்டத்தில் கைநடுக்கத்தினால் எதுவும் எழுதமுடியாமல் இன்னலுற்றார் ஓநீல். பாசபந்தமும், பிடிப்பும் இல்லாத தம் வாழ்க்கையின் மீது இவருக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இவர் 1953, நவம்பர் 27 ஆம் நாள் பாகடன் நகர உணவு விடுதி ஒன்றில் மனநிம்மதியற்று மாண்டார்.

இலக்கியப் படைப்புக்கான நோபெல் பரிசு பெற்றதோடன்றி, ஓநீல், அமெரிக்க நாட்டில்

வழங்கப்படும் புலிட்சர் பரிசும் பெற்றவர். தொடுவான்த்துக்கு அப்பால் (1920) என்னும் முழுநீள நாடகமே அப்பரிசினைப் பெற்றது. மாமன்னர் சோன்சு, மனிதக்குரங்கு, கவிஞனின் உணர்வு போன்ற நாடகங்கள் இவர்தம் படைப்புகளுள் சிறந்தவையாகும். முடிவில்லாத காலங்கள், நீருற்று, பொன் என்னும் பெயரிய நாடகங்கள் சிறப்புற அமையவில்லை. சொந்த வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கங்களும் ஏமாற்றங்களும், சிக்கல்களும் இவர்தம் நாடகங்களில் மிகவும் அதிகமாகவே வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதுவே இவர் படைப்புகளின் தோல்விக்கும் ஒரு காரணம் எனலாம். கலையுணர்வினால் உந்தப்பட்டோ, இறவாத இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தினாலோ ஓநீல் நாடகங்களை எழுதினார் என்று சொல்வதை விட, தம்முடைய மனநிம்மதிக்காகவும், அமைதிக்காகவும் எழுதினார் என்று கூறுவதே பொருத்தம் ஆகும்.

ஒன்பது பிரிவுகளைக் கொண்ட வேடிக்கையான இடையீடு என்னும் நாடகத்தில் மகளரின் பல்வேறு குணஇயல்புகளையும் அலகுகிறார். பதின்மூன்று பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதும், கிரேக்கப் புராணப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டதுமாகிய ஒரு நாடகம் (Mourning Becomes Electra) அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரினை உள்வியல் நோக்கில் அணுகிப் பார்க்கிறது. மிக்க தீவிரமான பகுத்தறிவாளரும் கூட, விதி, ஊழ் போன்றவற்றை ஒத்துக் கொள்ளுகின்ற முறையில் அந்நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஓநீலின் நாடகங்கள் அனைத்தும் அமெரிக்க வாழ்க்கை முறையினை ஒட்டியது என்றாலும், உலகப் பொது இயல்புக்கு உகந்ததாக இருந்தமையான், தென் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய ஆசிய நாடுகளிலும் கூட இவர் புகழ் பரவியது. இருப்பினும் இவரது நாடக உத்தியோ, தாக்கமோ இக்கால நாடகங்களில் காணப்பட்டிலது. ஆயினும், அமெரிக்க மேடை நாடகங்களில் இவர் அடைந்த புகழினையும், ஏற்படுத்திய மாற்றங்களையும், யாரும் மறுக்க முடியாது.

-ப.அ.

யூத சமயம்: ஓர் இறைக் கொள்கையில் ஆழ்ந்து நிற்பது யூத சமயம். ஆபிரகாம் என்பவரால் முதலில்

இறைஅருள் மூலம் இச்சமயம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது, விருத்தசேதனம் (Circumcision) எனப்படும் செயல் இச்சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களால் இன்றும் பின்பற்றப்படுகிறது. இப்போதுள்ள சமயங்களுள் மிகப்பழமையானது இச்சமயம். மேலும் இது, உலக முழுதும் பரந்து இருக்கும் கிறித்தவம், இசுலாம் ஆகிய இரு சமயங்களின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகவும் இருந்தது.

கடவுளின் தனித்தன்மை, இசுரேல் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றமை ஆகிய இரு கொள்கைகள் யூத சமயத்துக்கு உயிர்ப்பானவை. பல தெய்வ வழிபாட்டு முறை, சிலை வணக்கம் ஆகிய இரு கொள்கைகளை வன்மையாக இச்சமயம் மறுக்கிறது. கடவுள் பொதுவானவர், உலகம் நன்மையானது, உலகத்தைப் பயன்படுத்தி மனிதன் முழுமை பெறுதற்குரியவன். மனிதன் தன் செயல்களுக்குத் தானே பொறுப்பானவன். மனிதன் கடவுளின் சாயலால் படைக்கப்பட்டான். அமைதியும், நல்லெண்ணமும் உலக முழுமையும் பரவவேண்டும் என்பது யூத சமயத்தின் நோக்கமாகும். காணப்படும் உலகை உண்மை, அறம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்ததாக அமைத்தல் இச்சமயத்தின் முக்கியப் பணி. நல்ல பணிகளுக்கு நம்பிக்கையின் அடிப்படையை ஒப்புக்கொண்டு, நல்ல பணிகளை வற்புறுத்துவது இச்சமயத்தின் இன்றியமையாப் பண்பாகும். சில நம்பிக்கைகளை வெளியிடுவதன் மூலம் மட்டும் வீடுபேறு கிட்டாது. அறத்தைத் தன் வாழ்க்கையில் வெளியிடுவதன் மூலமாக மட்டுமே வீடுபேறு அமையும் என்று யூதசமயம் கூறுகிறது. எனினும் தோரா (Torah) எனப்படும் யூதசமயம் அறக்கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர் தம் வாழ்வில் அறச்செயல்களை எளிதாகக்காட்ட இயலும் என்று இச்சமயம் நம்புகிறது. நற்செய்கைகளையுடைய செம்மையான மனிதன் எந்த நம்பிக்கையையுடையவனாக இருப்பினும் இறையருளால் அமைய இருக்கும் வருங்கால உலகில் முக்கியமான இடம் பெறுவான் என்று இச்சமயம் நம்புகிறது.

மோசே (Moses) என்னும் இறையியலாளர் இச்சமயத்தில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் ஆசிரியர். எகிப்தில் அடிமைகளாக இருந்தவர்களை அடிமைத்தனத்தினின்று மீட்டு, இறையருளின் ஒளியால் பல இன்னல்களுக்கிடையில் உரிமை வாழ்வை நோக்கி அழைத்துச் சென்றவர் மோசே. மனிதனுக்கு வரும் துன்பங்கள், இறையருளில் நிலைத்து நிற்பதற்குப்

பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய படிக்கற்கள் என்பது யூதசமயத்தின் முக்கிய போதனையாகும். எபிரேய விவிலியத்தின் (Hebrew Bible) முதல் ஐந்து நூல்கள் யூதசமய மக்களுக்கு அடிப்படையான நடைமுறை உண்மைகளைத் தெரிவிக்கின்றன. எபிரேய விவிலியம் யூதசமயம், கிறித்தவம், இசுலாம் ஆகிய மூன்று சமயங்களுக்கும் அடிப்படையானது. கிறித்தவம், எபிரேய விவிலியத்துடன் (பழைய ஏற்பாடு என்று கிறித்தவம் எபிரேய விவிலியத்தைக் கூறும்) புதிய ஏற்பாடு என்னும் இயேசு கிறித்துவின் வாழ்வு, இயேசு கிறித்துவின் அடியார் எழுதிய கடிதங்கள் ஆகியவற்றைத் தெரிவிக்கும் நூலை முடிந்த அளவையாகக் கொள்ளும். எபிரேய விவிலியத்தில் சில மாற்றங்களுடன் முகமது நபிக்கு இறையருளால் கிடைத்த குர்ஆனை முடிந்த அளவையாக இசுலாம் கருதும். கடவுள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்ட நாள் (Sabbath) மற்றும் சில விழாக்கள் போன்றவை பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து கிறித்தவம் எடுத்துக் கொண்ட செய்திகள். சான்றாக, இயேசு ஓய்வு நாளைப் பற்றிக் கூறும் போது மனிதனுக்காக ஓய்வு நாளைத் தவிர, ஓய்வு நாளுக்காக மனிதன் அமையவில்லை என்று கூறுவர். யூத மதத்தினர் ஓய்வு நாளை அவ்வகையில் கொள்ளாமல், மனிதர்களின் நன்மைக்காகக் கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புனிதமான நாளாகக் கருதி, ஓய்வு நாளைப் பயன்படுத்துவர். அவ்வகையில் கிறித்தவம், இசுலாம் என்னும் இரு சமயங்களும் எபிரேய விவிலியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முறையே இயேசு கிறித்து, முகம்மது நபி ஆகிய அருளாளர்களின் இறையநுபவங்களைச் சேர்த்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட சமயங்களாக உள்ளன (Revealed Religion) என்பதனை நினைவு கொள்ளல் வேண்டும்.

விவிலியத்தின் முதலில் காணப்படும் ஐந்து நூல்கள் (Pentateuch) மோசேயால் அருளப்பட்டு யூத மதத்தின் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகிறது. பாலசுத்தீனத்தில் தோன்றிய உலகின் மிகப்பழைய சமயங்களுள் ஒன்றாகிய யூதசமயம், காலப்போக்கில் பாலசுத்தீனத்தைக் கடந்து உலகின் பல பாகங்களிலும் பரவியது. அருவான ஒரே கடவுளை வணங்கும் முறை யூத சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாக என்றும் இருந்து வந்திருக்கிறது. இடையில் தோன்றிய சில வழிபாடுகள் (Baal - worship) போன்றவை யூதமக்கள் சிலரிடையே செல்வாக்குப்பெற முயன்றாலும் அவை யூதமக்களின் சமயத் தன்மையை மாற்ற இயலவில்லை.

யூ வாயைச் சிறிது இளித்துப்பின் நன்றாகக் குவித்த நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவமாக வெளிவரும் ஒலியே யூ வாகும்.

உருவம்: தொடக்கத்தில் இதன் உருவம் கீழ்நோக்கிய குறியோடு வலப்புறக்கோடு வளைத்து எழுதப்பட்டது. இந்த உருவம் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்படுகிறது. பின் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் சேர்த்து எழுதும் வேகத்தில் சுழித்து எழுதப்பட்டது. மறுபடியும் மாறும் பொழுது ஏறக்குறைய இன்றைய உருவமே கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வழங்கிற்று.

வட்டெழுத்தில் ஒரு சில கல்வெட்டுகளிலும், (இருளப்பட்டி இரண்டாம் கல்வெட்டு) கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில், பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்களிலும் பக்கவாட்டில் கீழ்நோக்கி இழுக்கப்பட்ட கோடாகவே காணப்படுகின்றது. இந்த உருவமே இறுதி வரையில் நிலைத்தது.

-கே.ஜி.கி.

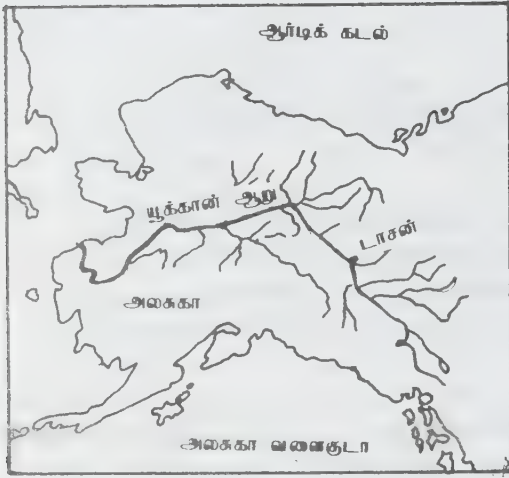
யூக்கான் ஆட்சிப் பகுதி: இது கனடா நாட்டின் மாநிலங்களில் ஒன்று. முன்னர் வடமேற்கு ஆட்சிப் பகுதி (North West Territory) மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த யூக்கான் கி.பி. 1898 இல் யூக்கான் ஆட்சிப் பகுதி (Yukon Territory) என்ற பெயருடன் கனடாவின் ஒரு தனி மாநிலமாக விளங்கத் தொடங்கியது. இது கனடாவின் வட-மேற்குக் கோடியில் அமைந்துள்ளது. இதன் பரப்பளவு 4,82,515 ச.கி.மீ. இதில் 4481 ச.கி.மீ. நீர்ப்பகுதி ஆகும். இதன் மக்கள் எண்ணிக்கை 26,166 (1986). இதன் தலைநகர் ஓயிட் ஆர்சு (White Horse) என்னும் நகராகும். பதினாறு உறுப்பினர் அடங்கிய ஒரு சட்டசபையும், அச்சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஐவர் குழு ஒன்றும், மாநிலத்தின் ஆட்சி அமைப்பாகும். சட்டசபை உறுப்பினர்கள் 4 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். சுரங்க வேலையும் சுற்றுலாத்துறையும் இம்மாநிலத்தில் மிகுதியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. இங்கு வானவூர்திப் பயணங்கள் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன. இரண்டாம் உலகப்

போருக்குப் பின்னர் அலாசுகா நெடுஞ்சாலையும் வேறு பல சாலைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. யூக்கானின் வளர்ச்சிக்கு அவை மிகவும் உதவுகின்றன.

-தெ.பா.

யூக்கான் ஆறு: கனடா நாட்டிலுள்ள, பிரிட்டிசுக் கொலம்பியாவின் வடமேற்கில் பாயும் யூக்கான் (Yukon) ஆற்றின் நீளம் 3220 கி.மீ. ஆட்லின் (Atlin) ஏரியில் உற்பத்தியாகும். இது வட அமெரிக்காவின் மிக நீளமான ஆறுகளில் ஒன்றாகும். இது வடமேற்காக ஓடி அலாசுகா (Alaska) மாநிலத்தின் எல்லையைக்கடந்து யூக்கான் கோட்டையை அடைந்து பேரிங்குக் (Bering) கடலில் கலக்கிறது. பல ஆறுகள் யூக்கானுடன் கலக்கின்றன.

இந்த ஆற்றினால் ஏற்படும் கழிமுகப்பகுதி (Delta) 128 கி.மீ. முதல் 144 கி.மீ. வரை அகலமுள்ளது. இது மிகவும் வளமான பகுதியாகும். இந்த ஆற்றின் கடைப்பகுதி அகலமான சதுப்பு நிலத்தின் வழியே

யூக்கான் ஆறு

செல்வதால், நீர் வண்டல் மிகுந்துள்ளது. ஆண்டில் மூன்று மரதங்கள் மட்டுமே இப்பகுதியில் படகுகள் போக முடியும்.

உருசிய நாட்டு ஆய்வுப் பயணிகள், கி.பி. 1836இல் யூக்கான் ஆற்றின் மூலத்தையும் போக்கையும் பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடங்கினர். பிறகு கி.பி. 1843 இல் அட்சன் விரிகுடாக் குழுமத்தைச் சேர்ந்த இராபார்ட்டு கேம்ப்பெல் (Robert Camphell of the Hudson's Bay Company) மேற்கொண்டு ஆய்வுகளை நடத்தினார். இந்த ஆற்றை அடுத்துள்ள சில பகுதிகளில் தங்கச் சுரங்கங்கள் உள்ளன என்று அறியப்பட்டபின், கி.பி. 1897 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இந்த ஆற்றுப்பகுதிக்கு மேலும் அதிக சிறப்பு ஏற்பட்டது. இங்குப் பல வளர்ச்சித் திட்டங்கள் உருவாயின, இராணுவ நிலையங்கள் ஏற்பட்டன. யூக்கான் ஆற்றில் வஞ்சிரமீன் வகை (Salmon) கிடைப்பதால் ஆண்டின் சில மாதங்களில் இங்கு மீன் பிடிக்கும் தொழில் நடைபெறுகிறது.

-தெ.பா.

யூகி: காண்க ஊகி.

யூகிமுனி: இவர் சித்தர்களுள் ஒருவராகிய தேரையரின் மாணாக்கர் ஆவார். இவர்தம் மருத்துவத் திறமையை அகத்தியரிடம் காட்டிச் செல்வாக்குப் பெற விழைந்து அகத்தியர் ஆசிரமஞ் சென்று, அங்கிருந்த ஒரு கருங்காக்கைக்குத் தாம்செய்த வீரசுண்ணத்தைக் கொடுக்க அது வெண்ணிறம் பெற்றது. அதனைக் கண்ட அகத்தியர் களித்து இவரை மதியூகி எனப் பெயரிட்டு அழைத்தார். அன்றுமுதல் இவருக்கு யூகிமுனி எனப் பெயருண்டாயிற்று என்பார்.

யூகி முனிவரின் வரலாற்றைப் போகர் விளக்கக் காணலாம். போகர் ஏழாயிரத்தில் நான்காவது காண்டத்தில் (கா.622-633) இவரைப் பற்றிய விளக்கங்கள் கிடைக்கின்றன.

சித்தர்களுள் ஒருவராகிய யூகி முனிவர் இல்லற வாழ்க்கையில் பெருமிதத்துடன் நெடுங்காலம் இருந்தவர். இவர் சமதக்கினி முனிவருக்கும் நிரணாக்கினி முனிவருக்கும் குரு ஆவார். இவர் தென்னாட்டு வளாகத்தில் மலைவளம் கண்டு சுற்றிவரும் பொழுது பன்றிமலைக்கு வந்து அதன் வளத்தைப் பார்த்து அதன் நடுக்காட்டிற் செல்லும் பொழுது வலிய குத்துக்கல் ஒன்று அங்கே நிற்கக் கண்டார். அந்த மலையோரம் இவர் ஒடுக்கம் அமைத்து மகிழ்வுடன் இருக்கும் காலத்தில் தம் ஒடுக்கத்தின் பக்கத்தில் கிடுகிடுவென்ற பேரொலி கேட்டுத் திடுகிட்டு மெய்மறந்து நின்றார். அப்பொழுது இவர்முன் ஓர் அறிவுப் பேரொளி வந்து நின்றது. அந்தச் சித்தொளியைக் கண்ட போது அது கண்கொள்ளாப் பேரொளியாகவும் சொல்லிற்கு அடங்காததாகவும் தோன்றியது. அண்ட சராசரங்களெல்லாம் நடுங்கின. அவ்வொளியைக் கண்ட யூகிமுனிவர் மயங்கி, வணங்கி விழுந்து கண்திறந்த பொழுது சம்பார முனிவரைக் கண்டார். அவருடைய ஒளிவண்ணத் திருமேனியின் தோற்றம் கண்டவுடன் அவரடிகளில் பணிந்து வேண்டினார். அப்பொழுது சம்பார முனிவர் யூகிமுனிவருக்கு மெய்யுணர்வுப் பயிற்சி அளித்தார். அப்பயிற்சி பெற்ற இவரைத் தம் சமாதிக் கு முன்னே இருக்க என்று ஏற்பாடுகள் செய்து தெளிவான முறைமையோடு மீண்டும் சமாதிக் குள் புகுந்தார். பின் யூகிமுனிவர் அங்கே நெடுங்காலம்

இருந்து தாமும் ஒடுக்கத்திற்குப் புக நினைத்து அதனுள் புகும்பொழுது தாம் வெளிவரும் காலத்தில் நிகழும் அடையாளங்களைக் கல்லின்மேல் வரைந்து வைத்தார். தாம் வரும்பொழுது, பாருலகம் கருக்கலாய்ப் பகலி ரவு இரண்டுமொன்றாய் இருக்கும் என்று எழுதினார். பின்னர், சமாதியில் புகுந்து நெடுங்காலம் இருந்தார்.

இவர் ஒரு நாள் வெளிப்பட்டவுடன் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார் என்பர். காயகற்பம் உண்டதால் நெடுங்காலம் இருந்தார். கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல், உடலுறுப்புக்கள் வெவ்வேறாகத் தனித்தனியே கிடக்கும்படியாகத் தோற்றமளித்தல் ஆகிய பல அருஞ்செயல்களைச் செய்து வந்தார். அத்தகைய சித்துகள் பல செய்த இவரைப் பார்த்தோரும் கேட்டோரும் உலகில் மிகுதி. யோகம், ஞானம் போன்ற பல நூல்களிலும் தேர்ந்த இவர் காலங்கிநாதர் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர்.

யுகிமுனிவரின் காலம் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும், போகர் கூற்றின்படி இவர், ஆவணித் திங்கள் பூச நாளில் பிறந்தவர் எனத் தெரிகின்றது. இவர்தம் தாய் சிங்கள குலப்பெண் என்றும், தன்வந்திரி வழி வந்த அசுவினி தேவரை ஆசிரியராகக் கொண்டதால் தன்வந்திரி பேரன் என்றும் போகர் கூறுவர்.

யுகிமுனிவர் செய்ததாகப் பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. அவர் செய்த நூல்களாக 1. யுகிமுனிவர் பிடிவாதம் 1000, 2. யுகிமுனிவர் வாதகாவியம் முதற்காண்டம் 1000, 3. யுகிமுனிவர் வாதகாவியம் 2 ஆம் காண்டம் 1000, 4. யுகிமுனிவர் வாத வைத்திய உலா 1000 - 4250 அடிகள், 5. யுகிமுனிவர் வாத காவியக் கும்மி 1000 - 1021 பாடல், 6. யுகிமுனிவர் பரிபூரணம் 200, (202 பாடல்), 7. யுகிமுனிவர் வாதாங்க தீட்சை 300 (302 பாடல்), 8. யுகிமுனிவர் வாத வைத்திய விளக்கம் 200, 9. யுகி முனிவர் மதி வெண்பா 100, 10. யுகி முனிவர் கரிசலை 36, 11. யுகி முனிவர் வைத்திய சிந்தாமணி 800, 12. யுகி முனிவர் வைத்திய சாரசங்கிரகம், 13. யுகிமுனிவர் ஆனந்தக் களிப்பு 1000, 14. யுகிமுனிவர் மூதுரை, 15. யுகி முனிவர் பூரணம் 100, போன்றன கிடைக்கின்றன.

யுகிமுனிவர் வெண்பா நாற்பதினாயிரமும், யுகிமுனிவர்

பன்னிராயிரமும் கிடைப்பதற்கரிய நூல்களாக உள்ளன. இவர்தம் நூல்களில் அவ்வத் துறையைச் சார்ந்த நூட்பங்களையெல்லாம் அடக்கிக் காட்டுவது சிறப்புடையதாகும்.

அகத்தியரிடம் நெடுங்காலம் தொண்டு செய்து, அவரிடமும் பயின்ற யுகிமுனிவர்தம் பாடல்கள் பல சிறந்தன. இவர் நூல்களில் பலவிடங்களில் கூறியது கூறலாகவும் இருக்கக் காணலாம். ஆயின், நுணுகி ஆராயுமிடத்து, இவர் கூறும் ஆழமான கருத்துகளை நன்கறியலாம். மருத்துவம், இரசவாதம், யோகம், ஞானம் போன்றவற்றில் எளிய பாடல்களைப் படைத்தளித்த பெருமை யுகிமுனிவருக்கு உண்டு.

-வே.இராமன்.

துணைநூல்

சேதுரகுநாதன், ந. யுகிமுனிவர் பிடிவாதம் ஆயிரம், (பதிப்) மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1982

யூகோசுலேவியா: தென் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் ஒரு கூட்டாட்சிக் குடியரசாக (Federal Republic) விளங்கும் யூகோசுலேவியாவின் (Yugoslavia) பெரும்பகுதி பால்கன் முந்நீரகத்தில் அமைந்துள்ளது.

இதன் பரப்பளவு 2,55,804 ச.கி.மீ. ஆகும், தலைநகர் பெல்கிரேடு (Belgrade) மக்கள் தொகை 23,12 மிலியன் (1985). இந்நாட்டின் மேற்கு எல்லையாக ஏட்ரியாடிக்குக் கடலும், வடக்கு எல்லையாக ஆசுத்திரியாவும் அங்கேரியும், கிழக்கெல்லையாக உருமேனியாவும் பஸ்கோரியாவும் தெற்கு எல்லையாகக் கிரீசும் அல்பானியாவும் அமைந்துள்ளன. யூகோசுலேவியாவைச் சேர்ந்த ஏட்ரியாடிக்குக் கடற்கரை, வரலாற்றுப்புழை வாய்ந்த தால்மேசியா (Dalmatia) என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. பல துறைமுகங்களும் தீவுகளும் அக்கடலோரத்தில் உள்ளன. யூகோசுலேவியாவில் ஐந்தில் நான்கு பங்கு பகுதியில் மலைகள் அடர்ந்துள்ளன. அம்மலைகளின் சராசரி உயரம் 457.5 முதல் 610 மீட்டர் வரை உள்ளது. தினேரிக் ஆல்ப்சு (Dinaric Alps) என்னும் மலைத்தொடர் ஏட்ரியாடிக்குக் கடற்கரைக்கு இணையாக அமைந்துள்ளது. நாட்டின் வடமேற்கில் உள்ள மலைத்தொடருக்கு குலியன் ஆல்ப்சு (Julian Alps)

யூகோசுலேவியா

என்பது பெயர். வடகிழக்கில் தான்யூபு (Danube) ஆறும் அதன் கிளையாறுகளும் பாய்கின்றன. யூகோசுலேவியா, 6 மக்கள் குடியரசுகள் இணைந்த ஒரு கூட்டாட்சி நாடாகும். அவையாவன: போசுனியாவும் எர்சிகோவினாவும் (Bosnia and Hercegovina), குரோசியா (Croatia), மாசிடோனியா (Macedonia), மாண்டிநீக் ரோ (Mantenegro), சுலோவேனியா (Slovenia), செர்பியா (Serbia).

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, பால்கன் முந்நீரகத்திலேயே மிக அதிகமான அளவுக்குத் தொழில்கள் பெருகியுள்ள நாடு யூகோசுலேவியாவாகும்.

பழுப்பு நிலக்கரி, பாறை எண்ணை, இரும்பு, செம்பு, ஈயம், துத்தநாகம், அலுமினிய மண்வகை (Bauxite), குரும்பு (Chrome), மங்கனம் (Manganese), குருநிமிளை (Antimony), முதலிய பல தாதுப்பொருட்கள் இந்நாட்டில் கிடைக்கின்றன. உலோகத் தொழில் இங்கு மிகுதியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. துணிவகைகள், இரசாயனப் பொருட்கள், பதப்படுத்தப்பட்ட உணவு வகைகள் முதலியனவும் இங்கே தயாரிக்கப்படுகின்றன. சாவா (Sava) ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு, (பெல்கிரேடு-சாக்ரெபு ஆகிய இரண்டு தொழில் நகரங்களுக்குமிடைப்பட்ட பகுதி). தொழில் வளத்தில் மிகுந்த சிறப்புப் பெற்றுள்ள பகுதியாகும். தொழில்களுக்குச் சிறப்புக் கொடுக்கும்

அதனைக் கொண்டாடுவது இந்நாட்டின் தொன்மையான மரபுகளுள் ஒன்றாக உள்ளது.

தமிழ் நாட்டில் சித்திரை மாதம் முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு நாளாகத் தமிழ் மக்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. பிறவிடங்களில் வாழும் தமிழரும் அவ்வாறு கொண்டாடுவர். தமிழ் மாத வரிசையின் இறுதியில் அமையும் பங்குனி மாதத்தின் அமாவாசைக்குப் பின்னர் வருகின்ற பிரதமை (சைத்திர சுத்தப் பிரதமை) நாளன்று யுகாதிப் பண்டிகை கொண்டாடப்படுகிறது. இதனைத் தெலுங்கு வருடப் பிறப்பு என்றும் கூறுவர். ஆந்திர மக்கள் யுகாதி என்ற பெயரில் இந்நாளைப் பெருமகிழ்வொடு கொண்டாடுவர். தமிழகத்தில், தெலுங்கினைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களும் இந்த யுகாதிப் பண்டிகையைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர்.

யுகாதிப் பண்டிகை அன்று, மக்கள் நீராடிப் புத்தாடைகள் அணிந்து, அறுசுவை உண்டிகள் உண்டு மகிழ்ந்து கொண்டாடுவர். ஆண்டு முழுவதும், புத்தாண்டு நாள் போல் என்றும் மகிழ்வோடு இருப்போம் என்ற நம்பிக்கையோடு வீடுகளிலும் சிற்றூர், பேருர்களிலுள்ள கோயில்களிலும் விழாக் கொண்டாடுவர். யுகாதி நாள் நலம் பெருகும் நாளாகையால், புதுமணம் புரிந்த பெண்கள், அன்று தங்கள் கணவர் இல்லத்திற்குப் புதிய வாழ்க்கை நடத்த அனுப்பப்படுவார்கள். இப்பண்டிகை நாளன்று பஞ்சாங்கப்படனம் என்ற பெயரில், ஒவ்வொரு ஊரினரும் தம் ஊர்ச் சோதிடரை அழைத்து, அவரைக் கொண்டு அந்த ஆண்டின் பலன்களைப் பஞ்சாங்கத்தில் உள்ளபடி படிக்க கேட்டறிதலும், விளக்கம் தரும் சோதிடருக்குப் புத்தாடை, பரிசு முதலியன வழங்குதலும் உண்டு. -எம்.சீ.

யுங்கு காரல் குசுதாவு: (கி.பி. 1875 - 1961) பகுப்பாய்வு உளவியலை நிறுவிய சுவிட்சர்லாந்து நாட்டு உளவியல் மருத்துவராகிய கெசவில் (Kessvil) நகரில் கி.பி. 1875 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் உள்ளத்தின் நனவிலிப் பகுதி (Un-conscious) பற்றியும், தொன்மவியல் (Mythology) பற்றியும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி விளக்கம் அளித்தவர். பேசல், சூரிச்சு ஆகிய நகர்களில் கல்வி கற்று 1902 ஆம் ஆண்டில் எம்.டி. பட்டம் பெற்றவர். பின்னர் உசூரிச்சுப் பல்கலைக்கழகத்தில்

ஆசிரியராக இருந்ததோடு அங்குள்ள உளவியல் மருத்துவ மனையிலும் பணிபுரிந்தார். உளவியல் மேதை சிக்மண்டு பிராய்டுடன் (Sigmund Freud) தொடர்பு ஏற்பட்டு 1906 ஆம் ஆண்டு முதல் 1912 ஆம் ஆண்டு வரை அவர் மாணவராகவும் கூட்டாளியாகவும் செயற்பட்டு வந்தார். உள்பகுப்பாய்வியல் கழகத் தலைவராக 1911 ஆம் ஆண்டு முதல் 1914 ஆம் ஆண்டு வரை விளங்கினார். இலிபிடோ (Libido) எனப்படும் உள ஆற்றல், பாலியல்பு சார்ந்த இயல்புக்கங்களுடன் (Instincts) தொடர்புடையது என்ற பிராய்டின் கருத்து ஒரு பக்கச் சார்பானது, நிறைவில்லாதது என இவர் கண்டார். தனி மனித, ஆன்மிக முழுமை பெற ஒருவன் மேற்கொள்ளும் முயற்சியின் விளைவாக மனக்குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன எனவும் இவர் வரையறை செய்தார். பிராய்டுக்கும் இவருக்கும் கருத்துவேறுபாடு மிகவே, 1912 ஆம் ஆண்டு அவரை விட்டு விலகித் தனியாக இவர் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டார். இவர் 50 ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டு, ஆழ்நிலை உளவியல் என்னும் பகுப்பாய்வு உளவியலை உருவாக்கி மனித ஆளுமை (Personality) பற்றிக் குறிப்பாக அதன் குறியீட்டுத் தன்மை (Symbolism) தொன்ம ஆன்மிகக் கூறுகளை விளக்கினார். இறுதியில் உடல் நலம் குன்றி 1961 ஆம் ஆண்டு இயற்கையெய்தினார்.

கனவுகள், குறியீடுகள், மனச்சிதைவு நோய் (Schizophrenia) போன்றவற்றை ஆராய்ந்த யுங்கு (Jung, Carl, Gustav) உள்ளக் கிளர்ச்சிகளின் சிக்கல்கள் (Emotional Complexes) ஏற்படுத்தும் உள்ளத்திலுள்ள தடைக்கற்களை வெளிப்படுத்த சொல் இயைபுச் சோதனை முறையை (Word association test) உருவாக்கிப் புகழ்பெற்றார்.

மனித இயற்கையைப் புரிந்துகொள்வதில் குறியீட்டு ஆக்கம் (Symbolic creation) நடுநாயகமாக அமைந்துள்ளது. எனவே, உருமாற்றக் குறியீடுகள் (Symbols of transformation) எனப் பின்னால் பெயரிடப் பெற்ற நனவிலி உளவியல் (Psychology of unconscious) என்னும் இவர் தம் உளவியல் நூல் இவ்வகையில் சிறந்தது. உளத்தின் முழுமை உளத்தின் ஆற்றல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது யுங்கின் உளவியல். நான் என்னும் தன்னுணர்வோடு உணர்வுள்ள நனவுப்பகுதியும் உணர்வுப்படாத நனவிலி எனும் உள்பகுதியும் உள்ளத்தின் சில கூறுகளாம். நனவுப்

பகுதி, முந்தையதாகிய நனவிலி உளத்தின் வாயிலாக வளர்ச்சி பெறுகிறது. அன்றியும், நனவுப் பகுதியுடன் இணைந்தோ, தனித்தோ தொடர்ந்தோ நனவிலி செயற்படுகிறது.

தனி மனிதனின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் எழும் குறியீடுகளுக்கும், பல காலங்களில், பற்பல பண்பாடுகளில் உள்ளனவும் சமய, புராண மாய மந்திரங்களிலமைந்து கிடப்பனவும் ஆகிய குறியீட்டுப் படிமங்களுக்கும் இடையே காணப்படும் வியக்கத்தக்க ஒற்றுமைகளுக்குத் தக்க விளக்கம் கூறுமுறையில் நனவிலி உளப்பகுதியில் இரண்டு அடுக்குகள் இருத்தல் வேண்டும் என இவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவற்றுள் ஒன்று, தனி நனவிலி (Personal unconscious) தனி மனித வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளாகி அடக்கப்பட்ட மற்றொன்று, குழு நனவிலி (Collective unconscious). ஆதி மனிதன் காலம் முதல் மனிதனால் நுகரப் பட்ட, மனித இனத்திற்கே பொதுவாக உள்ள அநுபவத்திறன் கொண்டது. எதனையும் பற்றி உணர்ந்துகொள்ளவும் வாழ்க்கையில் அதனைத் துலங்கச் செய்யவும் அடிப்படை முறையாக இருக்கும், முன்னோரிடமிருந்து வழி வழியாகப் பெறப்பட்ட இத்தகைய மனப்பான்மைகள் நனவிலி யாக அமைந்து ஆற்றல் வாய்ந்த படிமங்களாக (Images), எண்ணங்களாக நனவு நிலையில், கனவில் தோன்றுகின்றன. நனவிலி என அடித்தளமாக இருக்கும் இவ்வடிவங்களை மூலப் படிவங்கள் (Archetypes) அல்லது ஆதிப் படிமங்கள் (Primordial images) எனப் பெயரிட்டு, இவை எப்போது கனவுகள், மனிதனின் விந்தைக் கற்பனைகள் (Fantasies) மன நோயாளிகளின் மதி மயக்கக் காட்சிகள், தேவதைக் கதைகள், புராணங்கள் சமயங்கள் ஆகியவற்றில் மீண்டும் மீண்டும் காட்சியளிக்கின்றன என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார் யுங்கு.

மூல வகைப்படிமங்கள்: (Archetypal images)
தோற்றமளிக்கும் பல்வேறு உருவங்கள் மனிதர்கள், இயற்கையிகந்த உருவங்கள், வடிவ கணிதம் சார்ந்த வடிவங்கள், எண்கள் போன்றவை: இவை எண்ணிக்கையால் அளவுக்குட்பட்டவை. பிறப்பு, இறப்பு, மறு பிறவி, வலிமை, மாய மந்திரம், ஒருமைப் பாடு, வீரன், குழந்தை, கடவுள், பூதம், முதியஞானி, வீரனும் கதிர்வனும் போன்றவை சில தலையாய மூலப்படிமங்கள். மனித அனுபவங்கடந்த (Transcendental) செயல்நிலை கொண்ட குறியீட்டுப் படிமம்

மண்டலம் எனப்படும். மண்டலம் என்பது சமயக் கலையில் திரும்பத் திரும்பக் காணப்படும் சமச்சீரான நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட அழகிய வேலைப்பாடுள்ள வட்ட வடிவமாகும். இக்குறியீடுகள் மூலம் இலிபிடோ (இயற்றி நிலைப்பட்ட பொதுவான வாழ்வாற்றல்) ஒருணர் நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு, சான்றாகப் பாலுணர்ச்சி நிலையிலிருந்து சமயவுணர்ச்சி நிலைக்கு உருமாற்றம் (Transformation) பெறுதல் கூடும் என்பார் யுங்கு.

யுங்கின் மற்றொரு பெரு நூல், 1921 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட உளவியல் சார் வகையமைவுகள் (Psychological types) என்பதாகும். இதில் மனிதனின் ஆளுமை வகையமைவுகளையும் (Personality types) நனவு, நனவிலி ஆகியவற்றிடையே உள்ள தொடர்புகளையும் யுங்கு ஆராய்கிறார். உள்ளம் புறம் நோக்கிச் செல்லும் பான்மையைப் புறமுகம் (Extroversion) எனவும், பிறருடன் ஒட்டாது தன்மனத்துள் ஒடுங்கி வாழும் பான்மையை அகமுகம் (Introversion) எனவும் பாகுபாடு செய்து மேலும் பல உட்பிரிவுகளாகவும் பகுக்கிறார். அறிவை அறியும் முறையில் புலனுணர்வையும், அதன் எதிர்நிலைப் பண்பாக உள்ளுணர்வையும், மதிப்பீடு செய்யும் முறையில் உணர்ச்சியையும், அதன் எதிர்நிலைப் பண்பாகச் சிந்தனையையும் குறிப்பிடுகிறார். ஒருவனது ஆளுமையில் உள்ள ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்யும் இவ்வெதிர் நிலைப்பண்புகளால் வரும் மன இறுக்கத்தைச் சம நிலைப் படுத்தி, நனவு, நனவிலி ஆகியவற்றை ஒன்றோடொன்று இசைவுபடுத்தித் தன்னை முற்றொருமைப்படுத்துவதில் வெற்றி காண்பது, ஒருவனை முழுமை பெற்ற ஒரு மனிதனாக ஆக்கும் என்பார் யுங்கு. தனியாளாக உருப்பெறும் (Individuation) இந்நெறியில் நிறைவேற்றம் பெறுதலே ஒருவன் வாழ் நாள் முழுவதும் கடமையாகச் செய்யத் தக்க வேலை என்பது இவர்தம் முடிபு. இவ்வருமாற்றப் பணியே சமயங்களில் மண்டலமாகக் குறியீடு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

உமையொருபாகனைப் போல் மனிதன் இரட்டைப்பால் இயல்புடையவன் (Bisexual) என இவர் உறுதியாக நம்புகிறார். ஆடவனின் பெண்மைக் கூறாகிய மூலப் படிவம் (Archetype) அனிமா (Anima) எனப்பெறும். இவ்வியற்கையும் மூதாதையரிடமிருந்து பெற்ற முன் சார்புப் பண்புகளும் மனிதனின் உள்ளத்தில்

செல்வாக்குப் பெற்று அவனை இயக்குகின்றன என்று கருதுகின்றனர்.

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர யுங்கு எழுதியுள்ள நூல்கள், பகுப்பாய்வு உளவியற் கட்டுரைகள், உள்ளத்தின் கட்டமைப்பும் இயக்கப்படும், ஆன்மத் தேட்டத்தில் இன்றைய மனிதன், உளவியலும் சமயமும், உளவியலும் இரசவாதமும் கிழக்கும் மேற்கும் முதலியன.

புறமுகம், அகமுகம் - என்னும் எதிரிடையான அடிப்படைப் பாகுபாடுகள் ஏற்கத் தக்கன அல்ல, உள்ளத்தின் உட்பிரிவுகளாக இவர் செய்த பாகுபாடுகளில் இவர் வெற்றி பெறவில்லை எனச் சில ஆய்வாளர் கூறுவர். இருண்மைப் பண்பும் அனுபுதியியலும் இவர் எழுத்துகளில் விரவிக் குறைகளாக உள்ளன என்பர் சிலர். இருப்பினும், மனிதனின் மிகப் பரந்த அனுபவ எல்லை, அதன் குறியீட்டு வெளியீடு ஆகியவற்றுக்கு விளக்கம் தந்த மிகவும் ஆழமான கொள்கையாளன், உளவியல் அறிஞன் யுங்கு என்பதில் ஐயமில்லை.

-ம.சி.இரா.

யுரக்கு மொழி: இது ஐரோப்பாவில் இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகட்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள உராலிக்கு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழி. இம்மொழி சோவியத்து உருசியாவில் ஆர்டிக்குப் பெருங்கடலோரத்தில் அமைந்த கனின் பகுதிகளில் பேசப்பட்டு வருகிறது. யுரக்கு (Yurak) மொழியை நென்ட்கு (Nentes) என்றும் குறிப்பிடுவர்.

இம்மொழியில் சொற்கள் உயிர் எழுத்துகளில் தொடங்குவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுவாக யுரக்கு மொழியில் ஒருமை, இருமை, பன்மை ஆகியன காணப்படுகின்றன. இம்மொழியின் கிளைமொழிகளில் இருமை காணப்படுவதில்லை. ஏனைய உராலிக்கு மொழிகளைப் போலவே இதனிடத்தும் மூன்று காலங்கள் உள்ளன. எனினும், நிகழ்காலத்திற்கென எவ்வித இடைநிலையும் இல்லை. இம்மொழியின் வினைச் சொற்கள் எழுவாயினையும் செயப்படுபொருளையும் உணர்த்துகின்றன.

-சா.உ.

யுவான்சுவாங்கு: இவர், புகழ் பெற்ற சீனப் புனிதப் பயணி. யுவான்சுவாங்கு (Yuan-Chwang) சீனாவின் பௌத்த சமய அறிஞர்களுள் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றவராவர். பௌத்த சமயச் சட்ட வல்லுநரான இவர், சீனாவில், கி.பி. 600 இல் பிறந்தார். இவருடைய எதிர்காலச் சிறப்பைக் குறிப்பிடும் பல அடையாளங்களை இவர் இளமை வாழ்க்கையில் பலர் கண்டனர். பெரும்போக வாழ்க்கையையும் களியாட்டங்களையும், தீயவர்களையும் இவர் இளமையிலேயே வெறுத்தார். கல்வி கற்பதிலேயே இவருடைய முழுக்கருத்தும் ஈடுபட்டது. தம் 20 ஆம் வயதில் இவர் துறவறத்தை மேற்கொண்டார். பௌத்த சமயத்தில் அளவற்ற பற்றுக் கொண்ட யுவான் சுவாங்குக்கு, சீனமொழியில் கிடைத்த பௌத்த நூல்கள் மன அமைதியைத் தரவில்லை. அம்மொழிபெயர்ப்புகளை இவர் ஏற்க விரும்பவில்லை. புத்தர் பிறந்த நாட்டுக்குச் சென்று, இந்தியாவில் கிடைக்கும் பௌத்த நூல்களைப் பயில வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இவரிடம் மிகுதியாக இருந்தது. அந்த ஆசையினால் தூண்டப்பட்ட இவர், தம் நாட்டின் சட்டதிட்டத் தடைகளைப் பொருட்படுத்தாது, அரசியலார் அறியா வண்ணம் கி.பி. 629 இல் சயாம் பகுதியினின்றும் வெளியேறி இந்தியாவுக்கு வந்தார். பயனுள்ள பல பயணங்களுக்குப் பின்னர், கி.பி. 645 இல் இவர் தம் சொந்த நாட்டுக்குச் சென்றார். காசுமீரத்தில் கி.பி. 631 - 632 ஆம் ஆண்டுகளிலும், கன்னோசியில் கி.பி. 636 இலும், நாலந்தாவில் கி.பி. 637 ஆம் ஆண்டிலும், ஆந்திர தேசத்தில் கி.பி. 639 இலும், காஞ்சியில் கி.பி. 640 ஆம் ஆண்டிலும், மகாராட்டிரத்தில் கி.பி. 641 ஆம் ஆண்டிலும் கி.பி. 642 - 643 ஆண்டுகளில் மீண்டும் நாலந்தாவிலும், பின்னர், அருசப் (Harsha) பேரரசருடன் ஐக்கிய மாகாணங்களில் கி.பி. 642 ஆம் ஆண்டிலும் தங்கிவிட்டு, யுவான்சுவாங்கு கி.பி. 644 இல் இந்தியாவை விட்டுச் சீனாவுக்குப் புறப்பட்டார். சீனப் பேரரசர், யுவான்சுவாங்கு, நாட்டின் சட்டத்தை மீறி வெளிநாடு சென்ற குற்றத்தை, இப்பயணியின் அரிய செயல்கள் காரணமாக, மன்னித்துவிட்டதுடன், இவருடன் நெருங்கிய நட்புங் கொண்டார். பேரரசுப் பணித்துறையில் யுவான்சுவாங்குக்கு வேலை வழங்கவும் முன் வந்தார். ஆனால் யுவான்சுவாங்கு, நன்றியுடன் அதை மறுத்துவிட்டார்.

இவர் ஒரு மடத்திற்குச் சென்று தங்கிக் கொண்டு, தாம் இந்தியாவிலிருந்து கொணர்ந்த நூல்களைச் சீன

மொழியில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினார். இவர், கி.பி. 664 ஆம் ஆண்டில் இறக்கும்வரை, ஒரு வினாடியும் கூட சோம்பலாக இருந்து வீணடிக்கவில்லை.

இவருடைய கல்வி அறிவு மிகவும் வியப்புக்குரிய ஒன்றாகும். இவர் அன்பின் உருவம் என்றால் அது மிகையாகாது. இவர் இறந்தபின் இவருடைய அன்பர்கள் இவரை ஒரு தெய்வமாக மதித்து வழிபட்டனர். பல நற்குணங்கள் இவரிடமிருந்தபோதிலும் இவரிடம் ஒருகுறை இருந்தது. அது பௌத்த சமய வரலாற்றில் சிலர் அற்புதங்கள் ஏதேனும் கூறினால் அவற்றை உண்மை என்று நம்பிவிடுவதாகும். அதன் காரணமாக இவர் நூல்களில், மிகைப்படுத்தப்பட்ட சில செய்திகள் உள்ளன. பொதுவாக இவர் பௌத்த சமயத்திற்காகவே வாழ்ந்தார் எனலாம். உலக மக்களை இவர் பௌத்த சமயக் கண்கள் கொண்டு பார்த்தாரே அன்றி, திறனாய்வு செய்து பார்க்கவில்லை. எனினும் இவர் நூல்கள் வரலாற்றறிஞர்களுக்கு முக்கிய சான்றுகளாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர் இந்தியா முழுவதும் சுற்றிவந்ததுடன், அருசரின் (Harsha) பேரரசில் 8 ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தார். அப்பேரரசைப்

பற்றி இவர் குறிப்புகள் மூலம் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. பொதுவாக, கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் இந்தியாவின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தது என்பதை அறிய இவர் நூல் நமக்கு உதவுகிறது. வரலாற்றாய்வாளர்கள் அதன் பொருட்டு இவருக்குக் கடப்பாடுடையவர்களாவர். ஆந்திர தேசத்தில் இவர் கி.பி. 629 இல் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது வேங்கி நாட்டில் 20 பௌத்த மடங்களும், 3000க்கு மேற்பட்ட பௌத்த துறவிகளும் இருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் தானியகடகம் (Dhanyakataka) என்னுமிடத்தில் பல மடாலயங்கள் இருந்த போதிலும் அவற்றுள் பெரும்பான்மையானவற்றில் ஒருவரும் வாழவில்லை என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏறத்தாழ 20 மடங்களில், 1000 துறவியர் வாழ்ந்தனராம். அப்பொழுது பௌத்த சமயம் சிறிது சிறிதாக மறைந்து வந்தது என்பதை யுவாண்சுவாங்கு வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இவர், கி.பி. 641 ஆம் ஆண்டில் நாசிக்கு (Nasik) என்னுமிடத்தில் சாளுக்கிய மன்னர் இரண்டாம் புலிகேசியைச் சந்தித்தார். அம்மன்னரையும், மகாராட்டிர நாட்டையும் யுவாண்சுவாங்கு மிகவும் அழகுறச் சிறப்பித்துள்ளார்.

-தெ.பா.

பாரசீகத்தில் வழங்கப்பட்ட இருமைக் கொள்கை (Persian dualism) பாபிலோனில் காணப்பட்ட பல தெய்வ வழிபாடுகள் என்பவை ஐசாயா (Isaih) என்னும், விவிலியப் பகுதியில் கண்டிக்கப்படுகின்றன.

யூதசமயத்தில் வழிபடப்படும் கடவுள் இசுரேலுக்கு மட்டுமல்லாமல் உலக முழுமைக்கும் கடவுளாகக் கருதி வணங்கப்பட்டார். குழந்தைக்குத் தகப்பனார் எவ்வாறு பலவகைகளிலும் உதவுவாரோ, அவ்வாறு உலக மக்கள் அனைவர்க்கும் கடவுள் உதவுகிறார் என்பது யூத நம்பிக்கை. தீமைக்கு அடிப்படையாக கடவுளுக்கு மாறாக உள்ள சாத்தான் என்பதைக் கொள்ளாமல், இறையருளே தீமைக்கும் தீமை நீக்கத்துக்கும் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்று யூத இறையியலாளர் சிலர் கருதுகின்றனர். கடவுள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவர், மனிதனுடைய துன்பங்கள் கடவுள் சொற்படி செயற்படுவதன் மூலமாக மட்டுமே நீங்கும்.

கடவுள் எவ்வாறு செயற்படுகிறார் என்பதை மனிதன் முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. தீயவனின் செல்வமும் செல்வாக்கும் இந்த உலகில் கூட நிலையில்லாதது என்று கூறும்போது, அறத்தின் அடிப்படையில் வர இருக்கும் வரும் உலகில் அவை எவ்வாறு நிலைத்து நிற்க இயலும் என்று கேட்கப்படுகிறது. தீயவர்களின் வீழ்ச்சியும், நல்லவர்களின் வாழ்வும் இவ்வுலகில் இறைவனால் வெளிப்படுத்தப்படும் என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது இதுவரை வரலாற்றில் நன்மக்களைக் காத்து வந்தது போலவே கடவுள் இனியும் காப்பார் என்று கூறப்படுகிறது. வரலாற்றில் செயற்பட்டு வந்த கடவுள் என்னும் செய்தியோடு கடவுள் கருணையானவர் என்னும் செய்தியும், கடவுள் காப்பார் என்னும் நம்பிக்கையை மக்களுக்கு ஊட்டுகின்றது.

யூத சமயத்துக்கும் கிறித்தவ சமயத்திற்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமைகளுள் முக்கியமானது, எபிரேய விவிலியத்தில் கூறப்பட்ட மெசியா இயேசு கிறித்து என்பதை யூதமதம் ஒப்புக்கொள்ளாமையாகும். கிறித்தவ சமயத்தின் அடித்தளமே, இயேசுவே விவிலியத்தில் கூறப்பட்ட மெசியா என்பதாகும். மேலும், இயேசுவின் பிறப்பில் உள்ள தன்மை, கடவுளாகிய தந்தைக்கும் கிறித்துவுக்கும் உள்ள உறவு. கிறித்துவின் தெய்விகத் தன்மை, கிறித்து இறந்தபின் மீண்டும் உயிர்த்தெழல், கிறித்தவத்தில் விளக்கப்படும் பாவம் ஆகியவை யூதசமயத்துக்கும் கிறித்தவத்துக்கும் இடையே காணப்படும் வேறு சில வேற்றுமைகள். யூத சமயத்தினர் பல்வகைப்பட்ட மக்களாலும், பல வகையில் துன்புறுத்தப்பட்டனர். செருமானியில் ஆட்சி புரிந்த இட்லர் யூதர்களுக்குச் செய்த கொடுமை, கொடுமைகளுக்கெல்லாம் சிகரம் போல் அமைந்தது. இட்லர் யூத இனம் முழுவதையும் உலகத்திலிருந்து நீக்கப்பாடுபட்டது இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றுச் செய்தியாகும். இறையருளால் பழமையைப் போற்றும் சமயத்தினர் (Orthodox) காலத்துக்கேற்பச் சமயக் கொள்கைகளை மாற்றிக் கொண்டு வாழும் சமயத்தினர் (Liberal) என்று சொல்லும்படியாகப் பல வகைகளில் இப்போது யூதசமயத்தினர் உலகத்தின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பல சமயங்கள் தோன்றி வளர வாய்ப்புக் கொடுத்த இந்தியா, யூத சமயத்தினர் பிறரால் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டு இந்தியாவை அடைந்தபோது, தங்க இடம் அளித்ததுடன், வாழ்வும் அளித்தது. இப்போது இசுரேல் என்னும் நாடு யூதர்களுக்காக என்றே ஏற்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் பம்பாய், கேரளா போன்ற பகுதிகளில் இப்போதும் யூத சமயத்தினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

யெ வாயைச் சிறிதே இளித்துப் பின் சிறிதே எடுத்த நிலையில் மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவாக இந்த ஒலி வெளிவரும்.

உருவம்: மற்ற உயிர் மெய்யெழுத்துகளுக்குப் போலவே இதற்குத் தலைக்கட்டிலி ருந்து இடப்புறம் ஒரு கோடு இழுக்கப்படும். இவ்வுருவம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் தமிழ் நாட்டுத் தென் மாவட்டக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் மிகவும் அருகியே காணப்படும்.

தமிழ் எழுத்திலக்கணப்படி ஒரு புள்ளி இடம்பெற வேண்டுமாயினும் பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் புள்ளி இட்டு எழுதும் வழக்கம் இல்லை. ஆதலால் அது காணப்படவில்லை. புள்ளி இல்லாவிட்டால் நெடிலாகிவிடும். இடம் பொருள் ஏவல் பற்றிய, மொழி அறிவைக் கொண்டு குறிலாகப் படித்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கோடு கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் எழுத்தின் தொடக்கத்தில் வளைத்து எழுதப்பட்டது. தனித்துச் சுழியுடன் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இதுவே, இறுதி வரை நிலைத்தது.

வட்டெழுத்தில் இதே கால அளவையில் இடம் புறக்காடு உள்நோக்கி வளைத்து எழுதப்பட்டது. இதுவே இறுதி வரை நிலைத்தது.

- கே.ஜி.கி.

யே வாயைச் சிறிது இளித்துப் பின் நன்றாக எடுத்த நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாகக் காற்றுருவமாக வெளிவரும் ஒலியாகும்.

உருவம்: இந்த எழுத்து கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டுத் தென்மாவட்டக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் நடுக்கோட்டிலிருந்து இடப்புறம் இழுக்கப்பட்ட கோடு உடையதாகத் தோன்றியது. 'யெ' கரத்திற்குரிய புள்ளி இதற்கு அறவே கிடையாது என்பது தெளிவு. அடுத்த நிலையில் இந்த எகரக்குறி முதல் கோட்டிற்கு அமைக்கப்பட்டது. இது கி.பி. 7, 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் பல்லவர் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும். அடுத்தபடி கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இது தனித்து எழுதப்பட்டது. இதைச் சோழர் கல்வெட்டுகளில் காணலாம். இது ஏறக்குறைய இன்றைய உருவத்தை ஒத்ததே.

வட்டெழுத்தில் இடப்புறம் இழுக்கப்பட்ட கோடு முதல் கோட்டிற்குத் தள்ளப்பட்டது. பின் இருபுறமும் மேல்நோக்கி வளைந்ததாக எழுதப்பட்டது. இந்த உருவம் கி.பி. 8, 9 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும்.

- கே.ஜி.கி.

யை வாயைச் சிறிது இளித்துப் பின் கீழ்நோக்கி அழுத்திய நிலையில், மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவமாக வெளிவரும் ஒலியே ஆகும்.

உருவம்: மற்ற உயிர்மெய் எழுத்துகளுக்கு ஐ காரக்குறி இடப்பட்டதைப் போன்றே இதற்கும் இக்குறி இடப்பட்டது. முதலில் இடப்புறம் இரு கோடுகள் இழுக்கப்பட்டன. இவை முறையே முதல் கோட்டுக்கு மாற்றப்பட்டுப் பின் கொம்பாக மாற்றி ஒன்றை அடுத்து ஒன்றாக எழுதப்பட்டன.

இக்காலத்தில் அதாவது கி.பி. 19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இரு கொம்புகளும் ஒன்றோடொன்று இணைத்து எழுதப்பட்டன. கல்வெட்டுகளின் இவ்வுருவங்கள் மிக அருகியே வழங்கி வந்தன.

- கே.ஜி.கே

யொ

யகர ஓகரங்களுக்குரிய குறிப்புகளைப் பார்க்கவும். வாயைச் சிறிது இளித்துப் பின் குவித்து மேல் நோக்கிச் சிறிது உயர்த்தும் பொழுது, மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறும் காற்றிருவமாக வெளிவரும் ஒலியாகும்.

உருவம்: எகரக்குறியும் ஆகாரக்குறியும் மற்ற உயிர் மெய்களுக்கு வழங்கியதைப் போல இதற்கும் வழங்கி வரலாயிற்று. முறைப்படி புள்ளி இடப்படவேண்டிய எழுத்து. ஆயினும் இம்முறை மேற்கொள்ளப்படாமல் மொழியறிவை ஒட்டியே அறிந்துகொள்ளுமாறு விடப்பட்டது.

- கே.ஜி.கி.

யோ

வாயைச் சிறிது இளித்துப் பின் குவித்து மேல் நோக்கி நன்றாக உயர்த்தினால் மேலண்ணத்தின் வழியாக வெறுங்காற்றுருவமாக வெளிவரும் ஒலி இது.

உருவம்: யோகரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட உருவம் இதற்கும் பொருந்தும். புள்ளி இடப்படாமலே எழுதப்படுவதால் யோ, யோ ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே உருவமாகும். யோகரக் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

- கே.ஜி.கி.

யோகசுவாமிகள்: இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த தமிழ்ச் சைவர். யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த மாவட்டபுரம் என்னும் ஊரில் அம்பலவாணருக்கும், சின்னாச்சியம்மையாருக்கும் கி.பி. 1872ஆம் ஆண்டு மகனாய்த் தோன்றினார். யோகசுவாமிக்குப் பெற்றோர்கள் இட்ட பெயர் சதாசிவம் என்பதாகும். சைவக்குடும்பத்தில் பிறந்த யோகசுவாமிகள் இளமைப்பருவத்தில், தமிழையும், ஆங்கிலத்தையும் தெளிவாகக் கற்றார். ஆங்கில மொழியைக் கற்றாலும் தமிழ்மீது மிகுதியான பற்றுடையவராக விளங்கினார்.

பள்ளி இறுதிப் படிப்பை முடித்து அரசாங்கப் பணியில் அமர்ந்தார். தம் ஓய்வு நேரத்தைத் தியானத்திலும், மோனத்திலும் கழித்து வந்தார். மௌனத்தில் இருக்கும்போது, பகவத்கீதை, சிவகீதை, உபநிடதங்கள் முதலியவற்றைத் தாமே பயின்று ஆழ்ந்த புலமை பெற்றார்.

இறையணர்வு மேலோங்கியதால் மனைவாழ்வை வெறுத்து, துறவியாகவே வாழ்ந்து வந்தார். யோகசுவாமிகளுக்கு, செல்லப்பா சுவாமிகள் என்பவர்குருவாக அமைந்தார். நல்லூர்த் தேர்மண்டபத்தில் தம் குருவின் ஆணைக்கு உட்பட்டு நாற்பது நாட்கள் தவமிருந்தார். அதன் பின்னர் ஓர் இலுப்பை மரத்தடியில் பல நாள் நிட்டையிலிருந்தார். இவரது

யோகப்பயிற்சியை உணர்ந்த மக்கள் இவரை யோகசுவாமிகள் என்று அழைக்கலாயினர். பிற்காலத்தில் இயற்பெயர் மறைந்து யோகசுவாமிகள் என்ற பெயரே நிலைக்கலாயிற்று: யோகப்பயிற்சி கைகூடியதும், தம்மை நாடிவரும் மக்களுக்கு யோகத்தின் சிறப்பையும் இறையருளின் பெருமையையும் அறிவுரைகளாகச் சொல்லி வந்தார். தம்மை நாடி வருபவர்களின் ஐயங்களை யோகப் பயிற்சியால் தாமே உணர்ந்து சுவாமிகள் பதில் சொல்வது குறிப்பிடத்தக்கது. யோகசுவாமிகள் கூறும் எளிய விடைகள் மக்களுக்கு அமைதியைத் தருவனவாய் இருந்துள்ளன.

தமது சைவப்பற்றை உணர்த்தும் வண்ணம் சிவத்தொண்டன் என்னும் மாத இதழினைத் தோற்றுவித்தார். அதில் மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில், சமயக்கருத்துகளை எழுதிப்பரப்பி வந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் சிவத்தொண்டன் நிலையம் ஒன்றைச் சுவாமிகள் ஏற்படுத்தினார். அதன் கிளை நிலையம் ஒன்றைச் சுவாமிகள் ஏற்படுத்தினார். அதன் கிளைநிலையம் ஒன்று மட்டக்களப்பில் நிறுவப்பட்டது. மாதமொருமுறை இச்சிவத் தொண்டன் நிலையங்களில் யாகம் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். எழுத்தாலும் அரிய விளக்கத்தாலும், வேள்வியாலும் மக்களை நல்வழிப்படுத்தி வந்த சுவாமிகள் கி.பி. 1964 ஆம் ஆண்டு தமது தொண்ணூற்று இரண்டாம் வயதில்

சமாதி அடைந்தார். யோகசுவாமிகளின் அருள்வாக்குகளைத் தொகுத்து, இவர் சீடர்கள் நற்சிந்தனை, என்னும் நூலாக வெளியிட்டுள்ளனர்.

-இராகுரு.

யோகம்: சாங்கியம் என்ற தத்துவக் கொள்கையோடு சேர்த்தே யோகம் என்ற தத்துவக் கொள்கை வழங்கப்படும். இவை இரண்டும் சாங்கிய யோகம் என்றே இணைத்துப் பேசப்படும். இந்த யோக மதத்தை முதன் முதலில் வரையறுத்து விளக்கியவர் பதஞ்சலி எனப்படுவார். பதஞ்சலி காலத்துக்கு முன்பே யோக மதம், நிறுவப்பட்டுவிட்டதாக அறிஞர்கள் கருதினாலும், பதஞ்சலி அருளிய யோக சூத்திரம் என்ற நூலே யோகத்தைப் பற்றி இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் நூல்களில் மிகப் பழையது. யோக சூத்திரம் எழுதிய பதஞ்சலியும் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து இலக்கணநூல் எழுதிய பதஞ்சலியும் ஒருவரா என்பது தெரியவில்லை. யோக சூத்திரத்துக்கு கி.பி. 4 -ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வியாசர் என்பவர் தலை சிறந்த விளக்கவுரை ஒன்றினைச் செய்துள்ளார்.

சாங்கியயோகத்தில் உயிர் புருடன் என வழங்கப்படும். உயிருக்கு மறுதலையாகிய உடல் உட்பட்ட சடப்பொருள் அனைத்தும் பிரகிருதி எனப்படும். எவ்வாறோ பிரகிருதி, புருடனைத் தன் வகையில் சிக்கச் செய்து கொண்டது. புருடனும் எங்ஙனமோ தன் தூய நிலையிலிருந்து வழவிப் பிரகிருதியின் வரையில் சிக்கிக் கொண்டான். எனவே, இப்பிரகிருதியின் தொடர்பிலிருந்து தன்னைப் பிரித்து, அறிவு மயமாய் தன் உண்மைச் சொரூபத்தைப் புருடன் அடைவதே சாங்கியம், யோகம் ஆகிய இரண்டுக்கும் குறிக்கோள்.

யோகம் என்ற சொல் ஒன்றுதல், சேர்தல் என்ற பொதுவான பொருளுடையது. ஆயினும் யோகம் என்ற சொல் இங்குப் பிரிதல் என்ற பொருளைப் பெறுகிறது. பிரகிருதித் தொடர்பிலிருந்து புருடன் பிரிதல்தான் யோகம். உபநிடதத்தில் சீவன் பரம்பொருளோடு சேர்தலையே யோகம் என்ற சொல் குறிக்கிறது. பரம்பொருளைச் சேர்தலையே சீவனின் குறிக்கோள் என்பதை சாங்கிய யோகம் ஏற்பதில்லை.

சாங்கியம் கொள்கைகளை விவரிக்கிறது என்று கொண்டால், யோகம் அக்கொள்கைகளை

நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கும் வழி வகைகளை விளக்குகிறது எனலாம். பிரகிருதி, புருடன் ஆகியவை பற்றிய உண்மைகளை உள்ளவாறு உணர்வதே வீடு பேற்றுக்கு வழி என்று சாங்கியம் வற்புறுத்தும். ஆனால், தியானத்தை யோகம் வற்புறுத்தும்.

சித்த சுத்தி ஏற்பட்டு நான், எனது என்னும் நினைவு முற்றும் ஒழிதலே யோகமாகும். சித்த சுத்தியின் பொருட்டுப் படிப்படியாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய எட்டு விதிகளை யோக மதத்தினர் விளக்கினர். அவை அட்டாங்க யோகம் எனப்படும். உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டின் முதலில் உடலைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். அந்த எட்டு விதிகளில் இயமம், நியமம் என்பன முதலில் வருவன. இயமம் தகாது, தகாது என எதிர்மறை முகமாக விதிகளை வகுப்பது. சான்றாகப் பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்தல், பொய்ப்பேசுதல், களவாடல், உடைமைகளைப் பெருக்குதல் போன்றவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று கூறுவது ஆகும். நியமம் தகும், தகும் என உடன்பாட்டு முகமாக விதிகளை வகுப்பது. சான்றாகத் தூய்மை, போதுமென்று அமைதியடைதல், நல்விழைவு, தத்துவ ஞான நூல்களைக் கற்றல் போன்றவையே மேற்கொள்ளத்தக்கன என்று கூறுவது. இயமம், நியமம் என்னும் இரண்டும் நம் விழைவுகளை நேர்வழிப்படுத்தத் துணை செய்வன.

ஆசனம், பிராணாயாமம் என்பவை அடுத்து மேற்கொள்ள வேண்டியவை. இவற்றுள் ஆசனம் என்பது யோகத்தின் பொருட்டு இருக்க வேண்டிய முறையைக் கூறுவது பிராணாயாமம் மூச்சை அடக்கும் முறையைக் கூறுவது. இத்தகைய தொடக்க நிலைச் சாதனைகளால் புலன்களை அவற்றுக்குரிய பொருட்களின்மேல் செல்லவிடாது தடுக்கலாம். அதற்குப் பிரத்தியாகாரம் என்பது பெயர். ஐம்பொறிகளை அவற்றுக்குரிய பொருட்களின் மேல் செல்லவிடாது தடுக்கின், மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்துவது எளிதாகும். மனம் ஒருநிலைப்படுவது தாரணம் எனப்படும். அந்த நிலையை எய்தினால்தான், சாங்கிய யோக உண்மைகளை ஊன்றித் தியானிக்க முடியும். அத்தியானத்தின் பயனாக விளைவதே கடைசி நிலையான சமாதி. இச்சமாதி நிலையிலும் இரு படிகள் உள்ளன. இரண்டாம் படியை உறக்கம் அற்ற உறக்கம் என்பர். அந்நிலையில் உறக்கத்தில் மக்களுக்கு ஏற்படுவது போல நாம் என்ற உணர்வும், மக்களைச்

சுற்றிய உலகைப் பற்றிய எண்ணமும் இல்லாமற் போய்விடுகின்றன. அதேசமயம் அந்நிலை சூனியமான ஒன்றும் அன்று. ஏனெனில், புருடன் பிரகிருதித் தளையிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் முழுப் பொலிவுடன் விளங்கும் நிலையே அது. அந்த நிலையை அடைந்தவனே சீவன் முத்தன் எனப்படுவான். அவன் பிரகிருதித் தொடர்பு நீங்கியவன் எனவே, ஆசையும் துன்பமும் அவனை அணுகா.

சீவன் முத்தி என்னும் கருத்து சாங்கியத்தில்தான் இந்தியத் தத்துவ இயலில் முதலாவதாகக் காணப்படுகிறது. உடம்போடு கூடியிருக்கும்போதே பிறவியின் நோக்கமாகிய வீடுபெற்ற நிலையை சீவன் முத்தி குறிக்கும். சாங்கியத்திலிருந்து தோன்றிய சீவன் முத்தி என்னும் கருத்து, சங்கரரின் அத்வைத வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம், சாக்தம் போன்ற தத்துவப் பிரிவுகளில் மேலும் விளக்கம் பெறுகிறது.

கண்ணுக்குப் புலனாகும் உலகம், கண்ணுக்குப் புலனாகாத பிரகிருதி எனப்படும் அதிநுட்பமான ஒரு பொருளிலிருந்து தோன்றுகிறது. காணப்படும் உலகம் மட்டுமன்று: அவ்வுலகினைக் காணும் கண் கூட பிரகிருதியிலிருந்தே தோன்றுகின்றது. கண் காண்பதற்குத் துணை செய்யும் மனமும் பிரகிருதியிலிருந்தே தோன்றுகிறது. இவற்றை யோக மதத்தினரும் ஏற்பர். ஆனால், அறிவும் உயிருமற்ற இப்பிரகிருதியை உலகை உற்பத்தி செய்யுமாறு இயக்குவது யார்?

பிரகிருதியை இயக்குவதற்கு ஒருவரும் தேவையில்லை. புருட சந்நிதி, அதாவது உயிர்களின் முன்னிலை மட்டுமிருந்தால் போதும், என்பதுதான் இறைவன் ஒருவன் உளன் என்பதை ஏற்காத சாங்கியர் தரும் விடை. ஓர் ஆத்ம சக்திதான் பிரகிருதி முழுவதும்

செறிந்து நின்று அதனை இயக்கி வழிப்படுத்துகிறது என்பது உபநிடதத்தைப் பற்றிச் சில சிந்தனையாளர் கூறும் கூற்று.

அறிவற்றதும் உயிர் அற்றதுமாகிய பிரகிருதி அறிவாயும் உயிராயும் விளங்குகின்ற தேவைகளைத் தானாக உணர்ந்து, அவனுக்கு வேண்டிய தனு, கரண, புவன போகங்களை நல்கி, அவனை ஈடேற்றுவது எவ்வாறு இயலும் என்பது சாங்கிய தத்துவத்தில் எழும் அடிப்படையான கேள்வி. பிரகிருதிக்கும் புருடனுக்கும் அப்பால் நின்று, இரண்டையும் இயக்கி வழிப்படுத்தும் தலைவன் (இறைவன்) ஒருவன் உளன் என்பதை ஒப்புக் கொண்டால் சாங்கியருடைய இடர்ப்பாடுகள் நீங்கும்.

சாங்கியருடைய இக்குறையை யோக மதத்தினர் உணர்ந்து, அதனை நீக்க முற்பட்டனர். சாங்கியம் கடவுள் உண்டு என்பதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. யோகம் ஒப்புக் கொள்கிறது. இதனால்தான் சாங்கியம் நிர்ஈசுவர சாங்கியம், அதாவது கடவுள் இல்லை எனவும், யோகம் சேசுவர சாங்கியம் அதாவது ஈசுவரன் உளன் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பெயரிடுவதிலிருந்தே சாங்கியத்துக்கும் யோகத்துக்கும் உள்ள முக்கிய வேற்றுமை இதுவே என்பது புலனாகிறது. கடவுளை ஒப்புக் கொள்ளாத சாங்கியத்தில் பக்திக்கு இடமில்லை. புருடன் தானாகவே தன் முயற்சியினாலேயே வீடுபெற்றதை அடைய வேண்டும். சாங்கியத்தில் ஞான மார்க்கம் மட்டுமே வீடு பெற்றுக்கு வழி. கடவுளை ஒப்புக் கொள்ளும் யோகத்தில் பக்திக்கு இடமுண்டு. இறைவனிடம் பக்தி செலுத்தினால் அவன் அருள் கிடைக்கும். இடர் நீங்கி ஈடேறுவது இலகுவாகும்.

-ச.க.

யௌ

யொ, யோ என்ற ஒலி இரண்டிற்கும் தோற்றம் சொன்னதை ஒட்டி உயர்த்தாமல் அடக்கி ஒலித்தால் இவ்வொலி பிறக்கும்.

உருவம்: யுவ் என்பதே யௌ என்பதன் பண்டைய உருவம். யௌ வழக்கில் இல்லை எனினும் இதன் உருவத்தை அறிய ஓளகாரத்தின் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

-கே.ஜி.கி.

ர

நாக்கு மேலண்ணத்தின் நுனியோடு பொருந்தும் பொழுது இடையே வெளிவிடப்படும் காற்றின் உருவமாக வரும் ஒலியே ரகரமாகும்.

மொழிக்கு முதலில் வாராத எழுத்துகளில் ரகரமும் ஒன்று. ஆனால் பிறமொழிச் சொற்கள் குறிப்பாக வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து கலக்கும் பொழுது இடம் பொருள் ஏவலை ஒட்டி அகரமோ இகரமோ உகரமோ அந்தச் சொல்லைத் தொடங்கும். அரங்க, அராமன், உருவம் என்பன எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

உருவம்: பண்டைய இந்திய உருவத்திலிருந்து இன்றைய உருவம் வரை கீழே காணலாம்.

	தமிழ்	வட்டெழுத்து
கி.மு 3லிருந்து கி.பி 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை	𑌕𑌕𑌕𑌕	𑌕𑌕
கி.பி. 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில்	𑌕𑌕	𑌕
கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின்	𑌕𑌕𑌕	𑌕
கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து	𑌕 𑌕 𑌕	

இன்று காணப்படும் உருவம் அச்சகம் தோன்றிய பொழுது தோன்றியதாக இருக்கலாம்.

- கே.ஜி.கி.

ரா ரகரத்திற்குரிய குறியினைப் பார்க்கவும். வாயைத் திறந்து வெளிவரும் ஒலி `ரா' ஆகும்.

உருவம்: மற்ற உயிர் மெய்யெழுத்துகளுக்கு இடப்படும் நெடிற்குறியே இதற்கும் இடப்பட்டது. அவற்றைப் போலவே இதன் வளர்ச்சியையும் ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்ளவும்.

-கே.ஜி.கி.

ரி ரகரக் குறிப்பைப் பார்க்கவும். வாயை இளித்தலால் வரும் ஒலி.

உருவம்: மற்ற உயிர் மெய்களின் மேல் இடப்படும் இகரக் குறியீடே இதற்கும் இடப்பட்டது.

-கே.ஜி.கி.

ரி ரிகரக் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

உருவம்: இகர ஈகார வேறுபாடுகள் பெரும்பாலும் காட்டப்படுவதேயில்லை. ஒருசில இடங்களில் இகரக் குறியின் முடிவிலோ, தொடக்கத்திலோ சுழி சேர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

-கே.ஜி.கி.

௬ வாயைச் சுருக்கமாகக் குவித்தலால் இவ்வொலி வரும்.

-கே.ஜி.கி.

௬ வாயை நன்றாகக் குவித்து நீட்டினால் இவ் ஒலி வரும்.

உருவம்: பெரும்பாலும் வேறுபாடு காணப்படாமலே எழுதப்பட்டது. தொடக்கத்தில் இருகுறிகள் இடப்பட்டன. பின் அதுவும் மறைந்தது. சிற்சில இடங்களில் உகரக்குறியில் ஒரு சுழி சேர்க்கப்பட்டது.

-கே.ஜி.கி.

௨௦) எகரக் குறிப்பைப் பார்க்கவும். வாயைச் சற்று இளித்துப் பின் எடுத்து ஒலிப்பதால் இவ்வொலி வரும்.

உதாவம்: மற்ற உயிர் மெய்களின் மேல் இடப்படும் எகரக் குறியீடே இதற்கும் இடப்பட்டது. எகர ஒகரங்களுக்குரிய புள்ளி முறையாகக் காட்டப்படுவதில்லை.

-கே.ஜி.கி.

௨௧) எகரத்துக்குரிய குறியே இதற்கும் பொருந்தும்.

-கே.ஜி.கி.

௨௨) ரை

உதாவம்: மற்ற உயிர் மெய்களின் மேல் இடப்படும் ஐகாரக் குறியீடே இதற்கும் பொருந்தும்.

-கே.ஜி.கி.

ரொ

உருவம்: மற்ற உயிர் மெய்யெழுத்துகளுக்கு இடப்படும். ரகரத்துக்குரிய குறியே இதற்கும் பொருந்தும்.

ரோ

ரொகரத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குறியீடே இதற்கும் பொருந்தும். ஓகரத்துக்குரிய புள்ளி இதற்கு இல்லை. ரொ, ரோ இரண்டும் ஒன்று போலவே காணப்படும்.

-கே.ஜி.கி.

ரொள

இது பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படாத ஒலி. குறியீடும் இல்லை. பிற்காலத்தில் மற்ற உயிர்மெய்களுக்கு உள்ளதுபோல் இதற்கும் தோன்றிற்று.

-கே.ஜி.கி.

ல கர மெய் நாவின் நுனி மேலண்ணத்தின் நுனியை அழுத்தி வெளிப்படுத்தும் ஒலியே ஆகும். மொழி முதலில் இது தோன்றுவதில்லை. எனினும், மொழிகளிலிருந்து எடுத்து ஆளப்படும் சொற்களில் பொதுமக்களால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களில் இது முதலில் தோன்றுகிறது. லக்கம் (இலக்கம்), லட்கமி (இலக்குமி) முதலியன எடுத்துக்காட்டாகும். தனித் தமிழில் மொழி முதலில் இதற்கு இடமில்லை.

உருவம்: இதன் உருவம் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் அசோகன் கல்வெட்டுகளிலும் தமிழ் நாட்டின் குகைக் கல்வெட்டுகளிலும் முதலில் காணப்படுகின்றது. குகைக் கல்வெட்டுகளில் இந்த உருவம் சற்றுச் சம உயரத்தில் இரு கோடுகளும் அமைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றது. அது முரட்டுப் பாரையால் தோன்றிய மாற்றமே. எழுத்தின் வளர்ச்சியால் வந்த மாற்றமன்று. ஏனென்றால், அந்தக் குகைக் கல்வெட்டுகளிலேயே பிற்காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் முதலில் கண்ட உருவமே காணப்படுகிறது.

அடுத்து, கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அரசர்சிலூர்க் கல்வெட்டில் இடதுபுற வளைவு நீங்கிச் சமமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால், அது இயற்கையானது அன்று. ஏனைய கல்வெட்டுகளில் இடது புறக்கோடு ஒரு வளைவின் உருவத்தைக் காட்டுகின்றது. அது இக்கால உருவமாகவே தோன்றுகிறது. இவ்வுருவத்தை கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வல்லம் கல்வெட்டில் ருந்தே பார்க்கலாம்.

தொடக்கத்தில் உள்ள வளைகோட்டில் ஒரு சுழி போலத் தோன்றும் குறி, கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் திருவதிகைப் பல்லவர் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது.

வட்டெழுத்திற்கும் தமிழுக்கும் இந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியில் மாறுதல் இல்லை.

-கே.ஜி.கி.

லா, லி, லீ

இந்த மூன்றெழுத்துகளும் மற்ற உயிர்மெய் எழுத்துகளைப் போலவே ஆ, கு, ஈ என்ற உயிர்க் குறிகளைப் பெற்று வந்தன. எனவே, மற்ற உயிர்மெய்க் குறிப்புகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

-கே.ஜி.கி.

லு, லூ

லு, லூ என்ற உயிர்மெய்க் குறிப்புகளைப் பார்க்கவும். அடிப்படை உகரக் குறியாகிய லு என்ற குறியைக் கையை எடுக்காமல் எழுத முற்பட்ட தன்மையால் இந்த உருவம் வந்தது என்று சொல்லாம்.

-கே.ஜி.கி.

லெ, லே மற்ற உயிர்மெய்க் குறிப்புகளைப் பார்க்கவும்.

-கே.ஜி.கி.

லை

இது இரண்டு கொம்புகளை ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக இணைத்து எழுதுவதால் வந்தது. இந்த உருவம் முதன் முதலில் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டினரான சோழ மன்னன் இராசேந்திரனின் கரந்தைச் செப்பேடுகளில் தோன்றியது.

லை லே லொ லொள

இந்த உருவமே விரைவாக எழுதப்படும் பொழுது லை என்ற அண்மைக் கால உருவத்தை அடைந்தது. இதையே பெரியார் ஈ.வே.ரா தம் செய்தித்தாளின் பெயரை விடுதலை என்று எழுதியதால் பழைய உருவத்தை மீண்டும் கொண்டு வந்தார்.

-கே.ஜி.கி.

லொ, லோ, லொள

இவை மற்ற உயிர்மெய்களைப் போலவே வளர்ந்து வந்தன.

வட்டெழுத்திலும் மற்ற உயிர்மெய்க் குறிப்புகளைக் கண்டு கொள்ளவும். வேறுபாடு இல்லை.

-கே.ஜி.கி.

வ கர உயிர்மெய் எழுத்து இரண்டு உதடுகளும் கூடிப் பின் வெளிப்படும் ஒலியே ஆகும். அப்படி வெளிப்படும் பொழுது உதடுகள் சிறிது அழுத்தப்பட்டே அவ்வொலி தோன்றும்.

உருவம்: அடிப்படை இந்திய உருவம் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரை இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் உள்ள குகைக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. இது மேலிருந்து கீழ்வரும் ஒரு நேர் கோட்டின் கீழ் ஒரு வட்டம் இணைக்கப்பட்டுத் தோன்றும்.

பெரும்பாலான குகைக்கல்வெட்டுகளில் இது வேறு விதமாகவும் எழுதப்பட்டது.

பிற்காலத்தில், ஏறக்குறைய கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அரச்சலூர்க் கல்வெட்டில் மேல் கோடு குட்டையாகக் காணப்படுகின்றது.

கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து கி.பி. 730-கள் இந்தக் கோடு மிகக் குறைந்து ஒரு கொக்கி போல எழுதப்பட்டு வகரத்தின் வாயும் பிளந்தது.

இந்த உருவம் பல்லவன் இரண்டாம் பரமேச்சுரவர்மனின் திருவதிகைக் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது. இந்த உருவம். கி.பி. 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இக்கால உருவத்தை அடைந்துவிட்டது. அதாவது வளைத்து எழுதப்பட்ட வடிவம் கோணமாக எழுதப்பட்டது.

வட்டெழுத்தில் வாய் திறந்து வளைந்த உருவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பின் மாறுதல் இல்லை.

-கே.ஜி.கி.

வகைப்படுத்தும் சோதனை: இது பல்வேறு உளத்திறன்களையும் குணப்பண்புகளையும் வகைப்படுத்தி அறிந்திட உதவும் சோதனையாகும். இத்தகைய சோதனைகளுள் முக்கியமானது பிலானகான் இயற்கைத்திறன் வகைப்படுத்தும் சோதனை (Flanagan Aptitude Classification Test) ஆகும். இச்சோதனையின் மூலச் சோதனையில் இருபத்தொன்று உட்பிரிவுகள் உள்ளன. ஆனால், அவற்றுள் பதினான்கு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட

சோதனையே மிகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவனவாகும். இச்சோதனை தொழிலகச் சூழலில் மிகவும் பயனுடையதாக உள்ளது. இச்சோதனை பின்வரும் உட்பிரிவுகளைக் கொண்டதாகும்: 1. கண்காணித்தல்: ஒரு வேளையில் எந்த இடத்தில் தவறுகளும் சீர்கேடுகளும் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்து மாத்திரத்தில் கண்டறியும் ஆற்றல், 2. விதிகுறையாக ஒழுங்குபடுத்துதல்: அலுவலகச் செயலிகளை விதிமுறைகளின்படி விரைவாகவும் சரியாகவும்

ஒழுங்குபடுத்தும் திறன். 3. நினைவு : விதிகளின்படி ஒழுங்குபடுத்தும் செய்திகளை நினைவில் வைத்திருக்கும் ஆற்றல். 4. சரிநூட்டத்திறன்: ஒரு வேலையை விரல்களைக் கொண்டு விரைவாகவும் நுட்பமாகவும் செய்திடும் திறன். 5. கூட்டுவித்தல்: தனித்தனியான பொருள்களை ஒன்றாக இணைக்கும் ஆற்றல். 6. அளவுகோல்: அளவு கோல்களையும் (Scales), விளக்கப்படங்களையும் (Graphs) விரைவாகவும் சரியாகவும் படித்தறிதல். 7. ஒருமுகப்படுத்துதல்: முன்கை, பின்கை ஆகிய இரண்டினையும் இணக்கமாகச் செயற்படுத்தும் திறமை. 8. தீர்ப்புகளும் புரிந்து கொள்ளுதலும்: நியாயவாத முறைப்படி எதையும் பகுத்தறிந்து நேர்மையாகத் தீர்ப்பளிக்கும் திறன். 9. எண் கணக்கு: எண்களைப் பயன்படுத்தி ஒரு வேலையை வெற்றி கொள்ளுந்திறன். 10. வடிவமைப்புகள்: ஒரு வடிவத்தைச் சரியாக மறுவடிவமாக மாற்றும் ஆற்றல். 11. உள்உறுப்புகள்: ஓர் உருவஅமைப்பில் இடத்திற்கேற்ற உறுப்புகளை அடையாளம் கண்டறியும் திறன். 12. அட்டவணை: அட்டவணையில் உள்ள செய்திகளைச் சரியாகப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல். 13. பொறித்துறையறிவு: பொறித்துறைக் கருத்துகளை எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் திறன். 14. வெளிப்படுத்துதல்: தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தத் தேவையான மொழியறிவு வேண்டுமென உணரும் அறிவு.

தொழிற்சாலைகளின் பல்வேறு பணிகளைச் செய்வதற்குத் தேவையான இயற்கை ஆற்றல்களை அளந்திட இச்சோதனை உதவுகின்றது.

-கி.இரா.

வங்க மொழியும் இலக்கியமும் வங்க மொழித் தோற்றம்: மொழி வரலாற்று அறிஞர்கள் உலகளவில் உள்ள மொழிகள் அனைத்தையும் பதினைந்து மொழிக் குடும்பங்களின் கீழ் அடக்கியுள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்றான இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிறு பிரிவே இந்தோ-ஆரிய மொழிக்குடும்பம். இக்கால இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள மொழிகளுள் ஒன்றே வங்காள மொழியாகும். அது இடைக்கால இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தின் கிழக்குப் பகுதி மொழிகளில் ஒன்றான மாகதிப் பிராகிருதத்திலிருந்து தோன்றியது.

கிழக்கு மாகதி அப்பிரம்சத்திலிருந்து மூன்று மொழிகள் வளர்ந்தன. அவை, 1. அசாமிய மொழி, 2. ஓரிய மொழி, 3. வங்க மொழி ஆகும்.

மொழி வளர்ச்சி: இவ்வாறு தோன்றிய வங்க மொழியில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மூன்று வளர்ச்சிப் படிகளைக் காண முடிகிறது. அவை, பழங்கால வங்காளம் (கி.பி. 950 - கி.பி. 1350), இடைக்கால வங்காளம் (கி.பி. 1350-கி.பி. 1800), இக்கால வங்காளம் (கி.பி. 1800 முதல் இன்று வரை) என்பனவாகும். பழங்கால வங்காள மொழியில் இன்று கிடைத்துள்ள எழுத்துச்சான்றுகள் மிகச் சிலவே. சர்வா எனும் தத்துவ சாத்திரப் பாடல்களும், அமரகோசம் என்னும் நிகண்டுக்குச் சர்வான்ந்தர் எழுதிய உரையும், கி.பி. 9 முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் உள்ள சில செப்புப்பட்டயங்களும் பழங்கால வங்க மொழிக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

இடைக்கால வங்க மொழியில் கி.பி. 1350 முதல் கி.பி. 1800 வரையில் ஒரு நிலையும் கி.பி. 1500 முதல் கி.பி. 1800 வரையில் ஒரு நிலையும் ஆக இரு நிலைகள் காணப்படுகின்றன. இடைக் கால வங்கமொழி நிலவிய காலம் முழுவதிலும் கவிதைத் துறையில் தனிப்பட்ட ஒரு வகை மொழி பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இதற்குப் பிரசபுலி என்று பெயர். பிரசபுலி என்பதற்குப் பிருந்தாவனத்தில் வழங்கிய மொழி என்று பொருள். இம்மொழியைப் பெரும்பாலும் வைணவக் கவிகளே பயன்படுத்தி வந்தனர். சைதன்யரைப் பின்பற்றி வந்த கவிஞர்கள் பலர் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்காங்கே உள்ள வட்டார மொழிச் சொற்களையும் வழக்காறுகளையும் இலக்கியத்தில் புகுத்தினர். இசுலாமியர்களின் ஆட்சி கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வங்காளத்தில் தொடங்கியது முதல் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையில் வங்காளத்தில் ஆட்சி மொழியாகப் பாரசீகமே இருந்து வந்தது. எனவே, வங்க மொழியில் பாரசீகச் சொற்கள் தங்கு தடையின்றிக் கலந்தன. அந்தக் காலக் கட்டத்தில் வங்கமொழி, 2000க்கும் மேற்பட்ட அயல்மொழிச் சொற்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டது. பாரசீகச் சொற்களைப் பெற்றதோடு அல்லாமல் அம்மொழி இலக்கணத்தையும் மொழி மரபுகள் சிலவற்றையும் பெற்றது. பின்னர், ஆங்கிலேயர்களின் வருகையால் ஆங்கிலச் சொற்களும் கலக்கத் தொடங்கின. இவ்வாறான சூழ்நிலை, கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின்

தொடக்கத்தில் ஒரு புதிய வங்க மொழியைத் தோற்றுவித்தது.

இக்கால வங்காளத்தில் இருவகை மொழி நடைகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சாது பாசா, மற்றொன்று சலித் பாசா. சாது பாசா என்பதற்குத் திருந்திய மொழி அல்லது அழகிய மொழி என்பது பொருள். இது கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய இடைக்கால வங்க மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டதும் மரபு முறையில் வந்ததுமான இலக்கிய நடை. சலித் பாசா என்பதற்கு நடைமுறை மொழி என்று பொருள். இது 20 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட மொழி. இது ஊக்ளி ஆற்றின் கீழ்க் கரைப்பகுதிகளில் முன்னர் வந்து குடியேறிய கற்றறிந்த மக்களால் இயற்றப் பட்டது. இம்மொழி கல்கத்தாவில் பேசப்பட்டு வந்த திருந்திய பிராந்திய மொழியின் வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இம்மொழியே இன்று பலராலும் பேசப்படும் பேச்சு மொழியாகும். இவ்விரு மொழிகளுக்கும் வேறுபாடுகள் பெரிய அளவில் இல்லை. இவ்விரண்டிலும் வழங்கும் சொற்கள் எல்லாம் ஏறத்தாழ ஒன்று போலவே இருக்கின்றன. இடப்பெயர்ச் சொல், வினைச்சொல் ஆகியவற்றின் வடிவங்களில்தான் இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையைக் காணமுடிகிறது. இரவீந்திரநாத தாகூரும் அவருக்கு முன்னால் வாழ்ந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களும் சாதுபாசாவை இலக்கியம் படைக்கக் கையாண்டு வந்தனர். தாகூர் தம் இறுதிக் காலத்தில் பேச்சு மொழியாக வழங்கி வந்த சலித் பாசாவை இலக்கியம் படைக்கப் பயன்படுத்தினார். அது முதல் ஒருவர்பின் ஒருவராக அனைவரும் சலித் பாசாவை இலக்கியம் படைக்கப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

வரி வடிவம்: வங்க மொழியின் வரிவடிவங்கள் மற்ற வட இந்திய மொழிகளின் எழுத்துகளைப் போலவே அசோகரின் கல்வெட்டுகளில் காணும் பிராமி லிபியிலிருந்து உண்டாயின என்று கூறுவர். இன்று கிடைக்கும் முதல் வங்க மொழி எழுத்துகள் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி ஏறத்தாழ 400 ஆண்டுகள் வங்காளத்தை ஆட்சி செய்து வந்த பாலவம்சத்தினரின் சாசனங்களில் இருந்து கிடைக்கும் எழுத்துகளே ஆகும். இவை திருந்திய வடிவினவாக இல்லை. இன்று கிடைக்கும் திருந்திய வடிவம் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உரியது. அதன் பின்னர், எழுதும் முறையில் அலங்கார எழுத்து முறை, சாதாரண எழுத்து

முறை என இருநிலைகள் நிலவின. இந்நிலை கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதிவரையிலும் காணப்படுகிறது. சார்லசு வில்கின்சு என்றொருவர் கி.பி. 1778 இல் ஒரு சில மாற்றங்களுடன் வங்க எழுத்துகளின் அச்சு வடிவத்தை உருவாக்கினார். அவ்வச்சு வடிவங்களில் மேலும் சில மாற்றங்கள் பெற்றுத் திகழ்வதுதான் இன்றைய வங்கமொழி வரிவடிவம் ஆகும். வங்கமொழி எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை உயிரெழுத்து 11, மெய்யெழுத்து 40 ஆக மொத்தம் 51 ஆகும்.

வங்க இலக்கியம்: வங்க இலக்கிய வரலாற்றைப் பண்டைக் காலம் (கி.பி. 950 - 1200), இடைக்காலம் (கி.பி. 1350-1800) இக்காலம் (கி.பி. 1800 முதல் இன்று வரை) என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் காண்பர். வங்க மாநிலத்தின் மீது கி.பி. 1201 இல் துருக்கியர் படையெடுத்து வந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய படையெடுப்பால் மாநிலம் அதிர்ச்சியுற்றுக் கலங்கிக் குழப்பமடைந்தது. பல கல்வி-பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் அழிக்கப்பட்டன. எனவே, கி.பி. 1200 முதல் கி.பி. 1350 வரையில் உள்ள அந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலம் வங்க இலக்கிய வளர்ச்சி குன்றியது. அக்காலப் பகுதியில் எழுந்த இலக்கியங்கள் பற்றி ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அக்காலப் பகுதியை வங்க இலக்கிய வரலாற்றில் இருண்ட காலம் என்பர்.

பண்டைக் காலம்: வங்க மாநிலத்தில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு சமசுகிருதம், பிராகிருதம், பாலி ஆகியவற்றில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. வங்க இலக்கிய வரலாற்றில் தெளிவாகத் தெரிகின்ற முதல் வங்க மொழி இலக்கியம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இயற்றப்பட்ட சர்யா கீதிப் பாடல்கள் என்பதாகும். சர்யா என்பது அக்காலத்திய பாவினங்களுள் ஒன்று. பல புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியான இது மறைஞான ஒழுக்கங்களைக் கூறுகிறது. இதன்பின் தோகா கோசம் என்ற பெயரில் இருவர் எழுதிய நூல்கள் காணப்படுகின்றன. தோகா என்பதும் அக்காலத்திய பாவினங்களுள் ஒன்று. பண்டைக் கால இலக்கியங்கள் புத்தம், வைணவம், நாத்து ஆகிய மூன்று சமயங்களைச் சார்ந்திருந்தன. வைணவ சமயத்தைப் பற்றிய ஒரு சிறந்த நூல் கி.பி.1129 இல் எழுதப்பெற்ற அபிலாசார்த்த சிந்தாமணி என்பதாகும். இது 'சோமேசுவர் பூலோக

மல்ல' என்றொரு புலவரால் எழுதப்பட்டது. இது கிருட்டிணாவதாரத்தில் கோபியரின் இலீலைகளைப் பற்றி உரைக்கின்றது.

இதனை அடுத்து மூன்று முக்கிய நூல்கள் உள. அவை, 1. சூன்ய புராணம், 2. மைனாவதிப் பாடல்கள், 3. கோரட்ச விசயம் என்பன. சூன்ய புராணம் என்பது அக்காலத்திய சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறையை எடுத்தியம்புகிறது. மைனாவதி என்னும் பெண்பாற் புலவர் பாடிய பாடல்களான மைனாவதிப் பாடல்களும், வித்யபதி என்பவர் பாடிய கோரட்ச விசயம் என்பதும் நாத்து சமயத் தலைவரான மீனநாதரைப் பற்றியும் அச்சமயத்தின் ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பண்டைக்கால இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மை சமயம் சார்ந்தனவாகவும் சிறுபான்மை காதலுணர்ச்சிப் பாடல்களாகவும் உள்ளன.

இடைக்காலம்: இடைக்காலப் பகுதியின் முதற்பகுதியில் இதிகாசங்களின் மொழி பெயர்ப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிறந்த நூல் கீர்த்திவாசருடைய இராமாயணமாகும். இவருடைய காலம் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்று கூறுவர். இராமாயணத்தைவிட மகாபாரதத்தையே புலவர்களில் பலர் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். அவர்களுள் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த கவீந்திர பரமேசுவரன் மொழிபெயர்த்த மகாபாரதம் சிறப்பானதாகும். மாலதாரபாச என்பவரால் கி.பி. 1475 இல் பாகவத புராணம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

இடைக்கால இலக்கியங்களில் 'மங்கல் காவியங்கள்' என்றொரு வகைக் காவியங்கள் மிகுதியாகத் தோன்றின. இவற்றைப் பாடுவோர்களின் வாழ்வில் 'மங்கலம்' உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இவற்றிற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பர். இத்தகைய மங்கல் காவியங்கள் பல தேவ தேவியர்களின் புகழினைக் கதைகளின் வாயிலாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. அவற்றுள் 'மனசா மங்கல்' (நாக கன்னியைப் பற்றியது) 'சண்டி மங்கல்', 'தர்ம மங்கல்' (அறக்கடவுளைப் பற்றியது) அன்னதா மங்கல், சாரதா மங்கல், காளிகா மங்கல், கிருட்டிண மங்கல் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

பக்தி இயக்கம் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டின்

தொடக்கத்தில் தோன்றியது. இவ்வியக்கத்தை நெறிப்படுத்தி வளப்படுத்தி வங்க மண்ணில் வேரூன்றச் செய்த பெருமை சைதன்ய மகா பிரபு (கி.பி. 1486-1533)வைச் சாரும். இறைவன் முன் அனைவரும் சமம். சாதி சமய வேறுபாடுகள் இறைவன் திருவடி முன்பு கிடையாது போன்ற கொள்கைகளைச் சைதன்யர் சமயச் சொற்பொழிவுகள் மூலம் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். தாம் நிகழ்த்திய இறைவழிபாட்டில் சாதி சமய வேறுபாடில்லாமல் அனைவரையும் கலந்து கொள்ளச் செய்தார். இவ்வாறு இவர் நிகழ்த்திய கூட்டு வழிபாட்டு முறை அக்காலத்திய மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. உடனே இவருக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான தொண்டர்களும், சீடர்களும் தோன்றினர். அவர்கள் சைதன்யரைத் தெய்வ நிலைக் உயர்த்தி அவர்மேல் கீர்த்தனைகள் பாடத் தொடங்கினர். சைதன்யரால் சமசுகிருதத்தில் பாடப் பெற்ற மொழிச் செய்யுள்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றை வைணவர்கள் தொகுத்து அதற்குச் சித்ராட்டகம் என்று பெயரிட்டுள்ளார்கள். சைதன்யருடைய மறைவிற்குப் பின்னர் அவர்மேல் அவருடைய சீடர்களால் பன்னாடகங்களும் காவியங்களும் இயற்றப்பட்டன. அவற்றுள் கவிகர்ணபுரி என்பவரால் எழுதப்பட்ட 'சைதன்ய சந்திரோதயம்' (கி.பி. 1538) என்ற நாடகமும், 'சைதன்ய சரிதாமிருதம்' (கி.பி. 1542) என்ற காவியமும் சிறந்தவை என்பர்.

இவ்விடைக்காலப் பகுதியில் இசுலாமியர்களின் ஆட்சி ஓங்கியிருந்தமையால் பல இசுலாமிய இலக்கியங்களும் மலர்ந்தன. அவ்விலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் வங்க இந்து சமய இலக்கியங்களை அடியொற்றி இயற்றப்பட்டனவாகும். அரி வம்சத்தை அடியொற்றி நபி வமிசம் என்றும் பாண்டவியைத்தை அடியொற்றி இரகல் விசயம் என்றும் அவர்கள் இலக்கியம் படைத்தார்கள்.

இக்காலம்: கிழக்கிந்திய வாணிகக் குழு கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவில் நுழைந்த முதல் ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையிலும் வங்க இலக்கியப் பண்பாடுகளில் ஒரு பெரிய மாற்றம் ஏற்படவில்லை. வங்க அச்சு எழுத்துகள் கி.பி. 1778 இல் உருவாக்கப்பட்ட பின் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வங்க மொழிப் பண்டைய இலக்கியங்கள் அச்சிடப்பட்டன. மறுபுறத்தில் கிறித்தவ வேதங்களான பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் வங்காள மொழி உரை நடைபெற (பிரகி

அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. இதனால், வங்க மொழியில் உரைநடை இலக்கியங்கள் மலரத் தொடங்கின. இருப்பினும், பண்டைய காவியம் பாடும் மரபு முற்றிலுமாகக் கைவிடப்படவில்லை. ஆனால் இறைவனையே பாடி வந்த நிலை மாறிப் பலவற்றையும் பாடுபொருளாக்கிப் பாடல் இயற்றும் புது மரபு உருவானது.

ஈசுவர குப்தா, அரங்கலால் பந்தோபாத்யாய, மைக்கேல் மதுகுதனன் தத்தா ஆகியோர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் புதுவகைக் காவியங்கள் இயற்றிச் சிறப்பித்தனர். அவர்களுள் மதுகுதனின் படைப்புகளான 'மேகநாதவதம்', 'வீராங்கனா' ஆகியன சிறப்புடையன. இவர் இன்னும் சில காலம் வாழ்ந்திருப்பாரேயானால் தாகூர் சிறப்படைந்திருக்க முடியாது என்பர். கிழக்கிந்திய வாணிகக் கழகத்தினரால் கி.பி. 1799 இல் நிறுவப் பெற்ற துரை வில்லியம் கல்லூரியும் கி.பி. 1800 இல் கிறித்தவர்களால் நிறுவப்பெற்ற திருராமபூர்க் கழகமும் புதுவகைக் கவிதை வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரிய தொண்டுகள் புரிந்தன. இராசாஇராம் மோகன் ராய் (கி.பி. 1774 - 1883) கி.பி. 1828 இல் உருவாக்கிய 'பிரும்மசமாசத்தின்' குறிகோள்களை எடுத்தியம்பும் பல நூல்கள் அக்காலக் கட்டத்தில் மலர்ந்தன. இராசா காந்த தேவு (கி.பி. 1793-1867), பவானி சரண் பந்தோபாத்யாய (கி.பி. 1787-1848), பூதேவ் முகோபாத்யாய (கி.பி. 1825-1894), காளி பிரசன்ன சிம்கா (கி.பி. 1834-1924) போன்றவர்கள் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த கவிஞர்களாவர்.

இரவீந்திரநாததாகூர் (கி.பி. 1861-1941) பிறப்பால் வங்க இலக்கியம் புத்துணர்வு பெற்றது. இவர் கவிதை நூல்கள் பல இயற்றியுள்ளார். இவரையற்றிய 'கீதாஞ்சலி' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பிற்கு 1913 ஆம் ஆண்டு நோபெல் பரிசு கிடைத்தது. இவரைத் தொடர்ந்து பிரதம சௌதுரி (கி.பி. 1866-1948) காசி நகரில் இசுலாம் (கி.பி. 1899-1976) மோகித்தலால் (கி.பி. 1888-1952) சீவானந்த தாகூர் (கி.பி. 1899-1954) சுகாந்த பாட்டாசார்யா (1925-1957) போன்றவர்கள் கவிதைப் படைப்பில் சிறந்து விளங்கியவர்கள் ஆவர். இவர்களுள் வங்கப் புரட்சிக் கவிஞர் என்று பாராட்டப்பெறும் நகரூல், தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தீவிரவாதிகளின் அணியில் நின்று செயற்பட்டார். வங்கத்தில் புத்திலக்கிய வளர்ச்சிக்குக்

'கல்லோல்' என்றதொரு குழு தோன்றியது. அக்குழுவில் நகரூல் சேர்ந்து மிக்க அளவில் புதுக்கவிதைகள் எழுதினார். சீவானந்த தாகூர் தம்முடைய கவிதைப் படைப்புகளின் மூலம் பழைய மரபுகளை அகற்றினார். சுகாந்த பாட்டாசார்யா என்பவர் ஒரு தலைசிறந்த சமதருமவாதியாவார்.

தொடக்கக் காலத்தில் சிறுகதைகள் மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளாகத் திகழ்ந்தன. வங்க மொழியின் சிறுகதைகள் வளர்ச்சிக்குத் தாகூர் பெரிதும் துணை புரிந்தார். அவர் ஏறத்தாழ இருநூறு சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். சிறுகதை உலகில் தாகூருக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரபாத் குமார் முகர்சி சிறந்து விளங்குகிறார். இவருடைய கதைகள் குளிர் காலத்து வெய்யலிற்கு ஒப்பானவை என்று புகழப்படுகின்றன. சரத் சந்திர (கி.பி. 1876 -1938) முதன் முதலில் சிறுகதைகள் எழுதியே புகழ்பெற்றார். உளவியல் அடிப்படையில் கதைகள் எழுதிச் சிறப்படைந்தவர் சகதீச குப்தா என்பவர் ஆவார். விபூதி பூசண் பந்தோபாத்யாய (கி.பி. 1894 - 1950) தாராசங்கர் பானர்சி (1989-1971) மாணிக் பந்தோபாத்யாய (1910-1956) ஆகியவர்களின் சிறுகதைகள் சிறப்பு வாய்ந்தனவாகும்.

வங்க இலக்கிய வரலாற்றில் புதினம் ஒரு தனித்த இடத்தைப் பெறுகிறது. வங்கத்தில் தோன்றிய தரமான முதல் புதினம் பங்கிம் சந்தர் (கி.பி. 1838-1894) கி.பி. 1865 இல் எழுதி வெளியிட்ட 'துர்கேச நந்தினி' என்பதாகும். இதுவே, இந்தியாவின் முதல் புதினமுமாகும். இவர் மேலும் பல அரசியல் வரலாறு சமூகப் புதினங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவருக்குப் பின் இரமேசு சந்திர தத்தா (1848-1909) என்பவர் புதினம் எழுதுவதில் சிறந்து விளங்குகிறார். இரவீந்திரநாதத் தாகூர் வரலாறு, சமூகம், அரசியல் முதலான பலதரப்பட்ட புதினங்கள் எழுதியுள்ளார். தாகூருக்குப் பின் தலைசிறந்த புதினஆசிரியராக மதிக்கப்படுபவர் சரத் சந்திர சட்டர்சி ஆவார். இவருடைய புதினங்கள் மக்களின் மனத்தைத் தொடும்படியாக உள்ளன. விபூதி பூசண், தாராசங்கரி, மாணிக் பந்தோபாத்யாய போன்றவர்களும் புதினஆசிரியர்களுள் தலைசிறந்தவர்களாவர்.

பெரும்பாலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாடகங்களே கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றின. தீபைந்து மித்ரா (1830 -1873) என்பர் கி.பி. 1860 இல்

எழுதிய 'நீலதர்பண்' (நீலக் கண்ணாடி) என்ற நாடகமே முதல் வங்க மேடை நாடகமாகும். இது அக்காலத்திய அபிரித் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியது. புதிய முறை நாடகங்களை எழுதியவர்களுள் மதுகுதனத்தா குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகிறார். வங்கநாடக மேடைகள் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையில் பொதுவாக நில உரிமையாளர்களுக்கும் பெரும் பெரும் வணிகர்களுக்குமுரியனவாக இருந்தன. அந்நிலை முற்றிலுமாக மாறிப் பொதுமக்கள் நாடகமேடை ஒன்று கி.பி. 1877 இல் தொடங்கப் பெற்றது. அதன்மூலம் நாடக வளர்ச்சி ஒரு நெறியுடையதாக மிளிர்ந்தது. அந்நாடக மேடைகளில் மனமோகன் பாசு (கி.பி. 1881-1912), கிரீசு சந்திர கோசு (கி.பி. 1844-1911), அமிருதலால் பாசு (கி.பி. 1853-1929) ஆகியோர்களின் நாடகங்கள் நடித்துக் காட்டப்பட்டன. அவர்களுள் கிரீசு சந்திர கோசு மட்டும் தொண்ணூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதி நாடக இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் இடத்தைப் பெறுகிறார். இரவீந்திரர் பல நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். அவருடைய நாடகங்கள் பல இசை தழுவியனவாகவும் ஆன்மிகக் கருத்தை உள்ளடக்கிய குறியீட்டு நாடகங்களாகவும் உள்ளன. சிறந்த புதின ஆசிரியர்களான தாராசங்கர், மாணிக் பந்தோபாத்யாய போன்றவர்களும் சிறந்த நாடகங்களை எழுதியுள்ளனர். இப்பொழுது கல்கத்தாவில் நாடகங்களை வளர்த்து வரும் சிறந்த நாடக மேடைகளுள் 'கிரீசு நாடக பரிசுது', 'விட்டில் தியேட்டர் குரூப்பு', 'இருபகார்' போன்றன குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். இக்காலத்தில் புதுப்புது உத்திகளைக் கையாண்டு நாடகங்களை உருவாக்கி வருபவர்களுள் விசன் பட்டாசார்யா, திகின் பந்தோபாத்யாய, இரமேன் லாகிடி, சுசீல் முக்கோபாத்யாய, இரத்தன் கோசு போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

இராமராம் பாசு என்பவர் கி.பி. 1801இல் இராசா பிரதாபாதித்தியர் என்ற உரைநடை நூலை எழுதினார். இதுவே வங்க இலக்கிய மொழியில் எழுந்த முதல் உரைநடை நூலாகும். முதன் முதலில் சமாசார தர்பண் (செய்திக் கண்ணாடி) என்ற வார ஏடு ஒன்று (கி.பி. 1818 இல் தொடங்கப் பட்டது. அதன்மூலம் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. இராசா ராம்மோகன்ராய் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உரைநடை வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகித்தார். வங்க உரைநடையில் கி.பி. 1850 இல்

புதுமையும், தெளிவும், அழகும் ஏற்பட்டன. இதற்குக் காரணமாக விளங்கியவர் ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் (கி.பி. 1820-1891) என்பவராவார். இவர் 'மொழிக் கலைஞர்', உரைநடை இலக்கியத்தின் தந்தை என்றெல்லாம் புகழப்படுகிறார். இவருக்குப் பின் மதுகுதன், பங்கிம் சந்திரர் முதலானோர் பல கட்டுரை நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். இரவீந்திரரின் உரைநடை வளர்ச்சிப் பணி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்து சமயத்திற்கு ஓர் அறத்தூணாக விளங்கிய விவேகானந்தர் (கி.பி. 1863 - 1902) உரைநடை வளர்ச்சிக்கு உதவியவர் ஆவார். சுனித்குமார் சட்டர்சி, சுகுமார் சென், சசி பூசன் தாசு குப்தா, நீகாரஞ்சன் ராய், வினய கோசு, புத்த தேவ் பாசு, விட்ணு தே, அசீத் பந்தோபாத்யாய, பூதேவ் சௌதூரி போன்றவர்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு வகிப்பவர்கள் ஆவர்.

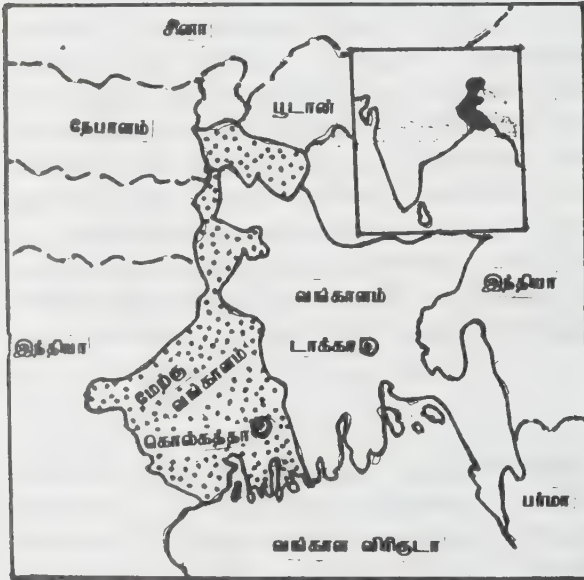
-பா.ந.

வங்கர் கோவை: இந்நூல் இன்றுவரை காணக் கிடைக்காத தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று. களவியற் காரிகை உரையாசிரியர், வங்கர் கோவையிலிருந்து 3 செய்யுள்களைத் தம் உரையில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். இது வங்கர் என்பவர் மீது அகப் பொருள் துறையமையப் பாடப்பட்ட கோவை இலக்கியமாகும். வங்கர் என்பவர் யார் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. களவியற் காரிகைப் பதிப்பாசிரியர், வங்கர் குலோத்தமன் வண் கடந்தை என வருதலால் சோழர் பாண்டியர் என்பன போன்று வங்கர் என்பதும் அரசர் குலப் பெயராமென்பதும், அக்குலத்தினர் கடந்தை என்பதைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன எனக் குறிப்பிடுகிறார். இந்நூலைப் பற்றிய பிற செய்திகள் காணப்பெறவில்லை.

-சா.உ.

வங்காளம்: இது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பகுதியாகும். இங்கு வாழுகின்ற வங்காளிகள் இதனை பங்களா என்பர். இன்று இது மேற்கு வங்காளம், பங்களா தேசம் என்று பிரிந்துள்ளது. மேற்கு வங்காளம் இந்தியக் கூட்டரசு அமைப்பின் ஒரு மாநிலமாக உள்ளது. பங்களா தேசம் பங்களா தேச மக்களுடைய குடியரசு என்ற பெயரில் தனி

நாடாக விளங்கி வருகிறது. வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கத்தில் வங்காளம் பல பேரரசுகளின் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தப் பெற்று வந்துள்ளது. பாலர்கள் ஆண்டு வந்த காலமாகிய கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்நாடு சிறப்புற்றிருந்தது. இது கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் முசுலிம்களின் படையெடுப்புக்குள்ளாகியது. முகம்மது கோரியின் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவரான முகம்மது பின் பக்தியார் கல்சி வங்காளத்தைக் கைப்பற்றி முசுலிம் ஆட்சியை அங்கு ஏற்படுத்தினார். தில்லி சுல்தான்களின் ஆட்சியின் போது, இதை ஆண்டு வந்த ஆளுநர்கள் வாய்ப்பு ஏற்படும் போதெல்லாம் சுதந்திர அரசர்கள் போன்று செயற்பட்டு வந்தனர். இந்தியாவின் மீது பாபர் படையெடுத்து வந்தபோது நசரத் சா என்பவரின் கீழ் வங்காளம் இருந்ததாகத் தமது வாழ்க்கைக் குறிப்பில் பாபர் எழுதியுள்ளார். வங்காளம் கி.பி. 1576 ஆம் ஆண்டு முதல் மொகலாயர்கள் ஆட்சியின் கீழ் இருந்து வந்தது. மொகலாயர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு வாணிகம் செய்ய வந்தனர். வங்காளத்தில் ஊக்னி, சந்திரநாகூர், சுதாநுதி (Sutanuti) முதலிய இடங்களில் அவர்கள் வாணிகத் தலங்களை அமைத்தனர், பின்னர் கல்கத்தாவிலும் அமைத்தனர்.

வங்காளம்

மொகலாயர்கள் ஆட்சி அழிவுறத் தொடங்கிய பின்னர் வங்காளத்தில் நவாபுகள் ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

நவாபுகள் வங்காளத்தை மட்டுமன்றி பீகாரையும் ஓரிசாவையும் அதனோடு இணைத்தும் ஆண்டு வந்தனர். நவாபுகளுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையே போர் மூண்டது. நவாபு சிராசு உத்தௌலா கி.பி. 1757 ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த பிளாசிப் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கக்கூடிய மீர்சாபர் நவாபாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆங்கிலேயர் 24 பர்கானாக்களின் சமீன்தாரி உரிமையைப் பெற்றனர். அவருக்குப் பின்னர் நவாபாக நியமிக்கப்பட்ட மீர்காசிமுடன் வாணிக உரிமைகள் காரணமாக மீண்டும் போர் மூண்டது. அப்போரில் பக்சார் (Buxar) என்னுமிடத்தில் மீர்காசிமும், அவருடன் சேர்ந்து கொண்ட அலோத்தி நவாபும் (Nawab of Gudh) மொகலாயப் பேரரசரும் தோல்வியுற்றனர். வங்காளம், பீகார், ஓரிசா ஆகிய பகுதிகளில் வரி வாங்கும் உரிமையை (Diwani right) ஆங்கிலேயர் பெற்றனர். வங்காளத்தில் அமைதி காக்கும் பணி தொடர்ந்து நவாபின் கையில் இருந்து வந்தது. இது இரட்டையாட்சி எனப்பட்டது. நவாபும், ஆங்கிலேயரும் வங்காளத்தின் இணை ஆட்சியாளர்களாகச் செயற்பட்டு வந்தனர். வாரன் ஏசடிங்கு காலத்தில் இரட்டையாட்சி முடிவுற்றது. வங்காளத்தின் ஆட்சி கி.பி. 1773ஆம் ஆண்டு, ஒழுங்கு முறைச் சட்டத்தின்படி தலைமை ஆளுநர் (Governor General) தலைமையில் அமைந்த நால்வர் அடங்கிய குழுவினிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு வங்காளத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்புடன் சென்னை பம்பாய் ஆகியவற்றின் தலைவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. வங்காளத்தின் தலைமை ஆளுநர் கி.பி. 1834 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியாவின் தலைமை ஆளுநர் என்று அழைக்கப்பட்டார். வங்காள மாகாணத்தோடு கி.பி. 1838 ஆம் ஆண்டில் அசாம் (Assam) இணைக்கப்பட்டு கி.பி. 1874 ஆம் ஆண்டில் பிரிக்கப்பட்டது. கல்கத்தா தொடர்ந்து இந்தியாவின் தலைநகரமாக 1912 ஆம் ஆண்டுவரை செயற்பட்டு வந்தது.

கர்சன் பிரபு ஆட்சியில் 1905 ஆம் ஆண்டு வங்காளம் நிருவாகத் தேவை காரணமாக இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பலத்த எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. அவ்வெதிர்ப்பு தேசிய உணர்ச்சி மேலும் வளர்வதற்குத் துணை புரிந்தது. அப்பிரிவினை 1911 ஆம் ஆண்டு வரை நடைமுறையில் இருந்தது. பின்னர் அது விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. அதே ஆண்டில் பீகாரும், ஓரிசாவும் தனிமாகாணங்களாக அமைக்கப்பட்டன. வங்காளம்

1947-இல் வகுப்பு அடிப்படையில் மீண்டும் பிரிக்கப்பட்டது. மேற்கு வங்காளம் இந்தியக் கூட்டரசு அமைப்பில் ஒரு மாநிலமாக அமைக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் கிழக்குப் பாகிசுத்தான் என்ற பெயருடன் பாகிசுத்தான் அரசோடு இணைந்தது. கிழக்கு பாகிசுத்தான் 1971 ஆம் ஆண்டில் பெரும் போராட்டம் ஒன்றை நடத்திப் பங்களாதேச மக்களின் குடியரசு என்ற பெயரில் தனிநாடாக மாறியது. இதற்கு இந்தியா பேருதவி செய்தது.

வங்காள மக்கள் கலப்பு இனத்தவர்கள். உயர் சாதி வங்காளிகள் கங்கைச் சமவெளியின் மேற்குப் பகுதியில் வாழும் மக்களை ஒத்துள்ளனர். கீழ்ச் சாதியினர் மங்கோலிய இனச்சாயலைப் பெற்றுள்ளனர். வங்காள மக்களுள் பெரும் பகுதியினர் கிழக்கு இந்தோ-ஆரிய மொழியைப் பேசுகின்றனர். வங்க மொழியைச் சாது மொழி, கலித்து மொழி என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் சாது மொழி இலக்கிய மொழியாகும். அதனுடைய சொற்குவியலில் பல வடமொழிச் சொற்களைக் காணலாம். கலித்து மொழியைக் கற்றவர்கள் மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் பேசுகின்றனர். பல இலக்கிய மேதைகள் இங்குத் தோன்றியுள்ளனர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர்கள் இலக்கியத்திற்கு நோபல் பரிசு பெற்ற இரவீந்திர நாத் தாகூரும், அறிவியலுக்கு நோபல் பரிசுபெற்ற சகதிசசந்திரபோசும் ஆவர். சமயப் பெரியார்கள் பலர் இங்குத் தோன்றியுள்ளனர். இந்திய மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிய இராசாராம் மோகன்ராய், இராமகிருட்டினர், விவேகானந்தர் ஆகியோர் இங்கே தோன்றியவர்களே. அறிவியல், மற்றும் கலைத் துறையிலும் வங்காளம் சிறந்து விளங்குகிறது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வங்காளம் அரியதொரு பணியினை ஆற்றியுள்ளது. சுரேந்திரநாத் பானர்சி, சித்தரஞ்சன் தாகு, பிபின் சந்திர பால், அரவிந்த கோசு, சுபாசு சந்திரபோசு முதலியவர்களை ஈன்றெடுத்த பெருமை வங்காளத்திற்குண்டு.

-தி.ஆர்.இரா.

வங்கிய சூடாமணிப் பாண்டியன்: இவன் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டை ஆண்டவன். வங்கிய சேகர பாண்டியனின்

மகன் செண்பக மாறன் எனப் பெயர் பெற்றவன். சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்குகந்த செண்பக மலர்களுக்காக நந்தவனம் அமைத்து, அதிலிருந்து நாளும் மலர் கொண்டு ஆலவாயண்ணலுக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்ததால் இப்பெயர் பெற்றான். முன்னே மதுரையைச் சுந்தரபாண்டியனாகி அரசாண்ட திருக்குடிக்குத் தகுதியுடையனாயிருந்தான்.

ஒரு நாள் தனது நந்தவனத்தைப் பார்வையிட்டு வரும்போது பாண்டிய மாதேவி அங்குக் கூந்தலை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அதனினின்றும் நறுமணம் வீச, அதனை நுகர்ந்த மாறன், இது பூஞ்சோலைக் காற்று வீசின மணமன்று, காற்றுக்கோ மணம் இன்று என்று ஐயுற்றுத் திரும்பிப்பார்க்க, அம்மணம் தேவியின் கூந்தலினின்றும் வரக்கண்ட வழி, இம்மணம் இவளது கூந்தலுக்கு இயற்கையோ? அன்றிச் செயற்கையோ? என ஐயுற்றுத் தன் ஐயத்தைத் தெளிந்து பாடவல்ல புலவருண்டானால் அன்னாருக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுப்பதாக முடிவு கட்டி, முடிப்புக் கட்டிக் கொடுக்க அதனை ஏவலாளர் சங்கமண்டபத்தே தொங்கவிட்டனர்

கூடற் சொக்கரை அன்போடு அருச்சிக்கும் 'தருமி' என்பார், தம் வறுமை போக்க, ஆலவாயழகரை வேண்ட, அவர், 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' எனும் கோதில் தூக்கினைத் தந்து, இதனைப் பாண்டிய மன்னனிடம் தந்து, பரிசு பெறுக எனப் பணித்தார். தருமி அவ்வாறே செய்ய பாண்டியன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு, தன் ஐயம் தெளிந்தது என்று கூறிச் சங்கப் புலவர்களிடம் காட்ட நக்கீரர் எனும் தமிழ்ச் சங்கத் தலைமைப் புலவர், இப்பா குற்றமுடைத்து என்று கூறவே, தருமி மீண்டும் நான்மாடக்கூடலை நண்ணி இறைவனிடம் முறையிட, பரமன் பாட்டிசைப்புலவனாகி வந்து, நக்கீரரிடம், குற்றம் வினவ, 'பெண்களின் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமே அன்றி இயற்கை மணம் இல்லை' என்றதும், இறைவி கூந்தல் ஏற்று என்று கேட்க, அம்மையின் கூந்தலும் அற்றே, என, இறைவன் நெற்றிக் கண்ணோடு, தாம் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் எனக் காட்டியும், குற்றம் குற்றமே எனச் சாதித்ததால், நக்கீரரை மடுவில் விட்டார் பின்னர், இறைவன் அவருக்கு இலக்கணம் கற்பித்தார் எனத் திருவிளையாடற்புராணமும், கீரருக்குக்

தொழுநோய்வரச் சாபமிட்டுக் கைலைகாணில் அக்கொடுநோய் தீரும் என்று அருளினாரெனச் ஆச்சீகாளத்திப் புராணமும் கூறுகின்றன. பின்னர், மன்னன் தருமிக்குப் பொற்கிழிகொடுத்தனன்.

மதுரையில், கூடற்கோமான் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களில் இம்மன்னன் காலத்தவை, தருமிக்குப் பொற்கிழி கொடுத்தது, கீரரைக் கரையேற்றியது, இலக்கணம் கற்பித்தது, சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்தது ஆகியவை.

-வீ.சொ.

வங்கிய சேகர பாண்டியன்: கீர்த்திபூடண பாண்டியன் காலத்தில் மதுரையைக் கடல் கொண்டது. மதுரையில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானை வேண்டிக் கடல் கொண்ட மதுரையை மீண்டும் உண்டாக்கக் கருதியவன் வங்கிய சேகரபாண்டியன். இவனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய சொக்கலிங்கப் பெருமான், சித்தர் உருவம் கொண்டு எழுந்தருளித் தன் கரதலத்துச் சுற்றியிருந்த பாம்பினை அவிழ்த்துவிட; அது மதுரைத் திருநகரைக் காண்பித்தது. இது மதுரைத் திருவிளையாடலில், 'திருநகரங் கண்ட படலம்' என்னும் பகுதியில் கூறப்படுகிறது. எல்லை காட்டிய அரவம், தன் பெயர் மதுரைக்கு ஏற்பட வேண்டும் எனச் சொக்கரை வேண்ட, அவரும் இசைந்து மதுரை திருஆலவாய் எனப்படும் என்றருளினார். அதனால், மதுரைக்குத் திருவாலவாய் என்னும் மற்றொரு பெயரும் ஏற்பட்டது.

இவனது சமகாலத்தவனான விக்किரம சோழன் என்பான் மதுரை மீது போர் தொடுத்தான். அப்போது, இவன், ஆலவாயழகரை வேண்ட, அவர், பெரும் வீரராய்த் தோன்றிச் சுந்தரப் பேரம்பு எய்தார். அதனால், சோழன் தோல்வியுற்றான். இந்நிகழ்ச்சி சுந்தரப் பேரம்பெய்த படலம் எனத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பின்னர், இம்மன்னன் 'தமிழ்ச் சங்கம்' ஏற்படுத்தித் தமிழ் வளர்க்கக் கருதினான். சங்கம் அமைத்தான். அதில் நாற்பத்தெண்மர் புலவர் பெருமக்களை அமர்த்தினான். தலைமைப் புலவராக நக்கீரர் அமைந்தார்.

சங்கப்படைப்பிற்குப் பொருள் தேடும் வகை, இறைவனை, வேண்ட அவர் ஒரு புலவராகவர, சங்கப்புலவர் எண்ணிக்கை 49 ஆகியது.

இவன் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோலாட்சி வழங்கி வங்கிய சூடாமணிப் பாண்டியன் எனும் செண்பகமாற பாண்டியனைப் பெற்று தன் அரசை அளித்துக் காலமானான்.

-வீ.சொ.

வங்கியம்: பழங்காலத்தில் தமிழக இசை அரங்கிலும், ஆடல் அரங்கிலும், குழல் தலையாய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. அது வங்கியம் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது. கண்டப் பாடலிலும், யாழில் இசைக்க இயலாத மிகத் துரிதமான பிரக்காக்களையும், சங்கதிகளையும் குழலில் இசைக்க இயலும். குழலின் ஒலி இயற்கையோடு மிகவும் இணைந்ததாகும். இத்தனைச் சிறப்புகளும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற ஓர் ஒப்பற்ற இசைக்கருவியாகக் குழல் விளங்குகிறது.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதியுள்ள அரும்பதவுரை ஆசிரியரும், அடியார்க்கு நல்லாரும் தங்கள் உரைகளில் குழலை 'வங்கியம்' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். வங்கியம் - வம்சியம் என்னும் சொல்லின் திரிபு வழக்கு என ஆனாய நாயனார் புராணம் 23 ஆம் செய்யுளுக்கு உரை எழுதியுள்ள சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். கிழங்காகிய ஒரே வமிசத்திலிருந்து புடைத்துக் கிளைத்துத் தோன்றுவதால் மூங்கிலுக்கு வமிசம் எனப் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. வமிசத்தினின்றும் ஆயது வம்சியம். அது தமிழில் வங்கியம் என்று திரிந்து நின்று, ஏனையவற்றில் தோன்றும் கருவிகட்கும் பெயராகியது என்ப. மூங்கிலின் பெயராகிய வங்கியம் என்பதே குழலுக்கு மரபுப் பெயராய் வழங்கலாயிற்று. புல்லாங்குழல் என்ற பெயரும் இப்பொருளினையே குறிக்கும். புல் என்ற வகுப்பிற்பட்ட தாவரப்பொருளால் ஆகிய குழல் என்பதுபொருள். வங்கியம் எனக் குறிப்பிடப்பட்ட குழல் பற்று என்னும் ஆதார சூருதியை வழங்கியது எனப் பல பழந்தமிழ் இலக்கியநூல்கள் கூறுகின்றன.

'நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல் போல்' என்பது

கலித்தொகைப் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. குழலின் துளைகளிலிருந்து பிறக்கும் ஒலிகள் நிலைத்து நிற்பவை. குழலின் பற்று (ஆதார சுருதி) மாறாமல் எப்பொழுதும் ஒன்று போல் இருக்கும். ஆனால் யாழ் நரம்புகளின் ஒலிகள் தட்ப, வெட்ப நிலைகளால் பாதிக்கப்படும். ஆகவே யாழ் வல்லுநர்கள் குழலின் பற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு யாழ் நரம்புகளின் ஒலியை நிலைப்படுத்திக்கொண்டனர்.

வங்கியம் மற்ற இசைக்கருவிகளுக்கு ஆதார சுருதியை வழங்கியதோடல்லாமல் மற்ற இசைக்கருவிகளுக்கு எல்லாம் முதன்மையாகவும் விளங்கி ஒலித்தது. பல இசைக்கருவிகள் ஒருங்கிசைக்கும் ஆமந்திரிகையில் (Orchestra) முதலில் குழலை இசைத்தல் அக்கால மரபாக இருந்தது.

நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட இசைக்கருவிகள் வங்கியம் முதன்மையாக விளங்கியது. தமிழகத்தில் ஆடல் அரங்கில் தொன்றுதொட்டுக் குழல் எவ்வாறு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது என்பதனைப் பரிபாடல் பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது.

கடைச்சங்ககாலத்தில் இயற்றப்பட்ட பஞ்சமரபு என்னும் நூலிலுள்ள இசை மரபின் இரண்டாம் உட்பிரிவில் வங்கிய மரபு கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் வங்கியம் செய்வதற்கு உரிய முறை, வங்கியத்தின் துளை அளவு, வங்கியத்தின் ஏழு துளைகளில் இசை பிறக்கும் முறை முதலியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சமரபு, சிலப்பதிகாரம், ஆனாய நாயனார் புராணம் ஆகிய மூன்றிலும் குழலின் அமைப்புப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் வாய், தூம்பு முகம், விரல் துளைகள் முத்திரைத் துளை, வளை வாய், அணைசு முதலியவை குழலின் பாகங்களாகும். உதட்டைப் பொருத்திக் குழலில் காற்றை ஊதும் துளை, 'முதல்வாய்' என்று பஞ்சமரபில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சேக்கிழாரின் ஆனாயநாயனார் புராணத்தில் இது தூய பெருந்தனித்துளை (பெ.பு.ஆனாய.23) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. குழலில் வாய் வைத்து ஊதும் பக்கமே 'தூம்புமுகம்' ஆகும். இது குழலின் இடக்கடைசி பாகமாகும். சுரத்தினை ஒலிக்கும் துளைகள் விரல் துளைகளாகும். இவை பெருந்துளையின் வலப்புறத்தில்

சற்றுத்தள்ளி அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஆனாய நாயனார் புராணத்தில் இத்துளைகள் நரம்புறுத்தானம் வந்த துளை (பெ.பு.ஆனாய.13) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எட்டுத் துளைகளுள் குழலின் திறந்த வாய்ப்பாகத்தின் இறுதியிலே இருக்கும் துளை முத்திரை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. குழலின் வலப்பக்கம் திறந்திருக்கும் பகுதி வளைவாய் எனப்படும். குழலில் வாய் வைத்து ஊதும் பெருந்துளைக்கு அருகில் உள்ள மூடின கணுப்பகுதியில் அணைசு பண்ணிப் பொருத்துவது மரபு. இந்த அணைசுகள் பல அழகிய வடிவங்களில் அமைந்திருக்கும்.

வங்கியத்தின் முழுவடிவ இலக்கணம் (பிண்ட இலக்கணம்) பஞ்சமரபில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன்படி வங்கியத்தின் நீளம் இருபது விரல், சுற்றளவு 4 1/2 விரல். துளையளவு நெல்லரிசியில் ஒரு பாதி, நீளம் இருபது விரலில் தூம்பு முகத்திலே இரண்டு விரல் நீக்கி, முதல்வாய் விட்டு, இம்முதல் வாய்க்கு ஏழங்குலம் விட்டு, வானையாயினும் இரண்டு நீக்கி, நடுவில் நின்ற ஒன்பது விரலினும் எட்டுத் துளைகள் இடப்படும். இவற்றுள் ஒன்று முத்திரையென்று கழித்து, நீக்கி நின்ற ஏழினும் ஏழுவிரல் வைத்து ஊதப்படும். துளைகளின் இடைப்பரப்பு ஒரு விரலகலம் கொள்ளப்படும்.

ஒரு விரலகலம் என்பது ஓர் அங்குலம் ஆகும் எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எட்டு நெற்களை அகலவாட்டில் ஒன்றோடொன்று நெருங்க வைத்து அவற்றின் மொத்த நீளம் ஓர் அங்குலமெனக் கணக்கிடப்படுகிறது என்று சிற்பச் செந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அளவை முறைக்கு ஏற்றதென நூல் கூறும் செந்நெல் அதன் அகலத்தைப் போல் இருமடங்கு நீளமுடையது. கையில் விரல் என்பதைப் பெருவிரல் என்று பஞ்சமரபில் கூறப்பட்டுள்ளது. பெருவிரலின் அகலம் ஏறத்தாழ 3/4 அங்குலம் உள்ளது. இவ்வாறு கொள்வதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும். (ஓர் அங்குலம் ஏறத்தாழ 2.5 செ.மீ. க்குச் சமமாகும்.)

ஒரு விரலின் அகலம் ஏறத்தாழ 3/4 அங்குலம் என்று கொள்ளும்போது பஞ்சமரபில் கூறப்பட்டுள்ள

புல்லாங்குழலின் நீளம் 15 அங்குலம் ஆகிறது. (20 விரல்). குழலின் சுற்றளவு, 3.2 அங்குலம் (4 1/2 விரல்). குழலின் மூடிய இடப் பக்கத்திற்கும் முதல் வாய்க்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி (தூம்பு முகம்) 1/2 அங்குலம். முத்திரைக்கும் வளைவாய்க்கும் இடையே 1 1/2 அங்குலம் இடைவெளி விடவேண்டும். இடப்பக்கமிருந்து விரல்வைத்து வாசிக்கும் முதல் துளைக்கும், எட்டாவது துளையான கடைசித் துளைக்கும் இடையேயான இடைவெளி 63/4 அங்குலம் ஆகும். இந்த இடைவெளியான 63/4 அங்குலத்தில் சம இடைவெளியுள்ள எட்டு (விரல் வைத்து வாசிக்கும்) துளைகள் இடப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய அளவுகள் இப்பொழுது நம் வழக்கில் இருக்கும் 4 கட்டைப் புல்லாங்குழலின் நீள அளவுகளைப் போல் இருக்கின்றன. பழங்காலத்தில் ஏறத்தாழ 4 கட்டைச் சுருதியில் அமைந்த புல்லாங்குழல்களையே குழலிசைக்கலைஞர்கள் குழல் அளவிசை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தி வந்தனர் எனத் தெரிகிறது. இக்காலத்திலுள்ள குழலிசைக் கலைஞர்கள் அரங்கிசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு 4, 4 1/2 அல்லது 5 கட்டைச் சுருதிகளில் அமைந்த புல்லாங்குழல்களையே பயன்படுத்துகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறந்த இசைக்கருவிகளுள் ஒன்றாகிய புல்லாங்குழல், பழங்காலத்தில் பெரும்பாலும் தனிக்கருவியாகவே இசைக்கப்பெற்று வந்தது. ஒரு சில சமயங்களில் மட்டும் அது ஒரு துணை இசைக்கருவியாகப் பயன்பட்டது. காலப்போக்கில் புல்லாங்குழல் தனது தனித்தன்மையை இழந்து, முழுவதுமாக நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளிலும் இசைநிகழ்ச்சிகளிலும் ஒரு துணைக் கருவியாகப் பயன்படலாயிற்று. புல்லாங்குழலைத் தனி இசைக்கருவியாகப் பயன்படுத்தி, அரங்கிசை நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்த்தி, குழலிசை மரபு ஒன்றினை ஏற்படுத்திய பெருமை காலஞ்சென்ற சரப சாத்திரி, பல்லடம் சஞ்சீவராவ், திரும்பாம்புரம் சுவாமிநாத பிள்ளை, மகாலிங்கம் ஆகியோரையே சாரும்.

-து.ஆ.த.

வச்சணந்தி: இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள களத்தூரில் தோன்றிய சமண ஞானியாவார். களத்தூருக்குக் களந்தை என்ற வேறு பெயருண்டு.

‘வளங்கெழு மாடத்துக் களந்தை யெம்பெருமான் வளர்ந்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவன்’ என்னும் அருமை வாக்கால் வச்சணந்தியின் பிறப்பிடம் முதலிய உண்மைகள் தெரிகின்றன. இவர் மாணவர் குணவீர பண்டிதர் என்னும் சமணப் புலவரும் களத்தூரைச் சார்ந்தவரே. அப்புலவர் தொல்காப்பியத்தின் சுருக்கமாக நேமிநாதம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றினார். மேலும் தம் குருவான வச்சணந்தியின் பெயரையே சூட்டி வச்சணந்தி மாலை என்னும் பாட்டியல் நூலையும் இயற்றினார். வச்சணந்தி மாலை என்பது நூல் செய்வித்தோன் பெயரால் ஏற்பட்ட பெயராகும். அந்நூல் இந்திரகாளி என்னும் பாட்டியல் நூலை அடியொற்றி கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. வச்சணந்திமாலை சிறப்புப் பாயிர உரையிலிருந்து இந்நூல் திரிபுவன தேவன் என்னும் அரசன் காலத்து இயற்றப்பட்டது என்று தெரிகிறது. சங்கத்தார் கேட்டனரென்று சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றததலின் அக்காலத்து நிலவிய சமண முனிவர்களின் சங்கம் அந்நூலைக் கேட்டிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. யாமளேந்திரரால் செய்யப்பட்ட இந்திர காளியம் என்னும் இசைநூல்வேறு, குணவீர பண்டிதருக்கு முதலூலாக இருந்த இந்திர காளி என்னும் இசை பாட்டியல் நூல் வேறு என்பது உளங்கொளத்தக்கது. ஆகவே, கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு சமணப் புலவர்கள் நிறைந்து தமிழை வளர்த்த காலமாயிருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது. குருநாதர் பெயரை நூலுக்குச் சூட்டப்பட்ட பெருமை வச்சணந்தி மாலைக்குரிய தனிச் சிறப்பாகும். இதிலிருந்து வச்சணந்தியின் பெருமையும் கூறாமலே விளங்கும்.

-இரா.ச.

வச்சத்தொள்ளாயிரம்: இது மறைந்த தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று. வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் உரையில் இந்நூலைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. இந்நூல்வச்சதேசத்து மன்னன் வச்சத்திளங்கோ என்னும் சிற்றரசன் மீது அகப்பொருள் துறையமைத்துப் பாடப்பெற்ற 900 வெண்பாக்களை உடையது என்பர். சோழ அரசனுடைய படைத்தலைவனாகவும் சிற்றரசனாகவும் இருந்த இவ்வச்சன், வச்சராயன் என்றும் வத்தராயன் என்றும் கூறப்படுகிறான்.

பெருந்தேவனார் இந்நூலின் 3 செய்யுட்களை மேற்கோள் பாடலாக வீரசோழிய உரையில் காட்டியுள்ளார். அலங்காரப் படலம் 11 ஆம் செய்யுள் உரையில் 'வேட்டொழிவதல்லால் விளைஞர் விளைவையலுள்' எனத் தொடங்கும் வச்சத்தொள்ளாயிரம் பாடலைக் காட்டியுள்ளார். இச்செய்யுள் உரையில் 'இதனுட் சிறப்புடையாளாகிய தலைமகளை இகழ்ந்து தலைமகன் சிறப்பில்லாத பரத்தையர் மாட்டு நிகழா நின்றமையில் நாட்டுக்கடைஞர் உள்ளார் சிறப்பில்லாத நந்தை யூந்துப்புடைய ஆமையின்புறத்து உடைத்துத் தின்பர் என்னுமிதனாற்றொகுத்து விளங்கச் சொன்னமையால், தொகைமொழியாயிற்று, வச்சத் தொள்ளாயிரம் முழுவதும் தொகைமொழி எனக் கொள்க', என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூலைப் பாடிய புலவர் யார் என்று கண்டறிய இயலவில்லை.

-சா.உ.

வச்சிரவேல் முதலியார். க: இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த சைவ சித்தாந்தப் பேரறிஞர்களுள் ஒருவராவார். காஞ்சிபுரத்தில் தோன்றி, அங்குள்ள பச்சையப்பன் பள்ளியிலும், சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலும் பயின்று பி.ஏ., பட்டமும், பின்னர் எல்.டி. பட்டமும் பெற்றுக் காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் பள்ளியில் கணித ஆசிரியராய் பணியாற்றினார். பின்னர்த் தலைமையாசிரியர் பொறுப்பையுமேற்றுப் பள்ளியைத் திறம்பட நடத்தினார். நடுவணரசின் போற்றுதலுக்காளாகி நல்லாசிரிய விருதினையும் பெற்றார். சைவசித்தாந்தத்தில் இவர் ஞானியார் சுவாமிகளின் தலைசிறந்த மாணவராய் விளங்கி அத்துறையில் வல்லுநராகத் திகழ்ந்தார். சைவாதீனங்கள், சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம் முதலியவற்றில் இவர் தொடர்பு மிகவும் பெற்றிருந்தார். இவர் தலைமை ஏற்றும் சொற்பொழிவுகளாற்றியும் சிறப்பித்த சைவ மாநாடுகள் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பலப்பலவாகும். காசிப்பல்கலைக் கழகத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கட்டளைச் சொற்பொழிவினை 1951 இல் ஆற்றினார். இறுதியாக, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் சைவ சித்தாந்தத் துறையில் தனி அலுவலராயிருந்து அத்துறை மேம்படப் பணியாற்றினார். திருக்குறளின் உட்கிடை சைவசித்தாந்தமே முதலிய பல நூல்கள் சைவ சித்தாந்தச் சார்புபற்றி எழுதியுள்ளார். தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழிப் புலமை

மிகப் பெற்றிருந்த இவர் 10.3.1989இல் காஞ்சியில் காலமானார்.

-இரா.ச.

வசந்தமாலை: இது மரபாகக் கூறப்பட்டு வரும் 96 வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒருவகையாகும். பிரபந்த இலக்கணம் கூறும் பல நூல்களில் இதன், இலக்கணம் கூறப்படவில்லை. இலக்கண விளக்கம் முத்துவீரியம் பிரபந்த தீபிகை ஆகிய பாட்டியல் நூல்களே இதன் இலக்கணம். கூறுகின்றன. வேனில் மாலை என்றொரு சிற்றிலக்கியம் கூறப்படுகிறது. அது, இளவேனில், முதுவேனில் ஆகிய இருவேனில்களையும் பற்றிப் பாடுவதாக அமையும். அதனால், வசந்த மாலை என்பதில் வசந்தம், இளவேனில் ஆகிய பொழுது பற்றிய வருணனையைக் கொண்டிருப்பது என்பது பொருத்தமாகாது. இங்கு வசந்தம் என்பது அக்காலத்தில் வீசும் தென்றலைக் குறிக்க, தென்றலை வருணித்துப் பாடுவது வசந்தமாலை என்று கொள்ளுவது ஏற்புடையதாகும். வசந்த வருணனை வசந்தமாலை என்று இலக்கண விளக்கமும், விரவு இளந்தென்றலை வருணித்து உரைப்பதே மேலாம் வசந்த மாலை என்று பிரபந்த தீபிகையும் இதன் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன. இதன் இலக்கணம் கூறும் நூல்கள், இப்பிரபந்தம் இன்ன பாவில் பாடப்படவேண்டும். இத்தனை எண்களில் பாடப்படவேண்டும் என்பன பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. அதனால் இது யாதானுமோர் பா, அல்லது பாவினத்தால் அமைதல் கூடும் என்று கருதலாம்.

-அ.மா.ப.

வசவசமுத்திரம்: இது செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள ஓர் ஊராகும். வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த, பழமைமிக்க மாமல்லபுரத்திற்குத் தெற்கே 17.5 கி.மீ. தொலைவிலும், வாயலூருக்கு வடக்கே 3 கி.மீ. தொலைவிலும் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது. அப்பகுதியில் ஓடும் பாலாறு மைசூரில் தோன்றி வந்து வசவசமுத்திரத்திற்குத் தென்கிழக்கில் 2.4 கி.மீ. தொலைவில் வங்காள விரிகுடாவில் கலக்கிறது.

வசவசமுத்திரம் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கிய பல்லவ மன்னர்கள்

ஆண்ட தொண்டை மண்டலத்திலுள்ளது. அப்பகுதி சங்க காலத்தில் சோழர் வமிசத்தின் ஒரு பிரிவினராகிய திரையர்களின் ஆட்சியின் கீழிருந்தது. சங்க கால நூலான பெரும்பாணாற்றுப் படையில் இங்கிருந்த துறைமுகத்தைப் பற்றிக் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அத்துறைமுகத்திற்கு எண்ணற்ற கப்பல்கள் வந்து சென்றன எனவும், மேற்கேயிருந்து வந்த அக்கப்பல்கள் வெண்மை நிறமுள்ள குதிரைகளை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தன எனவும், வடக்கிலிருந்து பல்வகை நுகர்பொருட்கள் கொண்டு வந்தன எனவும் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. இங்குள்ள வெண்மணல் சூழ்ந்த தெருக்களில் உள்ள கிடங்குகளை வேலையாட்கள் காவல் புரிந்தனர். இங்கிருந்த மாளிகைகளில் வணிகர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இங்கிருந்த துறைமுகத்தின் பெயர் 'நீர்ப் பேற்று' என்பதாகும். அதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை நீர்ப்பெயற்று என்று குறிப்பிடுகிறது (பெரும்.319). நீர்ப் பெயற்றை அறிஞர் சிலர் மாமல்லையெனக் கருதினர். சிலர் அக்கருத்தை ஏற்கவில்லை.

சங்க நூல்கள் குறிப்பிடும் நீர்ப்பேற்று வசவசமுத்திரத்திற்கு வடக்கே ஏறத்தாழ 5 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள சதுரங்கப்பட்டினம்தான் என அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

விசயநகர மன்னர்களின் காலத்தில் இவ்வூருக்கு வசவசமுத்திரம் என்ற பெயர் வந்திருக்க வேண்டும். விசயநகர மன்னர் காலத்தில்தான் சமுத்திரம் என்னும் பெயருடன் முடியும் ஊர்கள் தோன்றியுள்ளன.

வசவசமுத்திரத்தின் பெயர் முதலாம் இராசராசனின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவனுடைய பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றான சனனாதன் என்ற பெயர்கொண்டு சனனாத நல்லூர் என வழங்கப்பெற்றது. அம்மன்னனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் தொண்டை மண்டலம், செயற்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்ற பெயரைக்கொண்டு விளங்கியது.

வசவசமுத்திரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட உரோமானிய மதுக்குடுவையின் கழுத்துப் பகுதியும், கூம்பு வடிவமுள்ள மதுக்குடுவையும், சுடுமண்ணாலான குழாய்களும் இங்கு அகழாய்வு மேற்கொள்ள வழி

கோலியன. வசவசமுத்திரத்தின் பண்டைய வரலாற்றைக் கணிக்கும்பொருட்டு இங்குத் தமிழ்நாடு அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் 1970 ஆம் ஆண்டு அகழாய்வு நடத்தப்பெற்றது. இங்கு அகழாய்வு மேற்கொண்ட இடம் கடற்கரையிலிருந்து சிறிது தொலைவிலுள்ளது. பாலாற்றிலிருந்து வடக்கே 1.6 கி.மீ. தொலைவிலுள்ளது.

வசவசமுத்திரத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வில் ஒரே ஒரு பண்பாட்டுக் காலம்தான் வெளிப்பட்டது. அரிக்க மேட்டில் இரண்டு உறைக்கிணறுகள் அருகருகே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைப்போன்று இங்கும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அரிக்க மேட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைப்போன்று துணிகளுக்குச் சாயம் தோய்க்கப் பயன்படும் தொட்டி வசவசமுத்திரத்திலும் இருந்ததற்கான தடயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அத்தொட்டிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட செங்கற்கள் அகழாய்வு செய்யப்பெற்ற நிலத்தின் சொந்தக்காரரால் கிளிஞ்சல்கள் சேகரிக்கும் பொழுது அழிக்கப்பட்டு விட்டன. எனவே, வசவசமுத்திரத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறைக்கிணறுகளும், துணிக்குச் சாயம் தோய்க்கும் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். மேலும், சுடுமண் அடுப்புகளும், கிளிஞ்சல் குவியல்களும் இங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

அரிக்கமேட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழங்கலைப் பொருட்கள் போன்று இங்கும் பழங்கலைப் பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குப் பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கறுப்பு சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்களின் ஓடுகள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. எனவே, இங்கு நிலவிய பண்பாட்டின் காலம் சற்றேறக்குறைய கி.பி. 3 அல்லது 4 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம். அக்கால வரையறையை நிருணயிக்க மாமல்லபுரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த உரோமானிய மன்னன் சியோடோசிசின் காசுகள் துணைபுரிகின்றன. வசவசமுத்திரம் ஒரு குறுகிய கால அளவில் தொழிற்-சிறப்பு வாய்ந்த இடமாக விளங்கியிருக்கலாம்.

-அ.அ.

வசவண்ணர்: இவர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் பாகே வாடி என்னும் ஊரில் (இப்போதைய பீசப்பூர்

மாவட்டம்) அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் பெயர் மாதிராசன் தாயார் மாதாம்பாள். நெடுநாள் கழித்துப் பிறந்த குழந்தையை அவர்கள் மிகவும் அன்போடு போற்றி வளர்த்தார்கள். நந்தியின் அருளால் பிறந்ததால், நந்தியின் பெயராகிய 'பசவன்' என்றே பெயரிட்டார்கள். மரபு முறைப்படி, பூணூல் அணிவித்தார்கள். ஆனால் இவருக்கு அச் சடங்குகளில் நம்பிக்கையோ விருப்பமோ இருந்ததில்லை. எப்போதும் சிவனையே சிந்திக்கும் எண்ணமும், சுற்றி இருந்தவர்களின் நலனில் நாட்டமும் இருந்து வந்தன. சிறு வயதிலிருந்தே சமுதாய அமைப்பு, சமயப் பிரிவுகள், அவற்றால் உண்டாகும் சமயச் சண்டைகள், குலப் பிரிவுகள், அவற்றின் விளைவான ஏற்றத் தாழ்வுகள், மூட நம்பிக்கைகள் முதலிய பலவும் இவர் கருத்தை ஈர்த்தன. அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு காண வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் இவருள் ஒங்கி எழுந்தது. எனவே இவருடைய சிந்தனை அந்த வழியிலேயே சென்றது. அந்தச் சிந்தனைத் திறன் இளைஞர்கள் பலரையும் கவர்ந்தது. எனவே, தலைமைப் பொறுப்பு என்பது அப்போதே ஏற்பட்டு விட்டது.

இளவயதில் கப்படி என்னும் ஊருக்குச் சென்றார். கிருட்டிணா, மலப்பிரபா என்னும் இரண்டு ஆறுகள் கூடும் இடத்தில் அவ்வூர் உள்ளது. அங்கு உள்ள இறைவனுக்குக் கூடல சங்கமேசுவரன் என்பது பெயர். அந்த இறைவனிடம் வசவண்ணருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. அது கடைசிவரைநீடித்தது. 'கூடல சங்கமன்' என்பதையே தம் வசனங்களில் (பாடல்களில் முத்திரையாகப் பயன்படுத்தினார். கூடல சங்கமனே இவருடைய ஆன்ம நாயகனாகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்தான். வசவண்ணரின் தமக்கையாகிய நாகம்மையும் தம்பியாருடன் கப்படியில் வாழ்ந்தார். நாகம்மையாரின் மகனே சென்ன வசவண்ணர். அவர் வசவண்ணருக்குச் சீடராகவும் வீர சைவ சமயத்துக்கு விளக்கம் தருபவராகவும் பிற்காலத்தில் புகழ் பெற்று விளங்கினார்.

வசவண்ணர் கப்படியில்தான் வீரசைவ நெறியை மேற்கொண்டார் என்று கருத இடமிருக்கிறது. தாவர (நிலைத்து) லிங்கமான கூடல சங்கமனை வழிபடுவதோடு, தம் உடலில் அணிந்திருந்த இட்டலிங்கத்தையும் இவர் வழிபட்டார். பிற்காலத்தில்

இவர் நிறைவேற்றிய பல்வேறு சமூகச் சீர்திருத்தங்களுக்கான கருத்துகளும் திட்டங்களும் கப்படி சங்கமத்தில் தான் உருப்பெற்றன என்றே சொல்லலாம்.

தாய்வழி உறவினர் ஒருவருடன் இவர் அங்கிருந்து மங்களிவேடம் என்னும் ஊருக்குச் சென்றார். கல்குரி மரபைச் சேர்ந்த பிச்சளன் அங்கே மண்டலாதிபதியாக இருந்தான். அவனிடம் கணக்கு அலுவலராகச் சேர்ந்தார். நேர்மையினாலும் அறிவுக் கூர்மையினாலும் பின்னர் முதலமைச்சர் ஆனார். அதற்கிடையில் பிச்சளனும் அரசனாகப் பதிவியேற்றான். கல்யாண நகரத்தைத் தலைநகரமாக்கினான். வசவண்ணருக்குக் கங்காம்பிகை (கங்கா தேவி), நீலலோசனி (நீலாம்பிகை) என்னும் இரு மனைவியர் இருந்தனர். இவருவருமே இவருடைய தொண்டுகளுக்கு உறுதுணையாக நின்றனர்.

வசவண்ணர் காலத்தில் சடங்குகளுக்கு மட்டுமே சிறப்புத் தரப்பட்டது. மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் மலிந்திருந்தன. உயிர்ப்பலியும் பலவேறு தெய்வங்களின் வழிபாடுகளும் மிகுந்திருந்தன. சாதி, சமயங்களின் அடிப்படையில் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றையெல்லாம் சீர்திருத்தி அமைக்க இவர் முயன்றார். சிவன் ஒருவனே கடவுள், அவனுடைய அடியார் அனைவருமே ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒத்த நிலையிலுள்ளவர்கள், உழைப்பே கயிலாயம், அடியார் தொண்டே இறைவன் தொண்டு, பற்றற்று நிற்பதே பெருநெறி என வசவண்ணர் உபதேசம் செய்தார். அவ்வாறே வாழ்ந்து காட்டினார். எனவே மக்கள் இவரைப் போற்றவும் பின்பற்றவும் தொடங்கினர். அல்லமாய் பிரபு, சென்ன வசவண்ணர் போன்றவர்களின் துணையுடன் கலியாண நகரத்தில் அனுபவ மண்டபம் என்ற ஒன்றை உருவாக்கினார். அங்கே சிவனடியார்கள் ஒன்று கூடினார்கள், தங்கள் இறையனுபங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அங்கே புதியதொரு சமுதாயம் உருப்பெற்றது. அது பழைய மரபுவாதிகளுக்கும் சமயவாதிகளுக்கும் அதிர்ச்சியை அளித்தது. அவர்கள் அரசனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டு வசவண்ணருக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்தினார்கள். அதன் விளைவாக, நாட்டில் கலவரங்களும் கிளர்ச்சிகளும் எழுந்தன. புதிதாக உருவாகி வந்த சமுதாயத்தினரும் பிறரும்

கொலையுண்டனர். மன்னன் கொல்லப்பட்டான். வசவண்ணர் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். இவர் கப்படியில் இறைவனிடம் ஐக்கியமானார் என்றும், கப்படி செல்லும் வழியிலேயே கொலையுண்டார் என்றும் இரண்டு வகையான செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இவருடைய மனைவியரும், இவருடைய மறைவைக் கேட்டதும் உயிர் நீத்தனர். அவ்வாறாக, வசவண்ணருடைய வாழ்க்கை முடிவுற்றது.

இவர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய பழமைப் பழக்கவழக்கங்களுள் பொருளுள்ளவற்றை மட்டும் ஏற்றும், பொருளற்றவற்றை எதிர்த்தும், எத்தகைய வேறுபாடும், ஏற்றத்தாழ்வும் அற்ற புதியதொரு சமுதாயத்தை வீர சைவ சமுதாயத்தை உருவாக்க முயன்றார். இவரது முயற்சி பெரும் புரட்சியாக மலர்ந்தது. பக்தியை வலியுறுத்திய இவர் உடல் உழைப்பையும் வற்புறுத்தினார். அந்தக் கருத்து, சமயம் என்பதற்குப் புதியதொரு விளக்கத்தை அளித்தது.

-டி.பி.சி.

வசவ தேவர்: இவர் கருநாடக தேசத்தில் இங்குளாபுரி என்னும் ஊரில் மாதிராசையர் மாதாம்பிகை என்போருக்கு மகவாக கி.பி. 1131-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவர் தம் தாய் வயிற்றில் கருவுற்றிருக்கும் போதே இறைநினைவு மீதாரப் பெற்று மூன்றாண்டுகள் கருவாக வயிற்றுனுள்ளிருந்தார் என்றும், அப்பால் கருவுயிர்க்கும்போது இலிங்கதாரணத்துடனேயே பிறந்தார் என்றும் கூறப்படுகிறார். இவர் பிறந்தது பார்ப்பன குல மாதலின் தம் குலமரபுக்கேற்பத் தந்தையார் பூணூல் அணிவிக்க முனைந்தபோது அச்சடங்குகளை வெறுத்தார். தந்தையார் வற்புறுத்தியதால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் தம் தாய்மாமனார் பலதேவர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்.

இங்குளாபுரியில் இரேவணசித்தேசுவரர் என்னும் பெரியார் வாழ்ந்து வந்த குகை ஒன்று உள்ளது. அப்பெரியாரின் தொடர்பால் இளமையிலேயே பத்தினெறிச்சுழலில் வளர்ந்து பத்திப் பண்டாரி என்னும் சிறப்பைப் பெற்றார். பீசப்பூர் மாவட்டத்தில் உன்ருந்தது என்னும் வட்டத்தில் கிருட்டிணாயாறும் மலைப்பிரபையாறும் கலக்கும் இடத்திலுள்ள

கூடலசங்கமம் என்னும் தலத்தில் தங்கியிருந்த சடவேதமுனி என்னும் ஈசானிய குருவின் அருளையும் ஆசியையும் பெற்றார். கூடலசங்கமத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் மீது இளமையிலேயே அளவிறந்த பக்தி பூண்டார். அதனால், அப்பெருமானே குருவாய் வந்து உபதேசிக்கும் பேற்றினையும் பெற்றார்.

கூடலசங்கமத்தில் சேதர தாசிமையர், சங்கரதாசிமையர், இரேவணசித்தேசுவரர், சகலேச மாதரசர், கொண்டகுலி கேசிராசர் முதலிய ஆன்றோர்களின் தொடர்பும் வசவேசருக்குக் கிடைத்தது. தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களின் வரலாறுகளைத் தெரிந்து விம்மிதமடைந்தார். அர்ச்சுனவாடா என்னுமிடத்தில் உள்ள கல்வெட்டில் வசவேசர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் பத்தர் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். அப்பால் தம் மாமன் மகளாய கங்காம்பிகைய மணந்து கொண்டார். தம்மைத்துனக் குழந்தையான சென்னபசுவேசுவரருக்குத் தாமே இலிங்கதாரணம் செய்து வைத்தார். வசவேசர் சிலகாலம் சோலாப்பூர் மாவட்டத்தில் பண்டாரிபுர வட்டத்தில் மங்களவாதம் என்னுமிடத்தில் தங்கியிருந்தபோது பாலசங்கையர், சித்தராசர் என்னும் குமாரர்கள் தோன்றினர் எனத் தெரிகிறது.

மைசூர் மாநிலத்தில் பீடார் மாவட்டத்தில் உம்னாபாது வட்டத்திலுள்ள கல்யாணபுரம் என்னும் தலைநகரில் மேலைச்சாளுக்கிய வேந்தன் தைலபன் (கி.பி. 1141-1156) ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குப்பின் அவன் உறவினன் விச்சலன் (கி.பி. 1156-1167) ஆண்டான். அவன் வசவேசரின் மாமனாரான பலதேவரை அமைச்சராக அமர்த்திக் கொண்டான். பலதேவர் சிலாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இயற்கை எய்தவே இயல்பாக அவ்வமைச்சர் பொறுப்பு வசவேசருக்குக் கிட்டிற்று.

வசவேசர் கல்யாணபுரத்தில் சிவானுபவ மண்டபம் ஒன்றை நிறுவினார். மக்களுக்குரிய தாய்மொழி வாயிலாகவே உயரிய கருத்துகளை எளிமையாய்ப் பலரும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் உபதேசித்தார். அடியார்களைப் போற்றி நன்கு பெருகச் செய்தார். சாதிவேறுபாடின்றிச் சேதர தாசிமையர் என்ற

நெசவாளரும், சங்கரதாசிமையர் என்ற தையற்காரரும், மடிவால மாச்சையர் என்ற சலவையாளரும், கின்னரி பொம்மையர் என்ற பொற்கொல்லரும், வக்கலமுத்தையர் என்ற உழவரும், அடபாத அப்பண்ணர் என்ற நாவிதரும், சோதர மாதண்ணர் என்ற படைவீரரும், கணாதகண்ணப்பர் என்ற மீனவரும், தோகர கக்கையர் என்ற தோல்பதனிடுபவரும், மாதர சன்னையர் என்ற கம்மாரும், அம்பிகா ரசவுடையர் என்ற படகோட்டியும் ஆகப் பல்வேறு இனத்தாரையும் இணைத்துப் பெருமைப்படுத்தியவர். மதுவையா என்னும் பார்ப்பனரின் மகளுக்கும் அருளய்ய என்னும் தீண்டாதவரின் மகனுக்கும் கலப்புத் திருமணத்தை அக்காலத்தேயே நடத்தத் துணைபுரிந்தவர். வீரசைவ சமயத்தைப் பரப்பப் பெரிதும் மூலகாரணராயிருந்தவர். அல்லம தேவ சித்தராமையர், சென்னபசவர் என்பவர்கள் இவருக்குத் துணையாகவிருந்தனர். பெண்கள் பலரும் வசவேசருக்குப் பக்கபலமாயிருந்தனர். சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் அக்கமாதேவி, நீலாம்பிகை, நிம்மனவ, மகாதேவியம்மா, இலக்கம்மா, முத்தாயி அக்கா என்போராவர்.

ஒரு சமயம் திருடர்கள் சிலர் திருட முனைந்து வசவேசர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர். அங்கு அடியார்களுக்கு அமுதுபடைக்கும் நேரம் கிட்டவே திருடர்களும் கத்தரிக்காயை இலிங்கமாகக் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு பந்தியில் அமர்ந்தனர். அடியார்கள் வழிபாடு நிகழ்த்தும்போது இத்திருடர்கள் தங்கள் இலிங்கத்தை வழிபாட்டுக்குக் காட்ட அஞ்சினர். வசவேசர் காட்டுமாறு கூறவே அக்கத்திரிக்காய்கள் யாவும் இலிங்கமாய்க் காட்சியளித்தன. அதுகண்டு அத்திருடர்கள் வியப்புற்று நன்னிலையுற்றனர். அவர்களுக்கு வசவேசர் அடியார்கள் பலர் வரலாறுகளை விளக்கிக் கூறி அவர்களைச் சிறந்த அடியார்களாக்கினார். விச்சல அரசன் ஒருசமயம் பொம்மைகளைச் சிறந்த அடியார்கள் எனக்கூற வசவேசர் நம்பி அவர்களைத் தொழுது அமுதுண்ண அழைத்தார். அவை நடந்ததைக் கண்டு அரசன் வியப்புற்று அகன்றான். சோளக்குவியலை முத்துக் குவியலாக்கினார். ஒரு தடவை சேனாவீரர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப் பணப்பெட்டியை வசவேசரிடம் அரசன் கொடுத்தனுப்பினான். வழியில் ஒரு தூர்த்த அடியான் அப்பெட்டியைக் கேட்கவே வசவர் கொடுத்து விட்டார். அதுகண்டு சேவகர் அரசனிடம் வந்து

கூறினார். அரசன் வசவேசரை அழைத்து விசாரித்தான். வசவேசர், 'உம் பணப் பெட்டியைப் பாடும் பணம் அப்படியேயிருக்கிறது' என்று கூறினார். அரசன் பணப் பெட்டியைப் போய்ப் பார்க்கவே பணம் சிறிதும் குறையாதிருக்கக் கண்டு வியந்தான். சிவபெருமானே ஒருமுறை அடியார் வேடம் பூண்டு வந்து நெற்றிக்கண் தனக்கு வேண்டுமென்று வசவரிடம் கேட்டார். வசவர் ஒருகண்ணாடியை அவர் முன்காட்ட மூன்று கண்களும் தனக்குள்ளதை நேரே கண்ணாடி மூலம் தெரிந்த அவ்வடியார் திரும்பிச் சென்றார். வசவேசர் அவர் சிவபெருமானே என்பதைத் தெரிந்து பலவாறு துதித்துப் போற்றினார். சிவபெருமான் வசவர் பெருமையை உலகுக்கறிவிக்கவே தாம் வந்ததாகக் கூறிச் சென்றார். வடசங்கமர் ஒருவர் வசவருடைய மனைவியின் ஆடையை விரும்பினார். வசவர் தம் தேவியை அழைத்துக் கொடுக்குமாறு கூறினார். அவ்வம்மையாரும் தன் சேலையை அவிழ்க்க அது வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. அச்சங்கமர் வேண்டிய அளவு அச்சேலையை வெட்டி எடுத்துச் சென்றார். தம்மனைவியின் தோடுகளை ஒரு சங்கமர் கேட்க உடனே கொடுக்கச் செய்தார். மல்லிராசையர் என்ற பெரியவரின் கட்டளைப்படி சகனேச மாதிராயர் என்பவரை உபசரித்து அவருடன் நெருங்கிய நண்பராய் கல்யாணபுரியிலிருந்தார். முத்தசங்கையர் என்னும் அடியாருக்கு வேசி வீட்டைக் காட்டித் துணை செய்து உபசரித்தார். சிவனடியார் யாசகர்களல்லர் என்னும் உண்மையை மடிவாலமாச்சையர் மூலம் தெரிந்து அவரிடம் வசவேசர் அளவிறந்த பக்திபுண்டார். ஒருநாள் வசவேசர் நிட்டையிலிருக்கும்போது சிவனடியார் ஒருவர் வர, வாயிற் காவலர் தடைசெய்தனர். அச்சிவனடியார் பேரருளால் வசவேசர் ஆழ்ந்த நிட்டையில் அமர்ந்து விட்டார். அதுகண்ட சென்னவசவர் இந்நிலை அச்சிவனடியாரால் ஏற்பட்டதெனத் தெரிந்து அவரைக் கண்டு உபசரித்து அழைத்து வரவே வசவர் சாக்கிரநிலையுற்று எழுந்து அச்சிவனடியாரை வணங்கினார். இவைபோன்று அடியார்கள் பொருட்டு வசவேசர் ஆற்றிய அற்புதங்கள் கணக்கிலடங்கா. இவர் ஆன்மிகத் துறையில் சிறந்த சீர்திருத்தவாதியாய்த் திகழ்ந்தார். அத்தகைய பெரியார் கி.பி. 1167 இல் காலமானார். இவர் அருளிய உபதேசங்கள் வசனங்கள் என்னும் பெயரில் நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

வசவபுராணம்: என்பது வீரசைவ சமயாசாரியர்களுள் தலைசிறந்தவராய் வசவேசர் பெருமையையும் மற்றைய வீரசைவ அடியார்களின் பெருமையையும் பற்றிக் கூறும் பழைய வரலாறாகும். ஏடுகளில் முன்னோர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்புகளைக் கொண்டு இவ்வசவபுராணத்தை முதன் முதலில் பால் கூரிகி சோமநாதா என்பவர் தெலுங்கு மொழியில் (கி.பி. 1200) இயற்றினார். பின்னரே கன்னடமொழியில் மகவி என்பவரால் இப்புராணம் இயற்றப்பட்டது (கி.பி. 1369). அப்பால் வடமொழியிலும் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் இருநூல்கள் வெளியாயின. தமிழில் நாகிசெட்டியார் என்னும் வீரசைவப் பெருமகனாரால் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. அண்மையில் பிரேமா பிரசுரத்தாரும் உரைநடையில் இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளனர்.

வசவேசர் கி.பி. 1131-இல் கருநாடக தேசத்தில் இங்குளாபுரி என்னும் ஊரில் பார்ப்பன குலத்தில் தோன்றினார். இருப்பினும் கருவிலேயே திருவுற்றிருந்ததால் பலசீர்திருத்தக் கருத்துகளை இளமையிலேயே கொண்டிருந்தார். உபநயனச் சடங்கு செய்யப் பெற்றோர் முனைந்த போது இவர் மறுத்துவிட்டார். இவர் ஆற்றிய அற்புதச் செயல்கள் பல வற்றை இப்புராணத்தில் காணலாம். திருடர்களையும் நல்லவர்களாக்கிய தன்மை, இறையருள் மீதாரப் பெற்றுச் சோளக்குவியலை முத்துக் குவியலாக்கியமை, திருடன் பறித்துப் போன பணத்தை இறையருளால் மீண்டும் பெற்றமை, மலட்டுப் பசுவைக் கறந்து பால் கொடுத்தமை, விடமருந்தியும், இறவாது பிறரை வியப்புறச் செய்தமை போன்ற அற்புதச் செயல்கள் பல இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. அடியார்களை வழிபடும் தன்மை இப்புராணத்தில் முதலிடத்தைப் பெறுகிறது. வீரசைவ சமயத்தில் அடியார் வழிபாட்டுக்கு முதலிடமுண்டு. பேச்சாலன்றி நடைமுறையிலேயே சீர்திருத்தச் செம்மலாய் விளங்கியவர் வசவேசராவார். சாதிவேறுபாட்டு ஒழிப்பு இப்புராணத்தில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. கலப்புத் திருமணம், பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் என்னும் நோக்கங்களுடன் அரும் பெரும் பண்புகளையும் கொண்டு சைவசமயத்தையே மறுமலர்ச்சி செய்ய வந்தவர் இப்பெரு மகனாராவார். வசவபுராணத்தில் மேலும் அடியார் பலர் வரலாறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. நாகரிக உலகிற்கு முன்னாயத்தமாய்ச் செய்து வைக்கப்

பெற்ற நூலோ என்னும் நிலையில் இந்நூலின் பெருமை விளங்குகிறது.

-இரா.ச.

வசிட்டர்: இவர் வேதகாலத்திலிருந்த மிகவும் முக்கியமானவரும், புகழ்வாய்ந்தவருமான முனிவர் ஆவார். வசிட்டர் என்ற சொல்லிற்கு ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியவர் என்பது பொருள். சப்தரிசிகள் என்று கூறப்படும் முக்கியமான 7 முனிவர்களுள் ஒருவர். இவரைப் பற்றியும் இவர் வழி வந்த வசிட்டர்களைப் பற்றியும் இரிக்குவேதத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவரும் இவருடைய கால்வழியினரும் இரிக்குவேதத்தின் 7-ஆம் மண்டலத்தில் காணப்படும் மந்திரங்களை உலகுக்குத் தந்தவர்களாவர். இவருடைய மனைவி அருந்ததி. வசிட்டரும் அருந்ததியும் எடுத்துக்காட்டத்தக்க கணவன் மனைவியாக விளங்குவதால். திருமணச் சடங்குகளில் அருந்ததி பார்த்தல் என்ற வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலியன வசிட்டரைப் பற்றிப் பல இடங்களில் கூறுகின்றன.

இரிக்கு வேதத்தைச் சேர்ந்த ஐதரெய பிராமணத்தில் சுதாசனன் என்ற அரசனுக்கு வசிட்டர் புரோகிதராக இருந்து அவருக்கு முடி சூட்டிய கதை காணப்படுகிறது. வசிட்டருக்கு முன்பு விசுவாமித்திரர் புரோகிதராக இருந்து எக்காரணத்தினாலோ அப்பதவியிலிருந்து நீக்கப் பெற்று வசிட்டர் சுதாசனனுக்கு புரோகிதரானார். பின்னர் விசுவாமித்திரருடைய தூண்டுதலினால் பத்துப்பகை அரசர்கள் சுதாசனன் மீது படை எடுத்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும் சுதாசனனுடைய ஆண்மக்களும் விசுவாமித்திரரால் ஏவப்பெற்று, சேவகர்களைக் கொண்டு வசிட்டருடைய குமாரர்களைக் கொல்ல, வசிட்டர் அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு தோற்கடித்த கதையும் வேதத்தில் காணப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் இதிகாச புராணங்களில் வருணிக்கப்படும் வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் பகைமை வேதத்திலும் காணப்படுகிறது.

வசிட்டர், சூரிய வம்சத்தில் தோன்றிய அரசர்களுக்கு முக்கியமாக தசரதருக்கும், இராமருக்கும் புரோகிதராக

இருந்தவர். இவர் ஒரு பிருமமரிசி என்று அழைக்கப்படுவர். இவருடைய ஆசிரமத்தில் காமதேனுவின் மகளாகிய நந்தினி என்ற தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த பசு இருந்தது. இந்தப் பசுவிற்குப் பணிவிடை செய்தான் நிலீபன் என்ற சூரியவமிசத்து அரசன் இரகு என்ற மிகச் சிறந்த அரசனைப் பெற்றான். தசரதர் வசிட்டருடைய அறிவுரைப்படி தான் இராமரையும் இலக்குவனையும் விசுவாமித்திரருடன் அனுப்பினார். இராமருக்கு முடிசூட்டு விழாவை வசிட்டரைக் கலந்துதான் தசரதர் செய்தார். தசரதருக்குப் பின்னர் இராமன் காட்டிலிருந்து கொண்டு, நாட்டை ஆள வர மறுக்கவே, இராமருடைய பாதுகைகளைக் கொடுக்கும்படி கூறியவரும், அவற்றிற்கு முடிசூட்டியவரும் பின்னர் இராமன் வனவாசத்திலிருந்து நாட்டிற்குத் திரும்பியதும் இராமனுக்கு முடிசூட்டியவரும் வசிட்டரே ஆவர். மேலும் வசிட்டர்-விசுவாமித்திரர் ஆகிய இருவருக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையையும், பிருமமரிசி என்ற பட்டத்துடன் உள்ள வசிட்டரே சிறந்தவர் என்பதை உணர்ந்து, விசுவாமித்திரர், தானும் வசிட்ட முனிவரால் பிருமமரிசி என்று போற்றும் அளவிற்கு அப்பட்டத்தை அடையக் கடும்தவம் புரிந்ததையும் இறுதியில் வசிட்டர் அவரையும் பிருமமரிசி என்று ஏற்றுக் கொண்ட நிகழ்ச்சியையும் இராமாயணத்தில் பாலகாண்டம் விரிவாகக் கூறுகிறது.

புராணங்களில் இவரைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, இவர் பிரமனின் மனத்திற்கேற்ற புதல்வர்களாகிய மரிசி முதலிய முனிவர்களுள் ஒருவர் என்றும், கருத்தம பிரசாபதியின் மகள் அருந்ததியை மணந்தார் என்றும் பிரம முனிவர்களான 7 பிள்ளைகளைப் பெற்றார் என்றும் சொல்லப்படுகிறார். நிமி என்ற அரசன் தான் செய்யவிருக்கும் வேள்விக்கு வசிட்டரை முதலில் இருத்துவிக்காக வரிக்க, இவர் இந்திரனின் யாகத்திற்குச் சென்று பின்னர் வந்து பார்க்க, வேறொரு இருத்துவிக்கைக் கொண்டு நிமி யாகத்தை முடித்ததைக் கண்டு மிகவும் கோபம் கொண்டு அவனைச் சபிக்க, அவனும் வசிட்டரைச் சபிக்க, வசிட்டர் அகத்திய முனிவரின் தம்பியாக இரட்டைத் தேவதைகளான மித்ரா வருணனுக்கு மகனாய்ப்பிறந்தார் என்றும், சைமினி முனிவரிடமிருந்து 500 சம்கிதைகளைக் கற்று யாகஞ்சுவல்கிய முனிவருக்கு உணர்த்தினார் என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. வசிட்டர், அகத்தியரின்

இளைய சகோதரர், மித்ராவருணனின் மகன் என்று புராண வாயிலாக அறியப்படுகிறது. ஆகவே தான் வசிட்டருக்கு மைத்ராவருணி என்ற பெயரும் சொல்லப்படுகிறது. அகத்தியருக்கும் இப்பெயர் பொருந்தும்.

புராணங்கள் மேலும் இவரைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, வசிட்டர் இராமருக்கு வேதாந்தம் உபதேசித்த நூல் ஞானவாசிட்டம் என்றும், வாசுத்து வித்தியை என்று சொல்லப்படும் மனையடி சாத்திரத்தின் முதல் ஆசிரியர் இவர் என்றும் சொல்கின்றன.

-எஸ்.ஜெ.

வசுக்கள்: தட்சப் பிரசாபதியின் மகளான வசு என்பவருக்கும் தருமதேவதைக்கும் தோன்றியவர்கள் ஆவர். இவர்கள் எண்மர். அதனால் இவர்களை அட்டவசுக்கள் என்று கூறுவர். வசுவின் மக்கள் என்பதால் வசுக்கள் என்றே இவர்களையும் கூறினர். இவர்களைத் தாரன், திருவன், சோமன், அகரன் அனிலன், அனநலன், பிரத்சன், பிரபாசன் என்ற பெயர்களில் மகாபாரதம் குறிப்பிடுகிறது. மேலே குறிப்பிட்ட தாரன், அகரன் என்ற பெயர்களுக்கு மாறாக ஆபன், துருவன் என்ற பெயர்கள் விட்டுணுபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வேறு புராணங்களிலும் பெயர்களில் மாற்றம் காணப்படுகிறது. இவர்களுடைய தந்தை தருமதேவதைக்குப் பதிலாகக் காசியர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

வசுக்கள் எண்மரும் தங்கள் துணைவியருடன் இன்பமாக இருக்கும் பொருட்டுக் கானகத்தை அடைந்து புனலாடி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு அருகில் வசிட்ட முனிவரின் ஆசிரமம் இருந்தது. அங்கு நின்று கொண்டிருந்த 'நந்தினி' என்னும் காமதேனுவைக் கண்ணுற்ற 'ஆபன்' என்னும் வசுவின் மனைவி, அந்த அழகிய பசு தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்டாள். தம் மனைவியை மகிழ்விக்க எண்ணிய 'ஆபன்' மற்ற வசுக்களின் உதவியுடன் வசிட்டரின் ஆசிரமத்திலிருந்து காமதேனுவை வலுக்கட்டாயமாகக் கவர்ந்தான் நீராடிவந்த முனிவன் யாகத்திற்குச் செய்யவேண்டிய பணிகள் செய்யப்படாமையால் காமதேனுவை அழைக்க, காமதேனுவும் காணாமல் போகச் சினந்து ஞான திருட்டியால் நோக்கினார். வசுக்கள் காமதேனுவைக்

கவர்ந்து சென்றதை அறிந்து அவர்களைப் பூவுலகில் பிறக்குமாறு சபித்தார். முனிவரின் சாபத்தை அறிந்த வசுக்கள் முனிவரிடம் பிழைபொறுக்க வேண்டினர். காமதேனுவை திருடுவதற்கு மூலகாரணமான ஆபன் நெடுநாள் பூவுலகில் வாழவேண்டுமென்றும், அவன் திருடுதற்கு உதவிசெய்த ஏனைய வசுக்கள் பிறந்ததும் சில நாழிகைகளுக்குப் பின் சாப நீக்கம் பெறலாம் என்றும் சாபத்தை மாற்றிக் கூறினார். அதன்படி வசுக்கள் பிரமனிடம் தங்களுக்கேற்பட்ட சாபம் பற்றிக் கூறினர்.

'மகாபிசுக்கு' என்னும் குரிய குல மன்னன் ஒருமுறை பிரமனின் உலகமான சத்தியலோகம் சென்றபோது பிரம்மசபையில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது அங்குவந்த, கங்காதேவியின் மேலாடை காற்றிலசைந்து விலக அவளது அழகில் ஈடுபட்டான். அதனை அறிந்த பிரமன் கங்கையைப் பூவுலகில் பிறக்கச் சபித்தான். அத்துடன் வசுக்களைப் பெற்றெடுத்துச் சாபவிடுதலை பெறுமாறும் கட்டளையிட்டான். மகாபிசுக்கு என்பவனே சந்தனுமன்னனாகப் பிறந்து கௌரவர் குலத்திற்கு மூத்தவனானான்.

இவன் ஒருசமயம் வேட்டையாடக் கங்கைக் கரைக்குச் சென்றபோது அங்குக் கங்காதேவியைக் கண்டு காதல் கொள்கிறான். அப்போது கங்கா தேவி அவனிடம் அரசே நான் செய்யும் செயல்கள் நல்லனவாயினும், தீயனவாயினும் அவற்றைத் தாங்கள் ஏனென்று கேட்கக் கூடாது. இந்த உறுதியிலிருந்து நீர் பின்வாங்கக்கூடாது. அப்படிப் பின்வாங்கினால் நான் உம்மைப் பிரிந்து விடுவேன் என்ற கட்டுப்பாட்டினை விதித்து அவனை மணக்கின்றாள். நாட்கள் செல்ல கங்காதேவி கருவுற்றாள். வசுக்கள் ஒருவரின் ஒருவராகக் கங்கையிடம் தோன்றுகின்றனர். குழந்தை பிறந்ததும், அதனைக் கங்கை நீரில் வீசியெறிந்துவிடுகிறாள். மன்னன் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியால் கட்டுப்பட்டிருந்தாலும் எட்டாம் குழந்தையைக் கங்காதேவி நீரில் வீச முற்படும்போது மனம் பொறாது அவளைத் தடுத்தாள். அதனால் கங்கை அவனைப்பிரிகிறாள். அந்த எட்டாம் குழந்தையே ஆபன் ஆவான். தேவவிரதன் என்ற பெயரில் வளர்ந்து, வீடுமன் என்ற புகழுடன் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். பாரதப்பேரில் பாண்டவர் படைகளும்

கௌரவர் படைகளும் அழிந்துவிடுகின்றன. இறுதியாகப் போரில் எஞ்சியவர் பாண்டவர் ஐவர் மட்டுமே. அவர்களுக்கு அரச நீதியைக் கூறி, விட்டுணுவை வழிபடுதற்குரிய விட்டுணுசககர நாமத்தைக்கூறி, இறையருளைப் பெற்று முத்திபெற்றார். பெண்ணாசையின் காரணமாகக் காமதேனுவைக் கவர்ந்தவனான ஆவன் என்னும் வசு பெண்ணின்பத்தையே தமது வாழ்வில் துறந்து, தூய மணவாத் துறவுநிலையுடன் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து இறையருள் பெற்றார் என்று மகாபாரதம் கூறுகிறது. வசுக்களின் வழியினரைப் பற்றி விளக்கமாக விட்டுணுபுராணம் 15ஆம் அத்தியாயத்தில் காணலாம்.

-என்.சீ.

வசைகவியாண்டான்: இவர் பண்டைய பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்த இன்றைய வ.உ. சிதம்பரனார் மாவட்டத்திலுள்ள ஓட்டப்பிடாரம் என்னும் ஊரில் வைணவ மரபில் தோன்றிய தமிழ்ப்புலவர். இவர்தம் இயற்பெயர் ஆண்டான். இவர் தந்தையார் வைகுந்தநாதன். இவரைப் பற்றிய முறையான வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. செவிவழிச் செய்திகளாகப் பற்பல கதைகள் இவரைப்பற்றி இன்றளவும் பேசப்பெற்று வருகின்றன.

இவர் காளியின் மந்திரத்தை நன்றாகப் பயின்று உருவேற்றியதால் காளி இவர்முன் தோன்றி உனக்கு இசைபாடும் வரம்வேண்டுமா? அல்லது வசைபாடும் வரம் வேண்டுமா? என்று கேட்க இவர் எனக்கு வசைபாடும் வரந்தான் வேண்டும் என்றார். உடனே காளி வேப்பிலையின் ஈர்க்கு ஒன்றினால் வல்லெழுத்தொன்றை இவருடைய நாவில் எழுதி, உன்னுடைய வாக்கில் இருந்து பிறக்கும் மொழிகள் பிறந்தவாறே பலிக்குமேயல்லாமல் பொய்யா என்று கூறி மறைந்தது. அந்நாற் முதல் இவர் வசைபாடத் தொடங்கிப் பலருக்கும் பல வழிகளில் கேடு செய்தார் என்றும் இறுதியில் திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுளால் இவர் நாவில் கொடிய புண் தோன்றி இறந்தார் என்றும் ஒரு கதை நாட்டுப்புறங்களில் கூறப்பட்டு வருகிறது.

வஞ்சி மாநகர்: சங்க காலத் தமிழகத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த சேரர்களின் தலைநகர். இது தென்னிந்தியாவின் மேலைக் கடற்கரையில் இருந்த பட்டினமாகும். வஞ்சிக் கொடிகள் நிறைந்த ஊராக இருந்தமையின், இதனை வஞ்சிமாநகர் எனும் பெயரால் தொடக்கக் காலத்தில் சுட்டினர். காலப்போக்கில் இப்பெயரே நிலைத்து விட்டது.

பூத்துக் குலுங்கும் மரங்களில் இடங் கொண்ட வஞ்சிக் கொடியிலிருந்து இந்நகரை வேறுபடுத்திக் காட்ட, இதனைப் 'பூவா வஞ்சி' (புறநா.32) எனவும், 'வாடா வஞ்சி' (புறநா.39) எனவும் சங்கப் புலவர்கள் போற்றியுள்ளனர்.

இந்த நகரம் பொருநையாற்றங் கரையில் இருந்ததை, "தண்பொருநைப் புனல்பாயும், விண்பொரு புகழ் விறல் வஞ்சி" (புறநா.11) எனவும், "வஞ்சிப் புறநகர் அலைக்கும் கல்லென் பொருநை" (புறநா.387) எனவும், தண்பொருநை சூழ்தரும் வஞ்சி (சிலப்.29) எனவும் பழைய இலக்கியங்கள் சுட்டுவதனால் அறியலாம். இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ள "பொருநை" யாற்றை, இக்காலத்தில் 'பெரியாறு' எனக் கூறுவர்.

இடைக் காலத்தில், வஞ்சிமாநகர் 'அஞ்சைக்களம்' எனும் திரிந்த பெயரைப் பெற்றது. பண்டைக் காலத்திய வஞ்சிமாநகர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு 'கொடுங்கோளூர்' எனும் பெயரால், சுட்டப் படலாயிற்று.

இன்றைய திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள கருவூர், சங்க காலச் சேர மன்னர்களுடைய அரசப் பேராளர்களின் தலைமை இருப்பிடமாக விளங்கியது. இந்தக் கருவூரையும் வஞ்சி எனும் பெயரால் குறிப்பிடுவதுண்டு. உள்நாட்டில் இருந்த அச்சேரரின் இரண்டாம் தலைமை இடத்தை யவனர்கள் சேரர்களின் உள்நாட்டுத் 'தலைநகர்' என்று சுட்டியுள்ளனர். தாலமி என்னும் யவன நாட்டுக் கடல் வாணிகப் பயணி, "கொரேலூர்" (கருவூர்), உள்நாட்டு அரசிருக்கை இடமாக இருக்கிறது. இது முசிறியிலிருந்து நெடுந் தொலைவில் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சோழப் பேரரசருள் முதலாம் குலோத்துங்கன் காலம் (கி.பி. 1070) முதல், பழைய வஞ்சிமாநகர், பெயர் மாறிப் போனமையால் அந்தப் பெயர் மறக்கப்பட்டு

விட்டது. 'கருவூரே' 'வஞ்சி' எனும் பெயரால் சிறப்புமிகு நகரமாக விளங்கலாயிற்று.

பண்டைய வஞ்சி மாநகர் உண்மையில் எங்கே இருந்தது என்பது பற்றி ஆராய்ச்சியாளரிடம் கருத்து வேறுபாடு இருந்து வருகிறது.

-க.த.தி.

வஞ்சி மாலை: இது தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. மலர்களைத் தொடுத்து அமைப்பது மலர் மாலையாமாறு, சொற்களையோ பாக்களையோ தொகுத்தமைப்பது சொன்மாலை அல்லது பாமாலை எனப்படும். அவ்வாறமையும் மாலையில் அமைக்கப்படும் பாக்களினால் வெண்பாமாலை, ஆசிரிய மாலை என்று மாலை நூல்கள் பெயர் பெறுவது போல, மாலையுள் அமைக்கப்பெறும் பொருள் கருதியும் பெயர்கள் அமைதல் உண்டு. அவ்வாறமைந்த மாலைகளுள், மாற்றார்மேல் படையெடுத்துச் செல்வோரின் தானை முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துப் பாடும் பிரபந்தம் வஞ்சிமாலையாகும். இப்பிரபந்தம் ஆசிரியப் பாவினால் அமையும். இதன் இலக்கணம் வெண்பாப் பாட்டியல், நவந்தப் பாட்டியல் சிதம்பரப்பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், பிரபந்த தீபிகை ஆகிய பாட்டியல் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதன் இலக்கணத்தைப் "போர்க்கெழும் மன்னவர் வஞ்சிப்புத்தொடை, அணிந்து புறப்படும் அடுபடை எழுச்சி, சிறப்ப அகவலினால் செப்புதல் போர்க்கெழு, வஞ்சி எனப் பெயர் வைக்கப்படுமே" என்று முத்துவீரியம் குறிப்பிடுகிறது. இப்பிரபந்தம் வஞ்சி, போர்க்கெழுவஞ்சி, வரலாற்று வஞ்சி என்னும் பெயர்களாலும் பாட்டியல் நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

-அ.மா.ப.

வட்ட மேசை மாநாடு: இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி (1919) சர் சான் சைமன் (Sir John Simon) என்பவர் தலைமையில் ஒரு குழுவை ஆங்கிலேய அரசு, இந்தியாவிற்கு 1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் அனுப்பி வைத்தது. இந்தியா முழுச் சுதந்திரம் பெறுவதற்குரிய தகுதியைப் பெற்றுள்ளதா என்பதை ஆராய்ந்து அறிவதே அக்குழுவின் நோக்கமாகும். அக்குழுவின் அறிக்கையை

ஆராய்ந்து இந்தியாவிற்கு ஒரு புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய கருத்துரைகளைக் கூறுவதற்கு 'வட்ட மேசை' மாநாடு (Round Table Conference) ஒன்று கூட்டப்பட்டது. இம் மாநாடு, 1930 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 12 ஆம் நாள் இலண்டனில் ஆங்கிலேயப் பேரரசால் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. இதற்கு ஆங்கிலத் தொழிற்கட்சியைச் சேர்ந்த பிரதமர் இராம்சே மாக்டனால்டு (Ramsay Macdonald) தலைமை தாங்கினார். இதில் ஆங்கில அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த 16 பேரும், ஆங்கில இந்தியச் சிற்றரசுகளைச் சார்ந்த 16 பேரும், ஆங்கில இந்தியாவைச் சார்ந்த 57 பேரும் கலந்து கொண்டனர். இதில் காங்கிரசுக் கட்சி கலந்து கொள்ள வில்லை. ஏனைய இந்தியக் கட்சிகளின் தலைவர் பலர் இதில் கலந்து கொண்டனர். ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையை இந்தியாவில் புகுத்த வேண்டும் என்றும், இந்தியாவிற்குத் தன்னாட்சி உரிமை நிலையை (Dominion status) அளிக்க வேண்டும் என்றும் இந்திய உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தினர். ஆங்கிலேய உறுப்பினர்கள் அக்கருத்தை ஏற்கவில்லை. இந்தியாவில் கூட்டாட்சி முறையை அமைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் குழுவில் இடம் பெற்ற அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அதனையடுத்துக் கூட்டாட்சி அமைப்பு முறைக் குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. அதுபோல மாநிலங்களில் இரட்டையாட்சி ஒழிப்பு, வாக்குரிமையைப் பரவலாக்கல், படையினை மேலும் இந்திய மயமாக்குதல், சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் போன்ற சிக்கல்களுக்கு முடிவு காண்பு பல்வேறு துணைக் குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. முதலாம் வட்ட மேசை மாநாட்டின் முழுமையான கூட்டம் 1931 ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 16 ஆம் நாள் முதல் 19 ஆம் நாள் முடிய நடைபெற்றது.

கூட்டத்தின் முடிவில் ஆங்கிலேயப் பிரதமர் ஆங்கிலேய அரசின் இந்தியக் கொள்கை விளக்கத்தை அறிவித்தார். அதன் முக்கியக் கூறுகளாவன. 1. இந்தியச் சிற்றரசுகள், ஆங்கிலேய இந்தியா ஆகியவற்றை உட்கொண்ட ஓர் அனைத்திந்தியக் கூட்டாட்சி அமைக்கப் பெறும். 2. கூட்டாட்சி முறையின் அடிப்படையில் சட்டசபை அமைக்கப் பெறும். 3. சட்டசபைக்குப் பொறுப்புள்ள நிருவாக முறை ஏற்படுத்தப் பெறும். 4. தலைமை ஆளுநரின் பொறுப்பின் கீழ்ப் பாதுகாப்பு, அயல்நாட்டுச் செய்திகள்

ஆகியன ஒப்படைக்கப் பெறும். 5. ஆளுநர்களுடைய மாகாணங்களில் முழுமையான பொறுப்பாட்சி அமைக்கப் பெறும். 6. மாகாணங்களுடைய அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்படும். 7. சிறுபான்மையினர் பற்றிய சிக்கல்களைப் பல்வேறு வகுப்புகள் தங்களுக்குள்ளாகவே முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உதவியை ஆங்கிலேய அரசு அளிக்க முன்வரும். சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகளை விடப் பிரதமர் அளித்த கொள்கை விளக்கம் பன்மடங்கு மேலானது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் அதனுடைய வெற்றியும் தோல்வியும் காங்கிரசின் கையில் இருந்தது. ஏனெனில் அக்கட்சிதான் இந்தியாவில் பெரும்பாலான மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது.

காங்கிரசின் செயற்குழு அலகாபாத்தில் 1931 ஆம் ஆண்டு சனவரி, 21 ஆம் நாளன்று கூடியது. வட்டமேசை மாநாட்டைக் காங்கிரசு ஏற்கவில்லை என்றும் பிரதமரின் கொள்கை விளக்கம் தெளிவாக இல்லை என்றும், ஆகவே தனது நிலையில் எந்த மாற்றமும் இல்லை என்றும் அதனால், மக்கள் தொடர்ந்து போராட வேண்டும் என்றும் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. சாப்ரு, சீனிவாச சாத்திரியார் ஆகியோரின் தலையீட்டால் அத்தீர்மானம் வெளியிடப்படவில்லை. அதையடுத்து அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாகக் காங்கிரசுத் தலைவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். அதையடுத்து காந்தி-இர்வின் உடன்பாடு அறிவிக்கப்பட்டது. காங்கிரசு வட்டமேசை மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள இசைந்தது. காந்தியடிகள் மட்டுமே காங்கிரசின் சார்பில் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று காங்கிரசின் செயற்குழு ஒருமனதாக முடிவு செய்தது.

வட்ட மேசை மாநாட்டில் இரண்டாம் கூட்டுத் தொடர் 1931 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 7 ஆம் நாளன்று தொடங்கியது. இதற்கிடையில் இங்கிலாந்தில் தொழிற்கட்சியின் அரசு விலகியது. அதனிடத்தில் பழைமைப் பற்றுக் கட்சியினர் (Conservatives) ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த தேசிய அரசு செயற்பட்டு வந்தது. இராம்சே மாக்டனால்டு தொடர்ந்து பிரதமராக இருந்து வந்தார். அக் கூட்டத் தொடரில் காந்தியடிகள் உட்படப் புதிய சிறப்புமிக்க தலைவர்கள் பலர் கலந்து கொண்டனர். மாநாட்டின் முக்கிய பணியினை இரண்டு பெரிய குழுக்கள் கவனித்து

வந்தன. அவை கூட்டாட்சி அமைப்புக் குழுவும் சிறுபான்மையினர் குழுவுமாகும். காந்தியடிகள் அவ்விரு குழுக்களிலும் இடம் பெற்றார். காங்கிரசு நிறுவனம் ஒரு கட்சியன்று, அது ஒரு தேசிய நிறுவனம் என்பதால் அதனுடைய சார்பாளரான, தம் கருத்தைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது என்று காந்தியடிகள் வலியுறுத்தினார். உண்மையான பொறுப்பாட்சி உடனடியாக அமைக்க வேண்டும் என்று வாதாடினார். சிறுபான்மையினர் பற்றிய சிக்கலுக்கு அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க முடிவைக் காண இயலவில்லை. பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் சிறுபான்மையினர் சிக்கலுக்கு ஒரு முடிவைப் பிரதமரையே எடுக்கும்படியும் அம்முடிவைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் கூறினர். மாநாட்டில் பிரதமர் அரசியல் அமைப்புப் பற்றிய முடிவுகளை 1931 ஆம் ஆண்டு திசம்பர்த் திங்கள் முதல் நாளன்று வெளியிட்டார். வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தை ஆளுநர் (Governor) ஆளுகைக்கு உட்பட்ட மாகாண நிலைக்குக் கொண்டு வரப் போவதாகவும், சிந்துவைத் தனி மாகாணமாக அமைக்கப் போவதாகவும் பிரதமர் கூறினார். அதே மாநாட்டில், கூட்டாட்சியில் நீதித்துறை, சட்டசபை ஆகியன பற்றிய அமைப்பு முறைகள் வரையறுக்கப்பட்டன. இந்தியச் சிற்றரசுகள் கூட்டாட்சியில் சேருவதற்கான வழிமுறை வகுக்கப்பட்டது. மைய அரசுக்கும், மாகாண அரசுகளுக்கும் நிதி வாய்ப்பு வளங்கள் பங்கீட்டு முறை பற்றியும் முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது. காந்தியடிகளைப் பொறுத்த அளவில் அம்மாநாடு ஒரு பெரும் தோல்வியாக அமைந்தது. அதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவை, 1. முதல் கூட்டத்தில் காங்கிரசு கலந்து கொள்ளாமை, 2. இரண்டாம் கூட்டம் தொடங்குவதற்குள்ளாக வகுப்புச் சிக்கல் எளிதில் தீர்க்க இயலாத வகையில் வளர்ச்சியடைந்தமை, 3. இந்தியப் பேராளர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லாமை, 4. பழைமைப் பற்றுக் கட்சியினர் இந்தியாவிற்கு உண்மையான அதிகாரத்தை வழங்க விரும்பாமை, 5. அரசியல்வாதிகளைச் சமாளிக்க வல்ல சூழ்ச்சித் திறமையை வெளிப்படையாகப் பேசும் ஞானியான காந்தியடிகள் பெற்றிராமை ஆகும்.

வட்ட மேசை மாநாட்டின் மூன்றாம் கூட்டத் தொடர் 1932 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 17 ஆம் நாள் தொடங்கியது. அதற்கிடையில் 1932 ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் பிரதமர் வகுப்புச் சிக்கல்பற்றிய முடிவை

அறிவித்தார். மூன்றாம் கூட்டத் தொடரைக் காங்கிரசு புறக்கணித்த நிலையில் அம் மாநாடு வாக்குரிமை, சிற்றரசுகள் பற்றிய சிக்கல் ஆகியவற்றை விவாதித்தது. பெண்களுள் பெரும் பகுதியினருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இந்தியச் சிற்றரசர்கள் கூட்டாட்சி அமைப்பு முறையில் கொண்டிருந்த ஆர்வம் குறைந்து விட்டது. மூன்றாம் மாநாடு 1932 ஆம் ஆண்டு திசம்பர்த் திங்கள் 24 ஆம் நாள் முடிவுற்றது. இம் மாநாட்டின் முடிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 1935 ஆம் ஆண்டைய இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

-தி.ஆர்.இரா

வட்டாரக் கிளைமொழிகள்: ஒரு தனிமனிதன் பேசும் வழக்கைத் தனி மனிதப் பேச்சு வழக்கு (Idiolect) என்று கூறுவர். அவரையொத்த பலர் பேசும் வழக்குகள் அனைத்தையும் கூறுகளாகக் கொண்ட ஒட்டு மொத்தமான ஒரு பேச்சு வழக்கினைக் கிளைமொழி (Dialect) என்று அழைப்பர். பல தனிமனிதப் பேச்சுகளின் சிறு சிறு வேறுபாடுகள் நீக்கப்பட்டுப் பொதுவாகத் திகழும் பெரும்பான்மையான ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் ஒரு கிளைமொழி இனம் காணப்படுகிறது. இக் கிளைமொழி அச் சமூக மற்றும் வட்டார மக்களின் பேச்சிற்கே உரிய சில மொழியியற் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கும். பல தனிமனிதப் பேச்சு வழக்குகள் ஒரு கிளைமொழியையும் பல கிளைமொழிகள் சேர்ந்த நிலை ஒரு மொழியையும் உருவாக்குகின்றன.

ஒரு கிளைமொழியில் அது வழங்கும் இடம் அல்லது வட்டார அடிப்படையில் மொழியியற் கூறுகள் காணப்பட்டால் அப் பேச்சு வழக்கை 'வட்டார வழக்கு' அல்லது 'வட்டாரக் கிளைமொழி' எனலாம். இரண்டு வட்டாரங்களுக்கிடையில் வழங்கும் பேச்சு வழக்குகளை, அவற்றிற்கிடையே நிலவும் புரிதிறன் அடிப்படையிலேயே அவ் வழக்குகள் ஒரே மொழியைச் சேர்ந்த கிளைமொழிகளா அல்லது இரண்டு தனித்தனி மொழிகளா என்று முடிவு செய்ய முடியும். இரண்டு வழக்குகளுக்கிடையே உள்ள புரிதிறன், அவ்விரண்டு வழக்குகளிலும் உள்ள வழக்குச் சிறப்புகளின் (Isoglosses) அடிப்படையில் அமையும். வழக்குச் சிறப்புகள் அதிகமாக இருந்தால்தான் ஒரு பேச்சு வழக்கு ஏனையவற்றிலிருந்து தனித்து வழங்க முடியும். வழக்குச்

சிறப்புக்களின் தொகை அளவே ஒரு கிளைமொழியினை இனங்காண அடிப்படையாக அமைகிறது. ஒலியியல், உருபனியல் சொற்கள், தொடரியல் என்று பல்வேறு பிரிவுகள் அடிப்படையில் வழக்குச் சிறப்புகளை வகைப்படுத்தலாம்.

மக்கள் வாழுமிடங்கள் ஆறு, மலை, காடு, கடல் போன்ற இயற்கை அமைப்புகளால் பிரிக்கப்பட்டு ஒரே மொழி பேசுவோரிடையே தொடர்பு குறைகிறது. இதனால் ஒரே பேச்சு மொழியாக இருந்த ஒரு மொழியில் பல கிளைமொழிகள் உருவாக வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு பகுதியில் பேசுவோரின் பேச்சை ஏனைய பகுதியில் வாழ்வோர் கேட்க வாய்ப்பு இல்லாமல் போவதால் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தனித்தனி ஒலிச்சிறப்பு வழக்குகள் தோன்றுகின்றன. இது போன்ற வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அந்தப் பகுதியிலிருக்கும் செடி, கொடி, விலங்குகள் அந்த மக்கள் செய்தொழில் முதலியவற்றிற்கேற்ப, பல புதிய சொற்கள் அக்கிளைமொழியில் தோன்றுகின்றன. இந்நிகழ்ச்சி ஒரே சீராக எல்லா இடங்களிலும் நிகழாததால் கிளைமொழிகள் தனித்தனி வடிவம் பெறுகின்றன.

சுமார் எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை, தமிழின் கிளை மொழியாகக் கருதப்பட்டு வந்த மேற்குக் கிளைமொழி பிற்காலத்தில் தனியொரு மொழியாக மாறி 'மலையாளம்' என வளர்ச்சி அடைந்தது. தமிழ்நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழே பேசப்பட்டு வந்த போதிலும் கடல் என்னும் இயற்கைப் பிரிவினால் இரண்டு தமிழுக்கும் இடையே மிகுந்த வேறுபாடு அமைந்துவிட்டது.

சங்க காலத்திலேயே தமிழ்மொழியில் வட்டார வழக்குகள் இருந்தமைக்கான சான்றுகளை இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டிப் பலர் நிறுவியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பன்னிரு நிலம் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் பன்னிரு நிலங்களின் பெயர்களையும் சொல்லடிப்படையிலான வழக்குச் சிறப்புகளையும் சுட்டிச் சென்றுள்ளனர். இக்கால மொழியியல் அறிஞர்கள் அப்பன்னிரண்டு நிலங்களையும் இக்கால நிலப் பாகுபாட்டோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர்.

இக்காலத் தமிழின், வட்டாரக் கிளைமொழிகளைப் பலர் பலவாறு வகைப்படுத்தியுள்ளனர். பொதுவாக,

தெற்குக் கிளைமொழி, மத்திய கிளைமொழி, மேற்குக் கிளைமொழி, வடக்குக் கிளைமொழி என்ற நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிப்பதே சிறப்பு என்பது பெரும்பாலோர் கருத்தாகும். ஒவ்வொரு பிரிவிலும் வழக்குச் சிறப்புகள் ஒலி நிலையிலும் சொல் நிலையிலும் எடுத்துக்காட்ட இயலும்.

தெற்குக் கிளைமொழி: மதுரை; இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்கள்

மத்திய கிளைமொழி: திருச்சி, தஞ்சை, புதுக்கோட்டை, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்கள்

மேற்குக் கிளைமொழி: சேலம், தர்மபுரி, கோயம்புத்தூர், பெரியார், நீலகிரி மாவட்டங்கள்

வடக்குக் கிளைமொழி: வட ஆர்க்காடு, செங்கல்பட்டு, சென்னை மாவட்டங்கள்,

பிற கிளைமொழியிலிருந்து ஒரு கிளைமொழி எவ்வகையில் வேறுபடும் என்பதை ஓர் எடுத்துக்காட்டு மூலம் அறியலாம். மத்திய கிளைமொழி வழங்கும் தென்னார்க்காடு, தஞ்சாவூர், திருச்சி, புதுக்கோட்டை ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்ட இக்கிளை மொழியில் பெரும்பாலும் முகர ஒலி காணப்படுகிறது. ஆனால் மேற்கே கிளை மொழியில் 'முகரம்' எகரமாக மாற்றி ஒலிக்கப்படுகிறது.

கொழந்தை
முழி

கொளந்த
முளி

இது போன்ற ஒலி மாற்றங்களையும், சொல் வழக்குச் சிறப்புகளையும் ஒவ்வொரு கிளைமொழிக்கும் எடுத்துக்காட்ட இயலும்.

-கோ.பா.

துணை நூல்கள்

ஆரோக்கியநாதன், எஸ்., மொழியியல் கிளை மொழிகள், முத்துப் பதிப்பகம், விழுப்புரம், 1987.

சீனிவாசவர்மன், கோ. கிளைமொழியியல், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1986,

வட்டி: காண்க. பங்கீட்டுக் கோட்பாடுகள்:

வட்டெழுத்து: தமிழ் நாட்டில் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மக்களின் வழக்கில் இருந்த தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் இந்தியாவின் வட பகுதியில் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த அசோகனால் அவர்களின் மொழியான பாகத மொழிக்கு ஏற்ப அடிப்படை எழுத்துக்களுடன் வர்க்க எழுத்துக்களைப் பெற்ற வளர்ச்சி அடைந்தது. இருப்பினும் தமிழ் நாட்டில் கி.மு. 3ஆம் - நூற்றாண்டு வரை தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களே சிறிது மாற்றம் பெற்று வழக்கில் இருந்தது. இந்நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு தமிழ் பிராமி எழுத்திலிருந்து இருவகை எழுத்து முறை, தமிழ் மொழியை எழுதுவதற்கு தோன்றியது. ஒன்று தமிழாகவும் மற்றொன்று வட்டெழுத்தாகவும் வளர்ந்தது. விரைவாக எழுத வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும் கையை எடுக்காமல் எழுத வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும் இவ்வெழுத்து தோன்றியது. வட்டெழுத்து பார்ப்பதற்கு வட்டமாக இருந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றது. இராஜராஜ சோழன் கல்வெட்டிலும் தென்காசி குற்றாலக் கல்வெட்டில் திருமலையிற் கல்வெட்டு வட்டம் ஆகையால் தமிழாகப் படி எடுத்து எனக் குறிக்கப்படுவதால் இவ்வெழுத்து வட்டம் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் இவ்வெழுத்துக்கள் முழுமையான வட்டங்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. சீரற்ற தன்மையுடன் இவை காணப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் இவ்வெழுத்து முறை மக்களின் வழக்கில் இருந்துள்ளது. வட தமிழகத்தில் செங்கம், தர்மபுரி பகுதிகளில் கிடைத்த நடுகற்கள் வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டன. அதே கால கட்டத்தில் தமிழ் எழுத்து பல்லவர்களின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு எழுத்து முறையும் தமிழ் - பிராமி எழுத்திலிருந்தே பிறந்த இரு குழந்தைகள் ஆவர். இதனை கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அரசர்சலூர் கல்வெட்டில் காணலாம். இங்கு தமிழ் எழுத்தும் வட்டெழுத்தும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன.

வட தமிழகத்தில் முதலில் பரவலாக இருந்த வட்டெழுத்து தென் தமிழகத்தில் முற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் அரசின் எழுத்தாக விளங்கியது. பாண்டியர்களின் முதுன்மைச் செப்பேடுகள் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டன. இவ்வெழுத்துக்கள் யாவும் சிறிது வலப்பக்கம் சாய்ந்து

காணப்படும். பாண்டியர் பகுதியில் இருந்து படிப்படியாக வட்டெழுத்து தென் தமிழகம் முழுவதுமாக பரவி பின்னர் கேரளத்திற்குச் சென்றது. அங்கு இவ்வெழுத்து முறை நாணமோணா என்றும், தக்கான மலையாளம் என்றும் பெயர் பெற்றது. இன்றைய மலையாள எழுத்து முறை வட்டெழுத்தும் கிரந்தமும் இணைந்த எழுத்து முறையே ஆகும்.

வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சி நிலை மற்றும் வட்டார அடிப்படையில் இவ்வெழுத்தின் வளர்ச்சியை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிப்பர். முதற் கால கட்டத்தில் தமிழ் பிராமியிலிருந்து வட்ட நிலையைப் பெற்று எளிமையான எழுத்துக்களாக விளங்கிய இவ்வெழுத்து முறை கி.பி. 6-7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நடுகற்களில் முழுவதுமான வட்ட நிலையைப் பெறத் தொடங்கியது. இவ்வெழுத்தின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நிலையைப் பாண்டியர் மற்றும் கேரளக் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். வட்டெழுத்துக்களில் பல எழுத்துக்கள் ஒரே உருவ அமைப்பை உடையது போன்று காட்சி அளிக்கும். எனவே இதனை இனங்கண்டு படிக்க வேண்டும். இதனால் வட்டெழுத்தில் எழுதும் வழக்கம் தமிழகத்தில் சிறிது சிறிதாக மறையத் தொடங்கியது. எனினும் கேரளாவில் இவ்வெழுத்து கோலெழுத்தாக மாறி 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இவ்வெழுத்தில் எழுதும் பழக்கம் இருந்துள்ளது.

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ
ய	யு	ர	ஈ	உ	ஊ
எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ	
ஐ	ஓ	ஔ	ஓ	ஔ	
க	ங்	ச	ஞ்	ட	ண
ஈ	யு	ஓ	ஔ	உ	ஓ
த	ந	ப	ம	ய	ர
ஓ	ஔ	ய	ஔ	உ	ஓ
ல	வ	ழ	ள	ற	ன
ல	வ	ழ	ள	ற	ன

4 க.இரா

வடஅடலாண்டிக்கு உடன்படிக்கை
நாடுகளின் கூட்டமைப்பு: இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு சோவியத்து நாடு தனது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தும் வகையில் சில நடவடிக்கைகளை

மேற்கொண்டது. வடக்கு ஈரானில் தனது படைகளை நிலை நிறுத்துவதற்கு முயன்றது, துருக்கியைத் தனக்குச் சில இடங்களை விட்டுக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தியது, கிரீசில் கொரில்லாப் போரைத் தூண்டியது, செக்கோசலாவாகியாவில் தனது ஆதிக்கத்தைப் பலவந்தமாகத் திணித்தது, கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தன் படைகளை நிலை நிறுத்தியது, பொருளாதார நெருக்கடியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பொதுவுடைமை அரசுகளைப் பல நாடுகளில் அமைக்க முற்பட்டது. சோவியத்து நாட்டின் ஆதிக்கத்தை மேலும் பரவாமல் தடுக்க மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான பெல்சியம், பிரான்சு, இலக்சம்பர்க்கு, நெதர்லாந்து, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் 1948இல் பிரசல்கு (Brussels) உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டன. அதன்படி உடன்படிக்கை நாடுகளுள் ஏதேனும் ஒன்று தாக்கப்பட்டால் ஏனைய நாடுகள் அதற்கு உதவி அளிக்க இசைந்தன. ஆயினும் அவற்றினிடம் போதுமான அளவு மனித ஆற்றலும், பொருள் வசதியும், போர்க் கருவிகளும் இல்லை. அக்குறையை நீக்க அவ்வுடன்படிக்கை நாடுகள் ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளையும் ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பின. அந்நேரத்தில் சுதந்திர நாடுகள் அன்னியர் படையெடுப்பால் பாதிக்கப்பட நேரின், அவற்றிற்கு அமெரிக்கா உதவியளிக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும் என அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் அறிவித்தார். அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1949 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 4 ஆம் நாள் வாசிங்டனில் பன்னிரண்டு நாடுகளின் பேராளர்கள் ஒரு உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டனர். அப் பன்னிரண்டு நாடுகளாவன - பிரசல்கு உடன்படிக்கை நாடுகள் ஐந்தும், கனடா, தென்மார்க்கு, ஐசுலாந்து, இத்தாலி, நார்வே, போர்ச்சுகல், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஆகிய ஏழும் ஆகும். இவ்வுடன்படிக்கை ஏறத்தாழ 35 கோடி மக்களின் சார்பில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதுவே வடஅட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கையாகும். இதன்படி உறுப்பு நாடுகள் தங்களுடைய மக்களாட்சி நிறுவனங்களை வலுப்படுத்தவும், தங்களுக்கிடையே பொருளாதார ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிக்கவும், படையெடுப்புகளைச் சமாளிப்பதற்காகத் தங்களுடைய தனித்திறமை, கூட்டுத் திறமை ஆகியவற்றை வளர்க்கவும், தங்கள் நாடுகளுள் எந்நாடு தாக்கப்படினும்

அத்தாக்குதல் அனைத்து நாடுகளையும் தாக்கியதாகக் கருதவும் உறுதி பூண்டன.

வடஅட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கையை நடைமுறைப்படுத்த ஒரு அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அதுவே வடஅட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கை நாடுகளின் அமைப்பாகும் (NATO = North Atlantic Treaty Organization) வட அட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கை நாடுகள் அமைப்பின் கொள்கையை வரையறுக்க வட அட்லாண்டிக்கு ஆலோசனைக் குழு (Council) அமைக்கப்பட்டது. அதில் உறுப்பு நாடுகள் அனைத்தும் இடம் பெற்றுள்ளன. அக்குழுவிற்கு உதவி செய்ய நாட்டோ பன்னாட்டு அலுவலகம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தலைமைச் செயலர் (Secretary-General) அதன் தலைவராவார். அவரே அக் குழுவிற்குத் தலைமை தாங்குவார். நாட்டோ இராணுவக் குழு (Nato Military Committee) ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. நாட்டோவின் இராணுவக் கொள்கைகளை வரையறுப்பது அதனுடைய இன்றியமையாப் பணியாகும். அக்குழு அடிக்கடி கூடுவது கடினமாக இருக்கும் என்பதால் அன்றாட இராணுவப் பணிகளைக் கவனிக்க இரண்டு குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளாவன 1. நிலையான குழு (Standing Group) 2. இராணுவப் பேராளர் குழு. நிலையான குழுவில் பிரான்சு, பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இராணுவப் பேராளர் குழுவில் நாட்டோ அரசுகளின் படைத் தலைவர்களின் பேராளர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். அக்குழு வாசிங்டனில் இடைவிடாமல் பணியாற்றி வருகிறது.

நாட்டோவின் தலைமையிடம் பாரிசில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது ஐரோப்பாவிலுள்ள நேச நாடுகளின் தலைமையிடம் (Supreme Head quarters of the Allied Power in Europe (SHAPE) எனக் கூறப்படுகிறது. தொடங்கிய இருபது ஆண்டுகளுக்குள்ளாக அந்த நிறுவனம் வலுவிழந்து விட்டது. அதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவை, 1. இசுடாலின் (Stalin) மறைவிற்குப் பின்னர்ச் சோவியத்து நாட்டிலிருந்து வரக்கூடிய இடையூறு குறைந்துவிட்டமை. 2. உறுப்பு நாடுகளின் பொருளாதார நிலை சீரடைந்து விட்டமை, 3. அணு ஆயுதப் போர் முறை வளர்ச்சியின் காரணமாக மேற்கு ஐரோப்பாவின் பாதுகாப்புப் பற்றிய திட்டத்தைச் செயலாற்றுவதன் வாயிலாக ஏற்படக் கூடிய பயனைப் பற்றிய ஐயம் ஏற்பட்டமை.

4. உறுப்பினர்களிடையே கொள்கைகள், நலன்கள், முதன்மை ஆகியவை பற்றி மாறுபட்ட கருத்துகள் தோன்றியுள்ளன. 5. பிரான்சு அதிபர் சார்லசு தி கால் (Charles De Gaulle) தன்னிச்சைப்படி செயலாற்ற முனைந்தமை ஆகியனவாம். பிரான்சு அரசு மேற்கொண்ட எதிர்ப்பின் விளைவாக 1965 ஆம் ஆண்டுக்குள் நாட்டோவின் அங்கங்கள் பெரும்பாலானவற்றுடன் பிரான்சு ஒத்துழைப்பது ஏறத்தாழ முழுமையாக நின்றுவிட்டது. நாட்டோ அமெரிக்காவின் தயவை மிகுந்த அளவில் நாடியிருப்பதைப் பிரான்சு விரும்பாமையே அதற்குக் காரணமாகும். பிரான்சின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க நாட்டோவின் தலைமையிடம் பாரிசிலிருந்து பெல்சியத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. பிரான்சு 1966 இல் நாட்டோவிலிருந்து விலகியது.

நாட்டோ அமைப்பு ஐரோப்பாவிற்குச் சில நன்மைகளை உண்டாக்கியிருக்கிறது. நாட்டோ அமைக்கப்பட்ட பிறகு ஐரோப்பாவில் போர் ஏதும் மூளவில்லை. வட அட்லாண்டிக்கு நாடுகளில் பொதுவுடைமை வாதியின் ஆதிக்கம் ஏற்படவில்லை. பொதுவுடைமை வாதியைத் தேர்தல்களில் ஆதரிப்பது அந்நாடுகளில் குறைந்து வந்திருக்கிறது. நாட்டோவின் படைபலம் பெருக்கப்பட்டுள்ளது. ஐரோப்பிய மக்களின் தன்னம்பிக்கை பெருக்கமடைவதற்கு நாட்டோவும் ஒரு காரணமாகும்.

தி.ஆர்.இரா.

வடக்கிருத்தல்: பழந்தமிழர், இயற்கையானன்றித் தாமாகத் தம்முயிரை நீக்க, விரும்பியபோது அதற்கும் அற அடிப்படையில் ஒரு முறையினைக் கொண்டிருந்தனர். அதற்கு வடக்கிருத்தல் என்பது பெயர். மான அழிவு போன்ற காரணத்தால் மேலும் உயிர்வாழ விரும்பாதார், ஊர்க்கு வடதிசையில், ஆற்றிடைக் குறைபோலும் தூய தனி இடத்தை நாடி, உண்ணாத நோன்பு மேற்கொண்டு, இறப்பு வருங்கால் உயிர்துறத்தலை வடக்கிருத்தல் என்று குறிப்பிட்டனர். இங்ஙனமன்றி, வீடுபேற்றினை விரும்பியவர்கள் உலக நுகர்வுகளைத் துறந்து, உண்ணாமையால் உடலை மெலிவித்து யோக முதிர்வால் உயிரைத் துறப்பதற்கு, வடதிசை சென்று தங்குதலும், இறப்பு நேருங்காலும் வடதிசையில் செல்லுவதும் வடக்கிருத்தல் எனப்படும் என்றும், அது உத்தர கமனம்

அல்லது மகாப்பிரத்தானம் என்று வழங்கப்படும் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். அகம் புறம் போன்ற சங்க நூல்களுள் முதலிற் கூறிய வடக்கிருத்தல் பற்றிய குறிப்புகளே உள்ளன. சமயச் செல்வாக்கு மிக்கநிலையில், வடக்கிருத்தல், இரண்டாவதாகக் கூறப்பெற்ற விளக்கநிலையினை எய்தியிருத்தல் கூடும்.

பெருஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன், கரிகாற் பெருவளத்தானோடு நிகழ்த்தியபோரில் புறப்புண் எய்திவிடுகின்றான். அதனை அம்மன்னன் மானக்கழிவாகக் கொண்டு வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தான். அந்நிகழ்ச்சியினைக் கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் புறநானூற்றில், “தன்போல் வேந்தன் முன்பு குறித்தெறிந்த, புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன், வாள் வடக்கிருந்தான்” (புறம். 65) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அச் சேரமன்னன் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தபொழுது, அந்த இன்னா இன்னுரை கேட்ட சான்றோர் பலரும் அவ்வாறே இறந்தனர் என்னும் செய்தியினை, மாமூலனார் தம் அகப் பாட்டொன்றினுள் (அகம்.55) காட்டியுள்ளார். வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த செய்தியினை ‘இன்னா இன்னுரை’ என்று குறிப்பது கருத்தக்கது. ஒரு சான்றோரின் அகாலமரணம் இன்னாதாயினும், அது மான அடிப்படையில் தானே வருவித்துக் கொண்டதாகலின் இனியதாக அமைந்தது. சேரன் வடக்கிருந்து மிக்க புகழ் எய்திய செய்தியினைக் “கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே” (அகம்.55) என்னும் அகநானூற்றுப் பாடற்பகுதியில் வெண்ணிக் குயத்தியார் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்களோடு மாறுபட்ட நிலையில், உயிர்வாழ விரும்பாது, வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க முற்படுகின்றான். தன்னாற் காணப்பெறாமலேயே உயிர் நட்புக் கொண்ட பிசிராந்தையார், வந்து விடுவாரென்றும் அவருக்கும் ஓர் இடம் அமைக்க வேண்டும் என்றும் தன்னருகே இருந்தவர்களிடம் சோழ மன்னன் கூறி, வடக்கிருக்க இடம் அமைக்கின்றான். அவ்வாறே அப்புலவரும் வந்து வடக்கிருந்தார் என்னும் செய்தியினைப் புறநானூறு, 216, 217, 218 ஆகிய பாடற்குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும் வடக்கிருந்த சோழ மன்னன் “செய்குவங்கொல்லோ நல்வினை எனவே” எனத் தொடங்கும் (புறம்.214) பொருண்மொழிக் காஞ்சித்துறைப் பாடல் ஒன்றினைப்

பாடினார் என்னும் செய்தியும் புறநானூற்றால் அறியமுடிகிறது.

வடக்கிருப்போர்க்கு உணவளித்தல் பேரறமாகும் என்னும் செய்தியினைச் சிறுபஞ்சமூலம் (சிறுபஞ்.71) குறிப்பிடுகிறது. இயற்கையானன்றி உயிர் விடுதலாகிய வடக்கிருத்தலை வடமொழியில் 'பிராயோபவேசம்' என்று கூறப்படும் என்றும், வடக்கிருந்து உடலை ஒறுத்து உயிர்விடுதல் போலத் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீத்தலும் பிராயோபவேச முறைகளுள் ஒன்று என்றும் மு. இராகவையங்கார் விளக்கியுள்ளார். (சாசனத். பக். 6)

-அ.மா.ப.

வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை: முடும்பை என்னும் குடியில் சிரீவத்ச கோத்திரத்தில் கி.பி. 1167 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர் சிரீகிருட்டிணபாதர் என்னும் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. இவர் நம்பிள்ளை என்ற ஆசாரியரின் சீடராவார். நம்பிள்ளை ஒருமுறை திருவாய்மொழிக்கு விளக்கம் அருளிச் செய்யும்போது, அவர் சீடரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை ஒவ்வொரு நாளும் பகலில் தாம் கேட்டதை மனத்தில் நிறுத்தி, இரவில் எழுதிவந்தார். இப்படியாக நம்பிள்ளை அருளிய திருவாய்மொழி விரிவுரையை (வியாக்கியானத்தை) ஏற்படுத்தினார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை. இது ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் என்று கொண்டாடப் படுகிறது. வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை தாம்எழுதி முடித்தபின் அதை நம்பிள்ளையிடம் காண்பித்தார். நம்பிள்ளையும்மிகச் சுருக்கமும், மிகவிரிவும் இல்லாமல் யானைக்கு அழகு செய்து புறப்பட்டதுபோலே மிக அழகாய்ச் சுருதப்பிரகாசிகை என்ற கிரந்தத்தின் கணக்கிலே முப்பத்தாறாயிரப் படியாய் இருப்பதைக் கண்டு மிகவுகந்து, வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையைப் பார்த்து நன்றாக எழுதினீர், ஆயினும், நம் அனுமதியில்லாமல் எழுதினபடியாலே அத்தைத் தாரும் என்று வாங்கி உள்ளே வைத்தருளினார். பிறகு நம்பிள்ளையிடம், சீடர்கள் மிகவும் வேண்டிக்கொள்ள அவரும் உகந்தருளி ஈட்டைச் சீடருக்குக் கொடுக்கப் பிறகு ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் உலகில் பரவியது.

'ஈடு முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கர்' என்று பெயர் பெற்ற மணவாளமாமுனிகள் என்ற ஆசாரியர் மூலம்

இந்த விரிவுரை சிறப்பாகச் செல்வாக்குப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கலாயிற்று.

வைராக்கியம் மிகுந்த வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருமணமாகியும் தம் மனைவியோடு பல காலம் தொடர்பு கொள்ளாதிருந்தார். நம்பிள்ளையின் கட்டளையால் சிறிது காலம் தொடர்பு கொண்டிருந்ததால் இவருக்குப் பிள்ளைலோகாசாரியர், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் என்ற இரு குமாரர்கள் பிறந்தனர்.

எஸ்.கி.

வடநெடுந்தத்தனார்: நெடுந்தத்தனார் என்னும் இப்புலவர் வடநாட்டினின்றும் தென்னாட்டிற் குடிபுகுந்த பழங்குடியில் தோன்றியது பற்றி வட நெடுந்தத்தனார் என்று குறிப்பிடப்பட்டார் என்பர் ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை. இவர் பாடிய ஒரே பாடல் புறநானூற்றில் 179 ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. அதில் நானை கிழவன் நாகனை வாகைத்திணையில் வல்லான் முல்லை என்னுந் துறையில் பாடியுள்ளார். பாண்டி நாட்டிலுள்ள நாலூர் என்னும் ஊர்ப்பெயர் நானை என மருவி வழங்கியது. அவ்வூர்த் தலைவனான நாகன், நானை கிழான் நாகன் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான். இவன் பாண்டியன் மறவன் என இப்புலவரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளானாயினும் எப்பாண்டியனுக்கு மறவனாயிருந்தான் என்பது புலப்படவில்லை. 'மண் பல தந்த திருவீழ் நுண்பூட் பாண்டியன்' என வருதலின் இப்பாண்டியனைச் சிலர் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் எனக் கருதுகின்றனர். நானைகிழான் நாகன் பாண்டிய மன்னனுக்குப் படை வேண்டுமிடத்துப் படைத்துணை புரிந்தும் வினை செயல் வேண்டுமிடத்து அதற்கேற்ற அறிவார்ந்த கருத்துகளைக் கூறியும், வேண்டுவன எல்லாம் உதவினான். ஆண்மையும் சூழ்ச்சியும் நடுநிலைமையும் நல்லிசையும் உடையவன் என இந்நாகனை வடநெடுந்தத்தனார் தம் பாவில் புகழ்ந்துள்ளார். இப்பாடலில் வள்ளல்கள் மாய்ந்தனராக இரப்போர் குறிப்பறிந்தீயும் மன்னரும் இலராயினர், இந்நிலையில் இரக்கும் என் உண்கலத்தைப் பரிசுநல்கி மலர்த்த வல்லார் யாரென வினவியபோது பலரும் நானைகிழான் நாகனையே கூறினர். இவன் வீரமும் கொடையும் உடையனாய்ச் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தான் என்று பிறர் கூறியதை இப்புலவர் 'ஆண்டகை உள்ளத்துத் தோலா

நல்லிசை வாய்ந்தவன்' என்றும், 'பருந்து பசிதீர்க்கும் நற்போர்த் திருந்து வேல் நாகன்' என்றும் பாடிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

இரா.சா.

வடமலை நிகண்டு: இது கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றிய நிகண்டு நூலாகும். இந்நூலாசிரியர் திருநெல்வேலிக்கு அருகிலுள்ள மடசை நகரைச் சேர்ந்த ஈசுரபாரதி என்பார் ஆவர். இந்நூல் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் தேடித் தொகுத்த அரியசுவடிகளுள் ஒன்றாகும். இதனை உ.வே.சா. நூல்நிலையத்தார் 1983 ஆம் ஆண்டு வித்துவான் சு. பாலசாரநாதன் உரையுடன் பதிப்பித்துள்ளனர். இந்நூல் மூன்று காண்டங்களை உடையது. அவை 1. ஒரு பெயர் ஒரு பொருள் காண்டம், 2. ஒருபொருள் பலபெயர்க் காண்டம், 3. பலபெயர்க் கூட்டத்து ஒரு பெயர்க் காண்டம் என்பனவாம். இதில் இரண்டாம் காண்டம் மட்டுமே இப்போது கிடைத்துள்ளது. அதில் நூற்பாக்கள் 1452 உள்ளன.

இந்நூல், கொல்லம் 876 ஆம் ஆண்டுக்கு நேர் விக்கிரம ஆண்டு ஆவணி மாதம் மூல நட்சத்திரம் செவ்வாய்க் கிழமையன்று (கி.பி. 1700 ஆகசுட்டு மாதம், 13 ஆம் நாள்) எழுதி முடிக்கப்பட்டது என்ற செய்தியைப் பாயிரத்தின் வாயிலாக அறியலாம். இதில் சொற்கள் அகரவரிசையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், முதல் எழுத்து மட்டுமே அகரவரிசையில் அமைந்துள்ளது.

“அலங்கல் எனும் பெயர் அசைவும், தொடையலும், இலங்கலும், தளிரும் இயம்புவர் புலவர்” (நூ.53) என வரும் நூற்பா இந்நூலின் நடையழகிற்கும், “கடியெனும் பெயரே காவலும், விரைவும், அச்சமுங், கூர்மையும், வரைவுஞ் சிறப்பும், விளக்கமும், புதுமையு மணமு முடுகலும், பேயு நெற்கரிப்பும் பேசுவர் புலவர்” (நூ.363) என்ற நூற்பா இந்நூலின் கருத்தாழத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைவன. இந்நூலை இரையூர் வடமலை நிகண்டு என்றும் கூறுவர். இதனை இயற்றிய ஈசுரபாரதியே பல்பொருள் சூளாமணியையும் இயற்றியுள்ளார். எனவே, பல்பொருள் சூளாமணியின் திருத்திய விரிவாக்கப்பட்ட பதிப்பே வடமலை நிகண்டு என்றும் சிலர் கருதுவர்.

சா.உ.

வடமலையப்பப் பிள்ளை: இவர் சோழ வளநாட்டைச் சேர்ந்த திருவரங்கத்தின் அருகிலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் பிறந்த தமிழ்ப் புலவர். இவர்தம் காலம் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் 5 ஆம் வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்ததால் தம் சிறியதந்தையார் அரவணைப்பில் வளர்ந்தார். பின்னர், சிறிய தந்தையார் இவரிடம் வேறுபட்ட மனங்கொள்வதை உணர்ந்து விலகிச் சென்று நாயக்கமன்னர் குலகுருவான தாதாசாரியர் என்பவரால் வளர்க்கப் பெற்றார். கல்வி கேள்விகளில் புலமையடைந்தார். தாதாசாரியரின் மாணவரும் அக்கால நாயக்கராட்சி மன்னருமாகிய சொக்கநாத நாயக்கர் மூலம் உயர் பதவியில் அமர்ந்தார். திருநெல்வேலியில் நாயக்க மன்னர் பேராளராக இருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். இவர் சொக்கநாத நாயக்கர் காலத்து மட்டுமன்றி, அவர் மனைவி மங்கம்மா காலத்தும், விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் காலத்தும் பேராளராக இருந்தார்.

இவர் ஆண்டுவருகையில் போர்ச்சுக்கீசியர் திருச்செந்தூர் புகுந்து திருக்கோயிலின் திருவாபரணங்களைக் கைக்கொண்டு ஆறுமுகப் பெருமானையும் தூக்கிப் படகிலேற்றிச் சென்றனர். அவ்வாறு செல்கையில் சுழல்காற்று படகைத் தாக்க, ஆறுமுகக் கடவுளைக் கடலில் எறிந்து சென்றனர். இவர் கடலிற் கிடந்த ஆறுமுகக் கடவுளின் திருவுருவத்தை எடுத்துத் திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலில் மீண்டும் நிறுவினார். இச் செய்தி திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம் இயற்றிய வென்றிமாலைக் கவிராசர் பாடிய கும்மியொன்றில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது

இவரைப் பற்றிய சில குறிப்புகள் இவரியற்றிய மச்சபுராணத்தின் சிறப்புப்பாயிரத்திலும் மச்சபுராண இறுதிச் செய்யுளிலும் காணப்படுகின்றன. இவரை “அடல்கெழு திண்புயன் இரையூர் வடமலை நாரணக்குடையான் அரசரேறே” எனச் சிறப்புப்பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. இவரை “இரைசை வடமலை மகிபன்” என இறுதிச்செய்யுள் அறிவிக்கிறது. மச்சபுராண முகவுரையில் அவ்வரத விநாயகம் பிள்ளையும் இவர் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். இவர் சிறந்த தமிழ்ப் புலமையுடையவராய் இருந்தது மட்டுமன்றித் தமிழ்ப் புலமையாளரின் புரவலராகவும் வாழ்ந்தார். இவர் மச்சபுராணம், நானூற்றுக் கோவை, நாற்கவி

வண்ணம், நீடுர்த்தலபுராணம் முதலிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

-சா.உ.

வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்:
வடநாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டிற் குடியேறிய வடமர் குடியில் தோன்றியவராதலாலும், பொன் நோட்டம் பார்க்கும் தொழில் புரிந்தவராதலாலும் தாமோதரனார் என்னும் இயற் பெயர் பெற்ற இவர் வடமவண்ணக்கன் என்னும் தொடரை அடைமொழியாகப் பெற்றார். தாமோதரன் என்னும் பெயர் திருமாலின் பெயராதலின் இவருக்கு அக் கடவுள்பால் ஈடுபாடு இருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இவர் பாடிய இரு பாடல்களுள் ஒன்று புறநானூற்றிலும் (172) மற்றொன்று குறுந்தொகையிலும் (85) இடம்பெற்றுள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடலில் பிட்டங்கொற்றனை இவர் பாடியுள்ளார். அவனை உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் ஆகியோர் பாடியிருத்தலின் வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனாரை அவர்களோடு வாழ்ந்த சமகாலப் புலவராகக் கருதலாம். பிட்டங்கொற்றன்பால் பரிசில் பெற்ற பாணன், "உலை ஏற்றுக்", "சோறு ஆக்குக்", "களளும் நிறைய உண்டாகுக்", "விறலியர் கோதை புனைக்", "சிறிதும் வருந்தல் வேண்டா", வன்புலநாடன் பிட்டனது பேரீரில் வெற்றிகொள்ளும் வேலும் அவன் இறைவன் கோதையும் அவனோடு பகைத்த மன்னரும் நெடிது வாழ்க எனக் கூறுவதாகப் புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது. குறுந்தொகைப்பாடல் வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணனுக்குத் தோழி வாயில் மறுத்தது என்னும் துறையில் பாடப்பெற்றுள்ளது. அப்பாடலில் தலைவி கருவுற்ற நிலையில் அவளிடம் அன்பு கொள்ளானாய்ப் பரத்தமை மேற் கொண்ட தலைவனின் அன்பின்மையைக் குருவி வாழ்க்கையினால் குறிப்பாற் சுட்டிக் காட்டும் புலவர் திறம் பாராட்டற் குரியது. ஊரிலுள்ள சேவற்குருவி சூழ்முதிர்ந்த தன் பேடைக்கு ஈனில் இழைப்பதற்காகக் கரும்பின் பூவைக் கோதுகின்ற ஊரனின் பாணனது வாய் மொழியால்தான் தலைவன் பேரன்பினனாகக் காணப்படுகிறான்; செயலால் தெரியவில்லை என்று கூறித் தோழி வாயில் மறுப்பதாக அக்குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

இரா.சா.

வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்: சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவர் பெருஞ்சாத்தனார் எனவும் வழங்கப் பெறுவர். வடம வண்ணக்கன் என்னும் அடைமொழிகளால் வடமர் குலத்தினர் என்பதும், பொன் நானையநோட்டம் பார்க்கும் தொழிலினர் என்பதும் பெறப்படும். இவர் புறநானூறு (242) கூறும் நெல்லையூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனினும் வேறாவர். வடம வண்ணக்கன் என்னும் அடைமொழியுடன் இப்புலவரேயன்றி வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார், வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் என்னும் புலவர்களும் சங்க காலத்தே இருந்தனர். வண்ணக்கன் சாத்தனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் பாடிய பாடல் திருவள்ளுவ மாலையில் காணப்படுகின்றது. இவர் பாடியவாகக் குறுந்தொகையுள் (263) ஒரு பாடலும் புறநானூற்றில் (125) ஒரு பாடலும் ஆக இருபாடல்கள் உள. புறம் (125) வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார் பாடியது என உ.வே.சாமிநாதையர் கொள்வர். ஆனால் வையாபுரிப்பிள்ளை அதனைப் பேரிசாத்தான் பாடியதென்பர். தாய் வெறியாட்டெடுப்பதைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுவாளாகிச் சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது. ஆட்டையறுத்துத் திணையைப் பலியாக வைத்து ஆற்றிடைக்குறையாகிய துருத்தியில் பல்லியங் கறங்கத் தெய்வத்துக்கு வெறியாட்டெடுக்கும் மரபை இப்புலவர் காட்டுவர். காதலனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகும் தலைவியின் காதல் நோய்க்கு இவ்வெறியாட்டு மருந்தாகாது என்பதனையும் சுட்டுவர். சேரமான் மாந்தரஞ்சேலிரும்பொறையும், சோழன் இராய சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பொருதவழிச் சோழற்குத் துப்பாகிய தேர்வன்மலையனைப் புறநானூற்றில் (125) இப் புலவர் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். போரில் வென்றவனும், 'என்னை வெல்வித்தோன் இவன்' என மலையனைப் புகழ்வன், 'மலையன் துணையாக வாராவிடின் பகையைப் போரில் வெல்லுதல் எளிதாயிருக்கும்' எனத் தோற்றவனும் அவனைப் புகழ்வன் ஆதலால் மலையன் தோற்றவனுக்கும் வென்றவனுக்கும் முருகனை ஒத்துள்ளான் என்று இவனது மறச்சிறப்புக் கூறப்படும்.

இரா.சா.

வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்: இவரும் பேரி சாத்தனாரும் ஒருவர் போலும் என்பர் உவே.சாமிநாதையர். ஆனால், வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பும் இராசம் பதிப்பும் இவ்விருவரையும் வெவ்வேறாகக் கருதும். வடமர் குடியில் தோன்றியதாலும், பொன் நாணய நோட்டம் பார்த்ததாலும் இப்புலவர் வடம வண்ணக்கன் எனும் அடைகளைப் பெற்றார். “தென்கடல் முழங்குதிரை முழவின் பாணியிற் பையப், பழம் புண்ணுறுநரிற் பரவையின் ஆலும்” (நற்.378) என்று கடலையின் ஒலிக்கு முழவின் ஒலியை உவமை கூறிய சிறப்பால் இவர் பெயர்க்கு முன் ‘பேரி’ என்னும் அடை கொடுக்கப்பட்டது போலும் (பேரி-முழவு) என்பர் உ.வே.சாமிநாதையர். இப்புலவரையும் பேரிசாத்தனாரையும் ஒருவரெனக் கொண்டால் இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் ஐந்து பாக்களும் (81,159, 278, 314, 366), நற்றிணையில் எட்டு பாக்களும் (25, 37, 67, 104, 199, 299, 323, 378), அகநானூற்றில் ஐந்து பாக்களும் (38, 214, 242, 268, 305), புறநானூற்றில் ஒன்றும் (198) ஆக 19 பாக்கள் உள்ளன. இவர் பாடல்களில் இயற்கைப் புனைவு நல்ல உவமைகளுடன் காணப்படுகின்றது. நிலவும் இருளும் போலக் கடலும் கானலும் தோன்றும் (குறு.81), நறுந்தாதாடிய தும்பி பொன்னுரை கல்லின் நன்னிறம் பெறும் (நற்.25), காற்றால் உதிர்ந்து கிடக்கும் தாமழ்புவின் தாது உடைந்து உதிர்ந்த மகளிர் வளை போல் தோன்றும். வில்லெறி பஞ்சுபோல் வளியெறி அலையின் பிசிர் காட்சியளிக்கும் (நற்.299). நாடாது இயைந்த நட்பு கேடு பயக்கும் என்னும் அறம் (நற்.378) இல் சுட்டப் பெறுகின்றது. கடுவன் மரத்திலிருந்து கனிகளை உதிர்க்கக் கீழிருந்து பார்ப்புடை மந்தி ஏற்பவற்றை உண்ணும் (குறு.278), இறால் அருந்திய குருகு உப்புக் குவியலின் மேல் பறந்து சென்று புன்னை மரத்தில் தங்கும். உப்பங் கழியில் சுறாயின் உலவும். பரதவர் கடலில் வேட்டையாடுவர். முழவிசை போல அலையோசை முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் (நற்.67), புலி யானையோடு போர் செய்யக் கண்ட குறச்சிறார் துறுகல் ஏறி முழக்கும் தொண்டகப்பறையொலி தினைப் புனத்துள்ள கிளிகளை வெருட்டும் (நற்.104), பனை மடலில் கட்டிய கூட்டில் துணையைப் பிரிந்த குருகு நள்ளிரவில் நைந்து நரலுவது தலைவியை வருத்தும் (நற்.199). இவ்வாறு இவர் பாக்களில் நிலப் புனைவுகள் காணப்பெறும். அன்றிலின் தனிமைக் குரலாலும் ஆயர்தம் தீங்குழலாலும் தலைவி வருந்துவதை

இலக்கியச் சுவைபட (அகம் 305) சித்திரிக்கிறது. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் பரிசில் நீட்டித்தபோது இப்புலவர் பாடிய புறப்பாடல் (198) உருக்கமாக உள்ளது.

-இரா.சா

வடமோதங் கிழார்: மதுரை மாவட்டத்தில் மோதம் எனப் பெரியதோர் ஊர் இருந்தமையின் தொண்டை நாட்டின் வடபால் இருந்த மோதம் வட மோதம் என வழங்கப்பட்டது. இப்புலவர் அங்கு வாழ்ந்தமையின் வடமோதங்கிழார் என்று கூறப்பெற்றார். இவ்வாறு ஊர்ப் பெயரால் புலவர் வழங்கப் பெற்றமையைக் கோலூர் கிழார், ஆலூர் கிழார், இடைக்குன்றார் கிழார், கூடலூர் கிழார் முதலிய பெயர்களால் அறியலாம். இவர் பாடியனவாகச் சங்கப் பனுவல்களில் இருபாக்களே காணப்பெறுகின்றன. (அகம் 317, புறம் 260). இவர் சொல்லோவியம் செய்யும் ஒளியிய புலமையுடையவர். இவர்தம் அகப்பாட்டு பாலைத் திணையில் தலைமகன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைவிக்குக் கூறியது என்னுந் துறையிலும், புறப்பாட்டு கரந்தைத் திணையில் கையறு நிலையிலும் அமைந்துள்ளன. புகை நிற உருவின் அற்சிரம் நீங்க ஆன் ஏழுற்ற காமர் வேனில் வந்ததை எழிலுறச் சித்திரிக்கின்றார். இவர், முருக்கம் பூவின் அரும்பு இளமகளிரின் செந்நிற மூட்டிய உகிரை ஒக்கும் என்றும், பொன் செய் கன்னம் பொலிய அதில் வெள்ளி நுண்கோல் அரத்தால் அறுக்கும்போது உதிர்வது கோங்கம்பூவில் வண்டினம் ஊதுந்தோறும் குரவநறுமலர் உதிர்வதுபோலுள்ளது என்றும் (அகம் 317) கூறுவர். பாம்பின் கூரிய பற்களுக்குத் தப்பி வெளிவந்த திங்களைப் பகை மறவர் இடத்திலிருந்து வீரன் கைப்பற்றிக் கொண்டந்த கன்றுடைப் பகநிரைக்கும், தன் தோலையுரித்துக் கொண்டேகும் பாம்பின் செயலைத் தன் உடம்பொழித்து உயிர் நீங்கும் மறவன் செயலுக்கும், அம்பாற் சலிக்கப் பெற்றுக் கீழே வீழ்ந்த உடம்பினைச் சிற்றாற்றங்கரையில் காலுற நின்று நடுக்கத்தோடு சாய்ந்த இலக்கத்திற்கும் புற நானூற்றில் (260) உவமையாகக் கூறியிருப்பது சிறப்பாக உள்ளது. ஆனிரை மீட்டு வந்த மறவனுக்கு நடுகல் நாட்டிப் பெயரும் பீட்டு. எழுதிச் சிறப்பித்தலும் படஞ்செய் பந்தர்க்கீழ் நட— கல்லின்மீது பீலிகுட்டி வழிபடலும் அப்புறப்பாட்டில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவர் தம்

அகப் பாட்டிலும் புறப்பாட்டிலும் உவமைகள் சிறப்புற அமைந்து நயம் பயக்கின்றன.

-இரா.சா.

வடலூர்: இது தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் கடலூருக்கும், விருத்தாசலத்திற்கும் நடுவிலுள்ள ஒரு சிறந்த ஊராகும். சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் தில்லை நடராசப் பெருமானிடம் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர் சென்னையில் தம் வீட்டில் ஒரு கண்ணாடியை வைத்து அதில் ஒளி வழிபாட்டினை ஏற்படுத்தி அதன்மூலம் இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டுக் கொண்டு வந்தார். தாம் பெற்ற இன்பத்தை எல்லாமக்களும் பெற வேண்டும் என எண்ணினார். அதற்காக அச்சோதி வழிபாட்டை ஓரிடத்தில் நிறுவ முயன்றார். அதற்குத்தக்க இடமாகச் சிதம்பரத்திலுள்ள நான்கு கோபுரங்களும் ஒருங்கு தோன்றிய எல்லையாகிய வடலூரையே தேர்ந்தெடுத்தார். தில்லை நடராசப் பெருமானே வடலூரில் சோதி தரிசனம் தருவதாக அவர் விளக்கி மக்களையும் அத்தரிசனத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றார். அதனால் வடலூருக்கு உத்தர ஞான சிதம்பரம் என்றும் பெயர் ஏற்படலாயிற்று. பார்வதிபுரம் என்ற வேறொரு பெயரும் இதற்குண்டு. பசித்தோர் முகம்பார்த்து அவர்களுக்கு உண்ண உணவு வழங்கவேண்டும் என எண்ணினார். அதற்காக வடலூரில் சத்திய ஞான தருமச்சாலை என ஓர் அறச்சாலையை நிறுவினார். அந்த ஞானி நிறுவிய அவ்வறச்சாலை இன்றும் நன்கு மேலோங்கிப் பசித்தோர் முகங்களைக் மலரச் செய்து வருகிறது. வடலூருக்கு வடல் என்னும் சுருக்கப் பெயருண்டு. "வடலூறு சிற்றம்பலத்தே வாழ்வாய்" என வள்ளற்பெருமானே அவ்வாட்சியைத் தாம் பாடிய திருவருட்பாவில் மேற்கொண்டிருக்கிறார். மேலும், சத்திய ஞான சபை, சமரச வேதபாடசாலை, சன்மார்க்க சங்கத் திருக்கோயில், நிருத்த சித்தி விநாயகராலயம் ஆகியவற்றையும் நிறுவத் திட்டமிட்டார். அவற்றுள் நாற்பது காணி நிலத்தில் அவரால் நிறுவப் பெற்ற ஞானசபை மாத்திரம் இப்போதும் சிறந்து விளங்குகிறது. ஞானம் சபை எனவும், ஞான உள்ளொளியே தெய்வம் எனவும், ஒளியின் அசைவே பெருமானின் நடனமெனவும், அசைவு நீக்கம் பேரின்ப நிலை எனவும் கூறி உத்தர ஞானசிதம்பரம் என்பதற்கு விளக்கம் தந்தார். இந்தச்சபை என்கோண வடிவத்தில் தாமரை மலர் தோற்றத்தில் உள்ளது. ஏழுதிரைகள் நீக்கப்பட்டு ஞான

வள்ளற் பெருமானார் நிறுவிய சத்திய ஞான சபை

பூமி ஏழும் காட்டப் பெறுவதாகச் சுவாமிகள் விளக்கம் கூறினார்கள். இங்குக் கற்பூர தீபம் மாத்திரம் தான் காட்டி வழிபடவேண்டும். அருவ, உருவ, அருவுருவ வழிபாடு மூன்றும் சோதி வழிபாட்டிலேயே அடங்கும். இவ்வடலூருக்கு அண்மையில் சித்தி வளாகத் திருமாளிகை என்ற ஒரு புனித இடமுமிருக்கிறது. அங்குத்தான் வள்ளற் பெருமான் கி.பி. 1874 தைத்திங்கள் பூசநன்னாளில் பரமாகாச வெளியில் கலந்தார். இப்போது வள்ளலார் பெயரால் வடலூரில் குருகுலம், உயர்நிலைப்பள்ளி, அறச்சாலை, முதலிய பல நிறுவனங்கள் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. மனஅமைதி வேண்டுவோர் இப்போதும் வடலூரைத் தஞ்சமடைகின்றனர். அதற்கெனச் சான்றோரில்லம் ஒன்றும் அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது. தைப்பூசத் திருநாள் அங்கு மிகச் சிறப்பாய் நிகழும். மாதப் பூசநாள்களிலும், சிறப்பு நாள்களிலும் மக்கள் கூட்டம் வடலூருக்கு வந்து செல்கிறது. வடலூர், இராமலிங்க சுவாமிகளால் பெருமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சிறந்த புனிதப்பயணத் தலமாக இப்போது விளங்கி வருகிறது.

இரா.ச.

வடிவழகியநம்பி தாசர்: வைணவ ஆழ்வாராசாரியர்களின் வைபவங்களைத் தமிழில் செய்யுள் வடிவில் இயற்றியவர் வடிவழகிய நம்பி தாசர் ஆவர். பின்பழகியபெருமாள் சீயர் என்னும் ஆசாரியர் உரைநடையாக, மணிப்பிரவாள நடையில்

இயற்றியுள்ள ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்பிரபாவம் என்னும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வடிவழகியநம்பிதாசர் செய்யுள் வடிவில் குருபரம்பரை இயற்றியுள்ளார். இவரைப் பற்றி இவர் அருளிய நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்திலும், குருபரம்பரை வணக்கத்திலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள அகச்சான்றுகளிலிருந்துதான் ஓரளவு தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அழகியநம்பி என்னும் பெயர் திருக்குறுங்குடி இறைவனின் திருநாமமாகும். இவருக்கு அப்பெயர் சூட்டப்பட்டதிலிருந்து இவர் நெல்லை மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. மேலும், நம்மாழ்வார் பற்றிய 304 ஆம் பாடலில், “வையமறிய வேங்கடத்தான் மணவை நகரில் வந்தடியேன் உய்யும்படி முன் பற்பலவும் உரைத்தான் இவையும் உரைத்தேனே” என்பது காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து இவர் குலதெய்வம் மணவை நகரிலுள்ள திருவேங்கடத்தான் எனத் தோன்றுவதால், நெல்லை மாவட்டத்தில் இப்போதுள்ள மணக்கரை என்ற ஊர் இவரது சொந்த ஊராக இருத்தல்கூடும். இவர் தம் ஆசாரியனை ‘ஆத்தான் அழகப்பர்’ என்று பற்பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மணவாள மாமுனிகளின் சீடரான வானமாமலை சீயர், தமக்குப் பின்னர் வாரிசாக ஒரு சீயர் சுவாமியையும், இராமானுசப் பிள்ளை என்ற இல்லறத்தவர் ஒருவரையும் நியமித்திருந்தார். அவ்விராமானுசப் பிள்ளை ‘ஆத்தான்’ என்ற மரபினராக வழங்கப்பட்டார். இந்த ஆத்தான் மரபைச் சேர்ந்த அழகப்பர் என்பவர் வடிவழகிய நம்பி தாசரின் ஆசாரியராவார். எனவே, இவரது காலம் கி.பி. 15 அல்லது 16 ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்பது ஊகிக்கப்படுகிறது. வடிவழகிய நம்பிதாசரின் குருபரம்பரை நூல் அருமையான சந்தப் பாடல்கள் பல வற்றைக் கொண்டதாகும். இதுவரை கிடைத்துள்ளவை முதற்பகுதியாகிய ஆழ்வார்கள் வைபத்தில் 1580 செய்யுட்களும், இரண்டாம் பகுதியாகிய இராமானுசர் வைபவத்தில் 1382 செய்யுட்களும் ஆக மொத்தம் 2962 செய்யுட்கள் ஆகும்.

-எஸ்.கி.

வடிவேலு செட்டியார்: (கி.பி. 1863 - 1936) ஆசிரியர் கோ. வடிவேலு செட்டியார் எனப் பொதுவாகவும், இலக்கண இலக்கியத் தருக்க வேதாந்த போதகாசிரியர் எனச் சிறப்பாகவும் வழங்கப் பெற்றுவந்த செட்டியார், தம் ஓயாத உழைப்பாலும், உறுதி வாழ்ந்த

தூய உள்ளத்தாலும், குரு அருளாலும், திரு அருளாலும், கைம்மாறு யாதும் கருதாத தொண்டாலும் ஈடு எடுப்பற்ற ஒரு ஞான பண்டிதராகத் திகழ்ந்தவர்.

செட்டியாரவர்கள், ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் தான் ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயின்றார். கல்வி முடிந்த பத்தாம் வயதில் சுப்பராய செட்டியார், தனக்கோட்டி அம்மையார் என்ற பெற்றோர்களால் ஏனைய மூத்த உடன் பிறந்தவர்களுக்குப் போல, இவருக்கும் ஒரு பலசரக்குக் கடை அமைத்துத் தரப்பட்டது. இருப்தாம் வயதில் திருமணம் நடந்தது. ஆறு ஆண்டுகள் ஓடின.

இவருடைய இருபத்தாறாம் வயதில், அரசாங்கப் பணி ஆற்றி ஓய்வு ஊதியம் பெற்று வந்த இராமானுச நாயக்கர் என்ற ஒரு பெருந்தமிழ்ப் புலவர் செட்டியார் வாழ்ந்து வந்த சென்னைக்கோமளேசுரன் பேட்டையில் வந்து குடியேறினார். அவர் செட்டியார் கடையில், நாள்தோறும், பண்டங்கள் வாங்குவருவார். இறுதியில் ஒரு கருட்டு வாங்கி அவர்கடையிலேயே ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து பிடிப்பார். ஒரு நாள் ‘அப்பன் இரந்துண்ணி’, எனத் தொடங்கும் ஒரு தனிப் பாடலை அவர் இசையோடு பாடிப் பொருளையும் எளிய நடையில் விளக்கினார். செட்டியார், பூரிப்பு அடைந்தார். நாள்தோறும் கடையில் ஓய்வு நேரத்தில் அவர் பாடுவார். செட்டியாரும் பெரிய கருட்டைக் கொடுத்துத் தனிப்பாடல்களைக் கேட்பார், ஐந்தாறு நாட்கள் சென்றதும் அவரைப் போல் தாமும் புலமை பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு, அவரைக் குருவாகக் கொண்டு ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம், செட்டியார், அவரிடம் பயின்றார்.

சென்னையில் பல புலவர்களின் முகவரியை அவர் மூலமாகச் செட்டியார் உணர்ந்தார். கடைக்குச் சரக்கு வாங்கும் பாவனையில், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் பலரிடம் அவர் பயின்றார். இறுதியாக இரிப்பன் அச்சுப் பொறி நடத்திவந்த இரத்தின செட்டியார் என்ற ஓர் இல்லற ஞானியார் தொடர்பு கிடைத்தது. செட்டியாருடைய ஊக்கம் கண்ட அவர், தம் செலவில் இவரைத்தஞ்சைப் பிரம்ம ஞானியார் குப்புசாமி ராக நடுக்காவேரி சீனிவாச சாத்திரியார் போன்றவர்களிடம், தருக்கமும் வேதாந்தமும் வட மொழியும் பயில ஏற்பாடு செய்தார். இவருடைய 33ஆம் வயதில், மத மாற்றத்தைத் தடுப்பதற்கென்றே,

சிவசங்கர பாண்டியாசி என்பவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சென்னை இந்து தியலாசிகல் உயர் பாடசாலையில் ஊதிய உயர்வு கருதாமல் மாதச் சம்பளம் அறுபத்தைந்து ரூபாய் பெற்று 70 ஆம் வயது வரையில் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராய்த் தொண்டு செய்து ஓய்வு பெற்றார். அப்போது, பள்ளி நேரம் போக ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் காலை மாலை வேளைகளில் பாடம் சொல்லிப் பலப்பல பண்டிதர்களை உருவாக்கினார். இவர் காலத்தில் இவரிடம் பயிலாத பண்டிதர் ஒருவரும் இல்லை. இவர் 1919இல் சென்னைச் சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் வேதாந்த சங்கம் ஒன்று தோற்றுவித்து அடிக்கடி சமரச சமயமாநாடுகள் நடத்தி வந்தார். தாமாக இயற்றியனவும், உரை வகுத்தனவுமான அறுபது நூல்களுக்கு இவர் உரிமை உடையவர். உரை நூல்களுள் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை விளக்கமும் கைவல்யநவநீத உரையும் உலகம் அழியும் அளவும் நிலைத்து நிற்கும். இவருக்கு 1936இல் வேதாந்த சங்கத்தில் ஒரு சிலைநாட்டிப் பாராட்டு விழா நடத்தினர். டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் முதல் பலரும் பாராட்டினர். ஒன்றாக நல்லது 'கொல்லாமை' என்பதை வாழ்க்கையில் மேற்கொண்டு, திருவொற்றியூரில் சத்தியாக்கிரகத்தால் எருமைக்கடாப் பலியை நிறுத்திய இவர் தமது 73 ஆம் ஆண்டில் சமாதி எய்தினார்.

-மொ.அ.து.

வடுகநம்பி: மேல்கோட்டை திருநாராயணபுரத்திற்கு அருகில் சாளக்கிராமம் என்னும் ஊரில் மாசிப் புனர்பூசத்தில் பிறந்தவர். ஆந்திர பூரணர் என்னும் வடுகநம்பி, ஆச்சாரியரான இராமானுசரைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியாதவரிவர். இராமானுசரின் வரலாற்றை விளக்கும் 'யதிராச வைபவம்' என்ற நூலை இயற்றியவர் இவர்.

வடுகநம்பி தம் ஆச்சாரியரான இராமானுசரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். உடையவரின் (இராமானுசரின்) பாதுகைகள் மாத்திரமே இவருக்குத் திருவாராதனப் பெருமாள். ஒரு சமயம் இவர் தம் திருவாராதனப் பெருமாளான உடையவரின் பாதுகைகளையும், உடையவரின் திருவாராதனப் பெருமானையும் ஒன்றாக எழுந்தருள் பண்ணிக் கொண்டு வந்தார். அதைக் கண்ட உடையவர் 'வடுகா' இப்படிச் செய்து விட்டாயே! என்று வருத்தப்பட்டார்.

அதற்கு வடுகநம்பி 'உங்கள் பெருமானைக் காட்டிலும் எங்கள் பெருமானுக்கு என்ன குறை' என்று அருளிச் செய்தார்.

ஒருநாள் பெருமாள் திருவீதி எழுந்தருளும் போது, "வடுகா! பெருமானைச் சேவிக்கவா" என்று உடையவர் அழைக்க அப்போது உடையவருக்குப் பால் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்த வடுகநம்பி, "உம்முடைய பெருமானைச் சேவிக்க வந்தால், என்னுடைய பெருமானுக்குப் பால் பொங்கிப்போமே" என்று அருளினாராம்.

பெருமானுடைய வடிவழகை உடையவர் சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது உடையவருடைய வடிவழகை இவர் (வடுகநம்பி) சேவித்துக் கொண்டிருப்பாராம். ஒரு நாள் "பெரிய பெருமானுடைய திருக் கண்ணழகைப் பாராய்" என்று உடையவர் அருளிச் செய்ய, "என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்று நம்பி அருளிச் செய்தாராம். உடையவரும் வடுகநம்பியின் ஆச்சாரிய பக்தியைக் கண்டு மிகவும் உகந்தருளினார். ஆழ்வார்களுள் மதுரகவியாழ்வாரைப் போலவே, ஆச்சாரியர்களுள் வடுகநம்பி ஆச்சாரிய நிட்டையுடையவர்.

-எஸ்.கி.

வடுகநாத தேசிகர்: இவர் திருவாரூர் இலக்கண விளக்கம் வைத்தியநாத தேசிகரின் ஐந்தாம் மைந்தராவார். சீர்காழியில் நீண்ட காலம் வசித்திருந்ததால் சீகாழி வடுகநாத தேசிகர் என வழங்கப்படுகிறார். தென் திருமுல்லைவாயில் தலபுராணத்தை 415 விருத்தங்களாகப் பாடியுள்ள இவர் காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் தருமையாதீனத்தால் ஆதரிக்கப்பெற்றார். இவர் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பதிப்புகளுள் மிகப் பழமையானதும் கி.பி.1812இல் வெளியிடப் பெற்றதுமாகிய திருக்குறட் பதிப்பை ஆராய்ந்து செப்பனிட்டவர்களுள் ஒருவர். இச்செய்தியை (மாசத் தினச்சரிதை அச்சுக் கூடத்தில் 1812 ஆம் ஆண்டு வெளியான திருக்குறள்) அப்பதிப்பின் முன்னுரை, "இந்தப் பாடங்கள் இவரிடம் வந்திருந்த திருவாவடுதுறை ஆதினவித்துவான் அம்பலவாணத் தம்பிரான், சீகாழி வடுகநாத பண்டாரம் இவர்களால் மறுபடி கண்ணோட்டத்துடனாராயப் பட்டன

எனக் காட்டுகிறது. வேறு நூல்கள் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

வடுகநாத தேசிகர்² இவர் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். சோழ நாட்டில் காத்தியாயனர் இருப்பு என்னும் ஊரில் அபிசித்தர் மரபில் தோன்றியவர். புள்ளிருக்குவேளூர் என்னும் வைத்தீசுவரன் கோவிலில் வாழ்ந்திருந்தவர். அவ்வூர்க் கோயிலில் தருமையாதீனத்தின் கட்டளைத் தம்பிரானாக விளங்கிய அட்சயலிங்க - சுவாமிகள் விரும்பியவாறு புள்ளிருக்கு வேளூர்ப் புராணத்தை இயற்றினார். அது 61 சருக்கங்களையும் 1133 விருத்தங்களையும் கொண்ட நூலாகும்.

அத்தலபுராணத்தின் சிறப்புப் பாயிரம் அந்நூலை வள்ளி நாயகன் முன் அரங்கேற்றினான், என விதந்துரைத்தலின் இவர் முத்துக்குமாரசாமியின்பால் பேரீடுபாடு கொண்டவராகலாம். இவர் அதைத்தவிர வேறு நூல்களை இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

வடுகநாத தேசிகர்³: இவர் தஞ்சாவூர் சரபோசி மன்னரின் அவைப்புலவராக விளங்கிய சிவக்கொழுந்து தேசிகரின் முதல் மனைவியின் மூத்த மகன். இவர் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவார். தம் தந்தையாரால் இயற்றப்பெற்ற கோடீச்சுரக் கோவைக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியுள்ளார். வேறு நூல் எதனையும் இயற்றியுள்ளதாகத் தெரியவில்லை. திருப்பனத்தாள் சிரீகாசி மடத்தின் தலைவராகப் புகழுடன் விளங்கிய தவத்திரு சுவாமிநாத சுவாமிகள் இந்த வடுகநாத தேசிகரின் பெயரர்.

-ப.வெ.நா.

வடுக நாத முதலியார்: தமிழகத்தில் தாம்பெற்ற பெரும் பொருள் வளங்களைத் தாமும் நுகர்ந்துகொண்டு இன்கவிகள் இயற்றவல்ல இன்றமிழ்ப் புலவர்களுக்கும், இல்லையென்று வரும் வறியவர்க்கும் கொடுத்து மகிழும் வள்ளன்மைக் குணம் மிகுந்த பெருமக்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படும் வண்மையாளர்களுள் ஒருவராக வடுகநாத முதலியாரைக் குறிப்பிடலாம். சிறப்புப்பெயர் அகராதி இவரை வடுகப்ப முதலியார் எனச் சுட்டுகிறது. இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள வாயற்பதி என்ற ஊரில் வாழ்ந்துள்ளார். விளைவளம் கொண்ட

வயல்கள் பலவற்றை இவர் உரிமையாகக் கொண்டிருந்தார். அவ்வயல்களிலிருந்து கிடைக்கும் வளங்களைத் தாம் மட்டும் நுகர்ந்து இன்புறாது, தக்கார் பலரும் பயன் பெறுமாறு கொடுத்து மகிழ்வெய்தினார். இவர் தம் சுற்றத்தார் அனைவரையும் போற்றும் பண்பாளராகவும் திகழ்ந்தார். இவருக்கு உடன் பிறந்த தம்பி ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் நாகையன். தம் தம்பியிடம் அளவற்ற அன்பு செலுத்தி வந்தார். ஒருநாள் இவர் தம்பி இறந்துவிட்டார். தாங்கொணாத துன்பம் அடைந்து செய்வதறியாது வருந்தி நின்றார். அப்போது இவரை நாடிப் புலவர் ஒருவர் வந்துள்ளார் என்னும் செய்தி அறிந்தார். தம் வீட்டுக்குப் புலவரை அழைத்தால் செய்தியை அறிந்து புலவர் வாராது போய்விடுவார் என்று எண்ணிப் பக்கத்து வீட்டில் தங்கச் செய்து வேண்டியவாறு உபசரித்தார். அவ்வமயம் புலவர் வள்ளலின் தம்பி இறந்த செய்தியை அறிந்தார். அச்சுழலிலும் தம்மைப் போற்றிப் பெருமை செய்த வடுகநாத முதலியாரின் கொடைப் பண்பையும் புலவர்களைப் போற்றும் பண்பையும் புகழ்ந்து, 'இவருக்குக் கன்னனும் சோமனும் இணையாகக் கழறுவதோ' என்னும் பொருள் பொதிந்த பாடலைப் பாடினார். அந்நிகழ்ச்சியைத் தொண்டை மண்டல சதகத்திலும் காணமுடிகின்றது. அவர் மகன் தன் மனைவி இறந்து கிடந்த போது ஒரு புலவர் வந்து "நீ தம்பி இறந்தபிறகும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தமிழ்ப் புலவர்க்கு அன்னமிட்ட வடுகன் மகனானால் என் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பாயாக" எனக் கூற அவனும் அவ்வாறே சென்று, புலவரின் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தான் என்றொரு செய்தி உள்ளது.

-தா.ஈ.

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார். கே. (கி.பி. 1881-1942): இவர் பொழுதுபோக்குக் கூறுகள் மிகுந்த துப்பறியும் தமிழ்ப் புதினங்களை எழுதிச் சிறப்பிடம் பெற்ற தொடக்க கால மூவருள் ஒருவர் ஆவார். ஏனை இருவர் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், சே.ஆர். ரங்கராசு ஆகியோர். இவர்கள் அனைவரும் இரெயினால்ட்சு (G.W.M.Reynolds) என்பவரின் புதினங்களைத் தழுவித் தமிழில் எழுதியவர்கள். மர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உள்ளத்தைக் கிளறிவிட்டு மக்கள் உள்ளத்தில் தனி இடம் பெற்றவர்கள். இவர் 1910 - 1935 என்ற காலப்

பகுதியில் ஏறத்தாழ 47 புதினங்களை எழுதியுள்ளார் என்பர் புதின வரலாறு எழுதியோர். 'மருங்காபுரி மாயக்கொலை' இவர்தம் புதினங்களுள் புகழ்மிக்கது. இது கானன்டாயில் என்பார் எழுதிய ஒரு புதினத்தின் தழுவலாகும். மருங்காபுரி சமீன்தார்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக இறப்பதன் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கச் சென்னையிலிருந்து துப்பறியும் நிபுணர் அமரசிங்கு வரவழைக்கப்படுகிறார். மறைபொருளைக் கண்டுபிடிக்க அவர் செய்யும் அரிய செயல்கள், சுவை குன்றாத மொழிநடையில், எதிர்பாராத அரிய திருப்பங்களுடன் விறுவிறுப்பாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

'கும்பகோணம் வக்கீல் அல்லது திகம்பரசாமியார்' என்ற புதினமும் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்புதினத்தில் வழக்குரைஞர் ஒருவரும் நீதிபதி ஒருவரும் சேர்ந்து செய்யும் தில்லுமுல்லுகளைத் திகம்பர சாமியார் ஒருவர் அம்பலப்படுத்துகிறார். அதற்காக அவர் கையாளும் உத்திகளும் முயற்சிகளும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவன. இப்புதினத்தின் தொடர்ச்சியே 'மாயவிநோதப் பரதேசி' என்ற புதினமாகும். நன்மை செய்தார் நன்மை அடைவர் தீமை செய்தார் தீமை அடைவர் என்பதை விளக்கும் 'திவான் பகதூர் ஏலாடபடசிங் பகதூர்' என்ற புதினமும், பல ஆங்கிலப் புதினங்களின் கவையான நிகழ்ச்சிகளைத் தழுவி எழுதியுள்ள 'திரிபுரசந்தரி' என்ற புதினமும் குறிப்பிடத்தகுந்த படைப்புக்களாகும்.

பொதுவாகத் தழுவல் நெறியில் துப்பறியும் புதினங்கள் எழுதியவர் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தாலும் இவருடைய புதினங்கள் சமுதாயத்தில் உள்ள பல குறைகளை வெளிப்படுத்தும் போக்கினவாயும் உள்ளன என்பர் ஆய்வாளர். இவர்தம் புதினங்களுள் தலை சிறந்தது எனக் கல்கி பாராட்டியுள்ள 'மேனகா' என்ற புதினத்தில் சாதிமத ஒருமைப்பாடு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது, என்றும், 'பூரணசந்திரதோயம்' புதினத்தில் சமீன் அமைப்பில் தேவதாசிகளின் தொடர்பால் ஏற்படும் சீர்கேடுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் எடுத்துக்காட்டுவர். இந்து முசுலிம் குடும்ப உறவுகள், வெள்ளைக்காரத் தாதியரின் நிலை, அதிகாரிகளின் ஊழல், கோயில்களில் உள்ளோரின் பணம் சேர்க்கும் மனோபாவம், போலிச் சாமியார்களின் ஏமாற்று வேலைகள், ஏழைகளிடம் பணம் பறிக்கும் வழக்குரைஞர்களின் இயல்பு ஆகியனவற்றையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் அறிவாற்றலைப் பெரும்பான்மையான புதினங்களில் சித்தரித்துக் காட்டுவது துப்பறியும் புதின எழுத்தாளரின் இயல்பான தன்மையாகும். அவ்வகையில் இவர் புதினங்களில் திவான்பகதூர் அமரசிங்கு என்பாரின் அறிவாற்றல் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. தாம் கண்டு பழகிய மனிதர்களையே புதினப் பாத்திரங்களாக உருமாற்றியவர் இவர். பாத்திரங்களுக்கு இவர் சூட்டியுள்ள பெயர்கள் அவற்றின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. சான்றாக மலைவிழுங்கி மகாதேவ ஐயர், மூளியம்மாள், பணம் பிடுங்கியார், அடிக்கிளை வெட்டிக் கோனார், வாயாடி, கையாடி, காலாடி போன்ற பெயர்களைக் கருதலாம். மேல்நிலை, இடைநிலை, அடிநிலை ஆகிய அனைத்துத் தரப்பினரின் நடை உடை பாவனைகளையும் ஓவியமாக்கியுள்ளார். குறிப்பிட்ட சில பெயர்களையே திரும்பத் திரும்பத் தம் பாத்திரங்களுக்குச் சூட்டியுள்ளார். கல்யாணி அம்மா, கோகிலா, நீலலோசனி, வடிவுகந்தன் போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடலாம். அளவில் சிறியதாய் 31 பக்கம் உள்ள துரைராசா என்ற புதினத்தில் 10 குறிப்பிடத்தக்க மாந்தர்களைப் படைத்துள்ளார். ஆனால், 1332 பக்கம் உள்ள பூரணசந்திரோதயத்தில் 37 சிறப்பான பாத்திரங்களையே படைத்துள்ளார். எனவே, புதினத்தின் அளவிற்கும் பாத்திரப் படைப்பிற்கும் தொடர்பில்லை என்பது தெளிவாகிறது. சுருங்கச் சொன்னால் நல்லவரை நல்லவராகவும் தீயவரைத் தீயவராகவும் படைப்பதே வடுவூரார் நோக்கம் எனலாம்.

படிப்போரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் பொருட்டு அத்தியாயத் தலைப்புகளைப் புராண அடிப்படையிலும் (எ.டு. இராகு, கேது, சனீசுவரன், திரிசங்கு சொர்க்கம்), பழமொழித் தொடர்களாகவும் (எ.டு. பிச்சை எடுத்தது பெருமாள் பிடுங்கித் தின்றது அனுமார்) கையாண்டுள்ளார். சொல்லிவந்த செய்தியை உச்சக்கட்டத்தில் நிறுத்தி, அடுத்த செய்தியைத் தொடங்கிக் காட்சி மாற்றம் செய்வார். இதன் மூலம் முதற் செய்தியை அறியும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவது இவர் இயல்பாகும்.

பெரும்பான்மைப் புதினங்கள் சென்னை நகரத்தின் பல பகுதிகளைப் (எ.டு. திருவல்லிக்கேணி, அங்கப்ப நாயக்கன் தெரு) பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளன. இவர்,

மொத்தத்தில் பொழுது போக்குக் கூறுகளுடன் கையில் எடுத்தால் தொடர்ந்து படிக்கவைக்கும் முறையில் சுவை பட எழுதியவர். படிப்போர் பிறமன நிலையிலிருந்தும் புறச்சூழலிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொள்வதற்கு உதவியவை இவர்தம் புதினங்கள்.

-பழ.மு.

வண்டன்: இவன் சங்க காலத்தே ஈகையால் மிக்க புகழ் பெற்று விளங்கிய ஒரு வள்ளல் ஆவான். களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச் சேரல் என்னும் சேர வேந்தனை, பதிறுப்பத்தின் நான்காம் பத்தால் பாடிய காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், அச்சேரனின் ஈகைப் புகழினைக் குறிக்கும்போது, வண்டன் என்னும் இவ்வள்ளலைக் குறிப்பிடுகின்றார். கடல் சூழ்ந்த உலகில், ஈகையால் தம் புகழை நிறுத்திய வள்ளல் வண்டன் என்னும் அவனை ஒத்த புகழ் எய்தியவன் நார் முடிச் சேரல் என்றும் புலவர் பாடியுள்ளார். "வெண்டினை முநீர் வளைஇய உலகத்து, வண்டுகழ் நிறுத்த வன்மை சால் செல்வத்து வண்டன் அனையை நீயே" என்பது புலவர் கூற்றாகும். (பதிற்.31:21-23)

-அ.மா.ப.

வண்டுவிடு தூது: தூது என்பது தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. அது, காதல் கொண்ட தலைவன் தலைவியருள் ஒருவர் மற்றவரிடத்துத் தம் கருத்தினைப் புலப்படுத்தி, அதற்கு உடன்பாட்டு அறிகுறியாக மாலை வாங்கி வருமாறு தூதனுப்புவதாகக் கலிவெண்பாவினால் பாடப்படுவதாம். அவ்வாறு தூது போதற்குரியோராக உயர்நிலையில் தோழியும் அஃறிணையில் அன்னம், மயில், குயில், கிளி, பூவை, தென்றல், மேகம், நெஞ்சம், வண்டு ஆகிய ஒன்பதும் ஆகப் பதினமரைக் குறிப்பிட்டுப் பழைய இலக்கணங்கள் பேசுகின்றன (பிரபந்தத் திரட்டு, இரத்தினச் சுருக்கம், இலக்கண விளக்கம்). இந்தப் பத்து எனும் எண்ணிக்கை பிற்காலங்களில் பல்கி மிகுந்துள்ளது.

வண்டினைத் தூது விடுவது பண்டே தோன்றிய மரபு என்பது தெளிவு. திருத்தோணிபுரத்து இறைவனிடம் காதலுற்ற பெண்ணொருத்தி அவருக்குத் தன் நிலைமையை உணர்த்துமாறு வண்டு, குருகு, சேவல், நாரை, புறா, அன்னம், அன்றில், குயில், பூவை, கிளி என்ற பத்தினையும் விளித்துத் தூது

விடுவதாகத் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ள தேவாரப் பதிகத்தில் (1:60) வண்டுவிடு தூதே முதற்கண் இடம் பெற்றுள்ளது காணலாம்.

வண்டுவிடு தூது எனத் தமிழிலுள்ள இலக்கிய மரபு வடமொழியில் பிரமரதூதம், பிரமர சந்தேசம் என வளர்ந்துள்ளது (பிரமரம் - வண்டு, தூதம், சந்தேசம் - தூது). மலையாளம் போன்ற திராவிட மொழிகளிலும் அவ்வடமொழிப் பெயர்களோடே இவ்விலக்கிய வகை எழுந்துள்ளது.

தமிழில் கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடு தூது, சண்பக நல்லூர்ச் சிவன் வண்டுவிடு தூது, திருவேங்கடநாதன் வண்டுவிடு தூது, விட்டலராயன் வண்டுவிடு தூது எனத் தலைவன் பெயரோடு சேர்ந்து நான்கு தூதுகளும், வண்டுவிடு தூது எனப் பொதுப் பெயரோடு அமைந்த இரண்டு தூதுகளும் இவ்வண்டுவிடுதூது வகையில் எழுந்துள்ளன.

பொதுவாக வண்டுவிடுதூதில் தூதனுப்புவோர் தூது போகும் வண்டினை விளித்துச் சிறப்பிப்பதும் அதன் உருவம், செயல், பெயர், வகை, பெருமை போன்றவற்றைப் புகழ்ந்து புனைவதும், தூது போதற்கு அதுவே உரியதென்று உணர்த்துவதும் போன்ற பகுதிகள் கற்பனை நயங்களோடே அமைக்கப்படும்,

பூம்போதுகளை நெகிழ்த்து ஊதும் பொறி வண்டே, பூந்தாதுகளோடே தேனுண்ணும் பிரமரமே, மலர்ப் படுக்கை கொள்ளும் மதுகரமே, இசைக்கானம் பயிலும் சுரும்பே, பூஞ்சோலையில் திரியும் ஞிமிறே, சரபப் பறவைக்கும் அஞ்சாத அரியே (சிங்கமே, வண்டே), அரிக்கும் (சிங்கத்திற்கும்) அஞ்சாத தும்பியே (யானையே, வண்டே), புலிக்கும் அஞ்சாத மாவே (குதிரையே, வண்டே) குட்டியைத் தழுவுவாத மந்தியே (குரங்கே, வண்டே), அம்பினைச் செலுத்தாத சாகமே (வில்லே, வண்டே), வில்லு விடாத சிலீமுகமே (அம்பே, வண்டே) என்று வண்டின் பெயர்களைச் சிலேடை வகையில் கூறிப் புகழ்ந்து விளிப்பதும் (318-323), 'நின்னுடைய அரியெனும் பெயரைத் தாமும் அணிந்தமையாலேயே மாயனும் கதிரவனும் இந்திரனும் இறைவனுக்கு (சிவனுக்கு) ஆளாகிப் பணிபுரிந்து வானாளும் வரம் பெற்றனர், சிங்கம் மலைமகட்கு வாகனமாய், இறைவனுக்கு இருக்கைக் காலாய், விலங்குகட்கு அரசாய் ஆனது. நின் மந்தியெனும் பெயரை

மருவியதாலேயே வானரங்களும் நீ உறையும் சோலைகளையே தமக்கும் இடங்களாகக் கொண்டன' என்பன்போல் அவ்வண்டின் வேறுவேறு பெயர்களைத் தாமும் பெற்றமையால் பெற்ற பொருள்களும் சிறப்பை உற்றன என்று கற்பித்துக் கூறுவதும் (365-374) போன்ற நயமான பகுதிகளை ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடு தூதிலே காணலாம். 'என் வளையலும் வண்டென்று வழங்கும் நின் இயற்பெயரையே 'கொண்டது', என் கூந்தலில் திங்குலம் உரிமையோடே நுழைந்து மணம் நுகரும் என் கண்களின் வண்ணமும் நின் கருவண்ணமே; அக்கண்கள் கழன்றாடும் செய்கையும் நின் செய்கையே; அக்கண்களில் அமைந்த கோடுகளுக்கு வழங்கும் பெயரும் அரியென்னும் நின் பெயரே; என் சிலம்பிற் பரல்களுக்கு இயன்ற பெயரும் அப்பெயரே, எனத் தலைவி தூது போகும் வண்டோடு தனக்குள்ள உரிமை பாராட்டுவதையும் (375 - 379) அத்தூது நூலிலே கற்று இன்புறலாம்.

-வ.கு.

வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர்: இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் புலவர், இசுலாம் சமயத்தைச் சார்ந்தவர். வண்ணப் பாக்களை வளமுடன் பாடிய திறத்தால் வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர் எனப் பெயர் பெற்றார். இவருடைய இயற்பெயர் அமீது இபுராகிம். இவர் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள முதுகுளத்தூர் வட்டத்தைச் சேர்ந்த மீசல் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்து வளர்ந்தவர். எனவே இவர் 'மீசல்' என்னும் அடைமொழியோடும் குறிக்கப் பெற்றார். இவர் கி.பி. 1845 இல் இயற்றிய 'இராசநாயகம்' என்ற செய்யுள்நூல் புகழ்வாய்ந்தது. அந்நூல் 46 படலங்களும் 2240 பாடல்களும் கொண்டு நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றைச் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கிறது. இவர் தீன் விளக்கம், குத்பு நாயகம், என்னும் நூல்களையும் அலிபாதுசா என்னும் நாடகத்தையும் எழுதியுள்ளார். இவர் 89 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள தும்படைக் கோக்கோட்டை என்னும் ஊரில் மரணமடைந்தார்.

-சா.உ.

வண்ணக்கன் சாத்தனார்: இவர் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். பொன் நோட்டம் பார்க்கும் தொழில் செய்தோர் வண்ணக்கர் என்று கூறப்

பெற்றனர் என்பது நீலகேசி உரையில் பெறப்படும். சாத்தனார் எனப் பெயரிய இப்புலவர் பொன் நாணயத்தைப் பரிசோதிக்கும் தொழில் செய்தமையின் வண்ணக்கன் சாத்தனார் எனப் பெயர் பெற்றார் என அறியலாம். வடமர் குலத்தில் தோன்றி இத்தொழில் செய்த புலவர்கள் சங்க காலத்திலிருந்தனர் என்பது வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார், வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார், வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் ஆகிய பெயர்களால் அறியப்பெறும். வண்ணக்கன் சாத்தனார் என்னும் பெயர் சங்ககாலப் பெயர் போல் தோன்றுகிறது. எனினும், இப்புலவர் பாடியதாகச் சங்கத் தொகை நூல்களுள் ஒரு பாடல்கூட இடம்பெறவில்லை. ஆனால் திருக்குறளின் சிறப்பைப் பாடும் திருவள்ளுவமாலையில் இவர் பாடியதாக ஒரு வெண்பா காணப்படுகின்றது. அதன் கருத்து ஆரியம் வேதமுடையது; தமிழ் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளை உடையது; ஆதலால் வடமொழியையும் தென் மொழியையும் ஆராய்ந்து, இதனைக் காட்டிலும் இது சிறப்புடையது என்று ஒன்றைக் கூற இயலாது என்பதாகும். இச்செய்தியைத் தவிர வேறொன்றும் இவர் பற்றித் தெரியவில்லை.

-இரா.சா.

வண்ணக்கன் சொருமருங் குமரனார்: இவர் சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர். வண்ணக்கன் என்பார் நாணயப் பரிசோதனை செய்வோர் என்பர். வண்ணக்கன் என்பதை ஊரின் பெயராகவும் கொள்வர். இவரை வண்ணக்கன் சேரிக் குமரங் குமரனார் என்றும் குறிப்பிடுவர். இவர்தம் பாடல் நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ளது. தோழி தலைமகனது ஏதஞ்சொல்லி வரைவு கடாயது என்னும் துறையில் அமைந்த அப்பாடல் குறிஞ்சித் திணையால் அமைந்தது.

"அரும்புவாய் அவிழ்ந்த கருங்கால் வேங்கைப் பொன்மருள் நறுவீ கன்மிசைத் தாஅம் நன்மலை நாட" (நற்.257) என்ற வருணனை வழி ஓர் உள்ளுறையை இவர் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். வேங்கைப் பூக்கள் கொய்வாரின்றிக் கரும்பாறைகள் மேல் உதிர்ந்து கிடப்பது போல, தலைவன் அருகிருந்து நுகர்ந்து இன்புறுத்தாதலினாலே தலைவியின் நலனும் பயனின்றி அழிந்து போதலைச் செய்யும் என்பதே அவ்வுள்ளுறையாகும்.

-சா.உ.

வண்ணத்தியல்பு: வண்ணத்தியல்பும் வண்ணமும் என்னும் நூல் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி அடிகளாரால் இயற்றப்பட்டது. வண்ணத்திலக்கணம் என்பதும் அவரால் இயற்றப்பட்டதே (கி.பி. 1840 - 1899).

வண்ணம் பாடுதலில் பெருந்திறத்தோடு விளங்கியமை கண்டே அவரை வண்ணச் சரபம் எனச் சிறப்பித்தனர். அவர் அதன் இலக்கணமும் வகுத்துக் காட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தண்டபாணி அடிகளார் இயற்றிய நூல்களுள் ஒன்று அறுவகை இலக்கணம். வழக்கம்போல எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐந்திலக்கணங்கூறிய அவர், புலமை இலக்கணம் என ஆறாம் இலக்கணம் ஒன்றும் அருளினார். முன் ஐந்து இலக்கணப் பெயர்களும் பழமையானவை எனினும், புதுமையான இலக்கண அமைப்பைக் கொள்கிறார் அடிகளார். அவ்வகையில் யாப்பிலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியாக 'வண்ணவியல்பு' பாடியுள்ளார். வண்ண இயல்பில் 28 நூற்பாக்கள் உள்ளன.

வண்ணமாவன இவை என்றும், அவற்றின் இனப்பிரிவு இவை என்றும் முதல் மூன்று நூற்பாக்களில் குறிக்கிறார். இவற்றுள் தத்த, தந்த, தாத்த, தாந்த என்பன ஆண்பால்; தன்ன, தய்ய, தன, தான என்பன பெண்பால், தன, தய்ய, தன்ன பிறழ்வன அலிப்பால் எனப் பால் பகுக்கிறார். மேலும், வண்ணத்தில் வரும் குத்தல், குத்தல் குற்றம், தொடர்ச்சி இயல்பு, சுருக்கம் பெருக்கம், ஆண்கலை பெண்கலை, குழிப்பு என்பவற்றையும் விளக்குகிறார். "தமிழ்க்கவி அனைத்தினும் தலையென்றுள்ள வண்ண இயல்பு என்பது அடிகளார் தேர்ச்சியுரை.

-இரா.இ.

வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்: கந்தரத்தன் என்னும் பெயருள்ள சிலர் சங்க காலத்தே வாழ்ந்தனர். உரோடோகம் என்னும் ஊரினரான கந்தரத்தனார் உரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் என வழங்கப்பெற்றார். அவரினும் வேறு படுத்தற்காக இப்புலவர் வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார் எனக் கூறப்பட்டார். இங்ஙனம் கூறப்பட்டமைக்குக் காரணம் இவரது நற்றிணைப் பாடலில் (71) வண்ணப் புறவின் செங்காற் சேவல்'

வா. க. 14 - 21அ

என்னும் அடியில் புறாவினை வண்ணப் புறவு எனச் சிறப்பித்தமையேயாம். இப்புலவர் பாடியனவாக இருபாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. (நற்.71, அகம்.49). நற்றிணைப்பாடல் பாலைத் திணையில் தலைவனைத் தோழி செல்வமுங்குவித்தது என்னும் துறையில் அமைந்துள்ளது 'செல்வர் தம் வளமனையின் இறப்பில் உறையும் வண்ணப் புறவின் செங்காற்சேவல் தம் பெடைவாய்ப் புணர்ச்சிக்கு அழைக்கும் சூலோசையைத் தலைவி தய்யளாய்க் கேட்டுநீட்டும் பேரவாவால் நடுங்கி வருந்துவதை அறிந்து அவளை நும்மாற் பிரியவியலுமோ' என்று தலைவனிடம் தலைவியின் நிலை கூறித் தோழி செல்வமுங்குவிப்பது நயமாக உள்ளது. இவர் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலும் பாலைத் திணையேயாம். உடன் போயின தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின்கண் வருந்திக் கூறுவதாக இப்புலவர் உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார். 'தலைவியின் சிறுபுறத்தை அன்போடு நோக்கி அவளை நெருங்கிச் சிறு நுதலை நீவி மெல்லெனத் தழுவினேனாக, அக்குறு மகள் என்னை இடை முலை வியர்ப்பப் பலகால் முயங்கினள்; அக்குறிப்பினை அப்பொழுது நான் உணர்ந்திலேன். அவள் தலைவனுடன் வெம்மைமிக்க காட்டிற் கடந்து செல்லுதலை அறியின் அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் மெய்நிழல்போலத் தொடர்ந்து சென்று அகலாதிருந்திருப்பேன்; இப்பொழுது என்னை விடுத்துச் சென்றனளே' எனச் செவிலி கவன்று கூறுகிறாள்.

-இரா.சா.

வண்ணம்: பாடலில் நிகழும் ஓசை வேறுபாடு. சந்தம் அமைய யாக்கப் பெறுவது வண்ணம் எனலாம். வண்ணத்திற்கு உறுப்பாக அமைவன குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஆய்தமும் ஆகும். இச் சந்த வேறுபாடு இருபது வகைப்படும் என்று தொல்காப்பியம் கூறும். பின்வந்த உரையாசிரியர்களும் இலக்கண நூலாரும் வண்ணம் நூறு என்று விரித்து வகைப்படுத்தினர்.

பாஅவண்ணம், தாஅவண்ணம், வல்விசைவண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம், இயைபு வண்ணம், அளபெடைவண்ணம், நெடுஞ்சீர்வண்ணம், குறுஞ்சீர்வண்ணம், சித்திரவண்ணம், நலிபு வண்ணம், அகப்பாட்டு வண்ணம், புறப்பாட்டு வண்ணம்,

ஒழுகுவண்ணம், ஒருஉவண்ணம், எண்ணுவண்ணம், அகைப்புவண்ணம், தூங்கல்வண்ணம், ஏந்தல்வண்ணம், உருட்டுவண்ணம், முடுகுவண்ணம் என இருபது வகைப்படும்.

பாஅவண்ணம் சொற்சீரடியாக நூற்பாவில் வரும். இடையிட்டெதுகையான் தாஅண்ணம் வரும். வல்லெழுத்து மிகுந்துவருவது வல்லிசைவண்ணம். மெல்லெழுத்து மிகுந்து வருவது மெல்லிசைவண்ணம். இடையெழுத்து மிகுந்துவருவது இயையுபவண்ணம். அளபெடை பயின்று வருவது அளபெடைவண்ணம். நெட்டெழுத்துப் பயின்று வருவது நெடுஞ்சீர்வண்ணம். குற்றெழுத்துப் பயின்றுவருவது குறுஞ்சீர்வண்ணம். நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் சேர்ந்துவருவது சித்திரவண்ணம். ஆய்தம் பயின்றுவருவது நலிபு வண்ணம். முடியாத் தன்மையான் முடிந்ததன் மேலது அகப்பாட்டு வண்ணம். முடிந்தது போன்று முடியாததாகி வருவது புறப்பாட்டு வண்ணம். ஒழுகிய ஓசையான் வருவது ஒழுகுவண்ணம். செந்தொடை பயின்றுவருவது ஒருஉவண்ணம். எண்ணுப் பெயர்கள் விரவி வருவது எண்ணுவண்ணம். அறுத்துநின்ற ஓசையோடு நடைபெறுவது அகைப்புவண்ணம். வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்று வருவது தூங்கல்வண்ணம். சொல்லிய சொல்லினால் சொல்லப்பட்டது சிறக்கவருவது ஏந்தல்வண்ணம். குறிலிணை பயிற்ற அராக அடிகளால் இயல்வது உருட்டு வண்ணம். உருட்டு வண்ணம் பயின்று நாற்சீரடியின் மிகுந்து வருவது முடுகுவண்ணம். இத்தகு வண்ணங்கள் தொடையமைப்பினால் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன.

செய்யுளுறுப்பாகக் கூறப்பட்ட வண்ணம் என்பது தனிநிலைப் பாக்களுக்குக் கூறப்பட்டதாகும். இச் சந்த வேறுபாடே வாய்பாடுகளுக்குள்ளாகி வண்ணம் என்னும் தனியாப்பு வகையாகப் பிற்காலத்தில் தோன்றியது. இவ்வியாப்பு வளர்ச்சி, வண்ணம் என்னும் சிற்றிலக்கிய வகை தோன்றுதற்கும் காரணமாயிற்று. தத்த, தாத்த, தந்த, தாந்த, தன, தான, தன்ன, தய்ய, தத்தா போன்ற சந்தவாய்பாடுகளால் வண்ணம் புணர்க்கப்படுகிறது. சிலவகைச் சந்தங்கள் சேர்ந்தது ஒரு துள்ளல். துள்ளல் பல சேர்ந்தது ஒரு குழிப்பு. மூன்று குழிப்பும், அதன்பின் ஒரு தொங்கல் தாழிசையும் சேர்ந்தது ஒரு கலை. தொங்கலாவது ஒரு குழிப்பிற்குரிய சந்தத்தை முடித்து நிற்கும் சந்தங்களின் சேர்க்கை.

(குழிப்பு)

தான தனந்தனனா தன தானதந்தனனா
தனதானதந்தன தானதந்தன
தானதந்தன தந்தனந்தான

இதைப்போன்று மூன்று குழிப்புகள் சேர்ந்தபின்,

தனனதனதான தன்னதானனா

என்னும் தொங்கல் சேர்ந்தது ஒரு கலையாகும். கலை இரண்டு கொண்டது ஒரு அடி. கலை எட்டுக் கொண்டது ஒரு வண்ணம். ஒவ்வொரு கலையிலும் முன்பின் அமைந்த குழிப்பில் மோனை பெறத் தொடுக்கப்பெறும். கலைகள் ஒன்று விட்டு ஒன்று எதுகையுடைத்தாக அமையும். 1, 3, 5, 7 என எதுகை அமைந்து ஒவ்வொரு அடியிலும் மூன்று, நான்கு, ஆறாம் குழிப்புகள் முதற்குழிப்பிற்கேற்ற மோனைத் தொடை பெற்று வர வேண்டும். ஒவ்வொரு கலைக்கும் ஒரு தொங்கலாக அமையும் எட்டுத் தொங்கலையும் சேர்த்து ஒரு தாழிசையாக அமைப்பதும் உண்டு.

எட்டுக் கலையால் இடையிட்டெதுகையாய்க், கட்டுக் கலைக்குமுகக் கண்ணியாய்த் - திட்டத்தில், தொங்கலும் எட்டாய்த் தொடைமூன்றுநான்காராய்ப், பங்குபெறும் வண்ணப் பரப்பு

(இலக்.கு.44)

என்று இலக்கணச் சூடாமணி என்னும் நூல் வண்ணத்திற்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளது. தண்டபாணி சுவாமிகள் தம் வண்ணத்தியல்பு என்னும் நூலிலும் இலக்கணத்தை விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

வண்ணம் என்னும் யாப்பு வகையன்றியும் எந்த வகை யாப்பையும் சந்தம் அமையப்பாடுதல் கூடும். வண்ணம் என்பதற்குச் சந்தம் என்று வேறுபொருள் உண்டாதலால் வண்ண யாப்பைச் சந்தயாப்பு என்றும் கூறுவர். விருத்தங்கள் சந்தம் அமையப் பாடப் பெறுகின்றன. வீரபத்திர முதலியார் 'சந்த வறுப்பியல்' என்னும் பகுதியைத் தம் விருத்தப் பாவியலுள் அமைத்து இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

எழுத்தடிப்படையில் கூறப்பெற்ற வண்ணம் என்னும் யாப்புறுப்பு வாய்பாடுகள் அமையத் தனித்தொரு

யாப்பு வகையாக உருப்பெற்றுச் சிற்றிலக்கிய வகையாகவும் பிறகு வளர்ச்சியடைந்தது.

-சா.கி.

வணிகவியல்: உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து சரக்குகளைக் கொள்முதல் செய்து நுகர்வோருக்கு விற்பதே வணிகமாகும். ஆனால், கொள்முதல், விற்பனை ஆகிய இரு தொழிலை மட்டும் இது குறிக்கவில்லை. இவற்றிற்கும் மேலாக உள்ள பல சிக்கல்களைத் தீர்த்து உற்பத்தி - நுகர்வு ஆகிய செயல்கள் தடைபடாமல் தடுப்பது வணிகமாகும். எனவே வணிகம் என்பது கொள்முதல், விற்பனை மட்டுமல்லாமல் கட்டுமம் (Packaging), காப்பீடு, போக்குவரத்து, தரநிலைப்படுத்துதல் (Standardising), தரவகைப்படுத்துதல் (Grading), வங்கித் தொழில், பண்டகவசதி, விளம்பரம், விற்பாண்மை (Salesmanship), சிப்பக் கட்டுமம் (Pack-ing). போன்ற பல நடவடிக்கைகளையும் குறிக்கும். இப்பணிகள் அனைத்தையும் ஓர் அமைப்பு செய்ய இயலாது. எனவே, பல்வகை வணிக அமைப்புகள் தோன்றியுள்ளன.

வணிகம் (Trade): கொள்முதல் - விற்பனை போன்றவற்றில் முழுமையும், தரநிலைப்படுத்துதல், தரவகைப் படுத்துதல், சிப்பக் கட்டுமம், போன்றவற்றில் ஓரளவும் ஈடுபட்டுள்ள இயக்கத்தை வணிகம் என்பர். உற்பத்தியாளரிடம் சரக்குகளைக் கொள்முதல் செய்து தரநிலைப்படுத்தி, தரவகைப்படுத்தி, கட்டுமம் செய்து, பாதுகாத்து நுகர்வோர்களுக்கு வேண்டும்போது விற்ப்பும் செயலை வணிகம் செய்கிறது. சரக்குப் பரிமாற்றத்தான் இதன் முக்கிய செயலாகும். உற்பத்தியாளருக்கும் நுகர்வோருக்கும் இடையே இது ஒரு பாலமாக அமைகிறது. மேலும், ஆள்சார் தடைகளைப் (Person hindrances) போக்குகிறது. நுகர்வோரின் விருப்பு வெறுப்புகளை உற்பத்தியாளரிடம் கூறுவதுவும், உற்பத்தி பற்றி நுகர்வோருக்குச் சொல்வதுவும் வணிகத்தின் மற்றொரு பணியாகும். எனவே, வாங்கி விற்பதான் வணிகத்தின் ஆணிகவேர், சில்லறை வணிகம் மொத்த வணிகம், உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம் எனப் பல்வகையாக இதைப் பிரிக்கலாம்.

வணிகம் சீராக நடைபெறுவதற்குப் பிற அமைப்புகளின் உதவி தேவைப்படுகிறது. உற்பத்தியாளரிடமிருந்து பொருட்களைக் கொண்டு வந்து

நுகர்வோரிடம் சேர்ப்பது மிகவும் கடினம். காரணம் நுகர்வோர்கள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றனர். மேலும் தொலைவு, ஆபத்து, நட்ட அச்சம் (Risk) போன்றனவும் வணிகம் செய்திடத் தடைகளாக உள்ளன. தொலைவைச் சரியான போக்குவரத்து மூலம் வென்றிடலாம். சரக்குகளைச் சரியாகக் கட்டி வெகுதூரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப் பயன்படுவது கட்டுமமாகும். ஆபத்து, நட்ட அச்சம் போன்றவற்றிலிருந்து காப்பது காப்பீடு ஆகும். எனவே, இவை இடம்சார் தடைகளைப் (Place hindrances) போக்குகின்றன.

சரக்குகளைப் பாதுகாப்பது வணிகரின் கடமையாகும். சரக்குகளை அவருடைய கிடங்குகளிலும் அடைத்து வைத்திடலாம் - சொந்தக் கிடங்கு வசதியில்லாதவர்களுக்குச் சேமிப்புக் கிடங்குகள் (Ware Houses) வாடகைக்குக் கிடைக்கின்றன. சரக்குகளை அவற்றில் வைத்துக் காப்பீடு செய்வதுவும் நல்லது. இவ்வாறு காலத்தடையைப் (Time Hindrance) போக்கிடலாம்.

இக்காலத்தில் வணிகம் செய்வதற்கு நிதி வசதி தேவைப்படுகிறது. நிதியைத் தொழில்களின் உயிர்நாடி எனக் கூறலாம். வணிகப் பெருக்கம் ஏற்படும்போது நிதி வசதியும் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது. உற்பத்தியாளரும் வணிகர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் இருப்பதால் சரக்குத் தம்மிடமிருந்து போவதற்குள் பணம் பெற உற்பத்தியாளர் விழைகிறார். சரக்குகள் தங்களை வந்தடைவதற்கு முன்னர்ப் பணம் செலுத்திட வணிகர்கள் தயங்குவார்கள். அவர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால் எந்த நாட்டுப் பணத்தை எப்படி எங்கு எப்பொழுது செலுத்துவது என்பது போன்ற சிக்கல்களும் ஏற்படுகின்றன. வங்கிகளும், மற்ற நிதி நிறுவனங்களும் பரிமாற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை நீக்கிப் பரிமாற்றம் ஏற்பட உதவுகின்றன.

இதேபோல் விளம்பரத்தின் வலிமையும், விற்பாண்மையின் திறமையும், சிப்பக்கட்டுமத்தின் தேவையும் வணிகத்தில் வெற்றி பெற்றிட மிகவும் தேவை. தரநிலைப்படுத்துதல், தரவகைப்படுத்துதல் போன்றனவும் மிகவும் முக்கியமானவை. இவ்வாறு வணிகம் போக்குவரத்து, காப்பீடு, கட்டுமம், பண்டக வசதி, வங்கி வசதி, தரவகைப்படுத்துதல்,

தரநிலைப்படுத்துதல், விளம்பரம், சிப்பக்கட்டுமம், விற்பாண்மை போன்ற பணிகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட தொகைச் சொல் வணிகமாகும். சரக்குப் பரிமாற்றத்தில் குறுக்கிடும் ஆள், இட, காலத் தடைகளைப் போக்கும் இயக்கங்களின் தொகுப்பே வாணிகம் என்று சே.இசுடபன்சன் வாணிகத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகிறார். எனவே, மேற்கூறிய வாணிகத்தின் கூறுகளான வாங்கிவிற்பல், போக்குவரத்து, காப்பீடு, கட்டுமம், பண்டக வசதி, வங்கி வசதி, தரநிலைப்படுத்துதல், தரவகைப்படுத்துதல், விளம்பரம், சிப்பக்கட்டுமம், விற்பாண்மை போன்றவற்றை ஆழ்ந்து படிப்பது வணிகவியலாகும்.

வணிகம் வளர, வளர, மனிதத் தேவைகள் பெருகப் பெருக வணிகவியலின் முக்கியத்துவம் நாளுக்கு நாள் கூடுகிறது. எனவேதான், கல்வி நிறுவனங்களில் வணிக இயல் பாடத்தை மாணவர்கள் மிகவும் விரும்பிப் படிக்கின்றனர். நாட்டின் பொருளாதார, சமூக, அரசியல் மேம்பாட்டிற்கு வணிகஇயலின் பங்கு மிகவும் இன்றியமையாதது.

-கே.என்.இரா.

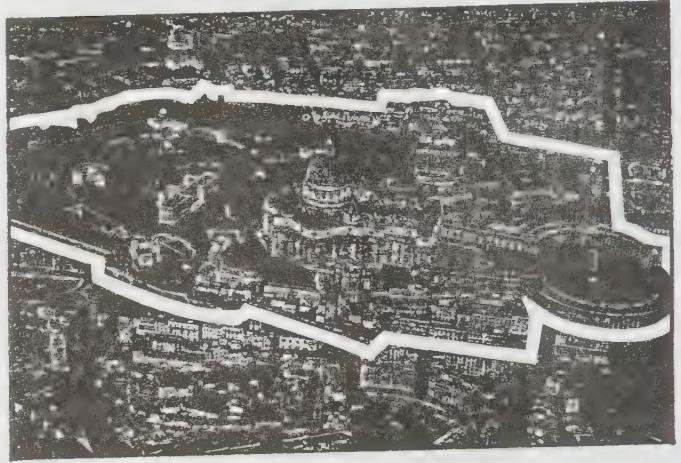
துணைநூல்கள்

Reddy. P.N. and Gulsman, S.S. Principles of Organisation and Management, Urasia Publishing House (p) Ltd., New Delhi, 1978.

Sukla, M.S. Business Organisation and Management, S. Chand & Co., New Delhi, 1965.

வத்திகள்: உலகம் முழுவதிலுமுள்ள உரோமன் கத்தோலிக்கக் கிறித்தவர்களின் தலைவரான போப்பாண்டவர் வாழும் நாடும், நகரமும் வத்திகள் (Vatican) என்று கூறப்படும். உலகிலேயே மிகச் சிறிய சுதந்திர நாடான இது 108.7 ஏக்கர் பரப்பளவு கொண்டது. இது இத்தாலி நாட்டில், உலகின் புகழ்மிக்க நகரங்களுள் ஒன்றான உரோம் நகரின் லையத்தில், தைபர் (Tiber) ஆற்றிற்கு மேற்கில் வத்திகள் மலை மீது அமைந்துள்ளது. இது 1929 இல் உரோமாபுரி தலைக்கோயில் (Lateran) உடன்படிக்கை ஏற்பட்டதில் ருந்து ஒரு சுதந்திர நாடாக இருந்து வருகின்றது. இங்கு வாழும் ஆண், பெண் துறவிகள், அலுவலர்கள்,

தொழிலாளர்கள், வணிகர்கள் ஆகியோர் இந்நாட்டின் குடிமக்களாவர்.

வத்திகள்

வத்திகள் அரசின் தலைவரான போப்பாண்டவர் நிருவாகம், சட்டம் இயற்றல், நீதி ஆகிய துறைகளில் முழு அதிகாரத்தையும் பெற்றுள்ளார். நிருவாகத்தை நடத்த ஆளுநர் ஒருவரும் பல அலுவலர்களும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்நாட்டிற்கெனத் தனிக் கொடி, நாணயம், அஞ்சல், தந்தி, தொலைபேசி நிலையங்கள், வங்கி, அச்சு இயந்திரம், சிறை, இருப்புப்பாதை, உயர்ச்சுதி வாய்ந்த வானொலி நிலையம், செய்தித்தாள், படை ஆகியவை உள்ளன. படை 1970 இல் கலைக்கப்பட்டு இப்பொழுது 50 காவலர்கள் மட்டுமே உள்ளனர். இவர்களுடைய மஞ்சள், ஆரஞ்சு, நீலநிறம் கொண்ட அழகிய சீருடை கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மைக்கேல் ஏஞ்சலோ (Michael Angelo) இரபேல் (Raphael) ஆகியோரால் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டதாம். இங்கிருந்து பிறநாடுகளுக்கு அரசாங்கத் தூதரவர்கள் அனுப்பப்படுகின்றனர்.

வத்திகள் நகரில் புனித பீட்டர் தேவாலயம், சிகடைன் (Sistine) வழிபாட்டிடம், வத்திகள் அரண்மனை, அருங்காட்சியகம், ஆவணக் காப்பகம், நூலகம், அழகிய பூங்காக்கள் ஆகியவை உள்ளன. உலகிலேயே மிகப் பெரியதும், கலைச்சிறப்பு மிக்கதுமான புனித பீட்டர் நெடுமாடக் கோயில் (St.Peter's Basilica) கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டு, கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் புதுப்பிக்கப்பட்டு, இன்றும்

கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இந்நகரிலுள்ள மிக அழகிய கட்டடங்களுள் ஒன்று சிசுடைன் திருக்கோட்டமாகும் (The Sistine Chapel). மிக அழகிய ஓவியங்கள் நிறைந்துள்ள இதில், மைகேல் ஆஞ்சலோவின் ஓவியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

வத்திகள் அரண்மனையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய 1000 அறைகளைக் கொண்ட பல கட்டடங்கள் உள்ளன. இதில் போப்பாண்டவர் வாழுமிடம், அவருடைய தலைமைச் செயலகம், வரவேற்பு அறைகள் ஆகியவை ஒரு பகுதியிலும், அருங்காட்சியகம், ஆவணக்காப்பகம், நூலகம் ஆகியவை மறுபகுதியிலும் உள்ளன. அருங்காட்சியகத்தில் பண்டைய, விலைமதிப்பற்ற, புகழ்மிக்க உருவச்சிலைகள், கிறித்தவக் கல்வெட்டுகள், எகிப்திய, எட்ருசுகன் (Etruscan) பழம் பொருட்கள், புதிய காலக் கிறித்தவக் கலைக் கருவூலங்கள் ஆகியவை உள்ளன. இடைக் காலத்தின் சிறந்த ஓவியர்களான பிரா ஆங்கெலிகோ (Fra Angelico), இரபேல் (Raphael), திதியான் (Titian), இலியனார்டோ டா வின்சி (Leonardo da vinci), மைக்கேல் ஆஞ்சலோ ஆகியோரின் படைப்புகளை இங்குக் காணலாம். ஆவணக் காப்பகத்தில் பழங்காலச் சமய வரலாற்று ஏடுகள், ஆவணங்கள் ஆகியவை பாதுகாக்கப்படுகின்றன. உலகிலுள்ள பெரிய நூலகங்களுள் ஒன்றான வத்திகள் நூலகத்தில் விலை மதிப்புள்ள பண்டைக் கையெழுத்துச் சுவடிகள் பல இருக்கின்றன.

பண்டைய உரோமானியப் பேரரசர் நீரோவின் (Nero) தோட்டமாக வத்திகள் மலை இருந்து வந்தது. இங்குத்தான் புனித பீட்டர் சிலுவையில் அறையப்பட்டு, அதன் அருகில் புதைக்கப்பட்டார் என்று நம்புகின்றனர். பேரரசர் கான்சுடன்டைன் அங்கு நெடுமாடக் கோயில் (Basilica) ஒன்றைக் கட்டினார். காலப்போக்கில் அதைச் சுற்றிப் பல கட்டடங்கள் எழுந்தன. இப்பகுதிகள் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் போப்பாண்டவரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. மத்திய இத்தாலியில் போப்பின் ஆதிக்கம் விரிவடைந்து கி.பி. 1859 இல் போப்பின் நாடுகள் (Papal states) 41,600 ச.கி.மீ. பரப்பளவு இருந்தன. இத்தாலிய இணைப்பு ஏற்பட்ட பொழுது, கி.பி. 1870 இல் அப்பகுதி முழுவதும் அந்நாட்டுடன் இணைக்கப்பட, உரோம் நகரம் அதன் தலைநகரமாக ஆனது. வத்திகள் நகரம் மட்டுமே

போப்பிடமிருந்தது. இத்தாலிய அரசு போப்பின் தன்னுரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளவும் அவருக்கு ஏற்பட்ட சொத்து இழப்பினை ஈடுசெய்யவும் முன் வந்தபொழுது, அவர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து, 60 ஆண்டுகள் வத்திகள் அரண்மனையிலேயே தங்கியிருந்தார். பெனிடோ முசோலினிக்கும் (Benito Mussolini), போப்பாண்டவர் 11ஆம் பயசுக்கும் (Pope pius XI) இடையே 1929 இல் ஏற்பட்ட தலைக்கோயில் உடன்படிக்கையின் (Lateran Treaty) விளைவாக வத்திகள் ஒரு தன்னுரிமை வாய்ந்த நாடாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

-சி.இரெ.

வயட்டு, சர் தாமசு: (கி.பி. 1503-1542) இவர் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கிலக் கவிஞர். சிறந்த அறிவாற்றல் படைத்தவர். குறுகிய காலத்தில் ஆங்கிலக் கவிதையின் தரத்தை உலக இலக்கியத்தின் முதல் நிலைக்குக் கொண்டு சென்ற முதல் தியூடர் (Tudor) கவிஞர் வயட்டு (Vyatt Sir Thomas) எனின் மிகையாகாது. ஆங்கிலக் கவிதையில் புதிய அமைப்பை உருவாக்கிய பெருமை இவரைச் சாரும். இசையைப்போல் நயமுடையது இவரது கவிதை. கவிஞன், மனிதன் என்னும் இருகூறுகளையும் ஒருங்கிணைந்த ஒன்றாகத் தம்மகத்தே கொண்டவர் சர் தாமசு வயட்டு ஆவார்.

இவர், கேம்பிரிட்சு பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர். எலிசபெத் புருக்கு (Elizabeth Brook) என்ற சீமாட்டியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையானார், எட்டாம் என்றி (Henry VIII) மன்னரது அரண்மனையில் இவருக்குப் பணிபுரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கு மன்னர் முன்னிலையில் கி.பி. 1525 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கிறித்தவ மத விளையாட்டுப் போட்டியில் கலந்து கொண்டார். பின்னர், இத்தாலிக்கு அனுப்பப்பட்ட இவர் இசுபானியர்களால் பயணக்கைதியாகச் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார். அங்கிருந்து தாமாகவே இவர் தப்பிச் சென்றார். சில ஆண்டுகள் கலே (Calais) என்ற இடத்தில் தளபதியாகப் பணி புரிந்தார். மீண்டும் இங்கிலாந்து திரும்பிய அவர் எசுக்சு (Essex) நகர அமைதி ஆணையராகப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார். இங்கிலாந்து மன்னர் எட்டாம்

என்றிக்கும் ஆன் பொலீனிற்கும் (Anne Boleyn) நடைபெற்ற திருமண விழாவில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றினார். 'வீரர்' (Knight) பட்டம் பெற்ற இவர் பின்னர் கெண்டு (Kent) நகர முதன்மை அதிகாரியாக (Sheriff) நியமிக்கப்பட்டார். சில ஆண்டுகள் இசுபெயின் தூதுவராகப் பணியாற்றினார். பிரான்சு, நெதர்லாந்து நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட சிறப்புத் தூதுக்குழுவில் இவரும் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். இங்கிலாந்து திரும்பியதும் இவருடைய எதிரிகள் இவர் மீது மன்னருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டி, இவரைக் கவிழ்க்க முயன்றனர். இவர் தம் மன உறுதியாலும், சொல்லாற்றலாலும், தன்னம்பிக்கையாலும் எதிரிகளின் சதிக்குப் பலியாகாமல் தப்பினார். புதிய பொறுப்புக்களுடன் பால்மத்திற்கு (Falmouth) அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழுவில் உறுப்பினராகச் சென்றார். அங்குக் கடும் காய்ச்சலுக்கு உள்ளாகி, அவதியுற்றுக் காலமானார்.

ஆங்கிலக் கவிஞர் சாசரைப் (Chaucer) போலவே இவரும் இத்தாலியக் கவிஞர்களோடும், பிரெஞ்சுக் கவிஞர்களோடும் நேரடித் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு பெற்றார். இத்தாலியக் கவிதையின் தாக்கம் காணப்படிலும் இவரது தனித்தன்மை இவர்தம் கவிதையில் புலப்படுகிறது. இங்கிலாந்தின் 'சானட்டு' (Sonnet) என்ற பதினான்கு அடிக் கவிதையை அறிமுகப்படுத்தி அதன் தன்மையை வாசகர்களுக்கு உணர்த்தியவர் வயட்டு ஆவார். 'இவரது கவிதையில் காணப்படும் எளிமை, நயம் ஆகியவை பாராட்டுதற்கு உரியவை. பெரும்பாலான கவிதைகள் கையெழுத்துச் சுவடியாகவே பாதுகாக்கப்பட்டன. வயட்டின் தொண்ணூற்று ஏழு கவிதைகள் அடங்கிய கவிதைத் தொகுப்பு கி.பி. 1557 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இவர் கி.பி. 1542 இல் காலமானார்.

-வி.எச்.பா.

வயட்டு, சர் தாமசு: (கி.பி. 1521 - 1554) என்பவர் சிறந்த ஆங்கிலப் போர்வீரர். தியூடர் (Tudor) குல ஆட்சிக் காலத்தில் சதித்திட்டமிட்டவர். வயட்டு (Sir Thomas Wyatt), என்றி ஓவார்டு (Henry Howard) என்ற பிரபுவன் சேர்ந்து இங்கிலாந்து மன்னருக்கு எதிராக இலண்டன் மாநகரில் புரட்சி செய்ததால் கி.பி. 1543-இல் சிறையிலடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

அதன்பின் இவர் வெளிநாட்டில் பணியாற்றிய காலத்தில் செருமனி, பிரான்சு, இத்தாலி, சுவீட்சர்லாந்து முதலிய நாடுகளில் விரிவான சுற்றுப் பயணம் செய்தார். இவர் படை நடத்துவதில் சிறந்த அறிவாளி என்றும், திறமையான, துணிவு நிறைந்த படைத்தளபதி என்றும் கருதப்பட்டார். இவர் கி.பி. 1551 இல் கெண்டு (Kent) நகரத்தின் நகரத்தலைவராகப் (Sheriff) பணியாற்றினார். மன்னர் ஆறாம் எட்வர்டு கி.பி. 1553 ஆம் ஆண்டு இறந்த பின், இவர் முதலாம் மேரி இளவரசி பட்டத்திற்கு வருவதற்கு ஆதரவாக இருந்தார். ஆனால், அந்த ஆண்டின் இறுதியிலேயே இளவரசி, இசுபெயின் (Spain) நாட்டு எதிர்கால அரசரான இரண்டாம் பிலிப்பை (Philip II) மணக்கத் திட்டமிட்டதை அறிந்து அதற்கு எதிராகப் புரட்சிக் கொடியை உயர்த்தினார்.

மேரி அரசி பட்டத்திற்கு வந்தபோது அவருக்கு வயது முப்பத்து ஏழு. அவள் மாமன் மகனான ஐந்தாம் சார்லசு உரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தை இங்கிலாந்தில் மறுபடியும் பரப்ப விரும்பித் தம் மகனான பிலிப்பிற்கு மேரியை மண முடிக்கும் கருத்தை வெளியிட்டார். பிலிப்பு உறவினராதலாலும் மனத்திற்கிசைந்த கத்தோலிக்க சமயத்தைச் சேர்ந்தவராதலாலும் மேரி அவரை மணக்க இசைந்தார். ஆனால், பெரும்பான்மையினரான ஆங்கிலேயர்கள் அந்தமணத்தை விரும்பவில்லை. நாடு கத்தோலிக்க மயமாப்பிடுமோ என்று அவர்கள் அஞ்சினர். இங்கிலாந்திலுள்ள கத்தோலிக்கர்களும் இங்கிலாந்தின் மீது இசுபானியர் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு விடுமோ எனப் பயந்தனர். அவ்வச்சமே எதிர்ப்பிற்குக் காரணமாயிற்று.

கத்தோலிக்கச் சார்பான கொள்கைகளை எதிர்த்தும், குறிப்பாக, இசுபானியத் திருமணத் திட்டத்தை வெறுத்தும் கி.பி. 1554 ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் சர் தாமசு வயட்டு, தம் ஆதரவாளர்களுடன் மேரிக்கு எதிராகக் கெண்ட்டில் கலகக் கொடியை உயர்த்தினார். மேரியைப் பட்டத்திலிருந்து விலக்கி, அவர்தம் ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான எலிசபெத்தை அரியணையில் அமர்த்துவதே வயட்டின் நோக்கமாக இருந்தது. தம் கெண்டு ஆதரவாளர்களுடன் இலண்டனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தாமசு வயட்டுக்கு, மேற்கொண்டு ஆள்பலம் சேர்ந்ததால், அரசியாரின் நிலைமை இடையூறுகள் நிறைந்ததாக இருந்தது.

தம் தற்காப்பைக் கருதி இலண்டன் நகரைவிட்டு

வெளியேற வேண்டும் என்ற நிலையிலும் அவ்வாறு செய்யாமல் மேரி அரசியார் மனத்திடங்கொண்டு மக்களைச் சந்தித்தார். பாராளுமன்றத்தின் சம்மதம் இல்லாமல் தாம் பிலிப்பை மணந்து கொள்ளப் போவதில்லை எனவும், ஆகவே, மக்கள் தமக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கிணங்க, இலண்டன் மாநகரை அடைந்துவிட்ட தாமசு வயட்டுக்கு ஆதரவு குறைந்தது. இலண்டன் பாலத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் தோல்வியடைந்து, கிங்க்டனுக்கு (Kingston) அருகே தேம்சு ஆற்றைக் கடந்து தம்மை எதிர்த்த நார்போக்கு (Norfolk) என்னும் பிரபுவைத் தோற்கடித்துவிட்டு இலண்டனை அடைந்த தாமசு வயட்டு வெசுட்டுமினிசுடர் (West Minster), சவுத்வார்க்கு (Southwark) முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். கத்தோலிக்கர்கள் தங்களுக்கு என்ன நேருமோ என அஞ்சினர். ஆயினும், மேரியின் சுறுசுறுப்பான செயற்பாடுகளால் கலகக்காரர்களான தாமசு வயட்டும் அவர் ஆதரவாளர்களும் விரைவில் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். கலகம் அடக்கப்பட்டது.

மேரி விரும்புகின்றவரை அவர் மணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது என்று தடுக்கப் பாராளுமன்றத்திற்கு எத்தகைய அரசியல் அமைப்பு உரிமையும் அப்போது கிடையாது. எனவே, மக்கள் சபையின் உறுப்பினர்கள் இசுபானிய அரசர் தங்கள் அரசிக்கு ஏற்ற கணவர் அல்லர் என்று அறிவித்தமை பயன்படாமல் போயிற்று. வயட்டின் தலைமையில், கெண்டில் உண்டான கிளர்ச்சி (கி.பி. 1554), இசுபானிய அரசரை ஏற்க மறுக்கும் நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது. ஆனால், வயட்டு பொது மக்களின் இரக்கத்தைப் பெற்றாரே ஒழிய, அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் நாட்டில் மன்னரை எதிர்த்துக் கலகம் செய்வதை ஒரு கொடியபாவமாக, அக்கால மக்கள் கருதியமையாகும். அரசுக்கு எதிராகப் படைக்கலன் தாங்கிச் செய்யப்பட்ட கலகத்தினை இலண்டன் மாநகரத்தின் மக்கள் மாபெரும் கொடுமை எனக் கருதினர். எனவே கி.பி. 1554 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 13 ஆம் நாள் விசாரிக்கப்பட்ட வயட்டு, கி.பி. 1554 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 11 ஆம் நாள் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஆனால், அவர் மரணத்திற்குப் பின் அவரும், அவர் ஆதரவாளர்களும் நாட்டுக்காக உயிரிந்த தியாகிகளாகப் போற்றப் பெற்றனர்.

-சி.மூ.

வயதுவந்தோர் கல்வி: கல்வி என்பது வாழ்க்கை முழுவதும் தொடரும் ஒரு செயல் என்பதை வள்ளுவரும், கன்பூசியசு, பிளேட்டோ, சர் தாமசு மூர், பெஞ்சமின் பிராங்கிளின் போன்ற பல மேலை நாட்டறிஞர்களும் கூறி வந்துள்ளனர்.

இளமைக் காலத்தில் எழுத்தறிவு பெறுவது கல்வியின் தொடக்கமாக அமைகிறது. வயது வந்த பின்னர் கற்க வேண்டிய கல்வி பல வகைப்படும். அவை தொழிற்கல்வி, தொழில்நுட்பக் கல்வி, கலை, இலக்கியம், கைத்தொழில், அறிவியல் தொடர்பான கல்வி முதலியனவாகும். இளமையில் சமூக, பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளின் தாக்கத்தால் கல்வியைத் தவறவிட்டவர்கள் பலராவர். அத்தகையோர் கல்வி பெற 'வயது வந்தோர் கல்வி முறை' உருவெடுத்தது.

தமிழ் நாட்டில் தொன்றுதொட்டுக் 'குருகுலக் கல்வி முறை' நடைமுறையில் இருந்துவந்துள்ளது. திருமணத்திற்குப் பின்னரும் மனைவியைப் பிரிந்து கல்வி பயிலச் செல்லும் வழக்கம் இருந்துள்ளதைத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறிய முடிகிறது. "ஓதல், பகையே தூது இவை பிரிவே" என்கிறது தொல்காப்பியம் (தொல்- பொருள்-அகத்-27). "வேண்டிய கல்வியாண்டு மூன்று இறவாது" என்று கால அளவும் கூறப்பட்டுள்ளது. (தொல்-கற்பியல்-47): "ஓதற் பிரிவுடைத்து ஒரு மூன்று யாண்டே" (நம்பி-அகத்-89) என்று நம்பி அகப்பொருள் கூறுகிறது.

இவ்வாறு தொன்றுதொட்டு வழக்கிலுள்ள வயதுவந்தோர் கல்விமுறை இன்று பல்வேறு நிலைகளில் செயற்பட்டு வருகிறது. நூலகங்களும் வானொலியும், தொலைக்காட்சியும், அஞ்சல் கல்வி முறையும், பகுதிநேரக் கல்வி முறையும் வயதுவந்தோர் கல்வி வளர உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றன.

வயதுவந்தோர் கல்வி என்பது மன முதிர்ச்சி பெற்ற ஆண்களும் பெண்களும் கற்கக்கூடிய கல்வி, அனுபவம், திறமை ஆகிய எல்லா வகையான முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளையும் குறிப்பதாகும்.

பிரிட்டனில் வயதுவந்தோர் கல்விமுறை ஒரு நிறுவனமாக கி.பி. 1790 க்குப் பின் உருவெடுத்தது. தொழில்நுட்பப் பள்ளியும், வயது வந்தோர் பள்ளியும் கிளாசுகோ, நாட்டிங்காம் ஆகிய நகரங்களில்

ஏற்படுத்தப்பட்டன. அடுத்த ஐம்பது ஆண்டுக் காலத்தில் சமய நிறுவனங்கள் வயது வந்தோர் பள்ளிகளை மிகுதியாக நடத்தின. கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் வயது வந்தோர் பள்ளியை கி.பி. 1840க்குப் பின் நடத்தத் தொடங்கின. இப்பள்ளிகள் இன்றும் தொடர்ந்து செயற்படுகின்றன.

அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரை கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தனித்தன்மை பொருந்திய கல்வி நிறுவனங்கள் பெருகின. 'இலைசியம்' என்று சொல்லப்படும் இத்தகைய கல்வி அமைப்புகளைத் தொடர்ந்து நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், இயந்திரப் பயிற்சி நிலையங்கள், தொடர் உரை நிகழ்ச்சிகள், அறக்கட்டளை நிறுவனங்கள், மாலைப் பள்ளிகள் முதலியன பெருகின. உள்நாட்டுப் போரைத் தொடர்ந்து கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வயதுவந்தோர் கல்வி முறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. இலக்கிய, அறிவியல் வட்டம், அஞ்சல் கல்வி வகுப்புகள், குடும்பநலக் கழகம், கிறித்தவ இளைஞர் சங்கம், சாரணர் இயக்கம், அரிமா சங்கம் (Lions Club), சுழற் கழகம் (Rotary Club), செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (Red Cross Society) ஆகியவை தோன்றி வளரத் தொடங்கின. அவற்றின் உறுப்பினர்கள் அவ்வத்துறையில் கல்வி பெறுவதற்கு அந்நிறுவனங்கள் உறுதுணையாய் இருந்தன. அவற்றோடு 'பெற்றோர்- ஆசிரியர் கழகங்களும் மகளிர் கழகங்களும், தொழிலாளர் கழகங்களும் வயது வந்தோர் கல்வியில் ஈடுபட்டன. தனியார் அஞ்சல் கல்வி நிறுவனங்களும் பெருகத் தொடங்கின.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு, வயதுவந்தோர் கல்வியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, கி.பி. 1891-இல் நியூயார்க்குப் பல்கலைக்கழகமும் கி.பி. 1892-இல் சிகாகோ பல்கலைக்கழகமும் விரிவாக்கப் பணிகளுக்காகத் தனித் துறைகளை உருவாக்கின. பின்னர், 1906 ஆம் ஆண்டில் விசுகோன்சின் பல்கலைக்கழகம் இன்றைய புதிய விரிவாக்கப் பணிகளின் முன் மாதிரி அமைப்பை உருவாக்கியது. அதன்படி வெறும் கல்வி முறையில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாமல் வேளாண்மை, தொழில், அரசியல், சமூகம், ஒழுக்கம் தொடர்பான பல்வேறு சிக்கல்களிலும் அப்பல்கலைக்கழகம் தீர்வுகாண விழைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்காவின் பல்வேறு கல்லூரிகளும், பல்கலைக் கழகங்களும் விசுகோன்சின் முன் மாதிரியைப் பின்பற்றத் தொடங்கின.

ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி, அறிவியல், பண்பாட்டு நிறுவனம் 1945 இல் தோன்றிய பின்னர் வயது வந்தோர் கல்வி இயக்கம் பன்னாட்டு அமைப்பாக உருப்பெற்றது. அந்நிறுவனத்தால் 1949-இல் தென்மார்க்கிலும், 1960இல் கனடாவிலும் வயதுவந்தோர் கல்விக்காகப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கங்கள் நடத்தப்பட்டன. அதன்பின்னர் உலகெங்கிலும் நாடு தழுவிய இயக்கங்களும், வட்டார இயக்கங்களும் வயதுவந்தோர் கல்விக்காக முனைந்து செயற்பட்டு வருகின்றன.

இந்தியாவில் வயதுவந்தோர் கல்வி இயக்கத்தைத் தொடங்கிய பெருமை தமிழ் நாட்டை குறிப்பாகத் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சாரும். மன்னார்குடியைச் சார்ந்த இராவ்சாகிபு க.வி. கனகசபைப் பிள்ளை என்னும் பெருமகனார் கௌமார குருகுலம் என்ற அமைப்பை நிறுவி, முதியோர் பள்ளிக்கூடங்கள், கிராம நூலகங்கள் போன்றவற்றை 1932 ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தினார். மன்னார்குடியைச் சுற்றி 20 கி.மீ. தொலைவுக்குட்பட்ட ஏறத்தாழ 242 கிராமங்களில் நடமாடும் நூலகம் மூலம் வயதுவந்தோர் கல்வியைப் பரப்பிய பெருமை அவரைச் சாரும். அத்துடன் கோடைப் பள்ளிகள், விளையாட்டுப் பயிற்சிகள், திரைப்படக் காட்சிகள் ஆகியவற்றின் மூலமும் கல்வி பரப்பப்பட்டது. முதன்முதலாகத் தமிழில் கிராமக்கல்வி நூல் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. இதில் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், த.வே. உமாமகேசவரப் பிள்ளை, நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை, கே.எச. சீனிவாசாச்சாரியார், இராவ்சாகிபு, க.வி. கனகசபைப்பிள்ளை போன்ற பேரறிஞர்கள் பாடங்கள் எழுதினர். கௌமார குருகுலத்தின் பல்வேறு நூல்களும், பிற பொருட்களும் இன்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தால் பெறப்பட்டுக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் பல்கலைக்கழகங்கள் வயதுவந்தோர் கல்வியில் ஈடுபடத் தொடங்கியது, தேசிய வயதுவந்தோர் கல்வித்திட்டம் 1978 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட பின்னரேயாகும். பல்கலைக்கழகங்களின் இரு அளவுகளான கல்வி, ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றுடன் மூன்றாம் அளவாக விரிவாக்கப் பணிகளும் சேர்க்கப்பட்டன. சமுதாயத்தின் பின்தங்கிய மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டும் பணியில் 92 பல்கலைக்கழகங்களும், 2138 கல்லூரிகளும், 25,000க்கும் மேற்பட்ட வயதுவந்தோர் கல்வி மையங்களும் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

இத்துடன் மாநில அரசுகளும் வயதுவந்தோர் கல்வித்துறை மூலமாகப் பல்வேறு கிராமப்புறங்களிலும் வயதுவந்தோர் கல்வி மையங்களை நடத்தி வருகின்றன.

இன்றைக்கு வயதுவந்தோர் கல்வித் திட்டத்துடன் இணைந்து முறைசாராக் கல்வி, மக்கள் தொகைக் கல்வி, சட்ட அறிவு, அறிவியல் அறிவு, கிராமப்புறத் தொழில்நுட்பம், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைக் கல்வி, மகளிர் மேம்பாட்டுக்கான கல்வி, திட்ட அரசங்கம் போன்றவற்றிற்கான அமைப்புகளும் செயற்படுகின்றன.

செயல்முறை எழுத்தறிவு முனைப்பு இயக்கம் ஒன்று 1986ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டு அதன் மூலம் தேசிய சமூக சேவை இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட மாணவர்களும் பிற மாணவர்களும் 15 முதல் 35 வயது வரை உள்ள எழுத்தறிவில்லாத மக்களுக்கு எழுத்தறிவைப் புகட்டும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். 'கற்பிப்பவர் ஒருவர், கற்பவர் ஒருவர்' என்ற திட்டத்தின்படி ஒவ்வொரு மாணவரும் ஒரு எழுத்தறிவில்லாத மனிதரை எழுத்தறிவு பெறச் செய்ய வேண்டும். கோடை விடுமுறையில் இவ்வாறு மாணவர்களின் தொண்டினால் இலட்சக்கணக்கான பாமர மக்களுக்கு எழுத்தறிவு கிட்டியுள்ளது.

இந்திய அரசு 1986 இல் அறிவித்த தேசிய கல்விக் கொள்கையின்படி கீழ்க்காணும் திட்டங்கள் செயற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவை 1. தொடர் கல்விக்காகக் கிராமப்புறத்தில் மையங்கள் நிறுவுதல் 2. தொழிற் சாலை அதிபர்கள், தொழிற்சங்கங்கள், பிற அரசு நிறுவனங்கள் மூலமாகத் தொழிலாளருக்குக் கல்வியளித்தல் 3. மேல்நிலைக் கல்வி நிறுவனங்கள் நிறுவுதல் 4. நூலகங்கள், படிப்பகங்களைப் பெருக்குதல் 5. தகவல் தொடர்பு சாதனங்களான தொலைக்காட்சி, வானொலி, திரைப்படங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்பதற்குரிய கருவிகளாகப் பயன்படுத்துதல் 6. கற்போர் குழுக்களையும், நிறுவனங்களையும் உருவாக்குதல் 7. தொலைவிடமிருந்து கற்கும் திட்டங்களை உருவாக்குதல் 8. தன்முனைப்புக் கல்விக்கு உதவித் திட்டங்களை அமைத்தல் 9. தொழில் சார்ந்த பயிற்சித் திட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தல் ஆகும். மேலும் தொடக்கக் கல்வியைப் பெருக்குவதில் சோதனைகள் மூலமும் புதுமையாக்கம் மூலமும் இலக்குகளை அடையப் பல்வேறு நிதியுதவிகளையும் அரசு செய்து வருகிறது.

வயது வந்தோர் கல்வித் திட்டத்தில் இப்போது இந்திய அரசு, மாநில அரசு, பல்கலைக்கழக மானியக் குழு, பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகள், தொண்டு நிறுவனங்கள் முதலிய அனைத்தும் ஈடுபட்டு வருகின்றன. அவற்றின் செயற்பாடுகளில் ஒன்றுக்கொன்று குறுக்கீடுகளை எதிர்கொள்ளாத வண்ணம் இப்போது வட்டார வளர்ச்சி அணுகுமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன்படி ஒவ்வொரு நிறுவனமும் வட்டார எல்லைகளை வகுத்துக் கொண்டு அந்த வட்டாரத்தின் ஒட்டுமொத்த மேம்பாட்டுக்குப் பாடுபட்டு வருகின்றது. அதனால், பல்வேறு வளர்ச்சிக்கான செயற்பாடுகளின் ஒருங்கிணைப்பும், எழுத்தறிவின்மை ஒழிப்பும், தொடர் கல்விக்கான வாய்ப்பும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் 1932 இல் 9.5 விழுக்காடாக இருந்த கற்றவர் எண்ணிக்கை 1951 ஆம் ஆண்டில் 16.67 விழுக்காடாகவும், 1981 ஆம் ஆண்டில் 36.17 விழுக்காடாகவும் உயர்ந்தது. இதில் (1981) ஆண்கள் 53.8 விழுக்காடும் பெண்கள் 28.8 விழுக்காடும் ஆகும். எனவே, இன்னும் எழுத்தறிவு பெறாத மக்களை எழுத்தறிவு பெறச் செய்யவும், குறிப்பாகப் பெண்களிடையே எழுத்தறிவைப் பெருக்கவும் விரைந்த திட்டங்கள் செயற்படுத்தப்படுகின்றன.

வயதுவந்தோர் கல்வித் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தொடர் கல்வியும் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. கல்லூரிகளில் படிக்கும் வாய்ப்பை இழந்தவர்கள் அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் தங்கள் கல்வியறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆந்திரப் பிரதேச திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகம் 1982-ஆம் ஆண்டு தொடர் கல்வியில் புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து பீகாரில் நாலத்தா திறந்த வெளிப் பல்கலைக்கழகமும், இராசசகத்தானில் கோட்டா (Kotah) திறந்த வெளிப் பல்கலைக்கழகமும் மேலும் புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கின.

நாடு தழுவிய அளவில் திறந்த வெளிப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று தொடங்க வேண்டும் என்று 1985-ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு முடிவு செய்து நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு சட்டம் இயற்றி, இந்திரா

காந்தி தேசிய திறந்த வெளிப் பல்கலைக்கழகத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்திராகாந்தி தேசிய திறந்த வெளிப் பல்கலைக்கழகச் சட்டத்தின்படி, நாட்டிலுள்ள பிற திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகங்களின் கல்வித் தரத்தைப் பேணுவதும் அதன் பொறுப்புகளுள் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.

கல்வி என்பது வாழ்க்கை முழுவதும் தொடரும் செயல் என்பதால் அரசுத் தொழிலாளருக்கான பயிற்சியையும் அவ்வப்போது பெறுவதற்கு உதவி செய்து வருகிறது. அதற்காகத் தனித்துறையே இயங்கி வருகிறது. அத்தகைய புத்தொளிப் பயிற்சி தலைமுறை இடைவெளியைத் தவிர்க்க உதவுகிறது. அறிவியல் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தையும், நுட்பங்களையும் பழைய தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

எனினும் வயதுவந்தோர் கல்வி முறையில் இடர்ப்பாடுகள் இல்லாமல் இல்லை. அன்றாட உழைப்புக்குப் பின்னர் மாலை வேளையிலோ இரவு வேளையிலோ கல்வி பயிலுவது முதியவர்களுக்கு இயலாததாக இருக்கிறது. சிலருக்கு நேரம் கிடைப்பதும் அரிதாகவே உள்ளது. அதனால் கற்கும் ஆர்வம் குறைந்துள்ளது. எனவே, வயதுவந்தோர் கல்வித்திட்டத்தின் இலக்குக்குரியவர்கள் 15 வயது முதல் 35 வயது வரை என்று நிருணயம் செய்து இந்திய அரசு விதி முறைகள் ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த வயது வரம்புக்குட்பட்டோரிடம் ஊக்கத்தை ஏற்படுத்தி எழுத்தறிவைக் கொடுப்பது சற்று எளிதாகவே இருக்கிறது. தொலைக்காட்சி ஒரு சக்தி மிக்க கருவியாக இருப்பதால் வயதுவந்தோர் கல்விக்கு அது பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இப்போது பல்கலைக்கழக மானியக்குழு, தொலைக்காட்சி மூலம் கல்லூரியில் பயில்வோர் பயிலாதோர் அனைவருக்குமே நாள்நாள் வகுப்புகள் நடத்தி வருகிறது.

இன்று வயது வந்தோர் கல்வி முறையில் உலகெங்கும் புத்தாக்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, மனிதனின் உற்பத்தித் திறன் மேம்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தேசிய உற்பத்தித்திறன் குழு ஒன்று இந்தியாவில் மனித வள மேம்பாட்டுக்காக இயங்கி வருகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி சமூக பண்பாட்டு நிறுவனம் உலகளவில் பின்தங்கிய நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காகப்

பாடுபட்டு வருகிறது. இத்தகைய செயற்பாடுகளின் விளைவாக உலகில் பல்வேறு நாடுகளிலும் மக்களின் கல்வித்தரம் உயர்வதோடு வாழ்க்கைத் தரமும் உயர்ந்து வருகிறது.

-இரா.சு.

துணைநூல்கள்

கனகசபைப் பிள்ளை, சு.வி. சமரசமும், கிராமக் கல்வியும், மன்னார்குடி, 1933.

Eradication of Illiteracy and Spread of Universal Elementary Education, University Grants Commission, New Delhi, 1983.

New Guidelines of Adult and Continuing Education and Extension programmes in Universities and Colleges, University Grants Commission, New Delhi, 1988.

Opening New Horizons in Education, Indira Gandhi National Open University, New Delhi, 1988.

வயந்தகன்: வயந்தகன் என்பான் பெருங்கதைத் தலைவனான உதயணனின் உயிர்போன்ற நண்பனும் அமைச்சனுமாவான். இவன் பார்ப்பனக் குலத்தினன்; அரச கலைகளில் வல்லவன்; வானவியல், நிமித்த நூல் ஆகியவற்றிலும் அறிஞன்.

அவந்தி வேந்தனான பிரச்சோதனன், தனக்குத் திறைசெலுத்தாமை காரணமாகச் சயந்தி மன்னனான உதயணனைச் சிறைப்படுத்த எண்ணிச் சாலங்காயன் என்னும் அமைச்சனின் ஆலோசனைப்படி, தொண்ணூற்றாறு மறவர்களை அகத்துக் கொண்ட மாய யானையொன்றை இயற்றி, அதனை அவ்வுதயணனுக்கு முன்னே விடுத்தபோது, தன்னிடமிருந்த தெய்வயானையை இழந்து தேடித் திரிந்த அவன் அம் மாய யானையைத் தன் தெய்வ யானையாக மயங்கி அதனை நெருங்க முற்படும்போது, மதியமைச்சனாகிய இவ்வயந்தகன் புள்நிமித்தம் முதலாகப் பல தீநிமித்தங்கள் கண்டு தடுத்தான். அவ்வாறு வயந்தகன் தடுத்தும் ஆர்வத்தினாற் கேளாத உதயணன் மாய யானையை அணுகி மகிழ்ந்து மெய்மறந்து நின்றபோது, அவ்நிமித்தங்களின் வயிற்றகத்திருந்த மறவர் அதன் பொறிகளைக் கழற்றி இறங்கிப் போர் செய்யத் தொடங்கவே, ஐந்துறு மறவர்களோடு பின்னின்ற வயந்தகன் முன்வந்து

அவர்களைக் கொன்றான். ஆயினும், அம்மாய யானைக்குப் பின்னே மறைந்து வந்த சாலங்காயனுடைய படையால் உதயணன் பிணிக்கப்பட்டானாகத் தான் பிணிப்புண்ட செய்தியையெழுதி ஓலைகொடுக்க, அதனை இவ்வயந்தகனே வாங்கிச் சென்று யுகியென்னும் மற்றொரு மதியமைச்சனிடம் கொடுத்து மேல் ஆவனவற்றிற்கு உதவினான்.

உதயணனின் ஓலை கண்ட யுகி வஞ்சினங்கூறிப் பிரச்சோதனனின் உஞ்சையம்பதியை அணுகிச் செய்த சூழ்ச்சிகளில் துணைநின்ற வயந்தகன், அந்தயுகியால் வேற்று மொழிகளைக் கற்றுப் போய்ப் பிரச்சோதனனுடைய மக்களோடு சேர்ந்து கல்வி பயில்வானாய் அவர்க்கு ஏவல் செய்வான் போல் இருந்தான். பின்னர்ப் பிரச்சோதனன் தன்னுடைய மதங்கொண்ட யானையை அடக்கிய உதயணனை மதித்துப் போற்றித் தன் மக்களை அவனிடத்தே போர்ப் பயிற்சி பெறுமாறு விட்டபோது அவனுக்கு வேண்டும் பொருட்களைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் பணி வாய்க்கப்பெற்ற வயந்தகன், அவ்வதயணனுக்காக யுகி செய்துவரும் அருஞ்சூழ்ச்சிகளை அவனறியக் கூறினான். மற்றும் அகநகரிலுள்ள அவன் நிலைகளைப் புறநகரிலுள்ள யுகி முதலான தோழர்க்கும் தெரிவித்தான்.

இன்னும் பிரச்சோதனன் மகள் வாசவத்தையிடத்துக் காதலுற்று வருந்திய உதயணன்தன் காமநோய்க்குக் காரணமானவளை மற்றொருத்தியாகக் காட்டிப் பிறர் ஐயுறாமே கருதியபோது, வயந்தகன் நருமதையென்னும் பரத்தையை வலிந்து தேரிலேற்றிக் கொண்டுபோய் அவனிடம் ஓரிரவு தங்கவைத்துச் செய்தியைப் பரப்பினான்.

பின்னர் யுகியின் சூழ்ச்சியால் பிரச்சோதனன் நகரில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நீர்விழா விற்குப் பத்திராபதியென்னும் பிடியானை மேல் புறப்பட்ட உதயணனோடே சென்ற வயந்தகன், அன்றைப் பகலி லாவது காதலியாகிய வாசவத்தையை யானைமேல் ஏற்றிக்கொண்டு தன் நாட்டிற்குச் சென்றுவிட வேண்டுமெனக் கருதியிருந்த உதயணனின் கருத்தை உணர்ந்தான். உணர்ந்து, அப்பயணத்திற்கு வேண்டுவனவற்றை அமைத்துக்கொண்டு, உதயணனிடம் யுகியின் ஏற்பாடுகளை அறிவித்து,

அவ்வேற்பாடுகளின்படி வாசவத்தையைக் கவர்ந்து சென்ற உதயணனோடே தானும் புறப்பட்டு, அவனுக்கு வழியையும் வழியின் தன்மைகளையும் விண்மீன்களால் காலக்கணக்கையும் கூறிச் சென்றான். சென்று, வழியிடையே அப்பிடியானை வீழ்த்திந்த நிலையில் உதயணனுக்கு முதலில் வேண்டும் உதவிகளைப் புரிந்து, பின் வாசவத்தையோடே அவனை ஓர் பொதும்பரில் இருத்திவிட்டு அவனிடம் விடை பெற்றுப்போய்ப் புட்பக நகரையடைந்து அதனை ஆண்டுகொண்டிருந்த இடவகனென்னும் தோழனைக் கண்டு செய்திகளைச் சொல்லி, அவனோடும் படையோடும் உதயணனிடம் வந்தான். வந்து, அங்கே உதயணனை வருத்திப் பிணித்திருந்த வேடர்களைப் போரில் தொலைத்து ஓட்டியபின், அவ்வதயணன் வாசவத்தையோடே தன்னுடைய சயந்தி நகரையடைந்து மணம்புரிந்து வாழத் துணைநின்றான்.

பின்னும் இவ்வயந்தகன் உதயணனுக்கு வேண்டுங் காலங்களில் வேண்டிய உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் புரிந்து, பயனுடைய நகரங்கள் பதினொன்றும் நாள்தோறும் ஆயிரம் பொன்னும் அவனால் அளிக்கப் பெற்றுச் சிறப்படைந்தான். மற்ற நண்பர்களும் உதயணனால் தக்கவாறு சிறப்பளிக்கப் பெற்றனராயினும் அவர்களையெல்லாம் சிறப்பித்து உரியவிடங்களுக்கு அனுப்பிவிட்ட உதயணன், இவ்வயந்தகனை மட்டும் எப்பொழுதும் தன்னுடனே உறையும்படி இருத்திக்கொண்டது இவன் பெற்ற தனிச் சிறப்பாகும். இதனால் இவனுக்கும் உதயணனுக்கும் இடைப்பட்ட அணுக்கத் தொடர்பினை உணரலாம்.

-வ.கு.

வர்சின் தீவுகள்: மேற்கு இந்தியத் தீவுகளில் போர்ட்டோ ரிகோ (Puerto Rico) தீவுக்குக் கிழக்கில் உள்ள ஏறத்தாழ 100 சிறியதீவுக் கூட்டத்திற்கு வர்சின் தீவுகள் (Virgin Islands) என்று பெயர். பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் இத்தீவுகளைத் தமக்கிடையே பிரித்துக் கொண்டுள்ளன. இத்தீவுகளில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆகசுட்டு - அக்டோபர்த் திங்கள்களுக்கிடையில் கடுமையான புயற்காற்று வீசுவது வழக்கம்; சிறு நில நடுக்கங்களும் இங்கு ஏற்படுவதுண்டு. இங்கு வாழும் மக்கள் மழை நீரையே பெரிதும் நம்பியுள்ளனர். மழை பெய்யுங் காலங்களில் அம்மழை நீரை நீர்த்

தேக்கங்களில் நிரப்பி, அதைப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இத்தீவுகளில் நடுத்தரமான தட்பவெப்பநிலை, குளிர்ந்த வடகிழக்கு வானிகப் பருவக் காற்று, இயற்கை அழகு, இங்குக் காணப்படும் பழைய உலகக் (Old World) கட்டடக்கலை ஆகியவை காரணமாகச் சுற்றுலாப் பயணிகள் மிகுதியாக இங்கு வந்து போகின்றனர். அரசுக்கும் இதனால் மிகுந்த வருவாய் கிடைக்கிறது. உணவுப் பொருட்கள் உற்பத்தியும், ஆடுமாடு வளர்த்தலும், மீன் பிடித்தலும் இங்குள்ள மக்களின் முக்கிய தொழில்களாகும்.

இத்தீவுகளில் முதலில் கி.பி. 1492 இல் கண்டு பிடித்தவர் கொலம்பசு (Columbus) ஆவார். இவற்றுக்கு இப்பெயரைச் சூட்டியவரும் அவரேயாவார்.

அமெரிக்க வர்சின் தீவுகள் : போர்ட்லோ ரீகோவுக்கு ஏறத்தாழ 64 கி.மீ. கிழக்கில் உள்ள பின்வரும் தீவுகள் அமெரிக்காவுக்கு உரியவையாகும். இவை புனித தாமசுத் தீவு (St.Thomas), புனித குரோயிக்க (St. Croix), புனித சான் (St.John) ஆகியனவாகும். இம்மூன்று முக்கிய தீவுகளைத் தவிர ஏறத்தாழ 50 சிறு தீவுகள் உள்ளன. இவற்றில் மக்கள் வாழவில்லை. மேலேகூறிய மூன்று முக்கிய தீவுகளின் பரப்பு 344.5 ச.கி.மீ. அப்பரப்பில் 9599 ஏக்கர் நிலம் அமெரிக்க அரசின் தேசியப் பூங்காவாக விளங்குகிறது. இம்மூன்றின் மக்கள் தொகை 95,591 (1980). அமெரிக்க வர்சினியத் தீவுகளின் தலைநகராகிய சார்லட்டி அமாலீ (Charlotte Amalie) புனித தாமசுத் தீவில் உள்ளது. அதன் மக்கள் தொகை 11,756 (1980) ஆகும்.

அரசியலமைப்பு: இத்தீவுகளை ஆட்சி செய்யும் ஹோலாண்டுப்பும், 1954 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கச் சட்டப்படி அமெரிக்க அரசின் உள்நாட்டு நிறுவனத்தையே சாரும். தீவுகளில் சிறிதளவு சட்டமியற்றும் அதிகாரம் கொண்ட ஓரவைச் சட்டசபை ஒன்று இயங்குகிறது. மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று தீவுகளின் சார்பாக 15 ஆளவை மன்றத்தினர் இரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை அச்சட்டசபை உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். உள்நாட்டு மக்கள் ஓர் ஆளுநரையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றனர். அத்தகைய அரசியலமைப்பை மாற்றி, உள்நாட்டு மக்களுக்குக் கூடுதலான உரிமைகளை

வழங்க, நான்கு முறைகள் சட்டத் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப் பெற்றன. ஆனால், அவை யாவும் உள்நாட்டு மக்களாலேயே விரும்பப்படவில்லை ஆதலால் கைவிடப்பட்டன. பொதுவாக அமெரிக்காவின் நேர் ஆட்சி முறையையே தீவுகளின் மக்கள் விரும்புகின்றனர். இத்தீவுகளின் சார்பில் ஒரு பேராளர் அமெரிக்க நாடாளுமன்றத்தில் (Congress) அங்கம் வகிக்கிறார். அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை. இத் தீவினருக்கோ அவர்களின் பேராளருக்கோ இல்லை.

பிரிட்டனின் வர்சின் தீவுகள்: வர்சின் தீவுக் கூட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள ஏறத்தாழ 40 சிறிய தீவுகள் (British Virgin Islands) பிரிட்டனுக்கு உரியவை. இவற்றுள் 15 இல் மட்டுமே மக்கள் வாழ்கின்றனர். இவற்றின் மக்கள்தொகை 12,034 (1980), பரப்பு 130 ச.கி.மீ. தலைநகர் உரோடு டவுன் (Road Town). இவற்றுள் மிகப் பெரியது தோர்தொலா (Tortola) தீவு.

முக்கியமான மற்ற தீவுகள் வர்சின் கோர்டா (Virgin Gorda), அனெகடா (Anegada), சாகட்டு வான் டைக்கு (Jost Van Dyke) என்பனவாம். இவற்றில் நடுத்தரமான தட்பவெப்பநிலை காணப்படுகிறது. சுற்றுலாப் பயணிகள் இங்கு வந்து போவதால் அரசுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க வருமானம் கிடைக்கிறது. இத்தீவுகளின் பொருளாதாரம், பெரும்பான்மையில் சுற்றுலாப் பயணமக்களையே பொறுத்திருக்கிறது. பழங்கள் முதலிய உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதுடன், கோழி, ஆடு, மாடு, பன்றி முதலியன வளர்த்தலும் இங்கு நடைபெறுகின்றன.

இத்தீவுகளில் முதலில் கி.பி. 1648 இல் தச்சுக்காரர் (Dutch) குடியேறினர். பின்னர், கி.பி. 1666இல் ஆங்கிலேயக் குடியேற்றக் குழுவினர் இவற்றைத் தமக்குரிமையாக்கினர். வரம்புக்குட்பட்ட ஒரு அரசியலமைப்பு, கி.பி. 1774 இல் இவற்றுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அரசியலார், அடிமை முறையை கி.பி. 1834 இல் இங்கே ஒழித்தனர். பின்னர், கி.பி. 1950 இல் பேராளர் ஆட்சி முறை. (Representative Government) இங்குப் புகுத்தப்பட்டது. ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு, 1967இல் வர்சின் தீவுகளுக்கு அளிக்கப்பட்டு அது 1977 இல் சில திருத்தங்களைப் பெற்றது. இதன்படி, பிரிட்டனின் வர்சின் தீவுகள்,

சட்டமன்ற அமைச்சரவையுடன் கூடிய ஒரு குடியேற்ற நாடாகத் திகழ்கின்றன.

-தெ.பா.

வர்சீனியா: அமெரிக்க ஐக்கிய மாநிலங்களுள் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு மாநிலம் வர்சீனியா (Virginia) என்பதாகும். வட அமெரிக்காவின் கிழக்குப் பகுதியில் அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலையொட்டியுள்ள இம்மாநிலத்தின் பரப்பு 105,711 ச.கி.மீ. ஆகும். இது, வடமேற்கில் மேற்கு வர்சீனியா மாநிலத்தாலும், வடகிழக்கில் மேரிலாந்து மாநிலத்தாலும் தெற்கில் வட கரோலினா, தென்னசி மாநிலங்களாலும், மேற்கில் கெண்டகி மாநிலத்தாலும் கிழக்கில் அட்லாண்டிக்கு மாக்கடலாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மக்கள் தொகை மதிப்பு, 1984 ஆம் ஆண்டில் 5,636,000 ஆகும். மக்களில், 49 விழுக்காட்டினர் நகர் வாழ் மக்கள் (1980). இம்மாநிலத்தின் முக்கிய நகரங்கள் நார்போக்கு (Norfolk), வர்சீனிய கடற்கரை, இரிச்சுமாண்டு (Richmond). நியூபோர்ட்டு நியூசு, (Newport News) ஏம்ப்டன் (Hampton), செசபீக்கு (Chesapeake), போர்ட்சுமத்து (Portsmouth), அலெக்சாந்திரியா (Alexandria), உரோனோக்கு (Roanoke), இலிஞ்சுபர்கு (Lynchburg) ஆகியனவாம். இம்மாநிலத்தின் தலைநகர் இரிச்சுமாண்டு நகராகும். குடியாட்சி முறையில் 1971 ஆம் ஆண்டு அமைந்த அரசியலமைப்பு இப்பொழுது இம்மாநிலத்தில் செயற்பட்டு வருகிறது. இம்மாநிலத்தின் அழகிய கடற்கரை அமைப்பும், மலைகளும், கனிச்சத்துகள் நிறைந்த நீருற்றுகள் (Mineral springs) இயற்கை அற்புதங்கள், வரலாற்றுச் சின்னங்கள் முதலியனவும், ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை இங்கு வந்து போகுமாறு ஈர்க்கின்றன. ஆண்டொன்றுக்கு ஏறத்தாழ 4100 மிலியன் தாலர்களைச் (Dollar) சுற்றுலாப் பயணிகள் இங்குச் செலவழிக்கின்றனர்.

வர்சீனியா மக்கள் சிறப்பாக வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பினும் பல்வேறு தொழில்களையும் வளர்த்துள்ளனர். வர்சீனியா, புகையிலை உற்பத்திக்கு மிகவும் பெயர் பெற்றது. வேதிமப் பொருட்கள் செய்தலும் இருப்புப் பாதை வண்டிகளுக்குத்

தேவையான பொருட்கள் செய்தலும் இங்குச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன. உணவுப் பொருட்கள் ஆயத்தம் செய்தல், ஆடை வகைகள் நெய்தல், காகிதப் பொருள் உற்பத்தி செய்தல் முதலியனவும் நடைபெறுகின்றன. போர்ட்சுமத் நகரில் கப்பல்கட்டும் பட்டறைகள் உள்ளன. ஏம்ப்டன் நகரில் விண்வெளிச் செலவு பற்றிய ஆய்வு நடைபெறுகிறது.

வரலாறு: வர்சீனியாவின் வரலாறு அமெரிக்க நாட்டு வரலாற்றுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. வர்சீனியாவை முதலில் கண்டுபிடித்த சர் வால்ட்டர் ராலே (Sir Walter Raligh) என்னும் வீர மாலுமி அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த கன்னி (Virgin) முதலாம் எலிசபெத்து அரசியைச் (கி.பி. 1558 - 1603) சிறப்பிக்கும் வகையில், தான் கண்டுபிடித்த பகுதிக்கு வர்சீனியா (Virginia) என்று பெயரிட்டார். பின்னர், இங்கிலாந்தின் அரசரான முதலாம் சேம்சு (James I) வர்சீனியாவில் ஆங்கிலேயக் குடியேற்றங்களை அமைத்துக் கொள்ள அனுமதி தரும் பட்டயத்தை (Charter) கி.பி. 1606 ஆம் ஆண்டு வழங்கினார். அக் காலத்தில் வர்சீனியா என்பது, வட அமெரிக்காவில், இசுபானியரும் (Spaniards) பிரான்சுக்காரரும் பெற்றிருந்த பகுதிகள் நீங்கலாக உள்ள பெரும் நிலப்பகுதியைக் குறித்தது. வர்சீனியாவின் இப்போதைய எல்லைகள் பிற்காலத்திய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக மாற்றி வரையறுக்கப் பட்டனவாகும்.

இலண்டன் நகர ஆங்கிலேய வணிகர் குழுமம் மூன்று கப்பல்களையும் 144 ஆட்களையும் அப்போதைய வர்சீனியாவுக்கு அனுப்பியதன் விளைவாக கி.பி. 1607 ஆம் ஆண்டு சேம்சு ஆற்றங்கரையில் சேம்சு டவுன் (Jamestown) என்ற முதல் (ஆங்கிலேயரின்) நிலையான அமெரிக்கக் குடியேற்றம் ஏற்படுத்தப்பெற்றது. (இந்நகரம் பிற்காலத்தில் நியூயார்க்கு மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது). சேம்சு டவுன் நகரம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் வர்சீனியாவின் தலைநகராக விளங்கியது. அப்போது அங்கே சென்ற மக்கள் வீரச் செயல்களைப் புரிய வேண்டுமென்ற ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர். கடுமையான உழைப்பாளிகளாகவுமிருந்தனர். அப்பகுதியின் உள்நாட்டு

மக்கள் (சிவப்பிந்தியர்கள்) குடியேறியவர்களுக்குப் பல துன்பங்களைக் கொடுத்து வந்தபோதிலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது குடியேற்ற நாடு முன்னேறி வந்தது. அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் வர்சீனியா முக்கிய பங்கு கொண்டிருந்தது. வர்சீனியத் தலைவர்களின் ஆலோசனைப்படி அனைத்து அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களின் மாநாடு கி.பி. 1774 இல் கூட்டப்பட்டது. வர்சீனிய அரசியல் சட்டசபை கி.பி. 1776 இல், அக்குடியேற்றம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியினின்றும் விலகிச் சுதந்திரத்துடன் வாழப் போவதாக அறிவித்தது. அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் அமெரிக்கா முடிவில் வெற்றி பெற்றதற்கு வர்சீனியாவின் பல்வேறு அருஞ்செயல்கள் காரணமாயின. அமெரிக்கக் குடியரசின் வரலாற்றில் முதல் 6 குடியரசுத் தலைவர்கள் வர்சீனியாவில் பிறந்தவர்கள் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அமெரிக்க வரலாற்றில் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போரில் வர்சீனியா, தெற்கு நாடுகளின் கூட்டணியில் இருந்து கொண்டு, அடிமை முறையை அடியோடு ஒழிக்க முயன்ற வடக்கு நாடுகளின் ஐக்கியத்துடன் போரிட்டு முடிவில் தோல்விகண்டது. பின்னர், கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் அமெரிக்க ஐக்கியத்துடன் இணைந்தது.

-தெ.பா.

வர்மம்: வர்மம் என்றச் சொல்லுக்குச் சரியான விளக்கம் வழங்கப்படவில்லை. எனினும் இச்சொல் மர்மம் என்றச் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகக் கொள்ளலாம். மர்மம் என்பதினை இரகசியம் அல்லது மறை பொருள் எனக் கருதலாம். ஒரு மனிதனின் உடலில் தலை முதல் பாதம் வரையிலும் இதுபோன்ற பல வர்ம இடங்கள் உள்ளன. இத்தகைய இடங்களில் தட்டுப்பட்டு உணர்வழிப்பதை வர்மம் எனக் கூறுவர், பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் தட்டுப்பட்டால் வர்மம் கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் சில குறிப்பிட்ட நரம்புப் பகுதிகளில் சில குறிப்பிட்ட அளவு வேகத்துடன் தட்டுப்பட்டால் மட்டுமே அது வர்மம் எனப்படும். இவ்வாறு ஒருவருக்குத் தட்டுப்பட்டு வர்மம் கொண்டால் உடனே சரம்மாறி வியர்வை

தோன்றி அனல் மீறி கபம் விருத்தியடைந்து சன்னி ஏற்பட்டோ, ஏற்படாமலோ உயிர் இழக்க நேரிகிறது, மேலும் ஒருவர் என்ன வர்மம் கொண்டாரென்று அறிவதற்குக் குறிகளும், நாடிகளும் துணை செய்கின்றன. ஒவ்வொரு வர்மத்திற்கும் குறிகள் வேறுபடும், குறிகள் மாறினால் நாடியும் மாறுபடும், இத்தகைய வர்மத்திற்குக் காலம் என்கிறதான வேறு பெயரும் உண்டு, இதனைப் பொதுவாக எல்லா வர்ம நூல்களிலும் அடப்பக் காலம், திலர்தகக் காலம் என்றும் உப்புக்குற்றி வர்மம், சென்னி வர்மம் என்றும் மாறி மாறி அழைப்பதைக் காணலாம், இதனால் காலம் என்பதும் வர்மம் என்பதும் ஒன்றே என்பது இதன்வழி அறியலாம்.

-நே. ஜோ.

வரகுண பாண்டியன்: இடைக்காலத்தே, கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பாண்டியராட்சி மதுரையில் செழித்தோங்கியது. அப்பாண்டிய மன்னருள் வரகுணன் என்ற பெயரில் இருவர் ஆட்சி செய்துள்ளனர். அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தை நிறுவுவதில் வரலாற்றறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகின்றது.

வரகுண பாண்டியன்: இவன் இரண்டாம் இராச சிம்ம பாண்டியனுக்கு மக்களாவான்; சடையவர்மன் என்னும் பட்டம் சூடி ஆட்சி செய்தான். 'கொற்றவர்கள் தொழு கழற்கால் கோவரகுண மகாராசன்' என்று சின்னமனூர்ச் சாசனத்தால் பாராட்டப்பெறும் இவன் 'மாறன் சடையன்' என்றும், 'வரகுண தேவர்' என்றும், குறிப்பிடப்படுவான். இம்மன்னனின் 43 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஏர்வாடியில் காணப்படுவது கொண்டு, இவன் 43 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆட்சி செய்தான் என்று கருதுவர். இவனது ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 792 முதல் கி.பி. 835 வரை இருக்கலாம் என்று சதாசிவ பண்டாரத்தார் கூறுகின்றார். பாண்டிய நாட்டோடு சோழ மண்டலத்தையும், தொண்டை மண்டலத்தையும் இவன் வென்று ஆண்டான் எனத் தெரிகிறது. இவன் இவ்வாறு மாமன்னனாக விளங்கியமையால் சின்னமனூர்ச் சாசனம் இவனை, 'வரகுண மகாராசன்' என்று பாராட்டுகிறது

வெற்றி வீரராக விளங்கிய இந்த வரகுண பாண்டியன், சைவச் சான்றோர்கள் தங்கள் அருட்பனுவல்களுள் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டுமளவு சிவபக்தி நிறைந்தவராக விளங்கியுள்ளார். சைவ நாயன்மாருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் தம் திருக்கோவையார் என்னும் நூலில், 'வரகுணனாம் தென்னவன்' (306) என்றும், 'வரகுணன்' என்றும் (327) ஈரிடத்துக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியுள்ளார். இதனால், மாணிக்கவாசகர் கால நிருணயத்திற்கும் இம்மன்னர் ஆட்சிக் காலம் ஒரு சான்றாக அமைந்துள்ளது. தேவாரத் திருமுறைகளைத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் என்னும் தம் நூலில், 'வரகுணன்' என்று (62) இம் மன்னனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், பட்டினத்தடிகள், தம் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையில் பெரிய அன்பின் வரகுண தேவர் என்று குறிப்பிட்டு (28), இவனுடைய ஆழ்ந்த சிவபக்தியால் இவன் ஆற்றிய அருள்செயல்களை விளக்கியுமுள்ளார். மேற்காட்டியுள்ள சைவ இலக்கியப் பகுதிகளில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள வரகுணன் என்னும் மன்னன், இம் முதலாம் வரகுணனையே குறிக்கும் என்று சதாசிவ பண்டாரத்தார் தம் பாண்டியர் வரலாற்றில் விளக்கியுள்ளார்.

வரகுண பாண்டியன்?: இவன் சீமாறன் சீவல்லபன் என்பாருக்கு மகனும் முதல் வரகுண பாண்டியருக்குப் பேரனும் ஆவான். சடையவர்மன் என்னும் பட்டம் புனைந்து ஆட்சி புரிந்தான். இவனை 'வரைபுரையும் மணி நெடுந்தோள் மன்னர்கோன் வரகுணவர்மன்' என்று சின்மனனார்ச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இவரது 8 ஆம் ஆட்சியாண்டு, சகம் 792 என்று காணப்படுவது கொண்டு, இவன் முடிசூடிய ஆண்டு கி.பி. 862 என்று சதாசிவ பண்டாரத்தார் கருதுகிறார். மேலும் திருப்புறம்பயப் போர் முடிவு கருதி இம்மன்னன் ஆட்சி கி.பி. 880 இல் முடிவுற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார். இம்மன்னன் திருச்செந்தூர் முருகப் பெருமான்பால் ஈடுபாடு கொண்டு, அங்கு வழிபாடுகள் நிகழ்வதற்காகப் பல நிவந்தங்கள் வழங்கியுள்ளான்.

-அ.மா.ப.

வரகுணமங்கை: வரகுணமங்கை நம்மாழ்வாரால் பாடுபுகழ் பெற்ற திருத்தலமாகும். இது திருமால் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. நெல்லை மாவட்டத்தில் திரு நெல்வேலித் தொடர்வண்டி நிலையத்திற்கு 28 கி.மீ. தொலைவிலும், திருவைகுண்டத்திற்கு 2 கி.மீ. அண்மையிலும் உள்ளது. இறைவன் விசயாசனன்; இருந்த திருக்கோலம்; இறைவி வரகுணவல்லி; விமானம் விசய கோடி; தீர்த்தங்கள் தேவபுட்கரினி, அக்கினி தீர்த்தம் என்பன. அக்கினிக்குக் காட்சி வழங்கிய பெருமை மிக்கது என்பது தொன்மைச் செய்தி.

திருப்புளிங்குடிப் பெருமானைப் "பண்டைநாளாலே என எடுத்துப் பாடிய நம்மாழ்வார், வரகுண மங்கையை நான்காம் பாடலில் சுட்டுகிறார். முன்னை மூன்று பாடல்களில், இறைவன் கிடந்த திருக்கோலத்தையே பாடிய ஆழ்வார், அவன் இருந்த திருக்கோலத்தையும், நின்ற திருக்கோலத்தையும் ஒருங்கு காட்ட விரும்பியவராய் நான்காம் திருப்பாடலில் கிடந்த, இருந்த, நின்ற கோலங்களைக் குறிப்பதுடன் நெஞ்சில் உறைந்த நிறைகோலத்தையும் நிறைப்பாராய்

“புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கை,
இருந்துவை குந்தத்துள் நின்று,
தெளிந்த என் சிந்தை அகங்கழி யாதே,
என்னையாள் வாயெனக் கருளி”

என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

திருமால் முகில் வண்ணன்; அவன் எத்தகைய முகில்வண்ணன்; முகம் பார்க்கும் பளிங்குபோல் பளிச்சிட்டுக் காட்டும் முகில் வண்ணன் என்கிறார். அவன் வாய்ப் பவளம், பளிங்கில் பதித்துவைத்தபவளம் போல்வதனைக் காண்கிறார். அதன் இனிமையையும் கனிந்த தன்மையையும் இனிய சொல்லையும் காட்டுவாராய்க் 'கனிவாய்' என்றார். கிடந்த கோலத்தினும் இருந்த கோலம் இயல்பாகக் கொள்ளை கொள்ளுவதொன்றாகும்.

-இரா.இ.

வரதட்சிணை: இது திருமணத்தின் போது மணமகனுக்குத் தரப்படுகிற அளிப்பு ஆகும். மாக்க ரேடின் (Max Radin) என்பவர் வரதட்சிணை என்பது ஒருவன் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறபோது

அவனுடைய மனைவியிடமிருந்தோ (அதாவது மணமகளிடமிருந்தோ) அவளுடைய குடும்பத்திடமிருந்தோ அவன் பெற்றுக் கொள்ளுகிற சொத்தைக் குறிக்கும் என்கிறார். ஆனால் இத்தகைய மிகவும் எளிய விளக்கத்திலிருந்து வரதட்சிணையின் உண்மையான இயல்பைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. அதனுடைய உண்மையான உருவத்தை, 1961 இல் இயற்றப்பட்ட வரதட்சிணை தடுப்புச் சட்டம்தான் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அந்த வரதட்சிணைத் தடுப்புச் சட்டம், 'திருமணத்தின் போதோ திருமணத்திற்கு முன்னரோ திருமணத்திற்குப் பின்னரோ (1) திருமணம் செய்து கொள்ளும் இருவரும் ஒருவர் மற்றவருக்கு (அதாவது மணமகள் மணமகளுக்கு அல்லது மணமகள் மணமகனுக்கு), 2. திருமணம் செய்து கொள்ளும் இருவரும் ஒருவருடைய பெற்றோர் அல்லது மற்றொருவர் திருமணம் செய்து கொள்ளும் இருவரும் ஒருவருக்கு அல்லது மற்றொருவருக்கு, தொடர்புடைய திருமணத்திற்காக, ஏதாவதொரு சொத்தை அல்லது மதிப்பு மிக்க ஒரு காப்புறுதிப் பொருளை ஈடாக அளித்தல் வரதட்சிணை ஆகும்' என்று கூறுகிறது.

அச்சட்டத்தின்படி வரதட்சிணை என்பது, திருமணத் தொடர்புடைய இரு சாரரிடமிருந்து, அதாவது மணமகளிடமிருந்து மணமகனுக்கு, அல்லது மணமகளிடமிருந்து மணமகளுக்கு வரலாம் என்று ஆகிறது. அது, மணமகள் வீட்டாரிடமிருந்து மணமகனுக்கோ மணமகள் வீட்டாருக்கோ, மணமகள் வீட்டாரிடமிருந்து மணமகளுக்கோ மணமகள் வீட்டாருக்கோ வரலாம்.

ஆனால், நடைமுறையில் வரதட்சிணை என்பது மணமகள் வீட்டாரிடமிருந்து மணமகள் அல்லது மணமகள் வீட்டாருக்கு வருகிற சொத்தையோ மதிப்பு மிக்க காப்புறுதிப் பொருளையோ குறிக்கிறது. எந்த உள்நோக்கமும் இன்றி, அன்பளிப்பாகத் தரப்படுமானால் அது வரதட்சிணை யாவதில்லை. திருமணத்திற்கான விலையாக அளிக்கப்படும்போதுதான் அது வரதட்சிணையாகிறது. முற்கூறப்பட்ட சட்டத்தின் விளக்கம் வரதட்சிணையைக் குறிக்கும் "டௌரி" (Dowry) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குத்தான் பொருந்துகிறதே தவிர, 'வரதட்சிணை' என வழங்கும் சொல்லுக்குப் பொருந்துவதில்லை. வரனுக்குத்

(மணமகனுக்கு) தரப்படுகிற தட்சிணையே (கொடைப் பொருள்) வரதட்சிணை. திருமணத்திற்கான விலையாக அந்தத் தட்சிணை வரனுக்குத் தரப்படுகிறது.

"வேறு எந்த நாட்டிலும் இப்படி இல்லை" என்னும் அளவுக்கு இந்தியாவில் வரதட்சிணை நிலை கொண்டுள்ளது. இந்தியர் திருமண அமைப்பு முறையில் நன்கு வேருன்றி, முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விளங்கும் இது, ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் என்றில்லாமல் இந்தியாவின் எல்லாவிடங்களிலும், எல்லாப் பிரிவினர்களிடத்திலும் பொதுவாகப் பரவி நிலவுகிறது.

வரதட்சிணை கொடுப்பதும் வாங்குவதுமான வழக்கம் நீண்ட காலமாகவே இந்தியாவில் நிலவி வருகிறது. ஆனால், வேத காலத்தில் வரதட்சிணை வழக்கம் இல்லை என்றும் அதனால் வேதங்களில் வரதட்சிணை பற்றிய குறிப்புக் காணப்படவில்லை என்றும் வேத விற்பன்னர்கள் கூறுகின்றனர்.

சீதனம்: திருமணத்தில் மணமகளுடைய தந்தையார் மணமகளுக்கு அன்பளிப்புச் செய்து அவளைப் புக்ககத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும் வழக்கம் பழங்காலத்தில் நிலவியது என்று இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. அதர்வண வேதத்தில் அரச குடும்பத்துப் பெண்கள் தம்முடைய பிறந்த வீடுகளிலிருந்து புருந்த வீடுகளுக்கு நூறு பசுக்களைக் கொண்டு வந்தனர் எனக்கூறும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. மகாபாரதத்தில் திரௌபதி, சுபத்திரை, உத்தரை முதலியோர் தம் திருமணத்திற்குப் பின்னர் கணவர் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டபொழுது ஏராளமான குதிரைகள், யானைகள், நகைகள் முதலிய வற்றைப் பிறந்த வீட்டிலிருந்து பரிசுகளாக எடுத்துச் சென்றனர் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. இரகுவமிசத்தில், விதர்ப்ப நாட்டு அரசன் தன் தங்கை இந்துமதியைத் திருமணம் செய்துகொடுத்து, அவளுடைய கணவன் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தபோது அவளுக்கு மதிப்புள்ள பல பரிசுப் பொருட்களைக் கொடுத்து அனுப்பினான் என்பது கூறப்படுகிறது.

இவற்றால், வரதட்சிணை கொடுத்தல் என்னும் இக்கால வழக்கம் முற்காலத்தில் இல்லாதிருந்தபோதிலும், பெற்றோர்கள் தம்மகளின் திருமணத்தின்போது விலையுயர்ந்த ஆடைகள், நகைகள், பாத்திரங்கள் முதலியவற்றைப் பரிசுகளாகக் கொடுத்துப் புக்ககத்திற்கு அனுப்பும் வழக்கம் இருந்தது என்பது தெளிவாகத்

தெரிகிறது. அதுவே 'சீதனம்' (Sri Dhanam) எனப்பட்டது. அந்தச் சீதனத்தின் மீது பெண்ணுக்கு முழு உரிமை இருந்தது. கணவனுக்கு அதன் மீது எந்தக் கட்டுப்பாடும் செலுத்த உரிமையில்லாமல் இருந்தது.

இந்தச் சீதனம் பெண்டிர்க்குப் பாதுகாப்பையும், வாழ்க்கையில் காப்புறுதியையும் கொடுத்தது. கணவன் கைவிட்டாலோ இறந்து விட்டாலோ, பேணிக் காப்பாற்றுவதற்குப் பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டாலோ ஒரு பெண் தன் தாய் வீட்டுச் சீதனத்தால் வாழ்க்கையில் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாழ வழியேற்பட்டது. பிறரை நாடி, வாழ வேண்டிய நிலையைச் சீதனம் தவிர்த்தது.

அர்த்த சாத்திரம் எழுதிய கௌடில்யரும், ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் வாழ்வில் இன்னல்கள் நேரிட்டால், அவற்றை ஏற்று வெற்றி காண உதவுவதற்காகவே சீதனம் தரப்படுகிறது என்று இக்கருத்தைக் கூறினார். கணவனும் இறந்து பேணிக் காப்போர் இல்லாதபோது, தன் வாழ்க்கைக்கு உதவியாக அமைவதால் சீதனத்தின் மீது அவளுக்கு முழுஉரிமை உண்டு. அது அவளுக்கே சொந்தம் என்று கூறிய கௌடில்யர், ஒரு பெண்ணின் தந்தை இறந்தாலும் அவர்தம் புதல்வர் தங்கள் சகோதரியர்க்குச் சீதனம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து, கொடுக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு தந்தையின் சொத்தில் புதல்வர்களுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளது. பெண்களுக்கு அந்தச் சொத்தில் பங்கு ஏதும் இல்லை என்ற நிலைமை நிலவிய பழங்காலத்தில், அதனை ஈடுசெய்யும் வகையில் பெண்களுக்குச் சீதனம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று கருதவும் இடம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு ஒரு காரணத்தோடு பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த சீதனம், நாளடைவில் சிதைந்து சீரழிந்து வரதட்சிணையாக மாறியது. மகளுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுப் பொருட்கள் தரும் வழக்கம் மாறி, மகளுடைய கணவனுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுப் பொருட்கள் தரும் வழக்கம் திருமண அமைப்பு முறையில் புகுந்தது.

வரதட்சிணையின் தோற்றம் - காரணிகள்: தரும சாத்திரங்களின் காலத்தில் (கி.மு. 600 - கி.மு. 100) வீடுபேறு அடைவதற்கான வழி சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. ஓர் இந்து வீடுபேறு அடையச் சில மகாதானங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

அவற்றுள் ஒன்று கன்யாதானம் (கன்னிகா தானம்). ஒரு தந்தை தன் மகளை அவள் பருவம் எய்தியதும் தகுதியுடைய ஒருவனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்து மணமுடிக்க வேண்டும்.

இந்து சமய நூல்கள் தெய்வத்திற்கு அல்லது தெய்வத்திற்கு நிகரானவன் எனக் கருதப்பெறும் ஒருவனுக்கு ஏதாவது ஒன்றைத் தானமாக அல்லது காணிக்கையாக அளிக்கும்பொழுது, அத்துடன் தட்சிணையும் சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், அந்தத் தட்சிணை, கொடுக்கப்படுகிற தானத்தின் அல்லது காணிக்கையின் முக்கியத்துவம், நோக்கம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பவும், அந்தத் தானம் அல்லது காணிக்கை கொடுக்கின்றவரின் சமூக - பொருளாதாரத் தகுதிநிலைக்கு ஏற்பவும், அமைய வேண்டும் என்றும், அது குறைந்த பட்சம் தங்கம், வெள்ளி உள்ளிட்ட பொருளாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது.

எனவே, திருமணம் ஒரு தானமாக அமையும் போது, அதில் தட்சிணை இடம் பெறுவது இயல்பே. தானம் கொடுக்கும்போது, தட்சிணை அளிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் தானம் பெறுகிறவர் அதைப் பயன்படுத்தக் கூடிய சக்தியைப் பெறவேண்டும் என்பதாகும். தானமாகப் பெறுகிற கன்னியை வரன் நல்ல முறையில் பேணிக் காப்பதற்கு ஏற்ற வாழ்க்கை ஆதாரங்கள் அமைய வரதட்சிணை கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு இந்தியர்களின் திருமண அமைப்பு முறையில் கன்யாதானத்தைத் தொடர்ந்தே வரதட்சிணை ஏற்பட்டது. வரதட்சிணை என்னும் சொல் தரும சாத்திரங்களில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்தத் தருமசாத்திரங்களே கன்யா தானத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. அதனை நோக்கும்போது, தரும சாத்திரங்களின் காலத்தில்தான் கன்யா தானமும், அதைத் தொடர்ந்து வரதட்சிணையும் வந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படுகிறது.

தொடக்க நிலையில் வரதட்சிணை விருப்பத்தின் பேரில் தான் அமைந்தது. பெண்ணின் தந்தை தம் விருப்பமாகத்தான் வரதட்சிணையைக் கன்னியைத் தானமாகப் பெற்ற வரனுக்குக் கொடுத்தார். ஆனால், நாளடைவில் இது மணமகன் வீட்டார் வற்புறுத்திக் கேட்டுப் பெறும் பொருளாக மாறியது. பொதுவாக, தானமாக ஒரு பொருளைப் பெறுகிறவன் அது

தொடர்பாக எந்தவொரு கட்டுப்பாட்டு விதியையும் விதிக்க இயலாது. இது உலகியல் நிலை. ஆனால் திருமணத்தில் மட்டும் இந்தநிலை மாறி, தானம் பெறுகிறவனே தானம் தொடர்பாகக் கட்டுப்பாட்டு விதியை விதிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. அந்த நிலையினால்தான் வரதட்சிணை ஒரு சமூக நோயாக, களங்கமாக மாறியது.

இடைக்காலத்தில் வரதட்சிணை முறை இந்தியச் சமூக அமைப்பு முறையில் ஆழமாக வேரூன்றி நிலைத்து நின்றது. அதற்கு அந்தக் காலக் கட்டத்தில் நிலவிய பல நிலைமைகளும் சூழ்நிலைகளும் வழிவகுத்துக் கொடுத்தன. இந்தியா அடிக்கடி அயலார் படையெடுப்புகளுக்கு ஆளானது. அடிக்கடி ஏற்பட்ட அயலார் படையெடுப்புகளினாலும், அவற்றைத் தொடர்ந்து எழுந்த போர்களினாலும் இந்திய மக்கள் தொகை அமைப்பில் பெருந்த பாதிப்பு ஏற்பட்டது. படையெடுப்புகளிலும், போர்களிலும் எண்ணற்ற ஆடவர்கள் பலியாயினர். அதனால், ஆடவர் எண்ணிக்கை வெகுவாகக் குறைந்தது. ஆடவர் எண்ணிக்கை அருகிய நிலையில் மாப்பிள்ளைப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அத்துடன் அயலாரின் காமப் பார்வை இந்தியப் பெண்களின் மீது விழுந்து, பெண்கள் கற்புக்கும், வாழ்வுக்கும் இடர் ஏற்பட்டது. இந்த இடரினைத் தவிர்க்கப் பெண்களை இளம் வயதிலேயே திருமணம் செய்து கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. அதனால், மாப்பிள்ளைகளைத் தேடும் நிலை ஏற்பட்டது. ஆகவே, அத்தகைய நிலைமையில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கிற தொகையை, பொருளின் அளவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு ஏற்பட்டது.

மாப்பிள்ளை கிடைப்பது அரிதாக இருந்தாலும், மாப்பிள்ளைப் போட்டி கடுமையாக இருந்ததாலும் அதற்காக ஏற்படக்கூடிய வேறு எந்தச் செயலையும் ஏற்கப் பெண் வீட்டார் ஆயத்தமாக இருந்தனர். ஏற்கவும் செய்தனர். போட்டியில் கிடைத்த மாப்பிள்ளை கிட்டாது போய்விடக் கூடாது என்பதற்காகப் பெண்ணின் பெற்றோர் மன உறுதி செய்யும் போதே 'உரோகோ' எனப்படும் தொகையைப் பணமாக மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குக் கொடுத்து மண நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்வாறு திருமணத்தன்று என்றில்லாமல் திருமணத்துக்கு முன்னரேயே மாப்பிள்ளைக்குப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது.

மேலும், இடைக் காலத்தில் உயர் வகுப்பில் பெண்ணை மணமுடிக்கும் போக்கு (Hypergamy) வளரத் தொடங்கியது. உயர் சாதிப் பிரிவில் உயர் குடும்பத்தில் பெண்ணை மணமுடிக்கும் போக்குத் தீவிரமாக அமைந்தது. குடும்பத்தின் தகுநிலையைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள அல்லது உயர்த்திக் கொள்ளப் பெற்றோர் தம்பெண்களை உயர் சாதிப் பிரிவில் உயர் குடும்பத்தில் மணமுடிக்கப் பெரிதும் முனைந்தனர். அதன் காரணமாக ஒரு சமூகப் போட்டி ஏற்பட்டது. அதனால், உயர் வகுப்பு மாப்பிள்ளைகளுக்குத் திருமணச் சந்தையில் அதிக விலைமதிப்பு ஏற்பட்டது. பேரத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் கை ஒங்கியது. அவர்கள் குறித்த பேர விலையே முடிவானது. அதைத் தர முன் வருவோரிடமே அவர்கள் கொள்விலை உறவு கொள்ள முடிவு செய்தனர். போட்டியில் வெற்றியடைய வேண்டும் என்பதற்காகப் பெண்ணின் பெற்றோர்களும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கிற தொகையைத் தர முன்வந்தனர். அவ்வகையில் உயர் வகுப்பு மணம் தன் பங்குக்கு வரதட்சிணை முறையைத் தூண்டி விட்டு வளர்த்தது.

இதற்கும் மேலாக இடைக் காலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டது. ஆண் குழந்தைகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரும்போக்கு இடைக் காலத்தில் ஏற்பட்டது. முன்னோர் வழிபாட்டு மரபு இடைக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றது. இந்த முன்னோர்களுக்குப் பிண்டமும் (அரிசி உணவும்), உதகமும் (தண்ணீரும்) படைப்பது முன்னோர் வழிபாட்டின் முக்கியமான கூறாக இருந்தது. அந்தப் படையலை ஆண் மக்களே செய்தல் வேண்டும் என்பது மட்டுமல்லாமல், எதிர்கால வாழ்க்கைப் பாதுகாப்புக்கு ஆண்மக்களே ஆதாரம் என்ற கருத்தும் பரவியதால் சமுதாயத்தில் ஆண் பிள்ளைகள் முதன்மை பெற்றனர். அதன் விளைவாகப் பெண்டிர் ஒதுக்கப்பட்டனர்; வாழ்க்கை வாய்ப்புகள் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. கல்வி வாய்ப்பும், வேலை வாய்ப்பும் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டு, மணம் செய்து கொடுப்பதற்கு மட்டுமே பெண் மக்கள் என்ற நிலையில் அவர்கள் வீட்டில் முடக்கி வைக்கப்பட்டனர். அதன் விளைவாகப் பெண்களுக்குக் கல்வி நிலையும், பொருளாதார முறையில் பங்காற்றக் கூடிய தன்மையும் குறைந்தன.

இத்தகு நிலையில், பெண்கள் பொருளாதார

முறையில் குடும்பத்திற்குப் பயன் அளிக்க இயலாதவராய்ப் போவதாலும், அவர்கள் குடும்பத்தின் பொருளாதாரத்திற்குச் சமையாகவே இருப்பார் என்பதாலும் அதற்கு ஈடாக வரதட்சிணை கேட்கப்பட்டது.

பகிர்வு: வரதட்சிணை முறை இன்று இந்தியச் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கிறது. எவ்வளவோ துறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுப் பல வழக்கங்கள் மறைந்து விட்டன. ஆயினும், வரதட்சிணை முறை மட்டும் எந்தப் பாதிப்பும் இன்றி, குறிப்பிட்டுக் கூறுவதாயின் முன்னை விட முனைப்பாக விளங்கி வருகிறது. கன்னியாகுமரியிலிருந்து காசுமீர் வரை பரவியிருக்கும் இந்த வழக்கம், முன்பு அசாமில் இல்லாமல் இருந்தது; இன்று அசாமிலும் தலை தூக்கியுள்ளது.

வரதட்சிணை வழக்கம் இந்துக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் இசுலாம், கிறித்தவம் முதலான எல்லாச் சமயத்தாரிடமும் காணப்படுகிறது. பல இடங்களில் இந்துக்களைப் போலவே இசுலாமியரும் பணம், சீர்வரிசை, நகை என்றவற்றில் பேரம் பேசி வரதட்சிணை வாங்குகிறார்கள். அவர்களிடையே படித்த மாப்பிள்ளைகளை விட வெளிநாடுகளுக்குப் போகிறவர்களுக்குத்தான் திருமணச் சந்தையில் இன்று மதிப்பு மிகுதியாக இருக்கிறது. கிறித்தவர்களிடையேயும் வரதட்சிணை வழக்கம் நன்கு வேரூன்றியுள்ளது. மற்றவர்களுக்குத் தாங்கள் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பதைப் போலக் கிறித்தவர்கள் வரதட்சிணை வாங்குகிறார்கள் என்று ஒரு பத்திரிகைக் குறிப்பு கூறுகிறது.

தொடக்கத்தில் இந்து சமுதாயத்தில் பார்ப்பனர்களிடம் மட்டுமே வரதட்சிணை முறை நிலவியது. அவர்களிடமிருந்துதான் வரதட்சிணை முறை உருவெடுத்தது எனக் கூறலாம். வரதட்சிணை கொடுப்பதென்னும் வழக்கத்தைப் பார்ப்பனர்களே முதன் முதலில் தொடங்கினர் என்பது கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விரிஞ்சிபுரம் மார்க்கப்பந்து ஈசுவரர் கோவிலில் காணப்படும் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது என்கிறார் 'வரதட்சிணை' என்ற நூலின் ஆசிரியர் கே. வெங்கட்ராவ். தரும் சாத்திரங்களின்படி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் என்ற முறையில் அவர்களே கன்யா தானத்தையும், வரதட்சிணை முறையையும் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். ஆயினும், நாளடைவில்

பார்ப்பனரல்லாத உயர் சாதியினரும் வரதட்சிணை வழக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.

இன்று வரதட்சிணை வழக்கம் சாதி வேறுபாடின்றி எல்லாச் சாதியினரிடத்திலும் படிந்திருக்கிறது. அண்மைக் காலம் வரை, 'மணமகள் விலை' என்ற வழக்கம் (ஒரு தொகை கொடுத்துப் பெண் எடுக்கும் வழக்கம்) (பரிசம்) கொண்டிருந்த பழங்குடியினரும், சில அரிசனப் பிரிவினரும் இன்று அவ்வழக்கத்தைக் கைவிட்டு வரதட்சிணை வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களிடையே கல்வி நிலையிலும், வாழ்க்கைத் தரத்திலும் ஓரளவு மேம்பாடு ஏற்பட்டதும், அவர்கள் சமூகத்தில் ஒரு பெருமையான இடம் பெறப் பழைய வழக்கமான 'மணமகள் விலை' இடைஞ்சலாக இருக்கும் என்று கருதி அதைக் கைவிட்டனர். அந்த இடத்தில் உயர் சமூகத் தகுதிலைக் குழுக்கள் கடைப்பிடிக்கும் வரதட்சிணைச் செயலாற்றை வைத்து வரதட்சிணையை மேற்கொண்டனர்.

வரதட்சிணை முறையில் சாயலும் படாமலிருந்த சாதியினர்கூட இன்றைக்கு வரதட்சிணையைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். கேரள நாயர்களிடம் மருமக்கள் தாய் முறை நிலவிய காலத்தில் வரதட்சிணை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் இருந்தது. ஆனால், இன்று அவர்களும் வரதட்சிணை வாங்கும் வழக்கத்திற்கு ஆட்பட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறே வரதட்சிணை நிழல் படாமலிருந்த ஊரகப் பகுதிகளும் கூட வரதட்சிணைக்கு ஆளாகியிருக்கின்றன. நகரப் பகுதிகளில் மட்டுமே தொடக்கத்தில் வரதட்சிணை முறை நிலவியது. காலப் போக்கில் ஊரகப் பகுதிகளுக்கும் இது பரவியது. இப்பொழுது நாடு முழுவதும் வரதட்சிணை முறை பரவியிருக்கிறது.

முன்பு வரதட்சிணை முறை வசதி படைத்த மேல்தர வகுப்பாரிடம் மட்டுமே அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பாங்காக அமைந்திருந்தது. அதை அவர்கள் ஒரு பெருமைச் சின்னமாகக் கருதிக் கடைப்பிடித்தனர். இன்று அந்த நிலை மாறி, அனைத்து வகுப்பினரிடமும் வரதட்சிணை முறை காணப்படுகிறது. நடுத்தர வகுப்பாரிடம் வரதட்சிணை முறை அவர்களின் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகவே ஆகிவிட்டது.

ஏழையர் கூட வரதட்சிணையின் பிடிக்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

எல்லா வகுப்பினரிடத்திலும் வரதட்சிணை முறை இருந்தாலும், அது செல்வாக்கோடு மேல்தர வகுப்பினரிடத்தில்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் அதை ஒரு பெருமைச் சின்னமாகக் கருதுவதால் தாம் கொடுப்பதைப் பலரும் அறிய வெளிப்படுத்திக் கொடுக்கிறார்கள். அதன் மூலம் அவர்கள் தம்முடைய பொருளாதார நிலை எத்தகையது என்பதைப் பிறருக்குக் காட்டுகிறார்கள்.

வரதட்சிணைக் கூறுகள்: எந்த வகுப்பினராக இருந்தாலும், கொடுக்கப்படும் வரதட்சிணையில் தவறாமல் பணம் இடம் பெறுகிறது. பணம் மட்டுமன்றித் தங்க நகைகள், பாத்திரங்கள், பிற பொருட்கள், கட்டில், எஃகு நிலைப் பேழை முதலியனவும் வரதட்சிணையில் இடம் பெறுகின்றன. மாப்பிள்ளைக்கு நல்ல படிப்பும் பதவியும் அமைந்திருந்தால் வரதட்சிணையின் அளவு கூடுகிறது.

மாப்பிள்ளையின் கல்வித் தகுதி, பதவியின் தன்மை ஆகியவை மட்டுமன்றி வேறு சில காரணிகளும் வரதட்சிணையின் அளவை நிர்ணயிக்கின்றன. மாப்பிள்ளையின் குடும்பப் பொருளாதார நிலையும் வரதட்சிணை அளவை நிர்ணயிக்கிறது. மாப்பிள்ளை வசதியான, நிலபுலன் உடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் அதற்கேற்ப வரதட்சிணையின் அளவு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறே, மாப்பிள்ளையின் குடும்பப் பின்னணியும் வரதட்சிணையின் அளவை நிர்ணயிக்கிறது.

மாப்பிள்ளையின் தகுதிகள் மட்டுமல்லாமல், மணமகளின் குறைகளும் வரதட்சிணையின் மதிப்பை உயர்த்தி விடுகின்றன. பெண் கறுப்பாக இருந்தாலோ, மெலிந்த உடல் உள்ளவளாக இருந்தாலோ, மாறுகண், கால் ஊனம் போன்ற உடற்குறை கொண்டிருந்தாலோ அவளைத் திருமணச் சந்தையில் தள்ளிவிடப் பெற்றோர் அவளுக்காக அதிக வரதட்சிணை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வரதட்சிணைக் கொடுமைகள்: வரதட்சிணை கொடுப்பதற்காகப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் படும் இடர்ப்பாடுகள் எண்ணிலடங்கா. வரதட்சிணை

கொடுப்பதற்காகத் தம் உடைமைகளை விற்று, வாழ்க்கைச் சேமிப்புகளைக் கரைத்து, கடன் வாங்கி இருப்பதை இழந்து, மீளாக கடனில் மூழ்குகிறார்கள். அதனால், குடும்பம் வறுமையில் வீழ்ந்து நொடித்துப் போகிறது. பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தால், அதனால் வரக்கூடிய பாதிப்பைச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. 'ஐந்து பெண் பெற்றால் அரசனும் ஆண்டியாவான்' என்கிற பழமொழி மெய்யாகிறது. திருமணத்தன்று மட்டும் என்றில்லாமல் ஆடி, தீபாவளி, பொங்கல் என்று வரிசையாக வருகிற விழாக்களின் போதும், பெண்ணுக்குப் பிள்ளை பிறக்கும்போதும் பெண்ணின் பெற்றோர் சீர், பரிசுகள் என்று கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டியிருப்பதால் அவர்களுடைய குடும்பப் பொருளாதார நிலை மிகவும் சீரழிகிறது. மேல்தர வகுப்பாருக்கு இது அவ்வளவாகப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நடுத்தர, ஏழை வகுப்பினருக்கு இது தாங்க முடியாத இடர்ப்பாட்டைக் கொடுக்கிறது.

வரதட்சிணை கொடுப்பதற்குப் பெற்றோருக்கு வசதி இல்லாத நிலையில் பெண்கள் திருமண வாய்ப்பு இழந்து நீண்ட நாள் கன்னியராகவே இருக்க நேரிடுகிறது. அதன் காரணமாக அவர்களுடைய உணர்ச்சிநிலை, மனநலம், ஒழுக்கம் முதலியன பாதிக்கப்பட வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அதனால் அவர்களுடைய உடல் நலம், வாழ்வு ஆகியவை மட்டுமன்றிக் குடும்பத்தின் நற்பெயரும் கெடுகிறது.

சில வேளைகளில் பெற்றோர் தங்கள் பெண்ணின் திருமணத்தைக் காலங்கடத்தக் கூடாது என்பதற்காக எந்த மாப்பிள்ளையாக இருந்தாலும் சரியே என்று எண்ணி வரதட்சிணை கேட்காத பொருத்தமற்ற மாப்பிள்ளைக்கோ அல்லது இரண்டாந் தாரமாகக் கிழவர்களுக்கோ மணம் செய்து கொடுக்கிறார்கள். வரதட்சிணைக் கொடுமையின் காரணமாகக் கிழவர்களுக்கு இளம் பெண்ணை மணமுடிக்கும் வழக்கம் இடைக் காலத்திலேயே இருந்தது. இந்த அவலத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் பேரரசர் அக்பர் ஒரு பெண் தன் கணவனைவிடப் பன்னிரண்டு வயது இளையவளாக இருந்தால் அந்தத் திருமணம் செல்லாது; விலக்குச் செய்யப்படும் என்று அறிவித்தார்.

வரதட்சிணையால் ஏற்படும் வேறொரு கொடுமை

பெண் குழந்தைக் கொலையாகும். இது வரதட்சிணையினால் ஏற்படுகிற பிற கொடுமைகளுள் எல்லாம் கொடியது. வரதட்சிணையையும், அதன் விளைவுகளையும் சந்திப்பதைத் தவிர்க்கப் பெண் குழந்தைகளை அவை பிறந்தவுடனேயே சிலர் கொன்று விடுகிறார்கள். இந்தக் கொடுமை இடைக் காலத்தில் மேலோங்கியிருந்தது.

இன்று பெண் குழந்தைக் கொலை குறைந்திருக்கிறது. எனினும், ஆங்காங்கே வரதட்சிணைக்குப் பயந்து பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றோர்களே கொலை செய்வது நிகழ்ந்தே வருகிறது. மதுரை மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளில் வரதட்சிணை, சீர் முதலிய காரணங்களால் பெண் குழந்தைகளால் ஏற்படக்கூடிய சூமையை - பண இழப்பைத் தவிர்க்கப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண் குழந்தைகளைப் பிறந்த சில நாளிலேயே கொன்றனர் என்னும் பத்திரிக்கைச் செய்திகள் திடுக்கிடமாறு உள்ளன.

இந்தக் கொடுமைகளுக்கு எல்லாம் முடிசூட்டுவது போல் அமைகிறது வரதட்சிணைச் சாவு என்னும் கொடுமை. மருமகள் கொண்டு வந்த சீர் முதலியன் போதுமானவையாக இல்லை; சொன்னபடி மருமகளின் பெற்றோர் வரதட்சிணை முழுவதையும் தரவில்லை என்று கூறி மாமனார், மாமியார், நாத்தனார் ஆகியோர் மருமகளைக் கொடுமைப்படுத்துகின்றனர். இதில் அவர்கள் கணவனும் உடந்தையாக இருக்கிறான். பல வேளைகளில் அவர்களே ஒன்று சேர்ந்து கொலை செய்து (பெரும்பாலும் மண்ணெண்ணெய் உணற்றி) தற்கொலை என்று கதைகட்டி விடுகிறார்கள். அல்லது அவளைத் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளி விடுகிறார்கள். இந்த வரதட்சிணைச் சாவு அண்மைக் காலமாக மிகுந்து வருகிறது. சட்டமும், காவல் துறையும் இதற்குக் கடும் நடவடிக்கை எடுத்து வருகிற போதிலும், வரதட்சிணைச் சாவு குறைந்தபாடில்லை. வரதட்சிணைச் சாவுகள் 1985 இல் இந்திய நாட்டில் 999 ஏற்பட்டன. இந்த எண்ணிக்கை 1986 இல் 1319 ஆகவும், 1987 இல் 1786 ஆகவும் உயர்ந்துள்ளது.

வரதட்சிணை ஒழிப்புச் சட்டம்: இத்தகைய கொடுமைகளுக்கு அடிப்படையான வரதட்சிணையை ஒழிக்கப் பல்வேறு அமைப்பினர்களும் தலைவர்களும் பெரும்பாடு பட்டனர். காந்தியடிகள் வரதட்சிணையைக்

கடுமையாகச் சாடினார். 'பணம் கேட்கிறவர்களுக்குத் திருமணம் செய்விக்கிறதைவிட ஒரு மங்கையை ஆயுள் முழுவதும் சுதந்திரமாக சுயமரியாதையுடன் வாழ வைத்துக் காப்பாற்றுவதே சாலவும் சிறந்தது' என்று எழுதினார். சமயத் தலைவர்களும் வரதட்சிணையைக் கண்டித்து பேசினார்கள். வரதட்சிணையை ஒழிக்க அரசும் நடவடிக்கை மேற்கொண்டது. மைய அரசு வரதட்சிணைத் தடுப்புச் சட்டம் ஒன்றை 1961 இல் கொண்டு வந்தது. அந்தச் சட்டம் வரதட்சிணை கேட்பதோ, வாங்குவதோ, கொடுப்பதோ, அவற்றுக்குத் துணை போவதோ சட்டப்படி குற்றம் என்று அறிவிக்கிறது. அத்தகைய குற்றம் செய்வோருக்கு ஆறு மாதத்திலிருந்து இரண்டு ஆண்டு வரை சிறைத் தண்டனையும், பத்தாயிரம் ரூபாய் ஒதுப்புத் தண்டமும் விதிக்க அச்சட்டம் வழி வகை செய்கிறது (1985 ஆம் ஆண்டுத் திருத்தத்தின்படி).

எனினும், வரதட்சிணைச் சட்டத்தால் வரதட்சிணையை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. நாட்டுத் தலைவர்கள், சமயத் தலைவர்கள், மகளிர் அமைப்புகள் ஆகியோர் 'வரதட்சிணை'யின் மீது போர் தொடுத்து வருகிற போதிலும் வரதட்சிணையை ஒழிக்க இயலவில்லை. கல்வி நிலை உயர்ந்தும் கூட வரதட்சிணை குறைந்தபாடில்லை. கே.எம்.கபாடியா என்பவர், வரதட்சிணைத் தீமையைக் குறைப்பதற்கு மாறாகக் கல்வி அனாதை மிகக் கீழான அளவுக்குக் கெடுத்துவிட்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறார். கல்வியின் மேம்பாட்டினால் வரதட்சிணை பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள் அதிகரித்திருக்கின்றனவே தவிர, குறையவில்லை என்று இரமா மேத்தா கூறுகிறார். கல்வி மேம்பாட்டை ஓர் ஆதாரமாகக் கொண்டு, அதன் அடிப்படையில் வரதட்சிணை கேட்கப்படுகிறது. வரதட்சிணையின் வாசனைப் படாமலிருந்த பழங்குடியினரும், சில அரிசனப் பிரிவினரும் வரதட்சிணை வழக்கத்தை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது அவர்கள் தங்கள் கல்வி நிலையில் மேம்பாடு ஏற்பட்ட பின்னர்தான் என்பதை இங்கு நினைவில் கொள்வது நல்லது.

வரதட்சிணை முறையின் தோற்றத்தில் பெண்களின் குறைவான கல்வி நிலையும், பொருளாதார முறையில் பங்காற்ற இயலாத குறைபாடும் எவ்விதம் பங்கு பெற்றன என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இன்றைக்குப் பெண்களின் கல்வி நிலையும், வேலை வாய்ப்பு நிலையும் ஓரளவு முன்னேறியிருக்கின்றன.

அதனால் வரதட்சிணை முறையில் வீழ்ச்சி ஏதுமில்லை. படித்த, வேலையில் இருக்கிற பெண்ணிற்குத் தர வேண்டிய வரதட்சிணை ஓரளவு குறைவாக இருக்குமே தவிர, வரதட்சிணை முற்றிலும் விலக்கப்படுவது இல்லை. கொச்சியில் 1975 ஆம் ஆண்டில் நடந்த ஓர் ஆய்வு 'மணப்பெண்ணின் கல்வியோ, வேலை நிலையோ வரதட்சிணையைக் குறைப்பதில்லை' என்று தெரிவிக்கிறது.

வரதட்சிணை நிலைபேறு - காரணங்கள்: இவ்வாறு எந்த நிலைமையிலும் தளராமல் வரதட்சிணை இன்று உறுதியாக நிலைத்து நடித்து வருகிறது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு: 1. வரதட்சிணை ஒரு பெருமைச் சின்னமாக இருப்பது, 2. வரதட்சிணை ஒரு சமூக ஒப்புதல் பெற்ற வழக்கம். எனவே, அதைப் பின்பற்றுவதில் தவறில்லை என்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். 3. உயர் வகுப்பில், உயர்ந்த இடத்தில் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற நாட்டம் வரதட்சிணைக்கு ஆதரவாக அமைகிறது. உயர் வகுப்பில் பெண்ணைத் தர வேண்டும் என்பதால் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கும் எந்த விலையையும் தர ஆயத்தமாக இருக்கின்றனர். அது மட்டுமன்றி மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குத் தாம் தாழ்ந்தவரில்லை, பொருத்தமானவரே என்பதைக் காட்டவும் பெண்ணின் பெற்றோர்களே வரதட்சிணையைத் தூக்கி நிறுத்துகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் வரதட்சிணைக்கு எதிரான சிந்தனையை அவர்கள் வளர்த்துக் கொள்வதில்லை. 4. வரதட்சிணையினால் நல்ல வரன் கிடைக்க வழி ஏற்படுவதால் அதைக் கைவிட மக்கள் ஆயத்தமாக இல்லை. 5. பெண்கள் குடும்பம் அமைக்கவும், குடும்ப வாழ்க்கையில் நேரிடும் எதிர்பாராத இடர்களிலிருந்து காப்புறுதி பெறவும் வரதட்சிணை உதவுகிறது. அதனால், மக்கள் அதைப் பேணுகிறார்கள். 6. பெண்களுக்குப் பெற்றோர் சொத்தில் பங்கு ஏதும் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு ஈடு கட்டும் வகையில் வரதட்சிணை அமைகிறது. இக்கருத்திலேயே வரதட்சிணையைப் பெண்களும், பெண்களின் பெற்றோர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள்.

இத்தகைய செயற்பாடுகளாலேயே பலமுனைத் தாக்குதல்கள் இருந்தும் வரதட்சிணை சமூகத்தில் நிலைத்து நிற்கிறது. செயற்பாட்டியலாளர் 'ஒரு நிகழ்வின் மூலம் பயன் கிடைக்குமானால் பயன்

பெறுவோர் அதைப் பேணிக் காப்பர்' என்கின்றனர். அந்த அடிப்படையிலேயே, வரதட்சிணையின் ஆக்க முறைச் செயற்பாடுகளை முன்னிட்டு, இந்தியர்கள் அதைப் பேணிக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். அதனுடைய ஆக்க முறைச் செயற்பாடுகள் அதன் எதிர்மறைச் செயற்பாடுகளை - குறைகளைப் புறக்கணித்து விடுகின்றன. இன்று வரதட்சிணையின் கொடுமையை எடுத்துக் கூறி அதனை ஒழிப்பதற்கு, அரசியல், சமயத் தலைவர்களும், பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி முதலிய செய்தித் தொடர்பு சாதனங்களில் பணிபுரிவோரும், சமூக சீர்திருத்த அமைப்பினரும் இடைவிடாது முயன்று வருகின்றார்கள். -சி.என்.ந.

துணைநூல்கள்

வெங்கடராவ், கே., வரதட்சிணை, பூவிழிப் பதிப்பகம், சென்னை, 1983.

Hooja, S.L., The Dowry System in India, Asia Press, Delhi, 1960.

வரதநஞ்சையபிள்ளை. அ : இப்புலவர் கி.பி. 1877-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் முதல் நாள் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள பெருமாள்பாளையம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இவர் தந்தையார் அப்பாசாமிப்பிள்ளை, தாயார் வரதாயி அம்மை; தோன்றியது கருணீகர் குலம். தந்தையார் ஒரு பள்ளி நடத்திப் பலருக்கும் கல்வி கற்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டிருந்தமையால், தம் ஐந்தாம் வயதில் தந்தையிடமே இவர் கற்றார். இளமையிலேயே ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், உலக நீதி முதலிய நீதி நூல்களையும் முந்திரி இலக்கம், கீழ்வாயிலக்கம், நெல்லிலக்கம், எண்கவடி, தண்டலையார் சதகம், நீதிசாரம் முதலிய நூல்களையும் நன்கு கற்றார். இவர்தம் தந்தைவழிப் பாட்டியார் தம் பேரனுக்கு இளமையிலேயே பாரதம், இராமாயணம் முதலிய கதைகளைக்கூறி அறிவுரை புகட்டி வந்தார். இவர்தம் ஏழாம் வயதில் சாமி என்னும் தம்பி தோன்றினார். இவர் இளமையிலேயே தெலுங்கு மொழியும் படித்துச் சிறந்தார். தந்தையார் வெளியூர் செல்லும்போது தந்தையாரைப் போன்றே பள்ளியை நடத்துவதை மேற்கொண்டார். தந்தையார் சிறந்த சிவபூசைச் செல்வர். அதைப்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்ததால் தந்தையார் ஊரில் இல்லாதபோது இவரும் தந்தை போலே

சிவபூசை செய்யத் தொடங்கினார். இவ்வாறு நற்பழக்கங்கள் யாவும் தந்தையாரைப் பார்த்து இவருக்கு இயல்பாக ஏற்பட்டன. ஒன்பதாம் வயதில் வரத நஞ்சையபிள்ளை தம் தந்தையாரை இழந்தார். இளம் பருவத்தே தம் குடும்பத் தொழிலாய் ஊர்க்கணக்கு வேலையையும் ஏற்றுக்கொண்டார். பள்ளி நடத்தும் பொறுப்பையும் மேற்கொண்டு சிறப்புற நடத்தினார். இவர் தக்க ஆசிரியர் மூலம் ஐயங்களைப் போக்கிக் கொள்ள முயன்றார். நல்லிபானையம், ஏரகுடி முதலிய பல ஊர்களில் ஆசிரியராகவுமிருந்துள்ளார். அங்கங்குள்ள தமிழாசிரியர்களிடம் தம் ஐயங்களைப் போக்க இயலவில்லையே என வருந்தினார். கடைசியாகத் துறையூர் நாகலிங்கம் பிள்ளை, சீக்கத்தம்பூர் முத்துவீரமரெட்டியார் என்பவர்களிடம் முறையே இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தார். நினைத்தவுடன் திறமையாகச் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றல் மிக்கவர். இவர் இயற்றிய தனிப் பாடல்கள் பல உள்ளன. இவருக்கு இருபத்து மூன்றாம் ஆண்டில் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இவர் வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களில் நன்கு தேர்ச்சியுள்ளவர். ஒரு சமயம் கா. நமச்சிவாய முதலியார் தலைமையில், இவரது தமிழ்ப்புலமையை மெச்சிக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் இவருக்குத் தங்கத் தோடா அளிக்கப்பட்டது. இவர் 'தமிழரசி குறவஞ்சி' என்னும் நூலை இயற்றித் திருப்பாதிரிப் புலியூர் ஞானியாரடிகள் தலைமையில் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெள்ளி விழாவில் அரங்கேற்றினார். இவர் 'புலவரேறு' என்ற பட்டமும் பெற்றவர். இவர் துருவோபாக்கியானம், மனவாசியமாலை, நாரீவிநாபுகர் மும்மணிமாலை, நயனகிரி வரதராச பதிகம், தமிழரசி குறவஞ்சி முதலிய பல நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். இவருடைய கட்டுரைகளைத் தாங்கிவெளிவந்த பத்திரிகைகள் செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், சிவநேசன், சித்தாந்தம் முதலியனவாம். த.வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளையும் மற்றும் அக்காலச் செல்வர் பலரும் பிள்ளை அவர்களிடம் உரையாடுவதையே பெரும் பேறாகக் கருதுவர். பொம்மபுரம் சிவஞானபாலையராஜீனம், சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாசம் முதலிய இடங்களில் இவர் சொற்பொழிவுகள் பல்கால் நிகழ்ந்ததுண்டு. இவர் கணக்குப் பிள்ளையாயிருந்ததால், இவர் கணக்கைச் சரிபார்க்க வரும் மேலதிகாரிகள் இவருக்குக் கொடுத்த மதிப்பு அளவின்று. கணக்கு மிக ஒழுங்காயிருக்கும். அதில் கையொப்பம் செய்த பின்னர் இவரிடம் உரையாடுவதையே பெரும்பேறாக விரும்பி அலுவலர்

பலரும் நேரே வந்துவிடுவார்கள். பண்டைச் சங்க காலப்புலவர் போன்று குலத்தொழிலை மேற்கொண்டு பெரும் புலமைத் தொண்டும் நடத்திய இப்பெரும்புலவர் 1956 ஆம் ஆண்டு சூலை 16 ஆம் நாள் காலமானார். இவருடைய தம்பியார் பண்டித அ. கந்தசாமிப்பிள்ளையாவார்.

-இரா.ச.

வரதபண்டிதர்: இவர் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஈழத்தமிழ்ப் புலவர், மறையவர் குலத்தினர். இவர் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் உள்ள கன்னாகம் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தையார் பெயர் அரங்கநாத ஐயர். இவர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் காலக் கணிதம், மருத்துவம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலிய நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவர் சிவராத்திரிப் புராணம், பிள்ளையார் கதை, ஏகாதசிப் புராணம், அமுதாகரம் (மருத்துவ நூல்), கிள்ளைவிடு தூது, முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். கிள்ளைவிடுதூது இவர் மரபில் தோன்றிய இரத்தினேசுவரரால் அச்சேறியது. இவர் பாடல்கள் யாவும் சொற்கவையும் பொருட்கவையும் வாய்ந்தவை. இதனைத் "தேவரசு மனமகிழத் திருப்பதிகம் இசைத் தமிழில் சிறக்கப்பாடும் நாவரசு பதம்பரசு நமக்குயர் பொன்னாட்டரசு நல்குமன்றேல்" என்னும் சிவராத்திரிப் புராணப் பாடல் தெளிவுபடுத்தும். அந்நூலுக்கு யாழ்ப்பாணம் மயில்வாகனப்புலவர், சின்னத்தம்பிப்புலவர், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை முதலியோர் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியுள்ளனர்.

-சா.உ

வரதராசபிள்ளை,கு: பண்டு 'திருத்தவத்துறை' எனப்பட்டு இன்று இலால்குடி என்று கூறப்படும் நகரில், வேளாண் மரபில் வந்த குருநமசிவாயப் பிள்ளை, உருக்குமணி அம்மாள் ஆகியோரின் மூத்த மகவாய் 1911 ஆம் ஆண்டு சனவரி 19 ஆம் நாள் வரதராசபிள்ளை பிறந்தார். இலால்குடி உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயின்ற இவர் திருச்சி தேசிய கல்லூரியில் கற்று பி.ஏ., பட்டம் பெற்றார். சமய நாட்டம் பொருந்திய இவர் இளமையில் காந்தியடிகளைத் தலைவராக ஏற்றுச் செயற்பட்டார். பூம்புகாச்ச செல்வப் பெருங்குடியில் பிறந்த தருமாம்மாள் அம்மாளை 1931-இல் மணந்த இவருக்கு ஒரு புதல்வியும் இரு புதல்வர்களும் பிறந்துள்ளனர்.

திருச்சி மாவட்டக் காங்கிரசுக் குழுவின் தலைவராக 1946 முதல் 1952 வரை பொறுப்பேற்று, அரும்பணியாற்றினார். இவர் 1935 முதல் 1966 வரை திருச்சி மாவட்டக் கூட்டுறவு மத்திய வங்கிப் பணியில் சேர்ந்து, படிப்படியே உயர்ந்து, அவ்வங்கியின் செயலராகப் பணியாற்றினார். மாவட்டக் கல்விக் குழு (District Educational Council) உறுப்பினராகவும், திருச்சி மாவட்ட மன்ற (District Board) உறுப்பினராகவும் பணியாற்றிப் புகழ் பெற்றார்.

உரையாசிரியர்: அரசியல் துறையிலும், பொதுநலப் பதவிகளிலும் இவர் ஈடுபட்டிருந்தாலும் இவர்தம் உள்ளத்தில் ஒடுங்கியிருந்த தமிழ் இலக்கிய உணர்வு ஒங்கி வளரத் தொடங்கிற்று. திருக்குறளின் கருத்துகள் இவரை ஈர்த்தன. இவர் 1954-இல் 'திருக்குறள் உரை விளக்கம்' எழுதினார். மேலும் இவர் சைவத் திருமுறையாகிய திருவாசகத்தைச் சைவ நெறி விளங்கும் திருவுரையாக 'திருவாசகம் தெளிவுரை' என்னும் பெயரில் வெளியிட்டார். மூவாத் தமிழால் மூவாயிரம் பாட்டமைந்த 'திருமந்திரம்' என்ற நூலுக்கு விரிவான உரை எழுதினார். அன்றியும், திருமந்திரக் கருத்துகள் செறிந்த 'திருமந்திர நெறி' 'திருவாணைக்கா புராணம்' முதலிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவர் தம் பொருட்செலவில் 1945-இல் திருச்சி மாவட்டத்தில் 'திருவள்ளுவர் கழகம்' அமைத்து மாவட்டம் முழுவதும் கிளைக் கழகங்கள் நிறுவி, குறள் நெறி பரவச் செய்தார். 'திருவள்ளுவர்' எனும் திங்கள் இதழையும் வெளியிட்டு வந்தார். சைவ சமய நெறியுணர்வைப் பரப்பும் வகையில், இவர் திருத்தவத்துறையில் சைவ சித்தாந்த சாத்திரப் பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார். பெண்ணாகடத்திலுள்ள மெய்கண்டார் திருக்கோயிலைப் பழுது பார்த்து ஆண்டு முழுவதும் பூசை நடைபெறவும் ஏற்பாடுகள் செய்தார். ஐம்பூதத் தலங்களுள் ஒன்றான திருவாணைக்கா திருக்கோயில் நிருவாக அறங்காவலர் குழுவில் இருந்து திருப்பணிகள் செய்து, திருக்குட நீராட்டுப் பெருவிழா நடத்தினார்.

இவர் தமிழ்ப் பணியைப் பாராட்டி 1945-இல் திருச்சி நகரில் 'செந்தமிழ்ப் புரவலர்' எனும் பட்டம் இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது. இவரது திருக்குறள் புலமையைப் பாராட்டித் தருமையாதினத் தலைவர் கயிலைக் குருமணி ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய சுவாமிகள்,

பேரறிஞர்கள் முன்னிலையில் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் 1960 இல் 'திருக்குறள்வேள்' என்ற பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்தார்.

திருச்சி தேசிய கல்லூரியில் தமிழ் (எம்.ஏ.) முதுகலைப் பட்டப் படிப்பில் சைவ சித்தாந்தத்தைப் பாடமாக அமைக்க உருபாய் பத்தாயிரம் அறக்கொடையாக வழங்கியுள்ளார். தம்மிடமிருந்த ஆயிரக்கணக்கான நூல்களை அக்கல்லூரி நூல் நிலையத்திற்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார். திருச்சிராப்பள்ளித் தமிழ்ச் சங்கம் தோற்றுவிக்க வித்திட்டவர்களுள் இவரும் ஒருவராவார்.

அண்மைக் காலத்தில் இவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு 'திருக்குறள்வேள் வரதராசர் தமிழ் விடுதாது' என்னும் நூல் இலால்குடி புலவர் ப. அரங்கசாமியால் பாடப்பெற்று வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இவர், 1976 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 19ஆம் நாள் காலமானார்.

-ஜி.க.

வரதராசலு நாயுடு, டாக்டர்.பி: இவர், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய அரசியல் தலைவர்களுள் ஒருவர். இவர் மேற்கொண்ட மருத்துவத் தொழிலுக்கு மேலாக, ஆற்றிய நாட்டுத் தொண்டினால் நன்கு அறியப் பெற்றவராவார். சிறந்த பேச்சாளராகவும், இதழாசிரியராகவும் விளங்கிய இவர், சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இராசிபுரம் என்னும் ஊரில் 4.6.1887 இல் பிறந்தார். சமுதாய சீர்திருத்த நாட்டங் கொண்ட இவர், ஒவ்வாத நம்பிக்கைகளை விடுத்துத் தமிழ்ச் சமுதாயம் முன்னேற வேண்டும் என்று உழைத்து வந்தார்.

காந்தியடிகளின் கொள்கைகளால் கவரப்பெற்ற நாயுடு தமிழகத்தில் காங்கிரசு இயக்கம் தழைக்கப் பாடுபட்டவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். தமிழ்நாடு காங்கிரசுக் கட்சியின் தலைவராகவும், அகில இந்திய காங்கிரசுக் கட்சியின் உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். காந்தியடிகளின் கொள்கைகளை ஏற்றுச் செயற்படுங்கால், அன்றைய ஆட்சியால் மும்முறை கைது செய்யப்பட்டார். காந்தியடிகள் தென்னாட்டிற்கு வருகை தந்தபோது, இவர்

அவர்களைத் தம் இல்லத்தில் விருந்தேற்றுப் போற்றியுள்ளார். காந்தியடிகளின் கருத்துரையால் கவரப் பெற்ற இவர்தம் மனைவியார் தம் அணிகலன்களை அன்புக் கொடையாக அடிகளிடம் வழங்கினார்.

சேலம் நகரத் தொகுதியில் 1952 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் காங்கிரசுக் கட்சி வேட்பாளராக வென்று சென்னை மாகாண சட்ட சபையின் உறுப்பினராய்ப் பணியாற்றினார். சேரமாதேவி என்னுமிடத்தில் வ.வே.சு. ஐயரால் நடத்தப் பெற்ற குருகுலத்தில் சாதி வேறுபாடு காட்டப்பட்டதை எதிர்த்துச் செயற்பட்ட இவர், அதனைச் சரி செய்ய முயன்றும் முடியாத நிலையில் அதனின்றும் வெளியேறினார். அந்நிகழ்ச்சி பின்னர், தமிழகத்தில் 'பார்ப்பனரல்லா இயக்கம்' தோன்றி வளர்வதற்கான காரணங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது.

வீரசுவர்க்கார் இந்து மகா சபையின் தலைவராக விளங்கியபோது இவர் அச் சபையின் பொதுச் செயலாளராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். திரு. வி.க. போன்றவர்களோடு இயைந்து தமிழகத்தில் தொழிலாளர் இயக்கம் வளர இவர் ஆற்றிய தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

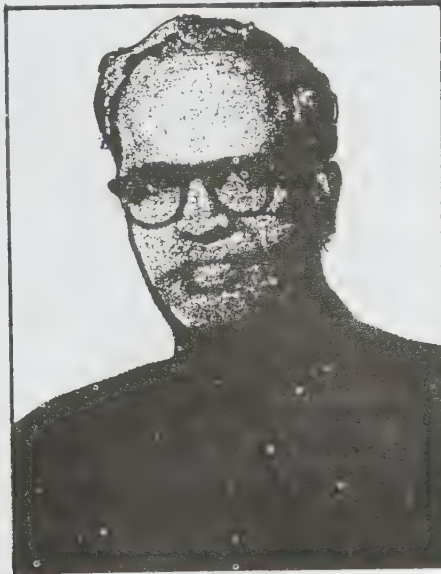
தமிழ்நாடு என்னும் பெயரில் வார இதழ் தொடங்கிய இவர், அதனைப் பின்னர் வார ஏடாகவும், நாளேடாகவும்

அமைத்து அவற்றின் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். பிரபஞ்சமித்திரன் என்னும் ஏட்டினையும் நடத்தி வந்துள்ளார். இவர் 22.7.1957 இல் சென்னை நகரத்தில் காலமானார்.

-அ.மா.ப.

வரதராசனார். மு: 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தலைசிறந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுள் ஒருவரும், புகழ்மிக்க எழுத்தாளர்களுள் ஒருவருமாகத் திகழ்ந்தவர் டாக்டர் மு. வரதராசனார். "மு.வ." என்ற ஈரெழுத்தாலேயே தமிழுலகம் நன்கு அறிந்துகொண்ட மாமனிதராகிய இவர் 25.4.1912 இல் வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பத்தூரில் பிறந்தவர். இவர் சொந்த ஊர் வேலம் என்னும் சிற்றூராகும். அவ்வூர் வடார்க்காடு மாவட்டம் வாலாசாபேட்டைக்கு அண்மையில் உள்ளது. மு.வ. அவர்களே தம்மைப் பற்றி அறிமுகமாகக் குறிப்பிட்டுக் கொள்வது வருமாறு:

என் வாழ்க்கை படிப்படியான முன்னேற்றங்கள் உடையது, திடீர் மாற்றங்களோ சரிவுகளோ இல்லாதது ,,,,, வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் திருப்பத்தூரில் பிறந்தேன் , , , பாட்டனார் உழவர், பெரியதனக்காரர்.* தந்தை வாணிகம்

வரதராசனார்.மு

செய்தவர். நானே குடும்ப வட்டாரத்தில் முதல் பட்டதாரி.

ஓரளவு பொருள் வசதியுடைய குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும், வரதராசனார், பள்ளி இறுதி வகுப்பு (S.S.L.C) வரை மட்டுமே படிக்க முடிந்தது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய குடும்பச் சூழலாகும். பள்ளிப்படிப்பு முடிந்த பின்னர் திருப்பத்தூர் வட்ட அலுவலகத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். குறுக்கு வழியில் பொருள் வருவாய் நிறையவரும் 'மதுஉரிமம் வழங்கு கணக்கர்' (Apkari clerk), நில அளவைப் பதியும் அலுவலர் பணிகள் இவரை வந்தடைந்தாலும், தொடக்கக் காலத்திலிருந்து அறத்தின் மாட்டு அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த இவருக்கு அப்பணிகளில் ஈடுபாடு செல்லவில்லை. எனவே, 1932 ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றுத் தாம் கல்வி பயின்ற திருப்பத்தூர் நகராண்மை உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியர் பணியினை ஏற்றார். இப்பணி இவர் மனத்திற்கிசைந்த பணியாக இருந்தது. இப்பணியினை ஆற்றிக் கொண்டே வித்துவான் தேர்வினை 1935 ஆம் ஆண்டில் எழுதி, மாநிலத்திலேயே முதல் மாணவராகத் தேறித் திருப்பனந்தாள் திருமடத்துப் பரிசான ஆயிரம் வெண்பொற்காசுகளைப் பெற்றார்.

மு.வ. அடிநாளிலேயே தமிழில் ஆழ்ந்த புலமை பெறுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தவர் புலவர் முருகைய முதலியார் என்பவராவார். இவர் மு.வ. வின் தமிழாசிரியர். இலக்கிய, இலக்கணங்களை ஆழ்ந்து கற்றுத் தேர்ந்த சான்றோராய் விளங்கிய இவர் மு.வ. வினிடம் இயல்பாக வாய்த்திருந்த அறிவுக்குத் தூண்டுகோலாகத் துலங்கினார். மு.வ. தம் ஆசிரியரைத் தம் புதினங்களில் 'அறவாழி', 'முருகையா' என்ற பெயர்களில் பாத்திரங்களைப் படைத்து வாழவிட்டிருக்கின்றார். திருப்பத்தூரில் தமிழாசிரியராக இருந்துகொண்டே தாமாகவே முயன்று படித்து 1939 ஆம் ஆண்டில் பி.ஓ.எல். பட்டம் பெற்றார். டாக்டர் ஆர்க்காடு இலட்சுமணசுவாமி முதலியார் உதவியுடன் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர் பணியில் சேர்ந்து, அங்கும் படிப்படியே படித்துத் தேறி 'வினைச் சொற்களைப் பற்றி' ஆராய்ச்சி செய்து 1944 ஆம் ஆண்டில் எம்.ஓ.எல். பட்டமும், 'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை கையாளப் பட்டுள்ள முறைமை' என்னும் பொருள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து 1948 ஆம் ஆண்டில் பி.எச்.டி. பட்டமும் பெற்றார்.

மு.வ. அவர்களின் முதல்நூல் 1939 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் "குழந்தைப் பாட்டுக்கள்" என்னும் தலைப்பில் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வாயிலாக வெளிவந்தது. மேலும், "இளைஞர்க்கான சிறுகதைகள்", "கழகத் தமிழ் இலக்கணம்" (இரண்டு பாகங்கள்), சேக்சுபியர் கதைகள் (முதற்பாகம்) முதலிய நூல்கள் 1939 ஆம் ஆண்டில் இறுதியில் வெளிவந்தன. அடுத்த ஆண்டில் "சேக்சுபியர் கதைகள்" (இரண்டாம் பாகம்) "கழகச் சிறுகதைகள்" (மூன்று பாகங்கள்), "படியாதவர் படுப்பாடு" முதலான நூல்களும், 1941 ஆம் ஆண்டில் "கழகத் தமிழ் இலக்கணம்" (மூன்றாம் பாகம்) என்ற நூலும் கழகத்தின் வழி வெளிவந்தன.

இவர் 1944 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்களில் தமிழ் அகப்பொருள் மரபைத் தழுவிப் "பாவை" என்னும் தம் முதல் புதினத்தை எழுதினார். அதே ஆண்டில் "விடுதலையா?" என்னும் அவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாயிற்று. "அறமும் அரசியலும்", "தமிழ் நெஞ்சம்", "கண்ணுடைய வாழ்வு" ஆகிய நூல்கள் 1945 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன. "ஓவச் செய்தி" என்னும் ஒப்பற்ற இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூலும், கண்ணகி என்னும் பண்பு விளக்க ஆராய்ச்சி நூலும் 1946 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன.

“ஒருபாட்டு: அதைக் குறித்துப் பலநாள் போராட்டம்: இரண்டு நாள் இரவும் பகலும் ஏக்கம்: மூன்றாம் நாள் மாலையில் வேலத்து மலையை அடுத்த அழகிய ஓடையில் உலவும் போது எதிர்பாராத விளக்கம். நல்ல தெளிவால் பிறந்த பேருவகை”- இவையே இந் நூலாக உருப்பெற்றன.

என்ற 'ஓவச் செய்தி'யின் முன்னுரையில் இவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் குறிப்பு இவர்தம் எழுத்துப் பணியின் - அதிலும் ஆராய்ச்சிப் பணியின் ஈடுபாட்டினைக் குறிக்கும்.

'மொழி நூல்', 'கி.பி. 2000', 'கள்ளோ காவியமோ' ஆகிய மூன்று நூல்களும் 1947 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன. இவர்தம் எழுத்துலக வாழ்வில் 1948, 1949 ஆகிய இரண்டாண்டுகள் முக்கியமான பகுதியாகும். 'காந்தியண்ணல்', 'அன்னைக்கு', 'திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்', 'மாதவி' 'மணல்

வீடு', 'செந்தாமரை', அரசியல் அலைகள் முதலிய ஏழு நூல்களும் 1948 ஆம் ஆண்டிலும், 'நண்பர்க்கு', 'தம்பிக்கு', 'திருக்குறள் தெளிவுரை', 'கவிஞர் தாகூர்', 'அந்த நாள்' முதலிய ஐந்து நூல்களும் 1949 ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன. 'அல்லி', 'கரித்துண்டு', 'நெஞ்சில் ஒரு முள்', 'அந்த நாள்', 'கயமை' 'வாடா மலர்' முதலிய புதினங்களையும், 'கல்வி' 'உலகப் பேரேடு', 'நல்வாழ்வு' முதலிய சிந்தனைக் கட்டுரை நூல்களையும், 'நற்றிணை விருந்து', 'நற்றிணைச் செல்வம்', 'நெடுந்தொகை விருந்து', 'நெடுந்தொகைச் செல்வம்', 'கொங்கு தேர் வாழ்க்கை', 'நடை வண்டி', 'புலவர் கண்ணீர்', 'மணல் வீடு' முதலான இலக்கிய நூல்களையும் எழுதினார். 'மனச்சான்று', 'மூன்று நாடகங்கள்', 'இளங்கோ' முதலிய நாடக நூல்களையும் எழுதினார். 'பச்சையப்பர்', 'திரு வி.க.', 'தாகூர்', 'அறிஞர் பெர்னார்டுசா', 'காந்தியண்ணல்', முதலிய பிறர் வரலாற்று நூல்களையும் எழுதினார். "அவர் தொடாத தமிழ்த்துறை ஒன்றுமில்லை, தொட்ட துறைகளை அழகுபடுத்தாமல் விட்டதில்லை" என்றபடி எழுதிக்கவித்தார்.

இவர் 1961 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 1 இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியேற்று ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் பலரை உருவாக்கினார். பின்னர் 1971 ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்களில் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகப் பொறுப்பேற்று, 10.10.1974 இல் தாம் மறையும் வரை அப்பொறுப்பினைத் திறம்பட வகித்தார்.

தமிழ்ப் பெரியார் திரு வி.க. அவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். திருவள்ளூர், திருநாவுக்கரசர், தாயுமானவர், வள்ளலார், விவேகானந்தர், இராமதீர்த்தர், காந்தியடிகள் முதலானோர் கொள்கைகளில் பெருவிருப்புள்ளவர்.

அவருடைய உயிரான கருத்துகள் சில வருமாறு:

"தமிழர்கள் நல்லவர்களாக மட்டும் இருந்து தனித்தனியாகவும், குடும்பம் குடும்பமாகவும் நாடுநாடாகவும் இருந்து அழிந்தது போதும், இனிமேல் வல்லவர்களாவும் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்."

"அன்புக்காக விட்டுக்கொடுத்து இணங்கி நட, உரிமைக்காகப் போராடிக் காலங் கழிக்காதே", "விரும்பியது கிடைக்கவில்லையென்றால் கிடைத்ததை விரும்ப வேண்டும்".

"குறை இல்லாதவர்கள் உலகத்தில் இல்லை; குறைகளுக்கு இடையே குணத்தை கண்டு வாழவேண்டும் முள்ளுக்கு இடையே, முரட்டு இலைகளுக்கு இடையே மெல்லிய மலரைக் கண்டு தேனைத் தேடுகிறது தேனி; அதுதான் வாழ வழி"

"வாழ்க்கை மிகப்பெரிய கலை. அதில் தேர்தல் கடமை. வாழத் தெரிந்தவர்களாக விளங்குதலே சமுதாயத்திற்கு நாம் செய்யத் தக்க நல்ல தொண்டு. எப்படி எனில் நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் கற்குமாறு நாம் ஒரு நூலாகப் பயன்படுவோம்" என்று மு.வ. சொன்ன வாக்கிற்கு அவரே இலக்கியம்.

-சி.பா.

வரதாச்சாரி (டைகர்): இவர் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய கருநாடக இசை வல்லுநர்களுள் ஒருவர். கலைஞர்களுக்குக் கலைஞர் எனத்தகும் சிறப்பு மிக்கவர். இசைக் கலைஞர் பலருக்குக் குருவாக விளங்கியவர். இவர் செங்கற்பட்டு மாவட்டம், பெரும் புதூர் வட்டம், கொளத்தூர் கிராமத்தில், இராமானுசாச்சாரியாரின் மகனாக கி.பி. 1876-இல் பிறந்தார். தந்தை இராமானுசாச்சாரி, அக்காலத்தில் அரிகதைக் கலைஞராக விளங்கியவர். வரதாச்சாரி பள்ளிப் படிப்போடு தம் கல்வியை நிறுத்திவிட்டு, இசைத் துறையில் ஆர்வங்கொண்டார். தம் பதினைந்தாம் வயதில் பண்ணைத் திரு. சுப்பிரமணியனிடம் குருகுல முறையில் இசை பயின்றார்.

தொடக்கத்தில் எழுத்தராய்ப் பணி புரிந்த இவர், அந்நிலையிலும் இசை பயிற்றுத் ஆசிரியராக விளங்கினார். இவர் நீலகண்ட சாத்திரி, பெரிய சிங்கராச்சாரி, சின்ன சிங்கராச்சாரி ஆகியோரிடமும் இசை நுணுக்கம் பயின்றார், தமிழ், சமசுகிருதம், தெலுங்கு, ஆகிய மொழிகளில் கீர்த்தனைகள் இயற்றியுள்ளார்.

சென்னைச் சங்கீத சபையினர் நடத்திய இசைக்

கல்லூரியின் முதல்வராகவும், பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக இசைக் கல்லூரிக்கு, முதல்வராகவும் திகழ்ந்தார்.

சங்கீத கலாநிதி பட்டம் பெற்ற வரதாச்சாரிக்கு மைசூர் சமத்தானத்தில் "டைகர்" (புலி) என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. மைசூரில் 1944 ஆம் ஆண்டு அந்தச் சமசுத்தானக் கலாநிதி வினங்கிய இவர், 'சங்கீத சாத்திர விசராந்' என்ற பட்டமும், 1946இல் 'காயகசிகாமணி' என்னும் பட்டமும் பெற்றார். பழைய அமைப்புமுறை பிறழாமல் பாடுவது வரதாச்சாரியின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

கரகரப்பிரியா, உதய ரவிச்சந்திரன், இராமப்பிரியா, காபி, தோடி, கல்யாணி முதலிய இராகங்களைப் பாடுவதில் மிகவும் சிறந்து விளங்கினார்.

ஏனைய இசைக் கலைஞர்கள் பொதுவாகப் பாடமுற்படாத, "நட்சி நட்சி" என்னும், கரகரப்பிரியா இராகத்தில் அமைந்த பாடலை இவர் எனிமையாகவும் இனிமையாகவும் பாடுவார்.

இவர் இயற்றிய இசைப் பாடல்கள் ஆரபி, கல்யாணி, சங்கராபரணம், சிரீராகம், முகாரி, முதலிய இராகங்களில் அமைந்துள்ளன. இவர் ஆரபி, பேகட, சகானா, கல்யாணி, காம்போதி ஆகிய இராகங்களுக்குத் தமிழில் வர்ணங்கள் அமைத்துள்ளார். அவ்வாறே வாசகபதி, கேதாரம், மணிரங்கு, சனரஞ்சினி ஆகிய இராகங்களுக்குத் தெலுங்கில் வர்ணங்கள் அமைத்துள்ளார்.

இவர் சென்னை அடையாற்றிலுள்ள கலாச்சேத்திரத்தில், சங்கீத சிரோம்மணி பட்டப் படிப்புக் கல்வி நிலையத்திற்கு முதல்வராகத் தம் இறுதிக் காலத்தில் பணியாற்றினார். இவர் 'குமார சம்பவம்' என்னும் இசை நாடகத்திற்கு இசையமைப்புச் செய்ததோடு, வேறு பல இசை நாடகங்களுக்கு வர்ணங்கள் அமைத்தும் தந்துள்ளார்.

இவரது இசைத் திறனை இசைஞானம் உள்ளவர்களால்தான் நன்கு உணர்ந்தின்புற முடியும். தம் கற்பனைத் திறத்தால் இசை நுணுக்கங்கள் பல புலப்படப் பாடும் ஆற்றல் படைத்த இவர் பாடும் போது ஒரே விதமான சங்கதிகளைப் பயன்படுத்துவதில்லை.

தர்பார் இராகத்தை மூன்று கால நிலைகளிலும் பாடும் ஆற்றல் வரதாச்சாரிக்குக் கைவந்த கலையாகும். ஒரு சமயம், 'தெலிசேனூரா' என்ற சாவேரி இராகத்தில் அமைந்த பாடலைப் பாடி, மேடையில் ஐந்து பவுன் சங்கிலியைப் பரிசாகப் பெற்றார்.

தாம் பெற்ற பட்டத்திற்கேற்ப இசைத்துறையில் 'புலி'யாக விளங்கிய இவர் நகைச்சுவை உணர்வும், வாதம் புரியும் வல்லமையும் உடையவராக விளங்கினார். தம் இறுதிக் காலம் வரை இசைக்கலைக்குத் தொண்டு புரிந்து விளங்கினார்.

தமிழகத்தில் இன்று விளங்கும் சிறந்த இசைவாணர் பலர் வரதாச்சாரியின் சீடர்களாய் விளங்கியவர்களாவர். இசை மேதையாக விளங்கிய இவர் தம் எழுபத்து மூன்றாம் வயதில், 1949 இல் காலமானார்.

-இரா.குரு.

வரதுங்கராம பாண்டியர் இவர் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆட்சி செய்து வந்த வேந்தர். அதிவீர ராம பாண்டியரின் பெரிய தந்தையாரின் மைந்தர் இவரென்படுவார். இவர்தம் புலமைச் சிறப்புப் போலவே இவர்தம் மனைவியாரும் புலமையும், கவி பாடும் திறமும் கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் பட்டத்துக்கு வந்த காலம் கி.பி. 1588 என்பர்.

திருக்கருவை எனப்படும் (கரிவலம் வந்த நல்லூர்) நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவர் என்றும், அவ்வூர்த் திருக்கோயில் மேல் அளவுகடந்த பற்று உடையவர் என்றும், கோயில் வழிபாட்டுக் கெனவே சோலையாற்றின் கரையில் இருந்த தம் அரண்மனையிலிருந்து நாள்தோறும் சென்று வந்தனர் என்றும் அறிய முடிகிறது. சோலைச் சேரியில் இடிந்த கோட்டை மேடு இன்றும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்து அந்தாதி, திருக்கருவை வெண்பா அந்தாதி 'திருக்கருவை கலித்துறை அந்தாதி' என்பன திருக்கருவைத் திருக்கோயில் தொடர்பாக இவரியற்றிய நூல்கள். இறைவனைப் பாடும் பாட்டே பாட்டு, இறப்பாரைப் பாடும் பாட்டு பாட்டன்று

என்பது இவர்தம் உறுதியான கொள்கை. திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்து அந்தாதி குட்டித் திருவாசகம் என்று பாராட்டப்படும் சிறப்புடையதாகும்.

பிரமோத்தரகாண்டம் என்பதும் இவர் இயற்றிய நூலாகும். அது ஐந்தெழுத்தின் (சிவாயநம) சிறப்பு, திருநீற்றின் பெருமை முதலியவற்றை விரித்துக் கூறுவது; இருபத்திரண்டு பகுதிகளையும் 1310 பாடல்களையும் உடையது.

-இரா.இ.

வரந்தருவார்: தமிழில் பாரதம் இயற்றிய வில்லி புத்தூராழ்வார் மகனார் இவர், இவரும் சிறந்த பாவன்மையராக விளங்கினார் என்பது வில்லி பாரதத்திற்கு இவர் இயற்றியுள்ள சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்களால் விளங்கும்.

இவர் தம் தந்தையாரிடம் கல்வி கற்றார் என்றும், தந்தையார் கற்பித்த பாடங்களில் இவர் புதுப் பொருள் கண்டார் என்றும், அதனை விரும்பாத தந்தையார் சினங்கொண்டு தம்மை விட்டு அகலுமாறு கட்டளையிட்டார் என்றும், பின்னர் வேறோர் ஆசிரியரிடம் சிறப்பாகக் கற்றுத் தெளிந்தார் என்றும், பாரத அரங்கேற்றம் நிகழும் போது தம் உருமறி வந்து அவையில் இருந்தார் என்றும், அவ்வரங்கேற்றத்தில் அரங்கினர், நூல் தொடக்கத்தில் ஆனைமுகக் கடவுள் வாழ்த்து இல்லையே என்று தடைமொழிந்தாராக, இவர் “பலவகைச் சமயத்தவரும் கூடியிருக்கும் அவையாகலின் “ஆக்குமாரயனாம்” என்னும் பொது வணக்கம் கூறப்பட்டது”; “நீடாழி உலகத்து” என்னும் பாடல் ஆனைமுகக் கடவுள் வாழ்த்தாகும், எனத் தாமே பாடித் தந்து அரங்கேற்றம் தொடரச் செய்தார் என்றும் ஒரு செய்தி வழங்குகின்றது.

பாரதத்திற்கு இவர் பாடிய சிறப்புப்பாயிரம் இருபத்து மூன்று பாடல்களைக் கொண்டு விரிவாக உள்ளது. தந்தையார் இயற்றிய நூலுக்கு மகனார் சிறப்புப்பாயிரம் பாடும் சிறப்பு, வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்ததாகும். அப் பாயிரத்தின்முதற் பாடலாகிய “பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்து, இருப்பிலே இருந்து வைகை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை, நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்து ஓர் என, மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே

வளருகின்றான்” என்பது தமிழ் மொழியைக் குழந்தையாக்கி, சிறந்த பாவையுமாக்கிப் பாடிய அருமை பலரும் பாராட்டும் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது.

பாரதத்தைப் பாடச் செய்த புரவலன் வக்கபாகை வரபதியாட் கொண்டான் என்பானை அறத்தின் வடிவாகவும், புகழுக்கு இருப்பாகவும் காட்டுகிறார். வில்லிபுத்தூரார் பாடாது விட்ட சில பகுதிகளை இவர் பாடி நிறைவு செய்தார் என்று கூறுவாரும் உளர். இவர்காலம் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு.

-இரா.இ.

வரபதி ஆட்கொண்டான்: வரபதி ஆட்கொண்டான் என்னும் பெயருடைய இவன் வக்கபாகை என்னும் ஊரை ஆட்சி செய்தவன். இவ்வூர் திருமுனைப்பாடி நாட்டைச் சேர்ந்தது. இவன் வில்லிபுத்தூராரை வேண்டிப் பாரதம் இயற்றச் செய்தான். அது வில்லிபாரதம் என வழங்குகின்றது.

வில்லிபாரதத்தின் சிறப்புப் பாயிரம் வில்லியாரின் மகனார் வரந்தருவார் என்பாரால் பாடப்பட்டது. அதில் வரபதியாட் கொண்டான் சிறப்புகள் சொல்லப் பட்டுள்ளன. நூலின் உள்ளும் ஆசிரியர் தம் நன்றியறிதலின் விளக்கமாகப் பாடிய பாடல்கள் உண்டு.

வக்க பாகை என்னும் ஊர் ‘வக்கைநகர்’ என இரட்டையர் வாக்கால் அறிய முடிகின்றது (பெருந்தொகை 1199). வரபதி ஆட்கொண்டானாகிய வேந்தன் “ஆட்கொண்ட நாயன் தமிழ்க் கொங்கர்கோன்” என அவர்களால் பாடப்படுகின்றான்”. கொங்கர் குல வரபதியாட்கொண்டான் என வரந்தருவாரால் பாடப்படுகின்றான். அவன் சிறப்புகள் வண்மைக்குரிசில் என்றும், வெங்கலியில் மூழ்காமல், கருநடப்பேர் வெள்ளத்து விழாமல், நான்காம் சங்கமென முச்சங்கத் தண்டமிழ் நூல் கலங்காமல் தலைகண்டான் என்றும், “வாக்கபாகையின் அறத்தின் வடிவம் போலத், தோற்றிய அக் கொங்கர் பிரான் சூழ்தமிழின் ஆட்கொண்டான்” என்றும் பாடுகின்றார்.

வில்லிபுத்தூராரை வரபதியாட்கொண்டானே விரும்பி அழைத்துப் பாரதக் கதையைத் தமிழில் பாடித் தருமாறு வேண்டினான் என்றும், தானும் அவரும் பிறந்த

வரலக்மி விரதம்

நாட்டுக்குப் பெருமை சேர்க்குமாறு அப்பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான் என்றும் கூறப்படுகிறது.

“நிறைந்தபுகழ்ச் சனிநகர்வாழ் வில்லிபுத்தூ
ரனைநோக்கி நீயும் நானும்,
பிறந்த திசைக் கிசை நிற்பப் பாரதமாம்
பெருங்கதையைப் பெரியோர்தங்கள்,
சிறந்தசெவிக் கமுதெனத் தமிழ் மொழியின்
விருத்தத்தால் செய்க என்றான்”

என்பது அப்பாடற்பகுதியாகும்.

இரட்டையர் இவ்வேந்தனைப் பாடியிருப்பதாலும், அவர்களால் பாடப்பட்ட இராச நாராயண சம்பவராயன் காலம் கி.பி. 1331-1383 என அறியவருதலாலும் இவ்வேந்தன் காலம் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியாகும்.

-இரா.இ.

வரலக்மி விரதம்: இது இந்து சமயத்தினரால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் விரதங்களுள் ஒன்று. இவ்விரதம் ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, கன்னடம், மகாராட்டிரம் முதலிய மாநிலங்களில் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆடி, ஆவணியில் வரும் திருவோண நட்சத்திரத்தன்று இவ்விரதம் மேற்கொள்ளப்படும். அன்று முழுநிலவு நாளாகவும், வெள்ளிக்கிழமையாகவும் அமைவது சிறப்புடையது.

முதல்நாள் இரவில் கலச பூசை நடத்துவர். கலசத்தின் உள்ளே காசுகளைப் போட்டு, கலசத்திற்கு மேலே தேங்காய், மாவிலை ஆகியவற்றை வைத்துக் கலசத்திற்குப் போட்டு வைப்பர். பாற்கடலில் இருந்து வந்த இலக்குமியை, கலசத்திற்குள் இருக்கச் செய்வதாகக் கருதுவர். இதனை ஆவாகனம் செய்தல் என்பர். வெண்பொங்கல் வைத்துப்படைப்பர்.

கலசம் வைத்திருக்கும் இடத்திற்குப் பின்புறம் மஞ்சளால் வரலக்குமியின் படம் வரையப்படும். அது தாமரையில் வீற்றிருப்பது போல் நான்கு கைகளுடன் அமர்ந்த கோலமாக இருக்கும். அடுத்தநாள் காலை

வீட்டைச் சுத்தமாக்கி, மாவிலைத் தோரணம் கட்டுவர். சிலர் இவ்விரதத்தைக் காலையில் கொண்டாடுவர். பொதுவாக மாலையில் கொண்டாடுவது மரபு. மாடு பால்கறக்கும் மாலையில், கொழுக்கட்டை, பழம் முதலிய வற்றைக் கலசத்திற்குப் படைத்து சக்தி வழிபாட்டுப் பாடல்கள் பாடி (இலலிதா சகசுரநாமம்), மங்கல ஆரத்தி எடுத்து, வயோதிக சமங்கலிகள், இளைய சமங்கலிகளின் கைகளில் மஞ்சள் கயிற்றைக்கட்டுவர். விரதநாளன்று ஏழைச் சமங்கலிகளுக்குப் பரிசுப் பொருள்களைக் கொடுப்பர். அவரவர் பொருளாதார நிலைக்கேற்பப் பரிசுப் பொருள்கள் அமையும். கலசத்திற்குள் போட்ட காசை எடுத்துப் பரிசுப்பொருளாகக் கொடுப்பதும் வழக்கில் காணப்படுகிறது.

இலக்குமியை மனைக்கு வரவழைத்து, தாலி சிறப்புறவும், வீடுநலமடையவும், வரம்பெறுவதற்காக இவ்விரதம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. விரதமிருந்த அடுத்த நாளில் இலக்குமிக்கு விடைகொடுக்கும் பூசை செய்வர். அதற்குப் 'புனர்பூசை' என்ற பெயர். விரத காலத்தில் முழுவதும் உண்ணா நோன்பு இருந்து மாலையில் கலசத்திற்குப் படைத்த பொருளை உண்பதுதான் பழைய மரபாகும். இம்முறையை இன்றும் சிலர் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர்.

-இரா.குரு.

வரலாறு: கடந்த 25 நூற்றாண்டுகளாக வரலாறு என்பதற்குப் பலர் பலவகையில் பொருள் கூறி வந்துள்ளனர். ஆலிக் கார்னாசுசைச் சார்ந்த தையனோசியசு (Dionysius of Halicarnassus) (கி.மு.408), வரலாறு என்பது உண்மையான வாழ்க்கையிலிருந்து பெறப்படுகின்ற முக்கியமான பாடங்களின் ஒழுங்கானதும் முழுமையானதுமான ஒரு தொகுப்பு எனக் கூறியுள்ளார். கடவுளால் கூட மாற்ற முடியாத கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பே வரலாறு என்று அரிசுடாட்டில் (Aristotle) குறிப்பிட்டுள்ளார். மனித சமுதாயங்களின் வாழ்க்கை, அவற்றில் அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற மாறுதல்கள், அவற்றின் செயல்களை நிருணயிக்கும் கருத்துகள், அவற்றின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கின்ற அல்லது தடை செய்கின்ற சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றின் எழுத்து வடிவமே வரலாறு என்று சார்லசு பிர்த்து (Charles Firth) கூறியிருக்கிறார். பெருமைக்குரியவர்களின் சரிதையே வரலாற்றின்

அடித்தளம் என்று கார்லைல் (Carlyle) குறிப்பிட்டுள்ளார். வரலாறு என்பது சமகால வரலாறாகும் என்பது கிரோசு (Croce) என்பார் கருத்தாகும். கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை வரலாற்றாசிரியன் ஆய்ந்து விளக்கும்போதுதான் அவை வரலாறாக உருப்பெறுகின்றன என்று அவர் கூறியுள்ளார். கடந்தகால நிகழ்ச்சிகள், அவற்றைப்பற்றி வரலாற்றாசிரியன் மேற்கொள்ளும் கருத்து ஆகிய இரு தனிமுறையான செய்தி களுக்கிடையே தோன்றுகின்ற உறவுகளைப் பற்றி அறிவதே வரலாறு என்பது காலிங் உட் (Colling wood.R) என்பவரின் கருத்தாகும். அதாவது, மனிதனுடைய கடந்த காலச் செயல்களின் தொகுப்பு மட்டும் வரலாறாகாது; அச்செயல்களுக்கு வரலாற்றாசிரியன் எழுத்துவடிவம் கொடுக்கும் போதுதான் அவை வரலாறாகின்றன. ஒக்காட்டு (Oakeshoot) இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் வரலாறு என்பது வரலாற்றாசிரியனுடைய அனுபவங்கள் என்று கூறியுள்ளார். கடந்தகால நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு பொருளை அளிப்பதும், அந்நிகழ்ச்சியிலிருந்து ஒரு பொருளைப் பெறுவதும் வரலாறு என்று கார் (E.H.Car) குறிப்பிட்டுள்ளார். கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் வரிசைப்படுத்தி எழுதப் படுவது வரலாறாகாது. அது மளிகைக்கடைப் பொருட்களின் பட்டியலாகக் காணப்படுமேயொழிய, வரலாறாகக் காணப்படாது. சுருங்கக்கூறின், வரலாறு என்பது கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை ஒட்டு மொத்தமாகச் சேர்த்து அவற்றிற்குரிய பொருளுடன் அவற்றை எழுதுவதே வரலாறு ஆகும். வரலாறு என்பதற்கு இருபொருட்கள் உண்டு. ஒன்று அது கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பு என்பது. மற்றொன்று அந்நிகழ்ச்சிகளை விளக்கிக் கோவையாக எழுதுவது ஆகும்.

வரலாறு ஒரு வரலாற்றாசிரியனுடைய கருத்துக்கேற்பவும் சூழ்நிலைக்கேற்பவும் மாறுபடும் தன்மையுடையதாகும். அது சமயச்சார்பற்றது, மனிதனுடைய வாழ்க்கை பற்றியது. அவனுடைய பொதுச் செயல்கள் பற்றியதுமாகும். அவனுடைய தனிப்பட்ட செயல்கள் பொது விளைவுகளை உண்டாக்கும் போதுதான் அது வரலாறாக உருப்பெறுகின்றன. அதாவது, சமுதாயத்தில் விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைகளும், அவற்றால் எதிர்ப்படுகின்ற சமுதாய விளைவுகளுமே வரலாறாகின்றன. வருங்காலத்தைப்பற்றி வரலாறு கவலைப்படுவதில்லை. எல்லா வகையான கடந்த கால

நிகழ்ச்சிகளும், கடந்த கால மனிதர்களும் வரலாற்று மூலங்களாகா. அவற்றுள் முக்கியமான செய்திகளும் முக்கியமானவர்களும் வரலாற்றில் இடம் பெறுகின்றனர். முக்கியமானது எது அல்லது யார் என்பதை வரலாற்றாசிரியன்தான் முடிவு செய்கிறான்

வரலாறு மனிதனுடைய கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பு என்பது கூறப்பட்டது. கடந்த காலத்தின் தன்மையைப் பற்றி வரலாறு கவலைப்படுவதில்லை. கடந்த காலத்தைப் பற்றித்தான் அது அக்கறை கொள்ளுகிறது. எனவே, மனிதனுடைய கடந்தகாலச் சாதனைகளின் அனைத்து அமிசங்களும் வரலாற்றில் இடம் கொள்ளுகின்றன என்றாலும் அவனுடைய சமூக வாழ்க்கை, அன்றாடச் சாதனைகள் ஆட்சி முறை, பொருளியல் சார்ந்த முயற்சிகள் ஆகியவையே வரலாற்றில் முக்கிய பங்கு கொள்ளுகின்றன. அறிவியல் வரலாறு, கருத்துகள் வரலாறு போன்றவையும் அரசியல், பொருளியல் நடவடிக்கைகள் போலவே மனிதனுக்கு இன்றியமையாதனவாகும். வரலாற்றுக் கூறுகள் மனிதனுடைய வாயிலாகவே செயற்படுகின்றன என்றாலும், பாமர மக்கள் அனைவரும் பெருந்தலைவர்கள் வாயிலாகவே செயற்படுகின்றனர். ஆகவேதான் வரலாற்றாசிரியனுடைய கவனம் பெரும்பாலும் பெருந்தலைவர்களைச் சுற்றியே இருந்து வருகிறது. ஆனால், சாதாரண மனிதன்தான் எல்லா இன்னல்களுக்கும் உட்படுகின்றான். அவற்றைத் தாங்கிக் கொள்வதும் அவனே. அவன்தான் நாட்டில் நல்லாட்சி ஏற்படவோ, கொடுங்கோலாட்சி ஏற்படவோ வாக்காளர் என்ற முறையில் காரணமாகின்றான். எனவே வரலாற்றில் தனிமனிதனே பெரியதொரு இடம் பெறத் தகுதியுள்ளவனாகிறான்.

வரலாறு பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியல் வரலாறு பலகாலமாக வரலாற்றின் சிறப்புமிக்க பிரிவாக வந்துள்ளது. பண்டைக் காலம் முதல், மனித வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி அரசியல் வாதிகளுடைய நடவடிக்கைகளின் செல்வாக்கினுக்குட்பட்டிருந்ததே அதற்கு முக்கிய காரணமாகும். அடுத்தது அரசியலமைப்பு முறை சார்ந்த வரலாறாகும். அடுத்தது சட்ட வரலாறாகும். எல்லா நாகரிக சமுதாயங்களிலும் சட்டத்தின் ஆட்சி அம்மனித வாழ்க்கையிலும், விவகாரங்களிலும் முக்கிய பங்கு ஏற்கிறது. சட்டங்களின் வரலாறுகளுடன், சட்டத் தொகுப்புகளின் வரலாறுகளும் கிடைத்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக

மனுவினுடைய சட்டங்களை ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம். அரசியல் நுண்திறம் பற்றிய வரலாறு மற்றுமொரு வகையான வரலாறு ஆகும். ஒரு நாட்டின் தூதுவர்கள் தங்கள் அரசியல் நுண்திறத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்பது இவ்வகை வரலாற்றின் சாரமாகும். இராணுவ வரலாறு மற்றொரு வகை வரலாறாகும். போரின் காரணங்கள், போர்க்காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பெறும் உத்திகள், போர்க் கருவிகள், இராணுவ வீரர்களின் ஊழியம் பற்றிய நிபந்தனைகள் ஆகியவை அவ்வரலாற்றில் அடங்கும். தூசிடேடிசின் (Thucydides) “பெலப்பனீசியப் போர் வரலாறு” என்னும் நூலினை அவ்வகை வரலாற்றினுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். பொருளியல் வரலாறு அடுத்த வகை வரலாறாகும். மக்கள் சமுதாயத்தினைப் பொருளியல் காரணக் கூறுகள் வெகுவாகத் தாக்கியுள்ளன. வரலாற்றில் பொருளியல் சார்ந்த உந்து சக்தியின் சிறப்பைக் காரல் மார்க்கு போன்றவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இக்கால வரலாற்றாசிரியர்கள் அவருடைய கருத்தை ஏற்றுப் பொருளியல் வரலாற்றினுக்கு நன்மை அளித்துள்ளனர். சமுதாய வரலாறு மற்றொரு வகை வரலாறாகும். பண்பாட்டினைப் பற்றிய செய்திகள் அதில் இடம் பெறுகின்றன. சமுதாயம் சார்ந்த நிறுவனங்களின் தோற்றம் அவற்றின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றைப் பற்றிய செய்திகளையும், சமயம், இலக்கியம், கல்வி ஆகியவற்றைப்பற்றிய செய்திகளும் அதில் காணலாம். அண்மைக் காலத்தில் முழுமையான (Universal or Total) வரலாறு என்ற மற்றொரு வகை வரலாறு எழுதப்பட்டு வருகிறது. அதில் எல்லா வகை விவரங்களும் சேர்க்கப்படுகின்றன. இது ஒரு வகையான உலக வரலாறு ஆகும். இப்போது அறிவாற்றல் சார்ந்த வரலாறு (Intellectual History) என்னும் மற்றொரு வகை வரலாறு தோன்றியுள்ளது. மனிதனுடைய கருத்துகள் நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்கள் அதில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

வரலாற்றிற்கும் ஏனைய மனிதனைப் பற்றிய பாடங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கடந்தகால அரசியல் செய்திகள் இக்கால வரலாறு என்றும், இக்கால வரலாறு அரசியல் பாடமெனவும், அரசியல் பாடத்தின் வேர் வரலாறு என்றும், வரலாற்றின் முழுப்பயனே அரசியல் பாடமெனவும் கூறப்படுகின்றன. பொருளியல் சார்ந்த நடவடிக்கைகளை எல்லா மனிதர்களும்

மேற்கொள்ளுவதாலும், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்த முற்படுவதாலும், ஒவ்வொரு வரலாற்றாசிரியனும் பொருளியற் கோட்பாடுகளில் அக்கறை காட்டுதல் இன்றியமையாததாகிறது. அதே போன்று ஒவ்வொரு பொருளியல் வல்லுநரும் பொருளியல் கருத்து வளர்ச்சி வரலாற்றை அறிவது இன்றியமையாததாகிறது. நில உட்கூற்றியல் பாடத்திற்கு வரலாறு (Geology) உட்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், வரலாற்றின் தொடக்கக் காலத்தில் உலகில் ஏற்பட்டிருந்த சில சாதகமான சூழ்நிலைகள்தாம் மானிடத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தன. அதே போன்று, நிலஉட்கூற்றியல் பாடம் வரலாற்றின் கண்களின் ஒன்றாகும் எனக் கூறுவர். வரலாற்றுக்கும் இனவியலுக்கும் (Ethnology) நெருங்கிய தொடர்புண்டு. மனிதர்களுக்கிடையே ஏற்பட்டுள்ள வேறுபாடுகளுக்கு இனம் சார்ந்த கூறுகள் முதன்மையான காரணமாகக் கருதப்படுகின்றன. இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவாக வரலாறு கருதப்படுகிறது. மனித வரலாற்றின் அரசியல் சாரப் பொருள்களைப் பற்றிய செய்திகளைப் பற்றியது சமூக இயலாகும். வரலாறு போன்று சமூக இயலும் தனிப்பட்ட செய்திக்கும் பொதுச் செய்திக்கும் உள்ள தொடர்பில் அக்கறை கொண்டுள்ளது. வரலாறு சமயச் சார்பற்றது எனினும், வரலாற்றுப் பாடத்தில் சமய வளர்ச்சி ஒரு பகுதியாக உள்ளது. சமயச் சார்பான காரணக் கூறுகளால் மட்டுமே ஒரு மனிதன் கட்டுப்பட்டு வருவதில்லை என்றாலும் சமயவரலாறு அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியாக இருந்து வருகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுத் திருப்புக் கட்டத்தை அறிய உளவியல் உதவுகிறது. வரலாற்று முடிவுகள் தருக்க முறையாக அமைக்க வேண்டியிருத்தலின் தருக்கவியலின் உதவி வரலாற்றுக்கு இன்றியமையாததாக உள்ளது. வரலாற்றுக்கு உதவியாகப் பல சாதனங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் அணுவாராய்ச்சி, நாணயங்கள் பற்றிய அறிவு, மொழி ஆராய்ச்சி போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். தன்னுடைய முடிவு சரியாக அமைய வேண்டுமெனில் வரலாற்றாசிரியன் மேற்கூறப்பட்டுள்ள துணைக் கருவிகளின் உதவியையும் ஏனைய பாடங்களைப் பற்றிய அறிவையும் அவன் பெறுதல் வேண்டும்.

வரலாறு ஓர் அறிவியலே என்றும், அது ஒரு கலை (Art) என்னும் மாறுபட்ட கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மனிதன் அறியாத செய்திகளை ஆய்ந்து அதனை அறிவது வரலாற்றின் பணி என்றால் வரலாறு ஒரு அறிவியலாகும் என்பதனை மறுக்க

முடியாது. செய்திகளைச் சேகரிப்பதைப் பொறுத்தஅளவில் வரலாற்றாசிரியன் ஒரு அறிவியல் முறைகளைக் கையாளுகிறான். ஆனால், அவற்றைக் கொண்டு அவன் முடிவெடுக்கும்போது அவன் அறிவியலுக்குரிய முறையைக் கையாளுவதில்லை. அறிவியல், கலை ஆகியவற்றின் சிறப்புக் கூறுகள் இரண்டுமே வரலாற்றுப் படிமுறைகளில் (Processes) காணப்படுகின்றன. வரலாற்றாசிரியனுக்கும் அறிவியல் நூலாருக்குமிடையே சில வேறுபாடுகள் உண்டு. அறிவியல் நூலார் தம்முடைய சோதனைகளை மீண்டும் மீண்டும் செய்து பார்க்கக்கூடும். ஆனால், வரலாற்றாசிரியன் கடந்த கால நிகழ்ச்சியை மீண்டும் திருப்பிச் செய்ய இயலாது. வரலாற்றாசிரியன் புறநிலை மெய்மையைச் (Objectivity) சார்ந்திருக்க இயலாது. அறிவியல் நூலாரோ அதனினும் வேறுபட்டு இருக்க இயலாது. தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகளை அறிவியல் நூலார் தம்முடைய முடிவுகளில் புகுத்த இயலாது. ஒரு அறிவியல் நூலாரின் முடிவான நோக்கம் ஒரு அறிவியல் சார்ந்த நியதியை (Law) உருவாக்குவதாகும். ஆனால், வரலாற்றில் அத்தகைய நியதிகளை வரையறுக்க இயலாது. வரையறுக்கப்பட்ட நியதிகளைக் கொண்டு ஒரு அறிவியல் நூலார் செய்திகளை முன்கூட்டி அறிவிக்க இயலும். ஆயினும் அறிவியல், மனிதனுக்கு எவ்வளவு பயன் தருகிறதோ அந்த அளவிற்கு வரலாறும் பயனுள்ளதாக விளங்குகிறது.

வரலாற்று ஆசிரியர் நிகழ்ச்சிகளை ஆய்ந்து முடிவு மேற்கொள்ளும் போது விருப்பவெறுப்பின்றி நடந்து கொள்ள முடியுமா என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வியாக இருந்து வருகிறது. வரலாற்றாசிரியனுடைய முக்கிய பணி ஒரு செய்தியை நிகழ்ந்தவாறே கூறுவது ஆகும். சில சமயங்களில் செய்தியைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும்போதும், சரியாகப் பொருள் உணர்த்தாத போதும் தவறு ஏற்படுகிறது. சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை எனில் அது ஒரு தவறாகவும், தவறுதலாகப் பொருள் உணர்த்தும் போது ஒரு குற்றமாகவும் கொள்ளலாம். வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ஆயும் போது ஒரு வரலாற்றாசிரியன் தனது எண்ணப் போக்கைப் புறக்கணிப்பதில்லை. ஒருவனுடைய எண்ணப்போக்கு அகவியலானதால் (Subjective) அவனுடைய முடிவும் அகவியலானதாக அமைந்துவிடப் பெரியதொரு வாய்ப்பு உண்டு. எனவே, அறிவியல் நூலார் செயற்படும் அளவிற்கு வரலாற்றாசிரியன் நடுநிலைமையாக இருந்து நிகழ்ச்சிகளை மதிப்பிட

இயலாது. ஆயினும், ஒரு நிலைமையைக் கருத்தில் கொண்டு கூடுமான உளவு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை உள்ளது உள்ளபடியே அறிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன்தான் வரலாற்றாசிரியர்கள் செயற்பட வேண்டும். செய்திகளைத் தனியாக வைத்து நோக்கும்போது அவர்கள் நடுநிலை வகிக்க வேண்டும். அவற்றிற்குப் பொருள் உணர்த்தும் போது அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடம் ஏற்பட வழியுண்டு.

வரலாறு பல பயன்களை நல்கியுள்ளது. வரலாற்றின் துணை இல்லையெனில் பொருள்பொதிந்த சமூக வாழ்க்கையைப் பெற இயலாது. ஒரு நாட்டிற்கு நிலையான தன்மையையும், நாட்டுமக்களின் எண்ணத்திற்கும் உணர்ச்சிக்கும் நல்லதோர் ஆழத்தையும் அளிப்பது வரலாறேயாகும். வரலாறு மனிதனுக்கு நல்ல பாடங்களைப் புகட்டி வருகிறது என்பர் சிலர். அது முற்றிலும் சரியானதன்று. ஒரு கொள்கையைப் பற்றி எழுதுவது வரலாற்றாசிரியனுடைய பணியாகும். அக்கொள்கையை வலியுறுத்துவதற்காக வரலாற்றை எழுதுவது சரியாகாது. வரலாறு செய்தியைத் தரவேண்டுமெயொழியக் கற்பிக்கவோ கட்டளையிடவோ முயற்சி செய்யக் கூடாது. எவருடைய மனத்திலும் ஒரு கருத்தைத் திணிக்க வரலாறு முற்படக்கூடாது. அவ்வாறு முற்படுமாயின் அது வரலாறாகக் கருதப்படாது.

-தி.அர.இரா.

வரவு-செலவுத் திட்டம்: காண்க: அரசாங்க வரவு - செலவுத் திட்டம்.

வராகமிகிரர்: இந்திய வரலாற்றில் குப்த அரசர்களுள் புகழ் பெற்று விளங்கியவர் சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தர். இவரது அவையில் நவமணிகள் என்று குறிப்பிடப் பெற்ற ஒன்பது புலவர்கள் இருந்தனர். அப் புலவர்களுள் ஒருவரே வராகமிகிரர். இவர் அரசரது அவையில் புகழ்மிக்க கணியராக விளங்கினார்.

வராகமிகிரர் கணிதத்திலும் வானநூலிலும் வல்லுநராக இருந்தார், “பஞ்ச சித்தாந்திகா” என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளார். இதில் வான நூலுக்குரிய ஐந்து வகைச்சித்தாந்தங்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். பைதமகா (Paitamaha), உரோமகா (Romaka), பாலிசா (Paulisa),

வசிகதா (Vasistha), சூரியா (Surya) ஆகிய ஐந்து சித்தாந்தங்களும் அக்காலத்தில் நம்பத் தகுந்தனவாக இருந்தன. முதல் சித்தாந்தம் அறிவியற் காலத்திற்கு முன் இருந்ததாகும். மற்ற நான்கு சித்தாந்தங்களிலும் நன்கு முதிர்ச்சி அடைந்த கருத்துகள் இருந்தன: அந்த நான்கின் மூலம் கிரேக்க வான நூலின் கருத்துகளை வராகமிகிரர் அறிந்திருந்தார் என்பது தெரிய வருகிறது. அக்கால இந்தியர்களுக்குக் கிரேக்க நாட்டின் வான நூல் நன்கு தெரிந்திருந்தது என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

வராகமிகிரர் வானநூலில் வல்லுநர்களான இலடா (Lata), சிம்கா (Simha), பிரத்தியும்னா (Pradyumna) விசயநந்தின் (Vijayanandin) ஆரிய பட்டர் போன்றவர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆரியபட்டர் முதன் முதலில் பூமி உருண்டை வடிவமானது என்றும், அது ஓர் அச்சைச் சுற்றிச் சுழல்கிறது என்றும் கூறியுள்ளார். கிரகணங்கள் இராகுவினால் ஏற்படுவனவல்ல; பூமியின் நிழல் சந்திரன் மீது படுவதால் ஏற்படுவன என்றார். ஆனால், இவ்விரண்டு கருத்துகளையும் வராகமிகிரர் மறுத்துள்ளார்.

வராகமிகிரர் கி.பி. 587 இல் இறந்தார் எனச் சொல்லப்படும் கூற்றில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

வராகமிகிரருடைய சோதிட நூலான 'பிருகத்சம்கிதா'-வில் பல கலைகளைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அந்நூல் 106 அதிகாரங்களை உடையது. கோள்களின் மாற்றங்களினால் மனிதனுக்கு ஏற்படும் விளைவுகள் அந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், அந்நூலில் நிலநூல் (Geography), கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, குளங்கள் வெட்டுதல், தோட்டம் அமைத்தல், பெண்களுக்குரிய குணங்கள், விலங்குகள், நகைகள், சகுனங்கள், மணவினை முதலியன பற்றிய செய்திகளும் உள்ளன.

வராகமிகிரர் தந்திரா (வானசாத்திரமும், கணிதமும்), ஓரா (Hora-சாதகம்), சம்கிதா (Astrology - சோதிடம்) என்று சோதிடக் கலையை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து அவற்றிற்குரிய விளக்கங்களையும் எழுதியுள்ளார். பிருகத விவாகப்படலம் (Brihadvivaha Patala) சுவல்பவிவாகப்படலம் (Svalpavivahapatala) ஆகிய இரு பகுதிகளில் திருமணம் செய்வதற்குரிய நல்ல கால

நேரங்களை விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். யோகயாத்திரா என்னும் பகுதியில் அரசர்கள் படையெடுப்பதற்குரிய நல்ல நேரங்களைப் பற்றி விவரித்துள்ளார்.

அக்கால நகரத்தில் பிராமணர் (Brahmana), சத்திரியர் (Kshatriya), வைசியர் (Vaisya), சூத்திரர் (Sudra) ஆகியோர் தனித் தனி இடங்களில் வாழ்ந்தனர் எனக் கூறுகிறார். கீழ்ப்பிரிவு மக்கள் நகரத்தில் எந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்தால் அவர்களுக்கு நலமாக இருக்கும் என்பதையும் சொல்லுகிறார். இவர், எப்பொழுது மிகுதியாக மழை பொழியும் என்றும், எக்காலத்தில் குறைவாகப் பெய்யும் என்றும் வான நூலின் குறிப்புகள் மூலமும், தட்பவெப்ப நிலையைப் பார்த்தும், அறிகுறிகளைப் பார்த்தும் கூறியுள்ளார். அப்போது கோடைப் பயிர், மாரிப் பயிர் என இருவகையாகப் பயிர்செய்தல் நடைபெற்றது என்றும் விளக்கியுள்ளார். நெல்லின் பல வகைகளையும், அவற்றுள் ஒருவகை நெல் 60 நாளில் முதிர்ந்ததாகவும் கூறியுள்ளார், கோதுமை, பார்லி, பட்டாணி போன்ற தானியங்களும், எள், ஆள்விதை, கடுகு போன்ற எண்ணெய் வித்துகளும், இஞ்சி, மிளகு, வாசனைப் பொருட்கள், மூலிகைகள் போன்ற பொருட்களும் இருந்தனவாகவும் கரும்புப் பயிரிட்டுச் சருக்கரை செய்ததாகவும் கூறியுள்ளார். இவரது நூலில் நிலங்களை எப்படிப் பண்படுத்துவது, ஒரு செடியின் கிளையை எவ்வாறு மற்றொரு செடியின் கிளையோடு ஒட்டுவது, இரண்டு மரங்களுக்கிடையே எவ்வளவு இடைவெளி விடுவது, மரங்களில் ஏற்படும் நோய்களை எவ்வாறு தடுப்பது எந்தெந்த நேரங்களில் எவ்வாறெல்லாம் நீர் பாய்ச்சுவது போன்ற செய்திகளைக் காணலாம்.

வராகமிகிரர் பிருகத்சம்கிதாவில் 22 அணிகலன்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தப் பட்டியலில் வைரம், மரகதம், கெம்பு, பளிங்கு, புட்பராகம், இரத்தினம், முத்து, பவழம், சங்கு, நீலக்கல், செவ்வந்திக்கல், சந்திரக்கல், போன்ற பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் வைரம் கிடைக்கக்கூடிய ஏழு இடங்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. முத்துக் குளிக்கும் 8 இடங்கள், இலங்கை, பாரசீகம், பாண்டிய நாடு ஆகிய இடங்களில் இருந்தனவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வராகமிகிரர் பிருகத்சாதகா, இலகுசாதகா ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவருக்குச் செய்யுள்

இயற்றும் ஆற்றல் இருந்தது. வடமொழிச் செய்யுளின் சீர்களை இவருடைய நூல்களில் காணலாம். பிரகத் சம்கிதாவில் ஓர் அத்தியாயம் முழுவதிலும் 60 சீர்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். பிராகிருத மொழியின் திறமையையும், பிராகிருதச் சீர்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வடமொழி இலக்கியத்தின் சிறந்த நூலாகப் பிரகத்சம்கிதா விளங்குகிறது.

-அ.சி

துணை நூல்

Munshi, K.M. (Ed) "The History and Culture of the Indian People", The Classical Age, Vol.III, Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay, 1970.

வருக்கக்கோவை: இது தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. உயிர் எழுத்துகளும், 'க ச த ந ப ம வ' முதலிய மொழி முதற்கண் வரும் எழுத்துகளும் கொண்டு, அகரமுதலாக முறையே அமைத்துச் செய்யப்படும் கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்களின் கோவையாக அமைவது இப்பிரபந்தம். இவ்விலக்கியம் காரிகையாக, (கட்டளைக் கலித்துறையாக) அமைவதோடு, அதில் பாடப்பெறும் பொருளும் காரிகை (பெண்) பற்றியதாக அமைவதுண்டு. இதன் இலக்கணம் பிரபந்த மரபியல், முத்து வீரியம், பிரபந்த தீபிகை, சுவாமிநாதம் ஆகிய இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'வழுவில் அகப்பொருளின் ஏற்பன அகராதியதாய், வருக்கம் பாடுதல் வருக்கக் கோவை கலித்துறையாம்' என்பது இப்பிரபந்தம் பற்றிச் சுவாமிநாதம் (167) கூறும் இலக்கணமாகும்.

-அ.மா.ப.

வருக்கமாலை: தொண்ணூற்றாறு வகையின எனக் கூறப்படும் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. இது மொழி முதலாக அமையும் எழுத்துகளை அடிமுதல் எழுத்துகளாக அமைத்துச் செய்யப்படும் ஆசிரியப் பாக்களினால் உருவாக்கப் பெறும் சிற்றிலக்கியம். உயிர் எழுத்துகள், க ச த ந ப ம வ ஆகிய ஏழு வகை எழுத்துகள் ஆகியவற்றில் ஒவ்வொரு வகைக்கும் ஒரு அகவற்பாவாக இது அமைக்கப்படும். இதன் இலக்கணம் பன்னிரு பாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்து வீரியம், பிரபந்த தீபிகை ஆகிய இலக்கண நூல்களில்

கூறப்பட்டுள்ளது. மொழி முதலாகிய எழுத்துக்கெல்லாம் வருக்கம் உரைப்பது வருக்கமாலை (91) என்பது பன்னிரு பாட்டியலின் இனவியல் கூறும் இலக்கணமாகும். 'வருக்கமாலையாம் வருக்க எழுத்து என, உயிரொடு கசதநபமவ என எண், வரி முதல் வந்து வரும் எண் அகவலே' என்பது தொன்னூல் விளக்கம் (267). இது உயிர் வருக்கம், உயிர் மெய் வருக்கம் என இரு வகையிலும் அமைதல் கூடும். ஒவ்வொரு வருக்கத்திலும் எட்டுச் செய்யுட்கள் பாட வேண்டும் என்று சிலர் கூறுவர். அகவலே யன்றிப் பிற பாடல்களாலும் வருக்கமாலை அமைக்கப்படுவதுண்டு. அப்பர் தேவாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள, சித்தத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை என்னும் பகுதி, உயிர், உயிர்மெய் ஆகியவற்றில் மொழி முதல் எழுத்தாலமையும் சொற்களைக் கொண்டு தொடங்கும் வருக்க அமைப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. (அப்பர், தேவாரம், திருமுறை 5, பதிகம் 97), அப்பதிகம் 30 செய்யுட்களைக் கொண்டதாகும்.

-அ.மா.ப.

வருணகுலாதித்தன் மடல்: இம்மடல் நாகப்பட்டினத்தில் சிறந்து விளங்கிய திருமலைராயன் வருணகுலாதித்தன் என்ற காத்தான் மீது பாடப்பட்டது இவனை அச்சுதராயன் என்றும், இவன் தந்தை கோனேரிராயன் என்றும் இம்மடல் கூறும். இவன் நாகை மன்னன், அன்னசத்திரம் வைத்த கொடையாளன்.

விநாயகர், முருகன் காப்பாக இருவெண்பாக்களும், வருணகுலாதித்தன் சிறப்பாக ஒரு வெண்பாவும் நூலின் தொடக்கத்தில் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் 470 கண்ணிகளைக் கொண்ட கலிவெண்பாவாக விளங்குகிறது. ஒரு பெண்ணின் அடிமுதல் முடிவரையிலான அங்கங்களின் வருணனையாகத் தொடங்கி அவள் அழகைப் போற்றுகிறது. பின்னர் வருண குலாதித்தனுக்குரிய தசாங்கங்கள் இடம் பெறுகின்றன. தலைவன் ஒருவன் நாகப்பட்டினச் சோலையில் அந்த அழகியைக் கண்டு காமுறுகிறான், அவளிடம் காதல் மொழிகள் பேசிப்.பிதற்றி மயங்கித் துயில்கிறான். அப்போது அழகியைக் கனவில் கண்டு காமம் மீதாரக் கலவி செய்கிறான், கண் விழித்தபோது அழகியைக் காணாமல் கலங்கித் தேடுகிறான். "காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம், மடல்லலது இல்லை

வலி” என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி தலைவன் திருவள்ளுவரை வணங்கித் ‘தென் நாகை வீதியிற் சென்று பலர் காணாமல் ஊர்’ முற்பட்டான். இது ‘உலாமடல்’ வகையைச் சார்ந்தது.

கோவை இலக்கியம் போலப் பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லாது கிளவித் தலைவன் ஒருவன் இம்மடலில் இடம் பெற்றுள்ளான். வருண குலாதித்தனின் பல்வேறு சிறப்புகள் தசாங்கத்தில் காணப்படுகின்றன. உவமைகள் வாயிலாகவும் அவன் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது. மடக்கு, எதுகை, மோனை நயங்கள் போன்ற இலக்கியச் சுவைகள் நிறைந்த மடலில் இரண்டு திருக்குறள்கள் மேற்கோளாக ஆளப்பட்டுள்ளன. திருவரங்கம், குடந்தை, இடைமருது, ஆரூர், தில்லை முதலிய தலங்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆடவன் ஒருவன் பெண்ணை அடைய மடலேற முற்பட்டான் என்று தாசிப் பெண்ணாகிய காளிமுத்தம்மை இம்மடலைப் பாடியுள்ளார். இவர் தென் காசியை ஆண்ட பராக்கிரம பாண்டியனைப் பாடியிருக்கிறார். மடலின் பாட்டுடைத்தலைவனான காத்தானைக் காளமேகப்புவரும் பாடினார். எனவே, தாசி காளிமுத்தம்மை கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பது போதரும். இம் மடலுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது காளமேகப் புலவரின் சித்திர மடல் என்னும் நூலாகும்.

வருணகுலாதித்தன் மடல் காமச்சுவையினும் கவிச்சுவை மிக்கது. இம்மடலை கி.பி. 1775இல் சந்திர சேகரக்கவி முதற்கண் பதிப்பித்தார்.

-தே.சொ

வருணப் பாட்டியல்: வருணப் பொருத்தத்தை மட்டும் கூறும் ஒரு பாட்டியல் நூல். இந்நூல் கிடைத்திலது. நவநீதப் பாட்டியல் உரையின் உணரமேற்கோள் நூற்பாக்களாக இந்நூல் காணப்படுகின்றது. இது பருணர் பாட்டியல் என்றும் பருணப் பாட்டியல் என்றும் பருணிதர் பாட்டியல் என்றும் வாருணப் பாட்டியல் என்றும் பலவகையாக வழங்கப்படுகிறது. நவநீதப்பாட்டியல் உரை இதனை அகத்தியர் செய்தார் என்று கூறுகிறது. இதனைப் பரணர் செய்தார் என்று கூறுதற்கும் இடமுண்டு என்பர் ஒரு சாரார். மேற்கூறப்பட்ட

வேறுபெயர்களெல்லாம் பாடவேறுபாடுகளால் நிகழ்ந்தவையாகும். எனினும் நவநீதப் பாட்டியலில் காணப்படும் உரைநூற்பாக்கள் வருணப் பொருத்தம் ஒன்றையே கூறுதலால் இதனை வருணப் பாட்டியல் என்று கொள்வதே பொருத்தம் என்பர்.

அவ்வருணப் பாட்டியல் நூற்பாக்கள் பாற்பொருத்தம், பிள்ளைத் தமிழ்க் காப்பு, பிள்ளைத் தமிழ்யாப்பு, அந்தணர் இயல்பு, பாடுநெறி, நால் வகைக் கவி, ஆசுகவி, மதுர. கவி, சிந்திரகவி, நால்வகைக் கவி பெறுவோன், நால்வகைப் புலவர். கள்ளக்கவி, சார்த்துக் கவி, வெள்ளைக் கவியும் பிள்ளைக் கவியும், பரிசில் நல்கார்க்கு உறும் தீங்கு, புறனடை என்ற பொருண்மைகளில் அமைந்துள்ளன.

-சா.கி.

வருணன்: ஐம்பெரும் பூதங்களிலொன்றான ‘நீருக்கு’ அதிதேவதை கசியப் பிரசாபதிக்கும் அதிதிக்கும் பிறந்தவன். அதிதியின் பன்னிரண்டு புதல்வர்களுள் வருணனும் ஒருவன். இந்தப் பன்னிருவருமே ஆதித்தியர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொருவர் வீதம் வானில் உதிப்பார்கள். அவர்கள் 1. ஆதித்தியன் அல்லது தாதா 2. அர்யமா 3. மித்ரன், 4. சகரன், 5. வருணன், 6. அம்சன், 7. பகன், 8. விவசுவான், 9. பூசா, 10. சவிதா, 11. துவசிப்டா, 12. விட்டுணு ஆகியோர் ஆவர். ஆதித்தியர் பன்னிருவரைப் பிறவாறும் கூறுவர். கிருதயுகத்தில் தேவர்கள் வருணனிடம் சென்று தாங்களே நீருக்கு அதிபதியாகவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள வருணனும் இசைந்தான். அன்று முதல் கடலின் மையத்தில் வருணன் வாழ்கிறான் என்றும், கடலின் அழக்கே சத்திரன் என்றும் மகாபாரதம் சல்லிய பருவத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. எண்திசைகளில் மேற்குத் திசைக்கு அதிபனாக இவனைப் பிரம்மா நியமித்தார்.

வருணனுக்குப் பல நதிகளே துணைவிகள் என்றும், பல பிள்ளைகள் என்றும் புராணங்களில் கூறப்படுகின்றன. சர்சணி என்பவள் வருணனுடைய மனைவியரிலொருத்தி. புட்கரம், பருகு, வால்மிகி ஆகியோர் இவனுக்குப் புதல்வர்கள். பிராசேதசு, பாசி, அப்பதி போன்ற பதினெட்டுப் பெயர்களால் இவன் குறிப்பிடப்படுகிறான். பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தில்

இவனுடைய உருவம் சித்திரிக்கப்படுகிறது. இரண்டு கைகளும், அன்னம் போன்ற புட்டமும், இடக்கையில் அபயமுத்திரையும், வலக்கையில் பாசமும், தலையில் மணி முடியும் இருக்கவேண்டுமெனக் கூறப்படுகிறது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் திருச்சுற்று மாளிகையில் எண்திசைகளிலும் அத்திசைக் கடவுளுக்குக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. அதில் மேற்குத் திசையில் வருணனின் உருவச்சிலையை இன்றும் காணலாம். இக்கோபுரத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் மகர (முதலை) உருவச் சுவைச் சிற்பங்கள் சிதைத்த நிலையில் காணப்பெறுகின்றன.

வருண வழிபாடு: வருணனுக்குரிய மந்திரத்தின் மூல எழுத்துகள் ஓம், வெளம் ஆகியனவாம் என்று மந்திரசாத்திரம் கூறும். இந்து சமய மக்கள் இயற்றும் ஒவ்வொரு பூசையிலும் அதன் அங்க பூசையாக வருண பூசை கொண்டாடப்படுகிறது. மனிதன் தோன்றியதுமுதல் இறப்பது வரையில் ஒவ்வொரு சடங்கிலும் வருணனை வழிபடும் நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக ஆசௌசம் எனப்படும் தீட்டு நீங்குதற்காகப் புண்ணியாக வாசனம் என்னும் சடங்கு வருணனுடைய வழிபாடே. வருண வழிபாட்டின்போது ஒரு குடம் அல்லது செம்பில் நீர்நீர்ப்பி அதன் வாய்ப்பகுதியில் மாவிலைக் கொத்திட்டு மஞ்சள் பூசிய தேங்காய், தருப்பை, சந்தனம், குங்குமிட்டு வருணனை அதில் தியானித்து வழிபடுவது மரபு. இதனைக் கும்பம் என்ற பெயரால் கூறுவர். அட்டமங்கலங்களுள் கும்பமும் ஒன்று. அக்கும்பத்தில் உலகிலுள்ள புனிதநதிரீர், கடல்நீர், இருப்பதாகத் தியானித்து வழிபட்டுத் தன்னையும், தனது உள்ளத்தையும் சூழ்நிலையையும் தூய்மை செய்ய வேண்டும் என்று வணங்குவது மரபு.

வேதங்களில் வருண சூக்தம் போன்ற சூக்தங்களும், வருணனைப் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. மழைபொழியாமல் நீரின்றி மக்கள் துன்பப்படும்போது மழை வேண்டி வருணனைக் குறித்து வழிபடுவதை வருணவழிபாடு என்பர். அங்ஙனம் செய்யும்போது முன்பு கூறியதுபோல் ஒரு குடும்பத்தில் வருணனை வழிபட்டு வருணனுக்குரிய மூலமந்திரத்தைக் கழுத்தளவு நீரில் நின்று அந்தணர்கள் ஒதுவார்கள். ஒரு நாள் முதல் 4 நாட்கள் வரை இந்த வழிபாடு செய்யலாம். சூரிய உதயந்தொடங்கி மறையும் வரை ஒதிக் கும்பத்து நீரை ஆறு, குளம் ஆகிய நீர்நிலைகளில் ஊற்றிவிடுவர்.

இப்படி 6000 முறை மூல மந்திரத்தை ஒதினால் உறுதியாக மழை பொழியும் என்று 'சட்கர்மதீபிகை' என்னும் நூல்பகருகிறது.

பாவை நோன்பும், வருண வழிபாட்டின் ஒரு பகுதியே. தமிழ் மக்களால் பன்னெடுங்காலமாக வழிவழியாக நோற்று வரும் நோன்பு. 'தொல்பாவை' என்று நாத முனிகளுக்குப் பின் தோன்றிய உய்யக்கொண்டார் என்ற ஆசாரியார் குறிப்பிடுகின்றார். 'மேலையார் செய்வனகள்' என்று ஆண்டாளும் குறிப்பிடுகின்றார். பஞ்சம் வந்தகாலத்தில் கன்னிப்பெண்கள் ஆற்றங்கரையில் அல்லது குளக்கரையில் மணலால் பதுமை அமைத்து நோன்பு நோற்றுத் தொழுவதுண்டு. பனி நீராடித் தொழுவது பாவை நோன்பின் ஒரு முக்கிய கூறு ஆகும். இந்தப் பழக்கம் ஏறத்தாழ 3000 கி.மீ.களுக்கு அப்பாலுள்ள சயாம் நாட்டிலும், இந்தியாவின் பிற மாநிலமான கேரளத்திலும் இது உருமாறிக் காணப்படுகிறது.

-என்.சீ.

வருமானம்: காண்க: செல்வமும், வருமானமும்.

வருமான வரி: ஒரு நாட்டின் வரி முறையில் பொதுவாக இருவிதமான வரிகள் உள்ளன. அவை நேர்முக வரிகள், மறைமுக வரிகள் எனப் பிரிக்கப்படுகின்றன. நாட்டின் தேசிய பொருளாதாரத்தில் நேர்முக வரிகள் முதன்மைப் பங்கை வகிக்கின்றன. நேர்முக வரிகளின் ஆரம்ப கால வரலாறு, அதன் முதன்மை ஆகியவற்றை இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

நேர்முக வரிகளும் நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றமும்: ஒரு நாட்டு அரசாங்க வருமானத்தில், வருமானவரி ஒரு முக்கிய அங்கமாக உள்ளது. விடுதலை பெற்ற பின்தங்கிய நாடுகள், பொருளாதார முன்னேற்றத்தோடு நாட்டின் அனைத்து மக்களுக்கும் நல்வாழ்வு அமைத்துக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளன. அரசியல் நிருணய சட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட்டபடி, சமூக பொருளாதார நோக்கங்களை நிறைவு செய்வதற்கு வருமானவரி ஒரு சிறந்த கருவியாகப் பயன்படுகிறது. நாட்டு மக்களின் வருமானத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க, சமன்படுத்தும் கருவியாக

வருமானவரி செயற்படுகிறது. மேலும், பிராந்திய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சமன்படுத்த வருமானவரியில் சலுகைகளும், ஊக்கமும் தரப்படுகின்றன. பின்தங்கிய இடங்களில் தொழில் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்கு வருமானவரி ஏற்ற கருவியாக உள்ளது. உலக நாடுகளின் வரிமுறையில் வருமானவரி ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. குறிப்பாக ஒரு நாட்டில் அதிகமான அளவுக்கு, பெரும்பான்மையான மக்கள் வருமானவரி செலுத்துகிறார்கள் என்றால், அந்த நாடு ஒரு வளர்ச்சி அடைந்த நாடு எனப்படும்.

வருமான வரியின் வரலாறு: இந்தியாவில் 1860 ஆம் ஆண்டு குலைத் திங்கள் 31ஆம் நாள் அன்றைய ஆங்கிலேய அரசு முதன்முறையாக ஐந்து ஆண்டுக் காலத்திற்கு என வருமானவரியைப் புகுத்தியது. பலவிதமான மாற்றங்களுக்குப் பின் 1866ஆம் ஆண்டு விரிவான முறையில் வருமானவரிச் சட்டம் 1886இல் இயற்றப்பட்டது. வரி கொடுப்போருக்கு அனைத்து வழிகளிலும் வரும் வருமானத்தை இணைத்து, 1886 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தை மாற்றி, வருமானவரிச் சட்டம் 1918 இல் இயற்றப்பட்டது. பின்னர் 1921 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட அனைத்திந்திய வருமான வரிக் குழுவின் பரிந்துரைப்படி 1918 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட சட்டம் மாற்றப்பட்டுப் புதிய வருமானவரிச்சட்டம் 1922 இல் இயற்றப்பட்டது. அதன்படி வருமானவரியை நிருணயிக்கும் பொறுப்பு மைய அரசுக்குத் தரப்பட்டது. பலவித மாற்றங்கள் 1922 முதல் 1961 வரை செய்யப்பட்டு வருமானவரிச் சட்டம் 1961இல் இயற்றப்பட்டது. வருமான வரி கணக்கிடுதல் வருமான வரி அதிகாரிகளின் அதிகாரங்களும், வரிகணக்கிடும் முறை, முறையிடுதல், தண்டம் விதித்தல், வழக்குகள் பதிவு செய்தல், பணம் திருப்பித் தருதல், வரி முறைகளில் குறைபாடுகளை நீக்குதல் போன்ற பலதரப்பட்ட விதிகளைக் கொண்ட 1961 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட வருமானவரிச் சட்டமே இன்றுவரை இந்தியாவில் அடிப்படை வருமானவரிச் சட்டமாக உள்ளது. இந்தச் சட்டத்தில் 298 விதிகள் உள்ளன. நேர்முக வரிகள் அனைத்தும் மத்திய நேர்முக வரிகள் வாரியத்தால் (Central Board of Direct Taxes) நிருவகிக்கப்படுகின்றன.

சில முக்கிய கருத்துப் படிமம் வருமானம்: ஒருவரின் ஆண்டு வருமானத்தைக் கணக்கிடப் பின்வரும்

தோற்றுவாய்களிலிருந்து வருவதைக் கணக்கிட வேண்டும் என 1961-ஆம் ஆண்டு வருமானவரிச் சட்டம் கூறுகிறது. அவை: சம்பளம், பங்குத்தொகைகள், கடன் பத்திரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வட்டி, வீட்டு வருவாய், தொழில் வருவாய், மூலதனத்திலிருந்து இலாபம், பிறவருவாய்கள்.

கணக்கிடப்படுவோர் (Assessee): வருமானவரிச் சட்டப்படி யார் வரியோ, ஏதாவது தொகையோ கொடுக்க வேண்டுமோ, அவர் கணக்கிடப்படுவோர் எனப்படுவார்.

கணக்கிடும் ஆண்டு (Assessment Year): இது ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஏப்ரல் 1 முதல் அதற்கு அடுத்த ஆண்டு மார்ச்சு 31 ஆம் நாள் வரை உள்ள காலமாகும். வருமான வரித் துறையால் அந்தக் காலத்திற்கு வரி கணக்கிடப்படும். இதற்கு நிதி ஆண்டு (Financial Year) என்றும் பெயர் உண்டு.

முந்தைய ஆண்டு (Previous Year): ஏப்ரல் 1 முதல் தொடங்கி அதற்கு அடுத்த ஆண்டு மார்ச் 31 ஆம் நாள் முடியும் ஒவ்வோர் ஆண்டுக்குரிய வரி அதற்கு அடுத்த ஆண்டு நிருணயிக்கப்படுகிறது. கணக்கிடப்படும் ஆண்டின் வரி அதற்கு முந்தைய ஆண்டிற்கு உரிய வருமானத்திற்கு உரியது எனவே முந்திய ஆண்டு என்பது, கணக்கிடப்படும் ஆண்டுக்கு முந்தைய பன்னிரண்டு மாதங்களைக் குறிப்பதாகும்.

வரிக்கொள்கை முறையும் நிதிக் கொள்கையும்: இந்தியாவில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் பிப்ரவரி மாதம் மைய அரசின் நிதி அமைச்சர் அடுத்த ஆண்டிற்கான நிதிக் கொள்கையை நாடாளுமன்றத்தில் அளிப்பார். அது அந்த ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டங்களை விவரிக்கும். வருமான வரி முறையில் செய்துள்ள மாற்றங்களை நிதி அமைச்சர் தம் உரையில் விவரிப்பார். நாடாளுமன்றத்தில் விரிவான விவாதத்திற்குப் பின் நாடாளுமன்றம் அந்த நிதிக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும். பின் இந்திய குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்குப் பின் சட்டமாக மாறும்.

வரி விகிதங்கள்: இந்தியாவில் தனியாள் வருமானத்தின் மேல் வதிக்கப்படும் வரிவிகிதங்கள் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. 1990 - 1991 கணக்கு

எடுப்பு ஆண்டின்படி தனியாள் வருமானத்திற்கு விதிக்கப்படும் வரி விகிதங்கள் பின்வருமாறு:

1. வருமானம் ரூ.18,000மும் அதற்குக் குறைவானதும் என்றால் வரி கிடையாது.
2. ரூ. 18,001 முதல் 25,000 வரை 20% வரி
3. வருமானம் ரூ. 25,001 முதல் 50,000 வரை 30 % வரி
4. வருமானம் 50,001 முதல் ரூ.1,00,000 வரை 40% வரி
5. வருமானம் 1,00,001 க்கு மேல் என்றால் 50% வரியாகும்.

இதைத் தவிர வருமான வரியில் தனியாள் வருமானம் அல்லது பிரிக்கப்படாத இந்து குடும்பம் அல்லது பதிவு செய்யப்படாத நிறுவனம் அல்லது பலர் ஒன்று சேர்ந்த குழு ஆகியவற்றிற்குச் சில சலுகைகள் தரப்பட்டுள்ளன.

1. ரூ.12,000 அனைவருக்கும் வருமானத்தில் வரிவிலக்கு (Standard Deduction) அளிக்கப்படுகிறது.
2. ஆயுள் காப்பீடு, பொது நிதி ஆகியவற்றில் முதலீடு செய்தால் அதற்கு முதல் ரூ.6,000/-க்கு வரி விலக்கு. அடுத்த ரூ.6,000க்கு 50% வரி விலக்கு. அதற்கு மேல் உள்ள முதலீட்டிற்கு ரூ.40,000 வரை 40% விலக்கு.
3. தேசிய சேமிப்புத் திட்டம், ஆயுள் பாதுகாப்பு தொடங்கியுள்ள சீவன்தாரா போன்ற திட்டங்களில் முதலீடு செய்தால், முதலீடு செய்த முழுத் தொகைக்கும் வரிவிலக்கு அளிக்கச் சட்டம் வழி செய்கிறது.

இந்தியாவில் தனியாள் வருமான விகிதம் அதிக அளவில் உள்ளது எனப் பொதுவாக ஒரு கருத்து உள்ளது. மக்கள் தங்கள் வருமானத்தைச் செலவிட்டால் தான் பொருட்கள் உற்பத்தி பெருகும், அதனால் வேலை வாய்ப்பு பெருகும். எனவே தனியாள் வருமான வரியை அறவே ஒழிக்க வேண்டும் என அகில இந்தியத் தொழிற்சங்கத் தலைவர் போன்றோர் கூறி வருகின்றனர். இந்திய வரி கொடுப்போர் எண்ணிக்கையை ஆராய்ந்தால் தனியாள் வரி

கொடுப்போர் குறைவாகவே உள்ளனர். நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும், ஐந்து ஆண்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் அரசிற்கு அதிக அளவில் நிதி தேவைப்படுகிறது. எனவே தனியாள் வருமான வரியை அறவே ஒழிப்பதோ, அதிக அளவிற்குக் குறைப்பதோ நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத செயலாகும்.

-ந.து.

வருமுலையாரித்தி: இவர் சங்க காலப் பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவராவர். பெயர்க் காரணம் புலப்படவில்லை. இவர் பாடியதாகக் குறித்தொகை 176 ஆம் பாடல் ஒன்றே சங்கத் தொகை நூல்களுள் காணப்படுகின்றது. இப்பாடலைத் தோழி கிழத்தியைக் குறை நயப்பக் கூறியது என்னுந் துறையில் அமைத்துள்ளார். தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் தோழி தான் முடிக்கக் கருதிய காரியத்தை அவளிடம் உளங்கொளக் கூறுகின்றாள். 'தலைவன் நம்மிடம் ஒரு நாள் வரவில்லை; இரு நாள் வரவில்லை', பல நாள் வந்து நம்மிடம் பணி மொழி பல கூறி நம் நெஞ்சத்தை நெகிழச் செய்து, மலையிடைத் 'தேனிரால் வறிதே வீழ்ந்து கழிதல்போலத் தன்மொழி பயன்படாமையின் சென்றுவிட்டான். நமக்குப் பற்றுக் கோடாகிய தலைவன் இப்பொழுது எங்குள்ளானோ? வேற்றுப் புலங்களையுடைய நல்ல நாட்டிற் பெய்த மழை நீர் கலங்கி வருவதுபோல என் நெஞ்சம் கலங்குகின்றது' என்பது தோழி கூற்றாக வரும் அப்பாடற் கருத்தாகும். 'வரை முதிர் தேனிற் போகியோனே' எனத் தலைவனைக் கூறுவதும், தன் நெஞ்சு கலங்கியதற்கு 'வேறுபுலன் நன்னாட்டுப் பெய்த ஏறுடை மழையிற் கலுழும் என் நெஞ்சு' என்று தோழி தன்னைக் கூறுவதும் சிறந்த பகுதிகளாகும்.

-இரா.சா.

வரையறுத்த பாட்டியல்: இது பாட்டியல் இலக்கண நூல்களுள் ஒன்று. பொருத்தங்களுள் மங்கலப் பொருத்தம் ஒன்றையே வரையறுத்துக் கூறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. இதற்குச் சம்பந்தப் பாட்டியல் என்ற வேறுபெயரும் உண்டு. இதன் ஆசிரியர் பெயர் பற்றியசெய்திகள் அறியவியலவில்லை. இந் நூலாசிரியரின் ஆசிரியர் சம்பந்த முனிவர். அவருடைய காலம் 14-ஆம் நூற்றாண்டாதலால்

வரையறுத்த பாட்டியலாரின் காலமும் அதுவேயாகும் என்பர்.

இந்நூல் பத்துக் கட்டளைக் கலித்துறைகளால் அமைந்தது. அவற்றுள்ளும் மூன்று பாடல்கள் வாழ்த்து, வருபொருள், அவையடக்கம் கூறுவன. எஞ்சிய ஏழும் மங்கலப் பொருத்தம் பற்றிய இலக்கணம் கூறுவன. பாடல்கள் அந்தாதி அமைப்பில் அமைந்தன. பாடல்களில் 9, 10 ஆகிய இரு கட்டளைக் கலித்துறைகள் மட்டும் மகடூஉ முன்னிலையில் அமைந்துள்ளன. இதனுள் கூறப்படுகின்ற மங்கலச் சொற்கள் சீர், எழுத்து, பொன், பூ, திரு, திங்கள், மணி, நீர், சொல், கங்கை, வாரணம், சஞ்சரம், உலகு, பார், தேர் என்னும் பதினைந்தாகும். அவை எவ்வெப் பெயர் முதல் எழுத்துகளுக்கு உரியவை என்று நூலுள் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொருத்தங்களை மட்டும் தனியே பிரித்துக் கூறும் மரபுக்கு இந்நூலே முதலாலாக அமைந்தது. இந்நூல் ஒரு முழுநூலின் சிறுபகுதியாக இருக்கலாம் என்றும் கருதுவர். இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றும் உள்ளது. பின்னுள்ள ஏழு கட்டளைக் கலித்துறைக்கு மட்டுமே அவ்வுரை காணப்படுகின்றது. அவ்வுரையாசிரியர் பற்றிய செய்திகள் அறியவியலவில்லை. அவ்வுரை இன்னது நுதலிற்று, என்று கூறி அதன் பொருள் என நூற்பாப் பொருளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

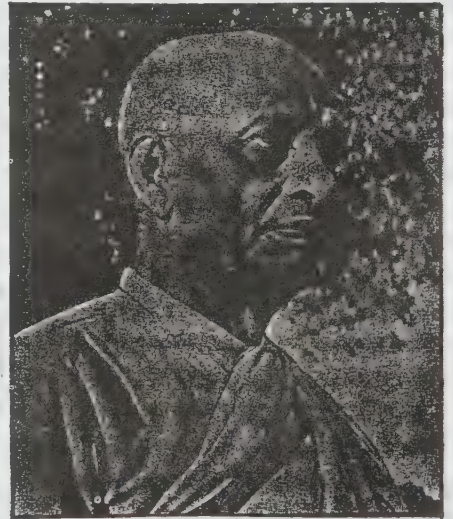
-சா.கி.

படையின் உடைக' என்பது அப்பாடலடிகள்.

வரலாற்றுச் செய்திகளை உவமை வாயிலாகவும் பிறவற்றாலும் அகப்பாடல்களில் உணர்த்தும் இயல்புடைய பரணர், வல்லங் கிழவோற் குறித்த செய்தியை அகம் 356 இல் புலப்படுத்துவர். அவர் உணர்த்திய செய்தி, நல்ல தேரினையும் வலிய களிறுகளையுமுடைய சோழர் மரபில் வந்த நெல்வளம் மிக்க வல்லத்துக் குரியவனான நல்லடி என்பான் அங்குத் தங்கியிருப்பவும் பகைவர் அவ்வுரைப் பற்ற முயற்சியும் செய்வர் என்பதேயாம். 'நற்றேர்க் கடும் பகட்டி யானைச் சோழர் மருகன், நெடுங் கதிர், நெல்லின் வல்லங் கிழவோன் நல்லடியுள்ளா னாகவும், ஒன்னார் கதுவ முயறலும் முயல்ப' என்பது அவ்வகப் பாடலின் அடிகளாகும். வல்லம் என்னும் ஊருக்குத் தலைவனாகச் சோழர் மரபினனான நல்லடி என்பான் திகழ்ந்தான் என்பதும் அவன் சிறந்த வீரன் என்பதும் பரணர் பாடல் உணர்த்தும் செய்திகளாகும்.

-இரா.சா.

வல்லபாய் படேல்: (கி.பி. 1875-1950) பாரதத்தின் முதல் துணைத் தலைமை அமைச்சராக வல்லபாய் படேல் (Vallabhai Patel) விளங்கினார். இவர், கொண்ட கொள்கையில் உறுதியும், தெளிந்த அறிவும், செயல்திறனும் வாய்க்கப்பெற்ற மாபெரும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்; நாட்டு விடுதலைக்காகப் பல தியாகங்கள் செய்த பெருமைக்கும் உரியவர்.

வல்லங் கிழவோன்: வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் வல்லம் என்னும் ஓரூர் உண்டு. அங்குச் சிறப்பு வாய்ந்த சிவன் கோயிலுள்ளது. தஞ்சையினை அடுத்து வல்லம் என்னும் ஊர் உள்ளது. அது சோழர்க்குரியதாய்ச் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தது. அகநானூற்று 336, 356 ஆம் பாடல்களில் வல்லத்தைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. சோணாட்டுப் பேரர்களில் வல்லம் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தமையை அப்பாடல்கள் புலப்படுத்தும். போர்த்திறமிக்க சோழரின் வல்லத்துப் புறத்தேயுள்ள காவற்காட்டில் ஆரியப்படை பொருது அழிந்தது என்ற செய்தியைப் பாவைக் கொட்டிலார் என்னும் புலவர் அகம் 336 இல் கூறுவர். 'வென்வேல், மாரியம்பின் மழைத் தோற் சோழர், வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை' ஆரியர்

ஒன்றுபட்ட இந்தியக் குடியரசை உருவாக்கிய அரும்பெருஞ் சாதனையாளர். இந்திய வரலாற்றில், இரும்பு மனிதர் என்று கூறப்படும் அளவு சிறப்புப் பெற்றவராவார்.

இவர் குசராத்து மாநிலத்தில், கி.பி. 1875 ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 31 ஆம் நாள், கரம்சது (Karamsed) என்னும் ஊரில் சவேரிபாய் (JhaveriBhai) என்பவருக்கும் இலாட்பாய் (Ladbai) என்னும் அம்மையாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். சவேரிபாய் ஓர் உழவர். சிறிதளவு நிலத்தைச் சொந்தமாகப் பெற்றிருந்த இவர், குத்தகைக்காகப் பிறருடைய நிலங்களையும் உழுது, பயிரிட்டு வந்தார். எனவே, ஏழைக் குடியானவர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் பட்டேல் என்பது வெளிப்படையாகும்.

சான்சிராணி இலட்சுமிபாய், ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக கி.பி. 1857 இல் நடத்திய விடுதலைப் போரில், பட்டேலின் தந்தை சவேரிபாய் பங்குகொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குசராத்து மாநிலத்தில், வல்லபி என்னும் புகழ்மிக்க சிவத்தலம் ஒன்று இருக்கிறது. அவ்வூர்க் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு, 'வல்லபேசுவரர்' என்பது பெயராகும். தம்முடைய மகனுக்கு வல்லபன் எனும் அப்பெயரைச் சவேரிபாய் சூட்டினார்.

'பட்டேல்' என்பது, குசராத்து மாநிலத்தைச் சேர்ந்த உழவர் பெருங்குடியின் ஒரு கிளைக்கு வழங்கிய பெயராகும். இந்தப் பெயர், விடுதலை பெற்ற இந்திய வரலாற்றில், பொன்னெழுத்துகளில் பொறிக்கப் பட்டுவிட்டது.

தம் கிராமத்திற்கு நெடுந்தொலைவில் இருந்த ஊர்களுக்குச் சென்றும், சில சமயங்களில் அங்குத் தங்கியும், தம் பள்ளிக் கல்வியைப் பட்டேல் முடித்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு, வழக்குரைஞர் தொழிலுக்குப் படித்தார். வழக்குரைஞர் தேர்வில் 1900 இல் தேர்ச்சியுற்ற பிறகு, பட்டேல் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றினார்.

இவருக்குப் பதினெட்டு வயதிலேயே, திருமணம் ஆகிவிட்டது. இவருடைய மனைவியின் பெயர் சவேர்பாய் (Zaver Bai) என்பதாகும். அவ்வம்மையார்

மணி பென் (Mani ben) என்னும் பெண்ணையும் தாகியாபாய் (Dahyabhai) என்னும் ஆண் குழந்தையையும் பெற்றுச் சில ஆண்டுகளில் காலமானார். பட்டேல் மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல், தாமே, தம் குழந்தைகளைக் கண்ணுங் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தார்.

பட்டேல், தாம் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைக்கொண்டு மாவழக்கறிஞர் (Barrister) பட்டக் கல்வி பெறுவதற்காகத், தம்மிரு குழந்தைகளோடு 1910 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்திற்குச் சென்றார்.

படிப்பினை முடித்துக் கொண்டு தாயகம் திரும்பியவுடன் இவர் ஆமதாபாது நகரில், தம்முடைய வழக்கறிஞர் தொழிலைத் தொடங்கினார்; எளிமையாக வாழ்ந்து, பிறருக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார்; இவருடைய தொழிலின் வெற்றிக்கு, உண்மையும் நேர்மையும் நிறைந்த இவர் இயல்பும், இவர் தம் கடுமையான உழைப்பும், மனித நேயமுமே அடிப்படையாக அமைந்தன.

பஞ்சாப்பு படுகொலைக்குப் பின்னர், 1920 இல் நாகபுரியில் காங்கிரசுக் கட்சியின் மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில், ஒத்துழையாமைத் தீர்மானத்தை காந்தியடிகள் கொண்டு வந்தார். அப்பொழுது வல்லபாய், தம் வழக்கறிஞர் தொழிலை நிறுத்திவிட்டார். காந்தியடிகளின் ஒத்துழையாமைக் கொள்கை இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டது, அதுமுதல் காந்தியடிகளின் சீடராய், தொண்டராய், தேசப்பணிக்குத் தம்மை இவர் ஆட்படுத்திக் கொண்டார்.

குசராத்து மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்த குடியானவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு, பட்டேல் தம்முடைய தலைமையில் 1922 இல் வரிகொடா இயக்கத்தை நடத்தினார். அப்போராட்டத்தில், மாபெரும் வெற்றியை இவர் பெற்றார்.

பின்னர், நாகபுரியில், தேசியக் கொடி ஏற்றும் போராட்டத்தை நடத்தி அதிலும் இவர் வெற்றி பெற்றார். குசராத்துப் பகுதியில் வெள்ளத்துயர் நீக்கப் பணிகளைச் செய்து, மக்களுடைய பேராதரவைப் பெற்றார். ஆமதாபாது நகராட்சியின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று, சமூக நலப் பணிகள் பலவற்றைச் செய்தார். குசராத்து மாநிலத்தில், பர்தோலி (Bardoli)

வட்டத்து மக்களுக்காக, இவர் வரிகொடா இயக்கத்தைத் தொடங்கித் தாமே, தலைமையேற்று மிகுந்த கட்டுப்பாட்டோடு பலமாதங்கள் அறப் போராட்டத்தை நடத்தி, 1928 ஆம் ஆண்டு, ஆகசுட்டுத்திங்கள் ஆறாம் நாள் அதில் வெற்றி பெற்றார். பர்தோலி அறப்போர் (சத்தியாக் கிரகம்) பட்டேலினுடைய வினைத் திட்டத்தின் சிறப்பை உலகறியச் செய்தது. அந்தப் போராட்டத்திற்குச் 'சர்தார்' (தலைவர்) ஆகப் பட்டேல் விளங்கி வெற்றி பெற்றமையால், இவருக்கு வழங்கப்பட்ட 'சர்தார்' எனும் சிறப்புப் பெயர், இவர் பெயரோடு சேர்ந்து இயற்பெயராகவே வழங்கப்பட்டது. பின்னர் 1930 இல் நடந்த வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்த தண்டி உப்பு அறப்போரில் கலந்துகொண்ட பட்டேல், சிறைப்படுத்தப்பட்டார்.

அதைத் தொடர்ந்து பட்டேலின் தலைமையில், பல போராட்டங்கள் பம்பாய் மாநிலத்தில் நடைபெற்றன. கராச்சி காங்கிரசு மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கிய இவர், 'முழு விடுதலை இந்தியாவிற்கு வேண்டும்' என்னும் கொள்கையில் உறுதியுடையவராக விளங்கினார்.

இவர், 1935 முதல் காங்கிரசு மகாசபையின் தலைவராகப் பணிபுரிந்தார். மாகாண சுயாட்சி அடிப்படையில், காங்கிரசுக் கட்சி தேர்தல் களத்தில் இறங்கியது. அப்பொழுது காங்கிரசு வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியை மிகவும் திறமையாகச் செய்த பெருமைக்குரியவராகப் பட்டேல், காந்தி அடிகளால் போற்றப்பட்டார்.

இந்தியாவில் 1942 ஆம் ஆண்டு, ஆகசுட்டில் நடைபெற்ற வெள்ளையனே வெளியேறு எனும் போராட்டத்தைத் திட்டமிட்டு நடத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வல்லபாய், மீண்டும் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். இவ்வாறு, தம் வாழ்நாளில் பதின்மூன்று ஆண்டுகள், நாட்டு விடுதலைக்காகப் பட்டேல் சிறைவாசம் அனுபவித்துள்ளார்.

பாரதத்தை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்க விரும்பிய ஆங்கிலேயரின் சூழ்ச்சியை, மிகக் கடுமையாகப் பட்டேல் எதிர்த்து வந்தார். அதனால், 'முசுலிம்களின் பகைவர்' என்னும் பழியையும் இவர் பெற நேர்ந்தது.

இந்தியா 1947 ஆம் ஆண்டு, ஆகசுட்டு 15 ஆம்

நாள் விடுதலை அடைந்தது. அப்பொழுது அமைக்கப்பட்ட மத்திய அமைச்சரவையில், பண்டித சுவகர்லால் நேரு தலைமை அமைச்சராகவும். சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் துணைத் தலைமை அமைச்சராகவும் பதவியேற்றனர். நாட்டுப் பிரிவினையால் உண்டான இந்து, முசுலிம் இனக்கலவரத்தை உள்நாட்டு அமைச்சராக விளங்கிய பட்டேல், அரும்பாடுபட்டு, அடக்கியொடுக்கினார்.

இந்தியா விடுதலை அடைந்தபொழுது, ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்ட தனியாட்சி அமைப்புடன் அரசர்களின் தலைமையில் 'சமசுதானங்கள்' எனப்படும் சுதேச இராச்சியங்கள் இருந்தன. இரண்டைத் தவிர ஏனைய அரசுகளை எல்லாம் தம் மதிநுட்பத்தால், பட்டேல், விடுதலைபெற்ற இந்திய நாட்டோடு எளிதில் இணையச் செய்தார்.

நைசாம் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த ஐதராபாது சமசுதானம், பாகிசுத்தானோடு தொடர்புகொண்டு, இந்தியாவில் தனித்தியங்க முயன்றது. அதற்கு இராசாக்கர் (Razaks) எனும் வன்முறையினர் உதவியாக இருந்தனர். இந்துக்கள் பேரளவினராக இருந்த இந்த இராச்சியத்தை, இந்தியாவோடு இணைப்பதற்காகப் பட்டேல் இராணுவத்தைப் (13.8.1948) பயன்படுத்தி, 'காவல் துறை நடவடிக்கை' எடுத்தார். அதன் விளைவாக ஐந்தே நாட்களில் நைசாம் மன்னர் சரண் அடைந்தார். ஐதராபாது, பாரதத்தின் ஓர் உட்பிரிவாக இணைக்கப்பட்டது. 'சுனாகத்து' (Junagadh) எனும் சமசுதானத்து மக்கள், விடுதலைப் போரை நடத்துமாறு செய்து, அதனை இந்தியச் சுதந்திர நாட்டோடு சேருமாறு பட்டேல் செய்தார்.

எஞ்சி நின்றது, காசுமீரம் மட்டுமேயாகும். இந்துக்கள் மிகுதியாக உடைய இந்த சமசுதானத்தின் அரசர், முசுலிமாக இருந்தார், அவர் பாகிசுத்தானோடு சேர விரும்பினார். பாகிசுத்தானியப் படை காசுமீரின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது. அந்த நாட்டு மக்களின் முடிவை அறிய வாக்கெடுப்பு நடத்த இந்தியா விரும்பியதால், அமைதியான முறையில் செயற்பட நினைத்தது. அதன் விளைவாகக் காசுமீரின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. அந்த நாட்டு மக்களின் முடிவை அறிய, வாக்கெடுப்பு நடத்த இந்தியா விரும்பியதால், அமைதியான முறையில் செயற்பட நினைத்தது. அதன் விளைவாகக் காசுமீரின்

ஒரு பகுதி, பாகிசுத்தான் வசமே நின்றுவிட்டது. அது இன்றுவரை ஒரு தீராச்சிக்கலாக இருந்து வருகிறது. ஐ.நா. சபைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டும் இச்சிக்கல் இன்றும் தீர்ந்தபாடில்லை.

‘சிறந்த கெயல்’ என்று ஒன்றை முடிவு செய்து, அச்செயலில் இறங்கிவிட்டால், கருணையும் கண்ணோட்டமும் கூட இல்லாமல், கடமையைக் கடமைக்காக, நிலை குலையாமல், கடுமையாக நடந்துகொள்ள நேரிட்டாலும் தயங்காது அதனைச் செய்து முடிக்கும் “கருமவீரராக” வல்லபாய் விளங்கினார். யாராலும், அவரை ஏமாற்றவோ, இணங்கவைக்கவோ இயலாத உள்ள உறுதிப்பாடு வாய்ந்தவராக இவர் பணியாற்றினார். அதனால், ‘இரும்பு மனிதர்’ என்று இவரை உலகம் போற்றலாயிற்று.

காந்தியடிகளின் நெருக்கமான சீடர்களுள் ஒருவராகவும், காந்தியக் கொள்கையினைப் பின்பற்றிய ஒப்பற்ற தொண்டராகவும் விளங்கிய சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல், பாரதத்தின் துணைத் தலைமை அமைச்சராகவும், உள்துறை அமைச்சராகவும் அரிய சாதனைகளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தபோதே 1950 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் 15 ஆம் நாள் காலமானார்.

-க.கதி.

வல்லபி: பண்டைய இந்திய அரசுகளின் ஒன்று வல்லபி அரசு. இது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் கத்தியவார், குசராத்து ஆகியவற்றின் பகுதியில் (சௌராட்டிரம்) இருந்தது. இவ்வரசினைத் தோற்றுவித்த பெருமை சேனாபதி பத்தார்க்கர் (Senapathi Bhatarka) என்பாரைச் சாரும். வல்லபியைத் (Valabhi) தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவர், மைத்திரர்கள் (Maitrakas) என அழைக்கப்பட்டனர். வல்லபி மைத்திரர்களின் அரசு எப்போது தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதனை உறுதியாகக் கூறச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. குப்தப் பேரரசின் அழிவிற்குப்பின் இந்த அரசு தோன்றியது என்பது உறுதியாகத் தெரிகிறது. குசராத்தில் இப்போது வாலா (Wala or Vala) எனக் கூறப்படும் இடமே பண்டைய வல்லபி. இது முன்பு, முந்தைய பவநகர் சமசுத்தானத்தில் (Former state of Bhavanagar) இருந்தது. வல்லபி அரசின் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது வல்லபி நகரம். வல்லபி கி.பி. 7-8 ஆம்

நூற்றாண்டுகளில் புகழின் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்தது. இது ஒரு சிறப்புமிக்க கல்வி மையமாகவும், வணிக மையமாகவும் விளங்கியது. அகில உலக வாணிகம் நடைபெறும் சிறந்த துறைமுகமாகவும் வல்லபி முன்பு புகழ் பெற்றிருந்தது. வெளிநாடுகளிலிருந்து இறங்கிய பல புதுமையான பொருள்களும், பல பண்டக சாலைகளும் (Ware houses) இத்துறைமுகத்தில் காணப்பட்டன. சீனப்பயணிகளான யுவான் சுவாங்கு, ஈசிங்கு (Itsing) ஆகிய இருவரும் இந்த நகருக்கு வருகை புரிந்துள்ளனர். இந்நகரத்தில் நாளந்தாவை ஒத்த புகழ்மிகு பல்கலைக்கழகம் ஒன்று கல்விப் பணியாற்றியது.

வல்லபியைச் சார்ந்த மைத்திரர்கள். கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு முடிய கத்தியவார், குசராத்துப் பகுதியை (சௌராட்டிரம்), வல்லபியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர். பீகாரைச் சேர்ந்த மௌகாரிகள், மாளவத்தின் யசோதருமன் முதலானோர் மைத்திரர்களின் உடன் காலத்தவராவர். மைத்திரர்கள் சிவ பக்தர்களாகத் திகழ்ந்தபோதிலும் பௌத்த சமயத்தாரைத் துன்புறுத்தவில்லை. இரண்டாம் தரசேனர் (கி.பி. 571-590), முதலாம் சீலதித்தியர் தருமதித்தியர் (கி.பி.606-612), நான்காம் தரசேனர், மூன்றாம் சீலதித்தியர் முதலானோர் அம்மரபினைச் சேர்ந்த புகழ்மிகு மன்னர்களாவர். முதலாம் சீலதித்தியர் ஆட்சிக்காலத்தில் வல்லபி அரசு மேற்கிந்தியாவிலேயே தலை சிறந்த பேரரசாகத் திகழ்ந்தது. அவ்வேந்தனது நிர்வாகம் சிறப்பாக இருந்ததாக யுவான் சுவாங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வரசின் பெருமையையும் புகழையும் மேலும் உயர்த்திய நான்காம் தரசேனரின் அவையில் பட்டி எனும் புகழ்மிகு புலவர் இலக்கியப் பணியாற்றினார்.

அழிவு: ஐந்தாம் சீலதித்தியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த அராபியரின் படையெழுச்சியால் வல்லபி அரசு அழிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சாளுக்கியர், கூர்ச்சரப் பிரதிகாரர், இராட்டிர கூடர் முதலானோரின் எழுச்சியாலும் அவ்வரசு வலுவிழந்தது.

வல்லபி பல்கலைக்கழகம். இது குசராத்தில், இப்போது வாலா என்று வழங்கும் வல்லபியில் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரை செயற்பட்டது. நாளந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தைப் போன்று புகழ் பெற்ற அப்பல்கலைக் கழகம் சிறந்த

முறையில் கல்விப் பணி ஆற்றியது. முதலாம் துருவன் என்னும் வேந்தனின் உறவினர் துத்தை என்பார் அதனை முதன் முதலாக நிறுவினார். வல்லபியை ஆண்ட மைத்திரர்கள் இதற்குப் பல கட்டடங்களையும் சிற்பங்களையும் மானியமாக அளித்தனர். சீனப்பயணியான ஈத்திங்கு என்பார், அப்பல்கலைக்கழகம் மேற்கிந்தியாவின் சிறந்த கல்வி நிலையம் என்று பாராட்டியுள்ளார். யுவான் சுவாங்கு பார்வையிட்டபோதும் அது புகழ்மிக்கதாக விளங்கியது.

அங்கு நூறு மடங்கள் இருந்தனவென்று யுவான் சுவாங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். அம்மடங்கள் சங்கராமங்கள் எனப்பட்டன. அங்கு 6000 துறவிகள் இருந்தனர். ஈனயான புத்த சமயக் கொள்கைகள் அங்கு சிறப்பாகப் போதிக்கப்பட்டன. எனவே, அது மகாயான புத்த சமயத்தைப் போதித்த நாளந்தாவிற்குப் போட்டியாக விளங்கியது எனலாம். நாளந்தாவில் பணிபுரிந்த இசுதிரமதி, குணமதி என்னும் இரு பேராசிரியர்கள் அப்பல்கலைக் கழகத்திலும் பணிபுரிந்தனர். சமய சம்பந்தமான விவாதங்கள் சிறப்பாக நடைபெற்ற அப்பல்கலைக் கழகத்தில், இந்தியாவின் பல பகுதிகளினின்றும் பண்டிதர்கள் வந்து விவாதத்தில் கலந்து கொண்டனர். பல திறப்பட்ட மாணாக்கர் அங்குக் கல்வி பயின்றனர். வல்லபியில் பௌத்தர்கள் மட்டுமன்றி, பிராமண இளைஞர்களும் பயின்றனர். சமயம் சார்ந்த கல்வியும் சாராத கல்வியும் அங்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. மன்னரும் வணிகர்களும் இதற்குப் பொருளுதவி புரிந்தனர். சுருங்கக்கூறின் ஈத்திங்கு குறிப்பிட்டுள்ளதுபோன்று அது அனைத்து வகையிலும் நாளந்தாவிற்கு இணையாக விளங்கியது.

-ம.இரா.த.

துணை நூல்கள்

Majumdar, R.C & et al., (Edrs.).

The History and Culture of the Indian People, Vol.IV & V. Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay-1968.

வல்லம்: இது தமிழ்நாட்டின் பழம் பெருமை மிக்க நகரங்களுள் ஒன்று. தஞ்சாவூரிலிருந்து திருச்சி செல்லும் சாலையில், தஞ்சையிலிருந்து தென் மேற்கே 12 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள வல்லம், முன்பு

முத்தமிழ் வளர்த்த முத்தரையர் என்னும் சிற்றரசர்களின் தலைநகராகத் திகழ்ந்தது. முத்தரையர் ஆட்சியில் புகழுடன் விளங்கிய வல்லம், கோட்டை, அகழி, அரண், அரண்மனை, மாட, மாளிகைகள் ஆகிய அனைத்தும் கொண்ட நகரமாகத் திகழ்ந்தது. புகழ்மிகு சோழர்கள் தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொள்வதற்கு முன்னே வல்லம் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது எனலாம். வல்லம் எனும் சொல், அரண்கொண்ட ஊரைக் குறிப்பதாகும். நல்லடி எனும் சோழன் வல்லத்தில் ஆரியப்படையைத் தோற்றோடச் செய்தான்.

தஞ்சையை அடுத்துள்ள வல்லம் சங்ககாலத்திலேயே புகழ்கொண்ட நகரமாக விளங்கியது. சங்க காலத்தில் இது சோழரின் நகரமாக விளங்கியது. நல்லடி என்பான் இதனைத் தன் சோழ நாட்டுடன் இணைத்து ஆண்டுவந்தான். இதனைச் 'சோழர் மருகன் வல்லம் கிழவோன் நல்லடி' என்னும் அகநானூற்றுப் பகுதியால் அறியலாம். 'வல்லத்துப் புறமிளை' எனும் அகநானூற்றுக் குறிப்பினைக்கொண்டு, வல்லம் நகரம் அரண் சூழ்ந்த நகராகத் திகழ்ந்தமை புலனாகும். உறையூரை அடுத்து வல்லம் சோழர் நகராக விளங்கியதைச் சில சான்றுகளால் அறியலாம். சோழர் குடியினர் சோழநாட்டிலுள்ள உறந்தை, புகார், குடந்தை, வல்லம், ஆமூர், ஆர்க்காடு, கழார், பருவூர், போளூர் என்ற ஒன்பது ஊர்களில் இருந்துகொண்டு ஆட்சி புரிந்ததாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதனால் வல்லத்தின் சிறப்பு அறியப்படுகிறது. பின்னர் வல்லம், களப்பிரரின் ஆட்சியிலிருந்ததாகவும் தெரிகிறது.

முத்தரையரின் ஆட்சிக்காலத்தில் வல்லம் நன்கு பலப்படுத்தப்பட்டது. இருநூறு ஆண்டுக்கால முத்தரையர் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்நகரம் புகழின் உச்சக்கட்டத்தை எய்தியது. முத்தரையர் வேந்தருள் சிறந்தவரான இரண்டாம் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் 'வல்லக்கோன்' எனக் கல்வெட்டில் சிறப்பிக்கப் பெறுகிறான். இவன் தஞ்சைக்கோன் எனவும் குறிக்கப்பெறுகிறான். எனவே, முத்தரையர் காலத்தில் தஞ்சையும் வல்லமும் இரட்டை நகரங்களாக (Twin cities) விளங்கியன போலும். புகழ்மிகு இளங்கோ முத்தரையனின் ஆட்சிக் காலத்திலும் வல்லம் பெரும் புகழுடன் திகழ்ந்தது என்பதனைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் அறியலாம். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும், கன்னியாகுமரிச் செப்பேடும் வல்லம் நகரைக் குறிப்பிடுகின்றன.

முத்தரையருக்குப் பின்னர்த் தஞ்சையைக் கைப்பற்றிய விசயாலய சோழன் வல்லத்தையும் கைப்பற்றினான். சோழர் ஆட்சியில் மட்டுமன்றி, பாண்டியர், தஞ்சை நாயக்கர், தஞ்சை மராட்டியர் ஆட்சிக் காலங்களிலும் வல்லமும், வல்லக்கோட்டையும் சிறப்புமிக்கதோர் இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. தஞ்சை நாயக்கருக்கும் மதுரை நாயக்கருக்கும் ஏற்பட்ட போரில் வல்லம் குறிப்பிடத்தக்கதோர் இடத்தைப்பெற்றது.

வல்லத்தில் முன்பு ஓர் அரசு மரபினர் ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் கால்வழியினருள் சிலர் இன்றும் வல்லத்தரசு எனும் பெயரினைக் கொண்டுள்ளனர்.

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், வல்லத்திற்குக் கிழக்கே அமைந்துள்ளது. அப்பல்கலைக்கழகத்தினர் சில ஆண்டுகட்கு முன்பு வல்லத்தில் அகழாய்வு மேற்கொண்டனர். அதில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலச் சான்றுகளும், சோழர்காலத் தட்டை ஓடுகளும், பாளை ஓடுகளும், பிற்காலக் கட்டடப் பகுதிகளும் கிடைத்துள்ளன. அழிந்துபட்ட அகழிகளையும் அரண்களையும் இன்றும் வல்லத்தில் காண முடியும்.

வல்லத்தில் சில கோயில்களும், மகுதியும், மாதா கோயிலும், காவல் நிலையமும், மேனிலைப் பள்ளியும், மகளிர் கல்லூரியும், மகளிர் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியும் உள்ளன. தஞ்சையிலிருந்து வல்லத்திற்கும், வல்லத்திலிருந்து அண்டை ஊர்களுக்கும் நகரப் பேருந்து வசதிகள் உள்ளன. வல்லத்திற்கு மேற்கே ஆண்களுக்கான தொழில் நுட்பக் கல்லூரியும், பொறியியற் கல்லூரியும் உள்ளன.

வல்லத்தில் உள்ள ஏகௌரியம்மன் கோயில் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்கது. அது வல்லத்திலிருந்து ஆலங்குடி செல்லும் வழியில் 3 கி.மீ. தொலைவில் சாலையின் மேல் புறம் அமைந்துள்ளது. சோழர் காலத்திய அக்கோயில் முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்திய விநாயகர் சிற்பம் ஒன்றும், சண்டேசுவரர் சிற்பம் ஒன்றும், இராசராச சோழன் காலத்தனவாகக் கருதப்படும் சிற்பங்களும், பிற்காலத்திய அழகிய செப்புத் திருமேனிகளும், சில சிறப்புமிக்க கல்வெட்டுகளும் காணப்படுகின்றன. முதலாம் பராந்தக சோழனின் 40-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று, துறுப்பாடி உடையான் அனந்தங்காரியான பிராந்தக முத்தரையன்

வல்லத்துப் பிடாரிக்கு விளக்கெரிக்க அறக்கொடை அளித்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.

-ம.இரா.த.

துணை நூல்

1. காசிநாதன், நடன, 'வல்லம் ஏகௌரியம்மன் கோயில்', 'கல்வெட்டு' காலாண்டு இதழ், 4, ஆனந்த ஆண்டு தைத்திங்கள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் துறை, சென்னை-28,

வல்லாண்மை ஆட்சி: ஒரே அரசியல் கட்சியை மட்டும் உடைய சருவாதிகார அரசாங்க அமைப்பைக் கொண்ட அரசே வல்லாண்மை ஆட்சி (Totalitarian State) எனப்படும், இவ்வாட்சியில் வாழ்வின் தனித் துறையிலும், பொதுத் துறையிலும் மக்கள் அரசாங்கத்தின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டே நடத்தல் வேண்டும்.

கொள்கை: பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்க நகரரசுகள் குடிமக்களின் வாழ்வை எல்லாத் துறைகளிலும் கட்டுப்படுத்தினாலும், (அரசாங்கம் குடிமக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சமய நெறியையும், கல்வி முறையையும், தொழில் முறையையும் விதித்தாலும்), கிரேக்கக் குடிமக்கள் தங்கள் அரசாங்கச் செயல்களில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தனாலும், அவ்வாறு பங்கு எடுத்துக்கொள்ளாதவை தங்களுடைய கடமையாகக் கருதியதாலும், அவர்களுடைய அரசு இக்கால வல்லாண்மை அரசினின்றும் வேறுபட்டிருந்தது. இக்கால வல்லாண்மை ஆட்சியை முதலில் செயற்படுத்தியவர் பிரான்சு அரசர் பதினான்காம் லூயி (கி.பி.1661-1715) ஆவர்; 'நானே அரசு' என்று அவர் கூறியது அவருடைய அரசாங்கம் வரம்பற்ற முழு அதிகாரமுடையது என்பதைக் காட்டிற்று. இக்கருத்துக்கு இக்காலத்தில் கொள்கை வடிவம் கொடுத்தவர் எகல் (Hegel) என்னும் செருமானிய தத்துவ ஆசிரியராவார். இவர் கி.பி. 1781 இல் எழுதிய 'சட்டத்தின் தத்துவம்' (Philosophy of Law) என்ற நூலில் கூறுவதாவது.

“மனிதர் சுதந்திர விருப்பம் உடையவர்; அவர்களுடைய அறிவு எதைக் கூறுகிறதோ, அதை அவர்கள் செய்யும்போதுதான் சுதந்திரமாக இருக்கின்றனர். ஆயினும் தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவரின் அறிவும் அவரவருடைய நலனையே நோக்கமாகக்

கொள்ளுதலால், தனியாளின் அறிவுத்திறன் (Reason) நம்பத்தகாததாகவும், நிலையற்றதாகவும் இருக்கிறது. யாவருடைய நலனையும் கருத்தில் கொள்ளுவதும், தனியாளின் அறிவுத் திறனைப்போல் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருக்கும் விருப்பம் (Will) அல்லது அறிவுத்திறன், அரசு என்ற அமைப்பில்தான் காணப்படுகிறது. அதனுடைய விருப்பம் அல்லது குறிக்கோள் தனியாளினுடையதைவிட உயர்ந்ததாகவும், யாவருக்குமுரியதாகவும் (Universal) இருக்கிறது. அரசே தனது முழுவளர்ச்சியையும் அடையும் நோக்கத்தை உடையது. அரசு என்பதே ஒரு குறிக்கோள் ஆகும். அதற்குத் தனிக் குடியாளின் உரிமைகளைவிட உயர்ந்த, எதிரான உரிமைகளிருக்கின்றன. ஆகையால் குடிகள் அத்தகைய முழு அதிகாரமுடைய அரசின் உறுப்பினர்களாக இருந்து, அதன் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலே அவர்களுடைய சுதந்திரம் ஆகும்”.

எடுத்துக்காட்டுகள்: இத்தகைய வல்லாண்மை அரசு பற்றிய கொள்கையில் தோன்றியவையே இத்தாலியில் முசோலினி 1922-க்கும் 1943-க்கும் இடையே அமைத்த பாசிச சருவாதிகார ஆட்சியும், செருமனியில் இடீலர் 1933-க்கும் 1945-க்கும் இடையே அமைத்த நாசிச சருவாதிகார ஆட்சியும் ஆகும். இவர்களுடைய ஆட்சியில் அரசு, கட்டுப்பாட்டுக் கருத்துகளைப் புறக்கணித்து, உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. அது தாராளக் கொள்கையையும், பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையையும் ஒழித்தது. அதில் ஒரு கட்சியிடத்தில் அல்லது அதன் தலைவரிடத்தில்தான் எல்லா உயர்தர அதிகாரமும் இருந்தது. இத்தகைய அரசில் தனியார் சுதந்திரம் ஒழிக்கப்பட்டபடியால், அரசாங்கத்தின் தவறுகளுக்கு எதிர்ப்புக் கூறவோ, செய்தித்தாள்களிலும் நூல்களிலும் எழுதவோ, சட்டமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியை அமைப்பதோ எவருக்கும் இயலாது. கல்வி நிலையங்களெல்லாம் அரசாங்கக் கொள்கைக் கிணங்கக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இக்கொள்கையின்படி அரசு என்பது ஓர் ஆற்றல் மிக்க அமைப்பு (A power System) ஆகும். ஆகையால், இத்தகைய அரசு மற்ற அரசுகளுடன் போர் எதுவுமின்றி அமைதியுடனும், ஒத்துழைப்புடனும் இருத்தலோ, மற்ற அரசுகளின் சுதந்திரத்தை மதித்து நடத்தலோ, சமய நெறிகளை மதித்தலோ இயலாது.

மதிப்பீடு: வல்லாட்சி அரசுகள், பாசிச வடிவிலாயினும், நாசிச வடிவிலாயினும், மக்களுடைய

சுதந்திர உரிமையைப் புறக்கணித்து, மக்களை அரசு என்ற அமைப்பில் ஒன்றுபடுத்தி, அவர்கள் உழைப்பதற்குத் தூண்டும் ஒரு நோக்கத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தன. இதைத்தவிர அவர்கள் ஏற்படுத்திய பொருளாதார வளம் நிலையற்றதாக ஆயிற்று. அரசு என்பதன் நோக்கம் எப்போதும், குடிமக்கள் யாவரையும் பற்றியதாக இருக்குமென்று எகல் கூறும் கருத்து வரலாற்றினடிப்படையில் பார்த்தால் தவறானதாகும். ஆளுவோரின் தன்விருப்பமே மக்களுடைய விருப்பமாகக் கூறப்படுதலும் கூடும். அரசாங்கம் ஒன்றே உயர்தரமான, நிலையான அறிவுத்திறனுடையதென்பதும், அரசே குறிக்கோள் ஆகும் என்பதும் பெருந்தவறுகள் மட்டுமல்ல, அவை பேரிடரை விளைவிப்பனவுமாகும். இம்மானுவல் காண்ட்டு (Kant) என்ற தத்துவ சிந்தனையாளர் கூறுவதுபோல், அரசே ஒரு குறிக்கோள் ஆகாது; தனி ஆள் ஒவ்வொருவரும், அவருடைய வாழ்க்கையுமே குறிக்கோள்களாகும். அரசு என்பது தனி ஆளின் மன, பொருளாதார, வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்ய வேண்டிய ஒரு வழி அல்லது கருவியே தவிர அது குறிக்கோளாகாது. இந்தத் தாராளக் கொள்கையே மக்களாட்சிக் கொள்கைக்கும், மனித இயல்பாகிய சுதந்திர விருப்பத்துக்கும் ஏற்றதாகும்.

-பா.கு.

துணை நூல்

Willoughby.W.W., 'An Examination of the Nature of the State'; Macmillan, 1922.

வல்லார்கிழான் பண்ணன்: இவன் வல்லார் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த குறுநிலத் தலைவன். பண்ணன் என்பது இவனுடைய இயற்பெயர். கிள்ளி வளவன் நண்பனாகிய சிறுகுடிகிழான் பண்ணனினின்று இவனை வேறுபடுத்திக் காட்டவே இவன் வல்லார்கிழான் பண்ணன் எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

வேளாண் மரபில் தோன்றிய இவன் சிறந்த கொடைப் பண்பு மிக்கவன். சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு பாடலில் மட்டுமே இவனைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது (புறம்.181). சோணாட்டு முகையலார்ச் சிறு கருந்தும்பியார் எனும் சங்கப்புலவர் அப்பாடலில் இவன் பண்புநலனைப் பாராட்டியுள்ளார். வாகைத் திணையில்

வல்லாண் முல்லைத் துறையில் அமைந்த அப்பாடல், அரண் சூழ்ந்த புலால் நாளும் அம்பினையும் பொருதற்கரிய காவற் காட்டினையும் உடைய வல்லார் எனும் ஊரின் தலைவன் இவன் என்பதைப் “புலாஅ அம்பின், போர் அருங் கடிமிளை வலாஅ ரோனே” என்று குறிப்பிடுகிறது. மேலும், அப்பாடல் ஊர் மன்றத்திலுள்ள விளாமரத்தின் பழம் மனையிடத்தே விழுந்தால் அதனைக் கருங்கண் மறத்தியர் காதல் மகனான சிறுவனோடு காட்டுயானைச் சிறுகண்டும் வந்து எடுக்கும் என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து இப்பண்ணன் செறிந்த காட்டுநிலப் பகுதியின் சிற்றரசனாக விளங்கியவன் எனத் தெளியலாம்.

“ஊர் நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை” (புறம்:265) எனத் தொடங்கும் கையறுநிலைப்பாட்டு இப்பண்ணன் கரந்தைப் போரிற்று நடுகல்லில் நின்ற நிலையைக் குறிப்பதாக ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை கருதுகிறார். அப்பாடல் சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியாரால் பாடப்பட்டிருப்பது இதற்குக் காரணமாகலாம்.

-சா.உ.

வல்லையந்தாதி: மறைந்த தமிழ் நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. வல்லையந்தாதி என்பது வல்லம் என்னும் ஊரில் உள்ள பில்வநாதேசுவரர் கோயில் மீது பாடப்பெற்ற அந்தாதி யாகும். இவ்வூர் வடார்க்காடு மாவட்டம், குடியேற்றம் வட்டத்தைச் சார்ந்த காட்பாடி நகருக்கு அருகில் உள்ளது. இந்நூலை இயற்றியவர் குறட்டி வரதையன் என்பதும், அவருக்கு அக்கோயில் அலுவலர்கள் 100 குழி நிலத்தைப் பரிசளித்தனர் என்பதும் அக்கோயில் கல்வெட்டு மூலம் அறியமுடிகிறது.

-சா.உ.

வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம்: பெரும்பான்மையான திராவிட மொழிகளில் மெல்லொலிகள் (ஒலிப்புடை அடைப்பொலிகள்) சொல்லுக்கு முதலில் வருவதில்லை. சில திராவிட மொழிகளில் மெல்லொலிகளை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் மூலத் திராவிட மொழியில் வல்லொலிகள் சொல்லுக்கு முதலில் (ஒலிப்பிலா அடைப்பொலிகள்) ஆகவும் வேறு சில சூழல்களில்

மெல்லொலிகளாகவும் மாறியுள்ளன. கஞ்சி-- கஞ்சி (Kanchi- 'rice- gruel' - ganji) வல்லொலிகள் மெல்லொலிகளாக மாறுவதைக் காட்டுவெல் வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம் (Convertibility of Surds and Sonants) எனவும் இந்த மாற்றம் மூலத் திராவிடமொழியிலே அமைந்தது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் அவருக்குப் பின்வந்த திராவிட மொழியியல் அறிஞர்களான பரோ, பி.எச். கிருட்டிண மூர்த்தி, கே.வி. சுப்பையா போன்றோர் மூலத்திராவிட மொழியில் மெல்லொலிகள் காணப் பெறவில்லை எனவும், காலப்போக்கில் சில மொழிகளில் மூலத்திராவிட வல்லொலிகள் மெல்லொலிகளாக மாறியுள்ளன எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இன்னும் சில அறிஞர்கள் மூலத்திராவிட மொழியில் மெல்லொலிகள் காணப்பெற்றன என்பதனை வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

குல்சுபிளாக்கு எனும் திராவிட மொழியியல் அறிஞர் தமிழ் மொழியில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே மெல்லொலிகள் சொல்லுக்கு முதல், இடை, கடை ஆகிய இடங்களில் வரப்பெற்றன எனவும் ஏறத்தாழ கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டளவில்தான் இம்மெல்லொலிகள் அனைத்தும் வல்லொலிகளாக மாறிவிட்டன எனவும், சொல்லுக்கு இடையில் வரப் பெற்ற வல்லொலிகள் எல்லாம் கி.பி. 12-ம் நூற்றாண்டளவில் மீண்டும் மெல்லொலிகளாக மாறிவிட்டன எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் மெல்லொலிகளை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் பல (கன்னடம்: gondai bull, தெலுங்கு gōda) காணப்படுகின்றன. இச்சொற்களுக்கு இணையான சொற்கள் தமிழ், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் காணப்பெறவில்லை. தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் காணப்பெறும் மெல்லொலிகளை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் அவ்வம் மொழிகளுக்குரிய சிறப்புச் சொற்களாகவே அமைந்துள்ளன.

மெல்லொலிகளை முதலாகக் கொண்ட தெலுங்கு, கன்னட மொழிச் சொற்களுக்கு இணையான சொற்கள் காணப்பெறின் அவை காலத்தால் பிற்பட்ட வேற்றுமொழிச் சொற்களாகவே (தமிழ்- Kuttu 'Secret'. தெலுங்கு-guttu) அமையப் பெற்றுள்ளன. மேலும், மெல்லொலிகளை சொல்லுக்கு முதலாக உடைய

கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிச் சொற்கள் வரன்முறை இன்றி அமையப்பெற்றுள்ளன. சில சொற்களில் கன்னட மொழியில் வல்லொலியும், தெலுங்கு மொழியில் மெல்லொலியும், (கன்னடம் - Kalutai (கழுதை) donkey; தெலுங்கு - gadda) வேறு சில சொற்களில் கன்னட மொழியில் மெல்லொலியும் தெலுங்கு மொழியில் வல்லொலியும் (கன்னடம் -garuvali 'wind' தெலுங்கு - Karuvali (கருவலி) அமையப்பெற்றுள்ளன.

கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற திராவிட மொழிகளில் மெல்லொலிகளை முதலில் கொண்டமையப்பெற்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் காலத்தால் பிந்தியனவாகவே (perum-puli (பெரும்புலி) 'big tiger' bebbuli தெலுங்கு pedda - big; தெலுங்கு) அமையப் பெற்றுள்ளன. வடதிராவிட மொழிகளில் சமசுகிருத மொழியின் தொடர்பால் மெல்லொலியினை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் பல காணப்படுகின்றன. மேலும், சில திராவிட மொழிகளில் சொல்லுக்கு இடையில் வரும் மெல்லொலிகளின் தாக்கத்தால் சொல்லுக்கு முதல் வல்லொலி மெல்லொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது எனவும் (tiruntu 'திருந்து' to rectify - tirdu (திந்து) diddu) கருதப்படுகின்றது.

சில திராவிட மொழிச் சொற்களில் ஒலி அல்லது அசை இடம் பெயர்தல் (metathesis) காரணமாகவும், சொல்லுக்கு இடையில் வரும் மெல்லொலிகள் சொல்லுக்கு முதலில் (தமிழ் 'ukir - nail' goru- தெலுங்கு) இடம் பெற்றுள்ளன. இக்காரணங்களால் மூலத்திராவிட மொழியில் வல்லொலிகள் மட்டுமே காணப்பெற்றன எனவும், இவ்வல்லொலிகள் காலப்போக்கில் சில திராவிட மொழிகளில் சில சூழல்களில் மெல்லொலிகளாக மாறின எனவும் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் அறிஞர் பரோ குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்தினைப் பெரும் பான்மையான அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

-ஏ.ஆ.

துணைநூல்கள்

Burrow, T., Collected papers on Dravidian Linguistics, Annamalai University, Annamalai Nagar, 1968.

Caldwell, R., A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages, Madras, 1956.

Raja, N.K. Post-nasal Voiceless plosives in Dravidian, Annamalai University, Annamalai Nagar, 1969.

வல்வில் ஓரி: காண்க: ஓரி.

வல்வில் வேட்டுவன்: கண்டரக்கோப் பெரு நள்ளியை வன்பரணர் பாடியதாக அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடலில் புலவர் பாட்டுடைத் தலைவனை வல்வில் வேட்டுவன் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர் (150:7). 'ஒரே காலத்தில் பல பொருட்களை ஊடுருவிச் செல்லும்படி அம்பு எய்யும் விறறொழிலை உடைய' வீரனை வல்வில்லி' என்றல் மரபு என உ.வே.சா. தம் குறிப்புரையில் கூட்டிக் காட்டுகின்றார். அப்பாடல் கண்டரக்கோப்பெரு நள்ளியை வல்வில் வேட்டுவன் என்று குறிப்பிடுவதால் அவன், ஒரே காலத்தில் பலபொருட்களை ஊடுருவிச் செல்லுமாறு அம்பெய்யும் ஆற்றல் உடையவன் என்பது புலனாகிறது. மேலும், அப்புலவர் அம் மன்னனை வேறு இருபுறநானூற்றுப் பாடல்களிலும் பாடியுள்ளார் (148, 149). அப்பாடல்களில் நள்ளியின் மலைவளம், ஈகைப் பண்பு, புலவர்களைப் போற்றும் பண்பு முதலியன சிறப்புறக் கூறப்படுகின்றன.

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறியதாக அமைந்த அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் (152) நள்ளியை 'வல்வில் இளையர் பெருமகன்' என்று பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இரவுக்குறி வந்த தலைமகனுக்குத் தோழி சொல்லியதாக அமைந்த மற்றோர் அகநானூற்றுப் பாடலில் (238) கபிலர் நள்ளியைப் பற்றிக் 'கழல் தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இச் செய்யுட்பகுதிகள் வல்வில் வேட்டவனாகிய நள்ளியின் சிறப்புகளை எடுத்து மொழிகின்றன. குறுந்தொகையிலும் (210) சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் இந்த நள்ளியைச் சிறப்பித்துக் கூறும் குறிப்புகள் உள்ளன.

-தா.ஈ.

வல்வினை: பொருள் செயல், உயிரினங்கள் தம் வாழ்க்கை முழுவதும் வினையாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. வினையாற்றல் தொடர் கோவையே வாழ்க்கை என்றால் மிகையாகாது. மனித வாழ்க்கையும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று.

உலகியல் வழக்கிற்குச் சரியான செயல்கள் நல்வினையெனவும், எதிரான செயல்கள் தீவினையெனவும் கூறப்படுகின்றன. நல்வினை நற்பயனும், தீவினை, தீயபயனும் நல்கும்.

வினை தன்பயனால் செய்தவனை எவ்வகையிலேனும் நிழல்போலத் தொடரும் வன்மை கொண்டது. எனவே அது வல்வினை எனப்படுகிறது. வன்மையான தொடர்ச்சியால் வினை மூலகைப்படும். 1. பழவினை, அது முற்பிறவிகளில் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் தொகுப்பு. இதற்கு இருப்பு வினை, தொகைவினை, சஞ்சிதம் என்ற பெயர்களும் உண்டு. 2. நிகழ்வினை, தொகைவினையில் இந்த உடம்பால் அனுபவித்துக் கழிப்பதற்காக வரையறுக்கப்பட்டுத் தொடங்கப்பட்ட வினை இது. இதை பிரார்த்தனையும், ஊழ்வினை என்றும் கூறுவர். 3. வருவினை: எடுத்த இப்பிறவி வினைப் பயனோடும் இன்னும் துய்த்துக் கழிக்கப்படாத பழவினைப் பயனும் சேர்ந்ததாகும். இது எதிர்கால வாழ்க்கையிலோ, அடுத்த பிறவியிலோ நிகழக்கூடியது.

வினைப்பயன் மிகவும் வன்மை கொண்டது. வினையின் ஆற்றல் 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள்' (குறள்-380), என்று திருக்குறளிலும், 'வல்வினை வளைத்த கோலை டன்னவன் செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது' என்று சிலப்பதிகார வழக்குரை காதையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. வல்வினையின் தொடர்ச்சியை 'ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்' என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியில் அறியலாம்.

மெய்யறிவு பெற்றநிறைமொழி மாந்தர்கள் வல்வினையின் தொடர்ச்சியைத் தீவினையெனத் தெளிகின்றனர். "ஒழிகென ஒழியாதாட்டும் வல்வினை" (சிலப்.10.7) என்றும் 'அல்லல்போம் வல்வினைபோம்' (அருணாசலப் புராணம்) என்னும் வரும் இலக்கியப் பகுதிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

வல்வினைத் தொடர்ச்சியிலிருந்து மீள வழிகளுள்ளன. நிகழ்வினைத் துகள்களையும் (சமுவுரம்) பழவினைத் துகள்களையும் (நிர்ச்சரம்), சரியான நம்பிக்கை (சம்யோக தர்சனம்) சரியான அறிவு (சம்யோக ஞானம்) சரியான நடத்தை (சம்யோக சரித்திரம்) என்னும் இரத்தினத் திரயத்தால் அழித்து, கேவலநிலை அடையலாமெனச் சமணம் கூறுகிறது.

பற்று (ஆசை) ஒழித்தால் வினைப்பயனும் ஒழிகிறது. மறுபிறவியும் இல்லை. மேலான நிருவாண நிலை அடையலாமெனப் பௌத்தம் கூறுகிறது.

இப்பிறவி, வினைப்பயனைத் தமக்கென விரும்பாமல் இறைவனுக்கு நல்குவது (நிட்காமியகர்மம்) மூலம் நிகழ்வினைப் பயனின் தொடர்ச்சியை நிறுத்தி, இறைவனைத் தெளிந்து சரணடைவது மூலம் பழவினைத் தொகுதியை நீக்கலாமென இந்துசமய தத்துவ முறைகள் கூறுகின்றன.

-ஏ.து.

வலிக் கோட்பாடு: வலி என்பது துன்பம் தருகிற புலன் உணர்ச்சி ஆகும். வலி தோன்றப் பல காரணங்கள் உள்ளன. வலிக்கு உடலில் எப்பகுதியிலாவது புறக் காயமோ உள்காயமோ காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது மூளையில் வலி உணர்வுக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் மையம் பாதிக்கப்பட்டாலும் வலி ஒருவருக்குத் தோன்றலாம். மூன்றாம் காரணம் உள்ளத்தைச் சார்ந்து இருக்கலாம். உள்ளத்தைச் சார்ந்த வலியின் நோய்க் குறிகளைச் (symptoms) சரிவர அளவிடுவது கடினமாகும். உடலினால் ஒருவருக்கு வலி ஏற்பட்டால், புண்ணின் தன்மை அளவு ஆகியன கொண்டு வலியின் அளவை மதிப்பிடலாம். அந்த உணர்வு மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபடக் காணலாம். அதிலும் ஓரளவு அகமதிப்பீடு (Subjectivity) உள்ளடங்கியிருக்கும். உளச்சார்புடைய வலி முழுமையாக அகமதிப்பீட்டினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இருக்கும்.

வலி உள்ளத்தையே முழுமையாகச் சார்ந்து இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில் கடினம் இருக்கும். வலி என்பது பொதுவாக ஓர் உளநிலை ஆகும். அவ்வாறு இருக்கையில் ஏன் வலி, உள்ளத்தினால் உருவாக்காமல் இருக்க முடியாது? இந்த அடிப்படையினால், உடல்-உள்ளம் பற்றிய இருபொருள் வாதத்தை ஒத்து இருக்கிறது. எனவே, வலி உடலினால் ஏற்படுகிறதா உள்ளத்தினால் ஏற்படுகிறதா என்ற வாதம் இன்னும் மருத்துவர் சிந்தனையில் நிலைபெற்றுள்ளது. இந்த எண்ணம், உளப் பிணி மருத்துவர்களை (Psychiatrists) விட உடல் நோய்களைக் கவனிக்கும் பிற மருத்துவர்களிடம் (Other physicians) மிகுதியாக இருந்து வருகிறது. இந்த நிலை, மருத்துவ

முன்னேற்றத்தை அவ்வளவாகக் குறிக்காமல், மருத்துவம் பழைய காலத்தில் எவ்வாறு அகமதிப்பீட்டைச் சார்ந்திருந்ததோ அதே போல் இன்றும் சார்ந்திருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, ஒரு பிணியாளரின் நோய்க் குறிகள், வெறும் தூய நீரை ஊசி மூலம் செலுத்திய பிறகு மறைகின்றதென்றால், அப்பிணியாளரின் வலி முழுமையாக உள்ளத்தினால்தான் என்பது தெரிகிறது.

உடலினால் ஏற்பட்டாலோ உள்ளத்தினால் ஏற்பட்டாலோ, வலி என்பது ஓரளவு கற்பனையாகும் என்பது ஒரு சாரார் வாதம் ஆகும். அதே போல், நரம்புத்தளர்ச்சி வலி (Hysterical pain) என்பதும் கற்பனையினால் அமைவதேயாகும். இப்புலன்காட்சி (Hallucination) தொடர்புடைய வலியும் இவ்வாறே கற்பனையினால் தோன்றுவது தான். ஆனால், இத்தகைய வலியின் வேர் எங்கு இருக்கிறது என ஆராய்ந்தால், ஒரு வேளை, முன்பு எப்போதாவது அத்தகைய கற்பனை வலிக்கு உடற்காரணம் இருந்து இருக்கலாம் என்பது புலனாகும். அடுத்த காரணம், பொதுவாக ஏற்படும் உடல் நலக்குறைவைக் கற்பனையினால் மாற்றித் திரிபுணர்ச்சியாகக் (Delusion) கொள்ளுதல் ஆகும். பெரும்பான்மையான சோகப் பிணியாளர்கள் (Depressed patients) தங்கள் உடலில் ஏற்படும் உணர்வினை வலி என விளக்கலாம். வெறுப்பு மற்றும் கடுஞ்சின உணர்வுகள், தன்னை நோக்கித் திரும்பும்போது உண்டாகும் குற்ற உணர்வு, வெட்கம், சிடுசிடுப்பு போன்ற மன எழுச்சிகள் (Emotions) தன்னைத் தண்டிக்கவே என எண்ணினால் அவ்வெண்ணம் வலியை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால், இவ்வலி, உள்ளத்தைச் சித்திரிக்கும் நிலையே தவிர, இதற்கு எவ்வித உண்மையான உடல் காரணமும் இல்லை. ஆனால், உடலினால் ஏற்படும் வலிக்கும் உள்ளத்தினால் ஏற்படும் வலிக்கும், அவை வெளிப்படும் விதத்தில் ஒரு வேறுபாடும் இல்லை. அதாவது, வலியை வெளிப்படுத்தும் மொழியானது (Pain language) இவ்விரு வகை வலிகளுக்கும் ஒன்றே ஆகும். இந்த வலிமொழியானது மிக நீண்ட உவமைகளையும் உவமேயங்களையும் கொண்டதாகும். இவ்வுவமைகள் உவமேயங்கள் தெளிவாக, ஒரு வருடைய மனவெழுச்சிகளை வெளிப்படுத்தும். உடலினால் ஏற்படும் வலிக்கும் உள்ளத்தினால் ஏற்படும் வலிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் வருமாறு:

1. உள்ளத்தினால் ஏற்படும் வலி பரவலாகவும் (Diffuse) ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் என இராமலும் இருக்கும்.
2. உள்ளத்தினால் ஏற்படும் வலி, உடலினால் தோன்றும் வலியைக் காட்டிலும் நீண்ட காலம் தொடர்ந்தும், வலி போக்கி மாத்திரைகளால் (Analgesics) விரைவில் நீங்காததாகவும் இருக்கும்.
3. உளவலி, பிணியாளரின் மனஎழுச்சி நிலையை மேலும் சிக்கலாக்கி, அவரது வாழ்க்கைச் சூழலை இன்னல் நிறைந்ததாக்கும்.
4. உள்ளத்தினால் ஏற்படும் வலியை அனுபவிப்பவர்கள் சரியாகவும் தெளிவாகவும் வலியின் தன்மை அல்லது வகை பற்றி விவரிக்க இயலாது. அவர்கள் வலியின் அளவு அல்லது கடுமை (Severity) பற்றிக் கூறுவார்களே தவிர, அவ்வலி உண்மையாக என்ன என்பதையும், அது எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதையும் கூற முடியாமல் இருப்பர்.

ஒருவருக்கு வலி உடலினாலும் உள்ளத்தினாலும் அமைந்ததாக இருந்தால், அது முற்றிய பிறகு, அவ்விரண்டு வலிகளும் பிரிக்க முடியாமல் கலந்திருந்தால் அதைக் குணப்படுத்த, மருத்துவர்கள் அறுவைச் சிகிச்சை முறையைக் கையாளலாம். அதனால் இப் பிணியாளர்களின் நிலை மோசமாகலாம்.

உள் அறுவை மருத்துவம் (Psychosurgery) மூலம் ஒரு பிணியாளரின் நீண்ட தூல வலியைப் போக்கலாம். வலி உடலினால், அதாவது புற்றுக் நோய்க் கட்டிகளினால் ஏற்பட்டிருந்தாலும், வலி உணர்வு இல்லாமல் இந்த அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் செய்யலாம். இதனால், ஒருவருடைய நோய்நிலை மாறாது எனினும், நோயை உணரும் நிலையில் பெரியதொரு மாற்றத்தைக் காணலாம்.

-வ.தே.சா.

துணைநூல்கள்:

Drever, J., *The Penguin Dictionary of Psychology*, Revised by H. Wallerstein, Penguin Books Ltd., Middle Sex, 1982.

Trethowan, W.H., *Psychiatry*, (4th Edition), Cox & Wyman Ltd. London, 1979.

வலிவலம்: இது தமிழ்நாட்டின் சைவத்திருப்பதிகளுள் ஒன்று, தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவாரூருக்குத் தென்கிழக்கே 9 கி.மீ. தொலைவில் இவ்வூர்

அமைந்துள்ளது. இவ்வூரின் கிழக்குத் திசை தவிர ஏனைய திசைகளில் மாலை அணிவித்ததுபோன்று, ஓடையொன்று அணி செய்கின்றது. வலிவலம் மனத்துணை நாதர் திருக்கோயில் கட்டுமலைமேல் உள்ளது. இத்திருத்தலத்தினை வலியன் (கரிக்குருவி) வழிபட்டதாக ஐதீகம். எனவேதான் இத்தலம் வலிவலம் எனப்பெயர் பெற்றது என்பர். வில்வவனம், கொன்றைவனம், ஏகச்சக்கரபுரம் முந்நூற்று மங்கலம் முதலிய பெயர்களும் இத்தலத்திற்கு உண்டு.

இத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் மனத்துணை நாதர் என்றும், இறைவி வானையங்கண்ணி அம்மை என்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றன. அவ்வம்மை மாழையங்கண்ணியம்மை எனவும் அழைக்கப்பெறுகிறார். இக்கோயிலின் தல விருட்சம் புன்னை ஆகும். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூன்று நாயன்மார்களும் இத்திருப்பதியைப் பாடிப் பரவியுள்ளனர். அதனால் இத்திருக்கோயில் நாயன்மார்களின் காலத்திற்கு முன்பே சிறப்புப் பெற்ற தலமாகத் திகழ்ந்தமை புலனாகும்.

இத்திருக்கோயிலின்கண் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கல்வெட்டுகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் குலோத்துங்க சோழன், மூன்றாம் இராசேந்திர சோழன், மூன்றாம் இராசராச சோழன், சுந்தர பாண்டியன்-முதலான வேந்தர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. அருமொழித்தேவ வளநாட்டு, வலிவலக் கூற்றத்து, உபயகுல சுத்த சதுர்வேதிமங்கலம் என்று இத்திருப்பதியையும், மனத்துணைத் தேவர் என்று இத்தலத்து இறைவனையும் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. பிற்காலச்சோழரது ஆட்சிக்காலத்தில் இத்திருத்தலம் மிக்க செல்வாக்குடன் திகழ்ந்துள்ளது.

-ம.இரா.த.

வழக்கு: இது ஒரு மொழியுள் சொல்லும் பொருளும் வழங்கிவரும் தன்மையாகும். எக்காரணமுமின்றி வழங்கற்பாடே பற்றி வருவது என்பர் சேனாவரையர் (தொல்.சொல்.17). சொல்லுதற்கேற்ற நிலைமை வழக்கு ஆகும். ஒப்புமையின்றி உலகத்தாரால் பயில வழங்கப்படும் இவ்வழக்கு உலகவழக்கென்றும் செய்யுள் வழக்கென்றும் இருவகைப்படும்.

மொழிவழங்கும் நிலைமை கருதி வழக்கினை இயல்பு வழக்கென்றும் தகுதி வழக்கென்றும் இருநிலைப் படுத்துவர். இயல்பு வழக்கென்பது ஒரு காரணமும் இன்றி இயல்பாய் வழங்குவது. அது எப்பொருட்கு எச்சொல் அமைந்ததோ அப்பொருளை அச்சொல்லால் கூறுவதாகும். இயல்பு, இயற்கை, தன்மை என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். இதனை வழக்காறு என்பர் (இளம்.தொல்.சொல்.17). இது இலக்கண வழக்கு, இலக்கணத்தொடு பொருந்தாத மருஉ வழக்கு என இருவகைப்படும். இல்முன் என்பதனை முன்றில் என்று தலைதடுமாறச் சொல்லுதல் இலக்கணத்தொடு பொருந்தாத மருஉ வழக்காகும். இதனையே இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉ வழக்கும், பொருந்தாத மருஉ வழக்குமென இருவகைப்படும் என்பர் கல்லாடர் (தொல்.சொல்.11). இவ்வியல்பு வழக்கை இலக்கணமுடையது, இலக்கணப் போலி, மருஉ என மூவகைப்படுத்தியும் வழங்குவர் (சிவ.நன்.267),

இயல்பல்லாத வழக்கு தகுதி வழக்கு எனப்படும். ஒன்றை அப்பொருட்குரிய சொல்லால் சொல்லுதல் இயல்பன்று என்று அதனை நீக்கித் தக்கதோர் வாய்பாட்டால் சொல்லுதல் தகுதிவழக்காகும். அது உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடின்றி எல்லாரும் தக்கதென்று கொண்டு வழங்கி வருவதுமாகும். பண்படிப்படையிலும், தொழிலடிப்படையிலும் இத்தகு தகுதிவழக்கு வழங்கப்பெறும். இத்தகுதி வழக்கு மங்கல மரபினாற் கூறுதலும், இடக்கரடக்கிக் கூறுதலும், குழுவின் வந்த குறிநிலையால் கூறுதலும் என மூவகைப்படும். செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்பதும் சுடுகாட்டை நன்காடு என்பதுமே மங்கலமாகும். கண் கழுவி வருவேன், பொறையுயிர்த்தாள் என்பதும் இடக்கரடக்கலாகும். பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்பதும் வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம் என்பதும் குழுஉக் குறியாகும்.

-சா.கி.

வழக்குரை: உரிமையியல் நீதிமன்றங்களில் வாதி தொடுக்கும் வழக்கை எழுத்து மூலம் தரும் வழக்குத் தொகுப்புக்கு, வழக்குரை என்று பெயர். ஒரு வழக்கு வாதி தரும் வழக்குரையில் தான் தொடங்குகிறது. எனவே, வழக்குரை என்பது வழக்கின் தொடக்க ஏடு என்று கூறலாம். குற்றவியல் நீதி மன்றங்களில் குற்றம் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் முறையீடு ஒன்றைத்

தொடர்புடைய காவல் துறையில் பதிவு செய்த மாத்திரத்தில் அப்படிப் பதிவு செய்த காவல் துறையினர் அந்தப் பதிவை முதல் தகவல் அறிக்கை எனக்குறிப்பர். அந்த முதல் தகவல் அறிக்கை எப்படி ஒரு குற்றவியல் வழக்கின் தொடக்கப் புள்ளியோ அப்படியே உரிமையியல் நீதி மன்றங்களில் வழக்குரை என்பது ஒரு வழக்கின் தொடக்கப் புள்ளியாகும். வழக்குரையில் வாதி கேட்கும் பரிகாரம், அந்தப் பரிகாரம் பெறத் தகுந்த அதிகாரம் கொண்ட நீதிமன்றம், வழக்கு மூலம் நடைபெற்ற இடம், நீதி மன்ற எல்லை, வழக்குரையில் பரிகாரத்திற்கு உரிய வழக்குத் தொகுப்பு வாதி, பிரதிவாதிகளின் முகவரிகள் வழக்கிற்கு உரிய நீதி மன்றக் கட்டணம் ஆகியவை தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்,

உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டம் விதி 7 பிரிவு 1இல் வழக்குரை எப்படி அமைய வேண்டும் என்று பேசப்பட்டுள்ளது. வாதி உரிமையியல் நீதிமன்றத்தில் தொடங்கும் வழக்கில், தன்னுடைய வழக்கை எடுத்து எழுத்து மூலம் அளிக்கும் உரைக்கு வழக்குரை என்று பொருள். வழக்குரையில் வழக்கு எந்த நீதிமன்றத்தில் தொடரப்படுகிறதோ அந்த நீதிமன்றத்தின் பெயர் தெளிவாகத் தலைப்பில் எழுதப்படவேண்டும்.

வழக்கைத் தொடுக்கும் வாதியின் முகவரி தரப்பட வேண்டும். பிரதிவாதி அல்லது பிரிதிவாதிகள் பெயர் முகவரி தரப்படவேண்டும். ஒரு வேளை வாதி அல்லது பிரதிவாதி இளையவராக அல்லது பைத்தியமாக இருப்பின் இதற்கான விளக்கமும் தரப்படவேண்டும். அத்துடன் வழக்கின் மூலம் விளக்கப்பட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, சுயம்பிரகாசம் என்பவர் தனக்குச் சொந்தமான நஞ்சை வயலை மேற் பார்வை பார்த்துக் கொள்ள வேலன் என்பவரை நியமித்ததில், வேலன் ஆற்றிய பணிக்குச் சுயம்பிரகாசம் தொகை கொடுக்காவிடில், வேலனைப் பணிக்கு ஏற்றுக் கொண்டதும், அப்பணிக்குத் தொகை தரவேண்டியதும், தொகை மறுத்ததும், வழக்கு மூலங்களாவதால், அவற்றைத் தெளிவாக எழுதி இவ்வழக்கு மூலங்கள் எந்த நீதி மன்ற எல்லைக்குள் நிகழ்ந்தன என்றும், வழக்கு மூலம் நடந்த இடம் நாள் ஆகியவையும் தரப்பட வேண்டும். விசாரணை செய்ய அதிகார எல்லைக்குட்பட்டதா என்பதை விளக்க வேண்டும். இறுதியாக வாதி கேட்கும் பரிகாரத்தை வாதுரையில் தர வேண்டும். வாதுரையின் இறுதியில் வாதியினால்

சொல்லப்பட்டவை உண்மையானவை என்பதற்காக உறுதி மொழி தரப்பட வேண்டும்.

தொகை கிடைப்பதற்காக வழக்குரை தரப்படும் போது, தொகை எவ்வளவு வரவேண்டும் எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடல் வேண்டும். வாதுரையில் கேட்கப்படும் பரிகாரம் அசையாத சொத்துத் தொடர்புடையதாக இருந்தால் அந்தச் சொத்து விவரம் தெளிவாகத் தரப்படல் வேண்டும். சொத்து உள்ள மாவட்டம், வட்டம் கிராமம் அல்லது நகரம், தெரு, அல்லது கிராமப்பகுதி நஞ்சையா புஞ்சையா வீடா, வீட்டு மனையா அளவீடு எண் (Survey Number) வீட்டு எண் நான்கெல்லை, பதிவு விவரம் ஊராட்சி அல்லது நகராட்சி எல்லை ஆகிய அனைத்தும் தரப்படல்வேண்டும்.

நீதிமன்றங்கள், ஒரு வழக்குரையை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது அந்த வழக்குரையில் கேட்டுள்ள பரிகாரங்கள் காலவரைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டனவா என ஆய்வு செய்து காலவரைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டிருந்தால்தான் ஏற்றுக்கொள்ளும். கேட்டுள்ள பரிகாரம் காலாவதி ஆகவில்லை என்று சில வழக்குரைகளில் சொல்லப்படுதல் வேண்டும். தொகைகள் கேட்கும் (Money suit) வாதுரைகளில் பரிகாரம் காலாவதி ஆகவில்லை என்று குறிப்பிடுவதுண்டு. கேட்கும் பரிகாரம் காலாவதி விலக்குக்கு உட்பட்டதாக இருப்பின் அந்த விதிவிலக்குத் தெளிவாக விளக்கப்படல்வேண்டும். பரிகாரம் கேட்கும் தொகை தெளிவாகக் கூட்டுப் புள்ளி பிழையில்லாதவாறு சொல்லப்படல்வேண்டும். இருவாதிகளின் கணக்கு முழுவதும் தீராத வழக்குகளில் ஏறத்தாழ தொகை பரிகாரம் கேட்பது அனுமதிக்கப்படுகிறது.

வழக்குரை தாக்கல் செய்யும்போது, வழக்குரைகள் சரியாக அமையாவிடில் விதி 7 பிரிவு 10 உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டப்படி சரியாகத் திருத்தித் தர திருப்பித் தரப்படுவதுண்டு. தாக்கல் செய்தவரிடம் திருப்பித் தரப்படும் வாதுரையை வாதி சரிசெய்து குறிப்பிட்ட காலவரைக்குள் மீண்டும் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யவேண்டும்.

உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டம் விதி 7 பிரிவு 11-இன்படி சில வழக்குரைகள் நீதிமன்றத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் தள்ளப்படுவது உண்டு.

அவை:

1. வழக்கு மூலம் சொல்லப்படாத வழக்குரைகள்
 2. கேட்கும் பரிகாரம் குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருந்து, நீதிமன்றம், பரிகாரம் மதிப்புக் குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு உரிய மதிப்புக்குத் திருத்தம் செய்து தரக் கால இடைவெளி அளித்து அந்தக் கால இடைவெளிக்குள் திருத்தம் செய்யத் தவறினால், அத்தகைய வழக்குரைகள்.
 3. கேட்கும் பரிகாரம் நியாயமாகக் கணக்கிடப்பட்டு பரிகாரத்திற்கு உரிய நீதி மன்றக் கட்டண வில்லைகள் ஒட்டத் தவறியிருப்பின், நீதிமன்றம் குறிப்பிடும் கால எல்லைக்குள் நீதிமன்றக் கட்டண (Court fee stamp) வில்லைகள் இணைக்கத் தவறிய வாதுரைகள்.
 4. தாக்கல் செய்யப்பட்ட வாதுரை நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத் தடையாக இருக்கும் வழக்கு
- மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களால் நீதிமன்றங்கள் வழக்குரைகளைத் தள்ளுவது உண்டு. இக் காரணங்களுக்காக வழக்குரை தள்ளப்பட்டது குறித்துப் பல தீர்ப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. ஒரு வழக்கில் சொத்தின் மதிப்புக் குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருந்தால் அந்தக் காரணத்திற்காக வழக்குரையை எந்தக் கட்டத்தில் வேண்டுமானாலும் தள்ளாடி செய்யலாம் என நீதிபதி ஆர்.சி.மிட்டர் (ஏ.ஐ.ஆர்.1935 கல்கத்தா 764) வழக்கில் கூறியுள்ளார். வழக்குரை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழக்கு விசாரணை செய்யப்பட்டு மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால், திரும்ப விசாரணை செய்யக் கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட கட்டத்திலும் சொத்தின் மதிப்புக் குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருப்பது நீதி மன்றத்திற்குத் தெரியவந்தால், நீதிமன்றக் கட்டணம் குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருப்பது நீதிமன்றத்திற்குத் தெரியவந்தால், நீதிமன்றக் கட்டணம் குறைவாகச் செலுத்தப்பட்ட காரணத்தால் வழக்குரையைத் தள்ளாடி செய்ய நீதிமன்றத்திற்கு உரிமை உண்டு எனத் தீர்ப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதே கருத்தை நீதிபதி வெங்கடசுப்பராவ் அவர்கள் ஏ.ஐ.ஆர். 1935 சென்னை 569 ஏட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ள தீர்ப்பில் கூறியுள்ளார். ஒரு வழக்குரையை நீதிமன்றம் ஏற்றுக் கொண்டு வழக்கை

விசாரணை செய்யும் போது, வழக்குச் சொத்தின் மதிப்பு அதிகப்பட்டதாகத் தோன்றினால், அந்தச் சொத்தின் மதிப்பு உள்ள வழக்கைத் தொடர்புடைய நீதிமன்றம் விசாரிக்க அதிகாரம் இல்லாத போது, உரிய நீதிமன்றத்தில் வழக்குரையைத் தாக்கல் செய்திட வாதிக்கு ஆணை பிறப்பிப்பதுவே சட்டநெறி என 153 இந்திய வழக்குகள் (Indian Cases) 53ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நீதிமன்றம் வழக்குரையினைத் தாக்கல் செய்தவர் கட்ட வேண்டிய நீதிமன்றக் கட்டணத்தைக் கட்டச் சொல்லி அதற்குக் கால எல்லையும் கொடுத்திருந்தது. ஆனால், வழக்குரை. தாக்கல் செய்தவர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஒரு மனுவைத் தந்தார். குறிப்பிட்ட காலஎல்லைக்குள் நீதிமன்றக் கட்டணம் செலுத்தப் பண வசதியில்லை என்றும் எனவே சக்தியற்றவன் நொடித்தவன் (pauper) வழக்காக வழக்குரையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டினார். ஆனால், நீதிமன்றம் கட்ட வேண்டிய நீதிமன்றக் கட்டணத்தைச் செலுத்தாத காரணத்தால் வழக்குரையைத் தள்ளியது. உரிய நீதிமன்றக் கட்டணம் கட்ட இயலாது நொடித்துப்போனவர் என்பதை ஆய்வு செய்து ஆணை பிறப்பிப்பதற்குப் பதிலாக வழக்குரையைத் தள்ளாடி செய்தது சரியன்று என ஏ.ஐ.ஆர்.1954 சென்னை 148ல் தீர்ப்பு வெளியாகியுள்ளது. நீதிமன்றக் கட்டணப் பாக்கி செலுத்தக் காலஎல்லை தாராளமாக அனுமதிக்கலாமெனவும் அந்த எல்லைக்குள் கட்டப்படாவிட்டால் வழக்குரை தள்ளாடி செய்யப் படலாமெனவும் தள்ளாடி செய்யப்பட்ட பிறகு கட்டி விட்டால் தள்ளாடி செய்த ஆணையை நீக்கி வழக்குரையை ஏற்றுக் கொள்ளலாமெனவும் தீர்ப்புகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

வழக்குரையில், வழக்குமூலம் நடந்த நாள் இடம் ஆகியவை தரப்படல் வேண்டும். பொதுவாக வழக்குரையில் வழக்கு மூலம் தனியாகத் தரப்படுவதுண்டு. வழக்குரையில் தனியாகத் தரப்படாமல் வழக்குரையில் எங்கேனும் வழக்குமூலம் நாள் இடத்தோடு தரப்பட்டிருந்தால் போதுமானது என 35 சி. டபிள்யூ.என். 990இல் பேசப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நீதிமன்றத்தால் வழக்குரை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழக்கை விசாரணை செய்து வாதம் கேட்கும் கட்டம் வந்த பிறகு கூட வழக்கை விசாரிக்கும்

நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கை விசாரிக்க அதிகார வரம்பு இல்லை எனத் தெரிய வந்தால் சரியான உரிய நீதிமன்றத்திற்கு வழக்குரையை அனுப்பிட நீதிமன்றத்திற்கு உரிமை உண்டு என 1937 ஏ.எல்.சே 1224 இல் கூறப்பட்டுள்ளது. உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டம் விதி 3 பிரிவு 10இன் படி, ஒரு வழக்கு மன்றத்தின் அதிகார வரம்புக்குள் வழக்குரை வராவிடில் வழக்குரையை சரியான வழக்கு மன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வாதிக்குத் திருப்பித் தர வேண்டியது வழக்கு மன்றத்திற்கு ஒரு கட்டாயம் என 35 எம்.எல். செவில் கூறப்பட்டுள்ளது. 34 எம்.எல்.செ 39இல் வெளியிடப்பட்டுள்ள தீர்ப்புப்படி வழக்குரையில் சொல்லப்பட்டுள்ள உரைகளைக் கொண்டு வழக்குச் சொத்து மதிப்பிடப்படும் எனவும், பிரதிவாதியின் வழக்குரைப்படி கணக்கிடப்படுவதில்லையெனவும் பேசப்பட்டுள்ளது. ஒரு வழக்குரை, ஒரு நீதிமன்றத்தால் சரியான அதிகாரம் உடைய நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய, வாதியிடம் திருப்பித்தரப்பட்டு வாதி அதனை எதிர்த்து மேல்முறையீடு செய்த போதிலும், சரியான நீதி மன்றத்தில் வழக்குரையைக் காலாவதிச் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுத் தாக்கல் செய்ய உரிமை உடையவர் என 89 இந்திய வழக்குகள் 68இல் பேசப்பட்டுள்ளது. தனது அதிகார எல்லைக்குள் வராத வழக்குகளை நீதிமன்றம் விசாரணை செய்வது சட்டப்படி தவறானது என்றும், உரிய நீதிமன்றத்தில் வழக்குரையைத் தாக்கல் செய்ய வாதியிடம் வழக்குரையைத் திருப்பித்தர வேண்டியது நீதிமன்றத்தின் கடமை என்றும் 88 இந்திய வழக்குகள் 991 ஏட்டில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வழக்குரையோடு, பிரதிவாதிகள் எத்தனைப் பேருளரோ அத்தனைப் பேருக்கும் அறிவிக்கப்பட அத்தனை வழக்குரை நகல்களும் பிரதிவாதிகளுக்கு அறிவிக்கக் கட்டணமும் செலுத்தப்பட வேண்டும். இது நீதிமன்றம் தரும் கால எல்லைக்குள் தரப்படவேண்டும். காலஎல்லை தரப்படவேண்டும் என 1976 ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட உரிமையியல் நடைமுறைச்சட்டம் வழிவகை செய்துள்ளது.

உரிமையியல் நடைமுறைச்சட்டம் 1976 ஆம் ஆண்டு சட்ட எண் 104இன்படி திருத்தம் செய்யப்பட்ட போது சில முக்கிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்திய உச்சநீதிமன்றம் 1973 ஏ.ஐ.ஆர். (எஸ்.சி) 313 இல் தவறான நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட குறை

காலாவதியிலிருந்து தப்ப, தக்க சட்ட ஆதாரம் ஆகாது எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. நீதிமன்றம் விடுமுறைக்கு மூடப்பட்டால் நீதிமன்றம் திறந்த நாளன்று தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்குரைக்கு நீதிமன்றம் விடுமுறை தொடங்கிய நாளிலிருந்து காலாவதியாகாமல் பாதுகாப்புக் கிடைக்கிறது. ஆனால், தவறான நீதிமன்றத்தில் வழக்குரை தாக்கல் செய்த காலதாமதம், காலாவதியிலிருந்து தப்பத் துணை செய்யாது எனத் தீர்ப்புகள் கூறப்பட்டன.

பல புதிய சட்ட நெறிகள் 1976 ஆம் ஆண்டு திருத்தப்படி வகுக்கப்பட்டன. புதிய சட்டம் விதி 7 பிரிவு 10 (அ) சொல்வதாவது:

1. ஒரு வழக்கில் பிரதிவாதி நீதிமன்றத்தில் தோன்றிய பிறகு நீதிமன்றம் வழக்குரையைத் திருப்பித் தந்திடக் கருதினால் அதனை வாதிக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

2. வாதிக்கு அந்த அறிவிப்புக் கிடைக்கப் பெற்றவுடன் வாதி நீதிமன்றத்தில் ஒரு மனுவைக் கீழ்க்காணும் காரணங்களுக்காக அளித்திடலாம் அவையாவன.

அ. வழக்குரை திருப்பித் தரப்பட்டால் தான் தாக்கல் செய்ய எண்ணியுள்ள நீதிமன்றத்தைக் குறித்திடலாம்.

ஆ. அந்த நீதிமன்றத்தில் இருவாதிகளும் தோன்ற வேண்டிய நாளை குறித்திட வேண்டிக் கொள்ளலாம்.

இ. அந்த நாள் குறித்த அறிவிப்பு இருவாதிகளுக்கும் தரப்பட வேண்டிக் கொள்ளலாம். இப்படி வாதியினால் ஒரு மனு தரப்பட்டால் நீதிமன்றம் வழக்குரையைத் திரும்பத் தருவதற்கு முன்பாக அல்லது அந்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லையெனத் திரும்ப வழக்குரையை வாதியிடம் தர உத்தரவு பிறப்பித்த போதும்.

அ. நீதிமன்றம் வழக்குரை தாக்கல் செய்ய எண்ணியுள்ள நீதிமன்றத்தில் இரு வாதிகளும் தோன்ற வேண்டிய நாளைக் குறிப்பிடவும்.

ஆ. இருவாதிகளுக்கும் அந்நீதிமன்றத்தில் தோன்ற வேண்டிய நாளைக்குறித்து அறிவிப்புக் கொடுத்திடவும் வேண்டும். அப்படி இருவாதிகளுக்கும் அந்நீதிமன்றத்தில் அறிவிப்புத் தரப்பட்டுவிட்டால் புதிதாக வழக்குரை

தாக்கல் செய்யப்படும். நீதிமன்றம் யாருக்கும் அறிவிப்பு அனுப்ப வேண்டியது இல்லை. இந்தப்படி வாதியின் மனுவின் மீது, வழக்குரை திரும்பத் தரப்பட்டால் அந்த உத்தரவு மீது மேல்முறையீடு செய்ய வாதிக்கு உரிமை கிடையாது.

தவறான நீதிமன்றத்தில் வழக்குரை தாக்கல் செய்யப்பட்டதால் ஏற்படும் காலாவதிச் சிக்கலை வாதி சந்திக்க இந்தத் திருத்தச் சட்டம் பயன் தருகிறது.

ஒரு நீதிமன்றத்தால் வழக்குரை வாதியிடம் திரும்பத்தர உத்தரவு ஆகி அதன் மீது மேல்முறையீடு செய்தால், மேல் முறையீடு நீதிமன்றம் வழக்குரை திருப்பித்தந்த உத்தரவை உறுதி செய்தால், மேல் முறையீடு நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீட்டுதாரர் உரிய நீதிமன்றத்தில் வழக்குரை தாக்கல் செய்யக் காலாவதி சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு மனு தந்தால், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அந்த நீதிமன்றத்தில் இருவாதிகளும் தோன்ற வேண்டிய நாளைக்குறிப்பிட்டு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும். அப்படி ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்ட பிறகு அதன்படி வழக்குரை தாக்கல் செய்யப்படும் நீதிமன்றம் இருவாதிகளுக்கும் அறிவிப்புத் தரவேண்டியது இல்லை. மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம் முடிவுசெய்த நாளில் இருவாதிகளும் வழக்குரை தாக்கல் செய்யப்பட்ட நீதிமன்றத்தில் தோன்ற வேண்டும்.

-வி.சு.

வழக்கெல்லை: ஒரு மொழி பேசும், பல்வேறு சமூக வேறுபாடுகளைக் கொண்ட மக்கள், வட்டார சமுதாய வரன்முறைகளுக்குக் கட்டுண்டு சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து வாழ்கிறார்கள். மிக அதிகமான மக்களால் பரந்த நிலையில் ஒரு மொழி பேசப்படும்பொழுது, மக்கள் வாழும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அம்மொழியில் வேறுபாடுகள் காணப்படும். இவ்வேறுபாடுகள் பெரும்பாலும் வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம், சாதிக்குச் சாதி மாறுபடுகின்றன. பேச்சு மொழியில் மிகுதியாக வேறுபாடுகள் இருப்பின், மொழியியலாளர் அப்பேச்சு மொழியைக் கிளைமொழி (Dialect) என்று குறிப்பிடுவர். கிளைமொழி என்ற சொல் மொழியின் குறிப்பிட்ட ஒரு பேச்சினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் பொதுச் சொல்லாகும். கிளைமொழி அவற்றின் சிறப்புக் கூறுகள் மூலமே

வரையறை செய்யப்பெறுகின்றன. கிளைமொழிகள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சிறப்புக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ள மையால் எல்லாச் சிறப்புக் கூறுகளையும் குறிப்பிட்டால்தான் வழக்குகளைத் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டமுடியும்.

ஒருநாட்டில் அல்லது மாநிலத்தில் வழங்கி வரும் பல்வேறு வகையான கிளைமொழிகளைக் கண்டறியவும், அவற்றின் சிறப்புக்கூறுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் மொழியியலார் கிளைமொழிப்புவியியலில் (Dialect geography) மொழியியல் வரைபடங்களைப் (Linguistic atlas) பயன்படுத்துகின்றனர். அவ்வரைபடங்களில் கிளைமொழிப் பண்புகள் சில குறியீடுகள் அல்லது வரைகோடுகள் மூலம் விளக்கப்படும். கிளைமொழிகளின் இலக்கண, ஒலி, சொல் சிறப்புகளைக் கோடுகள் மூலம் காட்டும் முறைக்கு வழக்கெல்லை என்று பெயர். வழக்கெல்லை, வட்டார மொழியிலான வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்ளவும் ஒரு கிளைமொழி மற்றொரு கிளைமொழியுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள நிலை கிளைமொழிகளின் பொதுப் பண்புகள் ஆகியனவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவும் உதவுகிறது. வழக்கெல்லையை அது குறிப்பிடும் மொழிக்கூறுகளுக்கு ஏற்ப ஐந்து வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை

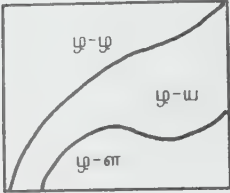
1. ஒலி வழக்கெல்லை (Isophone)
2. உருபன் வழக்கெல்லை (Isomorph)
3. சொல்வழக் கெல்லை (Isoplex)
4. பொருள் வழக்கெல்லை (Isoseme)
5. தொடர் வழக்கெல்லை (Isosyntagmicline)

ஆகியனவாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட மொழிக்கூறுகளைத் தவிரப் பண்பாடு, சமுதாயம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடவும் வழக்கெல்லைகளைப் பயன்படுத்த முடியும். இவ்வழக்கெல்லை குறிப்பிட்ட ஒரு சமுதாய, பண்பாட்டுக்கூறு எங்கெங்கு எவ்வாறு பரவியுள்ளது என்பதைக்காட்டும்.

கிளைமொழிகளில் காணப்படும் ஒலிச் சிறப்பினைக் காட்ட வரையப்படுபவை ஒலி வழக்கெல்லைகளாகும்.

ஓர் ஒலி ஒரு பகுதியில் ஒரு முறையிலும், மற்றொரு பகுதியில் மற்றொரு முறையிலும் ஒலிக்கப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் ழ என்ற ஒலிக்கு மூன்று வகையான ஒலிப்புமுறைகள் உள்ளன. இப்பண்பைக் கீழ்வருவதுபோல வழக்கெல்லைகள் மூலம் காட்டலாம்.

(1)

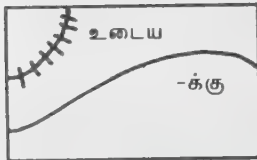
(2)

கனி
கயி
கழி

மகன்
மஹன்
மவன்

படம் (2)ல் மகன் என்ற சொல்லிலுள்ள 'க்' இரண்டு உயிர்களுக்கு இடையில் வரும்பொழுது பெறும் ஒலிப்பு மாற்றங்கள் வழக்கெல்லை மூலம் காட்டப்பட்டுள்ளன.

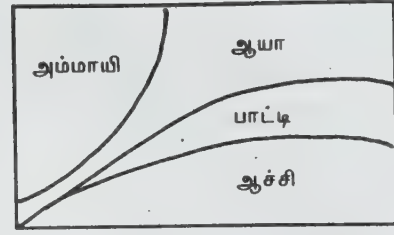
கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் உடைமைப்பொருள் தரும் வேற்றுமையில் (க்) கு என்ற உருபும், மதுரை மாவட்டத்தில் -உடைய என்ற சொல்லுருபும் வழக்கிலுள்ளன. இவ்வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடும் வழக்கெல்லை, உருபன் வழக்கெல்லை யாகும்.

(3)

என்னுடையபையன்
எனக்குப்பையன்

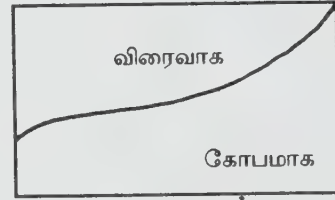
அம்மா மற்றும் அப்பாவின் அம்மாவைக் குறிக்கப் பாட்டி, அம்மாயி, ஆயா, ஆச்சி என்ற சொற்கள் வழக்கிலுள்ளன. ஒருபொருளில் வெவ்வேறு வடிவமுள்ள சொற்கள் வழங்கும் இடங்களைக் குறிப்பிடும் வழக்கெல்லை சொல் வழக்கெல்லையாகும்.

(4)

இச்சொற்கள் ஒற்றுமையுடையனவாகவோ அல்லது முற்றிலும் வேறுபாடு உடையனவாகவோ இருக்கலாம்.

இதுபோன்று, பொருள் தொடரமைப்பு வேறுபாடுகளை முறையே பொருள் வழக்கெல்லை தொடர்வழக்கெல்லை ஆகியன காட்டுகின்றன. படம் 5இல் பொருள் வழக்கெல்லைக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(5)

விரைவாகப்
பேசினான்
கோபமாக
பேசினான்

வேகமாகப் பேசினான் என்பதற்குக் கோபமாகப் பேசினான் என்று ஒரு பகுதியிலும் விரைவாகப் பேசினான் என்று மற்றொரு பகுதியிலும் பொருள்கள் உள்ளதை இவ்வழக்கெல்லை காட்டும்.

வழக்கெல்லைகள் பல ஒன்று சேர்ந்து ஒரே திசையில் சென்று ஒரு தொகுதியாக அமைந்து ஒரு கிளைமொழியின் எல்லையைக் காட்டும். ஒரு வழக்கெல்லைக்குள் குறிப்பிட்ட பண்பு மட்டும்தான்காணப்படும் என்று சொல்லி விட முடியாது, பெரும்பான்மையான பயன்பாட்டின்

அடிப்படையிலேதான் வழக்கெல்லைகள் அமைக்கப் படுகின்றன. வழக்கெல்லைக்குள் அடங்கியுள்ள பகுதியில் அதிக அளவு அப்பண்பு காணப்படும். வழக்கெல்லை மூலம் கிளை மொழிகளை விளக்குவது, புள்ளியியல் அடிப்படையில் விளக்குவது போன்றதாகும். இம்முறை எளிதான ஒன்றாக இருப்பினும் மிகக் கவனத்துடன் செய்யப்பட வேண்டியது ஆகும்.

-எச்.சி

துணை நூல்கள்

ஆரோக்கியநாதன் எஸ், மொழியியல்: கிளை மொழிகள், முத்துப் பதிப்பகம், 20, வ.உ.சி தெரு, விழுப்புரம், 1987.

சீனிவாசவர்ம. கோ, கிளைமொழியியல், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலைநகர், 1986

Hartmann R.R.K and Stork F.C. (1973) Dictionary of Language and Linguistics., Applied Science Publishers Ltd., London, 1976.

Hockett, Charles F, A Course in Modern Linguistics, The Macmillan company, New York, 1958.

வள்ளத்தோள் (கி.பி. 1878-1958): இப்பெயரால் புகழ் பெற்ற வள்ளத்தோள் நாராயணமேனன் கேரளத்தில் வெட்டத்து நாடு என்ற பகுதியில் வள்ளத்தோள் என்ற குடும்பத்தில் பிறந்தார். கொண்டையூர் என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பாருக்குட்டி அம்மா என்பவர் வள்ளத்தோளின் தாய்: தந்தை பெயர் கடுங்கோட்டு மல்லிசேரி தாமோதரன் இளையது என்பதாகும். வள்ளத்தோள் தம் இளமைக் காலத்தில் வாரியம் பரம்பில் குஞ்சன் நாயர், இராமுண்ணி மேனன், கைக்கிளங்கரை ராம் வாரியார், சுப்பிரமணிய சாத்திரி ஆகிய ஆசிரியப் பெருமக்களிடம் பயின்றார். வடமொழிக் காப்பியங்கள், நாடகங்கள், தருக்க நூல்கள், மருத்துவம், சோதிடம் முதலிய துறைகளில் இவர் பயிற்சி பெற்றார். அத்துறைகளில் வள்ளத்தோள் பெற்றிருந்த புலமை, இலக்கிய அரங்கில் இவர் நுழைவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தது. தொடக்க நிலையில், 'விஞ்ஞான சிந்தாமணி', 'கேரள சஞ்சாரி', முதலிய மாத இதழ்களில் இவர் தம் கவிதைகள் வெளிவந்தன. அது முதற்கொண்டு தம் வாழ்நாளின் இறுதிவரை வள்ளத்தோள் இலக்கியப்

படைப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

புகழ்பெற்ற மலையாளப் புனைவியல் கவிஞர்களான குமரன் ஆசான், உள்நூர் பரமேசுவர ஐயர் ஆகியோர் வள்ளத்தோளின் காலத்தவர் ஆவர். அவர்கள் மூவரையும் இணைத்து "புதிய முக்கூட்டுக் கவிஞர்கள்" என்று கூறும் மரபு மலையாள இலக்கிய உலகில் காணப்படுகின்றது. தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியார் ஒரு கவிஞராகவும் விடுதலை போராட்ட வீரராகவும் திகழ்ந்ததைப் போல வள்ளத்தோளும் விடுதலைப் போராட்டம், கவிதைப் படைப்பு என்ற இரண்டு துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.

உருது விலாசம் (கி.பி. 1899), வான்மீகி ராமாயணம் மொழி பெயர்ப்பு (1907), கணபதி (1922), விலாச லதிக (1922), அநிருத்தன் (1923), மக்தயன மரியம் (1930), கொச்சு சீதா (1937), சிசுயனும் மகனும் (1927), அச்சனும் மகளும் (1950), என்டெ குருநாதன் (1954), சாகித்திய மஞ்சரிகள், சித்திரயோகம் (பெருங்காப்பியம்) முதலியவை வள்ளத்தோளின் படைப்புகளுள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவை தவிர நாடகம் திருவாதிரைப் பாட்டு, வஞ்சிப்பாட்டு முதலிய துறைகளிலும் இவர் படைப்பாற்றல் விரிந்து செல்கின்றது. இலக்கியத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஈடுபட்டது மட்டுமல்லாமல் அதில் மகத்தான வெற்றிகளையும் வள்ளத்தோள் அடைந்தார் என்றே கூற வேண்டும்.

ஓர் இலக்கியவாதி என்ற நிலையில் மட்டுமல்லாமல் மிக பெரிய கலை நிறுவனமான கலா மண்டலத்தின் நிறுவனம் என்ற முறையிலும் வள்ளத்தோள் பெறுமிடம் மிகவும் உயர்ந்ததாகும். கதகளியை வளர்க்கும் நோக்கத்துடன் 1930 இல் திருச்சுரை அடுத்துள்ள செருதுருத்தியில் கலாமண்டலத்தை வள்ளத்தோள் நிறுவினார். அதனை நிறுவுவதற்காக இந்தியநாடு முழுமைக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று நன்கொடைகள் பெற்றார். படிப்படியாக அதனை உருவாக்கி, மிகப் பெரிய கலை நிறுவனமாக ஆக்கினார்.

மலையாள மொழி, இலக்கியம், கதகளி ஆகியவற்றுக்கு அனைத்திந்திய நிலையிலும் உலக நாடுகள் அளவிலும் ஒரு சிறப்பினைத் தந்தவர் என்ற முறையில் வள்ளத்தோள் போற்றுதலுக்குரியவர் ஆவர்.

-ம.தி & மு.ச

வள்ளிக்கூத்து: வள்ளியென்பது பழங்காலக் கூத்து வகைகளுள் ஒன்றாகும். 'வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய ஓடாக்கழல்நிலை' என்று தொல்காப்பியர் புறத்திணையியலில் (17) குறிப்பிடுகிறார். வள்ளியென்பது வள்ளியென்ற கொடியினையும் வள்ளிக்கூத்தினையும் பொதுவாகக் குறித்து நிற்கிறது. வாடா வள்ளியென்பதால் வள்ளிக் கொடியினின்றும் வேறுபட்டது என்பதை உணரவைத்தார் என்பர். புறத்திணையியலில் வைத்துப் பேசப்படுவதால் இக்கூத்தினை போர்க்கூத்துகளுடன் இணைத்துப் பேசுவர்.

வள்ளிக்கொடிக்குச் சிறந்த இடம் வள்ளியங்கானம் என்று ஐங்குறுநூறு (250) குறிப்பிடுகிறது. வள்ளியங்கானம் நாட்டின் இயற்கை வளத்தைக் குறித்து நிற்கிறது. வாடா வள்ளியென்பது போர்த்துறையின் பாற்பட்டு நாட்டின் வெற்றிச் சிறப்பினைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். 'வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்' என வரும் பெரும்பாணாற்றுப்படை வரி (370) அப்பொருளைத் தான் தருகின்றன.

'மண்டம ரட்ட மறவர் குழாத்திடைக் கண்ட முருகனுங்கண்களித்தான் - பண்டே, குறமகள் வள்ளிதன் கோலங்கொண்டாடப், பிறமக ணோற்றாள் பெரிது' - என்னும் நச்சினார்க்கினியரின் மேற்கோளை அடியார்க்கு நல்லார் வேட்டுவ வரியில் எடுத்தாளுகிறார். கொற்றவையின் கோலங்கொண்டு சாலினி ஆடிய கூத்தையும் அடியார்க்கு நல்லார் வள்ளிக் கூத்தில் அடக்குவார். குறமகள் வள்ளியின் கோலங்கொள்வது இக்கூத்தின் இயல்பெனத் தெரிகிறது. மேலும் வெற்றிபெற்ற மறவர் கூட்டம் கூடி நிகழ்த்தும் கூத்து வகையைச் சார்ந்தது என்பதும் தெளிவாகின்றது. கோலம் கொள்ளும் தன்மையைக் கொண்டு இதனைப் புனைதல் கலையினை உள்ளடக்கிய கூத்தென மதிப்பிடலாம்.

வேலனது வெறியாட்டில் கோலங்கொள்ளும் தன்மை இடம் பெறுகிறது. வேலனாடலில் வேலன் முருகன் போலத் திருக்கோலம் கொள்கிறான். வள்ளிக் கூத்தில் வள்ளியைக் போலக் குறமகள் கோலம் புனைந்து கொள்கிறாள்.

'குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகுப்பின், மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே' என்னும்

திருமுருகாற்றுப்படையின் வரிகளை (101-102) இங்குக் குறிப்பிடலாம். முருகன் நகையமர்ந்தது வள்ளியொடு ஆகும். வள்ளியும் முருகனும் குறிஞ்சியைச் சார்ந்தவர்கள். ஆகவே, இதனைக் குறிஞ்சிக் கூத்தினுள் அடக்கலாம். வள்ளியின் கதையைத் தழுவி இக்கூத்து அமைந்திருப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அவ்வகையில் கதைப்பின்னணியில் அமைந்த முதற்கூத்து வள்ளிக்கூத்தேயாகும்.

-இரா. பா.

வள்ளிமலை: இது முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளுள் ஒன்றான திருத்தணிகைமலையுடன் தொடர்புடைய தலம்; வட ஆர்க்காடு மாவட்டம், வாலாசா வட்டம், சோளிங்கர் ஒன்றியத்தில் பொன்னையாற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது. வேலூருக்கு வடகிழக்கே 25 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இம் மலையில் வள்ளி, தெய்வயானையுடன் முருகன் கோயில் கொண்டுள்ளான். இப்பெருமானை, 'வையம்' முழுதாளும் ஐய! மயில் வீர! வல்ல முருகா! முத்தமிழ் வேளே! வள்ளி படர் சாரல் வள்ளிமலை மேவு வள்ளி மணவாளப் பெருமாளே!" என அருணகிரி நாதர் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார்.

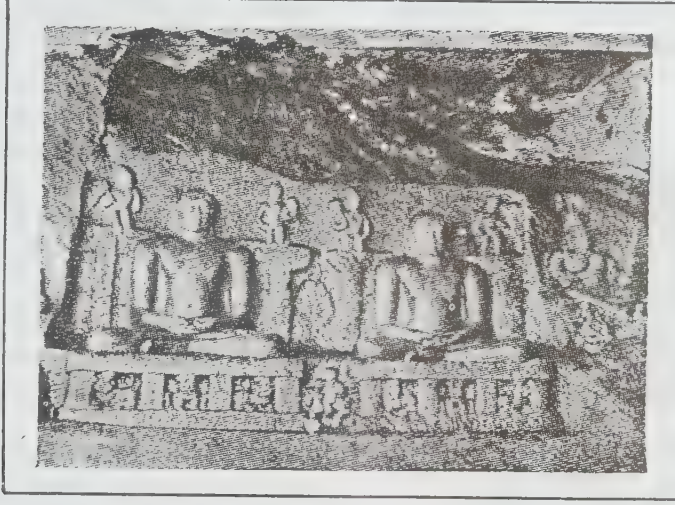
மலை மேல் உள்ள முருகன் கோயில், ஒரு பெரிய பாறை கவிழ்ந்து குகைபோல் அமைந்திருப்பதைப் போல் உள்ளது. கோயிலின் முன்னே கொடிக்கம்பமும் மயில் வாகனமும் அமைந்துள்ளன. கோயில் மூன்று பகுதிகளை உடையது. அம்மனின் கையில் 'கவண்' உள்ளது. அடுத்து நடுமண்டபம் உள்ளது. அதில் விநாயகர் சிலை உள்ளது. அடுத்ததாக உள்ள பகுதியில் வள்ளி தெய்வயானையுடன் வினை தீர்க்கும் வேலவன் வேலோடு காட்சி தருகிறான். அக்கோயிற் சுவரில் சுரங்கப் பாதைக்கான வழி ஒன்று உள்ளது. அதன் வழியாகத்தான் முருகன் வள்ளியை அழைத்துச் சென்றான் எனக் கூறப்படுகிறது.

திருமகளின் அவதாரமாக மான் வயிற்றில் 'வள்ளி' பிறந்ததால், இம்மலைக் கோயிலிலும் அடியார்களுக்குப் புனித நீர் வழங்கித் திருமுடி வைக்கப்படுகிறது.

தினைப் புனக்காவல் செய்யப் பரண்கள் அமைத்து அதன் மீது இருந்து, 'கவண்' கொண்டு கல்லெறிந்து பறவைகளையும் விலங்குகளையும் ஒட்டினர்

என்பதற்குச் சான்றாக இன்றும் இம்மலையில் மண்டபங்கள் பரண்கள் போல் உள்ளன. வள்ளியம்மன் கையில் 'கவண்' உள்ளது.

இம்மலை வெள்ளிமலை எனவும் குறிக்கப்படுகிறது. இம்மலைக்குக் கிழக்கே இயற்கையாக அமைந்த குகைகளில் கங்ககுலப் பேரரசன் காலத்தில் சைன

வெள்ளிமலைக் குகையில் உள்ள மகாவீரர் விருஷபதேவர் உருவச் சிலைகள்

தீர்த்தங்கரர்களின் உருவச் சிலைகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன; பகவான் விருஷபதேவர், பாரிசுவநாதர், மகாவீரர், தருமதேவதை ஆகியோரின் உருவங்கள் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இராசமல்லன் அல்லது சத்தியவாக்கு பற்றிய குறிப்புகளும் இங்குள்ள கல்வெட்டுகளால் கிடைத்துள்ளன.

இங்குள்ள கோயிலில் கந்தர்சட்டி, கார்த்திகைத் தீபம், நவராத்திரி, ஆடிக்கிருத்திகை முதலிய விழாக்களும் பங்குனி மாதத்தில் பிரம்மோற்சவமும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன.

வனத்துறையினர் இம்மலையில் ஏறத்தாழ 146 எக்டர் பரப்பில் பல்வகை மரங்களை வளர்த்துப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். அதனால் மலையிட மெங்கும் பசுமையாகக் காட்சி அளிக்கிறது. மலையில் ஆங்காங்கே சிறிய சிறிய கணைகளும், குகைகளும் உள்ளன. மலையடிவாரத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் இடும்பன்கோயில் ஒன்று உள்ளது.

வள்ளி மலை ஊரில் ஓர் உயர் நிலைப் பள்ளியும்,

ஒரு தொடக்கப்பள்ளியும் உள்ளன. இங்கும் ஒரு முருகன் கோயில் உள்ளது. இங்குப் பல மரபினர்களுக்கும் தனித்தனியே சொந்தமான அறச்சாலைகளும் திருமணக் கூடங்களும் உள்ளன. சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தேர் ஒன்று உள்ளது. ஏரியும், குளங்களும் உள்ளமையால் நீர்வளம் நிறைந்துள்ளது. அதனால் இங்குள்ள மக்கள் அனைவரும் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

—அ.கா

வள்ளியம்மை (தில்லையாடி): இவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஆங்கிலேய அடக்கு முறையை எதிர்த்துப் போர்க் குரல் எழுப்பிய இளம் வீராங்களை ஆவார். முனுசாமி முதலியார், மங்களத்தம்மாள் ஆகியோருக்கு மகளாக இவர் தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள சோகன்சுபர்க்கு (Johannesburg) என்னுமிடத்தில் கி.பி. 1898 இல் பிறந்தார். தந்தை இந்தியாவிலுள்ள புதுவைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். தாய் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள தில்லையாடி என்ற சிற்றூரைச் சேர்ந்தவர். இவர் பெற்றோர் வறுமை காரணமாகத் தென்னாப்பிரிக்காவிற்குச் சென்று அங்குள்ள

சோகன்குபர்க்கு என்னுமிடத்தில் சிறு கடை ஒன்றினை அமைத்துக் கொண்டு வாழத் தொடங்கினார். இவர் பிறக்கும்போது தலைப்பிள்ளை என்பதாலும், பெண்பிள்ளை என்பதாலும் தங்கள் குல தெய்வமான வள்ளியின் பெயரையே வைத்தனர். அதுவே நாளடைவில் ஊரின் பெயருடன் இணைந்து தில்லையாடி வள்ளியம்மை என்னும் பெயராக மாறியது.

வள்ளியம்மை, தில்லையாடி

இவர் தம் தொடக்கக் கல்வியை அங்குள்ள குடியேற்ற அரசுக் கன்னி மாடப் பள்ளியில் (Convent School) பயின்றார். அப்பள்ளியில் ஆங்கிலேயப் பெண்களுடன் சில தச்சுப் (Dutch) பெண்களும் இந்தியப் பெண்களும் சேர்ந்து பயின்றனர். கன்னிமாடத்தில் படிக்கும் ஆங்கிலப் பெண்கள் தங்கள் நிற வேற்றுமையைக் காட்டத் தயங்கவில்லை. இந்தியப் பெண்களைக் கறுப்பு இந்தியப் பெண்டிர் (Black Indian Girls) எனக் கேலி செய்தனர். அயல்நாட்டில் வாழச் சென்ற இந்தியர்களை அங்குள்ள ஆங்கிலேயர்கள் பெரிதும் துன்புறுத்தினர். ஒவ்வொரு இந்தியனும் ஐந்து வருடங்கள் ஒப்பந்த முறையில் அங்கு வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயமிருந்தது. இந்தியர்களை, ஆங்கிலேயர்கள் அடிமைகள் என்றும் கூலிகள் எனவும் குறிப்பிட்டனர். ஆங்கிலேயர்கள்

பகுதியில் குடியேறிய இந்தியர்கள், ஆங்கிலேயர் வாழும் இடங்களில் வசிக்காமல் ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் வசிக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடும் இருந்தது. ஒவ்வொரு இந்தியனும் ஒரு வெள்ளி நாணயத்தைக் (Shilling) கொடுத்து ஒரு நுழைவுச் சீட்டை வாங்கி வைத்திருந்து, அதனைக் காவலர்கள் கேட்கும் போது காட்ட வேண்டும். தவறினால் அவர்களைக் கைதியாக்குவதுடன் அவர்களுக்குப் பொருள் தண்டமும் விதிக்கப்பட்டது. எந்த இந்தியனும் இரவு 9 மணிக்கு மேல் குடியேற்றப் பகுதியை விட்டு வெளியே போகக் கூடாது. அவ்வாறு வெளியே செல்ல விரும்பினால் 5 வெள்ளி நாணயங்கள் கொடுத்து அனுமதி பெற வேண்டும். இந்தியர்கள் எவரும் ஆள் இழுக்கும் கை வண்டிகளில் ஏறிச் செல்லக் கூடாது. மேலும் இந்தியர்களுக்கு எந்த நிலமும் விற்கப் படக்கூடாது, என்பது போன்ற சட்டங்கள் அங்கு நடைமுறையிலிருந்தன.

பள்ளியில் இந்தியர்கள் வெள்ளையருடன் சேர்ந்து உட்காருவதோ, படிப்பதோ தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. தர்பனில் (Durban) இருப்புப் பாதை வண்டிகளில் இந்தியர்கள் முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. தவறிப் பயணம் செய்பவர்களை வண்டியிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கான சட்டங்களும் இருந்தன. அவை யாவும், சுதந்திர உணர்வு கொண்ட வள்ளியம்மையின் இளம் உள்ளத்தில் எதிர்ப்புணர்ச்சியை வளர்த்தன.

காந்தியடிகள் சோகன்குபர்க்கில் ஏறத்தாழ 3000 பேர் கூடிய மாநாட்டில் கி.பி. 1906-இல் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். தொடர்ந்து நடைபெற்ற அப்போராட்டத்தில் தமிழ்ப் பெண்டிர் பலர் கலந்து கொண்டனர். அவர்களுள் தில்லையாடி வள்ளியம்மை குறிப்பிடத்தக்கவராவார்.

தென்னாப்பிரிக்காவில் இந்தியர்கள் படும் அல்லல்களைப் பற்றி அங்குள்ள 'சோகன்குபர்கு நேசன்', 'இந்திய நண்பன்' போன்ற நாளிதழ்களின் மூலம் வெளிவந்த செய்திகளும், வள்ளியம்மையின் எதிர்ப்பு உணர்ச்சி வளர உதவின. அங்குள்ள இந்தியர்கள் சார்பில் நடத்தப்பட்ட பொதுக் கூட்டங்களுக்குத் தன் தாயாருடன் சென்றசிறுமி வள்ளியம்மையின் மனத்தில், தலைவர்கள் நிகழ்த்திய வீர உணர்வுமிக்க சொற்பொழிவுகளும் ஆழப்பதிந்தன.

சிறுமியாக இருந்த வள்ளியம்மையும் பெரியோர்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடிவு செய்தாள். ஆங்கிலேயரின் அடக்கு முறையைக் கண்டித்து கி.பி. 1913-இல் நடைபெற்ற மாதர் பேரணியில் 16 வயதான சிறுமி வள்ளியம்மையும் கலந்து கொண்டதால் அவள் மாரிட்சுபர்க்கு (Maritsburg) சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் வள்ளியம்மையை அதிகாரிகள் மிகக் கொடுமையாக நடத்தினர். அவரால் செய்ய முடியாத அளவிற்குக் கடின வேலைகள் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. சரியான உணவு வழங்கப்படாததால் மண்ணும், கற்களும் கலந்த உணவுகளையே வள்ளியம்மை உண்ண நேர்ந்தது. தூய்மையற்ற சிறையில் வள்ளியம்மை சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளானார்; உடல் இளைத்துக் கடுஞ்சுரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டார். சிறையில் போதிய மருத்துவ வசதியுமில்லை. தண்டனையின் முழுக் காலத்தையும் கழிப்பதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பாக கி.பி. 1914 இல் வள்ளியம்மை, உடல் நலக்கேடு காரணமாக விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

சிறையில்பட்ட இன்னல்களினால் வள்ளியம்மை உடல் எலும்புக் கூடாகியது. இவர் விடுதலைக்குப் பின் தம் வீட்டில் படுத்த படுக்கையானார். அப்போது சோகன்கபர்க்கில் சுற்றுப் பயணம் செய்து வந்த காந்தியடிகள் வள்ளியம்மையின் இல்லத்திற்குச் சென்று அவரது தியாக உணர்வையும், திறமையையும் பாராட்டினார். சிறைவாசத்திற்குப் பின்னும் உடல்நோய் தீராமல் கி.பி. 1914 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 22 இல் இவர் காலமானார். அப்போது வள்ளியம்மைக்கு வயது 16 முடிந்திருந்தது. தென்னாப்பிரிக்காவில் ஆங்கிலேய ஆட்சியில் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டவரும் இந்தியரின் நலனுக்காகப் போராடியவர்களுள் ஒருவருமான சிறுமி வள்ளியம்மையின் சேவைகள் பாராட்டுதலுக்கு உரியவாயின.

வள்ளியம்மையின் மரணத்தை அறிந்த காந்தியடிகள் தம் சிறை அனுபவங்கள் பற்றிய கோப்பில் இந்தப் போராட்டத்தில் தமிழர்கள் செய்திருப்பதைப் போல வேறு எந்த இந்திய சமூகத்தினரும் செய்யவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்.

வள்ளியம்மையின் நினைவாகச் சோகன்கபர்க்கில் ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை காந்தியடிகள் கி.பி. 1914 ஆம் ஆண்டு சூலை 15 ஆம் நாள் திறந்து வைத்தார்.

இந்த வீரத் தமிழ்ப் பெண்மணியை நினைவு கூறும் வகையில் கி.பி. 1969 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 22இல் தியாகிகள் பிறந்த “தில்லையாடி” யை மாதிரி கிராமமாக ஆக்கும் பணியை அந்நாள் முதலமைச்சர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி தொடங்கி வைத்தார். வள்ளியம்மை நினைவாகத் தமிழ்நாடு கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கம் தில்லையாடியில் உள்ள தன் 600-வது புது விற்பனை நிலையத்தைத் “தில்லையாடி வள்ளியம்மை மாளிகை” என்று பெயர் சூட்டியுள்ளது.

-ச.ஆ

வளமடல்: இது அறம், பொருள், வீடு ஆகிய முப்பொருள்களைவிட இன்பமே சிறந்தது எனக்கூறும் சிற்றிலக்கியவகையாகும். மடல் எனவும் (ப.பா.இ.62), இன்பமடல் (பிர.14) எனவும் இது வழங்கப்பெறும். நூற்பொருளில் இன்பத்தை மட்டும் குறிப்பாகச் சிறப்பித்துச் சொல்வதால் இன்பமடல் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டதாகலாம்.

தலைமகள் இயற்பெயருக்குத் தக்கதை எதுகையாக அமைத்து, அவ்வெதுகைபடத் தனிச்சொல்லின்றி இன்னிசைக் கலிவெண்பாவால் பாடப்பெறும். பன்னிருபாட்டியலும் (இ.62) பிறபாட்டியல் நூல்களுள் சிலவும் தலைவன் இயற்பெயருக்கு எதுகை அமைத்தலையே சிறப்பிக்கின்றன (வெ.பா.செ.28; இ. வி.856). ஏனையவை கலிவெண்பா என்று உரைக்க முத்துவீரியம் மட்டும் இன்னிசைக் கலிவெண்பா எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

தலைவினைத் தனியிடத்துக் கண்டான் அவள் பாலுற்ற அன்புகாரணமாக அவனைப் பெறவிழைந்து அவளுருவைக்கிழியில் எழுதித் கரும்பனையாலாகிய ஊர்தியில் செல்வது மடல் எனப் பன்னிருபாட்டியல் கூறுகிறது. பன்னிரு பாட்டியல் பெண்டிர்மடல் ஏறார் எனவும், தலைவன் இறைவனாய் வரும்போது ஏறுவர் எனவும் (இ.63) கூறுகிறது. பெரிய திருமடலும், சிறிய திருமடலும் இதற்கு வழிவகுத்தனவெனக் கொள்ளலாம். தலைவி கூற்றாக வருவதை இன்பமடல் எனவும், தலைவன் காழுற்று ஊர்வதாக அமைவது வளமடல் எனவும் கருதுவதற்குப் பாட்டியல் நூல்கள் (சுவாமி.108) இடமளிக்கின்றன.

தொன்னூல் விளக்கம் உலாவுடன் தொடர்புபடுத்தி மடல் என்பது உலாப் போல் வழங்கினும் என்று உரைத்திருப்பது இங்குக் கருதத்தக்கது. தலைவன் மடல்மா மீதேறி வீதியிற்செல்லலை உலாவுடன் ஒப்பிடுகிறது. கனவிலே ஒரு பெண்ணைக் கண்டு கலவி இன்பம் நுகர்ந்தான் ஒருவன். கண்விழித்தபின் அவள் பொருட்டு மடல் ஏறுவேன் என்று கலி வெண்பாவால் பாடுவது உலா மடலென இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல் குறிப்பிடுகிறது. வருணகுலாதித்தன் மடல் 470 - கண்ணி இவ்வகையைச் சார்ந்தது என்பர்.

தொல்காப்பியத்திலேயே மடல்பற்றிய சிந்தனைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயின் ஆண்டு 'ஏறிய மடற்றிறம்' (தொல்.பொருள். அகத்.54) பெருந்திணையைக் குறிப்பதாக உள்ளது. 'மக்கள் நுதலிய அகன்' ஐந்திணையில் சுட்டியொருவர் பெயர்கொள்பெறார் என்பதற்கு உரைகூறும் நச்சினார்க்கினியர் கைக்கிளை, பெருந்திணையுள் இயற்பெயர் சுட்டியும் சுட்டாமலும் வரும் என்பார். இவ்வடிப்படையில் இவ்வகை இலக்கியத்தில் தலைவன் இயற்பெயர் சுட்டுதலை நம்பியகப்பொருள் உரையாசிரியர் (244) புறப்பொருள் பெருந்திணையின் பாற்படுத்தும் திருமங்கையாழ்வார் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டில் அருளிச்செய்த சிறிய திருமடலும், பெரிய திருமடலும் மடல் இலக்கிய வகையைத் தோற்றுவித்தன. சிறிய திருமடல் நாராயணன் $Fu\beta m \dot{u}TV\dot{u}d\ddot{i} F\ddot{O}\ddot{u}L Y\ddot{U}\ddot{O}\ddot{i} 77\frac{1}{2}$ கண்ணிகள் (155-அடிகள்) கொண்ட கலிவெண்பாவால் பாடப்பட்டுள்ளது. பெரிய திருமடல் கண்ணன் என்றும் பெயருக்கு எதுகை வருமாறு 148 $\frac{1}{2}$ கண்ணிகள் கொண்டு (297 அடிகள்) அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

-இரா.பால.

வளமைச் சடங்குகள்: அனைத்து உயிர்களின் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தை சிறப்பாக இயக்கும் ஆற்றலாகக் கருதப்படுவது வளமையாகும். இது தாவரங்கள் விலங்குகள் ஆகியவற்றிற்கும் மக்கள் கடவுளர் போன்றோருக்கும் பொதுவானது. குறிப்பாக இனத்தவர் தங்கள் வாழ்வின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கு தங்களிடமுள்ள அனைத்து வகையான வளத்தினையும் மேம்படுத்திக் கொள்ள பல வழிகளில் முயலுகின்றனர். இவ்வாறான முயற்சிகளுள் சமயத்தோடு தொடர்புடைய முயற்சிகளும் பெருமளவு இடம் பெறுகின்றன.

பொதுவாக வளமைக்காகவும், உணவுப் பொருட்களின் செழிப்பிற்காகவும், வளமைச் சடங்குகள் (Fertility Rites) மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பரந்து விரிந்துள்ள இவ்வுலகில் எண்ணற்ற இனக்குழுவினர் வாழ்கின்றனர். அவர்களிடையே வெவ்வேறு முறைகளில் வளமைச் சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன. ஆசுதிரேலிய முதுகுடிகள் இண்டிசியுமா (Intichiuma) என்னும் சடங்கினையும், சியோப் (Sioux) பழங்குடியினர் 'எருமை நடனத்தினையும் உணவுப் பொருட்களின் வளமைக்காக மேற்கொள்கின்றனர். இறைச்சிக்காகப் பயன்படும் விலங்குகளின் எண்ணிக்கையை மிகுதிப்படுத்தச் செய்யப்படும் ஒத்துணர்வு மந்திரச் (sympathetic magic) சடங்குகளில் பாலினச் செய்கையைப் பின்பற்றும் செய்கைகளும் நடைபெற்றன. மண்வளத்தை மேம்படுத்த சில மாந்திரிகச் செயல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, விதைக்கும் முன் மாதிரி விதைகளைக் கூடைகளில் அல்லது பாணைகளில் வளர்த்தமையினைக் குறிப்பிடலாம். இம்முறைக்குத் தக்க சான்றாகத் திகழ்வன 'சியோ கூடைத் தோட்டங்கள்' (Sioux basket gardens) அடோமிசுத் தோட்டங்கள் (Gardens of Adomis), ஓசிரிசுத் தோட்டங்கள் (Gardens of Osiris) ஆகியவையாகும்.

வேளாண்மை மந்திரத்தில் (Agricultural magic) மந்திரத்தீ மூட்டுதல், தீப்பந்தங்கள் வயல் மீது ஆட்டுவது போன்ற செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன. மந்திர மூலிகைகள், பன்றிகள், நாய்கள், ஆடுகள் போன்ற விலங்குகளின் எச்சத்தினை வயல்களில் புதைக்கும் வழக்கமும் உள்ளது. வயல்களின் வளமைக்காக பலியும் நடைபெற்றது. மேற்கு ஆப்பிரிக்காவிலும், பண்டைய மெக்சிகோவில் பானீ (Pawnees) மக்களிடையேயும், பெச்சுவானாப் பழங்குடியினரிடையேயும் (Bechuana) ஓரிசாவில் கொண்டர்கள் (Khonds) பழங்குடி மக்களிடையேயும் பலியிடும் வழக்கம் இருந்தது. பொதுவாக முன்னேற்றமடைந்த சமுதாயத்தினரிடையே நிலவளத்திற்காகச் செய்யப்படும் சடங்குகளுள், கடவுளர் உருவத்தை மையமாகக் கொண்டு செய்யும் வழக்கம் மிகுந்துள்ளது. வேளாண் மந்திரம் மூலம் மழையை உண்டாக்கக் கூடிய பல்வேறு சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் வேளாண்மையின் வெற்றி பெண்களுக்கு, குறிப்பாகக் கருவுற்ற பெண்களுக்கு

உரியதாகக் கருதப்பட்டது. மனித வளமை, மண் வளமையினுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. பூத்துக் குலுங்கும் மண் பெண்ணின் கருப்பைக்கும், மழை கருத்தரிப்பிற்கான திரவத்திற்கும் ஒப்பிடப்பட்டன. புனர்ச்சியால் ஏற்படக்கூடிய வளமை, இயல்பிறந்த ஆற்றல்களின் புனிதத் திருமணத்தால் விளையும் புனர்ச்சியுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. பாலுறவு மண்வளத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டதால், விதைப்பின் போது நிலத்தில் பாலுறவு கொள்ளும் வழக்கம் கிரேக்கக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வழக்கு மத்திய ஐரோப்பாவில் அண்மைக் காலம் வரை நிலவியுள்ளது. பைப்லசு (Pipeles) மசுகுவாக்கு ஆகிய இனத்தவர்களிடையே புனர்ச்சிச் சடங்கும் (Ritual coitus) விதை நடவும் ஒரே நேரத்தில் நடத்தப்படும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. எகிப்தின் பூபாகடிசுத் திருவிழா (Bubastis festival) 'கிரேக்க தெசுமோ போரிசாவின் சடங்கு' (Ritual obscenity of the Greek Thesmophoris) உரோமானியரின் சட்டர்னாலியச் சடங்கு (Roman Saturnalis) தையனீசியத் திருவிழா (Dionysian festival) போன்ற சடங்குகளும், தெற்கு, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் களியாட்டத் திருவிழாக்கள் (Carnival festivities) எனும் பெயரால் நடைபெறும் மேதினம் (May day) நடுவேனிற் கால விருந்துகள் (Mid-summer feasts) போன்றவை வளமைக்காகச் செய்யப்படுபவாகும்.

பயிர்களின் செழிப்பிற்காகச் செய்யப்படும் சடங்குகள் சில, சந்ததியினைப் பெறவும் செய்யப்படுகின்றன. ஆசுத்திரேலியப் பழங்குடியினரும் ஆட்டண்டாட்டு (Hottentot) மக்களும் மழைத்தூறல், நீர் ஊற்று, ஆறுகள், கிணறுகள் ஆகியவை பெண்களுக்குச் சந்ததி வளமையை மிகுதிப்படுத்துகின்றன எனக் கருதுகின்றனர். தானியங்கள், விதையுள்ள பழங்கள், விலங்குகளின் மாமிசம் போன்ற உணவுப் பொருட்களை உண்பதாலும் கருப்பம் தரிக்கும் எனக் கருதுகின்றனர். மத்திய ஆசுத்திரேலிய மக்களிடையே பூமியில் பிறக்காத ஆவிகள் உலவும் புனிதத் தலங்களுக்குச் செல்லும் பெண்கள் கருத்தரிப்பர் என்றும், இராக்குயிசு (Iroquois) மக்களிடையே குறுக்குச்சாலையில் குழந்தைகளின் சடலம் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லும் பெண்கள் கருத்தரிப்பர் என்றும் நம்பிக்கைகள் நிலவுகின்றன. இது போன்றே சாதுக்களின் சமாதி அல்லது கோயிலுக்குச் செல்வோருக்குச் சந்ததி உண்டாகும் என்பது நம்பப்படுகிறது.

திருமணத்தில் நடத்தப்படும் பல சடங்குகள் திருமணத்தைச் சிறப்பிப்பதைக் காட்டிலும், வளமையினை மேம்படுத்தச் செய்யப்படுவனவாக அமைகின்றன. அவ்வகைச் சடங்குகளுள் வளமை பெருக்கும் கருத்துகள் நிறைந்த பல செயல்கள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழர் திருமண நிகழ்ச்சிகளின் போது பல செயல்கள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழர் திருமண நிகழ்ச்சிகளின் போது பெரியதட்டில் மணல் இட்டு அதில் மணமக்கள் விதைகளைத் தூவுமாறு செய்வர். அவ்விதைகள் முளைத்த பிறகு அதனைக் குளக்கரையில் கொண்டு போய் நீர் உள்ள இடத்தில் இடுவர். அவ்விதைகள் பல்கிப் பெருகுவது போல் மணமக்களும் குழந்தைச் செல்வங்களுடன் பல்கிப் பெருக வேண்டுமென்ற கருத்தாக்கம் அச்சடங்கின் உட்கருத்தாக உள்ளது.

பண்டைய பண்பாடுகளில் மணமாவதற்கு முன்னர் மணமகள் வளமையுடையவளாக இருக்கச் செய்வதற்காகச் சில சடங்குகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. அச்சடங்குகள் மூலம் மணமகளைக் கடவுளரின் உருவத்துடன் நேரடியாக இணைக்க வைப்பதற்கு வழி செய்யப்பட்டது. உரோமானிய மணப்பெண்கள், மணமாவதற்கு முன்னர் முட்டனசு, துட்டனசு (Mutunus Tutunus) என்னும் அவர்களின் கடவுள் சிலையின் மடியில் அமர வேண்டும். பின்னரே திருமணச் சடங்கு 'நடைபெறும்' அவ்வாறு அமருவதால் பெண்ணுக்குக் கருவளம் மிகுதியாகிறது என நம்பினர். பண்டைய சீனாவில், பெண்டிரின் மலட்டுத் தன்மையை நீக்க அவர்களின் வயிற்றின் மேல் கடவுளரின் செப்பு உருவங்களை உரசும் வழக்கம் இருந்தது. ஐரோப்பாவில் இடைக்காலங்களில் (Middle ages) இங்ஙனம் உரசத் துறவியரின் சிலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. வளமைச் சடங்குகளில் மாந்திரீகத்தைப் பயன்படுத்துவது பழங்குடியினர் பண்பாட்டினரிடையே இன்றும் இருந்து வருகிறது. சிலை வழிபாட்டு முறை இந்தியா, சப்பான், ஆப்பிரிக்கா போன்ற வளர்ச்சியடைந்த பண்பாட்டைக் கொண்ட நாடுகளில் காணப்படுகிறது.

வளமைச் சின்னங்கள்: தென்னிந்தியாவில் வாழும் நீலகிரி மலைவாழ் பழங்குடியினரிடையே, எருமை, ஆண்மையைக் குறிக்கும் சின்னமாக விளங்குகிறது. இப்பழங்குடியினர் வயல்களின் வளமைக்காகவும், கால்நடைகளின் நலனுக்காகவும் எருமையைப்

பலியிடுகின்றனர். தண்ணீர்ப் பாளை வளமையைக் குறிக்கும் மிக முக்கிய சின்னமாகக் கருதப்படுகிறது. அது அனைத்து உயிர்களுக்கும் மிகவும் இன்றியமையாத தேவையாக உள்ளதே இதற்குக் காரணமாகும். இந்திய மக்களால் பெரும்பாலானோரிடம் வளமையைக் குறிக்கும் சின்னமாக ஆலமரமும் அரச மரமும் திகழ்கின்றன.

கடவுள் வளமையே இயற்கை வளமையை ஊக்குவிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தியாவில் பொதுவாக, வளமையென்பது தனிப்பட்ட பெண் தெய்வத்தாலோ, ஆண் பெண் வடிவாக அமைந்திருக்கும் கடவுள் உருவினாலோ குறிக்கப்படுகிறது. தாவரம், விலங்குகள் வடிவிலும், வளமைக் கடவுள் குறிக்கப்படுகின்றனர். மீன், ஆமை, நீர்ப்பாம்பு, மலர்ந்த தாமரை போன்றவை வளமைச் சின்னங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. சிவசக்தியை இலிங்க வடிவில் இன்றும் வணங்குகின்றனர். இலிங்க வடிவம் சில சடங்குகளில் வளமையைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது.

இயற்கை வடிவிலும், கடவுள் வடிவிலும், விலங்கு வடிவிலும், கைவினைப் பொருட்கள் வடிவிலும் வளமைச் சின்னங்கள் விளங்குகின்றன. வளமை, குண்டலினி எனப்படும் பாம்பு வடிவிலும் குறிக்கப்படுகிறது. செங்கற் சூளைகள் பெண் தெய்வங்களின் கருப்பையாகக் கருதி வழிபடப்பட்டன. ஓரிசாவில் மட்பாண்டம் செய்வோர் தமது பாளையைச் சுடப் பயன்படும் நெருப்பு, வளமைக் கடவுளரால் உண்டாக்கப்படுவதாக நம்புகின்றனர். அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தப்படும் மாவரைக்கும் கல், மத்து, முறம், கலப்பை, நெல் குத்தும் உலக்கை போன்ற பொருட்கள் ஆண் - பெண் வளமையைக் குறிக்கும் சின்னங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மீன் வடிவப் பன்னீர்ச் சொம்பு, வளமையின் சின்னமாகவும், நன்மையை விளைவிப்பதாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்தியா முழுவதுமே விதை ஆணையம், வயல் பெண்ணையுமே குறிக்கும் வளமைச் சின்னங்களாகத் திகழ்கின்றன.

வளமையைக் குறிக்கும் தெய்வங்கள்: வளமைத் தெய்வங்கள் குறித்துக் கிரேக்கப் புராணங்கள் கூறும் செய்திகள் சில வருமாறு: செருமானியின் மூதாதையர் பெண் தெய்வமாகிய நெர்தசுவைக். (Nerthus) கடவுளாக உருவகப்படுத்தி வணங்கினர். தாவர உணவுகள் மிகுதியாகக் கிடைப்பதற்கும் பின் அவற்றைப்

பாதுகாப்பதற்கும் Min என்னும் தெய்வம் வணங்கப்பட்டது. மண் வளத்தையும், சந்ததி வளத்தையும் பெருக்கவல்ல கடவுளாக, பூமிக் கடவுளான 'தெல்லசுமேட்டர்' வணங்கப்பட்டார். உரோமானியர்கள், பால்அமன் (Baal Hammon) என்னும் கடவுளை வளமைக் கடவுளாக வணங்கினார். ஈசிய மக்கள் (Aegean) தங்கள் உணவிற்காகவும் தாவரம், விலங்குகள் பெருகவும், சந்ததியினர் பெருகவும், பெண் தெய்வத்தை வணங்கினர். கெல்டிக்கு (Celtic) பெண் தெய்வங்களுள் நின்லில் (Ninlil) பெல்டிசு (Beltis), இரியனான் (Rhiannon) ஆகிய மூன்று தெய்வங்கள், வளமைக் கடவுளராக உயர்குடி மக்களால் வணங்கப்பட்டன. பிரிட்டன், பண்டைய பிரான்சு முழுமையிலும் அப்பெண் தெய்வங்கள் பல்வேறு பெயர்களால் வழிபடப்பட்டன. கிரேக்கப் புராணங்களின்படி எபிசசு ஆர்டமிசு (Ephesian Artemis) வளமைக்குரிய பெண் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டது. பண்டைய மக்களின் நிலை இவ்வாறிருக்க முன்னேற்றமடைந்த இன்றைய மக்களும் அவரவர் சமுதாய முறைக்கேற்ப வளமைச் சடங்குகளை மாற்றி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

-ம.ந.பு

துணைநூல்கள்:

Frazer, Sir James, The Golden Bough, Macmillan, London, 1976.

Grant, Michael, Myths of the Greeks and Romans, Weiden field and Nicolson, London, 1962.

Smith GC Man and His Gods, Jonathan Cape, London 1953.

வளையாபதி: ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று: இந்நூல் முழுவடிவில் கிடைக்கவில்லை ஆசிரியர் பெயர், முதலிய வரலாறு போன்றவற்றையும் தெளிவாக அறிவதற்கில்லை. தொல்காப்பிய உரை சிலப்பதிகார உரை, புறத்திரட்டு முதலியன சில பாடல்களை மேற்கோள்களாகவும் தொகுப்பாகவும் எடுத்தாண்டுள்ளன. அவ்வகையில் கிடைத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 72 ஆகும். அவை அழகான விருத்தங்களால் இயற்றப்பட்ட பாடல்களாகும்.

‘உலக மூன்றும் ஒருங்குடன் ஏந்துமால்’ என்ற பாடலை இளம்பூரணருக்கு முற்பட்ட உரையாகிய யாப்பருங்கல விருத்தியுரையும் தருகிறது. எனினும், இப்பாடல் எந்த நூலுக்குரியது என்பது தெளிவாகவில்லை. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையில் (148) இதே பாடலைத் தந்த நச்சினார்க்கினியர் ‘வளையாபதி’ என்று நூற்பெயரையும் தருகிறார். இப்பாடலின் பொருள் அமைதியைக் கொண்டு வளையாபதியின் கடவுள் வாழ்த்தாக இருக்கலாம் என்பர்.

அடியார்க்கு நல்லாரின் சிலப்பதிகார உரையில் மூன்று பாடல்கள் எடுத்துத்தரப்பட்டுள்ளன. ‘நீள் கடலிடை அலவன்வழி உழவா’ என வளையாபதி அடியையும் குறிப்பிடுகிறார். பரிமேலழகரும் வளையாபதியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். ‘எழுமை’ என்றது வினைப்பயன் தொடரும் ஏழு பிறப்பினை அது வளையாபதியுட் கண்டது’ (107-குறள் உரை) என்று கூறிச் செல்கிறார்.

புறத்திரட்டைத் தொகுத்த ஆசிரியர் (கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு) இக்காப்பியத்திலிருந்து 66 பாடல்களை வெவ்வேறு அதிகாரங்களில் தொகுத்தளிக்கிறார். அவற்றைப் பின்வரும் குறிப்புகளின் வழி அறியலாம். பிறவி பெறுதற்கருமை (2), கற்புடை மகளிர் (1), கற்பில் மகளிர் (4), புதல்வரைப் பெறுதல் (1), அடக்கமுடைமை(1), பிறர்மனை நயவாமை (2), தீ வினையச்சம் (2), தானம்(1), அருளுடைமை(2), புலான் மறுத்தல் (3), தவம் (2), புணர்ச்சி விழையாமை (5), கள்ளாமை (1), பொய்யாமை (2), யாக்கை நிலையாமை (1), செல்வம் நிலையாமை (5), இளமை நிலையாமை பல்வகை நிலையாமை (1), துறவு (3), மெய்யுணர்தல் (1), பழவினை (1), நாடு (1), பொருள் செயல்வகை(1), நட்பு (1), பேதைமை (2), புல்லறிவாண்மை (1), பொதுமகளிர் (13), பண்புடைமை (1), நல்குரவு (4). பொதுப்பட நோக்கும்போது ஆசிரியர் அறஒழுக்கத்தையே மிகுதியாகப் பாடியிருக்கிறார் என்ற முடிவிற்கு வரலாம். புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை, நிலையாமை, பொதுமகளிர் முதலிய தலைப்புகளைக் கொண்டு இந்நூல் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தது எனத் தெளியலாம். முப்பது பாடல்கள் சிற்றின்பத்தை வெறுத்துப்பாடுவன. எனவே, ஆசிரியர் துறவை வற்புறுத்துகிறவர் என்றும் கூறலாம்.

அடியார்க்குநல்லார் மேற்கோள் காட்டும் பாடல்களுள் ‘துக்கத்துடைக்கும்’ என்ற பாடலில் நிக்கந்தக்கோட்டம் என்ற சொல் இடம் பெறுகிறது. நிக்கந்தக் கோட்டம் - அருகன்கோயில் என்று பொருள் கூறுவதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் அப்பாடலில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். ‘உயிர்கொண்டு உண்டு உயிர் உய்யன்மின்’ என்ற பகுதியையும் கருத்தில் கொண்டு வளையாபதி நூலாசிரியர் சமணத்தைச் சார்ந்தவர் என்பர். பெண்ணிழிவைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் இருப்பதும் முற்காட்டிய கருத்திற்கு அரணாகவும் அமையக் காணலாம்.

வளையாபதி ஆசிரியர் தமக்குமுன் இருந்த பாடல்களை எடுத்தாளும் இடங்கள் பலவாகும். புணர்ச்சிவிழையாமை என்ற அதிகாரத்தில் குறுந்தொகைப் (17) பாடலை எடுத்தாளுகிறார். பல பாடல்கள் திருக்குறளைத் தழுவி அமைகின்றன. ஒப்பற்ற புலவராகிய ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணியின் பழைய உரையாசிரியர் ஓரிடத்தே (425) ‘இவர் (ஒட்டக்கூத்தர்) கவியழகு வேண்டி வளையாபதியை நினைத்தார்’ என்னும் குறிப்பு வருகிறது. வளையாபதி செய்யுள் அழகுநிரம்பிய இனியதொரு காப்பியம் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். மருதவளங் கூறும் ‘செந்நெல் அங் கரும்பினோடு இகலும் தீஞ்சுவை,’ என்று தொடங்கும் பாடல் காப்பிய உலகில் கம்பர், சேக்கிழார், தோலா மொழித்தேவர் முதலிய கவியரசர்களின் கவிதைகளில் ‘நெல்லல்லகரும்பென்ன கரும்பல்ல கமுகென்ன’ என்பது போலப் பல உருவந் தாங்கிப் பரவியிருப்பதே இதன் பெருமையை நன்கு விளங்கும்.

வைசிய புராணத்தில் ‘பஞ்ச காவியத் தலைவரில் வைரவாணிகள் வளையாபதி பெற்ற சருக்கம்’ என்ற பகுதி உள்ளது. அதிலுள்ள வளையாபதிக்கும் இந்த வளையாபதி நூலுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. காரணம் அக்கதை சைவச்சார்பு உடையதாகத் தெரிவதேயாகும். இளம்பூரணர் தம் உரையில் வளையாபதிச் செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆகையால் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென இதன் காலத்தைக் குறிப்பிடுவர்.

வறுமை: சமுதாயச் சிக்கல்களில் கொடுமையானதும் வெறுக்கத் தக்கதுமான ஒரு நிலை வறுமை நிலை. மக்கள் உயிர் வாழ உணவு, உடை, உறையுள் போன்றவை இன்றியமையாதன. அவ்வின்றியமையாதனவற்றைப் பெற முடியாத நிலையில் இருப்பவர்களை வறியோர் எனப் பொருளாதார அடிப்படையில் குறிப்பிடலாம். இன்றியமையாத விருப்பங்களை நிறைவேற்ற இயலா நிலையே வறுமை. சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையோர் இந்நிலையிலிருப்பின் சமுதாயம் முழுமையும் வறுமைப் பிடியுள் உழலும் என்பர். இவ் வறுமை நிலையை ஒழித்துச் செழிப்பு நிலையைப் பெறுவதை அடிப்படைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட உலகில் பல நாடுகள் அவற்றின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. குறிப்பாக, சமுதாயத்தில் ஒரு சிலர் செழிப்போடும் பலர் இல்லா நிலையிலும் இருக்கும் போது வறுமையின் கொடுமை பளிச்செனத் தென்படுகிறது. எனவே, இல்லா நிலையை ஒழிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

வறுமையைத் துல்லியமாக மதிப்பிட இயலாது. எனினும், இரு அடிப்படைகளில் வறுமையை அளவிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. முதலாவது, உட்கொள்ளும் உணவு, பருப்பு, பால், வெண்ணெய் போன்றன, உடுத்துகின்ற உடையின் தன்மை, வாழ்கின்ற வீட்டின் அளவு ஆகிய பருப்பொருள் சார்ந்தவற்றின் அடிப்படையில் வறுமை மதிப்பிடப்படுகின்றது. இரண்டாவது, மேற்கூறிய மதிப்பின் அடிப்படையில் வறுமையின் அளவு நிருணயிக்கப்பட்டு, அந்த அளவுக்கு மேல் இருப்பவர்கள் வறுமை நிலையில் இல்லாதவர்கள் என்றும் அந்த அளவுக்குக் கீழ் இருப்பவர்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் உள்ளவர்கள் என்றும் மதிப்பிடப்படுகின்றது. பொதுவாக, செல்வச் செழிப்பில் இருப்பவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வறுமை நிலையில் உள்ளவர்களை மதிப்பிடும் வழக்கமும் இருக்கிறது. வறுமை நிலை நாட்டுக்கு நாடு, சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம் மாறுபடுவதாக இருப்பதற்குக் காரணம் இதனைத் துல்லியமாக அளவிட முடியாததேயாகும்.

இந்தியாவில் மதிப்பீடுகள்: இந்தியாவில் வறுமையின் அளவு பற்றிய மதிப்பீட்டை அறிஞர் பலரும், நிறுவனங்கள் பலவும் மேற்கொண்டன. அவற்றுள் குறிப்பிடத் தகுந்த மதிப்பீடுகள் சில வருமாறு.

மக்கள் நுகரும் உணவின் ஆற்றல் (Calorie) அளவின் அடிப்படையில், சராசரி ஆற்றல் அளவு 2,250 என்று கணித்து, அதனடிப்படையில் 1960-61 ஆம் ஆண்டில் நிலவிய விலையில் நகர்ப் பகுதிகளில் ஒரு மாதத்தில் ஒரு தனி மனிதரின் நுகர்வுச் செலவு உரூ.15 முதல் உரூ.18 என்றும், கிராமப் பகுதிகளில் ஒருமாதத் தனிமனிதர் நுகர்வுச் செலவு உரூ.8 முதல் ரூ.11 என்றும் கணித்து, கிராமப் பகுதிகளில் 184 மிலியன் மக்களும் (கிராம மக்கள் தொகையில் 51.8 விழுக்காடு அளவு) நகர்ப் பகுதியில் 6 மிலியன் மக்களும் (நகர்ப்புற மக்கள் தொகையில் 7.6 விழுக்காடு அளவு) ஆக மொத்தமாக 190 மிலியன் மக்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் நிலையில் இருந்தனர் என பி.டி. ஓசா (P.D. Ojha) மதிப்பிட்டார். அவரது கருத்துப்படியும் அவர் 1967-68-இல் மேற்கொண்ட மதிப்பீட்டின்படியும் கிராமப்புறத்தில் வறுமை நிலையில் இருந்தவர்களின் அளவு 1960-61-இல் 52 விழுக்காடாக இருந்த நிலை மாறி 1966-67-இல் 70 விழுக்காடாக உயர்ந்துவிட்டது.

தேசிய மாதிரி ஆய்வின் அடிப்படை 1963-64 இல் இந்தியாவில் நிலவிய வறுமையின் அளவை தா கோசுடா (E.P.W. Da Coasta) என்பவர் மூன்று அடிப்படைகளில் விளக்கினார். பொதுமக்கள் கருத்தைப் பற்றிய இந்திய நிறுவனத்தைச் (Indian Institute of Public Opinion) சேர்ந்த அவ்வறிஞர் இந்தியாவில் 1963-64-இல் ஏறத்தாழ 62 மில்லியன் மக்கள் முற்றிலும் ஆதரவற்ற நிலையில் இருந்தனர் என்றும் 104 மில்லியன் மக்கள் எதுவுமில்லாத ஆதரவற்ற நிலையில் இருந்தனர் என்றும் 162 மில்லியன் மக்கள் ஏழ்மை நிலையில் இருந்தனர் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ஒருவருக்குக் குறைந்த அளவு 2250 ஆற்றல் தேவை என எடுத்துக்கொண்டு டாக்டர் வி.எம். தந்தேகர் (Dr. V.M. Dandekar) நீல்கந்த ராத்து (Nilkantha Rath) ஆகியோர் இந்தியாவின் வறுமை பற்றிய கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். அதன்படி, 1960-61 ஆம் ஆண்டு விலைகளின் அடிப்படையில் கிராமப் பகுதிகளில் குறைந்த அளவு தனிமனிதர் ஆண்டு வருமானம் உரூ.180 என்றும், நகர்ப் புறங்களில் குறைந்த அளவு தனிமனிதர் ஆண்டு வருமானம் உரூ.270 என்றும், 1968-69 ஆம் ஆண்டு விலைகளின் அடிப்படையில் கிராமப் பகுதிகளில் குறைந்த அளவு தனிமனிதர் ஆண்டு வருமானம் உரூ.324 என்றும் நகர்புறங்களில்

குறைந்த அளவு தனிமனிதர் ஆண்டு வருமானம் உரு.486 என்றும் மதிப்பிட்டு 1968-69 இல் கிராம மக்களுள் 40 விழுக்காட்டிற்கும் சற்றுக் கூடுதலானோர் (49 மில்லியன் மக்கள்) வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே இருந்தனர் என மதிப்பிட்டனர். வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் நிலையில் இருந்தவர்களின் விழுக்காடு ஏறத்தாழ மாறாதிருந்தாலும் அவர்களின் எண்ணிக்கை 1960-61இல் 177 மில்லியன் அளவிலிருந்து 1968-69 இல் 216 மில்லியனாக உயர்ந்து விட்டது என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

தேசிய மாதிரி ஆய்வுப் புள்ளி விவரங்களின் அடிப்படையில் உரு.240 என்பது ஒருவர் வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படை ஆண்டு வருமானம் என்று மதிப்பிட்டு அந்தஅடிப்படையில் 1967-68-இல் 50.6 விழுக்காடு மக்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் நிலையில் இருந்தனர் என்று பி.எசு. மினாசு (B.S. Minhas) என்பவர் மதிப்பிட்டிருக்கிறார். பி.எசு. மினாசு அவர்களின் கணிப்பில் ஒரு சில முறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அடிப்படைகளை மாற்றி, கிராமப் பகுதிகளில் 1960-61-இல் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழாக இருந்தவர்களின் விழுக்காடு அளவு 38 என்றும், 1968-69-இல் இது 54 விழுக்காடாக உயர்ந்து விட்டது என்றும் பர்தான் (Bardhan) என்பவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கிராமப்புறங்களில் வாழ்பவர்களுள் ஒருவருக்குக் குறைந்த செலவு அளவு உரு.15/- என்றும் (1960-61 விலைகளில்), நகர்ப்புறங்களில் இந்த அளவு உரு.20/- என்றும் கணித்து இந்தியாவில் நிலவிய வறுமை நிலையினை, உலக வங்கியின் வளர்ச்சி ஆய்வு மையத்தைச் (Work Bank Development Research Centre) சேர்ந்த மாண்டக்கு அக்லுவாலியா (Montek Ahluwalia) என்பவர் வரையறுத்திருக்கிறார். அவர் கணிப்பின்படி 1956-57-இல் 181 மில்லியன் மக்களும், 1960-61-இல் 141 மில்லியன் மக்களும் 1966-67-இல் 231 மில்லியன் மக்களும், 1973-74-இல் 241 மில்லியன் மக்களும் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் நிலையில் இருந்தனர்.

அடிப்படைகளை மாற்றியமைத்து 1970-71-இல் 277 மில்லியன் மக்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் நிலையில் இருந்தனர் என்று ஏழாம் நிதிக் குழு (Seventh Finance Commission 1978) அதன் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டது. வி.எம்.தந்தேகர் 1983-84-ஆம் ஆண்டில்

286 மில்லியன் மக்கள் (44.4 %) வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் இருந்தனர் என்று குறிப்பிட்டார்.

வறுமை நிலைக்கு உற்பத்திப் பற்றாக்குறை ஒரு காரணம். செல்வ வருமானப் பங்கீட்டில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றொரு காரணம். உற்பத்திப் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது அதனைத் தவிர்த்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உள்நாட்டில் பண்டங்களின் பற்றாக்குறை, பணிகளின் உற்பத்திப் பற்றாக்குறை ஆகியவை இருந்தால் இறக்குமதி மூலம் அந்நிலையைத் தவிர்க்கும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் வறுமைக்குக் காரணம் செல்வம், வருமானம் ஆகியவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகளே என்று பலர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஒரு நாட்டில் செல்வமும் வருமானமும் மிகுதியாகும் போது, அதன் பெரும் பகுதியைச் சமுதாயத்தின் மேல் மட்டத்தில் உள்ள ஒரு சிலர் மட்டும் அனுபவித்துக் கொண்டு பெரும்பான்மை மக்களுக்குக் கிடைக்காமல் செய்யத் தக்கதொரு நிலையில் வறுமை தோன்றும் என்பர் அறிஞர். உலக நாடுகள் சிலவற்றில் சமவுடைமை (Socialism) அரசியல் அமைப்பு இருக்கின்ற போது, செல்வ வருமானப் பங்கீட்டில் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்க வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவு. வறுமை என்ற நிலையே இருக்கும். சிலரோடு, அந்நிலையே இல்லாத சிலர் தம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தோன்றும் மனநிலை அடிப்படையில் செல்வம் வருமானம் ஆகியவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாதபோது வறுமையும் இல்லா தொழியும் வாய்ப்புத் தோன்றுகிறது. ஆனால், பல நாடுகளில் முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்புக் காணப்படுகின்றது. தனியார் உடைமை என்ற கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது எனவே இருப்பவர், இல்லாதவர் என்ற வேறுபாடு தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. அரசியல் அடிப்படையிலும் பொருளாதார அடிப்படையிலும் சமுதாயத்தில் வசதிமிக்க சிலர் மட்டும் வளர்ச்சியின் பெரும் பங்கை அனுபவித்துக் கொண்டு, பெரும்பான்மையரை வாடவிட்டுக் கொண்டு இருக்கும் நிலை பல நாடுகளில் காணப்படுகிறது என்பர் அறிஞர் பெருமக்கள்.

சீனா நீங்கலாக 60 நாடுகளில் நிலவிய வறுமை நிலையை உலக வங்கி ஆய்வு செய்தது. உலக வங்கி

- சசக்க ஆய்வு (The World Bank - Sussex Survey) என்று கூறப்படும் அவ்வாய்வில் சராசரியாகத் தலைக்கு 50 தாலர் என்ற அளவின் அடிப்படையிலும், சராசரியாகத் தலைக்கு 75 தாலர் என்ற அளவின் அடிப்படையிலும் வறுமையின் அளவை மதிப்பிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதில் இரண்டாம் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளின் முடிவாகக் கீழ்க்காணும் கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டன. 1. இலத்தின் அமெரிக்கா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நிலப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப்பேர் வறுமை நிலையில் வாழ்ந்தனர். 2. இந்தியா பாகிசுத்தான், பங்களாதேசம், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் 75 விழுக்காடு அளவு மக்கள் வறுமை நிலையில் வாழ்ந்தனர். 3. குறைந்த வருமானம் என்ற நிலையில் வறுமை விளக்கப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் செல்வ வருமான ஏற்றத்தாழ்வின் விளைவாகவே இவ்வறுமை நிலை நிலவியது. 4. வறுமை நிலையிலிருந்தோரில் பெரும்பகுதியினர் கிராமங்களில் வேளாண்மையை நம்பி வாழும் நிலையில் இருந்தனர்.

இந்தியத் திட்டங்களில் வறுமையை ஒழிக்கும் முயற்சிகள்: பல்கிப் பெருகியுள்ள வறுமையைப் போக்க இந்தியத் திட்டங்களில் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அவை வேலை வாய்ப்புகளைப் பெருக்குதல், உற்பத்தியை மிகுவித்தல், சராசரி மக்களின் வருமானத்தை மிகுவிப்பதற்கான பல திட்டங்களை நிறைவேற்றுதல், நிலச் சீர்திருத்தம் செய்தல், நகர்ப்புற வருமானங்களுக்கும் சொத்துக்களுக்கும் உச்ச வரம்பை நிருணயித்தல், வறட்சி ஒழிப்புத் திட்டங்களையும் பல்வேறு சலுகைத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுதல் முதலியன ஆகும். ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம் (Integrated Rural Development Programme IRDP) தேசிய கிராமப்புற வேலைத் திட்டம் (National Rural Employment Programme NREP) போன்ற பல திட்டங்கள் இந்தியத் திட்டங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்தியாவில் வறுமையை ஒழிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு நில உச்சவரம்பு கொண்டு வரப்பட்டு உபரி நிலங்கள் வறியவர்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டன. வாரத்திற்கு உழும் உழவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்புகள் கொடுக்கப்பட்டன. சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் பல நிறைவேற்றப்பட்டன. குறைந்த வருமானக்காரர்கள் தாமாகப் பல வேலைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள

வேலை வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றை நிறைவேற்ற, எளிதாகவும், மலிவாகவும் கடன்களைக் கொடுக்கும் திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவற்றின் விளைவாக வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ளவர்களின் விழுக்காடு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் குறைந்து வருவதாக அரசும், திட்டக் குழுவும் குறிப்பிடுகின்றன. அக் கூற்றைப் பல அடிப்படைகளில் மறுத்து, வறுமை நிலையில் குறிப்பிடத் தக்க குறைவு ஏற்படாமல் இந்தியப் பொருளாதாரம் இன்னும் வறுமை என்னும் நச்சுச் சூழலில் சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது என்பதை வலிந்து குறிப்பிடும் அறிஞர்களும் உள்ளனர். அவர்தம் கூற்றுப்படி சமுதாயத்தில் செல்வம் வருமானம் ஆகியவற்றின் ஏற்றத் தாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறைக்கப்பட்டால் இந்நிலை மாறிவிடும். பல கோடிக்கணக்கான உருபாய்களைச் செலவிட்டுத் தோற்றுவிக்கப்படும் இந்தியத் திட்டங்களின் பலன்களைப் பெரும்பான்மையோர் பெறத் தக்கதொரு நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டால் வறுமை குறையும் என்பது அவர்தம் கருத்து.

வறுமை என்பது விரும்பத்தகாததொரு நிலை. உலகில் எந்தப் பகுதியில் அது இருந்தாலும் அதை ஒழித்து உலக மக்கள் யாவரும் தங்களின் இன்றியமையாத விருப்பங்கள் அத்தனையையும் நிறைவேற்றிப் பயன்பெற⁹ நாடுகளும், பன்னாட்டு அமைப்புகளும் பாடுபடுதல் மிகவும் விரும்பத் தக்கது என்பர் அறிஞர் பெருமக்கள்.

-என்.எஸ்.பா.

துணை நூல்

Ruddar Dutt & KPM Sundaram. Indian Economy, S.Chand & Co., New Delhi. 1987.

வன்பரணர்: சங்ககாலப் புலவர்களுள் பரணர் என்னும் பெயர் கொண்டவர் மூவர் உள்ளனர். வேறுபாடு தெரிதல் வேண்டிப் பரணர் எனவும், நெடுங் கழுத்துப் பரணர் எனவும், வன்பரணர் எனவும் அவர்கள் கூறப்படுகிறார்கள். சேரன் செங்குட்டுவனைப் பாடியவர் பரணர் ஆவார். வன்பரணர் இவர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டவர், ஓரியின் வன்மையை அவன் வில்மேல் ஏற்றி வல்வில்

ஓரியெனப் பாடியதால் வன்பரணர் எனக் கூறப்பட்டார்.

கண்டரக்கோப் பெருநள்ளியையும், வல்வில் ஓரியையும் வன்பரணர் பாடியுள்ளார். இவரால் பாடப்பட்ட இருவரையும் பாடிய இவர்காலப் புலவர்கள் கபிலர், கல்லாடனார், கழைதினியானையார், காக்கைபாடினியார், நச்செள்ளையார், பரணர், பெருந்தலைச்சாத்தனார் முதலியோர் ஆவர்.

குமணனுக்கு முற்பட்டவன் கண்டரக்கோப்பெரு நள்ளி. கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான இவன் தோட்டியென்ற மலைப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாகப் பெற்றிருந்தான். ஓரி வேட்டையாடச் சென்றவிடத்தில் வன்பரணரைச் சந்திக்கிறான். தன் கழுத்திலிருந்த ஆரத்தினையும் கையிலிருந்த கடகத்தினையும் அவருக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான். தான் இன்னான் என்றும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அவனை வன்பரணர் 'எந்நாடோ?' என நாடும் சொல்லான் 'யாரீரோ?' எனப் பேரும் சொல்லான்; பிறர் பிறர் கூற வழிக்கேட்டிசினே (புறம்.150) என்று பாடுகிறார்.

நள்ளியின் கொடைச் சிறப்பை அவன் நாடடைந்து நேரில் கண்டார். நள்ளி அளித்த பெரும்பொருளால் இரவலர்களும் புலவர்களும் பெருவாழ்வு வாழலாயினார். அதனால் தங்கள் பாடுந் தொழிலையே மறந்தனர். காலையில் பாடவேண்டிய மருதப் பண்ணை மாலையிலும், மாலையில் பாடவேண்டிய செவ்வழிப்பண்ணைக் காலையிலும் பாடலாயினர். குலத்தொழிலையே மறக்கச் செய்த நள்ளியின் கொடைச் சிறப்பை (புறம்.149) வன்பரணர் தம் புலமைச் சிறப்பால் பாடுகிறார்.

இவரால் பாடப்பட்ட சிறப்பினையுடைய ஓரியும் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். மாரிபோல வழங்குபவன்; விற்போரில் வல்லவன்; இவன் வில்லினின்றும் புறப்பட்ட அம்பு முதற்கண் வேழத்தை வீழ்த்திப் பின்னர்ப் புலியின் உயிரை வீழ்த்தி கலைமாளை மாளச் செய்து பன்றியின் உயிரைப் பறித்து இறுதியில் புற்றில் அடங்கிக் கிடக்கும் உடும்பின் உடலில் சென்று தைத்தது என அழகாகப் பாடுகிறார் (புறம்.152). இவனது கொடைச் சிறப்பாலும் இரவலர்கள் தங்கள் தொழிலை மறந்தனர் (புறம்.153) என்று குறிப்பிடுவார்.

இவர் பாடிய முதுபாலை (கணவனைக் கானகத்தேயிழந்து புலம்பியது) இரங்கத்தக்கதாகும் (புறம்.255). வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் நெறியிடைக் கண்டாரிடம் கூறியதாக நற்றிணையில் ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார். (நற்.374). இவர் பாடியதாக ஏழுபாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன (புறம்.148. 149. 150. 152. 255. நற் 374).

-இரா.பா.

வன்மிகநாத பிள்ளை: பல்கலைச் செல்வரும் நுண்மான் நுழைபுலச் செம்மலும் ஆகிய வன்மிக நாத பிள்ளை (சி.வி. பிள்ளை) பத்துறையிலும் வரலாறு படைத்தவர். பன்மொழிப் புலமை; பக்திமேம்பாடு, உழைப்பில் நம்பிக்கை, ஆழ்ந்த சிந்தனை, தொலை நோக்கு ஆகிய பண்பு நலன்களின் அடிப்படையில் அமைந்த சி.வி. பிள்ளையின் வாழ்வு ஒரு புகழ்வாய்ந்த வரலாறு எனலாம். இவர் 1901ஆம் ஆண்டு திருச்சிராப்பள்ளித் தென்னூரில் பிறந்தார். தம்முடைய இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பை திருச்சியில் அப்போதிருந்த எசு.பி.சி. (SPG) கல்லூரியில் முடித்தார். வட இந்தியப் புகைவண்டித் தொடர் துறையில் 15 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். பின்னர், நடுவண் அரசுப் பணியில் 15 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். நடுவண் அரசின் துணைச் செயலாளர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். இந்நிதி, வங்காளம், வடமொழி ஆகிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். ஓய்வு பெற்ற பின்னர்ச் சமயப் பணியையும், இலக்கியப் பணியையும் தம் வாழ்நாளில் இறுதி வரை செய்து வந்தார்.

காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில் இந்திப் பேராசிரியராக எம்.சி. வெங்கடகிருட்டிணன் என்பவர் பணியாற்றி வந்தார். வன்மிகநாதன் இவரைத் தூண்டி திருக்குறள் முழுவதையும் குறள் யாப்பைப் போலவே இந்தியிலுள்ள 'தோகோ' என்ற ஈரடிச் செய்யுளில் மொழி பெயர்க்க ஆவன செய்தார். அந்த நூலை 12,000 படிக்கள் அச்சிட்டு, இந்தி பேசும் மாநிலங்களில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பினார். வடநாட்டவர் யாரேனும் தமக்கு ஒரு உருபாய் அனுப்பினால் அவர்க்கு திருக்குறள் இந்தி மொழி பெயர்ப்பு அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். 'கம்பராமாயணம் ஓர் ஆய்வு' (Kamba Ramayanam - A study) என்ற வ.வே.சு. ஐயரின் ஆங்கில நூலினை நிறைவு செய்து 1950-இல் வெளியிட்ட பெருமை

வன்மிகநாதபிள்ளையைச் சாரும். தில்லி சாகித்திய அகாதமியின் வேண்டுகோளின்படி இந்தியாவின் முதல் குடியரசுத் தலைவரான இராசேந்திரப் பிரசாத்தின் தன் வரலாற்றை இந்தியிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்தார். திருவருட்பா, திருவாசகம், பெரிய புராணம் முதலான தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். திருச்சியில், 'திருக்குறள் பிரச்சார சங்கம்' என்னும் அமைப்பை நிறுவி அதன் வாயிலாகப் பல அரும்பணிகளை ஆற்றியுள்ளார். தன் தன்வரலாற்றை முறைப்படுத்தப்படாத நினைவுகள் (Random Recollections) என்ற பெயருடைய நூலாக 1978ஆம் ஆண்டு பம்பாய்க் கல்வி நிறுவனத்தின் உதவியோடு வெளியிட்டார்.

சாரணர் இயக்கத்தின் ஏடாகிய "துரோணர்" என்னும் இதழில் இவர் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியராய் இருந்தார். இவருக்கு நுட்பமான அனுபவப் புலமை "ஓமியோபதி" மருத்துவத்தில் இருந்தது. அதை எளிய வர்கள் நலனுக்காகவே நாள்தோறும் இலவசமாகவே வழங்கி வந்தார். பம்பாயில் உள்ள, பேரறிஞர்களை ஊக்குவிக்கும் இந்திய மையம் (I.C.E.E.) இவர்தம் நுட்ப அறிவுக்கு மேலும் சான்று பகரும் வகையில் 1976-இல் எசிஎம்இ (ACME) எனும் பெருமைக்குரிய விருதை வழங்கியது. ஆரவாரமே இல்லாத அடக்கத்தோடு அரும்பணியாற்றிய இவர் 1989-இல் தம் 89-ஆம் வயதில் திருச்சியில் மரணமடைந்தார்.

-கி.சே

வன்முறை: முரட்டுத்தனமான அல்லது உடலில் காயத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய உடல்வலிமையின் செயல் அல்லது செயல்முறையையே வன்முறை எனக் குற்றவியல் அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். வலுக்கட்டாய உணர்ச்சியை ஒரு தனி ஆள் மீதோ சமூகத்தின் மீதோ வெளிப்படுத்துவதையும் வன்முறை என்று கூறலாம். வன்முறையை தனி ஆள் வன்முறை (Personal Violence) சமூக வன்முறை (Social Violence) என்று இரண்டு வகைப்படுத்தலாம்.

ஓர் ஆணோ ஒரு பெண்ணோ வேறு ஒரு ஆண்அல்லது பெண் மீது முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வதை வன்முறை எனலாம். எடுத்துக் காட்டாக, தாக்குதல், வழிப்பறி, கற்பழித்தல், கொலை செய்தல், முதலிய செயல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

சமூகக்கலவரம் (Community riots) இனக் கொலைகள் போன்றவற்றைச் சமூக வன்முறை என்று கூறலாம்.

வன்முறை என்பது பொதுவாக ஒரு சட்டஒழுங்குச் சிக்கலாகும். பொது மக்களைத் தாக்குதல், பொதுச் சொத்துகளுக்குச் சேதம் விளைவித்தல் போன்ற மனிதத் தன்மையற்ற செயல்களைத்தான் வன்முறை எனக் கூறுவார்கள். காலித்தனம், இளைஞர்களிடையே ஏற்படக் கூடிய மோதல்கள், திரைஅரங்குகளில் கலகம் செய்தல், கல்லூரிச் சொத்துகளுக்குச் சேதம் விளைவித்தல் போன்றனவும் வன்முறைகளே. இளைஞர் வன்முறை (Youth Violence) பொதுவாகப் பெண்களைக் கேலி செய்வதிலும் குண்டர்களின் செயல்களாலும் தோன்றிக் கலவரமாக மாறி, நாளடைவில் தேச வன்முறையாகவும் இனக் கலவரமாகவும் உருவெடுக்கும்.

வன்முறை ஒரு கூட்டுச் சிக்கல் (Complex problem). அது உளவியல் பண்பாடு, அரசியல், சமயம் முதலிய காரணங்களாலும் ஏற்படக்கூடியது. கிராமங்களை விட நகரங்களில் தான் வன்முறைகள் மிகுதியாக நிகழ்கின்றன. நகரச் சூழ்நிலையும் மக்கள் தொகைப் பெருக்கமும் வன்முறை உருவாகச் சிறந்த காரணங்களாகும்.

வன்முறைக்கான காரணிகளை ஆராயும்போது கீழ்க்கண்ட மூன்று பொதுக்கோட்பாடுகளைக் குற்றவியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

உயிரியல் காரணிகள்: உயிரியல் கோட்பாட்டின்படி மனிதனிடம் இயற்கையாகவே எதிர் போராட்ட இயல்புக்கம் (Aggressive Instinct) உண்டு. குரங்கிலிருந்து தான் மனிதன் தோன்றினான் என்ற கோட்பாட்டைப் பார்க்கும்போது, அக்குரங்கிடமுள்ள குணநலன்கள் மனிதனிடமும் உண்டு என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய இயல்புக்கத்தினால் தான் மனிதன் தன் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களையே சில சமயங்களில் தாக்குகின்றனர், கொலை செய்கின்றனர் எனக் குற்றவியலறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். எனினும், அக்கருத்தைச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

வெறுப்பு-கோபக் காரணிகள்: இக் கோட்பாடு தன் அறிவு (Common - sense) உற்று நோக்கலின் அடிப்படையில் தோன்றியது. வெறுப்பு என்பது கோபத்தைத் தூண்டிவிடக்கூடிய ஓர் உணர்ச்சியாகும். வெறுப்பினால் ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழியாக வன்முறை செயற்படுகிறது எனக் கூறலாம், எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு கணக்கைப் போட முடியாத மாணவன் தன்னுடைய கணக்கு நோட்டைத் தூக்கி எறிவதைக் கூறலாம். ஆனால், இத்தகைய வெறுப்புணர்ச்சி சிலரை மிகவும் அமைதியாக இருக்கச் செய்யக்கூடும். வன்முறை என்பது இத்தகைய வெறுப்புணர்ச்சியின் இறுதி வழி எனக் கூறலாம்.

பண்பாட்டுக் காரணிகள்: பண்பாட்டுக் காரணிக் கோட்பாடு, பண்பாடு அல்லது துணைப் பண்பாடு (Sub-culture) ஏதேனும் ஒரு குழுவைக் குற்றது அல்லது சரியானதன்று எனக் கூறுவதின் அடிப்படையில் வன்முறையைத் தோற்றுவிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாகப் பொதுவான ஒருவன் தன்னுடைய சிக்கலைத் தெருவில் சண்டையிட்டோ கூச்சலிட்டோ தீர்த்துக் கொள்வான். ஆனால், சமுதாயத்தில் மதிப்போடு வாழக்கூடிய ஒருவன் அவனுடைய சிக்கலைச் சமூகமாகப் பேசிக் கூச்சலின்றித் தீர்த்துக் கொள்வான்.

இயற்கையாகவே வன்முறை ஓர் அழிவுச் சக்தியாகும். ஆகவே அதைச் சமுதாயத்திலிருந்து ஒழிக்கப்

பாடுபடவேண்டும். சட்டத்தின் மூலமாகவும் வன்முறையை ஒழிக்கப் பாடுபடவேண்டும்.

- கோ. இராம.

துணைநூல்கள்:

Ian Robertson, 'Social Problems', Random House, New York, 1980.

Memoria CB 'Social Problems & Social Disorganisation in India' Kitab Mahal, Allahabad, 1981.

வனப்பு: இச்சொல்லின் நேரான பொருள் அழகு என்பதாகும். 'கை புனைந்தியற்றாக் கவின்பெரு வனப்பு' என்று நக்கீரர் இதனை ஆண்டுள்ளார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியருள் ஒருவராகிய பேராசிரியர் இச் சொல்லிற்கு, 'பல உறுப்பும் திரண்ட வழிப் பெறுவதோர் செய்யுள் அழகு' என்று விளக்கம் தந்துள்ளார். அவர் கொண்ட தொல்காப்பிய நூற்பா வடிவம் 'வனப்பியல்' தானே வகுக்குங் காலை, சின்மென் மொழியால் தாயபனுவலோடு, அம்மை தானே அடி நிமிர் பின்றே' என்பதாகும். இதில் 'வனப்பியல்தானே வகுக்குங்காலை' என்னும் முதலடி இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடத்தில் இடம் பெறவில்லை.* இருவருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தவராகிய பேராசிரியர் தாமே இவ்வடியினைப் பாடமாகக் கொண்டுள்ளார் என்றும் அதற்குத் தக தம் பொருளை வரைந்துள்ளார் என்றும் ஆய்வாளர்கள் காட்டியுள்ளனர்.

ஆய்வாளர்கள், அம்மை முதலாகிய எட்டு வனப்புகளும் தனிச் செய்யுட்கு உரியன என்றும், பல செய்யுள் திரண்டவற்றிற்கு உரியன என்றும் கருத்துரைத்துள்ளனர். செய்யுள் உறுப்பினை எண்ணித் தொகைப்படுத்துக் காட்டித் தொல்காப்பியர், மாத்திரை முதல் வண்ணம் வரையிலான 26 உறுப்போடு, தனியே வேறாக அம்மை முதலிய எட்டினைச் சேர்த்து 34 என்று கூறியுள்ளார். வனப்பு, அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்று எட்டு வகைப்படும்.

அம்மை - சிலவாகிய மெல்லிய மொழியால் தொகுக் கப்பட்ட அடிநிமிர்வில்லாத செய்யுள். இளம்பூரணர் இதற்கு 'அறிவினானாகுவதுண்டோ' என்ற குறளை

மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைக் காட்டுவர்.

அழகு - செய்யுளுக்குரிய சொல்லினால் சீரைப் புனைந்து தொடுப்பது. 'துணியிரும் பரப்பகம்' எனத் தொடங்கும் தனிப்பாடலை இளம்பூரணர் காட்டியுள்ளார். ஆனால், பேராசிரியர் எட்டுத்தொகை நூல்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறியுள்ளார்.

தொன்மை - இது உரையொடு பொருந்திப் போந்த பழமைத்தாகிய பொருள் மேல் வருவது ஆகும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இளம்பூரணர் இராமசரிதம், பாண்டவசரிதம் என்பவற்றைக் காட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் பெருந்தேவனார் பாரதம், தகடூர் யாத்திரையினைக் காட்டியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் சிலப்பதிகாரத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

தோல் - இது, இழுமென்ற மொழியினால் விழுமிய பொருளைக் கூறுவதாகும். இதற்குப் 'பாயிரும் பரப்பகம் புதைய' எனத் தொடங்கும் பாடலையும், கூத்தராற்றுப் படையினையும் இளம்பூரணர் காட்டியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டினை அறியக் கூடவில்லை என்கின்றார் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் சீவக சிந்தாமணியைக் காட்டுகின்றார்.

விருந்து - இது முன்புள்ளார் சொன்ன நெறிப்போய்ப் புதிதாகச் சொன்ன யாப்பின் மேல்

வருவதாகும். இதற்கு இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டுத் தரவில்லை. முத்தொள்ளாயிரம், கலம்பகம், அந்தாதி போன்றவற்றைப் பேராசிரியர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

இயைபு - இது ஞ.ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும் பதினொரு மெய்யெழுத்தும் ஈறாக வரும்செய்யுள் ஆகும். இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டுத் தரவில்லை. மணிமேகலை, பெருங்கதை நூலில் அமைந்த செய்யுட்களைப் பேராசிரியர் எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுகின்றார்.

புலன் - இது வழக்கச் சொல்லினால் தொகுக்கப்பட்டு, ஆராயவேண்டாமல் பொருள் தோன்றுமாறு பாடுவதாகும். 'பார்க்கடல் முகந்த' எனத் தொடங்கும் பழம்பாடலை இளம்பூரணர் காட்டாகத் தருகின்றார். விளக்கத்தார் கூத்து என்பதனைப் பேராசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இழைபு - இது ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து இயையாது, ஆசிரியப்பாவிற்குக் கூறப்பட்ட நாலெழுத்து ஆதியாக, இருபது எழுத்து வரை உயர்ந்த பதினேழு நிலத்தின் ஐந்தடியும் முறையானே வருமாறு அமைக்கப்படும் செய்யுள் ஆகும். இதற்குக் காட்டாக, இளம்பூரணர், 'பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து' எனத் தொடங்கும் பாடலைக் காட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் கலி, பரிபீடல் போல்வனவற்றைக் கூறுகிறார்.

-அ.மா.ப.

வா: இந்த ஒலி உதடுகள் கூடிப் பின் வெறும் ஒலி வெளிவரும் பொழுது ஆகாரத்துக்குரிய அங்காத்தலால் தோன்றும்.

பொருள்: ஓரெழுத்து ஒரு மொழியாக இது வினைச் சொல்லின் அடியாகும், இதனின்றும் காலம், இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவற்றுக்காக 'வரு' என்று மாறி வந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, வருகிறான், வந்தான் என்பன. பெயரளவில் வருகை. எதிர்மறையில் வாரா எனவும் வரும்.

5

உருவம்: வா முதல் வெள வரை மற்ற உயிர் மெய்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புகளையே பார்க்கவும்.

-கே.ஜி.கி.

வாக்கர், சான்: இவர் ஆங்கில அகராதித் தொகுப்பாளர்; நடிகரும் ஆவர். இவர் கி.பி. 1732 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் இங்கிலாந்து நாட்டின் மிடில் செக்சு (Middlesex) மாவட்டத்தைச் சார்ந்த கோல்னி ஏட்சு (Colony Hatch) என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் நடப்புக் கலையில் சிறந்து விளங்கிய இவர் அயர்லாந்தில் தப்ளின் (Dublin) நகரில் குரோ தெரு கலையரங்கின் (Crow Street Theatre) நாடகக் குழுவொன்றின் சிறப்பான உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். மேலும் காவின்ண்ட்டு கார்டன் (Covenant Garden) குழுவிலும் நடப்புத் துறையில் பங்கு கொண்டிருந்தார். இவர் கி.பி. 1768 ஆம் ஆண்டு நடப்புக் கலையைத் துறந்து, கென்சிங்டன் என்னும் ஊரில் பள்ளியொன்றை நடத்தினார். அப்பணியில் இவர் ஈராண்டுகள் ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னர், சொல்லாற்றல் பள்ளியொன்றில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். இவர் சாமுவேல் சான்சனின் நண்பராவார்., ஆங்கிலச் சொற்களின் திறனாய்வு ஒலிப்பு அகராதி (A Critical Pronouncing Dictionary and Expositor of English Language) யொன்றை கி.பி. 1791 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். ஆங்கில மொழிச் சொற்களை ஒலிக்கும் முறையை வகுத்தளித்தது இதன் சிறப்பெனக் கருதப்படுகின்றது.

மீண்டும் இவர் கிபி 1775-ஆம் ஆண்டில் "ஆங்கிலமொழி அகராதி" (A Dictionary of the English Language) என்னும் நூலை வெளியிட்டார். இவருக்குப் பின் அதுவே எதுகை மோனையுடன் இசைக்கும் அகராதி (A Rhyming Dictionary) என்னும் பெயரில் கி.பி. 1819-ஆம் ஆண்டு வரை வழக்கில் இருந்தது. சான் வாக்கர் (John Walker) கிபி 1807-ஆம் ஆண்டு ஆகசுட்டு மாதம் 1-ஆம் நாள்இலண்டன் மாநகரில் காலமானார்.

-இரா.அ.

வாக்கிய வகைகள்: வாக்கியம் என்பது ஒரு கருத்து முற்றுப்பெற்று வரும் தொடர் என்று பொதுவாக விளக்கப்படும். இது பொருளியலில் தரப்படும் விளக்கம் ஆகும். அமைப்பியல் நோக்கில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் தொடர்ந்து வரும்போது அவை வேறு ஒன்றின் உறுப்பாக வராததே வாக்கியம் எனப்படும். நல்ல பையன் என்பது கிளவியாக வந்தாலும் அது தொடராகவே கருதப்படும். ஏனென்றால் நல்லபையன் வந்தான் என்ற மற்றொரு தொடரின் உறுப்பாக வருகிறது. எனவே, நல்ல பையன் வந்தான் என்பதே வாக்கியம். தமிழில் நல்ல பையன் வந்தானா என்ற

கேள்வி வாக்கியத்தில் நல்லபையன் வந்தான் என்பதை உறுப்பாகக் கொள்ள முடியாது. வந்தான் என்ற சொல்லோடு ஆ என்ற வினாவிகுதி சேர்க்கப்படுகிறதே தவிர நல்லபையன் வந்தான் என்ற முழுவாக்கியத்தோடு வினா விகுதிசேர்க்கப்படுவதில்லை. எனவே, ஒன்றன் உறுப்பாக வராமல் ஒரு குறிப்பிட்ட இசை அழுத்தத்தோடு வருவதை வாக்கியம் என்று மொழியியலார் விளக்குகிறார்கள்.

வாக்கியத்தைப் பலவகை நோக்கில் பாகுபடுத்துகிறார்கள். ஒரு வினைச்சொல் வாக்கியம் மட்டும் தனி அல்லது எளிய வாக்கியம் ஆகும். இங்கும் வினைச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல்லும் பயனிலையாக வரும் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. அவன் முருகன் என்பதில் முருகன் என்பது பயனிலையாகும். அவன் வந்தான்; அவன் பாடம் படித்தான்; அவன் நேற்று இரவு ஒரு படம் பார்த்தான் போன்றவை இரண்டும், இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சொற்களை உடையதாக இருந்தாலும் ஒரு பயனிலை இருப்பதால் அவையெல்லாம் தனி வாக்கியங்களாகக் கருதப்படும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினைகள் வந்து பயனிலை இருக்குமானால் அது கலவை (Complex) வாக்கியம் என்று கூறப்படுகிறது. அவன் படிக்கப் பெருமுயற்சி செய்தான் என்ற வாக்கியத்தில் படி, முயற்சி செய் என்ற இரண்டு வினைகள் இருந்தாலும் முயற்சி செய்தான் என்பதே தலைமை வாக்கியமாக உள்ளது. அவன் வரும்பொழுது நான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்பதும் கலவை வாக்கியமே ஆகும். இங்கு வரும்பொழுது என்பது கூட்டுவினையெச்சமாகும். அப்படியே தமிழில் வினையெச்சங்களோடு வரும் வாக்கியங்கள் எல்லாம் கலவை வாக்கியங்களாகக் கருதப்படும்.

வினையெச்சங்கள் உம்மை ஏற்று வருமானால் அவை கூட்டு வாக்கியம் என்று கருதப்படும். அவன் ஆடியும் பாடியும் பாடம் நடத்தினான்; என்பது அவன் ஆடிப்பாடம் நடத்தினான் அவன் பாடிப்பாடம் நடத்தினான் என்ற இரண்டு வாக்கியங்கள் இணைந்து வந்துள்ளதால் கூட்டு (Compound) வாக்கியம் எனப்படும். பொதுவாகக் கூட்டுவாக்கியத்தில் இரண்டு வாக்கியங்கள் சமநிலையில் சேர்ந்து வரும். எனவே, எல்லா இலக்கணக் கூறுகளும் இரண்டு தடவை உம் விகுதியோடு சேர்ந்து வந்தால் அவை கூட்டுவாக்கியமாகும். இராமனும், கண்ணனும் வந்தார்கள்

என்பதில் இராமன் வந்தான் - கண்ணன் வந்தான் என்ற இரண்டு வாக்கியங்கள் சேர்ந்து கூட்டு எழுவாய் பெற்றிருக்கின்றன. முருகன் பாலையும் பழத்தையும் சாப்பிட்டான் என்ற வாக்கியத்தில் இரண்டு செயப்படுபொருள் இணைந்து கூட்டு வாக்கியமாக உள்ளது. இப்படியே பிற வேற்றுமைகளும் வினையடைகளும் வினையெச்சங்களும் சேர்ந்து ஒரு பயனிலை ஏற்று வருவதெல்லாம் கூட்டு வாக்கியமாக அமையும்.

பயனிலையாக வரும் சொல்வகையை ஒட்டி இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். பெயர் பயனிலையாக வரும் வாக்கியங்கள் என்றும், வினை முற்று பயனிலையாக வரும் வாக்கியங்கள் என்றும் தமிழ் வாக்கியங்களைப் பிரிக்கலாம். ஆங்கிலம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் பெயர் + பெயர் அதாவது பெயரைப் பயனிலையாக உடைய வாக்கியங்கள் இல்லை. இரண்டு மொழியிலும் இணைப்பானாக ஒரு வினைமுற்று வரும். 'அவன் பையனானு' (அவன் பையன்) என்ற மலையாள வாக்கியத்தில் ஆணு (ஆகும்) என்ற வினைமுற்று வந்துள்ளது. இக்காலத் தமிழில் வினையடையாக வரும் சொற்கள் வினையடை விகுதி இல்லாமல் பெயர்ப்பயனிலை போல வரும். 'இந்தப் பழம் ரொம்பக் கிராக்கி', 'இந்தக் காரு ரொம்ப வேகம்' என்ற வாக்கியங்களில் 'இந்தப்பழம் கிராக்கியாக உள்ளது' 'இந்தக் காரு ரொம்ப வேகமாகப் போகிறது' என்ற வாக்கியங்களே குறைந்து வந்துள்ளன. எனவே, வேகம், கிராக்கி போன்றவை வினையடையாக உள்ளன. ஆனால் இவன் ஒரு மாணவன் என்ற பெயர்ப்பயனிலை வாக்கியம் (Equational) தனி வாக்கிய வகையைச் சார்ந்தது.

வினைமுற்றில் ஏவல், வியங்கோள் என்பன ஏனைய வினை முற்று வாக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டவை. ஏவல், வியங்கோள் வாக்கியங்கள் எப்பொழுதும் இரண்டு, மூன்று சொற்கள் கொண்டனவாக இருக்கும். ஏனைய வினைமுற்று வாக்கியங்களே பல வேற்றுமைகளையும் வினையடைகளையும் கொண்ட நீண்ட வாக்கியங்களாக அமையும்.

வினைச்சொற்களில் செயப்படுபொருள் குன்றியவினை, செயப்படுபொருள் குன்றாவினை என்று பாகுபடுத்துவது எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவானது. இந்த அடிப்படையில் செய்வினை வாக்கியம், செயப்பாட்டு

வினைவாக்கியம் என்ற இரண்டு வகைப்படுத்தலாம். செயப்படு பொருள் குன்றா வினையை உடைய வாக்கியங்களே செய்வினை வாக்கியங்களாகும். மேலும் செயப்பாட்டு வினை வாக்கியமாகவும் அமையும். கண்ணன் நடந்தான் என்ற செய்வினை வாக்கியம் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையால் அமைந்தது. அதனால் இதற்கு இணையான செயப்பாட்டு வினை வாக்கியம் கிடையாது, அவன் கட்டுரை எழுதினான் என்பது செயப்படுபொருள் குன்றாவினை உடைய செய்வினை வாக்கியம். எனவே, கட்டுரை அவனால் எழுதப்பட்டது என்ற செயப்பாட்டு வினைவாக்கியத்தை செய்வினை வாக்கியத்திலிருந்து உண்டாக்க முடியும். செய்வினை வாக்கியத்தில் செயப்படு பொருளாக இருப்பது செயப்பாட்டுவினை வாக்கியத்தில் எழுவாயாகவும், முன்னதில் எழுவாயாக இருப்பது பின்னதில் மூன்றாம் வேற்றுமை ஏற்ற பெயராகவும் வந்துள்ளது கவனிக்கத் தகுந்தது.

தொடரியலில் மாற்றிலக்கண ஆய்வுமுறை வந்த பிறகு புதைநிலை அமைப்பு, புறநிலை அமைப்பு என்று பிரித்துப் பார்க்கும் மரபு ஏற்பட்டது. இதனால் தனி வாக்கியங்கள் என்று சாதாரணமாகக் கருதப்படுவது கலவை வாக்கியமாகப் புதைநிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. கத்தியால் மரம் வெட்டினான்; புயலால் மரம் விழுந்தது என்ற இரண்டு வாக்கியங்களும் தனி வாக்கியங்கள் என்றே பொதுவாகக் கருதப்படும். ஆனால், முதல் வாக்கியத்தை மரம் வெட்டின கத்தி என்ற பெயரெச்சத் தொடராக மாற்றுவதுபோல, இரண்டாம் வாக்கியத்தை மரம் விழுந்த புயல் என்று மாற்ற முடியாது. அப்படிப்பட்ட தொடர் தமிழ் மொழியில் அமையாது. இது தவறான தொடர் ஆகும். இதற்குக் காரணம் இரண்டு வாக்கியங்களும் புறநிலையில் ஒன்றாக இருந்தாலும் புதைநிலையில் வேறு வேறு அமைப்பினை உடையன என்பதே. முதல் வாக்கியம் புதைநிலையிலும் தனிவாக்கியம். இரண்டாம் வாக்கியம் புயல் அடித்ததால் மரம் விழுந்தது எனக் கலவை வாக்கியமாக இருக்க வேண்டும். முதல் வாக்கியத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற பெயர் தனிவாக்கியத்தின் உறுப்பாக உள்ளது. இரண்டாம் வாக்கியத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற பெயர் வேறொரு வாக்கியத்தின் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. அதனால் முன்னதில் உள்ள மூன்றாம் வேற்றுமை ஏற்ற பெயரை பெயரெச்சத் தொடராக மாற்ற இயலும்போது பின்னதிலுள்ள

மூன்றாம் வேற்றுமைப் பெயரைப் பெயரெச்சத் தொடராக மாற்ற முடிவதில்லை.

மாற்றிலக்கண ஆய்வில் வாக்கியங்கள் அடையும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றிலக்கண விதிகள் பெயர் பெறும். அவற்றிலிருந்து வாக்கியங்களின் வேறு பாட்டைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

-செ.வை.ச

வாக்குண்டாம்: இது, தமிழ் மூதாட்டி ஓளவையாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. தமிழில் இயற்றப்பட்ட நீதி நூல்களுள் ஒன்று. 'வாக்குண்டாம்' என்ற சொல்லால் இதன் காப்புச் செய்யுள் தொடங்குகின்றது. முதற் சொல்லைக் கொண்டே நூல்களுக்குப் பெயரிடுவது மரபு. 'ஆத்திசூடி' என்ற சொல்லால் 'ஆத்திசூடி' என்ற நீதிநூல் பெயர்பெற்றது போல. இது 'வாக்குண்டாம்' எனப் பெயர் பெற்றது. இது மூதுரை எனவும் வழங்கப்பெறும். முப்பது வெண்பாக்களையுடைய இது, எளிமையும் இனிமையும் உடையது. அரிய கருத்துகளை எளிய மேற்கோளுடன் கூறுவதில் மிகச் சிறந்த நூல். தொடக்கப் பள்ளிகளிலேயே சிறுவர்கட்குப் பாடமாக இந்நூலை அமைத்து, இளம் உள்ளங்களில் பசுமரத்தாணி போல் இதன் கருத்துகளைப் பீதிய வைத்தனர். இதன் நீதிகள் பெரியவர்கட்கும் ஊன்றுகோல்போல் அமைந்துள்ளன.

இதன் முதற்பாடல் தும்பிக்கையானை வணங்கினால் நன்மையுண்டென்று கூறுகின்றது. பின், 'நன்றி ஒருவருக்குச் செய்தக்கால்' எனத் தொடங்கி, 'தென்னை மரம் தாளுண்ட நீரை, நல்ல இளநீராகத் தலையாலேதான் தருதல் போல, ஒருவருக்கு ஓர் எதிர்பார்ப்பும் இன்றி உதவுதல் வேண்டும்' என்று கூறுகின்றார். நல்லவர்களுக்குச் செய்த உபகாரம் கல்மேலெழுத்துப்போலவும், அல்லாதவருக்குச் செய்தது நீர்மேலெழுத்துக்கு ஒப்பாகவும் ஆகும் என்கின்றார். பாலைக் காய்ச்சினாலும் சுவை குன்றாது. சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை குன்றாது. அவை போலக் கெட்டாலும் மேன் மக்கள் மேன் மக்களே என்றும், அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும் நாள் அன்றி எடுத்த கருமங்கள் ஆகா என்றும் கூறுகின்றார். இவைபோன்ற பல அரிய நீதிகளை எளிய முறையில் இந்நூல் கூறுகிறது.

பல ஏட்டுச் சுவடிகளிலே காணப்படும் இந்நூல், முற்காலத்தில் பாட நூலாக இருந்த காரணத்தினால் பல பதிப்புகள் மூலமாகவும், மூலமும் உரையுமாகவும் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன.

-வீ.சொ.

வாக்குரிமை: இது 'மக்களே நாட்டின் இறைமை அல்லது தலைமையான அதிகாரம் உடையவர்கள் அரசாங்கம் செய்யும் எல்லாச் செயல்களுக்கும் மக்களுடைய இறுதியான முடிபே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது' என்ற கருத்துகளை எடுத்துக்காட்டும் உரிமை ஆகும். மக்களுடைய இறைமையை வெளிக்காட்டும் ஒரு வழியே அவர்களுள் வயதுவந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கும் வாக்குரிமை (Suffrage) ஆகும். நாட்டின் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைச் சட்டமன்றத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றோரே வாக்காளர் (Electorate) எனப்படுவர்.

சுதந்திர மக்களாட்சி நாட்டில் ஒவ்வொரு குடி ஆளுக்கும் இருக்க வேண்டிய ஒருமுக்கியமான அரசியல் உரிமை, தேர்தலில் தனக்கு விருப்பமான வேட்பாளருக்குத் தன் ஆதரவைக் காட்டும் வாக்கை (Vote) அளித்து, அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதற்கு உதவி செய்தலாகும். இந்த அடிப்படையான உரிமையிலிருந்துதான் தேர்தலில் வேட்பாளராகப் போட்டியிடும் உரிமை, அரசியல் அலுவல்களைப் பெறும் உரிமை, அரசியற்கட்சிகளை அமைக்கும் உரிமை, குடி ஒப்பம் (Referendum) சட்டத்துவக்கம் (Initiative) குடி மக்கள் தீர்ப்பு (Plebiscite) மீள அழைத்தல் (Recall) முதலிய ஏனைய அரசியலுரிமைகள் தோன்றியுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் படி 18 வயதை அடைந்த அதற்கு மேற்பட்ட எல்லா இந்தியக் குடிமக்களுக்கும் சில விலக்குகளுக்கு உட்பட்டு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

வாக்குரிமை இருக்க வேண்டிய காரணம்: நாட்டின் சட்டம் என்பது மக்கள் சமூகத்தின் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துதலால், அத்தகைய சட்டத்தை உருவாக்குதலில் எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் தங்களுடைய ஒப்புதலை நேரடியாகவோ, தங்களுடைய பேராளர் வாயிலாகவோ தெரிவிக்கும் உரிமை இருத்தல் வேண்டும். வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை இருத்தற்கான காரணங்களை சே.எசு.மில். (J.S.Mill)

என்பவர், 'நாட்டின் அரசாங்கச் செலவுக்குப் பொருளை வரியாகக் கட்டவும், அதற்காகப் போர் செய்யவும், அதன் சட்டங்களுக்கும் ஆணைகளுக்கும் கீழ்ப்படியவும் ஒவ்வொரு குடி ஆளும் கட்டாயப்படுத்தப்படுதல் கூடுமாயின், ஏன் அவர் அவ்வாறெல்லாம் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளாதல் வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்கு அவருக்கு உரிமை உண்டு என்றும், அவருடைய உடன்பாடு அல்லது ஒப்புதல் பெறுதற்கு உரியது என்றும், அவருடைய கருத்துக்கு உரிய மதிப்புக் கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். இதைத் தவிர மக்களாட்சியில் அரசியல் சமத்துவம் என்பது அடிப்படையான ஒரு கொள்கையாதலினாலும், வாக்குரிமை பெறாதவரின் நலன்களை வாக்குரிமை பெற்றோர் புறக்கணித்தல் கூடுமென்ற காரணத்தினாலும், வயதுவந்தோருக்கு வாக்குரிமை இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் கூறப்படுகிறது. இதற்கெதிராகக் கல்வித் தகுதியும், செல்வமுமுடையோரே வாக்குரிமை பெறுதல் வேண்டுமெனவும், அவ்வாறன்றி யாவருக்கும் இவ்வுரிமை வழங்கப்பட்டால், கல்வியறிவற்ற பெரும்பாலோர் அவ்வுரிமையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவரனெனவும் கூறப்படுகிறது. அதனால் வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படுதற்கு முன்னதாக யாவருக்கும் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கப்படுதல் வேண்டுமென்று மில் கூறுகிறார்.

-பா.கு.

வாகாடகர்கள்: இந்தியாவில் மத்திய பிரதேசப் பகுதியை ஆட்சி புரிந்த வாகாடகர்கள் (Vakatakas) கி.பி. 4,5-ஆம் நூற்றாண்டுகளில், அக்கால அரசியலிலும் கலை, பண்பாடு முதலிய துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் குப்தர்கள், விட்டுணுகுண்டினர்கள், கடம்பர்கள் ஆகியவர்களோடு குலவழித் தொடர்புடையவர்கள். அசந்தாவிலுள்ள (Ajanta) குகைக்கோயில்கள், ஓவியங்கள் ஆகியவற்றுள் இவர்கள் கைத்திறனில் உருவானவையும் உள்ளன. வாகாடகர்களின் கல்வெட்டுகள், செப்புப் பட்டயங்கள் ஆகியவை தவிர புராணங்களும் இவர்களைப் பற்றி அறிய உதவுகின்றன. அக்கல்வெட்டுகளில் வாகாடக அரசர்கள் பலருடைய பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அந்த மரபு வழியிலிருந்து, இவர்களிடையே இருந்த உறவைப்பற்றி அறிய முற்பட்டால் குழப்பம்தான் ஏற்படுகிறது. இவ்வாகாடகர்களில் இரண்டு

கிளைகள் இருந்தனவென்பது கொண்டு, தனித்தனியாக அவையிரண்டின் வரலாற்றையும் அறிய முனைந்தால் அக்குழப்பம் தவிர்க்கப்படலாம் என்று சில அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

சாதவாகனர்களின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவர்கள் ஆண்ட பீரார், மத்திய பிரதேசம் ஆகிய பகுதிகளில் வாகாடகர்கள் தங்கள் ஆட்சியைத் தொடங்கினர். சாதவாகனர்களின் பகைவர்களான சாத்திரபர்களும் தங்கள் வலிமையை இழந்திருந்த காலமது. விந்தியசக்தி என்பவன் வாகாடக வமிசத்தை நிறுவியவன் என்றும், இவர்களது தலைநகரம் பீராரிலிருந்த 'புரிகா' என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. மேலும் இவர்கள் ஆதிக்கம் விந்திய மலையையும் தாண்டி விதிசா வரை பரவியிருந்ததென்றும் தெரியவருகிறது. விந்தியசக்தியின் மகனும், அவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்தவனுமான முதலாம் பிரவரசேனன் (கி.பி.280-340) ஒருவனே இந்த வமிசத்தின் பேரரசனாவான். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் வாகாடகப் பேரரசு மத்திய பிரதேசம் முழுவதும் பரந்து விரிந்திருந்ததோடல்லாமல், மேற்கிலிருந்த சாத்திரபர்களின் ஆட்சிப் பகுதிகளையும் கொண்டிருந்தது. பிரவரசேனன், தான் கைப்பற்றிய புதிய பகுதிகளுக்கெல்லாம் தன்னுடைய நான்கு புதலவர்களையும் ஆளுநர்களாக நியமித்தான். இவன், நான்கு அகவமேதே வேள்விகளையும் ஒரு வாசபேய (Vajapeya) வேள்வியையும் செய்தான்.

முதலாம் பிரவரசேனன் மூத்த புதல்வனான கௌதமி புத்திரன், தன் தந்தைக்கு முன்பே இறந்துவிட்டான். பவநாகன் என்ற மன்னன் தன்னுடைய மகளைக் கௌதமிபுத்திரனுக்கு மணமுடித்திருந்தான். கௌதமிபுத்திரனின் மகனும், பிரவரசேனனது பெயரனுமான முதலாம் உருத்திரசேனன் (கி.பி.340-365) பிரவரசேனனுக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்தான். இவன் வாகாடக வமிசத்தின் வடக்குக் கிளையை நிறுவியவன். இவனுடைய சிறிய தந்தையர்கள் மூவருமே இவனுக்கு எதிரிகளாகச் செயற்படும் நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆனால், உருத்திரசேனன் தன் தாய் வழிப் பாட்டனாரான பவநாகனின் உதவியுடன் அம்மூவரில் இருவரை நண்பர்களாக்கிக் கொண்டான். சிறிய தந்தையர்களுள் மூன்றாமவனான சருவசேனன் வாகாடக வமிசத்தின் "வத்சகுலமா" கிளையை நிறுவி, தன்னிச்சையாகத் தன்னுடைய ஆட்சியைத் தொடர்ந்தான். சமுத்திர குப்தனால் முதலாம்

உருத்திரசேனன் தோற்கடிக்கப்பட்டுத் தன் நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியான பண்டேல்கண்டைச் சமுத்திர குப்தனுக்குக் கொடுத்துவிட நேர்ந்தது.

அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த அவன் மகன் முதலாம் பிருத்திவிசேனன் (கி.பி. 365-390) மத்திய இந்தியாவையும் தக்காணத்தின் பல பகுதிகளையும் கைக்கொண்டு தன் நாட்டை விரிவுபடுத்தினான். இவன் காலத்தில் வாகாடகர்களின் பெயரும் புகழும் உச்சநிலையில் இருந்தன. கஞ்சம் பகுதியிலிருந்து குந்தளா அல்லது கன்னட தேசம் வரையில் இருந்த நிலப் பகுதிகள் அனைத்துக்கும் இவன் அரசனாக விளங்கினான் என்று அசந்தா (Ajanta) கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது. பண்டேல்கண்டிலிருந்த சில பகுதிகளை இவன் மீட்டான். இவன் ஆளுகைக்குட்பட்ட குறுநில மன்னனான வியாக்கிரதேவன் என்பவன் அப்பகுதிகளை ஆண்டு வந்தான். வாகாடகர்களின் புகழும், வலிமையும் மிகுந்து வருவதைக் கண்ட இரண்டாம் சந்திரகுப்த விக்ரமாதித்தன், தன் மகன் பிரபாவதி குப்தாவை பிருதிவிசேனன் மகனான இரண்டாம் உருத்திரசேனனுக்கு மணஞ்செய்வித்து, நல்லுறவு ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அதன் விளைவாக, வாகாடகர்கள் அரசியலில் குப்தப் பேரரசின் தலையீடு ஏற்பட்டது.

இரண்டாம் உருத்திரசேனன் சிறிது காலமே (ஐந்து ஆண்டுகள்) ஆட்சி புரிந்து தன் இளவதிலேயே மாண்ட காரணத்தால், அவன் மனைவி தன் இரு புதல்வர்களின் காப்பாட்சியாளராக இருந்தாள். அவன் முதல் மகன் இறந்துவிட்டான். வயதுக்கு வந்த இரண்டாம் மகன் தாமோதரசேனன் கி.பி. 410-இல் இரண்டாம் பிரவரசேனனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான் (கி.பி.410-45). இவன் அமைதியையே விரும்பியவன். சிறந்த விட்டுணு பக்தன். "சேதுபந்தனம்" என்ற காவியத்தைப் பிராகிருத மொழியில் எழுதியவன். பின்னர் காளிதாசரால் அது புதுப்பிக்கப்பட்டதென்று ஒரு கருத்து உள்ளது. அக்காவியத்தின்படி பார்த்தால், இரண்டாம் சந்திரகுப்தவிக்ரமாதித்தன், காளிதாசன், வாகாடக இரண்டாம் பிரவரசேனன் ஆகிய இம்மூவரும் ஒரே நூற்றாண்டுக்கு உரியவர்கள் எனத் தெரிகிறது. தன் ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதியில், இரண்டாம் பிரவரசேனன், புதிதாகத் தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட நகரமான பிரவரபுரத்தைத் தலைநகரமாக்கிக் கொண்டான். பட்டத்து இளவரசன் நரேந்திரசேனன் கடம்ப இளவரசியான அசிதபட்டாரிகா என்பவளை மணம் புரிந்துகொண்டான்.

நரேந்திரசேனன் அரசனாக இருந்தபொழுது (கி.பி. 445-465) ஊணர்கள் (Huns) படையெடுப்பினால் பல தொல்லைகளுக்குள்ளாகியிருந்த குப்தப் பேரரசின் நிலைமையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மாளவத்தின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். கோசலம் சிறிது காலம் இவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. இவன் மகன் இரண்டாம் பிருதிவிசேனனே வாகாடக வமிசத்தின் கடைசி அரசனாவான். இவன் தன் எதிரிகளான, திரிகூடர்களால் (Trikutakas) பல முறை தோற்கடிக்கப்பட்டுத் தன் ஆட்சியை இழந்தான்.

வத்சகுல்மா கிளையின் கடைசி அரசன் அரிசேனன் (Harisana) (கி.பி. 475-500) என்பவனாவான். இவன் குந்தளம், அவந்தி, கலிங்கம், கோசலம், திரிகூடம், இலாடம், ஆந்திரம் போன்ற பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி கொண்டான். இரண்டாம் பிருதிவிசேனன் ஆட்சிப் பகுதிகளும் இவனிடம் வந்து சேர்ந்தன. மிக்க வலிமை வாய்ந்த அரிசேனனது பேரரசில், குசராத்து, மாளவம், ஐதராபாது மாநிலத்தின் வடக்குப் பகுதி ஆகியவையனைத்தும் அடங்கி இருந்தன. இவன் மகன் விட்டுணு குண்டின வமிசத்து முதலாம் மாதவவருமனின் மனைவியாக விளங்கினான்.

வாகாடக அரசனைச் சேர்ந்திருந்த கோசலம் சோம வமிசத்தவர்களாலும், தெற்கு மகாராட்டிரம் கடம்பர்களாலும், வடக்கு மகாராட்டிரம். காலசூரிகளாலும், மாளவம் யசோதருமனாலும், கி.பி.515-550 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கைப்பற்றப் பட்டன. இப்படி ஏற்பட்ட வாகாடகர்களின் வீழ்ச்சி கி.பி.550 ஆம் ஆண்டு பாதாமிச் சாளுக்கியர்களால் நிறைவுற்றது.

-மு.அ.

வாகைமாலை இது பிரபந்த வகைகள் தொண்ணூற்றாறனுள் ஒன்று. மலர்களைத் தொடுத்து மாலை அமைக்கப்படுவது போலச் சொற்கள் அல்லது பாடல்களைத் தொகுத்து மாலைகள் அமைக்கப்படுவதுண்டு. அவை இசை மாலை, பாமாலை, சொன்மாலை என்று கூறப்படும். மாலை நூல்களில் இடம் பெறும் பாக்களைக் கொண்டு அவை ஆசிரிய மாலை, வெண்பாமாலை என்னும் பெயர்களைப் பெறும். அவ்வாறே அம்மாலைகளில் பாடப்பெறும் பொருளைக்

கொண்டும் அவற்றிற்குப் பெயர்கள் அமைவதுண்டு. அவ்வகையில் அமைந்தது வாகை மாலை என்னும் பிரபந்தமாகும். இது, போரில் வெற்றி கொண்ட வேந்தன் மீது அவன் வெற்றியைச் சிறப்பித்து ஆசிரியப்பாவால் பாடப்படுவதாகும். இதன் இலக்கணத்தை, வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம் முத்து வீரியம், பிரபந்ததீபிகை ஆகிய பாட்டியல் நூல்கள் கூறியுள்ளன. 'மாற்றாரை வென்று வாகை குடுவதை', அகவலினால் அறைவது வாகை மாலை என்று இதன் இலக்கணத்தை முத்து வீரியம் தெளிவுற விளக்குகிறது. 'பொரு பகையை வென்ற வாகை மாலை அணிவதைப் புகழ்வது ஆசிரிய கவியாக வரும் வாகை மாலையாம்' என்பது பிரபந்த தீபிகை கூறும் இதன் இலக்கணமாகும்.

-அ.மா.ப.

வாங்குபவனே விழித்திரு: சொத்துரிமை மாற்றுச் சட்டத்தின் 54,55 ஆம் பிரிவுகள் 'விற்பனை' என்பது பற்றியும் சொத்தினை வாங்குபவர், விற்பவர் ஆகியோரின் பொறுப்புகள் உரிமைகள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன. பிரிவு 55(1) (அ)விற்ப்பு சொத்தொன்றினை விற்பவர் சொத்தில் (Property) அல்லது உரிமை மூலத்தில் (Title deed) உள்ள முக்கிய குறைபாடுகளை (Material Defects) வாங்குபவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். குறைபாடு சொத்திலோ, உரிமை மூலத்திலோ இருக்கலாம். அதில் கூறப்படும் குறைபாடு வாங்குபவருக்குப் புலப்படாத முக்கிய குறைபாடாக இருக்க வேண்டும். குறைபாடுகள், உட்கிடைக்குறைபாடு, வெளிப்படாத குறைபாடு (Patent Defect) (Latent Defect) என இருவகைப்படும். நிலத்தை விற்பதற்கான ஒப்பந்தம் முழுநம்பிக்கையில் எழுகின்ற ஒப்பந்தம் (Uberriam fidei) அன்று. எனவே சொத்தை விற்பவர், உட்கிடையான குறைபாட்டினை மட்டும் வெளிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர். சொத்தின் இடையில் செல்லும் நிலத்தடி பாலம், வசதியுரிமைகள், சொத்துடன் இணைந்த வரைமொழி ஒப்பந்தங்கள் போன்றவை உட்கிடைக் குறைபாடுகள். இவற்றை மட்டுமே சொத்தினை விற்பவர் வெளிப்படுத்த வேண்டும். பாழடைந்த நிலையில் உள்ள கட்டடத்தைப் பற்றி அவர் கூற வேண்டியதில்லை. இது வெளிப்படையான குறைபாடாகும்.

பொதுவாக ஒரு சொத்தினை அல்லது பொருளின

வாங்குபவரே அதனால் ஏற்படும் நலன்களையும் இடம் அல்லது சுமைகளையும் ஏற்க வேண்டும். எனவே, ஒரு சொத்தினை வாங்கும்போது, அச்சொத்தினை வாங்குபவர், கண்ணைத்திறந்து, கவனத்துடன் சொத்தினை வாங்குதல் வேண்டும். இக் கருத்தைத்தான் 'வாங்குபவனே விழித்திரு' (Caveat Emptor) என்ற இலத்தீன் முதுமொழி எடுத்துரைக்கின்றது.

'வாங்குபவனே விழித்திரு' என்ற முதுமொழி சொத்தின் வெளிப்படக் குறைபாடுகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். வெளிப்படக் குறைபாடுகள் சாதாரணமாகக் கண்களுக்குப் புலனாகக் கூடியவை. சொத்தினை வாங்குபவரே மிகவும் விழிப்புடன், சொத்தின் தரம், தன்மை, மதிப்பு போன்ற தேவையான விவரங்களைக் கேட்டறிந்து வாங்குதல் வேண்டும். இக்கடமையை ஆற்றத் தவறிவிட்டு பின்னர்ச் சொத்து, குறைபாடு உடையது எனக்கூறி விற்பனையைத் தவிர்க்க முடியாது. வெளிப்படக் குறைபாடுகளை விற்பவர் வெளிப்படுத்தத் தேவையில்லை.

'வாங்குபவனே விழித்திரு' என்ற முதுமொழி சொத்தின் உட்கிடைக் குறைபாடுகளுக்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில் சொத்தினை விற்பவர், சொத்து உரிமை மூலம் ஆகியவற்றின் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தப் பொறுப்புடையவராவார். இதைப் போலவே சொத்தினை விற்பவர் சொத்தின் அல்லது உரிமை மூலத்தின் விவரங்களைத் திரித்துக் கூறும் (Misrepresentation) போது, இம்முதுமொழி பொருந்துவதில்லை. ஒப்பந்தமானது விற்பவர் விவரங்களைத் திரித்துக் கூறியதன் விளைவாக ஏற்பட்டிருந்தால் வாங்குபவரின் விருப்பரிமைப் (Option) படி தவிர்க்கத் தக்கதாகும். இச்சூழ்நிலைகளில் 'வாங்குபவனே விழித்திரு' என்ற விதியைக் கவனத்துடன் பயன்படுத்த வேண்டும். தான் திரித்துக்கூறியதை ஏற்காமல், தம்விருப்பப்படியே வாங்கிக் கொண்டார் என்பதை விற்பவர் மெய்ப்பித்தால் இவ்விதியைப் பயன்படுத்தலாம்.

-ஆ.ச.

வாசவத்ததை: கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதையின் காப்பியத் தலைவன் உதயணனுக்குத் தேவியர்களாகக் கூறப்படும் வாசவத்ததை, பதுமாபதி, மானன்கை, விரிசிகை ஆகியோருள் வாசவத்ததை மிகவும் சிறப்பிற்கு உரியவள். அவள், அவந்தி

நாட்டரசனாகிய பிரச்சோதனனுடைய பட்டத்துத் தேவியர் பதினாறாயிரவருள் முதல்வியாகிய பதுமகாரிகையின் மகள். இந்திரன் (வாசவன்) அருளால் உதித்தவளாதலின் இவள் இப்பெயர் பெற்றாள். இவளுடைய செவிலித்தாய் சாங்கியத்தாய் எனும் பெயரினள். பேரழகிலும் கலையுணர்விலும் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கித் தலைசிறந்த காப்பியத் தலைவியாக வாசவத்ததை சிறப்பிடம் பெறுகிறாள். கலைகளைப் பொறுத்த வரையில் இசையையும் யாழையும் உதயணனிடம் கற்றுத் தேர்கிறாள். சிற்பத்துறையிலும் இவளுக்குப் பயிற்சி உண்டு. அழகாக மாலை தொடுத்தல் முதலிய கைத்தொழிலிலும் வல்லவளாக விளங்குகிறாள். தந்தை முதலியவரிடம் மிகுந்த பாசத்துடன் விளங்குகிறாள். ஏனைய மகளிர் பலருள்ளும் பிரச்சோதனனுக்கு இவள்பால் பாசம் மிகுதியென்பது காப்பியப் போக்கால் அறியலாம். இவளுக்குத் தோழியர் பலரிருப்பினும், காஞ்சனமாலையிடத்தே தான் இவள் பெரிதும் அன்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டு விளங்குகிறாள்.

வடநாட்டுக் கதையில் தமிழியற் பாங்கினைப் புலப்படுத்தக் கொங்குவேளிர் பல உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகக் குருகுலத்தில் தோன்றிய உதயணனைத் 'தமிழியல் வழக்கினன்' (பெருங்.4,17:67) என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவனும் வாசவத்ததையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு நெஞ்சங்கலந்த பாங்கினில் களவு மணத்தைக் காதலை - ஒட்டிக் கற்பு மணம் புரிந்து கொண்டனர். நூலாசிரியர் களவு மணத்தைத் தென்கடலிட்ட முளை வடகடல் நுகத்துளையில் வந்து பொருந்தியதைப் போல (பெருங்.1,32,17-18) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். களவையொட்டிய கற்புமணத்தை இவர்களுக்கு நடத்துவிக்கையில் மந்திரவிதிப்படி அந்தணன் வேள்வி வளர்த்துள்ளான். திருமணச் சடங்குகளாக, வாசவத்ததை அம்மி மிதித்தமை, வெண்பொரி பெய்யப்பட்டமை ஆகிய குறிப்புகளும் பெருங்கதையில் (2,3; 87-90) உள்ளன.

வாசவத்ததை, தன்மீது கொண்ட காதலின் பங்காரணமாக உதயணன் தன் அரசியற் கடமைகளை மறந்துவிடுகிறான் என்பதைப் பிறர் கூறத் தெரிந்தமையால், அவனை நெறிப்படுத்துவதற்காகத் தியாகவணர்வுடன் யூகியெனும் நற்குழ்ச்சித் திறமுடையானுடன் ஒத்துழைக்கிறாள். அந்நிலையில்,

ஊர் தீப்பற்றிக் கொண்ட நிலையில், இவள் தான் இறந்து போய்விட்டதாகப் பிறர் நம்பும்படியான சூழலில் - அவலச் செய்தி பரப்பிய வண்ணம் - சிலகாலம் செவிலித்தாய் (சாங்கியத்தாய்) முதலியவர்களுடன் வேற்றுருவங் கொண்டு மறைந்து வாழ்கிறாள். தன் கணவன் உதயணனது நல்லாக்கங் கருதி இவளடைந்த துன்பங்கள் பல.

உதயணனுக்கு இவள் மீது கொண்ட அன்பு மிகுதி; அது, சீதை மீது கொண்ட இராமனது பாசத்தையொத்தது என்பர். வாசவதத்தையின் உருவமும் ஆசையும் உதயணனது உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தமையால், மகத மன்னனின் தங்கை பதுமாபதியைக் கண்டதும் வாசவதத்தையைக் கண்டது போன்ற உணர்விலே ஆர்வம் மீதூரக் காதல் கொண்டு மணக்க முற்படுகிறான். திருத்தியமைக்கப் பட்ட தனித்தன்மை வாதம் (Modified Nominalism) எனச் சமணர்கள் கூறும் சித்தாந்தத்தின் வழி நின்றே கொங்குவேளிர் இங்குத் தம் புலமைத் திறத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றார். அதாவது, வாசவதத்தையும் பதுமாபதியும் உறுப்புநலத்தாலும் நிறப்பொலிவாலும் ஒத்துக் காணப்பட்டமையின், பதுமாபதியை எதிர்ப்பட்டதும் வாசவதத்தையைக் காண்பதான உணர்வில் காதலுற்றான் உதயணன் எனச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார். இத்தகைய உத்தியுடன் காப்பியப் போக்கிற்குத் திருப்பந்தநுள்ளமையால், புறத்தே ஒப்புமையுடையவர்கள் தம் தனித்தன்மைகளால் தனிச்சிறப்புக் கூறுகளால் வேறுபட்டவர் ஆகலாம் என்ற கொள்கை மிக நயமாக வலியுறுத்தப்பெறுகிறது என்பர்.

பதுமாபதியை மகத நாட்டில் சந்திப்பதற்கு முன் உதயணன், வாசவதத்தையின் தொடர்பால் கொண்ட மன நிலையைக் கொங்கு வேளிர் சித்திரிப்பது பெருங்கதையில் சிறப்புடைய பகுதியாகும். வாசவதத்தையைப் பிரிந்த துயரால் உதயணன் மிகவும் நொந்து 'அரற்றியும் அயர்ந்தும் - உரற்றியும் உயிர்த்தும், வீழ்ந்தும் எழுந்தும் - தாழ்ந்தும் தளர்ந்தும், செருவடு செங்கண் தென்பனி சிதறி, உருவுடை அகலத்து ஊழ்ஊழ் உறைத்தரக், கோல இரும்பிடி குழிபட்டு ஆழ, நீல 'வேழம் நினைந்து உழன்றது' போல நைந்து நிற்பது (2,19: 208-213) அவலச் சுவையின் உச்ச நிலையாக அமைகின்றது. அவளது பிரிவாற்றாமையால் இவன் உயிர் துறக்கவும்

நினைக்கின்றான் என்பதும், அவளுடைய அணிகலன்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துத் தனித்தனியே விளித்து இவன் நைந்து துடிக்கின்றான் என்பதும், கனவிலே அவளைக் கண்டு இவன் அரற்றி அலமருகிறான் என்பதுமான பகுதிகள் கல்மனத்தையும் உருகச் செய்யும்.

தன் யாழ்க்கலைத் திறத்தாலும் வீர மாட்சிமையாலும் வாசவதத்தையின் மனங்கவர்ந்து மணந்துகொண்டு, வாசவதத்தையின் பிரிவினால் கலங்கிய நிலையில் அவளைப் போன்று காட்சியளித்த பதுமாபதியை மணந்து கொண்டு அதேவியர் இருவருடன் அரசு புரிந்த உதயணன், மானனீகையின் (கோசல மன்னன் மகள்) பந்தாடு திறந்தெரிந்து அவளையும் மணக்கிறான். ஆனால், வாசவதத்தைக்குப் பணிப்பெண்ணாக அமர்த்தப்பட்டவள் மானனீகை என்பதும், அவள் வண்ண ஒப்பனைக் கலை வல்லவள் என்பதும், அவள் இயற்பெயர் வாசவதத்தை என்பதும், அவளுக்கும் உதயணனுக்கும் காதல் முகிழ்ப்பும் வளர்ச்சியும் எத்துணையும் நிகழாமலிருக்க உத்திகள் பலவற்றை வாசவதத்தை பின் பற்றுகிறாள் என்பதும், வாசவதத்தையையே முதல் கருவியாகக் கொண்டு அவளுக்கு முகவொப்பனை புரிதலையே வாயிலாகக் கொண்டு மானனீகைக்கும் தனக்குமுள்ள காதலைக் கனியச் செய்கிறான் உதயணன் என்பதும் இயைபுடன் மனங்கொள்ளத்தக்க சுவையான செய்திகளாக அமைகின்றன.

உதயணனைத் தனக்கே முழுவுரிமையுடைய கணவனாகக் கொள்ளப் பெரிதும் ஆவல் கொள்கிறாள் வாசவதத்தை. இந்த எண்ணத்தில் குறுக்கிடும் மகளிரைத் துன்புறுத்தவும் முனைகிறாள் ஆனால், ஊழின் போக்கினை அவளால் மாற்றவில்லை.

முனிவர் மகளாக விளங்கும் விரிசிகையைக் கைப்பிடிக்க வேண்டிய சூழல் மாலை தொடுப்பதில் வல்லவனான உதயணனுக்கு ஏற்படுகிறது. அந்தப் பெண்ணை உதயணன் மணப்பதையும் ஏற்கிறாள் வாசவதத்தை என்பதும் ஈண்டு இயைபுடன் சிந்திக்கத்தக்கது.

பெருங்காப்பியத்தலைவனுக்கு ஒத்தநிலையில் வாசவதத்தை பெருங்குணமுடையவளாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் எனவே, 'அரியார் தடங்க

ணதிநா கரிகி' (பெருங்.3,10:152) என அவள் சுட்டப்பெறுதல் மிகப் பொருத்தமுடையதேயாகும். வாசவதத்தைக்கு மகனாகப் பிறந்த நரவாணதத்தன் வித்தியாதர சக்ரவர்த்தியாகப் பின்னர் விளங்கியமை இவளது தவமாட்சியைக் குறிக்கும் எனலாம்.

பெருங்கதையையொட்டி உதயணகுமார காவியம் வாசவதத்தையின் பண்பு நலன்களைப் போற்றிச் செல்கிறது; 'சிறிய திருமடல்' போன்ற இலக்கியங்களிலும் வாசவதத்தை பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

-செ.வை.

வாசிங்டன், சார்க (கி.பி. 1732-1799) அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் முதல் குடியரசுத் தலைவர். இவருடைய தலைமை காரணமாக, தனித்தனியாக இருந்த 13 அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களும், இணைந்து ஒரே அமெரிக்கக் குடியரசாகியது.

இவர், வர்சீனியாப் பகுதியில் வெசுட்டு மோர்லாந்து (West Moreland) என்னும் ஊரில், கி.பி. 1732 இல் அககதீன் (Augustine) என்பாருக்கும் அவர்தம் இரண்டாம் மனைவி மேரி பால் (Marry Ball) என்ற அம்மையாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். சார்க வாசிங்டனின் (George Washington) இளமைக் கால வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் மிகுதியாக இல்லை. இவர் முறையான கல்வி எதையும் பெறவில்லை, கணிதத்தில் இவருக்கு மிக்க ஆர்வம் இருந்தது. இவர் தம் கல்வி வேட்கை காரணமாகத் தாம் சந்தித்த மக்கள் மூலமாகவும், ஆறு, நிலம், காடு முதலிய இயற்கைப் படைப்புகள் மூலமாகவும் தமது உலக அறிவை வளர்த்துக் கொண்டார். இவருடைய 11 ஆம் வயதிலேயே இவர் தந்தை இறந்து விட்டார். தம் சொந்த முயற்சிகளாலும் ஊக்கத்தினாலும், வாசிங்டன் உயர்வடைந்து வந்தார். இவர்தாய், இங்கிலாந்தின் கடற்படையில் இவர் பணி செய்யத் திட்டமிட்டார். ஆனால், அது நடைபெறவில்லை. வாசிங்டன், நில அளவாயர் (Surveyor) தொழிலை விரும்பி மேற்கொண்டு அத்தொழிலைத் திறம்பட நடத்திவந்தார். அத்தொழில் தொடர்பாக இவர் பல தொலைவான இடங்களுக்குப் போகும் போது, இராணுவப் பயிற்சியும் ஓரளவு பெற்றார். சிவப்பு இந்தியர்களுடனும், பிரான்சு நாட்டினருடனும்,

ஆங்கிலேயர் நடத்திய சில போர்களில், வாசிங்டன், பங்கு பெறவும் நேர்ந்தது. அக்காலங்களில் ஆங்கிலேயத் தளபதிகள், போர் செய்த முறைகளைப் பற்றிக் குறைகூறுவதற்கு இவர் தயங்கியதில்லை. அதன் காரணமாக இவர் போர்ப் பணியிலிருந்து கி.பி. 1758 இல் விலகிக் கொண்டார். பிறகு கிபி 1759 இல் மார்த்தா தாண்டிரிட்சு (Martha Dandridge) என்ற ஒரு கைம்பெண்ணை மணந்து கொண்டு, அவ்வம்மையாருக்கும் அவருடைய முதல் கணவருக்கும் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்.

சார்க வாசிங்டன்

வாசிங்டன், கி.பி. 1759 முதல் 1774 வரை வர்சீனியா சட்டசபை உறுப்பினராகச் செயலாற்றினார். அக்காலத்தில் இங்கிலாந்து அரசின் அமெரிக்க நடவடிக்கைகளைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். பிலடெல்பியா (Philadelphia) நகரில், கிபி 1774 ஆம் ஆண்டு கூடிய அமெரிக்க மாநாட்டுக்கு, வர்சீனியாப் பேராளர்களில் ஒருவராகச் சென்ற வாசிங்டன் இங்கிலாந்தின் அமெரிக்கக் கொள்கையை வன்மையாக இழித்துரைத்தார். இறுதியில், தாய்நாட்டுடன் போர்புரிவதென்று, அமெரிக்கப் புரட்சியாளர்கள் முடிவு செய்தவுடன், சார்க வாசிங்டன் கி.பி. 1775இல் போர்த்தலைமை பூண்டார். ஆங்கிலேய அரசு, வாசிங்டன்

மீது நாட்டுத் துரோகக் குற்றம் சாட்டியது. வாசிங்டன் போரில் வெற்றிபெற வேண்டுமானால், அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகள் பதின்மூன்றும், தம் சுதந்திரத்தை, உலகுக்கு அறிவித்தாக வேண்டுமென வற்புறுத்தினார். தொடக்கத்தில் முழுச் சுதந்திரத்தை விரும்பாத அமெரிக்கக் குடியேற்றங்கள், கி.பி. 1776-இல் தம் முழுச் சுதந்திரத்தை அறிவித்தன. இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்கக் கூட்டணி நாடுகள் 13க்குமிடையே கி.பி. 1783 வரை, நடைபெற்ற அமெரிக்கச் சுதந்திரப் போரில் அமெரிக்காவுக்கு வெற்றியும் பிரிட்டனுக்குத் தோல்வியும் கிடைத்தமைக்கு வாசிங்டனின் வீரதீரச் செயல்கள் முக்கிய காரணமாகும். போருக்குப்பின் தனித்தனியாக இருந்த 13 நாடுகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரே அரசின்கீழ்க் கொண்டு வந்த பெருமையும் இவருக்கு உரியது. இவருடைய உயர்குணங்களை மதித்துப் பல அமெரிக்கத் தலைவர்கள் இவருக்கு உதவி செய்து ஒத்துழைத்தனர். முக்கிய அமெரிக்கத் தலைவர்கள் யாவரையும் ஒன்றுசேர்த்து அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெற்று வாசிங்டன் கி.பி. 1789ஆம் ஆண்டு, புதிய அரசின் முதல் குடியரசுத் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார். புதிய அரசியலமைப்பைத் தயாரிக்க, கி.பி. 1787, 1788 ஆம் ஆண்டுகளில், வாசிங்டன் எடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு முயற்சிகளும் வரலாற்றில் சிறப்பான இடம் பெற்றுள்ளன. அந்த அமைப்பின்படி கி.பி. 1789 முதல் 1793 வரை நான்கு ஆண்டுகள் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த இவர், புதிய குடியரசு நாட்டின் நீண்டகால நலனைக்கருதிப் பல திட்டங்களை வகுத்தார். இதனால் மகிழ்ச்சியுற்ற அமெரிக்க மக்கள் இவரையே இரண்டாம் முறை (கி.பி. 1792-இல்) குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். மூன்றாம் முறையும் இவரையே தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பலர் விரும்பினர். ஆனால், வாசிங்டன், குடியாட்சிக் கொள்கைக்கு அது தகாதது என்று கூறி, பதவியிலிருந்தே கி.பி.1797-இல் விலகிக் கொண்டார். இவருடைய அப்பெருந்தன்மையை யாவரும் போற்றினர். அரசியலிலிருந்து விலகிய வாசிங்டன், தம் சொந்தப் பண்ணையில் தொடர்ந்து பணியாற்றிவிட்டு கி.பி. 1799ஆம் ஆண்டின் முடிவில் உயிர் நீத்தார்.

“போரிலும் அமைதிப் பணியிலும், நாட்டு மக்களின் உள்ளங்களிலும் எப்பொழுதுமே முதலிடம் பெற்றிருந்தவர், வாசிங்டன்” என்ற இவரைப் பற்றிய கூற்று மிகைப்படுத்திக் கூறப்பட்டதன்று. பிரான்சு நாட்டில் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்

பகுதியில் புரட்சிகளும் குழப்பமும் தொடர்ந்து அரசியல் மாற்றங்களும் ஏற்பட்டு மக்கள் மீளாத துயரங்கட்கு உட்பட்டிருந்த அதே காலத்தில், அமெரிக்காவில் மக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்திச் சிறந்த ஓர் அரசியலமைப்பை உருவாக்கிப் பிற்காலத்தினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்த அமெரிக்கத் தலைவர்களில் முதன்மையானவர் சார்சு வாசிங்டன் ஆவார். இவருடைய செயல்களும் சொற்களும் இன்றும் அமெரிக்காவில் போற்றப்படுகின்றன.

-தெ.பா.

துணைநூல்:

Stephenson, Nathaniel W., and Dunn, Waldo H., *George Washington*, 2 Vols. Oxford University Press, London, Newyork, 1980.

வாசுதேவ முதலியார்: இவர் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர். இவர் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள ஓராட்டுக் குப்பை செட்டிபாளையம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தார். தொண்டை மண்டல வேளாள மரபைச் சார்ந்த இவர். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் இருந்த திருச்சிற்றம்பல தேசிகரிடத்தில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார். சமய விசேட தீக்கைகள் பெற்றுச் சிவஞான சித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த நூல்களை ஒதியுணர்ந்தார்.

இவர் சிறந்த தமிழ்ப் புலவராக விளங்கி ‘மகாவித்துவான்’ என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கினார். இவர்தம் வடமொழிப் புலமையை உணர்ந்த பலர் வடமொழியில் இருந்த பவானி கூடல் புராணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடுதல் வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டதனை ஏற்று அப்புராணத்தைத் தமிழில் பாடியுள்ளார். “எண்டிசை சூழ் பெரும்புவனம் ஒரு மூன்றுள் இத்தலத்துக் கிணையாய் வேறு கண்டறிந்தோம் இலை” என்று பவானி கடலின் பெருமையை அப்புராணத்துள் பாடியுள்ளார். அப்புராணம் 18 பகுதிகளும். 901 பாடல்களும் கொண்டது. அப்புராணத்தைப் பாராட்டிக் கோயம்புத்தூர்ப் புலவர் கந்தசாமி முதலியார், குனியமுத்தூர்க் கருப்பண்ண பிள்ளை, பவானிப் புலவர், முத்துச்சாமி ஐயர், வேங்கடராமையங்கார் ஆகியோர் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியுள்ளனர். இவர் திருமுருகன்

பூண்டித் தலபுராணம், அவிநாசிக் கருணாம்பிகை சதகம் முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். கருணாம்பிகை சதகம் பிற சதகங்களைப் போலவே அறநெறிக் கருத்துகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

-சா.உ.

வாகுதேவாச்சாரியார்: (கி.பி. 1865 - 1961) இந்த நூற்றாண்டில் இவர் வாழ்ந்த இலக்கிய இசைவாணர், கன்னட மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்; அந்தண வகுப்பினர். இவர் தந்தை, மைசூர் மகாராசா மூன்றாம் கிருட்டிணராச உடையாருடைய அவைப்புலவராகத் திகழ்ந்தார். மேலும், இலக்கிய, புராண, சொற்பொழிவாளராகவும் விளங்கினார். ஆனால் அவர், வாகுதேவாச்சாரியாரின் நான்காம் வயதிலேயே காலமானார். அதனால், இவர் இளமையில் துன்பத்தை அனுபவித்தார். பிறவிக் கலைஞரான இவர், அண்டை வீட்டுக்காரரான சுப்பராயர் என்பவர் பாடுவதைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பாடினார். இவர் இசையார்வம் கொண்டு அடிப்படை இசைப் பயிற்சிகளைச் சுப்பராயரிடமே கற்றுத் தேர்ந்தார்.

மைசூரிலுள்ள "மகாராசா சமசுகிருதக் கல்லூரியில்" வடமொழியைக் கற்றார். அலங்காரம், வியாக்கரணம், ஆகிய சாத்திரங்களையெல்லாம் ஆர்வத்துடன் பயின்றார். இதுவே பிற்காலத்தில் இவரைச் சிறந்ததொரு சாகித்திய கர்த்தாவாக்க உதவியது. தாய் மொழியான கன்னடத்துடன், தெலுங்கு, தமிழ், ஆகிய மொழிகளையும் கற்றறிந்தார். மன்னர் சாமராச உடையார் அளித்த பொருளுதவியால் (Scholarship) திருவையாற்றில் வாழ்ந்திருந்த பட்டணம் சுப்பிரமணிய ஐயரிடம் இசை நுட்பங்களைக் கற்றுச் சிறந்த இசைமேதையானார். இசைப் பயிற்சி முடிந்து மைசூர் திரும்பியதும் கி.பி. 1896இல் தமது முதல் இசையரங்கை நிகழ்த்தினார்.

இவர் இந்தியா முழுவதும் முக்கிய நகரங்களிலும், மன்னர்களின் அவைகளிலும், சமசுதானங்களிலும், சபைகளிலும், மடங்களிலும் பல இன்னிசைக் நிகழ்ச்சிகளை நடத்திப் புகழடைந்தார். அச்சமயங்களில் பல விருதுகளையும், பட்டங்களையும் பெற்றார். சங்கீத கலாநிதி, சங்கீத சாத்திர இரத்தினம், சங்கீத சாத்திர விசாரத்து முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றார். கருநாடக வாய்ப்பாட்டுக் கலைஞர்களுக்குப் இந்தியக் குடியரசுத்

தலைவரால் அளிக்கப் பெறும் விருதை 1954ஆம் ஆண்டுப் பெற்றார். மேலும், 1959ஆம் ஆண்டில் பத்மபூசன் என்ற விருதையும் பெற்றார்.

இவர் சாகித்தியங்களை இயற்றியதால் வாகுதேவகாரர் வரிசையிலும் எண்ணப்படுகிறார். தெய்வங்களைப் பற்றிய கிருதிகள், வர்ணங்கள், தில்லானா; இராகமாலிகைக் கீர்த்தனங்கள் ஆகிய இசை உருப்புகளை இயற்றியுள்ளார். வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் இத்தகைய சாகித்தியங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. 'வாகுதேவ' என்பது இவருடைய 'இசைமுத்திரை' மகாவிட்டுனுவான வாகுதேவன் துதிப்பது போலவும், வாகுதேவனின் உள்ளத்தில் நிறைந்திருப்பது போலவும் பொருள்பட சாகித்தியங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. அத்தகைய சாகித்தியங்கள் ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்டவை உள்ளன. 'வாகு தேவ கீர்த்தனாமஞ்சரி' என்ற பெயரில் இரண்டு தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. மேலும், அகில இந்திய வானொலியின் வானொலி இதழில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் சுவர்க்குறிப்புகளுடன் இவர்தம் சாகித்தியங்கள் வெளிவந்துள்ளன. சென்னை திருவான்மியூர் கலாசேத்திராவில் இசை நாட்டிய நாடகமாக நடிக்கப்பெறும் 'இராமாயண நாட்டிய நாடகத்திற்கு' இவரே சாகித்தியங்களை இயற்றி வர்ணமெட்டும் அமைத்துள்ளார். இது இவரது இசைப்புலமைக்கும், சாகித்தியங்களின் எளிமைக்கும் அழகுக்கும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இவர் கன்னட மொழியில் இயற்றிய 'நாகண்ட கலாவிதரு' (Na kanda kala vidaru) என்னும் நூல் புகழ்வாய்ந்தது. இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த இசைக்கலைஞர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளும், வாழ்க்கைக் குறிப்புகளும் அந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவரையற்றிய 'எனது புகழ்' (Nena Pugalu) என்னும் கன்னட நூலுக்குக் கருநாடக மாநில அரசு பாராட்டிப் பரிசு அளித்துள்ளது. இந்நூல் மைசூரின் பழஞ்சிறப்பை விளக்குவதாகும்.

வாகுதேவாச்சாரியார், தம் வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்தில் 1954 முதல் 1961 மே 17 ஆம் நாள் காலமாகும் வரை சென்னை, அடையாறு, கலாசேத்திரத்தின் முதல்வராகப் பணியாற்றினார். பலமாணவ, மாணவிகளை இசைத் துறையில்

உருவாக்கியதுடன், பல சாகித்தியங்களையும் உருவாக்கியுள்ளார்.

-என்.சீ.

வாட்சன் சே.பி. (கி.பி. 1878-1958) இவர் புகழ்பெற்ற உளவியலறிஞர். புறவாழ்வுக் கூறுகளுக்கும் உள்பண்புகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிய கொள்கையின் தன்மை என்று கருதத்தக்கவர். உளவியல் வளர்ச்சிக்கு இவருடைய பங்கினை அறிய வேண்டுமானால் இவருடைய ஆராய்ச்சியின் வரலாற்றுப் பின்னணியை அறிதல் வேண்டும். கி.பி. 1879ஆம் ஆண்டு இலப்சிக்கு என்னுமிடத்தில் வில்கெம் உண்டு (Wilhelm wundt) என்ற செருமானிய உட்கூற்றியலறிஞர் ஓர் உளவியல் ஆய்வகத்தைத் தொடங்கினார். உள்ளுணர்வின் தன்மைகளை ஆராய்வது அவருடைய ஆராய்ச்சியின் நோக்கமாகும். புலனுணர்வுகள், மனத்தோற்றங்கள், உணர்ச்சிகள், பல்வேறு அனுபவங்கள் முதலானவற்றின் வாயிலாக வெளிப்படும் தன்மைகளை விளக்குவது அவர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட பொருளாகும்.

மேலும், அவர் ஆதரவாளர்களும் அமைப்பியல் வாதிக்கள் (Structuralists) என்று குறிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் உணர்வு செயற்பாங்கின் அமைப்பிலேயே கவனம் செலுத்தினர். உளவியல் செயல்முறை வளர்ச்சிக்குக் கல்வி, குழந்தை உளவியல், மனவியல் பரிசோதனை முதலான வழிகளைப் பயன்படுத்திய அமெரிக்க உளவியலாளர் செயற்பாட்டாளர் (Functionalists) என்று குறிக்கப்பட்டனர்.

தொடக்கக் காலத்தில் வாட்சன் செயற்பாட்டாளராக இருந்தவரே யாவார். ஆனால், பின்னர் அவ்வழியில் இருந்து விலகி, அமைப்பியலாளர்களிலிருந்தும் மாறுபடத் தொடங்கினார். அதன் விளைவாக, எல்லா எண்ணங்களும் மனத்தோற்றங்களுடன் தொடர்புள்ளவையாக உள்பண்புபோன்ற முடிவுகளை முடியாத விளைக்களை எழுப்பலானார். புறவாழ்வுக் கூறுகளைக் கண்காணித்தலே, உளவியலுக்குரிய பெருளாக உறுதிப்படுத்தினார். எல்லா உளவியல் புலன் குறித்த காரணகாரிய இயல்பையும் கண்டறிவது புறவாழ்வுக் கூறுகளின் குறிப்பிட்ட தன்மை என்று எடுத்துக் கூறினார். உள்ளுணர்வின் காரண, காரியமாகிய மனத்தோற்றங்கள், உடலியல் எதிர்ச் செயல்

வடிவங்களாகின்றன. புறவாழ்வுக் கூறு கொள்கை ஆய்வாளர்கள் அதற்குத் 'தசைத் திரிவு உளவியல்' என்று பெயர் கொடுத்தனர். எடுத்துக் காட்டாக, ஒருவருடைய நடத்தையை உருவாக்கும் புறவாழ்வுக் கூறுகள் என்பன உள்ளார்ந்த வாழ்வுக் கூறுகளாக உயர்த்தப்படுகின்றன. அன்பு, அச்சம், சீற்றம் ஆகிய மூன்று உயர்வுகளைப் பிறப்பிலேயே உருவாகும் செயல் வெளிப்பாடாக வாட்சன் கண்டறிந்துள்ளார்.

உளவியல் சிக்கல்களுக்குப் புறவாழ்வுக் கூறு கொள்கை அணுகுமுறையினால் இரு நன்மைகள் விளைகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது, உளவியல் ஆய்வுகளைத் தன்னுள் ஆய்ந்தறியும் தற்சார்பு முறைகளிலிருந்து விடுத்தல் ஆகும். அதனால் உளவியல் ஆய்வு ஏனைய அறிவியல் ஆய்வுகளைப் போல் புறச்சார்பு ஆய்வாக அமைய வழி ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது ஒருவரின் நடத்தையை அல்லது புற இயல்புக் கூறுகளை இயற்கை உருவாக்குகிறது என்பதும் நிலை மாறிப் பயிற்சி, சூழ்நிலை முதலான நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்த உளவியல் கொள்கைகளுக்கும் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் இச் செயற்கை நிலைகளைப் பயன்படுத்தல் கூடும் என்பதும் ஆகும். வாட்சன் இதற்கு மேலும் சென்று, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையை அதனுடைய திறமை, ஆற்றல், தொழில், முன்னோரின் இனம் ஏதுவாக இருந்தபோதிலும், குறிப்பிட்ட கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சூழ்நிலையில் வளர்ந்து ஒரு மருத்துவராகவோ, வழக்குரைஞராகவோ, கலைஞராகவோ, வாணிகராகவோ, பிச்சைக்காரனாகவோ, திருடனாகவோ உருவாக்கமுடியும் என்கிறார்.

குழந்தைகளைத் திருடி அவர்களைக் காயப்படுத்தி ஊனம் உண்டாக்கிப் பிச்சை எடுக்கப் பயிற்சி அளிக்கப்படுவது பற்றிய செய்திகளைச் செய்தித் தாள்கள் அறிவிக்கின்றன. எனவே, வாட்சனின் இந்தக் கருத்துச் சரியாக உள்ளது.

அறவியல் சார்ந்த உளவியல், மனித நடவடிக்கையை உறுதியுடன் முன்மதிப்பீடு செய்வதையும், மனித நடவடிக்கையை வழிநடத்திக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய செயல்களை வகுப்பதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது என்று வாட்சன் அறிவிக்கிறார். மனித நடத்தைக் கண்காணிப்பும் புறச் சார்புச் சோதனை முறைகளின் வளர்ச்சியும் இணைந்தே உளவியலுக்குச் சரியான இலக்காகும் என்று வாட்சன் உறுதி படக்

கூறுகிறார். இதனால், உணர்வு செயற்பாங்கு ஆய்வுகளின் பயன் குறைந்தது.

புறவாழ்வுக் கூறு நடத்தை அணுகுமுறை இந்நூற்றாண்டில் இசுகின்னர் முதலான அமெரிக்க உளவியலறிஞரிடையே செல்வாக்குடன் உள்ளது.

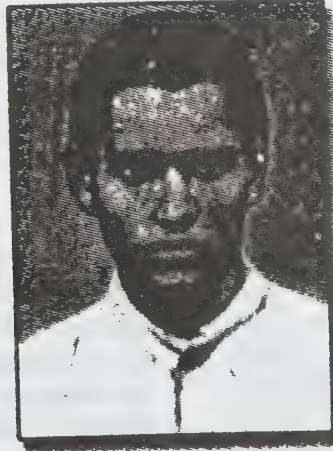
-வி.ந.

வாஞ்சிநாதன்: ஆங்கிலேயரிடம் அடிமைப் பட்டுக்கிடந்த இந்தியா விடுதலை பெற வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தில், தம் உயிரையும் கொடுத்துப் போரிட முன்வந்த வீரர்களுள் வாஞ்சிநாதன் என்பவரும் ஒருவராவார்.

இவர், திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள செங்கோட்டை என்னும் ஊரில் இரகுபதி ஐயருக்கு மகனாக கி.பி. 1881 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் சங்கரன் என்பது. சிறிதளவே கல்வி கற்ற இவர், தம் தந்தையார் பணி செய்த வனத் துறையில் பணி செய்யும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். திருவிதாங்கூர்ப் பகுதியிலுள்ள புளலூரில் வனத் துறையில் சங்கர ஐயர் என்ற பெயரோடு பணிபுரிந்து வந்தார். இளமையிலேயே திருமணம் முடிந்தது. மனைவியின் பெயர் பொன்னம்மாள்.

சுப்பிரமணிய சிவாவின் தீவிரமான பேச்சுகள் இவரை அரசியலுக்கு இழுத்தன. அதனால் பணியில் இவருடைய நாட்டம் செல்லாததால், வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட இவர் மனைவியைப் பிறந்த வீட்டில் விட்டு விட்டு, தூத்துக்குடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த 'பாரத மாதா சங்கத்'தின் இரகசியக் கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்றார்.

அந்நிலையில் ஆங்கிலேயருக்கு உரிமையான தொழிற்சாலை ஒன்றில் வேலைநிறுத்தம் ஏற்பட்டதற்குச் சுப்பிரமணிய சிவாவும், வ.உ. சிதம்பரனாரும் தலைமை ஏற்றதால் அவர்கள் சிறைசெய்யப் பெற்றனர். அதனால் மக்கள் கொதித்தெழுந்து கலகம் செய்தனர். கலகத்திற்குக் காரணம் சுப்பிரமணிய சிவாவும், வ.உ. சிதம்பரனாரும் என்று எண்ணிய அரசாங்கம் அவர்களுக்கு 8 ஆண்டு நாடு கடத்தல் தண்டனை விதித்தது. பின் உயர்நீதிமன்றம் அதனை 8 ஆண்டுக் கடுங்காவல் தண்டனையாக மாற்றியது. அச்செய்தி வாஞ்சிநாதன் உள்ளத்திலும், பாரதமாதா சங்கத்தாரின் உள்ளத்திலும் உணர்ச்சிக் கனலை மூட்டியது. அதன் விளைவாக, உணர்ச்சி வயப்பட்ட இளைஞர் சிலர், வெள்ளையரைக் கொல்லச் சூளுரைத்துக் காலத்தை எதிர் நோக்கி இருந்தனர். உணர்ச்சியுற்ற இளைஞர் வாஞ்சிநாதன் ஆங்கில ஆட்சிச் செல்வாக்கில்லாத புதுவைக்குப் பயணமானார். அங்கு, வ.வே.சு. ஐயர்,

வாஞ்சிநாதன்

பாரதியார் போன்ற தலைவர்களைச் சந்தித்துத் தம் உணர்ச்சியை வளர்த்ததோடு, வ.வே. ஐயரிடம் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சியையும் பெற்றுத் திருநெல்வேலிக்குத் திரும்பி வந்தார்.

திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியாளர் 'ஆசு' துரை தம் மனைவியோடும் நான்கு மக்களோடும் கொடைக்கானல் செல்லத் திருநெல்வேலி விரைவுத் தொடர் வண்டியில் 17-6-1911இல் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். காலை 10.30 மணியளவில் மணியாச்சி தொடர் வண்டி நிலையத்தை வந்தடைந்த அவர் வண்டி மாற வேண்டியிருந்ததால், தாம் செல்லும் வண்டி வரும் வரை, வந்த வண்டியிலேயே தங்கியிருந்தார். பணியாளர் கொடைக்கானல் செல்லும் வண்டியில் பொருட்களை ஏற்று வதற்குரிய முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

'ஆசு' துரை செல்லும் செய்தி அறிந்த வாஞ்சிநாதன் தம் நண்பன் சங்கர கிருட்டிணனோடு அதே வண்டியில் புறப்பட்டு வந்து மணியாச்சியை அடைந்தார். நாகரிக உடையணிந்த தமிழ் இளைஞனான வாஞ்சி 'ஆசு'த் துரையை அணுகிக் காலை வணக்கம் செலுத்த, அவரும் திரும்பக் காலை வணக்கம் செலுத்தி, அப்பால் செல்லுமாறு கையசைத்தார். உடனே தம் கையிலிருந்த 'பிரௌனிங்கு' (Browning) தானியங்கித் துப்பாக்கியால் 'ஆசு' துரையைச் சுட்டார். குறி தவறாமல் ஒரு குண்டு அவரது மார்பின் இடப் பகுதியில் பாய்ந்தது. வேதனைமிக, மனைவியின் மடியில் சாய்ந்தார். வாஞ்சிநாதனும் ஆங்கிலேயரிடம் பிடிபடாதிருக்கத் துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

வாஞ்சிநாதன் சட்டைப் பையில் ஒரு காகிதத் துண்டு இருந்தது. அதில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கையெழுத்திடப்பட்ட, கீழ்க்காணும் கருத்தமைந்த செய்தி எழுதப்பட்டிருந்தது. 'ஆங்கில ஆட்சியை வீழ்த்தி, விடுதலை ஆட்சியை நிலை நிறுத்த ஒவ்வொரு இந்தியனும் உறுதியோடு முனைந்திருக்கிறான். வீரர்கள் ஆண்ட இந்தப் புண்ணிய நிலத்திற்கு மிலேச்சர் வழிசார்ந்த ஒருவனுக்குப் பேரரசு முடிசூட்ட ஏற்பாடு நடக்கிறது. அதை எந்த மானமுள்ள இந்தியனும் ஏற்க மாட்டான் என்பதற்கு முதல் அறிவிப்பே 'ஆசு' துரையின் கொலையும் என் மரணமும்' என்பதாகும்.

வாஞ்சிநாதனின் உயிர்த் தியாகம் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டியது; ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு ஓர் அதிர்ச்சியை அளித்தது. நாட்டில் செடுபிடிகள் மிகுதியாயின. தம் 24 ஆம் வயதில் தம் கணவனை இழந்து அவரது நினைவிலேயே ஊறிக் கிடந்த மனைவி பொன்னம்மாளுக்கு விடுதலை பெற்ற இந்திய அரசு 29-1-1965-இல் வெள்ளிப் பதக்கம் அளித்துச் சிறப்பித்தது.

-க.அ.

துணைநூற்கள்

சிவஞானம், ம.பொ., விடுதலைப் போரில் தமிழகம், பூங்கொடிப் பதிப்பகம், சென்னை 1982

சரசுவதி ராமனாந்து, விடுதலைக்கு வித்திட்ட வீரர்கள், வானதி பதிப்பகம், சென்னை 1979.

வாட்சன் சர் வில்லியம்: இவர் தலைசிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞரூள் ஒருவர்; தன்னுணர்ச்சியும் அரசியல் பார்வையும் கலந்த கவிதைகள் எழுதுவதில் வல்லவர்.

வாட்சன் (Sir William Watson) இங்கிலாந்திலுள்ள யார்ச்சயரில் கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இலிவர்ப்பூல் நகரத்தில் வாழ்ந்தார். இவருடைய படைப்புகளில் புகழ்மிகு கவிஞர்களான ஆல்பிரடு தென்னிசன் (Alfred Tennyson), மேத்தியூ அர்னால்டு (Mathew Arnold) ஆகியோரின் தாக்கத்தைக் காணலாம்.

இவர் தொடக்கக் காலத்தில் பாலியல் உணர்வுகள் நிறைந்த பாடல்களை எழுதியவர் என்பதை இவர்தம் முதற் படைப்பான 'இளவரசனுடைய தேடல்' (The Prince's Quest) எடுத்துக்காட்டுகிறது. பின்னர் இவர்தம் படைப்புகளில் அரசியல் பார்வையின் ஆளுமையைக் காணமுடிகிறது. அன்றைய அரசின் பல்வேறு திட்டங்களைக் கடுமையாக இவர் சாடியுள்ளார். இவருக்குப் பெரும்புகழ் சேர்த்த நூல் 'வேட்கவர்த்தின்' கல்லறை (Wordsworth's Grave) என்பதாகும். இவர்தம் கவிதை நூல்களுள் "வனத்தின் தந்தை" (The Father of the Forest) "இங்கிலாந்துக்கு" (For England) "இசைப்பாடல்களும் பிற கவிதைகளும்" (Odes and other Poems) போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துகள் நிறைந்த இவர்தம் படைப்புகள் இன்றுவரை பெருமையுடன் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. இவர் 1935-ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

-சா. உ.

வாட்டாற்று எழினியாதன்: எழினி என்னும் வேளிர்க்கு மகனாய ஆதன் என்பான் வாட்டாறு என்னும் ஊரினன் ஆதலின் வாட்டாற்று எழினியாதன் எனக் கூறப்பெற்றான். பொகுட்டெழினி ஆதன் எழினி, கண்ணன் எழினி முதலிய பெயர்கள் சங்க காலத்து வழங்கப் பெற்றன. வாட்டாற்று ஆதனுக்குத் தந்தையாகிய எழினி தலையாலங் கானத்துப் போரில் தோற்றோடியவன் என்று கூறுவர் ஓளவை. துரைசாமிப்பிள்ளை. மாங்குடிகிழார் எழினியாதனைச் சிறப்பித்துப் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் (396) இடம் பெற்றுள்ளது. மாங்குடி கிழார் எழினியாதனின் வாட்டாற்றை நன்கு சிறப்பித்துள்ளார். 'கழனிகள் நீர் நிறைந்திருப்பதால் நீர்மேல் பூக்கள் பூத்துள்ளன'. கீழ் நீரில் மீன்கள் துள்ளுகின்றன. நெல்வயல்களில் புள்ளினம் நெல்லைக் கவராதிருக்க உழவர் அரிப்பறை முழக்குகின்றனர். அப்பறையொலிக்குத் தண் கானத்திலுள்ள புள்ளினமும் பறந்தோடுகின்றன. தம் மனைகளில் தோசர்கள் கள்ளுண்டு மகிழ்ந்து குரவையாடுகின்றனர். எழினியாதன் ஊக்கமிலார்க்கு உறுதுணையாய் உதவுவான்; கேளிலார்க்குக் கேண்மையுற்று அறிவுத்துணை புரிவான் என அவனது சிறப்பைப்புவலவர் பாடியுள்ளார். கிணைவனுக்குக் கொழுஞ்சூட்டிறைச்சி, பூந்தேறல், முயலின் நிணம் விரவிய நெய்ச் சோறு, உணவுப் பொருள்கள்முதலியவற்றை மிகுதியாகக் கொடுத்தான் என எழினியாதனின் வண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. இவனைப் புகழ்ந்து பாடிய ஒரே புலவராய் மாங்குடிகிழார், பன் மீன் நாப்பண் பான்மதி போல இவனது நல்லிசை விளங்கித் தோன்றுக, யாமும்பிறரும் வாழ்த்த, நாளும்மிகுந்த நன்சுவன் நல்கி இவன் பாடல் சால் வளம் புகழ்மிக்கோங்குக என வாழ்த்துவார்.

-இரா.சா.

வாட்போக்கி: இது காவிரிக்குத் தென் கரையிலுள்ள பாடல் பெற்ற தலங்களுள் முதலாவதாகும். இத்தலத்தைப் பற்றித் திருநாவுக்கரசர்

மாத்திரம் பதிகம் ஒன்று பாடியுள்ளார். இதனை இரத்தினகிரி என்றும் ஐயர்மலை என்றும் மக்கள் கூறுகின்றனர். இங்குள்ள பெருமான் பெயர் இரத்தினகிரி நாதர். அம்மை திருநாமம் கரும்பார் குழலி. மரகதாசல நாயகி என்றும் கூறுவர். திருக்கோயில் மலை மேல் உள்ளது. இக்கோயில் குளித்தலையிலிருந்து 8 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. கடல் மட்டத்திலிருந்து 1178 அடி உயரமுள்ள இம்மலையில் திருக்கோயிலுக்குச் செல்ல 952 படிகள் உள்ளன. காலையில் கடம்பந்துறை, கட்டுச்சி வாட்போக்கி, மாலையில் ஈங்கோய்மலை என மூன்று தலங்களையும் ஒரே நாளில் தரிசிப்பவர்கள் மறு பிறவி பெறார் என்று கூறும் மரபு நீண்ட காலமாக வழங்கி வருகிறது. கார்த்திகைச் சோமவாரங்களில் இவ்வாறு மூன்று தலங்களையும் வழிபடும் மக்கள் கூட்டம் மிகுதியாக வரும். வாட்போக்கி மலையின் சற்று தொலைவில் சிவாயம் என்ற ஒரு சிற்றூர் உள்ளது. அதனால் வாட்போக்கியைச் சிவாயமலை என்றும் கூறுவர். சிவாய என்பது சூட்சும பஞ்சாட்சரம், அதனாலேயே இம்மலைக்கும் இவ்வூருக்கும் தனிச்சிறப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள நடராசமூர்த்தி மிகச்சிறந்த தோற்றத்துடன் காட்சியளிக்கிறார். மூலவர் மகாலிங்கம் பட்டையான நீண்ட வடிவினர். மலைமேல் ஏறுவது சற்றுச் சிரமமாக இருக்கும். இருப்பினும் மலைமேல் ஏறியதற்கப்புறம் காணப்பெறும் இயற்கைக் காட்சி மிகச் சிறந்து விளங்குகிறது. 'வாட்போக்கிக் கலம்பகம்' என்னும் பெயரில் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் இவ்வூருக்கு ஒரு கலம்பகம் பாடப்பட்டுள்ளது. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட முத்தலங்களுள் வாட்போக்கியும் ஒன்றாக இடம்பெற்றுள்ளது. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகள் பல, பலபாக்களிலும் வெளிப்படுமாறு அமைத்து "முத்தல நாயக மும்மணிக்கோவை" அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய பாக்களில் வகைக்குப் பத்துப் பாக்களாக பாடப்பட்டுள்ளது. திருநாவுக்கரசர் தம் பதிகத்தில் இயமன் வந்து பற்றுதற்கு முன்னமே வாட்போக்கி நாதரைத் தரிசித்தும் வணங்கியும் பாடியும் உய்தி பெறுமாறு மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் நிலை, பார்த்துப் பாசம்பிடித்தெழுதாதுவர், கூர்த்த வேலாற் குமைப்பதன் முன்னமே வாட்போக்கியார் கீர்த்திமைகள் கிளர்ந்துரைமின்களே என்பது போன்ற பாக்களால் இனிது விளங்கும்.

-இரா.ச.

வாட்போக்கிக் கலம்பகம்: இது குளித்தலைக்கருகிலுள்ள வாட்போக்கி என்னும் தலத்தைப் பற்றிக் கலம்பக உறுப்புகள் யாவும் அமைய மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் பாடப்பெற்றதொரு சிறு பிரபந்தமாகும். பன்னிரண்டாம் செட்டிமார்கள் என்னும் இனத்தாருக்கு வாட்போக்கித் தலம் சிறந்த வழிபாட்டுக்குரியதாகும். ஆதலின் அவர்கள் வேண்டுகோளின் பேரில் இக்கலம்பகம் இயற்றப்பட்டதாக டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கலம்பகத்திலிருந்து அங்குள்ள பெருமான் பெயர் இரத்தினகிரிநாதர், வாட்போக்கி முடித்தமும்பர், இராசலிங்கர், மலைக்கொழுந்து என்பது, அம்மை பெயர் மரகதாசல நாயகி, சுரும்பார் குழலி என்பது அவ்வுருக்கு வாட்போக்கி, இரத்தினகிரி, சிவாயமலை, அரதனாசலம் என்ற பெயர்கள் உள்ளன என்பதும் அறியமுடிகின்றன.

வாட்போக்கியில் சப்தகன்னியர் வழிபட்டமை, ஆரிய அரசன் ஒருவன் வெட்டிய வாளின் தழுப்பு இறைவன் திருமுடியிலுள்ளமை, ஓரிடையன் கொண்டு வந்த அபிடேகப் பாற்குடத்தைக் கவிழ்த்தமையால் ஒரு காகம் எரிக்கப் பெற்றமை, ஆரியர் திருமஞ்சன நீர் கொண்டு வருதல், பன்னிரண்டாள் செட்டிமார்கள் என்னும் ஓரினத்தவர் தம் வருவாயின் பன்னிரண்டில் ஒரு பங்கினை அத்திருக்கோயிலுக்கு அளித்து வந்த செய்தி முதலிய பல உண்மைகள் இந்நூல் மூலம் அறியப்படுகின்றன. பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய கலம்பகங்களுள் இதுவே முதற்கலம்பகமாகும். பிள்ளையவர்கள் சொல்ல அவர் மாணவராய வித்துவான் தியாகராசச் செட்டியார் என்பவர் எழுதி வந்தார் எனத் தெரிகிறது. இந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் யாவும் சுவை மிக்கனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

ஒரு பாடலில், யாவராலும் தொழப் பெறும் இறைவனாகிய உன் மேற்பாகத்தில் உமையம்மை யாலும் ஒரு பாண்டிய அரசனாலும் ஆரிய அரசன் ஒருவனாலும் சுவடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அத்தகைய பெருமானாகிய நீ, மிகவும் தாழ்ந்தவனாய் யானும் உய்தி பெறற் பொருட்டுக் கல்லைப் போன்ற என்மனத்திலும் உன் பொன்னடிச் சுவடு வை என்று வேண்டும் பகுதி (பாடல் 7) மிகவும் நயமாயுள்ளது. பிள்ளையவர்களின் காலம் கிபி 1815 முதல் கிபி 1876

முடியவாதலின், இந்நூலியற்றப் பெற்ற காலம் 19ஆம் நூற்றாண்டென்பது வெள்ளிடை மலையாம்.

-இரா.ச.

வாடாப் பிரமந்தர்: ஒரே ஒரு பாடல் கிடைக்கப்பெற்ற சங்கப் புலவருள் இவரும் ஒருவர். இவர் பெயர் வாடாப் பிரமந்தர் எனவும் பிரமாந்தர் எனவும் வாடாப் பிரவந்தன் எனவும் குறிக்கப் பெறுகிறது.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாக இவர் எழுதிய பாலைப் பாடல் ஒன்று குறுந்தொகையில் (குறுந்.331) இடம் பெற்றுள்ளது. மணமுள்ள வடுவையும் இளமையான அடிமரத்தையுமுடைய மாமரத்தினது அழகிய தளிரைத் தலைவியின் மேனிக்கு உவமையாகக் காட்டும் நறுவடிப் பைங்கால் மாஅத்து அம்தளிர் அன்ன, நல் மாமேனி என்னம் பகுதி இவர்தம் புலமை நலத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

-சா.உ.

வாண்டலர்: ஐரோப்பாவில் வடக்குச் செருமனியில், கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து வாழ்ந்து வந்த தியூதானிய (Teutonic) இனக் கூட்டத்தினராவர். இவர்கள், உரோமப் பேரரசர் காண்குடன்டைன் (Constantine) ஆட்சிக் காலத்தில், (கிபி 280-337) கோத்தர்களால் (Goths) செருமனியை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். பன்னோனியா (Pannonia) என்ற இடத்தில் குடியமைப்புகள் அமைத்து வசிப்பதற்குப் பேரரசர் காண்குடன்டைன் இவர்களுக்கு அனுமதியளித்தார். நிலைத்ததொரு இருப்பிடமற்ற வாண்டலர்கள் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பன்னோனியாவை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்று கால் (Gaul) என்னும் பண்டைய பிரான்சு நாட்டைப் படையெடுத்துத் தாக்கி, எல்லைமீறி நுழைந்தனர். அங்கிருந்த பண்டைய பிரான்சு நாட்டு மக்கள், ஏனைய நாகரிகமற்ற மக்கள் ஆகியவர்களால் பல இடுக்கண்களுக்கு ஆளான வாண்டலர்கள், அவ்விடத்தை விட்டகன்று, இசுபெயின் நாட்டிற்குள் கி.பி. 409 ஆம் ஆண்டு நுழைந்தனர். இசுபெயினும், போர்ச்சுகலும் சேர்ந்த முந்நீரகத்தின் தென் பகுதியில், இருபதாண்டுக் காலம் வாழ்ந்த வாண்டலர்கள்,

விசிகோத்தர்களால் (Visigoths) தொல்லைக்குள்ளாகிக் கட்டாயத்தின் பேரில் அங்கிருந்தும் வெளியேற்றப் பட்டனர். இவ்வாறு வெளியேற்றப்பட்ட வாண்டலர்கள் ஆப்பிரிக்காவைச் சென்றடைந்தனர். ஆப்பிரிக்காவில், சென்செரிக்கு என்பவரின் தலைமையின்கீழ் உரோமானிய ஆட்சியாளர்களை வெற்றி கொண்டு, தங்கள் ஆட்சியை நிறுவினர்., கார்த்தேசு என்ற இடத்தை அவ்வரசின் தலைநகரமாகக் கொண்டனர்.

ஆப்பிரிக்காவில் நுழைந்த வாண்டலர்களை உரோமானிய மக்கள், (குறிப்பாக உரோமானிய அரசால் தொடர்ந்து அடக்குமுறை அட்டுழியங்களுக்கு ஆளான சமய மாறுபாடுள்ள கிறித்தவ இனத்தவர்கள்) வரவேற்றனர். ஆப்பிரிக்காவில் அரசமைத்த வாண்டலர்கள் சட்ட ஒழுங்கு முறையினை நிலை நிறுத்தி, வெற்றிகரமாக ஆட்சி நடத்தினர். மிக்க அளவில் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்தனர். புதிய வரிகளை விதித்தும், பல வரிகளின் விகிதங்களை அதிக அளவில் உயர்த்தியும் ஆட்சி செய்தனர்.

தொடர்ந்து ஓர் அரை நூற்றாண்டுக்காலம் மேற்கு மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளில் வாண்டலர்களின் ஆதிக்கமே நிலைத்திருந்தது. உரோம் நகரை கி.பி. 455 ஆம் ஆண்டு சூறையாடிய வாண்டலர்கள் அதனோடு நில்லாமல் உரோமப் பேரரசி உடோக்கியா (Eudoxia) வையும் அவருடைய இரு புதல்வியரையும் கவர்ந்து சென்றமை, அவர்களின் பல சாதனைகளில் முக்கியமான தொன்றாகக் கருதப்படுகிறது. ஆப்பிரிக்காவிலிருந்த வாண்டலர்களின் அரசு கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பைசாண்டியப் பேரரசர் சுக்தினியன் (Justinian) கி.பி. 533ஆம் ஆண்டு, பைசாண்டியப் படைப் பெருந்தலைவர் பெலிசேரியசு (Belisarius) மூலம் வாண்டலர்களின் தலைநகரமான கார்த்தேசைக் கைப்பற்றினார். பின்னர், வாண்டலர்களின் அரசு வீழ்ச்சியுற்றது.

—முஅ.

வாண்டன்பர்கு இவர் அமெரிக்க அரசியல் வாதிடான ஒருவர். வாண்டன்பர்கு, ஆர்தர். எச். (Vandenberg, Arthus, H.) கி.பி. 1884 ஆம் ஆண்டு மிசிகன் (Michigan) மாநிலத்தைச் சார்ந்த கிராண்ட் இராபிட்சு (Grand Rapids) என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அதே ஊரிலுள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டக்கல்வி பயின்றார்.

ஆனால், உடல் நலிந்த காரணத்தால் இவர் அப்படிப்பைக் கைவிட்டார். பின்னர் கிராண்ட் இராபிட்சு நகரிலிருந்து வெளியான எரால்டு (Herald) என்னும் செய்தித்தாள் நிறுவனப் பணியில் சேர்ந்தார். பின்னர் நியூயார்க்கு மாநகரிலிருந்து வெளியான கோலியர் வார இதழ் (Colliers Weekly) என்னும் செய்தித்தாள் நிறுவனத்தில் பணியாற்றினார். அப்பணியையும் விட்டு விட்டு மீண்டும் எரால்டு செய்தித்தாளின் அரசியல் நிருபராகச் சேர்ந்தார். அப்பதவியில் 1906 ஆம் ஆண்டு வரை பணியாற்றினார். எரால்டு செய்தித்தாளை வில்லியம் ஆல்டன் இசுமித் (William Alden Smith) என்பார், விலைக்கு வாங்கியபோது வாண்டன்பர்கு அதன் நிருவாக ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார். இதனிடையில் வில்லியம் ஆல்டன் இசுமித் அமெரிக்க மேலவையின் உறுப்பினரானார். வாண்டன்பர்கு 1910 ஆம் ஆண்டில் கிராண்ட் இராபிட்சு பட்டயக் குழுவின் உறுப்பினரானார். வாண்டன்பர்கு 1928 ஆம் ஆண்டில் மிசிகன் மாநிலத்தின் மேலவை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். அப்பதவியை இவர் தொடர்ந்து நான்கு முறைகள் தக்கவைத்துக் கொண்டார். குடியரசுக் கட்சியின் சார்பாக அதிபர் தேர்தலுக்கு இவர் பெயர் முன்மொழியப்பட்ட போதிலும் வெண்டல் வில்கி (Wendell L. Willkie) என்பாருக்கு அதனை விட்டுக் கொடுத்தார். தலையிடாக் கொள்கையில் இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்னர் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டிருந்த வாண்டன்பர்கு, அமெரிக்கா போரில் ஈடுபடக்கூடாது என்று கருதினார், எனினும், அமெரிக்கா போரில் இறங்கவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதும், அதனை எதிர்க்காது, உரூசுவெல்ட்டின் நிருவாக அமைப்பிற்கு உறுதுணையாக நின்றார். இருப்பினும் இவர் அரசின் உள்நாட்டுக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து எதிர்த்தே வந்தார்.

போர் முடிவுற்றவுடன் வாண்டன்பர்கு குடியரசுக் கட்சியின் சார்பாக அமெரிக்க மேலவையில் பன்னாட்டு அலுவல்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் ஒரு தலைவராகப் பணியாற்றினார். அத்தருணத்தில் இவர் தலையிடாக் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்டு அமெரிக்கா உலக விவகாரங்களில் தலையிட்டால்தான் நிலைமை சீர்ப்படும் என்பதை உணர்ந்து தலையிடும் கொள்கையை ஆதரித்தார். ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் (U.N.O) பொதுச் சபையின் உறுப்பினராக இவர் 1945 திசம்பர் மாதத்தில் பதவி ஏற்றார். அமெரிக்க வெளியுறவு அமைச்சரின் ஆலோசகராக வாண்டன்பர்கு 1946 ஆம்

ஆண்டு பாரிசு மாநாட்டில் பங்கு கொண்டார். பின்னர், அமெரிக்க அணு சக்திக் குழுவின் நிலையான உறுப்பினராகவும் பொறுப்பேற்றார். மேற்கு ஐரோப்பாவில் சோவியத்து உருசியாவின் மேலாதிக்கத்தைத் தடுக்க வாண்டன்பர்கு பனிப்போரில் (Cold war) அமெரிக்காவை ஈடுபடச் செய்து பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் பிடிக்கு அந்நாடுகள் இரையாவதைத் தடுத்தார். ஐரோப்பியப் பொருளாதாரம், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர், சீரடைய உருவாக்கப் பெற்ற மார்சல் திட்டத்தைச் (Marshall Plan) செயற்படுத்துவதில் இவர் பெரும்பணியாற்றினார். மேற்குச் செரும்னி, வட அட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கை அமைப்பில் சேரும் திட்டத்தை இவர் ஆதரித்தார். வாண்டன்பர்கு 1951 ஆம் ஆண்டு கிராண்ட் இராபிட்சு நகரிலேயே காலமானார்.

-இரா.அ.

வாணிகச் சங்கம்: வாணிகச் சங்கம் என்பது பொருளாதார வரலாற்றில் வணிகர்கள் அல்லது தொழில் செய்பவர்களால் மேற்கு ஐரோப்பாவில், இடைக் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு கூட்டு அமைப்பாகும். இது உறுப்பினர்களின் தன்னலக் காப்பு, பொருளாதாரம், சமுதாய மேம்பாடு ஆகியவற்றிற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் அமைப்பாகும். இடைக் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த வாணிகச் சங்கமும் (Guild) தொழில் செய்வோரின் சங்கங்களும் உள்நாட்டுப் பொருளாதார நிலையைப் பல்வேறு வகைகளில் ஒழுங்கு படுத்தி வந்தன. இவை நகரத்தின் வாணிகச் சந்தையில் தனிப்பட்ட உரிமையைப் பெற்று நிலையான விலையை ஏற்படுத்தி, பொருட்களுக்கு குறிப்பிட்ட தரத்தை நிருணயித்து வந்தன. இதன் மூலம் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை அடையும் வகையில் நகரத்திலிருந்த அரசு அதிகார அமைப்பின் மேலும் இவை அதிகாரம் செலுத்தி வந்தன. இடைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட இச்சங்கங்கள் இப்பொழுது உள்ள தொழிலதிபர்கள், வங்கியர் தொழிலாளர் ஆகியோரின் சங்கங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன. இப்பொழுது இராணுவம், சுயம், குறிப்பிட்ட சமூகங்கள் ஆகியவற்றிற்கான சங்கங்கள் பல உறுப்பினர்களைக் கொண்டு தோன்றினாலும், மக்களிடையே நன்கு அறிமுகமான சங்கங்களாக வணிகம் செய்வோர் தொழில் செய்வோர் ஆகியோரின் சங்கங்களே இருந்து வருகின்றன.

வணிகர் சங்கங்கள்: இச்சங்கங்கள் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தோன்றி இருக்கவில்லை. உரோமப் பேரரசின் அழிவிற்குப் பின்னர் வேளாண்மையை நம்பியிருந்தவர்களின் தொழிலும் வாணிகமும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. பின்னர், நகர வளர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியவுடன் சங்கங்கள் தோன்றிப் பரவலாயின. பெரும்பாலான அச்சங்கங்கள் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் தோன்றின.

வளர்ச்சியற்ற நிலையில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய வணிகர்கள் இருந்ததால் தங்களுடைய வாணிகத்தைத் தாங்களே கவனித்துக் கொண்டார்கள். பின்னர், அவர்கள் தங்களுடைய பாதுகாப்பிற்காகவும் பொருளாதார நலன்களுக்காகவும் சிறுசிறு குழுக்களாகச் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அவர்கள் சந்தைவிட்டுச் சந்தை சென்று பொருட்களை வாங்கி வந்த காலத்தில் ஆறலை, கள்வர்களால் தாக்கப்பட்டனர். அதை எதிரேற்றுவெற்றி காணும் பொருட்டுத் தங்களுடைய சொத்துகளை எல்லாம் திரட்டி ஆங்காங்கே பொருட்களை வாங்குவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டனர். வாணிகம், கி.பி. 11, 12ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் பெருகிச் சிக்கலாகி வந்த காரணத்தால் வணிகர்கள் அனைத்து வேலைகளையும் தாங்களே செய்வதை விட்டுவிட்டார்கள்., அதனால் பொருட்களின் போக்குவரத்து, வாங்குதல், விற்பல் போன்றவற்றைத் தங்களின் தொழிலாளர்களிடம் விட்டு விட்டார்கள். முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்த வணிகர்கள் தங்கள் வாணிக நடவடிக்கைகளை எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் வைத்துக் கொண்டார்கள். அச்சமயத்தில் வணிகர் சங்கங்கள் எல்லாம் பொருளாதாரச் சிறப்புகளைப் பெறும் வகையில் மையப் பகுதியில் அமைந்து பல்வேறு நகரங்களால் சூழப்பட்டு இருந்தன.

அச்சமயத்தில் நகரமக்களின் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் வாணிகச் சங்கங்கள் தோன்றலாயின. ஒவ்வொரு சங்கமும் தன்னுடைய நகரத்தில் விற்கும் பொருட்களின் தரம், விலை ஆகியவற்றை ஒழுங்கு படுத்தி வந்தன. மொத்தத்தில் இச்சங்கங்கள் நகர வாணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வந்தது. ஒவ்வொரு சங்கமும் தன்னுடைய எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிக்குள் தனிப்பட்ட உரிமை கொண்டிருந்தது.

நகரத்தின் வெளியிலிருந்து வரும் வணிகர்கள் சரக்குகள் வாங்குவதற்கும், விற்பதற்கும் கட்டணம் செலுத்துமாறு கட்டாயப் படுத்தப்பட்டார்கள். பல சமயங்களில் மற்ற நகரங்களிலிருந்து வரும் வணிகர்கள் வாணிகம் செய்வதற்கு முற்றிலும் தடை விதிக்கப்பட்டது. பின்னர், கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் முதன்மையாகத் திகழ்ந்த நகரங்கள் எல்லாம் தன்னரசாக மாறியவுடன், வாணிகச் சங்கங்களின் உறுப்பினர்கள், செல்வாக்குப் பெற்றவர்களாக இருந்த காரணத்தால் நகர அவைகளை அமைத்தார்கள். மேலும் அரசியல் அதிகாரம் பெற்ற, ஆணைகள் பிறப்பித்து நகரின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கு படுத்தி வந்தார்கள்.

தொழில் செய்வோரின் சங்கங்கள்: வணிகமும் தொழிலும் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் பெருகிவந்ததால் வணிகர்களின் சங்கங்களில் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. வடக்கு இத்தாலியில் செழிப்பான நகரங்களாகிய புளெண்டர் இரைமினி (Rimini) சிறப்புத் தன்மைகளால் தொழில் செய்வோர்களின் சங்கங்கள் மிகுதியாயின. கம்பனி வணிகர்கள், கச்சாப் பொருட்களை வாங்குதல், உற்பத்தி செய்தல் விற்பனை செய்தல் போன்றவற்றில் முழுக்கட்டுப்பாடு விதித்து வந்தார்கள். ஆனால் உற்பத்தியின் நேரடி நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்வதில்லை. உற்பத்தியின் பல்வேறு பகுதிகளும் திறமை வாய்ந்த தொழிலாளர்களிடம் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். எடுத்துக்காட்டாக, நெய்பவர், சாயம் தோய்ப்பவர் எனப் பிரிக்கப்பட்டு அவர்களிடம் அந்த வேலை அளிக்கப்படும். அவர்கள் எல்லாம் தனித்தனியாகத் தங்களுக்கெனத் தொழில் செய்வோர் சங்கங்களை அமைத்துக் கொள்வார்கள்.

இவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு சங்கமும் தன்தன் நடவடிக்கைகளிலேயே கவனம் செலுத்தும். அது தமக்கென்று, அலுவலர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒழுங்கு முறைகளை வகுக்கும், அதுபோலக் கூட்டம் நடத்துவதற்கென்று தனித்தனி அரங்குகளையும் ஏற்படுத்தித் தரும்.

இந்தப் பயிற்சி முறை என்பது தலைசிறந்த தொழிலாளரை உருவாக்கும். ஆனால் இது ஒருவர் தலைவராக ஆவதைத் தடை செய்யும் வகையில் உள்ளது. பயிற்சியாளர் மிகுந்த தொகையைக் கட்டணமாகச் செலுத்த வேண்டிக் கட்டாயப்

படுத்தப்படுகிறார்கள். நுழைவுக் கட்டணமும் ஒரு சிலரே தலைவராக ஆகும் வகையில் மிக அதிகமாக உள்ளது. பெரும்பாலான தொழிலாளிகள் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டுக் காலங்களில் சம்பளம் வாங்குவவர்களாகவோ தலைவன் அல்லது பணம் மிகுதியாக உள்ள வாணிகர்களிடம் இருந்தார்கள்.

சாதனைகள்: ஏறத்தாழ இரண்டு நூற்றாண்டுக் காலங்களாகவோ அதற்கு மேலாகவோ இத்தகைய வணிகர் சங்கங்களும் தொழில் செய்வோரின் சங்கங்களும் நகர மக்களின் பொருளாதார, அரசியல் நலன்களுக்காக உழைத்து வந்தன. வாணிகச் சங்கங்கள் தங்கள் சங்கங்களுக்கென்று ஒரு நல்ல அரசைக் கொண்டிருந்தன. அந்த வணிகர்கள், பொதுக் கட்டடங்கள், பாதுகாப்பு அரண்கள், பள்ளிகள், சாலைகள், சமூகச் சேவை நிறுவனங்கள் போன்றவற்றிற்குத் தாராளமாக நிதி உதவி வழங்கினர். அதுபோலப் பல்வேறு தொழில்புரிவோரும் அழகிய பொருட்களை அளித்தனர். அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்த கண்ணாடிச் சாளரங்கள் (Windows) அவர்கள் மாதா கோவிலுக்குப் பரிசாக அளித்தார்கள்.

இவ்வாறு இடைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட சங்கங்கள், பொருளாதார நிறுவனங்கள் புதுமுறையான வாணிகம் தொழில் நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை புரிந்தன. அன்றியும் இச்சங்கங்கள் இடைக்காலத்தில் மேலை நாடுகளில் தோன்றிய நாகரிக வாழ்க்கைக்கும் அடித்தளமாக அமைந்தன.

-கே.என்.இரா.

துணைநூல்கள்:

Shukla, M.C. Business Organizational Management, S. Chand & Co., Calcutta, 1985

Satya Saran Chatterjee, Modern Business, The World Press Ltd, Calcutta, 1969.

வாணிக நிறுவனக் கலைப்பு: கூட்டு வாணிகத் தொழில் முடிவுபெறுவது, கலைப்பு என்று சொல்லப்படுகிறது. நிறுவனத்தின் அலுவல்கள் ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டால், கூட்டாளிகள் தொழிலை நடத்த விரும்பாமல் நிறுவனத்தைக் கலைப்பர். எனவே, நிறுவனக் கலைப்பு என்பது நிறுவனத்தின்

ஆயுட்கால முடிவைக் குறிக்கின்றது. கூட்டாண்மை முறிந்து போய் விடும் நிலைதான் கலைப்பு எனப்படும்.

நிறுவனக் கலைப்பிற்கும் (Dissolution of Firm), கூட்டு வாணிகக் கலைப்பிற்கும் (Dissolution of Partnership) வேறுபாடுண்டு. கூட்டாளிகளிடையே உள்ள கூட்டாண்மையின் முடிவுதான் நிறுவனக் கலைப்பாகும். நிறுவனமே கலைந்துவிட்டபின்னர் கூட்டாண்மை அங்கே இருக்க முடியாது. ஆனால், ஒன்று அல்லது இரண்டு கூட்டாளிகளிடையேயுள்ள கூட்டாண்மை முறிந்து விட்டால் அது நிறுவனக் கலைப்பாகாது. நிறுவனம் அதே பெயருடன் தொடர்ந்து பணியாற்றும் கூட்டாளிகளின் மறுசேர்க்கை ஏற்படும். அத்தகைய சூழ்நிலையில் திரும்ப அமைக்கப்பட்ட கூட்டு வாணிகம் தோன்றுகிறது. XY என்ற நிறுவனத்தில் அ ஆ இ ஆகியோர் கூட்டாளிகளாக இருக்கின்றனர். இ என்பவர் ஓய்வு பெற்று விட்டார். அ ஆ என்ற இருவரும் XY என்ற நிறுவனத்தில் XY என்ற தொழிலைத் தொடர்ந்து நடத்த விழைகின்றனர். முன்பு மூன்று கூட்டாளிகளைக் கொண்டிருந்த நிறுவனத்தில் இப்பொழுது இரண்டு கூட்டாளிகள் இருக்கின்றனர். எனவே, நிறுவனம் திருத்தி அமைக்கப்படுகிறது. கீழ்க்காணும் நிலைகளில் நிறுவனக் கலைப்பு ஏற்படும்.

1. எல்லாக் கூட்டாளிகளும் இசைந்தால் கூட்டு நிறுவனம் கலைக்கப்படும்.
2. ஒரு கூட்டாளியைத் தவிர ஏனைய கூட்டாளிகள் நொடிந்தவர் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டால் கூட்டு கலைந்து போகும்.
3. நிறுவனத்தில் நடத்தும் தொழில் சட்ட விரோதமானதாகிவிட்டால் அது கலைக்கப்படும்
4. கலைப்பு அறிக்கை கட்டாயமாக விட்டபோதும் கலைக்கப்படும்.

கூட்டு வாணிகக் கலைப்பு கீழ்க்காணும் விதத்தில் தோன்றும். அவை, 1. குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு என்று அறுதியிட்டுத் தொடங்கப்பட்ட கூட்டு நிறுவனம் அக்காலம் முடிந்ததும் கலைதல். 2. குறிப்பிட்ட ஒரு வாணிக முயற்சிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட வாணிகம் அம்முயற்சி முடிந்தவுடன் கலைதல், 3. கூட்டாளி ஒருவர் இறந்துவிட்டால் கூட்டு வாணிகம் கலைந்து விடுதல், 4. ஒரு கூட்டாளி நொடிந்து விட்டாலும் கூட்டு வாணிகம் கலைந்து விடுதல், 5. ஒரு கூட்டாளி ஓய்வு பெற்றால் கூட்டு வாணிகம் கலைந்துவிடுதல் என்பனவாகும். அந்நிலைகளில் ஒப்பந்தம் வேறுவிதமாகக்கூட இருக்கலாம். மற்ற கூட்டாளிகள்

தங்கள் வெளிப்படையான அல்லது உட்கிடையான அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி நிறுவனத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தி ஒப்பந்தத்திற்கு உயிரூட்டலாம்.

நீதிமன்றத்தின் மூலம் கலைப்பு: ஒரு குறிப்பிட்ட கூட்டு வாணிக நிறுவனம் மேற்கூறப்பட்ட எந்தக் காரணத்திற்காகவும் கலைக்கப்படாவிட்டால் நீதிமன்றத்தின் உதவி நாடப்படுகிறது. கீழ்க்காணும் சூழ்நிலைகளில் நீதிமன்றம் கலைப்பிற்காகக் (Dissolution through court) கட்டளை இடும். அவை, 1. கூட்டாளியொருவர் மனச் சமநிலை இழந்துவிடுதல். (கூட்டாளியின் பித்து நிலை காரணத்தாலேயே நிறுவனக் கலைப்பு ஏற்படுகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை). பிற கூட்டாளி அல்லது கூட்டாளிகள் அந்த அடிப்படையில் கலைப்பிற்காக நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பம் கொடுப்பது அவர்களின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. 2. கூட்டாளி ஒருவர் கூட்டாளி என்ற முறையில் செயலாற்றும் தகுதியை நிரந்தரமாக இழந்துவிடுதல், 3. கூட்டாளியொருவர் தீய நடத்தை என்னும் குற்றத்திற்கு ஆளாகி விடுதல். (அத்தீய நடத்தையால் நிறுவனத்தின் தொழில் ஒருதலைப்போக்காகப் பாதிக்கப்பட்டதான் கலைப்பு ஏற்படும்). கார்மிக்வேலுக்கும் ஈவான்சிற்கும் (Carmichael vs. Evans) நடந்த வழக்கில் பயணச் சீட்டு இல்லாமல் ஒரு கூட்டாளி பயணம் செய்ததே நிறுவனக் கலைப்பிற்கான தீய நடத்தைக்குப் போதுமான சான்று என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறியது. 4. கூட்டாளியொருவர் கூட்டு வாணிக ஒப்பந்தத்தை வேண்டுமென்றே அடிக்கடி மீறுவதாலும் அவமதித்தலாலும் தொழில் நடத்துவதற்கு முடியாமல் போய்விடுதல். 5. கூட்டாளி யொருவர் தம் பங்கை மூன்றாமவர்க்கு, ஏனைய கூட்டாளிகளின் ஒப்புதல் இன்றி மாற்றி விடுதல், 6. நிறுவனத்தின் தொழிலை நடத்தல்தான் நடத்த முடியும் என்ற நிலை ஏற்படுதல். 7. நிறுவனக் கலைப்பு ஏற்படுவது நியாயமானதாகவும் நேரிடையானதாகவும் நீதிமன்றத்திற்குத் தோன்றினால் கலைப்பிற்கு அது கட்டளை பிறப்பித்தல் என்பனவாம். நியாயமான, நேர்மையான என்ற சொற்கள் பொருள் பொதிந்து கருத்தாமல் மிகுந்து காணப்படுவதால், மிகவும் விழிப்புணர்வுடன் கலைப்பைப் புகுத்த வேண்டும். அதைக் கடைசி நிபந்தனையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். விருப்பப்படியான கூட்டாண்மையாக இருந்தால் யாராவது கூட்டாளி நிறுவனக் கலைப்பு எண்ணத்தைப் பிற கூட்டாளிகளுக்கு அறிக்கை மூலம் தெரிவித்து நிறுவனத்தைக் கலைக்கலாம்.

கலைத்தலின் பின் விளைவு: கலைத்தலுக்குப் பின் கூட்டு வாணிகத் தொழிலைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாது. ஆனால், கலைப்பிற்கு வேண்டிய காலம் வரும் வரை கட்டாயம் ஏற்பட்டால் தொழில் நடத்தலாம். நிறுவனச் சொத்துகளைத் திரட்டிக் கடன்களைக் கொடுத்துவிட்டு ஏதாவது உபரித் தொகை இருந்தால் அதைக் கூட்டாளிகளிடையே பிரித்துக் கொடுப்பது இன்றியமையாதது. நிறுவனக் கலைப்புப் பற்றிப் பொது அறிக்கை கொடுத்தாலொழியப் பொறுப்புகள் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கும். நிறுவனச் சொத்து நிறுவனக் கடனை அடைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதைக் கூட்டாளிகள் வற்புறுத்தலாம். புதிய ஒப்பந்தங்கள் ஏற்படுத்தக் கூடாது. புதிய வாணிகமும் தொடங்கக்கூடாது. எஞ்சிய கூட்டாளிகள் கலைப்பதற்குத் தேவையான காலக் கெடுவரை வாணிகத்தைநடத்தும் உரிமையைப் பெற்றுள்ளார்கள். இறந்த கூட்டாளியின் சொத்து அவர் இறந்ததற்குப் பின் நிறுவன காரியங்களுக்குப் பொறுப்பாகாது. இறுதியில் நிறுவனத்தின் எல்லாச் சொத்துகளும் திரட்டப்பட்டு விற்கப்படுகின்றன.

கூட்டு வாணிக நிறுவனத்தின் சொத்து என்பது அது தொடங்கப்பட்ட போது அல்லது தோன்றிய பொழுது உள்ள எல்லாச் சொத்துகளையும், நாளடைவில் வாணிகம் நடந்து கொண்டே இருக்கும்போது வாங்கப்பட்ட சொத்துகளையும் குறிக்கும். நிறுவனத் தொழிலுக்காக மேற்கூறிய எல்லாச் சொத்துகளும் கூட்டாளிகளால் கையாளப்படுகின்றன. வாணிக நற்பெயர் என்பது, நிறுவனத்தின் தொழில் பொதுமக்களிடையே பெரும் பாராட்டுரைதான். அது கண்ணுக்குப் புலனாகாத சொத்து. எனவே, அதற்குப் பண மதிப்பு தேவைப்படுகிறது. நிறுவனக் கலைப்பு ஏற்பட்டுக் கணக்குகள் தீர்க்கும் பொழுது, நற்பெயரும் மற்ற சொத்துகளோடு சேர்த்துக் கூட்டாளிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும் தன்மை பெற்றுள்ளது. அதையும் விற்கலாம். அது விற்கப்படும்பொழுது, அதை வாங்குவோருக்கு முழு உரிமையும் ஏற்பட்டு அவர் நிறுவனப் பெயரைப் பயன்படுத்திப் பழைய வாணிகத்தை நடத்திச் செல்லலாம். ஆனால், விற்றவர் போட்டி வாணிகம் நடத்த இது தடங்கல் இல்லை. ஆனால், சட்டத்தின் பிரிவு 55 (2) வாங்குவோருக்குச் சில பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. அதாவது வாங்குவோர் நற்பெயரை வாங்கும்போது சில தடைகள் விதிக்கலாம். அதன்படி விற்பார் நிறுவனப் பெயரைப் பயன்படுத்த

முடியாது. பழைய நிறுவனத்தின் வாடிக்கையாளர் களையும் தொடர்ந்து ஆதரவு தரும்படி கேட்டுக் கொள்ளலாம். பழைய நிறுவனத் தொழிலைத் தானே நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளலாம். அதன் விளைவாக வாங்குவோர் விற்போரிடம் அதே விதமான வாணிகத்தைக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் போட்டியாக நடத்தக் கூடாது என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளலாம். அவ்வொப்பந்தம் நியாயமானதாக இருந்தால் அது ஒரு வாணிக தடையீடாக (Restraint of Trade) நிகழாது.

கூட்டு வாணிக நிறுவன அலுவல்கள் ஒரு முடிவிற்கு வரும்வரை, நிறுவனத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் கூட்டாளிகளின் செயல்களும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும். அதன்பின்னர் அவர்கள் அதிகாரம் மறைந்து விடும். கணக்குகள் தீர்க்கும்பொழுது ஏதாவது இழப்பு ஏற்பட்டால் முதலில் அந்நட்டத்தை ஆதாயத்திற்கெதிராகவும், பின்னர் மூலதனத்திற்கெதிராகவும் எழுதிக் கழித்திட வேண்டும். இவ்வாறு செய்தும் இழப்பு மேற்பட்டால் அதைக் கூட்டாளிகள் தங்கள் இலாபநட்டம் பகிரும் விதத்தில் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். நிறுவனத்தின் சொத்துகள் மூன்றாம் பேர்வழிகளுக்குத் தர வேண்டிய கடன்களுக்கும், கூட்டாளிகள் நல்கிய கடன்களுக்குப் போய்ச் சேரும். பின்னர் கூட்டாளிகளின் மூலதனங்களைத் திரும்பிக் கொடுக்கவும் அவை பயன்படும். உபரித் தொகை ஏதாவது இருந்தால் அதை ஆதாயமாகக் கூட்டாளிகள் தமக்குள் பிரித்துக் கொள்வார்கள். நொடித்த அல்லது வகையற்ற கூட்டாளி இருப்பாரேயானால் வகையுள்ள கூட்டாளிகளுக்குக் கூடுதலான சமை தோன்றும். அவர்களின் முழு மூலதன இருப்பும் திரும்பக் கிடைக்காமல் ஒரு பகுதியை இழக்க நேரிடும். கூட்டு வாணிகக் கடனும், தனிக் கடனும் கலந்த கூட்டுக் கடன்கள் இருந்தால் நிறுவனச் சொத்தைப் பங்கீடு செய்து கொள்வதற்குக் கடனீந்தோர்களிடையே போட்டி ஏற்படும்.

எனவே, அக்குழப்பத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சட்டம் சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது. அதன்படி நிறுவனக் கடனை அடைப்பதற்கு நிறுவனச் சொத்துகள் பயன்படும். கூட்டாளிகளின் தனிப்பட்ட கடனைத் தீர்ப்பதற்கு அவர்களின் தனிச் சொத்துகள் பயன்படும். இவ்விரு சொத்துகளிலும் உபரித் தொகை ஏற்பட்டால் அதை மற்ற கூட்டாளிகளின் பற்றாக குறைக்கு மாற்றிக் கணக்குகள் சரிக்கட்டப்படும். அதாவது நிறுவனச் சொத்தின் உபரி, தனிக் கடனைத் தீர்க்கப் பயன்படும்.

அதே போல் கூட்டாளிகளின் தனிச் சொத்தின் உபரி, நிறுவனக் கடனைத் தீர்க்கப் பயன்படும்.

துணை நூல்கள்:

Kuchhal. M.C. Mercantile Law, Vikas Publising House Pvt. Ltd., New Delhi, 1987.

Shukla. Business Organisational Management, S. Chand & Co., Delhi, 1985.

வாணிகவியல் சட்டம்: வாணிக நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்தி ஆளும் சட்டத் தொடர்பான விதிகளை வாணிகவியல் சட்டம் (Mercantile Law) என்பர். இவ்விதிகள் வாணிக நடைமுறைகளில் ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்துகின்றன. ஓர் ஒப்பந்தத்தின் செல்லுபடித் தன்மையையும் அவை முடிவு செய்கின்றன. அந்த ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றும் வழியையும் தன்மையையும் அவை குறிப்பிடுகின்றன. வாணிகவியல் சட்டம் பலவகையான ஒப்பந்தச் சட்டங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகக் கூட்டு வாணிகம், சரக்கு விற்பனைச் சட்ட ஒப்பந்தம், முகமை, ஒப்படைவு, ஈட்டுறுதி உத்திரவாதம், காப்பீடு, மாற்று முறையாவணம் போன்ற ஒப்பந்தங்கள் யாவும் வாணிகவியல் சட்டத்தின் கூறுகளாகும். கூட்டுப் பங்கு நிறுவனம் சரக்கேற்றிச் செல்லுதல், நொடிப்பு (Bankruptcy), நடுவர் தீர்ப்பிற்கு விடல் (Arbitration) போன்றனவும் வாணிகச் சட்டத்தில் அடங்குவனவாகும். சமுதாயச் சட்டத்தின் முக்கிய கிளைகளுள் ஒன்றாக வாணிகவியல் சட்டம் திகழ்கிறது.

இந்திய வாணிகச் சட்டம்: இந்திய வாணிகவியல் சட்டம் பெரும்பாலும் ஆங்கில வாணிகவியல் சட்டத்தைப் பின்பற்றியுள்ளது. அதில் இந்திய நாட்டு நடைமுறைகளுக்கு கேற்பச் சில மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. வாணிக நடைமுறைகள் யாவும் தனியார் வழக்குச் சட்டங்களால் கி.பி. 1872 ஆம் ஆண்டுவரை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. வழக்கில் ஈடுபடுபவர்கள் இந்துவாகவோ, இசுலாமியராகவோ இருந்தால், முறையே இந்து அல்லது இசுலாமியச் சட்டங்கள், தீர்ப்பு வழங்கிடப் பயன்படுத்தப்பட்டன. வழக்காடுபவர் பலவகைப்பட்ட இனத்தவர்களாக இருந்தால் எதிர்வாதிச் சட்டம் பயன்படுத்தப்படும். சென்னை, கல்கத்தா, பம்பாய் உயர் நீதிமன்றங்கள்

ஆங்கிலச் சட்டத்தை, இந்து அல்லது இசுலாமியர் அல்லாதவர்களுக்குப் பயன்படுத்தியது.

இந்திய வாணிகவியல் சட்டம் தோன்ற மூலகாரணமாக இருந்தவை: 1. ஆங்கில வாணிகவியல் சட்டம், 2. இந்திய சட்டமன்றங்கள் உருவாக்கிய சட்டங்கள், 3. நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகள், 4. நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்கள்.

ஆங்கில வாணிகவியல் சட்டம்: இந்திய வாணிகவியல் சட்டம் பெரும்பாலும் ஆங்கிலச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதால், இன்றும் இந்தியச் சட்டத்தில் காணப்படாத செய்திகளுக்கு ஆங்கிலச் சட்டத்தின் உதவி நாடப்படுகிறது. ஆங்கிலச் சட்டத்தின் தோற்றுவாய்களாக அந்நாட்டுப் பொதுச் சட்டம் (Common Law), சட்ட வாணிகம், நீதிக்கொள்கைகள்; சட்டம் தொடர்பான விதிகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

பொதுச்சட்டம், பல நூற்றாண்டுகளாக ஆங்கிலேயப் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டும் அந்நாட்டு நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகளைக் கொண்டும் புனைந்த சட்டமாகும். மரபியல் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டு அநேக நாட்களாகப் பழக்கத்தில் இருக்கும் எழுதப்படாத சட்டம்தான் அச்சட்டம். எனவே, அதனை இயற்றாச் சட்டம் என்றும் கூறுவர்.

சட்ட வாணிகம், இங்கிலாந்தில் கி.பி. 14, 15ஆம் நூற்றாண்டின் நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டு ஆங்கிலேய வாணிகர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட சட்டமாகும். வாணிகர்கள் தங்களுக்குள் நிறுவிய நீதிமன்றங்கள் மூலம் அச்சட்டத்தைப் பின்பற்றினர். பின்னர் அது பொதுச் சட்டத்தோடு இணைக்கப்பட்டது.

நீதிக்கொள்கைகள், தகைமை நெறி (Equity) அல்லது இயற்கை நீதி, பொதுச் சட்டத்தின் கடுமையாலும் அதில் விடப்பட்ட குறைபாடுகளை நீக்கும் பொருட்டும் எழுந்தனவாகும். காலங் காலமாகப் பொதுச்சட்டம் எவ்வித மாறுதலுமன்றி ஒரே மாதிரியாகக் காணப்பட்டதால் வழக்காடுபவர்களின் நோக்கத்தை அதனால் நிறைவேற்ற இயலவில்லை. மக்கள் மன்றத்தில் தகைமை நெறிகளும், அரசு மன்றத்தில் பொதுச்சட்டமும் பின்பற்றப்பட்டன. பிற்காலத்தில்

குறிப்பாக கி.பி. 1873 இலும் கி.பி. 1875 இலும் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களினால் வேறுபாடுகள் அகற்றப்பட்டு இவ்விரு மன்றங்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன.

பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்படும் சட்டங்களைச் சட்டத் தொடர்பான விதிகள் குறிக்கின்றன. பொதுச் சட்டத்தையும், தகைமை நெறிகளையும் விட இவை உயர்வானவையாகும். பெரும்பான்மையான இந்தியச் சட்டங்கள் பல்வேறு சட்டசபைகள் நிறைவேற்றிய சட்டங்களையே உருக்கொண்டுள்ளன. மைய மாநில சட்டமன்றங்கள் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளன.

நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள்: ஒரே வகையான சட்டக் கருத்துகளை, கடந்த காலத்தில் கூறிய தீர்ப்புகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறுவது மரபும் இயல்புமாகும். அவை வாணிக நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்தி, நீதி, நேர்மை, நல்ல மனச்சாட்சி ஆகிய கோட்பாடுகளைச் சட்டத்தில் புகுத்தி, சட்டங்கள் நெகிழ்ச்சி (மாறுதல்) உள்ளனவாகவும், முன்னேற்றம் உடையனவாகவும் ஆக்குகின்றன. ஒரே நிலையிலுள்ள வழக்கு மன்றங்களுக்கு முன்னால் கூறப்பட்ட வழக்குகளின் தீர்ப்புகள் வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றன. அவை கீழ்நிலையிலுள்ள நீதிமன்றங்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சக்தியாகவும் விளங்குகின்றன. இறுதியாக முறையிடுவதற்கு இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றம் (Supreme Court) உள்ளது. சில வழக்குகளின் தீர்ப்பை வலியுறுத்துவதற்காக ஆங்கிலேய நீதிமன்றங்களாக அரசப் பேரவை (Privy council), ஆங்கிலேய பிரபுக்கள் சபை (House of Lords) போன்றவற்றின் தீர்ப்புகளை எடுத்துக்காட்டாக எடுத்துக் கொள்வதுண்டு.

பழக்க வழக்கங்கள்: பல்வேறு சட்டங்களின் தொகுப்பாக இந்திய வாணிகச் சட்டம் இயற்றப்பட்டிருந்தாலும் அது இந்தியப் பழக்க வழக்கங்களில் காணப்பட்ட நியாயங்களையும் நீதிகளையும் எடுத்துக் கொண்டுள்ளது. பல வாணிகப் பழக்கங்கள் நடப்புகள் ஆகியன சட்டமாகச் சேர்க்கப்பட்டு நீதிமன்றங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய நடைமுறைப் பழக்கங்களையும், நடப்புகளையும் இந்திய ஒப்பந்தச்

சட்டமும், மாற்றுமுறை ஆவணச் சட்டமும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

இந்திய வாணிகவியல் பல வகையில் வளர்ந்து முழுமையான வாணிகவியல் சட்டங்கள் இயற்றிட உதவியது. அதன் காரணமாக கி.பி. 1872இல் இந்திய ஒப்பந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இந்தியச் சரக்கு விற்பனைச் சட்டம் 1930இலும், கூட்டு வாணிகச் சட்டம் 1932 இலும், நிறுவனச் சட்டம் 1956 இலும் இயற்றப்பட்டு ஒரு முழுமையான வாணிகவியல் சட்டம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

-கே.என்.இரா.

துணைநூல்கள்:

Darar, Sohrob, R., Mercantile Law, Progressive Corporation Pvt., Ltd., Bombay, 1984.

Shukla M. C. A. Manual of Mercantile Law, S Chand & Co., Ltd., New Delhi, 1985.

வாணிதாசன்: இவர் 20ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிஞரூள் சிறப்பிடம் பெறுபவர். கவியுலகில் பாரதியாரின் புதுநெறித் தாக்கம் கொண்டவர். பெரியார், அண்ணா ஆகியோரின் சமுதாயச் சிந்தனைகளால் ஈர்க்கப் பெற்றவர். தன்மான இயக்கப்பற்றும், தனித்தமிழ் உணர்வும் கொண்டவர். கவிதைக்கலையைத் தொடக்கத்தில் பாரதிதாசனிடம் அறிந்துகொண்டு அவரையே தம் ஆசிரியராகக் கொண்டவர். வாணிதாசனைப் பாரதிதாசனின் தலைமாணாக்கர் என்று பல ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர். கவிதையின் உருவம், உள்ளடக்கம், அனைத்திலும் பாரதிதாசனை முழுவதும் பின்பற்றும் புதுமைக்கவிஞர். இயற்கைக்குப் பாரதிதாசன் வழியில் தனித்த இடமும், தலைமைப்பொலிவும், தனிநூல் படைப்புத் தந்தவர்.

புதுவை மாநில வில்லியனூரில் 22-07-1915இல் பிறந்த வாணிதாசனின் தந்தையார் அரங்க திருக்காமு; தாயார் துளசியம்மாள் ஆவர். வாணிதாசன் என்பது இவரது புனைபெயராகும். இவருடைய இயற்பெயர் அரங்கசாமி. புதுவையில் பிரெஞ்சுமொழிப் பள்ளியிலும் பின் கல்வே கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்ற வாணிதாசன் தமிழுடன், தெலுங்கு, பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகளிலும் பயிற்சி

பெற்றார். ஆதிலெட்சுமியை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்ட வாணிதாசனுக்கு மக்கள் ஒன்பதின்மர்.

வாணிதாசன்

தம் ஆசிரியப் பணியை 1942இல் தொடங்கிய வாணிதாசன் பல கல்வி நிலையங்களில் பணியாற்றி புதுவைக் கல்வே கல்லூரியில் இறுதியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி 1971இல் ஓய்வு பெற்றார்.

கவிதை, நாடகம், கதை ஆகிய துறைகளில் தொண்டு செய்த வாணிதாசனுக்கு மொழிபெயர்ப்பிலும் தொடர்பு உண்டு. பொன்னி, தமிழன், காதல், திராவிட நாடு, முத்தாரம், முதலிய இதழ்களில் வாணிதாசன் கவிதைகள் வந்துள்ளன. கவிஞரேறு, பாவலர்மன்னன், பாவலர்மணி, புதுமைக்கவிஞர் முதலான சிறப்புப் பெயர்களும் வாணிதாசனுக்கு வழங்கப்பட்டன. தொடக்கத்தில் பொன்னி இதழில் பாரதிதாசன் பரம்பரை என்ற அறிமுகத்துடன் இவர் கவிதைகள் இடம் பெற்றன.

இரவு வரவில்லை, இன்ப இலக்கியம், இனிக்கும் பாட்டு, எழிலோவியம், எழில் விருத்தம், குழந்தை இலக்கியம், கொடிமுல்லை, சிரித்த நுணா, தமிழ்ச்சி, தீர்த்த யாத்திரை, தொடுவானம், பாட்டரங்கப் பாடல்கள், பாட்டுப் பிறக்குமடா, பொங்கற்பரிசு, வாணிதாசன் கவிதைகள் (இரு தொகுதிகள்) என்பன இவர் கவிதை நூல்களாகும். இவர் சில பிரெஞ்சு

நூல்களையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். எழிலோவியம், எழில் விருத்தம் ஆகிய நூல்கள் இயற்கைக்குச் சிறப்பும் தலைமையும் தந்து புனையப்பட்டனவாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கையையே பாடுபொருளாகக் கொண்ட பாரதிதாசனின் அழகின் சிரிப்பை அடியொற்றி எழுந்த நூல் 'எழிலோவியம்' ஆகும்.

எளிமை, இனிமை, புதுமை ஆகியன இவர் கவிதைப் பண்புகளாகும். யாவரையும் எளிதில் ஈர்க்கவல்ல சொற்கட்டு, சந்தநலமும் அமைந்த இசைப்பாடல்களையும் வாணிதாசன் இயற்றியுள்ளார். சமுதாய நோக்கிற்குத் தலைமை தந்து புனையப்பட்ட இவர் படைப்புகள் நாட்டுப்பற்று, மொழி உணர்வு, இனநலம், விடுதலை வேட்கை, சமத்துவம், தத்துவம், சாதிக் கொடுமை, சீர்திருத்தம், மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, கடவுள் மறுப்பு, பெண்ணுரிமை, கல்விச்சிறப்பு, குடும்பப்பாங்கு, கருத்தடை, ஒற்றுமை, கூட்டுறவு தொழிலாளர் நலன், பொதுவுடைமை, உலக நோக்கு, புதிய உலகம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டவை.

இயற்கையின் இயல்பு, இயக்கம், காட்சி, பயன் ஆகியன இவர் பாடல்களில் நன்கு சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளன. உருசியம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் இவர் பாடல்கள் சில மொழி பெயர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இவர் 7-8-1974இல் மறைந்தார்.

இவர் பெற்ற சிறப்புகளில் 1954இல் பிரெஞ்சுக் குடியரசுத் தலைவரிடம் பெற்ற விருதும் பாராட்டும், 1968 இல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்கத் தலைமையும், 1975 இல் 'பாட்டரங்கப் பாடல்கள்' என்ற நூலுக்காகத் தமிழக அரசின் பரிசும், 1979இல் தமிழக அரசு வழங்கிய 'பாவேந்தர் விருதும்' குறிப்பிடத்தக்கன.

-வே.கா.

வாணியம்பாடி: இது தமிழ் நாட்டில் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. வாணியம்பாடி என்னும் வட்டத்தின் தலைநகரமுமாகும். இது வேலூரிலிருந்து மேற்கே 65 கி.மீ. தொலைவில் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ளது. இந்நகரின் பரப்பு ஏறத்தாழ 23 ச.கி.மீ. ஆகும். நகரின் மக்கள் தொகை 1981 ஆம் ஆண்டின் கணக்கெடுப்பின்படி 59,107 ஆகும். இந்துக்கள், இசுலாமியர், கிறித்தவர்கள் ஆகிய முன்று சமயத்தவரும்

இங்கு வாழ்கின்றனர். அவர்களுள் இசுலாமியர் பெரும்பான்மையர் ஆவர். இந்நகரம் பாலாற்றின் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது.

பாலாறு, நகருக்கு மேற்கே ஏறத்தாழ 1 கி.மீ. தொலைவில் இரு பிரிவாகப் பிரிந்து ஒரு பிரிவு நகரின் நடுவே சிற்றாறாக ஓடி நகருக்குக் கிழக்கில் உதயேந்திரம் என்ற ஊருக்கு மேற்கே மீண்டும் பாலாற்றுடன் சேருகிறது.

வாணியம்பாடி, சட்டப்பேரவைத் தொகுதியாகவும், நகராட்சி நகரமாகவும் உள்ளது. இங்குக் கல்வி நிலையங்கள் பல உள. அவை தொடக்கப் பள்ளிகள் (12), நடுநிலைப் பள்ளிகள் (2), உயர்நிலைப் பள்ளிகள் (2), இந்து மேல்நிலைப் பள்ளி, இசுலாமியப் பெண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளி, கன்காடியா மேல்நிலைப் பள்ளி, இசுலாமியக் கல்லூரி என்பன.

இந்நகரில் அரசு மருத்துவமனை ஒன்று உள்ளது. நகராட்சி, தாய் சேய் நலவிடுதிகள் மூன்றினை நடத்தி வருகின்றது.

தீப்பெட்டி செய்தல், பீடி சுற்றுதல், கயிறு திரித்தல், கோரைப்பாய் நெய்தல், தேங்காய் நார் எடுத்தல், மண்பாண்டம் செய்தல் போன்ற சிறு தொழில்களும் தோல் பதனிடுதல், காலணிகள் தயாரித்தல் போன்ற பெருந்தொழில்களும் நகரிலும் நகருக்கு வெளியிலும் நடைபெறுகின்றன.

தேங்காயும், பதப்படுத்தப்பட்ட தோலும், வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. தோல் பதனிடத் தேவையான முந்திரிக்கொட்டைத் தோல், ஆவாரம்பட்டை போன்றவையும் வேதிமப்பொருட்களும் வெளியிலிருந்து வாங்கப்படுகின்றன.

வாணியம்பாடி நகரம், காதர்பேட்டை, பெரியபேட்டை, சென்னம்பேட்டை, கோட்டை, அம்பூர்பேட்டை, பெருமாள்பேட்டை, புதுநகரம், புதுதில்லி, புதூர், முசலிம்பூர், கோணம்மேடு என 11 பிரிவுகளை உடையது. அவை 32 வட்டங்கள் அல்லது உட்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

-அ.கா.

வாத்தியாயனர்: இவர் இந்தியாவில் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் வாழ்ந்தார். வாத்தியாயனரின் காலம் தெளிவாக அறியப்படவில்லை. இவர் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுக்குரியவர் என்று சிலரும், கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று சிலரும் கருத்துகள் தெரிவித்துள்ள போதிலும், இவர் கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவர் என்பது மிகவும் பொருந்தும் என்று பேராசிரியர் சத்தியநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வாத்தியாயனர் மேற்கு இந்தியாவைப் பற்றி மிகவும் விரிவாகச் சிறப்பிப்பதாலும் ஆபசுத்தம்பரைப்பற்றி (Apastamba) அடிக்கடி குறிப்பிடுவதாலும் இவர்மேற்கு இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர் என்று சில ஆய்வாளர் கூறுவர். ஆனால் சிலர் பாடலிபுரத்தில் வாழ்ந்தவர் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றனர்.

இந்திய வரலாற்றில் பாலுணர்ச்சி பற்றி அறிவியல் முறையில் முதல் முதலாக எழுதப்பட்ட ஆய்வு நூல் இவர் எழுதிய காம சூத்திரமாகும். பாலுணர்வு பற்றி மேலை நாடுகளில் அறிவியல் முறையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது கி.பி. 20-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் என்பது நினைவுகூறத்தக்கது.

இவர் எழுதிய சூத்திரக் கருத்துகள் இவர் காலத்தில் மிகத் தேவைப்பட்டன என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தியாவில் அயலார் தாக்குதலால் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மக்களிடையே ஒழுக்கக் குறைவு ஏற்பட்டது. அப்போது நாட்டில் இராணுவத் தன்மையும், இனப் பூசல்களும் பெருகியிருந்தன. ஆயினும், பொருளாக்கத் துறையில் ஓரளவு முன்னேற்றமிருந்தது. அச்சூழ்நிலையில், சமூக உறுதி நிலை மிகத் தேவையாக இருந்தது. மக்களின் இயல்புக்கும் இயக்கத் திறமைக்கும் தொடர்பில்லாத ஒரு பற்றற்ற வாழ்க்கையை மக்கள் பெரும்பாலும் விரும்பவில்லை. அந்நிலையில் இயற்றப்பட்டது காம சூத்திரம், முப்பெரும் குறிக்கோள்களான தருமம் (அறம்), அருத்தம் (செல்வம்), காமம் (விருப்பம்) ஆகியவற்றை ஒவ்வொருவரும் தெளிவாக உணர்ந்தால், அதுவே விடுதலைக்கு (வீடுபேறு) வழி வகுக்கும். என்று வாத்தியாயனர் தம் படைப்பின் மூலம் மக்களை உணரச் செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மக்களுக்குக் கடினமான புலனடக்க வழிகளைக் கற்பித்துவந்த சில அறக்கோட்பாட்டினரிடமிருந்து வேறுபட்டு, அறவழி வழுவாமல், புலன் இன்பங்களை

மனிதன் பெறுதல் இன்றியமையாதது என்று குறிப்பிடுகிறார். சமூகத்தில் இயற்கையை ஒட்டி மனிதன் வாழக் கடமைப்பட்டவன் என்றும் இவர் விளக்குகிறார்.

வாத்தியாயனர் கௌடில்யர் ஆகிய இரு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்கும் என்று அறிஞர் சிலர் கருத்து வெளியிட்டுள்ளனர். ஆனால் பேராசிரியர் சத்தியநாதையர், அவ்விருவருக்குமிடையே வாத்தியாயனர், கௌடில்யர் ஆகிய இருவருக்குமிடையே நிலவும் சில வேறுபாடுகளைக் குறிப்பிட்டு அவ்விருவரும் வெவ்வேறானவரே என்று முடிவு கட்டியுள்ளார்.

உடல் உறுப்புகளின் அமைப்பியல், உடல் நூல் ஆகியன பற்றிய இக்காலத்திய சிற்சில செய்திகளில் வாத்தியாயனரின் கருத்துகளுக்கும் இக்காலக் கருத்துகளுக்கும் இடையே சில வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும், பால் தொடர்பாக இவர் குறிப்பிட்டுள்ள சில செய்திகள், கி.பி. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சில கருத்துகளுக்கு முன்னோடியாக உள்ளன என்று கூறலாம். வாத்தியாயனர், தம் நூலில் தம் மூதாதையர் பலரைக் குறிப்பிடுவதுடன், தாம் அவர்களுக்கு மிகவும் கடப்பாடுடையவர் என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியுமுள்ளார். வாத்தியாயனர், வாழ்க்கையின் உண்மைகளை உணர்ந்த முற்போக்கு நோக்குடைய ஒரு சமூகச் சிந்தனையாளர் என்பதில் ஐயமில்லை. மனிதன் இயற்கையோடு ஒத்துப் போவதையே விரும்பும் இவர், இயல்பு முரணிய (Perverted) பாலுணர்ச்சியை வெறுக்கிறார்.

வாத்தியாயனர், இந்தியாவில் காணப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அயலவர் தாக்குதல், இந்தியப் பழக்கங்களின் ஒழுங்கை ஓரளவு கேடுறச் செய்தது என்பதையும் இவர் குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. இவர் குறிப்புகளின்படி மத்திய தேசம் (Madhyadesa) தூய பழக்கவழக்கங்களின் உறைவிடமாக இருந்தது என்பதும், அங்கு, முத்தமிடுதல் (kissing) ஒரு மாகுற்ற (Dirty) பழக்கமாகக் கருதப்பட்டதென்பதும் அறியப்படுகின்றன. மேலும், அப்பகுதியைவிட மிகுதியான அளவுக்குக் கிழக்கிந்தியாவில் தூய்மை பின்பற்றப்பட்டது என்றும், வாத்தியாயனர் கூறுகிறார். இவர் குறிப்பிடும் தூய்மையற்ற பகுதிகளில் சாகேதம் (Saketa), மதுரா, பஞ்சாபு ஆகியன அடங்கும். கிரேக்க நாட்டுப் பாக்டீரியா (Bacteria) மாநிலப் பெண்டிர் தூய்மையானவர் என்பதும், ஆனால் கணவராகப் பலரை

ஏற்றுக்கொள்ளும் பழக்கத்தையுடையவராயிருந்தனர் (Polyandry) என்பதும் அறியப்படுகின்றன. மேலும், சில அரசர்கள் அந்தப்புரத்தில் பல மனைவியரை வைத்திருந்ததைப்போல, பாக்டீரியப் பெண்டிர், பல கணவர்களைப் பெற்றிருந்தனர் என்றும், அப்பழக்கம் அருகில் இருந்த வேறு சில பகுதிகளிலும் இருந்தது என்றும் வாத்தியாயனர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், இவர் எழுதியுள்ள குறிப்புகளிலிருந்து பின்வரும் செய்திகளும் கிடைத்துள்ளன. சிந்து, கத்தியவார், குசராத்து, வடகொங்கணம், விதர்ப்பம் ஆகிய நாடுகளில் இருந்த அரசர்கள் அமைந்திருந்த உவளகங்களில் (Harems) ஒழுக்கக் கேடுகள் பல காணப்பட்டன. தட்சிணப் பகுதியினரிடையே பெண்டிர், தம் தாய் மாமன்மாரை மணந்துகொள்ளும் பழக்கமும், ஆடவர் தோல் நுனியிதழ் அகற்றிச் சுன்னத்துச் செய்து கொள்ளும் பழக்கமும் இருந்தன. (Circumcision) இவை போன்ற வேறுசில பழக்கங்களும் இருந்துள்ளன. ஆந்திர, மானவ நாடுகளின் பெண்டிளின் பண்புகளையும் வாத்தியாயனர் சிறப்பிக்கிறார். பாலுணர்ச்சி ஒழுக்கக் கேடுகளால் எத்தகைய இடர்கள் ஏற்பட்டன என்பதை விளக்க இவர், குந்தள சதகர்ணி, சோழ மன்னன், ஒருவன் பாண்டியர் தானைத் தலைவன் ஒருவன் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இளைஞர்கள் இல்லற இன்பத்தை இனிதே பெறுவதற்குத் தம் கல்விப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு காதற்கலையைக் கற்றுத் தேர்ந்தபின் சமூகத்தில் தம் தகுதிக்கு ஒத்தவர்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது வாத்தியாயனர் கூறும் அறிவுரையாகும். ஆனால், எத்தகைய பெண்ணை ஓர் இளைஞன் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று இவர் குறிப்பிடுவது, முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாததாகவும் நகைப்புக்கு இடமளிப்பதாகவும் உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக ஓர் ஆற்றின் பெயரையோ அல்லது ஒரு விண்மீனின் பெயரையோ கொண்டிருக்கும் பெண், திருமணத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படத் தக்கவள் அல்லள் என்று இவர் கூறுவது வியப்பாக உள்ளது. மேலும், இவர் நூலின் சிற்சில இடங்களில் பெண்டிரை வகைப்படுத்தியிருப்பது இயல்புக்கு முரணாகவும் உள்ளது. அதனால் வாத்தியாயனர் மிகுந்த குறைபாடுகளுடையவர் என்று முடிவு செய்வதற்கில்லை. இவர் பண்டைய இந்தியாவில் வாழ்ந்தவர் என்பதையும், அங்குப் பல பிற்போக்குக் கருத்துகளும் மூட நம்பிக்கைகளும் இவர் காலத்தில்

நிலவின என்பதையும் மனத்திற்கொள்ள வேண்டும். எத்துணை உயர்ந்த மனிதனும் அவன் காலத்தில் வலிமையாக வளர்ந்துள்ள கருத்துகளைக் கடந்து ஓரளவுதான் முன்னேற இயலும் என்னும் நடைமுறை ஈண்டுச் சிந்திக்கப்பாலது.

ஓர் ஆண், தன் கண்களுக்கு முழு நிறைவையும், உள்ளத்துக்கு முழு மகிழ்ச்சியையும் தருகிற ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டால்தான் அவன் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியும் என்பது வாத்தியாயனரின் முடிவான கருத்தாகும். இவர் கருத்துப்படி ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே 3 முதல் 7 ஆண்டுக்கால வேறுபாடு இருக்கலாம். அதற்கு மேல் இருத்தல்கூடாது. அக்காலத்தில் அறநூல் வல்லுநர் சிலர், முப்பதாண்டுகள் நிரம்பிய ஒருவன், 10 அல்லது 12 ஆண்டுகள் நிரம்பிய ஒருத்தியை மணந்துகொள்வதில் தவறில்லை என்று கூறியுள்ளதை வாத்தியாயனர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பெண்கள், பூப்பு எய்துவதற்கு முன்னர் அல்லது அதற்குப் பின்னர் மணம் செய்துகொள்ளலாம் என்பதும் இவர் கருத்தாகும். அக்காலத்திய சட்ட நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 8 வகையான திருமணங்களையும், வாத்தியாயனர் குறிப்பிட்டு அவற்றில் காதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கந்தருவ மண முறையே மிகச் சிறந்தது என்று கூறுகிறார்.

காமசூத்திரம், நகர் வாழ்வோருக்கு மிகுந்த சிறப்பைக் கொடுக்கிறது. அவரிடம் பண்பாடும், புதிய கால வண்ணமும் நற்குடிப்பண்பும் மிளிரும் என்பதை விளக்க, அவருடைய இல்லம், அன்றாட வாழ்க்கை, குழுத் தொடர்பு நடவடிக்கைகள் முதலியவற்றை ஆசிரியர் சிறப்பித்துள்ளார். ஒரு நாகரிகப் பண்பாட்டு ஆடவன் உலக இன்பங்களைக் கட்டுப்பாட்டுடனும் ஒழுங்காகவும் துயக்க வேண்டும் என்பதும், அவனுடைய மனைவிக்கு உலக அறிவு ஓரளவு இன்றியமையாதது என்பதும், இல்லத்திற்குரிய செயல்களில் அவன் நற்பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதும் வாத்தியாயனரின் அறிவுரைகளாம். இவர், இன்றியமையாத சில நிலைகளில் கைம்பெண் மறுமணம் புரிந்துகொள்ளலாம் எனவும், ஆனால் அப்படி மறுமணம் புரிந்துகொண்டவருக்குச் சமூகத்தில் ஒரு மனைவிக்கு உண்டான தகுதி இல்லை எனவும் கூறுகிறார். பொது மகளிர், அழகிலும் அறிவாற்றலிலும் சிறப்புடையவர்களாக இருந்தால் அவர்களுடன் ஆடவர்

அளவுடன் பழகுதல் குற்றமன்று என்பதும், அப்பொதுமங்கையர், சமூக வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் வாத்தியாயனரின் கருத்துகளாம். பொது மகளிர் வரம்பு மீறிச் செல்வதைச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளாது என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். -தெ.பா.

வாத நிகண்டு: இது சட்டைமுனியார் நிகண்டு, கயிலாயச் சட்டைமுனி நாயனார் நிகண்டு, கயிலாயக் கம்பளிச் சட்டை முனியார் நிகண்டு என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகிறது. வாத நிகண்டு என்பது இரசவாதத்தைப் பற்றிய பல செய்திகளை தொகுத்துத் தரும் நூல் எனப் பொருள்படும். இது சொற்களின் பொருள் உரைக்கும் நூலன்று. இந்நிகண்டின் காப்புச் செய்யுள் அதனை, “ஊதிஅந்த வாதம்என்ற நூலுக்கு எவ்வாம் உசரவைத்த நாகுணிக் கிரீடம் போலச். சாதியந்தக் குணத்தோடு நிகண்டு சொல்லச், சச்சிதானந்தவெளி காப்புத் தானே” என எடுத்துரைக்கிறது. இந்நூல் வாதநூல் என நூல் நுதலிய பொருளால் பெயர்பெற்றுப் பேச்சு வழக்கிலும், சட்டை முனியார் நிகண்டு என இயற்றிய ஆசிரியரால் பெயர்பெற்று இலக்கிய வழக்கிலும் கூறப்படுகிறது.

இந் நூல் 1243 எண்சீர் விருத்தங்களாலியன்றது. இதனை முழுமையாக்கி இணைத்துச் சட்டைமுனியார் நிகண்டு 1200 என்பாரும் உளர். கம்பளிச் சட்டைமுனி, கயிலாசச் சட்டைமுனி என வழங்கப்பெறும் அவரைப் போகருடைய மாணவர் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் அவருடைய தெளிவான வரலாறு விளங்கவில்லை.

வாத நிகண்டின் பின்னிணைப்பாகக் கருதத்தகும் சட்டைமுனி நிகண்டு சொச்ச சூத்திரம் 50 என்னும் ஒரு சிறு ஒலைச் சுவடியாகக் காணப்படுகிறது (த.ப.க. சுவடி நூலகம் எண்.876) “வரிசையுடன் உபசார வழலை மார்க்கம், நீதியாய்ச் சொல்லுகிறேன் நினைவாய்க் காணும், நிகண்டுபன் னிரண்டுநூறு நிலைத்திட் டோர்க்கே” எனத் தொடங்குவதால், இந் நிகண்டிற்குப் பிறகு பார்க்க வேண்டியது இவ்வோலைச் சுவடி நூல் என்பது பெறப்படுகிறது.

வாதாபி: இது மேலைச் சாளுக்கியரின் புகழ்மிகு தலைநகரம். இது பாதாமி (Badami) எனவும் கூறப்படுகிறது. கருநாடக மாநிலத்தில் பீசப்பூர் (Bijapur District) மாவட்டத்தில் உள்ள பாதாமி பழைமையும் வரலாற்றுப் பெருமையும் கலைச்சிறப்பும் மிக்கது. இங்குக் கலையெழில் மிக்க கோயில்களும், சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் உள்ளன. முற்காலச்சாளுக்கிய மரபைத் தோற்றுவித்தவனாகக் கருதப்பெறும் முதலாம் புலிகேசி (கி.பி. 535-566) வாதாபியை வென்று, அதனைத் தன் கோநகராக்கினான். அவன் மரபினரே வாதாபியின் முந்தைய மேலைச் சாளுக்கிய மரபினர் எனவும் வாதாபிச் சாளுக்கியர் எனவும் கூறப்படுகின்றனர்.

முதலாம் புலிகேசி கி.பி. 543 - 544 ஆம் ஆண்டில் பாதாமிக்கு அருகில் இருந்த குன்றை வலிமை மிக்கதோர் அரணாக ஆக்கினான். அக்குன்று மலப்பிரபா ஆற்றிலிருந்து 5 கி.மீ. தொலைவில் உயர்ந்ததோர் இடத்தில் அமைந்திருந்தது. இதற்குக் கிழக்கில் மகாகூடம் எனும்புகழ்மிக்க குன்றும் உள்ளது. பாதாமிக்கு அருகிலுள்ள மலப்பிரபா ஆற்றின் கரையில்தான் கலைச்சிறப்பும், வரலாற்றுப் பெருமையும் கொண்ட பட்டக்கல், ஐகோலி (Aihole) என்னும் இரு நகரங்கள் உள்ளன. பாதாமிச் சாளுக்கியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் (ஏறத்தாழ கி.பி. 550-753) பாதாமி இரு நூற்றாண்டுக் காலம் புகழ்மிக்கதாக விளங்கியது. தலைநகரம் 8 கி.மீ. சுற்றளவு கொண்டிருந்ததாக யுவான்சுவாங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாதாமியில் கலையெழில்மிக்க கோயில்கள் பல உள்ளன. இந்நகரின் மலையடிவாரத்தில் உள்ள ஏரியைச் சுற்றிலும் சிறியனவும் பெரியனவுமான கட்டடங்கள் பல உள்ளன. இந்நகரின் தென்கிழக்கில் நான்கு தூண்களுடன் கூடிய மண்டபங்கள் பல கட்டப்பட்டுள்ளன. இங்குப் பிராமணப் பாணியில் மூன்று குடைவரைக் கோயில்களும் சமணக்கோயில் ஒன்றும் குடையப்பட்டுள்ளன. அம்மூன்று பிராமணக் கோயில்களும், மிகப்பெரியது விட்டுணுவிற்காக எடுக்கப்பட்ட கோயிலேயாகும் (வ.எண்.3). அது மங்களேசன் என்னும் மன்னனால் கி.பி. 578 இல் எடுக்கப்பட்டது. அக்கோயில், அளவில் பெரியது மட்டுமன்றி, கலையழகில் மேம்பட்டதுமாகும். அம்மூன்று மற்றுமுள்ள விட்டுணு, சிவன் கோயில்கள் அளவில் சிறியனவேயாகும். அம்மூன்று கோயில்களுக்கும் காலத்தால் சற்றேறத்தாழ

நூறாண்டுகள் பிற்பட்டதான சமணக்கோயில் ஐகோவில் உள்ள மெகுடிச் சமணக் கோயிலைப் போன்று அமைந்துள்ளது.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட நான்கு கோயில்களேயன்றி, மகாகுதேசுவரன் கோயில் (கி.பி. 600), மெலிகிட்டி (Meligitty) சிவன் கோயில் ஆகிய கோயில்களும் குறிப்பிடத்தக்க கலைச்செழுமை மிக்கவை. மெலிகிட்டி கோயில் பாதாமிக் கருகில் குன்றுகளின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது. அக்குடைவரைகளை மாதிரியாகக் (Model) கொண்டே பிற்காலத்திய தென்னிந்தியக் கோயில்கள் எழுந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதலாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவன் (கி.பி. 630-668) வாதாபிச் சாளுக்கியரைப் பழிக்குப் பழி வாங்கும் பொருட்டு, வாதாபியின் மீது படையெடுத்து, இரண்டாம் புலிகேசியைத் தோற்கடித்ததுடன், வாதாபியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதன் விளைவாக இவன் வாதாபி கொண்டான் எனும் விருதுப் பெயரையும் பூண்டான். பல்லவர் பிடியில் சிக்கிய பாதாமியை மீட்ட பெருமை சாளுக்கிய முதலாம் விக்கிரமாதித்தனைச் (கி.பி. 655-681) சாரும்.

வாதாபிச் சாளுக்கியரின் அரசு இன்றைய கருநாடக, மகாராட்டிர மாநிலங்கள் முழுமையையும், குசராத்து, மத்திய பிரதேசம், ஆந்திர மாநிலம் ஆகியவற்றின் பெரும் பகுதியையும், ஓரிசா, தமிழ்நாடு மாநிலங்களின் சில பகுதிகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கியது.

வாதாபிச் சாளுக்கியர் முந்தைய மேலைச் சாளுக்கியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வாதாபியைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தமையால் 'வாதாபிச் சாளுக்கியர்' என அழைக்கப்பட்டனர். இன்றைய கருநாடக மாநிலம் முழுமையையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ்கொண்டு வந்த பெருமையும் வாதாபிச் சாளுக்கியரையே சாரும். தக்கணத்தின் ஆற்றல்மிகு மன்னர்களாகத் திகழ்ந்து கி.பி. 550 முதல் கி.பி. 757 முடிய ஆட்சி புரிந்த சாளுக்கியர்கள், இராட்டிரகூடர்களால் வெல்லப்பட்டு ஆட்சியை இழந்தனர். அம்மரபின் கடைசி மன்னன் இரண்டாம் கீர்த்தி வர்மன் (கி.பி. 746-757) ஆவான். முதலாம் புலிகேசி (கி.பி. 535-566), இரண்டாம்புலிகேசி (கி.பி. 610-642), முதலாம் விக்கிரமாதித்தன், இரண்டாம்

விக்கிரமாதித்தன் (கி.பி. 734-745) ஆகியோர் இம்மரபின் குறிப்பிடத்தக்க வேந்தர்களாவர். அவர்களுள் இரண்டாம் புலிகேசியே பெரும்புகழ் மிக்கவன். அவன் சாளுக்கிய அரசை நடுமதை நதி முதல் காவிரி நதி வரையில் விரிவுபடுத்தினான். அவர்கள் கலை வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்தனர். பாதாமியிலும் அதனருகில் உள்ள ஐகோலி, பட்டடக்கல் முதலான இடங்களிலும் உள்ள கோயில்களும், அவற்றில் உள்ள சிற்பங்களும் ஓவியங்களும் கலையழகு மிக்கவை. வாதாபியிலிருந்துதான் கணபதி வழிபாடு தமிழகத்திற்கு வந்தது எனும் கொள்கையும் நிலவுகிறது.

-ம.இரா.த.

வாமன முனிவர்: இவர் சமணர்களுக்குரிய சிறந்த நூலாகிய மேரு மந்திர புராணத்தை இயற்றியவர். இவர் ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய நீலகேசி என்னும் சிறந்த நூலுக்கு, சமய திவாகர விருத்தி என்னும் ஓர் அரியவுரை எழுதியிருக்கிறார். வடமொழியிலுள்ள சமண நூல்களான பஞ்சாத்திகாயம், பிரவசனசாரம், சமயாசாரம் என்னும் தத்துவ நூல்களுக்கும், சியாத்வாத மஞ்சரி என்னும் நூலுக்கும் உரை எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவர் என்பது தெரிகிறது. பாகத மொழியிலும் சிறந்தவராகயிருந்திருக்கிறார். காஞ்சிக்கு அடுத்த திருப்பருத்திக் குன்றம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். அங்கு புட்பசேனர், மல்லி சேனர் என்னும் சீடர்களிருவர் இவருக்கிருந்தனர் எனத் திருப்பருத்திக் குன்றக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது. அக்கல்வெட்டு விசயநகர அரசராய் புக்கராயர் காலத்தில் திருப்பருத்திக் குன்றத்துக்கு நிவந்தம் கொடுக்க இருகப்பன் என்ற படைத்தலைவன் ஏற்பாடு செய்த விவரத்தைக் கூறுகிறது. புட்பசேனமுனி சீடன் இருகப்பன் என்று அக்கல்வெட்டு குறிப்பதாலும் புட்ப சேனமுனி வாமன முனிவரின் சீடராதலினாலும் இம்முனிவர் காலம் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு (1375-1400) எனத் தெரிய வருகிறது. வாமன முனிவரை வாமனா சாரியார், உபயபாசாச் சக்கரவர்த்தி, மல்லிசேன வாமன முனிவர், குறுமுனிவர் என்றெல்லாம் நூல்களும் கல்வெட்டுகளும் பலபடப் பாராட்டுகின்றன. குறுமுனிவர் என்பதால் உருவத்தால் குறுகியவரோ அறிவால் அகத்தியரைப் போன்றவரோ என ஊகிக்க இடமுண்டு. இவர் உரைநடை, மணிப்பிரவாள நடையாக வடமொழியும் தென்மொழியும் கலந்து காணப்படுகிறது. மேருமந்திர

புராணம் 13 சருக்கங்களில் 1405 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு தலையாய சமணநூலாகும். இவ்வாமன முனிவரைத் தவிர்த்து இப்பெயர் தாங்கிய வேறு மூவரும் வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்திருந்தனர் என மேரு மந்திரபுராணம் நூன் முகத்தின் மூலம் அறியலாம்.

-இரா.ச.

வாமனர்: இவர் காசியப் முனிவருக்கு அதீதியிடம் பிறந்தவர். புரட்டாசி மாதம் சுக்கிலபக்கத் துவாதசியில் திருமாலின் பத்தவதாரங்களுள் ஐந்தாம் அவதாரமாகத் தோன்றினார். இவர் பிறந்த நாளைத் தேவர்கள் பலரும் தங்களுக்குத் துன்பம் நீங்கும் காலம் வந்துளதாக நினைத்துப் பலவாறு மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடினர் எனப் பாகவதம் கூறுகிறது. இவர் பரத்துவாசரிடம் வேதம் உணர்ந்தார். இவர், மாவலி என்னும் அசுரன் தேவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தானாதலின் அவர்கள் துன்பம் போக்கவே அவதாரம் செய்தார். அதனால் மாவலியின் செருக்கையடக்க அவனிடம் குறுகிய உருவத்தோடு சென்று தாம் இருந்து தவம் செய்ய மூன்றடி நிலம் வேண்டினார். மாவலியின் குருவான சுக்கிராச்சாரியார் 'மண்வேண்டி வந்திருப்பவர் திருமாலின் அம்சமானவர்' ஆதலின் மண் கொடுக்காதே எனத்தடுத்தும் மாவலி அவர் அறிவுரையைப் பொருட்படுத்தாது கொடுத்தான். கெண்டியின் மூலம் மாவலி நீர் வார்த்துக் கொடுக்கும்போது வெள்ளியாகிய அசுரகுரு வண்டுருவெடுத்து நீர்வரும் வழியை அடைத்துக் கொண்டார். வாமனர் அருகிலிருந்த தருப்பைப் புல்லையெடுத்துக் குத்தவே அத்தருப்பை வண்டின் கண்ணில்பட்டு அவர் கண் குருடாயிற்று. அதனாலேயே சுக்கிராச்சாரியார் ஒற்றைக் கண்ணரானார். தண்ணீர் வாமனர் கையில் விழுந்ததும் திருவிக்கிரமாவதாரம் எடுத்து மூவுலகங்களையும் தம் ஈரடியாலளந்தார். மூன்றாம் அடிக்கு நிலம் எங்கே என்று மாவலியிடம் கேட்கவே மாவலி தலை வணங்கினான். அவன் தலைமீது மூன்றாம் அடியாகத் தன் திருவடியை வைத்து அவனைப் பூமிக்குள் அழுத்தினார். அவன் செருக்கை இவ்வாறு வாமனர் அடக்கித் தேவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கினார். பின்னர் பாதலத்தில் மாவலி வாழ்ந்ததாகப் பாகவதம் கூறுகிறது.

-இரா.ச.

வாய்ப்பியம்: இது மறைந்து போன தமிழ் நூல். இந்நூல் ஆசிரியரை வாய்ப்பியனார் என்றும், வாய்ப்பியமுடையார் என்றும் கூறுகிறார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர். வாய்ப்பியம் இசைத்தமிழ் இலக்கணத்தைக் கூறுகிற நூல் என்பது மட்டும் தெரிகிறது. வேறு செய்திகள் கிடைக்கவில்லை.

-சா.உ.

வாய்மொழி இலக்கியம்: தொடக்கக் கால மக்கள் முதற்கொண்டு இக்கால மக்கள் வரை அனைவரிடமும் வாய்வழியாக வழங்கப்படும் அனைத்து வழக்காறுகளும் வாய்மொழி இலக்கியம் (Oral Literature) எனப்படும். இதன் கால எல்லையை வரையறுத்துக் கூற இயலாது. மனித இனம் பேசக் கற்றுக் கொண்டபோதே வாய்மொழி இலக்கியம் கருக்கொண்டது எனலாம். மனித இன வரலாற்றில் முதலில் மொழியும், அடுத்து வாய்மொழி இலக்கியங்களும், அதனைத் தொடர்ந்து எழுத்து இலக்கியங்களும் வளர்ந்தன எனக் கொள்ளலாம்.

நாட்டுப்புறவியலின் ஒருபிரிவு வாய்மொழி இலக்கியமாகும். வாய்மொழி இலக்கியத்தின் தோற்றுவாய் தொன்மையானது. மனித இனம் தோன்றிய போது இதுவும் தோன்றியது. மனிதனும் சமூகமும் மாறுவதற்கேற்ப இதுவும் மாறிக் கொண்டே வருகின்றது. சமுதாய மாற்றத்தை முதலில் வாய்மொழி இலக்கியங்களில் காணலாம். வாய்மொழி இலக்கியம் கட்டுப்பாடற்றது; கல்லார்க்கும் கற்றார்க்கும் களிப்பருள்வது; எளிதில் பொருள் உணரும் வண்ணம் அமைவது; பழமைக்குப் பழமையாய்ப் புதுமைக்குப் புதுமையாய் விளங்குவது.

வாய்மொழி இலக்கியத்தில் உள்ளது உணர்வுகளைக் காணலாம். படைப்பாளியே நடையாக அமைகிறான். மக்களுக்காக மக்களால் ஆக்கப்படுவது வாய்மொழி இலக்கியம். இதனை மக்கள் இலக்கியம் என்றும் பயன்பாட்டு இலக்கியம் (Functional Literature) என்றும் கூறுவர். வாய்மொழி இலக்கியத்தில் சில வடிவ அமைப்புகள் உள்ளன. பாடல்கள் பண்ணோடு பாடப்படுகின்றன. பண்ணோடு பாடப்படாத பாடல் இறகில்லாத பறவை போன்றது என்கிறார் சத்தியார்த்தி. மரியா எட்வர்ட் இலீச்சுவின் (Maria Edward Leach) கருத்துப்படி, வாய்மொழி இலக்கியத்தின்

ஒரு பகுதியான நாட்டுப்புறப்பாடல்களை ஏட்டிலக்கியத்தினின்றும் ஐந்து பண்புகள் வேறுபடுத்துகின்றன. அவை 1. குறையுரை (Under statement) 2. நினைவில் கொள்ள மரபுத் தொடரைப் (Formula) பயன்படுத்தல் 3. குறிப்பாகக் காட்டுதல் 4. கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் வெளிக்காட்டல் 5. பாதுகாத்து வைத்தல், நடை என்பனவாகும்.

வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கும் எழுத்திலக்கியத்திற்கும் கற்பனை, உவமை, உருவகம், எதுகை, மோனை, அந்தாதி போன்ற பொதுப் பண்புகள் உள்ளன. வாய்மொழி இலக்கியக் கூறான உள்ளடக்கம். வடிவக்கூறு அமைப்புமுறை எழுத்திலக்கியத்தில் ஊடுருவி நிற்பதைக் காணலாம். வாய்மொழி இலக்கியம் அருவருப்புடையதாகவோ இழிவான கொச்சை வழக்குடையதாகவோ அழகுடையதாகவோ நற்பண்பு மிக்கதாகவோ காணப்படுகின்றது.

வாய்மொழி இலக்கியங்களின் மொழி நடையைக் கொண்டு பேச்சு மொழியில் அமைந்தவை (Spoken Language), செம்மையான மொழி நடையில் அமைந்தவை (Heightened Language) என இருவகையாகப் பகுத்துக்காண்பர். அவற்றின் வடிவ அமைப்புக் கொண்டு கவிதை நடையில் அமைந்தவை உரை நடையில் அமைந்தவை என இரு பிரிவாகப் பிரித்தும் காண்பர்.

வாய்மொழி இலக்கியத்தை நிலைத்த அமைப்புடையவை என்றும், மாறிச் செல்லும் அமைப்புடையவை என்றும் பிரிப்பர். பழமொழிகளும் விடுகதைகளும் நிலைத்த அமைப்புடையவற்றிற்குச் சான்றுகளாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல், கதை, கதைப்பாடல் போல்வன மாறிச் செல்லும் அமைப்புடையவற்றிற்குச் சான்றாகும். வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மாறிச் செல்லும் பண்பினை இயல்பாகப் பெற்றிருப்பினும் அவற்றில் விடுகதைகளும் பழமொழிகளும் மாறாத அமைப்புடன் இன்றும் பயின்று வரக் காணலாம்.

வாய்மொழி இலக்கியத்தாக்கம், எழுத்தியலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆனால், எழுத்திலக்கியத்தில் இரண்டறக் கலந்து மறைந்து போவதில்லை. ஒன்றின் தாக்கம் மற்றொன்றில் காணப்படும் அமைப்பைத் தனித்தனி நிலைபெற்றின. உலகில் எந்த இனமும் வாய்மொழி

இலக்கியமின்றி எழுத்திலக்கியம் மட்டும் பெற்றிராது. வாய்மொழி இலக்கியம் பெரும்பாலும், பேச்சு நடையிலமைந்திருக்கும். வாய்மொழி இலக்கியம் சிறு தெய்வ வழிபாட்டிற்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கிறது. மனித உள்ளத்தின் ஆழமும் அங்கே தோன்றி எதிரொலிக்கும் சிந்தனைகளும், வாழ்க்கையில் நிகழும் இன்பதுன்பங்களும் வாய்மொழி இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன. வாய்மொழி இலக்கியங்களில் ஒன்றான நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் உணர்ச்சி இருக்கும்; ஓசை இன்பம் இருக்கும்; சொல் தொடை நயமிருக்கும். ஆனால், இலக்கண வரம்பிற்கு உட்படாமல் இருக்கும். மனித உணர்வின் வடிகாலாகவும் கட்டுப்பாடற்ற கற்பனை நிறைந்த களஞ்சியமாகவும் மனித இனத்தின் வரலாற்றையும், வாழ்வையும் விளக்குவதாக இருக்கும்.

வாய்மொழி இலக்கியம் பின்வரும் பண்புகளைக் கொண்டவை. அவை 1. வாய்மொழியாகப் பரவல், 2. மரபு வழிப்படல், 3. பல்வேறு வடிவங்களாகத் (Versions) திரிபடைதல், 4. ஆசிரியர் அறியப்படாமை (Anonymous), 5. ஒருவித வாய்ப்பாட்டுக்குள் அடங்குதல் (Formulized), 6. திரும்பத் திரும்ப வரல் (Repetition) முதலியனவாகும்.

வாய்மொழி இலக்கியங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக நிலவி வருகின்றன; பல்லாண்டுக் காலமாக வாய்மொழியாகப் பரப்பப்பட்டு வருகின்றன. இவை மரபு என்ற பண்பு இருப்பதாலேயே பல தலைமுறைகளாக எழுத்திலக்கியச் செல்வாக்கிடையேயும் வாழ்ந்து வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வாய்மொழி இலக்கியங்களுக்கு ஆசிரியர் இல்லை. அவை மனித சமுதாயத்தின் கூட்டு முயற்சியின் விளைவாகத் தோன்றியவையாகும். ஒருவித வாய்ப்பாட்டுக்குள் அடங்கக்கூடியன. ஏட்டிலக்கியத்தில் ஏதேனும் ஒருவரி திரும்பத் திரும்பவரின் கூறியது கூறல் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும். ஆனால், வாய்மொழி இலக்கியத்தில் சில அடிகள் திரும்பத் திரும்ப வருதல் இயல்பாகும். வாய்மொழி இலக்கியங்களை நினைவில் வைத்துப் பாடுவதாலும் பாடியது மறவாமலிருக்கவும் சில அடிகள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியங்களில் பாட பேதங்களைக் காணலாம். ஒருவரே ஒரு பாட்டை இரண்டு முறை பாடினால், அப்பாட்டில் வேறுபாட்டைக் காணலாம்.

முன்னோர் பாடியதை நினைவுபடுத்திப் பாடுகின்றனர். அவ்வாறு பாடும்போது சில அடிகளை மறப்பதுண்டு. சில அடிகளைச் சேர்ப்பதுண்டு. அவ்வாறு மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு நிலவியல் சூழல், சமுதாயச் சூழல், கிளைமொழி வேறுபாடு ஆகிய மூன்று காரணிகள் காரணமாக உள்ளன.

-க.ச.

வாயிலார் நாயனார்: இவர் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். தொண்டை நன்னாட்டில் தோன்றியவர். செல்வம் மிக்க திருமயிலாபுரியில் பிறந்தவர். இவர் தொல்குலமாகியவேளாளர் குலத்தில் தோன்றினார். தபோதனராக வாழ்ந்தார். திருத்தொண்டின் நெறி நின்றார். இறைவனை மறவாதே இருந்து மனக்கோயில் அமைத்தார். இறைவனே ஆண்டான்; தாம் அடிமை என்னும் உணர்வு பெற்றார். அதுவே, அவர் தம் அகக் கோயிலின் ஞான விளக்காக அமைந்தது. என்றும் அழியாத ஆனந்தத்தினால் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டினார். அன்பினையே திரு அமுதாகப் படைத்து அகப்பூசை செய்து வந்தார். இத்தகைய அன்பு வழிபாட்டினை நெடுநாட்கள் செய்து இறைவன் திருவடி நிழலைச் சென்றடைந்தார். இவரைப் 'புண்ணிய மெய்த் தொண்டனார்' எனப் பெரிய புராணம் போற்றுகிறது. இவரது திருஉருவச் சிலை மயிலை கபாலீச்சுரர் திருக்கோயிலில் உள்ளது. இவரை அடியார்கள் அன்புடன் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

-ஜி.ஆர்.கே.

வாயிலான் தேவன்: இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையுள் இரு பாடல்கள் (103,108) உள்ளன. இவர் வாயில் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பர். வாயில் என்பதற்குத் தூது என்றும் பொருளுண்டு. அதனால், வாயிலான் என்பதற்குத் தூதுவன் என்று கொண்டு இப்புலவர் தூதுவராக இருந்திருக்கலாம் என்று கருதவும் இடமுண்டு. தொல்காப்பியத்துள் 'அன்ன கருதவும் இடமுண்டு. தொல்காப்பியத்துள் 'அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கின்' (தொல், சொல், பெயர்.12) என்ற நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய மூன்று உரையாசிரியர்களும் 'வாயிலான்' என்ற சொல்லையே எடுத்தாளுகின்றனர்.

இவர் தம்பாடல்களுள் ஒன்று (103) நெய்தல் திணைப் பாடலாகவும், பிறிதொன்று (108) முல்லைத் திணைப் பாடலாகவும் காணப்படுகின்றன. இரண்டுமே தலைவிக் கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள். இரண்டும் பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகள் சொல்லியது என்னும் துறையில் அமைந்தவை. இரு பாடல்களும் தலைவியின் ஆற்றாமையுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன. தலைவன் வரக் கூறியிருந்த காலம் கடந்த பின் அவன் வரவை எண்ணி ஆற்றாதவளாகத் தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இருப்பினும் பாடல்களுள் அமைந்த கருப்பொருள்களால் நெய்தலும் முல்லையுமாகத் திணையமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இருபாடல்களும் 'வாமேன் போல்வல் தோழியானே' (103) என்றும், 'உய்யேன் போல்வல் தோழியானே' (108) என்றும் தலைவியின் ஆற்றாமையுணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஒரே தொடர்களால் நிறைவுறுவதால் இவை ஒருவர்பாடியவை என்பதில் ஐயமில்லை. இப்பாடல்கள் இறைச்சிப் பொருள் பொதியப் பாடப் பெற்றுள்ளன.

இவர் ஒரு சிறந்த இயற்கைக் கவிஞரெனத் தெரிகின்றது. காணுதற்கரிய மாலை நேர முல்லை நிலக் காட்சியொன்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். 'மேகம் தவழுகின்ற மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூர். மாலைக் காலம் மேய்வதற்கு வெளியே சென்றிருந்த பசுக்கள் எல்லாம் தம் கன்றுகளை நினைந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. கார் காலத்து மாலைக் காலமாதலால் வானம் செந்நிறமாய் இருக்கின்றது. பசிய மலைகளையுடைய கொடிகள் தூய வெண்ணிறமான பூக்களைப் பூத்திருக்கின்றன. வெள்ளிய இப்பூக்கள் வானத்தின் செந்நிறத்தைத்தாம் வாங்கிக் கொண்டு தாமும் செந்நிறமாகவே காட்சியளிக்கின்றன. முல்லை நிலமே செந்நிறமாகவுள்ளது' என்ற இவ்வினிய காட்சி இயற்கை அழகை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. -சா.கி.

வாயிலிளங்கண்ணன்: இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். குறுந்தொகையுள் 346 ஆம் பாடலைப் பாடியவர். வாயில் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பர். வாயில் என்பதற்குத் தூது என்றும் பொருளுண்டு. வாயிலான் தேவன் என்பவரைப் போல

இவரும் தூதுவராக இருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. இவர் பாடிய பாடல் தோழி கூற்றாக அமைந்த குறிஞ்சித் திணைப் பாடலாகும். தோழி கிழத்தியை இரவுக்குறி நயப்பக் கூறியது என்னும் துறையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

'தலைவன் காலைப்பொழுதில் வந்து சுனையில் பூத்திருக்கும் குவளையைப் பறித்து அதனை மாலையாக்கித் தலைவிக்குத் தந்தான்; தினைக் கொல்லையில் விழுகின்ற கிளியை விரட்டி அதனைக் காத்தான். காலையிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் செய்தவன் தன் மனத்தில் தலைவினை விரும்பி அதனை அவளிடம் சொல்ல மாலைப் பொழுதுவரை நினைத்து அதனைச் சொல்லவியலாமல் வருந்தி மெலிந்து விட்டான்' என்ற கருத்தில் அமைந்த இப்பாடல் தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட உயரிய அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றது.

'சுனைப்பூங்குவளைத் தொடலை தந்தும்' என்பது தலைவிமேல் அவன் கொண்ட அன்பின் வலிமையையும், 'தினைப் புனமருங்கில் படுகிளி ஒப்பியும்' என்பது அவள் அன்பைப் பெறுதற்கு அவன் கொண்ட இடைவிடா முயற்சியையும் சுட்டுகின்றன. 'காலை வந்து மாலைப் பொழுதில்' என்பது காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை மலரும் இந்நோய் (குறள்.1227) என்றாற்போல அவன் தலைவி மேற்கொண்ட அன்பின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. எனினும், அதனைத் தலைவியிடம் சொல்லவியலாமல் தலைவன் தயங்கினான் என்பது சீரிய அன்பின் திறத்தைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

இப்பாடலை 'நச்சினார்க்கினியர் 'தோழி கிழத்தியை இரவுக்குறி நயப்பித்தது' என்னும் துறைக்கு (தொல்களவு.23) மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

-சா.கி.

வாயுசங்கிதை: இது பிற்காலப் பாண்டிய அரசர்களுள் ஒருவரான குலசேகர வரகுணராம பாண்டியர் என்பவரால் செய்யப்பெற்ற ஒரு சிவபுராணமாகும். பதினெண்புராணங்களுள் சிவபுராணங்கள் பத்து. அவற்றுள் சைவ புராணமும் ஒன்றாகும். அது பன்னிரண்டு சங்கிதைகளை உடையது. அவற்றுள் ஒன்று வாயு சங்கிதையாகும். சங்கிதை

என்பது பொருள் தொகுதி என்னும் பொருளைப் பயன்பது. “சிந்தாந்த நெறி வீடுபேற்றிற்கு நேர்வழி என உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலிய உயர்ந்தோரெல்லாம் வாயுசங்கிதை, சிவகீதை முதலியவற்றுள் விரித்தோதவும்” என்று சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானசித்தியார் சுபக்க உரையில் (குத்திரம் 268) தெரிவித்திருப்பதால் இந்நூல் நுவலும்பொருள்பற்றித் தெரிந்தின்புறலாம். இது பூருவ காண்டம், உத்தர காண்டம் என இருகாண்டங்களையும் 61 அத்தியாயங்களையும், 1334 திருவிருத்தங்களையும் உடையது. வடமொழியில் உள்ள 4000 கிரந்தமுடைய வாயுசங்கிதை என்னும் நூலையே தமிழில் குலசேகர வரகுணராம பாண்டியர் மொழிபெயர்த்துச் செய்ததாக இந்நூல் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகிறது. கிரந்தம் என்பது ஒற்று நீக்கி 32 எழுத்துகள் கொண்ட தொடரைக் குறிக்கும். இந்த நூலிலிருந்து சிவகீக்கை முறைகள், சிவவழிபாட்டுச் சிறப்பு முதலியவற்றை விரிவாக உணரலாம். இந்நூலாசிரியர் கி.பி. 1613இல் முடிபுனைந்தார் என்பதால் இவர் காலம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது. இந்நூலைச் சிறந்த சிவபக்தரான அதி வீரராம பாண்டியர் செய்தார் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

-இரா.ச.

வாயு பகவான்: வீகீதல் என்று பொருள்படும் ‘வா’ என்ற தாது (வினை அடி) விலிருந்து வாயு என்ற சொல் பிறந்தது. ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றான காற்றிற்குக் காவல் தெய்வம் (அதிட்டான தேவதை) வாயு, புருடனின் மூச்சுக் காற்றிலிருந்து வந்தது என்று புருடசூத்த மந்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. பூ, புவர் முதலிய மூன்று உலகங்களுள் புவர் உலகத்தின் தலைவன் வாயு பகவான். எட்டுத் திக்குத் தெய்வங்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர் வடமேற்குத் திக்குப் பாலகர் என்று சொல்லப்படுகிறார். வெளியுலகத்தில் இவர் வாயு உருவமாகவும் பிண்டமாகிய உடலில் உயிர் வடிவமாகவும் விளங்குகிறார். இந்திரன் அசுரர்களுடன் போர் புரிந்த காலத்தில் ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய பொன் தேரில் இந்திரனோடு வீற்றிருந்து அவனுக்கு உதவி புரிந்தார் என்றும் கூறுவர்.

செல்வங்களை விரும்புவன் வாயு பகவானைக் குறித்து வேள்வி செய்தால், மிக விரைவில் அவன்

விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார் என்று யசர்வேத மந்திரம் கூறும்.

புராணங்களில் வாயு பகவான் மிகவும் வன்மையான தேவதையாகக் கூறப்படுகின்றார். கருடனுடன் போட்டியிடும்படி இவர் நாரதரால் தூண்டப்பட்டு ஓராண்டுக்காலம் புயற்காற்றை வீசி மேருமலையின் முடியை அடித்துக் கடலில் வீழ்த்தி இலங்கையை உண்டாக்கினார் என்றும், இந்திரன் ஒரு கால் மலைகளின் சிறகுகளைத் தன்னுடைய வச்சிராயுத்தினால் வெட்டும் பொழுது, தன் தோழனும், இமயமலையின் மகனுமாகிய மைநாக மலையைக் கடலில் அழுத்தி ஒளித்துக் காப்பாற்றினார் என்றும், அஞ்சனையிடம் மிகவும் வலிமை வாய்ந்த அனுமன் என்ற ஆஞ்சனேயனையும், பாண்டு அரசனின் மனைவியான குந்தி தேவியிடம் வலிமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும் வீமனையும் பெற்றார் என்றும் புராணங்கள் கூறும்.

இவர் 24,000 செய்யுட்களைக் கொண்ட வாயுபுராணத்தையும், பிறும்மாண்ட புராணத்தின் 4ஆம் பகுதியையும் இயற்றினார் என்பர்.

இவர் திவெட்டா தேவதையின் மருமகன் என்றும், இவருடைய மகள் இளை என்பாளைத் துருவன் மணந்தார் என்றும் புராணம் கூறும்.

விராட்புருடன் என்று கூறப்படும் திருமாலின் உயிரிலிருந்து பிறந்ததினால் அவருடைய புதல்வன் என்றும், இவர்தான் முக்கிய உயிர்த்தேவர் என்றும் பழைய நூல்கள் கூறும். மேலும் இவருடைய பரிந்துரையின் பேரில்தான் நாரணன் உயிர்களுக்கு வீடுபேற்றை வழங்குகிறார் என்றும், இவர் திரேதாயுகத்தில் அனுமானாகவும், துவாபரயுகத்தில் வீமனாகவும், கலியுகத்தில் பூரணவிரக்ஞர் என்ற பெயரில் துவைத வேதாந்த மதத்தை நிலைநாட்டிய மாத்துவராகத் தோன்றினார் என்றும் மாத்துவ நூல்கள் கூறும்.

காசிப முனிவரின் குமாரர்களுள் ஒருவன், பல நாள் தவம் செய்து வாயுபதம் அடைந்தார் என்றும் புராணங்கள் கூறும். வாயு பகவானின் வாகனம் மான் என்றும், ஆயுதம் - துவசம் என்றும் பட்டணம் கந்தவதி என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் குமரக்கடவுளுக்குத்

தேரோட்டியாக வாயு பகவான் இருந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. குசநாபர் என்பவரின் நூறு பெண்களும் வாயுபகவானைத் திருமணம் புரிந்துகொள்ளமாறுத்தினால் அவர்களின் முதுகை ஒடித்துச் சென்றார் என்றும் புராணம் கூறும்.

உடலில் இயங்கும் வாயு ஐந்து பாகமாக, ஐந்து பகுதியில் காணப்படுகின்றது. அது உயிர்க்காற்று என்ற பெயரில் இதயத்திலும், அபானன் என்ற பெயரில் குத்திலும், சமானன் என்று கழுத்திலும் உதானன் என்று நாபியிலும், வியானன் என்று உடல் முழுவதிலும் காணப்படுகின்றது.

-எஸ்.ஜ.

வார்சா உடன்படிக்கை: கிழக்கு ஐரோப்பாவில் சோவியத்து உருசியாவின் சார்பு நாடுகளுக்கிடையே (Satellites) 1955ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வார்சா நகரில் கையெழுத்தான இராணுவ ஒப்பந்தத்திற்கு 'வார்சா உடன்படிக்கை' (Warsaw Pact) என்பது பெயர். வார்சா என்னும் மாநகரம் போலந்து நாட்டின் தலைநகரமாகும். சோவியத்து உருசியா, பஸ்கேரியா, செக்கோசுலோவாகியா, கிழக்குச் செருமனி, அங்கேரி, போலந்து, உருமேனியா, அல்பேனியா ஆகிய எட்டு நாடுகள் வார்சா உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டன. அல்பேனியா இவ்வுடன்படிக்கையிலிருந்து 1968 ஆம் ஆண்டு விலகிக் கொண்டுவிட்டது.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் தலைமையில் உருவான வட அட்லாண்டிக்கு உடன்படிக்கை நிறுவனத்திற்கு தெராகப் பொதுவுடைமைக் கருத்துகளைக் கொண்ட நாடுகளின் கூட்டமைப்பாக இந்த உடன்படிக்கை உருவாக்கப்பட்டது.

இவ்வுடன்படிக்கையின்படி இதன் உறுப்புநாடுகளின் படைகள் உருசியாவின் படைத் தலைவர் ஒருவரின் கீழ் இணைந்து செயற்படுகின்றன. தேவைப்படும் படைகளைத் திரட்ட ஆண்டுக்கொருமுறை இவ்வுறுப்பு நாடுகளின் கூட்டம் கூட்டப்படுகின்றது. உடன்படிக்கையின்படி வார்சா ஒப்பந்தம் 20 ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே என்று திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தின் பாதுகாப்பிற்கு அனைத்து நாடுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளும் திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்படும் பொழுது இதனைக் கலைத்துவிடலாம் என்று உடன்படிக்கையிலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கிழக்கு ஐரோப்பாவில் அணு ஆயுதங்கள் செயற்படா வண்ணம் இயங்கும் சுதந்திர அமைப்பை உருவாக்க வேண்டுமென்பதே வார்சா உடன்படிக்கை நாடுகளின் குறிக்கோளாகும். அத்துடன் வெளிநாட்டுப் படைகளை ஐரோப்பாவிலிருந்து விலக்குவதும், படைத்தளவாடங்களைக் குறைத்துக் கொள்வதும் இதன் நோக்கங்களாகும்.

வார்சா உடன்படிக்கை நாடுகள் சோவியத்து உருசியாவினால் இராணுவ அமைப்புத் தொடர்பான அனைத்துப் பணிகளிலும் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. தொடக்கத்தில் உருசியாவின் செல்வாக்கு ஒங்கியிருந்தாலும் 1960ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அதன் செல்வாக்குக் குறையத் தொடங்கியுள்ளது. எனினும், 1968 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் செக்கோசுலோவாகியாவில் உருசியாவின் தலையீட்டிற்கெதிராகத் தோன்றிய கலகம் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டது.

தொடக்கத்தில் இதன் படைத் தலைவராக மீயுயர் அலுவலர் ஐவான் கோனவு (Marshal Ivan Konev) என்பார் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் இரண்டாம் உலகப் போரில் பங்கு கொண்டிருந்த உருசியாவின் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவர். இவ்வுடன்படிக்கை இராணுவ அடிப்படையில் செயற்பட்டதென்று கூறுவதை விட அரசியல் அடிப்படையில் செயற்பட்டது என்பதுதான் பொருத்தமாகும். போலந்திலும், அங்கேரியிலும் 1956இல் புரட்சிகள் எழுந்தபோது உருசியா அவற்றை அடக்கி, தன் ஆதிக்கத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டது. பொதுவுடைமைக் கருத்துகளை எதிர்க்கும் நாடுகளை அடக்க இவ்வுடன்படிக்கை பயன்பட்டது என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டால் அது மிகையாகாது.

வார்சா உடன்படிக்கை, 1954 ஆம் ஆண்டில் மேற்குச் செருமனியில் மீண்டும் இராணுவ அமைப்பை ஏற்படுத்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் முயற்சி செய்தபோது அதனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இதன் தலைமையகம் மாஸ்கோ (Moscow) ஆகும். சோவியத்து உருசியாவின் சார்பு நாடுகள், பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தால், உருசியாவின் தலையீடு தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும் என்பதை அந்நாடுகள் நினைவிற்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்த உடன்படிக்கை இருந்து வருகிறது.

-இரா.அ.

வார்தா: இந்தியாவில் மகாராட்டிர மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு மாவட்டம். இதன் தலைநகரின் பெயரும் வார்தாவாகும். வார்தா என்னும் பெயரை உடைய ஓர் ஆறும் அப்பகுதியில் ஓடுகிறது. பெரியதாக இருந்த நாகபுரி மாவட்டத்தை, கி.பி. 1862 ஆம் ஆண்டு நாகபுரி, வார்தா என இரு மாவட்டங்களாக ஆங்கிலேய அரசு பிரித்தது. வார்தா ஆற்றின் வடகிழக்கு எல்லையில் அமைந்துள்ள வார்தா மாவட்டம் தக்காணப் பீட பூமியில் கிழக்கு விளிம்பில் உள்ளது. வார்தா ஆறு தென் கிழக்காகப் பாய்ந்து கோதாவரி ஆற்றின் துணையாறுகளுள் ஒன்றான பெனுகங்காவில் இணைகிறது. இங்குள்ள நிலம் மண்வளம்மிக்கது. இங்கு ஆண்டுதோறும் ஏறத்தாழ 100 செ.மீ. மழை பெய்கிறது. அதன் பயனாக இங்குப் பருத்தி நன்கு விளைகின்றது. இங்குள்ள மக்கள், சோளத்தைத் தம் முதன்மை உணவாகக் கொண்டுள்ளனர். மக்கள்தொகைக் கணக்குப்படி இம்மாவட்ட மக்களுள் நூற்றுக்கு அறுபத்தைந்து விழுக்காட்டினர் வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இம்மாவட்ட மக்கள் பேசும்மொழி மராத்தியாகும். இம் மாவட்டம் 1956ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் மத்திய பிரதேச மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. மராத்தி மொழி பேசுவோர் மிகுதியாக இருந்தமையால் இம் மாவட்டம் அந்த ஆண்டில் மகாராட்டிர மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. வார்தாவைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் ஆரஞ்சு மிகுதியாகப் பயிராகின்றது. இங்குப் பருத்தி - பஞ்சு அங்காடி சிறப்பாகச் செயற்படுகிறது. பருத்தித் தொடர்பான கைத்தறி நெசவிற்கும், கைவினைப் பொருட்களுக்கும் வார்தா பெயர் பெற்றது.

வார்தா நகரம் சிறப்பான வாணிக மையமுமாகும். சென்னையிலிருந்து தில்லி செல்லும் இருப்புப் பாதைத் தொடர் வார்தா கிழக்கு என்னும் இருப்புப் பாதை நிலையத்தின் வழியாக வடதிசை நோக்கிச் செல்கிறது.

காந்தியடிகள், வார்தாவில்தான், பல்லாண்டுகள் தம் குடிவை அமைத்திருந்தார். இதனைச் சேவாக்கிராமம் என்று கூறுவர். சேவாக்கிராமம் வார்தாவிலிருந்து 6 கி.மீ. தென்கிழக்கில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் குடிவைக் காந்தியடிகள் 1936ஆம் ஆண்டில் அமைத்தார். கிராமப்புறத் தொழிலாளர்களுக்குக் காந்தியச் சிந்தனைவழியில் இயங்கும் பயிற்சி மையம் இங்குச் செயற்பட்டு வருகின்றது. காந்தியடிகளின் அணுக்கச்

சீடர்களுள் ஒருவரான வினோபா பாவே (Vinoba Bhave) :வார்தாவில் பவுனார் குடில் அமைத்துத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் பணியாற்றினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றும் இக்குடில் செயலாற்றி வருகின்றது. வார்தாவின் மக்கள் தொகை ஏறத்தாழ ஓர் இலட்சமாகும் (1980). வார்தா பகுதி, முற்காலத்தில் விதர்ப்ப நாடு என்ற பெயருடன் சிறப்புற்று விளங்கியது என்பது ஈண்டு நினைவு கூறத்தகும்.

-இரா.அ.

வாரங்கல்: இது ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு நகரம்; இப்பெயரில் அமைந்துள்ள மாவட்டத்தில் தலைநகரமாகவும் உள்ளது. வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க காகதீயப் பேரரசின் தலைநகராகவும் இது விளங்கியது. ஐதராபாதிலிருந்து வடகிழக்கே 137 கி.மீ. தொலைவில், சென்னை-காசிப்பேட்டு - டெல்லி தொடர் வண்டிப் பாதையில் வாரங்கல் நகரம் (Warangal) உள்ளது. இந்நகர், 18° வட குறுக்குக்கோட்டிலும் 79.30° கிழக்கு நீளக்கோட்டிலும் (Longitude) அமைந்துள்ளது. பண்டை நாளிலிருந்தே புகழ்பெற்று விளங்கும் இந்நகரின் தென்கிழக்கில் ஏறத்தாழ 8 கி.மீ. தொலைவில் வாரங்கல் கோட்டை அமைந்துள்ளது. அக்கோட்டை கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில், வாரங்கல் வேந்தனான கணபதி தேவனால் கட்டப்பட்டது. வாரங்கல், காகதீயரின் (Kakatiyas) ஆட்சியில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தது. காகதீயர் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஆந்திரப் பகுதி முழுவதிலும் தம் பேரரசை நிறுவி, புகழ்மிக்க நிலையில் இருந்தனர்.

வாரங்கல் நகரில் கி.பி. 1162 இல் கட்டப்பட்ட கலை எழில் மிக்க ஆயிரம் தூண்கள் கொண்ட கோயில் ஒன்றுள்ளது. அக்கோயிலில் வேலைப்பாடுமிக்க சிற்பங்களும் மண்டபங்களும் உள்ளன. இந்நகரில் மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, அறிவியல் கல்லூரிகள், கலைக் கல்லூரிகள், அரசினர் சுற்றுலா அலுவலகம், உயர்நிலைப்பள்ளிகள் ஆகியவை உள்ளன. வாரங்கல் கோட்டையின் முகப்பில் நான்கு புறங்களிலும் சாஞ்சியில் (Sanchi) உள்ளதைப் போன்று நான்கு கலையழகு மிக்க வாயில்கள் உள்ளன. இந்நகரம்

முக்கிய தொழில் மையமாகவும் திகழ்கிறது. பருத்தி ஆலைகள் மிகுந்துள்ள வாரங்கல் நகரம் விரிப்புகள், போர்வைகள், பட்டுத்துணிகள், செயற்கைப்பட்டு ஆகியவற்றிற்குப் புகழ் பெற்றுள்ளது. இங்கு உருவாகும் கைவினைப் பொருட்கள் நேர்த்தியானவை. வாரங்கல்லுக்கு வருகை புரிந்த மார்கோபோலோ, இந்நகரின் செல்வச் சிறப்பையும், இங்கு உருவாகும் உயர்ந்த ஆடைகளின் சிறப்பையும் பற்றி மிகுதியாகப் புகழ்ந்துள்ளார். அனைத்துலகக் கண்காட்சிகளில் வாரங்கல் விரிப்புகள் பல பரிசுகளையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பருத்தி, பட்டு, மயிர் ஆகிய மூன்று வகையான விரிப்புகள் இங்கு உருவாக்கப்படுகின்றன. பாரசீகப் பாணியிலும் இங்குப் பல விரிப்புகள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

வாரங்கல் மாவட்டம்: வாரங்கல் மாவட்டம் ஆந்திரப் பிரதேச மாவட்டங்களுள் ஒன்று. இம்மாவட்டத்தின் வட பகுதியில் கரிம் நகர் மாவட்டமும், மேற்கில் மேடக்கு மாவட்டமும், தெற்கில் நல்கொண்டா மாவட்டமும், கிழக்கில் கம்மம் மாவட்டமும் உள்ளன. வாரங்கல்மாவட்டத்தின் வடகிழக்கு எல்லையில் மத்திய பிரதேச மாநிலத்தின் எல்லை அமைந்துள்ளது. தெலிங்கானாப் பகுதியில் உள்ள வாரங்கல்மாவட்டம் மக்கள் தொகையில் அப்பகுதியிலேயே, மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. கரீம் நகர், மகபூபு நகர் ஆகிய இரு மாவட்டங்களும் முறையே முதலாம் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. வாரங்கல்மாவட்டத்தின் பரப்பளவு 12,875 ச.கி.மீ. ஆகும். இதன் மக்கள் தொகை 23,00,295 ஆகும் (1981).

ஆங்காங்கே குன்றுகள் பரவலாகக் காணப்படும் பரந்த சமவெளி கொண்ட அம்மாவட்டம், செழிப்பானதாக இல்லை. அம்மாவட்டத்தில் காடுகள் பல உள்ளன. காட்டுச் செல்வமும் உண்டு. இளஞ்சிவப்பு (Pink), சாம்பல் ஆகியவற்றின் நிறங்களை பெற்றுள்ள செங்குத்துப் பாறைகள் பலவற்றைக் கொண்ட கருங்கற்பாறைகள் இங்கு மிகுதி. இம்மாவட்டத்தில் மேற்குப் பகுதியில் கண்ணாடி போன்ற வெள்ளை நிறக் கற்களும் (Quartz veins), தார்வார் வகைப் பாறையடுக்குகளும் (Dharwar epideorite bands) காணப்படுகின்றன. சுண்ணாம்புக்கல், மாக்கல், மணல் ஆகியவை மாவட்டத்தின் இடைப்பகுதியில் மிகுதி. அம்மாவட்டத்தில் நெல், தினை வகைகள்,

மக்காச்சோளம், பருப்பு வகைகள், பருத்தி, புகையிலை, பட்டாணி, எண்ணெய் வித்துகள் ஆகியவை பயிராகின்றன. போக்குவரத்து வசதி அம்மாவட்டத்தில் போதுமான அளவில் உள்ளது. மக்கள் கடின உழைப்பை மேற்கொள்கின்றனர். இம்மாவட்டத்தின் ஆண்டுச் சராசரி மழையளவு 101.5 செ.மீ. இங்குள்ள மக்கள் ஏரிப்பாசனத்தையே பெரும்பாலும் நம்பியுள்ளனர். இங்கு ஏரிகள் மிகுதி.

வாரங்கல் காகதீய அரசு: இம்மரபின் முதல்வேந்தன் முதலாம் புரோலன் (முதலாம் பிரதாபருத்திரன் கி.பி.1162-1185) வாரங்கல் நகரை அமைத்து அதனைத் தலைநகராக்கினான். இவ்வரசு, கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இரண்டாம் புரோலன் கணபதி ஆகிய இருவராலும் சிறப்புடன் ஆளப்பட்டது. இம்மரபின் பெண்ணரசி உருத்திராம்பாள் (கி.பி. 1261-1291). இரண்டாம் பிரதாபருத்திரன் (கி.பி. 1291-1323) காலத்தில் நல்லாட்சி நிலவியது தொடர்ந்து முசுலிம் படையெடுப்பிற்கு உட்பட்டது. முகம்மது பின் துக்ளக்கால் கி.பி. 1327இல் வாரங்கல் அரசு தில்லி அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது. இப்பேரரசு கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் புகழின் உச்ச நிலையை எய்தியது; கலைக் கருவூலமாகவும் திகழ்ந்தது.

-ம.இரா.த.

வாரன் ஏசுடிங்கு : இவர் இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த ஆங்கிலேயத் தலைமை ஆளுநர். வாரன் ஏசுடிங்கு (Warren Hastings) இங்கிலாந்து நாட்டில் சர்ச்சில் (Churchill) என்னும் சிற்றூரில் ஓர் எளிய குடும்பத்தில் கி.பி. 1732-இல் பிறந்தார். இளமையிலேயே அன்னையை இழந்த இவரை விட்டுவிட்டு இவருடைய தந்தையார் மேற்கிந்திய தீவுகளுக்குச் சென்று விட்டார். பின்னர் இவரது சிறிய தந்தையார் இவரைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்று வெசுட்டுமினிசுடர் (Westminster) பள்ளியில் சேர்த்தார். ஆயினும் கி.பி. 1749 இல் சிறிய தந்தையை இழந்ததால், இவர் கல்விப் பயிற்சியை நிறுத்திவிட்டு ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தில் எழுத்தராகச் சேர்ந்தார். கல்கத்தாவில் கி.பி 1750 ஆம் ஆண்டு எழுத்தராகச் சேர்ந்து மூன்றாண்டுகள் பணியாற்றினார். அப்போது இவருக்குச் செல்வாக்கோ, நண்பர்களோ இல்லை. தாமே உழைத்து முன்னேற வேண்டிய நிலையில் இருந்தார். இவர் காசிம்பசார் என்ற

இடத்திற்கு கி.பி. 1753 இல் அனுப்பப்பட்டார். அங்குக் கீழ்த்திசை மொழிகளைப் பற்றியும், இந்தியரின் தன்மைகளைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்து கொண்டார்.

வங்காள நவாபு சிராசு-உத்-தௌலா (Siraj-ud-dowlah) ஆங்கிலேயருடன் போரிட்டபோது ஏசுடிங்கைக் கைது செய்தார். ஆனால், ஏசுடிங்கு அங்கிருந்து தப்பிச் சென்று விட்டார். சிராசு-உத்-தௌலாவின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் கி.பி. 1758 இல் முர்சிதாபாத்தில் ஆங்கிலேயரின் பேராளராக (Resident) நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர், கி.பி. 1761 இல் கல்கத்தாவில் இருந்த ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குழுவின் உறுப்பினரானார். அக்குழுவில் இருந்த பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்களின் நடவடிக்கைகள் இவருக்கு வெறுப்பை அளித்தன. அதனால் கி.பி. 1764 இல் இங்கிலாந்து திரும்பினார். சில சாலம் சென்றவுடன் மீண்டும் கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கினார். இவர் கி.பி. 1769 இல் சென்னை ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குழு உறுப்பினராகவும் கி.பி. 1772 இல் வங்காள ஆளுநராகவும் சென்னை, பம்பாய், வங்காளம் ஆகிய பகுதிகளில் கி.பி. 1774 இல் தலைமை ஆளுநராகவும் (Governor General) பணியாற்றினார்.

வாரன் ஏசுடிங்கு

வாரன் ஏசுடிங்கு, வங்காள ஆளுநராகப் பதவியேற்ற பொழுது வங்காள நிலைமையில் பல குழப்பங்கள் இருந்தன. குழுமப் பணியாளர்கள் மக்களுக்குத் தொல்லைகள் கொடுத்து வந்தனர். குழுமக் கருவூலம்

காலியாக இருந்தது. குழுமப் பணியாளர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் வாணிகம் செய்து தங்கள் செல்வத்தைப் பெருக்கினர். நீதித்துறை பெயரளவில் தான் செயற்பட்டது. ஒவ்வொரு துறையிலும் முழுச் சீர்திருத்தம் தேவைப்பட்டது. அதனால் ஏசுடிங்கு வங்காளத்தில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முற்பட்டார். இவருக்கு முன் ஆட்சி நடத்திய இராபர்ட்டு கிளைவு (Robert Clive) ஏற்படுத்திய இரட்டை ஆட்சி முறையை ஒழித்தார். இவரே ஆங்கிலேயக் குழுமத் திவானாகச் செயற்பட முடிவு செய்ததால் வங்காளத்திலும், பீகாரிலும் இருந்த துணை நவாபுகளின் பதவிகள் நீக்கப்பட்டன. முர்சிதாபாத்திலிருந்த கருவூலம் கல்கத்தாவிற்கு மாற்றப்பட்டது. வங்காள நவாபின் செலவுப் படி உருபாய் 32 இலட்சத்திலிருந்து 16 இலட்சமாகக் குறைக்கப்பட்டது. மொகலாயப் பேரரசர் மராத்தியரின் பாதுகாப்பில் இருக்கும் நிலைக்கு வந்ததும் மொகலாயப் பேரரசருக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த ஆண்டுச் செலவுப் படி உரு. 26 இலட்சம் நிறுத்தப்பட்டது.

ஏசுடிங்கு, வருவாய்க் குழு (Board of Revenue) ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். பொது ஏலத்தின் மூலம் நிலங்கள் ஐந்தாண்டிற்கொரு முறை குத்தகைக்கு விடப்படும் புதிய முறையைத் தொடங்கினார். ஆனால், இம்முறையில் பல தீமைகள் ஏற்பட்டதால் ஆண்டுதோறும் நிலவாரம் தீர்க்கும் பழைய முறையைத் திரும்பவும் கொண்டு வந்தார். மாவட்ட முதல்வர் (Collector) பதவி இவருடைய நிருவாகத்தின் போது கொண்டு வரப்பட்டது. இவர் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு தலைவரை நியமித்து அவருக்கு உதவியாக வருமானத்தை வசூலிப்பதற்கும் பொதுச்செய்திகள் சார்ந்த சட்டத்தை நிருவகிப்பதற்கும் ஓர் இந்தியத் திவானையும் நியமித்தார். ஆனால், ஆங்கிலேயர்களை மாவட்டத் தலைவர்களாக நியமித்த முறை வெற்றி பெறவில்லை. அதனால் அவர்கள் திரும்ப அழைக்கப்பட்டனர். பின்பு ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் நிதி நிருவாகம் ஓர் இந்தியத் திவானின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

ஏசுடிங்கின் ஊக்கமான கண்காணிப்பில் உள்நாட்டு வாணிகம் வளர்ந்தது, இவர் சில வரிகளை நீக்கினார்; சுங்கச் சாவடிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தார். உப்பு, பாக்கு, புகையிலை நீங்கலாகப் பிற பொருட்கள் மீது ஒரே மாதிரியான வரியை (2 1/2 விழுக்காடு) விதித்தார். குழுமப் பணியாளர்களுடைய வணிகவரிப்

வாரன் ஏசுடிங்சு

பொருட்களுக்குச் சங்க வரிச் சலுகையை கி.பி. 1773-ஆம் ஆண்டு நீக்கினார்.

மாவட்ட முதல்வர் தலைமை தாங்கும் பொதுத் துறை சார்ந்த (Civil) நீதி மன்றம் ஒன்றும், இந்திய நீதிபதி தலைமை தாங்கும் குற்றவில் (Criminal) நீதி மன்றம் ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவற்றிற்கு மேல் முறையீட்டு மன்றங்களாக முறையே சதர் - திவானி அதலது (Sadar Diwani Adalat), சதர் - நிசாமத் - அதலது (Sadar Nizamat Adalat) என இரு நீதி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேய நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் கல்கத்தாவில் ஓர் உயர் நீதிமன்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் முதல் தலைமை நீதிபதியாக சர் எலிசா இம்பே (Sir Elijah Empey) பதவியேற்றார்.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிமுறையை ஒழுங்குபடுத்த இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றம் ஒரு ஒழுங்கு முறைச் சட்டத்தை (Regulating Act) கி.பி. 1773 இல் நிறைவேற்றியது. அதன் மூலம் கல்கத்தாவில் தலைமை ஆளுநருக்கு ஆலோசனை கூற நால்வர் அடங்கிய ஆட்சிக்குழு ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அக்குழுவின் பெரும் பான்மை உறுப்பினர்களின் முடிவே இறுதியானது என அறிவிக்கப்பட்டது. தலைமை ஆளுநர் சென்னை, பம்பாய் மாநிலங்களை மேற்பார்வையிட வேண்டும். புதிய ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் கி.பி. 1774 இல் கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏசுடிங்கிற்கு ஆதரவு அளிக்காததால், ஏசுடிங்சு அதிக மனவருத்தம் அடைந்தார். ஆனால் பின்பு ஓர் உறுப்பினர் இறந்ததாலும் மற்றொருவர் பதவியைத் துறந்ததாலும் சூழ்நிலை மாறியது. கடைசி ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் எவ்வித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் ஆட்சி செலுத்தினார்.

அயோத்தி நவாபு, ஏசுடிங்சுடன் மறைமுக உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு, ஆங்கிலேயப் படையைப் பெற்று (வட இந்தியாவில் இருந்த) உரோகில்லகண்டு (Rohilkhand) நாட்டைத் தோற்கடித்தார். உரோகில்லாக்கள் 20000 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டு உரோகில்லகண்டு அயோத்தியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. குற்றமற்ற மக்களைத் தாக்கிய நவாபிற்கு ஏசுடிங்சு உதவி அளித்தார் என்று பிற்காலத்தில் ஏசுடிங்சு மீது குற்றம் சாற்றப் பட்டது.

இராசா நந்தகுமார் என்பவர் உயர்ந்த பதவியில் இருந்த செல்வாக்குள்ள ஒரு பிராமணர் ஆவார். அவர் கிபி 1775 ஆம் ஆண்டு மீர்சாபரின் விதவை மனைவி முன்னிபேசுத்திடமிருந்து ஏசுடிங்சு உரு.31/2 இலட்சம் கையூட்டுப் பெற்றதாக ஏசுடிங்சின் ஆட்சிக்குழு மன்றத்தில் குற்றம் சாற்றினார். இதை விரும்பாத ஏசுடிங்சு, மன்றத்தைக் கலைத்துவிட்டு வெளியேறினார். பின்னர் ஏசுடிங்சு நந்தகுமார் மீது ஒரு சதித் திட்டக் குற்றத்தைச் சுமத்தினார். இவ்வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும்போது நந்தகுமாரின் பழைய பகைவரான மோகன் பிரசாது என்பவர் முன் நடந்த வழக்கில் நந்தகுமார் கள்ளக் கையெழுத்திட்டதாகக் குற்றஞ் சாற்றினார். அதற்காக நந்தகுமார் கைது செய்யப்பட்டுக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுத் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஏசுடிங்சும் தலைமை நீதிபதியும் சதி செய்து இவ்வழக்கில் நீதியைப் புறக்கணித்தனர் என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

இராசா செயித்சிங்கு, வாரணாசியில் ஒரு பெரும் நிலக்கிழாராக இருந்தார். ஏசுடிங்சு இவரிடம் முறையற்ற வழியில் அடிக்கடி பணம் கேட்டார். அவரும் முடிந்தவரையில் கொடுத்தார். கொடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டபொழுது ஏசுடிங்கிற்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தார். அதனால் அவரைப் பதவியில் இருந்து ஏசுடிங்சு நீக்கிவிட்டார்.

அயோத்தி நவாபின் தாயும், பாட்டியும் "அயோத்தி பீகங்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களிடம் மிகுந்த சொத்துகளும் பணமும் இருந்தன. நவாபு ஆங்கிலக் குழுமத்திற்குக் கடனைக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்தபொழுது, ஏசுடிங்சு நவாபைத் தூண்டிவிட்டு, பீகங்களை அச்சுறுத்தி அவர்களுடைய பணத்தைப் பெற்றார்.

ஏசுடிங்சு கி.பி. 1785 இல் பதவியைத் துறந்து இங்கிலாந்து சென்றார். இவர் இந்தியாவில் புரிந்த பல குற்றங்களுக்காக இங்கிலாந்து மக்கள் அவையில். (House of Commons) இவர்மீது விசாரணை நடந்தது. இவ்வழக்கு கி.பி. 1788 முதல் 1795 வரை நடைபெற்றது. இவர்மீது 22 குற்றங்கள் சாற்றப்பட்டன. இறுதியில், இவர் குற்றவாளியில்லை எனத் தீர்ப்பளிக்கப் பட்டது. இவர் கி.பி. 1818ஆம் ஆண்டு இறந்தார்.

ஒரு குழுமத்தின் சாதாரண எழுத்தராக இருந்து

ஒரு நாட்டின் தலைமை ஆளுநர் பதவிக்கு ஏசுடிங்சு வந்தது ஓர் எளிய சாதனையன்று. முதல் மராட்டியப் போரையும், இரண்டாம் மைசூர்ப் போரையும் நடத்துவதற்குப் போதுமான வழிமுறைகளை இவர் கண்டார். ஆங்கிலேயப் பேரரசு அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகளை இழந்த வேளையில் இந்தியாவில் ஆட்சி நடத்திய ஏசுடிங்சு இந்தியாவிலிருந்த நிலப் பகுதிகளை இங்கிலாந்து இழந்துவிடாமல் காப்பாற்றினார். ஆகையால் இந்தியாவை ஆண்ட ஆங்கிலேயர்களில் மிகப் பெரியவர்களுள் இவரும் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். ஏசுடிங்சிடம் பல குறைகள் இருந்தன என்றாலும் ஆங்கிலேயப் பேரரசு இந்தியாவில் வேரூன்ற இவர் உறுதுணையாக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் பல் திறம் வாய்ந்த அறிஞராகவும், கீழ்த்திசை இலக்கிய ஆதரவாளராகவும் இருந்தார். ஆக்சுபோர்டு பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு டாக்டர் பட்டத்தை வழங்கிப் பாராட்டியுள்ளது.

-அ.சி.

வால்கா ஆறு: இது உருசிய சோவியத்துச் சமஉடைமை ஒன்றியத்தின் மத்திய கிழக்குப் பகுதியில் ஓடும் ஆறு. இதன் நீளம் 3700 கி.மீ. ஆகும். ஐரோப்பாவிலேயே மிக நீளமான ஆறு இதுவே. நாவாய்கள் போக்குவரத்துக்குப் பெரும்பாலும் இதன் முழுப்பகுதியும் பயன்படுகிறது. இவ்வாற்றின் பள்ளத்தாக்கு ஐரோப்பிய உருசிய ஒன்றியத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு நிலப்பகுதியில் பரவியுள்ளது. உருசியாவுக்கு இந்த ஆற்றினால் பல நற்பயன்கள் கிடைத்துள்ளன. வால்டாய் (Valday) குன்றுகள் பகுதியில் 226 மீட்டர் உயரத்தில் உள்ள ஒரு குன்றில் உற்பத்தியாகி, மிகவும் வளைந்து வளைந்து, கிழக்காகவும் தென் கிழக்காகவும் சென்று தாட்டர் (Tatar) குடியரசு வழியாக ஓடிப் பிறகு தெற்காவும் தென் மேற்காகவும் வளைந்து வால்கோ கிரேடு (Volgograd) வழியாகப் பாய்ந்து, இறுதியில் தென்கிழக்காகக் கடல் மட்டத்திற்குத் தாழ்வான காசுபியன் (Caspian) தாழ்நிலப்பகுதி வழியாகக் காசுப்பியன் கடலில் சேர்கிறது. கடலில் விழுவதற்கு முன்னர் இது பல கிளைகளாகப் பிரிந்து பிறகு கடலுடன் இணைகிறது. இந்நதி பல கால்வாய்கள் மூலம் நாட்டின் பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. வால்கா - பால்ட்டிக்கு நீர்வழி, வால்கா ஆற்றைப் பால்ட்டிக்குக் கடலுடனும் (Baltic) பால்ட்டிக்கு வெண்கடல் கால்வாயுடனும் தொடர்புபடுத்துகிறது.

வால்கா-தான் (Don) கால்வாய் வால்கா ஆற்றை அசோவ். கடலுடனும் கருங்கடலுடனும் இணைக்கிறது.

இது போலவே, மாசுகோ (Moscow) நகரம், மாசுகோ கால்வாய் மூலம் வால்காவுடன் இணைக்கப்படுகிறது. வால்கா ஆறு பல ஏரிகளைக் கடந்து செல்கிறது. இவ்வாற்றின் பல இடங்களில் அணைகளும் நீர்த் தேக்கங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நீர்ப்பாசனத்துக்கும் நீர்மின் ஆற்றல் பெறுவதற்கும் இந்த ஆறு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. உருசிய மக்களின் வாழ்க்கைக்கு நீண்டகாலமாக, இந்த ஆறு பல நன்மைகளைச் செய்து வந்திருக்கிறது. கிழக்குத் திசையில் உருசியர் குடியேறுவதற்கு இந்த ஆறு உதவியது. உருசியர் ஆறுகள் மூலம் அனுப்பும் மொத்தப் பொருட்களில் பாதி அளவு வால்கா மூலமாகத்தான் செல்கின்றன. தானியங்கள், எண்ணெய், உப்பு, மீன், மரம் முதலியன இந்த ஆற்றின் வழியாக அனுப்பப்படும் பொருட்களில் முக்கியமானவை.

பண்டைய கிரேக்கர் இந்த ஆற்றைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர். ஆனால், அப்போது அவர்கள் இதற்குக் கொடுத்த பெயர் இரா (Rha) என்பதாகும். இந்த ஆற்றைப் பற்றிய வேறு குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இடைக் காலத்தின் தொடக்கத்தில் இந்த ஆற்றின் வடபுறத்தில் இசுலாவிக் (Slavic) கூட்டத்தினரும், மையப் பகுதியில் பல்கர்கள் (Bulgars) என்பாரும் தெற்கில் காசர்கள் (Khazars) என்பாரும் குடியேறினர். அக்காலம் முதல் இந்த ஆறு வாணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படலாயிற்று. மங்கோலியர் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த ஆற்றுப் பகுதியில் தமது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தினர். இக்கால வால்கோகிரேடு நகருக்கு அண்மையில் சாரை (Sarai) என்ற நகரை, மங்கோலியர் தமது தலைநகராக்கியிருந்தனர்.

பின்னர் இங்குப் படையெடுத்து வந்த காசெக்குகள் (Cossacks) வால்கா ஆற்றையும் அதன் பல துணையாறுகளையும் மிகுதியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இரண்டாம் காத்தரைன் என்ற உருசியப் பேரரசி (கி.பி. 1762 - 1796) செருமானியக் கூட்டத்தினரை, வால்கா ஆற்றங்கரையில் குடியேறச் செய்தார்.

உருசியாவில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், இருப்புப் பாதைத் தொடர்கள் அமைக்கப்பட்ட பிறகு, அந்நாட்டின்

வடக்கு - தெற்கு இணைப்புக்கு வால்கா ஆறு மிகுதியாகப் பயன்பட்டு வருகிறது. வால்கா படகுக்காரர்கள் அவ்விணைப்புக்கு உதவி வருகின்றார்கள். வால்கா படகுப்பாட்டு மிகவும் புகழ்வாய்ந்ததாகும். 13,80,000 ச.கி.மீ. பகுதி இந்த ஆற்றினால் பயனடைகிறது. உருசியாவின் பொருளாதாரத்திற்கு உறுதுணையாக உள்ள இந்த ஆறு ஆசியாவையும் ஐரோப்பாவையும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் திகழ்கிறது. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது வால்கா ஆற்றின் வடகரையில் இசுடாலின்கிரேடு நகரில் நடைபெற்ற போர் சிறப்புவாய்ந்ததாகும்.

-தெ.பா

வால்கோ கிரேடு: சோவியத்து உருசியாவில் உள்ள நகரம், வால்கோகிரேடின் (volgograd) முந்தைய பெயர் இசுடாலின் கிரேடு (Stalingrad) என்பதாகும். இது உருசிய சோவியத்துச் சமூகமை ஒன்றியத்தின் தென்கிழக்கு ஐரோப்பியப் பகுதியில் வால்கா ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள ஒரு துறைமுகமாகும். இங்கு, 96 கி.மீ. நீளமுள்ள வால்கா-தான் கால்வாயின் (Volga-Don Canal) கிழக்குப் பகுதி முடிவடைகிறது. இருப்புப் பாதைகள் மையமான இந்நகரிலிருந்து மாஸ்கோ (Moscow), காசுகசு (Caucasus), தென்மேற்கு சைபீரியா முதலிய இடங்களுக்கு இருப்புப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உலகிலேயே மிகப்பெரிய நீர் மின் ஆற்றல் அணைக்கட்டுகளில் ஒன்று இந்நகரை அடுத்து நிறுவப்பட்டுள்ளது. பெரும் தொழிற்சாலைகள் பல இங்கே உள்ளன. கப்பல் கட்டும் தொழில், எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு, எஃகு இரும்புத் தொழில்கள், அலுமினிய ஆலை, புதிய காலப் போர்க் கருவிகள் செய்தல், வேதியப் பொருட்கள் செய்தல், உணவுப் பொருள் உற்பத்தி, மாவு அரைத்தல், தோல் பதனிடுதல், பண்ணைகளுக்கும், எண்ணெய் எடுக்கும் இடங்களுக்கும் இன்றியமையாதனவாகக் கருதப்படும் பல்வேறு பொருட்களைச் செய்தல், மது உற்பத்தி, மரம் அறுத்தல், தொலைபேசி தொடர்பான பொருட்கள் செய்தல் முதலிய பல தொழில்கள் இங்கே நடைபெறுகின்றன.

வால்கா ஆற்றுப் பகுதியில் உருசியா, கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் புதிய நிலப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றியதால் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இந்நகரம், கி.பி.

1589ஆம் ஆண்டு வலிமைபொருந்தியதாக நிறுவப்பட்டது. அப்போது இந்நகருக்கு சாரிட்சின் (Tsaritsyn) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. இதன் வாணிகச் சிறப்பு, பெருகிக் கொண்டே வந்தது. இதன்பெயர் 1925 ஆம் ஆண்டில் இசுடாலின்கிரேடு (Stalingrad) என்று மாற்றப் பெற்றது. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் இங்கு நடந்த கடும் சண்டை காரணமாக இந்நகரம் அழிக்கப்பட்டது. செருமானியருக்கும் உருசியருக்குமிடையே 1942, 1943 ஆகிய ஆண்டுகளில் இங்கு நடந்த போரின் விளைவாக இருதிறத்தாருக்கும் மிகப் பெருமளவுக்கு இழப்புகள் ஏற்பட்டன.

போருக்குப் பிறகு, நகரம் மீட்கப்பட்டவுடனே, இதைப் புதுப்பித்து நிறுவ உருசிய அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. புதிய அரசின் தலைவராக இருந்த குருசேவு (Khrushchev) பழைய தலைவர் இசுடாலின் (Stalin) சருவாதிகாரத்தைக் குறை கூறி வந்ததால், புதுப்பிக்கப்படும் நகருக்கு இசுடாலின் பெயரை வைக்க விரும்பவில்லை. ஆதலால் இந்நகருக்கு 1961 ஆம் ஆண்டில் வால்கோகிரேடு என்று பெயர் சூட்டப் பெற்றது. இதன் மக்கள் தொகை 981000 (1986).

-தெ.பா.

வால்ட்டர்: இவர் செருமனி நாட்டவர், கி.பி. 1699 ஆம் ஆண்டு இசுகில்பெர்கு என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அல்லே பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று குருப்பட்டம் பெற்றார். சமயப் பணிபுரியும் நோக்குடன் தமிழகம் வந்து தரங்கம்பாடியில் தம் பணியைத் தொடங்கினார்.

மறைத்திரு வால்ட்டர் பன்மொழிப் புலமைமிக்கவர். எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன், அரபு, சமசுகிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெற்று விளங்கினார். தமிழ் மொழியில் இவரின் திறம் "திருச்சபை சரித்திரம்" இவரது தமிழறிவுக்குச் சான்று பகர்வதாக உள்ளது.

குல்க ஐயர் விவிலிய நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருந்தார். மொழி பெயர்ப்பில் இருந்த குறைகளையும் பிழைகளையும் நீக்கிப் பல திருத்தங்களை வால்ட்டர் செய்தார். குல்க ஐயர் "இசுபிரித்துசாந்து" என்றும் "அருபி" என்றும் மொழி பெயர்த்திருந்ததை வால்ட்டர் "பரிசுத்த ஆவி" என்று ஆக்கம் செய்தார். புதிய ஏற்பாட்டை அச்சிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு கி.பி. 1739 ஆம் ஆண்டு

அப்பணியை நிறைவு செய்தார். முந்தைய பதிப்புகளில் சர்வேசுரன் என்றிருந்ததைப் புதிய பதிப்பில் "பராபரன்" என்று மாற்றினார். வால்ட்டர், தாயுமானவர் காலத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சென்னையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த சூல்க ஐயர், வால்ட்டர் பதிப்பித்த மத்தேயு நற்செய்தியைக் கண்ணுற்றார். அப்பதிப்பில் மனநிறைவடையாத சூல்க ஐயர் அது தொடர்பாக மேலதிகாரிகளுக்குக் கடிதம் எழுதினார். வால்ட்டர் தம்மைக் கலந்து கொள்ளாமலும், தம் இசைவு இல்லாமலும் அப்புதிய பதிப்பை அச்சிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினார். பழைய பதிப்பை எவ்வித மாற்றமுமின்றி வெளியிட வேண்டும் என்றும் வேண்டினார்.

சூல்க ஐயரின் முறையீட்டை மேலதிகாரிகள் அப்படியே நம்பிப் பழைய பதிப்பை மாற்றாமல் அச்சிட ஆணை பிறப்பித்தனர். அதனால், வால்ட்டர் மனம் நொந்தார். வால்ட்டர் தமிழகத்தில் பதினான்கு ஆண்டுகள் சமயப்பணி புரிந்தார். மனைவி மக்களைக் காலன் கவர்ந்து சென்ற பின்னர் நோய் வாய்ப்பட்ட இவர் 1739ஆம் ஆண்டு தம் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பினார். இவர் கி.பி. 1741 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-இர.ஆ.

வால்ட்டேர்: சீன் பிராங்காய்அரவுட் வால்ட்டேர் என்னும் பிரஞ்சு ஆசிரியர் அறிவொளிக் கால மெனப்படும் (Age of Enlightenment) கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு தத்துவ ஆசிரியரும், சிந்தனையாளருமாவார்.

வால்ட்டேர் (voltaire) பாரிசில் கி.பி. 1694இல் பிறந்தார். இவர் பிறந்த குடும்பம் கல்விப் பயிற்சியுள்ள நடுத்தரக் குடும்பம். இயேசு சங்கத்தாரால் நடத்தப்பட்ட "உலூயில் கிராண்டு" கல்லூரியில் இவர் கல்விப் பயிற்சியை நிறைவுசெய்தபின், இலக்கியங்களில் ஆர்வம் கொண்டு, இலக்கிய ஆசிரியராக வாழ்க்கைத் தொழிலை ஏற்றார். நலிந்த உடலுடைய இவர் இன்பவாழ்க்கையை விடுத்தார். காரணம் ஏதும் இல்லாமல், இவர் கி.பி. 1717 இலும் கி.பி. 1726 இலும் சிறைப்பட்டிருந்தார். அந்த அனுபவம் இவரை நீதியில் நாட்டம் கொள்ளத் தூண்டிற்று. இவர், அரசருடைய எதேச்சாதிகாரத்திற்

கெதிராக நூலாசிரியர்களுடைய உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுதல் வேண்டுமென்பதிலும் ஆர்வம் காட்டினார். மேலும், கி.பி. 1726 முதல் 1729 வரை இங்கிலாந்தில் தங்கி அந்நாட்டவர் பேணிக் காத்துவந்த தற்சிந்தனை உரிமையையும் வணிக வளத்தையும் பாராட்டினார். ஆங்கில ஆசிரியர்களான வில்லியம் சேக்ஸ்பியர், நியூட்டன் முதலியோருடைய நூல்களிலும், கருத்துகளிலும் வால்ட்டேர் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டார். ஆங்கிலேய நாட்டவரின் சுதந்திர உணர்வையும், அதனால் தோன்றிய இலக்கியப் படைப்புகளையும், நியூட்டனின், இயற்பியல் விதிகளையும் இவர் வியந்து, புகழ்ந்து, அந் நாட்டின் உயரிய நிலையைப் பிராண்க நாட்டு நிலையோடு ஒப்பிட்டு எழுதிய ஒரு நூல் பாரிசில் தடை செய்யப்பட்டது. அதைக் கண்ட வால்ட்டேர், தம் நூல்கள் கலகத்தைத் தூண்டுவனவாகக் கருதப்பட்டால் தாம் தப்பி வேற்றுநாடு செல்லுவதற்கு எளிதாகத் தாம் பிரஞ்சு நாட்டின் வட எல்லை ஓரத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் ஒளிந்து வாழ்ந்தார். பின்னர் இவர், தம்மை நெடுநாளாக விரும்பி அழைத்துக் கொண்டிருந்த பிரசிய அரசர் புகழ்மிக்க இரண்டாம் பிரடரிக்கின் (Frederick II of Prussia) வேண்டுகோளை ஏற்று, பாட்சுடாமில் (Potsdam)

வால்ட்டேர்

கி.பி. 1749 முதல் கி.பி. 1753 வரை அவருடைய அரண்மனையில் அவருடைய விருந்தினராகத் தங்கி இருந்தார். பின்னர் சிறிது காலம் பல ஊர்களில் திரிந்து, கி.பி. 1758 இல் பிரான்சின் எல்லையில் கவிட்சர்லாந்தை ஒட்டிய பெர்னி என்ற ஊரில் இருந்தார். இவருடைய நூல்களால் இவருடைய புகழ் வளரவே அரசர்கள், பிரபுக்கள், அயல் நாட்டவர் யாவரும் வந்து இவரைப் பாராட்டிச் சென்றனர். இவர் காலத்திய எழுத்தாளருள் இவரே தலைசிறந்து விளங்கினார்.

இவர் பல கவிதைகளும், சிறு துன்பியல் நாடகங்களும், வரலாற்று நூல்களும் எழுதினார். இவர்தாம் எழுதிய உலூயி கால வரலாறு என்னும் நூலில் அரசர்களையும் போர்களையும் பற்றிக் கூறாமல் மக்களுடைய பழக்க, வழக்கங்கள், அன்றாட வாழ்க்கை, நம்பிக்கைகள் முதலியவற்றை விளக்கினார். சாடிக் (Zadig, 1747). மிக்ரோமிகாசு (Micromegas, 1752). காண்டிட்டு (Candid, 1759) முதலியவை இவரெழுதிய சில சிறந்த நூல்களாகும். காண்டிட்டு என்னும் நூலில் தம் காலத்தில் காணப்பட்ட சில தகாத இயல்புகளை வெறுத்து, ஒவ்வொருவரும் தத்தம் முயற்சியிலீடுபடுவராயின் இறைவனருளால் நன்மை அடைவர் என்று கூறுகிறார். பிரான்சில் வெளியிடப்பட்ட களஞ்சிய நூலுக்கு இவர் பல அரிய கட்டுரைகளை வழங்கினார். தத்துவ அகராதியில் இவர் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளில் சமயப் பொறையற்ற மனப்பான்மையையும், எதேச்சதிகார ஆட்சியையும், உரிமையற்றோரை உரிமையுடையோர் ஒடுக்குதலையும் இடித்துரைத்தார். இவர் இறை நம்பிக்கையும், செயலறிவுமுடைய ஒரு சிறந்த சிந்தனையாளர். இவர் கிறித்துவிடமோ, தெய்விகக் காட்சியிலோ, இறையியல் நூல்களிலோ ஈடுபாடின்றி, யாவரும் நியாயமாக நடத்தல் வேண்டுமென்ற இயற்கைச் சமயநெறியைப் பின்பற்றினார். இவர் உரோமன் கத்தோலிக்கருடைய சமயவெறியைக் கடுமையாக எதிர்த்ததற்குக் காரணம், அதனால் இவர் துன்புற்றிருந்ததே ஆகும். இவருடைய காலத்தில் சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமமென்ற நிலை இல்லை. நாகரிக வளர்ச்சிக்கும், மனிதப் பற்றுப் பண்புக்கும் உறுதுணையாக இவருடைய இலக்கியப் படைப்புகள் இருந்தமையால் இவர் கி.பி. 1778 இல் பாரிசில் இறந்தபோது, ஐரோப்பா முழுவதும் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்தது.

வால்ட்டேர் சிந்தித்த சூழ்நிலை: வால்ட்டேர் வாழ்ந்த காலம் ஐரோப்பாவில் அறிவு விளக்கக் காலம் எனப்படும். அதில் சமூக முன்னேற்றம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், அனுபவங்களின் விளைவாகவும் ஏற்படுகிறது என்றும், மனித இன வரலாறே தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டு வரும் அறிவு வளர்ச்சியைக் காட்டுவதாகமென்றும் சான் இலாக்கு, பாசுக்கல் முதலியோர் கருதியதைப் போல, வால்ட்டேரும் கருதினார். கலைகளும், அறிவியல்களும் படிப்படியாக வளர்ந்துள்ள நிகழ்ச்சியே சமூக வளர்ச்சியைக் காட்டும் ஓர் அடையாளமாகும். மனித நடக்கையையும், சமூக நிறுவனங்களையும் சரியானவையா என்று முடிவு செய்யவும், சரியல்லாதவற்றை ஒதுக்குவதற்கும் ஓர் அளவு கோலாக இருப்பது மனிதனுடைய பகுத்தறிவுத் திறனே ஆகும் (Reason) என்ற கருத்து உருவாவதற்கு, ஆங்கிலேய சிந்தனையாளர் சான் இலாக்கு வகுத்த உளவியல் சார்பான கருத்தும், ஐசக் நியூட்டன் வகுத்த இயற்கை பற்றிய இயந்திர இயலான விதிகளும் (Mechanical laws of Nature) உதவி செய்தன. நியூட்டனுடைய இயற்பியல் விதிகள் இடத்தாலோ, காலத்தாலோ வரம்புபடுத்தப்படாமல் எல்லா இடத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் செயற்படுவன என்று யாவரும் உணர்ந்தனர். இதே போல அரசியல் நிகழ்ச்சிகளும், பொருளாதார நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு பொதுவான, விதிக்குட்பட்டவை ஆகுமென்று விளக்கம் செய்யப்படுதலும் கூடுமென்று யாவரும் உணர்ந்தனர். நியூட்டனின் இயற்பியல் விதிகளைப் போலவே, மனித இனம் முழுவதற்கும் பொதுவான ஒரு வரலாறு உண்டு என்பது பெறப்படவே, சமூகத்தின் செயற்பாடுகளையெல்லாம் ஒரு பொதுவான உளவியல் வாயிலாக விளக்குதல் கூடுமென்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

வால்ட்டேரின் கருத்துகள்: இங்கிலாந்தில் வளர்ந்து வந்த பேராள் முறை அரசாங்கமும் (Representative government). சமூக சுதந்திரமும் (Civil liberty) பாராட்டுக்கு உரியவை.

எந்த ஒரு சமய நெறிக் கொள்கையும் ஐயத்துக்கிடமில்லாதபடி இருந்ததுமில்லை; ஒழுக்க நெறிக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததுமில்லை. கருத்துகளை வெளியிடும் உரிமை யாவருக்கும் இருத்தல் வேண்டும். பிரான்சில் மக்கள் சமயக் கருத்துகளை வெளியிடும் உரிமையையும், தம் அரசியற்

கருத்துகளை வெளியிடும் உரிமையையும் அரசாங்கம் தடைவிதித்துத் தடுத்தது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கதும், மறுக்கத் தக்கதும் ஆகும். கிறித்தவத் திருச்சபை பேச்சுரிமையை மறுப்பதும் கடுமையாக எதிர்க்கப்படத்தக்கது ஆகும்.

பிரான்சுக் குற்றச் சட்டத்தில் காணப்படும் அறிவுக்குப் பொருத்தமில்லாத கொடிய விதிகளும் நீக்கப்பட வேண்டியனவையாகும்.

பகுத்தறிவுத் திறனை அளவு கோலாகக் கொண்டு, வால்டேர் தம் காலத்திய அரசியல், சமயம், சமூகம் முதலிய துறைகளில் காணப்பட்ட பொருத்தமற்ற கொடிய இயல்புகளைக் கடுமையாகத் தாக்கி இகழ்ந்ததன் காரணமாக உருசோவைப் போல, பிரான்சு மக்களை கி.பி.1789 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்தியவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் பேச்சுரிமையை ஆதரித்த போதிலும், மக்களாட்சியை ஆதரிக்கவில்லை. இவர் மனிதப் பற்றுள்ளமுடைய தற்சிந்தனையாளர் ஆவார்.

-பா.கு.

துணைநூல்கள்:

Peter Gay, Voltaire's Politics: The Poet as Realist, Princeton N.J., 1959.

Rowe. Constance, Voltaire and the State, New York, 1955.

வால்டாய் குன்றுகள்: உருசிய சோவியத்துச் சமூகமை ஒன்றியத்தின் ஐரோப்பியப் பகுதியின் வடமேற்கில் உள்ள உயர்ந்த நிலப் பகுதிக்கு வால்டாய் குன்றுகள் (Valdai Hills) எனப் பெயர். பனிக்கட்டி மயமான வண்டல் மேடுகள் பல இங்கு உள்ளன. சிலவற்றின் உயரம் 340 மீட்டர் வரை இருக்கிறது. அப்பகுதியில் பல பனிக்கட்டி ஏரிகளும் இருக்கின்றன. அவற்றில் மிகப்பெரியது செலிகர் (Seliger) ஏரியாகும். சில முக்கிய ஆறுகள் இப்பகுதியில் குன்றுகளால் பிரிக்கப்படுகின்றன. வால்கா ஆற்றின் வடபகுதியும், துவினா (Dvina) ஆற்றின் மேற்குப் பகுதியும், நீப்பர் (Dnepr) ஆறும், இல்மென் (Ilmen) ஏரியில் கலக்கும் சில ஆறுகளும் அப்பகுதியில் ஓர் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கை உண்டாக்கியுள்ளன.

-தெ.பா.

வால்பரைசோ: இது தென்னமெரிக்காவில் சிலி (Chile) நாட்டின் மையப்பகுதியில் உள்ள வால்பரைசோ (Valparaiso) மாநிலத்தின் தலைநகராகும். சிலி நாட்டின் முக்கிய துறைமுகமான இந்நகரில் ஆண்டிசு மலைக்கு அப்பாலுள்ள (Trans-Andean) இருப்புப்பாதை முடிவடைகிறது. தொழில் வளம் மிக்க இந்நகரில், துணி வகைகள், சருக்கரை, வண்ணப்பொருட்கள், பூச்சு வேலைப் பொருட்கள், பருத்தி விதை எண்ணை, காலணிகள், தோல் பொருட்கள், வேதிமப் பொருட்கள், உலோகப் பொருட்கள், சுத்திகரிக்கப்பட்ட பாறைஎண்ணை முதலியன தயாரிக்கப்படுகின்றன. சிலி நாட்டின் தொழில்களில் 20 விழுக்காடு இங்கே நடைபெறுகின்றது. குறுகிய நீர்த்தரையுடன் படியடுக்கான மலைவாரத் தோற்றங்கொண்ட இயற்கைக் காட்சியுடன் கூடிய (Amphitheatre) இந்நகரம் காண்பார் மனத்தைக் கவருந்தன்மை பெற்றுள்ளது. நகரின் அடிப்பகுதியில் கப்பல்கள் தங்குவதற்குரிய இடங்களும் ஏற்றுமதி - இறக்குமதி செய்வதற்குரிய நீண்ட தளங்களும் தொழில் மையங்களும் உள்ளன. வால்பரைசோ குன்றுகள் மீது மக்கள் வாழ்வதற்குரிய இடங்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. வலிய கம்பியினால் இயங்குகிற தொடர் வண்டிகள் மக்கள் மேலும் கீழும் போவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நகரின் முன்புறத்தில் ஓர் அகன்ற விரிகுடா உள்ளது.

வால்பரைசோ துறைமுகம்

கடற்கழிகள் இந்நகரத்தைக் கடலினின்றும் காப்பாற்றுகின்றன. மாரிக்காலத்தில் இங்குக் கடும் புயற்காற்று வீசுவது வழக்கம். அதனால், அழிபாடுகளும் அடிக்கடி ஏற்படுவதுண்டு. இந்நகர் இக்காலப்பாணியில் 1906 ஆம் ஆண்டுப் புதுப்பிக்கப்பட்டு நிறுவப்பெற்றது. அதனால், இப்போது அழிபாடுகள் மிக்க அளவில் நிகழ்வதில்லை.

வரலாறு: இசுபானிய வெற்றி வீரர் சுவான்-தெ-சாவெட்ரா (Juan-de-Saavedra) கி.பி. 1536 ஆம் ஆண்டில் இந்நகரை அமைத்தார். இவர், இசுபெயினில் (Spain) தாம் பிறந்த ஊரின் பெயரை இந்நகருக்குச் சூட்டினார். ஆங்கிலேய, தச்சு (Dutch) கடற்கொள்ளைக்காரர்கள், கி.பி. 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்நகரை அடிக்கடிச் சூறையாடி வந்தனர். அக்காலத்தில் இத்துறைமுகம் சிறப்படையாமலேயே இருந்தது. பிறகு, கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்நகர் சிறப்பான வளர்ச்சியைப் பெறத் தொடங்கியது. அடிக்கடி இங்கு ஏற்பட்ட அழிபாடுகளால் குடியேற்ற காலக் கட்டடங்கள் மறைந்துவிட்டன. இங்கே இப்போது சிலி நாட்டுக் கடற் படைக் கல்விக் கழகமும், ஒரு கத்தோலிக்கப் பல்கலைக்கழகமும், தொழில் நுட்பப் பள்ளியும் விளங்குகின்றன. வால்பரைசோ நகரின் மக்கள் தொகை 2,67,025 (1985).

வால்பரைசோ என்ற பெயரையுடைய ஒரு நகரம் அமெரிக்காவில் பிளாரிடா (Florida) மாநிலத்திலும், மற்றொரு நகரம் இந்தியானா மாநிலத்திலும் உள்ளன. இந்தியானாவில் உள்ள வால்பரைசோ பல்கலைக்கழகத்தில் மிகப்பெரிய திருக்கோட்டம் (Chapel) கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

-தெ.பா.

வால்போல், சர் இராபர்ட்டு: இவர் இங்கிலாந்து நாட்டின் முதல் தலைமை அமைச்சராகக் கருதப்படுபவர் ஆவார். இவர் விக்குக் (Whig) கட்சியின் தனிப்பெருந் தலைவர். விக்குக் கட்சியை உயரிய நிலைக்குக் கொணர அயராது பாடுபட்டவர் சர் இராபர்ட்டு வால்போல் (Sir Robert Walpole) ஆவார். இவர் கி.பி. 1676 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 26 ஆம் நாள் நார்போக்கு (Norfolk) மாவட்டத்தைச் சார்ந்த 'ஹைடன் ஆல்' (Houghton Hall) என்னும்

ஊரில் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் படை அதிகாரி (colonel) இராபர்ட்டு வால்போல் ஆவார். வால்போலின் தந்தையாரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகச் சிறிது காலம் இருந்தவர். வால்போல் என்பது குடும்பப் பெயராகும்.

வால்போல், சர் இராபர்ட்டு

வால்போல் ஈட்டன் கல்லூரியிலும், கேம்பிரிட்சு (Cambridge) பல்கலைக்கழகத்திலும் பயின்றவர். இவர், கி.பி. 1700 ஆம் ஆண்டு குலை மாதம் 30 ஆம் நாள் காதரின் சர்ட்டர் (Catherine Shirter) என்பாரை மணந்து கொண்டார். தம் தந்தையார் கி.பி. 1700இல் காலமானபோது இராபர்ட்டு வால்போல் பெரும் பண்ணைகளுக்கு வாரிசுதாரரானார். 'காசில் இரைசிங்கு' (Castle Rising) என்னும் நாடாளுமன்றத் தொகுதியின் உறுப்பினராக இவர் கி.பி. 1701 ஆம் ஆண்டில் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். இவ்வாறு இவருடைய நாடாளுமன்ற அரசியல் பணி தொடங்கியது.

வால்போல் மக்களவையில் மக்களின் போற்றுதலுக்குரியவரானார்; எளிமையாகவும்,

தெளிவாகவும், ஆணித்தரமாகவும் பேசும் ஆற்றல் மிக்கவர் என்று பாராட்டப் பெற்றார்: இளமையிலேயே விக்குக் கட்சித் தலைவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப் பெற்றார். காலப் போக்கில் இவருடைய நிருவாகத் திறமையும் வெளிப்படலாயிற்று. போர்த்துறை அமைச்சராக கி.பி. 1708 இல் வால்போல் பொறுப்பேற்று இரண்டாண்டுகள் பணி புரிந்தார். இவர் திறமையாகச் செயலாற்றினார் என்றாலும், கி.பி. 1710-11இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் விக்குக் கட்சி தோற்றது. தோரி (Tory)க் கட்சியினர் பதவியேற்றனர். விக்குக் கட்சியைச் சார்ந்த வால்போல் பதவியை இழக்க வேண்டியவரானார். மக்களவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இவர் பொறுப்பேற்றார். தோரி அரசு வால்போல் மீது கையூட்டு ஊழல் குற்றம் சுமத்திச் சிறையில் அடைத்தது (கி.பி. 1711). எனினும் இவர் கி.பி. 1713 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றார்.

முதலாம் சார்சு (George-I) கி.பி. 1714ஆம் ஆண்டில் அரசராக முடிசூட்டிக் கொண்ட பின்னர் வால்போலின் அரசியல் புகழ் உயரலாயிற்று. இவர் கி.பி. 1715ஆம் ஆண்டில் நிதி அமைச்சரானார். எனினும், அப்பதவியை கி.பி. 1717-ஆம் ஆண்டில் துறந்தார். பிரபுக்கள் சபையின் உறுப்பினர் தொகையை 216 ஆகக் கட்டுப்படுத்தும் பிரபுக்கள் மசோதாவை (Peerage Bill, 1718) நிறைவேற்றாமல் தோற்கடித்து வாகை குடினார். தென் கடல் கழகம் (South Sea Company), கி.பி. 1720இல் முறிந்து, ஆட்சியிலிருந்தவர்களுக்கு இகழ்ச்சி எற்படுத்தியபோது, வால்போல் மகிழ்ச்சியுற்றார்.

வால்போல் கி.பி. 1721 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் நிதி அமைச்சரானார். பரபரப்பில்லா நல்லாட்சியை இங்கிலாந்து நாட்டிற்கு நல்குவதே, தம் முதன்மைப் பணியென வால்போல் கருதி, அதன்படி செயலாற்றினார். அந்நிய நாட்டு விவகாரங்களை மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மக்களவை (House of Commons) யைக் கட்டுப்படுத்தித் தம் சுயநலத்தைப் பேணிக் காத்துக் கொண்டார். இவர் பல்லாண்டுகள் தம் வாக்குத் திறனால் எதிர்க்கட்சியினரைத் தோற்கடித்துச் சிறப்புப் பெற்றார்.

இவருக்குப் போரில் நாட்டமில்லை. ஆனால், இசுபெயின் நாட்டுடன் போர் புரிய வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை உறுதிப்படவே, மக்களவையில்

வால்போலுக்கு இருந்த செல்வாக்கு மங்கலாயிற்று. போதாக்குறைக்கு இவருடைய உடல்நலனும் குறைந்து போகவே, கி.பி. 1742 ஆம் ஆண்டில் இவர் தம் பதவியைத் துறக்க முடிவு செய்தார். இவருக்கு ஆக்கபோட்டு பிரபு என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து பிரபுக்கள் சபையில் செல்வாக்குடன் பணியாற்றத் தொடங்கினார். எதிர்க் கட்சியினர் இவர் மீது கையூட்டு ஊழல் குற்றம் சாட்டி, அரசுத் துரோகக் குற்றத்திற்கு ஆளாக்கினர். ஆனால், வால்போல் தொடர்ந்து போராடி அவர்களைத் தோற்கடித்தார். சாகும் வரை அரசியல் பணிகளை விடாது செய்து வந்த வால்போல் கி.பி. 1745 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 18 ஆம் நாள் காலமானார். இவருடைய உடல் நார்போக்கினைச் சேர்ந்த ஓளடனில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

முதலாம் சார்சு மன்னர், செருமனியிலிருந்து வந்தமையால், அவர் ஆங்கிலமொழியில் பேசுவதை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் அற்றவராக இருந்தார். அதனால், அவர் அமைச்சரவைக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க வரவில்லை, எனவே, வால்போல் கூட்டத்திற்குத் தலைமைதாங்க முற்பட்டார். இவ்வாறாக இங்கிலாந்தில் பிரதமர் பதவி உருவாகியது. எனினும் வால்போல், பிரதமர் என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டிக்கொள்ளவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

-இரா.அ.

வால்ராசின் புதுமைக் கருத்துகள்: இலியோன் வால்ராசு, பிரெஞ்சு நாட்டுப் பொருளியல் அறிஞர். இவர் கி.பி. 1834 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவருடைய தந்தை அக்கடி வால்ராசு. பொருளியலில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர். தந்தையும் மகனும் ஓய்வு நேரங்களில் பொருளியல் தலைப்புகளில் கருத்துகளை விவாதம் செய்துகொண்டனர். அத்தகைய விவாதங்களில் தெளிவு பிறந்த பின்னர் இலியோன் வால்ராசு (Leon Walras) பல பொருளியல் நூல்களைப் படைத்தார்.

வால்ராசின் படைப்புகள் 1. பரிமாற்றக்கோட்பாடு (Theory of Exchange 1874). 2. பொருளியல் பற்றிய அடிப்படை விளக்கம் (Elements of pure Economics 1874), 3. உற்பத்திக் கோட்பாடு (Theory of Production 1877) 4. சமூகச் செல்வம் பற்றிய கணிதவழி விளக்கம்

(Mathematical Theory of Social Wealth 1883) 5. சமூகப் பொருளியல் பற்றிய விளக்கம் (Studies in Social Economics 1896). 6. பொருளியல் பற்றிய ஆய்வு (Studies in Applied Economics 1898).

புதிய அணுகு முறையும், புதிய கருத்துகளும்: சமன்பாடுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு பொருளியற் கருத்துகளை விளக்கும் முறையை முதன்முதலில் உருவாக்கியவர் இலியோன் வால்ராசு. தொன்மைப் பொருளியலறிஞர்கள், பொருளியற் கருத்துகளைக் கட்டுரை வடிவில் மரபு வழியில் விளக்கினார்கள். இந்த முறையை மாற்றிய பெருமை இலியோன் வால்ராசையே சாரும். எனவே, இலியோன் வால்ராசை கணிதப் பொருளாதாரச் சிந்தனையின் தந்தை என்று சிறப்பித்துக் கூறலாம். இவ்வாறு அணுகுமுறையில் புதுமையைப் புகுத்திய வால்ராசு, புரட்சிகரமான கருத்துகளையும் கூறியுள்ளார்.

நுகர்வுக் கோட்பாடு: வால்ராசு, நுகர்வுக் கோட்பாட்டை (Consumption Theory) விளக்கும்பொழுது, இறுதிநிலைப் பயன்பாட்டுக் கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஒரு பொருளின் இருப்பு அதிகமாக இருக்கும் பொழுது, அதன் மதிப்புக் குறைவது இயல்பானதாகும். இந்த உண்மையின் அடிப்படையில்தான் நுகர்வுக் கோட்பாட்டை வால்ராசு விளக்கியுள்ளார். நுகர்விற்கெனக் கையிருப்பில் உள்ள பண்டத்தின் இருப்பு அதிகமாகும்பொழுது, அப்பொருளிலிருந்து பெறப்படும் இறுதிநிலைப் பயன்பாடு குறைந்துகொண்டே செல்லும் என்று வால்ராசு கூறியுள்ளார். பண்ட நுகர்வில் ஒன்றைக் கூட்டும் பொழுது பயன்பாட்டில் ஏற்படும் மாற்றம் இறுதிநிலைப் பயன்பாடு ஆகும். இறுதிநிலைப் பயன்பாடு குறைந்துகொண்டு செல்வதை ஈடுகட்டும் வகையில் பல்வேறு வகையான பண்டநுகர்வில் மக்கள் ஈடுபடுகின்றனர். அதன் விளைவாகப் பரிமாற்றம் தோன்றுகிறது என்ற கருத்தை இலியோன் வால்ராசு கூறியுள்ளார். அதிகஅளவு பயன்பாட்டுநிலையை எய்தும் வகையில் நுகர்வின் தன்மையை மாற்றிக்கொள்வதை வால்ராசு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதே கருத்தை உற்பத்திக் கோட்பாட்டை விளக்கும்பொழுது கூறியுள்ளார்.

உற்பத்திக் கோட்பாடு: மூலப்பொருட்கள், கனி வளங்கள், முதலீடு, மூலதனத் திரட்சி, நுகர்வுச் செலவு,

உற்பத்திப் பணிகள், நிலம், உழைப்பு முதலிய கூறுகள் உற்பத்தியை நிருணயிக்கும் காரணிகளாகும் என்று வால்ராசு கூறியுள்ளார். நிலத்தையும், உழைப்பையும் முதல் பண்டங்கள் (Capital goods) என்று கூறியுள்ளார். அவை நேரடியாக, உற்பத்தியைப் பெருக்கி வருமானத்தைக் கூட்டுவதற்கு உதவுகின்ற காரணத்தால், முதல் பண்டங்களாகக் கருதப்படுகின்றன என்பது வால்ராசின் கருத்தாகும். அம் முதற் பண்டங்களைச் சரியான விகிதத்தில் உற்பத்தியில் பயன்படுத்தும்பொழுது உச்ச அளவு உற்பத்தியை எய்த முடியாது. ஏனெனில், அதிகமாகப் பயன் படுத்தப்படும் முதற்பண்டத்தின் இறுதிநிலை உற்பத்தித் திறன் குறையத் தொடங்கும். எனவே, முதற் பண்டங்களின் அளவைச் சரியான விகிதத்தில் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகிறது என்ற கருத்தை வால்ராசு கூறியுள்ளார்.

பொதுச் சமநிலை: பண்டங்களுக்கான அளிப்பும், அவற்றிற்கான தேவையும் மதிப்பை நிருணயிக்கும் காரணிகள். போட்டிச் சந்தையில் அளிப்பும் தேவையும் சமமாக அமைகின்றன என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் மதிப்புக்கோட்பாட்டை வால்ராசு விளக்கியுள்ளார். உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையே போட்டி தோன்றுவது இயல்பாகும். அவர்கள் பண்டங்களுக்கான தேவையை அறிந்து உற்பத்தி நிலையை அமைத்துக்கொள்வார்கள். உற்பத்தியின் அளவு, தேவைக்குக் குறைவாகவோ மிகுதியாகவோ இருப்பின் காலப்போக்கில் விலை மட்ட ஏற்ற இறக்கத்தின் அடிப்படையில் சமநிலை தோன்றுவதற்கு வாய்ப்புள்ளது என்று வால்ராசு குறிப்பிட்டுள்ளார். நாட்டில் காணப்படும் பல்வேறு பண்டங்களுக்கான தேவையும், அவற்றிற்கு நிலவும் மதிப்பும் சம நிலையைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன என்றும் வால்ராசு கூறியுள்ளார்.

A என்ற பண்டத்திற்கான தேவை x A-யின் மதிப்பு B என்ற பண்டத்திற்கான தேவை x B-யின் மதிப்பு

இவ்வாறு சமன்பாட்டின்மூலம் பொதுச் சமநிலைக் (General Equilibrium) கருத்தை வால்ராசு விளக்கியுள்ளார்.

இதேபோன்று உற்பத்திப் பெருக்கத்தை விளக்குவதற்கும் வால்ராசு கீழ்க்காணும் சமன்பாட்டைக் கூறியுள்ளார்.

$$m = am Ga + bm Gb + Gm Gc...$$

m - உற்பத்திப் பெருக்கம்

am - பயன்படுத்தப்படும் காரணியின் அளவு
Ga - பெறப்படும் a என்ற பண்ட உற்பத்தியின் அளவு

am என்ற அளவு காரணியைப் பயன்படுத்தும்பொழுது Ga அளவு a பண்ட உற்பத்தியைப் பெற முடியும் என்ற கருத்தை வால்ராசு விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு பல்வேறு வகைப் பண்ட உற்பத்தியளவையும், அவற்றிற்குத் தேவையான அளவு காரணியையும் சுட்டிப் பெறப்படும்பொழுது மொத்த உற்பத்திப்பெருக்கத்தை அறிய முடிகிறது என்று வால்ராசு விளக்கியுள்ளார்.

நுகர்வுப் பண்ட உற்பத்திச் சமன்பாடு: நுகர்வுப் பண்ட உற்பத்தியளவை விளக்கும் பொழுது கீழ்க்காணும் சமன்பாட்டை வால்ராசு கூறியுள்ளார்.

$$Ga = f(p'm p'n p'o \dots; pa pb Pc \dots)$$

a என்ற பண்டம் உற்பத்தி செய்யப்படுவதாகவும், நுகர்வு செய்யப்படுவதாகவும் கொண்டால் உற்பத்தியளவும் நுகர்வும் சமமாக அமைகின்றன என்ற எடுகோளின் அடிப்படையில் தம் கருத்தை வால்ராசு விளக்கியுள்ளார்.

Ga - a என்ற பண்டத்தின் உற்பத்தியளவு

$p', p'n, p'o, m, n, o$ என்ற உள்ளீடுகளின் (Inputs) விலை Pa, Pb, Pc, a, b, c என்ற நுகர்வுப் பண்டங்களின் விலை. Ga என்ற அளவிற்கு a பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வது, m, n, o என்ற உள்ளீடுகளின் விலையையும், a, b, c , என்ற நுகர்வுப் பண்டங்களின் விலையையும் சார்ந்து அமைகிறது என்று வால்ராசு விளக்கியுள்ளார். b, c என்ற பண்டங்கள், a என்ற பண்டத்திற்குப் போட்டிப் பண்டமாகவும் அமையலாம்: பதிலிப் பண்டமாகவும் அமையலாம்.

நாட்டுடைமையாக்கும் திட்டம்: நாட்டுடைமையாக்கும் திட்டத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு சமூகச் சொத்துக் கோட்பாட்டை (theory of social wealth) வால்ராசு விளக்கியுள்ளார். சமூகத்தில் நிலவும் பல்வேறு சாதகமான சூழல்களின் விளைவாகவே தொடர்ந்த உற்பத்தியையும், நிலையான வருவாயையும் பெற முடியும். அத்தகைய சாதகமான சூழலை

உருவாக்குதல் என்பது சமன்பட்ட பெரும் தொழிலதிபரால் மட்டுமோ, பெரிய நிலக்கிழாரினால் மட்டுமோ முடியாத ஒன்றாகும். ஏற்கனவே, மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பின்பற்றப்பட்டு வரும் வாழ்க்கை முறை, அரசின் கொள்கை ஆகியவைபோன்ற பல்வேறு அமிசங்களில் திட்டமிட்ட நடவடிக்கையின் விளைவாகவே பொருளாதாரத்திற்குச் சாதகமான சூழல்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய சூழல்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும்பொழுதுதான் பெரும் நிலக்கிழாரும், தொழிலதிபரும் உற்பத்திப் பெருக்கத்தையும், நிலையான வருவாயையும் பெற முடிகிறது. அந்த வகையில்தான் தனிஆளின் சொத்துகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அவை சமூகச் சொத்தாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று வால்ராசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பணத்திற்கான தேவை: பணத்திற்கான தேவை (Demand for Money) எழுவதற்குக் குரிய காரணத்தை வால்ராசு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பணம் பண்டங்களையும் பணிகளையும் வாங்கும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றது. எனவேதான், பணம் தேவையென்று கருதப்படுகிறது. சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிரிவினர்க்கும் ஒவ்வொரு காரணத்திற்காகப் பணம் தேவைப்படுகிறது. தொழில் முயல்வோருக்கு மூலப்பொருட்களை வாங்குவதற்கும், இயந்திரங்களை வாங்குவதற்கும் வேலையாட்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கும் மேலும் தொழிலின் அன்றாடப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் பணம் தேவைப்படுகிறது. வணிகத்திலுள்ளோருக்கு பண்டங்களை வாங்கி இருப்பு வைத்துக் கொள்வதற்கும் பணம் தேவைப்படுகிறது. நுகர்வோருக்குப் பல்வேறு வகையான பண்டங்களை வாங்கி நுகர்வு செய்வதற்குப் பணம் தேவைப்படுகிறது. இந்த வகையில் பணத்திற்கான தேவை தோன்றுகிறது என்று வால்ராசு குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் 1910 ஆம் ஆண்டு காலமானார். :க.வெ.பா.

துணை நூல்கள்

Ferguson, C.E., & Gould, J.P., Micro Economic Theory, Richard D. Irwin Inc., Homewood, Illinots, 1975.

Gide & Rist, A History of Economic-Doctrines, Heath, London, 1949.

Robert Lekachman, A History of Economic Ideas, Harper & Row, New York.

வாலரி, பால் (1871-1945) : இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டு பிரெஞ்சு மொழிக் கவிஞர், திறனாய்வாளர், கட்டுரையாளர். குறிப்பொருள் (symbol) தத்துவத்தைக் கையாண்ட பிரெஞ்சுக் கவிஞர்களுள் கடைசியாக வாழ்ந்தவர். இசை, மனஇயல் ஆகிய இருகோணங்களில் வாலரி பால் (Vallery paul) குரலில் செய்த பரிசோதனை பல அருமையான கவிதைகளை உருவாக்கியது. இசை, நடனம், கட்டடக்கலை, ஓவியம் ஆகியவை பற்றி இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இவரது கலை ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றன. மொழிக்கும், சிந்தனைக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றிய இவரது கவிதையும், படைப்பின் முறை பற்றிய கருத்துகளும் படிப்பவருடைய ஆர்வத்தைத் தூண்டுகின்றன.

இளமைப் பருவத்திலிருந்தே இயற்கையின் அழகைக் கடலில் கண்டுகளித்த வாலரி கடலை நேசித்தார். கணிதத்தில் போதிய தேர்ச்சியின்மையால் இவர் கடற்படையில் சேரமுடியவில்லை. இவரது கவிதையில் ஒரு சிற்பியின் அணுகுமுறையைக் காணமுடிகிறது. கட்டடக்கலையில் இவருக்கு உள்ள ஈடுபாட்டை இவரது அணுகுமுறை வெளிக்காட்டுகிறது. பாரிசுக்குச் சென்ற வாலரி, குறிப்பொருள் தத்துவத்தைக் கையாண்ட இசுடீபன் மெலார்மி (Stephen Mallarme) என்னும் கவிஞரிடம் பயிற்சி பெற்றார். எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் சங்கத்தில் சேர்ந்தார். ஜீனி கோபிலார்டு (Jeannie Gobillard) என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். பல கலைகளில் கவனம் செலுத்திய இவர் தம் சிந்தனையையும், செயல்முறையையும் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். தினமும் அதிகாலையில் தூங்கி எழுந்தவுடன் தம்முடைய சிந்தனை ஓட்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்புகள் எழுதி வந்தார். அவற்றை பல குறிப்பேடுகளில் ஐம்பது ஆண்டுக்காலமாகச் சேகரித்தார். மனிதனுடைய மனம் செயற்படுகின்ற முறைக்கு ஒரு விளக்கம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று தணியாத ஆசை கொண்டார். எனவே, மனிதன் கலை விஞ்ஞான நடவடிக்கைகளில் செய்யும் முயற்சிகளை விளக்கினார். அத்தகைய குறிப்புகள் பிற்காலத்தில் புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டன.

இவர் மன இயல், இசை இரண்டையும் பற்றித் தாம் தெரிந்து கொண்ட செய்திகளைப் பயன்படுத்தி ஒரு கவிதையைப் படைக்க எண்ணினார். இளமை விதி (The Young Fate) என்ற கவிதையை 1917 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கினார். இக்கவிதை வாலரிக்கு மேலும்

புகழைத் தேடித் தந்தது. கவிதை இசையைப் போன்றது என்ற கருத்தை உறுதிப்படுத்தியது. ஒரு கவிஞனுடைய உண்மையான ஆன்மாவைக் கவிதையில் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று இவர் கருதினார். இக்கருத்தை மையமாக வைத்து இலியோனார்டோ போ மெலார்மி (Leonardo Poe Mellarme) போன்ற உலக மேதைகளைப் பற்றி எழுதினார்.

-வி.எச்.பா.

வாலரி: இந்திரனுக்கும் பெண்ணுருவடைந்த இருகதாச்சுவக்கும் வானரவடிவில் பிறந்தவன். தாயாக வாய்த்த இருகதாச்சுவக்கும் சூரியனுக்கும் குமரனாகத் தோன்றிய வானரன் சுக்கிரீவன் இவன் தம்பியாவான். வாலரிக்கு நல்ல மனைவியாக அமைந்தவள் தாரை அவனுக்கு நன்மகனாகப் பிறந்து இராமனுக்குத் துணையாகத் தொண்டாற்றியவன் அங்கதன்.

பகைவர்களும் வியந்து நிற்கும் பேராற்றலுடையவன் வாலரி. இராமாயணத்தில் வாலரிக்குத் துணைபோகாத அனுமனும் இவன் பெருமையை வியந்து, வாலரி என்பவன் வேதமென்னும் சாவி நெல்லிற்கு வேலி போன்றவன் என்றும், அந்தப் பண்பால் சிவனருளைப் பெற்றவன் என்றும், கல்வியறிவுடன் வரம்பில் ஆற்றலுமுடையவன் என்றும் பகர்கிறான். மேலும், நிலம் முதலிய பூதங்களின் ஆற்றலை ஒரு சேரப் பெற்றவன் என்றும், குலவரைகள் ஒன்றினின்றும் ஒன்றிடைத்தாவும் பெற்றியன் என்றும் எடுத்து மொழிகிறான்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் திருப்பாற்கடலைக் கடையுங்காலத்துத் தேவர்களின் வேண்டுகோட்கிணங்கி, மந்தரமலையை மத்தாகக் கொண்டு கடைந்து அமுதம் வெளிப்படத் துணைநின்றவன், எனினும், தன் ஆற்றலில் விளைந்த அமுதத்தில் பங்கு கொள்ளாத தியாகி.

வான்மீகத்தில், தன் எதிரே வந்து போர்புரிபவர் வலிமையில் பாதி கொள்ளும் வரம்பெற்றவனாக வாலரி படைக்கப்பெற்றவில்லை. ஆனால், கம்ப ராமாயணத்தில், வாலரி தன் எதிரில் நின்று பொருவோர் வலிமையில் பாதி அடையும் வகையில் இந்திரனால் வரம்பெற்றவனாகக் கூறப்படுகிறான்.

நாள்தோறும் எட்டுத் திக்குக் கடலிலும் குளியலாடிச் சிவபூசை செய்துவரும் நியமமுடையவன் வாலி. ஒரு நாள் இவன் கடலாடச் சென்றிருக்கையில் திக்குவிசய நோக்கிலே இராவணன் இவன் தலைநகருக்குச் செல்கிறான். காணாதநிலையில், இவன் சென்றிருக்கும் இடந்தேடிக்கண்டு, சிவபூசை புரிந்து கொண்டிருக்கும் இவனைப் பிடிக்க எண்ணுகிறான், எதிரில் செல்ல அஞ்சியவனாய்த் தந்திரமாக பைய நடையிட்டுச் செல்கிறான். இராவணன் தன்னிடம் நெருங்கு தலையறிந்த வாலி, இவனைப் பிடித்துக் கக்கத்தில் இடுக்கிக்கொள்கிறான். இடுக்கிய கையுடன் ஏனைக் கடல்களிலும் நீராடிச் சிவபூசை முடித்துக்கொண்டு தன் நகர் வந்து விடுக்கவே இராவணன் அஞ்சியவனாய் இவனுடன் நட்புக் கொள்ளலானான்.

ஒரு காலத்தில் துந்துபி என்னும் அரக்கன் வாலியிடம் போருடன்று வர அவனைக் கொன்று அவனுடலைப் பந்தாக அடித்தான். அது மதங்கர் மலையில் விழுந்தது, அதனால் மதங்கர் வெகுண்டெழுந்து, 'இது புரிந்த கொடியவன் இம்மலையை மிதிக்கில் தலைவெடிக்க' எனஞ் சாபந்தர, அதற்கு அஞ்சி வாழவேண்டிய நிலையினனாகிறான் வாலி.

வாலியுடன் போர்புரிய வந்த மாயாவி எனும் அசுரன், போர்புரிந்து * ஆற்றாதவனாய் யாரும் புகமுடியாத பிலமொன்றில் நுழைந்து மறைகிறான். வாலி தன் தம்பி சுக்கிரீவனைப் பிலத்துவார வாயிலில் காவல் வைத்து விட்டு அசுரனைப் பின்தொடர்கிறான். பின்தொடர்ந்த வாலி இருபத்தெட்டு மாதம் வரையில் போரிட்டு அவனைக் கொல்கிறான். அதற்குள் பிலவாயிலில் காத்திருந்த சுக்கிரீவன், நெடுநாள் ஆனமையால் தன் அண்ணனை மாயாவி கொன்றிருக்கவேண்டும் எனக் கருதி ஆன்றோர்களின் அறிவுரைக்கிணங்கப் பில வாயிலை மலைகளால் அடைத்துவிட்டுக் கிட்கிந்தையை ஆண்டு வரலானான். மாயாவியைக் கொன்றபின் பிலத்தின்வழி வர, அஃது அடைபட்டிருத்தல் கண்டு, தன் காலால் ஓர் உதைகொடுத்து வழியுண்டாக்கி வெளியில் வருகிறான். நடந்தவற்றையறிந்த வாலி கடுஞ்சினங்கொண்டு சுக்கிரீவனை அடித்துத் துரத்தவே, அவன் அஞ்சி இருசியமுகமலை (மதங்கர்மலை)யை அடைகிறான். துரத்திச் சென்ற வாலி, மதங்கரின் சாபத்தை நினைவு கூர்ந்து அஞ்சியவனாய் அங்குச் செல்ல வில்லை.

தன் தம்பி மனைவி உருமையைத் தாராமாகக் கொண்டு, பிறன்மனை நயந்த பழியுடன் பெருமை குலையுமாறு- வாழ்ந்து வரலானான் வாலி.

இயல்பாக இராமன்பால் நல்லெண்ணங் கொண்டவனே வாலி எனினும், காப்பியப் போக்கிலே இராவணன் வெளவிச் சென்ற சானகியை இலங்கையினின்றும் இராமன் மீட்டுவரக் கிட்கிந்தைத் தொடர்புடைய சுக்கிரீவனது நட்பே தேவையாகிறது. அதற்கேற்ற வாலியின்மீது இராமன் பகை கொள்ளவும் சுக்கிரீவன்பால் பரிவு கொள்ளவுமான சூழலைத் தன் சொல்லாற்றலால் அமைத்துத் தருகிறான், அனுமன். சுக்கிரீவனுக்குப் பல கேடுகள் விளைவித்த நிலையில் அறந்திறம்பியவனாய் வாழும் வாலியின் நட்பு இராமனுக்குக் கிடைப்பதைக் காட்டிலும், சுக்கிரீவனுக்கு வாலியினின்றும் விடுதலை வாங்கித்தருவதே, அச்சூழலில் இராமனது வீரத்திற்கு உகந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது, தம்பி அபயங்கூறிய நிலையில் புறக்கணித்து விட்டு அவன் மனைவியைத் தாராமாக்கிக் கொண்டு, பெரும்பழிக்காளாகி, வர பலத்தால் அடாது புரியும் வாலி ஒழிய வேண்டுமென்பது அறங்காக்கும் இராமன் தரப்பினர்க்குக் குறிக்கோளும் கோட்பாடுமாக அமைகின்றது.

இராமனுக்குச் சுக்கிரீவன் அடைக்கலமாகியதால் உடன்பிறப்பு நிலை எய்தப்பெறுகிறான். வாழ்வில் மீளவும் நம்பிக்கையுடையவனாகி இராமனது துணைவலியால் சுக்கிரீவன் வலியச் சென்று வாலியைப் போரிட அழைக்கிறான். அதனையுணர்ந்த வாலியின் மனைவி தாரை தக்க காரணங் கூறிப் போரைத் தடுக்க முனைகிறாள். போர் வீரத்தைப் பொறுத்த வரையில் தன்மீது அளவுகடந்த நம்பிக்கையுடைய வாலி பொங்கிய சினத்திடையே அவளிடம் தேற்றுமொழி பகர்கிறான். மூவுலகங்களும் தம்முள்ளியைந்து தன்னைப் பகைத்து எதிர்த்தாலும் அவை தோற்றொழியும் என்பதைச் சான்றுகளுடன் மொழிகின்றான். எனினும், இராமனது பெருமையை நன்குணர்ந்த இவன், இராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் அமைந்த இன்னுயிர் நட்பையோ அது காரணமாக விளைவு தனக்குப் பாதகமாகும் என்பதையோ ஆராயவில்லை. சுக்கிரீவனுடன் வாலி கடும்போர் புரிகையில் இராமன் குறுக்கிட்டுச் சுக்கிரீவனைக் காக்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவனாய், மறைந்து நின்று வாலி மீது அம்பு தொடுத்து வீழ்த்துகிறான். தன் மீது

அம்பெய்தவன் இராமன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு மனங்குலைந்த வாலி, இராமனது வில்லறத்தை நிந்தித்துப் பேசுகிறான், மனுநெறி காக்க வேண்டிய இராமன் அதனின்றும் தவறிவிட்டானே என இகழ்கிறான். வாலி தொடுத்த வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்க விடை கூற முயல்கிறான் இராமன். இந்நிலையில் இராமனது அவதார நோக்கம் நிறைவேறவேண்டிய சூழல் உருவாகிறது. இராமனை நிந்தித்த வாலி, பிறகு மெய்யுணர்வு பெற்றவனாய்த் துதித்துப் போற்றத் தலைப்படுகிறான். தம்பி சுக்கிரீவனைக் காத்தருமாறு இராமனை வேண்டிக் கொண்டு உயிர்துறக்கிறான் என்பது வரலாறு.

இராமனுக்கு எதிர் நாயகனாக விளங்குபவன் அளவிலாற்றலும் பெருஞ்செல்வமும் படைத்த இராவணன். இராவணனையே தன் வாலில் கட்டி உடலில் உதிரங்கொட்டுமாறு அலைவுறச் செய்த மாவீரன் வாலி. இராவணனும் வாலியும் பேராற்றல் படைத்தவர்களே: வரபலங்கொண்டவர்களே: கூற்றுவனையே குலைநடுங்க வைக்கும் இயல்பினர்களே. எனினும், தேவர் முதலிய நல்லவர்களின் சீற்றத்திற்கு ஆளானவர்கள். மேலும், பிறன்மனை நயந்த கொடும்பழி பூண்டவர்கள். அவர்களுள் பெரிதும் வலி மைமிக்க ஒருவன் (வாலி) இராமனது அம்பினால் கொலையுண்ட நிலையில் மற்றொருவன் (இராவணன்) தன் நிலையுணர்ந்து திருந்த வாய்ப்பேற்படுத்தும் உத்திகையாளப் பெறுகிறது. இத்தகைய நோக்கில் வாலி வதை தேவையென்பதையுணரலாம். ஆனால் ஊழ் வேறு வகையில் செயற்பட்டது.

-செ.வை.

வாலியோன்: இவன் பலதேவன், பலராமன் என்றும் வழங்கப் பெறுவன். 'வளையொடு புரையும் வாலியோன்' எனப் பரிபாடலிலும், (2:20) 'வலியொத்தீயே வாலியோனை' (56:12) எனப் புறநானூற்றிலும் இப்பெயர் சுட்டப்படுகின்றது. மலைக்குப் பக்கத்தே வாலியோன் இருப்பது உவமையாகத் தோன்றுகிறது (நற்.32). இப்பெயர் வெள்ளை எனவும் வழங்கப் பெற்றது. பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளா தொழுகின்னா (1) என இன்னா நாற்பதில் வருகின்றது. வாலியோனுக்குத் தனிக் கோயில் இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரத்தால் (5:171) தெரிகிறது. வாலியோன், பின்னர் பலதேவர் என்றும், பலராமர் என்றும் கூறி வழிபடப்பெற்றார்.

சங்க காலத்தே சிவன், திருமால், செவ்வேள் என்னும் தெய்வங்களுள் ஒருவராகப் போற்றப் பெற்றவர், ஆழ்வார்கள் காலத்தே திருமாலின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்றார். பலதேவ வணக்கம் வட இந்தியரால்தான் தமிழகத்தே வந்தது எனக் கூறும் கருத்தைச் சீனிவாச ஐயங்கார் மறுத்துரைப்பார். பலதேவனுக்கென வட நாட்டில் தனிக் கோயில் இல்லை, தமிழ்நாட்டில் புகார், மதுரை நகரங்களில் பண்டு இருந்தன. வெள்ளையன், வெள்ளன் எனத் தமிழ்ப் பெயர் வைத்து வழங்குவதை இன்றும் தமிழகத்தில் காணலாம் என அவர் தக்க காரணங்கள் காட்டுவர். ஆனால், இப்பொழுது பழைய தெய்வமாய் பலதேவ வழிபாடு மறைந்துவிட்டது.

வாலியோன் பேராற்றலுக்குப் பெயர் பெற்றவர். பால்போலும் நிறத்தினர். பனைக் கொடியினர், திருமாலும் பலதேவனும் ஒருங்கே காட்சியளிப்பவர். அவ்விருவரும் நிறத்தால் வேறுபட்டிருப்பினும் தொழிலால் ஒன்றுபடுவர். உலகு புரத்தலே அவர்தம் தொழில், பலதேவனுக்குரிய மாலை, அணிகலன்கள், கொடி, படைக்கருவிகள் எல்லாம் திருமாலுக்குரியனவாகப் பரிபாடற் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். (பரி. 4:38,) கண்ணனுக்கு அண்ணன். இவர் நிறத்துக்கு வெண்சங்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நாஞ்சிலும் தண்டும் இவர்தம் இரு படைகள். இவர் ஒரு குழை அணிந்த செவியினர், இருளன்ன உடையினர், வெண் கட்ட்பந்தார் அணிந்த மார்பினர், பனையும் யானையும் நாஞ்சிலும் எழுதிய கொடியினர். இவை சங்ககால இலக்கியங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட செய்திகளாகும்.

இவர் வசுதேவருக்கு உரோகினியிடம் பிறந்தவர் என்றும், ஆதிசேடனின் அமிசம் என்றும் இவருக்குச் சங்கருடணன் என்னும் பெயருமுண்டு என்றும், இவர் கம்சன் தம்பியருடனும் சராசந்தனுடனும் பொருதார் என்றும் புராணச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

-இரா.சா.

வான்மீகி: இவர் மிகச் சிறந்ததும், பெருமை பெற்றதுமான இராமாயண நூலின் ஆசிரியர். இராமாயணம் ஆதி காவியம் என்று கூறப்படுவதினால்

அதனை இயற்றிய இவரும் ஆதிகவி என்று கூறப்படுகிறார். இவர் பிரசேதசு, என்பவரின் மகன். ஆதலால் இவர் 'பிரசேதசு' என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார். இராமர் அயோத்தி நாட்டை ஆண்டபொழுது, இராமரால் துறக்கப்பட்ட நிறைமாதச் சூலுடையாளாகிய சீதைக்குத் தம் ஆசிரமத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்து அவளுடைய இரட்டைக் குமாரர்களாகிய இலவன், குசன், ஆகியவர்களை வளர்த்து, அவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டியவர். மேலும், தாம் எழுதிய இராமாயணத்தை அவர்களுக்குக் கற்பித்தவர். ஆகவே இவர் இராமருக்குச் சமகாலத்தவர் ஆவார்.

இவர் அந்தண மரபில் பிறந்திருந்தும், காட்டில் வேடர்களோடே சேர்ந்து திருட்டுத் தொழிலைச் செய்துகொண்டு, வேட்டுவப் பெண்ணையும் மணந்து மக்களுக்குப் பல இன்னல்களைப் புரிந்து வந்தார். ஒரு சமயம் சப்தகிருடியர்களை வழிமறித்து அவர்களைத் துன்புறுத்தும் சமயத்தில் அவர்கள் இவரைப் பார்த்து, இவருடைய தீயசெயல்களிலும் துன்புறுத்தல்களிலும், மனைவிக்குப் பங்குண்டா என்று கேட்டு வரும்படி கூறினர். மனைவி தனக்குப் பங்கு இல்லை என்று கூறியதும், வாழ்க்கையில் வெறுப்பு ஏற்பட்டவராக, தாம் அதுகாறும் செய்துவந்த தீயசெயல்களுக்கு மன்னிப்பு வேண்டி மனம் திருந்திச் சப்தகிருடியர்களையே தமக்கு நல் உபதேசம் செய்யும்படி வேண்டினார். அவர்களும் அவருக்கு இராம மந்திரத்தை அருளிச் செய்ய, திடமான நம்பிக்கையுடன் அவ்விரு எழுத்துகளையுமே பல ஆண்டுக்காலம் ஒதி வந்தார். பின் ஒரு சமயம் சப்தகிருடியர் அப்பக்கம் வந்தபொழுது அவர் 'புற்றுமண்ணால்' (வல்மீகம்) மறைக்கப்பட்டு இருப்பதையும், இராம மந்திரத்தை விடாது ஒதிக் கொண்டு வருவதையும் கண்டு மகிழ்ந்து அவருக்குத் தங்கள் ஆசிகளை வழங்கினர். வன்மீகம் என்பது புற்றுமண் எனப்பொருள்படும். புற்றுமண்ணிலிருந்து அவர் முற்றிலும் புதியவராக வந்ததனால் அதுமுதற்கொண்டு 'வால்மீக' என்ற பெயரைப் பெற்றார் என்று கூறுவர். பின்னர், கடும் தவம் செய்து, கல்வியில் சிறந்து, பெரிய ஆற்றலையும் பெற்றுப் பல சீடர்களுடன் காட்டில் சிறந்த முனிவராக வாழ்ந்து வந்தார். ஒரு சமயம், தமசா நதிக்கு நடுப்பக்கல் நீராடச் சென்றபொழுது, காமநுகர்வில் ஈடுபட்டிருந்த இரண்டு கிரைஎஞ்சப் பறவைகளுள் ஆண் பறவையைக் ஒரு வேடன் அம்பெய்து கொன்றதைப் பார்த்தும், இவரை அறியாமல், அழகிய செய்யுள் வடிவத்தில் வேடனைக்

குறித்துச் 'சாபம்' பிறந்தது. சோகத்தினால் ஏற்பட்ட அந்தச் சாபமே இராமாயணத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகும். புதிதாகச் செய்யுள் ஒன்று தம்மை அறியாமல் தம் வாயிலிருந்து வந்ததையே நினைத்துக் கொண்டு வியப்புடன் தம் ஆசிரமம் திரும்பியதும் பிரமன் அவர் முன் தோன்றி, தம் நிறை அருளை வழங்கி இராமாயணக் கதையை எழுதும்படி வேண்டினார். அதனை ஏற்று, இராமாயணம் வால்மீகி முனிவரால் எழுதப்பட்டது. பிரமனுடைய அருளால் தெய்வீகச் சக்தி பெற்ற இவர் கண்முன் இராமரின் வரலாறு தோன்றியது. இராமாயணத்தை 24,000 செய்யுள்களில், எழுதி அதைச் சீதையின் இரு குமாரர்களாகிய இலவன், குசன் ஆகியோருக்குக் கற்பித்தார். அவர்களும் இராமாயணக் கதையை, இராமர் அசுவமேதயாகம் செய்யும் போது அவருடைய அவையில் பாடி எல்லோராலும் புகழப்பட்டனர்.

இராமாயணம் 7 காண்டங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. திருமாலின் இராமாவதாரத்தைக் கூறும் இந்நூல் வேதங்களின் கருத்துகளையும் கூறுவதால் வேதமே இராமாயண வடிவத்தில் பிராசேதசனின் (வால்மீகியின்) மூலம் வெளிவந்தது என்று போற்றப்படுகின்றது.

-எஸ்.ஜ.

வான்மீகியார்: இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். வட மொழி இராமாயணம் படைத்த வான்மீகியாரினின்றும் வேறானவர். வடமொழி வான்மீகியாரிடத்துக் கொண்டிருந்த பற்றினால் இவருக்கு இப்பெயர் இடப்பெற்றிருக்கலாம். வட மொழி வான்மீகியாரின் வழி வந்தவர் என்றும் கூறுவர். 'வான்மீகையார்' எனச் சில ஏடுகளில் இப்பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் 'வான்மீகனார்' (புறத்.20) என்ற தலைச்சங்கப் புலவரொருவரும் சுட்டப்படுகிறார்.

இவர் பாடியதாகப் புறநானூற்றில் 358 ஆம் பாடல் காணப்படுகிறது. காஞ்சித் திணையில் அமைந்த அப்பாடல் 'மனையறம் துறவறம்' என்னும் துறைப்பிரிவைக் கொண்டதாகும். இல்லறத்தினும் துறவறமே சிறந்தது என்ற பொருள் தருவதாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இவ்வுலகம் ஒரு நாளைக்கு

ஏழு பேரைத் தலைவராகக் கொள்ளும் இழிநிலையுடையதாக இருக்கிறது. இவ்வுலகையும் தவத்தையும் சீர்தூக்கினால், தவத்திற்கு இவ்வுலகம் கடுகளவு கூட நிறையொவ்வாது. எனவே, இல்லற வாழ்வை விடுத்துத் துறவற வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும் எனும் பொருள்பட இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

துறவறத்தின் சிறப்பைக் கூறியதோடு, நாடு சீரிய தலைமையைப் பெற வேண்டும் என்னும் கருத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இப்பாடலைக் 'கட்டில் நீத்த பாலினும்' என்பதற்கு மேற்கோளாக நச்சினார்க்கினியர் எடுத்தாண்டுள்ளார் (தொல். புறத். 21).

-சா.கி.

வானமாமலை: இது நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல் பெற்ற திவ்விய தேசங்கள் 108இல் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு சிறந்த தலமாகும். இதற்கு நாங்குநேரி, திருச்சிரீவரமங்கை என்னும் வேறு பெயர்களுமுள்ளன. இங்குள்ள பெருமாள் பெயர்கள் வானமாமலைப் பெருமாள், தோத்தாத்திரிநாதன், தெய்வநாயகன் என்பனவாம். நாச்சியார் பெயர் சிரீவர மங்கைநாச்சியார் என்பதாம். விமானம் நந்தவர்த்தனம் என்பது. இங்குள்ள தீர்த்தங்கள் இந்திரபுட்கரணி, சேற்றுத் தாமரைத் தீர்த்தம் என்பனவாம். இங்கு, வைணவர்களுக்குரிய தென்கலை மரபிலான ஒரு பெரிய மடம் ஒன்றிருக்கிறது. இதை நிறுவியவர் திருப்பாவைக்குச் சுவாபதேச வியாக்கியானம் (தத்துவ விரிவுரை) செய்த இராமானுசசீயர் ஆவார். அவருக்குரிய வேறு பெயர்கள் வானமாமலைசீயர், தோத்தாத்திரி யோகி என்பனவாம். இவர், பெரிய சீயராகிய மணவாளமாமுனிகளின் சீடராவார். மணவாளமாமுனிகள் தெற்கே வைணவத்தைப் பரப்பச் சீயரெனப்பட்டங் கொடுத்து அனுப்ப, அதனால் இராமானுச சீயரெனப் பெயர் பெற்று வானமாமலை மடத்தை இவர் நிறுவினார். இவரே, அம்மடத்தின் முதல் சீயராவார். இராமானுச சீயர் வானமாமலையில் பிறந்தவர். அவர் பிள்ளைத் திருநாமம் அழகிய வரதரென்பதாம். இவர் ஒரு புரட்டாசி மாதம் புனர்பூச நட்சத்திரத்தில் பிறந்தார். பெரிய சீயர் அருளிய அரங்கநாதரப்பனையே ஆராதித்து வந்தார். பெரியசீயரின் எட்டுயானைகள் போன்ற சீடர்கள் எண்மருள் இவரும் ஒருவராவார். இவருடைய

மாணவர்கள் ஆத்தான், இராமானுசன் முதலியோராவார்.

வானமாலையிலுள்ள பெருமானைப் பிரமன், இந்திரன், உரோமசர், பிருகு, மார்க்கண்டர் முதலியோர் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றுள்ளனர். இங்குள்ள பெருமாள் பூதேவி நீளா தேவி சமேதராய்ச் சேனை முதலியார் பெரிய திருவடியுடன் சாமரக்கன்னியார், சந்திர சூரியர் அருகிலிருக்க, சிறந்த காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எல்லா நோய்களையும் போக்கவல்ல எண்ணெய்க்கிணறு ஒன்று இங்குண்டு. அவ்வெண்ணெயைத் தடவி மக்கள் தங்கள் தீராத நோய்களையெல்லாம் போக்கிக் கொள்கின்றனர். நம்மாழ்வார் பாடிய திருவாய் மொழியின் 5ஆம் நூறில் ஏழாம் பத்தாய்ப் பதினொரு பாடல்கள் இங்குள்ள பெருமானைப் போற்றிக் கூறுகின்றன. அப்பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையிலுள்ளன. நம்மாழ்வார் வானமாமலையிலுள்ள பெருமானை வேண்டித் துதிக்கும் திறம் சிறந்து காணப்படுகிறது. "பெருமானே! தகுதியற்றவனாய் என்னை ஆட்கொள்வதால் நான் உனக்குப் பாரமாக இருக்க மாட்டேன். நான் ஒன்றுக்கும் பற்றாதவன். என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி ஆட்கொண்டாயே! இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும்? பஞ்சபாண்டவருக்கருள் செய்த பெருமானே! நீ சிரீவரமங்கையுள்ளிலிருந்து அருள் பாலித்துக் கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். உன்னைத் தொழுதுய்ந்துவிடுவேன். ஐம்புலன்களால் அலைப்புண்ட என்னை அகற்றி விடாதே. எனக்குய்தி அளிப்பது உன் திருவடிகளேயாம். உன்னைப் பாடவல்லவர் வானோர்க்காரமுதாய் விளங்குவர் எனச் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடுகிறார். வானமாமலை என்ற பெயரே இத்தலச் சிறப்பினை இயல்பாகப் புலப்படுத்தி நின்றலைக் காணலாம்.

-இரா.ச.

வானமாமலை, நா: இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் நான்குநேரி வட்டத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் 1917இல் பிறந்தார். இவர் தம் தொடக்கக் கல்வியையும் கல்லூரிப் படிப்பையும் முடித்து எம்.ஏ., எல்.டி., பட்டங்களைப் பெற்றார்.

மார்க்சியக் கோட்பாடுகளை நன்கு கற்ற அறிஞர். அக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் பலவற்றை நுணுகி நோக்கியவர். 'மார்க்சியத் தத்துவம்', 'மார்க்சிய அறிவுத்

தோற்றவியல்', 'மார்க்சியச் சமூகவியல் கொள்கை', 'மார்க்சிய அழகியல்' போன்ற பல நூல்களைப் படைத்தவர். தமிழர் பண்பாட்டையும் தத்துவத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்த 'தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்' என்ற நூலையும் எழுதினார்.

தமிழ் உரைநடையைப் புதிய நோக்கில் ஆராய்ந்தவருள் இவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர். காலந்தோறும் தமிழ் உரைநடை பெற்ற கவிள் ஆராயப் பெறுவதுடன் அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் உரைநடை பெற்ற புதிய பொலிவும் புதிய வீச்சும் கூர்மையும் குறிப்பாய் உணர்த்தும் திறனும் நன்கு வகைப்படுத்தப்பட்டு இவரது 'உரைநடை வளர்ச்சி' என்ற நூலில் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சியை முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்ற நிலையில் அலசி ஆராய்ந்து புதுக்கவிதையைப் பற்றிய நூலொன்றும் படைத்துள்ளார். தமிழ்ப்புதினங்களை ஆராய்ந்து 'தமிழ் நாவல்கள் ஒரு மதிப்பீடு' என்ற நூலைப் படைத்துள்ளார். இவரது ஆய்வு வன்மைக்கு அந்நூல் சான்றாகும்.

நாட்டுப்புறவியலை அறிவியல் அணுகுமுறையில் ஆராய்ந்ததோடு பல்துறை நோக்கிலும் ஆராய்ந்தவர். விளக்க நாட்டுப்புறவியலாக இருந்ததை அறிவியல் நாட்டுப்புறவியலாக மாற்றியவர். நாட்டுப்புற மக்களிடையே வழங்கி வந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்களையெல்லாம் சேகரித்து வகைப்படுத்தி, 'தமிழ் நாட்டுப் பாமரர் பாடல்கள் (1959)' 'தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்' என இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிட்டார். ஏட்டுச் சுவடிகளில் முடங்கிக் கிடந்த கதைப்பாடல்களைச் சேகரித்து ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன் பதிப்பித்து வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வந்தார். 'கட்ட பொம்மன் கதைப்பாடல்', 'வீணாதி வீணன் கதை', 'கட்ட்பொம்மன் கூத்து', 'முத்துப்பட்டன் கதை', 'ஐவர் ராசாக்கள் கதை', 'கான்சாகிபு சண்டை', 'காத்தவராயன் கதைப்பாடல்' போன்ற ஏழு கதைப் பாடல்களை வெளியிட்டார். இப் பதிப்புகளை நாட்டுப்புறவியலுக்கு இவர் அளித்த கொடை என்றே கூறலாம். 'பழங்கதைகளும் பழமொழிகளும்' என்ற ஆய்வு நூலை வெளியிட்டார். அந்நூல் சமூக, மானிடவியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். அந்நூல் தமிழ் நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வரும் பழங்கதைகளிலும் பழமொழிகளிலும் சிலவகைகளை ஆராய்கின்றது.

'சமூகவியல், மானிடவியல் ஆராய்ச்சி தமிழுக்குப் புதிது' அதிலும் மார்க்சிய முறையியலைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்வது இதுவே முதல் தடவை எனப் பேராசிரியர் வானமாமலை அவர்களே கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை தமிழ் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் ஆய்வுகள் (Studies in Tamil Folk literature, 1969) என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார். அனைத்துலக திராவிட மொழியியல் பள்ளியில் (International School of Dravidian Linguistics) - முதுநிலை ஆய்வாளராகப் பணியாற்றி (Senior Fellow) 'நாட்டுப்புறப் படைப்புகளை விளக்கிப் பொருள் கூறுதல்' (Interpretation of Folk creations) என்ற ஆய்வு நூலை எழுதினார். திராவிட மொழியியல் கழகமே இந்நூலை வெளியிட்டது. தமிழக நாட்டுப்புறவியல் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க பணிகள் பலவற்றைத் தொடக்கக் காலத்தில் மேற்கொண்டதால் இவரைத் 'தமிழக நாட்டுப்புறவியலின் தந்தை' என்று கூறுவதும் பொருந்தும்.

பேராசிரியர் வானமாமலை சமூகவியல், வரலாறு, கல்வெட்டுத் துறைகளை இணைத்து ஆராய்ந்தவர். அக்காலத் தமிழக வரலாறு, சமூக நிலை ஆகியன பற்றி விளக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவர் ஆராய்ச்சி என்ற இதழும் நடத்தினார். தமிழ்நாட்டு ஆய்வுலகில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய இதழ் எனக் கூறின் மிகையாகாது. கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவரும் நாட்டுப்புறவியல் (Folklore) என்ற இதழின் வட்டார ஆசிரியராகவும் இருந்தவர். 'நியூ செஞ்சுரி புக் அவுசு' நிறுவனத்திற்குப் பதிப்பாசிரியராகவும் ஆலோசகராகவும் இருந்தவர்.

'நெல்லை ஆய்வுக் குழு' என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அவ்வமைப்பில் ஆய்வாளர்களையும் அறிஞர்களையும் ஒன்றுகூட்டி ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் படித்து விவாதிக்கச் செய்து, அக்கட்டுரைகளை ஆராய்ச்சியில் வெளியிட்டார். கருத்தரங்கு போன்ற அவ்வமைப்பு செயற்பட்டது.

இவர் தாமரை, தமிழியல், ஆராய்ச்சி போன்ற இதழ்களில் தொடர்ந்து ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். உலகத் தமிழ் மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார். இவர் தமிழியல் ஆய்வுக்குச் செய்த பணிகளைப் பாராட்டி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு டி.லிட் (D.Litt) பட்டமளித்துச் சிறப்பித்தது.

பேராசிரியர் வானமாமலை 2.2.1980 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

- சு.ச.

விக்கிரம் பல்கலைக்கழகம்: இது மத்திய பிரதேசத்தில் 1957 ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பண்டைக் காலம் தொட்டே கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய உச்சயினியைத் (Ujjain) தலைமையிடமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ள இப்பல்கலைக்கழகத்தின் ஆட்சி எல்லை தீவாசு, தார், சாபுலா, மண்ட்சார், இராசுகார், இரட்டம், சாசாபூர், உச்சயின், மேற்கு நிமார் என்ற பல மாவட்டங்களைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. விக்கிரம் பல்கலைக்கழகத்தின் (Vikram University) மைய வளாகம் 330 ஏக்கர் பரப்பளவுடையது. அது கோத்தி அரண்மனைக்கு (Kothi Palace) அருகில் அமைந்துள்ளது. அது வளாகத்தில் நிருவாகப் பிரிவு, நூலகம், சிந்தியா கிழை நாட்டு நிறுவனம் (Scindia Oriental Institution) மருத்துவ மையம், ஆசிரியர் குடியிருப்பு, மாணவர் குடியிருப்புகள் உள்ளன. இப் பல்கலைக்கழகம் கற்பித்தல், ஆராய்ச்சி செய்தல், இணைப்புரிமை (Affiliation) வழங்குதல் ஆகிய பணிகளை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது.

விக்கிரம் பல்கலைக்கழகத்தில் 28 உறுப்புக் கல்லூரிகளும் (Constituent Colleges), 37 இணைப்புக் கல்லூரிகளும் (Affiliated Colleges) உள்ளன. இன்று மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள பெரும் பல்கலைக்கழகங்களுள் ஒன்றாக இது விளங்குகிறது. இதனைச் சேர்ந்த கல்லூரிகளில் இளங்கலைப் பட்டம், முதுகலைப் பட்டம் ஆகிய இரண்டையும் முழுநேரமாகவோ பகுதி நேரமாகவோ பயின்று பெறலாம்.

பல்கலைக்கழகத் துறைகள் உயர் கல்விக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் சிறப்பிடம் கொடுக்கின்றன. இங்கு ஆங்கிலம், இந்தி, சமசுகிருதம், இந்தியத் தொன்மை வரலாறு, தொல்லியல், பண்பாடு, பொருளியல், வணிக மேலாண்மையியல், நூலகவியல், அரசியல், தாவரவியல், வேதியியல், மண்ணியல், கணக்கியல், புள்ளியியல், விவங்கியல் ஆகிய துறைகள் உள்ளன. மாணவர்கள் அவ்வனைத்துத் துறைகளிலும் ஆராய்ச்சிப் பட்டம் பெறும் வரை பயிலலாம். உறுப்புக் கல்லூரிகளில்

சில பொறியியல் கல்லூரிகளாகவும், மருத்துவக் கல்லூரிகளாகவும், மனையியல் (Home Science) கல்லூரிகளாகவும் உள்ளன. மருத்துவக் கல்லூரியில் ஆயுர்வேத மருத்துவக் கல்வியும் பயில வாய்ப்புள்ளது. கல்லூரிகளில் உருது, மராத்தி போன்ற பல வட இந்திய மொழிகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அம்மொழிகளைப் பயின்று பட்டம், சான்றிதழ் ஆகியவற்றைப் பெறலாம். சில கல்லூரிகளில் சட்டப் படிப்பு மட்டும் கற்பிக்கப்படுகிறது. கல்லூரிகளில் சேர்ந்து படிக்க இயலாத மாணவர்கள் சில துறைக் கல்வியைத் தனிப்பட்ட முறையில் (Private Study) பயின்று பட்டங்கள் பெற இப்பல்கலைக்கழகம் வாய்ப்பளிக்கிறது. இப்பல்கலைக்கழகத்தில் பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்ற பின் டி.எசு.கி., டி.லிட் போன்ற பட்டங்களை 5 ஆண்டுகள் ஒரு தலைப்பில் ஆய்வு செய்து பெறலாம். தனிப்பட்ட வெளியீடுகளுக்காக மதிப்புறு பட்டங்களும் (Honorary Degrees) இங்கே வழங்கப்படுகின்றன. இப்பல்கலைக்கழகம் விளையாட்டுத் துறையையும் நாட்டு நலப் பணித் துறையையும் கொண்டுள்ளது.

-ஈ.ப.

விக்கிரமங்கலம்: இது மதுரை மாவட்டம் திருமங்கலம் வட்டத்தில் உள்ள ஓர் ஊர். இதற்கு அருகில் 'உண்டாங்கல்லு' என வழங்கும் குன்று ஒன்றுள்ளது. அங்குள்ள கற்குகைகளில் ஐந்து கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன. அத்தொடர்களில் ஐவர் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்கிருந்த பள்ளியில் சமண சமயத் துறவிகள் வாழ்ந்துவந்தனர். அதனை மேற்குறிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். 'உண்டாங்கல்லு' சமண மையமாகத் திகழ்ந்தது எனலாம். கல்வெட்டுகளில் விக்கிரமங்கலம் 'விக்கிரம சோழபுரம்' என்று குறிக்கப்படுகிறது. இப்பெயர் விக்கிரம சோழனின் நினைவாக எழுந்ததேயாகும். அக்கல்வெட்டினால்தான் இவ்வூர் சிறப்புப் பெற்றுள்ளது.

ஏறத்தாழ கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டினவாகக் கருதப்படும் அக்கல்வெட்டுகள் ஐந்து மனிதர்களின் பெயர்களை மட்டுமே கருக்கமாகக் கூறுகின்றன. அக்கல்வெட்டுகளைக் கல்வெட்டறிஞர் பலர் படித்துள்ளனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக அவற்றைப் படித்துள்ளனர்.

அவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்கள் அக்குகைகளில் தங்கி நோன்பு மேற்கொண்டவர்களாகலாம் என்பது தெரிகின்றது. ஒருகால், அவர்கள் அக்குகையில் தங்கியிருந்த முனிவர்களுக்கு உதவியவர்களாகவும் இருக்கலாம்.

-ம.இரா.த.

விக்கிரமசீலம்: கிழக்கிந்தியாவில் பீகாரை ஆண்ட பாலவமிசத்து மன்னர்களின் ஆதரவால் சிறப்புற்றது விக்கிரமசீலம் என்னும் இடமாகும். புத்த சமயத்தை ஆதரித்த பாலர்களால் நிறுவப்பட்ட பல புத்தசமயச் சார்பான மடங்களுள் விக்கிரமசீலத்தில் அமைந்த மடமும் ஒன்று. நாளந்தாவைப் பின்பற்றி, விக்கிரமசீலமும் சிறந்த பல்கலைக்கழகமாக மாறியது.

பீகாரில் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த தருமபாலன் எனும் வேந்தனே முதன் முதலில் 'விக்கிரம சீலம்' பல்கலைக்கழகத்தைத் தோற்றுவித்தவன். இது மகத நாட்டில் (பீகார்) கங்கை நதிக்கரையில் ஒரு செங்குத்தான குன்றின்மீது இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

ஏறத்தாழ கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு முடிய இப்பல்கலைக்கழகம், கிழக்கிந்தியாவின் புகழ்மிகு கல்வி மையமாகத் திகழ்ந்தது. பெரும் புலவர்களை உருவாக்கியது, பல நூல்களை இயற்றியது, புத்த சமயத்தைப் பரப்பி வந்தது, இப்பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுத் தேர்ந்த புலவர்களுள் சிலர் திபெத்திற்குச் சென்று புத்த சமயத்தைப் பரப்பியதுடன், பல மடங்களையும் அமைத்தனர். இங்குத் திபெத்திய மொழியும் (சமசுகிருதமும்) கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. சமசுகிருத நூல்கள் பல திபெத்திய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்தன.

அமைப்பு: விக்கிரமன் என்னும் பேரறிஞனான இயக்கன் ஒருவன் இங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்டதால் இதற்கு விக்கிரமசீலம் எனும் பெயர் வந்தது எனக் கூறுவர். விக்கிரமன் என்னும் இயக்கன் (இயட்சன்) இதற்கு இப்பெயர் இட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. தருமபாலர் விக்கிரமசீலத்தில் ஒரு பெரிய விகாரையை அமைத்து அதில் புத்தத் துறவிகள் தங்குவதற்குரிய மடங்களையும், கூட்டங்கள் நடத்தக் கூடங்களையும் அமைத்திருந்தார். அதன் நடுவில் ஒரு பெரிய

கோயிலையும், அதனுள் மகாபோதி உருவங்களையும் நிறுவியிருந்தார். அதைச் சுற்றி இங்குமங்குமாக 108 கோயில்களையும் கட்டினார். அக்கோயில்களைச் சூழ்ந்திருந்த மதிலில் நான்கு வாயில்கள் அமைக்கப்பட்டு, அவ்வாயில்களை ஒட்டி நான்கு பெரிய கல்லூரிகள் கட்டப்பட்டு, அங்குத் துவார பண்டிதர்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். மதிலுக்குள்ளும் வேறு இரு கல்லூரிகள் இருந்தன. அவ்விரு கல்லூரிகளில் சமயக் கல்வி கற்பிக்க, புகழ்மிகு பேராசிரியர் இருவர் அமர்த்தப்பட்டனர். மேலும், இங்கே அறிவியல் கூடம் ஒன்றும் இருந்தது.

நிருவாகம்: மேற்கூறப்பட்ட ஆறு கல்லூரிகளில் பலவிதமான பாடங்களைக் கற்பிக்க 108 பேராசிரியர்கள் அமர்த்தப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் நான்கு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, தனித்தனியே கல்வித் தொடர்பான சில அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தனர். பொது நிருவாகத்திற்காக மற்றொரு தனிக்குழுவும் அமைக்கப்பட்டது. அது புதியவர்களாக வரும் துறவிகளுக்குத் தீட்சையளித்தல், அவர்களுக்கென வேலைகளைக் கொடுத்து, அவர்கள் பணிகளை மேற்பார்வையிடல் முதலான பணிகளைச் செய்து வந்தது. ஆறு கல்லூரிகளையும் மேற்பார்வை செய்ய அவ்வக் கல்லூரிக்குரிய தலைமைப் பேராசிரியர் அறுவர் அடங்கிய குழு ஒன்றிருந்தது. அவ்வறுவருக்கும் மேலாகப் புரோகிதர் ஒருவர் இருந்தார். குலபதி எனக் கூறப்பட்ட அவரே, இப் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவர். பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு இலவச உணவும் உறையுளும் வழங்கப்பட்டன. அதற்கான செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டது. அரசின் முழுஆதரவும் கிட்டியதால் இது ஓர் அரசாங்கப் பல்கலைக்கழகமாகவே (Royal University of Vikramasila) கருதப்பட்டது.

கல்வி: நாளந்தாவைப் போன்று, இங்கும் மகாயானக் கொள்கை சிறப்பாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. திபெத்தியம், சமசுகிருதம், அறிவியல், இலக்கணம், தத்துவம், சடங்குகள் ஆகியன இங்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. அறிவியல் கல்விக்கென்று இங்கே தனிக்கூடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இங்குக் கற்றுத் தேறிய மாணவர்களுக்கு இங்கேயே பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டமை இதன் தனிச் சிறப்பாகும். அப்பட்டங்களை மன்னரே வழங்கினார். உலகின்

பல நாடுகளிலிருந்து மாணவர்கள் இங்கு வந்து கல்வி பயின்றனர். திபெத்திலிருந்து பல பௌத்தத் துறவிகள் மாணவர்களாகச் சேர்ந்து பயின்றனர். இப்பல்கலைக்கழகத்தில் சமசுகிருத்தினின்றும் திபெத்திய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பல நூல்கள் இன்றும் திபெத்து நாட்டில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. நாளந்தாவிற்கு அடுத்தபடியாக இந்தியாவின் சிறந்த பல்கலைக்கழகமாக இது கருதப்பட்டது. நயபாலரால் (Nayapala) இப்பல்கலைக்கழகம் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டது.

பேராசிரியர்கள்: இப்பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள், பாடங்கள் கற்பிப்பதுடன், முதலில் மாணவர்களுக்கு நுழைவுத் தேர்வுகளையும் நடத்துவர். அதற்கெனவே நான்கு வாயில்களிலும் கற்றுத்துறைபோகிய 'துவார பண்டிதர்கள்' அமர்த்தப் பெற்றிருந்தனர். அப்பெரும் புலவர்களின் கேள்விகளுக்கு விடையளித்துத் தேர்ச்சிபெற்ற மாணவர்களே, கல்லூரிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப் பெறுவர். துவார பண்டிதருள் புகழ்மிக்கவர் ஆசாரிய புத்த ஞான பாதர் ஆவார். அவரே இப்பல்கலைக்கழகத்தை முதலில் உருவாக்கியவர். தருமபாலரால் முதலில் அரண்மனைப் புரோகிதராகவும், பின்னர் விக்கிரமசீலப் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைமைத் துறவியாகவும் அமர்த்தப் பெற்றவர். அவர் பல நூல்களை இயற்றினார். தீபங்கர சிரீஞானர் அல்லது ஆதீசர் (980-1052 A.D.) மகாசாரியர் எனவும் மகாபண்டிதர் எனவும் புகழப்பட்ட வைரோசன இரட்சிதர், ஆசார்ய சேதாரி, பிரக்ஞா கரமதி, ஆசார்ய இரத்தினாகர சாந்தி, அபயங்கர குப்தர், தருமகீர்த்தி, இரத்தினகீர்த்தி, மஞ்சரி போன்ற பெரும் புலமையும் புகழும் பெற்ற பலர் பேராசிரியர்களாக இங்குப் பணிபுரிந்தனர்.

அழிவு : ஏறத்தாழ நான்கு நூற்றாண்டுக் காலம், சிறப்பான முறையில் கல்விப் பணியாற்றிய விக்கிரமசீலம் பல்கலைக்கழகம், கி.பி. 1200ஆம் ஆண்டளவில், பக்தியார் கில்சி என்னும் இசுலாமியப் படையெடுப்பாளனால் அழிக்கப்பட்டது. துறவிகள் கொல்லப்பட்டனர். தலைமைத் துறவி மட்டும் தப்பித் திபெத்திற்குச் சென்று விட்டார்.

-ம.இரா.த.

துணை நூல்கள்

The History and Culture of the Indian People. Vol. IV & V. Bharatiya Vidya Bhavan (ed.) Bombay, 1968.

Sathianathaiar, R., History of India, & Viswanathan, S., 11, Mc Nichol Road, Chetput, Madras, 1952.

விக்கிரமதித்தன் கதை: இது கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் சோம தேவ பட்டர் என்பார் வடமொழியில் இயற்றிய கேதாசரித சாகரம் என்னும் நூலிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டது என்பர். பைசாச மொழியில் குணாட்டியர் எழுதிய பிரகத் கதையே இக்கதா சரிதசாகரத்திற்கு முதல் நூல் என்பர். இக்கதை வடமொழி, தமிழ், தெலுங்கு, இந்துத்தானி வங்காளி, மகாராட்டியர் முதலியமொழிகளில் வழங்கிறது. இவற்றுள் கதை வேறுபாடுகளும் உண்டென்பர். சமண சமயத்திலும் விக்கிரமதித்தன் கதை உண்டு. அதிலும் கதைவேறுபாடுண்டு. ஆங்கிலத்திலும் விக்கிரமதித்தன் கதை மொழிபெயர்க்கப் பெற்றிருக்கிறது.

தமிழில் பெரிய எழுத்து விக்கிரமதித்தன் கதை வெளிவருவதற்கு முன் 32 பதுமைக் கதைகள் என்றும், வேதாளக் கதைகள் என்றும் இரு கதைகள் வெளி வந்துள்ளன. ஆக மூன்று கதைகள் விக்கிரமதித்தன் கதைகளாக வழங்குகின்றன. விக்கிரமதித்தன் கதை பொதுமக்களிடையே நாடு தழுவிய வழக்குப் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

விக்கிரமதித்தன் என்னும் பெயரில் சாளுக்கிய மரபிற் பல அரசர்கள் இருந்தனர். குப்த மரபில் இரண்டாம் சந்திரகுப்தனுக்கும் விக்கிரமதித்தன் என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டு. இவன் கி.பி. 375 முதல் 413 வரை ஆண்டவன். அவர்களுள் ஒருவரைப் பற்றி எழுந்ததே விக்கிரமதித்தன் கதை என்பர். இக்கதையில் சாலி வாகனன் என்பவனால் இவன் கொல்லப்பட்டான் என வருகிறது. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் (78) தொடங்குகிற சாலிவாகன சகத்திற்கு உரியவன் சாலி வாகனன். ஆகையாற் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த கர்த்தபில்லன் என்பவன் மகனான விக்கிரமதித்தனே இக்கதையின் தலைவன் எனக் கருதுகின்றனர் சிலர்.

போசன் என்பன் வட இந்தியாவில் புகழ் பெற்ற அரசன், அவன் ஒருநாள் தன் படைகளுடன் காட்டில் வேட்டையாடிக் களைத்து வரும்போது, ஒரு கம்பங்கொல்லை மேட்டிற் புதையுண்டிருந்த

பொன்னாலான 32 படிகளையுடைய சிம்மாசனம் ஒன்றைக் கண்டான். நிலத்திற்குரியவனுக்குப் பொருள் கொடுத்து அச்சிம்மாசனத்தைப் பெற்று அரண்மனையிற் சேர்ந்தான். அதைத் தூய்மைப்படுத்தி, தன் அரசவையில் அமைத்து நல்ல நாள் பார்த்து அதில் அமரச் சென்றான். அப்போது அச்சிம்மாசனத்தில் 32 படிகளிலும் இருந்த 32 பதுமைகளும் அதிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த விக்கிரமாதித்தன் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவது போலக் கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கதை நம்பத்தகாத செயல்களையுடையது. விக்கிரமாதித்தன் தெய்வத்தன்மை உடையவனாகக் காட்டப் பெறுகிறான். கதைத் தலைவனான விக்கிரமாதித்தன் வரலாற்றுக்கும் கதைக்கும் சிறிதேனும் தொடர்பிருக்க இயலாது என்பது தெரிகிறது.

சந்திரவருணன் என்னும் பிராமணனுக்கு நான்கு மனைவியர் இருந்தனர். பிராமணப் பெண்ணான கல்யாணி என்பாள் வயிற்றில் வல்லபன் என்பவனும், அரசகுலப் பெண்ணான சித்திரரேகையின் வயிற்றில் விக்கிரமாதித்தனும், வணிகப் பெண்ணான கோமளங்கி வயிற்றில் பட்டியும், தாசிகுலப் பெண்ணான அலங்காரி வயிற்றில் பத்திரிகிரியும் புதல்வர்களாகப் பிறந்தனர்.

வல்லபனும் பத்திரிகிரியும் துறவிகளாகிவிட்டனர். விக்கிரமாதித்தனும் பட்டியும் காளியின் அருள்பெற்று உச்சயினி என்னும் நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசனும் அமைச்சருமாக இருந்து ஆளத் தொடங்கினர். விக்கிரமாதித்தன் சகலகலாவல்லவன். இதனை அறிந்த இந்திரன் தன் அவையில் நடந்த ஊர்வசி, அரம்பை ஆகியோரின் நடனப் போட்டிக்கு ஒருவனாக அமர்த்தினான். விக்கிரமாதித்தன் தன் மதிநுட்பத்தால் ஊர்வசியே சிறந்தவள் எனத் தேர்ந்தெடுத்தான். மனம் மகிழ்ந்த இந்திரன் 32 படிகள் அமைந்த ஒவ்வொரு படியிலும் ஒவ்வொரு பதுமையையுடைய பொன் அரியணை ஒன்றைப் பரிசளித்து அதில் 1000 ஆண்டுகள் அமர்ந்து அரசுபுரிக் என வரம் அளித்தான். அரசனுக்குக் கிடைத்த வரத்தால் மகிழ்ந்தான் பட்டி எனினும் தனக்கும் அவ்வளவு ஆயுள் அரசன் வரம் பெற்று வரவில்லையே என்று வருந்தினான். பிறகு தன் அறிவுத் திறனால் காளியிடம் 2000 ஆண்டு வாழ வரம்பெற்றான். இப்போது புதிய சிக்கல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அரசனும் அவ்வளவு காலம் வாழ வேண்டுமே என்பதே அக்கலக்கம். தன்

அறிவுக்கூர்மையால் இதற்கு அருமையான வழி கண்டான் பட்டி.

ஆறு மாதம் அரியணையில் இருந்து ஆட்சி புரிவதென்றும் ஆறு மாதம் நாட்டை விட்டுப் புறம் போந்து சுற்றுவதென்றும், இவ்வகையில் அரசன் 2000 ஆண்டுகள் வாழலாம் என்றும் முடிவு செய்தான்.

பட்டியின் நுண்ணறிவை வியந்த அரசன் அவன் சொற்படியே ஆண்டான். நாட்டை விட்டுப் புறத்தே வாழும்போது செயற்கரிய செயல்கள் செய்வான். விக்கிரமாதித்தனுக்கு வேதாளம் ஒன்று துணையாகக் கிடைத்தது. வேண்டும்போது பணிபுரிந்து காத்தது. அதன் துணையோடு தெய்வத்தன்மையுடைய செயற்கரிய செயல் பல புரிந்து அனைவருக்கும் வியப்புண்டாக்கினான். அவன், 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பின் குயவர் மகன் சாலிவாகனன் என்பவனால் கொல்லப்பட்டான்.

தமிழில் வெளியான பழைய பதிப்புகளில் இதை எழுதியவர் பெயர் இராமநாதபுரம் இரவுண்சாப் இப்ராகிம் சா ராவுத்தர் என்றே காணப்படுகிறது. முதன்முதலாக 1865 இல் வெளிவந்த இந்நூல் 1945 வரை 80 ஆண்டுகளில் 60000 படிபாடுகளுக்கும் அதிகமாக விற்ப்பாக ஒரு புள்ளிவிவரம் தெரிவிக்கிறது. எனவே சிறப்பாக விற்பனையான தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று என இதனைக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் குசிலிப் பதிப்புக்கள் பல வந்தன. மேச பரதன் 1976-இல் பாமரரும் ரசிக்கும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார். விக்கிரமாதித்தன் சாகசக் கதைகள் என்ற பெயரில் 1977-இல் கல்பனா என்பவர் எழுதியுள்ளார்.

-பழ.மு.

விக்குகள்: இங்கிலாந்தில் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் சிறப்புற்றிருந்த அரசியல் கட்சிகளுள் விக்குக் கட்சியும் ஒன்றாகும். இக்கட்சியினர் விக்குகள் (Whigs) என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். இதே பெயரில் கி.பி. 1834 முதல் 1854 வரை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலும் ஒரு கட்சி இருந்தது. விக்கு என்னும் சொல் தொடக்கத்தில் இங்கிலாந்தின் கால்நடைத் திருடர்களைக் குறித்தது. பின்பு இசுகாட்டிலாந்து (Scotland) நாட்டின் சமய மூப்பர் ஆட்சி முறை ஆதரவாளர்களையும் (Presbyterians) பொதுவாகப் புரட்சி செய்பவர்களையும் குறித்தது. இச்சொல்

பிற்காலத்தில் அரசரிமைக்குரியவரது அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவோரைக் குறித்தது.

இங்கிலாந்தில் இரண்டாம் சார்லசு மன்னர் தம் கத்தோலிக்கச் சார்புக் கொள்கைக்குப் பாராளுமன்றத்தில் எழுந்த எதிர்ப்பைச் சந்திக்க மக்கள் அவையில் (House of Commons) செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தான்பி கோமகனை (Earl of Danby) அமைச்சரவை அமைக்கச் செய்தார். தான்பி தம் ஆதரவாளர்களுடன் திருச்சபை சார்ந்த அரசர் கட்சியை (Church and King's party) உருவாக்கினார். அதுவே பின்பு தாரிக் கட்சியாக (Toory) வளர்ந்தது. அதே சமயத்தில் மன்னாய முதல்வராக (Chancellor) இருந்து நீக்கப்பட்ட சாபுட்சபரி கோமகன் (Earl of Shaftesbury) அரசரின் தனி ஆட்சியையும் அவரது கத்தோலிக்கச் சமயப்பற்றையும் எதிர்க்கும் நோக்கத்தில் நாட்டுக் கட்சியை (Country Party) நிறுவினார். அதுவே பிற்காலத்தில் விக்குக்கட்சிக்கு வித்தாக அமைந்தது.

மன்னர் சார்லசின் வாரிசாகக் கத்தோலிக்கச் சமயத்தில் பற்றுக் கொண்ட யார்க் கோமகனான சேம்சை (James) பட்டத்திற்குத் தகுதியில்லாதவராகச் செய்ய வேண்டுமென்று நாட்டுக் கட்சியினர் பாராளுமன்றத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். அதை ஏற்காத தான்பி கட்சியினர் வெறுப்பவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். பின்னர் விண்ணப்பதாரர்கள் விக்குகள் என்றும், வெறுப்பவர்கள் தோரிகள் என்றும் பெயர்கள் சூட்டப் பெற்றனர்.

விக்குகள் மக்களுடைய தனிச் சிறப்புரிமையை மேன்மைப்படுத்திக் கூறினர். எல்லா வகை அரசாங்கங்களும் பொது மக்களின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கீழ்ப்படிந்தே நடக்க வேண்டும் என்றனர். விக்கு, தோரி கட்சிகள் இங்கிலாந்தின் அரசியல் அமைப்பைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தாலும் தோரிக் கட்சி அரசரின் வல்லாட்சிக்கு உதவி செய்வது போலவும், விக்குகள் முடியாட்சியை வீழ்ச்சியுறச் செய்வது போலவும் கருதப்பட்டன.

விக்குகள் சார்லசு மன்னர் இறந்த பிறகு இங்கிலாந்தின் அரசரிமையை, அரசருக்கும் உலூசி வால்டர்சு (Lucy Walters) என்ற சாதாரணப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த மாண்மவுத் பிரபுவிற்குக் (Duke

of Monmouth) கொடுக்க வேண்டும் என்றனர். அரச மரபில் பிறக்காத மாண்மவுத் பிரபுவை அரசராக்க முயன்றதால் விக்குகள் மக்களிடையே செல்வாக்கை இழந்தனர்.

சார்லசு இறந்தவுடன் சேம்சு பட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் கத்தோலிக்கர்களுக்கு மிகுதியான சலுகைகள் கொடுத்ததால் தோரிக் கட்சியினரும் அதை எதிர்க்க முற்பட்டனர். ஆதலால் விக்குக் கட்சியினரும், தோரிக் கட்சியினரும் ஆலந்து (Holland) நாட்டு சீர்திருத்தக் கிறித்தவ (Protestant) தம்பதிகளான மேரியையும், வில்லியத்தையும் இங்கிலாந்து நாட்டின் அடுத்த வாரிசுகளாக்க விரும்பி, வில்லியத்தை இங்கிலாந்திற்குப் படையுடன் வரும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். வில்லியத்தின் படைக்குத் தாக்குப் பிடிக்காமல் சேம்சு பிரான்சிற்கு ஓடி விட்டார். வில்லியமும் மேரியும் இங்கிலாந்தை அரசாண்டனர்.

வில்லியம் மன்னர், விக்கு, தோரியினரைக் கொண்ட கூட்டு அமைச்சரவை அமைத்தார். ஆனால், இரு கட்சியினிடையே இருந்த கொள்கை வேறுபாடுகளால் அமைச்சர்கள் அடிக்கடி சச்சரவு செய்து கொண்டிருந்தமையால் அக்கூட்டு மந்திரிசபையைக் கலைத்து விட்டார். ஆன் (Anne) அரசிக் காலத்திலும், கி.பி. 1705 ஆம் ஆண்டு தோரிகள் விக்குகள் அடங்கிய கூட்டு அமைச்சரவை அமைக்கப்பட்டது. அடுத்து நடந்த தேர்தலில் விக்குகள் மக்கள் அவையில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்று அமைச்சரவை அமைத்தனர். முனைவர் சச்சிவரல் (Dr. Sacheverel) என்ற சமயத் தலைவரை விக்கு அமைச்சரவைத் தண்டிக்க முயன்றபோது நாட்டில் கடும் எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. அதன் விளைவாக விக்குகள் அடுத்து நடந்த பொதுத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை இடத்தைப் பெற முடியவில்லை.

ஆன் அரசிக்குப் பின் முதலாம் சார்சு (George I) பட்டத்திற்கு வர விக்குகள் உதவி செய்தனர். அதனால் விக்குகள் அரசாங்கப் பொறுப்புகளில் அமர்த்தப்பட்டனர். விக்குகளின் தலைவராக இருந்த வால்போல் (Walpole) 21 ஆண்டுகள் பதவியிலிருந்து அந்நாட்டின் மாபெரும் தலைவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். பின்பு அக்கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களுள் ஒருவரான நியூகாசில் பிரபு (New Castle) அமைச்சரவையை அமைத்தார்.

விக்குக்கட்சியினரான தாம்பெயின் (Tom paine) கி.பி. 1792 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட நூலில் மன்னராட்சியைப் பழித்தும், மக்களாட்சியை உயர்த்தியும் குறிப்பிட்டிருந்தார். மக்கள் பலரும் அக்கருத்தை ஆதரித்தனர். ஆனால் பிரஞ்சுப் புரட்சியின் மூலம் பிரான்சில் நடைபெற்ற படுகொலைகளும், கொடிய செயல்களும் பெரும்பாலான ஆங்கிலேயர்களின் அனுதாபத்தை மாற்றிப் பிரஞ்சுப் புரட்சியை வெறுக்கச் செய்திருந்தன. மக்களிடம் நிலவிய மன வேறுபாடுகள் அரசியல் கட்சிகளிலும் எதிரொலித்தன. விக்குக் கட்சியிலிருந்த போர்ட்லாந்து கோமான் (Duke of Portlend), பர்க்கு (Burke), சார்லசு கிரே (Fox) (Charles Grey) முதலிய உறுப்பினர்கள் மக்களாட்சிக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புது விக்குக் கட்சியை அமைத்தனர். மூன்றாம் சார்சு காலத்தில் இளைய பிட் (Young pitt) பதவி பெற்றதிலிருந்து தோரிக் கட்சியினர் தொடர்ந்து பதவியிலிருந்தனர். பிரான்சுப் புரட்சியின் விளைவாகவும், பிரான்சுடன் ஏற்பட்ட போரினாலும் பலர் விக்குக் கட்சியை விட்டு விலகி இளையபிட்டை ஆதரித்தனர்.

விக்டோரியா அரசி காலத்தில் கிரே, மெல்போர்ன், இரசல் (Russel) போன்றவர்கள் விக்குக் கட்சியின் சார்பில் அமைச்சரவை அமைத்தனர். மேலும் அவ்வரசியார் காலத்திலேயே விக்கு, தோரி கட்சிகள் மறைந்தன. அவை முறையே முற்போக்காளர் (Liberal) என்றும், பழமைப்பற்றாளர் (Conservative) என்றும் மாறின. திசுரேலி (Disraeli) பழைய கொள்கைகளை விடுத்துப் புதிய சீர்திருத்தங்களைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட பழமைப் பற்றாளர் கட்சியையும், காலத்திற்கேற்ற புதிய மாற்றங்களைச் செய்வதில் ஆர்வம் காட்டிய கிளாட்சுடன் (Gladstone) முற்போக்காளர்க் கட்சியையும் உருவாக்கினர்.

- அ.சி.

விக் கோ கியோவென்னி பட்டிசுட்டா:
(கியோவென்னி பட்டிசுட்டா) இவர் எட்டாம் இன்னவென்ட்டு (Innovent VIII) என்னும் பெயர் ஏற்று கி.பி. 1484 முதல் கி.பி. 1492 வரை உரோமன் கிறித்தவத் திருச்சபையின் தலைமைக்குருவாக இருந்தார். இவர் கி.பி. 1432-இல் செனோவாயில் பிறந்தார். பாகுவா, உரோம் முதலிய நகரங்களில் இவர் கல்வி பயின்றபின் உரோமன் கத்தோலிக்கக் கிறித்தவத்

திருச்சபையில் துறவியாகப் பணிசெய்யும் பொறுப்பை ஏற்றார். இவருக்கு தெல்லா பொவெர் என்பவர் உதவி செய்ய, இவர் கி.பி. 1469-இல் சவோனாவின் ஆயராகவும், பின்னர் உயர் குருவாகவும் (Cardinal) கி.பி 1484-இல் போப்பாகவும் பதவிகள் பெற்றார். இவர் கி.பி.-1492 இல் காலமானார்.

விக் கோ கியோவென்னி பட்டிசுட்டா (Vico giovannibatisuta) ஆட்சிக்காலத்திற்கு முன்னர்ப் போப்பினுடைய செல்வாக்கும் அதிகாரங்களும், சமய, ஆன்மீகத் துறைகளில் மட்டுமல்லாமல், அரசியல் துறையிலும் மிகவும் வளர்ந்திருந்தன. இவருடைய ஆட்சி தொடங்குவதற்கு முன்பாகவே போப்புகளின் அரசியலாதிக்கம் பல காரணங்களினால் வீழ்ச்சி அடையலாயிற்று. இவர் நல்ல பல திட்டங்களை உருவாக்கினாலும் அவற்றைச் செயற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய துணிவோ, பொருள்வசதியோ இவரிடம் இல்லை. ஆகையால் இவர் பொருள் திரட்டும் பொருட்டுப் பல புதிய திருச்சபைப் பதவிகளைத் தோற்றுவித்து அவற்றை மிகுதியாகப் பொருள் வழங்குவோருக்குக் கொடுத்தார். போப்பினுடைய ஆட்சியிலிருந்த உரோமம் நகரத்தைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளில் நோப்பிளசு அரசர் பல முறை படை எடுத்துத் தாக்கினார். கான் சுடாண்ட்டிநோபிளிலிருந்த முசலிம் அரசர் இரண்டாம் பெய்சிடுடன் போப்பு அமைதி உடன்படிக்கைச் செய்தார்.

பல இடங்களில் மக்களைச் சிலர் குனியச் செயல்களின் வாயிலாகத் துன்புறுத்திவந்தனர். எனவே இவர் கி.பி. 1484-இல் ஓர் ஆணைவிடுத்து குனியவித்தைச் செயல்கள் சமயநெறிக்குப் புறம்பானவை என்று கூறி அவற்றை ஒழித்தார். இவர் மக்கோடெலா மிரண்டோலா என்பவர் எழுதிய மனிதப்பற்றுக் கருத்துக்களடங்கிய பல கட்டுரைகளைச் சமய மறுப்புரைகளாகக் கருதி அவற்றைத் தடைசெய்தார்.

- பா.கு.

விக்டர் எம்மானுவல்: இப்பெயர் இத்தாலிய சார்லனியா அரசர் ஒருவரையும் இரண்டு இத்தாலிய அரசர்களையும் குறிக்கும்.

முதலாம் விக்டர் எம்மானுவல் கி.பி. 1759 முதல்

கி.பி. 1824 வரை வாழ்ந்தவர். இவர் இத்தாலியில் உள்ள சார்டனியாவின் முடிமன்னராக கி.பி. 1814 முதல் 1821 வரை அரசாண்டார். நாட்டில் கி.பி. 1821 ஆம் ஆண்டில் மூண்ட புரட்சியின் விளைவாக இவர் முடிதுறந்து ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தம் சகோதரர் சார்லசு பெலிக்க (Charles Felix) என்பாரிடம் ஒப்படைத்தார். புரட்சியாளர் சார்டனியாவுக்குப் புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கித் தருமாறும் ஆசுத்திரியா நாட்டின்மீது போர்தொடுக்குமாறும் வேண்டினார்கள். அவற்றை ஏற்க மறுத்த முதலாம் விக்டர் எம்மானுவல் முடி துறந்தார்.

இரண்டாம் விக்டர் எம்மானுவல் கி.பி. 1820 முதல் 1878 வரை வாழ்ந்தவர். சார்டனியாவின் முடி மன்னராக கி.பி. 1849 முதல் 1861 வரை ஆட்சி நடத்தினார். இவரே பின்னர் இத்தாலியின் முதல் மன்னராக கி.பி. 1861 முதல் 1878 வரை அரசாண்டார். இவர் இத்தாலியை ஒன்றுபடுத்தும் பணியின் தலைமைப் பொறுப்பேற்றார். ஆசுத்திரியர்களை இத்தாலியை விட்டு வெளியேற்றுவதைத் தம் முதற்பணியெனக் கொண்டார். பிரான்சு நாட்டுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு கி.பி. 1859 ஆம் ஆண்டில் இருநாடுகளும் இணைந்து, ஆசுத்திரியாவைத் தோற்கடித்தன. அதன் விளைவாக இரம்பார்டி சமவெளியை இரண்டாம் விக்டர் எம்மானுவல் பெற்றார். வெனிசியாவும், உரோமாபுரியைச் சுற்றியிருந்த சிறு பகுதியையும் தவிர அனைத்து இத்தாலியும் சார்டனியாவுடன் இணைந்து ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட இத்தாலிய நாடு கி.பி. 1861 ஆம் ஆண்டில் அமைந்தது. கரிபால்டி தென்பகுதிகளை வென்று இத்தாலியுடன் இணைத்ததால் அவ்வொருமைப்பாடு நிறைவு பெறமுடிந்தது. பின்னர், இரண்டாம் விக்டர் எம்மானுவல் இத்தாலிய ஒன்றியத்தின் மன்னரானார். வெனிசியா, இத்தாலிய ஒன்றியத்துடன் கி.பி. 1866 ஆம் ஆண்டிலும் உரோமாபுரி 1871 இலும் இணைந்தன.

மூன்றாம் விக்டர் எம்மானுவல்: கி.பி. 1869 முதல் 1947 வரை வாழ்ந்தவர். இவரும் இத்தாலியின் அரசரானார். இவருடைய தந்தையார் முதலாம் அம்பெர்ட்டு (Humbert I) கொலையுண்ட பின்னர் 1900 ஆம் ஆண்டில் இவர் அரசராக முடிசூட்டிக் கொண்டார். ஆட்சியின் தொடக்கக் காலத்தில் மக்களால் போற்றிப் பாராட்டப் பெற்ற இவரைக் காலப்போக்கில் மக்கள் வெறுத்தனர். முசோலினி என்பார் 1922 ஆம்

ஆண்டில் உரோமாபுரியை நோக்கிப் படைதிரட்டி வந்தபோது இராணுவச்சட்டத்தை அமல்படுத்த இவர் மறுத்துவிட்டார். பாசிச வல்லாட்சிக்கு இத்தாலி ஆளானபோது அரசர் அதனை எதிர்க்கவில்லை. இவர் 1946 ஆம் ஆண்டில் தம் பதவியைத் துறக்கவும், அதனைத் தம் மகனுக்கு வழங்கவும் எண்ணியபோது மக்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இவர் 1947 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதம் 28 ஆம் நாள் எகிப்து நாட்டைச் சார்ந்த அலெக்சாந்திரியா என்னும் நகரில் காலமானார்.

-இரா.அ.

விக்டோரியா நியான்சா: இது ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தின் மிகப்பெரிய ஏரியாகும். விக்டோரியா நியான்சா (Victoria Nyanza) உலகத்தின் மிகப்பெரிய நன்னீர் ஏரிகளில் சுபீரியர் ஏரிக்கு அடுத்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் பரப்பு 69,490 ச.கி.மீ. ஆகும். இது மைய ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்கில், உகாந்தா-தான்சானியா-கென்யா- எல்லைப்புறத்தில் அமைந்துள்ளது. இதன்நீளம் 410 கி.மீ. அகலம் 250 கி.மீ. இதன் அதிகப்படியான ஆழம் 85 மீட்டர். இவ் வேரியின் நீர் ஏறத்தாழ 240000 ச.கி.மீ. நிலங்களுக்குப் பாய்ந்துப் பயன்தருகிறது. சில சிற்றாறுகள் இதில் கலந்த போதிலும், இதற்கு மிகுதியான நீர் மழை மூலமாகவே கிடைக்கிறது. நைல் நதி இந்த ஏரியின் வடபகுதியிலிருந்து தொடங்குகிறது. ஏரிக்கரைகளில், கப்பல் போக்குவரத்தின் பொருட்டுப் பல துறைமுகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஏரிப்பகுதி, இருப்புப்பாதை மூலம் நாட்டின் பல பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. பல சிறு தீவுகளையும் இந்த ஏரியில் காணலாம். அவற்றில் செசித் (Sese) தீவுகளும், உகேரெவித் (Ukereve) தீவும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இந்த ஏரியைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் காப்பிக் கொட்டை, பருத்தி, கரும்பு, சோளம் முதலியன மிகுதியாக விளைகின்றன. ஏரியில் மிகுதியாக மீன்கள் இருப்பதால், மீன்பிடிக்கும் தொழில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. விக்டோரியா ஏரியில் 200க்கும் மேற்பட்ட மீன் வகைகள் உள்ளன. திலேபியா (Tilapia) வகை மீன் மிகுதியாக மக்களால் விரும்பப்படுவதால் அம்மீனுள்ளப் பகுதி மீன் பிடிக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்குச் சிறப்பாக உள்ளது.

இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த சான் ஏனிங் இசுபீக்கு (John Hanning Speke) என்னும் நில ஆய்வர், கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டு இந்த ஏரியைக் கண்டுபிடித்தார். அதற்கு முன் இந்த ஏரிக்கு உகெரெவே என்று பெயர் இருந்தது. உள்நாட்டு மொழியில் நியான்சா என்ற சொல்லுக்கு ஏரி என்ற பொருள் இருப்பதால் இந்த ஏரி விக்டோரியா நியான்சா என்று சூட்டப்படுகிறது.

- தெ.பா.

விக்டோரியா நீர்வீழ்ச்சி: ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தின் தெற்கு மத்திய பகுதியில் சாம்பியா (Zambia) குடியரசு நாட்டில் உள்ள சிறப்பு வாய்ந்த நீர்வீழ்ச்சிக்கு விக்டோரியா நீர்வீழ்ச்சி (Victorial Falls) என்று பெயர். இதன் அகலம் 1.6 கி.மீ. அதிகப்படியான உயரம் 128 மீட்டர். சாம்பியா உரொடீசியா (Rhodesia) எல்லைப் புறத்தில், கடல் மட்டத்திற்கு 870 மீட்டர் உயரத்தில் உள்ள ஒரு பகுதியில் சாம்பெசி (Zambezi) ஆறு ஒரு எரிமலைப் பாறையைக் கடக்குமிடத்தில் இது

அமைந்துள்ளது. அங்கு நீர் வீழ்வதால் ஏற்படும் ஒலியும், மூடுபனியும், அங்கிருந்து 40 கி.மீ. தொலைவு வரை அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றன. பெரும் பாறைச் சுவர் நீரோட்டத்தைத் தடுத்து ஆற்றை, குறுகி வளைந்து வளைந்து செல்லும் கால்வாய்களாகச் செய்துள்ள காட்சி காணத்தக்கது.

நயாகராவிற்கு அடுத்த பெரிய பரப்புள்ள நீர்வீழ்ச்சி இதுவே ஆகும். இந் நீர்வீழ்ச்சிக்கு வடக்கில் இலிவிங்குடன் (Livingston) நகரியம் (Township) அமைந்துள்ளது. தேவிடு இலிவிங்குடன் என்ற ஆங்கிலேயர், கி.பி. 1855-ஆம் ஆண்டில் இந்த நீர்வீழ்ச்சியைக் கண்டுபிடித்து, அப்போது இங்கிலாந்தின் அரசியாக இருந்த விக்டோரியாவின் பெயரை இதற்குச் சூட்டினார். இந்நீர் வீழ்ச்சிக்குக் கீழ்ப்பகுதியில், ஆற்றுக்கு 94 மீ உயரத்தில் ஏறத்தாழ 200 மீட்டர் நீளமுள்ள ஒரு பாலம் கட்டப்பட்டு, கி.பி. 1904 ஆம் ஆண்டில் அது போக்குவரத்துக்குத் திறந்து விடப்பட்டது. அப்பாலத்தின் மீது இருப்புப்பாதையும், சாலையும் அமைந்துள்ளன.

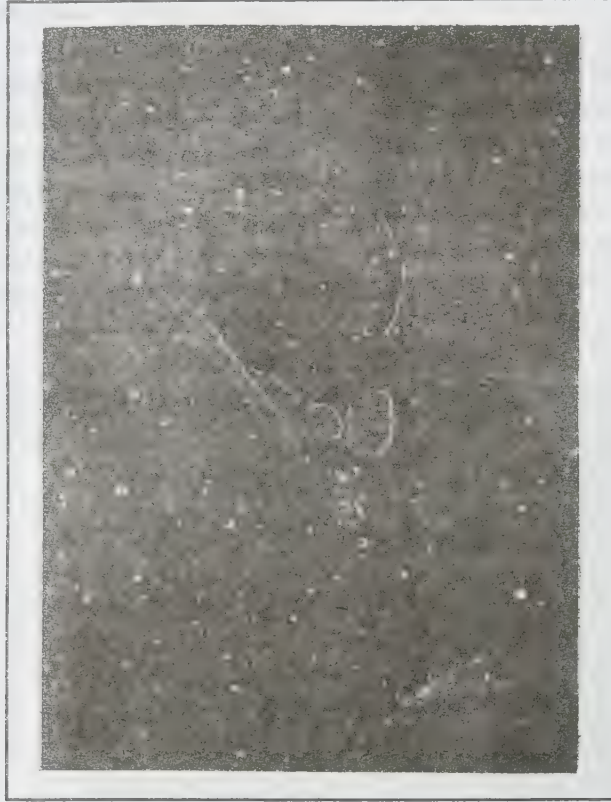

விக்டோரியா நீர்வீழ்ச்சியைக் காண, சுற்றுலாப் பயணிகள் மிகுதியாக வந்து போகின்றனர். இங்கு நீர் மின் ஆற்றல் தயாரிக்கும் நிலையம் (Hydro - electric station) ஒன்று, 1938 முதல் இயங்கி வருகிறது.

-தெ.பா.

விக்டோரியா பேரரசி: இவர் இங்கிலாந்து நாட்டின் அரசியாகவும் இந்தியாவின் பேரரசியாகவும் விளங்கியவர். இவர் இலண்டனில் உள்ள கென்சிங்டன்

வில்லியத்திற்கும் அடிக்கடி சுச்சரவுகள் நிகழ்ந்தன. அந்நிகழ்ச்சிகள் விக்டோரியாவிற்கு மிக்க வருத்தத்தை ஏற்படுத்தின. இங்கிலாந்து அரசர் நான்காம் வில்லியம் கி.பி. 1837 இல் இறந்தவுடன் தம் 18ஆம் வயதில் இளவரசி விக்டோரியா இங்கிலாந்தின் அரியணை ஏறினார். அதன் பின் பக்கிங்காம் அரண்மனையில் தனிமையாக வசிக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அத்தனிமை வாழ்க்கை அவருக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

(Kensington) அரண்மனையில் கி.பி. 1819 ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் சார்சு (George III) பேரரசரின் நான்காம் மகனாகிய எட்வர்டிற்கு ஒரே மகளாகப் பிறந்தார். விக்டோரியா (Victoria) எட்டு மாதக் குழந்தையாக இருந்தபொழுது தந்தையை இழந்தார். பிறகு கென்சிங்டன் அரண்மனையில் எளிமையான முறையில் வளர்க்கப்பட்டார். இவருடைய தாய்க்கும், ஆங்கில அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், குறிப்பாக இவருடைய பெரிய தந்தை மன்னர் நான்காம்

தலைமை அமைச்சர் மெல்போர்டின் பிரபு (Lord Melbourne) இளவரசியாருக்கு அரசியலில் உறுதுணையாகவும், நல்ல ஆலோசகரர்களும், நண்பராகவும் விளங்கினார். அதனால் இளவரசி அவர் மீது பாசமுள்ளவராக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் விக்குக் (Whig) கட்சியின் அனுதாபியாகவும் இருந்தார். அரண்மனைப் பணியில் இளவரசியுடன் இருந்த பெண்கள் விக்குக் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர். மெல்போர்டின் அமைச்சரவை கி.பி.

1839-ஆம் ஆண்டு பதவியைத் துறந்த போது இராபர்ட் பீல் (Robert Peel) அமைச்சரவை அமைக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். அப்போது, பீல், விக்குக் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாக, அரண்மனையில் பணிபுரியும் பெண்களை நீக்க வேண்டும் என்றார். அதை ஏற்க அரசியார் மறுத்ததால், பீல், அமைச்சரவை அமைக்க மறுத்தார். இதனால் மெல்போரன் தொடர்ந்து பதவியிலிருந்தார். அந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிப் பிறகாலத்தில் தம் கருத்தை விக்டோரியா கீழ்க்காணுமாறு கூறியுள்ளார்: நான் - அப்பொழுது மிகவும் இளவயதினளாக இருந்தேன். அது போன்ற நிகழ்ச்சி மீண்டும் ஏற்பட்டால் என் முடிவு வேறு விதமாக இருக்கும்.

பழமைப் பற்றுக் கட்சி (Conservative party) கி.பி. 1841 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் பொதுமக்கள் அவையில் (House of Commons) பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றதால், அக்கட்சி தலைவர் பீல் அமைச்சரவை அமைத்தார். விக்டோரியா பேரரசியாரின் காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய முதல் தலைமை அமைச்சர் இராபர்ட் பீல் என்றால் அது மிகையாகாது.

விக்டோரியாவின் தாயாரும் அவருடைய உறவினர் அரசர் இலியோ போல்டும் (Leopold) நீண்ட ஆலோசனைக்குப் பின், செருமனி நாட்டைச் சேர்ந்த இளவரசர் ஆல்பர்ட்டை (Albert) விக்டோரியாவிற்குத் திருமணம் செய்ய நினைத்தனர். ஆல்பர்ட்டு இங்கிலாந்தின் அரண்மனைக்கு கி.பி. 1839 ஆம் ஆண்டு வந்தார். ஆல்பர்ட்டின் அழகு இளவரசியின் மனதைக் கவர்ந்தது. இளவரசியும் இளவரசரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதாகத் தெரிவித்தார். அவர்கள் திருமணம் இலண்டனில் உள்ள அரச குடும்பத்திற்குரிய மாதர் கோவிலில் கி.பி. 1840 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. திருமணத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் இனிமையான இல்லற வாழ்க்கையை நடத்தி ஒன்பது குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தனர்.

முதன் முதலில் அரசியார் தம் கணவர் அரசாங்க விவகாரங்களில் தலையிட வேண்டாமென நினைத்தார். ஆனால் ஆறு மாதத்திற்குள், மெல்போரன் ஆலோசனையின் அடிப்படையில் அரசியாரிடமிருந்து செல்லும் கடிதங்களைப் பார்வையிடலானார். பின்பு அரசியார் அமைச்சர்களைச் சந்திக்கும்போது ஆல்பர்ட்டும் அருகில் இருந்தார். அவர்

ஆலோசனைப்படி அரசியும் நடக்கலானார். விக்டோரியா இலண்டனின் ஆடம்பர வாழ்க்கையை வெறுக்கலானார். இரவில் நீண்ட நேரம் நடக்கும் விருந்துகளையும் வெறுத்தார். ஆரவாரமில்லாத, அமைதியான வாழ்க்கையையே இவர் விரும்பினார்.

விக்டோரியா முதன் முதலாக கி.பி. 1842 ஆம் ஆண்டு இருப்புப் பாதை வண்டியில் பயணம் செய்து மகிழ்வுற்றார். பிறகு இங்கிலாந்தின் அருகில் உள்ள வைட்டு (Wight) என்னும் தீவில் ஓராண்டின் பெரும் பகுதியைக் கழித்தார். அமைச்சர் பில் ஆலோசனைக்கு ஏற்ப வைட்டுத் தீவில் உள்ள ஆசுபேர்னில் (Osborne) ஒரு பண்ணையைத் (Estate) தம் சொந்தச் செலவில் வாங்கி ஓர் அரண்மனையைக் கட்டினார். பால்மோர் என்னுமிடத்தில் கி.பி. 1852 ஆம் ஆண்டில் மற்றொரு பண்ணையை வாங்கி, அதில் கி.பி. 1855 ஆம் ஆண்டு ஓர் அரண்மனையைக் கட்டினார். அதில் எல்லா வசதிகளையும் பெற்று, மகிழ்ச்சியாகவும், எளிமையாகவும், அமைதியாகவும் வாழ்ந்தார்.

விக்டோரியாவும், ஆல்பர்ட்டும் பல நாடுகளுக்கு அரசியல் பயணம் செய்து; அந்நாடுகளின் அரசர்களைச் சந்தித்தனர். அரசியாருக்கு ஆங்கிலத்துடன், செருமன், பிரஞ்சு ஆகிய மொழிகளும் தெரியும். வெளிநாடுகளில் முதலாம் நிக்கோலாசு மன்னர் (உருசியா), உலூயி பிலிப், மூன்றாம் நெப்போலியன் (பிரான்சு) முதலியவர்களைச் சந்தித்தார். வெளிநாட்டு அரசர்களும் இங்கிலாந்திற்கு வந்து அரசியைச் சந்தித்தனர். அரசியார் பல பெரிய தொழிற்சாலை நகரங்களைப் பார்த்து வந்தார். பொருட்காட்சித் திறப்பு போன்ற சில நிகழ்ச்சிகளிலும் இவர் பங்கு கொண்டார்.

அரசியாரது செல்வாக்கு கி.பி. 1853 ஆம் ஆண்டு ஓரளவு குறையத் தொடங்கியது. அதற்குக் காரணம் ஐரோப்பாவில் நடந்த கிரிமியாப் போரைத் தடுக்க இவர் முயற்சி செய்தார் என்ற எண்ணம் மக்களிடையே ஏற்பட்டது. உண்மையில் அரசியார் அவ்வாறு செய்யவில்லை. எனினும், கி.பி. 1854 இல் கிரிமியாப் போர் ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு, போருக்கு வேண்டிய உதவிகள் அனுப்புவதில் அரசியார் ஈடுபட்டார். மேலும், போரில் காயமடைந்த வீரர்களை மருத்துவமனையில் சந்தித்து ஆறுதல் கூறினார்.

ஆல்பர்ட்டு கி.பி. 1861 ஆம் ஆண்டு இறந்தார்.

இது அரசியாருக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அத்துயரிலிருந்து மீண்டு தம் கணவர் காட்டிய வழிகளில் நடக்கலானார். விக்கோரியா இங்கிலாந்து நாட்டை மிக நீண்ட காலம் அதாவது 63 ஆண்டுகள் 7 மாதங்கள் 2 நாட்கள் ஆட்சி செய்து, 1901 ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார். இவருடைய கணவர் ஆல்பர்ட் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் இவரும் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் நீண்ட காலம் ஆட்சி செய்த பெருமை இவருக்கே உண்டு. இவர் கோனாட்சியைப் பெரிதும் மதித்து நடந்து, இங்கிலாந்தின் முடியாட்சிக்குப் பெருமையையும், புகழையும் சேர்த்துக் கொடுத்துள்ளார். அவ்வப்போது தம் அமைச்சர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தும், ஆலோசனை கூறியும், உற்சாகமளித்தும் அரசியார் செயற்படத் தயங்கியதில்லை. வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அவரது கடமை உணர்வையும், நேர்மையான குணத்தையும், எளிமையான வாழ்க்கையையும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

விக்கோரியாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு: இங்கிலாந்தில் நிலப்பிரபுக்களுக்கு நிலந்தருவதாக இருந்த தானியச் சட்டங்கள், கி.பி. 1846 இல் நீக்கப் பெற்றன. உருசியாவுடன் கி.பி. 1854 முதல் 1856 வரை நடைபெற்ற கிரிமியாப் போரில் இங்கிலாந்துக்கு வெற்றி கிடைத்தது. இந்தியாவில் கி.பி. 1857 ஆம் ஆண்டு சிப்பாய்க் கலகம் ஏற்பட்டு, அது அடக்கப்பட்டது. இந்தியா, கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டில், ஆங்கிலேய முடியரசின் நேர் ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வரப்பட்டது. விக்கோரியா அரசி, கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் முதல் நாள் வெளியிட்ட ஒரு புகழ்பெற்ற அறிக்கையின்படி, இந்தியர்களுக்கு முழுச்சமய உரிமை வழங்கப்படும் என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டது. இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்ற வளர்ச்சிக்கு நீண்ட காலமாகத் தேவையாக இருந்த சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் கி.பி. 1867 ஆம் ஆண்டிலும், பிறகு 1884, 1885ஆம் ஆண்டுகளிலும் நிறைவேறின. அயர்லாந்து நாட்டில் மிகப் பெரும்பான்மையினராக இருந்த உரோமன் கத்தோலிக்கர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க அந்நாட்டின் சீர்திருத்தக் கிறித்தவத் திருச்சபையின் அதிகாரங்கள் கி.பி. 1869 இல் நீக்கப்பட்டன. கல்வி முறையைச் சீர்திருத்த கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டில் தொடக்கக்

கல்விச் சட்டம் (Elementry Education Act) நிறைவேற்றப்பட்டது.

விக்கோரியாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இங்கிலாந்தின் கடல்கடந்த பேரரசு அளவில் பெருகியது. குடியேற்ற நாடுகளை மகிழ்விக்க ஆங்கிலேய அரசு பல்வேறு முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டது. கனடா, கி.பி. 1867 இல் தன்னாட்சியுரிமையுடைய குடியேற்ற நிலை (Dominion of Canada) நாடாகியது. அது போலவே ஆசுத்திரேலியா, 1901 ஆம் ஆண்டில் ஆசுத்திரேலியப் பொது நல அரசு (Commonwealth of Australia) என்னும் பெயருடன் தன்னாட்சியுரிமை பெற்ற குடியேற்ற நாடாகியது. தென்னாப்பிரிக்காவில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் வலிமை பெற்றதும் விக்கோரியாவின் ஆட்சிக் காலத்திலேயேயாகும். இவ்வரசியாரின் மணிவிழா (Diamond Jubilee) கி.பி. 1897 இல் ஆங்கிலேயப் பேரரசு முழுவதும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. விக்கோரியா காலத்திய இங்கிலாந்தில் அறிவியல், இலக்கியம், பொருளாதாரம், சமூகம் முதலிய அனைத்துத் துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. இவர், கி.பி. 1901 ஆம் ஆண்டில் இறந்தபின் இவர் மகன் எட்வர்டு ஏழாம் எட்வர்டு என்னும் பட்டத்துடன் அரியணையில் அமர்ந்தார்.

-அ.சி.

விக்களிபு, சான்: இவர் இங்கிலாந்தில் கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மெய்யறிவாளரும், சமய இயல் அறிஞரும், சமயச்சீர்திருத்தக்காரரும் ஆவார். ஐரோப்பாவில் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சமயப் புரட்சி தோன்றுவதற்கு முன்னர்ப் பல அறிஞர்கள் கத்தோலிக்கச் சமயத்தில் நிலவியிருந்த தவறுகளையும், குறைகளையும் கண்டித்து, அதனைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென வலியுறுத்தி வந்தனர். அத்தகைய சமயச் சீர்திருத்தக்காரர்களுள் ஒருவர் தான் சான் விக்களிபு (John Wycliffe) (கி.பி. 1320 - 1384). இவர் சமயப் புரட்சியின் விடிவெள்ளி (The Morning Star of the Reformation) என்றும், இங்கிலாந்து சமயப் புரட்சியின் தந்தை (The Father of English Reformation) எனவும் போற்றப்படுகிறார்.

இவர் வடக்கு யார்க்சயரில் (Yorkshire) பிறந்து, ஆக்சுபோர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்று, கி.பி. 1360 இல் அங்கு பல்லியல் (Balliol) கல்லூரியில்

பணி புரிந்தார். இவர் பில்லிங்காம் (Fillingham) என்னும் ஊரில் சமய குருவாகப் பதவியேற்றார். சமயஇயற் கல்விகற்று கி.பி. 1369இல் அதில் இளங்கலைப் பட்டமும் (Bachelor of Divinity), 1372 இல் முனைவர் பட்டமும் (Doctor of Divinity) பெற்றார். மூன்றாம் எட்வர்டு மன்னர் கி.பி. 1374 ஆம் ஆண்டில் இவரை இலெய் சுடர்சயரிலுள்ள இலட்டர்வொர்த்தின் (Lutterworth in Leicestershire) சமய நிறுவன முகவராக (Rector) நியமித்தார். இங்கிலாந்து அரச குடும்பத்தினருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த இவர் இங்கிலாந்து அரசுக்கும், போப்பாண்டவருக்கும் இடையே நிலவிய கருத்து வேறுபாடுகளைக் களையப் பெல்சியத்தில் புரசெசு என்னுமிடத்தில் (Bruges) கி.பி. 1374 இல் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொண்டார்.

அக் காலத்திலேயே கத்தோலிக்க சமயத்தில் இருந்துவந்த தவறுகளை இவர் சுட்டிக் காட்டினார். குருமார்கள் உலகியலில் ஈடுபடுவதைக் கண்டித்துப் போப்பாண்டவரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தார். சமயத் தலைவரான போப்பாண்டவருக்கு அரசர் மீது எவ்வித அரசியல் அதிகாரமும் கிடையாது எனக் குறிப்பிட்டார். அரசருக்குத் திருச்சபையினரைத் திருத்தவும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தவும், திருச்சபைச் சொத்துகளை எடுத்துக் கொள்ளவும் உரிமை உண்டு என்றார். இங்கிலாந்தின் செல்வம் போப்பாண்டவருக்குச் செல்லக் கூடாதென எழுதினார். கடவுளின் உதவியை நேரடியாக நாடவும், விவிலிய நூலைப் (Bible) படித்துப் பொருள் கொள்ளவும் (Interpret) ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை வேண்டும் என்றார். சுருங்கக் கூறின் மனிதனுக்குச் சமய சுதந்திரம் வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். மேலும், இவர் பொருண்மை மாற்றத்தை (Transubstantiation) அதாவது திருக்கோயில் வழிபாட்டு அப்பமும், மதுவும் இயேசுவின் திருவுடல், குருதியாக மாறிவிடுகிறதென்ற கோட்பாட்டை எதிர்த்தார்.

இவர் தம்முடைய கருத்துகளை வலியுறுத்த விவிலிய நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்க விரும்பினார். இவரைப் பின்பற்றியவர்கள், இவருடைய மேற்பார்வையில் கி.பி. 1382இல் அதனை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர். இவருடைய இறப்பிற்குப் பின்னர் கி.பி. 1388 இல் அதன் திருத்திய பதிப்பு வெளியானது. அப்பொழுது அச்ச இயந்திரம்

கண்டுபிடிக்கப் படாததால் அம்மொழிபெயர்ப்பு மக்கள் பலருக்கும் கிடைக்கப் பெரும் முயற்சி செய்து பல படிசுவை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஏழை எனிய, பாமர மக்களுக்கு விவிலியக் கதைகளைக் கூறக் குருமார்கள் அனுப்பப்பட்டனர். மேலும் இவர் பல துண்டு வெளியீடுகளைத் தெளிவான, வலிமைமிக்க உரைநடையில் எழுதி வெளியிட்டார்.

இவருடைய அரசியல், சமயக் கருத்துகளைக் கேட்டு வெகுண்டெழுந்த போப்பாண்டவர் பதினொன்றாம் கிரிகரி (Gregory XI) இவருக்கு எதிராக ஐந்து ஆணைகளைப் (Papal Bull) பிறப்பித்தார். இவரைச் சிறை செய்யப் போப்பாண்டவர் ஆணையிட்டாலும் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை. தலைசிறந்த அறிஞரான இவரை ஆக்கபோர்டு பல்கலைக்கழகம் கண்டிக்க மறுத்தது. காண்டர்பரியின் தலைமை குருவாக இருந்த (Archbishop of Canterbury) வில்லியம் கோர்ட்டேனே (William Courtenay) இவருடைய கருத்துகளைக் கண்டித்தார். இலண்டனில் கூடிய குருமன்றம் (Synod) கி.பி. 1382 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் இவருடைய நூல்களைத் தடை செய்தது. ஆக்கபோர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் இவரைப் பின்பற்றியவர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டனர். இவர் கி.பி. 1382 இல் அப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பதவி விலகி, 1384 திசம்பர் 31 இல் மரணமடைந்தார். இவர் இறந்த 31 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்க் கூடிய காண்குண்டன்சு பேரவையின் (Council of Constance) ஆணையின்படி இவருடைய உடல் புதைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து தோண்டி யெடுக்கப்பட்டு, சாணக் குவியலில் வீசப்பட்டு, புனிதமற்றதாகப்பட்டது.

இவரைப் பின்பற்றியவர்கள் இலோலார்டுகள் (Lollards) எனப்பட்டனர். இவருடைய கருத்துகள் பொகிமியாவிலிருந்த சான் அசு (Hohn Huss of Bohemia) உள்ளிட்ட பல சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தன.

-சி.இரெ.

துணைநூல்

Lucas, S. Henry, A Short History of Civilization, McGraw-Hill Book Company, Inc, New York, 1953.

விக்கினி, ஆல்பிரட் விக்டர் டி. (கி.பி. 1797 - 1863). இவர் பிரான்சு நாட்டுக் கவிஞர் கி.பி. 1797 ஆம் ஆண்டு உலோக்ச்சு (Loches) என்னுமிடத்தில் பிறந்தவர். இவர்தம் இலக்கியப் படைப்புகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருப்பினும் தரத்தில் உயர்ந்தவை. விக்கினியின் (Vigny Alfred Victorde) கவிதைகள் கவிஞனது மனப்பக்குவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. பொருளாசை பிடித்த இவ்வகத்தில் எவ்வாறு தீமைகள் நிரம்பி இருக்கின்றன என்பதையும், முடிவில் மனிதனுடைய ஆத்ம உணர்வு எவ்வாறு வெற்றி கொள்ளும் என்பதையும் தம் படைப்புகளில் இவர் தெளிவு படுத்தியுள்ளார். விக்கினியின் சிந்தனை பற்றிய நாளேட்டுக் குறிப்புகள் இவரது கருத்தாழத்தையும், கருத்தாற்றலையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இவர் தந்தை பிரான்சில் தரைப்படை அதிகாரியாகப் பணியாற்றினார். பிரான்சுப் புரட்சியின் காரணமாக இவரது குடும்ப வாய்ப்புகள் பொருளாதார முறையில் மேம்பாடு அடையவில்லை. விக்கினி எளிமையாக வளர்க்கப்பட்டார். நெப்போலியன் வீழ்ச்சி அடைந்த பின்னர் புதிதாகப் பதவியேற்கும் அரசர் தம் விருப்பத்துக்குரியோரை அரண்மனைக்கு அழைப்பார் என்று விக்கினியின் தந்தை நம்பினார். விக்கினி பிரான்சின் தரைப்படையில் சேர்ந்தார். வாராத போரினைப் பற்றிய நினைப்பும், புதிய போரினைப் பற்றிய கனவுகளும் வீணாயின.

எழுத்துத் துறையில் ஈடுபாடுள்ள விக்கினி தம் பதவியை விட்டு விலகினார். கலிட்யா பன்பரி (Lydia Bundury) என்ற அழகிய பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். நாளடைவில் மனைவியை விட்டு விலகி வாழ்ந்த விக்கினியின் வாழ்க்கையில் விரக்தியும், ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டன. பல ஆண்டுகளாகப் பிரெஞ்சு இலக்கியக் குழுவில் இவரது கவிதைத் தொகுப்பு வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டது. ஒரு சரித்திரப் புதினத்தை எழுதினார். ஆங்கில நாடகாசிரியர் சேக்சுபியர் எழுதிய ஒத்தெல்லோ என்ற ஆங்கில நாடகத்தை விக்கினி பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இந்த இரண்டு இலக்கிய முயற்சிகளும் முக்கியமானவை. சிறிய புதினங்களையும், நாடகத்தையும் எழுதத் தொடங்கிய விக்கினி ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதினார். விக்கினியின் மறைவிற்குப் பின்னர் வெளியான அவரது கவிதைத்

தொகுப்பு விக்கினியின் கலைத் திறமையை உலகுக்கு மேலும் உணர்த்தியது. இவர் பாரிசு மாநகரில் கி.பி. 1863 ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

-வி.எச்.பா.

விகர்ணன்: பாரதப் போரில் வீமனுடன் போர் புரிந்து மாண்ட வீரர்களுள் ஒருவன் விகர்ணன். இவன் திருதராட்டிரனுடைய மகன். தூரியோதனுடைய தம்பியர்களுள்ளொருவன். அறிவிலும் பண்பிலும் சிறந்த இவன் நீதிகளை நன்கு உணர்ந்து உண்மை பேசுகின்ற நற்குணம் உடையவன். சூதாடுகிற விடத்தில் தூரியோதனன் சொற்படி திரொளபதியை அவைக்குக் கொண்டு வந்தபோது பல நீதிகளை எடுத்துக்கூறினான் விகர்ணன்.

சகுனியுடன் தருமன் சூதாடியபோது முதலில் தன்னையும், பிறகு தம்பியரையும், பிறகு மனைவியாகிய திரொளபதியையும் பணயமாக வைத்துத் தோற்றான். திரொளபதி அச்சம் மிகக் கொண்டாள். இந்த அவல நிலையைக் கேட்க ஆளே இல்லை என்பதை அறிந்தாள். அரசர் பலர் அவையில் கூடியிருந்தனர். அவர்களை நோக்கிய திரொளபதி, சூதாடும் பொழுது தன்னையே வைத்துத் தோற்றுவிட்ட பிறகு, தருமன் தன் மனைவியை எவ்வாறு பணயமாக வைக்க முடியும்? அதற்கு அவன் உரிமையில்லாதவன் அல்லவா? ஆகையால் நான் பணயத்தில் தோற்றவன் ஆவேனா? என வினவினாள். அங்கிருந்த அரசர்கள் அமைதியுடன் இருந்தனரே தவிர மறுமொழியேதும் உரைக்கவில்லை. அப்பொழுது அங்கிருந்த விகர்ணன் இதற்குத் துணிவுடன் பதில் கூறினான். தானே தன்னைப் பணயமாக வைத்துத் தோற்றபின் தருமன் தன் மனைவி திரொளபதியை வைத்து ஆட உரிமையில்லாதவன் என்று விளக்கிக் கூறினான். அங்கிருந்த அரசர்கள் அதனை எடுத்துக் கூறாமல் தூரியோதனனுக்காக அஞ்சி வாளா இருப்பதையும் இழித்துக் கூறினான்.

பின்பு நிகழ்ந்த பதினான்காம் நாள் போரில் வீமனால் விகர்ணன் கொல்லப்பட்டான். நல்லவனாகிய இவனைக் கொல்ல நேர்ந்தமைக்காக வீமன் உள்ளம் மிக வருந்தினான்.

-வே.இரா.மா.

விகாரை: பண்டைக்காலத்தில் புத்தத் துறவிகள் தங்கியிருந்து, சமயப்பணி புரிவதற்கென்று நிறுவப்பட்ட கூடங்கள் விகாரைகள் (viharas) ஆகும். விகாரை விகாரம் எனவும் கூறப்பட்டது. விகாரம் என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஓய்வூறு என்பதும் ஒன்று. எனவே, ஓய்வூறு உதவும் கூடங்கள், விகாரங்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன போலும். விகாரைகள் மிகுதியாக உள்ள இடங்களில் அவ்வச் சமயக்கோயில்கள் கட்டப்படுவதும் உண்டு. வெட்ட வெளியில் கட்டப்பட்ட விகாரைகளின் அடிச்சுவடுகள், இன்றும் நாளந்தா, தட்சசீலம், நாகார்க்கன கொண்டா போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன. மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட பல குடைவரைகளை, மகாராட்டிர மாநிலத்திலுள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைச் சரிவுகளிலும், இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் காணலாம். மேலும் புத்த சமயம் பரவியிருந்த ஆப்கானிசுத்தானம், மத்திய ஆசியாவிலுள்ள கோடான், சீன துருக்கித்தான் எனப்பட்ட பகுதியிலுள்ள துன்குவான் முதலான இடங்களிலும் இவற்றைக் காணலாம். விகாரைகள் பலவிதமான அமைப்புகளுடன் சிறியனவும் பெரியனவுமாகக் காணப்படுகின்றன.

இவ்விகாரைகள் சதுரமான அல்லது நீண்ட சதுரமான ஒரு கூடத்தையும் அதனைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலும் பல அறைகளையும் கொண்டிருந்தன. சில காலம் சென்ற பின்பு, சமயத்தின் வளர்ச்சியை ஒட்டி இவை விரிவுபடுத்தப்பட்டன. அழகுபடுத்தப்பட்டன. நாகார்க்கன கொண்டாவில் வெட்டவெளியில் கட்டப்பட்ட விகாரையின் முகப்பில் ஒருபுறம் புத்த சைத்தியம் என்ற அறையும் மற்றொருபுறம் தூப சைத்தியம் என்ற அறையும் காணப்படுகின்றன.

கிறித்துவின் காலம் தொடங்கி கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு முடிய மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் பல விகாரைக்கள் குடையப்பட்டன. அவையனைத்தும் அளவில் பெரியனவாகவும் சோடனைகள் நிறைந்தனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் பாசா (பாஜா), பெட்சா ஆகிய ஊர்களில் உள்ளவை குறிப்பிடத்தக்கன.

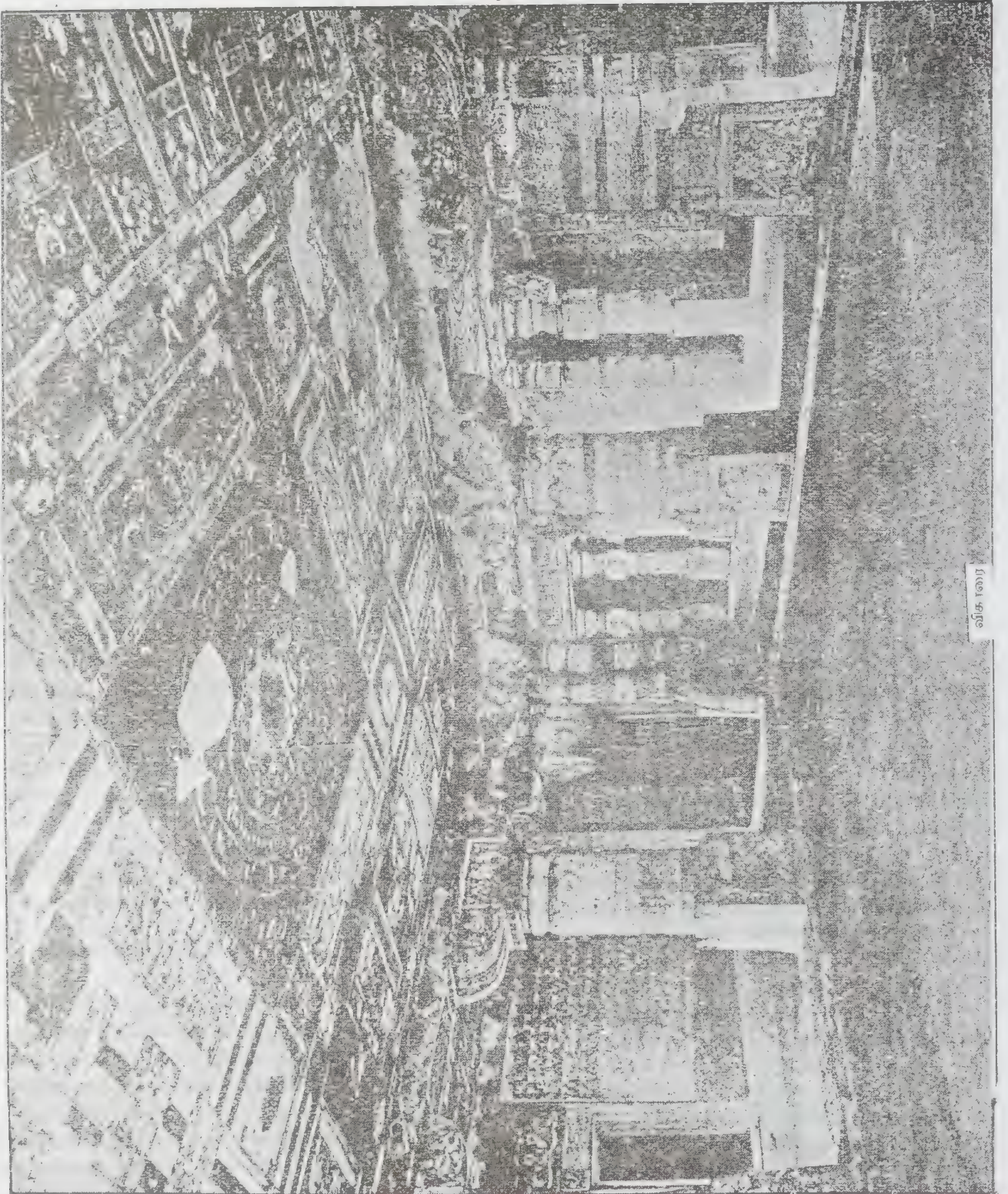
அமைப்பில் வளர்ச்சியடைந்த குடைவரைகளை அசந்தா கொண்டனே, பிடால்கோரா, நாசிக்கு, கார்லே, கணேரி என்னும் இடங்களில் காணமுடியும்.

கன்னாரில் உள்ள விகாரை 15.25 மீ, 17.26 மீ அளவுகள் கொண்டதாக இருப்பினும், அதன் மத்திய கூடத்தில் தூண்கள் இடம்பெறவில்லை. பிடால்கோரா, கொண்டேனே விகாரைகளின் மத்திய கூடத்திலே தூண்கள் உள்ளன. இவையாவும், முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை. சில விகாரைகள் மேல்மாடியும் கொண்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, கார்லேயில் உள்ள விகாரைகளைக் கூறலாம்.

இந்தியாவில் காணப்படும் விகாரங்களுள் அசந்தா, எல்லோரா ஆகிய இடங்களில் காணப்படுபவை வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலும், வனப்புமிக்க வகையிலும் உள்ளன. அவை வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் குடையப்பட்டவை. அசந்தாவில் மட்டுமே இருபது விகாரைகள் குடையப்பட்டன. அவையனைத்தும் கி.பி. 4 முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலானவை. இங்குள்ள விகாரைக்களுள் 1, 2, 16, 17 எண் கொண்டவை வனப்பு மிக்கவை. அவற்றில்தான் உலகப்புகழ்மிக்க ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. விகாரைக்கள் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து துறவிகள் தங்கும் மடங்களாக மட்டுமன்றி, தொழும் இடங்களாவும் மாறின. புத்தர் சிலை 16 ஆம் விகாரையின் பின்கவரின் நடுவிலுள்ள அறையில் அமர்ந்த நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளமை அக்கருத்திற்கு அரண் செய்வதாக உள்ளது.

அசந்தாப் பாணியைப் பின்பற்றி, கி.பி. 6-7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பாக்கு என்ற இடத்திலும், கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஓளரங்கபாத்திலும், விகாரைகள் குடையப்பெற்றன. அவற்றில் சில மாற்றங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. அசந்தாவிலிருந்து ஏறத்தாழ 230 கி.மீ தொலைவில் உள்ள பாக்கில் 9 குடைவரைகள் உள்ளன. அங்குள்ள குருவறை போன்றதோர் அறையில் அசந்தாவில் காணப்படும் அமர்ந்த நிலையில் உள்ள புத்தருக்குப் பதிலாகத் தூபம் காணப்படுவது ஒரு புதுமையாகும். ஓளரங்கபாத்தின் 3, 7 ஆம் விகாரைகள் அசந்தாவைக் காட்டிலும் வளர்ச்சி பெற்றனவும் வனப்பு மிக்கனவும் ஆகும்.

விகாரைகள் அமைக்குங் கலையின் முதிர்ச்சியையும், முழு வளர்ச்சியையும் எல்லோராவில் காணமுடியும். அங்குள்ள மலைச்சரிவில் புத்தம், சமணம், இந்து ஆகிய சமயங்களைச் சேர்ந்த பெரிய அளவிலான பல குடைவரைகளைக் காணலாம். அவற்றுள் தென்

விகாரை

பகுதியில் காணப்படும் 12 புத்த சமயக் குடைவரைகளும் கி.பி. 5 முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலக்கட்டத்தில் குடையப்பட்டவை. இவற்றுள் 11, 12ஆம் குடைவரைகள் புகழ்மிக்கவை. மூன்று தளங்களுடன் மிக விரிவாகக் குடையப்பட்டவை இவை இரண்டும் தோதல், தீந்தல் எனக் கூறப்பெறுகின்றன.

சிறிய அமைப்புகளுடன் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடக்கநிலையில், கட்டப்பட்ட விகாரைக்கள், காலம் செல்லச் செல்லப் படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற்று, கி.பி. 7-8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டத்தை எட்டின. இவை கலைச்சிறப்பு மிக்கனவாகவும், பல அலங்காரங்களைக் கொண்டனவாகவும் விளங்கின. இதுவரை கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்த, வெட்ட வெளியில் கட்டப்பட்ட விகாரைகள் குடைவரைகள் அல்லது அவற்றின் அடிச்சுவடுகள் காணப்படவில்லை.

-ம.இரா.த.

துணை நூல்

Havell, E.B. 'Indian Architecture', S. Chand & Co., (Pvt) Ltd., Ram Nagar, New Delhi. 1972.

விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறை: மக்களாட்சி, பெயரளவுக்கு மட்டுமன்றி உண்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றால், நாட்டின் எல்லாப் பகுதியினரையும் இனத்தவரையும், ஆட்சி முறையில் இணைக்கும்படியான ஒரு பேராளர் முறையினைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். பொதுவாக, பெருவாரியான வாக்குகளைப் பெற்றவர் பேராளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர் என்னும் முறை எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்பட்ட போதிலும் அதில் ஒரு பெருங்குறை காணப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுதியில் பாதிக்குமேல் உள்ளவரால் விரும்பப்படாத ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு அதில் வாய்ப்புள்ளது. அதனால் பெரும்பாலான வாக்குகள் பயன்படாமல் போகின்றன.

ஆன் சார்லசு டிபோர்டே என்பவர் கி.பி. 1770 ஆம் ஆண்டில் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில், மேலே கண்ட குறைபாட்டை விலக்க, விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறை (Preportional Representaion) ஒன்றை வலியுறுத்தி

எழுதினார். ஆனால், அது தெளிவற்றதாகவும் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாகவும் இருந்ததால் அதை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. கணித நிபுணர் கெர்கோன் என்பாரும், தாமசு ரைட்டு கிட்ல என்ற ஆங்கிலேயரும் கி.பி. 1820 இல் விகித அடிப்படை முறையை விளக்கினார். கில்லின் புதல்வர் கி.பி. 1839 இல் இக்கருத்தை ஆசுதிரேலியாவில் பரப்பினார். அது கி.பி. 1842 இல் சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் பரவியது. ஆயினும், தாமசு கேர் (hare) என்ற ஆங்கிலேயர், கி.பி. 1857 இல் தமது நூலில் விளக்கும் வரை அது குழப்பம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. கேர் அறிவித்த முறையைச் சான் இசுடுவர்ட்டு மில்லும் வேறு அறிஞர் பலரும் மிகப் புகழ்ந்துள்ளனர். இம்முறையை கி.பி. 1885 இல் தென்மார்க்கில் ஆண்டிரே என்ற அமைச்சர் புகுத்தினார். அதனால் இதற்குக் கேர் முறை என்றும், ஆண்டிரே முறை என்றும் பெயர்கள் வழங்கலாயின. இம் முறையின் மிகச் சிறந்த அம்சம், ஒற்றை மாற்று வாக்குமுறை (Single Transferable Vote System) ஆகும். இதன்படி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வேண்டியவர்கள் எத்தனை பேர் இருந்தாலும், ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் ஒரு வாக்குத்தான் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, ஆறு இடங்களை நிறைவு செய்யத் தேர்வு நிகழ்வதாக வைத்துக் கொண்டால், வாக்காளர் ஒவ்வொரு வரும் 6 வாக்குகளைப் பதிவு செய்யாமல், ஒரே வாக்குப்பதிவுத் தாளில் (Ballot paper) தாம் யாரை மிகுதியாக விரும்புகிறாரோ அவர் பெயருக்கு எதிராகத் தமது முதல் விருப்பமாக 1 என்றும், அடுத்தடுத்த அவர் விருப்பத்தை அவரவர்க்குரிய பெயரின் எதிராக 2, 3 என்றும் குறிக்க வேண்டும். தேர்வு அலுவலர்கள், முதலில் ஒவ்வொருவரும் வெற்றிபெற மிக இன்றியமையாததான குறைந்த அளவு முதல் வாக்கு எண்ணிக்கைப் பங்கை நிருணயித்துக் கொள்வர். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வாக்குப் (Quota) பங்கு ஒவ்வொருவரும் பெற்றால்தான் தேர்வு பெற முடியும். இந்தப் பங்கைக் கண்டுபிடிக்கப் பல்வேறு முறைகள் இருப்பினும், மிக எளிதான முறை, தொகுதியில் தேர்வு செய்ய வேண்டிய மொத்த இடங்களால், செல்லத்தக்க வாக்குகளை வகுத்து நிருணயம் செய்யும் முறையாகும். குறிப்பிட்ட ஒருவருக்கு இந்தத் தேவையான அளவுக்கு மிகுதியாகவே முதல் விருப்ப வாக்குகள் கிடைத்திருந்தால், அவை அவருக்குப் பயன் இல்லை. ஆகவே, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வேட்பாளரின் மொத்த வாக்குகளில் உள்ள இரண்டாம் விருப்பத்திற்கேற்ற

விகிதாச்சாரத்தில், மற்ற வேட்பாளருக்கு அவை மாற்றப்படுகின்றன. இந்த முறையில் இரண்டாவதாக விருப்பம் தெரிவிக்கப்பெற்ற (2nd Preference) வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னர், அவருக்குக் கிடைத்த மூன்றாம் விருப்பம் எண்ணிக்கைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறே எஞ்சிய வாக்குகள், மதிப்பற்றன ஆக்கப்படாமல் எஞ்சியுள்ள வேட்பாளருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுத், தேவையான எண்ணிக்கை பெறப்படுகிறது. இதில் ஒவ்வொரு வாக்கும் அதன் மதிப்பின் அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுகின்றது. எந்த வேட்பாளருமே பெரும்பான்மை வாக்குகளை, முதலில் பெறாவிட்டால், இதில் மிகக்குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்ற வேட்பாளர் கணக்கிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அவர் பெற்றிருந்த வாக்குகளில் உள்ள இரண்டாம் வாக்கின் அடிப்படையில் (2nd Preference) அவை மற்றவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன.

இம்முறை பிரிட்டனில் 4 பல்கலைக்கழகத் தேர்தல்களிலும், ஆசுதிரேலியாவின் ஆளவை மன்றத் தொகுதிகளிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறையின் வேறொரு நடைமுறை பட்டியல் (list) முறை என்பதாகும். இதில் வேட்பாளரின் பெயர்களுக்குப் பதிலாகக் கட்சிகளின் பெயர்கள் இடம்பெறுகின்றன.

வாக்காளர்கள், தனி வேட்பாளருக்கு வாக்குகளை அளிக்காமல், பட்டியல் முழுவதற்கும் வாக்களிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு பட்டியலும் பெறும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப, கட்சிகள், இடங்களைத் தமக்குள் பகிர்ந்து கொள்ளும். இப்பட்டியல் முறையிலும் பல வகைகள் உள்ளன. இத்தாலியிலும், ஆசுதிரேலியாவின் சில பகுதிகளிலும், சுவீட்சர்லாந்திலும் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது.

விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறையின் சிறப்புகளையும் குறைபாடுகளையும் பற்றி அரசியல் அறிஞர்களுக்கிடையே மாறுபாடான கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இதனை ஆதரிப்பவர்கள் கூறுவதாவது: இது சிறந்த குடியரசு முறை: இதனால் பெரும்பான்மைக் கட்சியினரின் வல்லாட்சி தவிர்க்கப்படுகிறது. வாக்காளர்களை நீடு சிந்திக்கும்படி இம்முறை, தூண்டும். வாழ்தலும், வாழ் விடுதலும் இம்முறையின் குறிக்கோளானபடியால் அன்புகெழுமிய போட்டியே

நிலவும். சட்ட மன்றங்கள், மக்களின் கருத்தை எதிரொலிக்கும் உண்மையான ஒரு கண்ணாடியாக இருப்பதுடன் சிறந்த தலைவர்களைக் கொண்டனவாகவும், இதனால் அமையும். பெரியனவும், சிறியனவுமான எல்லாக் கட்சிகளும் மக்கள் வாக்களிக்கும் வலிமைக்கேற்பப் பேராளர் எண்ணிக்கை பெறுவதால், குறைபடுவோர் இருப்பதற்கில்லை: வாக்காளரின் குடிமைப் பொறுப்பு மிகுகிறது. வாக்குகள் மதிப்பற்றனவாதல் இல்லை. செலவு குறையும். ஆனால், வேறு சிலர், இது சிக்கல் நிறைந்ததாக உள்ளபடியால் பொதுமக்களை ஏமாற்றக் கூடும் என்றும், அனுபவத்தில் பார்க்கும்பொழுது இதுபொது வாழ்வைச் சிறப்புறச் செய்யாது என்றும், காளான்களைப் போலச் சிறுகட்சிகள் பலவற்றை வளர்த்து, அடிக்கடி மாறும் கூட்டமைப்பு அரசுகளையே இது உண்டாக்கும் என்றும், வாக்காளர்களுக்கும் வேட்பாளர்களுக்குமிடையே நல்லுறவும் நெருக்கமும் இதனால் குறைந்துவிடும் என்றும், மக்களின் மனமாற்றத்தை அறிய உதவும் இடைத்தேர்தலை இம்முறை தவிர்க்கும் என்றும், சிறுபான்மையினரை, எப்போதுமே சிறுபான்மையினராகவும், சிறியனவே சிந்திப்பவராகவும் ஆக்குமென்றும், கணித முறைப்படி சரியாக இருந்தும் அறிவுக் கோட்பாட்டுக்கு ஒத்ததாக இருக்கவில்லை என்றும், சட்ட மன்றத்தை ஒரு சந்தைக் கூடமாக்க உதவுமே அல்லாது தேசியத் தன்மை நிறைந்ததாக ஆக்காது என்றும், வகுப்புவாத முறையில் சட்டமியற்றல் நாட்டின் நலனுக்கு உகந்தது ஆகாது என்றும், பட்டியல் முறையில் மக்கள் கருத்துக்குப் பதிலாக, கட்சித் தலைவர்கள் முடிவுதான் மேலோங்கும் என்றும், குழப்பத்திற்கு வித்தூன்றும் விகித அடிப்படை முறை ஒரு நஞ்சு போன்றது என்றும் பலவாறு இதன் தீமைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அம்பரிசு (Humphreys), இராம்சே மூர் (Ramsay Muir), கீத்து (Keith) போன்ற அறிஞர்கள் கூறுவதாவது: இம்முறையில் தீமைகள் சிலரால் சித்தரித்திருப்பது போல அந்த அளவுக்குத் தீமையானவையல்ல, ஆனால், இது மிகச் சிறந்தது எனவும் கூற முடியாது. இதன் குறைகளைப் போக்கி இதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். பிரான்சு, பெல்சியம், நார்வே, சுவீடன், தென்மார்க்கு போன்ற நாடுகள் இதன் குறைபாடுகளைக் களைந்து வருகின்றன. நிறைகுறைகள் எப்படி இருந்தபோதிலும், இம்முறை தேர்தல் துறையில் ஒரு பகுதியாக வந்துவிட்டது.

இம்முறை நற்பயனளிக்க வேண்டுமானால் கல்வி அறிவுடைய வாக்காளர்கள் தேவை. அக்காரணத்தால்தான் இம்முறை சில நாடுகளில் வெற்றி பெற்றுள்ளது. முடிவாகப் பேரறிஞர் இலாசுகி (Laski) நமது மக்களாட்சி முறையில் குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதற்குத் தேர்தல் முறையை மாற்றிக் கொண்டே இருப்பது ஒரு மருந்தாகாது. மக்கள் அறிவுடைமையை வளர்த்துப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைச் சீர்படுத்துவதே சரியான வழி எனக் கூறுகிறார்.

-தெ.பா.

விச்சர்லி வில்லியம்: கி.பி.1640-1716: இவர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஆங்கில நாடகாசிரியர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர், மூன்று நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார். பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் கல்வி பயின்ற விச்சர்லி வாழ்க்கையில் சில சோதனைகளுக்குள்ளானார். இங்கிலாந்தில் உள்நாட்டுப் போருக்குப் பின்னர் மீண்டும் மன்னராட்சி கொண்டுவரப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய (Restoration Period) சிறந்த நாடகங்களுள் ஒன்றாக விச்சர்லியின் நாட்டுப்புற மனைவி (country wife) கருதப்படுகிறது.

இவர் தம் 15 ஆம் வயதில் கல்வி கற்பதற்காகப் பிரான்சுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்குச் செல்வச் சீமாட்டிகளுடன் ஏற்பட்ட நட்பில் சில ஆடம்பரமான பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் கத்தோலிக்க சமயத்தில் சேர்ந்தார். இங்கிலாந்து திரும்பிய இவரை இவர்தம் தந்தை இராணி கல்லூரிக்கு (Queen's College) அனுப்பிப் பிரெஞ்சு மொழிக் கல்வி கற்க ஏற்பாடு செய்தார். பிரெஞ்சுக் கல்வியில் நாட்டம் இல்லாத விச்சர்லி அங்கிருந்து விலகி இலண்டன் மாநகரம் சென்று சட்டக் கல்வி பயின்றார். விச்சர்லிக்குச் சட்டக் கல்வியை விட இலண்டன் நகரின் புதிய வாழ்க்கை மிகவும் பிடித்திருந்தது. இவர் புனித சேம்சு பூங்கா (st. James Park) என்ற இன்பியல் நாடகத்தை எழுதி முடித்தார். அதுதான் இவரது முதல் நாடகப் படைப்பு. செல்வச் சீமாட்டி ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். திருமணத்திற்குப் பின்னர் திடீரென்று இவர் மனைவி இறந்தார். மனைவியின் பெயரில் உள்ள சொத்துகளைத் தம் பெயருக்கு மாற்றிக் கொள்வதற்காகச் சட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். அம்முயற்சியில் தமக்குச் சேரவேண்டிய

பெரும் செல்வத்தை இழந்தார். வாங்கிய கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலையில் இன்னலுக்கு ஆளானார். விச்சர்லியின் கடனை அடைக்க இரண்டாம் சேம்சு மன்னர் (King James II) உதவி செய்தார். விச்சர்லிக்கு ஆண்டு ஊதியம் வழங்கினார். இங்கிலாந்தில் கி.பி. 1688 ஆம் ஆண்டு நடந்த புரட்சிக்குப் பின்னர், விச்சர்லியின் ஓய்வூதியம் நிறுத்திவைக்கப்பட்டது. தந்தையின் சொத்துகளுக்கு உரியவரான விச்சர்லி அவற்றை விற்பதற்குத் தடைவிதிக்கப்பட்டது. எலிசபெத்து நாக்சன் (Elizabeth Jackson) என்ற இளம்பெண்ணை இரண்டாம் திருமணம் செய்து கொண்ட விச்சர்லி திருமணமான சில நாட்களில் காலமானார்.

நாடகப் படைப்பில் ஈடுபட்ட விச்சர்லி சிறிது சிறிதாக அத்துறையில் முன்னேறினார். செருமானிய நடன ஆசிரியர் (German Dancing Master) என்ற நாடகத்தில் விச்சர்லி கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் போலியான வாழ்க்கை முறையை நையாண்டி செய்கிறார். நாட்டுப்புற மனைவி என்ற நாடகம் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்நாடகத்தின் தலைவன் போலியான வாழ்க்கையை விட்டு இலட்சிய வாழ்வைத் தேடிச் செல்கிறான்; அவன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிற உண்மைகளை அந்நாடகம் சித்திரிக்கிறது.

-வி.எச்.பா.

விச்சிக்கோன்: கடைச்சங்க காலச் சிற்றரசருள் ஒருவன். பாரிமகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி கபிலரால் வேண்டிப் பாடப்பெற்றோன்.

இவன், இளவிச்சிக்கோவின் தமையன். விச்சிக்கோன் என்பது இவனுக்கு காரணப் பெயராகலாம். விச்சி என்னும் மலையைச் சூழ்ந்த நாடுவிச்சிநாடு என்றும், அதனை ஆள்பவனை விச்சிக்கோன் எனவும் கூறுவர். இவன் ஒரு மலைநாட்டுத் தலைவனாக இருக்கலாம் என்பதைக் கபிலர் இவனைக் கல்லக வெற்ப என்பதாற் கொள்ளலாம். இவன் போர் செய்வதில் வல்லவன் என்பதும், இவனுடைய நாடு வளம் மிக்கது என்பதும் கபிலரின் பாடலால் அறியப்பெறும் செய்திகளாகும்.

நினைத்தைத் தின்று களித்த நெருப்புப்போலும் தலையையுடைய நெடிய வேலினையும், களத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு காயும் தறுகண்மையையுடைய

யானையினையும், விளங்கிய மணிகளாற் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தினையுமுடையவன் என்றும், வாளான் மேம்படுபவன் என்றும், போரால் பகைவேந்தரை மிகையடக்கும் மடக்கப் போரால் விளைதலையுடைய நாட்டையுடையவன் என்றும் பலவாறு இவனைப் புகழும் கபிலர், பாரி மகளிரை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறார். (புறம்:200) அதற்கு இவன் மறுத்தான் என்றும் தெரிகிறது.

வரிசையில் வணங்கும் வாளமேம்படுநன் (புறம்:200) எனக் கபிலரால் கூறப் பெறும் இவனை, வில்கெழுதானை விச்சியர் பெருமகன் (குறுந்: 328) எனப் பரணர் குறிப்பிடுகிறார். கபிரலால் பாடப்பட்ட விச்சிக்கோவே ஈண்டுப் பரணராலும் பாடப்பட்டவன் என்பர். ஆனால் அம்மரபில் தோன்றிய மற்றொருவன் எனக் கருதுவாருமுள்.

இவன் குறும்பூர் என்னுமிடத்தில் வேந்தர்களோடு பொருதான் என்று பரணர் பாடுகிறார். (குறுந்:328).

இவன் சேரமான் குடக்கோவிளஞ் சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் அறிவிக்கின்றது.

-வே.இரா.மா.

விசயதசமி: இது இந்துக்களின் விழாவாகும். இந்தியா முழுவதும் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. புரட்டாசி மாதம் அமாவாசைத் திதியில் தொடங்கும் நவராத்திரி விழாவின் முடிவான பத்தாவது நாளில் இவ்விழா மேற்கொள்ளப்படும் விசயதசமி என்ற வட சொல்லிற்கும், பத்தாம் நாள் வெற்றி என்று பொருள் கூறுவர்.

எருமைத் தலையுடைய மகிடாசுரனை, சக்தி வென்றதை, இவ்விழா எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கடுந்தவம் செய்து வரங்களைப் பெற்ற மகிடாசுரன் மக்களைத் துன்புறுத்தியபோது, மக்களைக் காப்பாற்ற வழியறியாது மும்மூர்த்திகளும் திகைத்தனர்.

நாரத முனிவர் மும்மூர்த்திகளையும் ஓரிடத்தை நோக்கிப் பார்க்கச் செய்தார். பார்த்த இடத்தில் சிவந்த ஒளிப்பிழம்பு பெண்ணுருவம் கொண்டது.

மகிடாசுரமர்த்தினி

மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் தத்தம் ஆயுதங்களை அதனிடம் கொடுக்க, தன் பதினாறு கைகளிலும் அவற்றைப் பொருத்திக் கொண்ட அப்பெண்ணுருவம், நேரே, சென்று மகிடாசுரனை அழித்தது. அவ்வுருவத்தை மகிடாசுரமர்த்தினி என்று குறிப்பிடுவர். அத்தெய்வம் பிறந்தது விசயதசமியன்றுதான் என்பதாலும், அசுரன் அழிந்தநாளும் அதுவே என்பதாலும் வெற்றி விழாவாக அந்நாளைக் கொண்டாடும் மரபு ஏற்பட்டது.

அவ்வுருவத்தை வழிபட்டால், மும்மூர்த்திகளின் அருளும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இந்து மக்களிடம் உள்ளது. ஒன்பது நாளும் பொம்மைகளை வைத்து வழிபட்ட இல்லங்களில், பத்தாவது நாளன்று ஒரு சிறுமியைத் தேவியாக அலங்கரித்து, கையில் அம்பையும் வில்லையும் கொடுத்து, வாழை மட்டையில் அம்பால் குத்தச் செய்வர். மட்டையிலிருந்து வழியும் சாற்றினை, இரத்தமாக எண்ணி நெற்றியில் அனைவரும் பூசிக் கொள்வர். விசயதசமி விழாவோடு நவராத்திரி விழா நிறைவுறும். அம்மன் கோயில்களில் இந்நாளில் மகிடாசுரமர்த்தினி அலங்காரம் செய்யப்படும்.

-இரா.குரு.

விசயநகரப் பேரரசு: தென்னிந்தியாவில் விசயநகர அரசு கி.பி. 1336 முதல் கி.பி. 1565 வரை மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்கியது. இதனைச் சங்கமர், சாளுவர்,

துளுவர், ஆரவீடு என்னும் நான்கு அரசு மரபினர் ஆட்சி புரிந்தனர். தென்னிந்தியாவில் இசுலாமிய ஆதிக்கம் பரவுவதைத் தடுக்கவும், இந்து சமயத்தையும் அதன் பண்பாட்டையும் பாதுகாக்கவும் இப்பேரரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது எனலாம்.

சங்க மரபினர்

முதலாம் அரிகரர் (கி.பி. 1336 - 1355): சங்கமன் மகனான அரிகரர் இப்பேரரசைத் தோற்றுவித்து, இதன் மன்னராக கி.பி. 1336 இல் முடிபுனைந்தார். தென்கிழக்கில் நெல்லூர் முதல், மேற்கில் தார்வார், வடக்கில் பாதாமி வரையிலும் இவருடைய ஆட்சி பரவியிருந்தது. இவருக்கு உடன்பிறந்தவர்களான முதலாம் புக்கர், முதலாம் கம்பணர், மாரப்பர், முத்தப்பர் ஆகியோர் இவருக்கு அரசியலில் துணையாக இருந்தனர். இவர், விசயநகரிலும், உதயகிரியிலும், வாதாபியிலும் கோட்டைகளைக் கட்டி அரசின் வலிமையைப் பெருக்கினார்.

முதலாம் புக்கர் (கி.பி. 1355-1376): முதலாம் அரிகரருக்கு மக்கட் பேறில்லாததால் அவர் இறந்ததும் அவர்தம் இளவல் முதலாம் புக்கர் அரசு கட்டில் ஏறினார். இவர் இராச பரமேசுவரன், மகாஇராசாதிராசன் என்னும் பட்டங்களைச் சூட்டிக் கொண்டார். இவர் இளைய மகன் கம்பணர் அல்லது குமார கம்பணர் சம்புவராய மன்னரையும், மதுரைச் சுல்தானிய அரசையும் வென்று முதலாம் புக்கரின் ஆட்சியைத் தமிழ்நாட்டில் இராமேசுவரம் வரையிலும் பரவச் செய்தார். கம்பணர் கி.பி.1374 இல் இறந்துவிட்டார். முதலாம் புக்கரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இப்பேரரசு அதிகாரத்திலும், செல்வத்திலும் நிலப்பரப்பிலும் சிறந்து விளங்கிற்று.

இரண்டாம் அரிகரர் (கி.பி. 1377-1404): முதலாம் புக்கரின் மூன்றாம் மகன் இரண்டாம் அரிகரர், கி.பி., 1377 ஆம் ஆண்டு அரசரானார். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் விசயநகரம் ஒரு பேரரசாக விரிவடைந்தது. இவர் கோவா, கொண்டவீடு முதலிய பகுதிகளை ஆட்சிபுரிந்த இரெட்டிகளிடமிருந்து (Reddis) கர்நூல், குண்டுர், நெல்லூர் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றித் தம் பேரரசுடன் இணைத்தார். மதுரை நாட்டின் தென்பகுதியில் கி.பி. 1378 இல் ஏற்பட்ட கலகத்தை அடக்கி மதுரைச் சுல்தானியத்தை அழித்தார். சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய மூன்று சமயங்களையும் ஆதரித்தார். இவர் கி.பி. 1404 இல் இறந்த பின்னர்

இவர்தம் மக்களான முதலாம் விருபாட்சர், இரண்டாம் புக்கர், முதலாம் தேவராயர் ஆகியோர் அரசபதவிக்குப் போட்டியிட்டனர். விருபாட்சர் சில திங்கள் ஆட்சி செய்த பின்னர் இரண்டாம் புக்கர் ஆட்சியைப் பெற்ற (கி.பி. 1404 - 06) அவரை அடுத்து முதலாம் தேவராயர் கி.பி. 1406 இல் அரசரானார்.

முதலாம் தேவராயர் (கி.பி. 1406 - 22): இவர், பாமினி சுல்தான் பிரோச சா (Firoz Shah) வுடன் செய்த முதல் போரில் தோல்வி அடைந்தாலும், கி.பி. 1419 இல் நடைபெற்ற இரண்டாம் போரில் வெற்றி பெற்றார். சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றிய இவர் விசயநகரத்தில் பல கோயில்களைக் கட்டினார். இவருக்குப் பின் அரசு பதவியேற்ற இவர் குமாரர் இராமச்சந்திரன் ஆறுமாத காலமே ஆட்சி புரிந்தார். அவருக்குப் பின்னர்த் தேவராயரின் அடுத்த மகன் முதலாம் வீர விசயர் அரசரானார்.

முதலாம் வீரவிசயராயர் (கி.பி. 1422 - 22): இவர் பாமினி சுல்தானுடன் சமாதான உடன்படிக்கைச் செய்து கொண்டு அவருக்குக் கப்பம் கட்ட இணங்கினார். இவர் காலத்தில் விசயநகரப் பேரரசின் வலிமை குன்றியிருந்தது.

இரண்டாம் தேவராயர் (கி.பி. 1426 - 46): இவர் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர்ப் பாமினி சுல்தான்களுடனும், ஆந்திரா, ஓரிசா மன்னர்களுடனும் போரில் ஈடுபட்டு, அவர்களிடமிருந்து விசய நகரப் பேரரசுக்குச் சொந்தமான இடங்களைக் கைப்பற்றினார். இவருடைய அவைக்கு கி.பி. 1443 இல் வந்த பாரசீக நாட்டுத் தூதுவர் அப்துல் இராசாக்கு இவருடைய பேரரசு வடக்கே குல்பர்க்காவிலிருந்து தெற்கே இலங்கைத் தீவு வரையிலும் பரவியிருந்தது எனக் கூறுகிறார்.

மல்லிகார்ச்சுனர் (கி.பி. 1447 - 65): இரண்டாம் தேவராயர் கி.பி. 1446 ஆம் ஆண்டு இறந்ததும் அவர் மூத்த மகன் இரண்டாம் விசயராயர் இரு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். அதன் பின்னர் இரண்டாம் மகன் மல்லிகார்ச்சுனர் கி.பி. 1447 முதல் 1465 வரை அரியணையிலிருந்தார். இவர் காலத்தில் அயலவர் படையெடுப்புகளாலும், உள்நாட்டுப் பூசல்களாலும் விசயநகரப் பேரரசு சீர்குலைந்தது.

இரண்டாம் விருபாட்சர் (கி.பி. 1465-85): மல்லி

கார்ச்சுனருக்குப் பின்னர், அவர்தம் சிறிய தந்தை பிரதாப தேவராயருடைய மகன் விருபாட்சர் 1465 இல் வன்முறையில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். மல்லிகார்ச்சுனரின் இரண்டு மகனையும் இவர் தோற்கடித்து விரட்டினார். இவ்வாறு ஆட்சிக்கு வந்த இரண்டாம் விருபாட்சர் ஆட்சித் திறமையற்றவராகவும் சிற்றின்பப்பிரியராகவு மிருந்ததால், இவருடைய மூத்த மகன் இவரைக் கொன்றார். ஆனால், அவர் மன்னராக விரும்பவில்லை. அவர் இளவல் விருபாட்சர் (இரண்டாம்), அண்ணனைக் கொன்று விட்டுப் பட்டத்துக்கு வந்தார். இரண்டாம் விருபாட்சரும் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றவில்லை. இதைக்கண்ணுற்ற, சந்திரகிரி ஆட்சித் தலைவரான சாளுவ நரசிம்மர் என்பவர் தம் ஆற்றலினால் விசயநகர அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இதுவே, சாளுவப் புரட்சி எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்கமகுல ஆட்சி கி.பி. 1435இல் முடிவுற்றது.

சாளுவ நரசிம்மர் (கி.பி. 1486-90): முதலாம் கம்பணர் தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்த பொழுது மங்கு (Mangu) என்பவர் அதில் கலந்துகொண்டு திறமையுடன் போரிட்டார். அதனைப் பாராட்டி அவருக்குச் சாளுவர் என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டதால் அவர் வழிவந்தோர் சாளுவர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் வைணவ சமயத்தவர். அச்சாளுவ மங்கு வழிவந்த சாளுவ நரசிம்மர் இரண்டாம் விருபாட்சராயர் காலத்திலேயே பலரை வென்று, வலிமைமிக்கவராக விளங்கினார். இவர் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர்ப் பிசப்பூர் சுல்தான் யூசுப் அடில்சா (Yusuf Adil Shah) விடமிருந்து முத்தகல் (Mudgal) கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். ஒரிசாவை ஆட்சி செய்து வந்த புருசோத்தம கசபதியைத் தோற்கடித்தார். பாண்டிய நாட்டிலும் தன்னுடைய ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்தார். இவர் தம் நாட்டுப் படையை வலிமைமிக்கதாகச் செய்தார். இவர் தம் மரணத்திற்கு முன்னர் கி.பி. 1490 இல் தம் மக்கள் திம்மன், நரசிம்மன் இருவரையும் துளுவ மரபினைச் சேர்ந்த நரசநாயக்கரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இறந்தார்.

நரச நாயக்கர் (கி.பி. 1491-1503): சாளுவ நரசிம்மரின் மரணத்திற்குப் பின் அவர்தம் மூத்த மகன் திம்மாவை அரசராக்கி நரச நாயக்கர் ஆட்சி செய்து வந்தார். பெயரளவில் திம்மா அரசராக இருந்த போதிலும் உண்மையில் நரச நாயக்கரே ஆட்சியை நடத்தி வந்தார். அவருடைய பகைவர்களால் திம்மா கொலை

செய்யப்பட்டதால், சாளுவ நரசிம்மரின் இரண்டாம் மகன் இம்மடி நரசிம்மரை (இரண்டாம் நரசிம்மரை) அரியணையில் ஏற்றி நரச நாயக்கரே ஆட்சியை நடத்தி வந்தார். சிறந்த வீரரான நரச நாயக்கர் மகாபிரதானியார் எனவும் காரிய கர்த்தா எனவும் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

வீர நரசிம்மர் (கி.பி. 1503-1509): நரச நாயக்கருக்குப் பின் அவருடைய மூத்த குமாரர் வீர நரசிம்மர் தம் தந்தையைப் போலவே ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று, இம்மடி நரசிம்மருக்காக கி.பி. 1503 முதல் 1506 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இம்மடி நரசிம்மர் உரிய வயதை அடைந்த பிறகு தாமே ஆட்சி செய்ய விரும்பினார். அதனால், வீரநரசிம்மர் அவரை கி.பி. 1506 இல் கொன்றுவிட்டு, தாமே அரசரானார். இவராட்சியில் கலகங்கள் அடக்கப்பட்டன. பிசப்பூர் சுல்தானின் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. இவருக்குப் பின் இவருடைய ஒன்று விட்ட உடன்பிறப்பு கிருட்டிண தேவராயர் அரசு கட்டில் ஏறினார்.

கிருட்டிணதேவராயர் (கி.பி. 1509 - 1530): விசயநகரப் பேரரசின் மிகச் சிறந்த மன்னராக விளங்கியவர் கிருட்டிண தேவராயர் ஆவார். இவருடைய காலத்தில் அப்பேரரசு புகழின் உச்சியை அடைந்திருந்தது. இவர் கி.பி. 1487 ஆம் ஆண்டில் நரச நாயக்கருக்கும், நாகமம்பாளுக்கும் இரண்டாம் மகனாய்ப் பிறந்தார், திருவரங்கப் பட்டணத்து அரசகுமாரியான திருமலாதேவியை மணந்தார். தம்முடைய 22 ஆம் வயதில் அரியணை ஏறி, பல போர்களில் ஈடுபட்டார். பெனுகொண்டா, உம்மத்தூர், திருவரங்கப் பட்டணம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிப் பிசப்பூர் சுல்தான் இசுமாயில் அடில்சாவைத் தோற்கடித்து இரெய்ச்சூர், முத்தகல் இரண்டையும் தம் நாட்டுடன் இணைத்தார். பாமினி சுல்தான் முகம்மது சாவை வென்று குல்பர்க்காவையும், பீராரையும், கைப்பற்றிக் கொண்டு, அவரையே மீண்டும் பாமினியின் அரசராக்கி, தனக்குட்பட்டு ஆட்சி செய்யும்படிபணித்தார். இவர் கலிங்க நாட்டின் மீது கி.பி. 1513 இல் படையெடுத்துச் சென்று, உதயகிரி கோட்டையைத் தாக்கி, அந்நாட்டு அரசன் உருத்திர கசபதியை கொண்டவீடு வரை விரட்டியடித்தார். உதயகிரிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பின்னர், கொண்டவீடு கோட்டையை வீழ்ச்சியடையச் செய்தார். விசயவாடாக் கோட்டை, கொண்டவல்லிக் கோட்டை, வேங்கிநாடு ஆகியவற்றையும் கைப்பற்றினார்.

கிருட்டிண தேவராயர் சிறந்த போர் வீரராய், தானைத் தலைவராய், ஆட்சியாளராய் விளங்கினார். இவர் தெலுங்கு மொழியிலும், வடமொழியிலும் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். தெலுங்கில் ஆழ்க் த மால்யதா அல்லது விட்டுணு சித்தமு என்னும் நூலையும், வடமொழியில் சாம்பவதி திருமணம், உசா பரிணயம் என்னும் இரு நூல்களையும் இயற்றினார். அட்டதிக்கசங்கள் எனப்பட்ட தெலுங்குப் புலவர் எண்மர் இவர் அவையை அலங்கரித்தனர். இவர் வைணவராக இருப்பினும், பிற சமயத்தவரைப் போற்றினார், கட்டடக்கலையில் ஆர்வம் கொண்ட இவர் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் பல கோயில்களையும், கோபுரங்களையும், ஆயிரங்கால் மண்டபங்களையும் எழுப்பினார்.

அச்சுதராயர் (கி.பி. 1530 - 42): கிருட்டிண தேவராயருக்குப் பின் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட உடன் பிறப்பாளர் அச்சுதராயர் அரசரானார். கலிங்க நாட்டு மன்னன் உருத்திர கசபதி கிருட்டிண தேவராயரிடம் இழந்த இடங்களை மீண்டும் பெறச் செய்த முயற்சிகளை இவர் முறியடித்தார். இவர் தம்முடைய படையைப் பாண்டிய நாட்டிற்கு அனுப்பி அங்கு நடைபெற்ற கலகத்தை அடக்கினார். உம்மத்தூர் பாளையக்காரர்களின் கலகத்தை அடக்கி, அவர்களைத் திறை செலுத்தும்படி செய்தார். பிசப்பூரின் உள்நாட்டுக் கலகத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அச்சுதராயர் அந்நாட்டை அடிபணியச் செய்தார். இவருடைய ஆட்சியின் பிற்பகுதியில், கி.பி. 1536 இலிருந்து இவருக்கு எதிராக மக்களும், பிரபுக்களும் கிளர்ச்சி செய்யலாயினர். அச்சுதராயர் திருப்பதி சென்றிருந்த போது இராமராயர், சதாசிவராயர் என்பவரை அரசாக்கித் தாம் அவருடைய பாதுகாவலாக ஆட்சி புரியத் தொடங்கினார். திருப்பதியிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் அச்சுதராயர் சிறை செய்யப்பட்டார். அத் தருணத்தில் பிசப்பூர் சுல்தான் இப்ராகிம் சா நாகலாபுரத்தைக் கைப்பற்றி, இந்து கோயில்களை இடித்துத் தள்ளினார். அவருக்கு இராமராயரும், அச்சுதராயரும் பெரும் பொருள் கொடுத்து, அவரை வெளியேற்றவும் அச்சுதராயர் விடுவிக்கப்பட்டு ஆட்சி புரிய வேண்டுமென்றும் அவருக்குப் பின்னர் இராமராயர் பதவி பெற வேண்டும் என்றும் ஓர் அமைதி உடன்படிக்கையை, அச்சுதராயரும், இராமராயரும் செய்து கொண்டனர்.

சதாசிவராயர் (கி.பி. 1545-70): அச்சுதராயர் கி.பி. 1542 இல் இறந்ததும் அவருடைய குமாரர் முதலாம்

வெங்கடா அல்லது வேங்கட தேவன் அல்லது வேங்கடாத்திரி அரசராகக்கப்பட்டு, அவருடைய பாதுகாவலாக இராமராயரின் உடன் பிறந்தார் திருமலை ஆட்சி புரியலானார். இராமராயர் சதாசிவராயரை அரசராக நியமித்து, திருமலையைப் பல இடங்களில் தோற்கடித்து, இறுதியில் அவரைக் கொன்று விட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

இராமராயர், பிசப்பூர், அகமது நகர், கோல்கொண்டா, சுல்தான்களிடையே பகைமையை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் போரில் ஈடுபட்டு, அழியுமாறு சூழ்ச்சி செய்தார். இதனை நன்கு உணர்ந்த சுல்தான்கள் ஒன்று சேர்ந்து விசயநகரப் பேரரசை அழிக்கத் திட்டமிட்டனர். எனவே அகமதுநகர், கோல்கொண்டா, பிசப்பூர், பீடார் ஆகிய நான்கு அரசுகளும் கூட்டுச் சேர்ந்து விசயநகரப் பேரரசை எதிர்க்கலாயின. அதன் விளைவாக கி.பி. 1565 சனவரி 23 இல் நிகழ்ந்த தலைக்கோட்டைப் போரில் விசயநகரப் படைகள் சிதறடிக்கப்பட்டு, இராமராயர் சிறை செய்யப்பட்டு, அவருடைய தலை துண்டிக்கப்பட்டது. சதாசிவராயர் பெருஞ்செல்வத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அரச குடும்பப் பெண்களை அழைத்துக் கொண்டு, பெணுகொண்டா கோட்டைக்குச் சென்று விட்டார். பாதுகாப்பற்ற விசயநகரத்திற்குள் நுழைந்த சுல்தான்களின் வீரர்கள் மக்களைக் கொன்றுக் குவித்து, செல்வத்தைக் கொள்ளையிட்டு, கோயில்களையும், கட்டடங்களையும், இடித்துத்தள்ளி, அந்நகரத்தை முற்றிலும் அழித்தனர். மிக்க சீரும் சிறப்பும், தொழில் வளமும் பெற்றுப் பெருமிதத்தோடு காட்சியளித்த மகத்தான அம் மாபெரும் நகர் ஒரே நாளில் கைப்பற்றப்பட்டு, சூறையாடி அழிக்கப்பட்ட அக்கொடும் நிகழ்ச்சியை உலக வரலாற்றில் வேறெங்கும் காண இயலாது என இராபர்ட்டு சீவெல் (Robert Sewell) என்னும் வரலாற்றறிஞர் எழுதியுள்ளதிலிருந்து அந்நகரம் எவ்வளவு கொடுமையாக அழிக்கப்பட்டது என்பதை அறியலாம். அதன் பின்னர் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு அப்பேரரசு விளங்கிய போதிலும், அதனுடைய பழம் பெருமையை மீண்டும் நிலைநாட்ட முடியவில்லை.

தலைக்கோட்டைப் போருக்குப் பின்னர் திருமலைராயர் பெணுகொண்டாவிலிருந்து (Penukonda) ஆட்சியை நடத்தி வந்தார். இராமராயரின் மகன் பெத்த திருமலை அல்லது திம்மா பாதுகாவலர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டதால் நாட்டில் சூழப்பம்

நிலவியது. சதாசிவராயர் திருமலையின் இளைய மகனால் 1570 இல் கொலை செய்யப்பட்டதால் திருமலையராயர் மன்னராக முடிசூட்டிக் கொண்டு ஆரவீடு (Regent) மரபினரின் ஆட்சியைத் தொடங்கினார்.

ஆரவீடு மரபினர்: திருமலையராயர் கி.பி. 1570 முதல் 1572 வரை ஆட்சி செய்தார். இவர் மதுரை, வேலூர் நாயக்கர்கள், மைசூர் உடையார் ஆகியோருடன் நட்புக் கொண்டு ஆட்சியை வலிமை பெறச் செய்தார். தம் மக்கள், சீரங்கன், இராமன். வெங்கடபதி ஆகியோரின் துணையுடன் அப்பேரரசைக் கட்டிக் காத்தார். இவர் கி.பி. 1572 இல் பதவியிலிருந்து விலகித் தம் மகன் முதலாம் சீரங்கனை அரசாக்கினார். சீரங்கன் கி.பி. 1585 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இவர், கி.பி. 1585 இல் வாரிசு இன்றி இறந்ததால் இவர் தம்பி முதலாம் வேங்கடர் அரசுப் பதவியேற்று கி.பி. 1614 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இவர் இம்மரபின் சிறந்த அரசராகக் கருதப்படுகிறார். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இப்பேரரசு, வலிமையும், செல்வச் செழிப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. இவர் பாமினி சுல்தான்களின் படையெடுப்புகளை முறியடித்தார். வேங்கடர், 6 மனைவியரைப் பெற்றிருந்தும் மைந்தன் இல்லை. ஆதலால் இவர் கி.பி. 1614 இல் இறந்தபின் வாரிசு உரிமைக்காக ஒரு பெரும் போராட்டம் ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக விசயநகரப் பேரரசு சீர்குலைந்தது. அவ்வமயம், பிசப்பூர், கோல்கொண்டா சுல்தான்கள், பேரரசைத் தாக்கிப் பல இடங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். பேரரசு சிதறுண்டது.

ஆட்சி முறை: விசயநகரப் பேரரசர்கள் வரம்பற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் மக்கள் நலனையும், நாட்டின் நலனையும் கருத்தில் கொண்டே ஆட்சி புரிந்தனர். மேலும், இவர்கள் நாட்டின் சுட்டதிட்டங்களுக்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும், பல்வேறு சபைகளுக்கும், அமைச்சர்களுக்கும் கட்டுப்பட்டே அரசாட்சினர். மன்னனின் முடிசூட்டு விழா மிகவும் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. அரசர் தம்முடைய வாரிசுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டும் வழக்கமும் இருந்தது. அத்தகைய இளவரசர் நிருவாகத்தில் பட்டறிவு பெற வேண்டும் என்பதற்காக மகா மண்டலீசுவரராக நியமிக்கப்பட்டார். பேரரசருக்கு நாட்டின் நிருவாகத்தில் இராயசம், காரணீகம், சர்வ நாயக்கர், முகப் பாவாடை, முத்திரை கர்த்தா, வாசல் காரியம், இராய பண்டாரம்

தர்மபரிபாலனைத் தலைவர் ஆகிய அலுவலர்கள் உதவி புரிந்தனர்.

நிருவாகத்தின் பொருட்டு இப்பேரரசு பல இராச்சியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ் நாட்டிலிருந்த இராச்சியங்கள் மண்டலங்கள் என வழங்கப்பட்டன. இப்பேரரசர்கள் மிகப் பெரிய படையை வைத்திருந்தனர். அதில் பேரரசர்களால் சேர்க்கப்பட்டு ஊதியம் வழங்கப்பட்ட வீரர்களும், நாயன்கரா (Nayankara) முறையில் நாயக்கன்மார்களால் அனுப்பப்பட்டவர்களும், சிற்றரசர்களால் உதவியாகக் கொடுக்கப்பட்ட வீரர்களும் அடங்குவர். காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, பீரங்கிப்படை என அதில் நான்கு பிரிவுகள் இருந்தன. இவர்கள் தான் முதன் முதலில் பீரங்கிப் படையும் வைத்திருந்தனர்.

வேளாண்மை, மக்களுடைய சிறப்புத் தொழிலாக இருந்து வந்தது. நெல், கோதுமை, பார்லி, வரகு, தினை முதலிய தானியங்களும், மிளகு, ஏலக்காய், கிராம்பு, இஞ்சி போன்ற நறுமணப் பொருட்களும், எண்ணெய் வித்துகள், காய்கறிகள், பழங்கள் ஆகியனவும் விளைவிக்கப்பட்டன. குளங்களை வெட்டிப் பாதுகாப்பதில் அரசு மட்டுமன்றி, மக்களும் ஆர்வம் காட்டினர். மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் பல தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. நெசவுத் தொழிலும், துணிகளுக்குச் சாயம் போடுவதும் சிறந்து விளங்கின. சுரங்கங்களிலிருந்து தங்கம், இரும்பு, கந்தகம், தாமிரம், விலையுயர்ந்த கற்கள் ஆகியவை எடுக்கப்பட்டன. அணிகலன்கள், மனைப் பொருட்கள், ஊர்திகள் முதலியன செய்யப்பட்டன. பாளை செய்வது கிராமங்களின் முக்கிய தொழிலாகும். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வணிகத்தில் அரேபியர், போர்ச்சுகீசியர், தச்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

விசயநகரப் பேரரசர்களின் ஆதரவில் இந்து சமயமும், அதன் இலக்கியமும், கோயில்களும் செழித்து வளர்ந்தன. தொடக்கக்கால அரசர்கள் சைவ சமயத்தையும், துளுவ, ஆரவீடு மரபினர் வைணவ சமயத்தையும் பின்பற்றியதால் இவை இரண்டும் விரைவாகப் பரவின. சைவ சமயத்தில் பாசுபதம், காளாமுகம், வீர சைவம் ஆகிய பிரிவுகள் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. வைணவத்தில் வடகலை, தென்கலைப் பிரிவுகள் தோன்றி வளர்ந்தன. புத்த,

சமண சமயங்கள் செல்வாக்குப் பெற்று, அரசர்களின் ஆதரவில் வளர்ந்தன. இரண்டாம் வேங்கடர் ஏசுசங்கப் பாதிரிமார்களுக்கு ஆதரவளித்தார். இரண்டாம் தேவராயர் இசுலாமியரைப் படையில் சேர்த்து, நிலம் அளித்து, தலைநகரில் மகுதி கட்டிக் கொடுத்தார். இப்பேரரசில் அனைத்துக் கலைகளும் அரசர்களின் ஆதரவில் செழித்து வளர்ந்தன.

அக்காலத்தில் வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் ஆகிய இலக்கியங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. அவ்வரசர்கள் வடமொழியை ஆதரித்ததுடன் இரண்டாம் தேவராயர், சாளுவ நரசிம்மர், கிருட்டிண தேவராயர் போன்ற அரசர்களும், அமைச்சர்கள் சிலரும் வடமொழியில் சிறந்த அறிஞர்களாகவும் இருந்தனர். அவ்வரசர்கள் தலைநகரிலும், பிற இடங்களிலும், தமிழ் நாட்டில் குறிப்பாக வேலூர், காஞ்சிபுரம், சிதம்பரம், திருவரங்கம், மதுரை ஆகிய இடங்களிலும் கோயில்கள், மண்டபங்கள், அரண்மனைகள் ஆகியவற்றைக் கட்டினர். அக்கோயில்களில் அவர்கள் அமைத்துள்ள உருவச் சிலைகள் அக்காலச் சிற்பக் கலைக்குச் சான்றாகவும், தீட்டியுள்ள ஓவியங்கள் அக்கலைக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் அமைந்துள்ளன.

விசயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவில் மூன்று நூற்றாண்டுக் காலம் விளங்கிய முகமதிய ஆதிக்கம் அப்பகுதியில் பரவுவதைத் தடுத்து நிறுத்தி, இந்து சமய, இலக்கிய, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது. பேரரசின் தலைநகரமாக விளங்கிய விசயநகரம் இன்று கருநாடக மாநிலத்திலுள்ள ஆசுபட்டு (Hospet)க்கு அருகில் அம்பி என்னும் பெயரில் பசுமைப் புற்கள் அற்று, குன்றுகளும், பாறைகளும் நிறைந்த வறட்சிமிக்க நிலப்பகுதியாக, மறைந்த அப்பேரரசின் நினைவுச் சின்னமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

-சி.இரெ.

துணைநூல்கள்

Krishnamoorthy, V.M., Delhi Sultanate and Vijayanagar Empire, Vijayalakshmi Publications, Neyyoor, 1980.

Mahalingam, T.V., Administration and Social Life under Vijayanagar, Part -II, Social Life, University of Madras, Madras, 1975.

விசயமங்கலம்: இது பெரியார் மாவட்டம், ஈரோடு வட்டத்தில் பெருந்துறைக்கருகில் உள்ள ஒரு பழைமைமிக்க ஊர். ஈரோட்டிலிருந்து மேற்கே ஏறத்தாழ 35 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள விசயமங்கலம், முன்னாளில் சமண சமயத்தின் தலைமைப் பீடமாக விளங்கியது. இங்குப் புகழ்மிகு தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றும் தமிழ்ப்பணி புரிந்து வந்தது. கொங்கு வேளிர் என்னும் பெயர்கொண்ட வேளிர்குலச் சிற்றரசன் ஒருவன், இதனைத் தன் நாட்டின் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான். வரலாற்றுச் சிறப்பும், சமயச் சிறப்பும் இலக்கியப் பெருமையும் கொண்டு விளங்கிய விசயமங்கலம், புலவர் பெருமக்களால் தமிழ் மங்கை என்றும், மங்கை மாநகர் என்றும் போற்றப்பட்டது.

கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டினுள், இது குறும்பு (குறும்பு) நாட்டைச் சார்ந்தது. இதுவே குறும்பு நாட்டின் தலைமை சான்ற நகராகவும் திகழ்ந்தது. தமிழ் வளர்ந்த இந்நகரில்தான் பிருகத்ததா எனும் காவியம் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது. அந்நூலை தமிழிலுள்ள பெருங்கதையாகும். அதனைத் தமிழில் அமைத்த பெருமை, கொங்குவேளிர் எனும் சிற்றரசரைச்சாரும். எனவே, அந்நூல் கொங்குவேள் மாக்கதை எனவும் கூறப்படுகிறது. கொங்கு மண்டல சதகம் எனும் நூலை இயற்றிய கார்மேகக் கவிஞர் என்ற சினேந்திரரும், அவர் தந்தை பத்மநாபையா என்பாரும் இங்குதான் பிறந்தனர்.

விசயமங்கலத்தில் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி தொடங்கி கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று செயற்பட்டது. புலவர் பலர் இங்குத் தங்கி, இலக்கியப் பணி புரிந்தனர். விசய மங்கலத்திற்கு அருகில் உள்ள சீனபுரத்தில்தான் நன்னூலாசிரியர் பவணந்தி முனிவர் வாழ்ந்தார். இங்கு ஆதிநாதர் கோயில் ஒன்றும் உள்ளது. சீனபுரத்திற்கும் விசயமங்கலத்திற்கும் இடையில் உள்ள நிரம்பை என்ற ஊரில்தான் அடியார்க்கு நல்லார் எனும் உரையாசிரியர் வாழ்ந்து வந்தார். எனவே, விசய மங்கலமும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளும் சிறந்த சமண மையமாகவும் தமிழ்ப் பண்ணையாகவும் திகழ்ந்தன என்பது அறியப்படுகின்றது.

சமண மையமான விசயமங்கலத்தில், ஆதிநாதர் கோயிலும், சந்திரப் பிரப தீர்த்தங்கரர் கோயிலும் சேர்ந்த, சமண சமயக்கோயில் ஒன்று இன்றும் உள்ளது.

அச்சமணக்கோயில், ஏறத்தாழ கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது. அக்கோயிலில் சில கல்வெட்டுகளும் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. இங்குக் கருநாடக அமைச்சன் சாமுண்டராயனின் தங்கை புளியம்மை என்பாள் சல்லேகனை நோன்பிருந்து உயிர்நீத்ததைக் குறிக்கும் கல்வெட்டொன்று உள்ளது. அப்பெண்ணின் உருவம் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை நீசிதிக்கல் என்பர். இங்குள்ள மற்றொரு கல்வெட்டில், சமண தீர்த்தங்கரர் அணியாத அழகியர் என்று சுட்டப்படுகிறார். விசயமங்கலத்தில் வீரசங்காதப் பெரும்பள்ளி எனும் பெயரில் சமணப்பள்ளி ஒன்றும் இருந்தது. அங்குள்ள திருக்கோயிலில் பண்டைக்கால ஓவியங்களும் உள்ளன. சங்கப் புலவர்களுள் ஐவர் தம் கைகளில் ஏட்டுச் சுவடிகளை ஏந்திய நிலையில் வீற்றிருக்கும் சிற்பங்களும் அக்கோயிலில் காணப்படுகின்றன.

விசயமங்கலத்தில் தொடர்வண்டி நிலையமும் உள்ளது. தொடர்வண்டி நிலையத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 6 கி.மீ. சென்றால் விசயமங்கலத்தை அடையலாம். விசயமங்கலத்தில் நடுகற்களும் (Hero stones), உரோமானிய மதுக்குடத்தின் ஓடுகளும் (Amphora) கிடைத்துள்ளன. கொங்கு நாட்டின் சிறப்புமிக்கச் சமய மையமாகவும், தமிழ் வளர்த்த நகரமாகவும் விசயமங்கலம் விளங்குகிறது. கொங்குநாடு கங்கர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட பின்னரே விசயமங்கலம் முதன்மை பெறத் தொடங்கியது. தமிழகச் சமண சமய வரலாற்றில் விசய மங்கலத்திற்குத் தனி இடமுண்டு.

-ம.இரா.த.

துணை நூல்

Arockiasamy, M., 'The Kongu country'. University of Madras, 1956.

விசயமங்கை: இது நாயன்மார்களால் பாடப்பட்ட சைவத் தலங்களுள் ஒன்று. திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய இரு நாயன்மார்களும் பதிகம் பாடி இதனைப் பரப்பியுள்ளனர். அருச்சுனனாகிய விசயன் வழிபட்ட தலமாதலின் இது விசயமங்கை எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பர் தேவாரம் பாண்டுவின்

மகன் பார்த்தன் பணி செய்து வேண்டும் நல்வரம்கொள் விசயமங்கை எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

தஞ்சை மாவட்டம் கும்பகோணம் வட்டத்திற்கு வடமேற்கில் திருவைகாலுருக்கு வடக்கே கொள்ளிடத்து வடகரையில் விசயமங்கை என்னும் இத்தலம் உள்ளது. இந்த ஊரின் பெயர் கோவிந்த புதூர் என்பதாகும். இதிலுள்ள இறைவன் திருக்கோயில் விசயமங்கை என்று குறிப்பிடப்பட்டது. கோயிலுக்கமைந்த அப்பெயரே பின்னர் ஊர்க்கும் பெயராகி, விசயமங்கை என்று வழங்கப்பட்டது. இந்த உண்மை கொள்ளிடக்கரை கோவிந்த புதூரில், வெள் விடைக்கு அருள்செய் விசயமங்கை, உள்ளிடத்து உறைகின்ற உருத்திரன் என்று அப்பர் திருவாக்கினால் தெளிவுபடுகிறது. இத்தலத்தினை இக்காலத்தில் கோவிந்தபுத்தூர், கோ கறந்த புத்தூர் எனக் குறிப்பிடுவர். இத்திருத்தலத்திற்கு அருகில் திருஇன்னம்பூர், திருவைகாலூர், திருப்புறம்புயம் முதலான தேவாரத் திருத்தலங்கள் உள.

இத்திருத்தலத்தில் பசு ஒன்று இலிங்கத்தின்மீது பாலைச் சொரிந்து வழிபட்டமையால் இவ்வூர் கோவந்த புதூர் எனும் பெயர் பெற்றது என்பது புராணமாகும். அதனால் ஞானசம்பந்தர் இத்தலத்தைக் கோதனம் வழிபடக் குலவும் நான்மறை வேதியர் தொழுதெழு விசயமங்கை என்று பாடியுள்ளார். இத்தலக் கோயிலில் மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன், பரகேசரி உத்தம சோழன், முதலாம் இராசராசன், முத்தலாம் இராசேந்திரன், முதலாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன், திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி இராசராச தேவன் ஆகியோர் ஆட்சிக் காலங்களில், பொறிக்கப்பட்ட பல கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவற்றில் இறைவன் பெயர் விசயமங்கலமுடைய மகாதேவர், விசயமங்கலத்து மகாதேவர், விசயமங்கலமுடைய பரமசாமி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கோயில் இறைவர்க்கு, உடையார் மும்முடிச் சோழதேவர் பெருந்தரத்து குவளாலமுடையான் அம்பலவன் நக்கனான விக்கிரம சோழ மகாராசன் சிரீவிமானத்தைக் கல்லால் அமைத்தருளினான். திருக்கோயிலில் நித்திய வழிபாடு, விளக்கேற்றுதல் போன்றவற்றிற்கு நிலக்கொடை அளித்த செய்திகள் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன. அரசர்களும் அவர்தம் உறவினர்களும், இத்திருக்கோயிலில், கூத்தப்பெருமான், உமாபட்டாலகி போன்ற திருமேனிகளை

எழுந்தருளுவித்து அவற்றிற்கு வேண்டிய அணிகலன்களையும் அளித்துள்ளனர்.

இத்தலத்தில் திருத்தொண்டத்தொகையன் என்னும் பெயரில் ஒரு திருமடம் விளங்கியுள்ள செய்தியினைக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. ஊர்ச் சபைப் பெருங்கூட்டம் கூடுவது பற்றிக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டு, வாழ்க அந்தணர் என்னும் தேவாரப் பாடலொடு தொடங்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இத்திருக்கோயிலில், பசுவழிபட்டுச் சிறப்பெய்தியதாகக் கூறப்படும் புராணச் செய்தியினைக் குறிக்கும் வகையில், கோயிலின் திருச்சுற்றின் மேற்குப்புறத்தில், சுதையால் அமைக்கப்பட்ட வடிவம் இடம் பெற்றுள்ளது. இத்தலத்தின் இறைவர் பெயர் விசயநாதர் என்றும், இறைவி பெயர் மங்கை நாயகி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இங்கு அருச்சுன தீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்தம் உள்ளது.

கொள்ளிடத்தின் தென்கரையில் திருவைகாலுருக்குக் கிழக்கே விசயமங்கை என்ற பெயரில் ஓர் ஊர் உள்ளது. அங்கும் சிவாலயம் உள்ளது. அதனை விசயமங்கை என்னும் பாடல் பெற்றதலம் எனக் கொண்டாரும் உள். அவ்வூரைப் பொது மக்கள் விசமங்கி என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

-அ.மா.ப.

விசயராகவாச்சாரியர் (சக்கரவர்த்தி) கி.பி. (1852-1944): இவர் இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடியவர். விசயராகவாச்சாரியர் கி.பி. 1852 ஆம் ஆண்டு செங்கை அண்ணா மாவட்டத்தில் மதுராந்தகம் வட்டம் பொன் விளைந்த களத்தூரில் வைணவப் பார்ப்பனக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவர் தந்தையின் பெயர் சடகோபாச்சாரியார், தாயார் கனகவல்லி அம்மையார். விசயராகவாச்சாரியார் படிப்பில் பல நிலைகளைக் கடந்து, இறுதியில் சட்டப்படிப்பையும் முடித்தார். பின்னர் கி.பி. 1882 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 20 ஆம் நாள் சேலத்தில் வழக்கறிஞராகத் தம் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.

இவர் 1913 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண சட்ட மேல்மன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அக்காலத்தில் தான் இவர் காங்கிரசுக் கட்சியின் முக்கிய

தலைவர்களில் ஒருவராக ஆனார். நாகபுரியில் 1920 இல் நடந்த 35 வது அகில இந்திய காங்கிரசு மாநாட்டிற்கு இவர் தலைமை தாங்கினார். அம்மாநாட்டில்தான் ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு வித்திடப்பட்டது. அம்மாநாட்டில் விசயராகவாச்சாரியார் ஆற்றிய சொற்பொழிவு வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கது.

காங்கிரசில் சேர்ந்து நாட்டிற்கு உழைத்தற்காக விசயராகவாச்சாரியார் பல தொல்லைகளுக்கு ஆளானார். சிறைவாசமும் கிடைத்தது. ஆனால் இவர் காட்டிய நாட்டுப் பற்றும், துணிவும் வியப்புக்குரியன.

இவர் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே காங்கிரசில் தீவிரவாதி எனப் பெயர் எடுத்தவர். இந்து மகாசபைக்கு 1931 இல் இவர் தலைமை தாங்கினார். அலகாபாது மாநாட்டிற்கு 1932 இல் தலைமை தாங்கினார். பின்பு கிரிப்சுத் திட்டத்தை எதிர்த்தார். இவர் 1944 ஆம் ஆண்டு உயிர் நீத்தார். சேலத்தின் அணிகலன் (Jewel of Salem) என்று இவர் சிறப்பாகக் கூறப்படுகிறார்.

-கே.சே.

விசயவாடா: இது தென்கிழக்கு இந்தியாவில் ஆந்திரப்பிரதேச மாநிலத்தில் உள்ள கிருட்டிணா மாவட்டத்தின் தலைநகரமாகும். விசயவாடா (Vijayawada) கிருட்டிணா ஆற்றின் இடக் கரையில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு வடமேற்கில் ஏறத்தாழ 250 கி.மீ. தொலைவில் ஐதராபாது (Hyderabad) நகரம் உள்ளது. ஏறத்தாழ 1,130 ச.கி.மீ. பரப்புடையது. சிறந்த வணிகமையமாக உள்ள இந்நகரின் வழியாகக் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதிகளுக்குப் பொருட்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. அரிசி ஆலைகளும் பருத்தி ஆலைகளும் விசயவாடாவில் மிகுதியாக உள்ளன. வானவூர்தி நிலையம் ஒன்று இங்கே அமைந்துள்ளது. சில முக்கிய இருப்புப் பாதைகள் இங்கே கூடுகின்றன. கிருட்டிணா ஆற்றின் குறுக்கே விசயவாடாவில் 1133 மீட்டர் நீளமும் ஏறத்தாழ 6 மீட்டர் உயரமும் கொண்ட ஓர் அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த அணையிலிருந்து ஆற்றின் இரு பகுதிகளிலும் உள்ள நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்கள் மூலம் 360000 ஏக்கடர் நிலங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சப்படுகின்றது. கிருட்டிணா கால்வாய்த் திட்டத்தின் தலைமை அலுவலகம் விசயவாடாவில் உள்ளது. இந்நகரின் முக்கிய தொழில்களில் புகையிலை பதனிடும், சர்க்கரைச்

சுத்திகரிப்பு, சிமெண்டு உற்பத்தி, இயந்திரப் பொறியியல் தொடர்பான பலவகைப் பொருட்கள் உற்பத்தி, சிறு பொம்மைகள் செய்தல், கையால் காகிதம் செய்தல் (Hand mad Paper), கட்டிடத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படும் செயற்கை நார் அட்டை செய்தல் முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன. இந்துசமயப் பயணிகள் தங்குவதற்கான வசதிகள் இந்நகரில் உள்ளன. இதனருகில் உள்ள உண்டவல்லி (Undavalle) என்னுமிடத்தில் உள்ள பாறைக் குகைக் கோயில்களைக் காண, மக்கள் வந்து போகின்றனர். விசயவாடாவில் உள்ள விக்டோரியா நினைவு விழா அருங்காட்சியகத்தில், கரும் பாறையாலான புத்தரின் உருவச்சிலை காட்சி அளிக்கிறது. கீழ்த்திசைக் கல்விக் கல்லூரியும், மருத்துவக் கல்லூரியும் இந்நகரில் உள்ளன.

சீனாட்டுப் பயணி யுவான்கவாங்கு கி.பி. 645 ஆம் ஆண்டில் விசயவாடா பகுதிக்கு வந்ததாக அறியப்படுகிறது. கோல்கொண்டாவை கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த அபுல் ஆசன் என்ற நவாபின் அமைச்சர்களான அக்கண்ணாவும் மாதண்ணாவும், விசயவாடாவைச் சிறப்புறச் செய்ததுடன் அங்குத் தங்கியுமிருந்தனர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் இதன் பெயர் பெசவாடா (Bezwada) என்று குறிக்கப்பட்டது. அவர்கள், கி.பி. 1888 ஆம் ஆண்டில் இந்நகரைப் புதுப்பித்தனர். விசயவாடாப் பெருநகரின் மக்கள் தொகை 5,45,000 (1981) ஆகும். -தெ.பா.

விசாகப்பட்டினம்: ஆந்திரப்பிரதேச மாநிலத்தில், வங்காள விரிகுடாக் கரையில் அமைந்துள்ள ஒரு துறைமுக நகர். இது இப்பெயரிலமைந்துள்ள மாவட்டத்தின் தலைநகரமாகும். ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு சிறிய பட்டினமாக இருந்த இந்நகர் இப்பொழுது குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி அடைந்து ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் இரண்டாவது பெரிய நகரமாக விளங்குகிறது. நல வாழ்வுத் தலமாகவும், கப்பற்படைத் தளமாகவும், கப்பல் கட்டுமிடமாகவும் திகழ்கிறது. நகரை அடுத்துப் பல குன்றுகள் உள்ளன. இதன் மக்கள் தொகை 5,94,000 (1981). ஆடை வகைகளும் உள்நாட்டுக் கைவினைப் பொருட்களும் இங்கு மிகுதியாகத் தயாராகின்றன. மேலும், தந்தம், கொம்பு, வெள்ளி முதலியவற்றில் அழகாகச் செய்யப்படும் அலங்காரப் பொருட்களும் இவ்விடம் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

விசாகப்பட்டினத்தின் வரலாறு மிகப் பழமையானது. பேரரசர் அசோகர் (கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு) கலிங்க நாட்டைக் கைப்பற்றியபோது, விசாகப்பட்டினம் பௌத்தர் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது.

விசாகக் கடவுளுக்காக, கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் இப் பகுதிக் கடலோரத்தில் ஒரு கோயில் கட்டப்பட்டதாகவும், பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அது கடலில் மூழ்கி விட்டதாகவும் ஒரு செவிவழிச் செய்தி வழங்குகிறது. அக் கோயிலின் சின்னமாக இன்று விளங்கும் தீர்த்தப்புரல்லு (Thirthapurallu) என்னுமிடத்திற்கு மக்கள் இன்றும் சென்று நீராடி வழிபாடு செய்து வருகின்றனர்.

இந்நகர் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் முகலாய மன்னர்களின் கீழிருந்தது. அம்மன்னர்கள், பௌசதாரர்கள் (Fouzders) மூலம் இந்நகரை ஆட்சிபுரிந்தனர். அவ்வலுவலர்கள் சிரீகாகுளத்தைத் (Srikakulam) தமது தங்குமிடமாகக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் மதினா (Madhina) துறவி தர்கா ஒன்று இங்குக் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தத்தர்காவும், ஒரு திக்கோட்டமும் (Chapel) வெங்கடேசுவரர் கோயில் ஒன்றும் கனகதுர்க்கைக் கோயில் ஒன்றும் நான்கு சிறு குன்றுகள் மீது இந்நகரத் துறைமுக நுழைவாயிலின் இருமருங்கிலும் அமைந்திருப்பது மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தச்சு (Dutch) வணிகர்கள் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இப்பகுதிக்கு வந்தனர். ஆனால் அவர்களை இங்குத் தங்க விடாமல் ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தினர் விரட்டிவிட்டனர். விசாகப்பட்டினம், கி.பி. 1682 ஆம் ஆண்டில் சென்னை புனித சார்சுக் கோட்டையிலிருந்த ஆங்கிலேயக் குழுமத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. சிலகாலம் பிரான்சு நாட்டு வணிகக் குழுவினர் இந்நகரைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஆனால், கி.பி. 1758 இல் இராசமகேந்திரபுரம் அருகில் நடந்த போரில் பிரான்சு நாட்டினரை, ஆங்கிலேயர் பெருந்தோல்வியடையச் செய்தனர். ஆங்கிலேய அதிகாரி கிளைவு (clive) கி.பி. 1765 இல், முகலாயப் பேரரசரிடமிருந்து அரசராணைப் பத்திரம் (Firman) மூலம் வடசர்க்கார் மாவட்டங்கள் ஐந்தை, குழுமத்திற்காகப் பெற்றார். அவை குண்டுர், கொண்டப்பள்ளி, எலுரு (Elurur), இராசமகேந்திரபுரம்,

விசாகப்பட்டினம் உட்பட்ட சிரீகாகுளம் என்பனவாகும். அது முதல், இந்தியா, 1947 இல் சுதந்திரம் பெறும்வரை இந்நகர் ஆங்கிலேயராட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது.

இப்பகுதி, கி.பி. 1769 இல் ஒரு மாவட்டமாக்கப்பட்டது. இங்கு, கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டு நகராட்சிக் கழகம் அமைக்கப்பட்டது. சென்னை நகருடன், கி.பி. 1893 இல் இருப்புப் பாதை இணைப்பு ஏற்பட்டது. விசயவாடாவில் தொடக்கத்திலேற்பட்டிருந்த ஆந்திரா பல்கலைக்கழகம், 1931 இல் விசாகப்பட்டினத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. சலதுர்கா (Jala Durga) என்னும் நீராவிக்கப்பல், 1933 ஆம் ஆண்டு விசாகப்பட்டினத்திற்கு வந்து சென்றது. அது முதல் இத்துறைமுகம் மென் மேலும் வளர்ச்சி அடைந்து வந்ததால், நகரமக்கள் தொகை பெருகலாயிற்று. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், 1942 ஆம் ஆண்டில் இத்துறைமுகம் வெடிகுண்டுகளால் தாக்குற்றது. போருக்குப் பின்னர் துறைமுகம் புதுப்பிக்கப்பெற்றது. இந்தியாவில் 1971 இல் நடந்த இந்தியா பாக்கிசுத்தானியப் போரில் பகைவர்களின் நீர்மூழ்கிக்கப்பல் சாசி (Ghazi) விசாகப்பட்டினத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்த கீழ்ப்பகுதி கப்பற்படைத்தலைவர்களால் (Eastern Naval Command) மூழ்கடிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு வெற்றியாகும். அக்கப்பற்படையின் தலைமையகம் இன்றும் விசாகப்பட்டினத்திலுள்ளது.

சிந்தியா நீராவிக்கப்பல் நீர் வழிச் செலவுக் குழுமம் (Scindia Steam Navigation Company) விசாகப்பட்டினத்தில் பெரிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியதன் பயனாக, 1941 இல் இங்கே இந்துசுத்தான் கப்பற்கட்டும் துறை (Hindustan Shipyard) வளர்ச்சியடைந்தது. இத்துறைமுகத்திலிருந்து சலஉசா (Jala Usha) என்னும் முதற்கப்பலை, 1948 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பிரதமர் சவகர்லால் நேரு புறப்படச் செய்தார்.

இந்நகரில், 1950 முதல் 1975 வரை உள்ள காலத்தில் கனரகத் தொழில்கள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. இங்குள்ள கால்டெக்க எண்ணெய் சுத்திகரிப்புத் தொழில் (Caltex Oil Refinery), சோழ மண்டல உரத் தொழிற்சாலை (Coromandel Fertilizers Ltd.), பாரத கனரகப் பொருள்கள் உற்பத்திச் சாலை முதலியவை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

-தெ.பா.

துணைநூல்கள்

Spear P., India: A Modern History University of Michigan Press, Michigan, (U.S.A.) 1972.

Thomas, R., India's Emergence as an Industrial Power, (Royal Institute of International Affairs, London 1982).

Yazdani, G., The Early History of the Deccan Oriental Books, Reprint Corporation, NewDelhi. 1982.

விசாகப்பெருமானையர்: இவர் திருத்தணிகை கந்தப்பையர் என்பாரின் மைந்தர். இவர் தம்பியார் சரவணப்பெருமான் ஐயர். தந்தையாரும் மக்களும் பெரும்புலவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் இவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் புலமை நலம் கொண்டு விளங்கினர்.

விசாகப் பெருமானையர் வீரசைவ மரபினர். இவர்காலம் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் தந்தையாரிடம் கற்றதுடன், இயற்றமிழாசிரியர் முகவை இராமானுசக் கவிராயரிடமும் கல்வி பயின்றார். இந்நாளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகமாக விளங்கும் கலைநிலையம், அந்நாளில் சகலகலா சாத்திர சாலையாக விளங்கியது. அதில் இவர் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவராக விளங்கினார். சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றில் பெரும்புலமையும் பாவன்மையும் உரைவரையும் திறமும் கற்பிக்கும் தேர்ச்சியும் ஒருங்கமைந்த இவர் செய்துள்ள இலக்கணத்தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலக்கணப் பயன்மிக்க வெளியிட்ட நூல்களும் பலவாகும். இலக்கணச் சுருக்க வினாவிடை, பால போத இலக்கணம், யாப்பிலக்கண வினாவிடை, அணியிலக்கண வினாவிடை, நன்னூல் காண்டிகையுரை என்பவை இவர் இயற்றி அச்சிட்ட நூல்கள். மற்றும் கல்விப்பயன், திருக்கோவையார் உரை என்பனவும் இவரையற்றிய நூல்களாகும். வின்கலோ என்பார் தொகுத்த தமிழகராதிக்கு இவர் பேருதவிப் புரிந்துள்ளார்.

இலக்கணச் சுருக்க வினாவிடையை கி.பி. 1828-இல் வெளியிட்டார். திருக்கோவையார் உரையை கி.பி. 1897 இல் வெளியிட்டார். இவற்றை நோக்க இவர்தம் நெடியவாழ்வும் தொண்டும் நன்கு விளங்கும்.

-இரா.இ.

விசிட்டாத்துவைதம்: இந்திய நாட்டில் நீண்ட நெடுங்காலமாக இருக்வேதம், இயசர் வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்று நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டு வேதங்கள் ஒதப்பட்டு வருகின்றன. அவை அசித்து எனப்படும் சடப் பொருளைப் பற்றியும், சித்து எனப்படும் சீவர்களைப் பற்றியும், ஈசுவரன் எனப்படும் பரமாத்துமாவைப்பற்றியும், அவற்றினிடையே உள்ள தொடர்புப்பற்றியும் பல செய்திகளை அறிவிக்கின்றன. அச் செய்திகளின் தொகுப்பைக் கொண்டு நீண்ட காலமாக நடைபெற்றுவரும் வாழ்க்கை நெறியே வைதிக மதம் என்று வழங்கப்பெற்று வருகிறது. வேத வாக்கியங்கள் பொருள் உணர் அரியவையாயிருக்கையாலே அவற்றுக்குப் பொருள் கூறுவதில் பலநூற்றாண்டுகளாக அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் விளைந்தன. அதனால் துவைதம், அத்வைதம், விசிட்டாத்துவைதம் என்னும் மூன்று மதங்கள் இந் நாட்டில் புகழ் பெற்றன.

வேதவாக்கியங்களில் பல சித்தும் அசித்தும் அடங்கிய உலகத்திற்கும், பிரம்மம் எனப்படும் ஈசுவரனுக்கும் பலவகைப்பட்ட வேற்றுமைகளைக் கூறுகின்றன. இவை வேதவாக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. சிர வேதவாக்கியங்கள் முற்கூறிய உலகமும் பிரம்மமும் ஒன்றே எனக் கூறுகின்றன. அவை அபேத வாக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. இப்படி வேதவாக்கியங்களுக்கிடையில் மேலெழத் தோன்றும் முரண்பாட்டை நீக்கிப்பொருள் கொள்வதில் அறிஞர்களுக்கிடையே பல கருத்து வேறுபாடுகள் அமைந்தன.

சிலர் மிகப்பலவான வேத வாக்கியங்களில் கூறியபடி, பிரமத்தையும் உலகையும் வெவ்வேறான இரு தத்துவங்களாகவே கொள்ள வேண்டும். இவை ஒன்றே என்று கூறும் சிலவான அபேத வாக்கியங்களுக்குப் பிரமத்துக்கு வசப்பட்டே உலகம் இருக்கிறது என்று அமுக்கியமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்று கருத்துரைத்தனர். அவர்கள் துவைதிகள் எனப்பட்டனர். அவர்களுடைய மதம் துவைதமதம் என்று கூறப்பட்டது. துவைதமதத்தை கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஆனந்ததீர்த்தர் என்னும் மத்துவாச்சாரியார் சிறப்பாகப் பரப்பினர்.

மற்றும் சிலர் வேத வாக்கியங்கள் பலவாயினும் அவை உலகில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் வேதத்தையே திருப்பிச் சொல்லுகின்றன. அவ்வேத

வாக்கியங்கள் சிலவாயினும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் இந்த பேதம் பொய்யானது. உண்மையில் அறிவுமாத் திரமேயான பிரமம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள். அதுமானையால் மறைக்கப்பட்ட பல சீவர்களும் அசேதனப் பொருள்களும் அடங்கிய உலகமாகத் தோற்றமளிக்கிறது என்று காட்டுவதன் மூலம் வேதவாக்கியங்கள் சொல்லும் விளக்கத்தைத் தருகின்றனர். ஆகையால், அசேதனவுலகம் பொய்யானது, சீவர்கள் அனைவரும் பிரமத்தோடு ஒன்றேயாவர். இவ்வண்ணமாகவே வேதங்களில் பிரமம் குணமற்றது என்று கூறும் நிர்க்குணவாக்கியங்கள் பிரமம் சில குணங்களை உடையது என்று கூறும் சகுண வாக்கியங்களைத் தள்ளிவிடுகின்றன. ஆகையால், தன்னைப்போல் ஒன்றில்லாததாய், தன்னிலும் வேறுபட்டது எதுவுமில்லாததாய், தன்னிடம் குணமுமெதுவுமில்லாததான அறிவுமாத் திரமேயான பிரமம் ஒன்றே உண்மைப்பொருள். சீவன் அவ்வறிவைப் பெறுவதால் இவ்வுலகிலேயே பிரமமாக ஆவதே மேர்ட்சமாகும் என்பதே வேத வாக்கியங்கள் அனைத்துக்கும் கருத்தாகும் என்று கருத்துரைத்தனர். அவர்கள் அத்துவைதிகள் என்றும், அவர்களுடைய மதம் அத்துவைதமதம் என்றும் உலகில் பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்றது. அத்துவைதத்தை கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஆதி சங்கரர் சிறப்பாகப் பரப்பினார்.

போதாயனமகரிசி தமது பிரமகுத்திர உரையிலும், தமிழ் நாட்டவரான திராவிட பாடியக்காரர் தம் பாடியங்களிலும், ஆழ்வார்கள் தம் அருளிச் செயல்களிலும், நாதமுனி ஆளவந்தார் முதலிய பூர்வாச்சாரியர்கள் தம் நூல்களிலும் வேதக்கருத்துகளை விளக்கியதையொட்டி, கி.பி. 1017 இல் 120 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த சிரீ இராமானுசர் துவைதிகளையும் அத்துவைதிகளையும் போல் சிலபல வேதவாக்கியங்களை அமுக்கியமாகக் கொள்ளாமல், எல்லா வேதவாக்கியங்களுக்கும் இசைந்த கருத்தைப் பின்வருமாறு நிலைநாட்டினார்: உலகம் பிரமமாகிற நாராயணனுக்கு உடலாகவும், அத்திருமால் உடன் மிசை உயிரெனக் கரந்து (மறைந்து) எங்கும் பரந்துள்ள ஆன்மாவாகவும் இருப்பதாகக் கூறும் பலவேதவாக்கியங்கள், இவ்வண்ணம் உலகெங்கும் வியாபித்திருப்பதாலேயே பரமாத்துமா உலகனைத்துமாயிருப்பதாக அபேதவாக்கியங்களில் கூறப்படுகிறான் என்று காட்டுவதன் மூலம் அபேதவாக்கியங்களுக்கும் பேதவாக்கியங்களுக்கும் இடையே மேலெழத்தோன்றும்

முரண்பாட்டைப் போக்குகின்றன. ஆகையால் எந்த வேதவாக்கியத்தையும் அமுக்கியமாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வண்ணமே பரமத்துமாவாக்கு ஞானம் சக்தி முதலான குணங்கள் உண்டு என்று கூறும் சகுண வாக்கியங்கள் பிரமத்துக்கு நற்குணங்கள் உண்டு என்று கூறுவதாகவும், பொதுவாகப் பிரமத்துக்குக் குணமில்லை என்று கூறும் நிரகுண வாக்கியங்கள் பிரமத்திற்குத் தாழ்ந்த குணங்களில்லை என்று கூறுவதாகவும் கொண்டு அவற்றினிடையே மேலெழுத் தோன்றும் முரண்பாட்டைப்போக்கிவிட விடலாமாகையாலே நிரக்குண வாக்கியங்களைக் கொண்டு சகுணவாக்கியங்களைத் தள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால், சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் உண்மைப்பொருள்களையானாலும், சித்தும் அசித்தும் அடங்கிய உலகத்தை உடலாகக் கொண்டு, என்றும் தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாத அவ்வுலகத்தோடு கூடியிருக்கும் திருமாலாகிய ஒருவனே உண்மைப்பொருள் என்றும் கொள்ளலாம். இதனாலேயே இம்மதம் விசிட்டாத்துவைதமதம் (உலகத்தோடு கூடியிருக்கும் பிரம்மமொன்றே உண்மைப்பொருள் என்னும் மதம்) என்று பெயர் பெற்றது. நாராயணனைச் சரணமடைவதாலோ அவனைப்பக்தி செய்து தியானிப்பதாலோ அவன் அருளைப் பெற்றுச் சீவர்கள் அசித்தோடு அனாதியாயுள்ள கட்டு நீங்கப் பெற்று சோதிமயமான சீர்வைகுண்டத்தையடைந்து, பரமானந்தத்தைப்பெற்றுத் திருமாலுக்கு அடிமை செய்வதே மோட்சமாகும் என்னும் விசிட்டாத்துவைதமதத்தை வைதிகமதமாக நிலைநாட்டிச் சிறப்பாகப் பரப்பினார் இராமானுசர்.

சங்கநூல்களிலொன்றான பரிபாடலில் திருமால் ஒருவனையே அனைத்துக்கும் முதலான பரமத்துமாவாகக் காட்டி அனைத்தும் நீ அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ ஆகலின் என்றும், உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கையாலேயே திருமால் உலகனைத்துமாகக் கூறப்படுகிறான் என்றும், விசிட்டாத்துவைதக் கொள்கையே முழங்கப்பட்டிருக்கையாலும், உலகம் பொய்யென்னும் அத்துவைதக் கொள்கையோ, உலகமும் பரமத்துமாவும் தனித்தனியானவை என்னும் துவைதக்கொள்கையோ சங்கநூல்களில் எங்கும் காணப்படாமையாலும் சங்ககாலத்தமிழர் சமயம் விசிட்டாத்துவைதமே என விளங்குகிறது.

-எஸ்.கி.

விசுவர், கிளார்க்கு (கி.பி. 1870 - 1947): இவர் பழம்பெரும் அமெரிக்க மானிடவியலறிஞர். பண்பாட்டுப் பரப்புக் கோட்பாட்டை வகுத்தவர், அருங்காட்சியகவியலில் புதிய உத்திகளையும் முறைகளையும் உருவாக்கியவர். விசுவர் (Clark Wissler) இண்டியானாப் பகுதியில் வேயன் (Wayne) என்னுமிடத்தில் கி.பி. 1870 இல் பிறந்தார். பள்ளிப்படிப்பு கல்லூரிப் படிப்பு ஆகியவற்றிற்குப் பின்னர், உளவியல் பயின்று அத்துறையில் 1901 இல் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார். அப்படித்திற்காக ஆய்வு செய்யும் போது அமெரிக்க மானிடவியலின் தந்தையான பிரான்சு போவாகுடன் (Franz Boas) ஏற்பட்ட தொடர்பினால் மானிடவியல் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டார். அது முதற்கொண்டு மானிடவியலையே வாழ்க்கைத் தொழிலாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

விசுவரின் பெரும்பாலான மானிடவியல் பணி அமெரிக்க இயற்கையியல் வரலாற்று அருங்காட்சியகத்தோடுத் (American Museum of Natural History) தொடர்புடையதாக அமைந்தது. அவ்வருங்காட்சியகத்தில் 40 ஆண்டு காலம் பணியாற்றினார். அங்குப் பணியாற்றிய காலத்தில் போவாசின் துணையுடன் அமெரிக்காவின் ஒவ்வொரு இனக்குழுவினரின் (Ethnic Group). பொருள்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் (Material Culture Traits) தொகுத்து அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிப்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றார். விசுவருக்கு முன் அங்குப் பணியாற்றியோர் ஒவ்வொரு இனக்குழுவினரின் பண்பாட்டை விளக்கும் பொருட்களைத் தனித்தனியே வகைப்படுத்திக் காட்சிப்படுத்தியிருந்தனர். ஆனால், விசுவர் பணியேற்ற பின்னர் வடஅமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா ஆகிய இரு பகுதிகளிலும் தொகுத்த பொருட்களில் ஒவ்வொரு சிறு நிலப் பகுதிக்குமெனத் தனிப்பண்புகள் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார். வெவ்வேறு இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழ்வோர் பல பொதுவான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டிருந்தமை விசுவரைச் சிந்திக்க வைத்தது. இதனால் உருவானதே பண்பாட்டுப் பரப்புக் கோட்பாடாகும் (Culture area Concept). பண்பாட்டுப் பரப்பு என்பது சூழ்நிலை, சமூக, பொருளாதார அமைப்பு, சமய நம்பிக்கைகள், பொருள்சார் பண்பாடு முதலானவற்றில் ஒத்த தன்மையைக் கொண்டிருக்கும். இத்தன்மைக்கு முக்கிய காரணம் அந்நிலப் பகுதியின்

புவியமைப்பு, சுற்றுச் சூழல், இயற்கை வளம் போன்றவை ஒரே தன்மையானவையாக இருத்தலேயாகும். ஆகவே, ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் வெவ்வேறு இனக்குழுவினர் வாழ்ந்தாலும் மேற் கூறிய ஒத்த தன்மைகளைக் கொண்ட காரணிகள் அப்பகுதியில் வாழும் அனைத்து ஒத்த தன்மைகளைக் கொண்ட காரணிகள் அப்பகுதியில் வாழும் அனைத்து இனக்குழுவினரையும் ஒன்றிணைத்துப் பொதுப் பண்பாட்டைக் கொண்டப் பகுதியாக்குகின்றன.

விசுவரின் பண்பாட்டுப் பரப்புக் கோட்பாடு மானிடவியல் ஆய்வுகளுக்கு, குறிப்பாகப் பண்பாட்டுப் பரவல் (Diffusion of Culture) ஆய்வுகளுக்குப் புதிய அணுகுமுறையாக அமைந்தது. ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா போன்ற பெரும் நிலப் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் பல பண்பாட்டுப் பரப்புகளாகப் பகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பகுக்கப்பட்ட பண்பாட்டுப் பரப்புகள் அந்தப் பரப்புகளுக்கேயுரிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்னென்ன, பிற பகுதிகளிலிருந்து பரவிய கூறுகள் என்னென்ன -என்பவை குறித்து அறிய உதவின.

விசுவர் சிறந்த இனக்குழுவியலாரும் ஆவார். வட அமெரிக்க இந்தியர்களைப் பற்றிப் பெருமளவு ஆய்வு செய்து 200க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் எழுதினார். தக்கோட்டா இந்தியர், பிளாக்பூட் (Blackfoot) இந்தியர் ஆகிய இரு பழங்குடிகளையும் பற்றிய வல்லுநராகவும் இவர் திகழ்ந்தார். இவர் எழுதிய நூல்களுள் அமெரிக்க இந்தியர் (The American Indians), மனிதனும் பண்பாடும் (Man and Culture), முதுகுடிகள் வாழும் அமெரிக்காவில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு (The Relation of Nature to Man in Aboriginal America) ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. விசுவர் 1947 ஆம் ஆண்டு நியூயார்க்கு நகரில் காலமானார்.

-சீ.ப.

விசுவநாத சத்திய நாராயணா: இந்தியப் பெரு நாட்டில் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் பல்வேறு இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்கள் மறுமலர்ச்சி பெறத் தொடங்கின. அத்தகைய, மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்து சிறபிடம் பெற்ற கவிஞர்கள் ஒவ்வொரு மொழியிலும் பலர் உள்ளனர். அவர்களுள், தெலுங்கு இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் குரசாட அப்பாராவ்,

கந்துசுரி வீரேசலிங்கம் பந்துலு, விசுவநாத சத்திய நாராயணா, தேவுல பள்ளி கிருட்டிணசாத்திரி, துவ்லூரி ராமிரெட்டி, அப்பூரி இராமகிருட்டிணராவ், பசவராசு அப்பாராவ், சாசுவா முதலிய கவிஞர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வகையில் தெலுங்கு மறுமலர்ச்சி இலக்கிய உலகில் தமக்கெனத் தனியிடம் பெற்ற பெருங்கவிஞர் விஸ்வநாத சத்திநாராயணா ஆவார். இவர் மரபினை மதித்தும், புதுமையை வரவேற்றும் அற்புதமான படைப்புகளை நல்கித் தெலுங்கு மக்களின் இதயத்தில் நிலையான இடம் கொண்ட பெருங் கவிஞர் ஆவார். மேலும் ஆழ்ந்த புலமையுடன் கற்பனை வளமார்ந்த கவிதை நடையும், மிடுக்கான எளிய உரைநடையும், தெளிவான திறனாய்வுப் பாங்கும் அமைந்த மிகச்சிறந்தப் படைப்பாளர்.

இவர் ஆந்திர நாட்டில் கிருட்டிணா மாவட்டத்தில் நந்தமூர் என்ற கிராமத்தில் 6.10.1895 இல் பிறந்தார். மகுலிப்பட்டினத்தில் தொடக்கக் கல்வியும், தேசியக் கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பும் பயின்றார். பின்னர் தேசியக் கல்லூரியிலும், விசயவாடா நகரக் கல்லூரியிலும் தெலுங்கு மொழிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். ஆந்திரச் சட்டமேல் சபையிலும் சிறிது காலம் உறுப்பினராயிருந்தார். ஆந்திரப் பிரதேசச் சாகித்தியக் கழகத்தின் துணைத் தலைவராக நெடுங்காலம் பணிபுரிந்தார். இவர் அரசவைக் கவிஞராகவும் திகழ்ந்துள்ளார்.

இலக்கியத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் இவர் பீடுநடையிட்டார். தெலுங்கு மொழியின் சிறப்புகளை, ஆந்திர மாநிலத்தின் மேன்மையை வியந்து பாடியதோடு இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் தம் படைப்புகளால் சிறப்பித்துள்ளார். வால்மீகி இராமாயணத்தை அடியொற்றித் தெலுங்கு மொழியில் இராமாயணக் கல்ப விருட்சம் என்ற மிகச் சிறந்த பெருங்காவியத்தை இயற்றினார். அதற்கு 1970 ஆம் ஆண்டு ஞானபீட விருது கிடைத்தது. இந்திய சாகித்தியக் கழகமும் (Sahitya Academy), ஆந்திரப்பிரதேச சாகித்தியக் கழகமும் இவருக்கு விருதுகள் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளன.

பன்முகப் புலமை மிகுந்த விசுவநாத சத்திய நாராயணா காவியங்களோடு, புதிய உத்திகளைப் பயன்படுத்திப் பல சிறு காவியங்களும், கவிதை

நூல்களும், புதினங்களும், இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களும் ஆக்கித் தெலுங்கு மொழிக்கு ஆக்கம் செய்தார். இவருடைய சிறு காவியங்களில் கின்னெரசானி பாடலு கோகிலம்மபெல்லி, கிரிகுமார பிரேமகீதாலு ஆகியவை மிகச் சிறந்த படைப்புகள்.

பழைய மரபுகளை ஆர்வமுடன் பின்பற்றும் ஒழுக்கசீலரான இவர் புதிய நாகரீகம், இந்தியப் பண்பாட்டினை அழித்துவிடக்கூடாது என்ற நோக்கில் பல புதினங்களைப் படைத்தளித்தார்.

இவருடைய புதினங்களில் வேயிபடகலு பெருமைபெற்றதாகும். இது தமிழில் ஆயிரம் தலை நாகம் என்ற பெயரில் சுருக்கமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சி.ஆர். சர்மா இதனைமொழி பெயர்த்துள்ளார். ஏகவீர என்ற புதினம் மதுரை நாயக்க மன்னர்கள் காலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த படைப்பாகும். செயலியணி கட்ட (கடற்கரை) என்னும் புதினம் மிகச் சிறந்த உளநூல் பாங்குடையதாகும்.

சேபு தொங்கலு, தர்மசக்கர, பந்தன்ன சேனானி, வீரவல்லடு, தேவதலயுத்தம், மூடுதராலு, தெரசிராக போன்ற பல புதினங்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

இவர் வேனராசு, அனார்கலி, நர்த்தனசால முதலிய நாடகங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான சிறு கதைகளையும் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

ஆந்திர நாட்டில் இவர் இடம்பெற்றாத கவியரங்கங்களே இரா எனும் அளவிற்குப் புகழ்பெற்றார். பல வெளி மாநிலங்கள், வெளிநாடுகள் ஆகியவற்றிக்குப் பயணம் செய்து இலக்கிய ஒருமைப் பாட்டிற்குத் தொண்டு செய்தார். பாரதப் பண்பாட்டை எதிரொலிக்கின்ற புராண, இதிகாச, வேத, உபநிடதங்களை ஆழ்ந்து கற்றுத் தமதாக்கிக் கொண்டு பிறந்த இவர் படைப்புகள் தெலுங்கு இலக்கிய வானில் என்றும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

-கொ.மா.கோ.

விசுவநாத சாத்திரியார்: இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ப்புலவர்: கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டினர்.

இலங்கையில் அராலி என்னும் சிற்றூரில் பிறந்த இவர் சிலேடை பாடுவதில் புகழ்மிக்கவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் புலமையோடு சோதிடநூல் அறிவிலும் புலமை சான்றவராக விளங்கினார். இவர் தனிப்பாடல்கள் அதிகமாகப் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் பெரும்பான்மை சிலேடையால் சிறப்புப் பெற்றவை. இவர் எழுதிய நூல்களுள் வண்ணைக் குறவஞ்சியும் நருமலைக் குறவஞ்சியும், கற்பனைச் செறிவால் பெரும் செல்வாக்கினைப் பெற்றவையாகும்.

-சா.உ.

விசுவநாத தாக: இவர் ஒரு சிறந்த தேசபக்தர் புகழ் மிக்க நடிகர். இவர் மதுரை மாவட்டம் திருமங்கலத்தில் கி.பி. 1886 இல் பிறந்தார். மருத்துவக் குலத்தினர். தந்தையார் பெயர் சுப்பிரமணியம், தாயார் பெயர் ஞானம்மாள். பள்ளியில் சிறிதளவே பயின்ற இவர் இளமையிலேயே தெருக்கூத்திலும், நாடகத்திலும் ஆர்வம் காட்டி நடிக்கலானார். சிவகாசி தொந்தி நாடார் அத்துறையில் இவருக்குக் குரு ஆவார்.

காந்தியடிகளின் ஆசியுடன் இவர் 1925 இல் தேசிய பேரியக்கத்தில் ஈடுபட்டார். புராணப் பாடல்களையும், தெய்வப் பாடல்களையும் அதுவரை மேடைகளில் பாடிவந்த இவர், தேசிய பாடல்களைப் பாடி மக்களைத் தட்டி எழுப்பலானார். வெள்ளையர் ஆட்சி இவர் தேசிய பாடல்களுக்குத் தடைவிதித்தது. இவர் நாடகத்தில் நடிப்பதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் நாட்டின் விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டதாக தடைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து நடித்தும் பாடியும் பலமுறை சிறைப்பட்டார்.

விசுவநாத தாசின் முத்திரைப் பாடல்களான கொக்குப் பறக்குதடி பாப்பா வெள்ளைக் கொக்குப் பறக்குதடி பாப்பா என்ற பாடலும், தாழ்த்தப்பட்ட சோதரரைத் தாங்குவாருண்டோ என்ற பாடலும், கதர்க் கொடிக்கப்பால் தோணுதே என்ற பாடலும் மக்களை விடுதலை வேட்கை கொள்ளுமாறு தூண்டின. அப்பாடல்களைப் பாடியமைக்காக இவருக்கு வெள்ளையர் அரசு ஓராண்டுச் சிறைத் தண்டனை விதித்தது. இவர் குடும்பம் முழுவதுமே தேச பக்தியில் ஈடுபட்டது. இவர்தம் தம்பி சண்முகதாக இவருக்கு ஆர்மோனியம் (Harmonium) வாசித்துப் பின்பாட்டுப்

பாடுவார். இவருடன் நடித்த குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு நடிகர் மதுரை ப. இராமநாதன் ஆவார். இவருக்கு மக்கள் ஐவர்.

இவர் ஒரு நாள் வள்ளி திருமணத்தில் முருகனாக வேடந்தாங்கி நடித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது இவரைச் சிறை செய்வதற்கு வந்திருந்த காவலர் மேடை மீது ஏறி, சிறை செய்வதற்குரிய ஆணையை நீட்டினார். தாசு, ஐயா நீர் யாரைச் சிறை செய்ய வந்துள்ளீர் என்று வினவினார். காவலர் விசுவநாததாசாகிய உங்களைத்தான் என்று பதிலுரைத்தார். அப்படியா, நான் இப்போது முருகனாக உள்ளேன், தாசல்லன், முருகனைக் கைது செய்ய ஆணை உள்ளதர் என்று துணிந்து வினவினார்.

செயலற்றுப் போன காவலர் திகைத்துப் போய்த் திரும்பி வந்து அம்நீந்தார். நாடகம் முடிந்த பின்னர் இவரைச் சிறை செய்தார். இவ்வாறு தாசு சதுரப்பாட்டுடன் பேசும் தன்மையுடையவர்.

விசுவநாததாசின் நாட்டுத் தொண்டும் கலைத்தொண்டும் 30 ஆண்டுகளுக்கு மேல் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. அக்காலக் கட்டங்களில் ஏறத்தாழ 30 முறை சிறைச் சென்று மீண்டார். தாம் ஈட்டிய பொருளை நாட்டுத் தொண்டிற்குச் செலவழித்தார். குடும்பம் வறுமைப்பட்டது. குடியிருந்த வீடும் ஏலத்தில் சென்றது.

அப்போது இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்றுக்

கொண்டிருந்தது. அன்றைய சென்னை மாநில ஆளுநர் தாசுக்குப் பொருளுதவி செய்வதாகவும், பிற வசதிகளையும் வழங்குவதாகவும் முன்வந்து, தேசிய பாடல்களைப் பாடாது இருக்க வேண்டுமென்றும், போருக்கு ஆதரவான பாடல்களைப் பாட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால், தாசு மறுத்துவிட்டார். இவர் மிகச்சிறந்தத் தியாகி.

சென்னை இராயல் திரையரங்க மேடையில் 1940-இல் தாசு, வள்ளித் திருமணம். நாடகத்தில் சுப்பிரமணியர் வேடத்தில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே உயிர் பிரிந்தது.

-நா.பா.

விசுவநாதையர், மகாராசபுரம்: தமிழகத்தில் சிறந்துவிளங்கிய இசை வல்லுநர்களுள் ஒருவர். இவர் தஞ்சை மாவட்டம் இராமையரின் மகனாக கி.பி. 1896 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். தம் 13 ஆம் வயதிலிருந்தே இசையில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டார். இசைக் குடும்பத்தில் பிறந்த விசுவநாதையர், சாமிநாதையரிடம் குருகுலவாசம் செய்து, இசைப் பயின்றார். தஞ்சை இரங்கப்பையரிடமும் பயிற்சிப் பெற்றார். தம் 15-ஆம் வயதில் கும்பகோணம் பகுதியிலுள்ள குடவாசல் என்னும் ஊரில் முதன்முறையாக இசையரங்கு ஏறினார்.

இனிய குரல்வளம் படைத்த விசுவநாதையர், தீப்பொறி பறப்பது போல் வர்ணங்களைப் பாடுவதில் கைதேர்ந்தவர். தொடக்கக் காலத்தே நாலரைக் கட்டைச் சுருதியில் பாடிய இவர், வயதான காலத்தில் சுருதியைக் குறைத்துக் கொண்டார். இராகம் பாடுவதில் வல்லவராக விளங்கிய இவர்தம் பாடல்களில் இந்துத்தானி நடை பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கும்.

ஒரு இசை நிகழ்ச்சியில் ஒரு பாடலைப் பாடியது போல் அடுத்த இசை நிகழ்ச்சியில் பாடுவது இல்லை. தம் கற்பனை வளத்தால் வேறுபாடு நிகழ்ப்பாடுவது இவரது திறமைக்குச் சான்றாகும். பாடும்போது, பாடலின் பொருள், மெய்ப்பாடாக முகத்தில் புலப்படுமாறு பாடுவது இவரது சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். தர்பார் இராகம் பாடுவதில் வல்லவராக இக்கலைஞர் விளங்கினார். பாட்டை முடிப்பது போல் நிறுத்தித் திடீரெனத் தொடர்வது இவரது இசைபாடும் முறையாகும். ஆரபி,

மோகனம், அம்சாநந்தி, காபி முதலிய இராகங்களில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர்.

பஞ்ச ரத்தினப் பாடல்களில் ஒன்றான வராளி இராகத்தில் அமைந்த கனகனருசிரா என்ற பாடலைப் பாடாமல் இவரது இசை நிகழ்ச்சி நிறைவு பெறுவதில்லை எனலாம். இவரது முகத்தோற்றப் பொலிவு காரணமாகத் திரைப் படங்களிலும் நடித்துள்ளார். நந்தனார் என்னும் திரைப்படத்தில் வேதியர் வேடத்தில் தோன்றி, நாற்பது வேலி நடவு என்ற கேதார கௌளையில் பாடிய விருத்தப் பாடல் சிறப்புற்றது.

இவருக்கு 1945-ஆம் ஆண்டுச் சென்னையில் சங்கீத கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. நன்னிலத்தில் சங்கீத பூபதி என்னும் பட்டம் பெற்றார்.

தியாகையர் பால் தீவிர ஈடுபாடு கொண்ட விசுவநாதையர், சென்னையில் அம் மகானுக்கு இசை ஆராதனை செய்து அவரைப் போற்றி வந்தார். நாற்பதாண்டுகள் இசை சேவை செய்து, இவர் 1949 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-இரா.குரு.

விசுவபாரதி: இது ஒரு கல்வி நிறுவனம். வங்கமொழிக் கவிஞர் இரவீந்திரநாத தாகூரால் 1921ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. தாகூர் 1918 ஆம் ஆண்டு சப்பான், அமெரிக்கா போன்ற அயலநாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டபோது கீழைநாட்டுப் பண்பாட்டு நெறிகளைக் கற்க ஏற்றதோர் கல்வி நிறுவனத்தை ஏற்படுத்த வேண்டியதன் தேவையை உணர்ந்தார். அதன் விளைவாகத் தோன்றியதே விசுவபாரதி நிலையமாகும்.

தோற்றப் பின்னணி: தாகூரின் தந்தையாரான மகரிசி தேவேந்திரநாத தாகூர் கி.பி. 1863 இல் கல்கத்தாவிலிருந்து ஏறத்தாழ 150 கி.மீ. தொலைவில் காடுகள் அடர்ந்த போல்பூர் என்ற இடத்தில் ஓர் ஆசிரமத்தை ஏற்படுத்தினார். அங்கு ஒரு கோயிலும் வீடும் கட்டப்பட்டன. அதற்குச் சாந்தி நிகேதன் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. சாதி, சமய வேறுபாடின்றி அங்கு வழிபாடுகள் நடைபெற வழிவகைகள் செய்யப்பட்டன. அந்த இனிய சூழலில் இயற்கையோடு இயைந்த புதுவகையான கல்வியை மக்களுக்கு வழங்க

வேண்டும் என்ற நோக்கில் 1901 ஆம் ஆண்டு தாகூர் அங்குப் பிரமசரியாசிரமம் என்ற பள்ளியை நிறுவினார்.

தொடக்கக் காலத்தில் அரசு ஆதரவும் மக்கள் ஆதரவும் இந் நிறுவனத்திற்குக் கிடைக்கவில்லை. இருப்பினும் பிம்பந்த உபாத்தியாய, சத்தீச சந்தரரே, அசிக்குமார் சக்கரவர்த்தி போன்ற பெரும் புலவர்கள் இங்குப் பணிபுரிய முன் வந்தனர். முதலில் நான்கு மாணவர்களோடு தொடங்கப்பட்ட இப்பள்ளி பின்னர் விரைவாக வளர்ந்தது. ஆங்கில அறிஞர்களான தீனபந்து சீ.எப். ஆண்டுருசு, பியர்சன் போன்றோரும் இங்கு 1912 ஆம் ஆண்டு பணியில் சேர்ந்தனர்.

காந்தியடிகள் தென் ஆப்பிரிக்காவில் அவரே நிறுவிய பீனிக்கப்பள்ளி மாணவர்களோடு 1914 ஆம் ஆண்டு இங்கு வந்திருந்து சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். அக்காலந்தொட்டுக் காந்தியடிகள் இந்நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியில் பெரும் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினார். பொருளாதார இடர்ப்பாடுகளால் இந்நிறுவனம் சிக்கலுக்கு ஆளானபோது தென் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து காந்தியடிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைத் திரட்டியனுப்பி இதன் வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றார். கல்கத்தாவில் 1914 இல் நிறுவப்பட்ட விசித்திரா என்ற கலைக் கழகமும் இதன் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. இந்தப் பின்னணியில்தான் 1921 ஆம் ஆண்டு விசுவபாரதி நிலையம் தாகூரால் தொடங்கப்பட்டது.

வளர்ச்சி நிலை: விசுவபாரதியில் கீழை நாட்டுப் பண்பாடுகளும் மேலை நாட்டுப் பண்பாடுகளும் ஆராயப்பட்டன. பேராசிரியர் சில்வன் லெவி (Prof. Sylvan Levi) என்ற புகழ்வாய்ந்த ஐரோப்பிய அறிஞரும் வேறுபல நாடுகளைச் சேர்ந்த அறிஞர் பலரும் இங்கு ஆர்வத்தோடு பணிபுரிந்தனர். மாணவர்களோடு மாணவியரும் சேர்ந்து பயிலும் முறை அருகியிருந்த அக்காலத்தில் தாகூர் அம் முறையை இந்நிறுவனத்தில் நடைமுறைப் படுத்திக் காட்டினார். மாணவியர்களுக்கெனச் சிரீபவனம் என்ற பெயரில் தனி இல்லம் அமைக்கப்பட்டது. இங்கு இலியோனார்டு கே. எல்சுடு (Leonard K. Elmhirst) என்னும் அறிஞருடைய மேற்பார்வையில் சிற்றூர் மறுவாழ்வுத் துறை உருவாக்கப்பட்டது.

விசுவபாரதியின் அமைப்பு விதிகள் உருவாக்கப் பட்ட பின்னர் 1922 ஆம் ஆண்டு மே திங்களில் இந்நிறுவனம்

பதிவு செய்யப்பட்டது. இது முதலில் பூர்வ விபாகம், உத்திர விபாகம் என்ற இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. பூர்வ விபாகம் பின்னர்ப் பாத பவனம் (Patha Bavan) எனப் பெயரிடப்பட்டது. உத்திர விபாகம் உயர் படிப்பிற்காக வித்தியாபவனம், விட்சா பவனம் என இரு பிரிவுகளாக இயங்கி வந்தது. அதில் வித்தியா பவனம் ஆய்வுக்காகவும், சிட்சா பவனம் உயர் பட்டப் படிப்புக்காகவும் இயங்கி வந்தன.

சிற்பம், இசை, ஓவியம் ஆகிய மூன்று பிரிவுகள் 1934 ஆம் ஆண்டு தனியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இசையின் வளர்ச்சிக்குச் சங்கீதபவனமும் பிற கலைகளின் வளர்ச்சிக்குக் கலாபவனமும் இந்நிமொழியின் வளர்ச்சிக்கு இந்தி பவனமும் நிறுவப்பட்டன. கீழை நாட்டுத் தத்துவத்தின் மையமாக விளங்கும் சீனக் கல்விக்காகச் சீன பவனம் உருவானது. சிற்ப பவனத்தில் உண்டாக்கப்படும் கிராமியக் கைத்தொழிற்பொருட்கள் புகழ்பெற்றவை. இந்நிறுவனத்தின் ஓர் அங்கமாக விளங்கும் கிரந்த விபாகம் நூல் வெளியீட்டுப் பணியைக் கல்கத்தாவிலிருந்து கவனித்து வருகிறது.

தாகூரின் மறைவுக்குப் பின்னர் இரவீந்திர பவனம் என்னும் அமைப்பு ஆய்வுக்கழகமாகவும் அவர்தம் நினைவுப் பொருட்களின் அருங்காட்சியகமாகவும் விளங்கும் வண்ணம் உருவாக்கப்பட்டது. வினய பவனம் (Vinaya Bhavan) என்பது 1948 இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது அடிப்படைக் கல்விக்கான பயிற்சியை அளித்து வருகிறது. விசுவபாரதி கல்வி நிறுவனம் 1951ஆம் ஆண்டு மேத் திங்களில் விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகமாக இந்தியப் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. காண்க: இரவீந்திரநாததாகூர்.

-சா.உ.

விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம்: இப் பல்கலைக்கழகம் சாந்திநிகேதன் ஆசிரமத்திலிருந்து படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றது. இந்த ஆசிரமம் கி.பி. 1863-இல் மகரிசி தேவேந்திரநாத தாகூர் (Maharishi Devendranath Tagore) என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன்பின்னர் இரவீந்திரநாத தாகூர் 1901 ஆம் ஆண்டு சாந்திநிகேதனைச் சோதனை அளவில் ஒரு புதிய மையமாக மாற்றினார். அதன் வளர்ச்சியே இன்றைய விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அடிப்படையாகியது.

சாந்திநிகேதன் ஆசிரமம் கலைகள் பல பயிற்றுவிக்கும் ஒரு புதிய நிறுவனமாகத் தொடக்கத்திலிருந்தேச் செயற்படத் தொடங்கியதால் 1951-இல் இந்திய நாடாளுமன்றம் ஒரு சட்டமியற்றி இதனை விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம் என்னும் உயர் நிறுவனமாக்கியது.

விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம் (Visva - Bharati University) மேற்கு வங்கத்தில் பின்பும் மாவட்டத்தில் பால்பூர் தொடர்வண்டி நிலையத்திற்கருகில் சாந்திநிகேதன் என்னுமிடத்தில் அமைந்துள்ளது. இப்பல்கலைக்கழகம் 1146 ஏக்கர் பரப்பைக் கொண்டது. மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இங்கேயே தங்கும் வகையில் இது ஓர் உறையுள் (Residential) பல்கலைக்கழகமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம் சில தலையாய நோக்கங்களுடன் செயற்படுகிறது. மனித மனத்தில் பல்வேறு பாங்குகளை உண்மை நிலையில் அறியும் பொருட்டு, கீழை நாட்டுப் பண்பாடுகளின் அடிப்படை ஒற்றுமையை அறிவதும் அவற்றை ஆராய்வதும் அந்நோக்கங்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. இவ்வாறு கீழை நாட்டுப் பண்பாட்டு ஒருமைப்பாட்டினைக் கொண்டு மேலைநாட்டு முறைகளை ஆராய்ந்து அதன் மூலம் உலக அமைதிக்கும் மனித குலத்தின் ஒற்றுமைக்கும் வழிமுறைகளைக் காண்பது அடுத்த தலையாய நோக்கமாகும். அவ்வகை இலக்கை அடையும் பொருட்டுக் கீழை மேலை நாட்டுத் தத்துவங்கள், இலக்கியங்கள், வரலாறு, அறிவியல், கலை, சமயம் போன்ற பல வாழ்வியல் துறைகளில் பரந்துபட்ட நோக்கத்துடன் ஆராயும் முறை இங்கு முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளது. அவற்றோடு இந்து, இசுலாம், சீக்கியம், சைனம், புத்தம், கிறித்தவம் போன்ற பல சமயங்களோடு தொடர்புடையக் கலைப் பாணியை ஆராயும் முறைக்கும் இங்கு முதன்மை கொடுக்கப்படுகிறது. இப்பல்கலைக் கழகத்தின் நோக்கங்களும் இலக்குகளும் உலக அளவில் பரந்து நிற்பதால் இந்தியா முழுவதிலிருந்தும், உலகின் பல்வேறு மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இங்கு வந்து தங்கிப் பயின்றும், பயிற்சியும் பெற்று பயன்பெறுகின்றனர். இங்கு நாடு, இனம், சமயம், குலம், சாதி போன்ற எந்த ஒரு பிரிவினையும் சாராமல் ஆராயும் முயற்சி அடிப்படையாக உள்ளது.

விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகத்தின் அலுவல்

வார். க. 14 - 31அ.

முறைகளைக் கவனிக்கக் கரும சமிதி (Karma-Samiti), சிக்க சமிதி (Siksha-Samiti), அர்த்த சமிதி (Samiti) ஆகிய மூன்று குழுக்கள் உள்ளன. முதல் குழு நிர்வாகப் பணிகளோடும், இரண்டாம் குழு கல்விசார் பணிகளோடும், மூன்றாம் குழு நிதிப் பொறுப்புக்களோடும் தொடர்புடையனவாக உள்ளன. இப் பல்கலைக்கழகத்தில் 12 உறுப்புக் கல்லூரிகள் (Constituent College) உள்ளன. இங்கு வேளாண்மை, தொன்மை, இந்திய வரலாறும், பண்பாடும், கல்வியியல், பொருளியல், வரலாறு, புவியியல், வேதியியல், இயற்பியல், கணக்கியல், தாவரவியல், விலங்கியல், தத்துவம், அராபிய பெர்சிய மொழிகள், வங்கமொழி, தமிழ், சமசுகிருதம், பிற இந்திய மொழிகள், சப்பானிய மொழி, பிரஞ்சு, ஆங்கிலம், பிற ஐரோப்பிய மொழிகள், சீனமொழி, இசுலாமியச் சமயவியல், கலையின் வரலாறு, சிற்பக் கலை, இசை, நடனம், சமூக நலம் போன்ற பல பிரிவுகளில் இளம் பட்டப் படிப்பு முதல் ஆராய்ச்சிப் பட்டக் கல்வி வரை பயிலலாம். அவை தவிர இரவீந்திரநாத தாகூரின் இலக்கியங்களைப் பயிலுவதற்கென்று தனித்துறை உள்ளது. தாகூர் அருங்காட்சியகம் ஒன்றும் இப் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ளது. தாகூர் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகள், வங்க மொழியில் அவர் எழுதிய அனைத்து நூல்கள், அவர்பற்றி வரையப்பட்ட 16000 ஒவியங்கள், தாகூர் தம் சமகாலத்தவர்களுக்கு எழுதிய மடல்கள் அவற்றுக்கு வந்த மறுமடல்கள் ஆகியவை அவ்வருங்காட்சியகத்தில் சேர்த்து வைக்கப் பட்டுள்ளன. வேளாண் பொருளியல் ஆய்வு மையம் ஒன்றும், வேளாண் பண்ணை ஒன்றும், குடிசைத் தொழில் மையம் ஒன்றும் இப்பல்கலைக் கழகத்தில் செயற்படுகின்றன. இங்குக் கற்பிக்கப்படும் மொழிகளில் பயின்று பட்டயம் (Diploma), சான்றிதழ் (Certificate) ஆகியவற்றைப் பெறலாம். மாணவர்களுக்கு விளையாட்டுக் கல்வியளிக்கும் துறையும் இங்குச் செயற்படுகிறது.

- சீ.ப.

விசுவாமித்திரர்: வேதகாலத்திலிருந்தே புகழ்ப் பெற்ற இம் முனிவர் கசிகன் என்ற அரசனின் மகன் என்று இருக்க வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, இவருக்குக் கௌசிகன் என்ற பெயரும் உண்டு. கன்யகுப்சம் என்ற நாட்டின் அரசனாகிய காதி என்பவனின் மகன் என்று பிற்காலத்துக் கதை கூறும். ஆகவே, இவர் காதிசீதர் என்றும் கூறப்படுகிறார். சத்திரிய சமிசத்தில்

பிறந்து கடும் தவம் புரிந்து பிராமணத் தன்மையைப் பெற்றவர். ஒருகால், வசிட்டமகா முனிவரிடம் இருந்த தெய்வீகச் சக்திமிகுந்தக் காமதேனு என்ற பசுவை வன்முறையில் கவர்ந்தபொழுது அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த சண்டையில் இவர் பல இன்னல்களுக்கு உட்பட்டு சத்திரியத் தன்மையைக் காட்டிலும் பிராமணத்தன்மைதான் உயர்ந்தது என்பதை நன்கு உணர்ந்து கடுமையான தவங்களைச் செய்து, அதிலும் பல இடையூறுகளுக்கும், இன்னல்களுக்கும் ஆளாகிக் கடைசியில் பிராமணத்தன்மையைப் பெற்றார்.

தேவர்கள் விசுவாமித்திரரின் கடும் தவத்தைக் கண்டு அஞ்சி மேனகை என்ற தேவருலகப் பெண்ணின் மூலம் முனிவரின் தவத்தை கலைக்க முற்பட்டனர். மேனகையிடம் ஏற்பட்ட மோகத்தினால் விசுவாமித்திரரின் தவம் கலைந்தது. மேனகையின் மூலம் சகுந்தலை என்றப் பெண் குழந்தையைப் பெற்றார்.

பிறகு தவத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டதை உணர்ந்து தெற்குத் திசைக்குச் சென்று மறுபடியும் கடும் தவம் செய்யத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அயோத்தி அரசனாகிய திரிசங்கு என்பவன் உடலுடன் சுவர்க்கம் செல்ல விரும்பி, வசிட்ட முனிவரால் மறுக்கப்பட்டு விசுவாமித்திரரை வேண்டினான். முனிவரும் திரிசங்குவிற்காக வேள்விகளைச் செய்து அவனைப் பூத உடலுடன் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பினார். ஆனால், இந்திரானல் கீழேத் தள்ளப்பட்டுக் கீழே விழும்பொழுது முனிவரிடம் அபயம் கேட்க, அவரும் இந்திரனிடம் கோபம் கொண்டு திரிசங்குவிற்காகவே ஒரு சுவர்க்கத்தைப் பூலோகத்திற்கும் தேவலோகத்திற்கும் இடையில் படைக்கத் தொடங்கினார். பிறகு தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம் முயற்சியைக் கைவிட்டார். தேவர்களால் இராசரிசி (அரசு மாதவன்) என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார்.

இராசரிசி என்ற பட்டத்தினாலும் மகிழ்ச்சியடையாத முனிவர், வசிட்ட முனிவராலும் பிரும்ம ரிசி என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் மறுபடியும் கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டார். இச்சமயம் மேற்குத் திசையில் அவர் தவம் புரிந்தார். அப்பொழுது அம்பரீசன் என்ற அரசனுடைய நரமேதயாகம் என்ற வேள்விக்கு இருசிக முனிவரின் நடுமகனாகிய கனச்சேபன் யாகப்பசுவாக அழைத்துச் செல்லும்பொழுது கனச்சேபன், விசுவாமித்திரரிடம்

முறையிடவே, அவர் அவனுக்கு மந்திராபதேசம் செய்து உயிருக்கப் பயம் இல்லாமல் இருக்கும்படிச் செய்தார்.

மேற்குத் திசையிலும் இடையூறு ஏற்படவே வடக்குத்திசைக்குச் சென்று மிகக் கடுமையான தவம் புரிந்து, மும்மூர்த்திகளாலும் உன்னைக்காட்டிலும் சிறந்த முனிவர் ஒருவரும் இல்லை என்று சொல்லத் தக்கவரானார். மேலும், பிரும்மரிசி என்ற பட்டத்தையும் பெற்று, வசிட்ட முனிவரும் அவ்வாறே அழைக்கும்படி செய்து கொண்டார்.

இராமரின் தந்தை தசரதரை அணுகிக் கேட்டு, இராமனையும் இலக்குமணனையும் பெற்றுத் தாம் செய்யும் வேள்விகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக அழைத்துச் சென்று, அவர்கள் மூலம் வேள்விகளைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார். பசியிலிருந்தும் களைப்பிலிருந்தும் விடுபடப் பலை அதிபலை என்ற மந்திரங்களை இராமனுக்கு அருளினார். மேலும் சுரும்பகம் என்ற தெய்வீக ஆயுதங்களை இராமனுக்குத் தாடகையைக் கொன்றவுடன் பரிசாக அளித்தார். இராமனுடைய திருமணத்திற்குக் காரணமாக இருந்தவர் இவரே.

இருக்குவேதத்தின் மூன்றாம் மண்டலத்தில் விசுவாமித்திரரைப் பற்றிய செய்திகள் பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதைத் தவிர ஐதரேயபிராம்மணத்திலும், இராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்களிலும், விட்டுணுபுராணம், மார்க்கண்டேய புராணங்களிலும் விசுவாமித்திரரைப் பற்றிய செய்திக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

தேவிபாகவதத்தில் இவருக்கு நூற்றொரு குமாரர்கள் இருந்தனர் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதல் ஐம்பது குமாரர்கள் மதுச்சந்தாசு என்று கூறப்பட்டனர். வேள்விப் பசுவிருந்து தான் காப்பற்றிய கனச்சேபனைத் தம்முடைய புத்திரனாக்கிக் கொண்டு மதுச்சந்தாசு என்ற தம் ஐம்பது குமாரர்களிடம், இவனை உங்களுள் சிறந்தவனாகக் கொள்க என்று கூறவே அவர்கள் மறுத்தனர். ஆகவே, அவர்களை மிலேச்சராகச் சபித்தார். ஏனைய ஐம்பது குமாரர்களும் முனிவரை அடைந்து கனச்சேபனை மூத்தவனாக ஏற்றுக்கொண்டனர். மேலும், இவருக்கு அசுடகன், ஆரிதன், சயந்தன், சபதன் போன்ற புத்திரர்களும் பிறந்தனர் என்று தேவி பாகவதம் கூறும்.

அரிச்சந்திரன் என்ற அரசனைப் பொய் பேசுவிக்கிறேன் என்று தேவர் சபையில் குளுரைத்து அவனுக்குப் பல இன்னல்களைக் கொடுத்துக் கடைசியில் தம் குளுரையில் தோற்றுத் தவவலிமையை இழந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

ஒருகால் மிகக் கடுமையான தவம் செய்து முடிந்தவுடன் பசியின் கொடுமையினால் பீடிக்கப்பட்டு, உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஒரு சண்டாளனிடமிருந்து நாயின் முழங்கால் மாமிசத்தை வாங்கி உண்டார் என்று புராணங்கள் கூறும்.

விசுவம் - என்பது உலகம் என்றும், மித்ரன் - என்பது நண்பன் என்றும் பொருள்படும். உலகத்தில் உள்ள எல்லோருக்கும் நண்பராகத் திகழ்ந்தமையால் இவருக்கு விசுவாமித்திரர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. விசுவாமித்திரரைப் பற்றி மேலும் பல கதைகளும் செய்திக் குறிப்புகளும் புராணங்களில் காணப்படுகின்றன.

-எஸ்.ஜ.

விஞ்சைக் கோவை: இது மறைந்துபோன தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று. இக்கோவை நூலை இயற்றியவர் பலபட்டடைச் சொக்கநாதக் கவிராயர் என்பர். இந்நூல் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. இராமநாதபுரம் அரசர் முத்துராமலிங்க சேதுபதி அவர்கள் மீது இந்நூல் பாடப்பட்டது என்பர். இரகுநாத சேது பதியின் அமைச்சரான தெய்வகன்னி என்பவர் மீது பாடப்பட்டது என்றும் கூறுவர். இந்நூலை அரங்கேற்றிய எட்டாம் நாளில் தெய்வகன்னி இறந்து விட்டார் என்று செவி வழிச் செய்தி ஒன்று கூறப்பட்டு வருகிறது.

-சா.உ.

விட்டகுதிரையார்: இவர் சங்க காலப்புவலவர்களுள் ஒருவர். புலவர்தம் இயற்பெயர் அறியப்படாத காரணத்தாலோ, அவர் பாடலிற் காணப்படும் அரிய தொடர் ஒன்றினால் பெயர் வழங்கும் மரபு சங்கத்தொகை நூல் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வகையிலமைந்த பெயரே இப்புலவர் பெயராகும். இவரது ஒரே பாடல் குறுந்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளது (குறு.74). எற்றுண்ட மூங்கில் வான்நோக்கி விசித்து நிமிர்வதற்கு, தூண்டிவிடப்பட்ட குதிரையின் வேகத்தினை உவமையாகக் கூறும் பாங்கில்,

“விட்ட குதிரை விசிப்பின் அன்ன” என்ற இவரது பாடல் தொடங்குகிறது. உவமையின் அழகுச் சிறப்பால் இவர் பெயர் விட்ட குதிரையார் என வழங்கப்பட்டது. இயற்பெயர் மறைந்தமையால் இவ்வாறு பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இச் சிறப்புப்பெயரால் இயற்பெயர் மறைந்துபட்டுமிருக்கலாம்.

இவரது பாடல், குறிஞ்சித்திணையில், தோழி தலைமகன் குறைமாறாத வாற்றால் கூறியது என்னும் கருத்தில் அமைந்துள்ளது. மூங்கில் விசித்தொழுவதற்கு விட்ட குதிரையையும், வெய்யிலில் நின்ற தலைமகன் மெலிவதற்கு வேனில் ஆனேற்றையும் உவமை கூறியிருப்பது நயமிக்கதாகும்.

-அ.மா.ப.

விட்டுணு புராணம்: வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களை விளக்குவதற்காக இதிகாச புராணங்கள் இயற்றப்பெற்றன. அவற்றில் விட்டுணுபுராணம் தலைசிறந்தது. இதை இயற்றியவர் வேதவியாசரின் தந்தையான பராசரமகரிசி. இவருடைய தந்தையான சக்தி மகரிசையை ஓர் அரக்கன் கொன்றுவிட்டான். அதனால் கோபம் கொண்ட பராசரர் அரக்கர்களை வேரறுக்கும் யாகம் ஒன்றைத் தொடங்கிப் பல அரக்கர்களை அதன் மூலம் அழித்தார். அதைக்கண்ட இவர் பாட்டனாரான வசிட்டமகரிசி இத்தகைய கோபம் ஆகாது என்று கூறி அந்த யாகத்தை நிறுத்தச் செய்தார். அதனால் மகிழ்ந்த அரக்கர்களின் முன்னோரான புலத்திய மகரிசி இவருக்குப் பல வரங்களை அளித்தார். கடவுள் பற்றிய அறிவை உடையவனாகி, நீ புராணம் ஒன்றை இயற்றுவாய் என்பது அவ்வரங்களில் முக்கியமானது. அவ்வரத்தின் பயனாகப் பிற்காலத்தில் மைத்திரேய மகரிசி கேட்கப் பாராசர மகரிசியால் சொல்லப்பெற்றது விட்டுணு புராணம்.

பதினெட்டு மகாபுராணங்களுக்குள் விட்டுணு புராணமே சங்கரர், இராமானுசர் முதலான பண்டைக்காலச் சான்றோர் பலரால் மிகவும் பாராட்டப்பெற்று, கையாளப்பெற்றுள்ளது. வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களும் இப்புராணமே புராணங்களுள் மிகப் பழமையானது என்று கூறுகின்றனர். பெரும்பாலும் புராணங்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு கடவுளின்பெருமையைக் கூறுவீர் என்று ஒருவர் கேட்க,

அதற்கு மற்றொருவர் விடைக் கூறும் பாங்கில் அமைந்திருக்கும். இப்புராணம் அப்படியல்லாமல் உலகைப் படைத்து அளித்து, அழிப்பதும், உலகமாகவே இருப்பதுமான பரம் பொருள் யார் என்று மைத்திரேயர் கேட்க, விட்டுணு விடமிருந்தே உலகம் உண்டாயிற்று, அவனிடமே அது வாழ்கிறது, அதற்கு அளிப்பையும் அழிப்பையும் செய்வபன் அவனே, உலகமாயிருப்பவனும் அவனே என்று வேதவியாசருக்கும் தந்தையான பராசர மகரிசி கூறிவிளக்குவதாக அமைந்திருப்பதால், இப்புராணம் சான்றோர் பலராலும் கையாளப் பெற்றுப் புராண இரத்தினம் என்று பாராட்டப்படுகிறது.

ஏறத்தாழ ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன் இருந்த இராமானுசரின் சீடரான எங்களாவர்வான், என்னும் சிரீவிட்டுணு சித்தராலும் சிரீதரர் என்னும் சான்றோராலும் வடமொழியில் உரையெழுதப் பெற்ற பெருமையும் இப் புராணத்துக்கு உண்டு.

* உலகப் படைப்பு, உலகத்தின் அழிவு, பண்டைக்காலக் குலங்கள், மனுக்களின் ஆட்சிகள், பண்டையரசர்களின் வரலாறுகள் என்னும் புராணங்களின் ஐந்து இலக்கணங்களும் நிறையப்பெற்றிருப்பது விட்டுணு புராணமாகும்.

இப்புராணத்தில் ஆறு பிரிவுகளும், ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பல அதிகாரங்களும் உள்ளன. திருமாவின் பெருமைகளும், அவதாரங்களும், வேதாந்தக் கருத்துகள் பலவும் இப்புராணத்தில் மிகுதியாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

-எஸ்.கி.

விட்மென், வால்ட்டு: கி.பி. 1819 - 1892: இவர் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த அமெரிக்கக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். இவர் கி.பி. 1819 ஆம் ஆண்டு நியூயார்க்கு மாநகருக்கு அருகில் உள்ள வெசல் இல்சு (West Hills) என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். இவர் கவிதைகளில் கருத்துச் சுதந்திரம் சுய சிந்தனை, மனித நேயம் ஆகியவற்றைக் காணலாம். இலக்கியம் என்பது மனிதர்கள் தங்களுடைய சகோதரத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு கருவியாகும் என்று விட்மென் (Whitman. Walt) கருதினார். புதிய உத்திகளைக் கையாளுவதில் அமெரிக்கப் புதுக்கவிதையின் தந்தை என இவரைக் குறிப்பிடலாம். இவரது கவிதைகள்

எளிமையான பேச்சு மொழியில் எழுதப்பட்டவை.

விட்மெனின் தந்தை ஒரு தச்சுத் தொழிலாளி, தாய் வேளாண்மைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். புரூக்லின் (Brooklyn) என்னும் இடத்தில் தொடக்கப் பள்ளி ஒன்றில் விட்மென் கல்வி பயின்றார். பள்ளி ஆசிரியராய் தம் பணியைத் தொடங்கிய விட்மென் தம் 27 ஆம் வயதில் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியரானார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அப்பத்திரிகையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். காரணம் விட்மென் அடிமை ஒழிப்புக் கருத்துக்கு ஆதரவு தந்தமையாகும். பின்னர், நியூயார்க்கு நகருக்குத் திரும்பி வந்து தந்தையுடன் வேலை செய்தார். தாமாக எழுதத் தொடங்கினார். புரூக்லின் டைம்சு (Brooklyn Times) என்ற பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியராக இரண்டாண்டுகள் பணியாற்றினார். அடிமை வாழ்வு, திருமணம் ஆகாத ஆண், பெண்களிடையே ஏற்படும் பால் உணர்வு தொடர்பான சிக்கல்கள், கருச்சிதைவு, பரத்தமை ஆகியவற்றைப் பற்றித் தாமாகச் சிந்தித்துத் தம் கருத்துகளை வெளியிட்டார். இவர் கருத்துகளை எற்றுக் கொள்ளாத கிறித்தவ சமயத்தலைவர்கள் இவரைப் பதிப்பாசிரியர் பணியிலிருந்து வேலை நீக்கம் செய்தனர். சிறிது காலம் இவர் சிரமமான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார். அமெரிக்க உள்நாட்டுப்போரில் படை வீரர்களுக்கான மருத்துவநிலையத்தில் ஊழியராகச் சேர்ந்து பணியாற்றினார். பின்னர்ப் படைவீரர் பிரிவில் எழுத்தர் பதவி கிடைத்தது. அத் துறையின் தலைவர் விட்மெனுடைய புல்லின் இதழ்கள் (Leaves of Grass) என்ற கவிதைத் தொகுப்பைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அது ஒரு இழிவான புத்தகம் (Indecent Book) என்று கருதி இவரை வேலைநீக்கம் செய்தார். ஆனால், நண்பர்களுடைய உதவியால் விட்மென் மீண்டும் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். வேறொரு அலுவலகத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். வாதநேர்யால் பீடிக்கப்பட்டு விட்மென் கி.பி. 1873 ஆம் ஆண்டு தம் எழுத்தர் பணியை விடுத்தார். பிற்கால வாழ்க்கை முழுவதும் விரிவுரையாற்றுவதன் மூலமும் இங்கிலாந்தில் தம் புத்தக விற்பனை மூலமும், நண்பர்கள் உதவிமூலமும் கிடைத்த வருவாயில் காலம் கழித்தார்.

நகர வளர்ச்சியையும், மக்கள் பண்பாடுகளையும் வேலைகளையும், வளர்ந்து வரும் தொழில் வளர்ச்சியையும் கூர்ந்து கவனிப்பதில் விட்மென் ஆர்வம் காட்டினார். புல்லின் இதழ்கள் என்னும் கவிதைத்

தொகுப்பு எம்ர்சன் (Emerson) போன்ற அமெரிக்க எழுத்தாளர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது. அதன் கவிதைகளில் இயற்கையின் மறுவாழ்வையும், சாவற்ற மனித ஆத்மாவை இனம் கண்டுகொள்கின்ற தன்மையும் விட்மென் மையக் கருத்தாக அமைத்துள்ளார். பால் உணர்வு (sex) பற்றிய கருத்தைத் தம் கவிதையிலிருந்து நீக்கிவிடுவதற்கு விட்மென் ஒருபோதும் இசையவில்லை. பால் உணர்வு இல்லாத ஒரு தனிமனிதனை எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாது என்று கருதினார். புதுக்கவிதைக்கு ஏற்ற அமைப்பை உருவாக்க எண்ணிய விட்மென் விவிலியத்திலும், கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளிலுள்ள புத்தகங்களிலும், சேக்கியர் நாடகங்களிலும் அதற்கான அடிப்படைகளைக் கண்டார். புதிய மரபு மொழியையும், சொற்களையும் தம் புதுக் கவிதையில் விட்மென் கையாண்டுள்ளார். இவர் பிரெஞ்சு போன்ற பிற மொழிகளிலிருந்துச் சொற்களை எடுத்தாள்வதில் நாட்டம் கொண்டார். எளிமை, இனிமை, கருத்தாழம் ஆகியவற்றில் மகாகவி பாரதியோடு விட்மெனை ஒப்பிடலாம். இவர் கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார். சொந்தமாக விட்மென் வாங்கிய வீடு அவருடைய நினைவுச் சின்னமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

-வி.எச்.பா.

விடுகதை: மறைபொருளினின்றும் விடுவிக்கப்பட வேண்டிய கதையே விடுகதையாகும். விடுகதை என்னும் சொல்லுக்குப் புதிர்மைப் பண்புடையது என்றும், விடுவிக்கப்படவேண்டிய பொருள் கதையாக அமைந்துள்ளது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். விடுகதைகள் நாட்டுப்புற மக்களின் சிந்தனைக்கு ஒரு பயிற்சியாகவும், அறிவுக்கு உரை கல்லாகவும், சிந்தனைக்குத் தூண்டுகோலாகவும் விளங்குபவை. கதைகட்கு ஆதாரமாகவும் சிலேடைச் செய்யுள் மரபிற்கு முன்னோடியாகவும் விடுகதைகள் விளங்குகின்றன. விடுகதை கூறுவோமென உள்பாங்கு வளர்வதும், ஆர்வத்தினின்று விடுதலை கிடைப்பதும், சிறியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்துவதும் விடுகதையின் பொதுப் பண்பாகும். சிலவாகிய சொற்களால் பலவாகிய உணர்வுகளை எழுப்பவல்ல இலக்கியக் கூறாகவும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியைக் காட்டும் வாயிலாகவும் இவை திகழ்கின்றன.

தொல்காப்பியர் விடுகதையைப் பிசி என்று

குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர் யாப்பு முறை பற்றி விளக்கும்போது “பாட்டு, உரை, நூலே, வாய்மொழி, பிசியே” (செய்யு,79) எனக் குறிப்பிடுகிறார். அடிவரையில்லாத ஆறுவகை யாப்பினையும் கூறுகிறார். “நூலினான உரையினான, நொடியொடு புணர்ந்த பிசியினான...”(செய்யு.165) என்று கூறுகிறார். பிசிக்கு விளக்கம் கூறுகையில், ஒப்பொடுப் புணர்ந்த உவமத்தானும், தோன்றுவது கிளர்ந்த துணிவினானும், என்றிரு வகைத்தே பிசிவகை நிலையே என்று கூறி, உவமையாக அமைவதும், தெளிவுபட வருவதும் என விடுகதை இரு வகையில் அமையும் என்கிறார். இளம்பூரணர் உவமை பற்றிய விடுகதைக்கு அச்சுப் போலே பூப்பூக்கும், அமலையென்னக் காய் காய்க்கும் என்பதைக் கூறுகிறார். பேராசிரியர் விடுகதையும் கூறி விடையும் கூறியுள்ளார். விடுகதையைத் தமிழில் முதலில் தொகுத்தவர் பேராசிரியரே ஆவர்.

விடுகதையின் அடிப்படைப் பண்பு உருவகமாகும். விடுகதைக்கும், உருவகங்களுக்குமுள்ளத் தொடர்பினை முதன்முதலில் அறிந்து உலகுக்கு உணர்த்தியவர் கிரேக்கப் பேரறிஞர் அரிசுடாட்டில் ஆவார்.

விடுகதை குறுகிய அமைப்புக் கொண்ட இலக்கிய வகையாகும். விடுகதைகளும் பழமொழிகளும் நிலைத்த அமைப்புடைய இலக்கிய வகைக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். தமிழில் விடுகதை, பிசி, நொடி, புதிர் என்று வழங்கப்படுகின்றன. தெலுங்கில் விடிகதா, பொதபுக்கதலு என்னும் கன்னடத்தில் ஓகலு, ஓடகடி, ஓடகதே, பிரகேளிகே, சசிகார்தா, ஓகடு அல்லது வகடு என்றும், மலையாளத்தில் விடிகதா, கடம்கதா என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. விடுகதை என்ற சொல்லாட்சிப் பண்டைய தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் காணப்படவில்லை. மிகக் குறுகிய காலத்தில் கூறத்தக்கவாறு சுருங்கிய அமைப்புடையது என்ற பொருளில் நொடி என்ற சொல் கையாளப்படுகின்றது. திருச்சி, தென்னார்க்காடு, வடஆர்க்காடு, சேலம் போன்ற மாவட்டங்களில் வெடி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். திருநெல்வேலி கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் அழிப்பான் கதை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். புதிரை அவிழ்த்தல் என்ற பொருளில் அவிழ்ப்பான் கதை அழிப்பான் கதையாக மாறிற்று என்பர் சிலர். இலக்கிய வழக்கில் புதிர் என்றும், பேச்சு வழக்கில் விடுகதை என்றும் கூறுகின்றனர்.

விடுகதையின் வகைகள்: விடுகதைகள் பின்வரும் 9 வகைகளாக அமைகின்றன: 1. புதிர் (Enigma). 2. சொல் விளையைட்டு (Charade), 3. மாற்றெழுத்துப் புதிர் (Anagram), 4. புதுமை வார்த்தை (Conundrum), 5. எழுத்துக்கூட்டு (Logogriph) 6. விகடப்பா (Epigram) 7. ஓவிய வடிவப் புதிர் (Rebus) 8. சொற்புதிர் (Puzzle) (Quiz) 9. நொடிவினா. இவ்வகைப் பகுப்பு பெரும்பாலும் வடிவம் கருதியும் அமைப்பு கருதியும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடுகதை வகைகளின் தன்மையைக் கொண்டே விடுகதை வளர்ச்சியை ஓரளவு ஊகித்துக்கொள்ள முடியும்.

ஆலன் டண்டிசு (Alan Dundes) விடுகதைகளை விளக்கவியல் விடுகதை, வேடிக்கையான வினாக்கள், மெய்யறிவு வினாக்கள், புதிர் போலியான விடுகதைகள் என ஐந்து வகையாகப் பகுக்கின்றார்.

மரியா லீச் (Maria Leach) உண்மை விடுகதைகள், வினா விடுகதைகள் என இருவகையாகப் பிரிக்கிறார். விடுகதையைப் பயன் அடிப்படையில் விளக்க விடுகதைகள் (Witty questions riddles), (Descriptive riddles) நகைப்பு விடுகதைகள் (Ritualistic riddles), கொண்டாட்ட விடுகதைகள் (Recreative riddles) என நான்கு வகையாகப் பகுக்கின்றனர்.

பண்பு அடிப்படையில் இவற்றை நாட்டுப்புற விடுகதை (folk riddle). இலக்கிய விடுகதை (Literary riddle) என இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பதுமுண்டு.

விடுகதையைப் பின்வருமாறும் பகுக்கலாம். 1. உருவகமுள்ளது (Metaphorical) 2. உருவகமில்லாதது (Literal)

உருவகமில்லாதது:

ஆட்டி விட்டால் ஆடுவது
அந்தரத்தில் தொங்குவது - (ஊஞ்சல்)

உருவகமுள்ளது:

ஒரு சீசாவில் இரண்டு எண்ணெய் - (முட்டை)

அமைப்பியல் அடிப்படையில் (Structurally) விடுகதையை எதிர்மறை விடுகதைகள் (Oppositional

riddles), (எடு: அடித்தால் விலகாது அணைத்தால் நிற்காது -- தண்ணீர்), உடன்பாட்டு விடுகதைகள் (Non-oppositional riddles) எடு: அங்கே சிலுக்குவாள் இங்கே பலுக்குவாள் கதவு மூலையில் ஒண்டிக்கொள்வாள் - துடைப்பம்) என்று இருவகையாகவும் பிரிப்பர்.

சென்ற நூற்றாண்டில் தோன்றிய விடுகதைகள் அறிவினைப் புகட்டும் விளக்க விடுகதைகளாகவே உள்ளன. எதுகை, மோனை, இயைபு போன்ற அழகுகள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இரண்டடியுடன் கூடிய விடுகதைகள் கொண்டு நோக்கினால், மிகுதியாகப் பயன்படு பொருட்களும் அந்த நிலையில் இயற்கைக் கூறுகளும் காணப்படுகின்றன:

விடுகதையில் மோனை.

அழகு அழகாய்ப் பூப்பூக்கும்
அம்மாடி என்று காய்காய்க்கும் - நெருஞ்சி

விடுகதையில் எதுகை.

விண்ணைச் சிரிக்கச் செய்வாள்
கண்ணைப் பறிக்கச் செய்வாள் - மின்னல்

விடுகதையில் இயைபு:

சன்னல் பின்னல் கயிறு
சாதி லிங்கக் கயிறு
எண்ணெய் படாத கயிறு - பாம்பு

விடுகதையில் அந்தாதி:

ஏணியிலே கேணி
கேணியிலே குண்டு
குண்டுமேலே புல்லு
புல்லுக்குள்ளே பூச்சி

ஒரேவரி விடுகதை:

ஊருக்கெல்லாம் ஒரே துப்பட்டி - வானம்

பலவரி விடுகதை:

ஒடோடும் சங்கிலி
உருண்டோடும் சங்கிலி
பள்ளத்தைக் கண்டால்
பாய்ந்தோடும் சங்கிலி - தண்ணீர்

வெட்டினதால் தப்பிவிட்டேன்
வெட்டாவிட்டால் செத்திருப்பேன்
செத்ததினால் தப்பிவிட்டேன்
சாகாவிட்டால் செத்திருப்பேன்
வந்ததினால் வரவில்லை
வராவிட்டால் வந்திருப்பேன்

காதலன் காதலியிடம் வாராமைக்குரிய காரணத்தை எடுத்துச் சொல்கிறான். மின்னல் வெட்டியதால் கிணற்றில் விழாமல் தப்பித்தேன். பாம்பு செத்ததால் நான் சாகவில்லை. மழை வந்ததால் நான் வரவில்லை என்ற மறை பொருளை உணர்த்துகிறது இவ்விடுகதை. இவ்வகை விடுகதையைப் புதிர்க் கதை (Sory riddle) என்பர்.

சொற்களின் வரலாற்றையறிய விடுகதைகள் பயன்பட்டு வருகின்றன. விடுகதைப் போட்டிகள் கிராம மக்களின் பொழுதுபோக்காகவும், பாரம்பரியக் கல்வி முறையின் கூறாகவும், கூரிய அறிவினை அளவிடும் பண்பாட்டுக் கூறாகவும் விளங்குகின்றன. தாம் உணர்ந்தவற்றைப் பிறருக்குக் கூறுவதற்குப் பெரியோர்கள் விடுகதைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். விடுகதைகள் வரலாற்றுச் சான்றாகவும் திகழ்கின்றன. விடுகதைகளைக் கொண்டு வட்டார வழக்குகள், மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், காலமாற்றத்தின் சாயல் ஆகியவற்றையும் அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

-ச.ச.

வித்தியாதரர்: சங்கப் பாடல்களில் வித்தியாதரர் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் காணப்படவில்லை. புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலுள், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் சிவபெருமானை வாழ்த்துகையில் “பதினெண்கணமும் எத்தவும் படுமே” என்று கூறியுள்ளார். அதற்கு உரையெழுதிய பழைய உரைகாரர் பதினெண்கணமாவது தேவரும், அசுரரும், முனிவரும், சின்னரரும், சிம்புருடரும், கருடரும், இயக்கரும், இராக்கதரும், கந்தருவரும், சித்தரும், சாரணரும், வித்தியாதரரும், நாகரும், பூதமும்,

வேதாளமும், தாரா கணமும், ஆகாசவாசிகளும், போக பூமியோரும் என இவர் என்று கூறிப்பிறவாறும் உரைப்பர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். “ஒன்பதிற்கு இரட்டியர் நிலை பெறீஇயர்” என்று திருமுருகாற்றுப்படை (168) கூறும் கூற்று இக் கருத்தை வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. இப்பதினெண்கணத்தைப் பற்றிப் பிங்கல நிகண்டு (92) அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், நிருதர், சிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பாசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாய வாசியர் போகபூ மியரெனப் பாகுபட்டன பதினெண் கணமே எனக் கூறும். மணிமேகலை பிறந்தபொழுது கோவலன் பலருக்கும் தானம் செய்தான். தானம் வாங்கவந்த ஒரு பார்ப்பனனை யானை துன்புறுத்தத் தொடங்கியபொழுது, கோவலன் யானைத் துதிக்கையினின்றும் பார்ப்பனனை விடுவித்து, அதை அடக்கி அதன் பிடர்த்தலையில் ஏறியிருந்த செய்தியை மையிருங்குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப் பிடர்த்தலையிருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக் கடக் களிறடக்கிய கருணை மறவ (சிலப். அடைக்கலக் காதை 51-53) என்று சிலம்பு செபுகிறது. இங்குக் குறிப்பிடப்படும் விஞ்சையன் வித்தியாதரருள் ஒருவனாவான். அதனால், வித்தியாதரர் மலைமேல் வாழக் கூடியவர் என்றும், வீரமும் அழகும் பெற்றவர் என்றும் தெரிகிறது.

காஞ்சனனோடு இவ்வுலகிற்கு வந்த வித்தியாதர மங்கை காயசண்டிகை, முனிவரது சாபத்தால் விண்ணில் செல்லும் மந்திரம் மறந்து, யானைத் தீநோயால் துன்புற்று, மணிமேகலையிடம் வந்து தன் பசியைப் போக்கித் தன்னைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, மாசில் வாலொளி வடதிசைச் சேடிக், காசில் காஞ்சனக் கடிநக ருள்ளேன் என்று குறிப்பிடுகிறார் (மணி, உலக அறவி புக்காதை 21-22) சேடி என்பது வித்தியாதர உலகு என்றும், சேடி வெள்ளிமலைக் கண் உள்ளதாகலின் அதற்கு வாலொளி எனக் கூறப்பட்டது என்றும் சோமசுந்தரனார் உரை எழுதி வெள்ளிமால் வரை வியன்பெருஞ் சேடி (சிலப் படலாடு காதை -1) என்ற சிலப்பதிகார அடியையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மணிமேகலைக் காப்பியத்தால் வித்தியாதரர் விண்ணில் படர்ந்து செல்லக்கூடிய மந்திரம் கற்றவர்கள் என்றும், இமய மலையிலுள்ள ஒரு குன்றில் அவர்களது நாடு உள்ளது என்றும், அங்குள்ள ஒரு ஊரின் பெயர் செழிப்பு மிக்க சாஞ்சனபுரம் என்றும் தெரிகிறது. அந்தரிசத்தின் கீழ்ப் பாகமாகிய இமயத்தில் வித்தியாதர

நாடு உள்ளது என்றும், அங்கு நளினி என்று ஒரு ஆறு பாய்கிறதென்றும், தாமிர வருண எரிக்கும் பதங்க மலைக்குன்றுக்கும் இடையில் விருடகிரி எனப்படும் அவர்களின் நகரம் இருக்கிறதென்றும், விரும்பிய வடிவத்தை எடுத்துக்கொளல், மறைதல், வானில் சஞ்சரித்தல் முதலிய ஆற்றல்களைத் தரும் மந்திர வித்தையைக் கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் வித்தியாதரர் ஆனார் என்றும், மானிடர்க்கு மேற்பட்டவராகவும், தேவர்கட்குக் கீழ்ப்பட்டவராகவும் விளங்குகிறார்கள் என்றும் பாகவதம் கூறுகிறது. மேலும் அந்நூல், செளபாக்கிய சயனம் என்ற நோன்பினை நோற்பவர் வித்தியாதரராகப் பிறப்பர் என்றும், பிரமன் தன் திரோதானம் என்ற சக்தியால் இவரைத் தோற்றுவித்துத் திரோதான (மறையும்)

சக்தியையும் கொடுத்தான் என்றும் கூறுகிறது.

புலத்தியரின் மகனான விச்சிரவசு, சிவா, சூமனசு என்ற இருவரை மணந்து சைவேயம், செளமனசம் என்ற குழுவினரை உண்டாக்கினாரென்றும், இவர்கள் வழியாக வித்தியாதர மர்பினர் தோன்றினர் என்றும், அவர்களுள் சித்திர கேது என்பவர் நாரதரிடமிருந்து வித்தைகளைக் கற்று வித்தியாதரபதி என்ற பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும் அக்கினி புராணம் கூறுகிறது.

உதயணனுடைய கௌசாம்பி நகரத்தில் சிறந்த விழாவொன்று தொடங்கிய போது வித்தியாதர அரசர் நூற்றுப்பதின்மருள் மேம்பட்டு விளங்கக்கூடிய மானச வேகன் என்பவன் விழாக்காண வானின் வழி வந்தான்.

பறக்கும் வித்தியாதரர்கள், கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு, சமணர் குகை, எல்லோரா.

வந்த அவன் பூங்காவில் தோழிகளோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்த நரவாணத்தனின் மனைவியாகிய மதன மஞ்சிகையைக் கண்டு காழற்றான். பின் பள்ளியறையில் நரவாணத்தனுடன் மதமஞ்சிகை துயிலும்பொழுது தன் மந்திர சக்தியால் தன்னை மறைத்து உள்ளே புருந்து, நரவாணத்தனுக்கு மேலும் தூக்கத்தை உண்டாக்கி, அவளை அவனிடமிருந்து பிரித்துத் தன் மார்பில் அணைத்துச் சென்றான் என்று பெருங்கதை கூறுகிறது (நரவாண காண்டம் 12-18: 66-70: 97-100: 106).

வித்தியாதரர் சிவனுடைய பதினெண்கணங்களுள் ஒன்றாகிச் சிவநேசச் செல்வர்களாய் விளங்குபவர் என்றும், மானிடர்பால் பற்றுடையர் என்றும், செயற்கரிய செயல் செயின் பூமாரி பொழிவர் என்றும், மானிடர்க்கும் அவர்க்கும் திருமண உறவுகள் உண்டென்றும் பொதுவாகக் கூறப்படுகிறது.

-க.அ.

வித்யாபதி : மைதிலி மொழியின் இணையற்ற கவிஞர். இவர் கி.பி. 1350 ஆம் ஆண்டு மிதிலையில் பிறந்தார். இவர் இயற்றிய இராதா கிருட்டிணர்களின் காதற் கவிதைகள் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு புகழ் வய்ந்தது. வங்கமொழியும் மைதிலி மொழியும் உடன்பிறந்த மொழிகளென மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். எனவே, இவர் மைதிலி மொழியில் எழுதிய கவிதைகள் வங்க மொழி மக்களாலும் பெரிதும் போற்றப்பட்டன. இவர் வங்கமொழிக் கவிஞராகவே கருதிச் சிறப்பிக்கப்பட்டார். குறிப்பாக இவர் எழுதிய காதற்கவிதைகள் அன்பின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தி மக்கள் நெஞ்சில் நீங்கா இடம்பெற்றுத் திகழ்கின்றன. செய்தேவருக்குப் பின்னர்க் கிழக்கிந்தியாவில் தோன்றிய மிகப் பெரிய கவிஞராக இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இவரை மதிப்பிடுவர். இசைப் பாடல்கள் புனைவதில் வல்லமை வாய்ந்த இவர் சமசுகிருத மொழியிலும் புலமையாளராக விளங்கிவந்தார். இவர் கி.பி. 1450 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-சா.உ.

வித்தியாரணிய சுவாமிகள்: இவர் சிருங்கேரி மடத்தின் 12 ஆம் சங்கராச்சாரியாராக இருந்தவர்; கருநாடக மாநிலத்தில் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில்

வாழ்ந்தவர். இவர் அந்தமாநிலத்தைச் சேர்ந்த விசயநகரத்தில் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் மாயனார். தாயார் பெயர் சிரீமதி. இவர்தம் இயற்பெயர் மாதவர்.

வித்தியாரணிய அரசவையில் அமைச்சராக இவர் பணிபுரிந்தார். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்திருந்த இவர் மக்களின் நலன்கருதிப் பல்வேறு திட்டங்களைச் செயற்படுத்தினார் என்பர், பின்னர் அரசியலைத் துறந்து உறவு வாழ்வை மேற்கொண்டார். இவர் அருள்நெறி வாழ்வில் பல அற்புதங்களைச் செய்து காட்டினார் என மக்களிடையே பல கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. இவர் வேண்டுகோளை ஏற்று, காயத்திரி தேவி கருநாடகப் பகுதியெங்கும் ஒன்றே கால் சாமம் பொன்மழை பெய்வித்ததாகச் செவிவழிச் செய்தி கூறப்பட்டு வருகின்றது.

இவர் முப்பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் அனுபூதிப் பிரகாசம், சதுர்வேத பாடியம், சீவன் முத்தி விவேகம், திருக்குத் திருசிய விவேகம், பஞ்சதசி, பிரம் கீதை, மாதவவிருத்தி போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர் தம் நூல்களுள் பெரும்பாலானவை வேதாந்த நூல்களாகும். ஏனையவை மருத்துவம், சோதிடம் முதலிய துறைகளோடு தொடர்புடையவை.

-சா.உ.

விதுரன்: இவன் பாரத காலத்து வீரர்களுள் ஒருவன். திருதராட்டிரனுக்குத் தம்பி முறையினன். தந்தை வியாசர். தாய் அம்பாலிகையினுடைய தோழி. விதுரன் என்பதற்கு அறிவுடையவன் என்பது பொருள். விவேகத்தைப் பற்றி இப்பெயரடைந்தவன் இவன். இவன் தன்னுடைய பெயருக்கேற்ப அறிவுடையவனாகவே விளங்கினான்.

மாண்டவிய முனிவர் சாபத்தால் எமனே விதுரனாகப் பிறந்தான். மாண்டவியர் தவளையிடம் பிறந்த ஒருடி என்பர். ஒரு சமயம் சாளுவன் பொக்கிடத்தைக் கொள்ளையிட்ட திருடரைப் பிடிக்க வந்த காவலாளர் இவரையும் கள்ளரெனப் பிடித்து அரசனிடம் கொண்டு சென்றனர். அரசன் காவலர் சொற்படி இவரைக் கழுவினேற்றித் துன்புறுத்தினான். பின்னர், இவரைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்த அரசன் வணங்கிக்

விதூரன்

கம்பியனால் கழுத்திலிருந்த குலத்தை மெதுவாக இருபுறத்திலும் அராவுவித்து நடுத்துண்டை விட்டனன். அன்று முதல் இவருக்கு ஆணி மாண்டவியர் எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. இவர் தம் இளம் பருவத்தில் தும்பிகளைப் பிடித்து வாலில் துரும்பை நுழைத்து விளையாடி அவற்றிற்கு வேதனை தந்ததால், அந்தப் பாவம் கழுமரத்தில் இட்டதென எமனால் உணர்ந்தார். அறியாப் பருவத்தில் செய்த பாவத்திற்கு இவ்வகைக் கடுந்துன்பம் செய்ததனால் நீ பூமியில் மனிதனாகப் பிறக்கவென இவர் எமனுக்குச் சாபமிட்டார். அச்சாபமேற்றதனால் எமன் விதூரனாகப்பிறந்தான்.

விதூரன் வில் வித்தையில் சிறந்தவன். இவன் வில் எடுப்பானேயானால் எதிர்த்து ஒருவரும் போரிட முடியாது என்பர். பேராண்மை மிக்கவனாகவே இவன் வாழ்ந்தான். பாரதப் போர் வீரர்களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவன் இவன். பாண்டவர்க்கு நாடு கொடுக்குமாறு துரியோதனனிடத்தில் புத்தி பல கூறினான். இவன் பார்த்தசாரதியாகிய கண்ணனுக்கு விருந்திட்டு மகிழ்ந்தான்.

கண்ணனுக்கு விருந்திட்ட விதூரனைப் பழித்துப் பேசினான் துரியோதனன். அதனால், வெகுண்ட விதூரன் வரும் போரில் துரியோதனன் மால்வது திண்ணமென உரைத்தான். என் வில் இருப்பின் போரில் உனக்கு உதவி புரிய நேரிடும், ஆகையால் அதை முறித்து விடுகிறேன் எனக் கூறி வாளை யுருவி இரண்டு துண்டமாக்கினன்.

செல்வச் செருக்கால் துரியோதனன் பழித்துக்கூறிய உரைகளைக் கண்ணனிடம் எடுத்துச் சொன்ன விதூரன், இவ்வுலகின் இயல்பைக் கண்டு மனம் வருந்தினான். செல்வச் செருக்கென்னும் பெரும்பிணிக்கு இவ்வுலகின்கண் உற்ற மருந்தே இல்லை போலிருக்கிறது. இப்பிணியுற்றார் தக்க மருந்து உட்கொண்டு திருந்தாராயின் இறுதியில் அழிவது திண்ணம் என்று தனக்கிருந்த ஆற்றாமையைக் கண்ணனிடம் எடுத்தியம்பினான்.

திருதராட்டிரன் தன் மகனாகிய துரியோதனைக் கண்டித்து அறிவுரை கூறாததைக் குறித்து, அவ்வப்போது திருதராட்டிரனையும் கண்டித்து வந்தான் விதூரன். இருந்தும் பாரதப் போர் நிகழ்விருந்த போது துரியோதனை இகழ்ந்து பேசியதனால் மிகவும் சினமுற்ற

விதூரன் பாரதப் போரை நீங்கிப் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டான். பாரதப் போர் முடிந்து பாண்டவர் ஆட்சி புரிந்தபோது நாடு வந்தான். பின்னர், துறவம் மேற்கொண்டு முத்தியடைந்தான்.

-வே.இரா.மா.

விதேகமுத்தி: விதேகம் என்பது உடலற்ற நிலை என்றும், முத்தி என்பது ஆன்ம விடுதலை அல்லது வீடுபேறு என்றும் பொருள்படும். அதனால் ஒருவன் இறந்த பின் அவன் ஆன்மா அடையும் விடுதலை அல்லது வீடுபேற்று நிலையே விதேக முத்தி என்படும்.

விதேக முத்தி ஓர் ஆன்ம அனுபவ முழுமை நிலை. ஆன்மா முற்பிறவிப் பயனால் உடல்பெற்று, கட்டுண்டு, சீவநிலையடைந்து உலகியல் வாழ்க்கையில் விளையாற்றுகின்றது. வினைப்பயனாம் இன்பதுன்பங்களை நிலையென நிறைவென அனுபவிக்கிறது. வினைப்பயன் மீண்டும் பிறவியெடுக்க ஏதுவாகிறது. வாழ்க்கையின் நிலையாமையையும் நிறைவின்மையையும் அறிந்து, செயல்வழி (கர்மயோகம்), அன்புவழி (பக்தியோகம்), அறிவுவழி (ஞானயோகம்) என்னும் அறவொழுக்கப் படிகளைப் பின்பற்றி, ஆன்மா தன்னியல்பையும் தன்னோக்கத்தையும் பெறுகின்றது. எடுத்த உடல் இறந்தபின் அடுத்தபிறவி எடுக்காத நிலை அடைகிறது. இந்நிலையே விதேகமுத்தி.

சீவன் முத்தி: இவ்வாழ்க்கையிலேகூட ஆன்மா தன்னிலை அடையலாம். அந்நிலை சீவன் முத்தி எனப்படும். அதனை அடைந்தவர்களைச் சீவன் முத்தர் என்றும், நிறைமொழி மாந்தர் என்றும் குறிப்பிடுவர். வரம்பிலாஅறிவும், ஆனந்தமும், அமைதியும் அடைந்த அப்புனிதர்கள் பயன்கருதாமல் தன்னலமற்ற சமுதாய சேவை (நிட்காமிய கர்மம்) செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பர். புனியும் பழமும் ஓடும்போல், வாழ்க்கையில் பற்றற்று இருப்பர். உடல் தானாக அழிந்தபின் விதேகமுத்தி அடைவர்.

விதேகமுத்தியே ஆன்மாவின் முழுமையான நிறைவான இறுதியான நிலையென இந்துமத தத்துவ முறைகளைஎனத்தும் கூறுகின்றன. விதேக முத்தி சீவன் முத்தியைத் தொடக்க நிலையாகக் கொண்டதா? இல்லையா? என்பதில் தான் வேறுபடுகின்றன.

முதற்கண் விதேக முத்தி சீவன் முத்தியைத் தொடக்கநிலையாகக் கொண்டது என்னும் கருத்து ஆராயத்தக்கது. சாங்கியும், அத்துவைதம், சைவசித்தாந்தம் ஆகியவை இதைப் பின்பற்றுகின்றன.

சாங்கியத்தில் அறிவே மயமான புருடன் எனப்படும் ஆன்மாக்கள் பல. சடப்பொருளான பிரகிருதி ஒன்றே. புத்தி, அகங்காரம், மனம் என்னும் பிரகிருதி-பரிணாம அறிகருவிகளில், புருடன் பழவினை காரணமாக எதிரொளிக்கிறது. அங்கு ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களைத் தனதெனத் தவறாகக் கருதித்துய்த்து வாழ்கிறது. புருடனாகிய தான் வேறு, பிரகிருதி வேறு எனப் பின்னர்த் தெளிகின்றது. இவ் வாழ்க்கையிலேயே சீவன் முத்தியாகிய இந்நிலையை எய்த முடியும். பழவினை விளைவு காரணமாகச் சிறிதுகாலம் உடல் வாழ நேரிடும். வினை தீர்ந்ததும் உடல் அழியும். ஆன்மா அறிவுமயமான தன்னிலை அடைந்து முழுமையான சாந்திநிலை பெறும். கைவல்லியம் என்றுகூறப்படுகின்ற விதேகமுத்தி நிலை இதுவே.

சாங்கியத்தோடு இணைத்துப் பேசப்படுகின்ற பதஞ்சலி யோகத்தில் கைவல்லியமடைய யோகப் பயிற்சி முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அத்துவைதத்தில் ஆன்மாவின் தன்னியல்பு அறிமயமான பிரம்மம் (திருவிசேட சைதன்யம்) ஆகும். அறியாமையென்னும் மாயையால் சீவன் தன்னிலையறியாமல் மாயவாழ்க்கையில் சிக்கி உழல்கிறது. உள்ளுணர்வான நேரடியான அனுபவ அறிவால் (ஞானம்) அறியாமையை அகற்றித் தன்னிலை இறைநிலை (அகம்பிரமாசுமி) என அனுபவித்து அறிகின்ற உயர்நிலை முத்திநிலை. அறிவின் தடைகளைப் பயன்கருதாத் தன்னலமற்ற சேவையாலும், இறைப்பற்றாலும் நீக்கலாம். ஆன்ம வீடுபேறு என்றுமுள்ள இயல்பான தன்மையாதலால், இவ் வாழ்க்கையிலேயே சீவன் முத்தியென்பதை அடையலாம். சீவன்முத்தன் முத்தியடையாத மற்றவர்களை ஈடேற்றும் பொருட்டு வாழ்ந்து உடலிறந்த பின் விதேக முத்தியடைகின்றான். விதேக முத்தி நிலையில் ஆன்மாவிற்குத் துன்பங்கள் இல்லை. தன்னிலையான சச்சிதானந்த நிலையடைந்து பேரின்பநிலை எய்துகிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தில் எங்கும் நிறைந்த எல்லாம் அறிந்த இறைநிலையொத்த ஆன்மாக்கள் பல.

சார்ந்ததன் வண்ணமமாம் குணமுடைய ஆன்மா, ஆணவம் கன்மம் மாயை எனும் முத்தளைகளால், தம்மை அணுப்போன்றும் குறையறிவுடையதாயும் கருதுகின்றது. சடத்தன்மை பெற்று உடலில் வினையாற்றி நல்வினை தீவினை ஆகியவற்றைச் செய் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து பிறவிச் சூழலில் அல்லற்படுகின்றது.

நல்வினை தீவினையெனப் பிரிக்காமல் வினையாற்றி இறையருள் பெற்று முத்தளை நீங்கிச் சிவத்தன்மை பெறுவதே வீடுபேறெனப்படும். இது சரியை (இறைப்பணி செய்தல்) கிரியை (இறையணுகல்) யோகம் (இறையுணர்வு பெறல்) ஞானம் (இறைவனோடு ஒன்றாதல்) என்னும் நான்கு நிலைகளையுடையது. முதன் மூன்று நிலைகள் சீவன் முத்தர் நிலைகள். நான்காம் நிலை விதேக முத்தி நிலை.

விதேக முத்தி நிலையில் ஆன்மா இறைவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படாமலிருத்தலை அடைகின்றது. தன் முடிவற்ற தன்மையை, எல்லாம் அறிந்த தன்மையை திரும்பப் பெற்று இறைவனைப் போலாகி இறைத் தன்மையைப் பகிர்ந்து கொண்டு பேரின்பத்தை அடைகிறது.

விதேக முத்தி சீவன் முத்தியைக் அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று என்னும் கருத்துபின் வருமாறு விளக்கப்படும். நியாய வைசேடிகத்தில், ஆன்மாக்கள் பல. அவை அறிவு மயமானவை: அறிவை மனம் வழியாகப் பெறுகின்றன என்றுமுள்ள அவைதம் பழவினையால் பிறப்பெடுத்து உலகில் துன்பப்படுகின்றன. என்றுமுள்ள பதார்த்தங்களைத் (தருக்க முறையால்) தெளிந்து அறப்பண்புகளைப் பின்பற்றி, வினைப் பயன் முழுவதையும் கழித்து ஆன்மா விடுதலையடைகிறது, தன்னிலையடைகிறது. துன்பம் ஒழிந்த நிலையாகிய அபவர்க்க நிலை, உடலிறந்த பின்னர்க் கிட்டும் நிலையே.

பூர்வமீமாம்சையில் பிரபாகரர் பிரிவு குமாரிலபட்டர் பிரிவு என இரு பிரிவுகளுள்ளன. குறைவு, நிறைவுகளுற்ற ஆன்மா நிமித்த கருமங்களைத் தவறாது பற்று வைக்காமல் செய்வது மூலம், தூய்மையடைகிறது, பிறவித்தாளையினின்றும் மீள்கிறது. இன்பமும் துன்பமும் அற்ற நிலையே முத்தி நிலை. அது உடலிறந்த பின்னரே கிட்டும் எனக் கூறுகிறது.

வசிட்டாத் துவைதத்தில், ஆன்மாவின் முக்கிய குணம் அறிவுடையமையாகும். இதில் தரும பூதஞானம் என்று அறிவு நிலைக்குத் தன்னிலை அளிக்கப்படுகிறது. இறைவனுக்கும் தரும பூதஞானமுண்டு. எனவே, ஆன்மாக்கள் இறைசாரம் கொண்டவை. அவை பழவினை காரணமாக இறை சாரமற்று, அவை குறையழிவு பெற்றப் பிறவித்தளையில் உழல்கின்றன. கருமயோகம் (செயலில் துறவு), ஞான யோகம் (அறிவில் தெளிவு), பக்தியோகம் (இடையறா இறைப்பற்று) ஆகியவற்றின் மூலம், ஆன்மா தன் இறைசாரத்தன்மை அடைந்து வீடுபேறடைகிறது. இறைவனைத் தஞ்சம் (பிபத்தி) என்று அடைந்து அனைவரும் எளிதாக வீடுபேறடையலாம். உடலிறந்த பின்னரே இது கிட்டும்.

துவைதம், சுத்தாத்துவைதம் போன்ற ஏனைய தத்துவப் பிரிவுகள் சீவன் முக்தியற்ற விதேக முக்திகொப்பான முக்திநிலையையே வலியுறுத்துகின்றன.

நாத்திக முறைகளில் காருவாகம்: ஐம்புலக் காட்சிக் கெட்டாததால் ஆன்மா இல்லையெனக்கூறி, அதன் முக்தியையும் மறுத்து, உலக இன்பமே மனிதனின் நோக்கம் எனக் கூறுகிறது.

சமணம், வரம்பிலா அறிவு, ஆற்றல் கொண்ட சீவன், பழவினைத்துகளால் பிறவியெடுக்கிறது. இரத்தினத் திரயத்தால் வினைத்துகளை அகற்றி அடையும் சீவனின் தன்னிலையான கேவலநிலையே (எல்லாமறியும் நிலை) முக்தி என்பர். வாழ்க்கையிலும் வாழ்க்கை முடிந்த பின்னரும் கேவல நிலை கிட்டும் என்பதால், இந்துமத சீவன்முக்தி, விதேக முக்தி ஆகிய நிலைகளுக்கு ஒப்பான நிலையைக் கொண்டுள்ளனர் எனக் கூறலாம்.

மாற்றமே உண்மையெனக் கூறும் பௌத்தம், உருவம் (ரூபம்), உணர்வு (வேதனா), கருத்து (அ) புலக்காட்சி (சமிஞ்ஞா) பெயலுணர்வின் வெளிப்பாடு (சமசுகாரா) பகுத்தறிவு (விஞ்ஞானம்), ஆகிய ஐங்கூட்டுக் கோவையின் தொடரோட்டமே உயிரின் தன்மையெனக் கூறி, இத்தொடரோட்டத்தை அறிந்து தியானித்து, ஆசைகளை நீக்கி எல்லாம் அற்றுத் தனிமையாதலே நிருவாணம் எனக் கூறுவர். புத்தரின் வாழ்க்கை சீவன் முக்தி நிலையை ஒத்தது. உடலிறந்த பின் அடையும் பரிநிருவாண நிலையே இந்துமதத் தத்துவங்கள் கூறும் விதேக முக்தியாகும். அறிவே மயமானது ஆன்மா

எனக் கொள்ளும் இந்திய தத்துவ முறைகள் சீவன் முக்தியுடன் கூடிய விதேக முக்தி நிலையைக் கூறுகின்றன. அறிவு ஆன்மாவின் குணம் எனக்கொள்ளும் தத்துவ முறைகளில் சீவன் முக்தியற்ற விதேக முக்தி நிலையைக் கூறுகின்றன எனப் பொதுவாகக் கருதலாம்.

விந்தியமலை: இந்தியாவின் நடுவில் கங்கைச் சமவெளிக்கும் தக்காண மேட்டு நிலத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஒரு மலைத் தொடரே விந்தியமலை. கங்கை-நருமதை வடிநிலங்களை இம்மலைத் தொடர் பிரிக்கின்றது. இத்தொடரின் மேற்கு முனை குசராத்து மாநிலத்தில் அமைந்துள்ளது. விந்தியமலையும் அதன் தொடர்களில் ஒன்றான கைமூர் மலைத்தொடரும் (Kaimur Range) கிழக்கு, வடகிழக்கு ஆகிய திசைகளில் ஏறக் குறைய 1200 கி.மீ. நீளம் அமைந்து பீகார் மாநிலம் வரை பரந்துள்ளன. இம்மலைத் தொடர் 500 மீட்டர் முதல் 1000 மீட்டர் வரை உயரமுள்ளது. இத்தொடரின் பெரும்பகுதி மத்திய பிரதேச மாநிலத்தைச் சார்ந்துள்ளது. தென்பகுதி மலைத்தொடர் அமர்கண்டக்கு என்னுமிடத்தில் சாத்தூரா மலைகளுடன் இணைந்து விடுகிறது. விந்திய மலையின் வடசரிவில் தொடங்கும் பல ஆறுகள் கங்கையாற்றுடன் கலந்து விடுகின்றன.

விந்திய மலைத்தொடரை ஒருமலை என்பதைவிட மேட்டு நிலம் என்பதே பொருத்தமுடையதாகும். இம்மலைகள் மணற்பாறை, களிப்பாறை, சுண்ணாம்புக்கல் போன்றவற்றால் ஆனவை. இங்கு மரங்கள் மிகுதியாக வளருவதில்லை. சில இடங்களில் ஒருவகைத் தேக்கு மரங்கள் வளருகின்றன. விந்தியமலை இந்தியாவை இரண்டாகப் பிரிக்கிறது என்பர்.

-இரா.அ.

விநாயகபுராணம்: சிவஞான முனிவரின் தலைசிறந்த மாணவராய கச்சியப்ப முனிவரால் இயற்றப்பெற்றது. இவர் திருத்தணிகையில் அபிடேகித்தர் மரபில் பிறந்தார். ஒரு சமயம் அவர் சென்னையில் தங்கியிருந்தபோது, குளந்தையூர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த வள்ளலாகிய சிதம்பர பூபன் என்னும் பெயருடைய பெரியவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க விநாயகபுராணம் பாடினார் என்பது அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்திலிருந்து தெரிய

முடிகிறது. சென்னையில் இப்போது ஐயாப் பிள்ளைத்தெரு என வழங்கப் பெறும் இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் பிரசன்னவிநாயகர் கோயிலில் இப்புராண அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. அவ்வமயம் ஐயாப் பிள்ளை என்னும் செல்வர் இவ்விநாயகபுராணம் கம்பராமாயணத்தை விடச் சிறந்ததா என்று கேட்டார். உடனே கச்சியப்பமுனிவர் கம்பராமாயணத்தில் முதல் ஆறுபாடல்களில் மட்டுமே நூறு குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டி அக்குற்றங்களில்லாதது விநாயகபுராணம் என விளக்கியதாகத் தெரிகிறது. அது கண்டு ஐயாப் பிள்ளை தம் அறியாமையை உணர்ந்து முனிவர் காலில் விழுந்து மன்னிக்குமாறு வேண்டினாராம். பின்னர், இவ்விநாயக புராண அரங்கேற்றம் முடியும்வரையிருந்து உதவியதோடு நூறு வராகன் பொன், சிறந்த பட்டாடை முதலியவற்றையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார். அப்பொருளைக் கொண்டே கச்சியப்ப முனிவர் திருவாவடுதுறையில் நமச்சிவாய மூர்த்திகள் முன் மண்டபப் பணியைக் செய்து முடித்தார் என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இப்புராணம் உபாசனா காண்டம், இலீலா காண்டம் என இரு பிரிவுகளை உடையது. தொண்ணூற்றொரு படலங்களையுடையது, 6225 பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூலில் தொண்டை நாட்டுச் சிறப்பு, சென்னை நகரச் சிறப்பு முதலியவற்றை நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு ஆகியவற்றில் முறையே காணலாம். இவ்விநாயக புராணத்துக்குப் பார்க்கவபுராணம் என வேறொரு பெயருமுண்டு. இந்நூலிலிருந்து விநாயக சதுர்த்தி, சங்கடகரசதுர்த்தி முதலிய விரதங்கள் அனுட்டிக்கும் முறையையும் அவற்றை அனுட்டித்துப் பேறு பெற்றோர் வரலாறு முதலிய பல விவரங்களையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்நூலுள் அறுகு, வன்னி முதலிய வழிபாட்டுக்குரிய பச்சிலைகளின் சிறப்பு, அவற்றால் விநாயகரை வழிபட்டால் ஏற்படும் பலன் முதலியவையும் கூறப்படுகின்றன. இலீலாக்காண்டத்தில் விநாயகரின் பல்வேறு திருவிளையாடல்களையும் படித்து கச்சியப்ப முனிவர்காலம் இற்றைக்கு இரு நூற்றைம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னாதலின் இந்நூலின் காலமும் அதுவே எனலாம்.

-இரா.ச.

விநாயகர்: ஓம் என்னும் பிரணவத்தையே திருமுகமாகக் கொண்டவர். இவர் யாவராலும் எங்கும் வைத்து வழிபடத்தக்கவர். விநாயகர் என்றால் தமக்கு

மேலொரு தெய்வமூலில்லாதவர் என்பது பொருளாகும். மக்கள் வழிபடக் கூடிய மகேசுரமூர்த்தங்கள் இருபத்தைந்தில் இவ்விநாயக மூர்த்தமும் ஒன்று. விநாயகர் யானை முகமும், மூன்று கண்களும், ஐந்து கைகளும் கொண்டவர். பாசம், அங்குசம், மோதகம் முதலியவற்றைக் கைகளில் ஏந்தியவர். இரு கொம்புகளில் ஒன்று ஓடிந்தும் மற்றொன்று ஓடியாதும் காணப்பெறும். இரண்டு திருவடிகளையுடையவர். பெருச்சாளி வாகனத்தையுடையவர். வைணவர்களும், விநாயகரைத் தும்பிக்கையாழ்வார் என்னும் பெயரால் வணங்கி வழிபடுகின்றனர். எச்செயலைச் செய்ய முனையும்போதும் விநாயகரை வணங்காது செயலில் ஈடு படக்கூடாது. விநாயக வணக்கத்துடன் தொடங்கிய செயல் எக்குறையுமின்றி நிறைவேறும். இவ்விநாயகர் தம்மை வழிபட்டோரின் துன்பங்களைத் தீர்க்க வேண்டிப் பல சமயங்களில் பல்வேறு வகையான விநாயகர் உருவங்களில் தோன்றி அருள்பாலித் திருக்கிறார். அதனால், விநாயக மூர்த்தங்கள் நிருத்த கணபதி, பால கணபதி, சக்தி கணபதி, சித்தி கணபதி முதலியனவாக 32 விதங்களில் ஏற்படலாயின. அவைபற்றிப் புராணங்கள் பல கதைகளைச் சுவைப்படச் சித்திரித்துக் கூறுகின்றன. ஓம் என்னும் பிரணவம் அ+உ+ம்+விந்து+நாதம் என்ற ஐந்தும் அடங்கியது. இதனை ஞானியர் பிரணவ பஞ்சாட்சரம் என்பர். இவ்வைந்துள் பின்னைய இரண்டில் விந்துவிற்கு எனவும், நாதத்திற்கு எனவும் குறியினை இடுவர். இவ்விரண்டையும் சேர்த்தால் ஒன்றாகும். இதனையே பிள்ளையார் சுழி என்றாகும். இதனையே பிள்ளையார் சுழி என்று கூறுவர். விநாயகரை முதலில் நினைக்க வேண்டும் என்பதற்கறிகுறியாகப் பிள்ளையார் சுழி (உ) இட்டே எச்செயலையும் தொடங்கும் வழக்கம் உண்டு. பல விநாயக மூர்த்தங்களும் வெவ்வேறு ஆயுதங்களைத் தாங்கியுள்ளன. இவ்விநாயக வணக்கம் பர்மா, சயாம், சைனா, மங்கோலியா, சப்பான் முதலிய பல நாடுகளுக்கும் பரவியுள்ளது. ஆரவாரமில்லாமல் எளிமையாக வழிபாடாற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு விநாயக வழிபாடு மிகவும் சிறந்தது. புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு அண்ணல் அது கண்டு அருள்புரியா நிற்கும் என்பது விநாயக வணக்கத்துக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். விநாயக வணக்கம் பழங்காலத்திலேயே இருப்பினும் அதற்குரிய இலக்கியங்கள் காணப்பெறவில்லை. காலவெள்ளத்தில் அழிந்தனபோலும். இப்போது காலத்தால் முந்தியதாகக் காணப்பெறுவது திருமந்திரம்-அதிலும் அதற்குப் பின்னுள்ள

இலக்கியங்களிலும் விநாயகர் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. பிள்ளையார் எனின் சங்ககாலத்தில் முருகனையே குறிக்கும். இதனாலேயே விநாயகரை மூத்த பிள்ளையார் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடலாயின. சங்க இலக்கியங்களில் விநாயகரைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

-இரா.ச.

விநாயகர் அகவல்: இது ஔவையாரால் விநாயகர் மீது தோத்திரமாகப் பாடப்பெற்ற 72 அடிகளோடு கூடிய ஒரு ஆசிரியப்பா ஆகும். நாள்தோறும் ஔவையார் விநாயகர் வழிபாடு ஆற்றுவாரென்றும், அப்போது இந்த அகவலையே ஔவாரென்றும் கூறப்பெறுகிறது. ஔவையாரென்ற பெயர் வாய்த்த புலவர்கள் பலர் இருந்தனரென்றும் அவர்களுள் இவ்விநாயகர் அகவல் பாடிய ஔவையார் கி.பி. 13 அல்லது 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராயிருக்கலாமென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். இவ்வகவல் நடையையும் சங்க கால ஔவையார் செய்யுள் நடையையும் நோக்கும்போது பெரிதும் வேற்றுமை காணப்பெறுவது உண்மையே. இவ்விநாயகர் அகவல் சைவசித்தாந்த உண்மைகளைத் தன் பாற் கொண்டு விளங்குகின்றது. யோக நெறி பற்றிய செய்திகளை மிகத் தெளிவாகச் சுட்டுகிறது. இவ்வகவலில் முதல் பதினான்கு அடிகளில் விநாயகப் பெருமான் உறுப்புகளின் சிறப்புகள் பேசப்படுகின்றன.

பின்னர், தாயாய் எனக்கு எழுந்து வந்து அருள் பாலிக்க வேண்டும், ஐந்தெழுத்தை உபதேசிக்க வல்ல குருவாய்த் தோன்றி அருள் செய்ய வேண்டும், உன்னை நினைக்கின் எனக்கு வரும் தடைகள் எல்லாம் அகல அருள் பாலிக்க வேண்டும் என்று ஔவையார் வேண்டுகிறார். இவ்விடத்தில் இறைவனை மனம் ஒன்றித்து வழிபட, யோக நெறியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று கூறி, அதன் விளக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மூலாதாரத்தில் மூண்டு எழுகனலைக் காலால் எழுப்பும் கருத்தறிவிக்க வேண்டுகிறார். இவ்வாறு விநாயகரை நினைத்தால் முன்னையினையின் வேரே அற்றுவிடும். என் சிந்தை தெளிவடையும். உன் பாதாரவிந்தத்துச்சேர்த்து ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்திப் பேரின்பநிலையை அருள வேண்டும். எப்பொழுதும் என் எண்ணம் சிதைவு படாவண்ணம் உன் அடியார் கூட்டத்து நடுவுள் இருக்கும் அருளையும் புரிய வேண்டும். இவற்றிற்கெல்லாம் உறுதுணை உன் திருவடித்தாரைகளே. ஆகவே அவையே எனக்குப் பாதுகாப்பைத் தரவல்லவை. நான் உன் அடைக்கலம். அருள்செய்க என்று இவ்வகவல் முடிகிறது. இது தமிழகத்தில் உள்ள சைவமக்கள் எல்லோராலும் பாடி வழிபடுவதற்குரிய சிறந்த துதியாக அமைந்துள்ளது. விநாயகர் சதுர்த்தியன்று ஒருமுகமாக யாவரும் இத்துதியைப் பாடுவர். சிறந்த கருத்துகளைக் கொண்டுள்ள இத்தோத்திரம் அவரவர் பக்கு வத்திற்கேற்றாற்போல் பொருள் புரியுந்தன்மைவாய்ந்தது. இதைக்கொண்டு வழிபடின் நம் பக்தி உறைப்புக்குத் தக்கனாறு முயற்சிக்கேற்ற பயன் கிட்டும் என்பது உறுதி.

-இரா.ச.

விநாயகர் இரட்டைமணிமாலை: இது, திருநாரையூரில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அங்குக் கோயில் கொண்டிருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையார் மீது இயற்றிய நூலாகும். வெண்பாவாலும் கட்டளைக் கலித்துறையாலும் மாறி மாறி இயன்று, இருபது பாக்களில் அந்தாதித் தொடையில் இந்நூல் உள்ளதால் இதற்கு இரட்டை மணி மாலை என்னும் பெயரேற்பட்டது. நம்பியாண்டார் நம்பி ஆதிசைவ மரபினராதலின் தாம் சிறுவராயிருக்கும் போதே வழிபட்ட விநாயகர் பொல்லாப்பிள்ளையார் ஆவர். 'பொள்ளாப் பிள்ளையார்' என்பது நாளடைவில் பொல்லாப்

பிள்ளையார் என மக்களால் மருவி வழங்கப்பெற்றது. பொள்ளாறுதல் உளியால் செதுக்குதல். பொள்ளாப்பிள்ளையார் எனில் உளியால் செதுக்கிச் செய்யப்படாத பிள்ளையார் என்பது பொருள். ஆகவே, அப்பெருமான் தானாகத் தோன்றிய சுயம்புமூர்த்தி எனக் கருதப்பெற்றவர் ஆவர். அவரே நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்குக் குருவாகவுமிருந்து போதித்தவர் ஆவர். அவரே நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்குக் குருவாகவுமிருந்து போதித்தார் என்பது வரலாறு. அப்பெருமான் மீது பாடிய முதல் நூல் இத்திருவிருட்டைமணி மாலையேயாம். இந்நூலைச் சைவப் பெருமக்கள் பதினொன்றாந்திருமுறையில் சேர்த்துள்ளனர். இவர் காலம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டினின்றுதியும் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமாகும். பொல்லாப்பிள்ளையார் நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு அருள் செய்த தன்மையை எடுத்த எடுப்பிலேயே முதற்செய்யுளிலேயே அழகுபடக் கூறுகிறார். “என்னை நினைந்து அடிமைகொண்டு என் இடர் கெடுத்துத் தன்னை நினையத் தருகின்றார். நாரையூர் முக்கணி அரசமகிழ் அத்திமுகத்தான்” என்னும் பாவால் இவ்வுண்மையை அறியலாம். மேலும் அரசு, மகிழ், அத்தி என்னும் மூன்று மரங்களின் பெயர்கள் தொடர்ந்து வந்துள்ள குறிப்பும் நினைந்து இன்புற்றபாலது. இராசராச சோழனுக்குத் திருமுறையிருக்குமிடத்தைக் கூறியது. சிவபெருமானிடம் விநாயகர் மாங்கனி பெற்றது முதலிய வரலாறுகளையும் இந்நூலில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிடுகிறார். திருநாரையூரில் வாழ்கின்ற சிவபெருமான் மகனாகிய பொல்லாப்பிள்ளையாரின் சிறப்பை நாம் நற்புத்தி கொண்டு துதித்துத் துன்பம் நீங்கி மேன்மையுற்றோம் என்று ஒரு செய்யுளில் காணப்பெறுகிறது. இவ்வாறு பலசிறப்புகளும் இவ்விநாயகர் இரட்டைமணிமாலையில் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தும் விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை எனும் பெயரில் திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை, ரா.சு. சுப்பிரமணியபிள்ளை, தி. குப்புசாமி ஐயர் முதலியோர் நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது -இரா.ச.

விநாயகர் விரதம்: விநாயகப் பெருமானை நினைத்து வழிபடும் அடியார்கள் தங்கள் அந்தக் கரணங்கள், உடலுறுப்புகள் யாவும் தூய்மையடைத்து அவனை நினைக்கத்தக்க வகையில் அவற்றை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். விரதம் என்னும் வடசொல்லுக்கு நோன்பு என்பது தமிழ்ச்சொல் ஆகும். நோன்றல்

என்பது சகித்துக் கொள்ளுதல் எனப் பொருள்படும். ஆகவே, ஐம்புலன்களையும் அடக்கி மனம் போன போக்கில் போகவிடாமல் தடுத்து இறைவனை நினைக்கத்தக்க நிலையில் எண்ணங்களை நன்முறையில் மடைமாற்றி விடுவதே விரதத்தின் சிறப்பாகும். ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் வெவ்வேறு சிறப்பு விரதங்கள் உள்ளன. அவற்றைப் போன்றே விநாயகருக்கும் பல விரதங்கள் உள்ளன. அவ்விரதங்களை மேற்கொண்டால் அகம் தூய்மையடைதலோடு புறமும் சிறப்புற்று விளங்கும். விநாயக நோன்புகளுள் ஒன்று விநாயக சதுர்த்தி விரதம் ஆகும். அவ்விரதத்தை ஆவணிமாதத்தில் சக்கிலபட்சச் சதுர்த்தியில் கொண்டாடுவர். தூய்மையான புற்றுமண் அல்லது களிமண்ணால் செய்த பிள்ளையார் உருவத்தை அறுகு, வன்னி, வில்வம் முதலியனஇட்டு வழிபடவேண்டும். தேங்காய், பழம், அப்பமொடு அவல், பொரி, மோதகம் முதலியவற்றைப் படைத்து விநாயகர் அகவல் முதலிய பாடல்களையும் ஒதி வழிபடவேண்டும், தொடர்ந்து 30 நாட்கள் அம்மூர்த்தியை வணங்கிப் பூசித்த பின்னரே நதியில் விடவேண்டும் என்பது மரபு. ஆனால் இப்பொழுது மக்கள் அன்றோ மறுநாளோ விநாயகரை நீர்நிலைகளில் விட்டு விடுகின்றனர். மேலும் மாதந்தோறும் சக்கிலபட்சச் சதுர்த்தியிலும் இவ்விரதத்தை மேற்கொள்ளலாம். அவ்வாறு மேற்கொண்டு நற்பேறு பெற்றவர்கள் உமா தேவியார், சண்முகர், கர்த்தமன், நளன், ஆதிசேடன் முதலியோர் என நூல்கள் கூறுகின்றன. கார்த்திகை மாதக் கிருட்டிண பக்க முதல் நாள் தொடங்கி மார்கழி மாதத்துச் சக்கிலபட்சச் சட்டி இறுதியாக 21 நாட்கள் விநாயக சட்டிவிரதம் பின்பற்ற வேண்டும் என நூல்கள் கூறுகின்றன. இதனை மேற்கொண்டு பேறுபெற்றோர் திருமால், இலக்கண சுந்தரி முதலியோர் ஆவர். மாசிமாதம் அமரபக்கம் செவ்வாய்க் கிழமையோடுகூடிய நன்னாளில் விநாயகர் திருவடிகளை மனத்தில் எண்ணி மந்திரங்களை உருச்செய்து உண்ணாமல் சந்திரோதயம் ஆனதும் வழிபாடுகளியற்றி இரவு முழுவதும் அவன் பெருமைபேசித் துதித்துப் பின்பற்றுவது சங்கட அரசதுர்த்தி விரதம் என்பதாம். இதனால், சங்கடங்கள் நீங்கும். மேலும், விநாயக உபாசனையுள்ளோர் வெள்ளிதோறும் விரதமிருத்தல் நன்று. மேலும், இவ்விதங்களைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரியவிரும்புவோர் விநாயகபுராணம் முதலிய நூல்களில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

-இரா.ச.

விபுலானந்த அடிகள்: இலங்கை - நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில் மட்டக்களப்பிலுள்ள காரேறு மூதூரில், வேளாளர் குலத்துச் சாமித்தம்பியார்க்கும் கண்ணம்மையார்க்கும், கி.பி. 1892 மார்ச்சு 29 ஆம் நாள் புதல்வராக விபுலானந்தர் தோன்றினார். இவரது இயற்பெயர் மயில்வாகனன், இவர் இளமையிலே கூர்த்த மதிநலத்துடன் ஆங்கிலம் தமிழ் என்னும் இருமொழிகளிலும் பெரும்புலவராய்த் திகழலானார்: ஆய்வுவேட்கை காரணமாக வடமொழியும் பயின்று, எண்ணூல் (கணிதம்) இயற்பியல் முதலிய அறிவியல்துறைகளிலும் தெளிந்த புலமை எய்தினார். மேலும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதத் தேர்விலும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் இளம் அறிவியல் (B.Sc.) பட்டத் தேர்விலும் வெற்றி பெற்றுப் பண்டித மயில்வாகனனார் என்னும் சிறப்பிற்குரியவராய்த் தமிழ்த்துறையில் ஆசிரியப் பணி புரியலானார்.

நல்லாசிரியராகத் தொண்டாற்றி வருகையில் மயில்வாகனனார் தமிழர்தம் ஏற்றம் பற்றிய சிந்தனையில் தோய்ந்திருந்தார். பண்டைத் தமிழர்தம் கலை, நாகரிகம் முதலிய சீர்த்தியினையும், உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இன்றைய சரிவு நிலையினையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துத் தமிழ்க் கலையின் மறுமலர்ச்சிக்குச் சிறப்பாக இசைத்தமிழின் ஆக்கத்திற்குத் தம்மாலான தொண்டு புரியத் தலைப்பட்டார். ஆயினும், இவர்தம் அடிமனத்தில் ஆன்மிக விழிப்புணர்வும், வாழ்வில் அதன் செயற்பாடும் தழைக்கலாயின.

வங்க நாட்டு ஞானக்கதிர்வனாகிய பகவான் இராமகிருட்டிணரின் மெய்ம்மொழிகளில்

நாட்டங்கொண்ட நிலையில், அவர்தம் மாணவராகிய சிவானந்த சுவாமிகளையணுகி, மயில் வாகனனார் துறவு நிலையெய்தியநிலையில், துறவறப் பெயராக விபுலானந்தர் என அழைக்கப்பட்டார். தமிழ்ப் பணியும் சமயப் பணியும் இவர்க்கு இரு கண்களாயின.

இலங்கையில் பெரும்புலமையுடன் விளங்கிய புலவர்களிடம் விபுலானந்தர் சார்ந்து, சிலப்பதிகாரத்தினைப் பயிலுங்காலத்தில் இயல் இசை நாடகத்துறைகளில் ஆர்வஞ் செலுத்தலானார். ஆங்கில நாடகாசிரியர் சேக்கபியரின் நாடக நூற்பொருளினைச் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள நாடக நூன்முடிபுகளோடு ஒப்பு நோக்கி ஆய்வு புரிந்து 'மதங்க் குளாமணி' எனும் நாடகத் தமிழ் நூலினை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக வெளியிட்டுள்ளார். இவர்தம் தமிழ்ப் புலமை பலராலும் பாராட்டப்பட்டுஞ்சூழலில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணி மேற்கொண்டார். அக்காலத்தில் அங்கே இசைக்கல்லூரி ஆசிரியராயிருந்த சங்கீத கலாநிதி க. பொன்னையா பிள்ளையிடம் கருநாடக சங்கீத இசையமைப்பினையும் நுண்கூறுகளையும் அறிந்துகொண்டு, இசைத் தமிழாராய்ச்சியில் முனைந்த ஆர்வமுடன் ஈடுபடத் தொடங்கினார். இவர், 1936 ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து ஆதரவில் பழந்தமிழரின் இசை ஓவியம் கலையறிவு என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசும் நல் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழரிடையே வழக்கற்று மறைந்த தொன்மையான இசைக் கருவியாகிய யாழின் இயல்பினைப் பழந்தமிழிலக்கியச் சான்றுகளுடன் விளக்கினார். இதனை விளக்கங்களுடன் ஓவிய உருவில் வரைந்து முதன் முதல் வெளிப்படுத்தினார். விபுலானந்தரது இசையாராய்ச்சி அணுகுமுறை பேராசிரியர் உ.வே. சாமிநாதையர் முதலிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது. அதனால் தம் ஆராய்ச்சி நுணுக்கங்களை நூல்வடிவாகக் கொணர வேண்டிய தேவையையும் அடிகள் உணரலானார். எனினும், ஈழநாட்டில் பகவான் இராமகிருட்டிண சங்கத்துக் கல்வி நிலையங்களை நடத்தும் பொறுப்பில் தம் நேரத்தையும் செலவிட வேண்டிய கடப்பாடு அவருக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் இவர்தம் இசைத் தமிழாராய்ச்சி இதனால் ஓரளவு தடைப்படலாயிற்று. இதற்கிடையே, திருக்கயிலாயப் பயணம் மேற்கொண்டு அடிகள் திரும்பினார். இச்சூழலில் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கப் புரவலர் தமிழ்வேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை

அடிகளையணுகி இசைத்தமிழாய்வு நூலை விரைவில் வெளியிடுமாறு தூண்டி வந்தார்.

இமயமலைச் சாரலில் அமைந்த அத்துவித ஆசிரமத்திற்கு அடிகள் சென்று, பிரபுத்த பாரதா எனும் ஆங்கிலத் திங்கள் வெளியீட்டிற்கு ஆசிரியராகத் தொண்டாற்றும் பொறுப்பு ஏற்பட்டது. அங்குத் தங்கியிருக்கையில் தம் இசைத் தமிழாராய்ச்சியினைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றக்கூடிய நல்வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கியைபாக ஈழநாட்டுப் .பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அவர் பணிபுரியும் இனிய சூழல் உருவாயிற்று. தமிழன்னையின் நல்லருளால் தொன்மையான யாழ்க்கருவியினை மீட்டு உருவாக்கித் தரத் தீவிரமாக முனைந்தார். ஆயிரம் நரம்புடன்கூடிய ஆதியாழ் உள்ளிட்ட பேரியாழ், வில்யாழ், மகரயாழ், சீறியாழ், செங்கோட்டியாழ், சகோடயாழ் ஆகியவற்றைத் தம்மாலியன்றவரையில் படங்கள் வாயிலாக விளக்க முயன்றுள்ளார். தமிழர் வளர்த்த பண்டைய இசைக்கூறுகளையெல்லாம் இவ்வாறு யாழ்நூல் வாயிலாக வழங்கும் அரும்பெரும் பேறு அடிகளுக்குக் கிட்டியது.

இந்திய இசைவரலாற்றில் தேவாரப் பதிகங்களை மிகப் பழமையான இசையுருப்படிகளாகக் கருதுவர். வேத கானம் தேவாரத்துக்கு முந்தையதேயெனினும், தேவாரத்தைப் போலத் தாளமறுத்துப் பண்ணொடு படுத்திய பாங்கிலே அது பயிலப்பெறவில்லை என்பது தெளிவு. இதனை நன்குணர்ந்த விபுலானந்தர் தம் யாழ் நூலில் தேவாரப் பாசுரங்களின் யாப்பமைதியினையும் இசையமைதியினையும் சீர்தூக்கித் தெளிவுபடுத்தியதுடன் சங்கீத ரத்நாகரத்தில் காணும் சில தேவாரப் பண்களை நன்கு இனங்கண்டுகொள்ளும் வகையில் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். மேனாட்டில் வழங்கும் இசையில் விளங்கிற்றம் கண்டு இவர் போற்றியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. யாழுக்கும் வீணைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைத் தக்கவாறு இவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சுருதி வீணையின் அமைப்பினையும் ஆராய்ந்துள்ளார். யாழ்நூல் முழுவதிலும் அடிகளாரின் இயற்பியற்புலமையும், சோதிட நூற்புலமையும், கணித நூற்புலமையும், இசைத் தமிழ்ப் புலமையும், ஒப்பியலாய்வுப் புலமையும், ஊடுருவி நின்றலால் யாழ்நூல் வாயிலாக அடிகளார் தம்மைப் புலப்படுத்திக் கொண்டு தமிழிசையுலகில் நிலைபெறு கொண்டுள்ளார்.

சமயத் தொடர்பிலும் தமிழ்த் தொடர்பிலும் கலைத் தொடர்பிலும் விபுலானந்த அடிகள் அவ்வப்போது நிகழ்த்திய ஆய்வுரைகளும், எழுதிய கட்டுரைகளும் அவர்தம் சிரிய சிந்தனைத் திறத்தையும் தமிழ்ப்பற்றையும் பெருமையையும் உணர்த்துவனவாகும். சுருங்கக் கூறின, வள்ளுவர் கூறிய சான்றாண்மைக்கும் அறிவுடைமைக்கும் இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தவர் அடிகள் எனலாம். இவரது யாழ்நூல், திருக்கொள்ளம் பூதூர் என்னும் பாடல் பெற்ற தலத்திலுள்ள திருக்கோயிலில், இடம்பெற்றுள்ள ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சந்நிதியில், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கச் சார்பில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இவர் 1947 ஆம் ஆண்டில் காலமானார்.

-செ.வை.

விம்பசாரன் கதை: விம்பசாரன் அல்லது பிம்பசாரன் என்னும் அரசன் இராச கிருகம் என்னும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மகத நாட்டை (கி.மு. 450 முதல் 490 வரையில்) அரசாண்டு வந்தான். அக்காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து சித்தார்த்தர் மகத நாட்டிலிருந்த ஆளார காலமார் என்னும் சிறந்த தத்துவ ஞானியைக் காண்பதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் ஓர் ஆட்டு மந்தையைக் கண்டார். அதை ஒட்டி வந்த ஆயர்கள் மகத நாட்டு மன்னர் செய்யும் வேள்வியில் பலியிடுவதற்காக ஆடுகளைக் கொண்டு போவதாகச் சொன்னார்கள். எப்படியாவது இந்த யாகமுறையைத் தடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்த சித்தார்த்தர் ஒரு நொண்டி ஆட்டுக்குட்டியைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு வேள்விச் சாலையை நோக்கி நடந்தார். அங்கு மன்னர் விம்பசாரன் நின்று கொண்டிருந்தான். சித்தார்த்தரின் கருணை வடிவமும், தவக்கோலமும் விம்பசாரனைக் கவர்ந்தது. உயிர்க்கொலை புரிந்து செய்யும் யாகத்தால் விளையக் கூடிய பயன்கள் ஏதுமில்லை என்று சித்தார்த்தர் அரசனிடம் விளக்கினார். விம்பசாரன் மனம் தெளிவுற்றது. தன்னுடைய அரசில் பாதியைச் சித்தார்த்தருக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறினான். சித்தார்த்தர் தாம் செல்லும் நோக்கத்தைத் தெரிவிக்க அவன், அவரது நோக்கம் நிறைவேறிய பின் தனக்கு வந்து உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டினான். சித்தார்த்தர் அதற்கு உடன்பட்டு விடை பெற்றுச் சென்றார். பின்னர்ச் சித்தார்த்தர் புத்தரான பிறகு விம்பசாரனுக்குத் தாம் வாக்களித்ததை நினைத்துத் தம் சீடர்களுடன் இராச கிருகத்தின் அருகில் உள்ள

சுபதித்த சேதியத்தில் வந்து தங்கினார். இதனையறிந்த அரசன் தன் சுற்றத்தாருடன் சென்று புத்தரை வணங்க, அவர் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அன்று முதல் அரசன் பௌத்த மதத்தை மேற்கொண்டான். அவன் இறக்கும் வரையில் புத்தருக்கும் அவருடைய சங்கத்தாருக்கும் பற்பல உதவிகள் செய்தான்.

விம்பசாரனுக்கு அசாதசத்துரு என்னும் மகன் இருந்தான். அவன் பிறந்த போது இவனால் அரசனுக்கு மரணம் நேரிடும் என்று நிமித்திகர் கூறினார். புத்தரின் மைத்துனன் தேவதத்தன் புத்தர் உலகத்தாரால் போற்றிப் புகழப்படுதலைக் கண்டு பொறாமை கொண்டான். பௌத்த சங்கத்தின் தலைவராகத் தான் ஆகவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டான். புத்தரும், விம்பசாரனும் உயிரோடிருக்கும் வரை தனது விருப்பம் நிறைவேற வழியில்லை என்று நினைத்து அவர்களைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தான்.

தேவதத்தன் சில சித்திகள் கைவரப் பெற்றவன். அவன் அசாத சத்துருவிடம் சென்று அவன் அஞ்சம்படி சில சித்திகளைச் செய்து அவனைத் தன் வசப்படுத்தி அரசனைக் கொன்று அரசைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுமாறும், புத்தரைக் கொன்று பெற்ற தங்கத் தலைமைப் பதவியைத் தனக்களிக்குமாறும் அவனிடம் கூறினான். இவனுடைய சித்திகளைக் கண்டு அச்சமடைந்த அசாதசத்துரு அத் தீச் செயல்களுக்கு உடன்பட்டான். தேவதத்தன் அரசகுமாரன் உதவியால் சில வில்வீரர்களை ஆங்காங்கே இருக்கச் செய்து புத்தர் பாதைவழியே செல்லும்போது அவரை அம்பெய்து கொல்லுமாறு ஏவினான். புத்தர் வீதிவழியே சென்றபோது வில்வீரர்கள் அம்பெய்ய முடியாதவாறு விறைத்து நின்றனர். பின்னர் அவர்கள் புத்தரிடம் உபதேசம் பெற்றுச் சென்றனர்.

அசாதசத்துரு அரசனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தான். இதனையறிந்த அரசன் தன் மகனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் அப்பதவியினின்றும் விலகிக் கொண்டான். ஆயினும் தேவதத்தன் அரசகுமாரனிடம் சென்று அரசனைக் கொல்லுமாறு வற்புறுத்தினான். அதனைக் கேட்டு அசாத சத்துரு அரசனைச் சிறைப்படுத்திக் காற்றோட்டமில்லாத பொதியறையில் அடைத்து, அரசியைத் தவிர ஒருவரும் அங்குச் செல்லக் கூடாதென்றும் கட்டளைவிட்டான். இவ்வாறு சிறைப்பட்ட விம்பசார அரசனுக்கு அவன் மனைவி

அவனைக் காணச் செல்லும் போதெல்லாம் உணவை மறைத்துக் கொண்டு போய்க்கொடுத்தாள். இது கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, அரசி விம்பசாரனைப் பார்க்கக் கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டாள். விம்பசாரன் மனம் தளராமல் பொதியறையில் உலவிக் கொண்டிருந்தான். இதனையறிந்த அசாத சத்துரு, சிலரை அனுப்பி விம்பசாரனுடைய பாதத்தைக் கத்தியால் கீறியறுத்து, உப்பையும் புளித்த காடியையும் இட்டுக் கட்டுமாறு கூறினான். இக்கொடுஞ்செயலைச் செய்ய மனமற்றவராக இருந்தும் அவர்கள் அங்ஙனமே செய்தனர். இக்கொடுமையால் விம்பசாரன் உயிர்துறந்தான்.

விம்பசாரன் உயிர்துறந்த நாளிலேயே அசாத சத்துருவுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அப்போது குழந்தையிடத்தில் தோன்றிய பாசம் அவன் மனத்தை மாற்றியது. தன் தந்தையும் தன்னை இப்படித்தானே நேசித்திருப்பான் என்று கருதித் தாயிடம் சென்று வினவினான். அசாத சத்துரு பிறந்தது முதல் விம்பசாரன் எவ்வாறு அவனை அன்பாக நேசித்தான் என்பதனைத் தாய் எடுத்துக் கூறினாள். இதைக் கேட்டுத் தான் தந்தைக்கிழைத்த கொடுமைகளை நினைத்து மனம் வருந்தினான்.

இவ்வரலாற்றினை மையமாகக் கொண்டு விம்பசாரத்தை என்று ஒரு காப்பியம் இயற்றப்பட்டது. இதன் காலம் அறியக் கூடவில்லை. நீலகேசி உரையினால் (190-ஆம் பாட்டுரை) இப்படியொரு காப்பியம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. விம்பசாரன் கதையை மையமாக வைத்து மணிக்கு மணி என்னும் தலைப்பில் சிறுவர் புதினம் ஒன்றை குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா படைத்துள்ளார்.

-ச.ச.

விமானம்: ஒரு கோயிலின் பல உறுப்புகளின் விமானமும் ஒன்று. கோயிலின் கூரைக்கு (தோள் - பிரகதரம்) மேலுள்ள கழுத்து (கிரீவம்), தலை (சிகரம்), முடி (குடம்) ஆகிய மூன்று உறுப்புகளும் சேர்ந்த பகுதியே விமானம் ஆகும். இதன்முடி மகாபத்மம் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. விமானத்தின் அமைப்புத்தான் ஒரு கோயிலுக்கு அழகைத் தருகிறது. எனவே, விமானம், கோயிலின் சிறந்த உறுப்பு என்பது அறியப்படுகின்றது. உருவ அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விமானத்தை ஆறு வகையாகப் பகுக்கலாம்

விமானம்

அவை 1. விருத்த விமானம், 2. சதுர விமானம், 3. அறுகோண விமானம், 4. எண்கோண விமானம், 5. தூங்கானைமாட (கசப்பிருட்ட) விமானம், 6. சத்தி நீள விமானம் ஆகியனவாகும்.

விருத்த விமானம் என்பது வட்டவடிவினை உடையது. சதுர விமானம் என்பது சதுரமான அமைப்பினைக் கொண்டது. ஆறு பட்டைகளை உடையது அறுகோண விமானம், எட்டுப்பட்டைகளைக் கொண்டது எண்கோண விமானம். நீண்ட வளை கண்டு போன்று வளைந்து, இருபக்கமும் சரிந்து, இரு பக்கத்திலும் மரமாடி போன்று நின்று, தோளின் நடுவிலே முதலு உயர்ந்து நிற்பது போன்ற அமைப்புடைய விமானம், தூங்கானைமாட விமானம் எனக் கூறப்படுகிறது. நீண்ட வளை கண்டு போன்று வளைந்து, இரு பக்கமும் மரமாடியைப்போன்று ஒன்றினுக்கு மேற்பட்ட கலசங்களைப் பெற்றுள்ள விமானம் சத்தி நீள விமானம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

விமானங்கள், பலவிதமான அளவுகளையும், பருமன்களையும் கொண்டு கட்டப்படுகின்றன. அளவுகளையும், பருமன்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டும் விமானங்கள் பெயரிடப்படுகின்றன. அவை ஒற்றைத்தலை விமானம் (ஏக பூமம்), சாந்தேக விமானம், புவகடக விமானம், செய்கள விமானம், அற்புத விமானம் என்பனவாகும்.

சிற்பநூல் வல்லார் சிகரத்தின் அமைப்பு வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு சிகரத்தை ஏழுவகையாகப் பிரிப்பர். சதுர வடிவில் இருப்பதனை நாகரம் என்றும், வட்டமாக இருப்பதனை வேசரம் என்றும், என்பட்டையாக இருப்பதனைத் திராவிடம் என்றும் கூறுவர். விமானம் பல நிலைகளை உடையதாக இருந்தது. மானசார சாத்திரத்தில் பன்னிரண்டு நிலைகளை உடைய விமானம் இருந்ததென்பது பற்றிய குறிப்புள்ளது. விமானத்தின் தொடக்கம் பற்றி முடிந்த முடிபாக எதனையும் கூற இயலவில்லை. சிலர் எகிப்து நாட்டுப் பிரமிடுகளிலிருந்தும், வேறுசிலர் பாபிலோனியப் பாணியிலிருந்தும் (Chaldean Ziggurats) வந்ததென்று கூறுவர். புத்தருக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே பல கட்டடங்களில் விமானம் இடம் பெற்றிருந்தது. வீரவழிபாட்டையும், முன்னோர் வழிபாட்டையும் பின்பற்றிய தமிழர், இறந்தோரைப் புதைத்து, அதன்மீது மண் மேட்டினர். அதுவே,

பின்னர்க் கோயில் அமைய வழிவகுத்தது. அதனால் விமானம் என்பது திராவிடப் பண்பாட்டின் கூறுபாடுதான் என்பதனை அறியலாம். பின்னர் ஆரியம், புத்தம், சமணம் முதலான கோட்பாடுகளின் தாக்கத்தால் விமானத்தின் தோற்றத்திலும் அமைப்பிலும் சில மாறுபாடுகள் தோன்றின.

விமானமும், கோபுரமும் வேறுபட்டன. கருவறைக்கு மேல் கட்டப்படுவது விமானம், கோயிலின் வாயிலை அலங்கரிப்பது கோபுரம், இன்றும் தமிழகத்தின் பல கோயில்களில் நுழைவாயில் கோபுரம் உயர்ந்தும், விமானம் தாழ்ந்தும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இடைக்காலச் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட தஞ்சைப் பெரிய கோயில், கங்கைகொண்ட சோழீசுவரர்கோயில் (கங்கை கொண்ட சோழபுரம்), பிற்காலச் சோழர் காலத்திய திருபுவனம் கம்பகரேசுவரர்கோயில், தாராகுரம் ஐரோவதேசுவரர் கோயில் ஆகியவை உயர்ந்த விமானங்களைக் கொண்டுள்ளன. இவை பல நிலைகளைக் கொண்டவை. பாண்டியர், விசயநகரத்தார், நாயக்கர் ஆகியோர் ஆட்சிக் காலங்களில் விமானங்களைக் காட்டிலும் கோபுரங்களை மிகுந்த உயரம் உள்ளவையாக அமைத்தனர்.

-ம.இரா.தா.

வியட்நாம்: இது தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுள் ஒன்று. சமஉடைமை வியட்நாமியக் குடியரசு (The Socialist Republic of Vietnam) எனப்படும். இதன் பரப்பளவு, 329,566 ச.கி.மீ. இதன் மக்கள் தொகையில் 61.95 மில்லியன் (1986) 84 விழுக்காட்டினர் வியட்நாமியர். அவர்கள் கின் (KINH) என்று அழைக்கப்பெறுவர். இந்நாட்டின் வாழும் சிறுபான்மையோரில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட இனங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் தே (Tay), கெமேர் (Khmer), தாய் (Thai), முவாங்கு (Muong), நுங்கு (Nung), மியோ (Mee), தாவோ (Dao) முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. இந்நாட்டின் தலைநகரம் அனாய் (Hanoi), எய்பாங்கு (Haiphong), ஓசிமின் நகரம் (HochiMinh), தாநாங்கு (Da Nang) ஆகியன முக்கிய துறைமுகங்கள். இந்நாட்டின் தேசியக் கொடி, சிவப்பு நிறம் கொண்ட கொடியின் நடுவண் மஞ்சள் வண்ணத்தில் ஐம்முறை விண்மீன் பொறிக்கப்பட்டு விளங்கும். தேசிய கீதம் தியென் குவான்கா (Tien Quanca) படைகள் முன்னேறிக் கொண்டே இருக்கின்றன என்று தொடங்கும். ஐக்கிய நாடுகள்

வியட்நாம் குழந்தைகள்

நுனாய்

விவசாயம்

நிறுவனம் போன்ற பன்னாட்டு அமைப்புகளிலும் வியட்நாம் உறுப்புநாடாக உள்ளது.

வியட்நாமில் பழுப்பு நிலக்கரி, நிலக்கரி, இரும்பு உலோகக்கரு, மாங்கனீசு, கரும்பொன்மம், இரும்புக்குருமஈருயிரகை (Chromite), அலுமினிய மண்வகை (Bauxite), தங்கம் போன்ற கனிமங்கள் உள்ளன. சாதாரண உப்பு, எரியகியும் (Phosphate) உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. கீன்கியாங்கு (Kien Giang) மாநிலத்தில் சுண்ணாம்புக்கல் அதிக அளவில் காணப்படுகிறது.

வியட்நாமின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 71 விழுக்காட்டினர் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். நெல் முக்கியப் பயிராகும். இது தவிர, சோளம், கரும்பு, சர்க்கரைவள்ளிக்கிழங்கு, பருத்தி, சோயா மொச்சை, சோயா அவரை, தேயிலை, இரப்பர், எண்ணெய் விதைத் தாவரங்கள், புகையிலை, சோள வகைப்பயிர், காப்பி, பருப்பு வகைகள் முதலியனவும் பயிரிடப்படுகின்றன. கட்டடத்திற்கும் பிற தச்சு வேலைக்குரிய கட்டைகள் தரும் மரங்கள் இந்நாட்டில் மிகுதியாக உள்ளன. மீன்பிடிக்கும் தொழிலும் நடைபெறுகிறது. ஆடுமாடுகள், பன்றி, வளர்ப்புப் பறவைகள் போன்றவை வியட்நாமிய மக்களின் வீட்டு விலங்குகளாகும். இங்குச் சுரங்கத் தொழில் உணவுப் பண்டங்களைப் பதனஞ் செய்தல், நெசவுத் தொழில் முதலியன நடைபெறுகின்றன. பசை மண், பருத்தி, பட்டு உற்பத்தி போன்றவை நாட்டின் பழமையான தொழில்களாகும். இரும்பு, எஃகு, கந்தக அமிலம், உவர்க் காரம் (Soda), கனிமச்சத்துகள் நிறைந்த இயற்கை உரங்கள், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகள், காகிதம், சர்க்கரை, காலனிகள், மதுவகைகள், இழுவை இயந்திரங்கள், இயந்திரக் கலப்பைகள், இருப்புப்பாதை வண்டிப் பெட்டிகள் செய்தல் முதலிய தொழில்களும் வியட்நாமில் நடைபெறுகின்றன. ஓசி மின் (Hochi Minh) பகுதியில் தொழிற்சாலைகள் மிகுதியான அளவில் காணப்படுகின்றன.

வியட்நாமின் நாணயம் தாங்கு (Dong) எனப்படுகிறது. நாணயம் அச்சடித்து வழங்கும் உரிமை, தேசிய வங்கிக்கு உண்டு. பன்னாட்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதித் தொழில்களை நடத்த வணிக வங்கி (Vietcom Bank) ஒன்று அமைந்துள்ளது. அமெரிக்க வங்கிகளுடனான "எல்லா வணிக, தொழில்முறை

நடவடிக்கைகளையும் 1980 ஆம் ஆண்டு, வியட்நாம் நிறுத்திக்கொண்டது.

கல்வி: தொடக்கக்கல்வி 4, 3, 3, வருடங்கள், என்று மூன்று நிலைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு மொத்தத்தில் பத்து ஆண்டுகள் கொண்டதாக உள்ளது. அனாய் (Hanoi) பல்கலைக்கழகம், ஓசிமின் பல்கலைக்கழகம், பேன் மீ துவோட்டு (BanMe Thuot) பல்கலைக்கழகம் ஆகிய மூன்று உயர் கல்வி நிலையங்கள் இந்நாட்டில் உள்ளன.

சமயம்: தாவோ சமயம் (Taoism) வியட்நாமியரின் மரபுசார்ந்தச் சமயமாகும். ஆயினும் புத்த சமயம் பல இடங்களில் பரவியுள்ளது. இங்குள்ள புத்த சமயப் பிரிவினருக்கு ஓவா ஆவோ (Hoah Hao) குழுவினர் என்னும் பெயர் வழங்குகிறது. வியட்நாமின் கிறித்தவ சமயப் பிரிவினர் காவோதாய்க் (Caodai) குழுவினர் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். தெற்கு வியட்நாமில் ரோமானியக் கத்தோலிக்கர் மிகுதியாக உள்.

ஆட்சி அமைப்பு: வியட்நாமின் ஆட்சிமுறை 1980 ஆம் ஆண்டு திசம்பர்த் திங்கள் முதல் நடைமுறைக்கு வந்த புதிய அரசியலமைப்பின்படி அமைந்துள்ளது.

அதன்படி, வியட்நாம் என்பது, காரல்மார்க்க இலெனின் கொள்கைகளைச் சார்ந்து இயங்கிவரும் பாட்டாளி மக்களின் சருவாதிகார ஆட்சியாகும். அரசியல் அதிகாரங்கள் யாவும் பொது உடைமைக் கட்சியே பெற்றிருக்கிறது. அக்கட்சி 1986-ஆம் ஆண்டுக் கணக்குப்படி. 1.7. மிலியன் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்நாடு 36 மாநிலங்களையும் ஒரு தனிப்பகுதியையும் (Special area) பெற்றுள்ளது.

வரலாறு: பண்டைக் காலத்திய வியட்நாம், மையப்பகுதியாகிய அன்னாம், தென்பகுதியாகிய கொச்சின், சீனா, தோன்கின் என்று மூன்று பகுதிகளாக இருந்தது. வியட்நாம் கி.மு. 11-ஆம் ஆண்டில் சீனர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது. சீன ஆதிக்கத்திலிருந்து கி.பி. 939 இல் விடுபட்ட இந்நாடு, பின் வந்த ஆண்டுகளில் பெயரளவில் சீனப் பேரரசின்கீழ் இருந்து வந்தது. வியட்நாமியர், கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் சம்பாப அரசினைக் (அன்னாமில் இருந்தது) கைப்பற்றிக் கொண்டு பிறகு கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் கொச்சின் சீனாவையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். பிரான்சு, போர்ச்சுகல் நாட்டு சமயப் பரப்புக்குழுக்கள் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வியட்நாமிற்குள் வரலாயின. பிரான்சு நாட்டவரின் உதவியுடன் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகுவன் ஆன் (Nguyen Anh) என்பவன், பேரரசர் சியா லாங்கு (Gia - Long). என்ற பட்டத்துடன் அன்னாம் பகுதியின் பேரரசனானார்.

பிரான்சு நாட்டு சமயக் குழுக்களைச் சேர்ந்த சிலர், வியட்நாமிய அரசர்களால் கொலை செய்யப்பட்டதால், அதற்குப் பழிவாங்கும் நோக்கில், கி.பி. 1858-ஆம் ஆண்டு பிரான்சுப் மூன்றாம் நெப்போலியன் தம் படைகளை வியட்நாமிற்கு அனுப்பிவைத்தார். அதன் விளைவாக, கி.பி. 1862 ஆம் ஆண்டு கொச்சின் சீனாவின் ஒரு பகுதி பிரான்சுக்கு அளிக்கப்பட்டது. பல உடன்படிக்கைகள் மூலம், கி.பி. 1874-க்கும் 1884-க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் தோன்கின், அன்னாம் ஆகியயிரண்டும் பிரான்சின் பாதுகாப்பின் கீழுள்ள (Protectorates) பகுதிகளாக ஆயின. கொச்சின் சீனா பிரான்சு நாட்டுக் குடியேற்ற நாடாயிற்று. சீனாவுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையே கி.பி. 1885 இல் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை மூலம் அன்னாம் பேரரசில் சீன ஆதிக்கம் முடிவுற்றது. கம்போடியாவும், இலாவோசும் பிரான்சு நாட்டுப் பாதுகாப்பின் கீழுள்ள

நாடுகளாயின. பிரான்சின் ஆட்சி தொடர்ந்தது.

சப்பானியர்கள் 1940 ஆம் ஆண்டு வியட்நாமைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அக்காலங்களில், வியட்நாமில் தேசியவாதிகள், பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர் புரட்சியாளர் ஆகியோரின் அமைப்புகள் மறைமுகமாகச் செயற்பட்டு வந்தன. அப்படிப்பட்ட அமைப்புகளின் பெயரளவிலான தேசிய கூட்டணி ஒன்று பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைமையின்கீழ் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன்பெயர் வியட்மின் என்பதாகும். அதன் தலைவர் ஓசி மின் (Ho Chi Minh) அவர் வியட்நாமின் விடுதலைக்காகப் போராடியவர். சப்பானியர்கள் 1945 ஆம் ஆண்டு இந்தோ சீனாவை ஒரு சுதந்திர நாடாக அறிவித்தனர். மேலும் பேரரசர் பாலோ தாய் (Bao Dai) என்பவரைப் பதவியைவிட்டு விலக்கி வியட்நாம் எனும் குடியரசை நிறுவி அனாயைத் (Hanoi) தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சிசெய்ய வியட்மின்னிற்கு அனுமதியளித்தனர்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் சப்பானியர்கள் சரணடைந்தபின் பிரான்சு நாட்டினர் மறுபடியும் தங்கள் ஆதிக்கத்தைக் கொச்சினிலும், சீனாவிலும் ஏற்படுத்தினர். இதனால் வியட்நாமிற்கும் பிரான்சுப் படைக்குமிடையே கடுமையான போர் தொடங்கியது. போர் நிறுத்த உடன்பாடு 1946 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 6 ஆம் நாள் ஏற்பட்டு அதன்படி வியட்நாமிய சுதந்திரக் குடியரசு இந்தோசீனக் கூட்டமைப்பிற்குள் சுதந்திர மாநிலமாக இருப்பதைப் பிரான்சு ஏற்றுக் கொண்டது.

தென்வியட்நாமில் 1950 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் தொடங்கிய கொரில்லா உள்நாட்டுப் போர், 1955-ல் இருந்து பன்னாட்டுப் போராக மாறியது. அதில் அமெரிக்காவும், வட வியட்நாமும் பங்குபெற்றன. இறுதியில் 1954 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் பிரான்சின் இராணுவகேந்திரமான தியன் பியன் பூ (Dien Bien Phu) வியட்மின் படைகளால் சூழ்ந்து கொள்ளப் பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டதும், பிரான்சுக்காரர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து 1954 இல் ஓர் உடன்படிக்கைச் செய்துகொள்ள ஒப்புக்கொண்டனர். அவ்வுடன்படிக்கையே செனிவா ஒப்பந்தம் (Geneva Agreement) எனப்படுகிறது. அதன்படி வியட்நாமை, வடக்கு குறுக்கை அளவு பதினேழாவது இணைகோடு (Latitude - 17° North) இரண்டாகப் பிரித்தது. வடக்கு வியட்நாமில் ஓசிமின்னின் பொதுவுடைமைக் கட்சி

ஆதிக்கம் பெற்றது. தெற்கு வியட்நாம், சுதந்திர நாடாகியது. இரண்டு வியட்நாம்களையும் ஒன்றாக இணைப்பதற்கு 1956 ஆம் ஆண்டு, பொதுத் தேர்தல் நடைபெற வேண்டுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அத்தேர்தல் நடைபெறவே இல்லை.

பிரான்சு நாட்டினர் வியட்நாம் விட்டுச் சென்றபின், வடக்கு வியட்நாமிலிருந்த ஓசிமின் அரசு தன் ஆட்சியை அங்கு நிலைப்படுத்திக் கொண்டு விரைவில் முன்னேறத் தொடங்கியது. தென் வியட்நாமில், பிரான்சிற்கு மாறாக அமெரிக்காவின் தலையீடு மேலோங்கியது. அமெரிக்காவின் உதவியுடன் நிகாடின் தியம் (Ngo Dinh Diem) என்பவர் தலைமை அமைச்சரானார். பிறகு 1955 ஆம் ஆண்டு, மக்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்தி, பாலோ தாயைப் பதவியிலிருந்து விலக்கிவிட்டுத் தாமே நாட்டின் தலைவர் என்று அறிவித்தார். இரண்டு வியட்நாம்களும் இணைவதற்கு வழிவகுப்பதற்காக நடத்தப் பெற இருந்த தேர்தலை (1956ல்) நடத்த மறுத்தார். ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியினைப் போரில்லாமல் செய்ய இயலாது என்பதை உணர்ந்த, தெற்கு வியட்நாமைச் சேர்ந்த தேசியவாதிகளும், பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்களும் புரட்சியைத் தொடங்கினர். பொதுவுடைமையாளர்கள் தலைமையில், பயவாதிகள், தேசிய வாதிகள், சமூகக் குழுக்கள் இணைந்த கூட்டமைப்பு ஒன்று வட வியட்நாமால், தென் வியட்நாமில் உருவாக்கப்பட்டது. அதுவே தேசிய விடுதலை முன்னணி (National Liberation Front) என்பதாகும். அதனைத் தென்வியட்நாமிய அரசு வியட்காங்கு (Vietcong) என்று குறிப்பிட்டது. தியம் அரசிற்குப் பதிலாக, சுதந்திர அரசு அமைத்தல், உழவர்களுக்கான பல சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றல், வெளிநாட்டுச் செய்திகளில் நடுவு நிலைமைக் கொள்கையைக் கடைபிடித்தல் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தேசிய ஒற்றுமைக்கு வழிவகுத்தல் என்பவையே தேசிய விடுதலை முன்னணியின் கொள்கைகளாகும்.

வியட்காங்கு பல்வேறு கொரில்லாப் போர் உத்திகளைக் கையாண்டு தென்வியட்நாமிய அரசின் கட்டுப்பாட்டினைப் பல பகுதிகளில் துண்டித்துக் கொண்டு வந்தது. பல பகுதிகள் 1961 ஆம் ஆண்டிற்குள் முக்கியமாக கிராமப்புறப் பகுதிகள் வியட்காங்கின் கீழ் வந்தன. தென் வியட்நாமியப் படைத் தோல்விகளின் விளைவாக அமெரிக்கப் போர் உதவி,

அதற்கு மேலும் இன்றியமையாததாயிற்று. இராணுவப் புரட்சியின் காரணமாக தியம் ஆட்சி 1963 ஆம் ஆண்டு முடிவுற்றது. நிகுவென் வான் தியு (Nguyen Van Thieu) என்பவர், 1967 இல் தென் வியட்நாமியக் குடியரசுத் தலைவரானார். தென் வியட்நாமிய மாநிலங்கள் 43 இல், 1964 ஆம் ஆண்டளவில் 8 மாநிலங்கள் மட்டுமே அரசின் ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்தன.

தோன்கின் (Tonkin) வளைகுடாவில் காவல் புரிந்து வந்த அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல், 1964 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் வட வியட்நாமின் ஏவுகணைக் கொண்ட நீர்மூழ்கிப் படகுகளால் தாக்கப்பட்டது. அதன்விளைவாக, அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் கிளிண்டன் பி. சான்சனின் ஆணைப்படி, அமெரிக்கப் போர் விமானங்கள் வட வியட்நாமின் கப்பற்படைத் தளங்களைத்தாக்கின. அதனால் உழவர்கள் தங்கள் நிலங்களையும் வீடுகளையும் விட்டு ஓடினர். பிற நாடுகளின் தலையீடும் மிகுதியாயிற்று. அமெரிக்காவுடன், தென்கொரியா, ஆசுதிரேலியா, நியூசிலாந்து, பிலிப்பைன்சு, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகள் தென் வியட்நாம் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டன. வட வியட்நாமிற்குச் சோவியத் உருசியா உதவத் தொடங்கியது.

அமெரிக்க விமானத் தாக்குதலால் வட வியட்நாமிலிருந்த இராணுவக் கப்பல் தளங்கள், எரிபொருள் சேமிப்புக் கிடங்குகள் மட்டுமன்றி, குடிமக்கள் பலரும் அழியும்படி நேரிட்டது. பேரிழப்புகள் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட வியட்காங் வலிமை வாய்ந்ததாகவே இருந்தது வந்தது. ஏவுகணைகள், தானியங்கிப் போர்க் கருவிகள் திருகு வானூர்திகள் இராணுவத் தளவாடங்கள் முதலியன அவர்களிடம் இருந்தன. அமெரிக்க விமானங்கள் 1967 ஆம் ஆண்டு, தொழிற்சாலைகள் மின் உற்பத்தி நிலையங்கள், இருப்புப் பாதைகள், பாளங்கள், எரிபொருள் சேமிப்புத் தொட்டிகள் போன்றவற்றின் மீது தாக்குதல் நடத்திச் சேதப்படுத்தின.

வியட்காங்கும் தாக்குதல்கள் நடத்தி, அமெரிக்க - தென் வியட்நாமியப் படைகளை நிலைகுலையச் செய்தன. பல கிராமப் புறப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட தேசிய விடுதலை முன்னணி, 1969 ஆம் ஆண்டு புரட்சி அரசொன்றினை தென் வியட்நாமில் அமைத்து, தென்வியட்நாமிய அரசிற்கு இணையான

மற்றொரு அரசாங்கத்தை நடத்தியது.

இதற்கிடையே, அமைதிக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் பிரான்சு நாட்டுப் பாரிசு நகரில் தொடங்கின. அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலுக்கு முன், குடியரசுத் தலைவர் சான்சனின் ஆணைப்படி, வட வியட்நாமில் அமெரிக்க விமானத் தாக்குதல் 1968 ஆம் ஆண்டு நிறுத்தப்பட்டது.

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் இரிச்சர்டு நிக்சன் 1969 ஆம் ஆண்டு போரை வியட்நாமிய மயமாக்குதல் எனும் திட்டத்தை அறிவித்தார். அதன்படி, அமெரிக்கத் தரைப்படை, பகுதிபகுதியாகத் திரும்பப் பெறப்பட்டது. ஓரளவு அமெரிக்கப் படைகள், ஆலோசனை கூறுவது, பயிற்சி அளிப்பது, தென் வியட்நாமியப் படைகளுக்கு விமானப்படை உதவி அளிப்பது போன்ற நடவடிக்கைகளில் மட்டுமே ஈடுபடவேண்டுமென்பது அறிவிக்கப்பட்டது. போர்புரிதல் என்பது முற்றாமலாகத் தென் வியட்நாமியப் படைகளிடமே விடப்பட்டது. அமெரிக்கத் தரைப்படைகள் 1972 ஆம் ஆண்டு முற்றிலுமாக விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் அமெரிக்காவின் விமானத்தாக்குதல் மிகுதியாயிற்று.

அமெரிக்க தென் வியட்நாமியப் படைகள் புரட்சியாளர்களின் முக்கிய கேந்திரங்களை அழிப்பதே தங்கள் நோக்கம் என்றதொரு காரணத்தைக் கூறிக்கொண்டு, 1970 இல் கம்போடியாவில் நுழைந்தன. கொரில்லாப் போர் தொடர்ந்தது. பல முயற்சிகளுக்குப் பிறகு 1973 ஆம் ஆண்டு அமைதி உடன்படிக்கை ஒன்று ஏற்பட்டுப் போர் முற்றுப் பெற்றது. அதன்படி முன்னர்க் குறிப்பிட்டவாறு பதினேழாவது இணைகோடு வட, தென் வியட்நாமைப் பிரிக்கும் கோடாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. வியட்நாமியப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. அமெரிக்கப் படைகள் திரும்பிச் சென்றன. அமெரிக்கப் போர்க் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். வட வியட்நாம் மீதான அமெரிக்க விமானத் தாக்குதல் முடிவு பெற்றது. இலாவோசு, கம்போடியாவிலிருந்த வெளிநாட்டுப் படைகள் வெளியேறின.

இவ்வுடன்படிக்கைக்குப் பிறகும் தென் வட வியட்நாமியப் போர் தொடர்ந்தது. இறுதியாகத் தென் வியட்நாம் 1975 இல் தோல்வியுற்றது. அதன் தலைவராயிருந்த தியூ (Thieu) என்பவரின் ஆட்சி

கவிழ்ந்தது. தெற்கு வியட்நாமிலிருந்து வெளியேறிய பல்லாயிரக்கணக்கானோர்களில் அத்தலைவரும் ஒருவராவார்.

வியட்நாம் முழுமைக்கும் ஒரே தேசிய சட்ட சபையை அமைப்பதற்கான தேர்தல் 1976 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் திங்களில் நடைபெற்றது. புதிதாக ஏற்பட்ட குடியரசு வியட்நாமிய சமஉடைமைக் குடியரசு எனப் பெயரிடப்பட்டது. இது, சோவியத்து உருசியாவுடன், 1978 இல் 25 ஆண்டுகளுக்கான நட்பு ஒத்துழைப்பு ஒன்றைச் செய்து கொண்டுள்ளது.

-மு.அ.

வியட்மின்: இது தென்கிழக்கு ஆசியாவில் வியட்நாம் நாட்டில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு கட்சி அமைப்பின் பெயர் ஆகும். இதை அமைத்தவர் ஓ சி மின் (Ho Chi Minh) என்பாராவார். பிரான்சு ஆதிக்கத்தினின்றும், சப்பானியப் படையெழுச்சியினின்றும் வியட்நாமைக் காப்பாற்றவும் வியட்நாமின் தேசிய விடுதலைக்குப் போராடும் பொருட்டும் 1941 ஆம் ஆண்டு ஓ சி மின் இக் கட்சியை உருவாக்கினார். இரண்டாம் உலகப்போர் முடியுந்தறுவாயில் இவ்வமைப்புக்கு வியட்மின் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இச்சொல்லுக்கு வியட்நாமின் விடுதலைக்காக அமைந்த சங்கம் என்பது பொருளாகும். இத்தேசிய முன்னணியில் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைமையின் கீழ்ப் பல தேசிய அமைப்புகள் ஒன்றாக இணைந்தன. அக்காலத்தில் வியட்நாம், பிரான்சின் குடியேற்ற நாடாக இருந்தது. பிரான்சு நாட்டவரை வியட்நாமை விட்டு வெளியேற்றும் முயற்சியில் பொதுவுடைமைக் கட்சி ஈடுபட்டிருந்தது. பிரான்சு அரசு இக்கட்சியைச் சட்டத்திற்குப் புறம்பானதென்று அறிவித்தது. பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைவரான ஓ சி மின்னுடைய முயற்சியால், அக்கட்சியின் தலைமையில் உருவான வியட்மின், பல அரசியல் அறிஞர்கள் ஒற்றர்கள் கொரில்லாப் போரில் தேர்ச்சி பெற்றவர் முதலியோரைக் கொண்ட கட்டுக்கோப்பானதொரு அமைப்பாக விளங்கியது. இந்த அமைப்பு சப்பானியர்களைப் பற்றிய பல பயனுள்ள செய்திகளை உளவு பார்த்து அறிந்து, நேசநாடுகளுக்கு அவற்றை அறிவித்து உதவி செய்து வந்தது. அப்பொழுது இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்துகொண்டிருந்தது.

வியட்நாமில், சப்பானியர்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டத்தைப் பாராட்டும் வகையில் வியட்மின்னிற்கு நிதி உதவியையும், இராணுவத் தளவாடங்களையும் அமெரிக்கா அளித்தது. திறமைசாலியான ஓ சி மின் அவ்வுதவிகளை வியட்மின்னுடைய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. சப்பானியர் 1944 ஆம் ஆண்டு சரணடையவே வியட்நாமைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். பின்னர், பிரான்சின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து மக்களைப் புரட்சி செய்யும்படி வியட்மின் ஆணையிட்டது. அப்புரட்சிக்குத் தொடக்கத்தில் எதிர்ப்பு எங்கிருந்தும் வரவில்லை. அதனால், வியட்மின் 1945 ஆம் ஆண்டு, அனாய் (Hanoi) நகரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, ஆட்சியையும் கைப்பற்றியது. வியட்நாம் முழுவதையும் தம் ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவர வியட்மின் முனைந்தது. அதை விரும்பாத பிரான்சு நாட்டினர் அம்முயற்சியைத் தடுத்தனர். அச்செய்கை மூலம், அனைத்துத் தேசிய விடுதலை அமைப்புகளின் பொதுக் குறிக்கோளான நாட்டின் விடுதலை என்பதனையே பிரான்சு எதிர்த்தது என்பது தெளிவாயிற்று. வியட்மின்னிற்கும் பிரான்சுப் படையினருக்குமிடையே கடுமையான போர் தொடங்கியது. தெற்குப் பகுதியையும் மத்திய வியட்நாமின் முக்கிய நகரங்களையும், பெருவழிகளையும் பிரான்சுப் படையினர் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அதனால் வியட்மின் தன்னுடைய நிலையான இராணுவத்தை மலைகள் உள்ள இடங்களுக்கு மாற்றிக்கொண்டதுடன் கொரியல்லாப் போர் முறைகளைக் கையாளவும் தொடங்கியது. கிராமப்புறங்களிலெல்லாம் வியட்மின்னிற்கு மிகுந்த அளவில் ஆதரவும், பரிவும் கிடைத்தன. இறுதியில், 1954 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் பிரான்சுப்படையினரின் முக்கிய இராணுவ கேந்திரமான தியன் பியன் பூ (Dien Bien Phu) வியட்மின் படைகளால் சூழ்ந்து கொள்ளப்பட்டு, கைப்பற்றப்பட்டதும், பிரான்சு, தானாகவே முன்வந்து ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள ஒப்புக்கொண்டது. அவ்வுடன் படிக்கையே செனிவா ஒப்பந்தம் எனப்படுகிறது. அதன்படி 17 ஆம் பாகைக் குறுக்களவுக்கோடு (17° Latitude) வியட்நாமைத் தெற்கு வியட்நாம், வடக்கு வியட்நாம் என இரண்டாகப் பிரித்தது. அவ்விரண்டு பகுதிகளுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. பிரான்சு நாட்டவர் வியட்நாமை

விட்டுச் சென்ற பிறகு வடக்கு வியட்நாமிலிருந்த கோ சி மின் அரசு, தன் ஆட்சியை அங்கு நிலைப் படுத்திக் கொண்டபின் தெற்கிலும் முன்னேறத் தொடங்கியது. வியட்நாமின் விடுதலைக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்த வியட்மின்னின் பணி, வியட்நாமிய மக்களாட்சிக்குடியரசு வடக்கு வியட்நாமில் அமைந்தவுடன் முடிந்தது.

-மு.அ.

வியன்னா மாநாடு (கி.பி. 1815): பிரான்சுநாட்டு வீரர் முதலாம் நெப்போலியன் எழுசிச்சியின் காரணமாக ஐரோப்பிய நாடுகள் எவ்வாறு இன்னல்களுக்கு உட்பட்டனவோ அவ்வாறே அவருடைய வீழ்ச்சியாலும் அவை பாதிக்கப்பட்டன. அவர் ஐரோப்பாவின் நிலப்படத்தையே (map) மாற்றியமைத்துவிட்டதால் அதனைத் தக்க வகையில் புதிதாக மாற்றுவதற்குச் செய்ய வேண்டிய பெரும் பணியை ஐரோப்பிய நாடுகள் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எனவே அவை கி.பி. 1815 இல் ஆசுத்திரியாவின் (Austria) தலைநகரான வியன்னாவில் கூடிப் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்தன. இக்கூட்டம் வியன்னா மாநாடு (The Congress of Vienna) என வரலாற்றில் குறிப்பிடப் படுகின்றது.

இம்மாநாட்டிற்கு ஆசுத்திரியாவின் மன்னர் முதலாம் பிரான்சிசு (Francis I) தலைமை தாங்கினாலும், அவருடைய அமைச்சர் மெட்டர்னிக் குதான் (Metternich) முன்னணியில் இருந்தார். உருசிய மன்னர் முதலாம் அலெக்சாந்தர், பிரசிய மன்னர் மூன்றாம் பிரடெரி, பிரான்சின் அமைச்சர் தேலிராண்டு, இங்கிலாந்தின் அமைச்சர்கள் காசல்ரீ, வெலிங்க்டன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இம்மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம் நெப்போலியனிடம் இருந்து கைப்பற்றியப் பகுதிகளை அவரை வென்ற நாடுகள் தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வதாகும். அவ்வாறு பிரித்துக்கொள்வதில் அவை முன்னிலை மீட்சி (Restoration), ஆதிக்க சமநிலை, (Balance of Power) இழப்பீட்டுத் தொகை (Compensation) பெறுதல் என்ற மூன்று கொள்கைகளைப் பின்பற்றின.

பிரான்சு. மேலே குறிப்பிட்ட கொள்கைகளின் அடிப்படையில் பிரான்சின் எல்லையளவு கி.பி. 1790

ஆம் ஆண்டில் இருந்த நிலைக்குக் குறைக்கப்பட்டது. போர்பன் (Hourbon) மரபினைச் சேர்ந்த 18 ஆம் உலூயி பிரான்சின் மன்னராக அரியணை ஏறினார். கூட்டு நாடுகளுக்கு, பிரான்சு 28 மில்லியன் பவுன்களை இழப்பீடாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், அது 5 ஆண்டுகளுக்கு 1,50,000 வீரர்களைக் கொண்ட கூட்டு நாடுகளின் படையைத் தன்னாட்டில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் முடிவுகள் செய்யப்பட்டன. பிரான்சின் குடியேற்ற நாடுகளும் கப்பற்படையும் இங்கிலாந்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

செருமனி. நெப்போலியன் செருமனியிலிருந்த 300 சிற்றரசுகளை 39 ஆகக் குறைத்து, அதற்கு இரைன் இணைப்பரசு (Rhine CVonfederation) எனப் பெயரிட்டிருந்தார். இம்மாநாடு அதில் எவ்வித மாறுதலும் செய்யாது அதன் பெயரை மட்டும் செருமன் இணைப்பரசு (German Confederation) என மாற்றியமைத்தது. இதற்கு ஆசுதிரியப் பேரரசர் தலைவராகவும் பிரசியா மன்னர் துணைத் தலைவராகவும் நியமிக்கப்பட்டு, பிராங்குபர்ட்டு (Frankfurt) என்னுமிடத்தில் அனைத்துப் பகுதிப் பேராளர்களும் கூடும் நாடாளுமன்றம் ஒன்று அமைக்கப்பெற்றது.

இத்தாலி. இத்தாலி ஐந்து பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அதன் ஐக்கியம் தடை செய்யப்பட்டது. வட இத்தாலியிலிருந்த வெனிசியா (Venetia), இலம்பார்டி (Lombardy) ஆகிய இரண்டும் ஆசுதிரியாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பர்மா (Parma), மொடேனா (Modene), தசுகனி (Tuscany) ஆகிய மூன்று சிற்றரசுகளிலும் ஆப்சுபர்க்கு (Hapsburg) அரசமரபினரின் ஆட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இரட்டை சிசிலி நாட்டிற்கு (The Kingdom of two Sicilies) போர்பன் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெர்டினாண்டு மன்னராக்கப்பட்டார். சார்டனிய அரசில் சார்டனியா (Sardinia), பீடுமான்டு (Piedmont), சவாய் (Savoy), நீசு (Nice) ஆகியவை அடங்கியிருந்தன. அந்நாட்டிற்குச் செனோவாப் பகுதி (Genoa) அளிக்கப்பட்டது. போப்பாண்டவருக்கு உட்பட்டிருந்த பகுதிகளில் (Papal States) மீண்டும் போப்பின் ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

பிற நாடுகள். இசுபெயின், போர்ச்சுகல், ஆலந்து ஆகிய நாடுகளில் மீண்டும் அவற்றின் பழைய அரசு

மரபினரின் ஆட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சுவிசு இணைப்பரசு (Swiss confederation) மீண்டும் நிலை நாட்டப்பட்டது. மற்றும் பல ஏற்பாடுகளும் இம்மாநாட்டில் செய்யப்பட்டன.

விளைவுகள். இம்மாநாட்டின் கொள்கைகள் பிற்போக்கானவையாய் இருந்ததால் அவை ஐரோப்பிய அரசியலில் பல சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்தன. பிரான்சுப் புரட்சியின் அடிப்படைக் காரணத்தை அறியாது அந்நாட்டு மக்கள் மீது போர்பான் அரசை மீண்டும் திணித்ததால் கி.பி. 1820, 1830, 1848 ஆண்டுகளில் அங்குப் புரட்சிகள் ஏற்பட்டு, பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பரவின. ஐரோப்பாவில் குடியாட்சியும், மக்களுடைய தேசிய உணர்ச்சியும் நசுக்கப்பட்டன. உருசியா, பிரசியா ஆகியவற்றிடையே போலந்து பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. குடியரசாகவிருந்த செனோவா (Genoa) சார்டனிய மன்னரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. மற்றொரு குடியரசான வெனிசியா (Venetia) ஆசுதிரியாவுக்கு அளிக்கப்பட்டது. பன்னெடுங்காலமாகவே தென்மார்க்குடன் (Denmark) சேர்ந்திருந்த நார்வே, சுவீடனுடன் இணைக்கப்பட்டது. மக்களுடைய சமய உணர்ச்சியைக்கூட மதியாது கத்தோலிக்க நாடான பெல்சியம், சீர்திருத்தக் கிறித்தவ நாடான ஆலந்துடன் (Holland) சேர்க்கப்பட்டது. இத்தாலி துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டதால் பின்னர் அந்நாட்டின் ஐக்கியத்திற்குப் போராட்டங்கள் நடந்தன. இம்மாநாட்டின் பயனாக ஐரோப்பாவில் புனிதக் கூட்டணி (Holy League), நால்வர் கூட்டணி, ஐவர் கூட்டணி ஆகியவை தோன்றின. குறைகள் பல இருப்பினும், வியன்னாமாநாடு 40 ஆண்டுகளுக்கு ஐரோப்பாவில் அமைதியை நிலை நாட்டியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

-சி.இரெ.

வியாக்கிரபாதர்: இவர் மத்தியந்தன முனிவரின் புதல்வர். தந்தையிடமே கற்றக் கலையறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். இவர் தம் தந்தையும் ஆசானுமாகிய மத்தியந்தன முனிவரிடம், தவங்களில் மேலான தவத்தை அறிவுறுத்த வேண்டினார். அதற்குத் தந்தையார் தவத்திற்கு முதற்படியாகச் சிவபூசையை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அதற்குத் தில்லையே தலைசிறந்த தலம் என்றும் அறிவுறுத்தினார். அதனைக் கேட்ட வியாக்கிரபாதர் சிதம்பரத்தையடைந்து

இறைவனை வழிபட்டார். பிறகு அதன் மேற்குத் திசையில் ஒரு சிவலிங்கத்தை நிறுவி முறைப்படி வழிபட்டு வந்தார். அது இப்போது திருப்புவீச்சரம் என வழங்கப்படுகிறது. இவர் ஆகமங்களில் கூறியுள்ள சடங்கு முறைகளில் (கிரியா பத்ததிகள்) பெருவிருப்புடையவர்.

இறைவனைத் தூமலர் தூவித் தொழுவதற்கு மலர்கள் எவ்வாறு கொய்யப்பட வேண்டும் என ஆகமங்கள் விதித்துள்ளன. அப்புட்ப விதிகளுக்கு முரண்படாதவாறு வண்டுகள் தேனைப் பருகுமுன் பூக்களை எடுத்துப் பூசிக்க வேண்டும் என விழைந்தார். அதற்கேற்ற உடலமைப்பை வழங்கியருள்புரியுமாறு இறைவனிடம் வேண்டினார். பனிக்காலத்தில் மரங்களில் வழக்காமல் ஏறுவதற்குப் புலிக்கால் போன்ற கால் கைகளையும், வைகறையில் வழிபார்த்து நடக்கவும் மலர்களை முறை வழுவாமல் பறிக்கவும் வாய்ப்பாகக் கால் கை நகங்களில் விழிகளையும் அருளுமாறு வேண்டிப் பெற்றார். அதனாலேயே இவர் புலிக்காலர் எனப் பொருள்படும் வியாக்கிரபானுர் என்னும் சிறப்புப் பெயரால் வழங்கப்பெற்று இயற்பெயர் மறக்கப் பெற்றார்.

தம் மைந்தரின் சிறப்பைக் கேள்வியுற்ற மத்தியந்தன முனிவர் தில்லைக்கு வந்து, வசிட்ட முனிவரின் தங்கையை மணமுடித்து வைத்தார். அவ்வில்லறப் பயனாக உபமன்னியர் பிறந்தார். அந்த உபமன்னியர் உண்பதற்காகவே இறைவன் பாற்கடலை வரவழைத்தருள்புரிந்தான்.

ஒரு தை மாதத்தில் பூச நட்சத்திரம், வியாழக்கிழமை, சித்த யோகம் கூடிய நன்னாளில் தில்லையில் இறைவனின் ஆனந்த நடனத்தைப் பதஞ்சலி முனிவருடன் சேர்ந்து காணப் பெற்றார். ஓளடததேசத்தின் இளவரசனாகிய சிங்கவன்மனைக் கொண்டு தில்லையில் பல திருப்பணிகளைச் செய்து நிறைவேற்றித் திருவிழாக்களையும் ஒழுங்கு செய்தார்.

- ப.வெ.நா.

வியாகரணம்: செய்தல் என்ற பொருள்கொண்ட்கு என்ற தாதுவுடன் (வினை அடி) வி ஆ என்ற இரண்டு உபசர்க்கங்கள் சேர்ந்து வியாகரணம் என்ற சொல் தோன்றியது. இச்சொல்லின் பொருள் சீர்திருத்தம் செய்தல் என்பதாகும். ஆகவே, ஒரு மொழியின்

எழுத்துகள், பதங்கள், வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றைச் சீர்திருத்திப் பல்வேறு உருவங்களை முறைப்படி அமைத்து, பிழையின்றிக் கூறுவதற்கு உதவியாக இருக்கும் நூல் வியாகரணம் என்று சொல்லலாம். இதுதான் இலக்கணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதஞ்சலி தம்முடைய வியாகரண மாபாடியத்தில் இதைச்சப்தானுசாசனம் அதாவது இலக்கண இயல் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பொதுவாக வேதங்களின் பொருள்களை உணர்வதற்குப் பயனாக உள்ளன. வேதாங்கங்கள் என்று சொல்லப்படும், இட்சை வியாகரணம், சந்தசு, நிருத்தம், சோதிடம் கற்பம் ஆகியவை ஆகும். இந்த ஆறு அங்கங்களில் மிகச் சிறந்தது வியாகரணம் ஆகும். சிறந்த வடமொழி இலக்கண ஆசிரியரான பாணினி தம் நூலில் சந்தசை வேதங்களின் கால்கள் என்றும், கற்பத்தைக்கைகள் என்றும், சோதிடத்தைக் கண்கள் என்றும், நிருத்தத்தைக் காதுகள் என்றும், சிட்சையை மூக்கு என்றும் கூறியுள்ளார். ஆனால் வியாகரணத்தை முகம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்மூலம் மற்ற அங்கங்களைக் காட்டிலும் வியாகரணத்தின் இன்றியமையாமை நன்றாகத் தெரிகின்றது. பதஞ்சலி தம் மாபாடியத்தில் ஒவ்வொரு அந்தணனும் ஆறு அங்கங்களுடன் வேதங்களை நன்கு படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில் வேதமந்திரங்களின் பொருள்களை அறியவும், சுரம் எழுத்து ஆகியவற்றைத் தவறாமல் சொல்லவும், எழுத்துப்பிழைகள் ஏற்படாமல் கூறவும் இன்றியமையாததாக இது உள்ளது. இதன் மூலம் தான் வேதத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்.

ஒவ்வொரு வேதத்தின் சுரம், எழுத்து ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுவது பிராதிசாக்யை என்பது. இது ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் உள்ளது. இலக்கண நூல்கள் யாவும் இப்பிராதிசாக்யத்திலிருந்து தோன்றிப் பின்பு தனி நூலாகக் கருதப்பட்டன.

பாணினியின் அட்டாத்தியாயி என்ற எட்டு அத்தியாயங்களுடன் கூடிய இலக்கணநூல், பாணினி இலக்கணத்தை அனுசரித்து வராக அல்லது காத்தியாலனரால் எழுதப்பட்ட வார்த்திகம், பதஞ்சலி முனிவர் பாணினியின் இலக்கண சூத்திரங்களுக்கு எழுதிய வியாகரண மாபாடியம் ஆகிய மூன்றும் புகழ்பெற்ற இலக்கண நூல்கள் ஆகும். இம்மூவரின்

இலக்கணத்தைப் பின்பற்றித்தான் இப்பொழுது சமசுகிருத மொழி நன்கு விளங்குகிறது.

பாணினியின் அட்டாத்தியாயிக்கு முன்பே பல வியாகரண நூல்கள் இருந்தன. பவிடியபுராணத்தில் மொத்தம் எட்டு வியாகரண நூல்கள் இருந்தன என்பது சொல்லப்படுகிறது. அவை 1. பிராம்ம வியாகரணம், 2. ஐந்திரவியாகரணம், 3. யாம்யவியாகரணம், 4. இரௌத்திர வியாகரணம், 5. வாய்வய வியாகரணம், 6. வாருண வியாகரணம் 7. சாவித்ர வியாகரணம் 8. வைணவ வியாகரண மாகியன ஆகும்.

ஆனால் பின்வரும் ஒன்பது வியாகரண நூல்கள்தாம் மிகப் புகழ்பெற்றனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவை 1. ஐந்திரம், 2. சாந்திரம், 3. காசுகிருதச்சனம், 4. கௌமாரம், 5. சாகடாயனம், 6. சாராகவதம், 7. ஆபிசலம், 8. சாகலம், 9. பாணினியம் என்பனவாகும். பாணினியம் என்பது பாணினி எழுதிய அட்டாத்தியாயி ஆகும். தம் இலக்கண நூலிலேயே பாணினி, சாகடாயனர், சாகல்யர், சார்ச்சியர் முதலிய இலக்கண ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பதஞ்சலி தம்முடைய மாபாடியத்தில் வியாகரணம் படிப்பதற்கு ஐந்து காரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை 1. இரட்சை (வேதங்களைக் காப்பாற்ற) 2. உண்கம் (வேதங்களை எந்த எந்த இடத்தில் எப்படி எப்படி மாற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்று தெரிவிக்க உதவுகிறது) 3. ஆகமம் (வேதங்களின் பொருள்களை உணர) 4. இலகு (எழுத்துகளை எளிதாக அறிந்து கொள்ள) 5. அசந்தேகம் (ஐயம் ஏற்படக்கூடிய விடத்தில் அதனைப் போக்க) ஆகியவை ஆகும்.

-எஸ்.ஜ.

வியாசர்: இவர் திருமாலின் அம்சமாகத் தோன்றியவர் என்று கருதப்படுகிறார். இவருக்கு துவையாயனர், கிருட்டிணத்தவையாயனர் என்ற பெயர்களும் வழக்கில் உள்ளன. யமுனையாற்றின் தீவுப்பகுதியில் தோன்றியதாலும் கருமை நிறம் கொண்டமையாலும் அப்பெயர்கள் வந்தன. வேதாந்த சூத்திரங்களைச் சிறந்த முறையில் இயற்றியவர் என்று அந்நூல் வல்லுநர் அவரை பாதராயணர் என்று போற்றி அழைக்கின்றனர்.

துவாயரயுகத்தின் இறுதியிலும், கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலும் இவர், பராசர முனிவருக்கும், வாசவி என்ற சத்பவதிக்கும் மகனாகத் தோன்றினார். இவர், சுகமுனிவருக்குத் தந்தையார்.

தாயின் ஆணைப்படி தம் சகோதரரின் மனைவியின்பால் திருதராட்டிரன், பாண்டு, விதுரன் என்ற மூன்று புதல்வர்களைப் பெற்றார். வேதங்களை நான்கு பகுதிகளாகத் தொடுத்து அவற்றை முறையே பைலர், வைசம்பாயனர், சைமினி, சுமந்து என்ற நான்கு மாணவருக்குக் கற்பித்தார். அதனால் சைமினி வியாசரின் மாணவர் என்று தெரிகிறது. மீமாம்சாசூத்திரம் எழுதிய சைமினி, பாதராயணரையும் (வேதாந்த சூத்திரம் எழுதியர்), பாதராயணர், சைமினியையும் தம் சூத்திரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனினும், வியாசருக்கும், சைமினிக்கும் உற்ற இவ்வாசிரிய மாணவத் தொடர்பு பற்றி விரிவாகவோ, தெளிவாகவோ ஏதும் தெரியவில்லை.

வியாசர் இதிகாசங்கள், புராணங்கள் ஆகியவற்றையும் தொகுத்தருளினார். விநாயகருடைய உதவியுடன் மகாபாரதத்தையும் பார்த்து வேதக் கருத்துகளையும், நெறியினையும் அனைவரும் அறிந்தொழுகும்படி அருளிச்செய்தார். பாகவதத்தை நாரத முனிவரின் வாயிலாகக் கேட்டறிந்து, இயற்றி, தம் மகன் சுகருக்கு உபதேசித்தார்.

ஒரு சமயம் மன அமைதி பெறாமையால் நாரதரை அணுகி தம் நிலைபற்றி விண்ணப்பித்தபோது, நாரதர், அரியை (நாராயணனை) மனமார நேசிக்குமாறு கூறினார். அதற்கிணங்க வியாசர், அரியின் முன்பிறப்பை விரித்துக் கருத்தோவியமாக்கினார். அதுவே அரிவமிசம் எனப்படும். நாரதர் அங்கிருந்து திரும்பியபின், சம்யா பிராசம் என்ற தம் இருப்பிடமான ஆசிரமத்தையடைந்து, கவியாசர், பகவான் நாராயணனைத் தியானித்தார். நாராயணன், அவரைச்சார்ந்த மாயையுடன் நேரில் தோன்றி, நிலையா உலக வாழ்க்கை அறவே நீங்க பக்தி ஒன்றே சிறந்தது எனப் போதித்தார். இச்செய்தி பாகவதத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

குருசேத்திரத்தில் கண்ணன் செய்த வேள்வியில் வியாசர் புரோகிதராக இருந்தார் என்றும், மகாபாரதத்தைவலர் தருமபுத்திரர் வீசுமரைக் காணச் சென்றபோது அக்குழுவில் ஒருவராக இருந்தார் என்றும்,

தம்மைப் பணிந்த சுகருக்குச் சித்ரகேதுவின் வரலாற்றைக் கூறினார் என்றும், நாராயணனிடமிருந்து சுருதிகீதையைக் கேட்டறிந்தார் என்றும் வியாசரைப்பற்றிப் பாகவதம் மேலும் கூறுகிறது.

உலோமஅர்சணருக்கு இவ்வுலக வரலாற்றையும், எதிர்காலச் செய்தியையும் கூறினார் ஒவ்வொரு துவாபுரயுத்திலும், திருமாவின் அமிசமாகத் தோன்றுவார், ஒரு சமயம் அவர், பனிரண்டாண்டுகள் பேசாநோன்பினையும், உண்ணாவிரதத்தையும் மேற்கொண்டபின், காசியில் உய்விற்காகக் காத்திருந்தும் ஏதும் கிட்டவில்லையென வெகுண்டு சபிக்க முற்பட்டார். அதற்குள் சிவனும், அன்னபூரணியாக உமையும் நேரே வந்து உயரிய உணவை வேண்டுகளவு ஈந்தனர் என்று மச்சபுராண வரலாறு காணப்படுகிறது. வியாசரின் சிறப்புக் கருதி, வியாசதீர்த்தம் என்ற பெயரால், நருமதையாற்றின்பகுதி வழங்கப்படுவதை அப்புராணம் கூறுகிறது.

-சே.சீ.

விரான்: இவன் சங்க கால வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவன் இருப்பையென்னும் ஊரிலிருந்து ஆண்ட சிறார் மன்னன். பரிசிலர்க்குத் தேர் வழங்கும் வண்மையினால் இவனைத் "தேர்வன் விரான்" எனப் புகழ்ந்து குறிப்பர் பரணர் (நற்.350). இவன் தன் கைவண்ம காரணமாகக் கைவண் விரான் என்று ஓரம்போகியாராலும் பாராட்டப்பெறுவான் (ஐங்.58).

இவ்விரான் போராற்றலிலும் மேம்பட்டு விளங்கினான். போர் மிகுதலால் எதிர்த்து வந்த பகைவரை அழித்த சிவந்த வேற்படையையுடைய வலிய மறவன் என்று இவனைக் குறித்துப் பாடும் பரணர் பாடலால் (நற். 260) இது புலனாகும்.

இவ்விரானுடைய இருப்பையூர் இவனுக்குரிய புனல்வாயில் என்னும் ஊரையடுத்தது. அவ்வூர் நல்ல மருதவளம் சான்றது. அம்மருத நிலத்தே விளையும் வெண்ணெல்லை அறுப்போர் முழக்கும் முழவொலிக்கு அஞ்சி வயற் பறவைகளெல்லாம் சிதறியோடுதலால், கழனியின்கண் தாழ்ந்து வளைந்த கிளைகளையுடைய மருத மரங்களில் தொங்குகின்ற பூக்கொத்துகள் உதிரும். அறுத்துக் களங்களிலே அடித்துக் குவித்த வெண்ணெற் போர்களும் மலைகளைப்

போல் உயர்ந்து தோன்றும். இத்தகைய வளத்தினாலும் அழகினாலும் இவனுடைய இருப்பையூர் தலைவிக்கு உவமையாக மூன்று பாடல்களில் (நற். 260, 350, ஐங்.58) கூறப்படுகின்றது. இவ்விரானுக்கரிய மலையாக விராவிமலையைக் குறிப்பர் உவே. சாமிநாதையர் (ஐங்.58 குறிப்புரை). விரான் என்னும் இவன் பெயர் பாடல்களில் சீரமைப்புக்காக விராஅன் என்று அளபெடை பெற்று வந்துள்ளது.

-வ.கு.

விரிச்சியூர் நன்னாகனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். விரிச்சியூர் என்பது பாண்டி நாட்டில் உள்ளதோர் ஊர் என்பர். வேந்தர் போருக்குப் புறப்படுகையில் நிமித்தமாகிய விரிச்சி கூறியோர்க்கு அவ்வேந்தரால் வழங்கப்பட்ட ஊர் விரிச்சியூரென்று பெயர் பெற்றதாகக் கருதலாம்.

நன்னாகனாரென்பது இப்புலவரது இயற்பெயர். இப்பெயரோடு வேறு புலவரும் இருத்தலால் அவரின்றும் பிரித்தறிதற் பொருட்டு இவர் விரிச்சியூர் நன்னகனார் என்று ஊர்ப் பெயரோடே சார்த்திக் குறிக்கப் பெற்றார்.

இவ்விரிச்சியூர் நன்னாகனார் பாடலொன்று புறநானூற்றில் (292) இடம் பெற்றுள்ளது. வஞ்சித் திணையில் பெருஞ்சோற்றுநிலை என்னும் துறையை விளக்கி இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.

ஒரு வேந்தன் பகைவேந்தனை எதிர்த்துப் போர் தொடங்குமுன், தன் படைமறவர்க்கு ஆர்வமும் ஊக்கமும் அளித்தற் பொருட்டுப் பெருஞ்சோறும் கள்ளும் வழங்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்றது. அந்நிகழ்ச்சியில் கள் வழங்குவோன், வேந்தனுக்காக ஏந்திய இனிய குளிர்ந்த கள்ளினை வளாவி, இடையே மறவனொருவனுக்குக் கொடுக்கக் கண்ட மற்றைய மறவர்களில், தமக்குமுன் அவனுக்குக் கொடுத்ததைப் பெறாமல், யாமும் வாளேந்திப் போருக்குப் புறப்படுமாறு நிற்க, நீ எமக்கு முன் இவனுக்கு முறை மாறிக் கொடுப்பதென்னை என்று சினத்தனராக, அவர்தம் சினத்தை மாற்றும் முகமாய் அக் கள் வழங்குவோன் கூறுவதை இவர் அப்பாடலிற் புனைந்துள்ளார். சிறுபுல்லான்மை உடையவர்களே, சினம் கொள்ளுதலைத் தவிர்மின், இவன் போர்க்களத்தே

மண்டியெய்பம் பெரும்படை காணின், அதனை எதிர்த்துப் போர் புரிதற்கு, என்முறை வரும்போது யான் செல்வேன் என்று தாழ்த்தினாய் இங்குப் போலவே அங்கும் விரைந்து எதிர்சென்று விலக்கி நிற்கும் ஆண்டகையன் காணீர் என்று அம் மறவனது மாண்பினை அவன் மொழிவதாக இவர் பாடியுள்ளார்.

வேந்தனுக்குரிய கள்ளினை ஒரு மறவனும் பெறலாம், அதனை முறை மாறியும் பெறலாம், அதற்கேற்ற சிறப்புடையனாய் அவன் இருப்பானாயின் என்ற உயரிய கருத்தினைத் தம் ஒரே பாடலில் குறித்துள்ளது கொண்டு இவரது உள்ளத்து உயர்வினை உணரலாம். பெருஞ்சோற்று நிலையில் மறவர்தம் வரிசையறிந்து, அவரது சிறப்பு முறைமையைப் போற்றிடப் பெருமை செய்தல் வேண்டுமென்பதும் இவர் பாடலால் விளங்கும்.

-வ.கு.

விரிஞ்சிபுரம்: இது தேவார வைப்புத் தலங்களுள் ஒன்றாகும். வடார்க்காடு மாவட்டம் வேலூருக்கு மேற்கே 15 கி.மீ. தொலைவில் பாலாற்றின் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது. விஞ்சயன் (பிரமன்), இங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனாகிய வழித்துணை நாதரை (மார்க்க பந்து ஈசுவரர்) வணங்கிப் படைப்பு நலம் பெற்றதால் இத்தலம் விரிஞ்சன்புரம் எனப் பெயர் பெற்றது. அதுவே, இக்காலத்தில் மருவி விரிஞ்சிபுரம் எனக் குறிக்கப் பெறுகிறது. இத்தலம் பிரமபுரம், விட்டுணுபுரம், கரபுரம், கௌரிபுரம் என்னும் வேறு பெயர்களாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தலத்தில் இறைவன் சுயம்புலிங்க வடிவத்தில் கோயில் கொண்டுள்ளான். இறைவன்-வழித்துணை நாதர், இறைவி மரகதவல்லி, தலமரம் பனை, தீர்த்தம்: சோம தீர்த்தம், பங்குனி மாதத்தில் குறிப்பிட்ட நாளில் இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் மீது குரியக் கதிர்கள் விழுவதால், பாசுர சேத்திரம் என்னும் இத்தலம் குறிக்கப் பெறுகின்றது.

திருக்கோயிலிலுள்ள ஈசனை அப்பரடிகள் தேவாரத் திருத்தாண்டகம் கண்ணார் நுதலால் கரபுரமும் காபாலி யாரவர்தங் காப்புக்களே என்றும், அருணகிரிநாதரின் திருவிரிஞ்சை முருகன் திருப்புகழ், செயலமைந்த வேத தொனி முழங்கு வீதி திருவிரிஞ்சை மேவு பெருமாளே என்றும், பட்டினத்தடிகள் பாடல் கொன்றைத்

திருமேனி சாய்த்த சிவக்கொழந்தே என்றும் புகழ்ந்துள்ளன. சுந்தரர் வேடுபறியில் வெண்ணெய் நல்லூர் காசி விரிஞ்சிபுரங்கேதாரம் அண்ணலொற்றியூர், கழுக்குன்றாடு துறை எண்ணு நல்லூர் எட்டசருங்கூடியீந்த பணம் பாதி என்று கூறப்பட்டிருப்பது கொண்டு இத்தல நாதன் சுந்தரருக்குப் பொன் கொடுத்த செய்தி புலனாகிறது.

இவ்வூரில் உள்ள கோபிநாதப் பெருமாள் திருக்கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டு, குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையது. வரதட்சிணைக் கொடுமையால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவர், விசய நகர மன்னரான இரண்டாம் தேவராயரிடம் முறையிட்டதாகவும், மன்னரின் ஆணைப்படி எல்லா இனத்தவரும் தருமத்தின் மீது ஆணையாக வரதட்சிணை கொடுப்பதில்லை என்று உறுதி எடுத்ததாகவும் அக்கல்வெட்டு கூறும் செய்தி வியத்தற்குரியதாகும். அக்கல்வெட்டு விசய நகர மன்னர் வீரப்பிரதாப தேவ மகாராயர் காலத்தைச் சேர்ந்தது.

இவ்வூரில் தொடக்கப் பள்ளி ஒன்றும், உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றும், உருதுப் பள்ளி ஒன்றும் உள்ளன. இவ்வூரின் வடக்கே பாலாற்றின் வட கரையில் வேளாண்மைத் துறையினரின் வாழை ஆராய்ச்சி மையம் ஒன்று செயற்பட்டு வருகிறது.

-அ.கா.

விரியூர் நக்கனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். விரியூர் என்பது சேரநாட்டு வள்ளுவநாடு வட்டத்தில் உள்ளதோர் ஊர் என்பர். முப்புரங்களைச் சிரித்தொரித்த சிவபெருமானுடைய திருப்பெயரான நக்கன் என்பதே இப் புலவர்க்கு இயற்பெயராய் இடப்பட்டது போலும். ஆர் என்பது சிறப்பு விகுதி.

வாகைத் திணை மூதின் முல்லைத் துறையில் அமைந்த இவர் பாடலொன்று புறநானூற்றில் (332) இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலில் இவர் மறவனொருவனது வேலினைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். பிறர்வேல் போலாது இவ்வூர் மறவன்வேல் பெருந்தகைமை உடையது போர் இல்லாக் காலங்களில் அது மேலெல்லாம் முழுதி படிந்து, குடிலின் கூரையிலே செருகப் பட்டுக் கிடக்கினும் கிடக்கும், போர் மூண்ட காலத்தே அது தெளிந்த மடுவில்

நீராட்டப்பட்டு மாலை சூட்டப் பெற்றதாய், மங்கல மகளிர் பாடலோடு இனிய குரையுடைய யாழிசையும் ததும்பத் தெருவிலே உலா வந், தன்னைக் காணும் பகைவர் நாடெல்லாம் வருத்துவமாறு வலமாகத் திரியினும் திரியும், போர்க்களத்தே பெருங்கடல் போலும் சேனையை உடைய பகைவேந்தர் ஊர்ந்து வரும் பெருங் களிற்றியானையின் முகத்திலே அது பாய்ந்து செல்லுதலும் தவிராது என்று இவர் அம்மறவனுடைய வேலின் பண்புகளை எடுத்துப் பாராட்டுவர்.

-வ.கு.

விரிவு நிகண்டு: இது சூடாமணி நிகண்டை விரிவுபடுத்தி எழுதப்பட்ட நிகண்டு நூல் ஆகும். திருநெல்வேலி கட்டபொம்மன் மாவட்டத்திலுள்ள வீரவநல்லூரில் வாழ்ந்த அருணாசல நாவலர் இந்நூலை இயற்றியவராவார். இந்நூலின் காப்புச் செய்யுளில் பொன் பொலி வீரவேணிப் பூமிநாதன் தன் தாசன், “முன்புறு நிகன் டோடு ஏனை முதுமொழிப் பொருளனேகம், இன்புறு எதுகையாக இயற்றுமிந்த நிகண்டை” எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளதால் இந்நூலாசிரியர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் எனத் துணியலாம்.

சூடாமணி நிகண்டு எழுந்த காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட மொழி வளர்ச்சியைக் கருத்திற் கொண்டு இந்நூல் எழுதப்பெற்றுள்ளது. பெருமளவிலான பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் இணைக்கப் பெற்று இந்நூல் விரிந்த நூலாக விளங்குகிறது. திருநெல்வேலிப் பகுதியில் இந்நூல் தோன்றியதால் அப் பகுதியின் வழக்குச் சொற்கள் இதன்கண் மிகுந்துள்ளன. எதுகை முறையில் விருத்தப்பாவால் அமைந்த இந்நூலின் இறுதிப்பகுதி சிதைந்து போனதால் பல செய்யுட்கள் எண்ணிடப்படாமலும் இடம் பெற்றுள்ளன. கிடைத்துள்ள செய்யுட்களின் எண்ணிக்கை 1036. இந்நூலை எழுதியவரே இந்நூலுக்கு உரையும் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

-சா.உ.

விருங்கா எரிமலைகள்: ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குப் பகுதியில் (Zaire) குடியரசின் கிழக்கில் விருங்கா மலைகளில் உள்ள எரிமலைகளுக்கு விருங்கா அல்லது

பிருங்கா (Virunga of Birunga) எரிமலைகள் என்று பெயர். இவ்வெரி மலைகளும், இவற்றிலிருந்து வெளி வந்த குழம்புகளும் தெற்கில் கிவு (Kivu) ஏரியிலிருந்த வடக்கில் எட்வர்டு (Edward) ஏரிவரை கிழக்கு மேற்காக 80 கி.மீ. நீளத்திற்குப் பரவியுள்ளன. அவற்றிலுள்ள 8 முக்கிய எரிமலைகளுள் நியமுலகிரா (Nyamulagira), நைரகாங்கோ (Nyiragongo), மிகெனோ (Mikeno) ஆகிய மூன்றும் சையரில் (Zaire) உள்ளன. கரிசிம்பி (Karisimbi), விசோக்கு (Visoke) ஆகியவை சையர் இரவண்டா (Rwanda) ஏரியில் அமைந்துள்ளன. சையர், இரவண்டா, உகாண்டா (Uganda) ஆகிய நாடுகளின் எல்லைகள் கூடுமிடத்தில் சபினியோ அல்லது சபியினியோ (Sabino or Sabeyinyo) எரி மலையைக் காணலாம். மககின்கா (Mgahinga), முகவுரா (Muhavura) எரிமலைகள் இரவண்டா உகாண்டா எல்லையில் இருக்கின்றன.

இவற்றில் கரிசிம்பு (4507 மீட்டர்), மிகெனோ (4437 மீட்டர்), முகவுரா (4127 மீட்டர்) ஆகியவை மிக உயர்ந்த மலைத் தொடர்களில் உள்ளன. மத்திய பகுதியிலும், கிழக்கிலும் இருந்த சில எரிமலைகள் செயலற்று, வாய்கள் மூடிக் கிடக்கின்றன.

இப்பகுதியிலுள்ள மலைக்காடுகளில் யானைகள், எருமைகள், சிறுத்தைப் புலிகள் ஆகியவை வாழ்கின்றன. அவை சில சமயங்களில் அங்கே உள்ள மூங்கில் காடுகளுக்குச் செல்வதுண்டு. மலைக்காடுகளில் கொரில்லாக்களம், மூங்கில் காடுகளில் பொன் குரங்குகளும் (Golden Langurs) உள்ளன. விருங்கா மலைப் பகுதிகளில் மூன்று முக்கிய தேசிய பூங்காக்கள் உள்ளன. அவை சையரின் தென் பகுதியிலுள்ள விருங்கா தேசிய பூங்கா, வடமேற்கு இரவண்டாவிலுள்ள எரிமலைகளின் தேசியப் பூங்கா (National Park of Volcanoes), உகாண்டாவில் முகவுரா, மககின்கா மலைகளின் சரிவுகளிலுள்ள வேட்டையாடுமிடப் பூங்கா ஆகியவையாகும். இம்மலைகளிலுள்ள பலவகைத் தாவரங்களையும், விலங்குகளையும் குறிப்பாகக் கொரில்லாக்க குரங்குகளையும் காண சுற்றுலாப் பயணிகள் வந்து போகின்றனர்.

முதன் முதலில் இவ்வெரி மலைகளை கி.பி. 1861 இல் இங்கிலாந்து ஆய்வுப் பயணி சான் அன்னிக்கு இசுபெக்கு (John Hanning Speke) சிறிது தொலைவிலிருந்து

கண்டார். பின்னர் கி.பி. 1876 இல் அதே நாட்டைச் சேர்ந்த சர் என்றி மார்ட்டன் இசுடேன்லி (Sir Henry Morton Stanley) என்பவர் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள 3 எரிமலைகளைக் கண்டு பிடித்தார். அதன் பின்னர் இவற்றைப் பல நில ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்தனர். -சி.இ.ரெ.

விருத்தப்பாவியல்: இது யாப்பிலக்கணம் பற்றிய நூல். தி. வீரபத்திர முதலியார் என்பவரால் கி.பி. 1885 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்றது. இந்நூல் கம்பரின் இராமாயணத்தில் காணப்பெறும் தொண்ணூற்றாறு வகைப்பட்ட சந்தங்களை உள்ளடக்கிய விருத்தங்களின் இலக்கணத்தை மொழிவதாக இந்நூலைப் பதிப்பித்த தணிகாசல முதலியார் தெரிவிக்கின்றார்.

நூலமைப்பு: இந்நூல் 12 படலங்களையுடையது. அறுசீர்க்கழி நெடில் விருத்தம், கலித்துறை, எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம், எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம், கலிவிருத்தம், சந்தவுறுப்பியல், சந்தவிருத்தம், சந்தக் கலித்துறை, அறுசீர்ச்சந்த விருத்தம், எழுசீர்ச்சந்த விருத்தம், எண்சீர்ச் சந்தவிருத்தம், ஒழிபியல் என்ற தலைப்புகளில் பல்வகை விருத்தங்களுக்கும் உரிய இலக்கணத்தை மகடுஉ முன்னிலையிற் கூறியுள்ளார் இவ்வாசிரியர். இலக்கணம் அவ்வப் பாவினத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது சிறப்பாகும்.

செய்திகள்: விளச்சீர், மாச்சீர், தேமாச்சீர், விளாச்சீர், மாச்சீர், தேமாச்சீர் என அறுசீர் அமைதல், மாச்சீர் இரண்டு, காய்ச்சீரொன்று, மாச்சீர் இரண்டு காய்ச்சீர் ஒன்று வருதல், முதல் நான்கு சீரும் காயாகிப் பின்னவை மா, தேமாவாக முடிதல், மாச்சீர் ஒன்று, கூவிளச்சீர் ஒன்று, விளச்சீர் மூன்று, காய்ச்சீர் ஒன்று என்ற முறையில் பயிலுதல், ஒன்று, மூன்று ஆறு ஆகிய மூன்றிடங்களில் மாச்சீரும் ஏனையிடங்களில் விளாச்சீரும் நிறைதல், மாச்சீராகிய அந்தத்தைகண்டு விளாச்சீர் மாச்சீர் வெண்டளையிற் புணர்ந்து இருபாதியாக வருதல் ஐந்து மாச்சீரும் ஒரு காய்ச்சீரும் கொள்ளுதல் என ஏழுவகையாக அறுசீர் விருத்தம் அமையும். சிறிய மாச்சீர், கூவிளச்சீர், இரண்டு விளாச்சீர், ஒரு மாச்சீர், இறுதியில் காய்ச்சீர் வருதல் கலித்துறையாகும். மாங்கனி கூவிளம், கூவிளம், தேமா, தேமா என்ற வாய்ப்பாட்டிலும் இது வருவதுண்டு. நான்கு விளமும் மூன்று மாவும் ஓரடியில் நடப்பது

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தமாகும். காய்ச்சீர் இரண்டும் மாச்சீரொன்றும் தேமாச்சீர் ஒன்றும் புணர்ந்து இரட்டுவது எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தமாகும். மாச்சீரும் அதன்பின் மூன்று கூவிளச்சீரும் புணர்ந்து வருவது கலிவிருத்தமாகும். இப்பாவின் நிரை முதலாயின் அடிக்குப் பன்னிரண்டெழுத்தும், நேர் முதலாயின் பதினொரெழுத்தும் வரப்பெறும். முதலிரண்டு சீர்களும் விளமாக, மூன்றாஞ்சீர் மாச்சீராக, பாட்டினிறுதிச்சீர் கூவிளச்சீராக வருவதும் கலித்துறையேயாகும். மாத்திரைக் கணக்கின் அடிப்படையில் தாளக் கட்டமைந்த சந்த விருத்தங்களுக்கும் இந்நூல் இலக்கணம் கூறுகின்றது. தோடகம், காந்தி ஆகிய இருவகைக் கலிச்சந்த விருத்தங்கள் முறையே நிரை, நேர் அசைகளால் தொடங்கப் பெறுவன. தேமா புளிமாச்சீர்கள் கலந்துவரும் சந்தக்கலிவிருத்தங்கள் ஆரிய மொழியில் இல்லை, தமிழ் மொழியிலுண்டு. தோடகம், வித்யுன்மாலை, சம்மதம், சுத்தவிராட்டு, வனமயூரம், நவநந்தினி, சுவாகதம், இரதோத்தம், மதனார்த்தை அதிகரிணி, மணிமாலை, சீரக்விணி ஆகிய படநூல்களில் பயின்றுவரும் சந்த விருத்தங்களுக்குரிய எழுத்து அசை அமைதிகள் கூறப்படுகின்றன. சேணி நளிணி, மத்தமயூரம், அசுவகதி முதலான பலவகைச் சந்தக் கலித்துறைகள் பெறும் அசை, வாய்பாடுகள் உரைக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு வகை வாய்பாடுகளோடு இறுதியில் ஒரு நெடில் கொண்டு முடியும் அறுசீர்ச்சந்த விருத்தம், எழுசீர்ச்சந்தவிருத்தம், எண்சீர்ச்சந்த விருத்தங்களும் பெறும் வாய்பாடுகள் காட்டப்படுகின்றன.

-கு.வெ.பா.

விருத்தாசலப் புராணம்: இப்புராணத்தின் ஆசிரியர் ஞானக்கூத்தர். அவர் விருத்தாசலத்திற்கு மேற்கே 24 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள சிவன்பாக்கம் என்னும் ஊரில் பார்ப்பனர் குலத்தில் தோன்றியவர். அவ்வூர் இப்போது சேப்பாக்கம் என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

ஞானக்கூத்தரை சிறுவயதில் பாம்பு கடிக்க, இறக்கும் தறுவாயில் சித்தர் சிவப்பிரகாசர் உயிர் பிழைக்கச் செய்தார். பின் திருவண்ணாமலைக்கு அழைத்துச் சென்று சிவஞானம் பெறச் செய்து 2 ஆம் குருமகா சன்னிதானமாக விளங்கும்படி செய்தார். ஞானக்கூத்தரை உயிர்ப்பித்தவர் கும்பகோணத்தில் தோன்றிய சித்தர் சிவப்பிரகாசரேயாவர் என்றும், அவர்

கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர் என்றும் தெரிகிறது.

ஞானக்கூத்தர் முதுமையுற்று இறைவனைத் தரிசிக்க இயலாதபோது பழமலைநாதர் பெரியநாயகியுடன் தோன்றி ஞானக்கூத்தர் உன் இருப்பிடத்திலேயே காட்சி தருவோம் என்று அருள் புரிந்தார். மாசி மாத மக நாளில் இயற்கை எய்தினார். சிவன்பாக்கத்தில் அவருக்கு ஆலயம் உள்ளது. அக்கோயில் துறையூர் ஆதினத்தின் மேற்பார்வையில் உள்ளது. அருளாலே திருமுடிகளளந்தமாய் நின்றபிரான் திருவாயிலுமை கேட்கச் செப்பியவிப் புராணத்தை யொருவாயாலுரைக்கின்றேனுயர் ஞானக்கூத்தனவன்றிருநாமடியேன்றன் சிறீம்து தரித்தையால் என்ற பாடலின் வழி, உயர்ந்த ஞானக்கூத்தனாகிய சிவபெருமான் உமையவளிடத்தில் விருத்தாசலப் புராணத்தைக் கூறினார் என்றும், ஞானக்கூத்தன் என்ற சிவனின் பெயரையே தானும் பெற்றிருந்தமையால் இப்புராணத்தைச் சொல்லத் துணிந்தார் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

விருத்தாசலப் புராணம் 434 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது. இப்புராணம் பாயிரத்துடன் பதினெண் சருக்கங்களைக் கொண்டது. பாயிரம் 19 பாடல்களால் அமைந்தது. ஆழத்துப் பிள்ளையார், விருத்தாசலேசர், பெரியநாயகியம்மை, விநாயகர், சுப்பிரமணியக் கடவுள், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் காப்பெனப் பாடியுள்ளார். பர்த்தவிசேடம், சிரிவிசேடம், தலவிசேடம், அவையடக்கம், ஆக்கியோன் பெயர், புராண விசேடம், புராண வரலாறு, சருக்க வரலாறு, சருக்க வகை முதலியவற்றைக் குறித்தும் பாடல்கள் பாயிரத்தில் அடங்கியுள்ளன.

முதல் 3 சருக்கங்கள் கிரி, தலம், தீர்த்தம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றன. கிரிச்சருக்கத்தில் சிவபெருமான் உமையிடம் விருத்தாசலத்தின் கீர்த்தியை எடுத்துரைக்கிறார். தலத்தின் பெருமைகளைத் தலச் சருக்கத்தில் வலிபுறுத்துகின்றார். தீர்த்தச் சருக்கத்தில் திருமணி முத்தாரின் சிறப்புகள் கூறப்படுகின்றன.

தவ வலிமை கொண்டவர்களைப் பற்றி உமாதேவியார் பரமசிவனிடத்தில் கேட்கப், பரமசிவன் தவத்தோர் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுவது விதர்க்கணச் சருக்கம், திருக்கோயில் திருப்பணி செய்வதற்குக் கிடைத்த பொருள் வரலாறு விபசித்துச் சருக்கத்தில்

சொல்லப்படுகிறது. நிருத்தச் சருக்கத்தில், இறைவன் தேவர்களுக்கு நடனக் காட்சியளித்து, சிவம், அருள், ஆன்மா, திரோதம், மலம் என்னும் தத்துவங்களை உபதேசித்தது கூறப்படுகிறது. அகத்தியர் விந்திய மலையை அடக்கி, வில்வன் வாதாபி என்ற அசுரர்களை அழித்தது பற்றி அகத்தியச் சருக்கத்தில் கூறப்படுகிறது. அங்க தேசத்தை ஆண்ட கலிங்கள் சாபம் நீங்கிய வரலாறு கலிங்கச் சருக்கத்தில் கூறப்படுகிறது. கலியின் கொடுமையில்லாத திருத்தலத்தின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பது கலியகல் சருக்கம். சுவேதன் முக்தி பெற்ற வரலாற்றினைக் கூறுவது சுவேதச் சருக்கம். விருத்தாசலத்தில் உள்ள பழமலை நாதரை வணங்கியவர்களின் பெருமைகளை உரைப்பது அன்பர் பூசைச் சருக்கம், சிவலிங்கத்தின் பெருமையையும், அதைப் பூசை செய்வதால் உண்டாகும் பலனையும் சிவபூசா விதிச் சருக்கம் விளக்குகிறது. திருவெண்ணீற்றினை விடச் சிறந்த தீர்த்தமுமில்லை சிறந்த செல்வமுமில்லை என்பதை விபூதிச் சருக்கம் விளக்குகிறது. உருத்திராக்கத்தின் வக்களும் அதன் பெருமைகளும் அதனால் உண்டாகும் பலன்களும் உருத்திராக்கச் சருக்கத்தில் கூறப்படுகின்றன. சிவகீர்த்திச் சருக்கத்தில் சிவனை எப்படி வணங்க வேண்டும் என்பதும் அதனால் உண்டாகும் பயன் முதலியனவும் கூறப்படுகின்றன.

நாதசன்மா, அனவர்த்தினியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் கோபர்வத்தின் கதையை உரைப்ப கோபர்வதச் சருக்கம். வேதங்களைத் தெரிந்த பார்ப்பனன் ஒருவன் பிறவிக் கடலைக் கடந்ததை உரைப்பது பிருதச் சருக்கம்.

சசிவண்ணன், பழமலை நாதரை வணங்கி, சிவபெருமான் திருவடியை அடைவது சசிவண்ணன் சருக்கம். இங்ஙனம் 18 சருக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. கற்பனை, வருணனை, உவமை, அணி போன்றவற்றுடன் எளிய நடையில் உணர்ச்சி மிக்க பாடல்கள் சந்த நயத்தோடு அமைந்துள்ளன. சித்தாந்தக் கருத்துகள் அமைந்துள்ளன. சமணர்கள் சம்பந்தரிடம் தோற்றது, பாண்டியனின் நோய் சம்பந்தரால் தீர்க்கப்பட்டது, மணிவாசகர் நரியைப் பரியாக மாற்றியது ஆகிய வரலாறுகள் இலக்கிய நயத்தோடு சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியரின் காலத்தைப் பற்றிய செய்திகள் தெளிவாக இல்லை. அதனால் அவருடைய ஞானாசிரியரின்

காலத்தையொட்டி அவர்தம் காலம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுமாக இருக்கலாம் எனக்குறிக்கப்படுகிறது. ஆசிரியரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை.

-என்.க.

விருத்தாசலம்: இது தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள நகரம் ஆகும். இந்நகரின் பழமையான பெயர் திருமுதுகுன்றம். விருத்தம் என்றால் பழைய, அசலம் என்றால் மலை (விருத்தம் + அசலம்) என்று பொருள்படும். எனவே இவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் பெயர் விருத்தகிரீசுவரர் என்னும் பழமலை நாதர் என்பதாகும். நடு நாட்டில் உள்ள 22 சிவத்தலங்களில் இத்தலம் ஒன்பதாவதாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், காசியினும் மேலாக வீடுபேறு அருளும் சிறப்புடையது என்றும் கூறுவர். இவ்வூர் இறைவரின் திருநாமம் பழமலை நாதர், திருமுதுகுன்றர், விருத்தாசலேசர், விருத்தகிரீசுவரர் என்றும், அம்பிகையின் திருநாமம் விருத்தாம்பிகை, பெரியநாயகி, பாலாம்பிகை என்றும் கூறப்படுகிறது.

தேவார மூவரும் பழமலை நாதரைப் பாடியுள்ளனர். பழமலை நாதர் மீது கருமணியக் கனகத்தின் குன்றொப்பானை என்னும் திருப்பதிகத்தைத் திருநாவுக்கரசர் பாடியுள்ளார். பொன் வேண்டும் என்னும் குறிப்போடு சுந்தரர், மெய்யை முற்றப் பொடிபூசியோர் நம்பி என்னும் பதிகம்பாட அவருக்குப் பொன் கிடைத்ததாகப் புராண வரலாறு உண்டு. ஞானசம்பந்தர் மணிமுத்தாற்றின் கரையில் சில காலம் தங்கிப் பழமலை நாதரை வழிபட்டு மத்தாவரை நிறுவி என்னும் பதிகத்தைத் தொடங்கி முத்தாறு சூழ் முது குன்றடைவோமே என முடியும் பாடலைப் பாடி அருளிணர். குமாரதேவர் பெரிய நாயகியம்மையின் மேல் விரிவுறுமுருவ நாமமதகற்றின் என்னும் திருப்பதிகம் பாடியுள்ளார். இவர்களுடன் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர், அருணகிரிநாதர், ஞானக்கூத்தர் ஆகியோரும் இவ்வூர் இறைவனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

இக்கோவிலின் தலவிருட்சம் வன்னி மரம். இக்கோவிலைக் கட்டிய போது கூலியாட்களுக்கு இம்மரத்தின் இலைகளைப் பறித்துக் கூலியாட்க்க கொடுத்ததாகவும், அவ்விலைகள் அவர்களின்

உழைப்பிற்கு ஏற்றவாறு பொன்னாக மாறியதாகவும் செவிவழிச் செய்தி உண்டு.

-என்.க.

விருந்து: மாத்திரை முதலாக வண்ணம் ஈறாக இருபத்தாறும், அம்மை முதலாக இழைபு முதலாக வனப்பு வகை எட்டும் ஆகிய முப்பத்து நான்கும் செய்யுள் உறுப்புகளாகத் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அம்மை முதலாகக் கூறப்பட்டவனப்பு வகை எட்டும், பல செய்யுட்கள் தொடர்ந்தமையும் அமைப்பதற்கு உறுப்பாகத் திகழும். அவ்வாறமையும் வனப்பு எட்டனுள் ஒன்று விருந்து எனப்படும். அம்மை முதலிய எட்டும் பெரும்பாலும் தொடர் நிலைக்கண் அமைவனவாயினும், தனி ஒரு செய்யுளிலும் அமைத்துக் காணும் தன்மை உடையதே.

விருந்து என்னும் உறுப்பு புதிதாகப் பாடும் தொடர்நிலையில் அமையத் தக்கதொன்றாகும். இதற்குத் தொல்காப்பியம், "விருந்தேதானும், புதுவது கிளைந்த யாப்பின் மேற்றே" என்று இலக்கணம் கூறியுள்ளது. பழைய கதையைச் சொல்வது தோல் என்னும் உறுப்பாகும். விருந்து என்பதனைப் புதிதாகத் தாம் வேண்டிய வகையால் பல செய்யுளும் தொடர்ந்து வர செய்வது எனப் பேராசிரியர் விளக்கி, அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, முத்தொள்ளாயிரம், பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுள், கலம்பகம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளார். இக்காலத்தவர், பாண்டியன் பரிசு, குயில்பாட்டு போல இக்காலக் கவிஞர்களால் புதிதாகப் படைக்கப்பட்ட தொடர் நிலைச் செய்யுட்களையும், தனி நிலைச்செய்யுட்களையும் எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுவர்.

-அ.மா.ப.

வில்பிரடோ பாரீட்டோ (கி.பி. 1848 -1923): இவர் இத்தாலி நாட்டில் தோன்றிய பொருளியல் அறிஞர் ஆவார். கணக்கு, அறிவியல், பொறியியல் ஆகிய துறைகளில் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர். இவர் பொருளியல் துறையில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு நலப் பொருளியலில் புதிய அணுகுமுறையை மேற்கொண்டவர். இவர் இலியான் வால்ட்ராக் (Leon Walras) என்ற பொருளியல் மேதைக்குப் பின் உலூர்சான் பல்கலைக்கழகத்தில் (University of Lousanne) கி.பி. 1892

ஆம் ஆண்டில் பொருளாதாரப் பேராசிரியர் ஆனார். பாரீட்டோ பொருளியல் துறையில் கணக்கியலையும், புள்ளியலையும் பயன்படுத்தி வால்ரசின் பொதுச் சமநிலைப் பொருளியல் ஆய்வைப் பற்றிய கருத்துகளை வெளிக் கொணர்ந்தார். பாரீட்டோ சமஉடைமைக் கொள்கை அமைப்பு முறையை அறிவித்தார். சமமின்மை வருவாய் தான் நாட்டில் இருக்கிறது என்று கூறி அதை நியாயப்படுத்த முயன்றார். பாரீட்டோ நலப் பொருளியலில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். எ.சி.பிகு நலப் பொருளியல் உள்ள சில கருத்துகளை ஏற்க மறுத்துப் புதிய நலப் பெர்ருளாதாரம் என்ற தத்துவத்தையும் முன் மொழிந்தார். அந்த ஆய்வு, பயன்பாட்டைப் பணத்தால் அளவிட முடியும் என்ற அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். இவர் பண்டத்தை நுகர்வதால் மனிதன் அடையும் பயனை அல்லது நுகர்வை 1, 2 என்று அளவிட முடியாது என்றார். ஆனால் எ.சி.பிகு அளவிட முடியும் என்று கருதினார். பாரீட்டோ ஒரு பண்டத்தை நுகர்வதினால் ஏற்படும் பயனை மற்றொரு பண்டத்தைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் பயனோடு ஒப்பிட்டு மனிதன் எந்த நிலையில் மகிழ்ச்சியுறுகிறான் என்பதைக் கண்டறிய முடியும் என்றார். அந்தப் பயனை எதிரொலிக்கும் வகையில் பாரீட்டோ சமக் கோடுகளைப் பயன்படுத்தி மனிதன் தராதர நிலைகளை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்தார். சமநோக்கோடு மேலே செல்லச் செல்ல நுகர்வோரின் மனநிறைவு மட்டமும் உயர்கிறது. உச்ச நிலையில் உள்ள சமநோக்குக் கோட்டில்தான் மனிதனின் மனநிறைவு மட்டமும் உச்சமாக இருக்கும் என்றார். பாரீட்டோவின் கருத்துப்படி பல்வேறு துறைகளிடையே உற்பத்திக் காரணிகளைச் சிறப்பான முறையில் பகிர்ந்தால்தான் பொருள் உற்பத்தி சிறப்பான முறையில் அமையும் என்றார். நாட்டின் வளங்களை ஒதுக்கும்பொழுது அதனால் ஏற்படும் பலன் ஒரு சிலரைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தும் நிலையிலும் பலரை மகிழ்விக்கும் நிலையிலும் தோன்றினால் அது சிறப்பான ஒதுக்கீடு ஆகாது எனக் கூறினார். அவர் தம் கூற்றில் ஒருவர் கூட இழப்பில் இருக்கக் கூடாது எனவும் ஒவ்வொருவரும் பயன்பெற வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தினார்.

இவர் வலியுறுத்திய நலப் பொருளாதாரக் கருத்துகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவது மிகக் கடினமாக இருப்பினும் இவருடைய கோட்பாடுகள்

போற்றப்பட்டும், மதிப்பீடுகள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றன. இவருடைய நலப் பொருளாதாரத்தை மதிப்பீடு செய்த சம்பீட்டர் (Schumpeter) என்ற பொருளியல் மேதை, இவருடைய முயற்சி கிறித்தவப் போதனையைப் போதிப்பது போன்றதாகும் என்றார். பாரீட்டோ மறைந்த போது சமஉடைமைக் கொள்கை நாளேடான அவந்தி (Avanti) பூர்சுவாவருக்கத்தின் (முதலாளிகள் கூட்டத்தின்) காரல் மார்ச்சு என்ற குறிப்பை வெளியிட்டது.

-மு.நா.

துணை நூல்கள்

Charles Gide and Charles Rist, A History of Economic Doctrines; From the time of the physiocrats to the present day, Oxford University Press, Calcutta, 1973.

வில்லக விரவினார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். காதலர் மிகச் செறிவோடே அணைந்திருத்தற்கு, வில்லக விரலிற் பொருந்தி என, வில்லைப் பிடித்த விரல்களின் செறிவை உவமை கூறிய சிறப்புப் பற்றி இப்புலவர் வில்லக விரலினார் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். இப்பெயர் பெற்றபின் இவர் இயற்பெயர் வழக்கு ஒழிந்து மறைந்தது போலும்.

இவர் அவ்வுவமையை அமைத்துப் பாடிய அப்பாடல் குறுந் தொகையில் (370) இடம் பெற்றுள்ளது. பரத்தை தலைவனைப் புறம் போகாவாறு பிணித்துக் கொண்டாள் என்று தலைவி கூறியதாக, அறிந்த பரத்தை, அத்தலைவிக்குப் பாங்காயினோர் கேட்குமாறு, தலைவன் என் இல்லத்தில் இருப்பின் யான் அவனோடு பொருந்தியும் அவன் தன் இல்லத்திற்குச் சென்றால் தனித்தும் இருப்பேன் என்று கூறுமாற்றால், யான் அப்படியேதும் அவனைப் பிணித்துக் கொள்ளவில்லை என்று குறிப்பதை இவர் அப்பாடலில் அமைத்துள்ளார். யான் தலைவனோடு இருக்கும்போது ஈருடல்களை உடையேன், அவனோடு துயிலுங்கால் வில்லினை அகப்படப் பிடித்த விரல்களைப் போல் பொருந்தி ஈருடல் இணைந்த ஒருடலாய் ஒன்றி இருப்பேன் அவன் பிரிந்து தன் நன்மனை செல்லுங்கால் யான் ஒருதனி உடலே உடையேனாய்த் தனித்து இருக்கின்றேன் என்று அப்பரத்தையின் கூற்றை அமைக்கும் இவர், “பொய்கையில் உள்ள ஆம்பல் அரும்பினை வண்டுகள் வாய் திறப்பிக்கும் தண்டுறை

ஊரன்” என்ற தலைவனையும் அவள் கூற்றிலேயே உள்ளுறைப் பொருட்படப் புனைந்துள்ளார்.

-வ.கு.

வில்லவன் கோதை: இவன் சிலப்பதிகாரக் காப்பிய மாந்தருள் ஒருவனும் அக்காப்பியத்துள் இடம்பெறும் சேரன் செங்குட்டுவனின் அமைச்சரூள் ஒருவனும் ஆவான். இவனைக் குறிப்பிடும்போது சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர், வில்லவன் கோதை என்னும் மந்திரி (சிலப்.25-151, அரும்-உரை) என்கின்றார். ஆனால், சேரன் செங்குட்டுவன் பற்றி நூல் எழுதிய மு.இராகவையங்கார் இவனைச் செங்குட்டுவனின் சேனாதிபதி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விற்கொடி சேற்குரியதாகலின் வில்லவன் என்னும் பெயர், அவ்வகையில் சேர்க்கமைந்த ஒரு பெயராகும். கோதை என்பது சேரனைக் குறிக்கும் குடிப் பெயர். இதனைக் கோதை மார்பில் கோதை யானும் என்னும் புறப்பாட்டுத் தொடர் கொண்டு அறியலாம். வில்லவன், கோதை ஆகிய இரு சொற்களால் அமைந்த பெயரால், இவன்தன் தொண்டுச் சிறப்பால் சேர்க்குரிய பெயரைப் பட்டப் பெயராகக் கொண்டவனாதல் வேண்டும் என்றோ, சேரமன்னர் குடியிற் பிறந்து அமைச்சுத்தொழில் பூண்டமையால் இப்பெயர் கொண்டவனாதல் வேண்டும் என்றோ கருதலாம்.

செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கடவுட் படிமம் அமைக்க முடிவு செய்தபோது அரசனது வடநாட்டுச் செலவு பற்றி அங்குள்ள மன்னர்களுக்கு முடங்கல் எழுதி, முன்னரே தெரிவிக்கலாம் என்று கூறினான். அப்போது, செங்குட்டுவனது வீரச்சிறப்பினைக் குறிப்பிடுங்கால், அம்மன்னன் முன்னரே ஒருமுறை தன் தாய்க்குக் படிமம் அமைக்கக் கல்கொணரும் பொருட்டு வடநாடு சென்று வந்த செய்தியினை நினைவுபடுத்திக் கூறுகிறான்.

“மறக்கள வேள்வி நீத்து அறக்கள வேள்வி செய்தல் வேண்டும்” என்று கூறிய மாடலன் சொல்லை ஏற்றுச் செங்குட்டுவன், முதற்செயலாக வட அரசர்களைக் சிறைவீடு செய்து, பத்தினித் தெய்வ விழா முடியும் வரை அளவளாவிக்கோமாளிகையில் தங்கி இருக்குமாறு செய்கிறான். அவர்களைத் தங்க வைத்தல், போற்றிப் பேணுதல் ஆகிய பொறுப்பினை, மன்னன், வில்லவன்

கோதையிடம் ஒப்படைக்கிறான். அதனால், சிறைப்படுத்தித் தளையிட்ட அவனே அவ்வடவேந்தர்களைச் சிறப்பு விருந்தினர்களாய்ப் பேணிப்போற்றும் வாய்ப்பையும் பெற்றுத் திகழ்கிறான்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வில்லவன் கோதை சொல்லையும் செயலையும், சிலப்பதிகாரக் குறிப்புரையாசிரியரான அரும்பதவுரையாசிரியர் குறிப்பினையும் இராகவையங்காரின் கருத்தையும் ஒருங்கு நோக்கும் போது, வில்லவன்கோதை, அமைதிக்காலத்தில் செங்குட்டுவனுக்கு அமைச்சராகவும், போர்க்காலத்தில், படைத்தலைவனாகவும் இருந்துள்ளான் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

-அ.மா.ப.

வில்லான், பிராங்காயிசு (கி.பி.1431 - 1463): இவர் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சுக் கவிஞர். இவர் கி.பி. 1431 ஆம் ஆண்டு பாரிசு நகரில் பிறந்தார். ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற நாடுகளில் அதிகமாகப் பாராட்டப்படும் பல புதினங்களிலும், திரைப்படங்களிலும் வில்லானுடைய வாழ்க்கை வரலாறு வெளிவந்துள்ளது. எனினும், இவரது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய பல விவரங்கள் தெளிவாக இல்லை. இவருடைய கவிதைகள் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பில் அடங்கும். இத்தாலிய நாட்டுக் கவிஞர் தாந்தேயைப் (Dante) போல் ஆழ்ந்த கவிதை உள்ளத்தை வில்லானிடம் காணலாம்.

இவர் இயற்பெயர் பிராங்காயி டி மாண்டுகார்பியர் (Francois de Montcorbier). இவர் பாரிசு மாநகரில் பிறந்து வளர்ந்த நகர்ப்புறக் கவிஞர் தம்மை வளர்த்து ஆளாக்கிய பாதிரியாரின் பெயரைத் தம்பெயரோடு இவர் சேர்த்துக்கொண்டார் என்று கூறப்படுகிறது.

பிரான்சுப் புரட்சிக்குக் காரணமான புரட்சி வீராங்கனை சோன் ஆப் ஆர்க் (Joan of Arc) தண்டிக்கப்பட்டு உயிரோடு எரிக்கப்பட்ட அதே ஆண்டில்தான் வில்லான் தோன்றினார். சட்டம் பயின்ற பின்னர் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றார். பழங்காலம் பற்றிய கருத்துச் செறிவைஇவரது கவிதையில் காணலாம். பலவிதமான குணங்களை உடைய மனிதர்களோடு பழகிய இவர் பாரிசு மாநகரைவிட்டு வெளியேறும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. வாழ்க்கையில் இவருக்கு ஏற்பட்ட

சோதனைகளும், இவர் அனுபவித்த துயரங்களும் மேலும் மேலும் இவரைக் கவிதை எழுதத் தூண்டின. மாபெரும் சோதனை (The Grand Testament) என்ற கவிதை 173 பாக்கள் அடங்கியது. அதுவே இவரது சிறந்த படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

வில்லானின் கவிதையில் கடந்த காலச் சோதனைகள், துயரம் நிரம்பிய காலக் கட்டங்கள், அழகிய பெண்களைப் பற்றிய நினைப்பு ஆகியவற்றைக் காணலாம். வில்லானின் விழ வந்த கவிஞர் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமை அடைவதாக கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிரெஞ்சுக் கவிஞர் சார்லசு பெளடிலயர் (Charles Baudelaire) குறிப்பிட்டார். பெளடிலயர், வில்லானை ஓர் உண்மைக் கவிஞர் என்று கூறுகிறார். சாவுக்குப் பின் அனைவரும் சமம் என்ற கருத்தை மிக அழகாக உணர்ச்சி ததும்பச் சித்தரிக்கும் வில்லானின் திறன் பாராட்டத்தக்கது. இவர் கி.பி. 1463 ஆம் ஆண்டு மறைந்தார்.

வி.எச்.பா.

வில்லிபாரதம்: இது கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பாரத நூல் ஆகும். வடமொழியில் எழுதப் பெற்ற வியாசபாரதம், தமிழ்ப் பாரதக் கதைக்கு முதலூலாகும். தமிழில் பாரதக் கதையானது காலந் தோறும் புலவர் பெருமக்களால் பாடப் பெற்றுள்ளது. இதனைப் பாடியவர் வில்லிபுத்தூரார். ஒரு பொருள் குறித்துப் பல நூல்கள் தோன்றுங்கால் வழி நூல்களும், சார்பு நூல்களும் நூலாசிரியர் பெயரொடு இணைந்து வழங்குதல் இயல்பும் முறையும் ஆகும். அங்ஙனம் வில்லிபுத்தூரார் பாடிய பாரதம் வில்லிபாரதம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. தமிழில் வழங்கும் பாரத நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் வில்லிபாரதமே செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குகின்றது.

வில்லிபாரதம் ஆதி பருவம், சபா பருவம், ஆரணிய பருவம், விராடபருவம், உத்தியோக பருவம், வீட்டும பருவம், துரோண பருவம், கர்ன பருவம், சல்லிய பருவம், சௌப்திக பருவம் ஆகிய பத்து பருவங்களை மட்டுமே கொண்டது. வில்லியார் ஏனைய எட்டுப் பருவங்களைப் பாடவில்லை. இந்நூல் 50 சருக்கங்களையும் 4,337 பாடல்களையும் கொண்டது.

ஆனால், பழைய பாடல் ஒன்று வில்லிபாரதம் ஆறாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது என்று கூறுகின்றது. வில்லிபாரதத்துக்கு வில்லியின் மகன் வரந்தருவார் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியுள்ளார். செருக்காக அவன் மைந்தன் வரந்தருவான் இப்பதிகம் செப்பினானே என்று சிறப்புப் பாயிரம் முடிகின்றது. அதில் 23 பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

வில்லிபாரதம் பாடப் பெருங்காரணமாய் அமைந்தவன் வக்க பாகை வரபதி ஆட்கொண்டான் ஆவன். இருவர் பெயரும் நிலைத்து நிற்கப் பாரதம் பாடுக என்று கொங்கர் பூபதி வேண்ட, வில்லி பாடியதாகச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறும். மன்னும்மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும் என்னும் ஆசையால் யானும் ஈது இயம்புதற்கு இசைந்தேன் என்று வில்லிபுத்தூரார் தாம் பாரதம் பாடக் காரணம் கூறுவர்.

முதலூலைப் பின்பற்றி வழி நூல்கள் தோன்றுங்கால், பிற்றை நூலாசிரியன் மூல நூலினின்றும் சில செய்திகளை விடுதலும், சிலவற்றைப் புதியனவாகப் படைத்தலும், சிலவற்றை மாற்றுதலும் இயல்பே. வியாச பாரதம் பாண்டவர் கௌரவர்களின் முன்னோர் வரலாற்றை விரிவாக ஆதிபருவத்தில் கூறும், வில்லி பாரதம் விரிவஞ்சி அதனைக் கூறாது விடுத்தது, உதங்கர் வரலாறு, கருடன் வரலாறு, சர்த்காரன் வரலாறு முதலிய பல செய்திகள் வில்லிபாரதத்தில் இடம் பெற்றல், ஆரணிய பருவத்தில் பேசப்படுகின்ற நூற்றுக்கணக்கான நீதிக் கதைகள் இடம் பெற்றல், ஆரணிய பருவத்தில் வரும் பழம்பொருந்து சருக்கம் வில்லியின் புதிய படைப்பு, பிசார யாகச் செய்தி, சிவேதன் வரலாறு, அருச்சுனன் வஞ்சினத்தைத் தருமர் கடோற்கசன் மூலம் துரியோதனனுக்கு அறிவித்தல், கண்ணன் கர்னனுக்குப் பேருர்க்காட்டல் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் வில்லி யாரால் படைக்கப்பட்டனவாகும். சில செய்திகளை மாற்றியும் காட்டியுள்ளார். அருச்சுனன் கணைக்கு இலக்காகிக் கர்னன் வீழ்ந்ததாக வியாசபாரதம் கூறும். வில்லியார் கணை பட்டும் உயிர் நீங்காது இருந்ததாகவும், அவன் செய்த அறப்பயனைக் கண்ணன் வேதியனாகச் சென்று பெற்ற பிறகே உயிர் நீங்குவதாகவும் காட்டியுள்ளார்.

வில்லிபாரதத்தில் பல நிகழ்ச்சிகள் பெருந்தேவனார் பாரதத்தை அடியொற்றி அமைத்துள்ளன. வனவாசம் முடிந்த பின்னர்ப் பாண்டவர்கள் தங்களுக்குரிய

நாட்டையாவது, அதனைத் தர மறுத்தால், ஐந்து ஊர்களையாவது, அவற்றை மறுத்தால் ஐந்து இல்லங்களையாவது பெறுமாறு கண்ணனைத் தூதாக அனுப்பினார். ஐந்து இல்லங்கள் கேட்டதாக வியாசபாரதத்தில் இல்லை. பெருந்தேவனார் படைத்தது அது. வில்லியார் அம்மாற்றத்தை ஏற்றுத் தம் நூலுட்கொண்டுள்ளார். கண்ணன் சகாதேவனுக்குப் பேருருக்காட்டியதும், விதுரர் வில் முறித்ததும், களப் பலியூட்டியதும், கொன்றை மாலை இட்டதும், குந்தியிடம் கண்ணன் போர்க் களத்தில் இறந்துபட்டால் முலைமுகம் தரவேண்டுதலும் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் பெருந்தேவனார் பாரதத்தை அடியொற்றி வில்லி பாரதத்தில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. வில்லிபாரதம் சந்த நயம்பட, பல்வேறு யாப்பு வகைகளைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளமையின் கற்பார் விரும்பிப் போற்றுகின்றனர்.

-அ.வி.

வில்லிபுத்தூரார்: இவர் வில்லிபாரதத்தின் ஆசிரியர் ஆவார். வியாச பாரதத்தைத் தமிழில் பாடிய புலவர் பலர். தமிழில் வழங்கும் பாரத நூல்களுள் முதன்மை பெற்று விளங்குவது வில்லிபாரதமே. அதனை இயற்றியவர் வில்லிபுத்தூரார்.

வில்லியார் திருமுனைப்பாடி நாட்டின்கண்ணுள்ள சனியூரில் வீரராகவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர். அதில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஈராற நாமம் உரை செய்து மண் கொடிடுவார்கள் என்று திருமண் காப்பைப் பாடுவதினாலும் கொத்தவிழ் சோலை மன்னு குகையாதி நெஞ்சிலே வைத்தமுத்திநாதன் என்று நம்மாழ்வாரையும் சுலியன் என்கள் மங்கையாதி கண்டுகொண்ட நாமமே என்று திருமங்கையாழ்வாரையும் குறிப்பிடுவதினாலும் இவர் தம் வைணவ ஈடுபாடு தெற்றென விளங்கும்.

பாரதம் பாடக் காரணமாய் அமைந்தவன் வக்க பாகை வரபதி ஆட்கொண்டான் ஆவன். தம் நன்றியறிதலைப் பாரதப்பாடல்களில் பலவாறு சுட்டியுள்ளார் வில்லி புத்தூரார். கொடியதிற் பாகை வேந்தன் கொங்கர் கோன் என்றும் கொங்கர் கோன் பாகையாட் கொண்டான் செங்கைப் பரிசு பெற்றவர் நெஞ்சென்ன என்றும் கொங்கர் கோன் பாகை வேந்தன் பாவலர் மானங் காத்தான் என்றும் பாடியுள்ளமை சான்றாகும்.

வரபதியாட் கொண்டான் உதவியால் நூல் செய்தார் எனினும் நூலியற்ற அடிப்படைக் காரணத்தை “மன்னும் மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும் என்னும் ஆசையால் யானும் ஈது இயம்புதற்கிசைந்தேன்” என்று காப்பியத் தொடக்கத்தே கூறுவர். வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் பாட நேர்ந்தது பற்றிப் பல செய்திகள் வழங்குகின்றன. இவருக்கும் இவருடைய தம்பிக்கும் ஏற்பட்ட தாய வழக்கினால் பாட நேர்ந்ததாக ஒரு செய்தி கூறும். புலவர் புராணமுடையார் வேறுவிதமாக இச்செய்தியைக் கூறுவர். ஆண்டான் பிள்ளை திட்டப்படி, குடும்பச் சண்டை ஏற்பட அரசன் பாரதம் பாடக் கட்டளையிட அதன் காரணமாகப் பாடப் பெற்றதாகப் கூறுவர்.

வில்லியின் சந்தப் புலமையைப் பாராட்டி அரசன் பரிசில் நல்க முற்பட்ட போது சந்தம் பாடுவதில் தம்மிடம் தோற்றவர்கள் காதை அடியோடு அறுப்பதற்கு ஆணையையும் அதற்கு அடையாளமாக ஒரு வானையும் தர வேண்டும் என்று கூறிப் பெற்றுக் கொண்டதாகவும் செய்தி உண்டு. பின்னர்த் தமிழ்நாட்டில் பல புலவர்களைச் சந்தப் போட்டியில் வென்று காதை அறுத்து வந்தார் என்பது செய்தி. குடும்ப அளவாக் காதைக் குடைந்து தோண்டி எட்டின மட்டும் அறுப்பதற்கோ வில்லியில்லை என்னும் சொல்வழக்கு இதனால் ஏற்பட்டதாகும்.

வில்லிபுத்தூரார் வைணவ மதத்தினராயினும் பிறசமயக் கடவுளரையும் மதக் கோட்பாடுகளையும் மதிக்கும் இயல்புடையவர். சிவபெருமானைப் பல இடங்களில் பாராட்டியுள்ளார். அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை சென்ற பொழுது திருவண்ணாமலையையும் தில்லைக் கூத்தையும் வணங்கிச் சென்றதாகப் பாடுவர். கற்றார் தொழும் அருணாசலம் அன்போது கை தொழுதான் என்றும் பொன்னம்பலநாதன் கழலி பொற்போடு பணிந்தான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வீமனும் இடும்பியும் இணைந்திருந்ததைப் பாடுங்கால் வள்ளியும் கந்தனும் எனப் பெருங்காதல் கூறவே என்று உரைப்பார்.

வில்லிபுத்தூராரின் புலமைக்குச் சான்றாகத் திகழ்வது நல்லாப் பிள்ளை பாரதமே. நல்லாப் பிள்ளைதாம் பாடிய பாரத நூலில் வில்லி புத்தூராரின் பாடற்சிறப்பு நோக்கி மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை அப்படியே முழுமையாகத் தழுவிக்கொண்டார். வில்லி

புத்தாராரால் புதியவாகக் கொண்ட சருக்கங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வில்லிபுத்தாரார் பாத்திரங்களின் பண்பிற்குத்தக்க அடைமொழி புணர்த்துக் கூறுவர். வியாசரைப் பெரிதும் மதிப்பார். “மெய்யுடை அரியகேள்வி வியாதன் மெய்யத்தவப் பழமறை வியாதன் ஆரணம் அளித்த முனி” என்று குறிப்பிடுவர். தருமனை அறத்தின் மைந்தன், நீதித்தருமன் என்றும் வீமனை வெஞ்சின வீமன் என்றும் அருச்சுனைப் பத்திக்கு வரம்பாகிய பார்த்தன், வெம்பாழி விசயன் என்றும், தூரியோதனைப் பங்கொருவடிவமாகத் திகழ்கயோதனை என்றும், சகுணியை வசைநசையாகக் கொள்வான் என்றும் குறிப்பிடும் பாங்கே அவர்தம் புலமைக்குச் சான்றாகும்.

வில்லிபுத்தாரார் வடமொழிக் கதையைப் பாடினாரேனும் தம் தாய் மொழியாம் தமிழையும் தாம் பிறந்த தமிழ்நாட்டையும் மறந்தாரில்லர். தமிழை இளவன் தமிழ் என்றும், தமிழ்நாட்டைச் செந்தமிழ்க் கன்னி நாடு என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமை நினைத்த தகும்.

-அ.விச.

வில்லியப்பப் பிள்ளை: இவர் தமிழ்ப் புலவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பாண்டிய நாட்டில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள பிரமணூர் என்னும் ஊரில் தோன்றிய இவர் சிவங்கையை ஆண்ட மன்னர் துரைசிங்கத்தின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கினார். அம்மன்னர் மீது பஞ்ச இலட்சணத்திருமுக விலாசம் என்னும் நகைச்சுவை நிறைந்த நூலை இவர் இயற்றியுள்ளார். இவர் குறித்து வேறு குறிப்புகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

-சா.உ.

வில்லியம் ஓகாம் (கி.பி. 1284 - 1347): இவர் ஓர் ஆங்கில வேதாந்தியும் தத்துவ மேதையும் ஆவார். கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் உயர்ந்த அறிவு மேதையும் வேதாந்த வரலாற்றில் உயர்ந்த மனிதரும் ஆவார்.

உலகில் கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதி மிகவும் சிறந்த பகுதியாகும். அப்பகுதி

மத்திய கால எண்ணங்களை உருவாக்கும் பகுதியும் ஆகும். உலகில் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பயனாகிய அறிவியல், தத்துவம், வேதாந்தம், கருத்துக்கருவூலம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றின் மேல் வில்லியம் ஓகாமும் அவர்தம் சீடர்களும் வேதாந்தம் தெய்விகம் ஆகியவற்றை வளர்த்து, அவற்றை உலகறியப் பொதுமையாக ஆக்கினார்கள். இந்த எண்ணச் சேர்க்கைகள், மனிதாபிமான இயக்கத்துடன் மத்தியகால மாற்றத்திலிருந்து இக்கால மாற்றத்திற்கு மக்கள் சென்றடைய உதவின.

இளமைக்கால வாழ்க்கை: சர்வேயின் ஆக்ஆம் என்ற கிராமத்தில் வில்லியம் பிறந்தார். இளமையில் இலத்தீன் இலக்கணம் கற்று இயற்றைக்கலைகளிலும் பயின்றார். இவர் கலையும் வேதாந்தமும் இலண்டனில் பயின்றார். பதின்மூன்று ஆண்டுகள் ஓகாம் ஆக்கபேர்டில் தெய்வஇயல் கல்வி பயின்றார்.

பீட்டர் லாம்பார்ட்டின் தண்டனைகள் பற்றி ஓகாம் கி.பி. 1317 இலிருந்து 1320 வரை போதித்தார். சிறந்த வேத புத்தகத்திலிருந்து கி.பி. 12 முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கருத்துகளைப் போதித்தார். இவரது வேதாந்தப்படிப்பை (தெய்வஇயல் கல்வி) முடித்து விட்டுப் படித்தல் முறையில் விரிவுரையாளராகப் போதித்தார். அங்கே இவர் தத்துவத்திலும், அரிசுடாட்டில் இயற்பியலிலும் கண்டனைகளின் தீர்ப்புக்குறித்த விளக்க முதல் புத்தகத்தைத் திருத்தி அமைத்தார்.

ஓகாம் இருபது ஆண்டுகளுக்குள் அனைத்துப் பணிகளிலும் கருத்து விளக்கங்கள் தந்து உலகப் புகழ் பெற்றுவிட்டார். அவர் தாமசு குன்னாக, சான்டன்சு இசுகோட்டசு ஆகிய சிந்தனையாளர்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டார். தாமசையும் இசுகோட்டசையும் போல், ஓகாமின் பல்வேறு எண்ணங்களும் ஒன்றாக இணைந்தும் விசேடத் தன்மை பெற்றும் ஒரு புதிய தன்மையை ஏற்படுத்தின.

ஓகாமின் மதி அனுபவம் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு அறிவியல் அறிவுத் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு விரிவாக்கப்பட்டது. மனத்தை ஓகாம் ஒரு தூரித சாதனம் என்று அதன் பகுத்தறியும் பண்பிலிருந்து குறிப்பிட்டார். பகுத்தறியும் அறிவு வேட்கை மனத்தின் நேரிய கணிப்பு. அதுவே

நல்ல தீர்ப்பாகவும் உண்மைகளை விளக்கும் துகளாகவும், அமைப்பு, வடிவம், பண்பாடு முதலிய வற்றில் இலங்குகின்றது. பகுத்தறியும் பண்பாடுகளுடன் முதல் நிலை அறிவாகிய தூய பண்பாட்டறிவு சிந்தனையொடு தொடர்புள்ளது. அத் தூய அறிவு ஒரு பொருளின் மீது எதிரொலிக்கும் தன்மையைக் கொண்டது. அது இப்போது அப்பொருள் உள்ளதா என்ற அறிவை விளக்குவதில்லை. இவர், அவ்வாறு இலங்கும் பகுத்தறியும் பண்பையும் மத்திய கால எண்ணங்களின் தன்மைகளையும் பிளாட்டோவின் சம்பந்தக் கருத்துக்களோடு வளர்ந்தார். மனிதன் முதன்மையாகத் தெரிந்து கொண்ட அனுபவங்களிலிருந்தே இந்தப் பரந்த உலகக் கருத்தைப் பெற்றுத் தொடங்கினார்.

ஓகாமின் உலகியல் உண்மை மறுப்புத் தன்மை, ஒரு வழக்கமான பதத்தை அறிவுறுத்தியது. ஓகாம் ஒரே இனப் பொருள்களில் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்ற கருத்தை மறுத்தார். இயற்கையில் ஒரு பொதுத்தன்மை ஒவ்வொரு உயிர் வாழ் இனங்களுக்கும் உண்டு. அத்தன்மை ஒவ்வொன்றையும் ஒரே தன்மையை தாக்குகின்ற இயற்கையை, ஓகாம் அவ்வயிர்களில் ஓர் உள் அமைப்பு ஒற்றுமையுண்டு என்றும், அத்தன்மை எந்தவிதத் தீயவிளைவையும் உயிரினங்களில் தோற்றுவிக்காது என்றும் அறிவதில் கண்டார். அக் கருத்து, பொதுத் தனித்தன்மையை உயிரினங்களில் ஒரே இனங்களில் ஒரே சமயத்தில் விளைவிக்கும். மனத்தில் திரண்டசெயல்களைப் பொதுவாகக் கொண்டதாகும்.

கடவுட் கொள்கைகளும் தத்துவசாரங்களும் பொறுத்த கொள்கைகள் ஓகாமின் ஆதாரங்களை உறுதிப்படுத்தும் சாதன விளைவுகளாக அமைகின்றன. நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அறிவியல் அறிவு மனித மனத்தில் சிறந்த தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றது. மனித மனமும், மனித உணர்வுகள் அனுபவத்தில் அளவை ஏற்படுத்த வேண்டிச் சிறப்புற இயங்குகின்றது. இத்தன்மையான அறிவு ஓகாமுக்குக் கட்டாயத் தன்மையையும் அதனுடைய உறுதித் தன்மையையும் சான்றளிக்க இயலாமையான முடியாத தன்மையதாக ஆயிற்று.

கடவுளின் ஒப்புயர்வற்ற திறனும் தன்மையும் சுதந்திர உணர்வும் ஓகாமின் மன நிறைந்த கருத்துகளாகும். அவையே அவருடைய தெய்விகக் கருத்துகளை

உருவாக்கும் எண்ணங்களாக அமைகின்றன. கடவுளின் அருள் கணிப்பு முரண்பட்ட கொள்கைகளோடு வரையறுக்கப்பட்டது. கடவுள் ஆய்வுமுறையில் இயலாததைச் செயற்படுத்தல் இயலாது. கடவுள் அழிவில்லாத தன்மையையும் கால அளவையுடன் விரும்பாததால், கடவுளின் கணிப்புகள் மனித சமுதாய உலகின் கொள்கைகளுக்கு ஏற்றதாயும் ஒட்டியதாயும் அமைந்துள்ளன.

ஓகாம் கி.பி. 1324 ஆம் ஆண்டில் அவிக்கானாக்கு அழைக்கப்பட்டார். அவர் வமிசபரம்பரைக் கொள்கைகளைப்பற்றி எழுதி இருப்பதை விவரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஐயத்திற்குரிய இரண்டு பட்டியல் கருத்துகள் தயாரிக்கப்பட்டன. ஆனால், எதுவும் முறையான இகழ்ச்சிக் குறிப்பாக விளைவிக்கப்படவில்லை. பார்பல்காலுக்கு அருகிலுள்ள அவிக்கானில் வசிக்கும்போது புதிய கண்டுபிடிப்புகளின் முடிவிற்காகக் காத்திருந்தார். ஓகாம் தற்காப்புப் பகுதியாகிய கொள்கைகளை எழுதினார். அக்கருத்து அன்னாரின் முழுப்பகுதியாகிய எண்ணவிவாதமாகும். அத்துடன் பிரான்சிசு முறையின் தலைமையின் தூண்டலாலும், செசீனாவின் மைக்கேல் முறையினாலும் ஓகாம், தீராத ஏழ்மைத்தன்மையின் கருத்தைப் பயின்று உணர்ந்து, பிரான்சிசுகன் அடிப்படைக் கருத்தை மேற்கொண்டார்.

ஓகாம் கி.பி. 1328 ஆம் ஆண்டு போப்சான் 22 இல் தாக்கப்பட்டபோது, சான் 22 இன் தவறான கொள்கை ஏழ்மைத் தன்மையைப் பொறுத்துக் கொண்டது வளமையானது என்று கொண்டார். போப் ஓர் அறிவிப்பு விடுக்கும் போது, ஓகாம், செசீனா மற்றும் நேகர் அவினானுக்கு மே 26 இரவே ஆலி வழியாகச் சென்று, அங்கு அவர்கள், சானின் முக்கிய பகைவர் இளவரசர் பவேரியா லூயிவிடம் பாதுகாப்புத் தேடிப்பெற்றுக்கொண்டார்.

முனிக்கில் உள்ள பிரான்சிசுகன் பயிற்சி நிலையத்தில் எஞ்சிய ஓகாமின் வாழ்நாட்கள் கழிக்கப்பட்டன. அங்கு அவர் சான் 22 வழிவந்தவரின்மீதும், அரசியல் கருத்துப்பட்டியல் நிலை குறித்தும் பகைஉணர்வு தோன்ற எழுதினார். அந்த எழுத்துகளில் ஓகாம், தேவாலயங்களின் வேதபுத்தகமும் தெய்விக வரை முறைகளும் ஆகிய இரண்டுமுறைகளே கொள்கைத் தத்துவத்தின் உயர் நிலையான பிடிப்பு என்று

வாதிட்டார். பாப்பசி (யோப்பின் அரசியல் முறைகள்) அல்லது வகுப்பு அரசியல் அதிகாரம், வேதபுத்தகம் அல்லது விளக்கங்கள் ஆகியவற்றிற்கு எதிராகச் செயற்படச் சக்தி இல்லை என்றும் உரையாடினார். ஓகாம், பாதுவா மார்சிலியசுஉடன், தேவாலயங்கள் போப்பின் அரசியல் முறைகளை நிலைநிறுத்தவில்லை என்றும் ஒப்புக் கொண்டார். அதன்மூலம் தேவாலயங்கள் போப்பின் அரசியல் முறைகளை நிலை நிறுத்தவில்லை என்றும், ஓகாம் பொதுத் தேவாலயங்கள் பற்றி ஒரு அழுத்தமான தற்காப்பு எண்ணங்களைக் கொண்டிருந்தார் என்றும் அறியலாம். மார்சிலியைப் போலல்லாமல் ஓகாம், போப்பு தேவாலயத்துள் செயல்முறை அதிகாரங்கள் பெற்றிருந்தார் என்றும், அவர் மற்றவர் கூற்றுக்குச் செவி சாய்க்காமல் இருந்தால், அவருடைய அதிகாரங்களோ நீதியின் சக்திகளோ வினாக்களுக்குரியனவாகா என்றும் நம்பினார்.

வில்லியம் ஓகாம் மதக்கல்வி வழிகாட்டியிலும், வேதாந்தக் கல்வி வழிகாட்டியிலும், சமுதாய அறிவியல் கல்வி வழிகாட்டியிலும் வரிசைப் படுத்தப்பட்டு உள்ளார். இவர் தூய தாமசு, அக்குவினாசு, சான் இடன்சு, காட்டசு ஆகியவர்களின் பணிக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளார். எனினும் அவர்தம் கருத்துகள் பலவற்றை மறுத்துள்ளார்.

ஓகாமின் எண்ணங்களுக்குச் சிறந்த ஆங்கில முன்னுரை, பிலோத்தியசு போகனர் 1958 இல் சேகரித்த விவரங்களே ஆகும். ஓகாமைப்பற்றிய மாற்று உணர்தலுக்குப் பொறுப்பானவர், போகனர் ஆவார். எர்னசுட்டு ஏ.மூடி என்பவரால் ஓகாமின் குறிப்பிட்ட எண்ணங்கள் ஆராயப்பட்டன.

-சுரா.

வில்லியம் ஓகாம்: இவர் சில அரசியற் கருத்துகளை வெளியிட்ட பிரான்சிசுக்கன் துறவிகள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கிறித்தவ குரு ஆவார். ஆங்கில அரசியலறிஞராகவும் விளங்கிய இவர் கி.பி. 1324 இல் ஆம்ப்சயரிலுள்ள (Hampshire) விக்காம் (Wickham) என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். இளமையில் வின்செசுட்டரில் (Winchester) கல்வி பயின்றார். ஆங்கில அரசர் மூன்றாம் எட்வர்டு நட்பையும், ஆதரவையும் பெற்றார். விட்டசர் மானிகையில் தங்கி அரசருக்கு உதவி செய்தார். வில்லியம் ஓகாம் (William Ockham) வின்செசுட்டரின் ஆயராக

கி.பி. 1367 இல் அமர்த்தப்பட்டுப் பின்னர் அரசருடைய முத்திரைப் பிரபு (Lord Pivity Seal) என்னும் உயர்பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். பின்னர் இவர் மன்னுய முதல்வராகப் (Lord Chancellor) பதவி உயர்வு பெற்று, அரசருடைய முதுமையின் காரணமாக அவர் ஆட்சி அலுவல்களைச் செய்ய இயலாதபோது, இவரே அரசாங்கத் தலைவராகப் பணி செய்தார். அப்போது பிரான்சில் நடைபெற்ற போரில் ஆங்கிலேயப் படைகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்கு இவரே காரணம் என்று அரசருடைய உறவினராக காண்ட்டின் சான் (John of Gaunt) என்பவர் குற்றம் சாட்டி, இவர் பதவி இழந்தார். சான் நடத்திய ஆட்சியை எதிர்த்த நல்ல பாராளுமன்றத்தில் வில்லியமும் பங்கு கொண்டார். இதனால் சான், வில்லியத்தைச் சிறையில் இருந்துத் தண்டித்தார். இரண்டாம் ரிச்சர்டு அரசு பதவிக்கு வந்ததும், கல்வியாளரை ஆதரிக்கும் அவரால் வில்லியம் மன்னிப்பு அளிக்கப்பெற்று, விடுதலை பெற்றார். வில்லியம் ஆக்சுபர்டிலும், வின்செசுட்டரிலும் புகழ்மிக்க கல்லூரிகளை நிறுவினார். இவர் மீண்டும் சிறிது காலம் மன்னுய முதல்வராகப் பணியாற்றியபின் கி.பி. 1404 இல் வால்த்தாம் என்னுமிடத்தில் (Waltham) காலமானார்.

இவர் எழுதிய அரசியற் கருத்துகள் தொடர்ச்சியாக இல்லாமல் காணப்படுகின்றன. ஆன்மிகத் துறையில் துறவுநிலையை ஏற்றவர்களெல்லாம் தம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தேவைப்படும் பொருட்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மீதமுள்ள உடைமைகளைத் துறந்துவிடுதல் வேண்டுமென்று கூறிய பிரான்சிசுக்கன் சங்கக் குருமாருள் இவரும் ஒருவர். இவர்களை எல்லாம் இந்தக் காரணத்துக்காகப் போப்பு 22 ஆம் சான் என்பவர் சமயத்துக்குப் புறம்பாக்கினார்.

கருத்துகள்: போப்பின் தலைமை அதிகாரம் என்பது குருமார்களால் கற்பனையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட, இடர்ப்பாட்டை விளைவிக்கும் கொள்கை ஆகும். இத்தகைய இயல்பு பொதுவாகச் சமய நிறுவன அதிகாரிகளிடம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், இத்தகைய தலைமை அதிகார இயல்பை அல்லது கருத்தை, ஓர் ஒழுக்க இயலான, சமய நெறியின் வழியாக வரம்பினுட்படுத்துதல் வேண்டும். போப்பின் தலைமை அதிகாரம் என்ற கொள்கை கிறித்தவ மக்களுடைய சுதந்திரத்தை அழித்து, ஐரோப்பாவில் பெரும் பூசலை

விளைவித்தது. போப்புக்கு எதிராகக் கிறித்தவ சமயத்தவர் சுதந்திரமாக இருத்தற்கு உரிமை உண்டு.

பாவம் செய்தோர் பாவத்திற்காக வருந்திக் கடவுளிடம் முறையிட்டுக் கொண்டால் போதுமானது. பாவத்தைக் கழிப்பதற்குப் புனித சடங்கோ, குருமாரின் உதவியோ தேவை இல்லை. இவற்றை வற்புறுத்தும் திருச்சபைச் சட்டம் மறுப்புக்குரியது. விவிலிய நூலின் புதிய ஏற்பாடு என்ற பகுதி ஒன்று தான் (New Testament) தெய்விகக் காட்சியைக் காட்டும் அடிப்படையாக அமைந்து ஆகும். போப்பின் ஆணைகளெல்லாம் சட்டங்களாக மாட்டா, அவற்றைச் கிறித்தவ சமூகம் ஒப்புக் கொண்டாலும் அவை மனித சட்டத்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும்.

கிறித்தவ சமயக் கொள்கைகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்குக் கிறித்தவர்களாலமைக்கப்பட்ட ஒரு பொதுக்குழு (General Council) இருத்தல் வேண்டும். குருமார்களடங்கிய ஆட்சி அமைப்பு விளக்கமளிப்பதற்கு ஏற்றதன்று. அவர்கள் சமயக் கொள்கை பற்றிய வழக்குகளைத் தீர்த்தற்கு உரியவரல்லர். அவர்கள் தவறு இழைத்தல் கூடும். பொதுக் குழுவும் ஒரு மனித அமைப்பே ஆகுமாதலால், அதுவும் தவறு செய்தல் கூடும்.

ஆளுவோருக்கு எதிராகக் குடிமக்களுக்கு உரிமைகளிருக்கின்றன. அவற்றை மதித்தும், காப்பாற்றியும் ஆள வேண்டிய பொறுப்பு ஆள்வோருக்கு இருக்கிறது. சிறுபான்மையோர் தாங்கள் வல்லந்தத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் அதனை எதிர்த்தற்கு உரிமை உடையவராவர்.

இறையியல் என்பது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அல்லது தெய்விகமான வாழ்க்கையைப் பற்றியது. இத்தகைய வாழ்க்கை சமய நம்பிக்கையில்தான் காணப்படுகிறது. இதனால் ஒழுக்க இயலான நற்பயன்கள் தோன்றுகின்றன. இதற்கு மாறாக அரசியல் தத்துவங்களோ மனிதனுடைய பகுத்தறிவுக்கு மட்டிலுமே புலனாகக் கூடிய கொள்கைகள் அல்லது உண்மைகள் ஆகும்.

கிறித்தவருடைய சுதந்திரத்தை வில்லியம் ஆதரித்தாலும், அவர் ஆன்மிக அதிகாரங்களும்,

உலகியலதிகாரங்களும் வெவ்வேறானவை என்ற பழங்காலத்தவர் கருத்தையே வலியுறுத்தினார். அவ்வாறு அவர் கூறினாலும், அதைப் பின்பற்றி அரசியற் கொள்கை எதனையும் விரிவாகக் கூறவில்லை. இவர் தேசிய உணர்வுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கவில்லை. புனித தாமசைப் போல இவரும் சட்ட எல்லைக்குப் புறம்பாகக் கையாளப்படும் எதேச்சாதிகாரத்தை வெறுத்தார். அரசியலதிகாரம் பொதுநலனுக்கு உகந்ததாகவும், இயற்கை நீதிக்கும், ஒழுக்க இயல்களுக்கும் ஒத்ததாகவும் இருக்கும்போதுதான் அது நியாயமானதாகும் என்ற இவருடைய கருத்து வரவேற்கத் தக்கது.

-பா.கு.

துணைநூல்கள்

Jacob, E.F. Essays in the Conciliar Epoch: Ockham as a Political Thinker. Manchester, 1943.

Tierney, Brain, Ockham, the Conciliar Theory, and the Canonists: Journal of the History of the Ideas, Vol.XV, 1954.

வில்லியம்சு, மோனியர் (கி.பி. 1819 1899): இவர் வடமொழியில் அறிஞராய் விளங்கிய ஆங்கிலேயர் ஆவார். கி.பி. 1819 ஆம் ஆண்டில் பம்பாய் நகரத்தில் பிறந்தார். இவர் தந்தை தளபதி மோனியர் வில்லியம்சு பம்பாயில் ஆங்கிலேயத் தலைமை அளவையாளராகப் (Surveyor) பணியாற்றினார். வில்லியம்சு மோனியர் (Williams Monier) இலண்டனில் அரசர் கல்லூரியிலும் (Kings College) ஆக்கபோர்டில் பாலியோல் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்றார், சிறந்த வடமொழிப் பேராசிரியரான கோராசு கோய்மேன் வில்சன், இவருக்குப் பேராசிரியராக இருந்தார்.

படிப்பு முடிந்த பின்னர் கிழக்கிந்திய வணிகக் குழுவினால் நிருவகிக்கப் பெற்ற கெய்லிபரிக்குக் கல்லூரியில் கி.பி. 1844 முதல் 1848 வரை வடமொழி, பாரசீகம், இந்துசுத்தானி முதலிய மொழிகளின் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். ஆக்கபோர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் கி.பி. 1860 இல் வடமொழிப் பேராசிரியராகப் பதவியேற்ற இவர் கி.பி. 1887 வரை அப்பதவியிலிருந்து பணியாற்றினார். ஆக்கபோர்டில் இந்திய நிறுவனம் (Indian Institute) அமைக்க இவரே பெரிதும் காரணமாக விளங்கினார். இவர் கி.பி. 1886

இல் வீரத்திருத்தகை எனப்படும் சிறப்புப் பெற்று, அடுத்த ஆண்டில் பெருந்தகை என்னும் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றார். இவர் கி.பி. 1899 ஆம் ஆண்டில் காலமானார்.

இவர் வடமொழி, இந்துசுத்தானி, இந்தியச் சமயங்கள் முதலியன பற்றி ஏராளமான படைப்புகளைப் படைத்த சிறந்த எழுத்தாளராவார். மோனியர் வில்லியம்சின் ஆங்கிலம் வடமொழி அகராதி என்னும் நூலை கி.பி. 1851 ஆம் ஆண்டு இவரே வெளிட்டார். மேலும் வடமொழியிலிருந்து மிகப்பல இலக்கியப் படைப்புகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். இவருடைய மொழிபெயர்ப்புகளில் கி.பி. 1853 இல் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட “சாகுந்தலம்” குறிப்பிடத் தகுந்த ஒன்றாகும். வடமொழி இலக்கியத்தின் பெருமைகளை உலகறியச் செய்த சிறப்பிற்குரியவர்களுள் மோனியர் வில்லியம்சு முதலானவர் என்று கூறலாம்.

- ந.க.ம.

வில்லியம் சோன்சு, சர் (கி.பி. 1746 - 1794):

இவர் கீழ்த்திசை நாடுகளைப் பற்றிய தெளிந்த அறிவுடைய ஒரு சிறந்த ஆங்கிலேய அறிஞர். வில்லியம் சோன்சு (Sir William Jones) கி.பி.1746 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தின் தலைநகரான இலண்டன் மாநகரில் பிறந்தார். இளவயதிலேயே, இவர் ஆரோவிலிருக்கும் (Harrow) கல்விச் சாலையில் கீழ்த்திசை நாடுகளின் மொழிகளைக் கற்கலானார். மேலும், தம் ஓய்வு நேரங்களில், அராபிய, எபிரேய, பாரசீக, சீன மொழிகளையும் சலி ஐரோப்பிய மொழிகளையும் கற்றார். தென்மார்க்கு (Denmark) மன்னர் ஏழாம் கிறிசுதியன் (Christian VII) இங்கிலாந்திற்குச் சென்றபோது அவர் தம்முடன், பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்ட நாதிர்சாவின் (Nadirshah) வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுவடிகளை எடுத்துச்சென்றார். அந்த ஓலைச்சுவடிச் சொற்றொடர்களைப் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழி பெயர்த்துத் தரும்படி வில்லியம் சோன்சு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அதன்படி, இவர் கி.பி.1770 ஆம் ஆண்டு அந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணியை முடித்துக்கொடுத்தார். பிறகு இவர் கி.பி. 1774 இல் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளியிட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை, இவர் கீழ்த்திசைக் கலைப் பண்பாட்டு அறிஞர் என்பதை உலகுக்கு அறிவித்தது. இவர், தம் பண நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்காகச் சட்டம் பயின்று, கி.பி. 1774 இல் வழக்கறிஞர் தொழிலையும் மேற்கொண்டார்.

பின்னர், கி.பி. 1776 இல் இவர் நிதித்துறை ஆணையராக நியமனம் பெற்றார். சொத்துரிமை, வாரிசு உரிமை ஆகியவை பற்றிய இவருடைய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்றி அமெரிக்காவிலும் செல்வாக்குப் பெற்றுவிளங்கின. இவர், கல்கத்தா உயர்நீதி மன்றத்தின் நீதிபதியாக கி.பி. 1783 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டார். அதன்பிறகு வீரத்திருத்தகைப் பட்டம் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இவர் கி.பி. 1784 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் கல்கத்தாவில் வங்காள ஆசிய சங்கம் (Bengal Asiatic Society) என்ற அறிஞர் கழகத்தைப் தொடங்கினார். அக்கழகத்தில் அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் இந்திய நாட்டின் தொன்மை, பண்பாடு, வரலாறு ஆகியவை பற்றி ஆராய்ந்து, பல புதுப்புது உண்மைகளை உலகறியச் செய்தார்கள். இவர் இந்து சமய சட்ட நூல்களின் மூலத்தைப் படித்த காலத்தில், சமசுகிருத மொழியின் சிறப்பை அறிந்து கொண்டார்.

இவருடைய ஆராய்ச்சியின் பயனாக இந்திய நாட்டின் தொன்மையான கல்வெட்டுகளையும், பட்டயங்களையும் படித்தறியும் வழிமுறை ஏற்பட்டது. அதனால் இந்திய நாட்டின் பண்டைய வரலாற்றை அறிய தெளிவாக வழிவகுக்கப்பட்டது. மேன் நாட்டு அறிஞர்கள், இந்திய நாட்டின் பண்டைய மாண்புகளையும், தத்துவங்களையும், வட மொழியின் சிறப்புகளையும், இந்து சமயக் கோட்பாடுகளையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்வதற்கு இவர் புரிந்துள்ள உதவி போற்றற்குரியது.

வில்லியம் சோன்சு, இந்து சட்ட அமைப்பைப் பற்றியும் இசுலாமியரின் வாரிசு சொத்துரிமைச் சட்டம் பற்றியும், பாரசீக நாட்டுப் பண்டைய கவிதைகள் பற்றியும் தனித்தனி நூல்கள் எழுதியுள்ளார். வேதங்களின் ஒரு பகுதியையும், காளிதாசரின் சகுந்தலை, இரீதுசங்காரம் ஆகியவற்றையும், வடமொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பாரசீக மொழியின் இலக்கணம் (Grammar of the Persian Language) என்னும் ஆங்கில நூல் இவருடைய எழுத்துத் திறமைக்கு மற்றொரு சான்றாகும். இவர் கி.பி. 1794 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் காலமானார்.

-அ.க.

வில்லியம் மன்னர்கள் (இங்கிலாந்து): இங்கிலாந்தை ஆண்ட மன்னர்களுள் நால்வர் வில்லியம் (William) என்ற பெயருடையவர்கள்.

முதலாம் வில்லியம் (கி.பி. 1028 1087): இவர் பிரான்க நாட்டில் உள்ள நார்மண்டி என்னும் பகுதியின் நோமகன் முதலாம் இராபர்ட்டுக்கும், அவர் காமக்கிழத்தியான ஆர்லேட்டு (Arlette) என்பவருக்கும் கி.பி. 1028 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இராபர்ட்டு இறந்தபின் வில்லியம் தம்முடைய ஏழாம் வயதிலேயே நார்மண்டியின் கோமகனானார்.

வில்லியத்திற்கு இங்கிலாந்தின் அரசனாக வேண்டும் என்ற அவா ஏற்பட்டது. இதற்குக் காரணம், இவர் பாட்டனான இரண்டாம் இரிச்சர்டின் உடன்பிறந்தான் எம்மா (Emma) இங்கிலாந்தின் மன்னர், கான்யூட்டு என்பவரின் மனைவியாவார். இவர்தந்தை முதலாம் இராபர்ட்டு இங்கிலாந்தை ஆண்ட கான்யூட்டின் உடன் பிறந்தானை மணந்திருந்தார். மேலும் இங்கிலாந்தை ஆண்டு வந்த ஒழுக்கசீலர் எட்வர்டு (Edward the Confessor) தமக்குக் குழந்தை இல்லாததால், தமக்குப்பின் இங்கிலாந்தின் மன்னராவதற்கு உதவுவதாக வில்லியத்திற்கு வாக்களித்திருந்தார். இங்கிலாந்தின் அரசுகடும்பத்துடன் தனக்கிருந்த உறவினாலும், ஒழுக்கசீலர் எட்வர்டு அளித்திருந்த வாக்குறுதியாலும், தாமே எட்வர்டிற்குப் பின்னர் இங்கிலாந்தின் அரசர் என நம்பியிருந்தார். ஆனால் ஆங்கிலேயப் பிரபுக்கள் சிலர் எரால்டு (Harold) என்பவரை இங்கிலாந்தின் மன்னராக முடிசூட்டினார். ஆகவே, ஒரு பெரும் படையுடன் கி.பி. 1066 ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று எரால்டு மன்னருடன் போரிட்டார். ஏகடிங்கு (Hastings) போரில் வெற்றி பெற்று, வெற்றி வீரர் (Conqueror) வில்லியம் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். கி.பி. 1066 திசம்பர் 25 ஆம் நாள் இங்கிலாந்தின் அரசராக முடிசூட்டிக் கொண்டார். இத்துடன் இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலேய சாக்சானிய மன்னர்களின் ஆட்சி முடிவுற்றது. அயலவர்களான நார்மானியர்களின் ஆட்சி தொடங்கியது.

வில்லியம், தம் ஆட்சித் தொடக்கத்திலேயே தமக்கு இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பை அடக்கினார். கிளர்ச்சி செய்த ஆங்கிலேய பிரபுக்களின் நிலங்களையும் சொத்துகளையும் பறித்து நார்மானியப் பிரபுக்களுக்குக் கொடுத்தார்.

வில்லியம் இங்கிலாந்தில் பல சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தார். இவர் வேட்டைப்பிரியர். காடுகளைப் பாதுகாப்பதற்காகக் காடுகள் பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் இயற்றினார். பிரபுக்களை அடக்கும் எண்ணத்தோடு தம் அலுவலர்களான முதன்மைக் குற்ற விசாரணை நடுவர்களை அழைத்து நாட்டில் வாழ்வோரில் யார் யாருக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறது என்றும் அவர்களுடைய சொத்து விபரங்கள் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொண்டார். அதன் உதவியினால் யார், யார் தமக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யக்கூடும் என்பதையும் அறிந்தார். இவர் திரட்டிய தகவல்கள் தொகுக்கப்பட்டு புத்தகமாக்கப்பட்டன. தூம்சுடே புத்தகம் என்பது அதன் பெயர். அது வில்லியம் செய்த மிகப்பயனுள்ள செயலாகக் கருதப்படுகின்றது. வில்லியத்துடன் வந்து இங்கிலாந்தில் தங்கிவிட்ட நார்மானிய பிரபுக்கள் இவருக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினர். அவர்களைக் கொண்டுதான் ஆங்கிலேயரை முதலில் வென்றார். ஆனால் அவர்கள் கிளர்ச்சி வலுவற்ற பின்னர் ஆங்கிலேய பிரபுக்களின் உதவியுடன் அவர்களை நசுக்கினார். நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்துவதிலும் தம் ஆட்சியை வலுப்படுத்துவதிலும் இவர் கண்ணாக இருந்தார். மக்களும் அமைதியையே பெரிதும் நாடியதால் இவர் மக்களின் அன்பைப் பெற்றதில் வியப்பில்லை. தம் ஆற்றலால், இங்கிலாந்தில் உறுதியான ஆட்சியை ஏற்படுத்திய பெருமை இவருக்குண்டு.

வில்லியம் ஆங்கிலேயத் திருச்சபையில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். தம் நண்பர் இரான்பிராங்கு (Lanfranc) என்பவரை காண்டர்பரியின் பேராயராக நியமித்தார். நார்மானியர் பலர் ஆயர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். நாடெங்கும் பல திருச்சபைகளும் மாவட்டத் தலைமைக் கோயில்களும் (Cathedrals) கட்டப்பட்டன. ஏகடிங்கில் போர்க்களைத் திருமடம் என்னும் மடத்தைக் கட்டினார். வில்லியம் இறையன்பு மிகுதியாக வாய்க்கப் பெற்றவர். நார்மானியக் கட்டடக்கலை முறையில் இவரால் எழுப்பப்பெற்ற ஒரு கட்டடம், கேயன் (Caen) என்னுமிடத்தில் உள்ள புனித இசுடீபன் (Saint Stephen) திருச்சபையில் இன்றும் உள்ளது. இவர் உடல் புதைக்கப்பட்ட இடமும் அதுவே.

பிரான்சின் முதலாம் பிலிப்புடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்த வில்லியம், மாண்டிசு என்னும் நகரைக்

கைப்பற்றி அதைத் தீக்கிரையாக்கினார். அக் காட்சியைக் கண்டு களிப்பதற்காகக் குதிரையில் சென்ற வில்லியம், கீழே விழுந்து நோய்வாய்ப்பட்டு கி.பி. 1087 ஆம் ஆண்டு நார்மண்டியிலுள்ள உரூவன் (Rouen) என்னும் நகரில் இறந்தார். பின்னர் இவர் மூத்தமகன் இராபர்ட்டு நார்மண்டியின் மன்னரானான். இரண்டாம் மகன் வில்லியம் இங்கிலாந்தின் அரசரானார்.

இரண்டாம் வில்லியம் கி.பி. 1056 - 1100: இரண்டாம் வில்லியம் செம்பழுப்பு நிறமுடையவராக இருந்ததன் காரணமாக உரூபசு (Rufus) வில்லியம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். இவர் இங்கிலாந்தை ஆண்ட முதலாம் வில்லியத்திற்கும் அவர் மனைவி மெட்டில்டாவுக்கும் இரண்டாம் மகனாக கி.பி. 1056 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

முதலாம் வில்லியம் தாம் இறக்கும் தறுவாயில் தம்முடைய இரண்டாம் மகனான வில்லியத்தை இங்கிலாந்துக்கு மன்னராக்க விரும்புவதாக மகன் வில்லியம் மூலமே காண்டர்பரியின் பேராயருக்குக் கடிதம் கொடுத்து அனுப்பினார். இதன்படி, பேராயர் கி.பி. 1087 ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் உள்ள வெசுட்டு மினிகட்டர் ஆலயத்தில் வில்லியத்திற்கு (இங்கிலாந்தின் மன்னராக) முடி சூட்டினார்.

இரண்டாம் வில்லியம் பல தீய குணங்கள் கொண்டவர். ஆனால், வலிமை பொருந்தியவர். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் நார்மானியப் பிரபுக்களையும் ஆங்கில

மக்களையும் துன்புறுத்திப் பணம் பறித்தார். குடிமக்கள் இவரை வெறுத்தனர்.

வில்லியத்தின் பேராசை திருச்சபையையும் விட்டு வைக்கவில்லை. பேராயர் இலான்பிராங்கு இருந்தவரை வில்லியம் நல்லமுறையில் ஆட்சி நடத்தினார். ஆனால் அவர் கி.பி. 1089 இல் இறந்தபின் வில்லியம் தம் மனம்போன போக்கில் செயற்பட்டார். இவருடைய புதிய அமைச்சராக இரானுபு பிளாம்பார்டு (Rannulf Flambard) புது வரிகளைத் தண்டல் செய்யும் முறைகளை அரசருக்குக் கற்பித்தார். வில்லியம் திருச்சபையின் சொத்துகளைச் சுரண்டினார். கடவுள் பக்தி அற்றவராகையால் திருச்சபைப் பதவிகளைப் பெரும் பணத்திற்கு விற்றுச் செல்வமீட்டினார். அச்செயல்களால் திருச்சபையோரின் வெறுப்பைப் பெற்றார். அப்பொழுது காண்டர்பரியின் பேராயராக ஆன்செலம் (Anselm) என்பவர் இருந்தார். அவர் தூய்மையானவர். உறுதி மிக்கவர்.

வில்லியம் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே இறந்துவிட்டார். இவர் புதிய காடு என்னும் பகுதியில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த போது யாரோ எய்த அம்பினால் காயமுற்று கி.பி. 1100 ஆம் ஆண்டு இறந்தார்.

மூன்றாம் வில்லியம் (கி.பி. 1650 - 1702): மூன்றாம் வில்லியம் ஆரஞ்சு நாட்டின் (நெதர்லாந்து) இரண்டாம் வில்லியத்தின் ஒரே மகன். வில்லியம் நெதர்லாந்திலுள்ள ஏகு (The Hague) என்னும் நகரில் கி.பி. 1650 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் தாம் பிறப்பதற்கு முன்னரே தந்தையை இழந்தவர்.

மூன்றாம் வில்லியம் நெதர்லாந்தை ஆண்டு வந்தார். இவர் இங்கிலாந்தின் மன்னரான இரண்டாம் சேம்சின் (James) மூத்த மகனான மேரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

மூன்றாம் வில்லியம் சீர்திருத்தக் கிறித்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். அக்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் கத்தோலிக் கர்கள் சீர்திருத்தக் கிறித்தவ சமயத்தினரை வில்லியம் தம் சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களின் நலன் பேணுபவராகவும் ஐரோப்பாவில் அவர்களின் தலைவராகவும் துணிந்து செயலாற்றினார்.

இங்கிலாந்தில், தீவிர கத்தோலிக்கனும் கொடுங்கோலனுமான இரண்டாம் சேம்சின் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் அல்லலுற்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் வில்லியத்தின் உதவியை நாடினர். அவர்களுக்கு உதவுவதற்காக வில்லியம் கி.பி. 1688 இல் 14000 போர் வீரர்களுடன் இங்கிலாந்தில் வந்து இறங்கினார். இதைக் கண்டு அச்சமடைந்த மன்னர் சேம்சு, நாட்டை விட்டு பிரான்சுக்குச் சென்றார். ஆகவே, சேம்சின் மகனும், வில்லியத்தின் மனைவியுமான மேரியும் மூன்றாம் வில்லியமும் கூட்டாக இங்கிலாந்தை ஆள்வதற்காக நியமிக்கப்பட்டார்கள். எனவே, கி.பி. 1689 ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் வில்லியம் என்ற பட்டத்துடன் வில்லியம் இங்கிலாந்தின் மன்னராக முடிசூட்டிக் கொண்டார்.

மூன்றாம் வில்லியம் திறமையான ஆட்சியாளர். இங்கிலாந்தில் அவருடைய ஆட்சிக்காலம் சிறப்பு மிக்கதாகக் கருதப்படுகிறது. நெதர்லாந்தில் பிரான்சு மன்னர் 14-ஆம் லூயியின் படையெடுப்பிற்கு எதிராக எட்டு ஆண்டுகள் போரிட்டு அவரை அமைதி உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடுமாறு செய்தார். வில்லியம் சிறந்த அரசதந்திரியும் ஆவார். இவர் கி.பி. 1702 ஆம் ஆண்டு பிரான்சுக்கெதிராக ஒரு கூட்டணியை

ஏற்படுத்தினார். ஆனால் அது செயற்படும் முன்னரே இலண்டனில் உயிர்த்தார்.

நான்காம் வில்லியம் (கி.பி. 1765-1837): அனோவர் (Hanover) குலத்தைச் சேர்ந்த இவர் இங்கிலாந்தை ஆண்ட மூன்றாம் சார்சின் (George) மகனாவார். இங்கிலாந்தின் கடற்படையில் கி.பி. 1779 இல் சேர்ந்து ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகள் பணி புரிந்தார். இங்கிலாந்தின் மேல் சபையான பிரபுக்கள் சபையில் உறுப்பினரானார். இவர் தமையனார் நான்காம் சார்சு, கி.பி. 1830 இல் உயிர் நீத்ததும், வில்லியம், நான்காம் வில்லியம் என்ற பட்டப் பெயருடன் இங்கிலாந்தின் மன்னரானார். இவர் ஏழு ஆண்டுக் காலமே ஆட்சி செய்தார். இவர் மனைவியின் பெயர் அடிலெய்டு (Adelaide) என்பதாகும். வில்லியம் நல்ல குணமுடையவர். அமைதியானவர். சில சமயங்களில் வியப்பளிக்குமாறு செயற்படுவார். இவருடைய ஆட்சியில் கி.பி. 1832 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம்தான் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். இச்சட்டத்தின் மூலம் இங்கிலாந்தில் வாக்குரிமை விரிவாக்கப்பட்டது. வில்லியம் கி.பி. 1837 ஆம் ஆண்டு வின்ட்சர் (Windsor) என்னுமிடத்தில் இறந்தார். வில்லியத்தின் இரு பெண்மக்களும் இவருக்கு

முன்னரே இறந்துவிட்டனர்.

ஆகவே, இவருக்குப்பின் இவர் உடன்பிறந்தாரின் மகளான விக்டோரியா இங்கிலாந்தின் அரசியானார்.
-ஆ.செ.

வில்லியம் மன்னர்கள்: (செருமனி): செருமானியப் பேரரசின் வரலாற்றில் வில்லியம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு பேரரசர்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாவர்.

முதலாம் வில்லியம்: கி.பி. (1797-1888) இவருடைய செருமானிய மொழிப் பெயர் வில்எல்ம் பிரீட்ரிக் இலட்டுவிக்கு (Wilhelm Friedrich Ludwig). பிரசிய (Prussia) நாட்டு மன்னர் மூன்றாம் பிரடெரிக்கு வில்லியம் (Frederick William III) உலூயியா ஆகியோருக்கு இரண்டாம் மகனாக, கி.பி. 1797 ஆம் ஆண்டு (முதலாம்) வில்லியம் பெர்லின் நகரில் பிறந்தார். இளமையிலேயே இராணுவப் பயிற்சியில் மிக்க விருப்பங் கொண்டு, அதைப் பெற்று ஒரு போர் வீரராகவே தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார்.

அரசன், தெய்விக உரிமை (Divine Right) பெற்றவன் என்பது வில்லியத்தின் கோட்பாடு. ஐரோப்பாவில் கி.பி. 1848 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி நடந்தபோது மக்களுக்கு ஓரளவு உரிமை வழங்கப் பேராளர் அவை ஒன்றை அமைக்க முயற்சி செய்த இவருடைய தமையனாரின் கருத்துகளை அறவே புறக்கணித்த வில்லியம், இராணுவ வலிமை ஒன்றையே தம் வாழ்நாள் முழுவதும் நம்பியிருந்தார். புரட்சிக் காலத்தில் தமக்கு இடையூறுகள் ஏற்படக் கூடுமென்று உணர்ந்த இவர், இங்கிலாந்துக்குச் சென்று சிறிது காலம் தங்கிவிட்டு, புரட்சி அலை ஒருவாறு ஓய்ந்தபின் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பினார். பிரசிய நாட்டின் மன்னராக இருந்த இவர் தமையனார் கி.பி. 1861 இல் இறந்தவுடன், இவர் அரசராகி பிரசிய நாட்டுப் படையை வலிமையுறச் செய்வதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார். குடியாட்சி முறையில் சிறிதளவும் நம்பிக்கையில்லாத பிசுமார்க்கு (Bismarck) என்ற இராணுவ வலிமை மிக்க அரசியல் அறிஞரைத் தம் தலைமை அமைச்சராக அமர்த்திக் கொண்டார் (கி.பி. 1862). அவருடைய பல்வேறு அரசியல் தந்திர, இராணுவச் செயல்களின் விளைவாகப் பிரசியாவும் செருமானிய நாடுகளும், ஒன்றாக இணைந்து புதியகால

செருமனி உதயமாகியது. புதிய செருமானியப் பேரரசுக்கு கி.பி. 1871 ஆம் ஆண்டு முதலாம் வில்லியம் பேரரசரானார். இவர் ஆட்சி கி.பி. 1888-இல் இவர் இறக்கும் வரை நீடித்தது.

பேரரசர் இரண்டாம் வில்லியம் (கி.பி. 1859 - 1941) பேரரசர் முதலாம் வில்லியத்தின் மகன் நோய்காரணமாக 99 நாட்கள் ஆட்சிக்குப்பின் இறந்ததால், இறந்தவரின் மகன், வில்லியம் செருமானியப் பேரரசர் இரண்டாம் வில்லியம் என்ற பட்டத்துடன் கி.பி. 1888 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்தார். இவருடைய செருமானிய மொழிப் பெயர், பிரீட்ரிக் விலெம் விக்டர் ஆல்பெர்ட்டு (Friedrich Wilhelm Viktor Albert) என்பதாகும். செருமனியிலுள்ள பாட்சடேம் (Potsdam) நகரில் கி.பி. 1859 ஆம் ஆண்டு இவர் பிறந்தார். இங்கிலாந்தின் பேரரசி விக்டோரியா இவருடைய தாய் வழிப்பாட்டியாவார். இரண்டாம் வில்லியமும் தம் பாட்டனாரைப் போல, தெய்விக உரிமைக் கொள்கையை வற்புறுத்தி வந்தார். இவர் கி.பி. 1881 இல் சகசுட்டா விக்டோரியா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு 6 ஆண்களையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றார். கருத்து வேறுபாடு காரணமாக இவர் அமைச்சர் பிசுமார்க்கைப் பதவி விலகி விடும்படி செய்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மாறிவரும் அரசியல் சூழ்நிலைக்கேற்ப ஆட்சிபுரியும் அறிவாற்றல் இவரிடமில்லை. தக்க அமைச்சர்களை அமர்த்திக் கொள்ளும் நுண்மாண்புழைபுலமும் இவருக்கில்லை. நடுநிலை மதிப்பீட்டை இவர் புறக்கணித்தார். - தம்மைக் குற்றம் கூறும் யாரையும் இவர் விரும்பவில்லை. தம்முடைய படை வலிமையால் எதையும் தம்மால் சாதித்து விட முடியும் என்ற ஆணவம் இவரிடம் மிகுதியாக இருந்தது. இவருடைய கொள்கைகள் செருமனியின் உள்ளேயும் வெளியேயும் பல இடையூறுகளை ஏற்படுத்தின. செருமனியின் வலியத்தாக்கு முறைக் கொள்கை (Aggressive Policy), இரண்டாம் வில்லியம் காலத்தில் வளர்ச்சியடையக் கூடுமென்று அஞ்சிய ஐரோப்பிய நாடுகள் தத்தமது பாதுகாப்பிற்காகச் செருமனிக்குப் பகையாகக் கூட்டுறவுகள் அமைத்துக் கொண்டன. இங்கிலாந்து, பிரான்சு, உருசியா ஆகிய நாடுகள் செருமனிக்கு எதிராகக் கூட்டுறவுகள் அமைத்துக் கொண்டன. பேரரசர் என்ற பொருளுடைய கெய்சர் (Kaiser) என்ற செருமானியச் சொல் ஐரோப்பாவிலேயே யாவருக்கும் அச்சத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு

சொல்லாகியது. சூழ்நிலைக்கேற்பத் தம் பேராசைக் கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டு, தக்க அரசியல் தந்திர முறையை, கெய்சர் இரண்டாம் வில்லியம், பின்பற்றியிருந்தால் முதலாம் உலகப் போர் நடவாமல் தடுக்கப் பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லை (காண்க: உலகப்போர்-முதலாம்). முதலாம் உலகப் போர் 1914 முதல் 1918 வரை நடைபெற்று செருமனியின் படுதோல்வியால் முடிவுற்றது. கெய்சர் வில்லியம் பதவியினின்று விலகினார். இவர் செருமனியில் இருக்க முடியாத நிலை. ஏற்பட்டதால் நெதர்லாந்து நாட்டுக்குச் சென்று அதையே தம் நெருக்கடிகாலப் புகலிடமாகக் கொண்டார். போரில் வெற்றி பெற்ற இங்கிலாந்து, பிரான்சு, முதலிய நாடுகள், பெரும் சேதங்களுக்குக் காரணமான முதலாம் உலகப் போருக்கு முக்கிய காரணம் கெய்சர் வில்லியமே என்று சுட்டிக்காட்டி அவரை நீதி மன்ற விசாரணைக்கு அழைத்தனர். ஆனால் புகலிடம் தந்த தச்சு (Dutch) அரசு, அவரை அனுப்ப மறுத்து விட்டது. வில்லியம், முதலில் நெதர்லாந்தில் உள்ள அமெராங்கென் (Amersfoort) என்ற நகரிலும் பிறகு தூரன் (Doorn) என்னும் தம் பண்ணையிலும், வாழ்ந்து வந்தார். இவர் மனைவி 1921 ஆம் ஆண்டு இறந்தபின் எர்மைன் (Hermine) என்ற ஒரு கைம்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இறுதியில் இவர் 1941 ஆம் ஆண்டு உயிர் நீத்தார்.

-தெ.பா.

வில்லுப்பாட்டு: இது ஒரு நாட்டுப்புறக் கலை ஆகும். தமிழகத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி, இராமநாதபுரம், சிதம்பரனார் ஆகிய மாவட்டங்களில் இக்கலை மிகச் சிறப்புடன் வழங்கி வருகிறது. அம்மாவட்டங்களில் உள்ள கிராமப்புறத் தெய்வங்களுக்கு எடுக்கப்படும் விழாக்களில் அத்தெய்வங்களின் கதைகளும், போரிலே இறந்த வீரர்களின் வரலாறுகளும், கணவன் இறந்தபோது உடன்கட்டை ஏறிய பெண்களின் வரலாறுகளும் வில்லுப்பாட்டின் பாடு பொருள்களாக அமைந்தன. இதில் பாடப்பெறும் கதைகள் வெறும்பொழுது போக்கிற்காக மட்டுமன்றி, பொதுமக்களிடையே பக்தி, கொடை, காதல், வீரம் முதலிய பெருங்குணங்களை வளர்க்கவும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

வில்லுப்பாட்டு, வில்பாட்டு, வில்லடிப்பாட்டு,

வா. க. 14 - 34அ

வில்லடிச்சான் பாட்டு எனப் பல பெயர்களில் வழங்கப்பட்டு வரினும் வில்லுப்பாட்டு என்பதே பெரு வழக்காகக் காணப்படுகிறது. வில்லை முதன்மையான இசைக் கருவியாகக் கொண்டு இக்கலை அமைந்துள்ளதால் வில்லுப்பாட்டு என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.

வில்லின்வடிவம் கொண்ட யாழில் இசையெழுப்பிப் பாடும் ஒரு கலைஞனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. குமிழ் மரத்தின் கொம்பினை வளைத்து மர நாரினாலான கயிற்றை நாணாக இழுத்துக்கட்டித் தயாரிக்கப்பட்ட வில் அமைப்பிலான யாழிச்சக் கருவியைக் கலைஞன் தன் விரலால் தெறித்துக் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடியதாக அந்த ஆற்றுப்படை கூறுகிறது. குமிழன், “புழற்கோட்டுத் தொடுத்த மற்புரி நரம்பின், வில்யாழிசைக்கும் விரலெறி குறிஞ்சி” என்பது அப்பாடற்பகுதியாகும் (பெரும்.180-182).

களளிக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள “பெருந்தல்மன்னா” என்னும் சிற்றூரை அடுத்துள்ள காட்டில் வசிக்கும் “புள்ளுவர்” என்னும் இனத்தார் மாடுகளை மேய்க்கும் பொழுதும், பிச்சை எடுக்கும்போதும் தம் கையில் உள்ள ஒரு வகையான வில் யாழை இசைத்துக்கொண்டு வாயால் பாடிக் கொண்டு வருவர் என்பது கூறப்படுகிறது. அவர்களால் பாடப்படும் பாட்டு வில்பாட்டு என்று கூறப்படுவதாகவும், அப்பாட்டின் மொழிகளில் எழுபது விழுக்காடு தமிழ்ச் சொற்களாகவே இருப்பதாகவும் “பாணர் கைவழி” எனப்படும் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி ஆகிய இரு மாவட்டங்களில் வில்லுப்பாட்டுக் கலைஞர்கள் மிகுதியாகப் பரவியுள்ளனர். இப்பொழுது கிடைக்கும் சான்றாதாரங்களின் அடிப்படையில் ஏறத்தாழ 100 அல்லது 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த பிள்ளைமார்களால் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த இக்கலை இன்று அவர்களேயன்றிப் பல சாதியினரிடமும் பரவலாகச் சென்று விரவி உள்ளது.

வில்லுப்பாட்டில் வில், குடம், உடுக்கை, தாளம், கட்டை ஆகிய இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. இவற்றுள் கதிர் எனக் கூறப்படும் வில்லும், குடமும், உடுக்கும் முதன்மையானவை. கதிர் என்பது ஏறத்தாழ 275 செ.மீ. நீளமும் 9 செ.மீ. கனமும்

வில்லுப்பாட்டு

கொண்ட ஒரு கம்பாகும். இது கூந்தற் பனையின் வயிரம் பாய்ந்த அடி மரத்தால் ஆனது. இப்பொழுது பிரம்பு, மூங்கில் போன்றவற்றாலும் கதிர் செய்யப்படுகிறது. கதிரின் இரு முனைகளிலும் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் குப்பிகளைத் தோல் முறுக்காலமைந்த வடக்கயிற்றால் இழுத்துக்கட்டி இருப்பர். இதனால் கதிர் வில்போல் வளைந்து காணப்படும். இக்கதிரின் மேல் சிறிய கனமுள்ள நூல் கயிற்றைச் சுற்றிக் கட்டி அதன்மேல் துணியைப் பசை தடவி ஒட்டிய பிறகு வண்ணத்தாள்களை ஒட்டி அழகு செய்கின்றனர். இந்த வில்லிலே சம தொலைவு இடைவெளி விட்டு வெண்கல வார்ப்பாலான சதங்கைகளைப் பொருத்திக்கட்டி இருப்பார்கள். ஒரு மட்குடத்தினுடைய கழுத்துப்பகுதியில் வில் கட்டப்பட்டிருக்கும். இக்குடம் வைக்கோல் புரியாலான பந்தாடை மீது வைக்கப்பட்டிருக்கும். கைப்பிடிக்குமேல் வெங்கலக் கிண்கிணிகள் பொருத்தப்பெற்ற குட்டையான இரு வீசுகோல்களைக் கைக்கொன்றாக இரு கைகளிலும் பிடித்துக்கொண்டு வில்நான் வடத்திலே அவற்றை மாற்றி மாற்றியும் ஒரே நேரத்திலும் சாடும்போது கிண்கிணியும் சதங்கைகளும் மாறிமாறி ஒலித்து இனிய நாதத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

உடற்பகுதி உருண்டு திரண்டு வாய்ப்புறம் சிறுத்துக் குவிந்து இருக்குமாறு செய்யப்பெற்ற மட்குடத்தின் திறந்த வாய்ப்புறத்தில் தோல்பட்டையாலோ தென்னை அல்லது கமுகு மரத்தில் பாளைகளிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்ட மேசைப்பந்தடி மட்டைப் போன்ற கருவியாலோ குடத்தின் வாய்ப்பகுதியில் தட்டும் போதும் மிருதங்கத்தின் கொப்பிப் பகுதியில் கையால் தட்டும்போதும் நாதத்தைப் போன்ற ஒலி தோன்றும். குடத்தை இசைக்கும் கலைஞர் குடத்தின் வாய்ப்புறத்தை தட்டியும், குடத்தின் மேல் இடக்கையால் தட்டியும் நல்ல தாள ஒலியை எழுப்புவார்.

இக்குடத்தின் ஒலிக்கு ஒத்து ஒலிப்பது உடுக்காகும். இடைப்பகுதிச் சிறுத்தும் இருபக்கமும் ஒரே சீராகப் பருத்தும் வட்டவடிவான உள்ளீடற்ற துளைகளாகக் காணப்படும் வாய்ப்புறங்களைக் கொண்ட வெண்கல வார்ப்பாலான உடுக்கையின் இருபக்கமும் மாட்டுச் சவ்வினால் போர்த்து இழுத்துக் கட்டப்பட்ட இரு பிரம்பு வளையங்களின் ஓரங்களில் துளைகள் இட்டு நூல் கயிற்றால் இரு பக்கங்களையும் இணைத்து

இழுத்துக்கட்டியிருப்பர். இவ்வுடுக்கையின் வலப்பக்கச் சவ்வினே : கைவிரலால் தட்டும்போது தொனிக்கும் ஒலிக்கு ஏற்ப இடப்பக்கச்சவ்வு அதன் குறுக்கே கட்டியுள்ள வீணை என்ற குதிரைவால் மயிர்கள் மீது அதிர்ந்து விண் என ஒலிக்கும். வில்லுப்பாட்டில் கிராமப்புறத் தெய்வக்கதைகளும் வீரம், அவலம் ஆகிய உணர்ச்சியை மிகுதியாகக் கொண்ட கதைகளும் பெரும்பாலும் பாடப்படுகின்றன. இக்கதைகளின் உணர்ச்சிகளை ஆற்றலுடன் வெளிப்படுத்த இவ்வுடுக்கை ஒலி பெரிதும் துணை புரிகிறது. உடுக்கு உடுக்கை எனவும் கூறப்படுகிறது. இது “துடி” எனவும் வழங்கப்படுகிறது. கன்னட மொழியில் உடுக்கை துடி என்னும் பெயராலேயே வழங்கப்படுதல் நோக்குதற்கரியது. இவ்வுடுக்கு வெண்கலத்தால் மட்டுமன்றிப் பித்தளை, மரம், மண் போன்றவற்றாலும் செய்யப்படுகிறது.

தாளம் எனக் கூறப்பெறுவது இரு சிறிய வட்ட வடிவ அமைப்பைக் கொண்ட வெண்கலத்தாலான இசைக்கருவியாகும். மேல்தாளம், அடித்தாளம் எனப் பெயர்பெறும் இவ்விரு தாளக்கருவிகளை ஒன்றுடன் ஒன்றை மோதச் செய்து ஒலியெழுப்பி இசைப்பார்கள். இத்தாளக் கருவிகள் இரும்பாலும் செய்யப்படுவதுண்டு. சல் எனும் ஒலியை எழுப்புவதால் சாலரா எனவும் சொல்லப்படுகிறது. இது வட்டவடிவில் நடுவில் குழிவுற்று இணையானதாக அமைந்து இருக்கும். குழிவின் நடுவே அமைந்துள்ள துளையின் வழியே சிறு துண்டு நூல் கயிற்றை உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக முடிச்சிட்டு வைப்பர். உள்ளமுடிச்சு குழிவின் உள்ளேயே அமுங்கி மறைந்து விடுவதால் தாளம் தட்டப்படும்பொழுது இடையூறாக அமைவதில்லை. இவ்வுலோக வட்டங்களின் குழிவு பெற்ற வாய்ப்புறங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும் படியாகத் தட்டி ஒலியெழுச் செய்கின்றனர். வில்லுப்பாட்டில் பாடப்படும் வாய்ப்பாட்டிற்கும், குடம் உடுக்கை ஆகியவற்றின் ஒலிகளுக்கும் தாள அமைதியைத் தருவது இதுவே ஆகும். இந்தத் தாள வட்டங்களைப் பொருந்தத் தட்டுவதுடன் விளிம்புகளில் மட்டும் சில நுட்பங்களுடன் தட்டி நயமான ஒலிகளையும் இதிலிருந்து எழுப்புவர்.

நீண்டசதுர வடிவில் கையடக்கமாக அமையும் இரு கருங்காலி மரக் கட்டைகளை ஒன்றன் மேல் ஒன்றைத் தட்டி ஒலியெழுப்புவர். இவற்றைக் கட்டைத் தாளம்

என்று கூறுகின்றனர். இது தாளக்கட்டை அல்லது சப்ளாக்கட்டை என்றும் கூறப்படுகிறது. உலோகத் தாளத்துடன் ஒத்து இயங்குமாறு இத்தாளக் கட்டைகளை ஒன்றோடு ஒன்றைத் தட்டி ஒலி எழுப்புகின்றனர்.

மேற்குறிக்கப்பெற்ற இவ்விசைக்கருவிகளுடன் அண்மைக் காலங்களில் பம்பை, உறுமி, தக்கை, துந்துமி போன்ற கருவிகளையும் இசைத்து வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்துள்ளதாக ஒரு கருத்தும் நிலவுகிறது. நெல்லை மாவட்டத்து வில்லுப்பாட்டுக் கலைஞர்களிடம் இக்கருவிகள் இடம் பெறவில்லை. குமரி மாவட்டக் கலைஞர்களும் இக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதற்கான சான்றுகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது நாடக அனுபவத்துடன் வில்லுப்பாட்டிற்கு வந்துள்ள சில கலைஞர்களால் வில்லுப்பாட்டில் ஆர்மோனியம், மிருதங்கம், தபேலா, கிளாரினெட்டு, புல்லாங்குழல், தோலக்கு, மோர்சிங்கு, போன்ற பக்க வாத்தியக் கருவிகளும் இணைக்கப்பட்டு நடத்தப்படும் வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்று வருகின்றன. இவை பழமையைச் சிதைக்கும் முயற்சிகளாகும். வில்லுப்பாட்டிற்கு உரிய வில், கடம், உடுக்கை, தாளம், தாளக்கட்டை என்னும் இவற்றின் ஒருங்கிணைப்பால் எழுப்பப்படும் பக்க இசையே பழமையான வில்லுப்பாட்டுக் கலையைப் போற்றிப் பாதுகாக்க உதவும்.

இன்று வில்லுப்பாட்டுக் குழுவில் பெரும்பாலும் ஏழுபேர் இடம் பெறுகின்றனர். 1. அண்ணாவி. அவர் வில்லின் வலது நுணியில் அமர்ந்து வீசுகோலால் வில்லை அடித்துக் கொண்டு பாடுகிறார். அவரை அண்ணாவி என்றும் புலவர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவரே இக்குழுவின் தலைவராக விளங்குகிறார். சில குழுக்களில் வாய்ப்பாட்டுப் பாடுபவர் ஒருவராகவும் வில்லடிப்பவர் வேறு ஒருவராகவும் இருப்பதுண்டு. கதையைப் பாடுபவரே வில்லடிப்பதுதான் பெரும்பான்மையாக உள்ளது. 2. அண்ணாவிக்கு வலது பக்கத்தில் அமர்ந்து ஆர்மோனியம் இசைத்துக் கொண்டு பாடுபவர். 3. குடம் இசைப்பவர். 4. உடுக்கு இசைப்பவர். 5. கட்டை இசைப்பவர். 6. தாளம் பாடுபவர். 7. தபேலா இசைப்பவர். இக்குழுக்களில் இடம்பெறும் ஆர்மோனியம் தபேலா போன்ற பக்க இசைக்கருவிகள் அண்மைக் காலத்தில்தான் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, தொடக்கத்தில் வில், குடம், உடுக்கு, தாளம்,

தாளக்கட்டை என்னும் ஐந்து இசைக்கருவிகளை இசைக்க ஐந்து பேர் மட்டுமே தேவைப்பட்டிருப்பதாலும் வில்லை இசைப்பவரே கதைப்பாட்டையும் பாடுபவராக இருந்தமையாலும் தொடக்கக் காலத்தில் வில்லுப்பாட்டுக் குழு ஐவர் அடங்கிய ஒரு குழுவாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

புலவர் பாடும்போது வீசுகோலும் வில்நாணும் இயங்கா. ஏனைய தாள வரிசைகள் அடங்கி ஒலிக்கும். புலவர் பாடிய பாடலை வாங்கி உடன் அமர்ந்தோர் சேர்ந்து பின்பாட்டாகப் பாடும்போது, அவர்தம் கைகளிலுள்ள கருவிகளின் இசைப்பு உரத்த நிலையில் ஒருங்கிணைந்து இயங்கி நாத வெள்ளத்தைப் பெருக்குகிறது. கதைப்போக்கில் புதிய கட்டம் தொடங்கும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் குழலுக்குத் தகுந்த ஆர்வம், ஆவேசம், அபிநயம் ஆகியவற்றுடன் புலவர் பாடுவதால் கதை முழுவதும் விறுவிறுப்பாக உயிர்க்களைததும்பி நிற்கும். பின்பாட்டுப் பாடுவோர் புலவர் பாடிய அடி முழுவதையுமோ அடியின் கடைசியில் அமையும் ஒரிரு சொற்களையோ திரும்பச் சொல்லிப் பாடுவர்.

புலவர் கதைப்பாட்டின் இடையிடையே உரைநடையில் விளக்கம் தந்து செல்வார். முன்னர், இவ்வுரைப் பகுதிகள் தாளமற்ற ஒரு பாட்டுப் போலவே இழுத்துச் சொல்லப்படும். இப்பொழுது பேச்சுப் போன்ற உரை நடையிலும் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறு புலவர் கதையைச் சொல்லிச்செல்லும் பொழுது இடையிடையே பின்பாட்டுக்காரரில் ஒருவரோ குடம் இசைக்கும் கலைஞரோ ஆமாம், ஆகா, அப்படியா, அப்படி, ஓகோ, எப்படி, சரி என்பன போன்ற சொற்களை இடத்திற்கேற்ப பாமர மக்களிடம் பன்னெடுங் காலமாக வழங்கிவரும் தெம்மாங்கு, தாலாட்டு, ஒப்பாரி, உலக்கைப்பாடல் போன்றவற்றின் அமைப்பை நீட்டி நெடும்பாட்டாக அமைத்துக் கொண்ட முறையிலேயே வில்லுப்பாட்டுக் கதைகள் பாடப்பட்டு வருகின்றன. தொடக்கக் காலத்தில் இரு சீர் அடிகள் இரண்டிரண்டாகத் தொகுத்து வர, இரண்டாம் அடியில் அடிமோனை அமைய, முதலடியின் இரண்டாம் சீருக்குப் பின் இசைக்கேற்ற தனிச்சொல் பெற்று அமைகின்ற பாவமைப்பிலேயே வில்லுப்பாட்டுக்கள் வழங்கி வந்துள்ளன. காலப் போக்கில் இத்தகைய பாடல்களுடன் கிளிக்கண்ணி, சிந்து, கும்மி, விருத்தம் மகுடி என்னும் பாவகைகளும், தரு, பல்லவி, சரணம்

முதலியவை அமையும் கீர்த்தனைகளும் வில்லுப்பாட்டில் இடம் பெறலாயின.

கதைபொருளின் அடிப்படையில் வில்லுப்பாட்டுகள் பல்வேறு வகையில் அமையினும் அவையாவும் பொதுவானதொரு கட்டமைப்பினைப் பின்பற்றியே அமைந்திருக்கின்றன. காப்பு விருத்தம், வருபொருள் உரைத்தல், குருவடிபாடல், அவையடக்கம், நாட்டுவளம் கதைத்தலைவன் தன்லவியரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், வாழிபாடல் என்னும் இந்த அமைப்பிலேயே பெரும்பாலான வில்லுப்பாட்டுகளின் கட்டமைப்பு அமைந்துள்ளது.

முன்னர், ஆண்கள் மட்டுமே அண்ணாவியாக இருந்து பாடப்பட்டு வந்த வில்லுப்பாட்டில் இன்று பெண்களும் அண்ணாவியாக இருந்து சிறப்பாகப் பாடும் நிலை தோன்றியுள்ளது.

-கு.மு.

துணை நூல்கள்

கோமதி நாயகம், தி.சி, தமிழ் வில்லுப்பாட்டுகள், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1979.

பெருமாள், ஏ.என். தமிழக நாட்டுப்புறக் கலைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1980.

விலகி நின்றல் விளைவு: மனக்கோளாற்றின் அடிப்படை மரபு வழியாகப் பெற்ற ஆளுமையின் குறை என்று சாண்டு (1925) என்பவர் நம்பினார். புலனுணர்வு, உருவகித்தல், காட்சி காணுதல் போன்ற செயல்களில் ஏற்படும் குறைகளின் விளைவுதான் ஆளுமைக் குறையாகும். அவை சிந்தனை ஆற்றலுடன் தொடர்பு கொண்டவை. சிந்தனை ஆற்றல் உயர்ந்திருக்கும்போது ஆளுமை சிறந்திருக்கும். அவ்வாற்றல் மறைந்து செயற்படும் போது மனவளம் தாழ்ந்துவிடும்.

ஒருவர் தமக்குத் தொல்லை தரும் மனநிலையின் தவிப்பை மறைக்க வேண்டும் என்று தமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மெய்யான ஆளுமைக் குழப்பத்தை ஏற்க மறுப்பார். அங்ஙனம் செய்வது விலகி நின்றலின் விளைவு (Dissociative reaction) எனப்படும். இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டோர் மலைத்துப்போனவராகக் காணப்படுவர். எதைப் பற்றிய மலைப்பு என்பது

தெளிவாக இருக்காது. இந்நிலையானது காரணமற்ற உறக்கம்; மறதி, தானாகப் பேசுதல், நினைவின்றி நடத்தல் போன்ற செய்கைகளிலிருந்து வெளிப்படும்.

சில உயிரினங்களிடத்தில் இப்பண்பைக் காணலாம். அவை ஆபத்தான வேளையில் செத்தது போலக் கிடந்து நடிக்கும். ஆப்பிரிக்க நாட்டில் ஒருவகைப் பாம்பு மல்லார்ந்து படுப்பதோடு மூச்சைக் கூட நன்கு அடக்கியவாறு கிடக்கும். தாக்க வந்த உயிரினம் எதிர்ப்பு இல்லாததால் சென்றுவிடும். தூந்திரப் பிரதேசத்தில் வாழ்வோரும், எசுக்கிமோக்களும் வெகு தொலைவு வரை சென்று எத்தகைய வேட்டையும் கிடைக்காதபோது, பசி மிகுந்திருந்தால் அல்லது ஆபத்தான கட்டமாக இருந்தால் மேலும் அலையாமல் ஒருவகைத் தூக்கத்தில் மூழ்கிவிடுவர். பல் மருத்துவரிடம் செல்லும் சிலர் பெரும் வலியாக இருக்கப் போகிறதென்ற எண்ணத்தால் அறுவைக்குச் சற்று முன்னரே மயங்கி விடுவதுண்டு. நான் விழிப்புணர்வோடு இல்லை என்றால் நடக்கும் தொல்லை'யை அறியாதிருப்பேன் என்ற நம்பிக்கை போலும். பொருளாதார இழப்பின் காரணமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ள ஒருவர் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விடுகிறார். எங்கெங்கோ அலைகிறார். ஐயற்ற காவற்காரர் ஒருவர் விசாரித்தபோது அந்த இடத்திற்கு அவர் ஏன் வந்தார் என்பது தெரியாதது மட்டுமல்லாமல் புறப்பட்ட இடமும் அவருக்கு நினைவில் இல்லாதிருக்கிறது. தற்கொலைக்கு என்று புறப்பட்டதுகூட மறக்கப்பட்டு விட்டது. தாமாகப் பேசுவது போலச் சிலர் தாமாகவே எழுதவும், வரையவும் செய்வர். இவ்வாறு தம்மால் செய்ய முடிந்தது என்ற நினைவு கூட அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை (கிசுகர் - 1964).

உளம் நலமாதல் திக்குதல், வலிப்பு இடைக்கால வாதம், குரல் இழப்பு ஆகியவை சில வேளைகளில் மனநிலையின் தவிப்பை மறைப்பதற்கான முயற்சிகளாகவே எண்ணப்படுகின்றன. இடைக்காலமாகக் காது கேளாமை, (கண் கோளாறு இல்லாமல்), பார்வை மங்கிப் போதல் தொடு உணர்வு இழப்பு போன்றவை தீவிர உணர்ச்சியின் பாதிப்புகள் என்று கருதப்படுகின்றன. (இசுகித்து 1961)

உடற்குறை ஏதும் இல்லை என்பதை மருத்துவச் சோதனையால் அறிந்த பின்னர் மனவளம் பெருக

உளவியல் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலாம். மருத்துவக் குறை எதுவுமில்லை என்பதை நோயாளி நன்கு உணரும்படி செய்ய வேண்டும். இந்த மனநிலைக்கான முந்திய தூண்டுதல்களைப் பற்றி ஆராய்வதோடு அவற்றின் விளைவாக வெளிப்பட்ட தவறான துலங்கல்களையும் சுட்டிக் காட்டுவது நல்லது. இந்தக் கட்டத்தில் அவர்களிடம் புதிய நடத்தைகளைப் பின்பற்றும்படி கூறுதல் நல்லது. தன்னைப் பற்றிய சரியான அறிவில்லாமையான இத்தகைய ஆளுமைச் சிந்தவுகளின் அடிப்படையாகும். (மெக்கீசி - 1966). ஆளுமை சீர் கெட்டிருப்பதைத் தொடர்ந்த முயற்சியினால் நலம் பெறச் செய்ய முடியும். ஆக்கச் செயல்களில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதன் மூலம் வேண்டப்படும் புதிய நற்பழக்கங்களை வழக்கத்தில் கொணர்ந்து நடத்தையை வளமாக்கிக் கொள்ள முடியும்.

ம.பெ.

துணைநூல்கள்

Janent, P. Psychological Healing, The Macmillan Co., New York. 1925.

Smith, H.C. Personality Adjustment, New York: McGraw - Hill Book Co., Inc. 1961.

Woody, R.H. Psychological Counseling and Therapy, Appleton-Century-Crofts, New York, 1971.

விலைக் கொள்கை: ஒரு நாட்டுப் பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் மாறுதல்களை, அந்நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பண்டங்களின் விலைகளில் ஏற்படும் மாறுதல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. எந்த ஒரு நாட்டிலும் பழக்கத்தில் உள்ள பணத்தின் உள்நாட்டு மதிப்பும் அயல்நாட்டு மதிப்பும் மாறாமல் இருக்குங்கால் மக்களிடம் அதற்கு நம்பிக்கை ஏற்படும். அதனால், உள்நாட்டு வாணிகம் மட்டுமன்றிப் பன்னாட்டு வாணிகமும் வளர்ச்சியடைவதால் அந்நாடு முன்னேற்றப் பாதையில் விரைந்து செல்ல முடியும். எனவேதான் அரசின் விலைக்கொள்கைக்கு முதன்மை தரப்படுகிறது.

சந்தையில் நிலவும் பண்டங்களின் விலையானது அவற்றின் தேவையையும் அளிப்பையும் சார்ந்து தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. முதலாளித்துவ நாடுகளில்

பண்டங்களின் அளிப்பு, அவற்றின் விலை நிருணயத்தில் பெரும்பங்கினை வகிக்கின்றது. சமதருமச் சமுதாயத்தில் பண்டங்கள் பணிகள் ஆகியவற்றின் விலைகள் அரசினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. கலப்புப் பொருளாதார நாடுகளிலும் அரசாங்கம் திட்ட நடவடிக்கைகளின் மூலம் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகளையோ, அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் ஏற்பாடுகளையோ மேற்கொள்கிறது.

விலைக் கொள்கையின் இன்றியமையாமை: பண்டங்களின் விலை தொடர்ந்து அதிகரித்துக் கொண்டு செல்லும் சூழ்நிலை பணவீக்கம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. காலநிலை மாறுபாடுகள் காரணமாக நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நிலையானதல்ல. பண்டங்களின் விலை தொடர்ந்து அதிகரித்துக் கொண்டு செல்வது பணப்புழக்கம் அதிகமாதலால் ஏற்படும். அத்தகைய விலை உயர்வு தொழில் முயல்வோருக்கும், வணிகம் செய்வோருக்கும் ஆதாயத்தை அதிகரித்து நன்மை தருகிறது. ஆனால், நடுத்தர வகுப்பினரும், குறைந்த வருவாய் உடையோரும் இதனால் பாதிக்கப்படுவர். ஏனெனில், பண்டத்தின் விலை உயருங்கால் பணத்தில் வாங்குந்நிறன் குறையும். காலப்போக்கில் பண்டத்தின் தேவை குறைந்து, அதன் உற்பத்தியும் பாதிக்கப்படும்.

பண்டத்தின் விலை தொடர்ந்து குறைவதால் பணவாட்டச் சூழ்நிலை உருவாகும். அது துன்பமிக்க விளைவுகளை உருவாக்கும். பண்டத்தின் தேவை குறைவதால் விலை குறையும். எனவே, வாணிகர்களும் தொழில் முயல்வோரும் பெருமளவில் நட்டமடைவர். அதனால் பண்டங்களின் உற்பத்தி பாதிக்கப்படும். தொழில்கள் நலிவடைவதன் காரணமாக ஆலைகள் மூடப்படும். உழைப்பாளர்களுக்குத் தரப்படும் கூலி குறைவதால், விலை குறைந்த பண்டங்களை வாங்குவதற்கு உறுதித் தேவை குறையும். இவ்வாறாகப் பலதரப்பட்ட வகுப்பினரும் பணவாட்டத்தால் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

பண்டங்களின் விலைகள் தொடர்ந்து உயர்ந்து செல்வதோ குறைந்து செல்வதோ விரும்பத்தக்கதன்று. நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் அது உறுதுணையாக இராது. அதனால் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், மக்களின் நலத்திற்கும் உகந்த விலைக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது.

வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள், வளரும் நாடுகள் ஆகியவற்றிற்கிடையே விலைக்கொள்கையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள், பண்டங்கள் பணிகள் ஆகியவற்றின் விலைகளில் நிலைத்த தன்மையை உருவாக்கும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும். பண்டங்களின் விலை நிலையாக இருத்தல் என்பது அவற்றின் விலைகளிடையே சிறிதளவு மாற்றங்கள் தட்பவெப்பநிலை காரணமாக ஏற்படுவதைத் தவிர்க்காது.

வளருகின்ற நாடுகளில் மக்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டச் செலவினங்களின் காரணமாகப் பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் அரசினால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதன் காரணமாக ஏற்படும் பணவீக்கம் தவிர்க்க முடியாததாகும். அத்தகைய விலை உயர்வு நாட்டின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாக இருப்பின் வரவேற்கத் தக்கதே. ஏனெனில் பண்டங்களின் விலை உயர்ந்தால் தொழில் முயல்வோருக்கு அதிக ஆதாயம் கிடைக்கும். அதனால் முதலீடு அதிகமாவதுடன் சேமிப்பும் அதிகமாகும். விலை உயர்வு அதிக வேகத்தில் இருக்குங்கால் அது உற்பத்திக்குத் தன்மை அளிக்காமல் பதுக்கலுக்கு அடிகோலும். அத்துடன், விலை மேலும் அதிகரிப்பதால் தேவை குறையும், உற்பத்தி மேலும் குறையும். பணப்பங்கீட்டில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் மிகும். சேமிப்பில் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்படுவது மட்டுமன்றி அயல்நாட்டு வாணிகமும் பாதிக்கப்படும். இவ்வாறாக விலை ஏற்றம் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்கு மாறாக அதற்குத் தடையாக இருக்கும்.

விலைக் கொள்கையின் நோக்கங்கள்: வளரும் நாடுகளில் விலைக்கொள்கை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. பண்டங்களின் தன்மைக்கேற்ப அவற்றின் விலையையும் விலைமாற்றங்களையும் ஒழுங்குபடுத்தும் நடவடிக்கைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. அவை பின்வரும் நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. அ. உணவு இன்றியமையா நுகர்ச்சிப் பண்டங்கள் ஆகியவற்றின் விலைகள் நிலைத்தன்மையை (Stability) அடைதல் மட்டுமன்றி அவை தொடரவும் முயற்சிகள் எடுத்தல். அதற்காக அரசு விலைக்கட்டுப்பாட்டையும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் பின்பற்றுகிறது. வாணிகம் செய்வோர் இப்பண்டங்களைப் பதுக்கல் செய்தாலோ அதிகவிலைக்கு விறறாலோ அவசரத் தடைச் சட்டத்தின்கீழ் அவர்களின் மீது நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அத்துடன் சருக்கரை

விற்பனையில் இருமுக விலைக் கொள்கையும், வழங்கு முறையும், அரசால் பின்பற்றப்படுகின்றன. ஆ. தேவையான நுகர்ச்சிப் பொருட்களின் உற்பத்தியை அதிகரிக்க ஊக்கம் தருதல். அந்தப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும் உழவர்களுக்கும் தொழில் முயல்வோர்களுக்கும் வரிச் சலுகையையும் மானியங்களையும் தந்து உற்பத்தியைத் தேவைக்குத் தகுந்தாற் போல் அதிகரிக்க வேண்டும். இ. தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் நலிவுற்ற பிரிவினரும் நலம்பெற அரசு வழங்கு முறையைப் பின்பற்றுதல். ஈ. வேளாண் பொருட்களின் விலை சரிந்து வேளாண்மை செய்வோர் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க அரசு வாணிகம் மேற்கொண்டு குறைந்த அளவு விலையை நிருணயம் செய்தல். அத்துடன் வேளாண் பொருட்களின் விலைகளுக்கும் உற்பத்திப் பொருட்களின் விலைகளுக்கும் இடையே பொருத்தமான தொடர்பினை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். இத்தகைய நடவடிக்கைகள் விலைக்கொள்கையின் பகுதிகளாகச் செயற்படுகின்றன.

நா.மா.

துணைநூல்கள்

Baumol, W., Economic Dynamics, Macmillan Company, New York, 1963. Hha. L.K., Growth. Inflation and other Issues, Allied Publishers, New Delhi 1979.

விவிலியம்: இது கிறித்தவத் திருமறை நூல். இது தமிழில் விவிலியம் என வழங்கப்பெறும். பைபிள் (Bible) என்னும் சொல் பிபிலியா என்னும் கிரேக்கச் சொல்லின் ஆங்கில மொழித் திரிபாகும்.

எகிப்தின் நைல் நதிக்கரையில் வளர்ந்த பைப்ரக என்னும் ஒருவகை நாணற்புல்லால் செய்யப்பட்ட தாள்களில் எழுதப்பட்டவை பிப்ளாக எனக் கிரேக்க மொழியில் பெயர் பெற்றன. அதுவே பிபிலியா, ஆயிற்று. அச் சொல்லுக்கு நூல் என்னும் பொருள் உண்டாயிற்று. நூல்களுக்கெல்லாம், அச்சொல் பொதுப்பெயராகிப் பின்னர் அவற்றுட் சிறந்த கிறித்தவத் திருமறைக்குச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. ஆதலின் விவிலியம் என்பதற்கு நூல் என்பது பொருளாகும்.

விவிலியம் ஒரு தனி நூலன்று. பன்னூல்களின் தொகுப்பாகும். அந்நூல்கள் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என இருபெரும் பிரிவில் அடங்கும். இயேசு

கிறித்து யூதர் குலத்தில் தோன்றியவர். யூதர் குலத்தோர் அவர்க்கு முன்னைய இசுராயேலர் குலத்தின் எஞ்சிய ஒரு பகுதியினர். இயேசு கிறித்துவுக்கு முன்னர் இசுராயேலருடைய 15000 ஆண்டுக்கால வரலாற்றையும் அவர்கள் கடவுளைத் தெரிந்து கொண்ட தன்மைகளையும், அவர்தம் சமயக் கொள்கைகளையும் எடுத்துரைப்பது பழைய ஏற்பாடாகும். கிறித்தவ சமயம் இசுராயேலர் வழியில் யூதர் பின்பற்றிய சமயத்தில் நிறைவாகும். அதனை நிறைவேற்றிய இயேசு கிறித்துவின் வரலாற்றையும், அவர் உலகுக்கு அருளிய மீட்பும் நற்செய்தியும் உலகிற் பரவிய வரலாற்றையும் கொண்டிருப்பது புதிய ஏற்பாடாகும். எனினும் ஒன்றால் ஒன்று நிறைவு பெறுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் புதிய ஏற்பாடு மறைந்தும், புதிய ஏற்பாட்டில் பழைய ஏற்பாடு விரிந்தும் கிடக்கின்றன. ஒன்றனைத் தெளிவாக உணர மற்றொன்றையும் அறிதல் வேண்டும்.

கிறித்தவ சமயத்தினருள் பல்வகைப் பிரிவினர் உள்ளனர். எனினும் அவரைக் கத்தோலிக்கர் (Catholics), சீர்திருத்தக்கிறித்தவர் (Protestants) என இருபெரும் பிரிவினாள் அடக்கலாம். அனைவரும் விவிலியத்தைத் திருமுறை நூலாகக் கொண்டாலும் சில பகுதிகள் சீர்திருத்தக்கிறித்தவர் பின்பற்றும் விவிலியத்தில் இடம் பெற்றில.

கத்தோலிக்கர் பின்பற்றும் விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் 46 நூல்கள் அடங்கும். அவை பின்வருவனவாம். 1. ஆதி ஆகமம், 2. யாத்திராகமம், 3. லேவியராகமம், 4. எண்ணாகமம், 5. உப ஆகமம், 6. யோசுவா ஆகமம், 7. நீதிபதிகள் ஆகமம், 8. உருத்து ஆகமம், 9,10. சாமுவேல் ஆகமம், 11., 12. அரசர் ஆகமம், 13. 14 நாள் ஆகமம், 15. எசுரா ஆகமம், 16. நெகேமியா ஆகமம், 17. தொபியாசு ஆகமம், 18. யூதித்து ஆகமம், 19. எசுதர் ஆகமம், 20. யோபு ஆகமம், 21. சங்கீதங்கள், 22. பழமொழி ஆகமம், 23. சங்கத் திருவுரை ஆகமம், 24. உன்னத சங்கீதம், 25. ஞான ஆகமம், 26, சீராக்கி ஆகமம், 27. இசையாக ஆகமம், 28. எரொமியாசு ஆகமம், 29. புலம்பல் ஆகமம், 30. பாருக்கு ஆகமம், 31. எசேக்கியேல் ஆகமம், 32. தானியேல் ஆகமம், 33. ஒரே ஆகமம், 34. யோவேல் ஆகமம், 35. ஆமோசு ஆகமம், 36. அப்தியாசு ஆகமம், 37. யோனாசு ஆகமம், 38. மிக்கேயாசு ஆகமம், 39. நாகும் ஆகமம்,

40. அபாக்கசு ஆகமம், 41. சொப்போனியாசு ஆகமம், 42. ஆகாய ஆகமம், 43. சக்கரியாசு ஆகமம், 45, 46. மக்கபே ஆகமம்.

மேற்குறித்தவற்றுள் (17) தொபியா ஆகமம், (18) யூதித் ஆகமம், (25) ஞான ஆகமம், (30) பாருக்கு ஆகமம், (44) மலாக்கியா ஆகமம், (45, 46) மக்கபே ஆகமம், 1, 2 ஆகியவை சீர்திருத்தக் கிறித்தவர் பின்பற்றும் விவிலியத்தில் இடம் பெற்றில. அவை தள்ளுபடி ஆகமங்கள் எனப்பெறும்.

திருமுறை நூலாக வேண்டும் என்று திட்டமிட்டுப் பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் எழுதப்பெற்றில. யூதர்கள் தங்கள் மூதாதையர் வரலாறுகள், இறைவனோடு அவர்கள் செய்திருந்த உடன்பாடுகள், உறுதிமொழிகள் ஆகியவற்றைத் தம் வழியினர் அறிந்து அவற்றைப் பின்பற்றி நடக்க, அவர்க்கு அறிவிக்க எண்ணினர். தங்கட்குக் கிட்டிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள், வாய்மொழிச் செய்திகள், நாட்டுப் புறவியற் கூறுகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், பழங்கதைகள், முன்னோர் கருத்துகள் ஆகிய அனைத்தையும் முறையாகத் தொகுத்து வைத்தனர். அவையே பின்னர்ச் சமய நூல்களாக ஆயின. இறைவன் எந்நூலையும் எழுதவில்லையாயினும், இறைவனின் உந்துதலாலேயே உள்ளுணர்வு பெற்று ஆசிரியர்கள் நூல்களை உருவாக்கினர் எனக் கிறித்தவர் நம்புகின்றனர்.

புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதியில் கத்தோலிக்கர், சீர்திருத்தக்கிறித்தவர் ஆகிய இரு பிரிவினருக்குமிடையே வேறுபாடு இல்லை. அப்பகுதியில் (1) நான்கு நற்செய்திகள், (2) திருத்தொண்டர் பணி, (3) திருமுறைகள் (4) திருவெளிப்பாடு ஆகியன அடங்கியுள்ளன.

புனித மத்தேயு, புனித மாற்கு, புனித லூக்காசு, புனித அருளப்பர் ஆகிய நால்வரும் அருளியவை நற்செய்திகளாகும். நற்செய்தி நூல்கள் இயேசுபிரானின் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகள், அருளுரைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவை. நற்செய்தியருளிய புனித லூக்காசு இயேசு விண்ணகம் சென்றபின் நிகழ்ந்தவற்றைத் திருத்தொண்டர் பணி என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். திருமுறைகளைப் புனித பவுல் எனப்படும் சின்னப்பர் எழுதிய திருமுறைகள், பொதுத் திருமுறைகள் என இரு பிரிவாகக் கொள்ளலாம். உரோமையர், கொரிந்தியர் 1, 2, கலாத்தியர், எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசேயர்,

தெசலோனிக்யேர், 1, 2 தீமோத்தேயு 1,2, தீத்து, பிமோன், எபிரேயர் ஆகியோருக்கு எழுதியவை புனித சின்னப்பர் திருமுகங்களாகும். அனைத்துத் திருச்சபைக்கும் எழுதப்பட்ட ஏழு திருமுகங்கள் பொது திருமுகங்களாகும். இவை முறையேயாகப்பர், இராயப்பர் (1,2) அருளப்பர் (1,2,3) புனித யூதர் ஆகியோரால் எழுதப்பெற்றவை. திருவெளிப்பாடு புனித அருளப்பரால் எழுதப்பட்டதாகும். இறைமக்கள் துன்புற்றாலும் துன்புறுத்துவோர் முடிவுறுவர். இறைவன் திரும்ப வந்து புது விண்ணகமும் மண்ணகமும் அளிப்பார் என்பன பல்வகை அடையாளங்களின் வழி இந்நூலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

இரு பகுதிகளிலும் காணப்படும் சிறப்புப் பெயர்கள் மூலமொழியிலிருந்து பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படும்பொழுது மட்டும் கத்தோலிக்கர், சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்க்கிடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சான்றாக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் காணப்படும் 'Peter' என்னும் பெயர் இராயப்பர், பேதுரு எனவும், John என்னும் பெயர், அருளப்பர், யோவான் எனவும், Paul என்னும் பெயர் சின்னப்பர், பவுல் எனவும் முறையே கத்தோலிக்கர், சீர்திருத்தக் கிறித்தவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பழைய ஏற்பாடு நூல்கள் அனைத்தும் தொடக்கத்தில் இசுராயேலரின் தாய்மொழியாகிய எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டன. பின்னர் கிரேக்க மொழியின் செல்வாக்கால் கிரேக்க மொழியில் அவை எழுதப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டில் சில நூல்கள் சேர்க்கப்படாமலும் அவை கிரேக்க மொழியில் மட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தமையும் ஒரு காரணம் என்பர். புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் அனைத்தும் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பெற்றன. அவற்றுள் மத்தேயு நற்செய்தி மட்டும் எபிரேய மொழியின் கிளைமொழியான அரமேயிக்கு மொழியில் முதலில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் கிரேக்கத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதாகக் கருதுபவரும் உளர். இவை கி.பி. 69 முதல் 99 வரை உள்ள ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டனவாகக் கொள்வர்.

புனித செரோம் என்பவரால் கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அப்பொழுது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இலத்தீனில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதை உல்கத்தா (Vulgate) எனக் குறிப்பர். அதனையே கத்தோலிக்கர் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர்.

அதிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த மொழிபெயர்ப்பு (கி.பி. 1582 - 1609) அதிகார உரிமை பெற்றதாயிற்று. அவ்வாறே சீர்திருத்தக் கிறித்தவருக்கும் ஒப்புதல் பெற்ற பெயர்ப்பு ஒன்று உண்டாயிற்று. அது, கி.பி. 1611 இல் இங்கிலாந்தில் முதலாம் சேம்சு மன்னரின் ஏற்பாட்டில் நடந்தமையால் சேம்சு பதிப்பு என வழங்குகிறது. இவ்விரு பிரிவினரும் ஏற்றுக் கொண்ட அடிப்படை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் அவ்வப்பொழுது திருத்தங்களைப் பெற்றுள்ளன.

விவிலியம் இந்திய மொழிகளில் தமிழில்தான் முதலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. தமிழகம் வந்த இயேசுசபைப் போர்த்துகீசியத் தொண்டர்கள் கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டில் நற்செய்தி நூல்களின் சில பகுதிகளை மொழி பெயர்த்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்தில் தச்சு திருமறைத் தொண்டராக விளங்கிய பத்தேயு என்பவர் கி.பி. 1665 ஆம் ஆண்டில், மத்தேயு நற்செய்தியினை மட்டும் மொழி பெயர்த்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் திருமறைத் தொண்டராய்விளங்கிய திமே என்பவர் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவை கையெழுத்துப் படியிலேயே உள்ளவை. முதன் முதல் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சுக்குக் கொண்டுவந்தவர் தரங்கம்பாடியில் பணியாற்றிய திருமறைத் தொண்டராகிய பர்த்தலோமியோ சீகன்பால்கு ஆவார். அவர் புதிய ஏற்பாட்டின் நான்கு நற்செய்திகளையும் திருத்தொண்டர் பணியையும் கி.பி. 1714 இல் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டார். புதிய ஏற்பாட்டில் ஏனைய பகுதிகள் கி.பி. 1715 ஆம் ஆண்டிலும், பழைய ஏற்பாட்டின் ஆதி ஆகமம், உருத்து ஆகமம் ஆகியவை கி.பி. 1719 இலும், அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. அவரைப் பின்பற்றி குல்கு (Zchultze) என்பவர் ஏனையவற்றை மொழிபெயர்த்து நான்கு பகுதிகளாக வெளியிட்டார். இவர்களைப் பின்பற்றிப் பெப்ரிசியசு, இரேனியசு, பெர்சிவல், பவர், இலார்சன், இராசீகம் போன்ற சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்கள் மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்து வெளியிட்டுள்ளனர். எனினும் இப்பொழுது பெரும்பான்மைச் சீர்திருத்தக் கிறித்தவர் பின்பற்றுவது பலர் என்பவர் தம் மொழிபெயர்ப்பே ஆகும்.

கத்தோலிக்கத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளில் இயேசு சபைத் தொண்டராகிய திரிங்கால் (Trincal) இலத்தீன் உல்கத்தாவிலிருந்து புதிய ஏற்பாட்டை கி.பி. 1891

இல் மொழிபெயர்த்தார். பொத்தேரோ என்பவர் உலகத்தாவிலிருந்து 1904 இல், பழைய ஏற்பாட்டை இரு பகுதிகளாக மொழி பெயர்த்தார். தமிழகத்தின் கத்தோலிக்கத் தமிழ் ஆயர்கள் மொழி பெயர்ப்புக்குழு ஒன்றை அமைத்தனர். அக்குழு புதிய ஏற்பாட்டை 1970 இல் மொழி பெயர்த்தது. விவிலியம் முழுவதையும் பரிசுத்த வேதாகமம் என்னும் தலைப்பில் 1973 இல் வெளியிட்டது. பின்னர் தமிழக ஆயர் குழு தமிழ்நாடு விவிலிய, மறைக்கல்வி, திருவழிபாட்டு நடுநிலையம் என்னும் அமைப்பினைத் திண்டிவனத்தில் நிறுவியது. அந்நிறுவனம் 1974 இல் வெளியிட்ட விவிலியமே இன்று வரை கத்தோலிக்கரால் பின்பற்றப்படுகிறது.

ஆங்கிலேய, அயல்நாட்டு வேதாகமச் சங்கங்கள் பல நாடுகளிலும் நிறுவப்பட்டன. அவற்றின் நோக்கம் விவிலியத்தைப் பரப்புவதே ஆகும். அச்சங்கத்தில் கிளை கி.பி. 1811 இல் கல்கத்தாவிலும், கி.பி. 1820 இல் சென்னையிலும் நிறுவப்பட்டன. பின்னர், 1945 இல் இந்தியாவிற்கு என்றே “இந்திய வேதாகம சங்கம்” எனத் தனி நிறுவனம் ஒன்று உருவானது. அது சீர்திருத்தக் கிறித்தவர் பின்பற்றும் விவிலியத்தைப் பரிசுத்த வேதாகமம் என்னும் தலைப்பில் 1949 இல் வெளியிட்டது.

இந்திய வேதாகம சங்கமும் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையும் இணைந்து அனைத்துக் கிறித்தவர்க்கும் பொதுவான ஒரு விவிலிய மொழிபெயர்ப்பைத் கொண்டு வர எண்ணிச் செயற்பட்டனர். அதற்காகத் திருமறை நூல் ஒன்றிணைப்பு மொழிபெயர்ப்புக் குழு 1974 இல் அமைக்கப்பட்டது. அக்குழு உருத்து, யோனா ஆகியவற்றை 1971 ஆம் ஆண்டிலும், நீதிமொழிகள் என்னும் நூலை 1976 ஆம் ஆண்டிலும் பன்னிரு இறைவாக்கினர், தானியேல், திருவுரையாளர் ஆகியவற்றை 1981ஆம் ஆண்டிலும், தொடக்க நூல், விடுதலைப் பயண நூல், யோசவா, விடுதலைத் தலைவர்கள் ஆகியவற்றை 1986 ஆம் ஆண்டிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளது. அப்பணி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. விவிலியம் உலகில் 500க்கு மேற்பட்ட மொழிகளில் அச்சாகி உள்ளது.

-கு.இ.

விவேக சிந்தாமணி: இந்தப் பெயரில் பல நூல்கள் (பதிப்புகள்) வெளிவந்துள்ளன. கன்னட மொழியில்

நிசகுணயோகி என்பவர் இயற்றிய விவேக சிந்தாமணியிலுள்ள வேதாந்த பரிச்சேத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகத் தமிழில் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் “வேதாந்த குளாமணி” என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளார். வடமொழியில் உத்தரமீமாம்சையின் மொழி பெயர்ப்பாகிய விவேக சிந்தாமணியின் நெடுத்துத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்றும் அந்நூலைக் கூறுவர்.

பல வித்துவான்களாலியற்றப்பட்ட விவேக சிந்தாமணி என்னும் ஒரு நூல் 119 ஆசிரியவிருத்தங்களால் 1903 ஆம் ஆண்டு, சென்னையில் திருவலாலங்காடு ஆறுமுக சுவாமிகளால் பரிசோதித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிற் பல நூல்களிலிருந்தெடுக்கப்பட்ட செய்யுட்களும், பிற்காலத்தே பாடப்பட்ட தனிச் செய்யுட்களிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்ற செய்யுட்களும் காணப்பெறுகின்றன. அவை நீதிகள், கதைகள், நகை, அவலம், வீரம், காதல் முதலிய சுவைகள் பொருந்தியவை, எளியநடையின, இனியன, யாவராலும் விரும்பிப் படிக்கக் கூடியன.

விவேக சிந்தாமணி என்னும் நூல், இரண்டு பாகங்களாக முதற்பாகத்தில் 135 செய்யுட்களும், இரண்டாம் பாகத்தில் 100 செய்யுட்களுமாக அச்சிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மேலும், கி.பி. 1871 இல் பொய்கைப் பாகம் அரிகரபுத்திர உபாத்தியாயர் ஒரு விவேக சிந்தாமணி நூலை இயற்றினார் எனவும், அது நிசகுணயோகி நூலினும் வேறானது எனவும், அது நீதி சிந்தாமணி, வெள்ளைச்சிந்தாமணி என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது எனவும் தெரிகிறது.

விவேக சிந்தாமணி-புவனகோரம் என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்று தஞ்சைச்சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் ஏட்டுப் படியாக உள்ளது. இது வேதாந்த நூல்களிலொன்று. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இதில் புவனங்களின் விவரமும், அவற்றிலுள்ள சீவர்களின் தூலதேகாதி விவரமும், அப்புவனங்களை நடத்தும் தேவர்களின் அதிகார நிலைமையும் பிறவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பின், கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பரமானந்தயதி அல்லது பல பரமானந்த தீர்த்தர் என்பவர் எழுதிய விவேக சிந்தாமணி என்ற தெலுங்கு மொழி நூல் ஒன்றும் சரசுவதி மகால் வாயிலாக

1962 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது.

-எம்.சி.

விவேகானந்தர், சுவாமி (கி.பி. 1863 - 1902):

இந்தியாவின் தவப்புதல்வர்களுள் ஒருவரான விவேகானந்தர், ஒரு சிறந்த அறிவராகவும், சமூகச் சீர்திருத்தவாதியாகவும் விளங்கினார். இவருடைய இயற்பெயர் நரேந்திரநாத்து தத்தா (Narendranath Dutta) என்பதாகும். உண்மை ஞானம் வரப்பெற்ற பின், இவர் தம் பெயரை விவேகானந்தர் (Vivekananda) என்று மாற்றிக் கொண்டார். வங்க மாநிலத்தில் கல்கத்தா நகரில் கி.பி. 1863 ஆம் ஆண்டு ஒரு சத்திரிய, செல்வக் குடும்பத்தில் விசுவநாத்து என்பவருக்கும் புவனேசுவரிதேவி என்ற அம்மையாருக்கும் நரேந்திரர் புதல்வராகப் பிறந்தார். இவர் குடும்பம் ஈகைச் சிந்தனையும் சுதந்திர உணர்வும் செல்வ வளமும் பொருந்தியிருந்த ஒன்றாகும். இவருக்கு இளமையிலேயே மெய்ப்பொருள் நாட்டம் ஏற்பட்டது. இவருடைய தாயின் மூலமாகவே இவர் இராமாயணம், மகாபாரதம் இந்திய யோகிகள் வரலாறு ஆகியவற்றைக் கேட்டறிந்தார். இவர் தம் 6 ஆம் அகவையில் தொடக்கப்பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் அப்பள்ளியில் மற்றவர்களின் தீய பழக்க வழக்கங்கள் இவரையும் தீயவழியில் செலுத்தக்கூடும் என்பதற்கான சில அறிகுறிகள் புலப்பட்டவுடனேயே, விவேகானந்தரின் பெற்றோர், பள்ளிக்குச் சென்று கற்க வேண்டியதை வீட்டிலேயே இருந்து இவர் கற்கும்படி ஏற்பாடு செய்தனர்.

அவ்வீட்டுப் படிப்பு விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கு வழி வகுத்தது. இவரிடம் நினைவுத்திறனும், விரைவில் எதையும் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய நுண்ணறிவும் வளர்ந்தன. இராமாயணம், மகாபாரதம், வடமொழி இலக்கணம் ஆகியவற்றிலிருந்து சில பகுதிகளை இவர் எளிதில் மணப்படம் செய்து கொண்டார். இவருடைய திறமை இவர் ஆசிரியர்களையே வியப்புறச் செய்தது. இவர் தம் 7 ஆம் அகவையில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். உளக் கல்வியில் காட்டிய ஆர்வத்தைப் போலவே உடற்கல்வியிலும் நரேந்திரர் ஆர்வம் காட்டினார். கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூரியில் கி.பி. 1879 ஆம் ஆண்டு சேர்ந்த இவர், மேல்நாட்டுத் தருக்கவியல், வேதாந்தம், ஐரோப்பிய நாடுகளின்

பண்டைய, புதிய கால வரலாறு முதலியவற்றைக் கற்றார்.

இவருக்கிருந்த மெய்ப்பொருள் நாட்டம் காரணமாக இவர் இராமகிருட்டிண பரம அம்சரைச் சந்தித்து அவருடைய ஆன்மிக நிறுவனத்தில் சேர்ந்தார். கல்லூரிக் கல்வியையும் தொடர்ந்து பயின்று கி.பி. 1884 இல் கலைத் துறை இளநிலைப் பட்டம் (இ.ஆ.) பெற்றார். இவருடைய பெற்றோர் இவரைத் திருமண வாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்த முயன்றும் பயனில்லை துறவற வாழ்க்கையையே, நரேந்திரரின் மனம் நாடியது. இராமகிருட்டிணரின் சமாசத்தில் இவர் சார்ந்திருந்தபோது, அங்கும் இவர் உருவ வழிபாட்டை ஏற்கவில்லை. இராமகிருட்டிணரும் இவரும் ஈடுபட்ட

ஒருயிருமாயிருந்தனர் எனலாம். திறமையும் நேர்மையும் புதியகால உணர்வும் கொண்ட விவேகானந்தர், இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே குரு ஒருவர் தேவை இல்லை என்றும், மதச் சடங்குகள் தேவையற்றன என்றும், ஆன்மா, இறைவனுடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்ள இயலுமென்றும் கருதினார். இவர், பல சோதனைகளுக்குப் பின்னரே இராமகிருட்டிணரைத் தம் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் அவரிடம், அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடனும் முழுமனத்துடனும், என்றும் மாறா உறுதியுடனும் அன்பு செலுத்தி வந்தார். சமூகச் சீர்திருத்தம் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்த விவேகானந்தர், புகழ்பெற்ற சமூகச் சீர்திருத்தத் தலைவர் இராசாராம் மோகன் ராய் ஏற்படுத்திய பிரம்ம சமாசத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இந்துக்களிடம் நிலவிய குழந்தைப் பருவத் திருமணம், உடன்கட்டை ஏறுதல் முதலிய குறைகளை நீக்கவும், விவேகானந்தர் முயன்றார்.

அமெரிக்காவில் சிகாகோ (Chicago) நகரில், கி.பி. 1893 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 11 ஆம் நாள் அனைத்து உலகச் சமய மாநாடு கூடியது. அக்கூட்டத்திற்கு இந்து சமயப் பேராளராக விவேகானந்தர் சென்றார். இராமநாதபுரம் அரசர் இவர் அங்கே செல்வதற்கு உதவி செய்தார் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரிய முன்னோர்கள் வகுத்த இந்து சமயக் கொள்கைகளின் பொதுத்தன்மையையும், அழியா உண்மைகளையும் மேல்நாட்டினருக்கு விளக்கிக் கூற அம் மாநாடு விவேகானந்தருக்கு ஒரு நல்வாய்ப்பாக அமைந்தது. வேதங்களின் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்து சமயம் ஆக்கக் கொள்கைத் தன்மையுடையது என்பதையும் வேதமென்ற சொல் ஆன்மிக விதிகள் அடங்கியதே என்பதையும், விவேகானந்தர் ஐயமற விளக்கிக் கூறினார்.

இவர் பின்வரும் கருத்துகளையும் தெளிவாக்கினார்: இறைவன் - ஆன்மா - மனிதன் - உறவு எக்காலத்திலும் மனிதனுக்கு அந்த நினைவு இல்லாவிட்டால் கூட தொடர்ந்து இருந்து கொண்டே இருக்கும். வேதாந்த நிலை முதலாக, உருவ வழிபாட்டு முறை ஈறாக உள்ள பல நிலைகளில் விதிகளைப் பின்பற்றுவோருக்கும், இறைவன் உண்டு என்பதைக் கண்டறிய முடியாது என்று கொள்கையைக் கொண்ட

பௌத்த சமயத்தினருக்கும், இறைவன் இல்லை என்ற கோட்பாடுடைய சமணர்களுக்கும் இந்து சமயத்தில் இடமுண்டு என்று விவேகானந்தர் குறிப்பிட்டார். இவ்வாறு இந்து சமயத்தின் பொதுத் தன்மை இவரால் விளக்கப்பட்டது. முத்திநிலை, வலிமை, ஒருமை நோக்கு முதலிய இந்து சமயக் கருத்துகளை இவர் விளக்கியது யாவராலும் போற்றப்பட்டது. இவர் புகழ், சிகாகோ மாநாட்டுக்குப் பின்னர் அமெரிக்கா முழுவதிலும் பரவியது. இவருடைய முழு உருவங்கொண்ட படங்கள் அமெரிக்க வீதிகள் பலவற்றை அலங்கரித்தன. விவேகானந்தர், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். இந்திய நாட்டின் மீது அன்பும் பெரு மதிப்புங் கொண்ட செருமானிய அறிஞர் மாக்க்ஸ்மூலர் (Maxmuller) என்பவரைச் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிடைத்தது. இங்கிலாந்து நாட்டுக்கு இவர் கி.பி. 1896 ஆம் ஆண்டு சென்றார். பின்னர் கி.பி. 1899 இல் மீண்டும் இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் சென்று சொற்பொழிவுகளாற்றினார். அமெரிக்காவில் கலிபோர்னியா மாநிலத்தில் உள்ள சான்பிரான்சிசுகோ (San Francisco) நகரில் ஒரு வேதாந்தச் சங்கம் இவரால் நிறுவப்பட்டது. இவர் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்தபோது சென்னையிலிருந்து கொழும்புவரை பல இடங்களில் மிகச் சிறப்பான வரவேற்பு இவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. விவேகானந்தரைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் இராமநாதபுர மன்னர் இராமேசுவரத்தில் 12 மீட்டருக்கு மேற்பட்ட உயரமுள்ள வெற்றித் தூண் ஒன்றை எழுப்பினார். விவேகானந்தர் தம் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காக இராமகிருட்டிண மடத்தையும், இராமகிருட்டிண சங்கத்தையும் அமைத்தார். வேதாந்தத்தின் சமரச நோக்கையும் பாரத நாட்டின் குறிக்கோளையும் இவருடைய நூல்கள் விளக்கின. இவருடைய கருத்துகளால் தூண்டப்பட்டு, நாட்டுக்காவும் சமயத்திற்காகவும் தம் உயிரையே அற்பணித்தவர் பலருண்டு. குமரியில் ஒரு பாறையில், நாட்டுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் இவர் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்ததை, நினைவுகூரும் வகையில், விவேகானந்தர் பாறை நினைவுச்சின்னம் (Vivekananda Rock Memorial) அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (காண்க: விவேகானந்தர் பாறை நினைவுச்சின்னம் த.க.). இப்பெரியார் 1902 ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் நான்காம் நாள் இம்மண்ணுலக வாழ்வை நீத்தார்.

விழிக்கண் பேதை பெருங்கண்ணனார்: இவர் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர். இவர் பெயரில் ஒரே ஒரு பாடல் நற்றிணையில் (242) இடம்பெற்றுள்ளது. இவர்தம் இயற்பெயர் பெருங்கண்ணனார். இவர் தம் பாடலில் “மாங்குட்டியை விழிக்கட்பேதை” என்று கூறிய சொற்சிறப்பினால் விழிக்கண் பேதை என்ற அடையோடு குறிக்கப்பெறுகிறார். முல்லைத் திணையில் வினைமுற்றி மீளுந்தலைமகன் கார்கால வரவு கண்டு தன் தீதர்ப்பாகனுக்குச் சொல்லியதாக இவர்தம் பாடல் அமைந்துள்ளது.

-த.மா.

விழிஞம்: பண்டைய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க துறைமுகப்பட்டினங்களில் விழிஞமும் ஒன்றாகும். இவ்விடம் விழிஞ்சம், விழினம், இராசேந்திர சோழப்பட்டினம் என்ற பல பெயர்களைப் பெற்று விளங்கியது. இவ்விடம் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து தெற்கே 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அரபிக்கடலின் கரையில் அமைந்துள்ளது. பழங்கால வரலாற்றின் ஆதாரங்களுள் சிறப்பானதாகக் கருதப்படும் பெரிப்புருசு கடற்பயணக் குறிப்பில் பராசுக்கும் குமரிக்குமிடையில் உள்ள பலிதா ஒரு சிறந்த துறைமுகமாகவும், கடற்கரை ஊராகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது விழிஞ்சத்தையே குறிப்பதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

விழிஞம், கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தாலமியின் கருத்துப்படி, சங்ககால அரசுகளின் ஒன்றாகத் தென் கேரளப் பகுதியில் ஆட்சி செய்த ஆய் அரசின் பகுதிக்கு தலைநகராக இருந்தது. ஆய் அரசின் அரசரான கருந்தடக்கன் (கி.பி. 857 - 885) காலத்திலும் கூட திருப்பரப்பு முதல் நாகர்கோவில் வரை பரவிக் காணப்பட்ட ஆய் அரசின் தலைநகராக விழிஞமே சிறப்புடன் திகழ்ந்தது. ஆய் அரசின்கீழ் விழிஞம் ஒரு முக்கிய இராணுவ மையமாகத் திகழ்ந்ததோடு மட்டுமல்லாது போர்க் கருவிகளைக் கையாளப் பயிற்சியளிக்கும் இராணுவப் பயிற்சிப் பள்ளியாகவும் விளங்கியது. திருப்பரப்பு என்ற இடத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கல்வெட்டுக் குறிப்பின்படி விழிஞத்தைச் சேர்ந்த அவியலன் நடக்கன் என்பவன் சிர்வல்லப பெரும் பணைகள் என்ற பட்டத்துடன் அரசன் கருந்தடக்கனுக்குப் போர்க்கருவி உற்பத்தி செய்பவனாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான்.

விழிஞம் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சேர சோழ அரசுகளின் போரின் போது முக்கிய பங்கு பெற்றது. சோழர்களின் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் சேரர்களின் முக்கிய பகுதிகளான காந்தளூர். விழிஞம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. சோழ மன்னன் இராசேந்திர சோழன் (கி.பி. 1012 - 1044) விழிஞத்தைக் கைப்பற்றித் தன் வெற்றியின் அறிகுறியாக அதற்கு இராசேந்திர சோழ பட்டினம் என்ற பெயரை வழங்கினான். மேலும், சோழர்களின் காலத்தில் அவர்கள் கைப்பற்றிய கேரளப் பகுதிக்குத் தலைநகராகவும் விழிஞமே விளங்கியது. சோழர்கள் மட்டுமல்லாது பாண்டியர்களும் கோட்டை கொண்ட விழிஞம் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றிச் சிறிது காலம் தங்கள் ஆளுகையின்கீழ் வைத்திருந்தனர். பாண்டிய மன்னர்களுள் குறிப்பாக முதலாம் வரகுணன் விழிஞத்தைத் தனதாக்கிப் பெருமை கொண்டான்.

வேணாட்டு அரசன் கி.பி. 1644 ஆம் ஆண்டு இரவி வர்மாவினால் விழிஞம் ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்திய வணிகக் கழகத்தினருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களால் இங்கு ஒரு தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டது. பன்னாட்டு வணிக மையமாகவும் இது பொலிவு பெற்றது. பின்னர், கி.பி. 1764 ஆம் ஆண்டு திருவாங்கூர் மன்னனின் அனுமதியின்படி ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்திய வணிகக் கழகத்தினர் தங்கள் கொடியின்கீழ் இயங்கும் தன்னுரிமைய விழிஞத்தில் நாட்டினர். அதனால் விழிஞம் பெரும் அளவில் கப்பல் கட்டுமிடமாக மாறியது மட்டுமல்லாது வணிகத் தலமாகவும் சிறந்து விளங்கியது.

அட்டிங்கன் அரசியின் ஒப்புதலுடன் அஞ்சென்கோ என்னும் கடற்கரைப் பகுதியில் ஆங்கிலேயர்கள் ஒரு புதிய கோட்டையுடன் கூடிய துறைமுகத்தை அமைத்து அதன் மீது நாட்டம் கொண்டதால் விழிஞம் தனது புகழை இழந்தது.

கேரள மாநிலத்திலுள்ள சேரர்களின் மிகப் பழமையான குகைக் கோயில்களுள் ஒன்று விழிஞத்தில் உள்ளது.

ஒரே ஒரு சிறிய மாடத்தை மட்டும் கொண்டிருக்கும் இக்கோயிலின் நடுவில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுப் பாணியிலுள்ள வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியின் அமர்ந்த

விழிஞ்சம்

நிலையிலுள்ள சிற்பமும், அதன் இரண்டு பக்கங்களிலும் முற்றிலும் முடிவு பெறாத நிலையிலுள்ள திரிபுராந்தகர், நடராசர் வடிவிலமைந்த சிவனுடைய நாட்டிய உருவங்களும், அவரது இடப்புறத்திலிருந்து சிவகாமசுந்தரி அந்நாட்டியத்தைக் கண்டு களிப்பது போன்ற உருவமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நான்கு கைகளைக் கொண்டவராகவும், அவற்றுள் இரண்டு கைகளில் வில்லும் அம்பும் வைத்துள்ளவராகவும், அமைக்கப்பட்டுள்ள திரிபுராந்தகர் வடிவம் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டுக் கலைப்பணிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. அவரது இடக்காலின் பாதம் முயலகன் மேல் உள்ளவாறும், புனிதக் கயிறு வலது தோள் மேல் செல்லுமாறும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைமுடி மகுடம் அழகாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. அவருடைய கழுத்து, காது, இடுப்பு, கை, மார்பு போன்றவை அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளனவாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் நடனமாடும் சிவனின் ஒரு கை காக்கும் தன்மைக்கு அடையாளமாகவும் (அபயகரம்) மற்றொரு கை நெஞ்சில் குறுக்காகவும், கால்கள் பின்னப்பட்ட நிலையிலும் உள்ளன. இங்கே வடிக்கப்பட்டுள்ள திரிபுராந்தகரின் சிலை வடிவம் தஞ்சாவூர்ப் பிரகதீசுவரர் கோயிலிலிருந்த உலோகச் சிலையின் மாற்றமில்லாத தன்மையைக் கொண்டதாகும். அவ்வுலோகச் சிலை இப்போது தஞ்சாவூர்க் கலைக்கூடத்தில் மக்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இங்குக் காணப்படும் பகவதிகோவில் பழமையான திராவிடப் பாணிக் கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. அதன் கலைப்பாணி சோழர்களின் பாணியை ஒத்ததாகவும் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகவும் காணப்படுகிறது.

இத்தகைய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க துறைமுக நகரம் இன்று ஓர் எளிய மீன் பிடிக்குமிடமாகப் பல சமயத்தினரையும் கொண்ட மக்களைப் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. இப்போது இங்குப் பாரத அரசின் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் மைய, மாநில அரசுகளின் உதவியுடன் சிறு துறைமுகம் ஒன்று கட்டப்பட்டு வருகிறது.

-பா.ஜெ.

துணை நூல்கள்

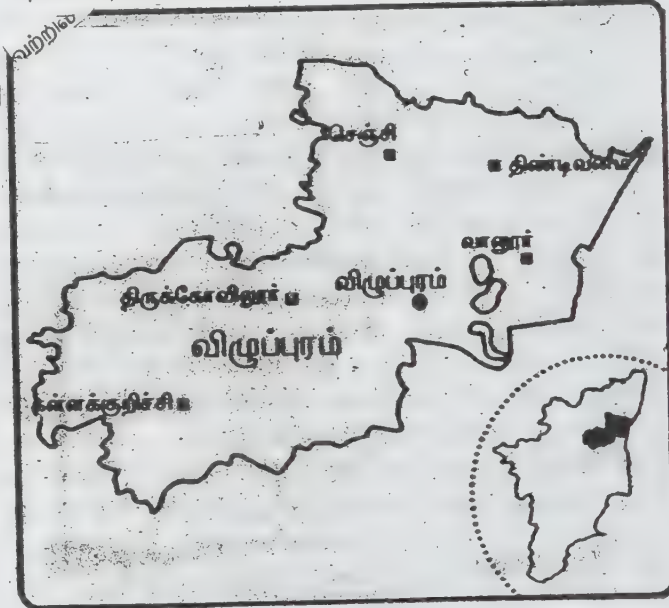
Nilakanta Sastri, K.A., A History of South India, Oxford University Press, Madras, 1981.

Sivaramamurthy, C., The Art of India, India Book House, Bombay, 1977.

Sreedhara Menon, A., A Survey of Kerala History, Sahitya Pravarthaka Co-operative Society Ltd., Kottayam, India, 1967.

Srinivasan K.R., Temples of South India, National Book Trust, India, New Delhi, 1971.

விழுப்புரம்: விழுப்புரம் வட்டம் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. வட்டத்தின் தலைநகரம் விழுப்புரம் ஆகும். இதன் பரப்பளவு 91,539 ஏக்கர் ஆகும். அப்பகுதி கி.பி. 880 இல் விசயநிருபதுங்கச் செயந்தாங்கிச் சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும், கி.பி. 1015 இல் சனநாதச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்றும், கி.பி. 1265 இல் விழுப்புரம் என்றும் கல்வெட்டுச் செய்திகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விழுமிய நகரமாதலால் விழுப்புரம் எனப் பெயர் பெற்றதாக ஒரு செய்தி நிலவுகிறது. இராமபிரான் பயன்படுத்திய வில்லின் நினைவுக்கு அறிகுறியாக வில்லுப்புரம் என்ற பெயர்

அமைந்தது என்றும், அதுவே விழுப்புரம் எனத் திரிந்தது என்றும் செவிவழிச் செய்தி கூறுகிறது. அதற்கான சான்றுகள் இல்லை.

விழுப்புரத்தில் இருபாலரும் படிக்கும் அரசினர் கலைக் கல்லூரியும், ஏழுமலை தொழில் நுட்பக் கல்லூரியும் உள்ளன. அரசினர் நடத்தும் ஆசிரியைப் பயிற்சி நிறுவனம், தனியாரின் தொழிற் பயிற்சி நிறுவனமும் உள்ளன. தனியார் நடத்தும் ஒன்பது கல்லூரி முன்னிலைப் (Matriculation) பள்ளிகளும் உள்ளன. மேலும், எட்டுத் தொடக்கப் பள்ளிகளும், இரண்டு நடுநிலைப் பள்ளிகளும், ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளியும், ஒரு மேனிலைப் பள்ளியும், நடத்தப்படுகின்றன. தனியாரால் நான்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், நான்கு நடுநிலைப் பள்ளிகளும், ஐந்து தொடக்கப் பள்ளிகளும் நடத்தப்படுகின்றன. ஈர்ப்புப் பாதைத் துறையினரால் ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகிறது. அக்கல்வி நிலையங்கள் அப்பகுதி மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிகின்றன.

விழுப்புரம் மக்களின் முக்கிய தொழில்களாக வேளாண்மையும், வாணிகமும் விளங்குகின்றன. இப்பகுதி சிறந்த வணிக மையமாகத் திகழ்கிறது. விழுப்புரத்தை அடுத்துள்ள முண்டியம்பாக்கத்தில் சருக்கரை ஆலையொன்றும், விக்கிரவாண்டியில் பருத்தி ஆலையொன்றும் உள்ளன. விழுப்புரத்தில் மரநெய் (Vanaspathi) தயாரிக்கும் நிறுவனமும், வேறு பல தொழிற்சாலைகளும் உள்ளன. அம்மாவட்டத்தில் இப்பகுதியில்தான் மிகுந்த அளவில் சிறுதொழில்கள் நடைபெறுகின்றன.

விழுப்புரத்தில் பழமை வாய்ந்த திருகைலாசநாதர் கோயிலும், திருவைகுந்தவாசப் பெருமாள் கோயிலும், திருவாலீசுவரர் கோயிலும் உள்ளன. முதலாம் பராந்தக சோழன் (கி.பி. 940) அக்கோயில்களைக் கட்டினான் எனக் கூறப்படுகிறது. அக்கோயில்களில் உள்ள மூலவர்கள், திருக்கைலாசநாதர், திருவைகுந்தவாசப் பெருமாள், திருவாலீசுவரர் என்று வழங்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வாலீசுவரர் கோயிலில் ஒன்பது கல்வெட்டுகளும், வைகுந்தவாசகப் பெருமாள் கோவிலில் ஐந்து கல்வெட்டுகளும், ஒரு செப்பேடும், கைலாசநாதர் கோவிலில் இருபத்தொன்பது கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன. அக்கல்வெட்டுகள் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தாங்கியுள்ளனவாகும். மேலும் பல்வேறு

ஆலயங்கள் இங்குள்ளன. விழுப்புரத்தை அடுத்துள்ள திருவாமாத்தூர்க் கோயிலும், பனையபுரம் (புறவார் பனங்காட்டுர்) கோயிலும் சைவ சமய குரவர்களால் பாடப் பெற்றவையாகும். விழுப்புரத்தில் இசுலாமியர்களின் பள்ளிவாசல்கள் ஐந்தும், கிறித்தவர்களின் தேவாலயங்கள் ஐந்தும் உள்ளன.

இங்குள்ள புகைவண்டி நிலையம் திருச்சி மண்டலத்திலுள்ள சிறந்த நிலையமாக விளங்குகிறது. இந்நிலையத்தில் ஐந்து இருப்புப் பாதைகள் சந்திக்கின்றன. விழுப்புரம் சிறந்த போக்குவரத்து மையமாகவும் கருதப்படுகிறது. விழுப்புரத்தில் அரசின் அனைத்துத் துறை அலுவலகங்களும் இயங்கி வருவது சிறப்பிற்குரிய ஒன்றாகும்.

-முந்.

விளக்கமுறை இலக்கணம்: மொழியின் அமைப்பை விளக்குவது இலக்கணம். இலக்கணம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றினாலும் இலக்கணம் எழுதும் முறைபற்றியோ மொழி அமைப்புப் பற்றியோ விளக்கும் முறை அந்தக் காலத்தில் தோன்றவில்லை. அதனால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஏற்பட்ட தலைசிறந்த இலக்கணங்களை ஒட்டியும், பிற மொழி இலக்கணங்களை ஒட்டியும் புதிய இலக்கணங்களும் புதிய மொழிக்கு இலக்கணங்களும் எழுதப்பட்டு வந்தன. அவை பெரும்பாலும் மொழியின் அமைப்பின் முழுத்தனித்தன்மையைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாட்டின் ஒப்பிலக்கணமும் வரலாற்று இலக்கணமும் தோன்றி வரலாற்று மொழியியல் என்னும் துறை கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டு முழுமையும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது. ஆனால் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் வட அமெரிக்காவில் பல பழங்குடி மக்களின் பண்பாட்டை ஆராயும் மானிடவியல் ஆராய்ச்சியின் ஒரு பிரிவாகப் பழங்குடிமக்கள் மொழியும் ஆராயப்பட்டன. அதன் முக்கிய நோக்கம் பேசும் - மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதுவது அல்லது மொழியின் அமைப்பை விளக்குவதுதான். அதனால் மொழியின் அமைப்பை விளக்குவது தனிக் கலையாக மலர்ந்தது. அதற்குத்தான் விளக்கமுறை இலக்கணம் (Descriptive Grammar) என்பது பெயர். எனவே, விளக்கமுறை இலக்கணம்

என்பது உள்ளதை விளக்குவது, வரலாற்றை ஆராய்வது அல்லது விளக்குவது என்று எதிர்மறைப் பொருளும் ஆய்வில் விளக்கமுறை இலக்கணம் தனித்த இடமும் பெற்றுள்ளது.

விளக்க முறை இலக்கணம் மொழி அமைப்பை விளக்குவது என்ற முறையில் அமைப்பு முறை இலக்கணம் (Structural Grammar) என்றும் கூறப்படுவது உண்டு. எனவே, இரண்டுக்கும் பொதுவான பண்புகள் உள்ளன.

மொழியின் அமைப்பை, அந்த மொழியின் உள்ளார்ந்த நிலையினையும் உறுப்புகள் செயப்படு நிலையினையும் கண்டு கூற வேண்டும் என்பதே விளக்க முறை இலக்கணத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு ஆகும். அதனால், மற்றொரு மொழியில் இருப்பதை ஒட்டி இலக்கணம் அமைக்கக்கூடாது என்று எதிர்மறையாகவும் வற்புறுத்தப்படும். நல்ல, பெரிய, போன்றவை நல்லபையன், பெரியவீடு என்ற தொடர்களில் பெயரடைகளாகச் செயற்பட்டாலும், ஆங்கில மொழியின் அமைப்புபோலப் பெயரடை என்ற தனிச் சொல்வகை தமிழிலும் இருக்கிறது என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதை விளக்கமுறை இலக்கணம் தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆங்கிலமொழியில் எல்லாப் பெயரடைகளும், ஒப்புப் பொருளை உணர்த்தும் -er என்ற விசுவயையும் (tall-taller, high-higher) தனித்துவப் பொருளை உணர்த்தும் -est (Tallest-Highest) என்ற விசுவயையும் ஏற்றுவரும். ஆனால் நல்ல, பெரிய போன்றவை திணை, பால் விசுவயும் (நல்லவன், நல்லவள், நல்லவர், நல்லது, நல்ல) வினையெச்ச விசுவயும் (நன்கு, பெரிது) பெற்று வருவதால் நல்ல, பெரிய என்பனவற்றைப் பெயரெச்சமாகக் கருதலாம். இவை கால விசுவயி ஏற்று வராததால் குறிப்புவினை என்று கூறப்படுகின்றன. எனவே, நல்ல பெரிய என்ற பெயரடைகளைச் சொல்லியல் நோக்கில் குறிப்புப் பெயரெச்சம் என்று கூறுவதே தமிழ் மொழி அமைப்பின் உள்ளார்ந்த நிலையைச் சுட்டுவதாகும். இதுவே, விளக்கமுறை இலக்கணத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டையும் புலப்படுத்துகிறது.

விளக்கமுறை இலக்கணத்தின் மற்றொரு சிறப்பு புறநிலை, அகநிலை என்ற முறையில் எழுத்து (ஒலி), சொல் (உருபு) என்றவற்றில் பலரும், வாக்கியம் (தொடர்) என்பதில் சிலரும் வேறுபடுத்தி ஆராய்ந்தார்கள்.

அதனால், ஒலியன், உருபன் என்பன போன்றவை அடிப்படை அலகுகள் அகநிலையாகவும் முறையே மாற்றொலி, மாற்றுருபு என்பன புறநிலையாகவும் விளக்கும் மரபு ஏற்பட்டது.

மொழி அமைப்பை ஒலியமைப்பு, ஒலியன் அமைப்பு, இலக்கண அமைப்பு, உருபொலியமைப்பு, பொருளன் அமைப்பு என்று ஐந்து பெரும் பிரிவாகப் பிரித்து விளக்குவது இதன் பண்பாகும்.

ஒலி அமைப்பு என்பது மொழிகளின் ஒலிகளின் எண்ணிக்கையையும் அவற்றின் ஒலிப்பண்புகளையும் விளக்குவது. ஒலியன் அமைப்பு என்பது அந்த மொழிகளில் உள்ள ஒலிகளில் ஒலியனாகச் செயற்படுவனவற்றையும் அவை வருமிடங்களில் உள்ள ஒழுங்கினையும் விளக்குவது. ஒலியன் மட்டுமல்லாமல் விளக்க முறையில் மொழியின் அமைப்பு எல்லாமே பகிர்வு (Distribution), எளிமை (Economy), அமைப்பழகு (Neatness of pattern) ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் விளக்கப்படும். இலக்கண அமைப்பு என்பது ஒரு மொழியிலுள்ள உருபன்களின் எண்ணிக்கையையும் அவை வருமிடத்தையும் விளக்குவது. இலக்கண அமைப்பைச் சொல்லியல் அல்லது உருபனியல் (Morphology) என்றும், தொடரியல் (Syntax) என்றும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து விளக்குவார்கள். அந்த நிலையில் சொல்லியல் என்பது சொல்லின் அமைப்பையும் அதாவது சொற்களின் உருபனின் எண்ணிக்கையையும் உருபன்கள் சொல்லின் வரும் முறையையும் விளக்கும். தொடரியல் என்பது சொற்கள் எப்படித் தொடர்ந்து வாக்கியமாகவோ தொடராகவோ அமைகின்றன என்பதை விளக்குவது. உருபொலியன் அமைப்பு என்பது ஒலியனுக்கும் உருபனுக்கும் உள்ள உறவை விளக்குவது. தமிழ் இலக்கணங்களில் புணர்ச்சி என்பது இதில் அடங்கும். பொருளன் அமைப்பு என்பது சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள உறவை விளக்கும்.

மொழி அமைப்பில் இந்த ஐந்துவகைப் பிரிவில் ஒலியமைப்பு, ஒலியன் அமைப்பு உருபொலியன் அமைப்பு, சொல்லியல் அமைப்பு ஆகியமுழுமையும், தொடரியல் அமைப்பில் அண்மை உறுப்புகள் ஆய்வு என்ற பகுதியும் விளக்கமுறை இலக்கணத்தில் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. இங்கு ஒலி, மாற்றொலி ஒலியன் உருபு, மாற்றுருபு உருபன் என்ற பொதுக் கோட்பாட்டை உருவாக்கி ஒலியனியல், சொல்லியல்

ஆராய்ச்சியில் நல்ல தெளிவையும் சீரிய நெறிமுறையையும் உண்டாக்கிய பெருமை விளக்கமுறை இலக்கணத்துக்கே உரியது.

உலகம் முழுவதும் அந்த நூற்றாண்டின் ஐம்பது, அறுபதுகளில் விளக்கமுறை இலக்கண ஆய்வு கொடிகட்டிப் பறந்தது. பிறகு மாற்றிலக்கணமுறை புகழ்பெற்றது. அது முதலில் தொடரியலில் கவனம் செலுத்தினாலும் சொல்லியல், ஒலியனியல் ஆய்விலும் சிலபுதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. இந்த நோக்கில் பார்க்கும்போது விளக்கமுறை இலக்கணம் புதைநிலை அமைப்பில் மிகுந்த கருத்துச் செலுத்தவில்லை என்பது போலத் தோன்றும். பொதுவாக ஒரு மொழிக்குப் புதிதாக இலக்கணம் எழுதுவதற்கு விளக்கமுறை இலக்கணம் இன்றும் வழிகாட்டியாகவே உள்ளது.

-செ.வை.ச.

விளக்க மொழியியல்: ஒரு மொழியின் அடிப்படை அலகுகளான ஒலியன்களையும் உருபன்களையும் கொண்டு விளக்கமான, எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கூற்றுகளைத் தெரிவித்தல் விளக்க மொழியியல் எனப்படும். அது குறிப்பிட்ட வகை மக்களால் அல்லது ஒரு மனிதனால், குறிப்பிட்ட இடத்தில் வழங்கும் மொழியைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதும்போது அந்த மொழியில் இன்னிள்ள ஒலிகள், ஒலியன்கள், உருபன்கள் உள்ளன, அவை இன்ன சூழ்நிலையில் அடுத்து வரும் என்பவை போன்றவற்றை விளக்குவது ஆகும். இது மொழியியலின் அடிப்படைப் பிரிவு ஆகும். மொழியில் உள்ளதை உள்ளவாறு விளக்குவது அல்லது இன்னவாறு இருக்கும் என விளக்குவது மொழியியலின் குறிக்கோள் ஆகும். விளக்க மொழியியலாளரால் எந்த ஒரு மொழியையும் எக்காலத்திலும் விளக்கலாம். விளக்க மொழியியலுக்கும் மொழியியலின் பிற பிரிவுகளுக்கும் ஒரு நெருங்கியத் தொடர்பு உண்டு.

விளக்க மொழியியலை (Descriptive Linguistics) இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று ஒலியனியல் அது ஒலிகளைப் பற்றியும் ஒலியன்களின் வரிசை பற்றியும் விளக்குகிறது. மற்றொன்று இலக்கணம் அது உருபன்களைப் பற்றியும் உருபன்களின் தொடர்ச்சி பற்றியும் விளக்குகிறது.

விளக்க மொழியியல் முதலில் தோன்றியது இந்தியாவில் எனலாம். தொல்காப்பியம், பாணினியம் ஆகிய இரு இலக்கண நூல்களும் இவ்வாறு தோன்றியவற்றுள் மிகப் பழமையானவை. ஒரு மொழியை ஒலியனியல், உருபனியல், உருபொலியனியல், தொடரனியல், பொருண்மையியல் எனப் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து விளக்கியவர்கள் விளக்க மொழியியலாளர்களே. விளக்க மொழியியலின் தந்தையாக அமெரிக்காவின் இலெனார்டு புளும்பீல்டு (Leonard Bloomfield) கருதப்படுகிறார். அவர் பாணினியின் இலக்கணத்தைக் கற்றதனால் தமக்கு அத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றின எனக் கூறுகிறார். விளக்க மொழியியலின் பொற்காலம் என்று இருபதாம் நூற்றாண்டினை குறிப்பிடலாம்.

விளக்க மொழியியலுக்குரிய கோட்பாடுகளை விளக்கியவர்களுள் முதன்மையானவர் சுவிச நாட்டைச் சார்ந்த பெர்டினாண்ட்டு டி சகூர் (Ferdinand De Saussure) ஆவார். அவர் வரலாற்று மொழியியலையும், விளக்க மொழியியலையும் ஒரேவிதமான கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய முடியாது என்கிறார். அதனை மறுத்து திருபட்சகாய் (Trubetzky) சாகப்சன், (Jakobson), கர்சி விக்சிகி (Kerckevskiji) போன்றோர் ஒலியனியல் கோட்பாடுகள் விளக்க மொழியியலுக்கும், வரலாற்று மொழியியலுக்கும் பொருந்தும் என்ற கொள்கையை வெளியிட்டனர். இங்கிலாந்தில் என்றி சுவீட்டு (Henry Seet), டேனியல் சோன்சு (Daniel Jones) போன்றோர் விளக்க மொழியியல் துறையில் ஒலிகளைப் பற்றியும் ஒலியனியலைப் பற்றியும் ஆராய்வதில் மிக்க கவனம் செலுத்தியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர். அவர்கள் ஒலியியலை விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதினர். சகூரின் கோட்பாடு புளும்பீல்டின் விளக்க மொழியியல் துறைக்கு அடிப்படையாயிற்று. புளும்பீல்டின் விளக்க மொழியியல் கோட்பாடுகளை, அடிப்படையாகக் கொண்டு மிகச் சிறந்த மொழியியல் நூல்கள் தோன்றின. அந்நூல்கள் ஆங்கில மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியியல் கோட்பாடுகளை விளக்குகின்றன.

விளக்க மொழியியலாளர்கள் ஒரு மொழியை விளக்கும்போது எவ்வாறு அணுகுகின்றனர் என்பதைக் கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டு மூலம் விளக்கலாம். கள்ளி, அண்ணி, பாட்டி முதலிய சொற்களில் இகரம் பெண்பால் விசுவாய் இடம் பெறுகிறது. முதலாளி,

அதிகாரி, களவாளி முதலிய சொற்களில் வரும் இகரம் பாற்பொதுவை உணர்த்துகிறது. தொட்டி, தொடி, பழி முதலிய சொற்களில் வரும் இகர விசுதி அஃறிணை ஒன்றன்பாலைக் குறிக்கிறது.

இந்த நிலையை விளக்க மொழியியலாளர்கள் பெண்பால் விசுதி, பாற்பொது விசுதி, அஃறிணை ஒன்றன் பால் விசுதி என மூன்று விசுதிகள் தமிழில் உள்ளன என்றும், அம் மூன்றும் ஒரே ஒலியன் வடிவம் பெற்றவை என்றும் விளக்குவர். அவ்வாறு உள்ளதை உள்ளபடியே விளக்குவது போதும் என்பதோடு விளக்க மொழியியலாளர் நின்றுவிடுவர். -இரா.மு.

விளம்பி நாகனார்: இவர் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஈர்மணிக்கடிகையின் ஆசிரியர். இவர்தம் காலம் ஏறத்தாழ 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பர். இவருடைய ஊர் முதலானவற்றை அறியப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இவர் விளம்பி என்றும் ஊரில் பிறந்தமையாலோ, இருந்தமையாலோ விளம்பி நாகனார் என வழங்கப்பட்டார் எனக் கூறுவர். இவர்தம் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தால் இவர் வைணவர் என்பது புலனாகிறது. கடவுள் வாழ்த்துப் பாக்கள் இரண்டு நீங்கலாக அறக்கருத்துகள் நிறைந்த 104 பாடல்களை இவர் பாடியுள்ளார்.

இழிவை விரும்பினால் இரக்க அழியாமை வேண்டினால் புகழ் புரிக, உறுதுணையை வேண்டினால் அறஞ்செய்க, வெல்லல் விரும்பினால் வெகுளியை விடுக என்ற கருத்தமைந்த கடிகைப் பாடல் பின்வருமாறு. இன்னாமை வேண்டின் இரவெழுக இந்நிலத்து, மன்னுதல் வேண்டின் இசை நடுக - தன்னொடு, செல்வது வேண்டின் அறஞ்செய்க, வெல்வது வேண்டின் வெகுளி விடல் (நான்மணி.17). இவ்வாறு நான்கு வகையான நீதி மணிகளாற் கோக்கப்பட்ட அணிகலனாய் ஒவ்வொரு பாடலையும் அமைத்து இந்நூலை உருவாக்கியதால் இந் நூலுக்கு நான்மணிக்கடிகை என்று இவர் பெயர் சூட்டியுள்ளார்.

சா.உ.

விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை: திருமால் பலபல

யோணிகளில் திருவவதாரங்கள் செய்வது போல் அவனடியார்களும் அப்படியே திருவவதாரங்கள் செய்து வருவது உலகம் அறிந்த ஒன்றாகும். யோகிகளான மகான்கள் எந்த யோனியில் பிறந்தவராயினும், அவர்களின் சாதி முதலானவற்றைக் கருதுதல் தகாது. அப்படித் தோன்றிய மகான்களில் நலந்திகழ் நாரணதாதர் என்கிற விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை என்பவர் விஞ்சிய பெருமை வாய்ந்தவர். இவர் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்ற ஆசாரியருக்கு முதன்மைச் சீடராகி, அவரிடம் மறைபொருட்கள் அனைத்தையும் கேட்டுத் திகழ்ந்தவர். பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிய பதினெட்டு மறைநூல்களுள் உன்னில் திகழ் வசனபூடணத்தில் சீர்மை ஒன்றுக்கில்லை என்று போற்றப்படுகின்ற சிரீவசன பூடணம் என்கிற திவ்வியத் திருநூலில் மிகவும் ஊன்றினவராய், அதிலுள்ள பொருட்சிறப்புகளை எப்போதும் அனுபவிப்பது தவிர வேறொன்றும் அறியாதவர். சிரீவசன பூடணத்தின் பொருட்சிறப்புகளைத் திரட்டி ஏழு பாட்டுக்கள் கொண்ட சப்த காதை என்னும் பிரபந்தத்தைப் பணித்தருளினார் விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை. அந்த ஏழு பாட்டுகளிலும் ஆசாரியனின் பெருமையைப் பரக்கப் பேசுகிறார்.

ஒருவன் எத்துணை ஞானமுடையவனாய் இருந்தாலும் ஆசாரியன் பக்கல் பரிவில்லையாகில் அவன் நரகத்தையே அடைந்திடுவான் என்திறார் விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை. பிள்ளை லோகாசாரியர் நியமனப்படி திருவனந்தபுரத்திலிருந்த அந்தணரல்லாத விளாஞ்சோலைப் பிள்ளையை அணுகி, அவரிடமிருந்து அந்தணரான திருவாய் மொழிப் பிள்ளை என்ற ஆசாரியர் மறைபொருட்கள் அனைத்தையும் கேட்டார். விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை பரமபதமடைந்தபின், மாறனேரி நம்பிக்குப் பெரிய நம்பிகள் செய்தது போலே, சரம கைங்கரியங்களைத் (அந்திமக்கிரியைகளை) திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தாமே செய்தருளினார்.

-எஸ்.கி.

விளாடிமீர் (கி.பி. 956 1015): இவர் உருசியாவைச் சேர்ந்த கீவு (Kiev) குறுநிலப் பகுதியின் சிற்றரசரும், உருசியாவின் முதல் கிறித்தவ ஆட்சியாளருமாவார். இவர் கீவு நெளகோரத்து (Novgorod) ஆகிய இடங்களை இணைத்து ஒரு மாநிலமாக்கி அங்குக் கிறித்தவ சமயத்தைப் புகுத்தி உருசியாவில் கிறித்தவ சமயம்

வளர வழிவகுத்தார். வினாடிமிரின் (Vladimir) தந்தை சோயாதோசலாவு (Svyatoslav) ஒரு நார்மாணிய உருசியர். அவர் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை உருசியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய உருரிக்குக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். வினாடிமிர் கி.பி. 970 இல் நௌகோரத்தின் சிற்றரசராக நியமிக்கப்பட்டார். தந்தை கி.பி. 972இல் இறந்தவுடன், இவர் நாட்டை விட்டு ஓடும் நிலை ஏற்பட்டது. யாரோபோக்கு (Yaropolk) என்ற இவருடைய இளவல் ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றதனால் அவரை அடக்கிக் கொண்டுவிட்டு கி.பி. 978 இல் இவர் அரியணை ஏறினார். தொல்லைகள் கொடுக்கக்கூடிய சிலாவிய (Slav) இனத்தினருக்கு மன்னராக இவர் வந்ததால் நாட்டை வலிமைப்படுத்த வேண்டியது மிக இன்றியமையாததாயிற்று. படைகளின் உதவி கொண்டுதான் இவரால் அதைச் செய்ய முடிந்தது. அதற்கென இவர் இரண்டு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். முதலில், கீவில் தம்மை வலிமைப்படுத்திக் கொண்டு கூடுமானவரை எங்கும் வெளியிடங்களுக்குச் செல்லாமல் அப்பகுதியிலேயே தங்கியிருந்தார். அடுத்தபடியாக, சிலாவிய இனத்தினரை ஒன்றுபடுத்த அனைத்து இன வழிபாட்டினருக்கும் சம உரிமைகள் வழங்கினார், அவர்கள் வழிபாட்டிற்காகக் கீவு நாட்டில் ஆறு கோயில்களைக் கட்டினார். மேலும், இவர் உக்ரேயின் முதல் பால்டிக் குடற்கரை வரையில் உருசியாவில் தம் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். பஸ்கேரியா, பால்டிக்குப் போன்ற இடங்களிலிருந்து வரும் நாடோடிகளிடமிருந்து நாட்டைக் காக்க அந்த எல்லைப்புறங்களையும் வலிமைப்படுத்திக் கொண்டார்.

வினாடிமிர், தம்முடைய நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக அனைவருக்கும் பொதுவான ஒரு சமயத்தினைக் கொண்டு வர முடிவுசெய்தார். மேலும், நாட்டில் ஒரு புதிய சட்டமும், புதிய பழக்கங்களும், புதிய சமூகமும் உருவாக வேண்டுமென்றும், அதற்குப் பழமை வாய்ந்த சிலை வழிபாட்டுமுறை இடையூறாக இருக்குமென்றும், பைசாண்டியத்தில் பரவியிருந்த கிறித்தவ சமயத்தினால்தான் அது முடியுமென்றும் கருதினார். அதனை நிறைவேற்ற வினாடிமிருக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

பைசாண்டியப் பேரரசர் இரண்டாம் பாசில் (Basil II) கி.பி. 986 இல் படுதோல்வியால் அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவருடைய படைத்தலைவர்

போகாக என்பார் படையுடன் தலைநகரான கான்சுடாண்டினோபிளிற்றுள் நுழைந்து, தம்மைப் பேரரசர் என அறிவித்துக்கொண்டார். இரண்டாம் பாசில் வினாடிமிரின் உதவியை நாடினார். வினாடிமிர் சில நிபந்தனைகளுடன் அவருக்கு உதவ முன் வந்தார். கீவில் கிறித்தவ சமயம் புகுத்தப்பட வேண்டுமென்றும், இரண்டாம் பாசிலின் உடன் பிறந்தாளான அன்னா இளவரசியைத் தமக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும் வினாடிமிர் நிபந்தனைகள் விதித்தார். பேரரசர் இரண்டாம் பாசில், நிபந்தனைகளை ஏற்றார். வினாடிமிர் 6000 வீரர்கள் கொண்ட படையொன்றைப் பேரரசருக்கு உதவ அனுப்பினார். போகாக தோற்கடிக்கப்பட்டார். இரண்டாம் பாசிலின் அரியணை மீட்கப்பட்டது.

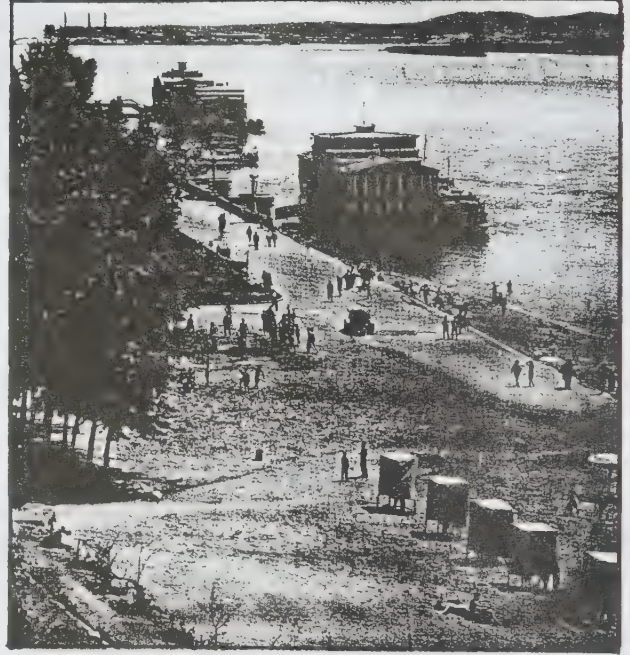
உருசியாவில் கிறித்தவ சமயம் கி.பி. 988இல் பரவத் தொடங்கியது. இரண்டாம் பாசில் தாம் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறித் தம் உடன் பிறந்தாளை, வினாடிமிருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க மறுத்தார். வினாடிமிர் தம் படையை அனுப்பிப் பைசாண்டியத்தின் வலிமை பெற்ற இடமாகிய கேர்சன் (Kherson) என்ற பகுதியைக் கைப்பற்றினார். இரண்டாம் பாசில், அன்னா இளவரசியை மனவேதனையுடன் வினாடிமிரிடம் அனுப்பினார். உருசியாவில் முதியவர்கள் புதிய சமயத்தினை ஏற்க மறுத்தனர். வினாடிமிர் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. உருசிய வணிகர்கள் பைசாண்டியத்தில் ஒத்த உரிமைகளுடன் வணிகம் செய்தனர். அடிமைகளுக்குக் கிறித்தவ சமயம்விடுதலையளித்தது. அவர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் நல்லதொரு இடம் கிடைத்தது. உருவ வழிபாட்டினைத் தடுக்கச் சிலைகள் ஆற்றில் வீசப்பட்டன. அதனை எதிர்த்த பழைய குருமார்கள் தண்டிக்கப்பெற்றனர். வினாடிமிர் கீவில் ஒரு கிறித்தவக் கோயிலைக் கட்டினார். கன்னித்தாய்க்கு என அமைக்கப்பட்ட அக்கோயிலை நிறுவச் சிற்பக் கலைஞர்கள் பைசாண்டியப் பேரரசிலிருந்து வருவிக்கப்பெற்றனர். உருசியாவின் சமய மாற்றச் சின்னமாக இன்றும் அந்த மாதா கோயில் விளங்குகிறது. வினாடிமிர் ஆட்சியின் பயனாக உருசியா ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டது. அங்குப் புதிய சமயம், புதிய சட்டம், புதிய பண்பாடு உருவாயின. உலகில் நாகரிகமடைந்த நாடுகளுடன் உருசியா தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கியது. அங்குக் கல்வி பரவியது. நீதி மன்றங்கள் தோன்றின. ஏழைகளுக்குத் தேவையான உதவி கிடைத்தது.

இளைஞர்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் பயில அனுப்பப்பட்டனர். அன்னா அரசி கி.பி. 1011 இல் இறந்ததும் புனித உரோமானியப் பேரரசு வழிவந்த செருமானிய ஆட்டோமான் குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணை விளாடிமிர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அதன்பின் தமக்குப் பிறந்த மகளைப் போலாந்து நாட்டு மன்னன் முதலாம் காசுமினுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார்.

புகழ்பெற்ற விளாடிமிரின் பணிகள் இன்றும் உருசியாவில் போற்றப்படுகின்றன. இவர் தமது இறுதிக் காலத்தில், கீவு பகுதியில் கல்வி பெருகவும், திருக்கோயில்கள் சிறப்படையவும், அறச்சாலைகள் பல்கவும் ஆவன செய்தார். இவர் நாடு, அளவில் பெருகி வந்ததால், தமது குமாரர்களை, பல பகுதிகளிலும் ஆளுநர்களாக நியமித்து நாட்டில் ஒற்றுமை ஏற்பட முயன்றார். அவ்வாளுநர்கள் யாவரும் தமக்குக் குறிப்பிட்ட தொகையைத் திறையாகச் செலுத்த வேண்டுமெனவும் ஆணையிட்டார். இவர், கி.பி. 1015 இல் இறந்தவுடன் இவருடைய மக்கள் அரசு பீடத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்தனர். அவர்களிடையே போராட்டம் பெருகியது.

-தெ.பா.

விளாடிவாகட்டாகு: இது வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த உருசிய நகரம். உருசிய சோவியத்துச் சமஉடைமை ஒன்றியத்தின் தொலை கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள பிரிமோர்க்கி கிரே (Primorsky Kray) என்னும் கடல் சார்ந்த பகுதியின் தலைநகராக விளாடிவாகட்டாகு (Vladivostok) விளங்குகிறது. பசிபிக்குமாக்கடலின் ஒரு பகுதியான சப்பானியக் கடலில் (Sea of Japan) உள்ள இரண்டு விரிகுடாக்களுக்கு நடுவில் உள்ள ஒரு முந்நீரகத்தில் இது அமைந்துள்ளது. பசிபிக்குமாக்கடலின் முக்கிய உருசியத் துறைமுகமான இந்நகரில், பனிக்காலத்திலும், பனிக்கட்டியை உடைத்து ஊடே வழியினை உண்டாக்கிச் செல்லும் கப்பல்கள் மூலம் போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. சைபீரியாவுக்கு அப்பாலுள்ள 10,400 கி.மீ. நீளமுள்ள உருசிய இருப்புப் பாதை விளாடிவாகட்டாக்குடன் முடிவடைகிறது. இந்நகரம் உருசியாவின் முக்கியமான ஒரு கடற்படைத் தளமாகவும் பயன்படுகிறது. சோவியத்து நாட்டு வடக்குக் கடல்வழியும், இந்நகருடன் முடிவடைகிறது.

திமிங்கில வேட்டைக்குரிய கப்பற்படைகள் பதிவு செய்யப்படும் இடமாகவும் மீன்பிடிக்கும் தளமாகவும் விளாடிவாகட்டாக்கு உள்ளது. இந்நகரில், பெரிய கப்பல்கட்டும் தளங்களும், வேதிமப் பொருள் தொழிற்சாலைகளும் பொறியியற் கருவிகள் செய்யும் தொழிற்சாலைகளும், மீன்கள் அனுப்புவதற்காகச் செய்யப்படும் தகர அடைப்புகள் செய்யும் தொழிற்சாலைகளும் உணவுப் பொருட்கள் ஆயுத்தம் செய்ய உதவும் இயந்திர கருவிகள் செய்யும் தொழிற்சாலைகளும் மிகுதியாக உள்ளன. இங்கிருந்து மீன், மரம், சோயா மொச்சை, சோயா மொச்சை எண்ணெய் முதலியன ஏற்றுமதி ஆகின்றன.

இந்நகரம் கி.பி. 1860 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. சைபீரியாவுக்கு அப்பாலுள்ள இருப்புப்பாதை அமைப்பு 1903 ஆம் ஆண்டில் முடிவுற்ற பின்னர், இந்நகரின் பயனும் சிறப்பும் மிகுதியாயின. ஆர்தர் துறை முகத்தை (Port Arthur) 1905 இல் உருசியாவிடமிருந்து சப்பான் கைப்பற்றிக் கொண்ட பின்னர் விளாடிவாகட்டாக்கு ஒரு சிறந்த கடற்படைத் தளமாக வளர்ச்சியுறலாயிற்று. முதலாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், நேச நாடுகள், இத்துறைமுகத்தைத் தமக்குத் தேவையான பொருட்களைத் தருவித்துக் கொடுக்கும் ஒரு படைத்

துறைக் களஞ்சியமாகப் பயன்படுத்தின. உருசியாவில் ஏற்பட்ட 1917 ஆம் ஆண்டுப் பெரும் புரட்சிக்குப் பின்னர், இரு நேச நாடுகளால் கைப்பற்றிக் கொள்ளப்பட்டது. விளாடிவாசுட்டாக்கைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட நேசப் படையினரில், பெரும் பான்மையானவர்கள் சப்பானியப் படையினர் ஆவர். ஆயிரக்கணக்கான அமெரிக்க, ஆங்கிலேய, இத்தாலிய, பிரான்சுத் துருப்புகளும், சப்பானியருடன் இருந்தன. தொலைபுகை கிழக்குக் குடியரசு 1920 இல் ஏற்படுத்தப்பட்டு, விளாடிவாசுட்டாக்கு அதற்கு உட்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், சப்பான் அப்பகுதியில் ஆக்கிரமிப்புகள் செய்து கொண்டு விளாடிவாசுட்டாக்கில் உருசியப் புரட்சி அரசை எதிர்க்கும் ஒரு கைப்பாவை அரசை அமைத்தது. ஆனால், அந்நிலை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. சோவியத்து உருசியா 1922 இல், விளாடிவாசுட்டாக்கைத் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டு, அங்கிருந்த பிற நாட்டுப் படையினரை வெளியேற்றச் செய்தது. இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் மீண்டும் போர்க் காலத் தேவைப் பொருட்களை உருசியப் படையினருக்குத் தருவித்துக் கொடுக்கும் ஒரு படைத் துறைக் களஞ்சியமாக இருந்தது. போருக்குப் பின்னர் இது, உருசியாவைச் சேர்ந்த முக்கிய தொலைவுக்கிழக்குப் பண்பாட்டு மையமாக வளர்ந்தது. இங்கே ஒரு பல்கலைக்கழகம் செயற்பட்டு வருகிறது. நகரின் மக்கள் தொகை 6,08,000 (1986),

-தெ.பா.

விளைவமைவு: இது உளத்தற்காப்பு முறைகளுள் ஒன்றாகும். இதனைச் சிக்மண்டு பிராய்கு என்னும் உளவியலறிஞர் முதன் முதலாகக் கண்டுபிடித்தார். விளைவமைவு (Reaction formation) எதிர்மறைச் செயல் உருவாக்கம் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஒருவருடைய உண்மையான எண்ணம், கருத்து, விருப்பம் அல்லது செயல் சமூகத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாமல் இருந்தால், அவர் அதற்கு எதிர்மறையான எண்ணம், கருத்து, விருப்பம் அல்லது செயலை வெளிப்படுத்துவார். அதனால் ஒருவருடைய உண்மைக் கருத்து மறைக்கப்படுகிறது.

ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்க விரும்பும் ஓர் இளைஞன் அந்த விருப்பம் சமூகத்தால் ஏற்கப்படாது என்று அஞ்சும்போது பொதுவாகப் பெண்களிடமே

எனக்கு நாட்டமில்லை என்று கூறி ஒதுங்கி இருக்கத் தொடங்கலாம். சமூகக் கருத்துகளுக்கு மிகுதியாக அஞ்சுவதால் அவனுடைய உண்மையான விருப்பம் அந்த அச்சத்திற்கு இரையாகிறது. சமூகத்தின் கருத்து காதலிப்பதே தவறு, குற்றம் என்றுள்ளதாக அவன் எண்ணுவதே இதற்குக் காரணம்.

இத்தகைய எதிர்மறைச் செயற்பாட்டிற்குக் காரணம் மொழிப் பயிற்சி எனலாம். சொல் தொடர்பு குறித்த ஆய்வுகள் (Word Association Studies) ஒரு சொல்லுக்கு அதிகமாக அதன் எதிர்மறைச் சொல்லே தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு மொழி வாயிலாகப் பெறப்படும் எதிர்மறை இயல்பினால், ஒருவர் தமக்கு ஏற்படும் உந்துதல்கள் (Motives) அச்சம் உண்டாக்கும்போது, மொழிப் பயிற்சியைப் பயன்படுத்தி எதிர்மறையான உணர்வைக் குறிப்பிடவோ அவ்வுணர்வு உள்ளதாக நம்பவோ வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, ஒருவரை எக்காரணங் கொண்டோ ஒருவர் வெறுக்கும்போது, அவ்வுணர்வை அச்சத்தின் பொருட்டு ஒதுக்கிவிட்டு, நான் அவரைப் பெரிதும் விரும்புகிறேன் (வெறுப்பு விருப்பு) என்று கூறும்போது விளைவமைவு நிகழ்கின்றனது.

-வே.க.

விற்பாற்று மூதெயினனார்: இவர் சங்ககாலத் தமிழ்ப் புலவரன் ஒருவர். இவர்தம் பெயர் முற்றாற்று மூதெயினனார் என்றும் சில ஏடுகளில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. விற்பாற்று அல்லது முற்றாற்று என்பது இவர்தம் ஊரின் பெயர். விற்பாற்று வண்ணக்கன் தத்தனார் என்பவர் பெயரில் நற்றிணையில் ஒரு பாடல் இடம்பெற்றுள்ளதால் இவரும் அதே ஊரைச் சேர்ந்தவர் எனத் துணியலாம். மூதெயினன் என்பதால் இவர் வேடர் மரபினர் என்றும் முதியவர் என்றும் உணரலாம். எனவே, விற்பாற்று மூதெயினனார் என்பது இவர்தம் இயற்பெயரன்று என்பர்.

இவர் பாடியனவாக அகநானூற்றில் (37, 136, 288) மூன்று பாடல்களும் குறுந்தொகையில் (372) ஒரு பாடலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்தம் அகப்பாடல்களும் ஒன்று (136) தமிழர்தம் திருமணமுறையைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. திங்களும் உரோகினியும் கூடிய நன்னாள்

திருமணத்திற்கு ஏற்றது என்றும், புள் நிமித்தம் பார்த்துத் திருமணம் செய்வர் என்றும், மணநாளன்று வாகையிலையையும் அறுகின் கிழங்கையும் நூலிற் சேர்த்துக்கட்டி மணமகளுக்குச் சூட்டுவர் என்றும், மணநாளன்றே மணமக்களைப் பள்ளியறையில் சேர்ப்பர் என்றும் அப்பாடலால் அறியமுடிகிறது. பனை மரத்தின் உச்சிவரை கடற்காற்றால் கொண்டவந்து குவிக்கப்பெற்ற மணற் குவியல் நிறைந்த கடற்கரையில் கூந்தல் போன்ற தோற்றமுடைய கருமணற் சேற்று ஒழுங்குகள் உலர்வதற்கு முன்னால் ஊரிலே அலர் எழுந்தது என்று இரவுக்குறி வந்து செல்லும் தலைவனை வரைதலுக்குத் தோழி வறவுறுத்தியதாக இவர்தம் குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்து சிறக்கிறது.

-த.மா.

விற்பாற்று வண்ணக்கண் தத்தனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர் விற்றாறு என்பது இவருடைய ஊரின் பெயர். இதே ஊரில் மூதெயினார் என்னும் புலவரும் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதை அகநானூற்றாலும் (136), குறுந்தொகையாலும் (372) அறிய முடிகிறது. வண்ணக்கண் என்பதற்கு நாணய பரிசோதகன் என்பது பொருள். அக்காலத்தில் அரசவைகளில் தங்கி நாணயங்களைச் சோதனையிட்டவராக இவர் இருந்திருக்கலாம். இத்தொழிலினர் பலர் புலவர்களாய் இருந்தமையைத் தொகைநூல்கள் காட்டும். இவர் பாடியதாக நற்றிணையில் (298) ஒரு பாட்டில் உள்ளது. இவர் பெயரில் திருவள்ளுவமாலையில் ஒரு பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. இவர்தம் நற்றிணைப் பாடல் பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ளது. அது தோழி பொருளின் இன்றியமையாமையைக் கூறியபொழுது, தலைவன் தலைவியைப் பிரிய எண்ணித் துன்புற்ற நெஞ்சிற்குக் கூறியதாக அமைந்துள்ளது. இவர் அப்பாடலில் பாண்டியனையும் அவனால் ஆளப்பெற்ற மதுரையையும் நற்றார்ப் பொற்றேர்ச் செழியன் கூடல் என்று போற்றுகின்றார்.

-த.மா.

விறலி: பாணிச்சி எனவும், பாட்டியர் எனவும் பேசப்படும் இவள், பதினாறு வயதினை உடையவளாயும், உள்ளத் துணர்வுகள் வெளிப்படத் தோன்ற ஆடுவதிலும் பாடுவதிலும் வல்லவளாயும் விளங்குபவளாவாள். எண்வகைச் சுவையும் புலப்பட

ஆடும் ஆடல் மகள். உள்ளக்குறிப்பு மெய்யின்கண் புலப்படுமாறு செய்தலால் விறல் எனப்படும். அவ்வாறுவிறல்பட ஆடுபவள் விறலி எனப்பட்டாள். பாணன்பாட, இவள் ஆடுவாள். பண்டை இலக்கியங்கள் இதனைத் தெரிவிக்கின்றன. பண்டு ஆண்ட சேர, சோழ, பாண்டியரையும், குறுநில மன்னர்களையும் அணுகி, இவர்கள் பாடி, ஆடிப்பரிசில் பெற்று வருவது வழக்கம்.

தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் 'தாவில் நல்லிசை கருதிய' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவிற்கு (புறத்,88) உரைகாணும் இளம்பூரணர், கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி, 'பெற்ற பெருவளம், பெறார்க்கு அறிவுறீஇச் சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்' - கூத்தராயினும் பாணராயினும் பொருநராயினும் விறலியாயினும் நெறியிடைக் காட்சிக் கண்ணே எதிர்ந்தோர் உறழ்ச்சியால், தாம் பெற்ற பெருவளம் நுமக்குப் பெறலாகும் எனவும் சொன்ன பக்கமும் என்பார். இவ்வாறமையும் விறலியாற்றுப்படைக்கு மேற்கோள் செய்யுளாக, மெல்லியல் விறலி நீ எனத் தொடங்கும் புறப்பாட்டைக் (புறம்.133) கூறுகிறார்.

மேற்கூறிய நூற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை காணுங்கால், ஆடன் மாந்தரும், பாடற்பாணரும், கருவிப் பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாகிய விறலியும் என்னும் நாற்பாலாரும், தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிரில் வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் ஆண்டுச் சென்று தாம் பெற்றவை யெல்லாம் பெறுமாறு கூறிய கூறுபாடும் என்று கூறுகின்றார். விறலியாற்றுப் படைக்கு சேயிழை பெறுகுவை வாணுதல் விறலி என்றும் (புறம்.105), மெல்லியல் விறலி நீ என்றும் (புறம்.133) தொடங்கும் புறப்பாட்டுகளை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். மேலும், இவர், விறலிக்குச் சாதிவரையறையில்ல என்பார்.

பிங்கல நிகண்டு, பாண் சாதிப் பெண்ணை, விறலி என்று கூறுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில், விறலியாற்றுப்படை என்ற தலைப்பில் திறல் வேந்தன் புகழ்பாடும், விறலியை யாற்றுப்படுத்தன்று என்று கூறி, அதற்குப் பொருள் வெற்றி மன்னன் கீர்த்தியைச் சொல்லும் பாணிச்சியை வழிப்படுத்தது என்று கூறுகின்றார் ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார். இதே நூலின் விறலி கேட்பத் தோழிகூறல் என்ற தலைப்பில் உள்ள

நூற்பாவின் உரை: விரும்பிய பரத்தையருடைய புல்லுதலைப் பெறுதல், அரிய அமிழ்தத் தோடொக்கும் தலைவற்கெனச் சொல்லிப் பாணனுடைய பாணிச்சிக்குத் தோழி சொல்லியது என்று கூறுகின்றது. அடுத்து வரும் விறலி தோழிக்கு விளம்பல் என்ற தலைப்பும் நோக்கத்தக்கது.

மதுரைக் காஞ்சி (749) யில் வரும், பாணர் வருக, பாட்டியர் வருக என்ற தொடருக்கு, நச்சினார்க்கினியர், பாட்டியர் என்பதற்குப் பாணிச்சியர் என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

-வீ.சொ.

விறலிவிடு தூது: தூது என்னும் சிற்றிலக்கிய வகையில் அமைந்த ஒருவகைப் பிரபந்தமாகும். தக்க மனை இருக்கச் சார்ந்தயலில் சீரழிந்த ஒருவன் காம வலைப் பட்டுக் கைப்பொருளிழந்து வருந்திப் பின்னர் ஒரு கடவுளையோ, வள்ளலையோ அடைந்து பரிசில் பெற்று மீண்டும் தன் மனையகத்தே வர, மனையாள் மறுக்க அவ்வுடலைத் தீர்க்க, எட்டு வகையான சுவைகளையும், உள்ளத்தே எழுந்த குறிப்புகளையும் வெளிப்பட எடுத்துக்காட்டி ஆடுதலில் வள்ளலாகிய விறலி ஒருத்தியைத் தூதனுப்ப, அதன் வாயிலாக ஊடல் தீர்ந்த வரலாற்றினைக் கூறுவதாகும்.

காதல் கொண்ட தலைவன் தலைவியரிடையே பிரிவு நிகழ்தல் உண்டு. இதனைப் பண்டை இலக்கியங்களிற் காணலாம். பிரிவுத் துயரத்தால் வருந்தும் காதலர் தூது விடுத்தலும் உண்டு. தம் எண்ணம் நிறைவேறும் பொருட்டு, பாங்கன், பாங்கி, பாணன், விறலி முதலானவர்களையும், கிளி, வண்டு, குயில், நெஞ்சு, மேகம், நெல், புகையிலை, பணம் முதலான அஃறிணைப் பொருள்களையும் தூதாக விடுவர். பிற்காலத்தில் தனிப்பிரபந்தமாக அமைந்த விறலிவிடு தூது காமச்சுவை நிறைந்தது.

விறலிவிடு தூது இலக்கியங்களில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது, சுப்பிரதீபக் கவிராயர் இயற்றிய கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடுதூது ஆகும். அந்நூலில், அட்டாவதானி எனும் அந்தணத் தலைவன், பரத்தை வயப்பட்டுப் பொருளிழந்து, வறுமையுற்றுத் தன் கடந்த காலத்துக்காக இரங்கி, கூளப்ப நாயக்கனை அடைந்து, அவனிடம் பரிசில் பெற்றுத் திரும்பவும் இல்லத்தை

அடையும்போது, மனைவி உள்ளேவிட மறுக்கவே, விறலி ஒருத்தியினைத் தூதனுப்பி, அவ்வுடலைத் தீர்த்துக் கொண்டான் என்னும் செய்தி கூறப்படுகிறது.

அதே போல நணாலூர்ச் சங்க மேகவரர், வேதநாயகி அம்மன் விறலிவிடு தூது ஒரு சுவை மிக்க நூல், அதில், சோடச அவதானி என்னும் அந்தணத் தலைவன், செகநாத பதியில் வாழும் திம்மபட்டர் மகளை மணந்து இல்லறம் நடத்திவருங்கால் ஒருநாள் மாணிக்கப் பட்டணத்தில் தேர்பார்க்கச் சென்று, ஒரு பரத்தையைக் கலந்து மீண்டும் வந்து மனைபுகுந்த போது, அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த மனைவி சண்டையிட்டாள். அவள் ஒரு விறலியைத் தூதுவிடுவதாக அமைந்தது அந்தநூல்.

இவ்வாறே, செண்டலங்காலன் விறலிவிடுதூதில், வாசுபட்டன் என்பான், தன் இளைய மனைவி அபரகுச்சியோடு ஊடல் கொண்டு, திருவாரூர்ச் சித்திரவல்லி எனும் பரத்தைபால் கட்டுண்டு, கைப்பொருளிழந்து, மன்னார்குடி வள்ளல் செண்டலங்காரனைக் கண்டு, ஆசிகூறிப் பரிசில் பெற்று, மீண்டும் வந்து, இளையானைக் காண வந்தான். அவள் மறுக்க, ஒரு விறலியினைத் தூது விட்டு ஊடல் தீர்த்துக் கொண்டான்.

மற்றும் பல விறலிவிடுதூதுகள் இந்த அடிப்படையில் இயற்றப்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றால், அவற்றை இயற்றிய புலவரின் மொழித்திறன், அவரால் வணங்கப்பெறும் இறைவன் இறைவியின் புகழ், வள்ளலின்சிறப்பு, அவர்தம் ஊர்ச்சிறப்பு, கொடைத்திறன், அக்காலப் போக்கு, ஆட்சிமுறை, இறைவழிபாடு, செயற்கரிய செயல்கள், மக்கள் இயல்பு, ஒழுக்கங்கள் முதலியன அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

இந்நூலால் முக்கியமாக அறியப்படும், இந்நூலைக் கற்ற பின்னர் யாரும் பரத்தையரை நத்தாதிருப்பர் என்பதே தொடக்கத்தில் காமரசம் நனி சொட்டச்சொட்டப் பாடப்படும். பின்னர், அதன் தீங்கு வெளிப்படுத்தப்படும்.

இந்நூல் கலிவெண்பாவால் பாடப்பெறும் புலமை மிக்கவரே இதனைப்பாட இயலும். கருத்தாழமும். சிலேடை நயமும் அமைத்துப் பாடப்பெற்ற மேற்கூறிய நூல்களேயன்றிச் சங்கர மூர்த்தி விறலிவிடுதூது,

சிதம்பரேசர் விறலிவிடு தூது, சேதுபதி விறலிவிடுதூது, தெய்வச்சிலையார் விறலிவிடுதூது, நாதையன் விறலி விடுதூது, பழனியாண்டவர் விறலிவிடுதூது, வையாபுரிப்பிள்ளை விறலிவிடுதூது முதலியனவும் உள்ளன.

-வீ.சொ.

விறன்மிண்ட நாயனார்: இவர் சைவ சமய அடியார்களாகிய 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். தவ முனிவன் பரசுராமனின் நாடு எனப்படும் சேரநாட்டில் தோன்றியவர். பழமை மிக்க ஊராகிய திருச்செங்குன்றூரில் பிறந்தவர். வேளாளர் குலத்திற்குப் பெருமை தரத் தோன்றியவர். சிவன் திருவடியினைப் பற்றாகக் கொண்டு ஏனைய பற்றுக்களைத் துறந்த விறலுடையார் ஆதலால், விறன் மிண்டர் என அழைக்கப்பட்டார். உண்மையான அடியார்களிடம் மிக்க அன்புடையார். சிவபெருமானுடைய பலதலங்களையும் வழிபட்டு வந்தார். அப்போதெல்லாம் தொண்டர் திருக்கூட்டத்தை முன்வணங்கிச் சிவனைப் பின் வணங்கும் இயல்பினர். இவர் திருவாரூரில் விளங்கும் இறைவனைக் கண்டு தொழ வந்தார். தேவாசிரியனிடத்தே பொலிந்த அடியார்களை முதலில் வணங்கி இன்புற்றார்.

இவ்வாறு வழிபட்டு வந்த விறன் மிண்டர் ஒருநாள் நம்பி ஆரர் சிவனடியார்களைத் தொழாதே செல்வது கண்டார். அடியார் பெருமை அறியாது சென்ற இவர்க்கு இத்திருக்கூட்டம் புறகு (புறம்பானது) என உரைத்தார். இவர்க்கு மட்டுமோ? வன் தொண்டரை ஏற்கும் பிறை சூடிய பெருமானுக்கும் இக்கூட்டம் புறம்பானது என்றார்.

அது கண்ட இறைவன் இவ்வுலகம் உய்யவும், சைவ நெறியாளர் உய்யவும், சைவ நன்னெறி உய்யவும் வன்தொண்டராம் சுந்தரர் முன் தோன்றி நாம் அடியார் கூட்டத்தில் இருக்கின்றோம் என உரைத்து மறைந்தார். அது கேட்ட சுந்தரர் அடியார்களின் பெருமையை உணர்ந்து திருத்தொண்டத் தொகை பாடி அருளினார்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட விறன் மிண்டர் சிவபெருமானின் அருள் திறத்தையும், சுந்தரரின் தொண்டுள்ளத்தையும் ஒருசேர உணர்ந்தார். இவ்வாறு சைவ நெறி போற்றத் தொண்டாற்றிய விறன் மிண்டரைச் சிவ பெருமான் சிவகணங்களின்

தலைவராக்கிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறச் செய்தார். திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் அற்புதத் திருப்பாடல் கிடைப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த விறன் மிண்டரின் பெருமையைச் சைவ உலகம் என்றும் போற்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

-ஜி.ஆர்.கே.

விச்சலோ மிரான், மறைத்திரு: இவர் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிநாட்டிலிருந்து, தமிழகம் போந்து, கிறித்தவ சமயத் தொண்டும், தமிழ்த் தொண்டும் ஆற்றிப் புகழ்பெற்ற சான்றோருள் ஒருவர். இவர்தம் தமிழ்த் தொண்டில் குறிப்பிடத்தக்கது, இவர் உருவாக்கிய தமிழ் ஆங்கில தமிழ் அகராதியாகும். அது வின்கலோ அகராதி என்றே வழங்கப்படுகிறது.

வின்கலோ அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் கி.பி. 1789 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இளமைக் காலத்தில் ஆங்கில மொழியில் சிறந்த புலமைபெற்றுத் திகழ்ந்த இவர், நார்விச் என்னுமிடத்தில் வணிக முயற்சி மேற்கொண்டார். விரைவில், வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கிறித்தவ சமய ஊழியம் புரிவதன் சிறப்புணர்ந்து, அச்சமயப் பாதிரியாராக ஊழியம் மேற்கொள்ள முடிவு செய்தார். மிடில்பரி கல்லூரியில் உயர் கல்வி பெற்று, அண்டோவர் இறையியல் கல்லூரியில் இறையியல் துறையில் பட்டம் பெற்று. கி.பி. 1818 இல் பாதிரியாரானார்.

வின்கலோ கி.பி. 1819 ஆம் ஆண்டு தம் மனைவியொடு, சமய ஊழியம் புரிய இந்தியா வந்தார். உடுவில் என்னுமிடத்திலுள்ள உணவு உறையுளொடு கூடிய பள்ளியில் பணியாற்றினார். அப்போது மனைவி இறக்கவே, இவர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, சிறிது காலம் சென்ற பின்னர், மறுமணம் புரிந்து கொண்ட மனைவியொடு, கி.பி. 1836 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தார். சிறிது காலத்தில் சென்னை வந்து, இராய புரத்தில் தங்கிச் சமய ஊழியமும், தமிழ்த் தொண்டும் புரியலானார்.

இவர் கி.பி. 1823 - 1840 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் பல சிறு தமிழ் அறிக்கைகளை வெளியிட்டார். எனினும் கி.பி. 1862 ஆம் ஆண்டில் தொகுத்து வெளியிட்ட அகராதியே இவருக்கு நிலைத்த புகழைத் தந்தது. இவரது அகராதி தோன்றுவதற்கு முன்னரே

இராட்லர் தமிழ் அகராதியை வெளியிட்டுள்ளார். இவர் தம் அகராதி முயற்சியில் சில ஆங்கிலேயர்களும் உதவியுள்ளனர். மறைத்திரு பி. பெர்சிவல் இத்துறையில் இவருக்கு உதவி புரிந்துள்ளார். வின்கலோ தமிழ்ப் புலவர் பலரிடம் இலக்கியத் தமிழினை நன்கு கற்றறிந்தார். இவர் மேற்கொண்ட அகராதித் தொகுப்பு முயற்சியில் இராமானுசு கவிராயர், விசாகப் பெருமானையர், வீராசாமி செட்டியார், ஆதிமூல முதலியார் போன்ற பல புலவர்கள் சிறந்த உதவி புரிந்துள்ளனர்.

வின்கலோவின் அகராதி, இலக்கியச் சொற்களையும், பாமரர் சொற்களையும் இணைத்து வெளியிட்டுள்ளது. வானியல், சோதிட இயல், புராணச் செய்திகள், தாவர இயல் போன்ற துறைகளைச் சார்ந்த சொற்களையும் அலுவலகச் சொற்களையும் அதில் இணைத்துள்ளார். இவருக்கு முந்திய இராட்லரின் அகராதியில் 37,000 சொற்கள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இவரது அகராதி, ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் வேர்ச் சொல்காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் வடமொழிச் சொற்கள் உடுக்குறி இட்டுத் தனியே காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ச் சொல்லுக்குத் தமிழிலும், அதற்குரிய ஆங்கிலத்திலும் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்த அகராதி, தமிழகத்திற்குக் கிறித்தவ சமய ஊழியம் புரிய வந்துள்ள பாதிரிமார்கள் தமிழ் மக்களோடு எளிதில் கலந்து பழகித் தம் ஊழியத்தைத் திறம்படச் செய்வதற்கு உதவியாக அமையுமாறு செய்யப்பட்டாலும், அது பின்னர் தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படும் அரிய தொண்டாக அமைந்தது. பின்னர்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கிய தமிழ்ப் பேரகராதிக்கு (Tamil Lexicon) இது ஒரு சிறந்த முன்னோடியாகவும், வழிகாட்டியாகவும் அமைந்தது. தம் அகராதித் தொண்டினால் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெற்ற வின்கலோ பாதிரியார் கி.பி. 1864 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-அ.மா.ப.

வின்கெண்ட்டு ஆர்கர் இசுமித்து (கி.பி. 1843 -1920):

இவர் இந்திய வரலாற்றைச் சிறப்பான முறையில் உருவாக்கிய புகழ்மிக்க வரலாற்றாசிரியராவார். இவருடைய இந்திய வரலாறு என்னும் நூல் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது.

இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களில் இரு பிரிவினர் இருந்தனர். ஒரு பிரிவினர் ஆங்கிலேயப் பேரரசு ஆதரவாளர். பிற்தொரு பிரிவினர் இந்திய தேசியத்தை ஆதரித்த குழுவினர். வின்கெண்ட்டு ஆர்கர் இசுமித்து (vincent Arthur Smith) முதலாம் குழுவைச் சேர்ந்தவர். இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியிலும் வாழ்ந்த இந்திய வரலாற்றறிஞர்களுள் தமக்கெனத் தனிப்பாணியைப் பின்பற்றியவர். இவர் கி.பி. 1871 முதல் அரசியல் பணியில் ஈடுபட்டு கி.பி. 1900 ஆம் ஆண்டில் அப்பணியினின்று நீங்கி ஓய்வு பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பின்னர் வரலாறு எழுதும் பணியில் முழுமையாக ஈடுபடலானார். இவர் சான்று வலிமை வாய்ந்த உயர் தகுதி பெற்ற பல வரலாற்று நூல்களை ஆங்கிலத்தில் படைத்துள்ளார்.

இவர் இந்தியத் தொடக்கக் கால வரலாறு (Early History of India) என்னும் வரலாற்று நூலை 1904 இல் இயற்றினார். அது ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. அந்நூல் கி.மு. 600 முதல் இசுலாமியர் இந்தியாவை வெற்றி கொண்டது வரையிலான வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. பெருமன்னன் அலெக்சாந்தரின் இந்தியப் படையெழுச்சி பற்றிய விரிவான செய்திகள் இந்நூலில் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் இயற்றிய பிற நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. 1. புத்த சமயத்தை மேற்கொண்ட இந்தியப் பேரரசர் அசோகர் (Asoka the Buddhist Emperor of India) 2. மொகலாயப் பெரு மன்னர் அக்பர் (Akbar, the Great Moghul). 3. இந்திய இலங்கைக் கவின்கலை வரலாறு (A History of Fine Art in India and Ceylon) 4. இந்திய நாணயங்களின் பட்டியல் (Catalogues of Coins of India) 5. ஆக்கபோர்டு இந்திய வரலாறு (The Oxford History of India) என்பனவாகும். இவரது (ஆக்கபோர்டு) இந்திய வரலாறு, முதன் முதலாக இவரால் இயற்றப்பட்ட முழு வரலாறு ஆகும். இன்றும் அது சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இருப்பினும் அதில் இவர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி பற்றி எழுதியுள்ள கருத்துகள் நடுவுநிலைமை யுடையன வல்ல. எனவே, அப்பகுதி மட்டும் பேராசிரியர் இசுபியர் (Spear) என்பவரால் அண்மையில் மாற்றி எழுதப்பட்டுள்ளது. இசுமித்து பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். புராணக் கதைகளும், மரபு வழிக் கதைகளும் நிறைந்த இந்திய வரலாற்றைப் புதிய மேலை நாட்டு முறையில் எழுதிய பெருமை

இவருக்கு உண்டு. இவரை இந்திய வரலாற்றின் முன்னோடி எனக் கூறுவதில் தவறில்லை.

-ம.இரா.த.

வின்னிபெக்கு: இது கானடா நாட்டின் மாநிலமான மானிடோபாவின் தென்கிழக்கில் உள்ள நகரம். சிவப்பு ஆறும் (Red River) அசினிபாயின் (assini boine) ஆறும் கூடுமிடத்தில் அமைந்துள்ள வின்னிபெக்கு (Winnipeg), மாநிலத் தலைநகராகவும், பரந்த புல்வெளி நிறைந்த மாகாணங்களில் (prairie provinces) மிகப் பெரிய நகராகவும் விளங்குகிறது. இது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எல்லையிலிருந்து 96 கி.மீ. தொலைவிலுள்ளது. உலகிலேயே மிகப் பெரிய கோதுமை வாணிக மையங்களில் வின்னிபெக்குவும் ஒன்றாகும். இது ஒரு இருப்புப் பாதைச் சந்திப்பாகவும் வாணிகத் தொழில் மையமாகவும், தானியப் பங்கீட்டு மையமாகவும், பன்னாட்டு வானவூர்தி நிலையமாகவும் விளங்குகிறது. இருப்புப் பாதை வண்டிகளுக்கூரிய பொருட்கள், கூலந்தூக்கிப் பொறிகள் (Elevators) ஆகியன செய்தல், புலால் உணவைப் பெட்டிகளில் அடைத்தல், மாவரைத்தல் முதலிய தொழில் இங்குச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன.

ஆங்கிலேயரும் பிரான்சு நாட்டினரும் நில ஆய்வுக்காகவும், விலங்கு உரோம வாணிபத்தின் பொருட்டும் (Fur trade) இவ்விடத்திற்கு வந்து போட்டிகளில் இறங்கினர். அட்சன் விரிகுடாக் குழுமம் (Hudson's Bay Company) வடமேற்குக் குழுமம் முதலிய நிறுவனங்கள் இங்கே கூடின. இவ்விரண்டு குழுமங்களும் இங்கே ஒன்றாக இணைந்தன. இந்நிகழ்ச்சி கி.பி. 1821 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. அப்போது காரி கோட்டை (Fort Garry) என்று இது சுட்டப்பட்டது. பிறகு கி.பி. 1835 இல் போடப்பட்டின், இங்கு மக்கள் மிகுதியாகக் குடியேறினர். மானிடோபா, பல்கலைக்கழகம் இங்கே சிறப்பாக இயங்கி வருகிறது. நகரின் மக்கள் தொகை 6,12,500 (1985), ஆண்டுதோறும் இளவேனிற் காலத்தில் இங்கு நடக்கும் இசை விழாவிற்குப் பல பாகங்களிலிருந்தும் மக்கள் செல்கிறார்கள்.

-தெ.பா.

வினாவெண்பா: இது மெய்கண்டசாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் ஒன்பதாவது நூலாகும். சந்தான குரவர் நால்வருள் நான்காமவராய உமாபதி சிவாசாரியாரால் இயற்றப்பெற்ற மெய்கண்டசாத்திர நூல்கள் எட்டுள் இதுவும் ஒன்றாகும். உமாபதி சிவாசாரியார் தம் குருவாய் மறைஞான சம்பந்தரிடம் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் சிலவற்றைத் தம் தெளிவுக்காகக் கேட்பது போல் வெண்பா யாப்பால் அமைந்த செய்யுள் கொண்டு இந்நூல் அமைந்துள்ளது. அதனாலேயே இந்நூலுக்கு வினாவெண்பா என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலில் மொத்தம் பதினமூன்று செய்யுட்களே உள்ளன. உமாபதி சிவாசாரியர் சைவ சித்தாந்த சாத்திர உண்மைகளை மக்கள் தெளிவுபெறத் தெரிந்துகொள்ளவே ஐயங்களைத் தம்மேலேற்றிக் கூறும் திறம் நினைந்து இன்புறப்பாலது. இந்நூலாசிரியர் காலம் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டாகும். ஆதலின் இந்நூலும் அக்காலத்தைச் சார்ந்ததே. இந்நூலுக்குத் திருவாவடுதுறையாதீன வேலப்ப தேசிகர் சீடர் நமச்சிவாயத்தம்பிரான் சிறந்த உரை எழுதியிருக்கிறார். அவ்வுரை எழுதின காலம் கி.பி. 1677 என்று ஏடுமூலம் தெரியவருகிறது. ஒளியும் இருளும் ஒர் இடத்தில் சேர்வது இயல்பன்று. யான் இருள் விரவியிருந்தேன், தாங்கள் ஒளி மயமாயிருந்தீர்கள். தாங்கள் எனக்கு அருள் பாவித்துச் சீடனாய் என்னை ஏற்றுக் கொண்டீர்களே அது எவ்வாறு முடிந்தது? என்பது இந்நூலில் காணப்பெறும்

முதல் வினா. விறகில், பொதுவாய்த் தீ இருந்தாலும் ஈரவிறகில் தீப்பற்றாமல் காய்ந்த பக்குவ நிலையில் தீப்பற்றிக் கொள்வதுபோல உயிர் பக்குவம் வாய்ந்தபோது இறையருளாகிய ஒளியைப் பெற்றுச் சிறக்கும் என்னும் உண்மையை இவ்வினாவிலிருந்து தெரிந்து தெளிவுபெற வேண்டும். இவ்வாறு முக்கியமாக ஏற்படக்கூடிய ஐயங்களை யெல்லாம் வினாக்களாக இந்நூலில் ஆசிரியர் கேட்கிறார். அவ் வினாக்களுக்குத் தெளிவு சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலிருந்து பெறவேண்டும் என்பதை உமாபதி சிவாசாரியார் கருத்தில் கொண்டு இந்நூலை இயற்றியுள்ளார்.

-இரா.ச.

வினை: ஒரு பொருளின் புடை பெயர்ச்சியாகிய தொழிலையே பெரும்பாலான மொழிகள் வினையாகக் கூறும். வினை என்பது பற்றிப் பிற மொழியாளரின் கொள்கையும் தமிழ் மொழியாளர் கொள்கையும் பெரிதும் வேறுபட்டனவாகும். தமிழ் நூலார் பொருளின் புடை பெயர்ச்சியையும் அதன் தன்மை இயல்புகளையும் வினையாகக் கூறுவர்.

வினை என்பது பொருளின் புடை பெயர்ச்சியாதலின் அது காலத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு நிகழும். காலத்தை உணர்த்தும் சொற்குறுகள் வினைச்சொல்லின் இடையிலும் ஈற்றிலும் நிற்கும் பெயர்ப் பொருளின் நிலைமைகளைக் காட்டுவது வினையாதலான் வினையால் பெயர்கள் வேற்றுமைகளை அடையும். வினை வேற்றுமையுறாது. இதனை வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது நினையுங் காலைகாலமொடு தோன்றும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறும்.

ஒரு பொருளின் வினை நிகழ்ச்சி பற்றிக்கூறும் பொழுது அத்தொழில் நிகழ்ந்து முடிந்திருப்பின் அது, இறந்தகாலம், நிகழ்ந்துகொண்டே இருப்பின் அது, நிகழ்காலம், தொழில் தொடங்கப்பெறாத நிலை எதிர் காலம், ஆக இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வெனக் கால வகை மூன்றாமே. பிறமொழியுள் மூன்று முதல் பத்து வரையில் காலப் பிரிவுகள் உள்ளன. தொழில் பற்றிய வினைச் சொற்களில் காலத்தைக் காட்டும் உறுப்பு வெளிப்படையாக நிற்கும். இவை தெரிநிலை வினை எனப்படும். தன்மையியல்புகளைக் காட்டும் சொற்களில் காலங்காட்டும் உறுப்புகள் அமைவதில்லை. அதனால் அவை குறிப்புவினை எனப்படும். குறிப்பு வினை

மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாக நின்று ஏதாவது ஒரு காலத்தொடு விரியும் அப்படிக்க காலத்தை விரிக்கும் சொல், ஆதல் என்னும் ஆக்கச் சொல்லாகும்.

தெரிநிலை வினைகள் நடத்தல், வருதல், உண்ணல், உறங்கல் என்னும் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுவரும். அவ்வடிப்படைச் சொற்களைத் தொழில் தனிநிலைச்சொல் என்பர். நன்னூலாசிரியர் பகுதி என்பார். அவற்றை ஈற்று வகையால் நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூ, வே, வை, நொ, போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந்திடும், தின், தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃகு, என நன்னூலார் கூறுவர். நட என்னும் முதனிலையோடு திணையில் காட்டும் உறுப்புகளையும் காலங்காட்டும் உறுப்புகளையும் சேர்த்தால் முழுமையான வினைச்சொல் உண்டாகும். அதாவது, படித்தான் என்பது ஒரு முற்று வினைச்சொல். இதன்கண் படி+த்+த்+ஆன் என அவ்வறுப்புகள் அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். திணை பால் ஆகியவற்றை வேறுபடுத்த வேண்டின் படித்தான் படித்தார் என இறுதியையும், காலத்தை வேறுபடுத்த வேண்டின் படிக்கிறான், படிப்பான் என இடைநிலையையும் மாற்ற வேண்டும். தெரிநிலை வினைகளின் முதனிலைகளை நட, வா, (நீ நடப்பாயாக, வருவாயாக) என எடுத்தலோசையாற் கூறின் அது முன்னிலை ஏவல் வினையாக மாறும். முன்னிலையை உணர்த்தத் தனியே இறுதி நிலைகள் உண்டு. அவ்வாறே ஏனைய இடங்களுக்கும் உண்டு. அன், ஆன், அள், ஆள் முதலியவை படர்க்கை வினையீறுகள். அம், ஆம், என், ஏன், முதலியவை தன்மை வினையீறுகள். ஐ, ஆய், மின், முதலியவை முன்னிலை, வினையீறுகள். கால் இடைநிலைகளுள் பெரும்பாலும் த், ட், ற், இன், என்பவை இறந்த காலத்திற்கும், ஆ நின், று கிறு, கின்று என்பவை நிகழ் காலத்திற்கும், ப், வ் என்பவை எதிர்காலத்திற்கும் வரும். கும், டும், கு, இய, க, உம் முதலிய ஈறுகளும் காலம் காட்டும். குறிப்பு வினைகள் ஒருபொருளின், பொருளுரிமை, இட உரிமை, கால உரிமை பற்றியும், பண்பு நிறம் குணம் பற்றியும், ஒப்பிட்டுக் கூறும் நிலை பற்றியும் வரும். அவை பொன்னன், கண்ணன், மலையன், ஊரன், ஆதிரையன், ஒணன், தரியன், நெடியன், நல்லன், தீயன், அன்னன், இன்னன் என்று வரும். இவற்றைக் காலந்தெரிய விரிக்கும்போது இவன் பொன்னன் ஆயினான் ஆகின்றான், ஆவான் என விரித்தல் வேண்டும். மற்று காலப்பெயர்களை

முன்வைத்து இவன் பண்டு பொன்னன், இப்பொழுது பொன்னன், நாளை பொன்னனாவான் என்றும் கூறலாம். இவன் பொன்னன் என்று வாளா கூறியவழி மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகும். சாத்தன் நல்லவன் என்று கூறும்போது நல்லவன் குறிப்புவினை. நல்லவனான காரணத்தால் அதையே சாத்தனுக்குப் பெயராக வைத்து வழங்கினால் அது குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர் எனப்படும். அவ்வாறே உண்டான், தின்றான் என்னும் தெரிநிலை வினைகளும், உண்டான், வந்தான், தின்றான் உறங்கினான் என்னும்போது அவையும் வினையாலணையும் பெயர் எனப்படும்.

உண்டான் சென்றான், உண்டன தின்றன, உண்டது தின்றது என்றாற்போல இறுதிநிலைகள் தெளிவாகத் திணை பால்களைக் காட்டி வருதல் போல் அல்லாமல் உண்ணும் தின்னும் உண்பாய், தின்பாய், உண்க, உண்ண, உண்ட எனவும் வினைச்சொற்கள் வரும். அவை தெளிவாகத் திணை பால்களைக் காட்டும் பெயர்களுடனோ வினை முற்றுகளுடனோ தொடராமல் தனியே நிற்கும்போது இரு திணைக்கும் பொதுவாகும். அதனால் அவற்றைப் பொதுவினை என்று கூறுவர். அவன் உண்ணும், அவள் உண்ணும், அவை உண்ணும், அது உண்ணும், உண்டு வந்தான், உண்டு வந்தான், உண்ட நங்கை உண்ட பசு என அவை முன்னும் பின்னும் வரும் சிறப்புப் பெயர் சிறப்பு வினைகளான இரு திணைகளுள் ஒன்றைக் கண்ட அடங்கிவிடும்.

இங்ஙனம் பல நிலைகளில் அமைந்து வரும் வினைச்சொற்களை இலக்கண முறையில் பாகுபாடுபடுத்தும்போது, உயர்திணை வினை, அஃறிணை வினை, இருதிணைப்பொதுவினை என்றும், புடை பெயர்ச்சி அடிப்படையில் தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை என்றும், இட அடிப்படையில் தன்மை வினை, முன்னிலை வினை, படர்க்கை வினை என்றும், பால் அடிப்படையில் ஆண் பால் வினை, பெண்பால் வினை, பலர் பால் வினை, ஒன்றன்பால் வினை, பலவீன்பால் வினை அல்லது ஒருமை வினை, பன்மை வினை என்றும் கூறப்படும். 'சொல் முடிபு' பொருள் முடிபு நோக்கில் முற்றுவினை, எச்சவினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள் எச்சவினை பெயரெச்சவினை, வினையெச்சவினை என இருகூறுபடும். இனி, இவ்வெல்லா வினைகளையும் மறுத்துக் கூறும் நிலையில் அவை, எதிர்மறை வினை

எனப்படும். எதிர்மறை அல்லாதவற்றை வினை அல்லது உடன்பாட்டு வினை என்று கூறுவர். இருதிணைப் பொதுவினை எட்டு வகைப்படும். அவையாவன முன்னிலை வினை, வியங்கோள்வினை, வினை எச்சவினை, செய்த செய்யும் என்னும் பெயரெச்ச வினைகள் செய்ய்மன, இன்மை உணர்த்தும் சொல், வேறு என்னும் சொல் ஆகியவை. இவற்றுள் வியங்கோள் வினை படர்க்கைச் சொல்லாகவே நின்று இருதிணை ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் வரும். வினையெச்சம் செய்து, செய்து, செய்யு (செய்யா), செய்தென, செய, செய்யியர், செய்யிய, செயற்கு என்னும் வாய்பாட்டுப் பொருள்களிலும், பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, வான், பான் முதலிய இறுதி நிலைகளோடும் வரும். முற்றுவினைகள் பின்வரும் முற்றுவினை காரணமாக எச்சப்பொருள் தந்து நிற்கும். அவற்றை முற்றெச்சம் என்று கூறுவர்.

பொதுவாக எல்லா வினைகளும் ஒருவகையில் முற்றி முழுமை பெற்றுவிடும். அங்ஙனம் முழுமை பெற்ற வினைகளையாவும் பெயரைக் கொண்டே முடியும். உண்கு, காண்கு, உண்மார், சென்மார் என வரும் செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினைச்சொல்லும், மாரீற்று வினை முற்றும் பிறிதொரு முற்று வினையையும் கொண்டு முடியும். ஒரு காலத்திற்குரிய வினை முற்று, தெளிவு விரைவு முதலிய காரணங்களால் காலம் மயங்கியும் வரும்.

-ச.பா.

வினைத்தொழில் சோகீரனார்: இவர் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர். இவர் இயற்றியதாக ஒரே ஒரு பாடல் மட்டுமே நற்றிணையில் (நற்.319) காணப்படுகிறது. இவர்தம் இயற்பெயர் கீரனார், சோ என்பது அடைமொழி. சோ என்பது பல இயற்பெயர்களுக்கு அடைமொழியாக வருவது சங்க கால மரபு. மேலும், சோ என்பது ஏனைய கீரனார்களினின்றும் இவரை வேறுபடுத்திக் காட்டவும் பயன்படுகிறது. சோ என்பதைக் கோ என்பதன் திரிபாகவும் சிலர் கொள்கின்றனர். இவர் எழுதிய பாடல் நற்றிணையில் நெய்தல் திணையில் காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றானாகிய தலைமகன், தலை மகளை நினைந்து தன்னுள்ளே சொல்லிய பாங்கில் அமைந்துள்ளது.

பழங்கால நெய்தல் நில ஊர் நள்ளிரவில் எவ்வாறு

காட்சியளித்தது என்பதை அப்பாடல் அழகுற எடுத்துக் காட்டுகிறது. இரவுக் காலங்களில் அணங்குகள் நடமாடும் என அக்கால நெய்தல் நில மக்கள் நம்பினர் என்பதையும் அப்பாடலால் அறியலாம். தலைவியைக் காணாமல் வாடும் தலைவன் நிலையை, மீன் கண் துஞ்சும் பொழுதும், யான்கண் துஞ்சேன் யாதுகொல் நிலையே என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

-சா,உ.

வினையெச்சம்: ஒரு வினை முற்றுச் சொல் பால் இடம் காட்டும் இறுதி குறைந்து நின்று பின்வரும் ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லையோ, தொழிற் பெயரையோ கொண்டு முடிவதாகும். அத்தொழிற் பெயர் வினைமுற்றுத் தன்மையில் நிற்கும். வினையெச்சம் குறைவினை, வினைக்குறை, எச்சவினை என வழங்கப்படும். ஒரு வினை முதல் பல தொழிலைச் செய்திருப்பின் அவற்றை ஒருங்கே ஒரு தொடரின் கண் அமைக்கும்போது அவ்வினைமுற்றுக்களை எச்சமாக்கி ஒரு வினை முற்றோடு முடித்தல் எளிமையும் சுருக்கமுமாக வாக்கியம் அமைக்கும் முறையாகும்.

வினையெச்சம் மூன்று காலங்களிலும் வரும். எண்ணு முறையிலும் காரண காரிய முறையிலும் அவை அமைந்து வரும். கண்ணன் காலையில் எழுந்து நீராடி உணவுண்டு ஆடை உடுத்தி ஒப்பனை செய்து கொண்டு பெரியவரைக் காணப் புறப்பட்டான் என்னும் தொடரில் கண்ணன் புறப்படுவதற்கு முன் செய்த தொழில்கள் இறந்த கால வினை எச்சமாகவும், காண என்பது எதிர்கால வினையெச்சமாகவும் உள்ளமை காணலாம். இவை எல்லாம் தெரிநிலைவினை வினையெச்சங்களாகும். கண்ணனை அன்றி வேறுயாருமில்லை என்னும் தொடரில் அன்றி என்பது காலம் வெளிப்படையாகக் காட்டாமல் இல்லை என்னும் முற்றோடு முடிதலின் இதனைக் குறிப்பு வினைஎச்சம் என்று கூறுவர். வினையெச்சம் உடன்பாட்டு வினையிலும் எதிர்மறை வினையிலும் வரும். கண்ணன் காணாமல் நின்றான் என்னும் தொடரில் காணாமல் என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம்.

வினையெச்சம் காலம், தரும்பொருள் ஆகியவை பற்றிப் பலவகைப்படும். சில வாய்பாட்டு முறையிலும் சில ஈற்று வகையிலும் கூறப்படும். செய்து, செய்து,

செய்யு, செய்யா, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு என்பவை வாய்பாடு.

கண்ணன் உண்டு வந்தான், போய்ப் பார்த்தான், தேடிப் பார்த்தான், தடைஇ வென்றான் - எனவரும் இத்தொடர்களுள் உண்டு, போய், தேடி, தடைஇ (தடுத்து) என்பவை செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் செய்து என்னும் வாய்பாடு முதனிலைச் சொற்களுக்கு ஏற்ப வடிவம் திரிந்துவரும். மற்றவை பெரும் பான்மையும் திரியாமல் வரும். செய என்பது மறை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது எனக் காரியப் பொருளிலும், காண வந்தான் எனக் காரணப் பொருளிலும் வரும். செய்தென என்பது செய்தானாக என்னும் பொருளிலும், செய்யியர்-செய்யிய என்பவை செய்தற் பொருட்டு என்னும் பொருளிலும், செயின் செய்தால் என்னும் பொருளிலும் வரும். செயற்கு என்பது உருபேற்ற தொழிற் போல இருப்பினும் அது கோடற் பொருட்டாய் வரும் வினையெச்சம், காரணப் பொருட்டாய் வரும்.

ஈற்று வகையான் வரும் வினையெச்சங்கள் பின், முன் கால், வழி, இடத்து, கடை, வான், பான், பாக்கு என்னும் இறுதிகளைப் பெற்று உண்டபின், உண்ணாமுன், உண்டக்கால் என்றாற் போல வரும். உண்டபின் என்பது உண்டால் என்னும் பொருளில் வரும். மற்றவையும் வினையெச்சப் பொருளிலேயே வரும். உண்ட பிறகு என்பது பொருளாக வரின் வினையெச்சமன்று. அது பெயரெச்சம்: இடப்பெயர் கொண்ட தொடராகும். செய்யுள் நடையில் வினையெச்சங்களின் பொருள் சிறிது வேறுபட்டும் வரும். கோழி கூவிப் பொழுது புலர்ந்தது என்பது செய்து என்னும் வாய்பாடாக இருப்பினும் அதற்கு உரிய பொருள் வந்தது அன்று. கோழி கூவியது பொழுதும் புலர்ந்தது என்பது பொருளாகும். சிலபோது வினைமுற்றுகள் கறையாமலேயே உண்டான் வந்தான் என்றாற் போல வரும். இவ்வாறு வருவதனை முற்றெச்சம் என்பர்.

இவ்வினையெச்சங்கள் நம்பி படித்து முடித்தான் என்று தன்வினை முதல் வினையோடும், நம்பி படிக்கக் கேட்டேன் எனப் பிறவினை முதல் வினையோடும் முடியும். செய்து, செய்து, செய்யு, செய்யா என்பவை தன் வினைமுதல் வினையோடன்றிப் பிற வினை முதல் வினையொடு முடிவதில்லை. உறுப்புகளைப்

பற்றியதொழிலாகவரின் நம்பி காலொடிந்து வீழ்ந்தான் என முடியும். வினையெச்சங்கள் பல அடுக்கி வந்தாலும் இறுதியில் தமக்கு ஒத்த வினையோடு முடியும். ஒவ்வாத வினையெச்சங்கள் தம்முள் அடுக்கி வரமாட்டா. அன்றி இன்றி என்னும் குறிப்பு வினையெச்சம் நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப எனச் செய்யுளுள் உகரமாகத் திரிந்தும் வரும்.

-ச.பா.

வீடணன்: இராமாயணக் காப்பியத்தில் வரும் கதை மாந்தருள் வீடணனும் ஒருவன். இவன் அரக்கர் குலத் தலைவனும் இலங்காபுரியின் அரசனுமாகிய இராவணனுக்குத் தம்பி. இவனுக்குத் திரிசடை என்ற மகனொருத்தி உண்டு.

இராமன் மனைவி சீதையை இராவணன் கவர்ந்து வந்தபின் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் கடும்பகை மூண்டது. வீடணன் சீதையைத் திருப்பியனுப்பும்படி இராவணனை வற்புறுத்தியும், நல்லறிவு புகட்ட முயன்றும் தோற்றுப் போனான். அறத்தின் நாயகனாகிய திருமாலே இராமனாக அவதரித்து வந்துள்ளான். என்றும், இராவணனுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய இரணியன் முதலிய அரக்கர்கோள்கள் திருமாலைப் பகைத்து ஆணவத்தால் அழிவெய்தினர் என்றும், இராமனைப் பகைத்தல் வேண்டாம் என்றும் இராவணனுக்கு அறிவு கொடுத்தினான். ஆனால் சினங்கொண்ட இராவணன் வீடணனைத் துரத்திவிட்டான்.

வீடணன் இராமனைச் சென்றடைந்தான். தந்தமையனைக் கொல்லும் பொருட்டு வந்த வீடணனைத் தம்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று சுக்கிரீவன் வாதிட்டான் இலக்குவன் எதிர் மொழிந்தான். இராமனும் இலக்குவனும் வீடணனைத் தம்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டனர். வீடணன் இராமனைச் சென்றடைந்த நிலை வைணவ சமயத்தில் உயர்ந்த சரணாகதித் தத்துவம் என்று போற்றப்படுகிறது.

இராவணனுக்கு இன்னொரு தம்பியான கும்பகருணன் போர்க்களத்திற்கு வந்தபோது தம் பக்கம் வந்து சேரும்படி சென்றழைத்தான் வீடணன். ஆனால் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தல் தனது தலையாய கடன் என்று கூறிக் கும்பகருணன் இராமனுடன்

வந்து சேர மறுத்தான். போர்க் களத்தில் இந்திரசித்து நிகழ்த்திய மாயப்போர் நிகும்பலையாகம், இராவணனது உயிர்நிலை முதலான செயல்நுணுக்கங்களை இராமனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் வீடணன் அறிவித்தான். அதனால், காட்டிக் கொடுத்தவன் வீடணன் என்னும் அவப்பெயர் அவனுக்கு உண்டு. அல்லவர் தேய அறம் பெருகுதல் என்பது வீடணனுக்குக் கருத்தாயிற்று.

இராமனும் இலக்குவனும் இந்திரசித்தினுடைய நாகபாசத்தால் கட்டுண்டவிடத்து, அவர்கள் மாண்டுவிட்டனர் என்று வானரர் யாவரும் கையற்றுக் கலங்கியிருப்ப, நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பிழைக்கவைக்கும் உபாயமான சஞ்சீவி மூலிகை பற்றி அனுமனுக்கு வீடணன் சொல்லிக் கொணரச் செய்து உயிர்த்தெழச் செய்தான்.

இராமாயணப் போர் முடிந்த பின்னர், இலங்காபுரி அரசரிமையினை வீடணனுக்குக் கொடுத்தான் இராமன். ஆனால், இராமாயணப் போர் நிகழும் முன்னர், வீடணன் இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தவுடனேயே இலங்காபுரியின் அரசரிமையினைக் காருள்ளளவும் கடல் உள்ளளவும் நீயே ஆளுக என்று இராமன் வீடணனுக்குக் கொடுத்து முடிசூட்டி வைத்தான். இதனைத் தொல்காப்பியத்தில் வரும் “கொள்ளார் தேயம் குறித்த கொற்றம்” என்னும் புறத்துறைக்கு எடுத்துக் காடாகக் கூறுவர் உரையாசிரியர்.

-பொன்.பா.

வீடுமர் (தேவவிரதர்): மகாபாரதக் காப்பியத்தில் தோன்றும் முதல் தலைவன் சந்திர வமிசத்தைச் சார்ந்த சந்தனு என்பவனுக்கும் கங்காதேவிக்கும் பிறந்தவர், தேவவிரதர் (வீடுமர்). நாளடைவில் இவர்மகன் வசிட்ட முனிவரிடம் வேதம், வேதாந்தம், போர்க் கலை முதலியவற்றைக் கற்றுச் சிறந்து விளங்கினான். பிறகு சந்தனு, அழகுமிக்க சத்தியவதி என்னும் பரதவர் குலப் பெண்ணைத் தற்செயலாகக் கண்டு அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பினான். ஆனால், அவள் தந்தை, அவனுக்கு அவளிடம் பிறக்கும் குழந்தையே பட்டத்திற்குரியதாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான். முன்னரே சந்தனுவுக்கு கங்காதேவிபால் பிறந்த தேவவிரதனே முறைப்படி மன்னனாக வேண்டும். ஆதலால், அவன் அப் பெண்ணின் தந்தை கேட்ட வாக்குறுதியை அளிக்க மறுத்தான்.

எனினும் அவன், அவள்மேல் இருந்த தீராக் காதலால் மிகவும் மனம் தளர்ந்து தன் அரசு காரியங்களையும் மறந்திருந்தான். அது கண்ட தேவவிரதன் தன் தந்தையின் மன நோய்க்குக் காரணம் அறிந்து, அதனைப் போக்க அவர் விரும்பிய படியே பரதவப் பெண்ணின் தந்தைக்கு வாக்குறுதியளிக்க முன் வந்தான். ஆனால் அவனோ அவ்வாக்குறுதியை ஏற்க மறுத்தான். ஏனெனில், தேவவிரதன் அரசு ஏற்க மறுத்தாலும், அவனுக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தை அரசரிமை பெறத் தடையிராது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் தான் மணந்துகொள்ளப் போவதில்லை என்றும், சத்தியவதிக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தையே அரசாளும் என்றும், தன் சார்பாகவும் தன் தந்தை சந்தனுவின் சார்பாகவும் வாக்களித்தான். அவ்வாக்குறுதியைக் கேட்ட தேவர்கள் தேவவிரதன்மீது மலர் மாரி பொழிந்து, பீசும, பீசும என்று மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்தனர். பீசும (பீஷ்ம) என்னும் சொல்லுக்கு, அஞ்சவரு ஆணை (சூள்) செய்பவன் என்பது பொருள். பீசும என்பது தமிழில் வீடுமர் என்றாகும். அன்று முதல் தேவவிரதர் வீடுமர் ஆனார். சந்தனுவுக்குச் சத்தியவதி வாயிலாகச் சித்திரங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்ற இரு ஆண்மகவுகள் தோன்றி, அவர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக அரசாண்டனர்.

விசித்திரவீரியனுக்குத் திருதராட்டிரன், பாண்டு என்ற இருவர் பிறந்தனர். திருதராட்டிரன் மக்கள் கௌரவர் (நூற்றுவர்) என்றும், பாண்டுவின் மக்கள் பாண்டவர் (ஐவர்) என்றும் கூறப்பட்டனர். வீடுமர் கௌரவர் பக்கமே இருந்து அவர்களுக்கு அறவுரைகள் கூறிவந்தார். பாண்டவர்களும் அவரைப் பாட்டனார் என்ற முறையில் பெருமைப்படுத்தி வந்தனர். இறுதியில் இருசாராருக்கும் பகைமை மூண்டு, குருச் சேத்திரம் என்னுமிடத்தில் கடும்போர் மூண்டபோது வீடுமர் முதல் பத்து நாட்போரில் கௌரவர் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிக் கடும் போர்புரிந்தார். பத்தாம் நாட்போரில் வீடுமர் கண்ணனைக் கடுமையாகத் தாக்கியதால் கண்ணன் அவர்மீது தம் சக்கரப் படையைச் செலுத்த மிகுந்த ஆவேசத்துடன் பாய்ந்தார். இதற்கிடையில் அருச்சுனன் எய்த கணைகளால் வீடுமர் தம்தேரினின்றும் சாய்ந்து கீழே விழுந்தார். கண்ணன் வீடுமர் மீது பாயும்போது அவரைத் தடுத்து வீடுமரைக் கொல்வது தன் கடமை என அருச்சுனன் கண்ணனுக்குத் தான் செய்த குற்றரையை நினைவூட்டினான். வீடுமரோ தாம் கண்ணன் படையால் உயிர் துறக்கப் போவதை எண்ணி

மகிழ்ச்சியுடன் அவரை வரவேற்றார். தாம் விரும்பியபோது உயிர் நீங்குமாறு வரம் பெற்ற அவர், பதினெட்டு நாள் போர் முடிந்த பிறகு உத்தராயணம் பிறந்தவுடன், அருச்சுனன் கட்டிய சரக்கூடத்தின்மீது படுத்த வண்ணம் உயிர் நீத்தார்.

-ஆர்.சி.

வீமநாத பண்டிதர்: இவர் தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள புழற் கோட்டத்தில் இலம்பூர் என்னும் ஊரில் கங்கா குலத்தின் தென்னவராயர் மரபில் தோன்றியவர். அருட் செல்வம், பொருட் செல்வம் இரண்டையும் பெற்றுப் புகழோடு வாழ்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் உரிய பருவத்தில் கவி கற்றார். சில ஆண்டுகளில் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் மிகுந்த புலமை பெற்றுச் சிவ தீட்சையும் பெற்றார். இரு மொழிகளிலுமுள்ள பொது நூல்களையும், சைவசமய நூல்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, மெய்ப்பொருள் சிவபெருமானே என்று தெளிந்தார்.

இவர், தம் மரபின் பெயராகிய தென்னவராயர் என்னுங் காரணப் பெயருக்குரிய மதுரைச் சொக்கநாதப் பெருமானை வணங்க, மதுரை சென்று பொற்றாமரை முதலிய, புனிதநீர்த்துறைகளிலாடிச் சித்தி விநாயகரை வணங்கி, மீனாட்சி சொக்கநாதரை வழிபட்டு இன்புற்றார்.

இவருடைய பக்தியையும் புலமையையும் அறிந்த குருக்களும் மதுரை நகரத்தாரும் இவரை நேரில் அழைத்து, நீர் இத்தல புராணமாகிய வடமொழிக் கடம்பவன மான்மியத்தைக் கற்றோர் ஏத்தும் வண்ணம், தமிழிலே பாட வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டனர். வீமநாத பண்டிதரும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று, மதுரையில் தங்கியிருந்து சொக்கநாதப் பெருமானின் திருவருளை நினைந்து தமிழாற் பாடத் தொடங்கிக் கடம்பவன புராணம் என்னும் பெயரிட்டு முடித்தார். அந்நூல் 11 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. அந்நூலின் இலீலா சங்கிரக அத்தியாயத்தில் மதுரைத் தல விசேடமும், புறத்தொட்டி நின்மாலியத் தீர்த்தம் அகற்றும் பல வியாதிகளும், சிவபெருமானுக்கு உரியனவாகிய திருநீறு, அக்குமணி, ஐந்தெழுத்து, முதலியனவும், சிவநாமம், சிவ நோன்பு, சிவ புண்ணியம், சிவ புராணம், சிவத்துரோகம், சிவபூசை, குருமகத்துவம்

ஆகியனவும் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதில் பிரதோடம், பிரதோட நோன்பு, பிரதோட விரதோத்தியாபனம் போன்றனவும், குருமகத்துவம், வீடிலக்கணம், சிவனடியாரிலக்கணம், துறவியாரிலக்கணம், அகேசுவர வடிவம் ஆகியனவும் பேசப்படுகின்றன. அப்புராணம் பாயிரத்தோடு 1090 விருத்தங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

இலீலா சங்கிரக அத்தியாயத்தின், தொடக்கத்தில் சிவபெருமான் புரிந்த 64 திருவிளையாடல்கள் 64 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. அத்திருவிளையாடல்கள், விருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்புராணத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள முறையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர் அப்புராணத்தை சொக்கநாதர் சந்திதியிலுள்ள அறுகாற் பீடத்தில் வைத்து விதிப்படி பூசித்து வணங்கி அங்கு வந்திருந்த இரு மொழி வல்ல பெரியோர்கள், சைவசித்தாந்தப் பண்டிதர்கள் முதலானோர் யாவரும் கேட்கும்படி தாமே படித்துச் பொருள் சொல்லி அரங்கேற்றினார். கடம்பவன புராணம் சிதம்பரம் வாமதேவ முருகபட்டாரகரால் விக்கிரம ஆண்டு ஆடி மாதம் அச்சாகியுள்ளது.

-எம்.சீ.

வீர கவிராசர்: இவர் இராமநாதபுரம் வட்டத்திலுள்ள நல்லூர் என்னும் ஊரினர். அவ்வூர் முற்காலத்தில் குலோத்துங்க சோழ நல்லூர் என்று வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவ்வூரில் வீரகவிராசர் இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 470 ஆண்டுகட்கு முன்பு தோன்றியவர். இவருடைய பிள்ளைத் திருநாமம் வீரன் என்பதாகும். இவர் பொற்கொல்லர் குலத்தைச் சார்ந்தவர். அக்குலத்தினர் அந்நாளில் காளி வழிபாட்டினராக இருந்தனர். வீரனாரும் காளி வழிபாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கினார். அப்பிராட்டியின் அருளால் இவருக்குக் கல்வி அறிவு சிறந்து ஓங்கிற்று. மிக விரைவாகச் செய்யுள் இயற்றும் திறமையையும் அடைந்தார். அதன் பின்னர் இவருடைய பெயர் வீர கவிராசர் எனவும், வீரன் ஆககவிராசர் எனவும் வழங்கலாயிற்று. இதனை நெல்லூர் வீரென்னும் ஆககவிராசவர்களியற்றிய அரிச்சந்திர புராணம் என்னும் தொடரால் அறியலாம்.

இவர் செய்த நூல் அரிச்சந்திர புராணமாகும். அப்புராணம் திருப்புல்லாணியில் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள திருமால் கோயில் முன்புள்ள சங்ககரத் தீர்த்தக் கரையிலுள்ள மேல் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்று அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரங் கூறுகிறது. அதன் செய்யுளொன்றில் கூறியுள்ளதை நோக்குமிடத்து அந்நூல் கி.பி. 1524 இல் (சாலி வாகன சகாப்தம் 1446) அரங்கேற்றப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அரிச்சந்திரனுடைய வாய்மையை விளக்கும் அரிச்சந்திர புராணம் எளிய செய்யுட்களால் அமைந்துள்ளது. அந்நூலில் ஆக்கியோன் பெயர் சொல்லுமிடத்தில், அழகாக வித்துவான்கள் சொல்லும் கிரமப்படியே, வடமொழியிலுள்ள பாடல்களையும் தென் மொழியிலே யாதொரு குற்றமுமில்லாத வெண்பாவாலான பாடல்களையும் பரிசோதித்து நெல்லூரிலே யிருக்கிற வீர கவிராசன் என்பான் விருத்தக் கவியாகப் பாடினான் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால், இவர் நூலுக்கு முன்னர்த் தமிழில், அரிச்சந்திரன் சரித்திரம் கூறும் நூலொன்று வெண்பாவால் அமைந்து விளங்கியது என்பது புலனாகிறது. இப்புலவர் செய்ததாக அந்நூல் ஒன்றே அகப்படினும் புலவருடைய பேரறிவின் போக்கை அறிந்து கொள்வதற்கு அந்நூல் ஒன்றே போதுமானதாக இருக்கின்றது. அரிச்சந்திர புராணம் நாட்டுச் சிறப்பும், நகரச் சிறப்பும், விவாக காண்டம் முதல் உத்திர காண்டம் ஈறாகப் பத்துக் காண்டங்களும் கொண்டது. அச்சாகியுள்ள அந்நூல் 1315 செய்யுட்களையுடையது.

-எம்.சீ.

வீரசிங்காதன புராணம்: இது கும்பகோணம் பெரியமடம் என்னும் சாரங்கதேவ தேசிகர் மடத்தின் பெருமை பற்றிக் கூறும் பழைய வரலாறு ஆகும். வீ வித்தை, ர -அதை விரும்புக்கூடுதல், சிங்காதனம்-சிங்கம் தாங்குவது போலமைந்த பீடம். ஆகவே சிவஞானம் நிலவும் சிங்காதனத்தைப் பற்றிக் கூறும் பழைய வரலாறு என்பது இந்நூலின் பொருளாகும். இது பொதுப் பெயராய் எல்லாப் பீடங்களுக்கும் பொருந்துமாயினும் சிறப்புப் பெயராய்க் குடந்தைப் பெரியமடம் வீரசிங்காதனத்தையே குறித்து வந்துள்ளது. சிவபெருமான் ஈசானமுகத்தில் அருட்கரவராகத் தோன்றியவர் வீரபத்திரக் கடவுளாவார். இவர் தீர்த்தப் பிரசாதம் கொடுத்துச் சிவஞானத்தாபனம் செய்யப்பட்ட இடமாதலின் அதற்கே சிறப்பாக வீரசிங்காதனம் என்ற

பெயரேற்பட்டது. ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணியில் அம்மடத்தின் பெருமை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அருணகிரி நாத சுவாமிகளும் அம்மடத்தில் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள முருகப் பெருமான் மீது திருப்புகழ் ஒன்று பாடியிருக்கிறார்கள். வீரநரசிம்மன் என்னும் வேந்தன் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் சோமசேகர தேசிகர் என்பவரால் தான்முதலில் இப்புராணம் கன்னட மொழியிலியற்றப்பட்டது. பெரிய மடத்துத் தலைவர் ஆணையின் பேரில் இப்புராணத்தின் முதல் மூன்று சருக்கங்களைத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் தம்பியாராய வேலைய சுவாமிகள் இயற்றினார். எஞ்சிய ஐந்து சருக்கங்களையும் திருத்துறையூர் ஆதினம் கோட்டூர் உமாபாத தேவர் இயற்றினார். இந்நூல் காப்பு, பாயிரம், திருக்கைலாயச் சருக்கம், திருக்குடந்தைச் சருக்கம், வீரபத்திரச் சருக்கம், இரேணுகாசாரியச் சருக்கம், பழைய மல்லேசுரச் சருக்கம், மூர்க்கநாயனார் சருக்கம், அகளங்கச் சோழர் சருக்கம், சோமசேகரச் சருக்கம் ஆகியவற்றை 876 பாடல்களால் விளக்குகிறது. ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்ததைச் சிதம்பரம் ஈசானிய மடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆராய்ந்து இற்றைக்கு என்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அச்சுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள் (கி.பி. 1905), இது வீர சைவ சமயத்தைப் பற்றிக் கூறும் சிறந்த நூல் ஆகும்.

சிவபெருமான் திருக்கயிலையில் வீற்றிருக்கும் திருலோக்கச் சிறப்பு, பாவபேதங்களின் கூறுபாடுகள், அவை நீங்கப் பலசிவத்தல மான்மியங்கள் கேட்டல், தரிசித்தல், திருக்குடந்தை வளம், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தச் சிறப்புகள், இத்தலத்தில் பேறு பெற்றோர் பலரின் வரலாறுகள், மகாமகத் தீர்த்த மகிமை, சிவசொருப நிலையை விளக்கும் நித்தியம், நிர்மலம் முதலிய 83 வாக்கிய அரும்பொருட்கள், குடந்தை வீரசிங்காதனத்தாபனம், குரு லிங்க சங்கமப் பொருட்கள், சிவபெருமான் யுகத்துக்கு நந்நான்கு குரவராய் தோன்றி வீரசைவத்தை விளக்கிய பெருமை, வீரசைவ சித்தாந்தம், வைரவ சமயிகள் முதலியோர் இயல்பு, வீரபத்திரர் சரிதம் முதலியன இந்நூலில் உள்ளன.

குடந்தையில் பேறு பெற்றோர் வரிசையில் அறுபான் மும்மை நாயன்மாருள் ஒருவராய மூர்க்க நாயனார் வரலாறும் இப்புராணத்தில் காணப்பெறுகிறது. அவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருவேற்காட்டில் பிறந்து அடியவர்களுக்கு அமுதளித்துத் தம் செல்வ

மெல்லாமிழந்தார். இருப்பினும் சூதாடுதலில் வல்லவராய் விளங்கி அதன் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு தம் கொள்கையைத் தளரவிடாது மேற்கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் மணியைத் தொடர்ந்து செய்தார். அவர் பயணம் மேற்கொண்டு கும்பகோணம் வந்து அங்குப் பெரியமடச் சார்பு பெற்ற அடியார்களுக்கு அமுதளித்து அங்கேயே தங்கி இறுதியில் சிவலிங்க ஐக்கியமானார் என்று இந்நூல் கூறுகிறது. அதிலிருந்து அவர் வீரசைவர் என்பது புலனாகிறது. பெரியபுராணத்தில் குடந்தைக்குச் சென்று அங்கும் தம் தொண்டுகளைச் செய்து இறுதியில் முத்தி பெற்றார் என்றுதான் காணப்பெறுகிறது. வீரசைவராய், சிவலிங்கதாரணம் பெற்றிருந்தார் என்று பெரிய புராணத்தில் குறிப்பில்லை. அது இந்நூலில் இருந்துதான் தெரிய வருகிறது.

வேலைய சுவாமிகள் காலம் இற்றைக்கு 300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். ஆகவே அதற்கு முன்னரே இந்நூல் கன்னடத்தில் இயற்றப் பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாதலின் இது மிகவும் பழமையான வரலாறே. வீரசிங்காதனபீடம் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்துக்கு முந்தியதாதலின் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியதென்பது உறுதி. இந்நூல் மிகச் சிறந்த புலமைவித்தகர்களாலியற்றப் பெற்றதாதலின் பாடல், நடை முதலிய எல்லாச் சிறப்புகளும் பெற்றுச் சிறந்துள்ளது. இது மிகப் பழமையான நூல். இப்போது கிடைத்தற்கருமையாயிருக்கிறது.

-இரா.ச.

வீர சைவம்: வசவண்ணரும் அல்லமாய் பிரபுவும் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வீர சைவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு முன்பே வீரசைவம் இருந்தது. திருமூலர் இலிங்கபுராணம் பற்றி விளக்கியுள்ளார். அதில் இலிங்க வழிபாட்டின் தொன்மை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனால் இலிங்கவழிபாட்டினை மிகவும் வலியுறுத்தும் வீரசைவ சமயம் திருமூலர் காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்தது எனக் கொள்ளலாம். மேலும் அவர், அண்டலிங்கம், பின்ட் லிங்கம், சதாசிவலிங்கம், ஆத்மலிங்கம், ஞானலிங்கம், சிவலிங்கம் என்று ஆறுவகை இலிங்கங்களைப் போற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். எல்லாவற்றையும் இலிங்கமாகக் காண்பதும் அதனோடு தொடர்புபடுத்திக் காண்பதும் வீரசைவர்களுக்குரிய கருத்தாகும். மேலும், அவர்கள்

தம்மை இலிங்காயத்துக்கள் என்று கூறிக் கொள்கின்றனர். யோக பீடம், மகாபீடம், ஞானபீடம், சோமபீடம் என நான்கு தலைமை மடங்கள் இருந்தன என்றும், அவற்றில் இருந்து கொண்டு இரேவணர், மருளர், வாமதேவர் (ராம தேவர்), பண்டிதாராத்தியர் என்போர் இச்சமயத்தைப் பரப்பினர் என்றும் வீரசைவாகமம் (எட்டாம் படலம்) குறிப்பிடுகிறது.

காமிகம் முதல் வாதுளாகமம் வரையிலான ஆகமங்களும், புராணங்களும், வீரசைவ தந்திரமும் முதன்மையான நூல்கள் என்றும், அவற்றுள் வீரசைவ தந்திரம் இறுதியானதும், எனவே முன்பு எழுந்த நூல்கள் அனைத்தின் சாரங்களையும் கொண்டதும் ஆகும் என்றும் சித்தாந்த சிகாமணி ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் என்றாலும், ஏறக்குறைய உபநிடதக் காலத்திலேயே இந்தச் சமயத்துக்கான கரு இருந்திருக்கலாம் என்றும், காளிதாசனின் நூல்களில் இது புற்றிய முறையான ஒரு விளக்கம் காணப்படுகிறது என்றும் தாகுப்தா கருதுகிறார்.

அல்லமாப் பிரபுவின் வாழ்க்கையைக் கூறும் பிரபுலிங்கலீலை, வசவ புராணம், வீரமாகேசுவரர்களான வசவண்ணர், சென்ன வசவண்ணர், அல்லமாப் பிரபு, அக்கமா தேவி முதலியோர் இயற்றிய வசனங்கள் ஆகியவற்றில் இச்சமயத்தின் பல்வேறு கருத்துகள் விரவியிருக்கின்றன. அவ்வடியார்கள் சிவசரணர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். எனவே, இச்சமயத்துக்கான இலக்கியம் சாரணசாகித்தியம் (சரணர் இலக்கியம்) என்றே வழங்கப்பட்டது. துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் பின்னர் அந்தச் சிவானுபவங்களைத் தமிழில் தந்திருக்கிறார். மாயிதேவர் என்பவர் அனுபவ சூத்திரம் என்ற நூலை இயற்றினார். அது வீரசைவ சமயத்தின் கருத்துகளைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. குரு பரம்பரை, தலச் சிறப்பு, இலிங்கத் தலம், அங்கத் தலம், இலிங்கசமயோக விதி, இலிங்கார்ப்பண இசுதபாவ, சருவாங்கலிங்க சாகித்தியம், சிரியா விகதாரிணி என எட்டுப் பிரிவுகள் அந்த நூலில் உண்டு. சட்தலம் என்பது முக்கியமான கொள்கைகளுள் ஒன்று. ஆறு தலங்கள் என்பது அதன்பொருள். அதில் தலம் என்பது சித், ஆனந்தமாயுள்ள இறைவனைக் குறிக்கும். உலகத் தோற்றத்திற்கும் மறைவுக்கும் அவனே அடிப்படை. அதாவது அவனில் தோன்றி அவனில் அழியும், அந்த இறையின் சக்தி தன்னைத் தானே உசுப்பிக்

கொள்வதால் பல்வேறு தலங்கள் உண்டாகின்றன,

வசவண்ணரின் வசனங்களில் சடுத்தல சித்தாந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இறைவனிலிருந்து வேறுபட்டு உலகில் பிறந்த மனிதன் குருவின் அருளால் (தீட்சையால்) தன் உண்மை வடிவை அறிந்து கொண்டு, இட்டலிங்கத்தின் மூலமாய் இறைவனில் ஒன்றிய மனநிலையை எட்டுவதற்கு ஆறு படிகள் உண்டு. அவற்றை தலங்கள் என்று குறிப்பிடுவார்கள். அவற்றைப் பற்றிய தெளிவு, சடுத்தல சித்தாந்தங்களில் வருகின்றது. ஆறு அங்கத்தலங்கள், ஆறு இலிங்கத் தலங்கள், அவற்றை இணைக்கும் சாதனை இவை எல்லாம் சடுத்தல சித்தாந்தத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

வீர சைவர்களின் உயர் குறிக்கோள் இலிங்க அங்க ஒன்றிப்பு ஆகும். மனித உடலைத் தரித்திருக்கும் இறைவனின் அறிவு அங்கம், மனித உடலில் மட்டும் அடங்கி விடாது, உலகெங்கும் பரந்து, கடந்து நிற்கும் இறைவனின் தூய படிவம் இலிங்கம். அங்கம் படிப்படியாய் விரிவு பெற்று, இலிங்கத்தில் இணையும் நெறியில் ஆறு தலங்கள் (படிகள்) உண்டு. பக்தன், மகேசன், பிரசாதி, பிராணலிங்கி, சரணன், ஐயக்யின் இவையே அந்த ஆறு தலங்கள். நம்பிக்கையால் பக்தனாகி, அந்த நம்பிக்கையுள் இருக்கும் நிட்டையால் மகேசனாகி, அந்நிட்டையுள் இருக்கும் மன அமைதியால் பிரசாதியாகி அந்த அமையில் காணும் தன்னனுபவத்தால் பிராணலிங்கியாகி, அத் தன்னனுபவத்தில் காணும் ஞானத்தால் சரணனாகி, அந்த ஞானம் உண்மையில் ஒன்றிப்புப் பாவத்தை எட்டினால் அதுவே ஐக்கியத் தலம் என்று பிரபு தேவர் வசனத்தில் சடுத்தலங்களின் தெளிவு சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் வாழ்ந்தபடியே உலகியல் செயல்களைப் பரமான்மாவோடு இணைத்துக் காண்பது சடுத்தல நெறி. இவ்வகையான சாதனைக்குத் துணைபுரியும் அட்டாவரணம் எனும் துணைக் கருவிகளும், பஞ்சாசாரம் என்னும் ஒழுக்கங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து வீரசைவர்களின் ஒழுக்க, ஆன்மிக நெறிகளை அறிந்து கொள்ளலாம். குரு, இலிங்கம், சங்கமம், பாதோதகம் (திருவடி விளகய நீர்), பிரசாதம், விபூதி, உருத்திராக்கம், மந்திரம் (ஐந்தெழுத்து) ஆகியவை அட்டாவரணங்கள், இலிங்காசாரம், சதாசாரம், சிவாசாரம், பிருத்தியாசாரம் (அடிமை நெறி), கணாசாரம் (திருக் கூட்டத் தொண்டு)

ஆகியவை பஞ்சாசாரங்கள் (ஐந்து நெறிகள்), பக்தி, ஞானம், கிரியைகளின் முழு இணைப்பு சடுத்தல சாதனையின் இரகசியமாகும். தொடக்கத்தில் உள்ள தலங்களில் துவைத பாவம் (இரு வேறுபட்ட தன்மை) எனும் குறிப்பு உண்டு. பிற்பட்ட தலங்களில் அத்வைத பாவம் (ஒருமைத் தன்மை) வலுத்துக் கொண்டே சென்று இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாயிணைந்து பயனளிக்கின்றன. இவ்வாறு, துவைத, அத்துவைதங்களின் இணைப்பு சடுத்தல சித்தாந்தத்திலுமுண்டு. சமய வாழ்க்கையின் தூய்மை, தூய ஞானம், தியாக நோக்குடன் கூடிய போக்கு எல்லாவற்றையும் வழங்கத் தயாராயுள்ள பக்தி, உள்ளத்தின் உயர்வால் தெய்வீக வாழ்க்கை நெறி ஆகியவை சடுத்தல சித்தாந்தத்தில் இடங் கொண்டிருக்கின்றன.

இலிங்கத்தலமும் மூன்றாகக் கொள்ளப்படுகிறது. 1. பாவலிங்கம் இது நிட்களம் எனப்படும். உள்ளுணர்வு மூலமாகவே இதனை அறிய முடியும். 2. பிராணலிங்கம் - எண்ணத்தால் அறியப்படுவது. 3. இட்டலிங்கம் - காலமும் இடமும் கடந்தது. அவ்வாறே அங்கமும் மூவகைப் பட்டது. 1. யோக லிங்கம் - யாகலிங்கம் - சிவனுடன் ஒன்றி இருப்பது. 2. போகலிங்கம் அந்த ஒன்றிப்பில் மகிழ்வது. 3. தியாகலிங்கம் - பிறப்பென்னும் பொய்மையைக் களைவது. முதலாவது சுழுத்தி நிலை என்றும், இரண்டாவது தூக்க நிலை என்றும், மூன்றாவது வழக்கு நிலை (சாக்கிரம்) என்றும் கூறப்படுகிறது. -டி.பி.சி.

வீரசோழியம்: தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர்ப் பல்வேறு காலங்களில் தமிழில் இலக்கண நூல்கள் தோன்றலாயின. அவ்வாறு தோன்றியவற்றுள் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் ஒருங்கே கூறக்கெழுந்த நூல்களுள் வீரசோழியம் என்பது முதலாவதாக அமைந்ததாகும். இந்நூல் செய்யப்படுதற்குக் காரணமாக விளங்கியவன் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ நாட்டில் ஆட்சி புரிந்த வீரசோழன் என்னும் வீரரசேந்திரன் (கி.பி. 1063-1070) ஆவான். அவன் பெயரால் இந்நூல் வீரசோழியம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதனைத் “தேமேவிய தொங்கல் தேர் வீரசோழன்” திருப்பெயரால் உரைப்பன என்று கூறும் பகுதிகொண்டு உணரலாம். ஒரு நூல் ஆக்குவித்தோனால் பெயர்

பெறும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்நூற் பெயர் சுட்டப்படும்.

இந்நூல், தமிழகத்தில் பொன்பற்றி என்னும் பகுதிக்குத் தலைவராக விளங்கிய “புத்தமித்திரர்” என்பவரால் செய்யப்பட்டது. அவ்வூர் தஞ்சை மாவட்டத்தே, அறந்தாங்கி வட்டத்திலுள்ள பொன்பேத்தி யாகும் என்று கருதுகின்றனர். நூலாசிரியர் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தொழுகியவர் என்பதனை, அவர் பெயராலும், நூலுள் இடம் பெற்றுள்ள குறிப்புகளாலும் அறியலாம். சமணர்களின் தமிழ்ப் படைப்புகளைப் போல், புத்தர்களின் தமிழ்ப் படைப்புகள் எண்ணிக்கையில் மிக்கனவாகா. புத்த சமயச் சார்பான தமிழ் நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கன, மணிமேகலை என்னும் இலக்கியமும், வீரசோழியம் என்னும் இலக்கணமும் ஆகும். இந்நூலுக்கு நூலாசிரியர்தம் மாணவர் என்று கருதப் பெறும் பெருந்தேவனார் என்பார் இயற்றிய உரையுண்டு. அவர் காலத்தை கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகக் குறிப்பிடுவர்.

இந்நூல், வடமொழி இலக்கண மரபுகளைத் தமிழொடு இயைத்து, இலக்கணங் கூறும் தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் முதல் நூலுமாகும். இந் நூலாசிரியர் தமிழில் தொல்காப்பியத்தையும், வடமொழியில், தண்டியின் காவியதரிசம் போன்ற நூல்களையும் பின்பற்றித் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார்.

இந்நூலாசிரியர் கட்டளைக் கலித்துறையாகிய காரிகை என்னும் யாப்பினால் தம் நூலைச் செய்துள்ளார். இந்நூல், பாயிரம் 3, எழுத்ததிகாரம் 28, சொல்லதிகாரம் 55, பொருளதிகாரம் 21, யாப்பதிகாரம் 36, அலங்காரம் 41, ஆக 184 காரிகைகளைக் கொண்டுள்ளது.

நூலாசிரியர் தம் சமயக் கொள்கைக்கேற்ப, அகத்தியர் அவலோகிதர்பால் தமிழ் பயின்றார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். (பாயி.2) இந்நூலின் எழுத்ததிகாரம் சந்திப்படலம் என ஒரே பிரிவும், சொல்லதிகாரம் வேற்றுமைப்படலம் உபகாரப்படலம், தொகைப்படலம், தத்திதப்படலம், தாதுப்படலம், கிரியாபதப்படலம் என ஆறு பிரிவுகளும், பொருளதிகாரம் பொருட்படலம் என ஒரே பிரிவும், யாப்பதிகாரம் யாப்புப் படலம் என ஒரே பிரிவும், அலங்காரம் அலங்காரப் படலம் என ஒரே பிரிவும் கொண்டுள்ளது.

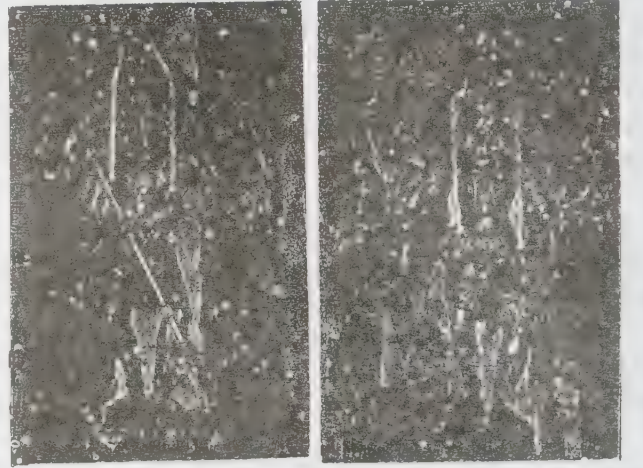
தண்டி ஆசிரியரைப் பல்விடங்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்லும் இந் நூலாசிரியர் தம் நூலில் அவரைப் போலவே 35 அணிகளைக் கூறியுள்ளார். அணிகளின் பெயர்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் மூலத்தினின்றும் பெயர்த்தமைக்கும் பாங்கினால் அமைந்தனவாகலாம். வடவெழுத்துக் கலந்து வருவது விரவியல் என்றும், வடமொழி கலந்து வருவது மணிப் பிரவாளம் என்றும், அதற்கு எதுகையில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (வி.சோ. 180).

எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்துக்கள் பற்றிய கருத்துகளும், மிகுந்த அளவில் சந்தி பற்றிய கருத்துகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. சொற் புணர்ச்சி கூறுங்கால் முகர மெய்யீற்றுச் சொற் புணர்ச்சி விதி புதிதாகப் படைத்து மொழியப்பட்டுள்ளது. ளகரத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட விதிகள் முகரத்திற்கும் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அதனால், பாழ் + தீமை, பாட்டமை என்றும், பாழ் செய், பாண்செய் என்றும் வாழ் + நாள் வாணாள் என்றும் வருதற்கான விதி இந்நூலில் பெறப்பட்டது. இத்தனி விதி பற்றி ஒரு வரலாறு கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. கச்சியப்பரின் கந்தபுராணத் தொடக்கச் செய்யுள் திகட சக்கரச் செம்முகம் என்று தொடங்குகிறது. திகழ் + தசக்கரம் என்னுந் தொடர் திகட சக்கரம் என வருவதற்கு விதியின்மை அறிந்து, அரங்கேற்றத்தின்போது ஒருபுலவர் மறுக்க, மறுநாள் முருகன் கச்சியப்பருக்கு இரங்கித் தமிழ்ப் புலவராய் விடை காட்டினார் என்பது கூறப்படுகிறது. பொருளிலக்கணம் அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறம் எனப் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வீரசோழிய உரையும் அந்நூலினைப் போலவே தனித் தன்மை கொண்டு விளங்குகிறது. உரையாசிரியர் தம் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டும் பாடல் சிலவற்றுள் வீரராசேந்திரனைப் புகழும் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வுரையாசிரியரைச் சைவர் என்று அறிஞர் கருதுவர். எனினும், நூலாசிரியர் புத்த சமயத்தவராதலின் அவர் கருத்திற்கேற்பப் புத்த சமயச் சார்புடைய எடுத்துக் காட்டுகளை உரையிடையே வழங்கியுள்ளார். அது கொண்டு இவரும் புத்த சமயத்தராவார் எனக் கருதுவருமுள்.

-அ.மா.ப.

வீரபத்திரர்: இவர் இந்து தெய்வங்களுள் ஒருவர். தட்சனின் வேள்வியை அழிப்பதற்காகச் சிவபெருமான் திருச்சடையினின்றும் தோன்றியவர் எனக் கூறப்படுகிறது. கூர்மபுராணம் வீரபத்திரர் வரலாற்றை விவரிக்கிறது. வீரபத்திரர் வழிபாடு கருநாடகத்தில் வீரசைவப் பெரியார்களிடையே சிறப்புற்றுள்ளது. அகோர வீரபத்திரர் சிற்பத்தைப் பல கோயில்களில் காணலாம். சில கோயில்களில் இவருக்குத் தனிச் சந்நிதி உண்டு.

சில இடங்களில் வீரபத்திரர் அரச மரத்தடியில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்தநிலையில் காட்சி தருவார். நான்கு கைகளும் மூன்று கண்களும் சடாமகுடமும் பலவிதமான அணிகலன்களும் கொண்டு வெள்ளை நிறத்துடன் அமைதியான தோற்றத்துடன் இவர் விளங்குகிறார். வலக் கைகள் ஒன்றில் வரதமுத்திரையும், மற்றொன்றில் கதையும் தாங்கிக் காட்சியளிக்கிறார். வீரபத்திரர் காளைக்கொடி தாங்கியிருப்பார்.

சிவீதத்துவநிதி (Sritatvanidhi). காரணாகமம் என்னும் நூல்கள் வீரபத்திர மூர்த்தியின் உருவத்தைக் கீழ்க்காணும் வகையில் வருணிக்கின்றன. மணி, மண்டையோடு, தேள் ஆகியவை கோத்த மாலையும், பாம்பினாலான பூணூல் கொண்டு, கணுக்காலில் காப்பும் கால்களில் மிதியடிகளும் இடையில் சிறிய காற்சட்டையும் அணிந்து அஞ்சத்தக்க பார்வையுடன் தோற்றமளிப்பவர் இவர். நான்கு சுரங்கள் கொண்ட இவர், வில், அம்பு போன்றவற்றைத் தாங்கியுள்ளார். இத்தெய்வத்தை

வணங்கினால் அனைத்துப் பாவங்களும், நோய்களும் நீங்கும் எனக் கருதப்படுகின்றது. தனித்த வீரபத்திரர் சிற்பத்தைத் திருவையாற்றிலும், தென்காசிச் சிவன்கோயில் முன்மண்டபத் தூணிலும், பேரூர், ஆயிரவேலி ஆயிரூர், தாடிக்கொம்பு, திருப்புத்தூர் முதலான இடங்களிலும் காணலாம். தென்காசியில் உள்ளதும் ஏறத்தாழ கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படுவதுமான வீரபத்திரர் பத்துக் கைகளுடன் காட்சி தருகிறார். அவர்தம் மூன்று வலக்கரங்களில் அம்பு, பரசு, கட்கம் ஆகியனவும், மற்றிரு கரங்களில் பெரிய வாளும் கொண்டு தட்சனின் கழுத்தில் கத்தியால் குத்தும் நிலையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். இடக் கரங்களில் வில், பாசம், வட்ட வடிவிலான கேடயம் முதலானவற்றைத் தாங்கியுள்ளார். கொல்லப்பட்ட நிலையில் கிடக்கும் தட்சனின் சடலத்தை மிதித்துக் கொண்டு நடனம் ஆடும் வடிவில் இவர் வடிக்கப்பட்டுள்ளார். பேரூர்ப் பட்டினசுவரர் கோயிலில் வடிக்கப்பட்டுள்ள அகோர வீரபத்திரர் சிற்பம் கலைநயம் மிக்கது, மிகவும் பெரியது, அச்சுந்தரத் தக்கது. சில இடங்களில் வீரபத்திரருக்கு அருகில் பத்திரகாளி உருவமும் உள்ளது. சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வீரபத்திரரின் செப்புப் படிமம் ஒன்றுள்ளது.

-மு.இரா.த.

துணைநூல்

Gopinatha Rao, T.A., Elements of Hindu Iconography, Indological Book House, Varanasi, India, 1971.

வீரமாகாளர்: இவர்கள் இலக்கியங்களுள் மூன்று வகையினராய்க் காணப் பெறுகின்றனர். வீரபத்திரர்க்கும் காளிதேவிக்கும் பிறந்தவர் முதல் வகையினர். அவர் அரிகரபத்திரர்க்குச் சேனாபதியாகப் பணியாற்றியவர். இந்திரன் வேண்டுகோட்டடி இந்திராணி தனித்திருக்கையில் அரிகரபத்திரர் கட்டளையிட, வீரமாகாளர் அவளுக்குக் காவல் பூண்டிருந்தார். அவ்வமயம் குரபதுமன் தங்கை அசமுகி என்பவள் இந்திராணியைத் தூக்கிக் கொண்டு குரபதுமனிடம் செல்ல முயன்றாள். வீரமாகாளர் தடுத்தும் அசமுகி கேட்கவில்லை. அதனால், சினமுற்று இந்திராணியைத் தூக்கிச் சென்ற அசமுகியின் கரத்தினையும், அவளுக்குத் துணையாக வந்த அவள் தோழி துன்முகியின்

கரத்தினையும் வீரமாகாளர் வெட்டி வீழ்த்தினார். வீரமாகாளர் தம் பெயருக்கு ஏற்ப உக்கிரமூர்த்தியாகவே காணப்பெறுபவர் என்பதை “பெய்யரிற் பெரிதும் வெய்யோன் வீரமாகாளன் என்போன்,” என்று கந்தபுராணம் கூறுகிறது. இருப்பினும் தம்மை வழிபடுபவர்களுக்கு மிகவும் போற்றத்தக்க சார்ந்த மூர்த்தியாகவே திகழ்ந்து அருள்பாலிக்க வல்லவர் என்பது தெரிகிறது.

இரண்டாம் வகையினர் சிவனைப் போன்றே மூன்று கண்களும் இடக் கையிற் கபாலமும் வலக்கையிற் சூலமும் கொண்டு பாம்பின் பூணூலும் அணிந்து காணப்பெறுபவர். அவர் கருத்த நிறமுடையவர், வின் கோலம் போன்றே கோலங்கொண்டு காட்சியளிப்பவர் என நூல்கள் கூறுகின்றன.

மூன்றாம் வகையினர் சிவகணத்தலைவர்களுள் ஒருவராவார். அவர் கருமை நிறம், முக்கண், வலக்கரத்தில் சூலம், இடக் கரத்தில் கபாலம் தாங்கிய நிலையில் காணப்பெறுபவர் எனத் தெரிகிறது.

-இரா.ச.

வீரமாமுனிவர்: இவர் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றியுள்ள கிறித்தவர்களுள் தலைமை இடம்பெறத்தக்கவர். இவர் இயற்பெயர் “கான்ஸ்கடன்டைன் சோசப் பெககி” என்பதாகும். இத்தாலிய நாட்டில் வெளிசு மாநிலத்தைச் சார்ந்த காசுதிக்கிளியோனே என்னும் ஊரில், கி.பி. 1680 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 8 ஆம் நாள் பிறந்தார். 1968 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள், 21 ஆம் நாள் இயேசு சபையில் சேர்ந்து, கி.பி. 1709 ஆம் ஆண்டுச் செப்டம்பர் திங்கள் குருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார். கோவாவிற்கு கி.பி. 1701 ஆம் ஆண்டுச் சமயப் பணியாற்ற வந்து, அங்கிருந்து கொச்சிக்குச் சென்று அதன் அருகில் உள்ள அம்பலக்காடு குருமடத்தை அடைந்தார். பின்னர்க் கடற்கரை வழியாகத் தூத்துக்குடிப் பகுதிக்கு வந்தார். இவர் கி.பி. 1711 ஆம் ஆண்டு காமநாயக்கப்பட்டியை தம் பணித்தளமாகக் கொண்டு பணியாற்றினார். இராபர்ட்-டி-நோபிலி என்னும் தத்துவப் போதகரின் வழியைப் பின்பற்றித் தமிழகத் துறவியைப் போல், தம் நடையுடை முறைகளை மாற்றிக் கொண்டார்.

வீரமாமுனிவர் தமிழகத்தில் பல பகுதிகளிலும் தம் சமயப்பணியை ஆற்றியுள்ளார். புதுப்பட்டி, குருக்கள்ப்பட்டி, திருச்சிராப்பள்ளியை அடுத்த ஆலூர், தஞ்சாவூர் அரகக்குட்பட்ட ஐயம்பட்டி ஆகிய இடங்களிலும், மறவன் நாடு, மதுரை ஆகிய பணித்தளங்களிலும் பொறுப்பேற்றார் உடல்நலக்குறைவால் கி.பி. 1717 இல் புதுச்சேரி சென்றார். பின்னர்க் காவிரிக்கரையில் உள்ள வடுகர் பட்டியில் பணியாற்றியுள்ளார்.

வீரமாமுனிவரின் பொற்காலம் கி.பி. 1727 முதல் 1740 வரையில் உள்ள ஆண்டுகள் ஆகும். அக்காலத்தில் அன்னைமார்க்கு ஏலாக்குறிச்சியை அடுத்த திருக்காவலூரில் ஆலயம் எழுப்பினார். கோனான் குப்பத்திலிருந்து காப்பியம் புனைந்தார். இக்காலத்தில் பல்வேறு இலக்கிய, இலக்கண, உரைநடை, அகராதிகளைப் படைத்து அளித்தார். சந்தா சாகிபு போன்றோரின் தொடர்பு கிடைத்ததால் பெருமை பெற்றார்.

பின்னர் கி.பி. 1740 க்குப் பின் சந்தாசாகிபின் வீழ்ச்சி வீரமாமுனிவரையும் பாதித்தது. அங்கிருந்து கி.பி. 1742 இல் நீங்கித் தூத்துக்குடி, மணப்பாடு ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று வாழ்ந்தார். இறுதியில் கி.பி. 1746 இல் அம்பலக்காடு குருமடம் போய்ச்

சேர்ந்தார். அங்கேயே கி.பி. 1747 ஆம் ஆண்டுப் பிப்பிரவரித் திங்கள் 4 ஆம் நாள் இறையடி சேர்ந்தார்.

முப்பதாம் வயதில் தமிழகம் வந்த வீரமாமுனிவர் 36 ஆண்டுகள் தமிழகத்தில் சமயப் பணியாற்றியுள்ளார். அப்பணிக்கு இடையே இவர் இயற்றிய அரிய படைப்புகள், புரிந்த மொழிப்பணிகள் பலப்பல. தமிழகத்தில் வழங்கிய பிற சமயக் காப்பியங்களுக்கு ஈடாகச் சூசையப்பரைத் தலைவராக்கித் தேம்பாவணி என்னும் காப்பியம் புனைந்துள்ளார். திருக்காவலூரில் எழுந்தருளியுள்ள அடைக்கலநாயகியைத் தலைவியாகக் கொண்ட திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் படைத்தார். அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி பாடினார். கித்தேரியம்மாள் அம்மானை இயற்றினார். அடைக்கலமாலை புனைந்தார். அடைக்கலநாயகிமேல் வெண்கலிப்பா இயற்றினார். தேவாரப் பதிகம் பாடினார். வண்ணம் என்னும் தலைப்பில் வண்ணப் பாடல்களையும் பாடியுள்ளார்.

இலக்கியத்தில் வல்லவரான வீரமாமுனிவர், இலக்கணத்திலும் புலமை சான்றவராகத் திகழ்ந்தார். இவர் தமிழ் மொழியின் இயல்பினைப் பிற நாட்டாருக்கும், திருமறைத் தொண்டருக்கும் விளக்க இலத்தீன் மொழியிலும், தமிழர்க்கு விளக்கத் தமிழிலும் இலக்கணம் எழுதினார். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்து இலக்கணங்களையும் 370 நூற்பாக்களில் அடக்கி அந்நூலுக்குத் “தொன்னூல் விளக்கம்” எனப் பெயரிட்டார். தமிழில் ஆக்கப்பட்ட அவ்விலக்கண நூலுக்கு இவரே உரையும் எழுதியுள்ளார். வீரமாமுனிவரால் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களுள் முதன் முதல் எழுதப்பட்டது “கொடுத்தமிழ் இலக்கணம்” ஆகும். இது பேச்சு மொழிக்கான இலக்கணத்தைச் சுட்டுவது ஆகும். இலக்கிய மொழிக்கான இலக்கணத்தை இலத்தீன் மொழியிலமைந்த இவர்தம் செந்தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் விளக்கும். இலத்தீன் மொழியில் அமைந்த திறவுகோல் (Clavis) என்னும் நூல் தொன்னூல் விளக்கத்தின் சுருக்கம் ஆகும்.

இவர் எழுதிய உரைநடை நூல்கள் ஆறு ஆகும். அவற்றுள் வேத விளக்கம் கத்தோலிக்கச் சமயக் கருத்துகளை விளக்குவதாகும். அதனை எதிர்த்து உலாத்தரைப் பின்பற்றும் தரங்கம்பாடிச் சமயப் பரப்புநர் திருச்சபை பேதகம் என்னும் ஒரு நூல்

எழுத, அதற்கு மறுப்பாகப் பேதக மறுத்தல் என்னும் நூலினை எழுதினார். உலாத்தரைப் பின்பற்றுவோர் கொள்கையை எதிர்த்து உலாத்தர் இனத்தியல்பு என்னும் நூல் எழுதினார். குருக்களுக்குத் துணை புரியும் வேதியர்களின் கடமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி வேதியர் ஒழுக்கம் என்னும் நூல் எழுதப்பட்டது. செந்தமிழ் நடைக்கு இலக்கியமாக வாமன் வரலாறு, கொடுந்தமிழ் நடைக்கு இலக்கணமாகப் பரமார்த்த குரு கதையும் எழுதப்பட்டன.

தமிழில் முறையான அகரநிரல் கொண்ட அகராதிக்கு வித்திட்டது இவர் இயற்றிய சதுரகராதியே ஆகும். இது தவிர தமிழ் இலத்தீன் பேச்சு மொழி அகராதி, போர்ச்சுகீசு - இலத்தீன் - தமிழ் அகராதி ஆகியனவும் இவரால் படைக்கப்பட்டன. திருக்குறளை முதன் முதலில் இலத்தீனில் மொழிபெயர்த்த பெருமை இவரையே சாரும். அறத்துப்பால், பொருட்பால் பகுதிகளை இவர் இலத்தீனில் மொழிபெயர்த்து உரையும் எழுதியுள்ளார். திருக்குறளில் தமக்குச் சிறந்தது எனப்பட்ட திருக்குறட்பாக்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். பரிமேலழகர் உரையுடன் கூடிய 200 திருக்குறட்பாக்களுடன் கூடிய தொகுப்புக் கையெழுத்துச் சுவடியாக அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்திலுள்ளது. இவரால் 208 திருக்குறட்களைக் கொண்ட தொகுப்பு ஒன்று தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்குறளைப் பாமர மக்களுக்குப் பரப்ப வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் பாமரருக்குப் புரியும் எளிய பேச்சு நடையில் அவற்றுக்கான உரையினையும் இவரே வரைந்துள்ளார்.

மருத்துவத்துறையிலும் இவருக்குப் புலமை இருந்திருக்கிறது. இவர்தம் பெயரால் சில மருத்துவ நூல்கள் வழங்கப் பெறுகின்றன. தமிழில் இப்பொழுது வழங்கிவரும் எகர, ஏகர, ஓகர, ஓகார வரிவடிவ வேறுபாடுகளைத் தந்த பெருமை வீரமாமுனிவரையே சாரும். நூல்களின் இறுதியில் சுட்டப்பெறும் பொருள்குறிப்பு அகராதியை முதன்முதலில் தமிழில் அறிமுகம் செய்தவரும் இவரே. தூயதமிழ்ப் பெயர்கள் வழங்கப் பெற வேண்டும் என்னும் எண்ணம் இவருக்கு இருந்ததைத் தம் இயற்பெயரை முதலில் தைரியநாதர் என்றும், பின்னர் வீரமாமுனிவர் என்றும் மாற்றிக் கொண்டதால் அறியலாம். இவர்தம் பெருமைகளை முன்னோர்கள் அறிந்து பாராட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் திருவள்ளுவமாலையைப் போல் தொகுப்பு

நூலாக அமைந்திருக்கிற தொன்னூல் விளக்கப் புகழ்ச்சிமாலை, சதுரகராதி வெற்றிமாலை ஆகியவற்றால் அறியலாம்.

-கு.இ.

வீரமார்த்தாண்ட தேவர்: இவர் செங்குந்த மரபைச் சார்ந்த புலவராவார். பஞ்சதந்திரக் கதைகள் என்று உரைநடையில் வழங்கபெற்ற கதைகளை 737 சிறந்த விருத்தப் பாக்களில் பலரும் போற்றத்தக்க நிலையில் இவர் பாடி உள்ளார். இவ்வண்மை, வயவீர ரொன்பான் வழியுற்ற மேலோன், செயவீர மார்த்தாண்ட தேவன் பஞ்சநற்றந்திரத்தை மன்னாலாச் சொற்றான் மகிழ்ந்து என்னும் இந்நூலில் காணப்பெறும் தனியனிலிருந்து புலனாகின்றது. சோமசன்மா என்னும் அந்தணன் மூலம், பாடலிபுரத்து அரசன் ஒருவன் தன் பிள்ளைகளுக்குக் கதைகள் மூலமாகவே அறிவுரை கற்பிக்கச் செய்ததனால் ஏற்பட்ட கதைகளே பஞ்ச தந்திரக் கதைகளாம். (காண்க - பஞ்ச தந்திரம்) அந்நூல் பலமொழிகளில் காணப் பெறுமாயினும் தமிழில் கி.பி. 1826 ஆம் ஆண்டு வித்துவான் தாண்டவராய முதலியார் என்பவரால் உரைநடையில் பிறமொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதற்கு முன்னரே செய்யுள் நடையில் இந்நூலை வீரமார்த்தாண்ட தேவர் இயற்றினார் எனத் தெரிகிறது. ஆகவே, இப்பெரியார் காலம் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கருதலாம். பாடல்கள் மிக எளிமையாகவும் ஆற்றொழுக்காகவும் அமைந்துள்ளன. தருமமே விரும்புவாரைத் தருமமே விரும்பிக் காக்கும், தருமமே இகழுவாரைத் தருமமே இகழ்ந்து நிற்கும், தருமமே செய்யாய் நின்று சகலமுஞ் செய்தலாலே, தருமமே சொல்வதல்லால் சற்றும் நாம் பொய் சொல்லோமே என்பது சந்தி விக்கிரகம் என்னும் அடுத்துக் கொடுக்கைப் பகுதியில் வரும் ஒரு பாடலாகும். இதனைப் போன்றே இந்நூலில் காணப் பெறும் 58 கிளைக் கதைகள் மூலம் மிகப்பல அறிவுரைகள் ஆசிரியர் வீரமார்த்தாண்ட தேவர் மக்கள் முன்னேற்றம் கருதிப் பாக்களில் இயற்றியிருப்பது படித்து இன்புறத்தக்கதாம்.

-இரா.ச.

வீரராகவ முதலியார், முத்தமிழ்க்கல்வி: இவர் கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்.

இவர் தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்த செங்கற்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள பொன் விளைந்த களத்தூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர், வைணவ சமயத்தைப் பின்பற்றியவர்.

இவர் செய்யூர்ப் பிள்ளைத் தமிழ், திருக்கண்ண மங்கை மாலை, திருவேங்கடக் கலம்பகம், பாலூர்க் கலம்பகம், வரதராசர் பஞ்சரத்தினம் முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவர் தனிப் பாடல்கள் பல பாடியுள்ளார். இவர் அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலிய யாரின் பெண் வயிற்றுப் பேரர் என்றும், நம்மாழ்வார் அருள் பெற்றவர் என்றும் செவிவழிச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

-சா.உ.

வீரவாகுதேவர்: நவவிரர்களுள் முதல்வராவார். இவரைக்குறித்த வரலாற்றுச் செய்திகளை வியாசர் எழுதிய கந்தமகாபுராணத்திலும், கச்சியப்பர் அருளிய கந்தபுராணத்திலும், சம்பந்த சரணாலயர் அருளிய கந்தபுராணச் சருக்கத்திலும், திருச்செந்தூர்ப் புராணம், மயூரகிரிப் புராணம், கந்தர் கலிவெண்பா முதலிய நூல்களிலும் காணலாம்.

முருகப் பெருமான் திருவவதாரத்திற்காகச் சிவபெருமானால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற நெருப்புப்பொறிகளின் வெம்மையைக் கண்டு ஓடிய உமையம்மையின் பாதச்சிலம்பிலிருந்து தோன்றிய மாணிக்கவல்லி முதலிய ஒன்பது சத்திகளிடத்துத் தோன்றியவர்களுள் முதல்வர் வீரவாகு தேவர். இவரும் இவருடன் தோன்றிய எண்மரும் முருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியாராகத் திகழ்ந்தனர். மாணிக்க வல்லியிடத்துத் தோன்றியவர் வீரவாகு தேவர்.

இவர் நாரதர் வேள்வியில் தோன்றிய ஆட்டினை அடக்கி முருகப்பெருமானிடத்தில் சேர்த்தவர். தாருகனுடன் போர் செய்து, அவன் கிரவுஞ்சத்தில் மறைய, அவனுடன் தொடர்ந்து அம்மலையிற் சென்று அவன் மாயையால் மயங்கி, குமாரக்கடவுள் ஏவிய வேலாயுத்தால் அம்மலை பிளக்கவெளிவந்தவர்.

முருகப்பெருமான் கட்டளைப்படி வீரமகேந்திரத்திற்குத் தூதாகச் சென்று கந்தமாதன பருவதமாகிய மலையின் மீதேறிக் கடலில் இலங்கையைக் கண்டு, அங்குச்

சென்று வீரசிங்கனுடன் போரிட்டுக் கொன்று, வான்வழிச் சென்று குரன் அவைபுகுந்து வேறு சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து தேவரைச் சிறைவிடக் கூனியவர். குரன் மறுக்கவே மகேந்திரத்தினின்றும் மீள்கையில் எதிர்த் சதமுகன், காவலர்கள், வச்சிரவாகு, யாளிமுகன் முதலியோரை வென்று முருகனிடத்துச் குரன் நிலையை எடுத்துக் கூறியவர்.

குரபனுக்கும் முருகப் பெருமானுக்கும் நிகழ்ந்த முதல் நாட்போரில் பாநுகோபனைப் பின்னடையச் செய்தவர், இரண்டாம் நாட் போரில் குரபன்மனுடன் போரிட்டு ஆற்றாது நீங்கியவர், மூன்றாம் நாட்போரில் பாநுகோபனுடன் யுத்தம் செய்து அவனால் கட்டுண்டு கடலிற் கிடந்து குமரக்கடவுளின் வேலாயுத்தால் மீண்டவர், இரணியனுடன் போர் புரிந்து அவனைப் பின்னடையச் செய்தவர், அக்கினிமுகனுடன் பார் புரிகையில் அவனுக்கு உதவ வந்து பத்திரகாளியின் வலியை அடக்கியவர். அக்கினி முகனை வென்றவர், அக்கினிமுகனால் இறந்த தம்பியர் எழுவருடைய உயிரையும் கூற்றுவனுக்கு ஓலை எழுதி வருவித்தவர், நான்காம் நாட்போரில் தருமகோபனது யானையைச் சுழற்றி விண்ணில் எறிந்து அவனையும் அழித்தவர், ஐந்தாம் நாட்போரில் பாநுகோபனுடன் போர் செய்வது அவனது கரத்தைவெட்டி அவனையும் மாய்த்தவர் ஆறாம் நாள் சிங்கமுகனுடன் போர் புரிந்து அவன் மாயபாசத்தால் கட்டுண்டு குமரக்கடவுளால் மீட்கப்பட்டவர், ஏழாம் நாட்போரில் மூர்ச்சித்துக் குமரக் கடவுளின் கருணையால் மீண்டவர், இராமாயணத்தில் இராமனுக்கு இலக்குவனைப் போலக் கந்தபுராணத்தில் முருகப் பெருமானுக்கு வீரவாகுதேவர் அருமைத் தம்பியாக விளங்குகின்றார்.

-க.க.

வீராசாமிச் செட்டியார்: இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர். சென்னையில் பிறந்து வளர்ந்த இவர் சென்னை அரசுக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

இவர் நகைச்சுவை சிறக்கச் சொற்பொழிவாற்ற வல்லவராவார். குறிப்பாக இராமாயணத்தையும் பாரதத்தையும் நகைச்சுவையுடன் விளக்கிப் பேசுவார். இவர்தம் தொகுப்பு நூலாகிய “விநோதரச மஞ்சரி” குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நூலுள் தெய்வம், கற்பு, கல்வி

குறித்த பல்வேறு கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர், ஓளவையார், புகழேந்தி, காளமேகம், காளிதாசர் போன்ற புலவர்களின் வரலாற்றுக் கதைகளும் அந்நூலில் உள்ளன. ஆயினும் அக்கதைகளுக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் தரப்படவில்லை. வீரமாமுனிவரின் அவிவேக பூரண குரு கதையும் அந்நூலுள் இணைக்கப் பெற்றுள்ளது. வின்கலோ அகராதி தொகுத்தோருள் இவரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

-சா.உ.

வீரேசலிங்கம் (கந்து கூரி): தென்னகத்தில் தோன்றிய சிறந்த சீர்திருத்தவாதியருள் ஒருவராகவும், ஆந்திர நாட்டு மறுமலர்ச்சி யுகத்தின் பிதாமகராகவும், கவிஞராகவும், அறிஞராகவும், செயல்வீரராகவும் கந்து கூரி வீரேசலிங்கம் பந்தலு விளங்கினார். இவர், சைவ அந்தணர் குடும்பத்தில் சுப்பாராயடுவுக்கும், பூர்ணம் அம்மையாருக்கும் புதல்வராக 16.4.1848 இல் பிறந்தார். கோதாவரி மாவட்டத்திலுள்ள இராசமகேந்திரபுரத்தில் பிறந்த இவர் கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டு கல்லூரி முன்னிலைத் தேர்வில் (Matriculation) தேர்ச்சி பெற்றார். இராச மகேந்திரபுரம், தவளேசுவரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார்.

மகாகவி பாரதியார், தமது சந்திரிகையின் கதை என்னும் முற்றுப் பெறாத புதினத்தில் வீரேசலிங்கத்தையும் அவர் வாழ்க்கைத் துணைவியாகிய இராசியலட்சுமி அம்மாவையும் கதைமாந்தராக அமைத்திருப்பதிலிருந்து பாரதியின் முற்போக்கு எண்ணங்கட்கு இவர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்துள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது. பாரதியாரின் தம்பி விசுவநாதையருக்கு வேலை வாங்கித்தருமாறு கந்துகூரி வீரேசலிங்கத்துக்குப் பரிந்துரைக் கடிதம் எழுதினார் என்றும், அவ்விதமே அவர் ஆசிரியர் வேலை வாங்கித் தந்ததாகவும் விசுவநாதையர் கூறியிருக்கிறார்.

அந்நாட்களில் ஆந்திர நாட்டில் இளமைத் திருமணம், பரத்தையர் நாட்டம் போன்ற சமூக ஒழுக்கக்கேடுகள், விதவைகள் பட்டம் துயர்கள், ஆர்வலர்கள் கையூட்டுப் பெறுதல் போன்ற கொடுமைகள், தீண்டாமை, பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் போன்ற பல தீமைகள், இலக்கியத்தில் போலித்தன்மை, சமயத்தின் புரட்சிக்

கனலாகிப் புது உலகம் கொணரப் பாடுபட்டவர் கந்து கூரி வீரேசலிங்கம் பந்தலு. இவர் பல்வேறு துறைகளில் சிறந்த ஆற்றலுடையவராக இருந்தார். தெலுங்கு இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் வளம் சேர்த்த பெருமை இவருக்குண்டு.

இவர் தெலுங்கு இலக்கியத்தில் தன்னிகரற்றுத் திகழ்ந்தது போலவே சமூகச் சீர்திருத்தத்திலும் தன்னிகரற்ற தலைவராகத் திகழ்ந்தார். பெண்ணடிமை நீங்கப் பாடுபட்டார். உருவ வழிபாடு, தீண்டாமை, விதவைகளைக் கொடுமைப்படுத்தல் போன்ற சமூக மூட நம்பிக்கைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டார்.

இவர் கி.பி. 1874 ஆம் ஆண்டில் இராச மகேந்திரபுரத்தில் “விவேக வர்த்தினி” எனும் மாதம் இருமுறை இதழைத் தொடங்கி நடத்தி வந்தார். அப்போது சமூகச் சீர்திருத்தக்கருத்துகளைத் துணிவோடு எழுதிவந்தார். எழுத்தோடு நிற்காமல் செயல் வீரராகத் திகழ்ந்த வீரேசலிங்கம், விதவைகள் படும் பாடுகளைக் கண்டு கண்ணீர் உகுத்து, அவர்கட்கு விடுதலை அளிக்கப் பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியதோடு, தாமே முனைந்து செயற்பட்டு “விதவைகள் சரணாலயம்” ஒன்றினை அமைத்தார். பல விதவையர்க்குத் தம் செலவில் திருமணங்கள் நடத்தி வந்தார். வைதிக சமயவாதிகள் அதனை எதிர்த்தனர். தமது மதி நுட்பத்தால் பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வது வேதங்கள் இசைந்த கருத்துதான் என்பதனை பல நூல்கள் எழுதியும் வாதப்போர்கள் புரிந்தும் வேத நூல்களின் மேற்கோள்களுடன் மெய்ப்பித்தார். வீரேசலிங்கம் பந்துலு இராசாராம் மோகனராய், கேசவசந்திரர் போன்றோர் உருவாக்கிய பிரம்ம சமாசத்தில் சேர்ந்து, தாம் அணிந்திருந்த பூணூலைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டார். உருவ வழிபாடு கூடாது என்றார். ஒரே கடவுளைப் பிரம்மமாகப் பாவித்து வணங்க வேண்டும் என்றார். இவர் கடவுள் உண்டு என்று நம்பியவராகவும், ஒழுக்கமே கடவுள் வழிபாடு என்று கருதியவராகவும் திகழ்ந்தார்.

இலக்கியத்தைப் பொழுதுபோக்காகக் கொள்ளாமல் சமுதாய மாற்றக் கருவியாக மதித்துப் பல நூல்கள் எழுதிச் சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளைப் போதித்தார். மக்கள் நலனுக்காக இராசமகேந்திர புரத்திலேயே நகரமன்றம் கட்டினார். ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளியினைத் தம் பெயரில் நிறுவினார். அது இன்று சிறப்புடன்

நடந்து வருகிறது. இதகாரினி சமாசம் என்று ஒரு நிறுவனத்தை (1906) உருவாக்கித் தம் சொத்து முழுதும் அதற்கு அளித்துப் பொது நலத்திற்குப் பாடுபட்டார். வீரேசலிங்கம் பந்துலு சென்னை புரவாக்கத்தில் சில ஆண்டுக் காலம் வாழ்ந்தார். சென்னையில் விதவை மணங்கள் நடைபெறக் காரணமாக இருந்திருக்கிறார். இவர் கி.பி. 1867 முதல் 1905 வரையிலான காலத்தில் உருவாக்கிய தம் நூல்களை 10 தொகுதிகளாகத் தம் சிந்தாமணி அச்சகத்தின் மூலம் வெளியிட்டார். இவர் கி.பி. 1883 இல் தெலுங்கின் முதல் புதினமாகிய “இராசசேகர சரித்திரம்” வெளியிட்டார்.

இவர் சிறந்த கவிஞர், அச்சதேவனுக்கு எனும் வடமொழி எழுத்துகளின் கலப்பற்ற தூயதெலுங்கு மொழியில் அச்சதேவனுக்கு பாரத சங்கீதம், உத்தர ராமாயணம் நடைதம் முதலிய காவியங்களை கி.பி. 1878-இல் வெளியிட்டார். இவர் 1891 இல் சத்யராசா பூர்வதேச யாத்திரலு எனும் புதினத்தைக் கவிவர் பயணம் என்னும் ஆங்கிலப் புதினத்தைப் போல அமைத்துப் பெண்ணடிமைத் தனம் நீங்க வேண்டும் எனும் நோக்கில் படைத்தளித்தார்.

வீரேசலிங்கம் கி.பி. 1887 இல் ஆந்திரசவுலசரித்திர என்னும் தெலுங்குக் கவிஞர்களின் வரலாற்றினை ஆய்ந்து கால வரையறை செய்து வெளியிட்டார். சாகுந்தலம், முதலிய வடமொழி நாடகங்கள், சேக்சுபியர், மோலியர் போன்ற மேனாட்டறிஞர்களின் நாடகங்கள் ஆகியவற்றைத் தெலுங்காக்கம் செய்தார். பௌதிக சாத்திரம், அறிவியல் முதலிய துறைகளின் நூல்களும், பல நகைச்சுவை நாடகங்களும் படைத்துத் தந்தார். இவர் கி.பி. 1893 இல் நீதிகதாமஞ்சரி இயற்றினார்.

அபூர்வ பிரம்மச் சரியம், விசித்ரவிவாகம், புனர் மரணம் முதலிய 14 நாடகங்களும், பிரம்ம விவாகம், கன்யாகுலகம், சகுனம், அதிகாலியவிவாகம், உன்மத்த பிரலாபம் முதலிய ஏறத்தாழ ஐம்பது குறுநாடகங்களும் படைத்துள்ளார். அப்போதுதான் உருவான தேசிய இயக்கத்தை வாழ்த்துரை கூறி வரவேற்றார். இவர் கருத்துக்கு முரண்பட்ட பல எதிரிகள் பொய்வழக்குகள் போட்டனர், பழித்தும் இழித்தும் துன்புறுத்தினர் எனினும் இவர் அஞ்சாநெஞ்சினராக நின்று, வெற்றிகண்டார். எளிய ஆசிரியராக விளங்கிய இவர் தம் தொண்டின் சிறப்பினால் அக்கால உயர்ந்த

விருதினைப் பெற்றுப் புகழுடன் விளங்கினார். உயர்ந்த அறிஞராக, தெலுங்கு இலக்கிய உலகின் பிதாமகராகப் போற்றப்பட்ட இவர் 27.5.1919 இல் காலமானார். இவர்தம் படைப்புகள் தெலுங்குமொழியில் இன்றும் நெறிகாட்டும் தன்மையனவாக நின்று நிலவுகின்றன. -முகஜ.

வீரையன் அம்மாளை: வீரையன் அம்மாளை என்னும் அம்மாளை இலக்கியம், மதுரைவீரன் என்று தமிழ் மக்களுள் ஒரு பகுதியினரால் போற்றப் பெறும் ஒரு சிறு தெய்வமான வீரன் வரலாறு கூறும் அம்மாளை நூலாகும். அம்மாளை என்பது மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டுகளுள் ஒன்று. இருவர் அல்லது மூவர் கூடி, அம்மாளைக் காய்களை உயரே வீசிப் பிடித்து விளையாடுங்கால் பாடப்படும் பாடலும் அம்மாளை எனப்பட்டது. அம்மாளை இசைப்பாட்டாக அம்மாளை வரி என்னும் பெயரில் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. கலம்பக இலக்கியத்துள்ளும் ஓர் உறுப்பாக அம்மாளை இடம்பெறுகிறது. பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஒரு பருவமீ இப்பெயரில் அமைக்கப்படும். காலப்போக்கில், கதை பொதி நெடும் பாடலாக அமையும் நாட்டுப்புற நெடும் பாடல்களும் அம்மாளை எனப் பெற்றன. அவ்வகைச் சிற்றிலக்கியங்கள் பெருகித் தோன்றிய நிலையில், பாட்டியல் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடும் சிற்றிலக்கியங்களுள் அம்மாளையும் இடம் பெற்றது.

தொடக்கத்தில் மக்கள்பால் வாய் மொழியாக நிலவிய அம்மாளைப் பாக்கள் பின்னர் ஏட்டில் இடம் பெறலாயின. மக்கள் வாக்கிலும் ஏட்டிலும் அம்மாளைப் பாடல் நூல்கள் பெற்ற சிறப்பினை உணர்ந்த புலவர்கள், அந்த அடிப்படையில் தாங்களாகவே அம்மாளை நூல்கள் இயற்ற முற்பட்டனர். அம்மாளை இலக்கியத்தில் பாடப்பெறும் தலைவர்களின் இயல்பு நோக்கிப் புராணச்சார்புடைய அம்மாளை, வரலாற்று நாயகர் அம்மாளை, வீர வழிபாட்டடிப்படையில் அமைந்த சிறு தெய்வங்களைப் போற்றும் அம்மாளை என அவை பல வகையில் அமைந்தன.

வீரையனின் சிறப்புக் கூறுவனவாக மதுரை வீர சுவாமி கதை, மதுரைவீரன் அம்மாளை முதலிய நூல்களும் உள்ளன. அடிப்படைக் கதை வரலாறு

ஒன்றாயினும், வீரையன் அம்மாளை அவற்றின் வேறுபட்டுத் தனித்து விளங்கும் நூலாகும்.

வீரையன் அம்மாளை, ஏனைய அம்மாளை நூல்களைப் போல நடை எனப்படும் ஆசிரியப்பாவை ஒத்த ஒருவகை நெடும் பாவினால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் நூலின் இடையே வெண்பா, விருத்தம், கலித்துறை கொச்சகம் போன்ற செய்யுட்களையும் பெற்றுள்ளது. அம்மாளை என்னும் சொல் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது.

மதுரை வீரன், மதுரை திருச்சி முதலிய மாவட்டங்களிலும் பிற பகுதியிலும் ஒரு சிறு தெய்வமாக வழிபடப்படுகிறான். ஒரு வீரன், தன் வீரச் செயலால் சிறப்பெய்திச் சிறுதெய்வமாக எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறான் என்பதனை வீரையன் அம்மானையால் உணர முடிகிறது. இவன் பிறப்பு வளர்ப்பு முதலியன பௌராணிக முறையில் பேசப்படுகின்றன. காசி மன்னன் குழந்தையாகத் தோன்றியவன், சோதிடர் கூற்றினால் காட்டில் விடப்பெற்ற செருப்புத் தைக்கும் மாதியச் சின்னானால் வளர்க்கப்படுகிறான். தொடியர் தலைவர் பொம்மையன் மகள் பொம்மி மீது காதல் கொண்டு உடன் போக்கில் அவளை அழைத்துச் செல்கின்றான். எதிர்த்த பொம்மையன் படை வீரர்களை அடித்து விரட்டி, மதுரை செல்கிறான். அங்கு விசயரங்க சொக்கலிங்க நாயக்க மன்னரிடம் காவல் தலைமை பூண்டிருக்கிறான். அங்குள்ள பணிப்பெண் வெற்றையம்மாளைக் காதலித்துச் சிறையெடுக்க முற்படுகையில், திருடன் எனப் பிடிபட்டு, மாறுகால் மாறுகை வாங்கப்படுகிறான். மன்னன் வேண்ட மீனாட்சி அருளால் கைவளரப் பெற்றான். தான் இறக்குமுன் மீனாட்சி அம்மையிடம், தனக்கு மக்கள் முதற்பூசை செய்யவேண்டுமென்று வரம் வாங்கி இறக்கின்றான். பின்னர் அவன் மீனாட்சி அம்மன் கம்பத்தடியில் இடம்பெற்ற மக்களால் வழிபடப் பெறுகின்றான்.

மதுரை மன்னன் தொடர்பினால் இவ்வீரன் காலம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலமாகலாம் என்பது தெரிகிறது. தாழ்ந்த குலத்தினான ஒருவன் உயர்ந்த குலத்துப் பெண்ணைக் காதலித்து மணத்தல் என்னும் நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த செய்தியினை இன்னூல் விளக்குகிறது என்று கருதுவாருமுள். வீரையனைத் தாழ்ந்த குலத்துத் தோன்றியவன் என்று ஏற்க

விரும்பாதவர், பிறப்புக் கூறும்போது அவனைக் காசி மன்னன் மகன் என்று கூறிப் புராண மரபில் இலக்கியப்படுத்தியுள்ளனர். நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. வீரையன் அம்மாளை என்னும் இந்நூலினைத் தஞ்சாவூர் மாமன்னர் சரபோசியின் சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்தினர் கி.பி. 1979 ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

-அ.மா.ப.

வீரையா வாண்டையார், அ. (கி.பி. 1899 - 1970) : இவர் தஞ்சைக்கு அருகிலுள்ள பூண்டியில் அப்பாசாமி வாண்டையாருக்கும், இராசாயி அம்மாளுக்கும் முதல் மகனாக கி.பி. 1899 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். காங்கிரசு இயக்கத்தில் தீவிரப் பங்கேற்றவரும், தமிழக அரசியலில் பெருஞ் செல்வாக்குடன் விளங்கியவருமான அ. கிருட்டிணசாமி வாண்டையார் இவர்தம் இளவலாவார்.

அப்பாசாமி வாண்டையார் தம் மகனுக்குத் தக்க ஆசிரியர்களைக் கொண்டு தம் வளமனையிலேயே தமிழகக் கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வியும் அளித்தார். வீரையா வாண்டையார் தம் பதின்முன்றாம் அகவை முதலே விரிந்த தம் பண்ணையின் நிருவாகத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளத் தலைப்பட்டார். இவர் 1915 இல், சேதுக் கண்ணம்மாளை மணந்துகொண்டார். இவர்கட்கு அப்பாவு வாண்டையார், அப்பாசாமி வாண்டையார் எனப் புதல்வர் இருவர் பிறந்தனர்.

வீரையா வாண்டையார் பொதுப் பணிகளில்

பேரீடுபாடு கொண்டு விளங்கினார். தம் தந்தையாரைப் பின்பற்றித் தாமும் நீதிக் கட்சியில் தொடர்ந்து உறுப்பினராக இருந்தார். தஞ்சை மாவட்டக் கழகத்தில், தொடர்ந்து இருபதாண்டுகள் உறுப்பினராகவிருந்தார். குடந்தை பாபநாசம் ஆகிய வட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பத்தாண்டுகள் உறுப்பினராக இருந்துள்ளார். தஞ்சை மாவட்ட மருத்துவ வளர்ச்சிக் குழுவிலும், கல்வி வளர்ச்சிக் குழுவிலும், சென்னை, அண்ணாமலை முதலிய பல்கலைக்கழகங்களின் ஆளவைகளிலும் உறுப்பினராகவிருந்து அரும்பணியாற்றியுள்ளார்.

அன்பு, துயர் துடைப்பு, வாய்மை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட உயர்கலை உலக மன்ற அமைப்பில் (Free mason's club) 1923-இல் அந்த அமைப்பின் தலைவராக 1927-28, 1954-55 ஆகிய காலப் பகுதிகளில் விளங்கினார். இவருடைய பணிகளைப் பாராட்டி அவ்வமைப்பு 1933, 1948 ஆகிய ஆண்டுகளில் இருமுறை இவருக்கு பரிசளித்துப் போற்றியது.

இன்று இந்தியா முழுவதும் பல கிளைக் கொண்டு விளங்கும் தஞ்சை வங்கியின் (Bank of Thanjavur) வரலாற்றில் இவருக்குத் தனியிடமுண்டு. அதன் நிருவாகம் சீர் குலைந்து மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்திருந்த சூழ்நிலையில், இவர் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுப் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்து பல புதுமைகளைப் புகுத்தினார். இவர் செய்த அரும்பணிகளின் விளைவாக வங்கி மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுச் செழித்தோங்கியது.

வாண்டையார் பொதுவாகச் சமூகத்திற்குத் தொண்டாற்றியதோடு அமையாது, தாம் பிறந்த கள்ளர் குடியின் முன்னேற்றத்திற்கும் பாடுபட்டார். கள்ளர் மகாசங்கத்தை நிறுவி, அதன் தலைவராய்ப் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றினார். சங்கத்திற்கெனத் தஞ்சையில் இரு கட்டடங்களை வாங்கினார். கள்ளர் குல இளைஞர் பலர் அங்குத் தங்கிப் பயின்று உயர்ந்தனர். இவருடைய சமூகப் பணிகளைப் பாராட்டி ஆங்கில அரசு, 1945 சனவரியில் இராவ் பகதூர் பட்டம் அளித்துப் பாராட்டியது.

இவர், 1954-ஆம் ஆண்டில், மேற்கொண்ட மேல்நாட்டுப் பயணம், தம்மூரிலும் ஒரு கல்விக் கழகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் எண்ணத்தை இவர் உள்ளத்தில்

விதைத்தது. அவ்வெண்ணம் 1956 ஆம் ஆண்டு செயலாக உருவம் பெற்றது. தம் இளவலுடனும், தம் குடும்பத்தின் பிற உறுப்பினருடனும் கூடிச் சிந்தித்துக் கல்வி அறக் கட்டளை யொன்றினை நிறுவினார். பூண்டியில், தம் வழிபடும் கடவுளாம் புட்பவனேசுவரர் பெயரால் சீர்புட்பம் கல்லூரியை நிறுவினார். அதன் வளர்ச்சிக்கென 635 ஏக்கர் நன்செய் நிலம் வழங்கப்பட்டது. அக் கல்லூரி, இன்று ஒரு தன்னாட்சி நிறுவனமாகவும், தமிழகத்திலேயே பெரிய கல்லூரியாகவும் விளங்கி மக்களுக்கு உயர் கல்வி நல்கி வருகிறது.

சமூக உணர்வோடு சமய உணர்வும் கொண்ட இவர் பூண்டியிலுள்ள புட்பவனேசுவரர் கோயிலையும், வரதராசப் பெருமாள் கோயிலையும், பிள்ளையார் கோயிலையும் புதுப்பித்தார். இராச கோபுரம் கட்டினார், தஞ்சையில் உள்ள பாலுசாமி மடத்திற்குப் பல திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளார். பூண்டியிலுள்ள சத்திரத்தில் ஏழைகட்கு நாள்தோறும் உணவளிக்க 400 ஏக்கர் நிலத்தை அறக்கொடையாக அளித்துள்ளார்.

நேர்மை, நடுநிலை, ஒழுக்கம், அஞ்சாமை, சமயவுணர்வு முதலான பண்புகளின் உறைவிடமாக விளங்கிய இவர், 1970 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 17 ஆம் நாள் காலமானார்.

அ.த.

வீரை வெளியன் தித்தனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். வீரை என்னும் ஊரினர், வெளியன் தித்தனார் என்னும் பெயரினர். அடு போர் வேளிர் வீரை முன்துறை (அகம்.206) என்று இவரவர் பற்றிய குறிப்பு சங்கப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. அக்குறிப்பிலிருந்து கடற்கரையூரான வீரை, வேளிர்க்குரியதாய் விளங்கியது புலனாம். தென்பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் புதுச்சேரிக்கருகில் இக்காலத்து விராம்பட்டினமென்று வழங்குவதே பண்டைய வீரையென்பர் அறிஞர்.

வீரை வெளியன் தித்தனாரென்று இங்கே புலவராகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ள இவரை, முதுகூத்தனார் என்னும் புலவரொருவரால் நற்றிணைப் பாடலொன்றில் (நற்.58) வேளிர்குடி மன்னனாகக் குறிக்கப் பெற்ற வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தனையெனக் கருதலாம். மற்று, வீரை வெளியனார் என்ற அளவில்

புறநானூற்றுப் புலவர் வரிசையில் குறிக்கப் பெறுபவரும் இவரேயென்றும் எண்ணலாம்.

இன்னும், வீரை வேண்மான் வெளியன் என்னும் தித்தன் என்றெழுதும் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் உரைப்பகுதியால், இவ் வீரை வேண்மான் வெளியனே உறையூர்த் தித்தனென்றும் உரைலாம். மற்றும், வெளியன் தித்தன் பெயரை வெளியனென்னும் தித்தன் எனப்பிரித்து விளக்குவதால் தித்தன் வெளியன் என வந்துள்ளதற்கும் (அகம். 152, 226) வழி காணலாம்.

இவனுடைய உறந்தை நாளோலக்கம் மிக்க ஆரவார முடையது. ஒருகாலத்தே இவனொடு பொருதற்குப் பாணனென்பவனுடன் கூடிவந்த கட்டியென்பவன், இவனது நாளோலக்கத்தில் எழுந்த கிணையொலி கேட்டே அஞ்சிப் போரிடாமல் ஓடினான் என்று பரணரின் பாடலொன்றால் (அகம்.226) அறியலாம்.

வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க் கென்றும், அருகா தீயும் வண்மை உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்புமுரே என்று புறப்பாடலிலும் அறன்நெறி பிழையாத் திறன்அறி மன்னர், அருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவர் என்று அகப்பாடலிலும் அமைந்த குறிப்புகளில் இவ்வரசப் புலவரின் அரசியல் வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம்.

-வ.கு.

வீரைவெளியனார்: இவர் சங்ககாலப் புலவர்: வீரைவெளி என்னும் சிற்றூரில் வாழ்ந்தவர். இவர் பெயரில் ஒரு பாடல் மட்டுமே புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. அச்செய்யுள் வேட்டுவத் தலைவன் ஒருவனின் கொடைச் சிறப்பையும், வேட்டுவக்குல இல்லக் கிழத்தி ஒருத்தியின் மனையறம் காக்கும் மாண்பையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

முற்றத்தில் நிழல் தந்து நிற்கும் பெரிய மரத்தின் அடியில் யானை வேட்டையாடி வந்த வேட்டுவனான அவ்வீட்டின் தலைவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மிக அருகில் கலைமான் தன் பிணைமேல் காதல் மிகுந்து அதனோடு கூடி மகிழ்ந்து திளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்நிழலின் ஒரு புறத்தில் தன் தலைவனை அழைக்க வந்த தலைவி உறங்கிக் கொண்டிருந்த தலைவனைக் கண்டு, அக்கலைமானின்

விளையாட்டால் தலைவன் எழுந்து விடுவானோ என அஞ்சிச் செய்வதறியாது ஓசை எழாமல் நடத்தலும் செய்யாது நின்ற நிலையைக் காட்டித் தலைவியின் அன்பு நிலையைப் பாடியுள்ளார். வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க் கென்றும், அருகா தீயும் வண்மை உரைசால் நெடுந்தகை (புறம்.320) என்று தலைவனின் அருள் நிலையைப் போற்றியுள்ளார்.

அர.க.

வீலர்: சிறந்த தொல்லியல் அறிஞரான இராபர்ட், இரிக்கு மார்ட்டிமர் வீலர் (Robert Iric, Mortimer Wheeler) அத்துறையின் ஒரு முன்னோடி ஆவர். இவர் வாழ்க்கைக் காலம் கி.பி. 1890 முதல் 1976 வரை ஆகும். இவர் முனைவர் (Doctor) பட்டமும் இங்கிலாந்து நாட்டின் உயரிய விருதுகளில் ஒன்றான சர் பட்டமும் பெற்றவராவார். இவர் தம் நீண்டகாலத் தொல்லியல் ஆய்வு வாழ்க்கையில் முதன்முதலில் தொல்லியலின் சிறப்புத் தன்மையை விளக்கி அது ஒரு விஞ்ஞானக் கலை என்ற உண்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தொல்லியலுக்கே ஒரு சிறப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தார். தொல்லியல் துறை வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கேற்ற வீலர் தொல்லியல் அகழாய்வுகளின் நோக்கத்தையும் அதன் நுட்பம் அறிவியல் அடிப்படையில் அமைய வேண்டுமென்பதையும் அப்போது கவனிக்கப்பட வேண்டிய பதிவு முறைகளையும் உணர்த்தினார். தொல்லியல் தன்மையின் சிறப்பைச் செய்தித் தாள்களில் கட்டுரைகள் எழுதியும், சிறந்த புத்தகங்கள் வெளியிட்டும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் அமைத்தும் வெளி உலகிற்கு எடுத்துரைத்தார். தொல்லியல் அகழாய்வுகள், இவரது வருகைக்கு முன்புவரை வரையறுக்கப்படாமலும் முறையற்றதாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவர்தாம் முதன்முதலில் அகழ்வாய்வில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய, வரையறுக்கப்பட்ட ஆய்வு நுட்பத்தை வெளிப்படுத்தினார். முதன்முதலில் அகழாய்வு மேற்கொள்ளும் இடத்தை இரும்பு அல்லது மரக்கட்டைகளால் செய்யப்பட்ட முளைக்கோல்கள் மூலம் பல சமசூர அல்லது பெட்டி வடிவ அமைப்புகளாக உள்ளமைவு காட்டியும், புறவமைப்பு விளக்கியும், அகழாய்வுக் குழிகளை நடைபாதை மூலம் இணைக்க வேண்டியது இன்றியமையாமையைச் சுட்டியும் உணர்த்தினர். அகழ்வாய்வின்போது அடுக்கியற் படிவ ஆய்வு புகுத்த வேண்டியதன் நோக்கத்தையும், அகழ்வாய்வுக்கமியின்

வெட்டுவாய் நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியதின் இன்றியமையாமையையும் இவர்தாம் வெளிப்படுத்தினார். இவரால் புகுத்தப்பட்ட அம்முறைகள் வீலரின் முறை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவர் இங்கிலாந்தில் ஒரு தொல்லியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தவித்திட்டார். மேலும் 1937-ல் இங்கிலாந்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொல்லியலுக்கென்று ஒரு தனிப்பிரிவை இவர் ஏற்படுத்தினார். அது இன்று இங்கிலாந்தில் ஒரு பெரிய, பெருமைமிக்க கல்வி நிறுவனமாக விளங்குகிறது.

வீலர் 1943 ஆம் ஆண்டு முந்தைய ஒன்றுபட்ட இந்தியாவின் தொல்பொருள் துறையின் தலைமைப் பதவியான இயக்குநர் பதவியினை ஏற்றார். இவர் காலத்தில் இந்திய தொல்பொருள் துறையில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இவர் இந்திய தொல்லியல் பள்ளி ஒன்றை தக்கசீலத்தில் 1944 அக்டோபர் முதல்நாள் தொடங்கி அதன்மூலம் இந்திய நாட்டின் பல இளைஞர்களை தொல்லியல் அறிஞர்களாக உருவாக்கினார். இவர் பள்ளியில்தான் பின்னால் புகழ்பெற்று விளங்கிய தொல்லியல் அறிஞர்களான சக்கரவர்த்தி, வாட்சு மற்றும் சோசு போன்றவர்கள் பயிற்சி பெற்றனர். தமிழகத்தில் பாண்டிச்சேரிக்கு அருகில் அரிக்கமேடு என்ற இடத்தில் யவனச் சேரியை அகழ்ந்தெடுத்த பெருமை இவரைச் சேரும்.

-பா.ஜெ.

துணைநூல்கள்

Amarnath Khanna, Archaeology of India, Clarian Books, New Delhi, 1981

Michael Carter, Archaeology, Blandford Press, Poole Dorset, U.K. 1980.

வெங்கடகிருட்டிணப்ப நாயக்கர்: சங்கத் தமிழ் வளர்த்த மதுரையில்தான் விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் காலத்தில் முதல் தெலுங்கு உரைநடை நூல் மலர்ந்தது. அம்மன்னன் ஒரு வசன காவியங்களான சிரீரங்கமகாத்மியம், மாக மகாத்மியம் ஆகியவற்றைப் படைத்தான். அவனது அவையில் தளபதியாகவும் அமைச்சனாகவும் சமூகம் வெங்கட கிருட்டிணப்ப நாயக்கர் இருந்தார். இவர் காலம் கி.பி 1680-1750 வரை ஆகும். இவர் தாய் மங்கம்மாவின வளர்ப்பு மகளாகிய அலமேலக்கா. தந்தை மீனாட்சி

ஐயா. வெங்கட கிருட்டிணப்ப நாயக்கர் சிறந்த கவிஞர், தாராசசாங்கம் இயற்றிய சேசமு வேங்கடபதி, மித்திராவிந்தாபரிணயம் இயற்றிய குந்துர்த்தி வெங்கடாசலகவி முதலியவர்களின் நண்பர். இவர் இராமேசுவரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள படைநல்லூரில் அன்னசத்திரம் கட்டுவித்தார், குடிநீர்க்குளம் வெட்டினார், மதுரைச் சுந்தரர் கோவிலில் மண்டபம் கட்டுவித்தார், இசையில் வல்லவர், சிறந்த அறிஞர். இவருடைய மரபினர் வடகரைநகர் சமீன்தார்களாக அண்மைக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் சைமினிபாரதம், சாரங்கதர சரித்திரம் எனும் உரை நடைநூல்களும், அகல்ய சங்கிந்தினம் என்னும் அழகிய காவியமும், இராதிசா சாந்தவனம் எனும் சாதர்சுவமிக்க குறுங்காவியமும் ஆகும்.

பில்லமர்ரி பிணவீரபத்திரர் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கவிஞர் சைமினி காரதத்தைச் செய்யுட்களில் காவியமாகப் படைத்திருந்தார். அதனைத் தழுவி உரைநடையின் வெங்கடகிருட்டிணப்ப நாயக்கரும் சைமினிபாரதத்தை இயற்றியுள்ளார். பாரதத்தில் அகவமேத பருவக் கதையை விவரிக்கும் நூல் இதுவாகும். அந்நூலை விசயரங்க சொக்கநாதருக்கே காணிக்கை செய்துள்ளார். அந்நூல் ஐந்து அத்தியாயங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சேமகூர வேங்கடகவி இயற்றிய சாரங்கதர சரித்திர எனும் செய்யுள் காவியத்தைத் தழுவி வெங்கட கிருட்டிணப்ப நாயக்கரும் உரைநடையில் சாரங்கதரசரித்திரமு இயற்றியுள்ளார். வழக்காற்றிலுள்ள பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தி எளிய நடையில் அழகிய காவியமாக அந்நூலைப் படைத்துள்ளார்.

இவரது மற்றொரு சிறந்த காவியம் அகல்ய சங்கிரந்தனம் ஆகும். அது அகலிகையின் முறையீடு என்றும், அகலிகையின் அழகை என்றும் பொருள்படும். அக்காவியத்தில் அகலிகையைக் குணநலமிக்க சிறந்த பாத்திரமாகப் படைத்துப் பெண்மைக்கு நேரும் சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மூன்று அத்தியாயங்களில் 403 செய்யுட்கள் கொண்டமைந்துள்ள இக் காவியம் சுவைமிக்க நடையில் கவித்துவச் சிறப்புடன் மிளிர்கின்றது. இக்காவியத்தின் நாடகப் பாங்கும் புதிய இனிய நடையும் சுவைஞர்க்குப் பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ளது.

வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும் சிறுபாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்ட அகலிகையினை ஒரு காசியப் பாத்திரமாக்கியவர் சமுகம் வெங்கடகிருட்டிணப்ப நாயக்கர்தான். தாகூர், வெள்ளைக்கால், சுப்பிரமணி முதலியார் போன்ற இக்காலக் கவிஞர்கள் அகலிகையை ஒருபாத்திரமாக்கிக் கவிபுனைந்துள்ளனர். எனினும், அகல்யாசங்கிரந்தனத்தின் சிறப்பு வேறெந்தப் படைப்பிலும் கிட்டவில்லை.

இவரது மற்றொரு நூல் இராதிசாந்தவனம் என்பது. அதில் 126 செய்யுட்கள் உள்ளன. கண்ணனைப் பிரிந்துள்ள இராதையின் ஆற்றாமையை விவரிக்கும் காதற் சுவை மிக்க நூலாகும். அதே போன்ற மற்றொரு இராதிசாந்தவனம் என்னும் நூல் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பெண் கவிஞர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. அது தஞ்சை மன்னன் சிம்மனின் காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. எனினும் சமுகம் வெங்கடகிருட்டிணப்பருடையதே முதல் நூல் என்று திறனாய்வாளர் கருதுகின்றனர். சமுகம் வெங்கட கிருட்டிணப்ப நாயக்கரின் சுவை மிக்க அக்காவியங்கள் தெலுங்கிலக்கியத்திற்கு மதுரை தந்த பரிசுகளாகும்.

-முகஜ.

வெங்கடேச ஐயங்கார் (மாகதி): தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர்களுள் பலர் பிற மொழிகட்கும் தொண்டுபுரிந்து பெரும்புகழ் பெற்றிலங்கினர். தெலுங்குமொழிக்கு வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி போலவும், மலையாள மொழிக்கு உள்ளூர் பரமேசுவர ஐயங்கார் போலவும், கன்னடமொழிக்கு அளப்பரிய சேவை செய்த தமிழர் மாகதி வெங்கடேச ஐயங்கார். பெங்களூர் அருகே உள்ள மாகதி எனும் சிற்றூரில் இவருடைய முன்னோர்கள் குடியேறி, மைசூர் மன்னரின் ஆதரவைப் பெற்ற வேதபண்டிதர்களாகத் திகழ்ந்தனர். வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த அந்தணர்களாகிய இவர்கள் வடமொழி, தமிழ், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்தனர். இம்மரபில் 6-6-1891 இல் பிறந்த மாகதி வெங்கடேச ஐயங்கார் கன்னடச் சிறுகதையின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். மாகதி கன்னட ஆசிரியர் என்று கன்னட மக்களின் சொத்தாக மதிக்கப்பட்ட சிறந்த அறிஞரான மாகதி மைசூர் மாகதான அரசுப்பணியில் வரி ஆணையராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். சிறுகதைகள், புதினம், கவிதை, வாழ்க்கை வரலாறு, நாடகம், திறனாய்வு மொழிபெயர்ப்பு, தன்வரலாறு ஆகிய அனைத்துத்

துறைகளிலும் நூற்றைம்பது நூல்கள் வரை இயற்றியுள்ளார். சன்னகதைகளு (சிறுகதைகள்) 12 - 13 எனும் நூலுக்கு 1969இல் சாகித்திக் கழகம் பரிசு கிடைத்தது. மாகதி சீனிவாச என்னும் புனைபெயரில் கன்னட இலக்கியத்தில் புகழ் மிக்க படைப்புகளை நல்கியுள்ளார்.

இசை விற்பன்னரின் மரபு வழிப்பட்ட வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை 1928 இல் வெளியிட்ட சுப்பண்ணா என்ற புதினத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஞானபீட விருது பெற்ற சிக்கவி இராசேந்திர என்னும் புதினத்தில் (1959) குடகு நாட்டை ஆண்ட இராசேந்திரனின் வீரதீரமும் ஆங்கிலேயர்கள் சூழ்ச்சியால் குடகு நாடு ஆங்கிலேயர் வயப்பட்டதுமாகியவற்றை 1959 இல் அழகுற விளக்கியுள்ளார். அந்நூலுக்கு ஞான பீட விருது 1985இல் வழங்கப்பட்டது. எப்போதும் தில்லியில் தான் விருது வழங்குவது வழக்கமாயினும், முதுபெரும் அறிஞரான மாகதி வெங்கடேச ஐயங்காரைப் பெருமைப்படுத்தப் பெங்களூரிலேயே விழா வைத்து அவ்விருது வழங்கப்பட்டது சிறப்பான நிகழ்ச்சியாகும். குடியரசுத் தலைவர் இவ்விருதினை அந்நாளில் வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

சாகித்திக் கழகப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதிகள் பன்னிரண்டும் பதினாண்டும் - மாகதியின் சிறந்த பல சிறுகதைகள் அடங்கிய பதிப்பாகும். விசித்திரப்பிரேம இருவெகளலோக (எறும்புகள் உலகம்) தடஸ்டாய் மகரிசிய பூர்ச விருச்சகளு முதலிய சிறந்த கதைகள் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டவையாகும். சஞ்சீவியின் கனவு, நாய்வாழ்க்கை, காக்கைகள் மந்திரோதயம், கெட்டகாலம், எருமைக்கனவு, ஆசார சீலர் ஐயங்கார் முதலிய பல சிறுகதைகள் பெருமைமிக்கன.

அருணா முதலிய கவிதைத் தொகுதிகளில் இயற்கைஎழில், சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துகள் ஆகியவற்றைக் குறித்த பல கவிதைகள் உள்ளன. தென்றல், மறுப்பு, குருடர், பாழும், அபிமன்யு, நீதி முதலிய பல தலைப்புகளின் 15 கவிதைகள் உள்ளன. தாமரை என்ற கவிதைத் தொகுதியில் தாமரை, சூயில், நடராசர், கோமதேசுவரர், ஒரு பறவையைக்குறித்து, கண் முதலிய 14 தலைப்புகளில் கவிதைகள் உள்ளன. விண்ணப்பம் எனும் கவிதைத் தொகுதியில் இசைப்பாடல்கள் பல உள்ளன.

பிரார்த்தனை, எச்சரிக்கை, செயம், தூக்கம், எதிர்பார்ப்பு, கவலை, நம்பிக்கை முதலிய பல தலைப்புகளில் 50 இசைப்பாடல்கள் உள்ளன. மனைவி எனும் இசைப்பாடல் தொகுதியில், வாமனன், மறைவு, தயை, வேண்டுதல், இரகசியம் முதலிய 50 பாடல்கள் உள்ளன. மாசுதி பல நாடகங்கள் இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் சாந்தா, சாவித்திரி, உசா, மஞ்சளா, சத்திரபடி சிவாசி, யசோதாரா, காகனபோட்டை, முதலிய பல நாடகங்கள் சிறப்புமிக்கவை. திருப்பாணி எனும் இசை நாடகம் இயற்றியுள்ளார். சென்னை பசுவநாயக்கர் - எனும் வரலாற்றுப்புதினம் புகழ் வாய்ந்தது. கௌடரமல்லி, இராமநவமி, மூகனமக்களு என்பவை காவியங்களாகும். மாசுதி ஆங்கிலத்திலும் சிறுகதைகள், ஆங்கிலத்தில் நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். விமரிசை சாகித்திய பிரசங்க, தாய்நாடிய தம்மடி முதலிய கட்டுரைத் தொகுதிகளும் படைத்துள்ளார்.

மாசுதி நேரம் தவறாமல் பணிசெய்பவர். கன்னட மொழியின் மேன்மைக்காக அயராது பாடுபட்டவர், மேலும் இவர் மறுமலர்ச்சிக் கன்னட இலக்கியக் கோயிலின் நான்கு தூண்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டுப் பெரும்புகழ் பெற்றிலங்கினார். இவர் நிறை நாட் செல்வராக 95 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 1986 ஆம் ஆண்டு பெங்களூரில் தம் இல்லத்தில் காலமானார்.

-மு.கு.ஜ.

வெங்கம்மா - தரிகொண்ட: தெலுங்கிலக்கியப் பெண்கவிஞர்களுள் மொல்லாவுக்கு அடுத்த சிறந்த கவிஞராகத் தரி கொண்ட வெங்கம்மா திகழ்கின்றார். இவர், கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்தவர். வேதாந்தத்தில் விரும்புற்று வைராக்கிய முடையவராகக் காணப்படுகிறார். திருப்பதிக்கு அருகே, உள்ளே தரி கொண்டே எனும் ஊரில் பிறந்தவர். தம் கணவர் இறந்ததும் ஊரார் இவர் அணிந்திருந்த வளையலைக் கழற்று மாறு கூறியதற்கு இணங்கமறுத்து, விதவைக் கோலம் பூணும் பெண்ணடிமைத்தனத்தை எதிர்த்தார் என்ற ஒரு வரலாறு கூறுகிறது.

தரிகொண்ட வெங்கம்மா வேங்கடாசல மகாத்மியம், ஞான வாசிட்ட இராமாயணம், இராசயோகசாரம், கிருட்டிணமஞ்சரி எனும் நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். ஞானா வாசிட்ட இராமாயணம், துவிபத என்னும் ஈரடிச் செய்யுள் நடையில் ஐந்து பிரகரணங்களில்

அமைந்துள்ளது. இது பரத்துவாசருக்கு வான்மீகி முனிவர் கூறியதாக வேதாந்தத்தைக் கூறும் கதைகளுடன் கூடிய தத்துவ ஞானநூலாகும். இராசயோகசாரமும் இத்தகைய வேதாந்த நூலேயாகும். கடினமான வேதாந்தக் கருத்துகளையும் எளிமையான இனிய நடையில் எடுத்துக் கூறும் நயம் வெங்கம்மாவின் தனிச் சிறப்பாகும். கிருட்டிணமஞ்சரி 140 துவிபதங்களில் அமைந்த நூல். பக்தியே முக்திக்குச் சாதனம் எனக் கருதும் மனநிலையில் இக்கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

வெங்கம்மாவின் காவியப் பாங்கான நூல் வேங்கடாசல மகாத்மியம் ஆகும். இது வேங்கடமலையில் வீற்றிருக்கும் திருமாலின் திருவிளையாடல்களை விளக்கும் காவியமாகும். வராகம், பதுமம் முதலிய புராணங்களில் உள்ள வேங்கடாசல மகாத்மியக் கதைகளைத் தொகுத்து இக்காவியம் படைத்துள்ளார். பத்மாவதி சீனிவாசரின் திருமண வரலாறு சுவைமிக்கதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சீனிவாசன் குறத்தி வேடம் புனைந்து திருமகளிடம் சென்று பேசிய உரையாடல்கள் நாடகப்பாங்கில் நயமுடன் அமைந்துள்ளன. திருமகள் தன் கணவன் இரண்டாம் திருமணம் செய்து கொள்கிறான் என்ற செய்தி கேட்டதும் படும்மனவருத்தத்தின்மூலம் பெண்ணின் மனத்தைச் சித்திரித்துக் கொட்டிப் பெண்கவிஞரான வெங்கம்மா சிறப்பான கவிஞராகத் திகழ்கின்றார். வெங்கம்மா வேதாந்தக் கருத்துகளை எளிய நடையில் விவரித்துள்ளார். காதற் சுவையை இவர் வருணிக்கவில்லை. ஆன்மிகக் கடைத்தேற்றமே நோக்கமாக இவர்தம் படைப்புகள் மிளிர்கின்றன.

-மு.கு.ஜ.

வெங்கை உலா: இது திருவெங்கைமலையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் திருவீதியுலா நிகழ்ச்சியையும், அவனை வீதியிற் கண்ட ஏழு பருவப் பொது மகளிரும் அவன்பாற் காதல்கொண்டு அடையும் நிலைகளையும் புனையும் சிற்றிலக்கியமாகும். கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் பாடப்பெற்ற இவ்வுலா நானூற்றுப் பத்தொன்பது கண்ணிகளையுடைய கலிவெண்பாவையும் ஈற்றில் ஒரு வெண்பாவையும் கொண்டு விளங்குகிறது.

வெங்கைமலை திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து சென்னை செல்லும் நெடுஞ்சாலையிலுள்ள வாலிகண்டபுரம்

என்னும் ஊரைச் சார்ந்து அதன் வடமேற்கே உள்ளதோர் பழமலையாகும். முதுகுன்றமாகிய விருத்தாசலம் போன்றே இதுவும் பழமலையென்றும் விருத்தகிரியென்றும் வழங்கப்பெறும். இம்மலையில் அமர்ந்த பெருமான் பழமலைநாதரெனவும் விருத்தகிரிச் செல்வரெனவும் பெயர் பெறுவார். இவற்றால் இவ்வெங்கைப் பதியின் பழமை விளங்கும்.

வெங்கை நகர்ப் பண்புகளை இவ்வுலா பொதுப்படவே நன்கு புனைகின்றது. அந்நகரத்து இல்லங்களில் இரவுப் பொழுதிலே கணவன்மார்களால் கூடல் கருதித் துயிலுணர்த்தப்படும் மனைவிமார் நாணமுற்று விளக்கினை அணைக்கவும் அவர்கள் அணிந்துள்ள மணிப்பூண்கள் விளக்கேற்றுவனபோல் பளிச்சென்று ஒளிவிட்டு விளங்கும், பள்ளியறையில் மாதரிடத்துக் கொழுநர் கூறிய இன்பமொழிகளைக் கேட்டிருந்து மன்றத்திலே கூறும் கிளிகளை அம்மகளிர் கூறாதக்கவும் அவருடனே பழகியிருந்த பூவைகள் அம்மொழிகளைக் கூறி அம்பலப்படுத்தும், முன்றில்களில் படிந்துள்ள தூசுகளைப் பெண்கள் மாற்றிப் பெருக்கும் போதே அவர்கள் கூந்தலில் அணியப்பட்டுள்ள பூந்தொடைகள் தாதுக்களை உதிர்த்து அம்முன்றில்களிற் குப்பையாக்கும், மணிமாளிகைகளை முன்னம் மேகங்கள் சூழ்ந்து மறைந்திருந்து செல்லவும், பின்னரே வேதவேள்விகளின் தீப்புதை போய் மூடிமறைக்கும், மதிற்கொடிகள் வானளாவ உயர்ந்து செந்தாமரை நாதனாகிய கதிர்வனின் தோர்க்கொடியோடே நட்புற்று ஆடும் (36=40).

வெங்கைநாதனாகிய சிவபெருமானைப் பலபடச் சிறப்பித்துப் புனையும் இவ்வுலாப் புனைவுகளில் தமிழோடு தொடர்புடைய சிலவற்றைக் காணலாம். வேத உணவு வெறுத்துப் புகழ்மூவர். ஒது தமிழ்ஊனுக்கு உழல் செவியான் (27) என்று இறைவனது தமிழ்ப் பசியை இவ்வுலா பாடுகின்றது. வேதத்தை ஒதினால் அதனைக் கேட்டு விழிநீர் பெருக்கி நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பாரைக் காணோம், ஆனால் திருவாசகத்தை ஒருகால் ஒதுவோமாயின் கருங்கல் மனமும் கரைந்து வீழத் தோண்டப்படும் மணற்கேணியில் நீர் ஊருமாறு போல் கண்களில் நீர் சுரந்து பாய, மெய்யம்மயிர் பொடிப்ப, விதிர்விதிர்ப்பெய்தி யாவரும் அன்பராவர் என்று நால்வர் நான்மணி மாலையில் (4) வேதத்தினும் சிறந்ததாக மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தைப் புனைந்து பாராட்டிய அடிகளாரின் இவ்வுலா அம்முறையிலேயே

மூவர் தேவாரத்தைச் சிறப்பிக்கின்றது. இச்சிறப்பினைப் பின்னும் இவ்வுலாவே, ஒருமூவர், பாவை விழையும் பழமலையான் (283) என்று பகரும்.

மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையை அக்கோவைப் பாட்டுடையோனாகிய சிற்றம்பலநாதனே கையிட்டொழுதினான் என்பதை உட்கொண்டு, கோவை, எழுதும் திருக்கூரத்தான் (283-284) என்ற இவ்வுலா வெங்கைநாதனைப் பாடுகின்றது. திருமுதுகுன்றத்துப் பழமலைநாதர் சுந்தரர்க்குச் செம்பொற்கட்டிகளை அளித்ததோடு அவற்றை அவர் மணிமுத்தாற்றிலே இட்டுப்போய்த் திருவாரூர்க் கமலாலயக் குளத்தில் எடுக்கவும் திருவருள் செய்த திறத்தை நினைந்து இவ்வுலா முத்தமணி, ஆற்றிற் பொருள் திருவாரூர்க் குளத்தில் அன்றுசென்று, தோற்றப் புரியும் தொழிற்சித்தன் (11 - 12) எனச் செப்புகின்றது.

அடுத்து, இவ்வுலாவின் அணிநயங்களும் பொருள்சான்ற அழகுடையன. வெங்கை நாதன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் கட்டமைப்பினைக் குறித்துப் பாடும்போது, முன்னோருடைய செய்யுள்போல் சந்திகளைச் செம்மையுறச் சேருமாறு பொருத்தித் தக்க சீர் கெடாமல் அடுக்கிக் காண்போர் அறிவு மகிழும் அற்புத அணிகளையும் உடையதாய் அமைக்கப்பட்ட திருக்கோயில் (66-67) என்று புனைவதில் உவமையும் சிலேடையும் சேர்ந்ததொடு கூட்டணி நயத்தைக் காணலாம். பேரறிஞர் நெஞ்சத்தைப் போலே நிகழ்வுற்று ஒரு சிறிதும் வஞ்சம் புகாத மதர்விழியான் (149-150) என்று பேதையையும், தனைக்காணில் யார்க்கும் வாய்நீரைத் தருகின்ற புளிபோல் தனைக்காணின் உள்மயக்கும் உண்டாக்கும் தையல் (190-191) என்று பெதும்பையும், கண்ணிற் சிறந்த கருமணிபோல் வானவர்தம், பெண்ணிற் உவமப் புனைவுகளும், சீர்க்கும் இளைஞராம் தேன் (வண்டு) முரலும் போதாகப் (மலரவரும் மொட்டாக) பார்க்கும் பெதும்பைப் பருவத்தாள் (190) எனவரும் உருவகப் புனைவும் உணர்ந்தின் புறத்தக்க அணிநயங்களாம். இங்கே பெண்மை மலராத பெதும்பையைப் பூமலராத போதாக உருவகித்தமைக்கு ஏற்பப் பெண்மை மலர்ந்த மங்கைக்குப் பூ மலர்ந்த நாள் மலரைப் பின்னர் உவமை கூறுவதும் (227) ஒத்து நோக்கற்குரியதாம்.

இன்னும், நுண்மை, சுருக்கம், விளக்கம், எளிமை என்ற இன்னோரன்ன பண்புகள் விளங்கத் தோன்றித்

தான் கருதிய பொருளை முடித்தற்கு வருகின்ற ஏதுநுதலிய முதுமொழி எனத் தொல்காப்பியத்திலேயே இலக்கணம் வகுக்கப்பட்ட பழமொழியாட்சியையும் இவ்வுலாவிலே பார்க்கலாம். கன்று பயிரை மேயக் கடாவின் செவியை அரிந்தாற்போல் இன்று தலைவனைக் கண்ட எம் கண்கள் நன்றிருக்கக் காணாத கொங்கைகள் அழகழியப் பசலை பரந்தன (126-128) என வெங்கைநாதனை உலாவிற் கண்டு காமுற்ற பெண்டின் பேச்சாக வரும் அடிகளில் அமைந்த பழமொழி இவ்வகையிலே படும்.

மற்றும் முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றும் தமிழ் நூல் மரபையும் இவ்வுலா ஏற்று அமைந்துள்ளது. சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம், சொல்லிய வண்ணம் செயல் (411) என்று குறட்பாவையும் (664), நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டால், எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை (57) என்று மூதுரைப் (10) பாடலடிகளையும் முழுமையாக இவ்வுலா எடுத்தாண்டுள்ளது.

-வ.கு.

வெங்கைக் கலம்பகம்: இது திருவெங்கை மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அமைந்த கலம்பக இலக்கியமாகும். கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிராகாச சுவாமிகளால் பாடப்பட்ட இக் கலம்பகம் இலக்கிய நயம் அந்நயங்களோடே இறைவன் பண்புகளைப் பாராட்டியும் அடியார் பெருமைகளைப் பேசியும் அன்பர்களை ஆற்றுப்படுத்தியும் வேண்டுகளை விடுத்தும் சிறந்து அமைந்துள்ளது.

மகளிர் மூவர் கூடிப்பாடும் அம்மானை என்ற விளையாட்டு வகைப் பாடலிலே அம்மகளிர் இறைவனைப் பாடுகின்றபோது புண்ணியனும் வெங்கைப் புனிதனுமாகிய நம் அண்ணல், அன்று தன் அடிமுடி காண முனைந்த அயனுக்கும் மாலுக்கும் எதிரே அரியதோர் பேரொளிப் பிழம்பாய் எழுந்தான் என்று முதற் பெண் பாராட்டிப் பாட, அரும்பேரொளியாய் அண்ணல் அன்றெழுந்தானாயின் காண வேண்டிய இருவரும் கண்களால் எளிதில் கண்டிருக்க மாட்டாரோ என்று இரண்டாவள் ஐயமெழுப்ப, அவன் கண்ணின்றிக் காணும்

கதிரொளிகான் அம்மானை என்று மூன்றாமவள் விடைகூறி முடிப்பாள்(9). இறைவன் ஒளியிருவானவன் ஆயினும் அவ்வொளி புறக் கண்ணால் காணும் வெளியொளியன்று: அக்கண்ணால் காணும் உள்ளொளியாகும் என்ற உண்மையை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தலைவனுடன் போன தலைவியைத் தேடிப் பின் செல்லும் செவிலி, அத்தலைவன் அடிச் சுவடுகளின் பின்னே தலைவி அடிச்சுவடுகள் தோன்றக் கண்டு, முன்னடிகள் இரண்டும் (ஐஞ்சீர் கொண்ட) நெடிலடிகளாகவும் அவற்றை அணைந்த பின்னடிகள் இரண்டும் (நாற்சீர் கொண்ட) நேரடிகளாகவும் அமைய நான்கடிகளைக் கொண்டு நடக்கும் வெண்டுறைப் பாடலைப் போலே இவ்வுடிச் சுவடுகள் நான்கும், படர்தலால், இவற்றுள் பின்னடிகள் எங்கள் மகள் அடிகள்: முன் பெயர்ந்த அடிகள் அவள் காதலனான அக் காளையின் அடிகளாம் (42) எனப் பேசுவதாய் அமைந்த பாடல் இலக்கிய நயத்தோடே உவமையாகிய அணிநயமும் அமையச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

வெங்கைக் காவலனே, தேக்கும் கருணைப் பரியநாயகியின் திருமுலை சுரந்த பாலை இனிய பாடல்கள் பாடும் அழகனான ஞானசம்பந்த வள்ளல் உண்டிட அவன் கடைவாய் வழியே ஒழுகும் திவலை யொன்று அடியேனுக்குப் புண்ணிய வசத்தினால் கிடைப்பின், என்னைத் தாக்கும் புலன்களை வென்ற யான் உன் அடியாருடனே தங்குவேன் (61) எனவரும் அன்பன் மொழியும், அமையாளும் அமரர்போவே, இங்கேவா, வந்து என்னை நின் வலப்பக்கத்தே இருந்துவாய் என்று நின்னை வேண்டித் தீராத மையலுற்று, விழித்தும்பும் நீரோடே ஒன்றியிருக்கும் இப் பொற்றொடிக்கு நீ திருவருள் செய்கின்றாயில்லை. ஆதலால், வெங்கை நிமலனே, வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் என நின்னைக் குறித்த திருநாவுக்கரசின் கூற்றும் பொய்யோ? (84) எனவரும் செவிலி மொழியும் நாயன்மார் குறிப்புகளோடே கூடிய வேண்டுகளாய் விளங்குகின்றன.

புலவீர், திருவெங்கைப் பழமலைநாதன் அன்றொரு புலவர்க்கு ஆற்றிலிட்ட பொருளைக் குளத்தில் அழைத்துக் கொடுத்தருளிணான். மற்றும் அவன் சோற்றுத் துறையும் நெய்த்தானமும் உடையவன், ஆதலால் அவன் நும் பசி நோய் தொலைப்பான், நீவீர் அவனையே

துதியீர் (8) என்று ஒரு பாடலில் புலவர்களை இறைவனிடத்தே இக்கலம்பகம் நயமாக ஆற்றுப்படுத்துகின்றது.

-வ.கு.

வெசுட்டுமினிசுடர்: இப்பெயரில் வட அமெரிக்காவில் சில ஊர்கள் இருந்த போதிலும் பொதுவாக இது இங்கிலாந்திலுள்ள இலண்டன் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வெசுட்டுமினிசுடர் என்னும் நகரையே குறிக்கும். இந்நகரம் தேம்சு ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. இலண்டன் மாநகரம் இதன் கிழக்கிலும் ஆல்போர்ன் (Holborn) பேடிங்டன் (Paddington) செயின்ட் மேரிலி போர்ன் (St.Marylebone) ஆகிய நகரங்கள் இதன் வடக்கிலும், செல்சி (Chelsea) கென்சிங்க்டன் (Kensington) ஆகிய நகரங்கள் இதன் மேற்கிலும் அமைந்துள்ளன.

இங்கிலாந்தின் பெயருக்கும் புகழுக்கும் காரணமாக விளங்கும் சில அழகான கட்டடங்கள் இதன் வரலாற்றுத் தொன்மையைச் சுட்டும். இங்குள்ள கட்டடங்களில் சில, பக்கிங்காம் அரண்மனை, புனித சேம்சு அரண்மனை பாராளுமன்றக் கட்டடங்கள், வெசுட்டுமினிசுடர் திருமடம் (Abhey) வெசுட்டுமினிசுடர் பள்ளம் வெசுட்டுமினிசுடர் திருச்சபை (Chruch), இராயல் ஆல்பர்ட்டு மன்றம் வெள்ளை மண்டபம் (White Hall) இங்கிலாந்து

நாட்டுத் தலைமை அமைச்சரின் இல்லம், 10 தெள்ளிங்கு தெரு முதலியன்வாக்கும். விக்டோரியா தொடர்வண்டி நிலையம், ரிரபர்ட்கர் சதுக்கம் (Trafalgar square) போல்வன வெசுட்டுமினி சுட்டரில் உள்ளன. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே இதன் வரலாறு சிறப்பாக உள்ளன. வெசுட்டுமினிசுட்டர் கி.பி. 1540 ஆம் ஆண்டில் மாநகரமாயிற்று. அப்போது எட்டாம் என்றி என்னும் தியூடர் மன்னர் அரசாட்சி செய்தார். அவர் காலத்தில் வெசுட்டு மினிசுட்டர், ஓர் ஆயர் ஆட்சிப்பகுதி (Bishopric) மையமாயிற்று. பின்னர், இது இலண்டன் மாநகர ஆயராட்சிப் பகுதியொடு இணைந்துவிட்டது. இதன் மக்கள் தொகை 1,789,100 (1985).

-இரா.அ

வெசுட்டுமினிசுடர் சட்டம், 1931: இது பிரிட்டனுக்கும், சுதந்திர நிலை உடைய அதன் குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் (Self-governing dominions) இடையே நெடுங்காலமாக வழக்கத்தில் இருந்துவந்த சுதந்திரமான அரசியலுறவுகளைச் சட்டவடிவத்திலாக்கிய ஒரு ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றச் சட்டம் ஆகும்.

சட்டம் செய்யப்பட்ட சூழ்நிலைகள்: பிரிட்டன் கி.பி 1763 இல் கனடாவை பிரான்சு மக்களிடமிருந்து வென்றபின், படிப்படியாக அக்குடியேற்ற நாட்டைச் சுயாட்சிக்குத் தகுதியுடையதாக ஆக்கிற்று. முதலில் அதன் மாகாணங்களிலும், நடுவண் அரசிலும் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட சட்ட மன்றங்களும், அமைச்சரவைகளும், நீதி மன்றங்களும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. பின்னர் கனடாவை முழு சுயாட்சியுடைய குடியேற்ற நாடாக ஆக்கி, கி.பி. 1867 ஆம் ஆண்டின் ஆங்கிலேய வட அமெரிக்கச் சட்டத்தை (British North America Act. 1867) ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றவே, கனடா மற்றெல்லா இறைமை உடைய நாடுகளையும் போலவே சுதந்திர அரசாங்கத்தைப் பெற்று, மற்ற நாடுகளுடன் சுதந்திரமான தூதியலுறவை நிறுவி, சருவ தேச சங்கம் போன்ற பன்னாட்டு நிறுவனங்களிலும் முழு உரிமைகளையுடைய பேராளர்தன்மை பெற்றது. அந்நாட்டின் தலைவராகிய தலைமை ஆளுநரை (Governor-General) ஆங்கிலேய அரசர் அல்லது அரசி அமர்த்தினாலும், அந்நான் எல்லா அரசாங்க அதிகாரங்களும், பணிகளும் ஆங்கிலேய அரசியார்

பெயரால் நிறைவேற்றப்பட்டாலும், தலைமை ஆளுநருக்கு ஆங்கிலேய அரசியாணைப்போல எந்தவித அதிகாரமும், பொறுப்பும் இல்லை. அவையெல்லாம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, சட்ட மன்றத்துக்குப் பொறுப்புள்ள அமைச்சரவையிடமிருந்தன. ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றத்தின் சட்டங்கள் கனடா போன்ற சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் கையாளப்படுதல் கூடுமாயினும், நடைமுறையில் அல்லது வழக்கத்தில் அச்சட்டங்களை ஆங்கிலேய அரசாங்கம் சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடுகளின்மீது செயல்படுத்தவில்லை.

இதேபோலவே ஆசுத்திரேலியாவும், 1900 ஆம் ஆண்டின் ஆசுத்திரேலியப் பொதுநல நாட்டுச் சட்டத்தின்படி (Commonwealth of Australia Act 1900) பிரிட்டனோடு சில வழக்கமான தொடர்புகளை உடைய சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடாக ஆயிற்று. தென்னாப்பிரிக்காவும், 1909 ஆம் ஆண்டின் தென்னாப்பிரிக்க ஒன்றியச் சட்டத்தின்படி (Union of South Africa Act. 1909) பிரிட்டனோடு சில வழக்கமான தொடர்புகளை உடைய சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடாக ஆயிற்று. இம்மூன்று நாடுகளும், நியூசிலாந்து, நியூவுண்டிலாந்து, வட அயர்லாந்து போன்ற நாடுகளும் ஆங்கிலேய அரசரைத் தலைவராக உடைய ஆங்கிலேயப் பொது நல அரசு (British Commonwealth) என்ற சுயாட்சி உடைய நாடுகளின் கழகமாக இணைந்தன.

சுயாட்சியுடைய ஆங்கிலேயக் குடியேற்ற நாடுகளான கனடா, ஆசுத்திரேலியா, தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய பொது நல அரசு நாடுகள் பிரிட்டனில் அவ்வப்போது மாநாடாகக் கூடி, தங்களுடைய அரசியல் சுதந்திர நிலையை வலியுறுத்திப் பல முடிவுகளைச் செய்தன. அவற்றுள் 1926 இலும் 1930 இலும் பிரிட்டனின் தலைமையில் கூடிய இந்தப் பேரரசு மாநாடுகள் (Imperial Conferences) மிக முக்கியமானவை. எவ்வாறெனில் இவற்றில் நிறைவேற்றப்பட்ட முடிவுகளே 1931 ஆம் ஆண்டு வெசட்டு மினிசுடர் சட்டத்துக்கு அடிப்படைகளாயின. அவற்றில் சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடுகள் (Dominions) என்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம்.

குடியேற்ற நாடுகள் எனப்படுபவை ஆங்கிலேயப் பேரரசினுள் இருக்கின்ற சுயாட்சியுடைய அரசியற் சமுதாயங்களாகும். அவை ஒன்றுக்கொன்று சமத்துவம்

உடையவை. அவற்றுள் எதுவும் மற்றதற்கு எவ்வகையிலும் - உள்நாட்டுத் துறையிலும், அயல்நாட்டு உறவிலும்-கீழ்ப் பட்டது அன்று. அவையெல்லாம் ஆங்கிலேய அரசருக்குப் பொதுவான பற்றுறுதியுடையவை என்ற முறையில் ஒன்றுபட்டும், ஆங்கிலேயப் பொதுநல நாடுகளென்ற அமைப்பில் தன் விருப்பத்தின்பேரில் சுதந்திரமாக ஒன்று சேர்ந்தும் உள்ளன என்பதாகும். இதனால் சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தம் உள்நாட்டுத் துறையிலும், வெளிநாட்டு உறவிலும் பிரிட்டனுடைய சார்பு இன்றி, தனக்கு விருப்பமான சட்டங்களைச் செய்து, செயற்படுத்துவதற்கு அதிகாரம் உடையது என்பது உறுதியாயிற்று. இந்த முடிவிற்குச் சட்டவடிவத்தைக் கொடுத்ததே 1931 ஆம் ஆண்டின் சட்டமாகும்.

சட்டத்தின் பிரிவுகள்: வெசட்டு மினிசுடர் சட்டத்தின்படி, அது செய்யப்பட்டதற்குப் பின்னர் ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்படும் எந்தச் சட்டமும் தனக்கும் கையாளப்படுதல் வேண்டுமென்று ஏதேனும் ஒரு சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாடு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டால்லாமல், மேற்படி சட்டம் எந்த ஒரு சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாட்டுக்கும் கையாளப்படமாட்டாது. எந்த ஒரு சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாட்டுக்கும், தனது எல்லைகளுக்குள்ளும், வெளியிலும் செல்லுபடியாகக்கூடிய சட்டங்களைச் செய்வதற்கு முழு அதிகாரமும் உண்டு. ஆங்கிலேயச் சட்டம் ஏதேனும், குடியேற்ற நாட்டுச் சட்டத்தின் பாகமாக இருக்குமானால், அவ்வாறு பாகமாக இருக்கும் ஆங்கிலேயச் சட்டத்தை மாற்றவோ, நீக்கவோ குடியேற்ற நாட்டுக்கு அதிகாரம் உண்டு. சுயாட்சிக் குடியேற்ற நாட்டின் சட்டம் ஏதேனும், ஆங்கிலேயச் சட்டத்துக்கு முரணாக இருக்குமாயின், அந்தக் காரணத்திற்காக அது செல்லுபடியாகும் ஆற்றலை இழந்ததாகாது. குடியேற்ற நாட்டுத் தலைமை நீதி மன்றத்துக்குமேல் முறையீடு செய்தற்கு உரிமை இருந்தாலும், அவ்வாறு செய்தற்கும் குடியேற்ற நாட்டு நீதி மன்றத்தின் இசைவு வேண்டும். இவ்வாறு சட்டம் செய்தல், அதை நிறைவேற்றுதல், அதை விளக்கித் தீர்ப்பளித்தல் முதலியவற்றிலெல்லாம் குடியேற்றநாடுகள் முழு இறைமை உடைய நாடுகளாகப் பொது நலஅரசுக் கழகத்தில் இருக்கின்றன என்பதையே வெசட்டுமினிசுடர் சட்டம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கனடாவுக்கும்,

பிரிட்டனுக்கு மிடையே

வழக்கங்களினடிப்படையில் சில அரசியல் தொடர்புகளிருந்தாலும், அவை கனடாவின் இறைமை நிலையைப் பாதிப்பவை அல்ல. எடுத்துக்காட்டாக, கனடாவின் தலைமை ஆளுநரை ஆங்கிலேய அரசியார் அமர்த்தினாலும், கனடா அரசாங்கத்தின் ஆலோசனைப்படியே அரசியார் அமர்த்துகிறார். கனடியப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டத்தைத் தலைமை ஆளுநர் ஆங்கிலேய அரசியாரின் பார்வைக்கு அனுப்பலாமெனினும், அதனையும் அவர் கனடிய அரசாங்கத்தின் விருப்பப்படியே செய்கிறார்.

ஆங்கிலேயப் பொது நல அமைப்புக் கழகத்திலிருந்து 1960இல் தென்னாப்பிரிக்கா விலகித் தன்னை ஒரு குடியரசாக ஆக்கிக்கொண்டது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர்ப் பிரிட்டனிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற இந்தியா போன்ற பல நாடுகள் பிரிட்டிசு ஆங்கிலேயப் பொது நல அரசுக் கழகத்தில் உறுப்பு நாடுகளாக உள்ளன.

-பா.கு.

துணை நூல்கள்

Keith, A.B., The Dominions as Sovereign States, Macmillan 1938.

Wheare, K.C., The Statute of Westminster and Dominion Statutes, Oxford, 1953.

வெசுடர்மார்க், எட்வர்டு அலெக்சாண்டர் (கி.பி. 1862-1939): இவர் பின்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த தலைசிறந்த மானிடவியல், சமுதாயவியல், தத்துவவியல் அறிஞர். திருமணத்தின் முதல் வகை ஒருதார மணமே என்றும், குடும்ப அமைப்பின் அடிப்படை தனிக்குடும்ப முறையே (Nuclear family) என்றும் கொள்கையாக்கம் செய்தவர் இவர். திருமண, குடும்ப முறைகளை ஆழமாகவும் பரந்த அளவிலும் ஆராய்ந்தவர் வெசுடர்மார்க் (Edwad Alexander Westermark). இவர் கி.பி. 1862 இல் எல்சிங்கி (Helsingfor) என்னும் நகரில் பிறந்து அங்கேயே தொடக்கக் கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் கி.பி. 1890 இல் எல்சிங்போர் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றார்.

வெசுடர்மார்க் பல துறைகளில் புலமை பெற்றாலும் திருமணம், சமயம், அறிவியல் ஆகிய பிரிவுகளில் மிக ஆழமான அறிவினைக் கொண்டிருந்தார். இதற்கு அவர் நிகழ்த்திய பல களப்பணி ஆய்வுகளும், மற்றவர்கள் தொகுத்து எழுதிய தரவுகளைக் கொண்டு நிகழ்த்திய ஆய்வுகளும் உதவின. இவர்தம் முதல் நூல் மானிடத் திருமணத்தின் வரலாறு (The History of Human marriage) என்பதாகும். அந்நூலில் அப்போது கூறப்பட்டு வந்த இருகொள்கைகளை மறுத்து, தம் கொள்கையை வலியுறுத்தி எழுதினார். தொன்மை மக்கள் முறையிலா மணவுறவு (promiscuity) கொண்டிருந்தனர் என்றும், அப்போது குழு மணமே நிலவியது என்றும் கூறும் கொள்கைகள் வழக்கில் இருந்தன. வெசுடர்மார்க் அக்கொள்கைகளை மறுத்தார். உயர்பாலாட்டிகளின் வாழ்க்கையிலேயே தனிக்குடும்ப முறை தோன்றிவிட்டது, அக்குடும்ப முறையே முதன் முதலில் தோன்றியது, அதுவே சமுதாய அமைப்பின் அடிப்படை அலகாகும் என்பது வெசுடர்மார்க்கின் கருத்தாகும். திருமணம் என்னும் நிகழ்வால் குடும்பம் என்னும் நிறுவனம் ஏற்படுவதேயன்றிக் குடும்பம் என்னும் அமைப்பில் திருமணம் நிகழ்வதில்லை என்பதும் அவரது கருத்தாகும்.

திருமணம் என்னும் நிறுவனத்தில் செயற்படும் சில கூறுகள் குறித்தும் வெசுடர்மார்க் ஆராய்ந்தார். குறிப்பாகத் தகாப்புணர்ச்சி (Incest) குறித்த இவர்தம் கொள்கை கவனிக்கத்தக்கது. இன்று பெரும்பாலான சமுதாயங்களில் தாய்-மகன், தந்தை-மகள், உடன்பிறந்தவன்-உடன்பிறந்தவன் ஆகியோரிடையேயும் பிற இரத்த உறவுடைய உறவினர்களிடையேயும் மணஉறவும் பாலுறவும் நிகழ்வதில்லை. இவ்வாறான நிலையை மக்கள் எவ்வாறு ஏற்படுத்திக் கொண்டனர் என்பது குறித்துப் பல அறிஞர்கள் தத்தம் கொள்கையைக் கூறினர். ஒரே குடும்பத்திற்குள் இரத்த உறவுடையோர் பிறந்து வளரும் காலத்தில் ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கி வளருவதால் அவர்களிடையே பாலுணர்வு மிகாமல் அவர்களுக்குள் ஒரு விலக்கு உணர்வே மேலோங்குகிறது. அவ்வாறான உணர்வினால் ஏற்பட்டதே தகாப்புணர்ச்சி என்பார் வெசுடர் மார்க். இவர் 1926 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட திருமணம் பற்றிய சுருக்க வரலாறு (A Short History of Marriage) என்னும் நூலிலும் அதனையடுத்து 1934 இல் வெளியிட்ட திருமணமும்

பாலும் குறித்த மூன்று கட்டுரைகள் (Three Essays on Sex and Marriage) என்னும் நூலிலும் இவர்தம் கருத்துகளை விவரித்துள்ளார்.

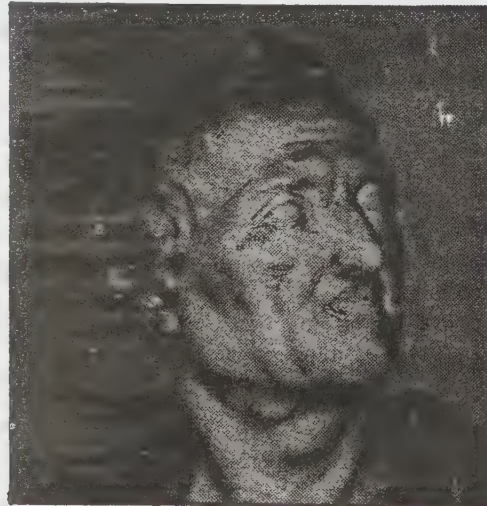
வெசுடர்மார்க் தத்துவம் சார்ந்த கருத்துகள் மனித சமுதாயத்தில் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றன என்பது குறித்து ஆழமாக ஆராய்ந்ததால் அவர் சமுதாயத் தத்துவவியலில் ஒரு முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறார். இவர் எழுதிய நன்னடத்தைக் கருத்துகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (the Origin and Development of the Moral Ideas, 1906 - 1908) ³ என்னும் நூலில் இது குறித்து விவரிக்கிறார். மனிதர்களிடையே நீதி வழங்கும் முறையில் அறிவுசார்ந்த முடிவுகளைக் காட்டிலும் உணர்வெழுச்சிகளின்பால் (Emotions) எழும் முடிவுகளே பெரும்பங்கு வசிக்கின்றன. ஆகவே தத்துவத் துறையின் ஆய்வுகள் உளவியல் பின்னணியுடன் அமைதல் வேண்டும் என இவர் வற்புறுத்தினார். இவர் எழுதிய அறிவியல் சார்புடைமை தொடக்கக்கால நம்பிக்கைகளும் அவற்றின் சமுதாயத் தாக்கமும் (Early Beliefs and their Social Influence, 1932) போன்ற நூல்களும் இவர்தம் புகழுக்குக் காரணமாயின.

வெசுடர்மார்க் எல்சிங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் சிலகாலம் சமூகவியல் விரிவுரையாளராகவும் கி.பி. (1890 - 1906) பின்னர் அங்கேயே தத்துவப் பேராசிரியராகவும் (1906 - 1918) பின்னர் அபோ கல்விக் கழகத்தில் (Abo Academy) தத்துவப் பேராசிரியராகவும் (1918-30) அங்குப் பணியாற்றிய அதே காலத்தில் இலண்டன் பல்கலைக்

கழகத்தில் சமூகவியல் பேராசிரியராகவும் (1907 - 30)

பணியாற்றினார். ஆதம்சுமித், எர்பர்ட் இசுபென்சர் முதலிய இங்கிலாந்துத் தத்துவவியலாரின் கருத்துகளை பின்லாந்து ஆய்வறிஞர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவரையே சாரும். இவர் 1939 இல் இறந்தபின் பின்லாந்து நாட்டு அறிஞர்கள் வெசுடர்மார்க் கழகம் ஒன்றை நிறுவி அவருக்குப் புகழ் சேர்த்தனர்.
-சீ.ப.

வெசுபூசி, அமெரிகோ: ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த அமெரிகோ வெசுபூசி (Amerigo Vespucci) என்பார், ஓர் இத்தாலிய நாட்டு வணிகரும், கடல்வழி வல்லுநருமாவார். இவர், இத்தாலியில் உள்ள பிளாரன்சு (Florence) நகரில் கி.பி. 1454 இல் பிறந்தார். இவர் தந்தை புகழ்பெற்ற ஒரு செல்வந்தர். வெசுபூசி இளமையிலேயே சிறந்த கல்வி அறிவு பெற்றார். இவர் உறவினரொருவரின் உதவியால் பிரான்சு நாட்டு மன்னருக்கு ஓர் உதவியாளரானார். பிறகு இவர் இசுபெயின் (Spain) நாட்டிலுள்ள செவில் (Seville) என்னுமிடத்திலிருந்த ஒரு பெரும் வணிகரிடம் பணிசெய்ய அனுப்பப்பட்டார். அவ்வணிகர் கடற்பயணிகளுக்குக் கப்பல்களை அமைத்துக் கொடுக்கும் தொழில் நடத்தி வந்தவர். கொலம்பசுக்குக் கப்பல்கள் அமைத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் அவருடைய நட்பை வெசுபூசி பெற்றார். பிறகு வெசுபூசி செவில் வாணிகக் குழுவின் மேலாளராகப்பட்டார்.

வெசுபூசி, கி.பி. 1497 முதல் 1504 வரை பல கடற்பயணங்கள் செய்தார். இசுபெயின் நாட்டு அரசவையிலிருந்து இவருக்கு அழைப்பு வந்தது. செவில் குழு தோன்றுவதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய மேற்கிந்தியர்களுக்கான வணிக இல்லம் என்ற குழு அனுபவமிக்க இவரைத் தன்னிடம் பணி செய்ய அமர்த்திக் கொண்டது.

வெசுபூசியின் கடற்பயணம் பற்றி இரண்டு ஆவணத் தொகுப்புகள் உள்ளன. ஒன்று இவர் எழுதிய 4.9.1504 ஆம் நாளிட்ட கடிதம். இது இசுபெயினிலிருந்து இத்தாலிய மொழியில் எழுதப்பட்டு பிளாரன்சில் கி.பி. 1505 இல் அச்சிடப்பட்டது. இக்கடிதம் இடைக்காலத்து இத்தாலியக் குடியரசின் தலைவர்களுள் ஒருவராகிய சோதரினி (Soderini) என்பார்க்கு எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணப்படுகிறது. மற்றொன்று இவருடைய இரண்டு சொந்தக் கடிதங்களைக் கொண்டது. முதலாவதில் நான்கு கடற் பிரயாணங்களும், இரண்டாவதில் இரண்டு கடற் பிரயாணங்களும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடல்வழி வல்லுநர் என்ற வகையில் வெசுபூசி கி.பி. 1499 முதல் 1500 வரை செய்த கடற்பிரயாணங்களின் விவரங்கள் நம்பத்தக்க வகையில் கிடைத்துள்ளன. இவர், பிரேசில் நாட்டிலுள்ள கயானாவை (Guyana) நோக்கிச் சென்ற, தென்திசையில் திரும்பி அமேசான் (Amazon) ஆற்றின் முகவாயைக் கடந்து சாந்தோ அஞ்சிலோ (Santo Angelo) வரை சென்றார். திரும்பும் வழியில் திரினிடாடு (Trinidad) அடைந்தார். அங்கு ஓரினாகோ (Orinoco) ஆற்றின் முகவாயைக் கண்டார். இவர் புதிய உலகில் இருந்தபோதிலும் ஆசியாவின் கிழக்கு முந்நீரகப் பகுதியில் பயணம் செய்து கொண்டிருப்பதாகவே எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் கி.பி. 1500 ஆம் ஆண்டில் இசுபெயின் நாடு திரும்பினார். பிறகு, மீண்டும் மேற்கு நோக்கிப் பயணம் செய்து இந்துமாக் கடலில் கங்கையின் வளைகுடா என்று கூறப்பட்ட வங்காள விரிகுடாவிற்கும், இலங்கைத் தீவிற்கும் செல்லத் திட்டமிட்டார். ஆனால் இசுபெயின் நாட்டு அரசின் அனுமதி அதற்குக் கிடைக்கவில்லை. பிறகு, அதே ஆண்டில் வெசுபூசி, போர்ச்சுகல் நாட்டிற்குப் பணி செய்யச் சென்று விட்டார்.

போர்ச்சுகலின் உதவியுடன் கி.பி. 1505 ஆம் ஆண்டில்

தென்மேற்காகச் சென்று பிரேசில் கடற்கரையை அடைந்து இரியோடிசெனிரோவைக் (Rio de Janeiro) கண்டுபிடித்தார்.

போர்ச்சுகல் நாட்டு உதவியுடன் வெசுபூசி, கி.பி. 1501 - 1502 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கே புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பகுதிகள் ஆசியாவைச் சேர்ந்தவை அல்ல, அவை ஒரு புது உலகத்தைச் சேர்ந்தவை என்ற உண்மையைத் தம் கடிதம் மூலம் உலகுக்குத் தெரிவித்த பெருமை வெசுபூசியைச் சாரும். இதன் காரணமாக, கி.பி. 1507 இல் மார்ட்டின் வால்டுசீ முல்லர் (Martin Waldsee Muller) என்ற, பிரான்சு நாட்டு நிலவியல் அறிஞர் தம் தயாரித்த உலக நிலவியல் படத்தில், (இக்கால) தென்மெரிக்காவை வரைந்து, அங்கு உள்ள பகுதிகளைப் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த வெசுபூசியின் குடும்பப் பெயராகிய அமெரிக்கோ என்பதையே, புதிய உலகத்திற்குத் தாம் அமைக்கப் போவதாக ஒரு குறிப்பு எழுதினார். உலக மக்கள் அதை ஏற்றுக் கொண்டு, புதிய உலகை அமெரிக்கா என்றே குறிப்பிடத் தொடங்கினார். கொலம்பசுக்குத்தான், புதிய உலகைக் கண்டு பிடித்த பெருமை அளிக்கப்படவேண்டும் என்று சிலர் குரல் எழுப்பினர். ஆனால் அதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படவில்லை.

அமெரிக்கோ வெசுபூசி கி.பி. 1508 இல் தலைமைக் கடல்வழி வல்லுநராக நியமிக்கப்பட்டார். இது போற்றத்தக்க பதவியாகும், மாலுமிகளுக்கான தேர்தல், கப்பல்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல், உரிமம் வழங்குதல் போன்ற பெரும் பணிகளுக்கு இவர் அதிகாரியாக விளங்கினார். புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாடுகளின் வரைபடம் தயாரித்தல், வழிகள் தயாரித்தல், மாலுமிகள் கொண்டு வர வேண்டிய தகவல்களைச் சேகரித்தல் முதலிய பொறுப்புகளும் இவருடையதாகும். இவர் கி.பி. 1512 இல் இறக்கும் வரை இந்தப் பதவியில் நீடித்தார். இசுபெயின் நாட்டுக் குடிமகன் தகுதியும் பெற்றார். இவர் பணிகளைப் பாராட்டிப் பிற்காலத்தில் இவர்தம் விதவைக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது.

-தெ.பா.

வெசுலி, சான் (கி.பி. 1703-1791): இவர், இங்கிலாந்து நாட்டின் புதிய சமய இயக்கத் தலைவராவார். இங்கிலாந்து நாட்டில் கி.பி.18ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து நாட்டில் அரசியல் நிலையிலும், மக்களின்

வாழ்க்கை நிலையிலும் சீர்குலைவு காணப்பட்டது. தங்களுடைய நேரத்தின் பெரும்பகுதியை மக்கள் கேளிக்கைகளிலும், சூதாடுவதிலும், காளை விரட்டுதல் போன்ற விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டும், தீய வழிகளில் பொருள் ஈட்டியும் வாழ்ந்து வந்தனர். பொது இடங்களில் பெண்கள் பெரிதும் ஏளனம் செய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு சீர்குலைந்திருந்த இங்கிலாந்தை நல்வழிப்படுத்தச் சீர்திருத்தவாதியர் இவர் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முன் வந்தனர். அவர்களில் முதன்மையானவர் சான்வெசலி (John Wesley).

சான் வெசலி கி.பி.1703-ஆம் இலிங்கன்சயர் (Lincolnshir) மாவட்டத்தில் எப்வொர்த்து (Epworth) என்ற ஊரில் பிறந்தார். இவருடை தந்தை சாமுவேல் வெசலி அங்கிருந்த திருச்சபையின் முகவராகப் (Rector) பணியாற்றினார். சான் வெசலி கி.பி.1728-இல் திருச்சபை தொடர்பான பணிகளை மேற்கொண்டார். ஆக்சுபோர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் கி.பி.1729-இல் பயிற்றுநராகப் (Tutor) பதவியேற்றார். பிறகு கி.பி.1735-இல் அமெரிக்காவிலுள்ள சார்கியா (Georgia) மாநிலத்தில் சமயத் தூதுவராகச் செயற்பட்டார். இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி வந்து, கி.பி.1738 இல் நகரிலிருந்து மொரேவிய நாட்டுக்குரிய திருச்சபையில் (Moravian Church) - யைப் பரப்பார்வனுடைய எவாஞ்சலியப் பிரிவினராகச் (Evangelist) சமய மாற்றம் செய்யப்பட்டார். சமயமாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஆங்கில நாட்டுத் திருச்சபை வெசலியின் மாற்றத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. இதனால், வெசலியும் அவரைப் பின்பற்றிவர்களும் தனித்திருச்சபையைத் தொடங்கினர். சான் வெசலி, அவருடைய உடன்பிறந்தாரான சார்லசு வெசலி (Charles Wesley) சார்சு ஓயிட்பீல்டு (George White field) ஆகிய மூவரும் ஒழுக்க நெறியைப் பின்பற்றும் புதிய திருச்சபை (Methodist church) ஏற்பட வழி வகுக்கலாயினர். வெசலி, ஐம்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் குதிரை ஏறிச் சென்று, திறந்தவெளிக் கூட்டங்களை நடத்தி, தம் சீர்திருத்தக் கருத்துகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். ஐம்பதாண்டுகளில் ஏறக்குறைய 400000 கி.மீ. தொலைவு சுற்றி, 40,000க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் தம்முடைய கொள்கைகளைக் கூறியுள்ளார். இவர் கருத்துகளும், அறிவுகளும் வெசலிய ஒழுங்குமுறை திருச்சபையின் கொள்கைகளாக மாறின. வெசலி கொள்கைகளைப் பரப்பச் வெளியிட்டார். இதழ்களில்

மனிதனைப் பற்றியும், அவன் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளைப் பற்றியும் விளக்கமாக வெளியிட்டு வந்தார். சார்லசு வெசலி (கி.பி.1707-88)யும் அவர் மகன் சாமுவேல் வெசலியும் (Samuel Wesley) கி.பி.1766-1837) சான் வெசலியின் கொள்கைகளைப் பரப்புவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

சான் வெசலி புதிய சமய இயக்கத்தைத் தோற்றவித்த சமய வாதியாக மட்டுமன்றி மிகச் சிறந்த சமுதாய சீர்திருத்தவாதியாகவும் கருதப்படுகின்றார். இவர் பரப்பிய சமயக்கொள்கையும் தோற்றவித்த திருச்சபையும் இங்கிலாந்தில் தனித்தன்மை பெற்று விளங்கியதோடு மட்டுமன்றி மக்கள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் சில மாறுதல்களை ஏற்படுத்தக் காரணமாகவும் விளங்கினர்.

வெசலி, தொடக்கத்தில் ஆக்சுபோர்டு மாவட்டதிலும் பிறகு இலண்டனிலும், இறுதியாக நாடு முழுவதிலும் சிறிய சங்கங்கள் பலவற்றை ஏற்படுத்தி ஒழுக்கத்தின் உயர்வை வலியுறுத்தினார். நெறிமுறைப்படி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் மட்டுமே அச்சங்கங்களில் உறுப்பினராகப்பட்டனர். அறம், அன்பு முதலிய நற்பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பணிகளை அவர்கள் செய்து வந்தனர். ஒழுங்குமுறையாளர்கள் (Methodists) என்ற பெயர் அவர்களுக்குபொது மக்களாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் ஏற்படுத்திய ஒழுங்குமுறைத் திருச்சபை (Methodist Church) இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்றி அமெரிக்காவிலும் சிறப்புப் பெற்றது. சமயம் என்பது அறிவை விட மிகுதியாக அன்பையே அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்ற வெசலியின் கொள்கை, இங்கிலாந்தின் சமய வரலாற்றிலே ஒரு நல்லதிருப்பத்தை உண்டாக்கியது.

- எஸ்.அ.

வெசுவியசு எரிமலை: இது ஐரோப்பாவில் உள்ள எரிமலையாகும். உலகில் புகழ் பெற்ற எரிமலையாக வெசுவியசு எரிமலையைக் கொள்வர். இவ்வெரிமலை இத்தாலி நாட்டில் நேப்பிளசு நகருக்கு 12 கி.மீ. தென்கிழக்கில் அமைந்துள்ளது. வெசுவியசு எரிமலையின் கூம்பு அவிந்த எரிமலையான சொம்மா மலைக்குள் இருக்கிறது (Mount Somma). எரிமலை பொங்கும்போது வெசுவியசு (Vesuvius) மலையின் உயரம் மாறுதலடைகிறது. இம்மலை கி.பி.1900 ஆண்டளவில் 1425 மீட்டராக இருந்து, 1906-ஆம்

ஆண்டு எரிமலைக்குப் பின்னர் 1280 மீட்டராகக் குறைந்துவிட்டது. இவ்வெரிமலையின் கூம்பு அகப்பை போன்ற வாயுடையது. எரிமலை வாயின் குறுக்களவு 15 மீட்டர் முதல் 125 மீட்டர் வரை உள்ளது. எரிமலை பொங்கி வழிந்தபோது அண்மையிலிருந்த பல பகுதிகள் நாசமுற்று அழிந்தன.

மக்களின் பலர் இம்மலைத் தொடரின் தாழ்ந்த சரிவுகளிலும், மலை அடிவாரத்திலுள்ள சமவெளிகளிலும் வாழ்கின்றனர். எரிமலையைக் கண்டு இவர்கள் அஞ்சுவதில்லை போலும் இப்பகுதி மிகவும் செழுமையானது. இங்குத் திராட்சைத் தோட்டங்கள் மிகுதியாகவுள்ளன.

இம்மலையைப் போர்க்களமாகக் கடவுளர் பயன்படுத்தினர் என்று உரோமானியப் புராணக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால், ஏசுநாதர் தோன்றிய காலம் வரை பல நூற்றாண்டுகள் அந்த எரிமலை பொங்காமல் இருந்துள்ளன. பிறகு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட இந்த எரிமலையின் பொங்குதலால் எல்குலேனியம் (Elkulanium), பாம்பே (Pompey), இசுடாபியே (Istaphia) போன்ற நகரங்கள் அழிவுற்றன. இளையபிளினி, வெகளியசு எரிமலை பொங்கியதைத்தாம் பார்த்ததாகக் குறித்துள்ளார். அவருடைய உறவினரான மூத்தபிளின் அந்த எரிமலைப் பொங்குதலின்போது காலமானார்.

வெகுவியசு எரிமலை கி.பி.472இல் பொங்கியபோது அதன் குழம்பு இசுதான்புல் வரை சென்றதாகக் கூறுவர். எரிமலைச் சிதைவால் பல சிற்றூர்கள் கி.பி.1631ஆம் ஆண்டில் அழிந்தன. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இறந்தனர். மீண்டும் பல்லாண்டுகள் விட்டுவிட்டு வெகுவியசு எரிமலை பொங்கியுள்ளது. பின்னர், 1906 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட எரிமலைப் பொங்கலால் பெரும் எண்ணிக்கையில் மக்கள் அழிவுற்றனர். இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலத்தில் வெகுவியசு எரிமலை பொங்கியது (1944). இக்காலத்தில், இவ்வெரிமலையைக் காண ஆயிரக்கணக்கில் பயணிகள் செல்கின்றனர்.

-இரா.அ.

வெண்கண்ணனார்: கண்ணனார் என்ற பெயர் பெருங் கண்ணனார், இளங்கண்ணனார், சேந்தன்

கண்ணனார், பூங்கண்ணனார் என முன்னடை பெற்றுச் சங்க கர்லத்தே வழங்கப்பட்டது. வெண்கண்ணனார் என்றும் இப்புலவர் பெயரும் அம்முறையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். இவர் பெயர் பொதுமடில் கிழான் வெண்கண்ணனார் எனவும் காணப்படுகின்றது. இதனால், இவர் பொறுப்பின் என்னும் ஊரினர் என்றும் வேளாண் மரபினர் என்றும் கருதலாம். இவர் பாடியனவாக அகநானூற்றில் இருபாக்கள் (130, 192) உள்ளன. நெய்தல் திணையில், கழறிய பாங்கற்குத் தலைவன் கழற்றெதிர் மறுத்தது என்னும் துறையில் 130ஆம் பாடல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. முண்டகம் நின்றந்த மோட்டுமணல் அடை கரையில் தாழை மடல் விரிந்து கற்கரையின் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கும் பூ மணம் கமழும் பரப்பில், திரைதந்த முத்துகள் குதிரையின் கால்களை வடுப்படுத்திப் போக்கைத் தடுக்கும் வழுவியின் கொற்கை முன்னுறையில் பேரெழில் உண்கண் மடந்தையின் மதர்த்த நோக்கினை நீ காணின் என்னை இடித்துரைக்க மாட்டாய் எனத் தலைவன் உரைத்ததாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையில் தோழி தலைமகனைச் செறிப்பறிவுறுத்தி இரவுக் குறி மறுத்த துறையில் 192ஆம் பாடல் உள்ளது. பெருமலை நாட, கிளிகவர்ந்த தினைக் கதிரைக் கானங் கோழி இனத்துடன் உண்ணுமாறு தினைகள் கதிர்களை ஈன்றன. ஆகவே, தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டாள். நீ நள்ளிரவில் வருவாய் எனின், அருவி தந்த மணிகளால் சிற்றூரின் தெருக்கள் ஒளிமிக்குத் திகழ்கின்றன. ஆதலின், இரவுக் கூட்டத்தையும் தலைவி இழந்தாள். அவளது மாசற்ற கூடர் நுதல் ஒளியிழந்து பொன்னிறங்கொண்டது. அவள் எந்நிலை யுறுவளோ, இரங்கத் தக்காள் எனத் தோழி தலைவனிடம் சொல்லியதாக வெண்கண்ணனார் இப்பாடலை அமைத்துள்ளார்.

-இரா.சா.

வெண் கொற்றனார்: சங்கத் தமிழ்ப் புலவர்களுள் ஒரே ஒரு பாடல் பாடியவருள் வெண் கொற்றனாரும் ஒருவராவார். இவர்தம் பாடல் குறுந்தொகையில் குறிஞ்சித் திணையாக இடம் பெற்றுள்ளது. (குறு.86). தலைவி ஒருத்தி பிரிவாற்றாமையால் தனிமைத் துன்பம் அடைவதை இவர் பாடல் சிறப்பாக விளக்குகிறது. தடுக்கப்பட்ட நீர் உடைந்து துளியாக விழுகின்ற செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ச்சியுடைய கண்களும்,

பொறுத்தற்கரிய காமநோயொடும், தனிமை வருத்தத்தால் கலங்கி மழைத் துளிகள் மிகுந்து வாடைக்காற்று வீசும் கதிர்ப் பருவ நற்றிரவில் எருதானது ஒலிக்கு போதெல்லாம் அலைகின்ற நாவினால் முழுங்குகின்ற கொடியமணியின் நலிந்த ஒலியைக் கேட்கும் பெண்களும் உளரோ (குறு.86) என்று கூறித் தனிமைத் துன்ப ஆற்றாமையை அழகுற விளக்குகிறார்.

-அர.க.

வெண்சேனை: உருசியாவில் ஏற்பட்ட பெரும் புரட்சியைத் தொடர்ந்து மூண்ட உள்நாட்டுப் போரில் உருசியாவுக்கு எதிராகப் போரிட்ட அணிக்கு வெண் சேனை (White Army) என்பது பெயர். உருசியப் புரட்சி 1917 முதல் 1920 வரை நடந்தது. அதில் பேரளவில் திரண்டெழுந்து போரிட்ட அணியினர் போல்செவிக்குகள் (Bolsheviks) எனப்பட்டனர். அவர்கள் சார் (czar) மன்னராட்சியைக் கவிழ்த்து, நாட்டின் அரசியல் நிருணய மன்றத்தைக் கலைத்தனர். ஆட்சிக் கவிழ்ப்பும், அரசியல் நிருணய மன்றக் கலைப்பும் உள்நாட்டுப் போர் மூளக் காரணமாயின போல் செவிக்கு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நாட்டின் கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு வடமேற்கு ஆகிய நான்கு முனைகளில் உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமாக நடந்தது. அவற்றுள் கிழக்கிலும், தெற்கிலும் நடைபெற்றவை மிக சிறப்பானவை. துதாவு (Dutoy) என்பார் தலைமையில் 1917 இல் ஆண்டு நவம்பரில் ஓரன்பர்க்குப் (Orenburg) கோசாக்குப் படையினர், போல்செவிக்குகளின் செஞ்சேலைக்கு எதிராக கிழக்கு முனையில் கிளர்ந்தெழுந்து, சைபீரியா (Siberia) விலும், யூரல் மலைப் பகுதியிலும் வோல்கா ஆற்றுப் பகுதியின் மையத்திலும் 1918 ஆம் ஆண்டு குலைத் திங்களில் தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். மேலும் இவர்கள் கோல்சாக்கு (Kolchak) என்னும் கடற்படைத் தளபதி தலைமையில் 1919 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்களில் வோல்கா பகுதி முழுவதிலும் வெற்றி கண்டனர். வெண்சேனை எனப்பட்ட இவ்வெதிர்ப்பாளர் படை, செஞ்சேனையைத் தாக்கியது, எனினும் செஞ்சேனையினர் (போல்செவிக்குள்) விரைவில் கோல் சாக்கைச் சிறைப்பிடித்தனர். விளாடிவாசுடாக்கு நகரமும் 1922 இல் வெண்சேனையினரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டது. இச்சேனையும் சேனையும் கிழக்கு முனையில் முறியடிக்கப்பட்டது.

தெற்கு முனையில் காலெடின் (Kaledin) என்னும் வெண்சேனைத் தளபதி 1917 ஆம் ஆண்டு திசம்பரில் செஞ்சேனைக்கு எதிராகப் போர் தொடங்கினார், அதைத் தொடர்ந்த தெனிகின் (Denikin) என்னும் மற்றொரு வெண்சேனைத் தளபதி, தொண்டர் படை ஒன்றை (Corps of Volunteers) அமைத்துக் கோடைக் காலத்தில் வடகாசுகு (North Caucasus) பகுதிகளில் வெற்றி கண்டதால் உள்நாட்டுப் போர் தென் முனையில் தீவிரமடைந்தது. தளபதி தெனிகின் 1918 இல் செஞ்சேனைக்குப் பெரும் தொல்லையாக இருந்தார். உருசியத் தலைநகர் மாசுகோவை (Moscow) நோக்கி, 1919 இல் தெனிகினின் படைகள் முன்னேறின. அப்பகுதிகளில் செஞ்சேனைக்கும், வெண்சேனைக்கும் வெற்றி தோல்வி மாறி மாறிக் கிட்டின. பின்னர்த் தளபதி உரேஞ்சல் என்பார் தலைமையில் தென் உக்ரேனியப் பகுதிகளில் செஞ்சேனைக்கு முழு வெற்றி கிடைத்தது. அங்கு வெண் சேனையால் எதிர்ப்பைத் தாங்க இயலவில்லை.

வடக்குப் பகுதிகளிலும் வெண்சேனையின் வலிமை குன்றியிருந்தது. இருப்பினும், 1918 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்களில் ஆங்கிலேய தளபதி தலைமையில் ஆங்கிலேய செருமானியக் கூட்டுப் படைகள், ஆர்க்கேஞ்சல் (Archangel) பகுதியில் சென்றடைந்தன. அக்கூட்டுப் படையை நம்பி, வெண்சேனை களத்தில் இறங்கியது. உருசியக் கடுங்குளிர் தாங்காமல் 1919 ஆம் ஆண்டு கூட்டுப் படைகள் தாயகம் திரும்பியதால் அம்முனையிலும் 1920 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் வெண்சேனையின் வலிமை ஒழிக்கப்பட்டது.

வடமேற்கு முனையில் தளபதி யூடனிக்குத் தலைமையில் போர்த்தொடக்கத்தில் சில சிறிய வெற்றிகளை வெண்சேனை அடைந்தது. எசுதேமனயாவில் தொடங்கிய இப்படையின் குறிக்கோள் பெட்ரோகிரோடு நகரைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதாம். அது நிறைவேறாமலேயே செஞ்சேனையின் வலிமை வாய்ந்த வீரர்களால் வெண்சேனை ஒடுக்கப்பட்டது.

வெண்சேனை தோல்வியுறக் காரணங்கள்: போல்செவிக்குப் படை எனப்படும் செஞ்சேனையின் தலைவராக போர்த்தந்திரத்தில் புகழ்பெற்ற திராட்மகி (Trotsky) திறமையுடன் செயற்பட்டார். அவர் தலைமையில் வாசடிசு காமனேவு என்ற திறமைசாலிகள்

படைத் தளபதிகளாகப் போர் நடத்தினர். நான்கு முனைகளிலும் தலைசிறந்த, மதிநுட்பம் மிகுந்த பலர் படை நடத்தினர். அவர்களுக்கெல்லாம் ஊக்கமளித்து, உற்சாகமூட்டியவர் உருசியப் புரட்சியின் ஆணிவேராக விளங்கிய இலெனின் ஆவார். இலெனின் தலைமையில் இயங்கிய புரட்சி அரசு நான்கு போர் முனைகளிலும் போரிட்ட படை வீரர்களுக்குத் தேவையான போர்க் கருவிகளையும், உணவுப் பொருட்களையும் தடையின்றி அனுப்பியது.

வெண்சேனை, செஞ்சேனை ஆகிய இரண்டிலும் வேளாண்குடிகள், தொழிலாளர்கள், அலுவலகப் பணியாளர்கள், போர்ப் பயிற்சி பெற்ற வீரர்கள் ஆகியோர் பங்கேற்றுப் போரிட்ட போதிலும். வெண்சேனைத் தலைவர்களிடையே ஒருமித்த கருத்தும், பொதுக் குறிக்கோளும் இல்லாததால் அவர்களுக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டது. மேலும், நிலப்பிரபுக்களை ஆதரிப்பவர்கள் வெண்சேனைக் கட்சியிலிருந்ததால் அச்சேனைக்குப் பொது மக்கள் ஆதரவு மிகுதியாக இல்லை. இறுதியாக, ஆங்கிலேயப் படையும் செருமானியப் படையும் உருசியாவை விட்டு வெளியேறியபின்னர்ச் செஞ்சேனை, தங்கு தடையின்றி வாகை சூடச் சூழ்நிலை மிகவும் ஏற்றதாக அமைந்தது. -தே.ச.

வெண்டா: தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள ஒரு குடியரசு நாடு. இதன் பரப்பு 6500 ச.கி.மீ.; மக்கள் தொகை 3,43,480 (1980). தென்னாப்பிரிக்கக் குடியரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்த வெண்டா (Venda) 1973ஆம் ஆண்டு தன்னாட்சி (Self Government) உரிமைபெற்றுப் பின்னர் கி.பி.1979 இல் முழுச் சுதந்திரம் பெற்றது. இதன் தலைநகர் முதலில் சிபாசா (Sibasa) வாக இருந்தது. சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் புதிய அரசு, தலைநகரைத் தோகேயாண்டு என்னுமிடத்திற்கு மாற்றியது. தென்னாப்பிரிக்கக் குடியரசின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட கசன்குலா (Gazankulu) என்னும் பகுதி, வெண்டாவின் தென்கிழக்கு எல்லையாக உள்ளது. இந்நாட்டின் வடக்கில் இலிம்போபோ (Limpopo) ஆறு ஓடுகிறது. வட கிழக்கு எல்லையில் குருகர் தேசியப் பூங்கா (Kruger National Park) அமைந்துள்ளது.

வரலாறு: வெண்டா மக்கள் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டின்

தொடக்கத்தில் சிம்பாப்வே பகுதியிலிருந்து வெண்டாப் பகுதியில் குடியேறிப்பல அரசுகள் அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வரசுகளுக்கும் அண்மையில் உள்ள திராண்சுவால் குடியரசுக்குமிடையே கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் போராட்டங்களேற்பட்டன. அவற்றின் விளைவாக வெண்டாப் பகுதி கி.பி.1879இல் திராண்சுவாலுடன் இணைக்கப்பட்டது. ஆயினும், வெண்டா மக்களுக்கு உள்நாட்டு உரிமை வழங்கப்பட்டது, பிறகு, 1979 இல் வெண்டா, ஒரு சுதந்திரக் குடியரசு என்று தென்னாப்பிரிக்கக் குடியரசு அறிவித்தது. ஆனால் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புக் குழு (Security Council) அச் சுதந்திர அறிவிப்பை ஏற்றக் கொள்ளவில்லை. அதற்குக் காரணம், தென்னாப்பிரிக்க அரசின் இன் ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை வலிமைப்படுத்துவதற்காகவே அச்சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது என்று பாதுகாப்புக்குழு கருதியதேயாகும். வெண்டாவில் குடியரசுத் தலைவர் (President) நாடாளுமன்றத்தால் 5 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நாடாளு மன்றமும் 5 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. முக்கிய அமைச்சர் குழு (cabinet) எனப்படும் ஒரு நிருவாகக் குழுவும், சுதந்திரமாக இயங்கும் ஒரு நீதிமன்றமும் இங்குச் செயற்படுகின்றன.

இந்நாட்டில் வீடு கட்டுவதற்கு ஏற்ற கற்கள் மிகுதியாகத் தயாரிக்கப்படுகின்றன. நிலக்கரி, காரீயகம் (Graphite) செப்புக் கந்தகம் (Copper Sulphide), எரியகி (Phosphate) முதலிய கனிப்பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. சோளம் பயிரிடப்படுகிறது. வீட்டு விலங்குகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. மக்களில் 80% வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தொழில் வளர்ச்சி தொடக்க நிலையில் இருக்கிறது.

-தே.பா.

வெண்ணிக்குயத்தியார்: இவர் சங்க காலத்துப் பெண்பாற் புலவர். இவர் குயவர் மரபில் தோன்றியவர் எனக் கருதுவர். இவர் கரிகாற் பெருவளத்தானைப் போற்றிப் பாடியுள்ள ஒரு பாடல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலில் கடலிற் செல்லும் மரக்கலம், காற்று வேறு திசையில் வீச ஓடாது போனதால் காற்று இயக்குமாறு போலக் கலத்தைச் செலுத்துவதற்குரிய பொறிமுறைகளைக் கையாண்டு

கலம் செலுத்திய அறிவாற்றல் உடையோர் நின் முன்னோர் என்பதை, நறியிரு முந்நூர் நாவாய் ஓட்டி வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக (புறம்.66) என்ற அடிகளில் விளக்கிக் கரிகாலனின் முன்னோர் பெருமையினைப் பாடியுள்ளார், வெண்ணி எனும் ஊர்ப் புறத்தில் நடந்த போரில் கரிகாலன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனை வீழ்த்திய வரலாற்றுச் செய்தியையும் இப்பாடல்வழி அறியலாம்.

-அ.க.

வெண்ணிப் போர்: தமிழ்நாட்டு வரலாற்றின் போக்கை மாற்றி அமைத்த சிறப்புமிகு போர்களுள், ஒன்றாக வெண்ணிப்போர் விளங்குகிறது, வெண்ணி என்னும் ஊர் சோழ நாட்டில் (தஞ்சை மாவட்டத்தில்), நீடாமங்கலத்திற்கு அருகில் உள்ளது. இக்காலத்தில், இதனைக் கோயில் வெண்ணி என்னும் பெயரால் சுட்டுவர். இவ்வூர், தேவார ஆசிரியர்களால் பாடப்பெற்ற சிறப்புடையது.

சங்ககாலத்தில் (கி.பி.முதல் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில்) சோழப் பேரரசை நிறுவ முயன்ற மாபெரும் மன்னன், கரிகாற் பெருவளத்தான் என்பவனாவான். உறையூரில் சிற்றரசனாக இருந்த கரிகாலன், சோழ அரசை விரிவுபடுத்தி, அன்றைய தமிழகத்தின் நடுவில், ஒரு மையக் குவிமுக ஆட்சியை நிறுவ முயன்றான். அம்முயற்சியின் விளைவாக, அவன் பல போர்களைப் புரிய நேர்ந்தது. அவற்றுள் முதன்மையானது, வெண்ணிப் போராகும். அப்போரில், கரிகாலன் பெற்ற வெற்றியே, சோழப் பேரரசை நிறுவப் பேருதவியாக அமைந்தது.

கரிகாலனுடைய கன்னிப்போர், வெண்ணிப் போராகும். வெண்ணிப்போரில் கரிகாலனை எதிர்த்துப் போரிட்ட அரசர், சேரனும், பாண்டியனும் ஆவார்கள். சோழனுக்குரிய அமுந்நூரைச் சேரமன்னன் பெருஞ்சேரலாதன் முதலில் தாக்கினான். அதனால், சோழன் கரிகாலனுடைய படைகள் வெண்ணிப் பறந்தலை எனும் இடத்தில், சேரவேந்தனை எதிர்த்துப் போரிட்டன. கடும்போருக்குப் பின்னர், சேரலாதன் தோல்வியுற்றான். பாண்டியன் புறமுதுகிட்டு ஓடினான். அவ்விருவருமே, போர்க்களத்தில் இறந்துபோனார்கள்.

அந்த இருபெருவேந்தர்களுக்குத் துணையாகப் பதினொரு

வேளிகள் உடன் வந்திருந்தனர். அவர்களும், கரிகாலனிடம் படுதோல்வியடைந்தனர். அவ்வாறு, புதிய பேரரசு ஒன்றினை உருவாகவொட்டாமல் தடுப்பதற்கு, அமைத்துக் கொள்ளப்பட்ட முதல் அரசியல் கூட்டணியை முறியடித்த பெருமை, கரிகாற்பெருவளத்தானைச் சாரும்.

இந்த வெண்ணிப்போரை, நேரில் கண்டுபாடிய புலவர்கள் சிலராவர். அவர்களுள், வெண்ணிக்கயத்தியார் என்னும் பெருமாட்டியார் வெண்ணிப்போர் நடைபெற்ற, அவ்வூரையே சேர்ந்தவர் என்பது புறநானூற்றுப் பாடலால் (புறம்.66) தெரியவருகிறது.

இந்த வெண்ணிப் போரைப் பரணர் (அகம்.246), கழாத்தலையார் (புறம்.65), மாமுலனார் (அகம்.55) என்னும் புலவர் பெருமக்களும் பாடியுள்ளனர். பத்துப்பாட்டில், இரண்டாம் பாடலாகிய பொருநர் ஆற்றுப்படையை இயற்றிய முடத்தாமக்கண்ணியாரும், வெண்ணிப்போரினை வியந்து பாடியுள்ளார். அப்புலவர்கள், கரிகாலனைப் பெருவளத்தான், திருமாவளவன் என்னும் பெயர்களாலும் சுட்டியுள்ளனர்.

-க.த.தி.

வெண்பா: நால்வகைப் பாக்களுள் ஒன்று. இனப்பாகுபாட்டில் இது அந்தணர்பா என வழங்கப்பெறும். எவ்வகை யாப்புவுமுவும் பெறாத தூய்மைப் பாவாதலால் வெண்பா எனப் பெயர் பெற்றது. செப்பலோசை யுடைத்தாய், ஈற்றடி முச்சீராக ஏனையடி நாற்சீராக, இரண்டாம் அடியில் தனிச்சொற் பெற்று வெண்சீர் வெண்டளையும் இயற்சீர் வெண்டளையும் விரவி வேற்றுத்தளை விரவாது காசு, பிறப்பு, நாள், மலர் என்னும் வாய்பாடுகளுள் ஏதேனும் ஒன்றை ஈற்றிலே பெற்று முடியப் பெறுவது வெண்பாவின் பொதுவிலக்கணமாகும்.

வெண்பாவின் ஓசை செப்பலோசையாதலால் அதன் பொருண்மையும் அவ்வாறே அமைதல் வேண்டும். வெண்பாவாவிற்கு குறித்த பொருளை மறைத்துக் கூறாது செப்பிக் கூற வேண்டும் (நச்சுதொல்,செய்.153) என்றும், பெரும்பான்மை குறித்த பொருளை மறையாமற் செப்பிக்கூறலே அதற்கு இலக்கணம் ஆயிற்று (நச்சுதொல், செய்.153) என்றும். குறித்த பொருளை மறையாது செப்பிக் கூறல் வேண்டும் (நச்சு.கவி.6) என்றும் வெண்பாவின் இயல்பைச் சுட்டுவர். பிறதளையோடு மயங்காமையானும் மிக்கும் குறைந்தும் வாராத

அடியான் வருதலானும் அந்தணர் நீர்மைத்து (இளம்.தொல்.செய்.101) என்பர் இளம்பூரணர். நான்கு அடியாய்ப் பதினைந்து சீராய் நடுவு தனிச்சொல் வருவது வெண்பாவாகும் என எண்ணிக் கூறுகின்றது வீரசோழியம் (நூ.21).

இத்தகு இயல்புகளைக் கொண்ட வெண்பா நெடுவெண்பாட்டு, குறுவெண்பாட்டு, கைக்கிளை, பரிபாட்டு, அங்கதச் செய்யுள் என ஐவகைப்படும் என்று தொல்காப்பியம் கூறும் (நூ.423). அப்பாகுபாடுகள் பின்வந்த இலக்கண நூல்களில் வேறுபட்டன. அப்பாகுபாட்டில் அடங்கிய கைக்கிளை, பரிபாட்டு, அங்கதச் செய்யுள் என்பன வழக்கழிந்தன. நெடுவெண்பாட்டு, குறுவெண்பாட்டு என்பன பின்வந்த யாப்புநூல்களாலும் உரையாசிரியர்களாலும் வேறு வகைகளாகப் பகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. குறள், சிந்து, நேரிசை, இன்னிசை, பஃறொடை என வெண்பா ஐவகைப்படும் என யாப்பருங்கலமும், காரிகையும் கூறுகின்றன. வீரசோழியம் கலிவெண்பாவை வெண்பா வகையுள் அடக்கியுள்ளது (வீரசோ.112). இலக்கணச் சூடாமணி என்னும் நூல் சவலை வெண்பா என்னும் பாவகையை வெண்பாவினுள் அடக்கி ஆறாகக் கூறியுள்ளது (நூ.18).

குறள் வெண்பா: நாற்சீரடியும் முச்சீரடியுமாக இரண்டடியாய் வருவது குறள் வெண்பாவாகும். இது இருவிகற்பமாய் வந்தால் இருவிகற்பக் குறள் வெண்பா என்றும், ஒருவிகற்பமாய் வந்தால் ஒருவிகற்பக் குறள் வெண்பா என்றும் இருவகைப்படும்.

நேரிசை வெண்பா: இது இரண்டாமடியில் தனிச் சொல் பெற்று ஒரு விகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும் வரும். இரண்டு குறள் வெண்பாக்கள் இணைந்து நடுவில் ஒரு தனிச்சொல் பெற்று வருவது இருகுறள் நேரிசை வெண்பா எனப்படும்.

ஆசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா: இரண்டு குறள் வெண்பாக்களில் முதற் குறட்பாவினோடு தனிச்சொல் விட்டிசைக்கும் பொழுது அதனை நிரப்புதற்கு ஓர் அசையோ ஈரசையோ கூட்டி நிறைவு செய்து அமைக்கப் பெறுவது ஆசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா எனப்பெறும். இது ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா என்றும், ஈராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா என்றும் இருவகைப்படும். இவையும் ஒரு விகற்பமாகவும் இருவிகற்பமாகவும் வரும்.

சிந்தியல் வெண்பா: இது வெண்பாவிற்குரிய இலக்கணங்களைப் பெற்று மூன்றடியான் வருவது. இது நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா என்றும், இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா என்றும் இருவகைப்படும். நேரிசை வெண்பாப் போல இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் தனிச்சொல் பெற்று மூன்றடியான் வருவது நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா எனப்படும். இது ஒருவிகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும் வரும். இன்னிசை வெண்பாப் போலத் தனிச்சொல் இன்றி மூன்றடியான் வருவது இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா எனப்படும். இது ஒரு விகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும், பல விகற்பத்தானும் வரும்.

இன்னிசை வெண்பா: இது நான்கடியாய்த் தனிச்சொல்லின்றி ஒருவிகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும் வரும். இரண்டாமடியின் இறுதி தனிச் சொல்பெற்று மூன்று விகற்பத்தானும், மூன்றாமடியின் இறுதி தனிச்சொல் பெற்று இரண்டு விகற்பத்தானும், அடிதோறும் ஒருஉத்தொடை பெற்றும், அடிதோறும் தனிச்சொல் பெற்று மூன்று விகற்பத்தானும் இவ் வெண்பா வரபெறும்.

பஃறொடை வெண்பா: வெண்பாவிற்குரிய பொதுவிலக்கணங்களைப் பெற்று நான்கடியின் மிகுந்த பலவடிகளால் வருவது பஃறொடை வெண்பாவாகும். இது ஒரு விகற்பத்தானும் பலவிகற்பத்தானும் வரும்.

சவலை வெண்பா: மேற்கூறப்பட்ட ஐவகைப் பாக்களும் எழுத்து, அசை, சீர் குறைந்தும் எதுகையின்றியும் தொடை வேறுபட்டும் வந்தால் சவலை வெண்பா எனப்படும் (இலக்கணச் சூடாமணி.18). இவ்வெண்பாவைத் தொன்னூல் விளக்கமும் (நூ.222), மாறன் யாப்பாவினமும் (28), சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையும் (4), முத்துவீரியமும் (நூ.908) எடுத்து மொழிகின்றன. அவற்றுள் கூறப்படும் இலக்கணம், இலக்கணச் சூடாமணியுள் கூறப்படும் இலக்கணத்தினின்றும் வேறுபட்டுள்ளது.

இவ்வகை வெண்பாக்களன்றியும் கட்டளை வெண்பா, கலம்ப வெண்பா, மயூரவியல் வெண்பா ஆகிய வெண்பாக்களை யாப்பருங்கல விருத்தி கூறுகின்றது (பக்.497-499).

வெண்பாப்பாட்டியல்: இது பாட்டியல் இலக்கணங்கூறும் நூல்களும் ஒன்று. பன்னிருபாட்டியலை அடுத்துப் பயிற்சியும் சிறப்பும்மிக்க நூல் இதுவாகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் குண வீரபண்டிதர். இவர் தம் குருவாக விளங்கிய வச்சணந்தி முனிவரின் பெயரால் இந் நூல் வச்சணந்தி மாலை எனவும் வழங்கப்படுகிறது. குண வீர பண்டிதர் நேமி நாதம் என்னும் நூலினையும் இயற்றியுள்ளார். அதனடல், இவர் நேமிநாதர் என்ற பெயராலும் குறிப்பிடப்பெற்றார். இவர், ஊர் களந்தை என்பதாகும். இக்களந்தை தொண்டை நாட்டில் உள்ள தோளூர் என்று சிலர் கூறினாலும், சமணச் சார்பு, கல்வெட்டுச் சான்று போன்றவற்றால் இது கொங்குநாட்டைச் சேர்ந்தது என்பதே பொருத்தமுடைத்து என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் காலம் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு.

வெண்பாவினால் பாட்டியல் இலக்கணம் கூறும் இந்நூல். இந்திர காளிய மரபினைப் பின்பற்றி அமைந்ததாகும். இந்நூல் அந்தாதித் தொடையால் அமைந்துள்ளது. இதிலுள்ள பல வெண்பாக்களில் மகடு முன்னிலை இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூல், முதன்மொழியியல் செய்யுளியல் பொதுவியல் என்னும் மூன்று இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. முதல் இயலில் மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம், பால், உண்டி, வருணம், நாள், கதி, கணம் ஆகிய பத்துப் பொருத்தங்களைக் கூறுவதாக உள்ளது. இரண்டாம் இயல் இலக்கிய வகைகளைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. சிற்றிலக்கியங்களாகிய பிரபந்த இலக்கணம் கூறுமுன்னர், கவி, கமகன், வாது, வாக்கி என்று கூறப்படும் புலவர்களையும், ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்று கூறப்படும் கவி வகைகளையும் கூறுகிறது. அடுத்துப் பிள்ளைக் கவி தொடங்கிப் புராணம் இறுதியாக 53 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களின் இலக்கணம் கூறுகிறது. இதில் கூறப்படும் சிற்றிலக்கிய வகைகளை ஆராய்ந்தோர் இதில் கூறப்பட்டனர். 51, 55, 56, 62, இலக்கியங்கள் என்று எண்ணிக்கையில் மாறுபடக் கூறியுள்ளனர். அந்தாதி, விருத்தம், வஞ்சி, ஆற்றுப்படை போன்றவற்றின் உட்பிரிவுகளைத் தனித்தனி எண்ணினால் இவ்வகை எண்ணிக்கை வேறுபாடுகள் உண்டாகும் வாய்ப்புள்ளது. இறுதி இயலாகிய பொதுவியல், நான்கு பாவிற்முமுரிய சாதி, நிலம், நிறம், நாள், இராசி, தேவதை, போன்றவற்றைக் கூறுவதாக உள்ளது.

இந்நூலுக்குப் பழைய உரை உள்ளது. அதன் ஆசிரியர் பெயர் புலப்படவில்லை. இதற்கு கொ. சிராமலிங்கத் தம்பிரான் ஓர் விளக்கவுரை வரைந்துள்ளார். இது பழைய உரையுடன் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்கும் உரையும் பலரால் பல காலங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

-அ.மா.ப.

வெண்பாப்புலிக் கவிராயர்: இவர் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர். பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மணப்பச்சேரி என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர் இவர். இயற்பெயர் வீரகவிராயர் (அரிச்சந்திர புராணம் இயற்றிய நல்நூல் வீரகவிராயர் இவரல்லர்). இவர் வெண்பாக்கள் இயற்றுவதில் வல்லவராதலின் வெண்பாப்புலிக் கவிராயர் எனப் போற்றப்பட்டார். இவர் தனிப்பாடல்களன்றி வேறுநூல் செய்தவரல்லர். இவர் வசைப் பாடல்கள் இயற்றுவதில் திறமிக்கவர் என்பதால் இவரைக் கண்டு பலரும் அஞ்சினர். இவர் பல்லக்குப் போன்ற பல்வேறு சிறப்புகள் அளிக்கப்பட்டுச் சிவகங்கை மன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்டார்.

-சா.உ.

வெண்புணர்ச்சி மாலை: இது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. இது புணர்ச்சி மாலை, தண்டகமாலை என்னும் பெயர்களையும் பெறும் (சிற்றிலக்கிய வகை அகராதி - தண்டகமாலை பக்.137). வெண்பா யாப்பினால் அமைந்தது இம் மாலை. இதன் பொருள் புணர்ச்சி இன்பங் குறித்தது. ஆதலின், இவ்விரு குறிப்புகளும் பொருந்த வெண்புணர்ச்சி மாலை என்பதால் அந்தாதியாக வரும் என்பது தெளிவு.

‘வெண்பா வான்முந் நூறுவிரிப்பது,
தண்டக மாலையாம் சாற்றுங் காலே’

என இதன் இலக்கணத்தை முத்துவீரியம் கூறுகிறது (யாப்பு.107). இதனால் இம்மாலை முந்நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது என்பது விளங்கும்.

பாப்பொருள் அளவாதி பலபெயர் உளபிற

என்னும் தொன்னூல் விளக்கச் செய்யுளியல் நூற்பா

உரையில் பிற என்றதால் சுட்டப்படுவனவாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பது வகை நூல்களுள் தண்டகமாலை என்பதும் ஒன்றாகும். வெண்புணர்ச்சி மாலை என்பதும் தண்டகமாலை என்பதும் ஒன்றே என்பதைச் சூபிலி பேரகராதி தெளிவிக்கின்றது. (பக்.1221).
-இரா.இ.

வெண்புதனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பெயர் வெண்புதன் என்றும் ஏடுகளில் காணப்படுகின்றது. கொற்றன், சாத்தன், தேவன், புதன் ஆகிய பெயர்கள் சங்க கால ஆடவர் பெயர்களாகப் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்துள்ளன. அவ்வகையில் வெண் என்னும் அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டு வெண்புதனார் என்று இப்புலவர் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவரது ஒரே பாடல் குறுந்தொகை 83ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. குறிஞ்சித் திணையில் தோழி கூற்றாக அமைந்த அப்பாடல், தலைமகன் வரைந்தெய்துதல் உணர்த்திய செவிலியைத் தோழி வர்த்தும் பாங்கில் உள்ளது. தலைவன் மணந்துகொள்ள வருகின்றான் என்னும் இனிய செய்தியினைக் கூறிய செவிலி, அமிழ்தத்தை உணவாகப் பெறும் இன்பம் மிக்க சுவர்க்கத்தினைப் பெறுவாளாக என்று தோழி கூறி வாழ்த்துவது நயமிக்குள்ளது.
-அ.மா.ப.

வெண்புதியார்: இவர் சங்க காலப் புலவருள் ஒருவர். இவர் பெயர் வெண்புதி என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர் பெயரில் வெண் என்பது முன்னடையாக உள்ளது. புதி என்னும் சொல் புதன் என்னும் சொல்லின் பெண்பாற் சொல்லாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதிய சிலர் வெண்புதியாரைப் பெண்பாற்புலவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். குறுந்தொகையில் வெள்ளூர் கிழார் மகனார் வெண்புதியார் என்றொரு பெயர் காணப்படுவதால் இப்பெயர் ஆண்பாற் பெயரே ஆதல் வேண்டும். பொடி என்னும் பொருளுடைய புதி என்னும் சொல் கொண்டு, இவர் வெண்ணீறு அணியும் சிவநெறியினர் என்று குறிப்பிட்டவர்களும் உள்ளனர்.

வெண்புதியார் என்ற பெயரில் இரண்டு பாடல்கள் குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளன. (குறு.97, 174). பிறிதொரு பாடலின் (குறு.219) ஆசிரியர், வெள்ளூர்

கிழார் மகனார். வெண்புதியார் என்று காணப்படுகிறது. அவரும்: இவரும் ஒருவரே யாவர் என்று கொண்டு குறுந்தொகையில் இவர் பாடல்கள் மூன்று இடம் பெற்றுள்ளன என்று பலர் கருதுகின்றனர். தந்தை பெயர் அடுத்துக் கூறப்பட்ட வெண்புதியார் வேழாவார் என்று கொள்வாருமனர். இருவரும் ஒருவரேன் என்று கொள்ளுங்கால், இவர் பாடல்கள் மூன்றும் நெய்தல் (குறு.97, 219). பாலை (குறு.174) ஆகிய திணைகளில், தோழி கூற்றுக்களாக உள்ளன. அவை முறையே, வரைவு நீட்டித்த வழித் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது. சிறைப்புறம் என்னும் துறைகளில் பாடப்பெற்றுள்ளன. தாம் செல்லும் வழி அருமையுடையது என்று எண்ணாதவராய்த் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்வாராயின், இவ்வகில் பொருளே உலகத்து உறுதிப் பொருளாகும். அருள் யாராலும் கொள்ளப்படாது போகும் என்னும் கருத்தில், பொருள் வயிற்பிரிவார் ஆயின் இவ்வகத்துப் பொருளே மன்ற பொருளே, அருளே மன்ற அருமில்லதுவே என்று தலைவி கூறுவது (குறு.174) நயமிக்கதாக உள்ளது. காண்க: வெள்ளூர் கிழார் மகனார் வெண்புதியார்.
-அ.மா.ப.

வெண்பேடு: பழம்பெருமை வாய்ந்த இவ்வூர் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் செஞ்சி வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. மகேந்திர பல்லவனால் உருவாக்கப்பட்ட குகைக்கோயில் இங்குள்ளது. இங்குள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டு மூலம் நரேந்திரன் என்ற சத்துரு மல்லனால் சத்துரு மல்லேச்சுவராலயம் என்ற கோயில் இம்மலையில் குடைவிக்கப்பட்டு என்ற தகவல் கிடைக்கின்றது. உள் மண்டபத் தூணில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்வேண்பா ஒன்றாலும் அச்செய்தியை உறுதிசெய்ய முடிகிறது. அவ்வேண்பா வாயிலாகவே இம்மலைக்கும் இதையடுத்து அமைந்துள்ள சிற்றூருக்கும் வெண்பேடு என்று பெயர் வழங்கிவந்துள்ளமையை அறியலாம். இவ்வூரின் வடமொழிப் பெயர் பிரமமங்கலம் என்பதாகும்.

பொதுவாக மகேந்திரன் காலத்தில் உருவான குகைக் கோயில்களில் வடமொழிக் கல்வெட்டுகள் மட்டுமே காணப்படும். அவற்றிற்குரிய தமிழ் விளக்கம் காணப்படாது. ஆனால், இங்குள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டுகளுக்குத் தமிழ் விளக்கம் காணப்படுவது

குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். பிற்காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகளில் ஏரியின் தலைமடை வாய்க்கால் பாயும் ஊர் என்ற பொருளில் இவ்வூர், தலைவாய் நல்லூர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் அப்பெயர் மருவியும் சுருங்கியும் தளவானூர் என்று மக்களால் வழங்கப்படுகிறது.

குன்றுகள் பல அமைந்த இவ்வூரின் பெரிய குன்றொன்றைப் பஞ்ச பாண்டவ மலை எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். நீண்டும் உயர்ந்தும் காணப்படும் அக்குன்றின்மேல் பெரிய அளவிலான தனிப்பாறைகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றின் கீழ்ப்பகுதி சரிந்து காணப்படுவதால் அங்கு மக்கள் தங்கும் பாழி அமைந்துள்ளது. அங்குக் காணவாகும் வழுவழப்பான படுக்கைகளையும் அதை அடைவதற்குக் குன்றின் சரிவில் வெட்டப்பட்ட படிக்களையும் தொல்லியலார் ஆராய்ந்து இது பண்டைக் காலத்திற்குரிய அமண்பாழி என்று முடிவு செய்துள்ளனர். அக்குன்றின் தென்புறத்தில்தான் மேற்கூறப்பட்ட மகேந்திர பல்லவனின் குகைக் கோயில் காணப்படுகிறது. அக்குன்றின் வடக்கே ஏரி ஒன்றும் உள்ளது.

மகேந்திர பல்லவன் கோயில்களுள் சிறப்பானதாகக் கருதப்படும் இவ்வூர் குகைக் கோயிலின் முகப்பு 10 மீ.நீளமும் 3 மீ அகலமும் உடையது. அதன்கீழ் அதிட்டானமும், மேலே அழகுவாய்ந்த கொடுங்கையும், இருபுறத்திலும் துவாரபாலகர்களும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. நடு அங்கணத்தின் இருபுறத்திலும் அமைந்துள்ள இரு சதுரத் தூண்களும் இரு அரைத் தூண்களும் சிறப்பானவை. அத்தூண்களின் தலைப்புறத்திலுள்ள போதிகைகளும், அவற்றினின்று எழும்பி உத்திரத்தின் முகப்பில்கடும் தோரணமும், மகரங்களின் மீதும் தோரணத்தின் நடுவிலும் காணப்படும் கந்தருவர் உருவங்களும் அழகானவை. கோயில் முகப்புக்குப் பின்புறத்தில் அமைந்த மண்டபத்தின் மேற்குச் சுவரில் உண்ணாழிகையும், அதன்பின் நான்கு தூண்களைக் கொண்ட பட்டிமண்டபமும் அமைந்துள்ளன.

பல்லவர்களும் பாண்டியர்களும் தத்தம் நாட்டில் அமண்பாழிகளை அமைத்து அவற்றில் சைவ, வைணவ குடைதளியை இயற்றிப் போயிருப்பதற்கு இவ்வூரும் ஒரு சான்றாக இருந்து வருகிறது. மகேந்திர பல்லவன் முதன்முதலாகக் குடைவித்த மண்டகப் பட்டுக் குடை

தளி இவ்வூரிலிருந்து 6 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது.

-சா.உ.

வெண்மணிப்பூதியார்: இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவரைப் பெண்பாற் புலவரென்றும், வெண்மணி என்னும் ஊரினர் என்றும் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெண்பூதியாரை ஆண்பாற் புலவர் எனக் கொண்ட அவர், வெண்மணிப்பூதியார் என்ற பெயரை ஆண்பாலாகக் கொள்ளாமெக்குக் காரணம் கூறவில்லை. மேலுமலர், வெண்மணி என்பது ஊர்ப் பெயர் என்றும் அது அரியலூர்ப் பக்கத்திலுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தஞ்சை மாவட்டத்திலும் இப்பெயருள்ள ஊர் அறியப்படுகின்றமையால் இப்புலவரின் ஊர் இவ்விடத்திலுள்ளது என்று சுட்டிக் கூறுவது கடினம்.

இப்புலவரின் ஒரே பாடல் குறுந்தொகையில் (குறு.299) இடம் பெற்றுள்ளது. நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றாக உள்ள அப்பாடல், சிறைப் புறமாகத் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது என்னும் துறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. புன்னை ஏக்கர் நிழலில் என் கண்கள் தலைவனைக் கண்டன. செவிகள் அவன் சொற்கேட்டன. ஆனால் அவன் நலம் பிரியுங்கால் என் தோள்கள் நெகிழ்கின்றனவே இது எதனாலோ என்னும் கருத்தில், கண்டன மன் எம் கண்ணே, அவன் சொல் கேட்டன மன் எம் செவியே, மற்றவன், மணப்பின் மாணலம் எய்தி, தணப்பின் ளெகிழ்ப எம் தடமென்றோளே என்று வினவுவது சுவை பயப்பதாக உள்ளது.

-அ.மா.ப.

வெண்மணி பரமேசுவரன் நம்பூதிரி (கி.பி.1817-கி.பி.1891): வெண்மணிக் கவிதை இயக்கம் என்ற ஒரு கவிதை மரபினைக் கேரளத்தில் தோற்று வித்ததில் பரமேசுவரன் நம்பூதிரி இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறார். இவர் அச்சன் நம்பூதிரி எனவும் வழங்கப்படுகிறார். இவர் கொச்சிப் பகுதியைச் சேர்ந்த, வெள்ளாரப். பள்ளி என்னும் ஊரில், வெண்மணி எனப்படும் ஓர் அந்தணக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவர் மகன் வெண்மணிக் கதம்பன் நம்பூதிரி பாடு ஆவார். அவரை, மகடன் நம்பூதிரிபாடு என்றும்

குறிப்பிடுவர். அவரும் வெண்மணி இயக்கத்தைச் சார்ந்தவராவார்.

பெண்களை முன்னிலைப்படுத்தி, காமச்சுவை ததும்பும் கவிதைகள் புனைதல், கடித முறையில் (சீட்டுக்கவி போல) கவிதை புனைதல் என்ற இரண்டு மரபுகளுக்கும் தோற்றுவாய் செய்தவர் வெண்மணி பரமேசுவரன் நம்பூதிரியாவார்.

பரமேசுவரன் நம்பூதிரியின் இலக்கியப் படைப்புகளின் எண்ணிக்கை குறைவு. எனினும் ஒரு கவிதை இயக்கத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவர் என்ற நிலையில் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவராகிறார். தமக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மலையாள இலக்கிய உலகில் நிலவிய கவிதை மரபுகளையும் போக்குகளையும் நன்கு பயின்றபின், இவர் தமக்கென ஒரு தனிப் பாணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அனைவருக்கும் புரியும் வகையில் தூய்மையும் எளிமையும் மிகுந்த ஒரு மலையாள நடையை இவர் மேற்கொண்டார். இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப் படுகின்ற பொருள் எதுவாக இருப்பினும், அதனைப் பேச்சு வழக்கு நடையிலேயே எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கையைப் பரமேசுவரன் நம்பூதிரி கடைப்பிடித்தார். இவருக்குப் பின்னே வந்த வெண்மணிக் கவிஞர்களும் இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தனர்.

வித்துவான் இளைய தம்புரான், பூந்தோட்டத்து அச்சன் நம்பூதிரி, வெண்மணி அச்சன் முதலியவர்கள் இடம்பெற்றிருந்த கொடுங்கலூர் கவிதைக் குழு மலையாளக் கவிதை வரலாற்றில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது. ஒருவர் ஏதேனும் ஒரு கவிதை வரியைப் பாட, எஞ்சியவர்கள் தத்தம் போக்கில் தொடர்ந்து பாடி, ஆளுக்கொரு கவிதையைப் படைத்தல் சம்சயாபூரணம், வடமொழிக் காப்பிய மொழிபெயர்ப்பு, சூரிய உதயம், மறைவு பற்றிய வருணனைகள், அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து ஆளுக்கொரு வரியைப் பாடி ஒரு கவிதையைப் படைத்தல் போன்ற பலவகைப் பயிற்சிகள் கொடுங்கலூர்க் கவிதைக் குழு வில் நடைபெற்றன. காத்துள்ளில் அச்சு மேனன், வெண்மணி மகன் நம்பூதிரி, கொச்சண்ணித் தம்புரான், குஞ்சிக்குட்டன் தம்புரான், ஓரவங்கர, குண்டுர் முதலியவர்களும் அக்குழுவில் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

வெண்மணி பரமேசுவரன் நம்பூதிரி 12 கீர்த்தனை

சுலோகங்களும், 2 வாழ்த்துப் பாடல்களும், 7 விண்ணப்பம் அல்லது முறையீடுகளும், 15 கடிதக் கவிதைகளும், (சீட்டுக் கவி போன்றவை). 34 சிருங்கார சுலோகங்களும், 36 பல்கவைப்பாடல்களும் இயற்றியுள்ளார். சிவயோகி சரிதம், கசேந்திர மோட்சம் முதலிய துள்ளல் கவிதைகள் இவரால் எழுதப்பட்டன என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

-ம.தி. & மு.ச.

வெப்சடர், சான் (கி.பி.1570-1634): உலகப் புகழ்பெற்ற ஆங்கில நாடக ஆசிரியரான சேக்கியர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் சான் வெப்சடர் (Welset John) ஆவார். வெப்சடன் நாடக பாணியில் தனித்தன்மையைச் சிறந்த பாத்திரப்படைப்புகள் மூலமாக வெப்சடர் வெளிப்படுத்துகிறார். வெப்சடருடைய துன்பியல் நாடகங்கள் இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பலமுறை அரங்குகளில் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கில மொழிபேசும் மக்களால் பார்க்கப்படுகிற இவர்தம் நாடகங்கள் இவரது மொழித்திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சான் வெப்சடருடைய வாழ்க்கை வரலாறு முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இவர் கி.பி.1570 இல் பிறந்திருக்கக்கூடும் என்றும், 1634 இல் இறந்திருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறார். இவர் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இலக்கியப் படைப்பில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். சில சமயங்களில் தாமசு தெக்கர் (Thomas Dekker) போன்ற நாடக ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்து நாடகங்கள் எழுதினார், இவர் நாடகங்கள் துன்பியல் நாடகங்களாக அமைந்தன. வெள்ளைப் பேய் (The White Devil), மால்பி கோமகன் (The Duchess of Malri) என்ற இரண்டு நாடகங்களும் புகழ்பெற்றவையாகும். பழிவாங்குதல், கொலை செய்தல் ஆகிய இவற்றைப் பற்றிய கதையமைப்பைக் கொண்டது வெள்ளைப்பேய் என்ற நாடகம். அந்நாடகத்தில் வரும் கதைமாந்தர்களில் நல்லவர்கள் தீயவர்களால் நசுக்கப்படுகிறார்கள் சோகம் மிஞ்சி இருக்கிறது. என்றாலும் தலையாய கதைமாந்தர்கள் தீமையின் கொடுமையை உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். வாழ்க்கையைப் பற்றிய கூர்மையான உணர்வை அவர்களிடம் காணமுடிகிறது. கட்டாயத்தின் காரணமாகச் செய்யப்படும் தவறுகளுக்கும் அவற்றோடுதொடர்புடைய மனிதனே பொறுப்பு என்பது

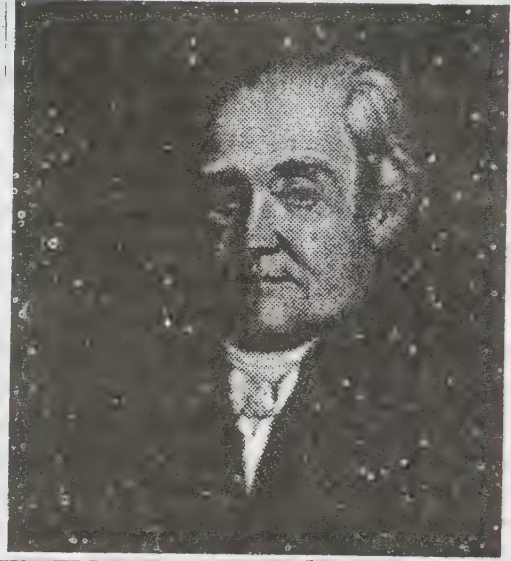
வலியுறுத்தப்படுகிறது. மாலிபி கோமகள் என்ற நாடகத்தில் வரும் கோமகள் தன் இரண்டாம் இரகசியத்திருமணத்தின் மூலமாகத் தன் உடன்பிறந்தாளைப் பகைத்து கொள்கிறாள். எனினும் அவள் அதிகாரத்தையும் அஞ்சாமையையும் வெளிப்படுத்துகிறாள் அன்பின் இனிமையையும், பாசத்தின் தன்மையையும் உணர வைக்கிறாள்.

சான் வெப்சுடர் கடுமையான உழைப்பாளி சிறந்த எழுத்தாளர். இவரைப் பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றில் வெப்சுடர் கருத்துச் செறிவிற்காகவும், சொற்றொடரின் பயனைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவும், சித்தரிக்கும் முறையைப் பயன்படுத்துவதற்காகவும் தொடர்ந்து படிக்கும் பழக்கம் உடையவர் என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. கொடுமையைச் சித்தரிக்கும் வெப்சுடருடைய பாணியே தனி. சாவை, சாகும் தறுவாயில் நிகழும் நிகழ்ச்சியை, அதன் மூலம் ஏற்படும் சோகத்தை, அந்த நெருக்கடி நிலையைப் படிப்போர் உள்ளத்தேத் தொடும் வகையில் விவரிப்பதில் வெப்சுடர் கை தேர்ந்தவர். துன்பியல் நாடக வர்ணனையில் வெப்சுடர் சேக்குபியரைப் பின்பற்றியதாகச் சொல்லப்பட்டாலும் வெப்சுடர் பயன்படுத்தும் சொற்களும் நாடகத்தில் வரும் சூழ்நிலைகளும் வெப்சுடருடைய சொந்தக் கற்பனைத் திறனை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இவரது நையாண்டித் தொனி (Satirical Tone) நையாண்டி முறையில் இன்பியல் நாடகம் எழுதும் எழுத்தாளரான பென் சான்சன் (Ben Johnson) போன்றோரின் நையாண்டித் தொலையோடு ஒத்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

-வி.எச்.பா.

வெப்சுடர் நோவா (கி.பி.1758-1843): இவர் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். இவர் சிறந்த அகராதி இயல் நிபுணர் (Lexico-Grapher) ஆவார். அமெரிக்க சரித்திரத்தைப் பற்றி வெப்சுடர் நோவா (Webster Noah) எழுதிய புத்தகம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பதிப்புரிமைச் சட்டத்தின் தேவையை வலியுறுத்திய வெப்சுடர் அமெரிக்காவில் இயற்றப்பட்ட பதிப்புரிமை சட்டத்திற்குக் காரணமாவார் எனலாம். ஆங்கில மொழியை அமெரிக்கர்கள் தங்கள் நாட்டுச் சூழ்நிலைக்கேற்ப, இங்கிலாந்தில் பேசப்படும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மாறுபட்ட நிலையில் பேசலாம் என்பது வெப்சுடருடைய கருத்து. கடுமையான

உழைப்பினால் வெப்சுடர் உருவாக்கி வெளியிட்ட ஆங்கில அகராதி இன்று வரை தலைசிறந்த அகராதி என்றே கருதப்படுகிறது.

வெப்சுடர், ஏல் (Yale) கல்லூரியில் படித்தார். கலையியல் பட்டம் பெற்ற பின்னர்ச்சட்டம் பயின்று வழக்கறிஞர் ஆனார். வழக்கறிஞர் தொழிலில் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு வருவாய் கிடைக்காததால், இவர் பள்ளி ஆசிரியராக வேலை செய்தார். இவர் தொடக்க நிலை பாடப்புத்தகங்களை கி.பி.1872 ஆம் ஆண்டு எழுதத் தொடங்கினார், பல பாடப் புத்தகங்களை எழுதினார். ஆங்கில மொழி இலக்கணம் என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய புத்தகம் அமெரிக்காவில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. அமெரிக்காவில் ஆங்கில எழுத்துக் கூட்டலை முறைப்படுத்துவதற்கும், தரப்படுத்துவதற்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் பயன்பட்டது. வெப்சுடர், எழுத்துக்கூட்டி எழுதும் முறையில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு முயன்றார். இவர் தம் 22-ஆம் வயதில் பல பயணங்களை மேற்கொண்டார். பல இடங்களில் ஆங்கில மொழியைப் பற்றியும், கல்வியைப் பற்றியும் பேசினார். செய்தித் தாள்களில் அரசியல் கருத்துகளை எழுதினார். அமெரிக்க மாத இதழ் ஒன்றின் பதிப்பாசிரியராகச் சிறிது காலம் பணியாற்றினார். வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் இவர் எழுதிய, ஒழுக்க நெறிக் கருத்துகள் அடங்கிய கட்டுரைகள் வாசகர்களால் பாராட்டப்பட்டன.

வெப்சுமர் மூன்று ஆங்கில அகராதிகளைத் தொகுக்கவேண்டும் என்று கி.பி.1800-ஆம் ஆண்டில் திட்டமிட்டார். வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை அகராதி உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தினார். ஆங்கில மொழி அகராதி ஒன்றையும், பொதுப்பள்ளிகளுக்கான அகராதி ஒன்றையும் தொகுத்து வெளியிட்டார். பின்னர் பெரிய அகராதி ஒன்றைத் உருவாக்கும் பணியை மேற்கொண்டார். பல பொதுப்பணிகளிலும், ஆராய்ச்சிப் பணியிலும் ஈடுபட்டார். நியூ ஏவன் (New haven) என்னும் இடத்திற்கு கி.பி.1822-இல் வெப்சுடர் சென்றார். இவர் 21 ஆண்டுகள் அங்கேயே வாழ்ந்தார். ஏல் பல்கலைக்கழகம் வெப்சுடருக்குச் சட்டப்படிப்பில் டாக்டர் பட்டம் வழங்கியது. அமெரிக்காவில் கிடைக்காத புத்தகங்களைப் படிப்பதற்காக வெப்சுடர் ஐரோப்பியப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். கேம்பிரிட்சு (Cambridge) பல்கலைக்கழகத்தில் ஐந்து மாதங்கள் தங்கித் தம் பணிகளை முடித்துக் கொண்டார். அமெரிக்காவிற்குத் திரும்பிய பின்னர், கி.பி.1828 ஆம் ஆண்டு நியூ ஏவன் என்னும் இடத்தில் வெப்சுடருடைய அகராதி வெளியிடப்பட்டது. மிகச் சிறந்த அகராதியாகக் கருதப்படும் அத்தொகுப்பில் 70,000 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கமும், பொருள் ஆய்வும் தெளிவாகவும், சிறப்பாகவும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. பலமுறை பதித்து வெளியிடப் பெற்றுள்ள வெப்சுடருடைய அகராதி, மிகுந்த பயனுள்ளது. இவர் 85 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து கி.பி.1843 ஆம் ஆண்டில் காலமானார்.

-வி.எச்.பா.

வெர்கலான்: இவர் நார்வே நாட்டின் புகழ்வாய்ந்த தேசியகவி; நார்வே நாட்டு விடுதலையின் சின்னமாக விளங்கியவர். வெர்கலான் (Wergeland, Henric Arnold) கி.பி.1808-ஆம் ஆண்டு ஒரு பேராசிரியரின் மகனாகத் தோன்றினார். உயர்கல்வியுடைய ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்ததால் இளமையிலேயே மிகுந்த அறிவு நூல்களைப் பயின்று புலமைநலம் அடைந்தார். அவ்விவாற்றலுடன் இயற்கையிலேயே இவருக்கு அமைந்த கவிதைத் திறனும் இணைந்ததால் இவர் நல்ல படைப்பாளராக மலர்ந்தார். சுவீடனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்து நார்வே நாட்டு மக்களிடம் நாட்டுப் பற்றை இவர் கவிதைகளால் உருவாக்க முடிந்தது. அயலார் மேலாண்மையை எதிர்த்த அதேவேளையில், யூதர்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்ற

நார்வே நாட்டு அரசியல் சட்டத்தையும் இவர் வன்மையாக எதிர்த்தார். இவருடைய மனிதநேயச் செயற்பாடுகளும், புரட்சிகர எண்ணங்களும், விடுதலையின் மீதிருந்த அளவற்ற அன்பும் நார்வே மக்களிடமும் இவர் தனிப் பெருமையுடைய வழி வகுத்தன எனலாம்.

இவர் கவிதை நூல்களுள் முதல் சுற்றுக் கவிதைகள் (Digte Forste ring) இசுபானியர்கள் (Spaniolen) ஆங்கில விமானி (Den Engelskø lods) ஆகியவை பெரிதும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர்தம் கதைப்பாடல்களும், சிறப்பு வாய்ந்தவை. இவர் கி.பி. 1845-ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

வெர்சில் (கி.மு.70 - கி.மு.19): இவர் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த சிறந்த இத்தாலியக் கவிஞர். உலகப் புகழ் பெற்றவர். இவரைத் தம் ஆத்மாவின் ஒரு பாதி (Half of myself) என்று கவிஞர் ஓரசு (Horace) குறிப்பிட்டார். அழியாப் புகழ் பெற்ற கவிஞர் வெர்சில் தாக்கத்தை ஐரோப்பியக் கவிதையில் தொடர்ந்த காணமுடிகிறது. இவரை, 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலக் கவிஞரான எலியட்டு (T.S.Elio) ஐரோப்பா முழுவதற்கும் பொதுவான காவியம் என்று குறிப்பிட்டார்.

வெர்சிலின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய விவரங்கள் உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் எந்தப் புத்தகத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இவர் தந்தை வேளாண்மை செய்பவராகத் திகழ்ந்தார். வெர்சில் நல்ல கல்வி கற்க ஏற்பாடு செய்வதற்குத் தேவையான வசதி இருந்தது. மிலான் என்னுமிடத்தில் பள்ளிப் பயிற்சியைப் முடித்துக் கொண்டு வெர்சில் உரோமாபுரி சென்றார். அங்குக் கணிதம், மருத்துவம் ஆகியவற்றைக் கற்றார். அடுத்து நேப்பிள் (Naples) என்னும் இடத்தில் சைரோ (Sairo) என்ற அறிஞரிடம் தத்துவம் பயின்றார். இலக்கியக் கழகங்களில் இவர் உறுப்பினராக ஆனார். இவர்தம் நெருங்கிய நண்பரான ஆக்டேவியன் (Octavian) பிற்காலத்தில் அகசுடசு மாமன்னரானார் (Emperor Augustus). கவிஞர் ஓரசம் வெர்சிலின் உற்ற நண்பராவார். வெர்சிலின் கவிதையில் தத்துவக் கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. சிறுவயது முதலே இரங்கற்பா, காவியம் ஆகியவற்றில் இவர் ஈடுபாடு கொண்டார். இளமைப்பருவத்தில் இவர் பெயரில்

பல கவிதைகள் வெளிவந்தன. எக்லாச்சு (Eclogues) என்பது வெர்சிலின் கவிதைத் தொகுப்பு. சார்சிக்க (Georgics) என்பது வெர்சில் இயற்றிய ஒரு நீதி நூல். இவர் இயற்றிய எயின்டு உராமாபுரியின் தேசிய காவியம் என்று கருதப்படுகிறது. கவிதை கேட்டுச் சுவைப்பதற்காகவே எழுதப்படவேண்டும் என்று இவர் கருதினார். எயினிடைத் திருத்தி எழுதவும் தத்துவ அறிவைப் பெறவும் கிரேக்க நாட்டிற்குச் சென்ற வெர்சில், உடல்நலக்குறைவு காரணமாக அகசுடசுடன் இத்தாலி திரும்பினார்., அங்கு நோய்வாய்ப்பட்டுக் காலமானார்.

எக்லாச்சு என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு சமயக்கருத்துகளும், தத்துவக் கருத்துகளும் அடங்கியது. கிரேக்க, உரோம உத்திகளைச் சார்ச்ச்சில் காணலாம்., போர் அமைதி, சாவு, மறுபிறவி ஆகியன பற்றிய கருத்துகளை வெர்சில் சார்ச்ச்சில் எடுத்தாளும் திறமை பாராட்டுக்குரியது. இந்த நீதிநூல் உலகப் பொது இலக்கியமாகக் கொள்ளுமளவிற்குச் சிறந்துவிளங்குகிறது. வெர்சிலை உரோமாபுரி ஓமர் என்று கூறுவர். கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகம், இலத்தீன் கவிதை ஆகியவற்றின் தாக்கத்தை இவர் படைப்புகளின் காலணாம். எந்த நூலிலிருந்து கருத்துகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அவற்றை ஒருங்கிணைத்துத் தமதாக்கிக் கொள்ளும் வெர்சிலின் திறமை, இவருக்கென ஒரு தனிப் பாணியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பாத்திரப் படைப்பு, கவிதை நயம், உருவகத்தைக் கையாளும் திறன், சொல்லமைப்பு, கவிதை அமைப்பு, மானிட்டுநேயம் ஆகியன இவர் படைப்புகளில் விளங்கும் சிறப்பான அம்சங்களாகும். வெர்சிலினுடைய தாக்கத்தைச் சாசர் (Chaucer), எட்மண்டு இசுபென்சர் (Edmund Spenser), சான் மில்ட்டன் (John Milton), சான் திரைடன் (John Dryden), தென்னிசன் (Tennyson) முதலிய ஆங்கிலக் கவிஞர்களிடம் காணலாம்.

-வி.எச்.பா.

வெர்சே உடன்படிக்கை: (1919): இது உலக வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். நேச நாடுகள் 1919 ஆம் ஆண்டு சூன் மாதம் 28ஆம் நாள் கூடி உடன்பாட்டின் குறிப்புகளைத் தயாரித்தபின் செர்மனியை (தோல்வியுற்ற நாடு) அழைத்தன. செருமானியப் பேராளர்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்பட இயலவில்லை. அவர்கள் போர்க் கைதிகளைப் போலக்

கண்காணிக்கப்பட்டனர். உடன்படிக்கையின் நகல் மே மாதம் 7ஆம் நாள் செருமானியரிடம் அளிக்கப்பட்டது. முதல் உலகப் போருக்கு செருமனிதான் காரணம் என்று அதில் குற்றஞ் சாற்றப்பட்டு மூன்று வார காலக்கெடுக்குள் அந்நாடு எழுத்து மூலமாக மறுமொழி கொடுக்க வேண்டும் எனப் பணிக்கப்பட்டது அதனைச் செருமானியர் தங்களை மிகவும் இழிவுபடுத்திய செயலாகக் கருதினர். செருமன் நாடுக்கும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. செருமானியர் பலர் நேச நாடுகளின் செயலைக் கடுமையாகக் கண்டித்தனர்.

அமைதி உடன்பாட்டின் குறிப்புகள் 230 பக்க அளவில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. செருமானியர் 443 பக்கங்கள் அச்சிடப்பட்ட பதில் குறிப்புகளைத் தயாரித்து அனுப்பினர். ஆனால் நேச நாடுகள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து அதன் திருத்திய வரைவு எழுதப்பட்டு செருமானியர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் தவறினால் அந்நாட்டின் மீது மீண்டும் படையெடுக்கப்படும் என அறிவித்தனர். நாட்டில் வறுமை நிலவியதாலும், போர் ஓய்வு அவர்களுக்கு தேவைப்பட்டதாலும் செருமானியர் வேறு வழியின்றி அதை ஏற்றுக்கொண்டனர். இரண்டாம் செருமானியர் குழுவினர் வெர்சே நகருக்கு உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட வந்தனர். வெர்சே அரண்மனையில் கண்ணாடி மாளிகையில் அவர்கள் கையொப்பமிடும் நிகழ்ச்சியின்போது பிரான்சு நாட்டு மக்கள் பலர் அவர்களைத் தகாத வார்த்தைகளால் ஏசி கல்லால் அடித்தனர். இந்நிலையில் சூன் 28ஆம் நாள் செருமானிய அரசுக் குழுவினர் அமைதி உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டனர். இவ் உடன்படிக்கையின் முக்கிய குறிப்புகள் வருமாறு:

செருமானியர் ஆல்சே இலொரைன் (Alsace Lorraine) பகுதிகளை பிரான்சுக்கு அளிக்க வேண்டும். மேலும் யூபன் (Eupen), மால்மேடி (Malmedy) ஆகிய பகுதிகளைப் பெல்சியம் நாட்டிற்கும் மேமல் (Memel) பகுதியை இலித்துவேனியாவுக்கும் (Lithuania) போசனின் (Posen) பெரும்பகுதியையும் மேற்கு பிரசியாவையும் போலந்துக்கும் கொடுக்கவேண்டும். தான்சிக்கு (Danzing) பகுதி செருமானியிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு சுதந்திர நிலையில் பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்நகரில் போலந்து நாட்டுக்குச் சிறப்பு அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

இரைன்லாந்து (Rhineland) அமைதிப் பகுதியாக அறிவிக்கப்பட்டு அங்கிருந்த செருமானியர் படைகள் வெளியேற்றப்பட்டன. அந்நகரின் கோட்டை கொத்தளங்களை அழிக்க உத்தரவிடப்பட்டது.

சார் நிலக்கரிப் பகுதியில் செருமானியின் உரிமை பறிக்கப்பட்டு அப்பகுதி பன்னாட்டு நிறுவனத்தின்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது.

எலிகோலாந்து (Heligoland) தீவுப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கோட்டை கொத்தளங்களையும், துறைமுகப்பகுதிகளையும் அழிக்க உத்தரவிடப்பட்டது. நேச நாடுகளுக்குச் செருமனி தன் பிற பகுதிகளின் உரிமைகள் பட்டங்கள் ஆகியவற்றை ஒப்படைக்க ஆணையிடப்பட்டு அவற்றை நேச நாடுகள் பங்குபோட்டுக் கொள்ள உரிமை வழங்கப்பட்டது. பெல்சியம், போலந்து, செக்கோசலோவாக்கியா ஆகிய நாடுகள் சுதந்திர நாடுகளாக அறிவிக்கப்பட்டன. அதனைச் செருமனி ஒப்புக் கொள்வதோடு பிரசுட்-லி டேடிவிசுக்கு (Brest-Litovisk) உடன்படிக்கையை நீக்கிவிட வேண்டும் எனவும் பணிக்கப்பட்டது.

வெளிநாடுகளில் இருந்த செருமானியச் சொத்துகள் யாவும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதுடன் செருமானியத் தொழிற்கூடங்களின் வாணிக உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்டன. பறிமுதல் செய்யப்பட்டவற்றை நேச நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டன. செருமனியின் போர்ப் படைகள் ஓர் இலட்சமாகக் குறைக்கப்பட்டுப் பல படைகள் கலைக்கப்பட்டன. செருமனியின் கப்பற்படையும் சுருக்கப்பட்டது. 6 போர்க் கப்பல்கள், 6 சிறிய போர் படைத்தாங்கிகள், 12 சிறிய போர்க்கப்பல்கள், 12 நீர் மூழ்கிப் படகுகள் (Torpedo Boats) ஆகியவை மட்டும் வைத்துக்கொள்ள செருமனிக்கு உரிமையளிக்கப்பட்டது. கடற்படையில் 15,000 வீரர்கள் மட்டும் இருக்கலாம் எனவும் குறிப்பிடப் பெற்றது.

செருமானியப் பேரரசர் 2ஆம் வில்லியம், போர்க் குற்றம் சாற்றப்பட்ட விசாரணைக்குட்படுத்தப்படுவார் என அறிவிக்கப்பட்டது. செருமனிதான் உலகப் போருக்கான காரணம் என்பதை அந்நாடு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். போரில் ஏற்பட்ட அழிவிற்கு அந்நாடு ஈட்டுத்தொகை அளிக்க வேண்டும். பிரான்சு நாட்டிடமிருந்து கைப்பற்றிய பொருட்களைச் செருமனி

திருப்பியளிக்க வேண்டும். முக்கிய ஆறுகளான எல்பும் (Elbe), ஓடரும் (Oder) பொதுச் சொத்துகளாக அறிவிக்கப்பட்டன.

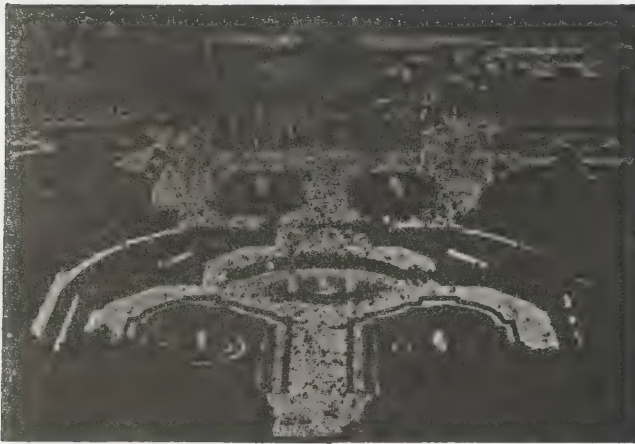
மேற்கண்டவற்றை நிறைவேற்றத் தனித்தனியாக குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. மேலும், செருமனி நேச நாடுகளுக்குப் போர்க்குற்ற ஈட்டுத் தொகை அளிக்க வேண்டும் என அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வுடன்படிக்கை நேர்மையற்றது எனப் பெரும்பாலோர் கருத்து நிலவியது. இது வல்லரசுகளின் தன்னிச்சையான செயல் என்றும், எதிர் காலத்தில் மற்றுமொரு உலகப்போர் தோன்ற வழியமைத்தது என்றும், பல நாடுகளுக்கு ஏமாற்றமும் அவமதிப்பும் ஏற்படுத்தியது என்றும், இவ்வுடன் படிக்கையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டன. செருமனி நாடு மட்டும் குற்றவாளியாக இதில் சுட்டப்பட்டது. உண்மையில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல் குழல்கள், அக்காலக் கட்டத்தின் பொருளாதார நிலை ஆகியவை இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முக்கிய குழல்களாக அமைந்தன. உண்மையில் இவ்வுடன்பாடு இரண்டாம் உலகப்போருக்கு வழியமைத்தது என்று கூறலாம்.

-பெ.சி.

வெர்சே நகரம்: இது வடக்கு பிரான்சு நாட்டில் யுவிலைன்சு (Yuelijess) என்னும் ஆட்சி வட்டாரப் பகுதியின் (Department) தலைநகராக விளங்குகிறது. இது புகழ்பெற்ற பாரிசு நகரிலிருந்து தென்மேற்கில் 22 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. பிரான்சுப் பேரரசர் 14 ஆம் உலூயி கிபி.17ஆம் நூற்றாண்டில் அழகான அரண்மனை ஒன்றை இங்குக் கட்டினார். அது பிரான்சு நாட்டுப் பேரரசர்களின் உறைவிடமாக இருந்து வந்தது. வெர்சே (Versailles) நகரம் 100 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பிரான்சு நாட்டின் ஆட்சிக் கூடமாகவும் விளங்கியது. இப்போது இவ்வழகிய நகரம் பாரிசு நகரின் குடியேற்றப்பகுதிகள் அடங்கிய புற நகர்ப் பகுதியாகவும் உள்ளாட்சித் துறை மையமாகவும் விளங்கி வருகிறது.

இந்நகரின் அரண்மனை உல்லாசப் பயணிகளை கவர்ந்திருப்பதோடு இன்றைய ஆட்சியாளர்களின் உறைவிடமாகவும் திகழ்கின்றது. இந்நகரின் பழம் பெரும்பகுதியாகிய சாடேடிரியில் (Satory) யில் புகழ்பெற்ற உலூயி பாதிரியாரின் கிறித்தவத் தேவாலயம் அமைந்துள்ளது. இதன் புதிய பகுதியாகிய கலி

செசனியில் (Le Chasney) புகழ்பெற்ற நாட்டர் டேம் (Notre-Dame) தேவாலாயம் அமைந்துள்ளது. இந்நகரம் போர்ப்படைக்கல நகரமாக அக்காலத்தில் விளங்கி வந்தது. இங்கு இராணுவ மருத்துவமனை, இராணுவப் பொறியியல் பள்ளி, துப்பாக்கிப் படைப் பயிற்சி நிலையம் ஆகியன அமைந்துள்ளன. இந்நகரின் அழகிய தோட்டங்கள் காண்போரைக் கவர்ந்திழுக்கவல்லன. இங்குத் தோட்டக் கலைப் பள்ளியொன்று கிபி1874ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது. மதுபான உற்பத்தி, தோல் பொருள்கள் உற்பத்தி ஆகியவை முக்கிய தொழில்களாக இங்கு நடைபெற்று வந்தன. பழங்காலந்தொட்டு இன்று வரை இந்நகரம் சிறந்த வணிக நகரமாகத் திகழ்ந்து வருகிறது.

இந்நகரின் அரண்மனையில்தான் புகழ்பெற்ற பிரான்சு நாட்டுப் புரட்சியின்போது முதற்கட்ட எழுச்சி நிகழ்ந்தது. இவ்வரண்மனைத் தோட்டத்தில் புரட்சியாளர்கள்கூடி முதற்கட்டப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தியதால் இது பிரான்சு நாட்டின் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற இடமாகக் கருதப்படுகிறது. அரண்மனை அழகுற அமைந்த உல்லாச மாளிகையாகத் திகழ்வதுடன் அங்கு 20,000-க்கும் மேற்பட்ட அரசு அலுவலர்கள், 1000-க்கும் மேலான உயர் அதிகாரிகள், அவ்வரசுகளின் பணியாளர்கள் 4000க்கும் மேலாக வசித்து வருகின்ற அளவுக்கு

அலுவலகங்களும் மாளிகைகளும் அமைந்துள்ளன. இவ்வரண்மனையின் ஒதுக்குக் கூடங்களில் 14,000க்கும் மேற்பட்ட படை வீரர்களும் வேலையாட்களும் வசித்து வருகின்றனர். இவ்வமைப்புகள் கி.பி.1671ஆம் ஆண்டில் கட்டப்பட்டவை. பேரரசர் 15ஆம் உலூயி தமது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் இவ்வரண்மனையின் மாளிகைகள் பலவற்றைக் கட்டிமுடித்தார். அரச குடும்பத்தில் புகழ்பெற்ற உறைவிடமாகத் திகழ்ந்த இவ்வரண்மனையில் கி.பி.1837-இல் பேரரசர் உலூயி பிலிப்பு பிரான்சு நாட்டின்புகழை விளக்கும் வண்ணம் அருங்காட்சியகம் ஒன்றை அமைத்தார். செருமானியர் கி.பி.1870 ஆம் ஆண்டில் இந்நகரைக் கைப்பற்றிச் செருமானியப் பேரரசரின் முடிசூட்டு விழாவினைப் புகழ்பெற்ற இவ்வரண்மனையில் நடத்தி இந்நகரைத் தம் படைகளின் தலைமையிடமாக அமைத்துக் கொண்டார். எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஏற்பட்ட அமைதி உடன்பாட்டின்படி இவ்வரண்மனை பிரான்சு நாட்டின் பாராளுமன்றமாக மாற்றப்பட்டது. பிரான்சு நாட்டின் மன்றமான குடியாட்சி அரசியலமைப்பு கி.பி.1875 ஆம் ஆண்டில் இங்கு நிறைவேற்றப்பட்டு அறிவிக்கப்பட்டது. 3-வது, 4-வது குடியரசுத் தலைவர்கள் இங்குதான் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இந்நகரில் கி.பி.1919-ஆம் ஆண்டு ஒரு அமைதி மாநாடு கூடி நேசநாடுகள் செருமனியுடன் அமைதி உடன்பாட்டினைத் தயாரித்துக் கையெழுத்திட்டன. இதுவே முதலாம் உலகப் போரை முடிவுறச் செய்த வெர்சே உடன்படிக்கையாகும்.

-பெ.சி

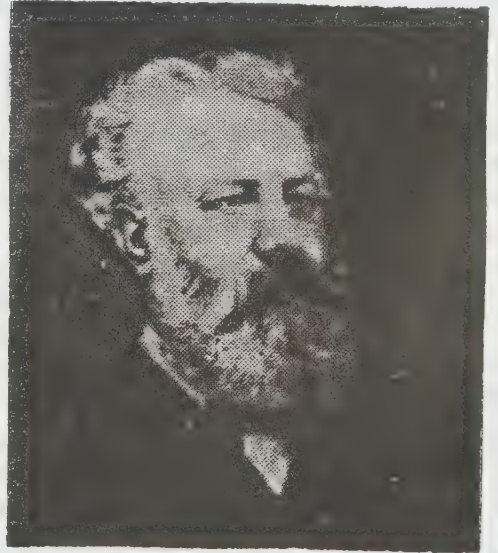
வெர்லைன், பால் (கி.பி.1844-1896): இவர் கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரெஞ்சு மொழிக் கவிஞர். இவர் பிரான்சு நாட்டில் மெட்சு (metz) என்னுமிடத்தில் ஓர் உயர்இராணுவ அதிகாரியின் மகனாக கிபி1844ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். கவிதை என்பது அடிப்படையில் இசையைப் போன்று இருக்க வேண்டும் என்று கருதினார். தெளிவான சிந்தனையை விட கவிதையில் அதிக நளினம் இருக்க வேண்டும் என்று வெர்லைன் நம்பினார். கவிஞர் தம் உணர்ச்சிகளை மொழி வடிவத்தில் உருவப்படுத்தும் பொழுது இலக்கியப் படைப்பில் மொழி என்பது ஆவி போல் பறந்துவிடும் என்று கூறுகிறார். வெர்லைன், தமக்குத் தவறென்று தோன்றிய சமயக் கருத்துகளைக் கண்டிக்கத் தவறியதில்லை.

பிரான்சில் வாழ்ந்த வெர்லைன்பால் (Verlain, Paul) தம் 22-ஆம் வயதில் காப்பீட்டுக் கழக அலுவலகம் ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். புதிய நடையில் கவிதை இயற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். கூடா நட்பு காரணமாகப் பல சோதனைகளுக்கு உள்ளான வெர்லைன் கத்தோலிக்கச் சமயத்தைத் தழுவினார். கடைசி நாட்களில் வறுமையில் துன்புற்றார். மனஉறுதி படைத்த கவிஞர் வெர்லைன் தம் கவிதையில் பார்னேசியன் நடையைக் (Parnassian Style) கையாண்டார். குறிப்பொருள் தத்தவத்தைக் கையாண்ட பிரெஞ்சுக் கவிஞர்களுள் (French Symbolists) இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரது பிற்கால வாழ்க்கையில் பொதுமக்கள் இவரைப் பெரிய கவிஞனாகக் கருதி மதித்தார்கள். இவருடைய முதலாம் கவிதைத் தொகுப்பில் சார்லசு பியரி பௌடிலரின் (Charles Pierie Baudelaire) தாக்கத்தைக் காண முடிகிறது. பிரெஞ்சுக் கவிதையில் இவருடையத் தாக்கம் குறைவாகவே உள்ளது. ஓவியக் கலை ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்ட இவரது கவிதை இசைத் தன்மை கொண்டது. சுவர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் நடந்த திருமணம் என்ற கருத்தை ஒட்டி எழுதப்பட்ட கவிதை இவரது ஆழ்ந்த சமய உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளுக்கு வருந்துகின்ற கவிஞரின் உள்ளம் வெளிப்படுகிறது.

இவர் எழுதிய கவிதைத் தொகுப்பு கிபி 1874 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. குறிப்பொருள் தத்துவத்தையும் (Symbolism) கவிஞனுடைய உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்தே கவிதை அமையும் என்ற கருத்தையும் அதில் காணமுடிகிறது. முரண்பாடான அசைகளைக் கவிதைகளில் பயன்படுத்தினாலும், இவர்தம் கவிதைகளில் ஒருதனிப்பாணியும் ஒழுங்கும் காணப்படுகின்றன. இவர் கி.பி.1896ஆம் ஆண்டு பாரிசு நகரில் காலமானார்.

-வி.எச்.பா.

பாரிசு மாநகரில் சட்டக் கல்வி பயின்ற வெர்னே இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டார். இவரது முதல் நாடகம் அலெக்சாண்டர் தாமாசு (Alexander Dumas) என்ற எழுத்தாளருடைய ஆதரவோடு கி.பி.1850 ஆம் ஆண்டு தயாரிக்கப்பட்டது. இந்த நாடகத்திற்கு மக்களிடம் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. ஒரு ஆவிக்கூண்டிற்குள் ஐந்து வாரங்கள் (Five Weeks in a Balloon) என்ற சிறிய புதினம் கி.பி.1863ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இது இவருக்கு நல்ல புகழைத் தந்தது. அறிவியற் கண்டுபிடிப்புகளைப் பற்றிப் பல கற்பனைக் கதைகளை எழுதினார். புதிய அறிவியற் கதையின் முதல் புதின ஆசிரியர் என்று குறிப்பிடப்பட்டார். இத்தகைய கதைகளில் இவரது எதிர்த்துணரும் நோக்கினைக் காணலாம். மின்சார நீர்மூழ்கிக் கப்பல் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட இவரது கதை நீர்மூழ்கிக் கப்பலைப் பற்றியதாகும். பல நூறாண்டுகளுக்குப் பின்னரே விண்வெளிக் கப்பல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வெர்னே இத்தகைய அறிவியற் கருத்துகளை மையமாக வைத்துப் பல கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

வெர்னே, யூல்க (கி.பி.1829-1905): இவர் சில நாடகங்களையும், அறிவியற் கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். தீர்க்கதரிசி போன்ற சிந்தனை உள்ளவர். உலகத்தைச் சுற்றி (Around the World in Eighty Days) என்ற பயணக் கதை வெர்னேயின் புகழுக்குக் காரணமாக விளங்கும் முக்கிய படைப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

பூமியின் மையத்தைநோக்கிக் கப்பல் பயணம் (Voyage to the Centre of the Earth) என்ற இவரது புதினம் ஓர் வியத்தகு படைப்பாகும். பூமியிலிருந்து சந்திரனுக்கு (From the Earth to the Moon) என்ற கதை விண்வெளிப் பயணத்தைப் பற்றியது. நீர்மூழ்கிக் கப்பற் பயணத்தைப் பற்றியும், மர்மத்தீவு பற்றியும் (Mysterious Island),

உருசியர்கள் பற்றியும், தார்த்தார்களைப் பற்றியும் வெர்னே ஒரு புதினம் எழுதியுள்ளார். தம் நாற்பதாண்டுக் கால இலக்கியப் பணியில் ஆண்டாளுக்கு ஒரு புதினம் என்னுமளவில், பல கருத்துகளை மையமாகக் கொண்டு இவர் எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் கதையில் இடம்பெற்ற அறிவியல் நிகழ்ச்சிகள் பிற்காலத்தில் கண்டுபிடிப்புகளாக வந்துள்ளன. இவர் 1905 ஆம் ஆண்டு அமீன்சு (Amiens) என்னுமிடத்தில் காலமானார்.

-வி.எச்.பா.

வெல்சு, எச்.சி. (கி.பி.1866-1946): இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கிலப் புதின ஆசிரியர். பல விஞ்ஞானக் கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள், கண்ணுக்குத் தெரியாத மனிதன் (The Invisible Man) மிகச் சிறப்பான கதையாகும். எழுத்தாளர் சுதந்திரமாக எழுதவேண்டும் என்று வெல்சு கருதினார். தம் மாணவர் காலக்கதை ஒன்றைப் புதினமாக வெளியிட்டார். இலக்கிய உலகில் புகழ்பெற்ற வெல்சு பல விஞ்ஞானப் புதினங்களை எழுதியுள்ளார் இவருக்கு எதிர்த்துணரும் பார்வை இருந்தது.

இவர் கி.பி.1901 இல் எழுதிய எதிர்பார்ப்புகள் (Anticipations) என்ற நூல் இவர்தம் முழுத்திறமையையும் உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. மக்கள் பால் இவரைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர். இவர் திறமையை உணர்ந்த இலண்டன் பேபியன் கழகம் (Fabian Society) இவரைத் தமது கழகத்தில் சேரும்படி விடுத்த அழைப்பினை ஏற்றார். இவரும் அக்கழகத்தில் பெற்ற அனுபவங்கள், இவரை மேலும் சிறந்த எழுத்தாளராக ஆக்கியது. நகைச்சுவை, உள்ளத்தைத் தொடும் உணர்வுகள், உண்மைகளை எடுத்துரைக்கும் பாங்கு, மனிதவாழ்வில் உண்மைகள், இன்ப உணர்வுகளின் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி ஆன்வெரோனிகா (Ann Vernois) என்ற நூலை கி.பி.1909 ஆம் ஆண்டு எழுதி உலகப்புகழ் பெற்றார்.

வெல்சின் தந்தை ஒரு சிறு கடை முதலாளி, சிறந்த கிரிக்கெட்டு வீரர், தாய் ஒரு எளிய பணியாளர். இவர் பிராம்லி (Bromley) என்னும் இடத்திலுள்ள பள்ளியில் பயின்றார். பல புத்தகங்களைப் படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டார். அப்பழக்கம் இவருடைய கல்வி அறிவைப் பெருக்கியது. எட்டு வயதாக இருக்கும்போது

ஒரு கால் உடைந்த நிலையில் சில மாதங்கள் படுத்தப் படுக்கையாக இருந்த நிலையில் கூட இவர் படிக்கும் பழக்கத்தை விடவில்லை. துணிக்கடை ஒன்றில் சில காலம் பணிபுரிந்தார். பின்னர்த் தனியார் பள்ளி ஆசிரியராக ஓராண்டுக் காலம் பணியாற்றினார். இவர் கி.பி.1884-ஆம் ஆண்டு விஞ்ஞானப் பள்ளி ஒன்றில் சேர்ந்து படித்தார். படிப்புக்கு உதவித் தொகை கிடைத்தது. நான்காண்டுகள் தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றினார், பின்னர் கி.பி.1890-இல் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானார். தம் உறவினரான இசுபெல் என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இலண்டன் மாநகரில் அஞ்சல் வழிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். கல்வித் தொடர்பான கட்டுரைகள் எழுதினார்.

ஆசிரியர் தொழிலை உதறித் தள்ளிய வெல்சு மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தார். தம்மிடம் கல்வி பயின்ற சிறந்த மாணவியருள் ஒருவரான ஆர்மிகேத்தரின் கிராபின்சு (சேன்) (Army Catherine Robins-HJane) என்ற பெண்ணை இரண்டாம் திருமணம் செய்து கொண்டார். இயந்திரயுகம் (The Machine Age) என்னும் புத்தகம் வெல்சுடைய முதல் இலக்கியப் படைப்பு ஆகும். சிறந்த நாடகாசிரியரான பெர்னார்டுசா (George Bernard Shaw) என்பவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. என்றி சேம்சு (Henry James) என்ற ஆங்கிலப் புதின ஆசிரியர், வெல்சை ஒரு பண்பட்ட புதின ஆசிரியராக உருவாக்க எண்ணினார். வெல்சின் திறமையை அறிந்து வியந்தார். உரையாடல் பாணியில் புதினங்களை எழுதிய வெல்சு, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து ஆகிய இருநாட்டவராலும் பாராட்டப்பட்டார்.

முதல் உலகப் போரில் நேசநாடுகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட அமைதி ஒப்பந்தம் வெல்சை ஏமாற்றமடையச் செய்தது. ஒன்றுபட்ட உலக நாசகரிக்கதை வெல்சு வலியுறுத்தினார். பிற்காலத்தில் எழுதிய புத்தகங்களுள் சுய சரிதையில் சோதனை (Experiment in Autobiograph) என்ற படைப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இசுடாலின், உருவெல்ட்டு, போன்ற ஆட்சியாளர்களைப் பேட்டிகண்டு இவர் அரசியலின் தனித்தன்மைகளைப் புரிந்துகொள்ள முயன்றார். அனைத்துலக எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மக்களை அழிவிலிருந்து

காப்பாற்ற இவர்தம் ஒவ்வொரு எழுத்தும் முயன்று வெற்றிகண்டது எனலாம். எதிர்காலத்தைச் சரியாகக் கணக்கெடுத்து மக்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு வழியமைத்த இவரை ஓர் அருட்போதகர் (Prophet) என்றே கூறலாம்.

இவர் எழுதிய நூல்களை, கதைகள், வரலாற்று நூல்கள், ஏனைய நூல்கள் என மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். உலகப்புக்ழ்பெற்ற எழுத்தாளராகிய இவர் இலண்டன் மாநகரில் கி.பி.1946-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் இயற்கை எய்தினார்.

-பெ.சி.

வெல்கலி பிரபு (கி.பி.1760-1842): ஆங்கிலேய இந்தியப் பேரரசை உருவாக்கியவர்களுள் முக்கியமானவர் இரிச்சர்டு உலி வெல்கலி பிரபு (Richard Wellesley) ஆவார். இவர் இந்தியாவின் தலைமை ஆளுநராக (Governor-General) கி.பி.1799 முதல் 1805 வரை இருந்தார். இவரது ஆட்சித்திறத்தால் இந்தியாவில் இருந்த ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இந்திய ஆங்கிலேய பேரரசாக மாறியது. இவர், கி.பி.1760 ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்தில் உள்ள தன்கன் மாளிகையில் (Dangan Castle) பிறந்தார். இவர் தந்தை காரெட்டு (Garrett) என்பவர் ஓர் இசைக் கலைஞர். காரெட்டின் மைந்தன்தான் வெல்கலி. இவர் இங்கிலாந்தில் உள்ள ஈடன் (Eton) கிரைசுடு சர்ச்சு (Christ Church) கல்லூரிகளில் கல்வி பயின்றார். பின்னர் இங்கிலாந்தின் மக்கள் சபையின் உறுப்பினர் ஆனார். இவர் சீர்திருத்தக் கொள்கையில் நாட்டம் கொண்டவர் எனினும்,

பிரான்சுப் புரட்சியின் விளைவுகளை மனத்திற்கொண்டு, இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தங்களை எதிர்த்தார். இவருடைய சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர்தம் இளவல் ஆர்தர் வெல்கலியை (வெல்லிங்கடன் கோமகன்) விட இவர் முற்போக்கு எண்ணங்களை உடையவர். சமுதாயத்தின் கீழ் நிலையில் இருந்த ஒரு பிரான்சு மங்கையை இவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அம் மங்கையின் பெயர் கேப்ரியல் உரோலண்டு (Gabrielle Roland). அம் மங்கையை இவர் திருமணம் செய்வதற்கு முன், பல வருடங்கள் அவரோடு வாழ்ந்திருந்தார். அவ்வீறவால் இவருக்குத் திருமணத்திற்கு முன்பே ஐந்து குழந்தைகள் இருந்தன.

இங்கிலாந்தில் பிரதமராக இருந்த வில்லியம் பிட்டு கி.பி.1793ஆம் ஆண்டு இவரைக் கிழக்கிந்திய ஆணையாளர்களுள் ஒருவராக நியமித்தார். அது முதற்கொண்டு இவர் இந்தியாவில் நிலவிய சிக்கல்களை அறிந்து கொண்டார். இவர் முதலில் சென்னை ஆளுநராக கி.பி.1797இல் நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால், இவர் அப்பொறுப்பை ஏற்கும் முன்னரே, கி.பி.1798 ஏப்ரல் திங்கள் இந்தியாவின் தலைமை ஆளுநராக (Governor General) நியமிக்கப்பட்டார். அது முதற்கொண்டு இவர் இந்தியாவில் பிரான்சுக்காரர்களை எதிர்க்கவும் முடிவு செய்தார். மேலும், இவர்வரும் வழியிலேயே தம் செயலரை நன்னம்பிக்கை முனையில் (Cape of Good Hope) சந்தித்து இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல் வணிகச் சூழ்நிலைகளை அறிந்து கொண்டார். அதனால், இவர் இந்தியா வந்தவுடன் இவருக்கு முன்னர் தலைமை ஆளுநராக இருந்த சோர் (Shore) என்பவரின் நடுநிலைக்

கொள்கையைக் கைவிட்டு துணைப்படைத்திட்டம் (Subsidiary system) மூலம் ஆங்கில ஆட்சியை விரிவுபடுத்தினார். ஆங்கில ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தவும் முடிவு செய்தார்.

இவர் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது தென்னிந்தியாவில் திப்பு சுல்தான் என்னும் மைசூர் மன்னர் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து வந்தார். திப்பு, பிரான்சு நாட்டு நெப்போலியனுடன் கடிதத் தொடர்பும் கொண்டிருந்தார். அந்நிலையில், வெல்கலி மைசூரைத் தாக்க முதலில் துணைப் படைத் திட்ட உடன்படிக்கையை நிசாமுடன் செய்து கொண்டார். அதனால் ஐதராபாது நிசாம் படைகளுக்குப் பயிற்சியாளராக இருந்த பிரான்சு அதிகாரிகள் நீக்கப்பட்டு ஆங்கிலேயர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். நிசாமின் படைகள் ஆங்கிலேயருடன் சேர் மைசூரை எதிர்த்து மூன்று மாதங்கள் போரில் ஈடுபட்டன. இதுவே நான்காம் மைசூர் போர் ஆகும் (கி.பி.1799) அதனால் இறுதியில் சீரங்கப்பட்டணமும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குட்பட்டது. திப்பு சுல்தானும் போரில் இறந்தார். அதனால் தென்னிந்தியாவின் பகுதிகள் சில ஆங்கிலேயரிடமும், நிசாமிடமும் வந்து சேர்ந்தன. மைசூரில் மீண்டும் பழைய அரச மரபு நிறுவப்பட்டது. நிசாம் பின்னர் ஆங்கிலேயப் படைகளுக்குத் துணைப் படைத் திட்டத்தினால் தரவேண்டிய ஊதியத்திற்காகக் கடப்பை, கர்நூல், பெல்லாரி, அனந்தபூர் ஆகிய பகுதிகளை ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கினார்.

பின்னர் வெல்கலி, நிசாமிடம் செய்து கொண்ட துணைப்படைத் திட்டத்தைப் பிற அரசர்களுடனும் செய்து கொண்டார். அதனால், ஆங்கிலேய ஆட்சி விரிவடைந்தது. இவர் இந்தியாவில் வெற்றியடைந்து ஆங்கிலேயர் செல்வாக்கை நிலை நிறுத்தியதால், கி.பி.1799 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து அரசர், மார்க்விசு (Marquis) என்னும் பிரபுப் பட்டத்தை அளித்தார். ஆனால், இவர் கோமகன் பட்டம் கிடைக்கும் என்று நினைத்திருந்தார். இறுதிவரை அப்பட்டம் கிடைக்கவில்லை. நிசாமுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைப்படி கி.பி.1799 இல் தஞ்சையையும், கி.பி.1800 இல் சூரத்தையும், கி.பி. 1801 இல் (ஆற்காடு நவாவு) கருநாடகப் பகுதியையும், அயோத்தியையும் (Oudh) ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தார்.

இவர் இந்தியத் தலைமை ஆளுநர் பதவியினின்றும்

கி.பி. 1805இல் விலகி இங்கிலாந்திற்குச் சென்றபின் கி.பி. 1806ஆம் ஆண்டிலும் பின்னர் கி.பி. 1808 ஆம் ஆண்டிலும் இவர் மீது குற்றச் சாட்டுகள் தொடுக்கப்பட்டன. ஆனால், இறுதியில் ஆங்கிலேய பாராளுமன்றம் இவரைக் குற்றச்சாட்டிலிருந்து விடுவித்தது.

செவல்கலி, கி.பி 1809 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயத் தூதுவராக இசுபெயினுக்கு அனுப்பப்பட்டார். பின்னர்த் தூதுவர் பதவியை கி.பி 1812 ஆம் ஆண்டு விடுத்துப்பின் கத்தோலிக்கச் சமயத்தின் முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட்டார். பின்னர் கி.பி. 1821ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்தின் அனுக்க முதன்மைப் பிரபுவாக (Lord Lieutenant) நியமனம் செய்யப் பெற்றார். இவர் கி.பி. 1828ஆம் ஆண்டு தம் இளவல் வெல்லிங்டன் கோமகன் அமைச்சரவை அமைத்த போது, அயர்லாந்துப் பணியினின்று விலகிக் கொண்டார். மீண்டும் அப் பதவியை கி.பி.1833இல் பெற்றுப் பின்னர் கிரே (Grey) அமைச்சரவை அமைத்த போது மறுபடியும் விடுத்தார்.

கிழக்கிந்திய வாணிகக் குழு கி.பி.1836-இல் இவர்தம் இந்தியப் பணிகளைப் போற்றி 20,000 பவுள்களை, அன்பளிப்பாக வழங்கியது. வெல்கலி கி.பி.1842 ஆம் ஆண்டு உயிர் நீத்தார்.

-பு.எ.மோ.

வெல்கலி பிரபு - காண்க: வெல்கலி பிரபு

வெள்ளாடியனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். இவரது பெயர் விளக்கம் புலப்படவில்லை. மற்றும், வெண்வட்டியார், வேளாவட்டனன் என்று இவர் பெயர்க்குப் பாடவேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. இவரது பாடலொன்று அகநானூற்றில் (29) உள்ளது. பொருள் தேடப் பிரிந்து சென்று பொருளொடு மீண்ட தலைமகனைத் தலைமகள், என்னையும் நினைத்தீரோ? என வினவியதற்கு விடையாக அவன், என் உடம்புதான் நினைப்பிரிந்து சென்றதெயொழிய நெஞ்சம் நினைவிடத்திலேயே இருந்தது காண் என்று மொழிவதனை இவர் அப்பாடலிற் புனைந்துள்ளார். தான் தொடங்கிய வினையைக் கைவிடாத தளர்ச்சியில்லாத வலிய முயற்சியினையுடையதும் பட்டினி கிடந்து உயிர் வருந்துவதாயினும் தான்

வீழ்த்திய களிற்று இடப்பக்கம் வீழின் அதனைத் தின்னாததுமாகிய புலியைக் காட்டினும் மேம்பட்ட ஊக்கம் மேன்மேல் மிகுதலாலும், பிறர் இகழ்வது பொறாது பொருளீட்டும் விருப்பத்தாலும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் என்று இவர் பாடலில் வரும் கருத்து மிகச் சீரியது. வெப்பம் குறையாத எரி பரந்த பாழிடத்தே மத்தகம் வாடிய யானை நீருள்ள இடங்காணாது பேய்த் தேராகிய கானல் தோன்றுமிடமெல்லாம் ஓடி, நீர்ற்ற ஆற்றிலே கிடக்கின்ற ஓடம்போல் வருந்திக் கிடக்கும் வழியினையுடையதும் நினைப்போரை நடுக்கமுட்டி ஊக்கத்தை ஒழிப்பதுமாகிய காடு என்று அவன் போன காட்டு வழியை இவர் புனைவரும் கற்றின்புறத் தகுவதாகும்.

-வ.கு.

சிவக்கவிமணி சுப்பிரமணிய முதலியார் அவை வெள்ளிப்பாடல்கள் என அப்புராணவரிசையில் சேர்க்காது அப்புராண இறுதியில் மிகைப்பாடல்கள் என்று அச்சிட்டுச் சேர்த்துள்ளார். இவ்வாறு இத் தம்பிரான் தேவாரத்தும் சில பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்துள்ளார் என மு.அருணாசலம் தம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கம்பராமாயணத்திலும் இவ்வாறு சேர்த்துள்ளார் எனத் திரு சு.அ. இராமசாமிப்புலவர் தாம் எழுதிய வெள்ளியம்பலவாணத்தம்பிரான் வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்முறையில் சமணம் போன்ற பிற சமய நூல்களிலும் சிலர் பாடிச் சேர்த்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது. காண்க: கந்தியார்.

-இரா.ச.

வெள்ளிப்பாடல்: இது வெள்ளியம்பலவானத் தம்பிரான் என்பவரால் பாடப்பட்டுச் சில நூல்களிடையே செருக்கப்பெற்ற பாடல்களைக் குறிக்கும். வெள்ளியம்பல வானத்தம்பிரான் தருமையாதீனத் தொடர்புடைய அடியவர் கூட்டத்தில் ஒருவராவார். செய்யுள் இயற்றுவதிலும் பாடல் சொல்லுவதிலும் வல்லவர். தம் மாணவர்களுக்குப் பாடல் சொல்லும் போது சில இடங்களில் இன்னுசில பாடல்களிருப்பின் அந்தப் பகுதி மேலும் சிறக்கும் என்ற கருத்தில் சில பாடல்களைத் தாமே பாடிச் சேர்த்துவிடுவது வழக்கம். இவருக்கு முன் இருந்த ஏடுகளில் அப்பாடல்கள் காணப் பெறாமையாலும், இவருக்குப் பின் வந்த ஏடுகளில் அப்பாடல்கள் காணப் பெற்றமையாலும், இவரிடம் படித்த மாணவர்கள் இவ்வாறு பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்ததை அறியராதலினாலும் தமிழலகம் இவ்வெள்ளிப் பாடல்களைப் பற்றி அறிய ஏதுவாயிற்று. வெள்ளியம்பல வானத் தம்பிரான் பாடல் இயற்றிச் சேர்த்தமையால் அப்பாடல்களுக்கே வெள்ளிப்பாடல் என்னும் பெயரும் ஏற்படலாயிற்று. வெள்ளியம்பலவாணத்தம்பிரான் பாடியவையே வெள்ளியப்பாடலாயினும், பிற்காலத்துப் பிற நூல்களில் காணப்பெறும் மிகைப் பாடல்களையும் வெள்ளிப் பாடல் எனவே வழங்குவாராயினர். பெரிய புராணத்தில் இடம்பெறும் கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்துள் 158. 159. 160. 161. 162. ஆகிய ஐந்து பாடல்களையும் சைவ சித்தாந்த சமாசத்தார் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கின்றனர். பெரிய புராண உரை எழுதிய

வெள்ளியந் தின்னனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். இவர்தம் பெயர் விளக்கம் புலப்படவில்லை. இவர் பாடலொன்று நற்றிணையில் (101) இடம் பெற்றுள்ளது. தோழியிடத்தே இரந்து பின்னிற்கும் தலைமகள் தான் தலைமகளிடத்துக் கொண்ட காதலால் எய்தும் வருத்தத்தை அத்தோழி அறியுமாறு கூறுவதாக இவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். மீன்பிடி பரதவர்தம் இளமகளின் மான்போலும் மாறுபட்ட பார்வையை யான் காணப் பெறாத முன்பெல்லாம் இறால் மீன்களைக் காயவைக்கும் துறையும் அத்துறையருகே உள்ள கடற்கரைச் சீரர் ஆகிய பாக்கமும் எனக்கு இனியவாயிருந்த இப்போது அந்த இனிமை கழிந்தது எனக் கூறுமுகத்தான், அப்பரதவர் மகளான அவள் நோக்கிய நோய் நோக்குக் கண்டபின் எனக்கு அத்துறையும் பாக்கமும் இன்னாதனவாய்த் தோன்றுகின்றன ஆயினும், இந்நோய் தணிக்கும் மருந்து நோக்கினை அவரீடத்தே காணப்பெறுவேனாயின் மீண்டும் அவை இரண்டும் எனக்கு இனியவாம் என்று அத்தோழிக்கு உணர்த்தும் தலைவனது இரக்க மொழியை இவர் புனைந்துள்ள திறன் ஆய்ந்து இன்புறத் தகுவதாம். முற்றாத மஞ்சனின் பகம்புறத்தை ஒப்பச் சுற்றியிருக்கும் சருச்சரையை உடைய இறால் மீன் என்ற புனைவும் அவ்விறால் மீன்களைப் பரதவர் புன்னை மரத்துக் கொழு நழுவின் முன்னுள்ள வெயிலில் காயவைப்பர் என்ற குறிப்பும் இவர் பாடலில் காணத்தகும்.

-வ.கு.

வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான்: இவர் தருமபுர ஆதீனத்தைச் சார்ந்த அடியார்களுள் ஒருவராவார். இவர் பாண்டிய நாட்டில் சைவ வேளாளர் மரபில் இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகட்கு முன்தோன்றியவர். துறவியாதலின் ஊர், பெற்றோர் பெயர் முதலியன அறிய வாய்ப்பில்லை. தருமையாதீனத்தில் நான்காம் பட்டத்தில் ஞானச் செங்கோலோச்சியிருந்த மாசிலாமணிதேசிகரிடம் தீக்கை பெற்றார். துறவும் மேற்கொண்டு குருவின் ஆணைப் பெற்றுக் காசியம்பதி சென்றார். அங்கு குமரகுருப சுவாமிகள் இருந்தார்கள். அவர்களிடம் பல நூல்களைக் கற்றார். வடமொழியிலும் வல்லவரானார். பின்னர் தமிழகம் வந்து மாணவர் பலர்க்கும் தமிழறிவு சமய அறிவு புகட்டினார். இராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலிய நூல்களை மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்த போதும், அந்நூலாசிரியர்களைப் போன்றே சுவமிக்க பாடல்களைப் பாடி அவ்வநூல்களிடையே சேர்த்து மேலும் அந்நூல்களுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகக் கருதினார். பிற்காலத்தார் அப்பாடல்களுள் சிலவற்றைக் கண்டறிந்து வெள்ளிப்பாடல்கள் எனப் பெயரிட்டு ஒதுக்கி யுள்ளனர். வெள்ளியம்பலவாணர் திருநெல்வேலியிலுள்ள சிந்து பூந்துறையில் தருமபுர ஆதீனமடத்திலிருந்து மாணவர்களுக்குப் பல நூல்களையும் கற்பித்து வந்தார். அப்போது துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம் தம்பிராய கருணைப் பிரகாசர், வேலையர் ஆகியோருடன் தக்க ஆசானைத் தேடித் திருநெல்வேலி சென்றார். வெள்ளியம்பல வாணத் தம்பிரானிடம் அம்மூவரும் கற்றுத் தேர்ச்சியுற்றனர். பின்னர் குருநாதரிடம் விடைபெற்றபோது குருகாணிக்கையாகத் வழிச் செலவுக்கு அண்ணாமலை இரட்டியார் என்பவர் தந்த பணத்தைச் சிவப்பிரகாசர் கொடுத்தார். தம்பிரான் அக்காணிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. திருச்செந்தூரில் புலவரொருவர் வெள்ளியம்பலவாணரை இகழ்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார். அவனைப் புலமையால் வென்று தம் முன் கொண்டு வரும்எனத் தம்பிரான் கட்டளையிட்டார். சிவப்பிரகாசர் அவர் ஆணைப்படியே திருச்செந்தூர் சென்றார். அப்புலவரைக் கண்டார். செருக்குற்ற அப்புலவருக்கும் சிவப்பிரகாசருக்கும் புலமைச் சொற்போர் ஏற்பட்டது. சிவப்பிரகாசர் திருச்செந்தில் நிரோட்டகமக அந்தாதி என்னும் ஒரு நூலைப் பாடிமுடித்தார். திருச்செந்தூர்ப் புலவர் அதனைப் போன்ற நூல் பாட இயலாநிலையில் தம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டார். பின்னர் அப்புலவரை அழைத்து வந்து வெள்ளியம்பலவாணத்

தம்பிரான் முன்னர்ச் சேர்த்தார்.

அப்புலவர் செருக்குற்று நன்னிலையுற்றார். சிவப்பிரகாசர் தம் தம்பியருடன் தம்பிரானிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் ஞானசம்பந்த தேசிகர் சமூக மாலை, தாலா, திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலிய நூல்களையும் தருமையாதீன முதல்வர் குருஞானசம்பந்தரீயற்றிய முத்தி நிச்சயம் என்னும் நூலுக்குப் பேருரை, சிற்றுரை ஆகிய இரு உரைகளையும் இயற்றியுள்ளார்.

-இரா.ச.

வெள்ளி வீதியார்: இவர் சங்க காலப் பெண்பாற் புலவராவார். இவர் காலத்திலிருந்த மற்றொரு பெண்பாற் புலவர் கரிகாலன் மகளான ஆதிமந்தியாராவார் என்று நச்சினார்க்கினியர் தொல். அகத்திணை 54ஆம் நூற்பாவுரையிற் குறிப்பிடுகின்றார். ஆதிமந்தியாரைப் போலவே இவரும் தம் கணவனைத் தேடியலைய நேர்ந்ததென்பதை ஓளவையார், நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை, வெள்ளி வீதியைப் போல் நன்றும் நன்றும் செலவயர்ந்திசினால் யானே (அகம்.147) எனக் கூறியிருப்பதால் அறியலாம். இவர் பாடிய தோழி கூற்றுச் செய்யுளில் நிலத்தைத் தோண்டிக் கொண்டு புகமாட்டார் வானம் ஏறார், கடலைக் காலினாற் கடக்கவும் மாட்டார், ஆகையால், நாடு நாடாக, ஊரூராகக் குடிசூடியாகத் தேடினால் தலைவர் உறுதியாகக் கிடைப்பார். ஆகையால் தூதுவிட்டுத் தலைவரைத் தேடிப் பிடிப்போம் என்ற கருத்து (குறுந்.130) சிறப்பானது. செவிலிக் கூற்றாக அமைந்துள்ள (காலே பரிதப்பினவே கண்ணே நோக்கி நோக்கி வாளிழந்தனவே (குறுந்.44). என்ற செய்யுள் சங்க கால நடையழகிற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது. காமநோய் பரவுவதைத் தலைவன் பாகனுக்குக் கழற்றெதிர் மறையாகக் கூறிய, ஞாயிறு காயும் வெம்மையான பாரையின் மேல், கையில்லாதவனும் ஊமையுமான ஒருவனாற் காவல் கொண்ட வெண்ணெண் உணங்கல் போல என்னும் உவமையும் (குறு.38) இவரின் கற்பனைத் திறனைப் புலப்படுத்தும் மணம் பேசப் பெரியோரை விடுப்பதும், தலையிற் பாகையை அணிந்து கொண்டு மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்வதுமாகிய தமிழ் முன்னோர் மரபு இவரால் குறிக்கப் பெறுகிறது. (குறுந்.146) அன்னி என்பவள் குறுக்கைப் புறந்தலையில் திதியனுடைய

காவல்மரமான புன்னையைக் குறித்த செய்தி இவர் பாடிய செய்யுளில் வந்துள்ளது (அகம்.45). இவர் பாடிய பிற செய்யுட்கள் குறுந்தொகை: 26, 149, 169, 386 அகம்.362 நற்றிணை:70, 335 மற்றும் 348 ஆகும். வெள்ளி வீதியாரின் பதினமூன்று பாடல்களில் 15 உவமைகள் பொலிகின்றன. ஒரேஉணர்ச்சியைத் துன்ப உணர்ச்சியை வெவ்வேறு திறத்தில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் வெளிப்படுத்துகிறார் வெள்ளிவீதியார். சங்க காலப் பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒளவையாருக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்தெண்ணப்படும் தகுதியுடையவர் வெள்ளிவீதியார்.

வெள்ளூர் கிழார் மகனார் வெண்பூதியார். இவர் சங்க காலப் புலவர்களுள் ஒருவர். வெண்பூதியார், வெண்மணிப்பூதியார் என்னும் பெயர்களில் வரும் பூதி என்ற பெயரிலுள்ள விகுதி நோக்கி அப்பெயர் பெண்ணைக் குறிக்கும் என்று கருதுவாரைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில், வெள்ளூர் கிழார் மகனார் என்னும் அடைமொழி அமைந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதனால் இவரும், குறுந்தொகை 97, 174ஆம் பாடல்களின் ஆசிரியராகக் கூறப்படும் வெண்பூதியாரும் ஒருவரே யாவர் என்று பலரும் கொண்டுள்ளனர். சிலர் இவரை அவரின் வேறாவர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ள இவர்தம் பாடல் சிறைப்புறம் என்னும் துறையில் அமைந்துள்ளது (குறுந்.219). பசலை உடற்கண் பாய்ந்துள்ளது, விருப்பம் தலைவி நெஞ்சத்திலும் சென்றுள்ளது. என் அடக்கம் நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டது. அறிவு, தலைவன் இருப்பிடம் செல்வோம் எழுக என்கிறது. என்னை நீ எவ்வாறுள்ளாய் என்று கேட்டுக் குற தீர்ப்பாராயின் தலைவனிடம் கூறும் இடம் இதுவே யாகும் என்று கூறுவது அவளது மன ஏக்கத்தைச் சித்திரிப்பதாக உள்ளது. காண்க: வெண்பூதியார்.

வெள்ளெருக்கிலையார்: இவர் சங்க காலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பெயரை நோக்குங்கால், அது இயற்பெயர் அறியப்படாமையால், செய்யுளில் இடம்பெற்ற அரிய தொடரால் பெயர் குறிக்கப்பட்டு மரபில் வந்த பெயர் போலத் தோன்றும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள், இவர் பாடியனவாக உள்ள பாடல்களில் வெள்ளெருக்கிலை பற்றிய செய்தி ஒன்றும் இடம் பெறவில்லை. அதனால் சங்க நூல் தொகுக்கப்பட்ட பின்னர், இவரது இப்பெயர்

அமைவதற்குக் காரணமான தொடரமைந்த பாடல் இறந்துபட்டிருத்தல் கூடும். இவர்தம் இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றின் 233, 234 ஆம் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. பொதுவியல் திணையில் கையறுநிலைத்துறையினவாக அமைந்த அப்பாடல்கள் வேள் எவ்வியின் மீது பாடப்பட்டனவாகும். வேள் எவ்வியால் புரக்கப்பட்ட இப்புலவர், அம்மன்னன் இறந்த பின்னர், அவனது இறப்புக் குறித்து இரங்கிப் பாடியனவாக அவ்விரு பாடல்களும் உள்ளன.

ஒருநாள் விடியலில், எவ்வியின் மார்பில் பகைவர் வாளாற்பட்ட புண்கள் பல எனக் கேட்ட செய்தி, முன்னர் அகுதையின் மீது தைத்ததிகிரி பற்றிய செய்தி பொய்யானது போலப் பொய்யாக வேண்டும் என்று கூறிக் கையற்றிரங்குகின்றார் (புறம்.233) எவ்வி இறந்த பின்னர், அவன் மனைவி அவனுக்காக யானை அடிபோலும் சிறிய இடத்தை மெழுகி அதன் மீது தருப்பைப் புல்லில் சிறிய பிண்டம் வைத்து நோற்கின்றாள். அது கண்ட இப்புலவர், உலகம் புகுவதற்குத் திறந்தது போலப் பலரும் ஒரு சேர்ப்புகும் பெரிய வாயிலை உடைய எவ்வி, பலரோடும் உண்டலை விரும்பினார் அவன் இந்த இனிய சிறிய பிண்டத்தை எவ்வாறு உண்டடினோ என்று இரங்கிற்கூறி, அவனது ஈகைச் சிறப்பினைப் போற்றுகின்றார். (புறம்.234)

-அ.மா.ப.

வெள்ளை அறிக்கை: இந்தியா ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியிலிருந்தபோது செய்யப்பட்ட பல இந்திய அரசாங்கச் சட்டங்களுள் ஒன்றான 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தை ஆங்கில அரசாங்கம் நிறைவேற்றுதற்கு முன்னதாக அதில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த சில பகுதிகளைக் குறிப்புகளாக வரைந்து இந்திய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்துக்கான திட்டங்கள் (Proposals for Indian Constitutional Reform) என்ற பெயரில் வெளியிட்டது. அதுவே வெள்ளை அறிக்கை (White paper) என்ற பெயரில் குறிப்பிடப்பட்டது.

அறிக்கை வரையப்பட்ட சூழ்நிலைகள்: இந்தியத் தேசிய காங்கிரசு விரும்பிய சுயாட்சி நிலையையும், மாகாண சுயாட்சியையும் புறக்கணித்து, நடுவண் அரசில் அதிகாரக் குவிப்பை உடைய பொறுப்பு இல்லாத அரசாங்கத்தையும், மாகாணங்களில் இரட்டை ஆட்சியையும் நிறுவிய 1919ஆம் ஆண்டின் இந்திய

அரசாங்கச் சட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்குக் காங்கிரசு மறுத்து, தேர்தல்களைப் புறக்கணித்து, ஆங்கிலேய பிரிட்டிசு அரசாங்கத்துக்கெதிராக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடத்திற்று. அச்சீர்திருத்தங்கள் செயற்படும் வகையை ஆராயவும், மேலும் செய்யப்படுதற்குரிய பல சீர்திருத்தங்களை எடுத்துக் கூறவும் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தால் 1927இல் அமைக்கப்பட்ட சைமன் குழுவில் இந்தியர் எவரும் சேர்க்கப்படாததால் காங்கிரசு இக் குழுவைப் புறக்கணித்து, சுதந்திரமே இந்தியாவின் குறிக்கோளாகுமென்று முடிவுசெய்தது. மாகாணங்களில் இரட்டை ஆட்சிமை நீக்கி, சுயாட்சியை நிலவுமாறு பரிந்துரை செய்த சைமன் குழு நடுவண் அரசாங்கத்தில் அத்தகைய சீர்திருத்தத்தைப் பரிந்துரை செய்யவில்லை. அக்குழுவின் அறிக்கையை இந்திய அரசியல் கட்சிகள் வரவேற்கவில்லை. அவ்அறிக்கையை ஆய்வு செய்ய இலண்டனில் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் 1930இல் கூட்டிய முதலாம் வட்டமேசை மாநாட்டில் காங்கிரசு கலந்து கொள்ளவில்லை. அதில் இந்திய அரசர்கள் இந்தியாவுக்கு ஓர் கூட்டாட்சியை அமைத்தல் வேண்டுமென்று கருத்து தெரிவித்தனர். கூட்டாக அரசாங்கம் பொறுப்புடையதாக இருத்தல் வேண்டுமென்பதைக் கொள்கை அளவில் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் ஒப்புக் கொண்டது.

காங்கிரசின் சார்பாகக் காந்தி அடிகள் இரண்டாம் வட்டமேசை மாநாட்டில் (1931 செப்டம்பர்) கலந்து கொண்டார். அதில் வகுப்பு வாரி பேராளர்முறை பற்றி இந்தியப் பேராளர்களுக்கிடையே நல்லினக்கம் ஏற்படவில்லை. இந்தியக் காங்கிரசை இந்தியத் தலைமை ஆளுநர் வில்லிங்கடன்பிரபு கடுமையாக ஒடுக்கினார். ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றத்தால் அமைக்கப்பட்ட இக்குழுக்கள் இந்தியாவில் வாக்குரிமைகளை விரிவு செய்தல் பற்றியும், இந்திய அரசாங்க நிதி அமைப்பு பற்றியும் ஆய்வு செய்து, 1930 இல் பரிந்துரைகள் செய்தன. சட்டமறுப்பு இயக்கத்தைக் காங்கிரசு கைவிட்டது. சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகள், வட்டமேசை மாநாடுகளில் செய்யப்பட்ட முடிபுகள், பாராளுமன்றக் குழுக்களின் பரிந்துரைகள் ஆகியவற்றிலெல்லாம் இந்திய அரசியல் கட்சிகளுக்கும், ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துக்கும் இடையே அதுவரை ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தை அடிப்படையாக வைத்தே ஆங்கிலேய அரசாங்கம் வெள்ளை அறிக்கை என்ற இந்திய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றிய திட்டங்களை 1933, மார்ச்சில் வெளியிட்டது.

வெள்ளை அறிக்கையில் கூறப்பட்ட செய்திகள்: கொண்டுவரப்பட இருக்கும் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தில், இந்தியாவுக்கு ஓர் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு, நெகிழ்ச்சியற்ற அரசியலமைப்பு, நடுவண் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரப் பகிர்வு, ஓர் கூட்டாட்சி நீதிமன்றம், நடுவண் அரசாங்கத்தில் இரட்டையாட்சி, மாகாணங்களில் சுயாட்சி, சில வரம்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சட்டமன்றங்களுக்கும், நிருவாகக் குழுக்களுக்கும், உரிசாரங்கள் வழங்கப்படுதல், தலைமை ஆளுநருக்கும் மாகாண ஆளுநர்களுக்கும் விசேட அதிகாரங்கள், சொத்துத் தகுதி, கல்வித் தகுதி அடிப்படையில் வாக்குரிமை முதலியவை இருக்குமென்று வெள்ளை அறிக்கை குறிப்பிட்டது.

வெள்ளை அறிக்கை சட்டமாதல்: இந்த வெள்ளை அறிக்கை பாராளுமன்றத்தில் ஆய்வுக்கு வந்தபோது, அதற்கு வின்கூட்டன் சர்ச்சிலும் வேறுசிலரும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அத்திட்டங்களை ஆராய்ந்து அறிக்கை தருமாறு கேட்டு ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் 16 உறுப்பினர்களடங்கிய தேர்வுக்குழு (Select Committee) ஒன்றை ஆங்கிலேய அரசாங்கம் பாராளுமன்ற இரு அவைகளிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்தது. அக்குழு தன் அறிக்கையை 1934 இல் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்திடம் அளிக்க, ஆங்கிலேய அரசாங்கம் அதன் அடிப்படையில் இந்திய அரசாங்க மசோதா, 1935இல், என்பதை வரைந்து, 1935 பிப்ரவரியில் பொது மக்கள் மன்றத்தில் தாக்கல் செய்தது. மசோதா பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியதும், 1935 ஆகஸ்ட்டில் அரசருடைய ஒப்புதலைப்பெற்று இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1935 என்ற பெயருடன் சட்டமாயிற்று, இந்தச் சட்டத்தை ஆங்கிலேயர் இந்தியாவைப் பற்றிக் கடைசியாக நிறைவேற்றிய மிகப் பெரிய ஆக்க இயலான, சட்டம் ஆகும் என்று வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுவர்.

-பா.கு.

வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்: இவர் சங்க காலப் புலவர். இவரது பெயர் ஆர்க்காடு கிழார் மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார் என்று காணப்படுவதனால், இவரும் ஆர்க்காடென்பதும் இவ்வூர் வேளாளக் குடியில் வந்த இவர் தந்தையாராகிய ஆர்க்காடு கிழார், இயற்பெயராலன்றி ஊர்ப் பெயராலேயே குறிக்கப் பெறுமளவு அக்காலத்துக் புகழொடு விளங்கிய

புலவரென்பதும் புலனாம். சங்க இலக்கியங்களில் இவர் பாடிய பாடலொன்று அகநானூற்றிலே (64) இடம்பெற்று அமைந்துள்ளது. தலைவியைப் பிரிந்து வினைவயிற் சென்ற தலைவன் வினைமுற்றி மீளும் போது, தேர்ப்பாகனை விரைவு படுத்திக் கூறுவதாக இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார். உலகத்தையே கடப்பது போன்ற, பறவையையொத்த வேகங்கொண்ட செருக்குடைய குதிரை எனவரும் புனைவு இவர் பாடலில் நயமிக்கதாம்.

-வ.கு.

வெள்ளைக்குடி நாகனார்: இவர் வெள்ளைக்குடி எனும் ஊரில் வாழ்ந்த சங்கத்தமிழ்ப் புலவர். தமக்குரிய நிலங்களுக்கு இறை செலுத்த முடியாத நிலையில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைச் செவியறிவுறா உன்னுந் துறையில் பாடிய இவர் பாடல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. பாடாண் திணையில் அமைந்த பாடலைப்பாடி அரசனை மகிழ்வித்த இவர் முற்றாட்டாகப் பல நிலங்களைப் பெற்றார். இவர் வளவனைப் பாடிய அச்செய்யுளில், நான்கு திசையிலும் ஞாயிறு தோன்றினாலும், வெள்ளி மீன் தென் திசைக்குச் சென்றாலும், அழகிய குளிர்ந்த காவிரி ஓடி வளங்கொண்ட வேலினது காட்சியைப் போன்று கரும்பினது வெளிய பூ அசையும் நாடென்று சொல்லப்படுவது நின்னுடைய நாடே (புறம்.35) என்று அவன் நாட்டுவளத்தைப் பாடியுள்ளார்.

இவர் நற்றிணையில் ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சத்தால் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது என்னுந் துறையில் பாடியுள்ள குறிஞ்சிப் பாடல் இவரது புலமைத்திறனைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. வெஞ்சின இரும்புலி புகர்முக வேழம்புலம்பத்தாக்கிமக், குருதி பருகிய கொழுங்கவுட் கயவாய் வேங்கை முதலொடு துடைக்கும் (நற்.158) என்ற அடிகளில் புலி களிற்றைத் தாக்கிக் குருதியை வேங்கை மரத்தில் தன் வாயைத் துடைக்கும் என்னும் காட்சியின் மூலம் தலைவிக்குரியோர் தலைவனைத் தாக்கித் தந்தை முன் நிறுத்துவர் என்பதை உள்ளூறையாகப் பெறவைத்து இரவுக்குறி மறுத்து வரைந்து கோடலை வலியுறுத்துகிறார்.

மேலும் இவர் பாடிய பாடலொன்று நற்றிணையில் (நற்.196) நெய்தல் திணையாக இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடல் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை

நினைந்து, நிலாவினிடம் ஆற்றாமையோடு பேசும் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

-அர.க.

வெள்ளைப்படைக் கலகம்: இந்தியாவில் கி.பி.1859 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயப் படை வீரர்கள் செய்த கலகம் வெள்ளைப்படைக் கலகம் (The White Mutiny) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. சிப்பாய்க் கலகத்தின் (கி.பி.1859-1858) விளைவாக இந்தியாவில் கி.பி. 1858 ஆம் ஆண்டு கிழக்கிந்திய வாணிகக் குழுமத்தின் ஆதீக்கம் மறைந்து இந்தியநாடு இங்கிலாந்து அரசியாரின் நேரடி ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டது. அரசியாரின் பேராளராக இந்தியாவில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த அரசப் பேராளர் (Viceroy) நியமிக்கப்பட்டார். இந்தியாவில் அதுவரை, தலைமை ஆளுநராக இருந்த (Governor-General) காலிங்குபிரபு (Canning) கி.பி.1858ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் அரசப் பேராளர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்.

வாணிகக் குழுமத்தின் பொறுப்பில் இருந்த நிருவாகம் அரசியாரின் ஆட்சியின்கீழ் வந்ததால் கிழக்கிந்தியக் குழும ஊழியர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலேய அரசின் கீழ்வந்தனர். அதனால் தங்கள் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படுமேல் என்று அஞ்சிய ஏறத்தாழ 16,000 வெள்ளைக்காரப் படைவீரர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டனர். கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தின் ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த தங்களைத் தங்கள் உடன்பாடின்றி அரசியாரின் நேரடி ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டு வந்ததை அவர்கள் எதிர்த்தனர். அவர்களுள் பெரும்பாலோர் இந்தியாவில் குடும்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்ததால், அப்புதிய ஏற்பாட்டின்படி இங்கிலாந்துக்கு மாற்றலாகிவிட்டால் தங்கள் குடும்பங்களோடு உள்ள தொடர்புகள் முறிந்து போகுமோ என்றும் அஞ்சினர். மேலும், உயர் பதவிகளில் இருந்தவர்கள் அரசியாரின் படையில் வளமாக வாழ முடியாது எனவும் எண்ணினர். அதனால், கலகம் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. இக்கிளர்ச்சி, கி.பி.1859ஆம் ஆண்டு மே மாதம் தொடங்கியது.

இந்தியாவில் நடந்த சிப்பாய்க் கலகத்தையும் அதன்பின் ஏற்பட்ட தொல்லைகளையும் எதிரேற்ற அரசப் பேராளர் கானிங்கு பிரபுவிற்கு வெள்ளைச்

சிப்பாய்களின் கலகம் பெரும் துன்பத்தையும் கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது. கானிங்கு, கலகக்காரர்களை அமைதியுறச் செய்ய முயன்றார். ஆனால், அவர் முயற்சி வெற்றியடையவில்லை, மாறாகக் கலகம் பரவியது. மீரட்டு, அலகாபாத் போன்ற படைநகரங்களில் (Cantonments) கலகம் மிகத் தீவிரம் அடைந்தது. ஆகவே, அரசுப் பேராளர் கானிங்கு வேறு வழியின்றி ஏறத்தாழ 10,000 வெள்ளைக்காரப் படைவீரர்களை அவர்கள் விருப்பப்படியே பதவியிலிருந்து விடுவித்தார். அவர்களுக்குப் பெருந்தொகை பணிக்கொடையாகக் கொடுக்கப்பட்டது. விருப்பம் தெரிவித்த உயர் அதிகாரிகள் பலருக்கு இந்திய இராணுவத்தில் பணி கொடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறாக வெள்ளைப் படைக்கலகம் முடிவுற்றது. இந்த வெள்ளைப்படைக் கலகத்தின் விளைவாக இந்திய இராணுவத்திலிருந்த வெள்ளையரின் எண்ணிக்கை மிகுதியாகக் குறைந்தது. குழுமத்தின் படையும் அரசியாரின் படையும் கி.பி.1866ஆம் ஆண்டில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன.

-ஆ.செ.

வெள்ளை மாளர்: இவர் சங்கப் புலவருள் ஒருவர். இவர் பாடிய பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. போர்க்குச் சென்ற ஏனைய வீரர்கள் அனைவரும் தத்தம் இடத்தை அடைந்த பின்னரும் ஒரு வீரன் மட்டும் வாராதிருக்க அவன் தேர் மட்டும் தாமதித்து வந்ததைக் கண்ட அவன் தாய் கூறுவதாக அமைந்த அப்பாடல் வாகைத் திணையில் ஏறான் முல்லைத் துறையில் அமையப் பெற்றது.

வேம்பின் கிளைகளை ஒடிப்பவும், காஞ்சி பாடவும், நெய் உடைய கையராக மனையோர் வெண்சிறு கடுகினைப் புகைப்பவுமாக, எல்லார் வீடுகளிலும் கல்லென்ற ஆரவாரம் கேட்கிறது. அவன் தேர் மட்டும் நெடு நேரமாகியும் வரவில்லையே? ஒரு வேளை அவன் பகைவரை முற்றவும் அழித்துவிட்டுத்தான் வீடு திரும்புவானோ? என்பது அப்பாடலின் கருத்து (புறம்.290). புண்பட்டோரைப் பேய்கள் அணுகாதிருத்தற் பொருட்டு வேப்பந்தழையை வீட்டின்முன் செருகிவந்த பழந்தமிழர் நம்பிக்கையை இப்பாடல் வழி அறியலாம்.

-அ.ர.க.

வெள்ளை மாளிகை: அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் வசிக்கும் மாளிகை வெள்ளை மாளிகை (White House) எனப்படும். இது, 1902-ஆம் ஆண்டு வரை குடியரசுத் தலைவர் மாளிகை எனப்பட்டது. பின்னரே வெள்ளை மாளிகை எனப் பெயர்பெற்றது. இதற்கு கி.பி.1729 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்கள் 13ஆம் நாள் கால்கோள் நாட்டப்பட்டது. நிருவாகத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட பகுதி கி.பி.1800 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் கூட முடிக்கப் பெறாமலேயே இருந்தது. இது, 7 எக்டேர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ள ஆறு தளங்கள் கொண்டது. நான்கு தளங்கள் தரைக்கு மேலும், இரண்டு தளங்கள் தரைக்குக் கீழும் அமைந்துள்ளன. இதில் 132 அறைகள் உள்ளன. மாளிகையின் உயரம் 56 மீட்டர், அகலம் 30 மீட்டர். இங்கு மூன்று மின்தூக்கிகள் உள்ளன. வெள்ளை மாளிகையின் கிழக்குப் புறத்தில் வருகையாளர் பகுதியும், குடியரசுத் தலைவர் மனைவியின் அலுவலகமும், திரையரங்கும் அமைந்துள்ளன. மேற்குப் பகுதியில் குடியரசுத் தலைவரின் அலுவலகமும், அவர்தம் உதவியாளர்களின் அலுவலகங்களும் அமைந்துள்ளன. மேலும், தொலைக்காட்சி நிலையமும், செய்தியாளர்களைக் குடியரசுத் தலைவர் சந்தித்து உரையாடும் அறையும் உள்ளன.

போட்டி ஒன்றின் மூலம் வெள்ளை மாளிகையின் வரைபடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இக்கட்டிடம் எழுப்பப்பட்டது. ஆண்ட்ரூ சாக்சன் என்பார் (Andrew Jackson) குடியரசுத் தலைவராக ஆட்சி ஏற்ற காலத்தில்தான் (கி.பி.1829) இது முழுமை பெற்றது. இங்கிலாந்தில் விக்டோரியாப் பேரரசியின் ஆட்சிக் காலத்தில் அங்குப் பழக்கத்திலிருந்து வேலைப் பாடமைந்த மரச் சாமான்கள் வெள்ளை மாளிகையை அழகு செய்யக் கொணரப்பட்டன. பின்னர் நிருவாகச் சுவை மிகுதியாகவே, இம்மாளிகை நாட்டின் நிருவாக மையமாக இயங்கி, மக்களின் கவனத்தையும், பிற நாட்டினர் கவனத்தையும் ஈர்க்கத் தொடங்கியது. தியோடர் உரூசுவெல்ட்டு குடியரசுத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்ற காலத்தில், மேலும் விரிவு செய்யப்பட்டுப் பெரிதாக்கப்பட்ட வெள்ளை மாளிகை உருப்பெற்றது.

இம்மாளிகையில் சில சீர்திருத்தங்கள் 1948 முதல் 1952 வரை உள்ள காலப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப் பட்டன. அந்நாட்களில் ஆ.ரி.எசு. துருமன் (Harry

S.Turman) என்பார் குடியரசுத் தலைவராக ஆட்சி நடத்தினார்.

திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுப் புத்தழகு சேர்க்க நடவடிக்கை மேற்கொண்ட அதேசமயத்தில், பழமையின் மெருகும் அழகும் கெடாவண்ணம் காப்பதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மாளிகையின் உட்புறப் பகுதிகள் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு, எண் இடப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டன. அடித்தளம் புதியதாக இடிக்கப்பட்டது. இரும்புத் தளவாடங்கள் மாளிகைக்கு வலுச்சேர்க்கப் பொருத்தப்பட்டன.

சான் எப்.கென்னடி (John F. Kennedy) குடியரசுத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்ற காலத்தில் (1961) வெள்ளை மாளிகை மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்போது பொதுமக்களால் பரிசளிக்கப்பட்ட பல சிறந்த ஓவியர்களின் படைப்புகள் இடம் பெற்றன.

இம்மாளிகையில் உள்ள 132 அறைகளுள் பல புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன. முட்டை வடிவில் உள்ள நீல அறை வரவேற்பறையாகத் திகழுகிறது. அவ்வறையில் அமெரிக்க நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர்களாக விளங்கியோர்தம் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திய பொருட்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது சிவப்பு அறை. கூட்டாட்சி நிறுவப்பட்டு அது வலுப்பெற்ற காலத்தில் செய்யப்பட்ட பொருட்களைக் கொண்டு விளங்குவது பச்சை அறை. இங்கே உள்ள அறைகளுள் முக்கியமானவையாகவும், பெரியவையாகவும் உள்ளவை கிழக்கு அறையும் அதனை அடுத்துள்ள விருந்து மண்டபமுமாகும். விருந்தினரகம் எப்.டி.உருசுவெல்ட்டு என்பார் காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டு இன்றுவரை எம்மாற்றமும் இன்றி அவ்வாறே உள்ளது. சிறப்பான விழாக்காலத்திலும், பிறநாட்டுத் தலைவர்கள் வருகைதரும் நாள்களிலும் பயன்படுவது நீலஅறை.

வெள்ளை மாளிகையின் இரண்டாம் தளத்தில்தான் குடியரசுத் தலைவர் தம் குடும்பத்துடன் வாழ்கிறார். அத்தளத்தில்தான் ஆபிரகாம் இலிங்கனுவடைய படுக்கையறையும், இங்கிலாந்து அரசியாரின் படுக்கையறையும் உள்ளன. மாளிகையின் கீழ்த்தளத்தில் சமையற்கூடம், நூலகம், மருத்துவக் கூடம், காப்பாட்சியர் அறை, பிறநாட்டுத் தூதர்களைக் குடியரசுத் தலைவர் வரவேற்கும் அறை ஆகியவை

அமைந்துள்ளன.

ஆண்டுதோறும் ஏறத்தாழ 20 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் வெள்ளை மாளிகைக்கு வருகை தந்து கண்டு களிக்கின்றனர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் குடியரசுத் தலைவரின் அதிகார முறையிலான மாளிகையாகத் திகழும் இவ்வில்லத்தில், அந்நாட்டின் முதல் தலைவராகவும் இரண்டு முறைகள் குடியரசுத்தலைவராகவும் விளங்கி அந்நாட்டில் மக்களாட்சியை நிலைநிறுத்தி, வலுப்படுத்திய சார்சு வாசிங்டன் (George Washington) வசிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

-தே.ச.

வெள்ளையர் கலகம்: இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு அடிக்கல் நாட்டியவர் ராபர்ட்டு கிளைவ் (Robert Clive) என்பவர். அவர் வங்காளத்தில் இரு முறை ஆளுநராக இருந்தார். இரண்டாம் முறை அவர் ஆளுநர் பதவியை, கி.பி.1765 முதல் 1767 வரை வகித்தார். தம் இந்திய அனுபவத்தின் விளைவாக அவர், இந்தியாவில் வங்காளப் படை அமைப்பில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முற்பட்டார். அவற்றைச் சில வெள்ளையர் எதிர்த்துக் கலகம் செய்தனர். அதுவே வெள்ளையர் கலகம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

வங்காளத்தில் இருந்த ஐரோப்பிய இராணுவ அலுவலர்கள், நவாவு மீர்சாபர் (Mir Jafar) காலத்தில் இரட்டிப்பு உதவிப் படியை (Double batta) பெற்று வந்தனர். படைத் துறையில் கொடுக்கப்படும் உதவிப்படியை, மீர் சாபர், இரண்டு மடங்காகக் கூட்டியதன்றி, போர் நடைபெறாத அமைதிக் காலத்திலும் அதை அவர்கட்கு அளித்து வந்தார். கிளைவ், கிபி1765இல் இரண்டாம் முறை ஆளுநராகப் பதவியேற்றதும் அந்த அதிகப்படிச் செலவைக் குறைக்க ஆணையிட்டார், அந்த ஆணைக்கிணங்க இரட்டிப்பு படி எப்பொழுதும், எங்கும் கொடுப்பது நிறுத்தப்பட்டது. சென்னை, பம்பாய் ஆகிய மாகாணங்களில் இருந்ததைவிட அதிகமாக வங்காள அலுவலர்களுக்கு மட்டும் படி (Bata) கொடுப்பதை கிளைவ் விரும்பவில்லை. ஆகவே, வங்காளத்தில் போர்க்களத்தில் இருந்தவர்கள் மற்ற மாகாணங்களிலிருந்தோரைப் போலவே படி பெறவும், காவல் படைகளில் (Cantonments or Garrisons) இருந்தோர் அரைப் பங்கு

பெறவும், சூழ்நிலை காரணமாக அயோத்தியில் போர்க்களத்திலிருந்தோருக்கு மட்டும் வழக்கம் போல இருமடங்கு படி அளிக்கவும் வழி வகுக்கப்பட்டது. கிளைவ், ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தின் இயக்குநர்களின் உடன்பாடு பெற்றே அச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டந்தார். காலத்தில் 3 உருவாவும் போர்க்காலத்தில் 6 உருவாவும், அயோத்திப் பகுதிப் போர்க்களத்திலிருந்தால் 12 உருவாவும் பெறமுடியும். அந்தச் சீர்திருத்தத்தை விரும்பாத ஐரோப்பிய இராணுவ அலுவலர்கள் (வங்காளத்திலிருந்தவர்கள் கி.பி.1766ஆம் ஆண்டு தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். சர் இராபர்ட்டு பிளெச்சர் (Sir Robert Fletcher) என்னும் படைத் தலைவர், தலைமையில், எதிர்ப்பாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வேலையிலிருந்து விலகப்போவதாகக் கடிதங்கள் எழுதி அனுப்பினர். அஞ்சா நெஞ்சங் கொண்ட கிளைவ், அந்த எதிர்ப்பைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பதவி விலகல் கடிதங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, சென்னை மாகாணத்திலிருந்து அலுவலர்களைத் தருவித்து மாற்று ஏற்பாடு செய்ய முற்பட்டார். கிளைவின் உறுதியான போக்கு, இரண்டே வாரங்களில் எதிர்ப்பாளர்களை அடக்கிவிட்டது. மாங்கீர் பகுதியில் கலகம் விளைவிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தவர்கள் கல்கத்தாவுக்கு மாற்றப்பட்டனர். இந்திய வீரர்கள், கலகம் எதுவும் செய்யவில்லை. பிளெச்சரையும், அவருடைய கூட்டாளிகள் சிலரையும், கிளைவ் பணியிலின்றும் நீக்கினார், ஏனையோருக்கு மன்னிப்பு வழங்கினார். வெள்ளையர்கலகம் பயனற்றதாகியது. இந்நிகழ்ச்சி, குழுமத்தின் அலுவலர்களுக்கு ஒரு சிறந்த படிப்பினையைத் தந்தது. அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் உணர்ந்தனர். கிளைவின் அரசியல் அறிவைப் பலர் பாராட்டினர்.

-தெ.பா.

வெளிமான்: இவன் சங்ககாலச் சிற்றரசுள் ஒருவன். இவன் புகழ்மிக்க ஈகையாளன். புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் வெளிமானைக் குறித்துப் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. ஒரு சமயம் வெளிமானைக் காண இயலாத நிலையில் பெருஞ்சித்திரனார் அவன் தம்பி இளவெளிமானிடம் பரிசில் வேண்டினார். இளவெளிமான் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது, அங்கிருந்து சென்று குமணனைப்பாடியானையைப் பரிசில் பெற்றுக் கொணர்ந்து வெளிமானுடைய காவல் மரத்திற் கட்டி, இளவெளிமானிடம்

இரவலரைப் பாதுகாக்கும் வண்மை நினக்கில்லை வள்ளல்கள் இவ்வையத்தே இல்லாலுயில்லை எனக் கூறிச்சென்றார் (புறம். 162). வெளிமான் இறந்த வருத்தம் புலவர் நெஞ்சை மிகவும் வருத்தியிருக்கிறது. இளவெளிமானின் கொடைக் குணமின்மையையும், வெளிமானின் வள்ளன்மையையும் நீடு நினைந்து தம் நெஞ்சிற்குக் கூறுவாராய்ப் பெருஞ்சித்திரனார் புனைந்த பனுவல் பொருட் சிறப்புடையது. வாயிற்கடை சென்று நீடு வாழ் என்று வாழ்த்தி, கோடைக்காலத்துக் கொழுநிழல் போல்வானைக் கண்டு அவன் செவிப்பட விதைத்த பனுவல் பயன் தந்தது எனக் கருதும் நினைவு பழுதாயிற்று, சோறுபயக்கும் பாணை எரி விளைத்தது போலாயிற்று. அறமில்லாத கூற்றுவன் அவனுயிர் கொண்டான். மகளிர் கை வளையல்களை வாழைப் பூப்போலச் சிதறவும் இரவலர் வருந்தவும் அவன் புறங்காட்டை அடைந்தான். நெஞ்சமே, களிறாகிய இரை தப்பக் கண்ட புலி எலியைப் போய்க் கொள்ளாதது போல நாமும் பெரும் பரிசில் தருவாரை நாடிப் போவோமாக என்பது இப்பாட்டின் கருத்துரை (புறம்.237).

வெளிமான் இறந்த கையறுநிலையில் கழுகும் பொகுவலும், காக்கையும் கோட்டானும் பேயுடன் இயங்கும் சுடுகாட்டை அடைந்தனன் வெளிமான். வளை கழிந்த அவனுடைய உரிமை மகளிர் போல்ப் பாடுவார் சுற்றங்கள் ஒளி மழுங்கின முரசங்கள் கண் கிழிந்தன. ஆளில்லாத, மலைபோன்ற யானைகள் மருப்பிழந்தன. இந்நிலையில் அவன் இறந்தமை அறியாத யான் வந்தேன். மழைக்கால இரவில் மரக்கலமொன்று கடலிற் கவிழ்ந்த கலகத்திலிருந்து கண்ணில்லாத ஊமன் கடற்பட்டதுபோல் துன்ப வெள்ளத்தில் அழுந்திச் சூழலும் எமக்கு யாம் இறந்துபடுதலே நன்றாம் என்பர் (புறம்.238).

-கு.வே.பா.

வெற்றிக்கரந்தை மஞ்சரி: இது தொண்ணூற்றாறுவகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்றாம். நிரை கவர்தல் வெட்சி. பகைவர் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளைக் கரந்தைப் பூசுகுடி மீட்டல் கரந்தையாம். அவ்வாறு, கரந்தை மாலைகுடி, மாறுபாடு கொண்ட பகை மன்னர் வணிகெட, அவர் தம் படைபுடன் போரிட்டு, அவர் கவர்ந்து சென்ற தமது பசுக்கூட்டங்களை மீட்டுக் கொண்டு குடி வருதலைக்

கூறும் நூலாகும் வெற்றிக்கரந்தை மஞ்சரி. இந்நூல், விருந்து எனும் வனப்பு வகையைச் சாரும்.

தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல் 5ஆம் நூற்பா வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் எனத் தொடங்குகிறது. அதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணனார், ஆநிரை மீட்டல் காரணமாக அந்நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகலின் வெட்சிப்பாற்பட்டுக் குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று. பதின்மூன்று துறைகளையும் காட்சி முதலாக வாழ்தல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தொரு துறைத்து என்பார். இதில் அழுங்கல் நீர் வையகத்து ஆருயிரைக் கூற்றம் எனத் தொடங்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெண்பாக்களை மேற்கோள் காட்டிப் பின்னர், ஈண்டு ஒதப்பட்ட இருபத்தொரு துறைகளும் நிறைமீட்டல் பொருண்மையுடையனவாய்க் கரந்தை என ஒதப்பட்டன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கரந்தை, கரந்தை யரவம், அதரிடைச் செலவு, போர் மலைதல், புண்ணொடுவருதல், போர்க்களத் தொழிதல், ஆனெறிபிள்ளை, பிள்ளைத்தெறிவு முதலான துறைகளைக் கூறும். இத்துறைப் பொருள்களை அமைத்து ஆநிரைமீட்டு வெற்றி கொண்ட செயலைப் புகழ்ந்துரைப்பது இந்நூல்.

-வீ.சொ.

வெற்றி வேற்கை: தமிழ்நாட்டில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் திண்ணைப் பள்ளிகளில் ஆத்திகுடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம் முதலியன சிறுவர்களுக்குப் பாடமாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. நூல்களைச் சிறுவர்கள் காலை மாலை ஒதுவர். அவை இயல்பாக மனப்பாடமாகிவிடும். பல்காலும் சொல்லச்சொல்ல வரும் பழக்கத்தினால் அந்நூல்கள் பெரு வழக்கில் நிலவின. வெற்றி வேற்கையின் ஆசிரியர் அதிவீரராமபாண்டியன் என்பவர்.

இந்நூலுக்கு நறுந்தொகை என்று மற்றொரு பெயரும் வழங்குகிறது. இந்நூலில் உடல் நலம், உயிர் நலம், உளநலம் பற்றிய அறக் கருத்துகள் தெளிவாக அழுத்தமாக உரைக்கப் பெற்றுள்ளன. நடை நயத்தாலும் கருத்து வெளிப்பாடு உத்திகளாலும், உவமை அழகாலும், சொல் அழகாலும், தொடர்பாலும் அழகாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அந்நீதிக் கருத்துகள் பயில்வார் நெஞ்சில் பசுமரத்தாணி போல் பதிகின்றன.

வாழ்க்கை அனுபவங்களை, ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டிய உண்மைகளை, அறக்கருத்துகளை அழகிய அமைப்புடன் இலக்கிய எழிலோடும் எடுத்துரைக்கும் சிறப்பு வெற்றிவேற்கையின் தனிச் சிறப்பாகும்.

இந்நூல் புதிய பல அமைப்புகளை உடையது. பாயிரம் பாராட்டுவது போல மெய்யாகவே இது நற்றமிழ் தெரிந்த நறுந்தொகைதான். புறநானூற்றுச் செய்யுட்களின் கருத்துகள் நறுந்தொகையில் ஒளி விடுகின்றன. அறங்களைச் சொல்லும் போக்கில் நிரலினிமைக் காணப்படும். கல்விக்கழகு, செல்வர்க்கழகு, வேதியர்க்கழகு, மன்னர்க்கழகு, வைசியர்க்கழகு, உழவர்க்கழகு, மந்திரிக்கழகு, தந்திரிக்கழகு, உண்டிக்கழகு, பெண்டிர்க்கழகு, குலமகட்கழகு, விலைமகட்கழகு, அறிஞர்க்கழகு, வறிஞர்க்கழகு எனப் பதினான்கு அழகு வரிசைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பல அறங்களை ஒரு பயனிலை நடையிற் கூறிக்காட்டும் அறிஞர் அதிவீரராமர். இன்னொரு பற்றியும் இவர்பால் உண்டு. ஓரறத்தை முன்வைத்து அதனை விளக்கும் வகையில் தொடர்ந்த பல எடுத்துக்காட்டுகளை அவரே தருவர். உடைமை நிலையாதது என்று தாம் சொல்லிய அறத்தை விளக்கு முகத்தான் அரசுடைமை, பெருமையுடைமை, செல்வமுடைமை முதலியவற்றின் அழிவுகளை எடுத்துக்காட்டுவர்.

யாக்கை இளமை செல்வம் என்பன நிலையா என்று சொல்வதுதான் பொதுவான அற மரபு. அதிவீரராமரோ வறுமையும் நிலையாது எனவும், வறியர் செல்வராய், அரசராய் உயர்வர் எனவும், புது முறையில் அறம் கூறக் காணலாம். பிச்சை எடுத்துவரும் ஒருவனும் அரசாளலாம் என்ற கருத்தால் குடியரசு முறையைக் குறிப்பிற்காட்டுவர் போலும்.

சிறியோர், பெரியோர், நூறாண்டு, நாற்பாற்குலம் எக்குடிப் பிறப்பு, நாளும்கிழமையும், சிறப்பும் செல்வமும் பெருமையும், அறக்கூழ்ச்சாலை, மணஅணி, பிணஅணி, கொடுங்கோல் மன்னர், நான் மறை ஒதா அந்தணர், பிறர்மனை ஏம் போதையும் பதர் என்னும் சொல்லாக்கங்களும், தொடர்களும் தமிழ் மொழிக்குப் புதிய வரவுகள்.

சொற்கவையும் பொருட்கவையும் நிறைந்த பகுதிகளில் சில வருமாறு.

எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும். ஞானிக்கு இல்லை இன்பமும் துன்பமும். கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில் கடும்புல் வாழும் காடு நன்றே. வாய்ப்பறை ஆகவும், நாக்கடிப்பு ஆகவும் சாற்றுவது ஒன்றைப் போற்றிக் கேண்மின். பொய்னுடை ஒருவன் சொல் வன்மையினால் மெய் போலும்மே, மெய் போலும்மே. மெய்யுடை ஒருவன் சொலமாட்டாமையால் பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே.

-ச.மெ.

வெறி பாடிய காமக் கண்ணியார்: இவர் எட்டுத் தொகைப்புலவர்களுள் ஒருவர். அகமும் புறமும் பாடிய பெண்பாற் புலவர். காஞ்சிமா நகரத்திற் கோயில் கொண்டுள்ள அன்னையின் திருப்பெயர் காமாட்சி என்பதனைக் கொள்ளலாம். அதன் தமிழ்வடிவமாக காமக்கண்ணி என்பது ஆகவே, இப்புலவர் அவ்வகையால் பெயர்பெற்றவர் ஆகலாம். வெறி என்பது தெய்வமேற்பெற்று ஒருத்தியாடுதலாகும். அது வெறியாட்டமெனவும் வழங்கும்.

களவின் கண்ணே தலைவன் பிரிதலால் தலைவி வருந்தி மெய் வேறுபட, அதனை அறியாத அன்னை கட்டிலும் கழங்கினம், குறிபார்த்து இவள் முருகனால் அணங்கப்பட்டாளென்று குறியாலறிந்து வேலனை அழைத்து அம்முருகனுக்குப் பூசை செய்து, கள்ளை வைத்து, ஆட்டைப் பலி கொடுத்து, தன் மகளுக்குற்ற தீது நீங்கும்படி வேண்டிக் கொள்வது வெறி எனப்படும். இதனை விரிவாக அகத்திணையில் பாடியதால் வெறி பாடிய என்னும் அடைமொழி இவர் பெயர்க்குமுன் சேர்க்கப்பெற்றது.

வெறியாடிய காமக் கண்ணியார் (புறம்.271) என்றும், வெறியா பாடிய காமக் கணியார் (புறம்.302) என்றும் பாட வேறுபாடுகள் உள்ளனவாக டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் தம் பதிப்பில் குறிப்பர். எப்படியாயினும் இவர் வெறியாட்டைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் வல்லவர் என்பதாலேயே இப் பெயர் பெற்றார் என அறியலாம்.

பெய்மணல் முற்றம் கடிகொண்டு, மெய்ம்மலி கழங்கின் வேலன் தந்தே (நற்.268) எனவரும் பாடற்பகுதி வேலனைக் கொணர்ந்து வெறியாடுதல் பற்றிப் பேசுகின்றது.

இவர் பாடியனவாக ஐந்து பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை அகத்தில் மூன்றும் (அகம்:22,90 நற்:268), புறத்தில் இரண்டுமாக (புறம்.271,302) அமைந்துள்ளன.

அகத்தில் வெறிபாடிய இவர், புறத்தில், குதிரை மறம், செருவிடை வீழ்தல் என்னும் துறைகளில் ஒரு வீரனுடைய குதிரையின் மறத்தைப் பற்றியும், அகழியையும் காவற் காட்டையும் காத்தச் சிறந்த வீரருடைய வெற்றியைப் பற்றியும் விளக்கிப் பாடியுள்ளார்.

இவர்தம் பாடல்களில் அழகிய உவமைகளையும் காணலாம். வெடிவேய் கொள்வது போல வோடித், தாவுபு உகனும் மாவே (புறம்.302: 1-2)

எனவரும் புறப் பாடற்பகுதியில், வளைத்துவிட்ட மூங்கில் மேலே விரைந்தெழுதலை குதிரை ஓடித் தாவச் செல்லற்கு உவமம் ஆகக் காட்டியுள்ளார்.

-வே.இராமா

வெறிமங்கை பாகக் கவிராயர்: இவர் பாண்டித்தலம் பதினான்கினுள் ஒன்றான கொடுங்குன்றம் என்னும் பிரான்மலையில் பிறந்தவர். இவரது காலம் சரியாக அறிய இயலவில்லை. இவர் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரெனத் தெரிகிறது. பெற்றோர் பெயர் போன்றனவும் அறியக் கூடவில்லை. அக்காலத்தில் இவர். மருங்காபுரி சமீன்தார் ஆதரவு பெற்று விளங்கினார். அவரிடம் அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்தார்.

மருங்காபுரிக் குறுநிலமன்னர் சமீன்தார் மீது இவர் பாடிய கோவை உலா, குறவஞ்சி போன்ற நூல்கள் இலக்கியநயம் மிக்கன. திருவிடைமருதூர் பள்ளநாடகம் என்னும் ஒரு சிறந்த நாடக நூலையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவர் இயற்றியனவாக உள்ள தனிப்பாடல்களும் பல கிடைத்துள்ளன.

இவர் வெறியர்போல் திரிந்திருந்தாலும், தம் பாடல்களில் மங்கை பாகராகிய சிவபெருமானைக் கற்பனை நயம்பட விளித்துப் பாடியுள்ளமையால் இவர் வெறி மங்கை பாகக் கவிராயர் என்று கூறப் பெற்றார் எனத் தெரிகின்றது.

சிவனை வழிபட்ட இவர் முருகன்மீதும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். விராலிமலை முருகக் கடவுள்மீது இவர் பாடிய பாடல்கள் சுவை மிக்கன.

இவர் இவ்வாறு பலர் மீதும் கவி பாடுவது மட்டுமன்றிச் சொன்னது நிகழும் சிறந்த வாக்கு வன்மை மிக்கவரையும் திகழ்ந்தார் எனத் தெரிகின்றது. இவர் ஒரு சமயம் ஒருவனை நோக்கிப் படுபயலே என்றுரைத்த அக்கணமே அவன் கீழ்வீழ்ந்து இறந்தான் என்று ஒரு செய்தி கூறப்படுகிறது.

-வே.இரா.மா

வெறியாட்டு: தெய்வம் மக்கள்மீது வந்து ஆடுவதை வெறியாட்டு என்பர். வெறி என்னும் பலபொருள் ஒரு சொல் இங்குத் தெய்வத்தைக் குறிக்கும். முருகக் கடவுளை வழிபடுவதற்காக நிகழ்த்தப்படும் சடங்கு ஸ்ரீஆட்டக்கலை வேலன் வெறியாட்டு எனப்பட்டது. முருகனாகிய தெய்வம் ஆண்பாலாகிய வேலன் மேலாவது பெண்பாலாகிய தேவராட்டி மேலாவது ஆவேசித்து ஆடுவது வெறியாட்டம் எனக் கூறப்பெற்றது. இப்பொழுது முருகனையன்றிப் பல தெய்வங்களின் அருளும் கிடைக்கப்பெற்றுப் பலவகையான வெறியாடல்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

நடன வழிபாட்டுமுறை: ஆடல்வழி இறைவனை வழிபடும் முறை மிகத் தொன்று தொட்டு நிலவிவரும் ஒரு வழிபாட்டு முறையாகும். தொடக்கக்கால வேட்டையினை மக்கள் இறை வழிபாட்டிற்கு உகந்த முறையாக ஆடற்கலையினையே கொண்டிருந்தார்கள். அது இறைவனை உணரும் சமயச் சடங்காக வளர்ச்சி பெற்றது. ஆட்டக்கலைஞர் இறைவனோடு தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். அதனால் அவருடைய உடல் அசைவுகளாலான ஆட்ட அசைவுகள் மெய்ம்மையான இறைவனோடு தொடர்புடையனவாக அமைந்திருந்தன.

தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் வேலன் வெறியாட்டு, சொக்கக்கூத்து போன்றவையும், கேரளாவின் தெய்வம், தென்கருநாடகத்தின் கோலா எனப்படும் பேய் நடனம், ஆந்திராவின் அரங்கம் எக்கேடம் என்பனவும் தெய்வமேறி ஆடும் வெறியாட்டின் பல வடிவங்களையாகும்.

இன்று சிற்றூர்களிலும் பேரூர்களிலும் அமைந்துள்ள மாரியம்மன், ஐயனார், முனியப்பன், திரௌபதி அம்மன், காளி, அங்காளம்மன், கந்தசாமி, சுடலைமாடன், இசக்கியம்மன் போன்ற பல ஆண், பெண் தெய்வ வழிபாட்டில் அத் தெய்வங்கள் அடியவர்கள்மேல் ஏறி ஆடுவதாக நம்பப்பட்டு வரும் வெறியாடல்கள் தமிழகமெங்கும் காணப்படுகின்றன.

இருதிணைக்கும்பொது: வெறியாட்டு அகத்திணை, புறத்திணை என்ற இரு திணைகளுக்கும் பொதுவானது என்று தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. வெறியாட்டு பற்றிய செய்திகள் புறத்திணைப் பாடல்களைக் காட்டிலும் அகத்திணைப் பாடல்களில் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன. வேலன், கணிகாரிகை, தேவராட்டி, குறத்தி என்னும் நான்கு பேரில் வேலன் வெறியாடுதலே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளது. திருமுருகாற்றுப் படையில் குறமகள் வெறியாடியதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது புறத்திணையின்பாற் படும். பெண்கள் வெறியாடுதல் சிறுபான்மையேயாகும்.

குறத்தி போன்ற பெண்கள் வெறியாடுதல் புறத்திணையில் இடம் பெற்றுள்ளது. அமரகத்துத் தன்னை துறந்தாடி ஆங்கத் தமரகூத்துத்தன் மறந்தாடும் குமரன்முன் கார்க்காடு நானும்கள்ள இழைத்துக் காரிகையர் ஏர்க்காடும் காளை இவன் என்னும் பாடலடிகளில் காரிகையர் வெறியாடிய செயல் பாடப்பட்டுள்ளது. இது சிறப்பறியா மகளிராடுதலால் புறத்திணையாயிற்று. வேலனாடுதலே அகத்திணைக்குச் சிறந்தது என்பர். அகநானூறு 22, 98, ஐங்குறுநூறு 241, குறுந்தொகை 111 போன்ற அகத்திணைப் பாடல்களில் வேலன் வெறியாடியதாகவே காணப்படுகின்றது. காட்டாக, நம்உறு துயரம் நோக்கி அன்னை, வேலன் தந்தாள் (ஐங்:241) என்னும் அகத்திணைப் பாடலில் வேலன் வெறியாட்டுக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது நோக்குதற்குரியது.

அகத்திணைக்குரிய வெறியாட்டு: தலைவனும் தலைவியும் பெற்றோரும் மற்றோரும் அறியாமல் சந்தித்துக் களவொழுக்கம் நிகழ்த்தும் காலத்தில் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளும் காலத்தைவிடச் சந்திக்க முடியாத காலமே மிகுதியாக அமையும், ஆகையால் தலைவி, தலைவன் நினைவால் சோர்ந்து இளைத்துக் காணப்படுவாள். அவள் நிலைகண்ட செவிலியும் நற்றாயும் அந்நில வழக்கப்படி வேலனையாவது,

கட்டுவிச்சியையாவது வரவழைத்துத் தலைவியின் மெய்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் கூறும்படி வினவுவர். கட்டுவிச்சியும் வேலனும் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும் தலைவியின் இந்நிலைக்குத் தெய்வமே காரணம் என்று கண்டறிந்து கூறித் தெய்வத்திற்குச் சிறப்பு செய்யும்படி கூறுவர் (தொல்.களவியல் நூற்பா 24).

குறிஞ்சிநிலத் தெய்வம் முருகன் ஆகையால் முருகனை வழிபடும் வேலனையே வெறியாட்டு நிகழ்த்தக் கேட்டுக் கொள்வர். அவன் முருகனை வழிபடும் இடத்தில் வெறியாடும் இடத்தை அழகுபடுத்தி முருகனை வழிபட்டு வெறியாட்டயர்வான்.

வெறியாடும் இடத்தைப் புனையும்முறை திருமுருகாற்றுப்படையில் (228-248) பின்வருமாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. கோழிக் கொடியுடன் முருகனைஅங்கு எழுந்தருளிவித்து, நெய்யுடன் வெண்சிறு கடுகையும் மெய்யில் அப்பிக்கொண்டு எவ்வழிபடுமந்திரத்தை உச்சரித்தவாறே, சிந்த நூலைக் கையிலே காப்புக் கட்டிக்கொண்டு, வெண்பொரியைத் தூவி, ஆட்டின் குருதியுடன் பிசைந்த தூயவெள்ளிய அரிசியைச் சிறு பலியாக இட்டு மஞ்சள் நீருடன் நறிய சந்தனம் முதலியவற்றைத் தெளித்துச் செவ்வரி முதலிய மலர்களை மாலையாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டு ஊரெங்கும் பசியும், பிணியும் பகையும் நீங்குக வென்று வாழ்த்தி, நறிய புகையூட்டி, இனிய குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி இனிய பல இயக்கங்களும், அருவியென ஒலிக்கப் பலவகைச் செந்நிறப் பூக்களைத் தூவிச் செந்திணை பரப்பி வெறியர் களத்தைப் புனைவர். பின்னர் வெறியாடுங் களம் ஆரவாரிப்பப் பாடி மணியசைத்து வழிபடுவர். வெறியர் களம் மிக அழகுறப் புனையப்பெறும் என்று சங்க இலக்கிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட வெறியாட்டித்தில் வெண்பனற் தோட்டைக் கடம்பொடுகுடி, இனிய அழகிய தாளத்துடன் பொருத்தி, முருகனின் பெரும்புகழைக் கூறிக் கையெர்த்து வேலன் ஆடுவான் என்று அகநானூறு கூறுகிறது (அகம்.98).

வெறிவிலக்கு: வேலன் வெறியாட்டால் தலைவியின் கற்புக்குக் குறை வந்துவிடக் கூடும் எனவும், களவு வெளிப்பட்டு விடுமெனவும் தலைவியும் தோழியும்

அஞ்சுவர். ஆகவே, தோழி வெறியாட்டைத் தவிர்க்க விரும்புகிறாள். இது வெறிவிலக்கல் எனக் கூறப்பெறுகிறது. அண்ணாந்து கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணிகுடி வேலன் வேண்ட, வெறிமனை வந்தோய், கடவுளாயினம் ஆக, மடவை மன்ற வழிய முருகே எனத் தோழி வேலனைப் பார்த்துக் கூறியதாக வந்த செய்யுள் (நற்றிணை-34) வெறிவிலக்குக்குச் சிறந்த காட்டாக உள்ளது.

சொக்கக்கூத்து: சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் பலவகைக் கூத்துகளில் சொக்கக் கூத்து எனப்படும் ஒருவகைக் கூத்தும் இடம்பெற்றுள்ளது. பண்டைக் கால வெறியாட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக இது அமைந்திருக்கலாம். தென்னிந்திய மொழிகளில் சொக்கு என்னும் சொல் சில மாற்றங்களுடன் ஆனால், ஏறத்தாழ ஒரே பொருளில் வழங்கி வருவதைக் காணமுடிகிறது. தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு என்னும் மொழிகளில் இச்சொல் முறையே சொக்கு, சொருக்கு, சொற்கு, சொக்கும் என்னும் பெயர்களில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவை ஏறத்தாழ வெறியாட்டுநிலை, மயக்க நிலை, மிகுபக்திநிலை என்னும் பொருள்களைத் தருவதாகவே அமைந்துள்ளன. தென்னிந்தியாவின் பல சிற்றூர்களில் தொன்றுதொட்டுச் சொக்கக்கூத்து நடைபெற்று வருகின்றது. இது சத்தநிருத்தத்தைப் போலவே இசை, பாடல், ஊமைக்கூத்து அல்லது அவிநயக் கூத்து முறைகளை முற்றிலும் தவிர்த்த வெறியாட்டமாக விளங்கி வந்துள்ளது. இது தண்ணுமை போன்ற தோலிசைக் கருவிகளின் தாள அடிகளுக்கேற்ப ஆடப்படுவதாக அமையும். இவ் வெறியாட்டு கட்டுப்பாடில்லாப் பெருங்கூச்சலில் வீறிட்டும், பொறுக்க மாட்டாத வலியினால் கத்தியும், களிவெறியால் கத்தியும், பொருளற்ற சொற்களைக் கூறி ஒலியெழுப்பி ஆடும் நடைமுறையைக் கொண்டுள்ளதாக விளங்குகிறது. இந்நடனத்தைப் பூதங்கள் எனப்படும் தெய்வங்கள் பெரிதும் விரும்பி ஏற்கும் எனப் பரதரின் நாட்டிய சாத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. சொக்கக் கூத்து தொன்மைக் காலச் சமயச் சடங்கு வழிவந்த நடனமாக அமைவதால் இந்நடனத்தின் உத்திகளும் மரபுவழி வந்த நடன அசைவுகளும் கொண்டதாக இந்நடனம் அமைந்து இச்சடங்கின் அடிப்படை, அமைப்பை மாற்றாதவாறு உள்ளது. அதனால்தான் இந்தச் சொக்கக்கூத்து நடனத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளாகிய 108 கரணங்களில் ஒன்றாகப் பழமையான நூல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவ தெய்வங்கள் ஏறி அருள்வாக்குச் சொல்லல்: வேலன் வெறியாட்டு, சொக்கக்கூத்தின் தொடர்ச்சியாக இன்று தமிழகத்துச் சிற்றூர்த் தெய்வங்களின் வழிபாட்டில் அத் தெய்வங்கள் அடியவர்கள் மேல் வந்து ஆடி வருவதுரைக்கும் பாங்கில் நடைபெறுவதாக நாடு முழுக்கக் காணப்படுகிறது. இதுபோன்ற தெய்வ அருள் வாக்குகளைக் கேட்டு அதற்காக நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றி மகிழ்வதில் மக்கள் பெரு நம்பிக்கை பூண்டுள்ளனர். இவ்வாறு தெய்வமேறி ஆடுதலைச் சாமியாட்டம் எனவும் அருள் வாக்குப் பெறுதலைச் சாமிகேடல் எனவும் வழங்குகின்றனர்.

தெய்வம்-வேலன் வெறியாட்டு: பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழ் மரபில் இருந்துவரும் வேலன் வெறியாட்டின் கூறுகள் பண்டைய தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்து இப்பொழுது தனி மாநிலமாக விளங்கும் கேரளத்தின் தெய்வம் (தெய்வம் வழிபாட்டில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. முருகனை வழிபடுவதற்காக வேலன் வெறியாடிய வெறியாட்டுச் சடங்கு நடனம் பின்னர் அப்படியே கேரளாவின் பகவதி அம்மன் வழிபாட்டுச் சடங்கு நடனமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டது. இதுவே, கேரளாவின் சமயச் சடங்கு நடனமாக தெய்வத்தின் தோற்ற வரலாறு ஆகும். வேலன் வெறியாட்டு இறுதியில் முருகனுக்கு ஆட்டை அறுத்துப் பலி கொடுப்பதில் நிறைவுற்றது. தெய்வ ஆட்டத்தில் கோழியைப் பலி கொடுத்தல் சமயச் சடங்காக இன்றும் காணப்படுகிறது.

கோலா: தென்கருநாடகத்தில் ஆடப்பட்டு வரும் பேயாட்டம் கோலா எனப்படும். இதுவும் தமிழ்நாட்டின் வெறியாட்டம், சொக்கக்கூத்து ஆகியவற்றைப் போன்றதே ஆகும். இது ஆண்டில் ஒரு நாள் ஒரு குறிப்பிட்ட தொடத் தகுதியற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டு வரும் பின்தங்கிய வகுப்பு மக்களால் ஆடப்பட்டு வருகிறது. இவர்கள் இப்பணியைத் தவிர வேறு பணிகள் எதுவும் செய்வதில்லை. தேவை ஏற்படும்பொழுது கங்குடா எனப்படும் பூதங்களாக (தெய்வங்களாக) இவர்கள் வேடந்தரித்து ஆடுகிறார்கள்.

மேலைநாடுகளில் வெறியாட்டம்: இந்தியாவின் தென் மாநிலங்களில் காணப்படும் இந்த வெறியாட்டுத் தன்மை மேலை நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது. பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்கர்கள் சிலர் ஆர்கியா என்ற தெய்வ ஆற்றல் தங்களிடம் இருப்பதாகக் கூறி அரசியலில் தலையிட்டுப் பல காரியங்களைச் செய்துள்ளனர்.

மெக்சிகோவிலுள்ள அசுடெக்கு மக்களிடம் தெய்வமேறியாடும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. அமெரிக்கச் செவ்விந்தியர்கள் பேயோட்டி எனப்படும் ஒருவகை வெறியாடலை ஆடிவருகின்றனர். நியூயார்க்கிலும் தீய ஆவிகளை மாய ஆடல்களால் விரட்டும் வழக்கம் காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கெயிட்டி, பிரேசில் ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் வோடன் வணக்கத்தில் தெய்வமேறி ஆடும் வழக்கம் உள்ளது. நைசீரியாவில் ஒருவாங்கு என்ற தெய்வமேறி ஆடல் நடப்பதாகத் தெரிகிறது. திபெத்திலும், இலங்கையிலும் பேயோட்டுதல் நடைபெறுகின்றது. சப்பானில் ஆரிய தேவதையான அமதரசு என்ற தெய்வத்தை அழைப்பதற்காக யுமி-நோ.புத்சமி என்ற ஆடல் நடத்தப்படுகிறது.

-கு.மு.

துணை நூல்கள்:

பெருமாள், டாக்டர் ஏ.என்., தமிழக நாட்டுப்புறக் கலைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1980

Kurup. K.K.N. Aryan and Dravidian Elements in Malabar Folklore, Kerala Historical Society, Trivandrum., 1977.

Spell of the South, Raman, A.S.(Edr.). South Zone Cultural Centre, Thanjavur, Ist.Edition, 1987.

வென்றிமாலைக் கவிராயர்: இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் திருச்செந்தூரில் அந்தணர் மரபிலே தோன்றியவர். வடமலையப்ப பிள்ளையன் இவர் காலத்தவர். அதனால் இவர் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டினராகலாம். வென்றிமாலை முருகன் அருளாற் கல்வி நிரம்பப் பெற்றவர்.இவர் திருச்செந்தூர்ப் புராணத்தைத் தமிழில் அழகுடன் பாடியமைத்தவராவார்.

இவருடைய இயற்பெயர், காலம் போன்றன தெளிவாகப் புலப்படவில்லை, ஆயினும். திருச்செந்தூர்ப் புராணத்திற்காகச் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியமைத்துள்ள தச்சனல்லூர் வ.அழகிய சொக்கநாத பிள்ளையவர்கள் தம் பாடல்களில் இவர் வரலாற்றைப் பாடியுள்ளார்.

வென்றிமாலை எனக் கூறப்பெறும் இவர் திருச்செந்தூர்க் கோயிலில் மடைத்தொழில் புரியும் அந்தணராக இருந்தார். ஒருநாள், பூசைக்கு

நைவேத்தியம் அமைக்க நேரம் சென்றதால் அங்கிருந்தோர் இவரை வருத்தித் துன்புறுத்தினர், தண்டனையைப் பொறுக்கமாட்டாத வென்றிமாலை அத்தொழிலையே வெறுத்து, கடலில் வீழ்ந்திருக்கத் துணிந்தார். அப்பொழுது முருகன் தோன்றி அவரை ஆட்கொண்டார், திருச்செந்தூர்ப் புராணத்தைத் தமிழில் பாடுமாறு கட்டளையிட்டார். அது கேட்ட வென்றிமாலை, நானோ எழுதப் படிக்கத் தெரியாத பாமரன் நான் எவ்வாறு புராணம் பாடுவேன்? என அடிபணிந்தார், இவ்வாறு நவீன வென்றி மாலையைப் பார்த்த குமரன், சைவர்தங் குலத்திலுதித்த கிருட்டிண சாத்திரி என்னும் பெரும்புலவர் ஒருவர் உளர். அவரிடம் சென்றால் அவர் அனைத்தையும் விளக்கியுரைப்பார் என அருளினார். கிருட்டிண சாத்திரியை அடைந்த வென்றிமாலைக்கு வெள்ளம் போல் வாலக்கும் புலமையும் நிறைந்தன. பின்னர், உள்ளம் நெகிழ்ந்துருகி, சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் மிகுந்த திருச்செந்தூர்ப் புராணத்தைப் பாடி நிறைவேற்றினார். ஆயின், அதனை அரங்கேற்ற விழைந்த போது அதற்கு இடையூறேற்பட்டது. மடைத்தொழில் செய்து வந்த ஒருவன் எவ்வாறு ஒரு புராணத்தை எழுதி அரங்கேற்ற முடியும்? என ஏசியவர்களைக் கண்ட வென்றிமாலை மனமொடிந்தார். தாம் எழுதிய ஓலைகளை அலை கடலில் வீசியெறிந்தார். பின்னர், அவை ஈழத்திற்குச் சென்று அங்குக் கரை சேர்ந்தன. யாரோ ஒருவர் அதைக் கண்டெடுக்க அவை அவர் வீடு சென்றடைந்தன. அவ்வமயம், ஊரெங்கும் வீசிய தென்றற் காற்று அவ்வீதி ஒன்றில் மட்டும் வீசாமையைக் கண்ணுற்ற மக்கள் இறைவனிடம் முறையிட்டனர். அவ்வூராரின் கனவில் தோன்றிய குமரன், அவ்வீதியில் திருச்செந்தூர்ப்புராணம் இருப்பதைச் சுட்டி காட்டி, அதை அனைவரும் ஒதினால் உயர்வடையலாம் எனக்கூறி மறைந்தார். அன்றுமுதல் அப்புராணம் அனைவராலும் படித்துப் போற்றும் பொதுநூலாயிற்று.

இவ்வாறு இவர், செயத்தி மான்மியமென்னம் புராணத்தை வடமொழியிலின்றுத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விருத்தப் பாவினிலே பாடியருளினாரென்பது மட்டுமே தெரிகிறது. இன்ன காலத்திற் பாடியருளினார் என்பது ஒருவகையாலுந் தெரியவில்லை. அப்புராணத்தில் யமகம், திரிபு, சிலேடை முதலிய வளங்களுடன் கற்பனை நிரம்பப் பாடியுள்ளார்.

-வே.இரா.மா.

வெனிசு: இது, இத்தாலி நாட்டின் ஒரு சிறந்த நகராகவும், இதே பெயரையுடைய ஒரு மாநிலத் தலைநகராகவும் விளங்குகிறது. புகழ் பெற்ற பாதுவா (Padua) நகரிலிருந்து 25 கி.மீ. தொலைவில், ஏட்ரியாட்டிக்குக் (Adriatic) கடலின் வடக்கு எல்லையில் அமைந்துள்ளது வெனிசு. ஏட்ரியாட்டிக்குக் கடலில் உள்ள 120 தீவுகளின் கூட்டம் வெனிசு என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றது.

நீர் குழ அமைந்துள்ள வெனிசில் நிலவழிகள் கிடையா. வாய்க்கால்களே போக்குவரத்து வழிகளாக உள்ளன. கட்டடங்களும் நீர்மேல் எடுக்கப்பட்டன போன்றே தோற்றமளிக்கின்றன. மக்கள் கண்டோலா (Gondola) எனப்படும் சிறு படகுகளையே போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். அந்தக் கண்டோலாப் படகினைச் செலுத்துவோர் கண்டோலியர் எனப்படுவர். வெனிசு நகரத்தில் பெரும்பாலோர் தங்கள் போக்குவரத்துக்கெனக் கண்டோலாப் படகுகளை வைத்துள்ளனர். பழமைமிகுந்த கலைப்பொருட்களும், கலையழகுமிக்க கட்டடங்களும் நிறைந்த இடமாக இருப்பதனால் சுற்றுலாப் பயணிகள் உலகில் எங்குமிருந்து இந்நகரைக் கண்டுகளிக்க ஆண்டுதோறும் எல்லாப் பருவ காலங்களிலும் வந்து குழுமுகின்றனர்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த முதன்மை பெற்ற வாணிக நகரங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்ந்து வருகிறது வெனிசு. இடைக்காலத்தில் படிப்படியே வளர்ந்து கீழ் மத்தியதரைக்கடல் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பேரரசாக வெனிசு விளங்கியது. ஏட்ரியாட்டிக்கின் அரசி என்று இது புகழப்பட்டது. அரசியல், பொருளியல் துறைகளில் வலிமை மிக்கதாகத் திகழ்ந்த வெனிசு, கி.பி.1453இல் கான்சுடாண்டி நோபிள் நகரைத் துருக்கியர் கைப்பற்றியது வரை வலிமைமிக்க கடற்படை வல்லரசாகவும் விளங்கியது. பிரசியா கி.பி.1866இல் ஆசுத்திரியாவைத் தோல்வியுறச் செய்த பின்னர், பிரசியா உதவியால் இத்தாலி நாட்டின் ஒரு பகுதியாக வெனிசு இணைக்கப்பட்டது. இதன் பழம்பெருமைக்கும் புகழுக்கும் ஏற்ப, இன்றும் இத்தாலி நாட்டின் மிகச்சிறந்த, கடல் தளங்களுள் ஒன்றாக வெனிசு விளங்குகிறது. சிறந்த துறைமுகமாக உள்ளதால், இங்கே கடல் வாணிகம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

கண்ணாடி, கண்ணாடிப் பொருட்கள் தயாரித்தல், கலையழகும், சிறந்த வேலைப்பாடும் மிக்க துணிநெய்தல் ஆகியன இன்றைய வெனிசின் தலையாய தொழில்களாகும்.

உலகின்கண் உள்ள மிகச் சிறந்த சுற்றுலாத் தலங்களுள் ஒன்றாக வெனிசு திகழ்கிறது. மிகச் சிறந்த கட்டடங்கள் பல வெனிசில் உள்ளன. இங்கு கி.பி. 14.15ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய தோசேக்கள் அரண்மனை (Doges Palace) புனித மார்க்குப் பேராலயம் (St.Mark's church) பெருமூச்சுப் பாலம் (The Bridge of Sighs) முதலியன சிறப்பானவை. தீவுக் கூட்டங்கள் எங்கணும் காணப்படும்.

கடலின் நடுவில் அமைந்து, எந்நாளும் உப்பு நீரால் அரிக்கப்படுவதால் வெனிசின் பெயர் பெற்ற கட்டடங்கள் பலவற்றின் அடிப்பகுதிகள் நீரில் அமிழ்ந்து வருகின்றன. வல்லுநர்களின் ஆய்வு முடிவுகளின்படி வெனிசு நகரமே மெல்ல மெல்ல நீரில் மூழ்கி வருகிறது. அதற்கு நீரின் மேல் அமைந்திருப்பது மட்டிலும் காரணம் அன்று. வெள்ளப்பெருக்கு, நச்சுக்காற்று, மாசடைந்த நீர் முதலியனவும் வெனிசைச் சிறிது சிறிதாக அழித்து வருகின்றன. இப்பொழுது வெனிசைக் காக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு உலக மக்கள் பலரிடம் தோன்றியுள்ளது. வெனிசு தன்னாட்சி நகரப் பகுதியின் மக்கள் தொகை 3,34,107 (1985).

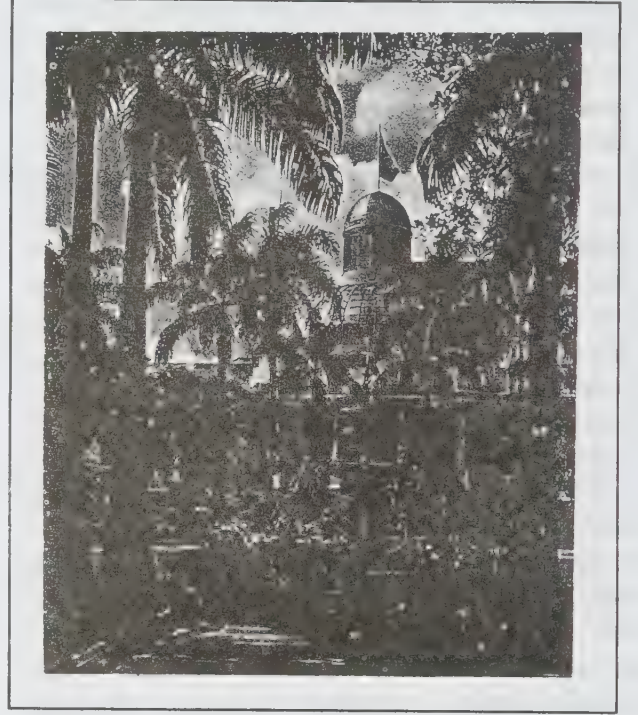
-தே.ச.

வெனிசுலா: தென் அமெரிக்காவின் வடக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் உள்ளது வெனிசுலாக் (Venezuela) குடியரசு. இக்குடியரசின் வடக்கே கரிபியன் கடலும் (Caribbean Sea), கிழக்கே கயானாவும் (Guyana), தெற்கே பிரேசிலும் (Brazil), மேற்கே கொலம்பியாவும் அமைந்துள்ளன. இதன் பரப்பு 9,12,050 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 14.69 மில்லியன் (1982) ஆக உள்ளது. இம் மக்களின் மொழி இசுபானிய (Spanish) மொழியாகும். இதன் தலைநகர் கேரகாசு (Caracas) நகரம்.

நில அமைப்பு: வெனிசுலாவின் நிலப்பகுதியை நிலவியல்படி நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை. 1. மாராகைபோ தாழ்நிலப் பகுதி. (Maracibo Lowlands) 2. வடக்கில் உள்ள உயர்நிலப்பரப்பு. (The Northern Highlands) 3. ஓரினோக்கோசமவெனி (Orinoco

plains) 4. கியானாவின் உயர்நிலப்பரப்பு (Guiana Highlands).

வெனிசுலாவின் வடக்குக் கடற்கரையில் பல சிறிய தீவுகள் உள்ளன. அவற்றில் மார்கரிட்டா (Margarita) மிகப் பெரியது. இத்தீவு முத்துக் குளித்தலுக்குப் பெயர் பெற்றது.

தட்ப வெப்ப நிலை: இங்குத் தட்ப வெப்பம் உயரத்திற்கு ஏற்றவாறு வேறுபடுகிறது. கடற்கரைப் பகுதியில் வெப்ப மண்டலத் தட்ப வெப்பம் நிலவுகிறது. மலைப் பகுதிகள் மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். வெனிசுலா நகரங்களில் ஆண்டுமுழுவதும் இளவேளிற் காலநிலை இருக்கும். ஓரினோகோ சமவெனியில் வறண்ட பருவநிலை திசம்பர் முதல் ஏப்ரல் வரையும், குளிர்ந்த பருவநிலை மே முதல் திசம்பர் வரை நிலவும். வறண்ட காலத்தில் நிலப்பரப்பு சிமெண்டைப்போல் கடினமாக மாறிவிடும். குளிர்காலத்தில் ஆறுகளில் வெள்ளம் பெருகி எங்கும் நீர்வெள்ளம் காணப்படும்.

இயற்கை வளம்: வெனிகலாவில் விலைமதிப்புடைய பல கனிமச் செல்வங்கள் உள்ளன. அக்கனிமங்கள் பாறைஎண்ணெய், தங்கம், இரும்புத் தாது, மங்கனம், நிலக்கீல், வைரம் மற்றும் உப்பு ஆகியவை. இந்நாட்டின் பெரும்பகுதி காடுகளாக உள்ளன. ஏறத்தாழ 600 வகை மரங்கள் இங்கு வளர்கின்றன. இக்காடுகளிலிருந்து இரப்பர், மரப்பிசின் மற்றும் மின்சாரக்கம்பிகள் செய்யப் பயன்படும் பல பொருட்கள், யாவும் கிடைக்கின்றன. வெனிகலாக் காடுகளுக்குள் செல்வது எளிதன்று. பல இடையூறுகள் இருப்பதால், காடுகள் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

வெனிகலாவில் 50 விழுக்காட்டு மக்கள் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்கள் வடக்கே உயர்நிலங்களில் பயிரிடுகின்றனர். பண்ணைத் தொழிலும் பெருமளவு நடைபெறுகிறது. அங்குப் பெருமளவில் தானியங்கள் பயிர் செய்யப்படுகின்றன. மள்ளப் பயிர்கள் சிறிதளவே உள்ளன. வாணிகப் பயிர்களாக காப்பி முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. பிற பயிர்கள் கரும்பு, நெல், பருத்தி, எள், காய்கறிகள் பழங்கள் கோக்கோ ஆகியவை ஆகும்.

தொழில்கள் சிறிது சிறிதாக வளரும்நிலையில் உள்ளன. அரசு, அயல்நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் மீது மிகுதியான வரி விதிக்கின்றது. உள்நாட்டவர்க்குக் கடனுதவி செய்து ஊக்குவிக்கிறது. இப்போது வெனிகலாவில் பருத்தி ஆடைகள், சிமெண்டு பூஞ்சுருட்டு மரு, காலணி, கட்டடப் பொருள்கள் இரப்பர் குழாய்கள், இரப்பர் வண்டி வளையங்கள் முதலியன உற்பத்தியாகின்றன. இங்குப் பக்குவப்படுத்தப்படும் மாட்டிறைச்சி உலகின் பல பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது.

நகரங்கள்: வெனிகலாவில் பெரும்பாலான நகரங்கள் வடக்கு உயர்நிலங்களிலும் கரிபியன் கடற்கரைப் பகுதியிலும் உள்ளன. பல நகரங்களுக்கு துறைமுக வசதி உள்ளது. தலைநகருக்கு இலாகுவாயிரா (Laguaira) என்னும் துறைமுகம் உதவுகிறது. மாராகைபோ இந்நாட்டின் இரண்டாம் பெரிய நகரம் ஆகும். இங்குள்ள சிறந்த துறைமுகங்கள் புவர்டேடி கபிலோ (Puerto Cabello), சாண்டா மார்ட்டா (Santamarta) ஆகும். தென்பகுதியில் உள்ள மிக முக்கிய நகரமான சிவிதாத் பொலிவர் (Civdad Bolivar) ஒரினோ நதிக்கரையில் அமைந்துள்ளது.

வரலாறு: வெனிகலாவை முதன்முதலில் கி.பி.1498 ஆம் ஆண்டு, சிறிகதபர் கொலம்பசு (Christopher colubus) கண்டறிந்தார். வெனிகலாவின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள குமணா (Cumaná) என்னும் இடத்தில் ஏற்பட்ட குடியிருப்புதான் மிகவும் பழமையானது. இக்குடியிருப்பின் தொடக்கம் கி.பி.1512 ஆம் ஆண்டாகும். தென்அமெரிக்காவில் ஐரோப்பியர்கள் உருவாக்கிய முதல் குடியிருப்பு இதுவே.

கொலம்பசுக்குப்பின் கி.பி.1499ஆம் ஆண்டு மான்சோ-டி-ஓசடா (Monsodeojeda) என்ற இசுபானியர் செய்த கடற்பயணத்தினால் இங்கு இசுபானியர்கள் குடியேறினார்கள். குடியேறியபின் இந்நாட்டினை ஆராய முற்பட்டனர். இப் பயணத்தில் அமெரிக்காவைக் கண்டறிந்த அமெரிகோ வெசுபுசியும் இருந்தார் (America Vespucci). இக்குடியேறிகள் கடற்பகுதியில் இருந்த போர்த் தன்மை பெற்ற கரிபிய செவ்விந்தியர்களுடன் பல ஆண்டுகள் போர் புரிந்தனர்.

இசுபானிய அரசர் ஐந்தாம் சார்லசு வெனிகலாவின் குடியேறும் உரிமையைச் செருமனியைச் சேர்ந்த வெல்சர் (Welsler) வாணிகக் குழுவிற்கு வழங்கினார். அதனால், செருமானியக் குடியேற்றமும் இங்கு அமைந்தது. இதனை இசுபானியர்கள் எதிர்த்ததாலும், செருமானியர்கள் உள்நாட்டினரைக் கொடுமைப் படுத்தியதாலும் கி.பி. 1546இல் குடியேற்ற உரிமையை அரசர் விலக்கிவிட்டார். அதன்பின் இந்தச் செருமானியக் குடியேற்றம் இசுபானிய அரசின்கீழ் வந்தது.

வெனிகலாவின் சுதந்திரப் போராட்டம் கி.பி.1806ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. கேரகாசில் பிறந்து வளர்ந்த மிராண்டா (Miranda) இம் முதல் சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்தினார், ஆனால் அப்போராட்டம் தோல்வியுற்றது. மாவீரன் நெப்போலியன் இசுபானிய அரசரை அரசாட்சியிலிருந்து விலகச் செய்து சோசப் போன பார்ட்டினை (Joseph Bonapart) கி.பி.1808 இல் அங்கு அரசாக்கினார். அப்போது வெனிகலா இசுபானிய அரசின் கீழ் இருந்தது. வெனிகலாவில் கி.பி.1810 இல் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியில் அதன் ஆளுநர் தளபதி விலக்கப்பட்டார். பின்னர்க் கூடிய பேராளர் சபை கி.பி.1811 ஆம் ஆண்டு வெனிகலாவைச் சுதந்திர நாடாக அறிவித்தது. இதுவே இலத்தின்-அமெரிக்காவில் முதன் முதலாகச் சுதந்திரம் அடைந்த குடியேற்ற நாடாகும். மிராண்டா கி.பி.1812 இல் இந்நாட்டின்

சர்வாதிகாரியானார். ஆனால் அவரை இசுபானிய இராணுவம் உடனே சிறை செய்தது. அன்றிலிருந்து சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்திய பெருமை சைமன் பொலிவர் (Simon boliver) என்ற சுதந்திர வீரரையே சாரும். இவர் தோல்வியடைந்து நாடுகடத்தப்பட்ட பின்னும் கிபி 1819இல் படைகளைத் திரட்டி இசுபானியர்களைப் பயாக்கா (Bayaca) என்ற போர்க்களத்தில் தோற்கடித்தார். கொலம்பியாவுடன் இணைந்து வெற்றி பெற்ற வெனிசுலா கி.பி.1829 இல் தனித்த குடியரசாகியது.

ஆட்சி முறை: வெனிசுலா ஒரு குடியரசு ஆக இருந்த போதிலும் அரசியல் சட்டத்தைச் சரிவரக் கடைபிடிக்கத் தவறியதால் சுதந்திரம் அடைந்த பின்னும் பல ஆண்டுகள் சருவாதிகார ஆட்சியில் இருந்தது. அரசியல் சட்டப்படி குடியரசுத் தலைவரைப் பொதுத் தேர்தல் மூலம் 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுப்பர். இந்நாட்டின் பாராளுமன்றம் இரண்டு சபைகளை உடையது. அவை 1. ஆளுநர் சபை (Senate), 2. பேராளர் சபை (House of Daputies) ஆகும். ஆளுநர் சபைக்கு மாநில அவைகளிலிருந்தும் ஊராட்சிக் குழுக்களிலிருந்தும் (Municipal council) இருவரை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புவார்கள். பேராளர் சபைக்கு மக்கள் பொதுத் தேர்தல் மூலம் 5 ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பேராளர் தேர்ந்தெடுப்பர். வாக்குச் சீட்டுக்கள் பல நிறங்களில் அமைவதால் கல்வி அறிவு அற்ற மக்கள் யாருக்கு எந்த நிறம் என அறிந்து எளிதில் வாக்களிப்பர்.

குடியரசுத் தலைவரே மாநிலங்களின் ஆளுநரையும் கூட்டாட்சி மாவட்டம் ஆகிய இரண்டு பிரதேசங்களின் ஆளுநரையும் நியமிப்பார். மாவட்டங்களையும், ஊராட்சியையும் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குழுக்கள் நிருவாகத்தை நடத்தும்.

-பு.எ.மோ.

துணைநூல்:

Ewell. J., Venezuela: A Century of Change, London, 1984.

வெனிசியா: இத்தாலியின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள ஒரு மாவட்டத்தின் பொதுவான பெயர் வெனிசியா (Venetia) ஆகும். வெனிசியா என்ற ஆங்கிலச் சொல்

வடகிழக்கு இத்தாலியையும், யூகோசுலோவேக்கியாவின் வடமேற்கு நிலப்பகுதியையும் குறிக்கும். அதாவது ஆல்ப்சு (Alps) மலைத்தொடருக்கும் போ (PoP) ஆற்றுக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பரப்பைக் குறிக்கும். வெனிசியாவின் கிழக்குப் பகுதி ஏட்ரியாட்டிக்குக் (Adriatic) கடலின் தொடக்கமாக உள்ளது.

பண்டைக் காலத்தில் வெனிசியா, உரோமானிய அரசின் ஆட்சிப் பகுதியாக விளங்கியது. பின்னர் இது இடைக் காலத்தில் வெனிசு (Venice) குடியரசு ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. கார்டா (Garda) ஏரி முதல் தால்மேசியா (Dalmatia) வரை உள்ள வெனிசியாவின் முக்கிய நிலப்பகுதி வெனிசு (Venice) குடியரசு ஆட்சியின் கீழ் கிபி 14,15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவாக ஏற்பட்ட போர்களில் நெப்போலியன் கிபி 1797 இல் வெனிசுக் குடியரசை வீழ்த்தினார். பின்னர் கிபி1815 இல் ஏற்பட்ட வியன்னா உடன்படிக்கைப்படி வெனிசியா, ஆசுத்திரியாவின் (Austria) ஆட்சியின்கீழ் வந்தது. அதன் பின்னர் இத்தாலி ஒருங்கிணைப்பின் போது கிபி 1866 இல் இந்நிலப்பகுதி இத்தாலியின் அங்கமாக மாறியது. பின்பு 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களினால், இத்தாலியின் வடகிழக்குப் பகுதி, வெனிசியா-கியூலியா (Venezia-Guulia) எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. தெற்கு தைரோல் (Souther Tyrol) பகுதி வெனிசியா திரிதெண்டினா (Venezia Tridentina) எனக் குறிக்கப்பெற்றது. இத்தாலி முன்னரே ஆசுத்திரியாவிடமிருந்து தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்ட பகுதி வெனிசியா புகேனியா (Venezia Euganea) எனவும், இம்முன்று பகுதிகளையும் சேர்த்து இணைக்கப்பட்ட பகுதி பொதுவாக இலெத்திரி வெனிசு (Letre Venize) அதாவது மூன்று வெனிசுகள் எனவும் பெயர்கள் பெற்றன.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் இத்தாலியின் வெனிசியா - கியூலியாவின் பெரும்பகுதி யூகோசுலோவேக்கியாவின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. இத்தாலியுடன், இத்தாலியின் வடகிழக்கே மருந்துவிட்ட எஞ்சிய வெனிசியாப் பகுதி பிரியூலி-வெனிசியா கியூலியா (Friuli Venezia Giulia) என்னும் புதிய பெயரைப் பெற்றுள்ளது.

இப்பொழுது வெனிசியா, அதனுடைய பழைய அமைப்பினின்று மிகவும் மாறுபட்டு, ஒரு மாவட்ட

அளவில் அமைந்துள்ளது. இதன் தலைநகரம் வெனிக (Venice) நகரம்.

-பு.எ.மோ.

வேக்குத்தீவு: மையப் பசிபிக்கு மாக்கடலில், ஆவாய்த் (Hawaii) தீவுக்கும், குலாம் (Guam) தீவுக்குமிடையே உள்ள வேக்குத் தீவுப் பகுதியில் வேக்கு (Wake), வில்கிக (Wilkes), பீல் (Peale) என்னும் 3 பழையத் தீவுகள் உள்ளன. வேக்குத் தீவின் பரப்பு 7.8 ச.கி.மீ. மக்கள் தொகை 3,465 (1987).

இசுபெயின் நாட்டின் ஆய்வாளர் மெண்டனா (Mendana) என்பவர் கிபி 1568 இல் முதன் முதலாக வேக்குத் தீவினைக் கண்டுபிடித்தார். பிரிட்டன் நாட்டின் கப்பற்படைத் தலைவர் வில்லியம் வேக்கு (William Wake) கிபி.1796-இல் இத் தீவிற்குச் சென்று சுற்றிப் பார்த்தார். அவர் பெயரே இத்தீவுக்குப் பெயராக அமைந்தது. கடற்படைத் தளபதி சார்லசு வில்கிக (Capt. Charles Wilkes) என்ற அமெரிக்க நாட்டு ஆய்வாளர் கிபி 1841-இல் வேக்குத் தீவின் புவியியல் தன்மையினை ஆராய்ந்து அதுபற்றிப் பல உண்மைகளை வெளியிட்டார். அமெரிக்கா, கிபி 1898 இல் வேக்குத் தீவுப் பகுதியைத் இணைத்துக்

கொண்டது. அமெரிக்கக் கப்பற்படைக்காகக் கடல் கடந்து செல்லும் கடல் தந்தி நிலையத்தை (Cable station) அமெரிக்க அரசு, வேக்குத் தீவில் அமைத்துக் கொண்டது.

வேக்குத் தீவில் கிபி 1934ஆம் ஆண்டில், பொது வானவூர்தித் தளம் ஒன்றை அமெரிக்க வானவூர்திக் குழுவும் அமைத்தது. குலாம் (Guam) பிலிப்பைன்சு (Philippines) முதலிய நாடுகளுக்குச் செல்லும் வானவூர்திப் பயணிகள் தங்கிச் செல்ல, புதிய வசதிகளைக் கொண்ட தங்கும் விடுதி ஒன்று வேக்குத் தீவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில், வேக்குத் தீவு, சப்பானியரால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது. சப்பான் 1941ஆம் ஆண்டுத் திசம்பரில் 36 வெடிகுண்டுகளால் இத்தீவைத் தாக்கியது. இத் தீவின் கப்பற்படைத் தளங்கள் அழிந்தன. போர் முடிவில், வேக்குத் தீவில் இருந்த சப்பானின் கப்பற்படை 1945இல் அமெரிக்காவிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது. அதன் பிறகு, அமெரிக்கா அழிவுற்றிருந்த கப்பற்படைத் தளங்களை மிக விரைவில் புதுப்பித்தது. அவாய்த் (Hawaii) தீவிலிருந்து சப்பான் செல்லும் வானவூர்திகள் இத் தளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

-தெ.பா

வேக்பீல்டு, எட்வர்டு, கிப்பன் (கி.பி.1796-1862): இவர் ஓர் ஆங்கிலேயக் குடியேற்ற நாட்டு (English Colonial Statesman) அரசியல் அறிஞர் மற்றும் எழுத்தாளர். இங்கிலாந்து நாட்டைச் சார்ந்த எட்வர்டு கிப்பன் வேக்பீல்டு (Edward Gibbon Wakefield) அரசாங்கம் மக்களுக்காகப் பொறுப்பான முறையில் பாடுபட வேண்டும் என்ற கொள்கையை வலியுறுத்திய அரசியல் தலைவர்களுள் சிறப்பானவர். நியூசிலாந்து (New Zealand) நாட்டில், இங்கிலாந்து நாட்டு மக்கள் குடியேறி வாழ இவர் வழிவகுத்தார்.

வேக்பீல்டு, இலண்டன் நகரில், கி.பி. 1796இல் பிறந்தார்; தம் 20ஆம் வயதில் எலிசா சூசன் பாட்டில் (Eliza Susan Pattle) என்ற பெண்மணியைக் காதலித்து திருமணம் புரிந்து கொண்டார். முதலில் எலிசா சூசன் பாட்டிலின் உறவினர் அப்பெண் வேக்பீல்டைத் திருமணம் புரிவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அதனால், காதலர் இருவரும், எதிர்ப்பினைத் தகர்க்க, வேறு இடத்திற்குச் சென்று திருமணம் புரிந்து கொண்டனர். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, எதிர்த்தவர்களின் மனம் மாறியது. அவர்களே, வேக்பீல்டு தொழிலில் முன்னேற உதவிகள் பல புரிய முன்வந்தனர். அதன் விளைவாகத் தியூரின் (Turin) நகரில் ஆங்கிலேயப் படையில் வேக்பீல்டுக்குச் செயலர் பணி கிடைத்தது.

வேக்பீல்டின் துணைவியார், கி.பி.1820இல் இயற்கை எய்தினார். அதனால் வேக்பீல்டு நிலைகுலைந்தார் தம் செயலர் பதவியினைத் துறந்து பிரான்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிசில்பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். அந்தக் காலக் கட்டத்தில், எல்லென் தர்னர் (Ellen Turner) என்ற அழகிய பெண்ணைத் தந்திரமாகத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர் அப் பெண்ணை ஏமாற்றித் திருமணம் செய்தது பெரிய சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. ஒரு செல்வந்தரின் மகளான எல்லென் தர்னர் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது தவறாகக் கையெழுத்திடப்பட்ட ஒரு மடலைக் காணிப்பது, அப்பெண்ணின் தந்தை ஓர் இக்கட்டான சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொண்டார் என்றும், பொருளாதாரத்தில் அழியும்நிலைக்கு வந்துவிட்டார் என்றும், அவரைக் காப்பாற்ற, ஒரேவழி தம்மை திருமணம் செய்து

கொள்வதே என்றும் கூறி, வேக்பீல்டு இசுகாட்லாந்தில் உள்ள கிரட்னா கிரீன் (Gretna Green) என்ற இடத்திற்கு அப்பெண்ணை அழைத்துச் சென்று, அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அதை அறிந்த தர்னரின் உறவினர்கள் வெகுண்டெழுந்து, மணவுறவு முழுமையாக்கப்படுவதற்கு முன்னரே அப்பெண்ணைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றனர். வேக்பீல்டு செய்த குற்றத்திற்காக, கி.பி.1827-இல் இவர்மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டது. நாடாளுமன்றம் ஒரு சிறப்புச் சட்டத்தின் மூலம் இவர் திருமணம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதன்று என அறிவித்தது. வேக்பீல்டுக்கு மூன்று ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனையும் கிடைத்தது. சிறையில் இவர் பல நூல்களைப் படித்ததுடன் சில நூல்களையும் எழுதினார்.

சிறையிலிருந்து வேக்பீல்டு, இங்கிலாந்து நாட்டின் குடிமக்களின் வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டி, ஆசத்திரேலியாவில் இங்கிலாந்தின் குடியேற்றங்கள் முன்னேற்றம் அடையாமலிருப்பதன் காரணங்களை ஆராய்ந்து. ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதினார் அதில் ஆசத்திரேலியாக் கண்டம் மிகவும் பெரியது எனச் சுட்டிக்காட்டி, அங்கே குடியேறுபவர்களுக்குச் சரியான முறையில் நிலங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை என்று விளக்கினார். மேலும், நிலப்பகுதிகளைச் சிறு சிறு பகுதிகளாகப் பிரித்து, குடியேற்றப் பகுதிகளில் குடியேறுபவர்களுக்கு அவற்றை விற்க வேண்டும் என்று பரிந்துரையும் செய்தார். அவ்வாறு விற்பதால் கிடைக்கும் பணத்தைக் குடியேற்றப் பகுதிகளில் குடியேறுபவர்களுக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினார். சிட்னியிலிருந்து ஒரு கடிதம் (A letter from Sydney) என்று தலைப்பிட்டு கி.பி.1829இல் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை வெளியிட்டார். படிப்போர் வியக்கும் வண்ணம், எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில், இனிய நடையில் அக்கட்டுரை அமைந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சுருக்கமாக, வேக்பீல்டு, ஐரோப்பியர், பிற கண்டங்களுக்குச் சென்று குடியேறுதல், மிக இன்றியமையாதது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி எழுதிவந்தார், மக்கள் குறைவாக உள்ள நாடுகளுக்கு, மக்கள் தொகை மிகுதியாக உள்ள ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து மக்கள் சென்று குடியேற வேண்டும் என்பதுதான் இறைவன் திருவுள்ளம் என்பது வேக்பீல்டின் கருத்தாகும்.

சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர், வேக்பீல்டு,

சமுதாயச் சிக்கல்களில் தீவிரக் கருத்தைச் செலுத்தி கிபி.1831-இல் அவை பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதினார். கொலைத் தண்டனை வழங்குவதைப் பற்றிய இவர் கட்டுரைகள் அரசியலாரின் கவனத்தை மிகவும் கவர்ந்தன. நியூகேட்கு (Newgate) நகரில் உள்ள சிறையில், கடுங்குற்றங்களைப் புரிந்த குற்றவாளிகள் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது பற்றியும், கிராமப்புறங்களில், தீயிடுதல் போன்ற குற்றங்களைப் புரிந்தவர்கள், சிறையில் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது பற்றியும், வேளாண்மைத் தொழிலாளர்கள் நிலை பற்றியும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய அக்கருத்துகள் இங்கிலாந்து நாட்டு மக்களை இவர்பால் ஈர்த்தன. மேலும், இவர் இங்கிலாந்தின் குடியேற்றப் பகுதிகளில் கவனம் செலுத்தி, தெற்கு ஆசுத்திரேலியப் பகுதியில் இலாபம் பெறும் வகையில் எவ்வாறு இங்கிலாந்து, குடியேற்றப் பகுதிகளை அமைக்கலாம் என்று அறிவுரை கூறினார். அதன் விளைவாக ஆசுத்திரேலியாவில் தெற்கு ஆசுத்திரேலிய சங்கம் (South Australian Association) ஒன்று தொடங்கப்பட்டு மக்கள் குடியேற்றமும் நிகழ்ந்தது.

இவர், இங்கிலாந்தும், அமெரிக்காவும் (England and America) என்ற நூலினை கிபி.1833இல் எழுதினார். அதில், இவர், அமெரிக்காக் கண்டத்தில் எவ்வாறு குடியேற்றத்தை அமைப்பது என்பது பற்றிய தம் கொள்கையினை விளக்கியுள்ளார்.

வேக்பீல்டின் பெருமுயற்சியினால், கிபி.1837இல் நியூசிலாந்து சங்கம் (New Zealand Association) ஏற்பட்டது. அச் சங்கத்தின் செயல்கள் காரணமாகவும் வேக்பீல்டின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் காரணமாகவும் நியூசிலாந்தில் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டதுடன் கிபி.1840இல் இங்கிலாந்தின் ஆட்சியின் கீழ் நியூசிலாந்து கொண்டு வரவும்பட்டது.

வேக்பீல்டு கிபி.1846இல் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டு ஓராண்டு ஓய்வெடுத்தார். அப்பொழுது குடியேற்றக்கலை பற்றிய ஒரு கருத்தோட்டம் (A view of the Art of Colonization) என்ற நூலினை எழுதினார்.

வேக்பீல்டு கிபி. 1852இல் இங்கிலாந்து நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, நியூசிலாந்து நாட்டில் உள்ள இலிட்டில் டவுன் (Littletonw) என்ற நகரில் கிபி1853இல் குடியேறினார். நியூசிலாந்து ஆளுநரின்

ஆலோசகராக கிபி1854 இல் பொறுப்பேற்று, நியூசிலாந்தின் நாடாளுமன்றத்தில், அரசின் அமைச்சரவையை உருவாக்குவது தொடர்பான தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தார், வேக்பீல்டின் உயர்நிலை பற்றிச் சிலர் பொறாமை கொண்டனர். எனினும் நியூசிலாந்தின் முன்னேற்றத்திற்காக அயராது பாடுபட்ட இவருடைய அருஞ்செயல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

வேக்பீல்டு உடல் கிபி. 1854 இல் மிகவும் நலிவற்றது. வெலிங்டன் நகரில், கிபி1862 இல் காலமானார். -தா.எ.

வேகவதி: இது காஞ்சிப் புராணத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள ஓர் ஆறு. இவ்ஆறு காஞ்சிபுரத்தில் ஓடிய ஆறு எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரமன் செய்த வேள்வியை அழித்தொழிக்க இந்த ஆறு வந்தது என்றும், திருமால் அதைத் தடுத்தாரென்றும் காஞ்சிப் புராணம் வழி அறியலாம்.

தமிழ்நாட்டின் தெற்குப் பகுதியில் மதுரை, இராமநாதபுரம், மாவட்டங்களில் ஓடும் வையை ஆற்றுக்கும் வேகவதி என்று மற்றொரு பெயர் வழங்கப்பெறுகின்றது.

-சா.உ.

வேங்கடகவி, கணபவரபு: இவர் திருமலை நாயக்கரின் பேரணான முத்தழகிரியின் அவைப் புலவராக விளங்கிய தெலுங்கு மொழிக் கவிஞர். முத்தழகிரியின் ஆட்சிக் காலம் கிபி.1674 முதல் கிபி.1678 வரை என்பதால் இவர் கிபி.17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் எனத் துணியலாம். இவர் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள குண்டூருக்கு அருகில் கணபவரம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்த வளர்ந்து, பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் குடியேறியவர்.

வேங்கடகவி தாம் எழுதிய ஒரு நூலில் இதுவரை தாம் 28 நூல்களை எழுதி முடித்துள்ளதாகக் குறித்துள்ளார். எனினும், இப்போது 7 நூல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. அவை, 1. வேங்கடே சாந்திரம் 2. ஆந்திர கௌமுதி 3. இத்விருப கோசம் 4. ஆந்திர பிரயோக இரத்தனாவளி 5 வித்யாவதி

தண்டகம் 6. முத்தழகிரி விசயம் 7. பிரபந்தராச வேங்கடேசுவரை. விசய விலாசம் ஆகும். மேற்கண்டவற்றுள் முதல் நான்கும் தெலுங்கு நிகண்டு தொடர்புடையன, இறுதி மூன்றும் படைப்பிலக்கியங்கள்.

முத்தழகிரி அரசர் வேண்டுகோளை ஏற்று, இவர் வித்யாவதி தண்டகம் என்னும் நூலை இயற்றினார். இது சிறிய அளவில் அமைந்த காப்பியம். எனினும், மதுரை நாயக்கர்களுடைய காலத்தைக் கணிப்பதற்கு இந்நூல் பெரிதும் துணைபுரிகிறது. நான்கு தண்டக யாப்பு வடிவில் நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வித்யாவதி என்னும் விலைமகள் முத்தழகிரி மீது பெருங்காதல் கொண்டு அவரை மணம் முடிக்கும் கதை இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவர் செய்த காப்பியங்களுள் பிரபந்தராச வேங்கடேசுவர விசய விலாசம் பெருஞ் சிறப்புக்குரியது. இது தெருக்கூத்து அமைப்பு முறையில் இயற்றப்பட்ட நூலாகும். இந்நூலில் வேங்கடேசப் பெருமான் பத்மாவதியை மணம் புரியும் கதை விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அதுவரை தெலுங்கு இலக்கியங்களில் காணப் பெறாத கவிதை நயங்களும், புதிய மரபுகளும், வேறுபட்ட கற்பனைகளும் காணப்படுகின்றன. இந்நூலில் சித்திரக் கவிகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்த நூலை இவர் தம் குலதெய்வமாகிய திருப்பதி சிர் வேங்கடேசரருக்குக் காணிக்கை ஆக்கியுள்ளார்.

வரலாற்றுச் சிறப்புக்குரிய மற்றொரு காப்பியம் முத்தழகிரி விசயம் என்பதாகும்., முத்தழகிரிக்கும் ஏகோசிக்கும் முதலில் நடந்த போரில் (கி.பி.1674) முத்தழகிரி பெற்ற வெற்றியை இந்நூல் பாடுகின்றது. முத்தழகிரி தஞ்சையை முற்றுகையிட்டபோது இவரும் அவருடன் இருந்தார். எனவே, முத்தழகிரியின் வெற்றியை விரிவாக இக்காப்பியத்தில் வருணித்துள்ளார். இக்காப்பியம் நான்கு சருக்கங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு சருக்கமும் வெவ்வேறு யாப்பில் அமைந்து உள்ளது. ஒவ்வொரு சருக்கமும் நானூறு அடிகளால் ஆனவை. அந்த நானூறு அடிகளும் ஒரே எதுகையைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பாகும்.

ஆசு, மதுரம், சிதிரம், வித்தாரம் ஆகிய நால்வகைக் கவிதை புனைவதிலும் வித்தகராக விளங்கிய இவர் பல யாப்பிலக்கண நூல்களையும் எழுதியுள்ளார் என்பர்.

-சா.உ.

வேங்கடகவி (சேமகூர): இவர் தென்தெலுங்குக் கவிஞர்களுள் மிகச் சிறந்த கவிஞர். தமிழகத்தில் குறிப்பாகத் தஞ்சாவூர், மதுரை, புதுக்கோட்டை, இராசபாளையம் ஆகிய நகர்களில் தெலுங்கிலக்கியம் நாயக்க மன்னர்களும் குறுநில மன்னர்களும் ஆண்ட காலத்தில் (கி.பி.17ஆம் நூ.) செழிப்பாக வளர்ந்தது. அதனைத் தென்தெலுங்கு யுகம், தட்சிணாந்திர யுகம் என்று கூறுவர். அந்த யுகத்தின் மாபெரும் கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர் வேங்கடகவியே ஆவார். இவர் கி.பி.1614-1633 இல் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாத நாயக்கரின் ஆத்தானக் கவிஞராக இருந்தார். இவர் தந்தையார் சேமகூர இலட்சுமணாமாத்தியர். இவருடைய குல கோத்திரங்களைப் பற்றி விவரம் எதுவும் தெளிவாக இவர் நூல்களில் கூறப்படவில்லை. வேங்கடகவி செங்கன்ன என்றும் இவரை அழைப்பர். இவர் நாயுடு, பப்ட்ராசு போன்ற குலத்தினர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்து. இவர் மன்னனுக்கு நெருங்கிய அமைச்சராகவோ படைத் தலைவராகவோ இருந்திருக்கக் கூடும் என்றும் கருதுவர். ஆந்திராவில் பிறந்து தஞ்சையில் வாழ்ந்தவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் சாரங்கதர சரித்திரம், விசய விலாசம் என்பனவாம். சாரங்கதர சரித்திரம் தெலுங்கின் துவிபத எனும் ஈரடிச் செய்யுளில் கௌரணர் என்பவர் கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றிய நவநாத சரித்திரம் எனும் நூலில் இடம்பெறும் சாரங்கதரன் கதையை எடுத்துக் காவியமாக்கிய சிறந்த படைப்பாகும். காரக்கர், மச்சேந்திர நாதர் முதலிய சித்தர்களுள் ஒருவராக வட இந்தியாவில் வழங்கிய செளரங்கிநாதர் பற்றிய காவியம் தெலுங்கு வடிவம் பெற்றதே சாரங்கதர சரித்திரம். அக்காவியம் தெலுங்கு மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுப் பல கவிஞர்களைக் காவியம் படைக்குமாறு தூண்டியது. இராசமகேந்திரபுரத்தை ஆண்ட இராசமகேந்திரனின் மகன் சாரங்கதரன். மன்னனின் இரண்டாம் மனைவி சித்திராங்கி சாரங்கதரனின் அழகில் மயங்கி அவனை விரும்புகிறாள். சிற்றன்னையின் விருப்பத்தை மறுத்து விடவே வெகுண்ட அவள், சாரங்கதரன் தன்னைக் கற்பழிக்க முயன்றதாகப் பொய்க்குற்றம் சாட்டி விடுகிறாள். மன்னன் வெகுண்டு சாரங்கதரனின் கைகால்களை வெட்டிக் கானகத்தில் விட்டு விடுகிறான். மச்சேந்திர நாதர் எனும் சித்தர் அருளால் மீண்டும் கைகால்கள் பெற்றத் தானும் சித்தராகி விடுகிறான். அக்கதையைச் சேமகூர வேங்கடகவி மாளவதேசத்தில் நடந்ததாக

மாற்றியமைத்துள்ளார். காவியம் சுவையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சேமகூர வேங்கட கவியின் மிகச் சிறந்த படைப்பு விசயவிலாசம் ஆகும். அதில் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைப் புறப்பட்டு, உலூபி எனும் நாக கன்னிகை, சித்திராங்கதை எனும் மலயத்துவசன் மகள், கண்ணனின் தங்கையாகிய சுபத்திரை ஆகிய மூவரை மணந்த கதை வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. மகாபாரதத்தில் வரும் அக்கதைகள் சிறுசிறு மாற்றங்களுடன் பாத்திரப்படைப்பில் சிறந்து விளங்குமாறு அக்காவியம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று அத்தியாயங்களில் 672 பாடல்கள் கொண்ட அக்காவியம் சுவையுறும் இனிய கவிதைகள் உடையதாகும். சிலேடை முதலிய சொல்லணிகளில் கூடத் தொனிப் பொருள் வைத்துக் கவிநயமாற்ற மெருகூட்டிச் செஞ்சொற்கவியின்பம் மிக்க காவியமாக விசயவிலாசத்தை ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார்.

-மு.கு.ஜ.

வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.: பொது மக்களாலும் புலவர்களாலும் நாட்டார் ஐயா என அகங்கனிந்து அழைக்கப்பட்ட நாவலர் பண்டித ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் தஞ்சை நகருக்கு அண்மையில் அமைந்த நடுக்காவிரி என்னும் சிற்றூரில், குடிச்செம்மல் வீ.முத்துச்சாமி நாட்டாருக்கும் தையலம்மாள் என்னும் நங்கைக்கும் 124884ஆம் நாள் நன்மகனாய்த் தோன்றினார்.

இவர் இளமையிலேயே ஆசிரியர் உதவியின்றித் தாமே உழைத்துப் பயின்று உயர்நிலை எய்தியவர். இவர் இந்திராணி அம்மையார் என்பவரை மணந்து சிறந்த இல்லறம் நடத்தினார். இவர் இலக்கண, இலக்கியங்களையும், சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் பிறர் உதவியின்றித் தாமே ஐயம் திரிபறக் கற்றுச் சிறந்தவர். அன்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பிரவேச பண்டிதம், பாலபண்டிதம், பண்டிதம் ஆகிய மூன்று தேர்வுகளையும் மூன்றாண்டுகளில் (1905, 1906, 1907) முறையாக எழுதி மூன்றிலும் முதன்மையாக வெற்றி பெற்றார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினைத் தோற்றவித்த பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களால் தங்கப் பதக்கங்களும், தங்கத் தோடாக்களம் அளிக்கப்

பெற்றுச் சிறப்பெய்தினார். இவ்வாறு, தாமே பயின்று உயர்ந்த இத் தமிழ்ப் பேராசிரியரின் அறிவாற்றலை உணர்ந்து, தம் நிலையங்களில் பணி புரியுமாறு வேண்டிப் பல கல்வி நிறுவனங்கள் அழைத்தன. அத்தகைய கல்வி நிறுவனங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை கோயம்புத்தூர்த் தூய மைக்கேல் உயர்நிலைப் பள்ளியும், திருச்சிராப்பள்ளி பிசப் ஈபர் கல்லூரியும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும், தமிழ்பேள் உமா மகேசுவரனால் நிறுவிய கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியும் ஆகும். கோவை தூய மைக்கேல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஓராண்டுக்காலம் தமிழாசிரியராய்ப் பணி செய்தார். திருச்சி பிசப் ஈபர் கல்லூரியில் 24 ஆண்டுகள் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிச் சிறப்புற்றார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏழாண்டுகள் சிறப்பாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார். பின்னர் இவர் தமிழவேள் உமா மகேசுவரனார் விருப்பத்தின்படி கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் மதிப்பியல் முதல்வராக ஊதியம் பெறாமலே ஈராண்டுகள் நற்பணியாற்றினார்.

இவருக்கு 1940-ஆம் ஆண்டு, சென்னையில் நிகழ்ந்த தமிழர் மாநாட்டில் நாவலர் என்ற சிறப்புப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. இவர் எழுதிய உரைகள், தமிழாராய்ச்சி நூல்கள் பலவாகும், இவர் 1921-22ஆம் ஆண்டில் திருவருட்கல்லூரி என்னும் பெயரில் கல்லூரி ஒன்று

நிறுவ முயற்சி செய்து அம் முயற்சி நிறைவுபெறாமல் போகவே, 1925-26ஆம் ஆண்டில் தஞ்சை அல்லது திருச்சியில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று அமைக்க எண்ணிய அன்றைய அமைச்சர் மாண்புமிகு டி.என்.சிவஞானம் பிள்ளை தலைமையில் அமைந்த செயர்க்குழுவில் உறுப்பினராகப் பொறுப்பேற்றுச் செயலாற்றிச் சிறப்பித்தார்கள்.

இவர் கபிலர், நக்கீரர் முதலிய ஆராய்ச்சி நூல்களை ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னரே எழுதி வெளியிட்டார். சிலப்பதிகாரம், அகநானூறு, திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய நூல்களுக்கு அரிய உரை கண்டார். ஆத்திகுடி முதலாகத் தமிழில் எழுந்த அறநூல் பல வற்றிற்கும் உரை கண்டார். எளிய வாழ்வும், உயர்ந்த சிந்தனையும், இவருடைய திருமுகனார் சிவ. பார்வதி அம்மையாரும் தமிழ்ப் புலவராகத் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்தம் ஆராய்ச்சி திறத்தினை இவர் இயற்றிய கள்ளர் சரித்திரம், சோழர் சரித்திரம், வேளிர்வரலாறு, கண்ணகி வரலாறும் கற்புமாண்பும் போன்ற ஆய்வுநூல்கள் புலப்படுத்தும்.

கி.கோ.

வேங்கடத்துறைவான் கவிராயர்: இவர் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த ஆழ்வார் திருநகரி என இந்நாளில் வழங்கப்படும் திருக்குருகூரில் பிறந்தார். இளமையிலேயே கல்விப் புல இலக்கண, இலக்கிய நூல்களில் சிறந்து விளங்கினார். இவர் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடாமல் இறுதிவரை வாழ்ந்ததால் வாலப் பிரம்மசாரி எனக் குறிக்கப்பெற்றார்.

இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனம் என்னும் இவர் திருமுழுக்குப் பணியில் இவர் ஈடுபட்டிருந்தார் எனவும், அப்பணிக்குப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பெருநிலக்கிழார் கட்டளை ஏற்படுத்தியிருந்தார் எனவும் கூறுவர். இவருடைய பெயருக்கு முன்னால் ஆழ்வாருக்குத் திருமஞ்சனக் கைங்கரியம் நடத்திவந்த என்னும் அடைமொழியும் வழங்கிவந்ததால் மேற்கூறிய செய்தி உறுதிப்படுகிறது.

இவர் ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வாரிடம் மிகுந்த பற்றுக்கொண்டவர். அவர்மீது கோவையொன்று இயற்றக் கருதி, மாறன் அகப்பொருளையும், திருப்பதிக்கோவையையும் தழுவி மாறன் கோவை என்னும் நூலைப் படைத்தார். அந்நூல் 1906ஆம் ஆண்டுப் பீளையேடு கோபாலசாமி என்பவரால் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

-சா.உ.

வேங்கடபதி (சேசமு): தெலுங்கிலக்கியத்தின் கணிசமான பகுதி தமிழகத்தில் தஞ்சையிலும் மதுரையிலும் உருவாகிற்று. நாயக்கமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் கி.பி. 17,18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மிகச் சிறந்த காவியங்கள் உருவாயின. அவற்றுள் ஒன்று தாராசசாங்கனிசயம் ஆகும். அக்காவியத்தை யாத்த கவிஞர் சேசமு வேங்கடபதி ஆவார். வேங்கடபதி மதுரையை ஆண்ட விசயரங்க சொக்க நாதரின் (கி.பி. 1706 - 1732) அவைப் புலவராகத்திகழ்ந்தார், அம்மன்னர் தெலுங்கில் சிரீரங்கமகாதிமியம், மாக மகாதிமியம் முதலிய வசன நூல்கள் இயற்றியவர். கவிஞர்களைப் புரந்தவர். அவரது அவையில் சமூகப் வேங்கடகிருட்டிணப்ப நாயக்கர், குந்துரீத்தி வேங்கடாசல கவி முதலிய பல கவிஞர்கள் இருந்தனர், அக் கவிஞர்களின் நண்பராக வேங்கடபதி இருந்தார். வேங்கடபதியின் தந்தை கிருட்டிணய்யா, கந்தானராமானுசரின் சீடர், வைணவ மாயைச் சேர்ந்தவர். சற்பனை நயம் மிக்க கவிஞர், பல கதைகளையும் உணர்ந்த அறிஞர்.

விசயரங்க சொக்கநாதரின் அமைச்சராகிய வங்கய சினய்யா என்பவர் சங்கீதத்திலும் மேதை. களம் பாடுவதில் வல்லவர் என்பதால் களம் சினய்யா என்றும் குறிப்பிடப்படுவார். இவருக்குத் தமது நூலாகிய சசாங்க விசயத்தைக் காணிக்கைச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். களம் சினய்யா இலக்கிய இலக்கணப் புலமையிலும் இசையிலும் வல்லவர் என்பது மட்டுமன்றி இராமானுசதிவ்வியசரித்திரம் என்னும் நூலும் இயற்றியுள்ளார். அந்நூல் இப்போது கிட்டவில்லை. இத்தகு அமைச்சரும் அறிஞருமான சினய்யா, சேசமு வேங்கடபதிக்கு ஆதரவளித்துக் காவியங்கள் இயற்றத் தூண்டினார். சேசமு வேங்கடபதியின் நூல்களில் இப்போது கிடைப்பது சசாங்க விசயமு மட்டுமே. சசாங்க விசயமு, ஐந்து அத்தியாயங்களும் 710 பாடல்களும் கொண்டமைந்த காதற் சுவைமிக்க காவியமாகும். பிரகசுபதியாகிய குருவிடம் கல்விகற்கச் சென்ற சந்திரனுக்கும், குருவின் மனைவியாகிய

தாரைக்கும் ஏற்பட்ட காதல் கதையை அக்காவியம் விவரிக்கிறது. புராணத்திலுள்ள கதாபாத்திரங்களை உருவகித்து, இனிய நடையில் நாடகப்பாங்கான கவிநயத்துடன் அக்காவியம் புனையப்பட்டுள்ளது.

மனம் எனும் சந்திரன், அறிவாகிய பிரகசுபதியிடம் சென்றிட அறிவு தன் ஆற்றலாகிய தாரையைத் தந்தது. மனம் விவேகமாகிய புதல்வனைப் பெற்றது. அறிவு மனத்துக்கு ஆற்றலைத் தந்தாலும் மீண்டும் தன்னிடமே தக்க வைத்துக் கொண்டது என்று தத்துவவிளக்கத்தை இக்கதைக்கு அறிஞர்கள் கற்பித்துள்ளனர். சேசமு வேங்கடபதியின் தாராசகங்கம் எனும் கதைக்கு ஆங்கில அரசு தடை விதித்திருந்தது. வாவிள்ள இராமசாமி சாத்திரி எனும் பதிப்பகத்தார் அத்தடை நீங்கப் போராடினர். பிராசம் அமைச்சர் அவை 1948இல் அத்தடையை நீக்கியது.

பெண்கள் மனத்துட் புதைந்துள்ள உணர்ச்சிகட்கு உருவம் தந்து, சுவை மிக்க கவிதைகள் மூலம் அக்காவியத்தைப் படைத்து சேசமு வேங்கடபதி தெலுங்கிலக்கியத்தில் நிலைத்த புகழ் கொண்ட கவிஞராகத் திகழ்கின்றார்.

-மு.கு.ஜ.

வேங்கடமகி: தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களான சேவப்ப நாயக்கர், அச்சுதப்ப நாயக்கர், இரகுநாத நாயக்கர் ஆகியோரிடம் அமைச்சராகப் பணியாற்றிய கோவிந்த தீட்சிதரின் இரண்டாவது குமாரராக வேங்கடமகி பிறந்தார். கோவிந்த தீட்சிதர் தெலுங்கும், வடமொழியும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தார். இசை, நாடகம், சோதிடம் போன்ற பல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார். வேங்கடமகி தம் தந்தையைப் போலவே இசை, வடமொழி, சோதிடம் முதலிய பல துறைகளில் புலமை பெற்றிருந்தார். பல கீதங்கள், பிரபந்தங்கள் முதலியவற்றை இவர் இயற்றியுள்ளார், திருவாரூர்த் தியாகராயப் பெருமான் மீது 24 அட்ட பதிகள் இவர் எழுதியுள்ளார். தஞ்சையில் அரசாண்ட இரகுநாத நாயக்கரின் குமாரராகிய விசயராகவ நாயக்க மன்னரிடம் (கி.பி.1633-1673) அமைச்சராக வேங்கடமகி பணியாற்றினார்.

வேங்கடமகி சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகை என்னும்இசை இலக்கண நூலை கிபி1660 ஆம் ஆண்டு வடமொழியில்

இயற்றினார். அந்நூல் வீணை, சுருதி, சுரம், மேளம், இராகம்,ஆலாபானை, தாயம், கீதம், பிரபந்தம், தாளம் ஆகியவற்றை விளக்கும் பத்து அத்தியாயங்கள் கொண்டது. இவர்தாம் 72 மேளகர்த்தா இராகங்கள் அமைக்கலாம் என்று கண்டறிந்து அதற்கு முதன் முதலாக வழிவகுத்தவர்.

தம் நூலில் 19 மேளகர்த்தா இராகங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவை தம் காலத்தில் புகழ்பெற்றனவாக இருந்தன என்று கூறியுள்ளார். மீதமுள்ள 53 மேளகர்த்தா இராகங்கள் பிற்காலத்தில் புகழ்பெறக் கூடியவை என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 19 மேளகர்த்தா இராகங்கள் பின்வருமாறு அமையும்:

1. முகாரி, 2. சாமவராளி, 3. பூபாளம், 4. வசந்த பைரவி, 5. இச்சிச்சி, 6. கௌளை, 7. பைரவி, 8. ஆகிரி, 9. சிரீராகம், 10. காம்போதி, 11. சங்கராபரணம், 12. நாட, 13. தேசாட்சி, 14. சாமந்த, 15. சுத்தவராளி, 16. பந்துவராளி, 17. சுத்த ராமக்கிரி, 18. சிம்மராவ, 19. கல்யாணி

வேங்கடமகி கொடுத்துள்ள இந்த 19 மேளகர்த்தா இராகங்களில் பலவற்றில் ஆரோசையும், அமரோசையும் சம்பூரணமாக இல்லை. பல கிளை இராகங்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. முகாரி, பூபாளம், ஆகிரி, சிரீராகம், கௌளை, காம்போதி ஆகிய இராகங்கள் சம்பூரண இராகங்கள் அல்ல. அவை வர்ச ராகங்கள். (!திரம்., பண்ணியல் பண்கள்). பாடாங்க இராகமான காம்போதியும் ஒரு மேளகர்த்தா இராகமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வேங்கடமகி வாழ்ந்த காலத்தில் ஒரு மேளகர்த்தா இராகத்திற்கு ஆரோசை, அமரோசை ஆகிய இரு நிலைகளிலும் ஏழு சுரங்களும் வரவேண்டும் என்ற முறை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.வேங்கடமகி வகுத்துள்ள இந்த முறையில் பலகுறைபாடுகள் இருந்தன.

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கோவிந்தாச்சாரியார் இயற்றிய சங்கிரக சூடாமணி என்ற வடமொழி இசை இலக்கண நூலில் மேளகர்த்தா இராகங்களில் ஆரோசையில் எந்த வகையான சுரங்கள் வருகின்றனவோ அதே வகையான சுரங்கள் அமரோசையிலும் வருகின்றன. இப்பொழுது நம் வழக்கிலுள்ள கனகாங்கி, இரத்தினாங்கி முதலிய பெயர்கள் கொண்ட 72

மேளகர்த்தாக்களின் பெயர்கள் இந்த நூலில் காணக்கிடக்கின்றன. தியாகராசர் இந்த நூலில் கூறப்பட்ட இசை முறையையே பின்பற்றியுள்ளார். து.ஆ.த.

வேங்கடமாலை: தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தில் ஐயங்கார் என்றே புகழ்ப் பெற்றவர் திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமாளயங்கார் என்கிற அழகிய மணவாள தாசர். இவர் திருவரங்கத்தமுதனால் என்ற ஆசாரியரின் திருக்குமாரர் என்று சிலரும், திருப்பேரணார் என்று சிலரும் கூறுவர். இவர் தமது திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் பட்டர் பொற்றாள் கதி நந்தமக்கே என்று அருளுவதிலிருந்து பராசர் பட்டர் திருவடிகளில் ஈடுபட்டவராயிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. மணவாள மாமுனிகள் முதலான முன்னு ஆசார்யர்கள் அட்டப்பிரபந்தங்களைக் கையாளாமையால் மாமுனிகளுக்குப் பிற்காலத்தில் தோன்றியவர் இவர் என்று கூறுவாரும் உளர். இவர் இயற்றிய அட்டப்பிரபந்தங்களுள் திருவேங்கடமாலையும் ஒன்று. திரு என்பது மேன்மையைக் காட்டும். வேங்கடம் என்பது திருமாலின் திவ்விய தேசங்கள் நூற்றெட்டுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பனிரண்டனுள் முதலாவதும் கோயில் இத்திருமலை, பெருமாள கோயில் என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்கள் உடையதும் ஆகும். தன்னை அடைந்தவர்களின் பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால் வேங்கடம் எனப் பெயர் பெற்றது. திருவேங்கட மாலை என்பது திருவேங்கடத்தைப் பற்றிய பிரபந்தம் எனப்பொருள்படும். திருவேங்கடமாலை என்னும் இந்நூல் காப்புச் செய்யுள் இரண்டும், அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும், நூலின் இறுதியில் கூறப்பட்ட சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்றும் நீங்கலாக நூறு செய்யுட்களைக் கொண்டது. வெண்பாவினால் அமைந்தது. இந்நூலின் முன்னிரண்டடி திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும், பின்னிரண்டடி திருவேங்கடமுடையானின் சிறப்பையும் கூறுகின்றன. நூலின் பிற்பாதியாகிய ஐம்பது செய்யுட்களின் முன்னிரண்டுகள் சிலேடை என்னும் அலங்காரமுடையன. இந்நூற் செய்யுட்கள் எல்லாவற்றிலும் பின்னிரண்டடிகள் பெரும்பாலும் திரிபு என்னும் சொல்லணியும் சிறுபான்மை யமகம என்னும் சொல்லணியும் அமைய இயற்றப்பட்டுள்ளன. பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் இந்நூலில் பித்து

மலடுமை முடம் பேய் குருடு கண் செவிடு மெய்த்துயர் நாய் தீர்த்தருளம் வேங்கடமே என்று எம்பெருமானுறையும் திருவேங்கட மலை, தன்னை அடைந்தார்க்கு வந்த துன்பங்களனைத்தையும் நீக்கி அருளும் என்கிறார்.

-எஸ்.கி.

வேங்கடராகுல ரெட்டியார், வே: இவர் நெல்லை மாவட்டம் சமூகரங்கபுரத்தில் 25-6-1893இல் வேங்கடாசல ரெட்டியாருக்கும் இலக்குமியம்மாளுக்கும் அருமை மகனாய்த் தோன்றினார். இவர்தம் தமையனார் இலக்குமணர் கிருட்டிணசாமி. இவர் இளமையில் தம் தாய்மாமனார் நெல்லூர்க் கிருட்டிணசாமி ரெட்டியார் மேற்பார்வையில் வளர்ந்து வந்தாராதலின் அவரிடமே தொடக்கக் கல்வி கற்றார். பின்னர்த் திருவரங்கம் சென்று சிறிது காலம் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களையும் சமய நூல்களையும் கற்றார். அப்பால் கவிராச பண்டித செகவீர பாண்டியனாரிடம் நன்னூல் கற்றார். பிற நூல்களைத் தாமே கற்று 1916இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றார். வானமாமலை 25ஆம் பட்டம் சுவாமிகளிடம் சீடரானார். அப்பால் அரிதின் முயன்று படித்துத் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலும் சிறந்த புலமையடைந்து வித்துவான் பட்டங்கள் பெற்றப் பன்மொழிப் புலவரானார். வடமொழியும் ஆங்கிலமும் நன்கு கற்று மேம்பட்டார்.

முதலில் தம் தாய் மாமனார் பள்ளியில் ஆசிரியத் தொண்டாற்றினார். பின்னர்த் திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியில் ஆறாண்டுகள் தமிழாசிரியராயும் சிவகாசி நாடார் உயர் பள்ளியில் ஓராண்டு தலைமைத் தமிழாசிரியராயும் பணியாற்றினார். புலவர் பயிற்சி பெற 1924-இல் சிதம்பரம் சென்று படித்து அங்குள்ள மீனாட்சி கல்லூரியிலேயே தமிழ்ப் பேராசிரியராய் அமைந்தார். அப்பால் 1927இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளர் பணி ஏற்று இருபதாண்டுகள் தொண்டாற்றினார். இவர் எழுதிய நூல்கள் சிரீபுராணம், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி, திராவிட மொழியின் மூவிடப் பெயர், சிந்தாமணியாராய்ச்சி, தென் மொழிகள், சில இலக்கணக் கட்டுரைகள், பத்து அவத்தை, சிறு சோறு முதலிய பலவாகும். பொருள் பொதிந்த கட்டுரைகளும் பல எழுதியுள்ளார்.

இவர் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை. தம் தமையனார் மக்களைப் பாதுகாத்து, அவர்கள் பால் வாழ்ந்தே காலங்கழித்து வந்தார். சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கம், வைணவ சங்கம் முதலியன நிறுவி, தமிழ், வைணவச் சார்பான விரிவுரைகள் பல ஆற்றினார். நா. சீனிவாச முதலியார், இராசாராம் என்னும் கிறித்தவர் முதலியோர் இவருக்கு மாணவராய்த் திகழ்ந்தனர். செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப் பொழில், ஞானசம்பந்தம், நல்லறம் முதலிய திங்களிதழ்கள் அவ்வப்போது இவர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டன. இவர் எசு. வாசன் அண்டு கம்பெனி என்னும் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றை 1938 இல் நிறுவி அதன் மூலம் உயர் நிலைப் பள்ளிக்குரிய தமிழ் இலக்கணப் பாட நூல்கள், தமிழ்த் துணைப் பாட நூல்கள், தமிழ்ப் பாட நூல்கள் பலவற்றை நல்லமுறையில் வெளியிட்டுத் தமிழ்த் தொண்டாற்றினார். தாம் பிறந்த வைணவ சமயத்தில் மிக பற்றுள்ளங் கொண்டவராயினும் பிற சமயங்களிடத்து வெறுப்புக் கொள்பவரல்லர். அச்சமயங்களின் உண்மைகளையும் அறிந்து விற்பன்னரானார். இவர் சிறந்த பண்பாளர். விருந்தோம்புவதில் வல்லவர். தமிழ்ப் புலவர்களிடத்து மிகவும் அன்பு கொண்டவர். தாம் கண்ட ஆராய்ச்சி உண்மைகளை ஒளிவு மறைவின்றித் தெளிவாய் எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் மிக்கவர். அதில் பிறர் மாறுபாடு கொண்டாலும் அது பற்றிக் கவலை கொள்ளாதவர். அக்காலத்து வாழ்ந்த கா. நமச்சிவாய முதலியார், திரு வி.க.சு. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், வையாபுரிப்பிள்ளை, கார.கோவிந்தராச முதலியார், டாக்டர். உ.வே.சாமிநாதையர், செகவீர பாண்டியனார், டாக்டர் மு. வரதராசனார், மயிலை சிவமுத்துக் குமாரசாமி முதலியார் முதலிய அறிஞர் பெருமக்களின் நன்மதிப்புக்கானவர். இக்காலத் தொல்காப்பியர், பன்மொழிக் குரிசில் எனப் பலவாறு போற்றப் பெற்ற புலவர் பெருந்தகை வேங்கடராசலு ரெட்டியார் எழுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து அளப்பருந் தொண்டுகளாற்றி 28-6-1963-இல் காலமானார்.

இரா.ச.

வேங்கடாசலம் பிள்ளை: மக்களால் கவியரசு என்றும், கரந்தைக் கவியரசு என்றும் அன்பாக இப்புலவர் பெருமான் அழைக்கப்பட்டார். அரங்க வேங்கடாசலம் பிள்ளை, புதுக்கோட்டை நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ள கந்தர்வக்கோட்டைக்கு 6 கி.மீ.

தொலைவில் அமைந்துள்ள மோகனூர் என்ற சிற்றூரில், ஆயர் குலத்தில் கி.பி. 8-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இளமையில் தஞ்சையில் கிறித்தவர்களால் நடத்தப்பெற்று வந்த தூய பேதுரு பள்ளியில் கல்வி பயின்றார். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினனத் தோற்றவித்த சங்கம் நிறுவிய துங்கன் என்று அன்பாக அழைக்கப்பட்ட பெருந்தகை திரு.வே.இராதாகிருட்டிணப் பிள்ளையுடன் மேற்கூறிய பள்ளியில் ஒரு சாலை மாணாக்கராகப் பயின்றார். இப்பள்ளியில் கல்வி கற்று முடிந்த பின்னர் தம் பிறந்த ஊராகிய மோகனூரிலேயே சில ஆண்டுகள் கணக்குப் பிள்ளையாக பணியேற்றச் சிறப்புற்றார். பணிகணக்குப்பிள்ளையாக இருந்தாலும் எண்ணமெல்லாம் தமிழ்ப் பயிலும் ஆர்வத்திலேயே இருந்தமையால் அடிக்கடி தஞ்சை நகர் வந்து தமிழறிஞர்களோடு உரையாடி மகிழ்வார். தூய பேதுரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் அன்று தமிழாசிரியராக விளங்கிய திரு குறிலையா என்பாரிடம் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை முறையாகப் பயின்றார். மேலும், கந்தர்வக் கோட்டையில் காவல் துறை மேற்பார்வையாளராக இருந்த இலக்கணம் ம.ந.சோமசுந்தரம் பிள்ளையிடம் தமிழ் இலக்கணப் பாடங்களைச் சிறப்பாகப் பயின்றார். அதனால் இவர் இலக்கணப் புலமையில் சிறந்து விளங்கினார். கோணப்பட்டு உயர்நிலைப் பள்ளியில் முதன்முதலாகத் தமிழாசிரியப் பணி ஏற்றார். அதன் பின்னர் தாம் பயின்ற தூய பேதுரு உயர்நிலைப் பள்ளியிலேயே தமிழாசிரியப் பொறுப்பேற்று சிறப்புடன் பணி புரிந்தார். பின்னர் திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியில் பேராசிரியராகச் சிறப்புடன் பணியாற்றினார். தமக்கு ஓய்வு கிடைத்த ஞாயிறுதோறும் கரந்தைக்கு வந்து மாணாக்கர்கட்குத் தமிழ்ப் பாடம் பயிற்றி வந்தார். பின்னர், இவர் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியின் துணை முதல்வராகவும், கல்லூரி முதல்வராகவும் (1946-1948) பொறுப்பேற்றுத் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தார்.

இவர் மிகவும் நன்றியுணர்வுடையோர் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தமக்குத் தமிழ் பயிற்றித் தந்த தமிழாசிரியர் குயிலையா மீது ஆசான் ஆற்றுப்படை என்னும் நூலை இயற்றி அளித்தார். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகிய தெய்வச் சிலையார் உரையினைத் திருத்தமாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். திருவையாற்றில் இவர் பணியாற்றிய போது இவர் எழுதிய சிலப்பதிகார

நாடகம் என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. அந்நாடகத்தினைப் படிக்கமட்டுமன்றி நடிக்கவும் பயன்படுமாறு எழுதினார். ஐயாற்றுக் கல்லூரி மாணவர் அந் நாடகத்தினை அரங்கேற்றி நடிக்கவும் செய்தனர். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் இவருக்கு மணிவிழா எடுத்து அவ்விழாவிலேயே ஆயிரம் பொற்காசுகள் அன்பளிப்பாகவும் அளித்தனர். திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் தலைமையில் நிகழ்ந்த கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெள்ளிவிழா நிகழ்ச்சியில் கரந்தைக் கவியரசு என்ற பட்டம் தங்கப்பதக்கத்துடன் வழங்கப்பட்டது. இவர், நாவலர் பண்டித ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாருடன் சேர்ந்து அகநானூறு என்னும் சங்கநூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். மணிமேகலை நாடகம் என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

கவியரசர் இயற்கையிலேயே தம் உரையில் நகைச்சுவைகலந்து பேசுவதில் வல்லவர் வெள்ளி விழாவில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற கவியரசர் யாரோ ~நான் என் சொந்த ஊரில் கவிந்த அரச மரத்தடியில் தமிழ்ப் பயின்ற நிலையினைக் கண்டு எனக்குக் கவியரசு என்ற பட்டத்தினை அளித்துள்ளார்கள் என்றாராம். இவர் திருமணவிழாவில் தேங்காய் அளிப்பது ஏன் தெரியுமா என்று வினாவினை எழுப்பிக்கொண்டு அதற்கு விடையாக இனிமேல் தேங்காதீர்கள், புறப்படுங்கள் என்பதனை அறிவிப்பதற்காகவே எனத் தம்மியல்பான நகைச்சுவையுடன் கூறுவாராம். மேலும்

தஞ்சையில் ஒரு குதிரை வண்டிக்காரர் இவரை என் வண்டியில் ஏற்றுங்கள் ஒரு நொடியில் கொண்டு விடுகிறேன் என்றாராம். அதைப்போலவே அவ்வண்டிக்காரர் வண்டியினை ஒட்டும்போது அது ஒரு பள்ளத்தில் இறங்கிவிட்டது. பள்ளத்தில் ஆரக்கால் முறிந்து அவதியுற்ற நிலையிலும் கவியரசர் வண்டிக்காரரைப் பார்த்து நீர் சொன்னபடியே செய்து விட்டீர் என்றாராம்.

தமிழ்த் தாயினை இவர் போற்றி எழுதிய பாடல் இவர் ஒரு கவியரசர் என்பதற்குச் சான்றாக நிற்கிறது அப்பாடல். வானார்ந்த பொதியின்மிசை வளர்கின்ற மதியே! மன்னிய மூவேந்தர்கள் மடி வளர்ந்த மகனே! தேனார்ந்த தீஞ்சனை சால் திருமாவின் குன்றம் தென் குமரியாயிடை நற்செங்கோல் கொள் செல்வி! கானார்ந்த தேனே! கற்கண்டே! நற்கனியே! கண்ணே! கண்மணியே! அக்கட்புலம் சேர் தேவி! ஆனாத நூற்கடலை அளித்தருளும் அமிழ்தே! அம்மே! நின் சீர் முழுதும் அறைதல் யார்க்கெளிதே! என்பதாகும். இவர், 1953 திசம்பர் 16ஆம் நாள் காலமானார்.

கி.கோ.

வேங்கி: இது கீழைச்சாளுக்கிய நாட்டின் தலைநகரம். ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ளது. வேங்கியைத் (Vengi) தலைநகராகக் கொண்ட நாடு, வேங்கி எனவும், வேங்கை மண்டலம் எனவும், வேங்கி நாடு எனவும் கூறப்பட்டது. கோதாவரி, கிருட்டிணா ஆறுகளுக்கிடையே அமைந்திருந்த இந்நாடு, சாளுக்கியர் பகுதியாகக் கிழக்கே இருந்ததால், கீழைச்சாளுக்கியர் நாடு எனவும் கூறப்பட்டது. வாதாபிச் சாளுக்கிய வேந்தன் இரண்டாம் புலிகேசியின் தம்பியான குப்ச (கூனல்) விட்டுணுவர்த்தனன் (Kubja Vishnuvardhana) என்பான் வேங்கி அரசை நிறுவினான். எனவே, வேங்கிச் சாளுக்கியர், வாதாபிச் சாளுக்கியரின் கிளை வழியினரேயாவர் என்பது நினைவுகூறத்தக்கது.

விட்டுணுகுண்டிய (Vishnuundins) மரபினரிடமிருந்து கிபி 611 ஆம் ஆண்டளவில், ஆந்திரநாட்டை வென்ற இரண்டாம் புலிகேசி தன் தம்பி விட்டுணுவர்த்தனனை அப்பகுதியின் ஆளுநராக அமர்த்தினான். முதலாம் விட்டுணுவர்த்தனன் கிபி 615 முதல் 630 முடிய அதன் ஆளுநராகவும், பின்னர்த் தனி மன்னனாகவும் ஆட்சி புரிந்தான். தென்கோசல நாடு, கலிங்கம்,

வேங்கி, பித்தபுரம் ஆகியவை அந்நாட்டில் அடங்கியிருந்தன. வேங்கி இதன் கோநகராகும்.

அம்மரபின் புகழ்மிகு வேந்தர்கள்: முதலாம் செயசிம்மன் (கிபி.633-663), மூன்றாம் விட்டுணுவர்த்தனன் (கிபி 709-740), இரண்டாம் விசயாதித்தன் (கிபி 799-843), மூன்றாம் விசயாதித்தன் (கிபி 844-888), இரண்டாம் பீமன் (கிபி 934-970) பின்னர் இந்நாடு சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. பின்னர் கிபி 1070-இல் கீழைச்சாளுக்கிய வழித்தோன்றலான முதலாம் குலோத்துங்கன் சோழநாட்டையும் இணைத்துச் சோழப் பேரரசனாக ஆண்டுவந்தான், இரு அரசுகளும் இணைந்தன.

வேங்கி நாட்டில் உருவான கலைப்பாணி தனித்தன்மையது. அதனை வேங்கிப் பாணி என்றே கலை வல்லுநர்கள் குறிப்பிடுவர் அவர்கள் கலைத்திறனின் உணர்ச்சியை அமராவதி, நாகார்ச்சனகொண்டா, கோலி, திராட்சாராமா முதலான இடங்களில் காணலாம். சக்கையபேட்டையில் (Jaggayyapetta) உயிரோட்டமுள்ள மனித உருவங்களைச் சிற்ப வடிவில் கண்டு களிக்கலாம் மக்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் ஆகியவற்றின் உருவங்கள் அங்குச் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. முந்தைய பார்வத்து, புத்தகயா, காஞ்சி கலைப்பாணிக்கும் பிற்காலத்திய குப்த, பல்லவ கலைப்பாணிக்கும் வேங்கிக் கலைப்பாணி இணைப்புப் பாலமாக விளங்குவது பாராட்டத்தக்கது. அங்குள்ள கலைக்கோயில்கள் பெளத்தம், இந்து ஆகிய சமயங்களின் தெய்வங்களுக்காக எடுக்கப்பட்டன.

ஆந்திராவிற்கு கி.பி. 629 இல் வருகைபுரிந்த சீனப்பயணியான யுவான்சுவாங்கு, வேங்கி நாட்டில் இருந்த 20 புத்த மடங்கள் 3000 புத்த பிக்குகள் பற்றியும், தானியகடகத்தில் பல புத்தமடங்கள் இருந்தபோதிலும் 20 மடங்களில் மட்டும் 1000 புத்த பிக்குகள் வாழ்ந்தமைபற்றியும், ஏறத்தாழ 100 இந்துக்கோயில்கள் இருந்தமைபற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வேங்கிச் சாளுக்கியரின் நுணுக்கமான கலைப்பாணி தென்னிந்தியக் கட்டக்கலை வரலாற்றில் சிறப்பானதோர் இடத்தைப் பெறுகிறது. சோழரின் உறவினராகவும் நண்பர்களாகவும் விளங்கிய வேங்கி நாட்டினர் தமிழக

வரலாற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

- ம.இரா.த.

துணைநூல்

Nilakanta Sastri, K.A., 'History of South India', Oxford University Press, Madras, 1983.

வேங்குவர் தீவு: இது வட அமெரிக்காவின் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் கனடாவிற்கருகில் பசிபிக்குப் பெருங்கடலில் உள்ள பெரும் தீவு. இது சியார்சியா (Georgia) நீர்ச்சந்திப் (Strait) பகுதியில் உள்ளது. இதன் நீளம் 454 கிலோ மீட்டர். சராசரியாக 8 கிலோ மீட்டர் அகலமுடையது. வேங்குவர் (Vancouver) தீவின் 32,137 சதுர கிலோ மீட்டர். இத்தீவு கி.பி. 1849 இல் ஆங்கிலேயக் குடியேற்றப் பகுதியாயிற்று. பின்னர் 1866 இல் பிரிட்டிசுக் கொலம்பியாவுடன் இணைந்து அதற்குப்பின் 1871 இல் கனடா தன்னாட்சிக் குடியேற்ற நாட்டுடன் (Dominion of Canada) இணைந்தது. இத்தீவில் 600 மீட்டர் முதல் 1200 மீட்டர் வரை உயரமுள்ள குன்றுப் பகுதிகள் உள்ளன. மிக உயரமான குன்று 2210 மீட்டர் உயரமுடையது. இத்தீவின் கிழக்குப் பகுதி கடற்கரைச் சமவெளியாகவும், மேற்குப் பகுதி பாறையாகவுமுள்ளன.

நிலக்கரி, இரும்பு, செம்பு ஆகியவற்றின் தாதுப் பொருட்கள் இங்கு மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. பலவித மரங்களடங்கிய அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியும் இங்கு உண்டு. பல ஆறுகள் இத்தீவில் வண்டலுடன் தங்கத்தூள்களையும் கொண்டு செல்கின்றன. அவ்வாறுகளின் நீர் மின்னாற்றல் மக்களுக்கு மிகவும் பயன்படுகிறது. காட்டுப் பகுதிகள் அழிக்கப்பட்டு விளைநிலங்களாக மாற்றப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் மிகுதியான தானியங்களும் பழவகைகளும் பயிராகின்றன. மேய்ச்சல் நிலங்களும் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. விக்டோரியா நகரம் இத்தீவின் முக்கிய நகரமாகும். அது பிரிட்டிசு கொலம்பியாவின் தலைநகராகவும் உள்ளது. மீன்பிடித்தல், காசுதம் செய்தல், மின்சார விளக்குகள் செய்தல், சுரங்கப்பணி, பழங்களையும் இறைச்சியையும் பக்குவப்படுத்திக் குப்பிகளில் அடைத்தல் முதலியன இத்தீவினரின் முக்கியத் தொழில்களாகும்.

கப்பல்தலைவர் சார்சு வேங்குவர் (Geroge Vancouver)

என்பவர், கி.பி. 1792 ஆம் ஆண்டு வேங்குவர் தீவை வெற்றியுடன் சுற்றிவந்ததால் அவருடையபெயரே இத்தீவுக்குச் சூட்டப்பட்டது.

வேங்குவர் நகரம்: வேங்குவர் தீவுக்கு அண்மையில் பிரிட்டிசுக்கொலம்பியாவில் உள்ள வேங்குவர் நகரம், ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக விளங்குகிறது. இந்நகரம், இருப்புப்பாதைகளாலும், விமானவழிகளாலும், பலமுக்கிய நகரங்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு, 1915 இல் உருவாக்கப்பட்ட பிரிட்டிசுக் கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்துள்ளது.

வேங்கை நாடு: தென்னிந்தியாவில் ஆந்திராவின் ஒரு பகுதி வேங்கை நாடு என்று பழங்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. வேங்கை நாட்டைச் சாளுக்கியர் பல நூற்றாண்டுகள் ஆண்டனர். அவர்கள் வெங்கியைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தனர்.

வெங்கி என்று குறிக்கப்படும் வேங்கை நாடு எந்த அரச மரபினரின் காலத்தில் வெங்கி என்ற பெயர் பெற்றது என்பதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. எனினும், கிடைக்கின்ற சான்றுகளைக்கொண்டு எக்காலத்திலிருந்து இப்பெயர் வழக்கிலிருந்தது என்பதை அறியமுடிகின்றது. கிரேக்க நாட்டு அறிஞர் தாலமி (Ptolemy) சலகோணி என்ற பெரிய நகரைத் தம் குறிப்பில் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் குறிப்பிடுகின்ற நகர் சாலங்காயனர்களின் தலைநகரமான வெங்கியே என்று கருதப்படுகின்றது. எனவே, வெங்கி என்ற பெயர் கி.பி. 140 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே பெரிய நகரமாக விளங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

வெங்கி நாடு என்ற சொற்றொடர் கி.பி. 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த செப்பேடுகளிலும், கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகிறது. பல்லவர்கள் வெங்கி நாட்டை வைக்னேசியர்களிடமிருந்து (Vaignesyas) கைப்பற்றிப் பல்லவர்களின் ஆட்சியை வலுவடையச் செய்தனர் என்று மாங்கலூர்ச் சாசனம் கூறுகின்றது. எனவே, கி.பி. 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வெங்கி நாடு சிறப்புற்று விளங்கியது என்பதைக் கல்வெட்டுகளால் அறியமுடிகின்றது. அதைத் தொடர்ந்தாற்போல் பல கல்வெட்டுகள் சிரீவிசய வெங்கிபுரி என்று அதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தொடக்கத்தில் வெங்கி நாடு என்பது ஆந்திர மாநிலம் முழுவதும் சேர்ந்தது என்று சில ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆந்திரா என்ற சொல் பிற்காலத்தில் வழக்கில் வந்தது என்று இதற்குக் காரணம் கூறுகின்றனர். ஆந்திராவின் ஒரு பகுதியே வெங்கி நாடு என்று குறிப்பிடப்பட்டது என்று மற்றொரு கருத்து நிலவுகிறது. போதுமான தடயங்கள் கிடைக்காத காரணத்தால், வெங்கி எதுவரை பரவியிருந்தது என்பதை அறிய முடியவில்லை.

வெங்கி நாட்டை ஆண்ட மன்னர் வைக்னேசியர் குலத்தைச் சார்ந்த தேவவருமன் என்பது அவரால் வழங்கப்பட்ட எல்லோராச் செப்பேடுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. அவர் கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் வெங்கியை ஆண்டார். அவருக்குப்பின் அவருடைய குலத்தினர் அப்பகுதியை ஆண்டனர் என்பது அங்குக் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிகின்றது. கல்வெட்டுகளில் வெங்கி நாடு பல பெயர்களில் குறிக்கப்படுகின்றது. வெங்கி ராட்டிரம், வெங்கி தேசம், வெங்கி மண்டலம் என்று பல பெயர்கள் அதற்கு உள்ளன. வெங்கி நாடு ஆந்திராவில் ஓடுகின்ற கிருட்டிணா ஆற்றுக்குத் தெற்கிலுள்ள குண்டூர்ப் பகுதியை உள்ளடக்கியது. சமுத்திரகுப்தர் வெங்கியைக் கைப்பற்றக் கிருட்டிணா ஆற்றைக் கடக்க வேண்டும் என்ற கருத்தமைந்த கல்வெட்டுக் குறிப்பு இக்கருத்துக்கு வலுவூட்டுகின்றது. சோழப் பேரரசின் வடபுறத்திலும், கீழைக் கடற்கரையின் ஓரத்திலும் உள்ள பகுதிகளே பிற்காலத்தில் வெங்கி நாடு என்று கூறப்பட்டதெனலாம்.

தக்காணத்தைச் சாளுக்கியர் ஆண்டபோது வெங்கி ஒரு சிறப்பான நாடாகத் திகழ்ந்தது. மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து ஆட்சி செய்த சாளுக்கியர்களுள்

ஒரு பிரிவினரான கீழைச்சாளுக்கியர் வெங்கியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சியைத் தொடங்கினர். கீழைச் சாளுக்கியர்கள் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டுவரை ஆண்டனர். கீழைச் சாளுக்கியர் ஆட்சியைத் தோற்றுவித்த முதல் மன்னர் விட்டுணுவர்த்தனர் என்பாராவார். அவர் இரண்டாம் புலிகேசியின் உடன் பிறந்தார் ஆவார். கீழைச்சாளுக்கியரின் கீழ் வெங்கி ஏறத்தாழ 400 ஆண்டுகள் சிறப்புற்றிருந்தது.

சடாகோட பீமன் என்ற குறுநில மன்னர் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் வெங்கியைக் கைப்பற்றினார். அப்பொழுது சோழ நாட்டை ஆண்ட முதலாம் இராசராசன் சோழ நாட்டிற்குத் தீங்கு வரக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் வெங்கியை வென்று, மீண்டும் கீழைச் சாளுக்கிய ஆட்சியை அங்கு நிலைநாட்டினார். அத்துடன் வெங்கி நாட்டு அரசரான விமலாதித்தனுக்கு முதலாம் இராசராசன் தம் மகளாதிய குந்தவையை மணம் செய்து வைத்தார். அதன்பின்னர் ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகள் வெங்கிநாடு சோழர் ஆட்சியின் நிழலில் இருந்தது.

வெங்கி நாடு கட்டடக் கலையில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றள்ளது. இங்குக் கட்டப்பட்டுள்ள மிகப் பழமையான கோயில் குண்டூர் மாவட்டத்திலுள்ள பண்டுகுலா (Pandugula) என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. வெங்கி நாட்டில் செழித்தோங்கிய கட்டடக்கலையே ஆந்திராவின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் பரவியது என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இங்குக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் திராவிடக் கட்டடக்கலை அமைப்பைப் பின்பற்றி எடுக்கப்பட்டவையாகும். வெங்கியில் தரகபிரமா கோயில், குண்டூர்ச் சிவன் கோயில், கோலிங்கீசுவரர் கோயில், இராசராசேசுவரம், சந்திரசேகரர் கோயில் முதலியவை குறிப்பிடத் தக்கன.

-தி.க.

துணைநூல்கள்

Gopalachari, K., Early History of the Andhra Country, University of Madras, Madras, 1976.

வேண்ட கண்ணன்: இவர் சங்க காலப் புலவருள் ஒருவர். குறுந்தொகையின் 389 -ஆம் பாடலொன்றே இவர் பாடியதாக அறியப்படுகின்றது. தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்வதற்குரிய முயற்சி மேற்கொள்வதனை அவனுடைய பணியாளர் வழி அறிந்த தோழி அச்செய்தியைத் தலைவிக்குக் கூறுவதாக அமைந்தது அப்பாடல்.

பெரிய மலைநாட்டையுடைய தலைவன் திருமணத்திற்குரிய ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினான். அவன் இருக்கும்போது அவனுடைய குற்றேவல் மகனை நோக்கி, மகனே நலமா என்று கேட்டேன். அவன் நலமே என்றான். இச்செய்தி கூறிய அவன், காடைப் பறவையினை இட்டுச் சமைத்த குழம்பையும் சோற்றையும் பெறுவதாக என்பது வேட்ட கண்ணனாரின் பாடற்செய்தியாகும்.

இப்பாட்டில் ஓர் அரிய நாடகக் குறிப்புமொழி உள்ளது. திருமணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றனவா என்னும் பொருள் பொதிய நலமா என்று கேட்பதும், அவை நிகழ்கின்றன என்னும் குறிப்புத் தோன்ற நலமே என்று விடையிறுப்பதும் எண்ணிச் சுவைத்தற்குரியன.

-கு.வெ.பா.

வேணாட்டடிகள்: இவர் ஒன்பதாந் திருமுறை ஆசிரியர்கள் ஒன்பதின்மருள் ஆறாவது இடத்தைப் பெற்றவர் ஆவார். வேணாடு என்பது கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டுள் ஒன்று என்றும், அது சேரநாட்டிற்கும் தென்பாண்டி நாட்டிற்குமிடைப்பட்ட திருவாங்கூர்ப் பகுதி என்றும் அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. அவ்வேணாட்டில் தோன்றிய ஞானியாதலின் வேணாட்டடிகள் என்று இவர் மக்களால் அழைக்கப்பெற்றார். இவர் அரசர் பரம்பரையினர் என்று கல்வெட்டினைக் கொண்டு ஊகிக்கின்றனர். இவர் எந்த ஊரைச் சார்ந்தவர், இயற்பெயர் யாது என்பன பற்றி ஒன்றும் தெரிய வாய்ப்பில்லை. இவர் பாடியதாகத் திருவிசைப்பாவில் தில்லையைப் போற்றும் துச்சான செய்திடினும் என்று தொடங்கும் பதிகம் ஒன்றுதான் காணப்பெறுகின்றது. இவர் பாடிய பத்துப்பாக்களில் கைச்சாலும் சிறு கதலி இலை வேம்பும் கூறிகொள்வார். தம்பாணைச் சாய்ப் பற்றார், பொசியாதோ கீழ்க்கொம்பு நிறைகளும்,

இடுவது புல் ஓர் எருதுக்கு ஒன்றினுக்கு வையிடுதல் நடு இதுவோ என்னும் நான்கு பழமொழிகளை மேற்கொண்டு தமக்கு அருளும்படி பெருமானை வேண்டுகிறார். கன்று பிரிந்த ஆவினைப் போல் என்பது போன்ற உவமைகளையும் எடுத்தாண்டு பெருமானைத் துதிக்கும் திறம் மிகவும் உருக்கமாயுள்ளது. இறுதியாக, நான் உனைப் பலவாறு துதிப்பதை நினைந்து அருள் செய்தால் நல்லது, இல்லையேல் நான் சாகுந்தருணத்தில் உன்னைத் தரிசித்தலைச் தடைசெய்ய முடியாது, ஆகவே அப்பொழுதாவது உன் அருளுக்குப் பாத்திரமாவேன் என்னும் உறுதிப்பாடு மிகவும் அறிந்து இன்புறத்தக்கது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமுறைகளைத் தொகுத்த காலம் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாதலின் இவ்வேணாட்டடிகள் பத்தாம் நூற்றாண்டினராய் இருக்கலாம். காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுதற்குரிய சான்றுகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

-இரா.ச.

வேணாடு: இது தென் திருவிதாங்கூர்ப் பகுதியில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் ஒரு நாடு. கடற்கரையில் உள்ள கோட்டாற்றுக்கும் அதங்கோட்டிற்கும் இடையே பரவியிருந்த நிலப்பரப்பு முன்பு வேணாடு (Venad) எனக் கூறப்பட்டது. இக்காலத்திய திருவாங்கூரே முன்பு அதங்கோடு எனச் சொல்லப்பட்டது. செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நாடுகளுள் வேணாடும் ஒன்று. ஆய்குல மன்னர்கள் இப்பகுதியைத் தம் தாயகமாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர். வேணாடு, பாண்டிய நாட்டின் எல்லையில் இருந்ததால், ஆய்வேளிர் அடிக்கடி பாண்டியருடன் பகைமை கொண்டு போரிட்டனர். தாலமியும் ஐயோயி (ஆய்) நாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேணாடு துறைமுக வசதிகளைப் பெற்றிருந்ததால் அயல் நாட்டு வாணிகத்தில் மேம்பட்டிருந்தது. இதனை அயல்நாட்டினரின் குறிப்புகளால் அறியமுடிகிறது.

வேளிருடைய நாடாதலின் இது வேணாடு எனப் பட்டது எனச் சிலர் கருதுவர். கேரளோற் பத்தி என்னும் நூல் வேணாட்டைக் கேரளாவின் ஒருபகுதியாகவே குறிப்பிடுகின்றது. வேண் (அன்பு அல்லது அழகு) நாடு என்பதே, வேணாடு என ஆயிற்று எனக் கருதுவாரும் உளர். வேண் என்னும் சொல்லிற்கு அழகு, அன்பு என்று பொருள்

கொள்வதைக் காட்டிலும், மூங்கல் எனப் பொருள் கொண்டு, மூங்கில்கள் நன்கு விளையும் நாடு எனக் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். வேள் நாடு என்பதே வேணாடு என்று ஆயிற்று எனக் கொள்வாரும் உளர்.

ஆய் மன்னர்கள் ஆண்டுவந்த வேணாட்டில் நெல்சிந்தா, இளங்கோன் என்னும் இரண்டு நகரங்கள் சிறந்த வாணிகச் சந்தைகளாக விளங்கின. நெல்சிந்தா என்னும் ஊர் இக்காலத்திய நெற்குன்றம் எனும் பட்டினமாக இருக்கலாம். இக்காலத்திய விளவங்கோடுதான், பண்டைய இளங்கோன் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இருப்பினும் அக்கருத்து பொருத்தம் உடையதாகத் தோன்றவில்லை. வேணாட்டில் கொட்டநாரா, பொம்மலா போன்ற வேறுசில பட்டினங்களும் இருந்தன என்பதனை அயல் நாட்டினரின் குறிப்புகளால் அறியலாம். கொட்டநாரா என்பது நாகர்கோவிலின் அருகே உள்ள இன்றைய கோட்டாறுதான். வேணாட்டை ஆண்ட ஆய் மன்னர்களைப் பற்றித் தாலமி குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்குறிப்புகளின் அடிப்படையில், ஆய்வேந்தர் கிறித்துவிற்குப் பிற்பட்ட முதல் நூற்றாண்டு முடிய, பொதிய மலைப்பகுதியின்கண் வட்டார இனக் குழுத் தலைவர்களாக இருந்தனர் என்பது புலனாகிறது. பின்னர் அவர்கள் மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொல்லத்திற்கு வடக்கே நகர்ந்து, இக் காலத்திய செங்கோட்டைக்கு அண்மையிலுள்ள ஆய்குடியில் நிலையாகத் தம் தலைமையகத்தை நிறுவினர்.

தமிழகத்தின் குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவரான ஆய்வேள் மன்னர்கள் அரசியல் குழுவுக்கு ஏற்பச் சிறிது காலம் விடுதலை பெற்ற தனிவேந்தர்களாகவும், சிறிது காலம் பாண்டியர், சேரர் முதலான பேரரசர்கட்கு உட்பட்ட சிற்றரசர்களாகவும் ஆண்டு வந்துள்ளனர். அவர்கள் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் (கி.பி. 767 - 815) என்னும் பாண்டிய வேந்தனிடம் தோல்வி கண்டு, பாண்டியரின் மேலாண்மைக்கு உட்பட்டனர். அதுபோல்து சடையன் கருந்ததன் என்பான் ஆய் அரசனாக இருந்தான். ஆய்வேளிர் பல செப்பெடுகளையும் கல்வெட்டுகளையும் வெளியிட்டு உள்ளனர். அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்டுள்ளனர்.

மற்றும் ஒரு வேணாடு தமிழகத்தில் இருந்தது. வேளாளரின் நாடு எனும் பொருளில் அது வேணாடு எனப்பட்டது. சங்க மன்னர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்த பகுதிகளில் தென்பெண்ணை ஆற்றின் கரையில் வேணாடு எனும் பெயரில்நாடு ஒன்றிருந்தது. வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் தென்மேற்குப் பகுதி, சேலம் மாவட்டத்தின் வடகிழக்குப் பகுதி, தருமபுரி மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதி ஆகியவை சேர்ந்த பகுதியே வேணாடு. அந்நாடு மேல் வேணாடு, கீழ் வேணாடு என இரு பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆந்தைப்பாடி நாடு, ஈசைப்பாடி நாடு, கூறை நாடு ஆகிய சிறு பகுதிகளும் அந்நாட்டில் இருந்தன. திருக்கோயிலூர், திருநாவலூர், திருவெண்ணெய் நல்லூர் முதலான ஊர்கள் அப்பிரிவில் அடங்கியிருந்தன.

-ம.இரா.த.

வேதகிரி முதலியார்: இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர். இலக்கண இலக்கியங்களில் ஆழ்புலமையுடைய இவர் இராமானுசக் கவிராயரின் மாணவராவார். தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த களத்தூர் என்னும் சிற்றூரில் இவர் வாழ்ந்து வந்தார். உதய தாரகை இதழில் இவர் எழுதிவந்த இலக்கியக் களஞ்சியம், இலக்கணக் களஞ்சியம் என்னும் தொடர்கள் சிறப்புமிக்கவை. இலக்கியக் களஞ்சியத்தில் ஆசிரிய நிகண்டு, பொதிய நிகண்டு போன்றவை பற்றியும் இலக்கணக் களஞ்சியத்தில் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், இலக்கணத் திரட்டு, பிரபந்தீயம், கவிசாகரம், குவலயானந்தம், மயேச்சரம், பஞ்சலட்சணப் பயன் போன்றவை பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவர் நீதி சிந்தாமணி, மனுநீதி சதகம் போன்ற நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

-சா.உ

வேதகிரியார் சூடாமணி: இது தமிழிலுள்ள ஒரு நிகண்டு நூல். மிகச் சுருங்கிய வடிவில் அமைந்த சூடாமணி நிகண்டு நூலை விரிவாக்கி அதன்கண் கூறப்படாத ஒருசொற்பல்பொருட் பெயர்களையெல்லாம் இணைத்து 600 செய்யுட்களால் உருவாக்கப்பட்டது இந்நூலாகும். இந்நூல் உரையுடன் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சங்கம் மூலம் கி.பி. 1842 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் ஆசிரியர் கி.பி. 19

ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த களத்தூர் வேதகிரியார் ஆவார்.

-சா.உ.

வேதங்கள்: உலக இலக்கியத்துள், மிகவும் தொன்மையானவையாகப் போற்றப்படுவன வேதங்கள். இறை வழிபாட்டுப் பாடல்களுள் மிகப் பழமையானவையாகவும் தூய்மையானவையாகவும் கருதப்படும் சிறப்பு, இந்திய மண்ணில் இயற்றப்பட்ட சமசுகிருத வேதங்களுக்கு உண்டு. இந்தியச் சிந்தனையின் கொடுமுடியாகவும், இந்தியப் பண்பாட்டின் தலையூற்றாகவும் வேதங்கள் கொன்றாப் புகழைப் பெற்றுள்ளன.

சொல்லும் பொருளும்: வேதம் எனும் சமசுகிருத மொழிச் சொல், வித் எனும் பகுதியடியாகத் தோன்றியதாகும். வித் எனும் வேர்ச்சொல்லிற்கு அறிவு என்பது பொருளாகும். எனவே, வேதம் எனும் சொல், அறிவுமயமான ஆன்மிகப் பாடல்களின் தொகுதியைச் சூட்டுவதற்குத் தொன்மைக் காலம் முதல், சமசுகிருத மொழியில் வழங்கிவரும் பெயராகும். அறிதொறும் அறியாமையைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாக வேதங்கள் உள்ளன. மனிதனுடைய சிற்றறிவிற்கு எட்டாத அறிவுத் தொகுதியாக இருப்பதால், வேதம் (குறிப்புப் பொருள்) எனும் பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர்.

உயர்ந்ததும், எளிதில் புரிந்துகொள்ள இயலாததுமான மெய்ப்பொருளைப் பற்றிப் பேசுவதானல் இதனை சந்தக என்னும் பெயராலும் சுட்டுவர். இப்பொருளிலேயே தமிழில், மறை எனும் சொல், வேதத்தைக் குறிக்கிறது. பன்னெடுங்காலம் எழுதப்படாமல், ஒதப்பட்டும், காதால் கேட்கப்பட்டும் வந்தமையால், சுருதி (கேட்கப்படுவது) எனும் சொல்லால் இது வழங்கப்படுகிறது. தமிழில் கேள்வி எனும் பெயராலும், எழுதாக் கற்பு, எழுதாக்கிளவி என்னும் தொடர்களாலும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வேதத்தைப் போற்றுகின்றன. முதுமொழி முதுசொல் எனும் பெயர்களும், வேதத்தின் தொன்மையைச் சுட்டுவனவாகும்.

வேத மரபு: வேதம், மனிதரால் படைக்கப்பட்டது அன்று (அபௌசியம்) எனும் மரபு, நெடுங்காலமாக

வழக்கில் இருந்து வருகிறது. நினைவிற்கு எட்டாத பன்னெடுங்காலமாக உலகில் இருந்து வருவது வேதம் என்பது முன்னோரின் நம்பிக்கை. வேத கால இருடிகள், தம் ஞானத்தால், மதிநுட்பத்தால் வேதத்தைக் கண்டனர் எனவும், கண்டுபிடித்தவர் எனவும் கூறுவர்.

சமசுகிருதப் பண்பாட்டில், வேதம் எனும் சொல், தனிப்பட்ட எந்த நூலையும் சுட்டுவது இல்லை. நிலவியல், காலவரன்முறை, புலமைப் பண்பு எனும் மூன்றின் அடிப்படையில் வேதம் விரிந்தது, பல்வேறு நூல் தொகுதிகளுக்கு வழங்கும் மரபுவழிப் பெயரே, வேதம் என்பதாகும். பல தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த புலவர்களும், புரோகிதர்களும், கவிஞர்களும், ஞானிகளும் அவ்வப்போது இயற்றிய பாடல்களின் தொகுதியாக, வேதம் விளங்குகிறது. அவற்றைச் சம்மிதை (சங்கிதை) எனும் பெயராலும் சுட்டுவர். இதற்குத் தொகுப்பு நூல் என்பது பொருள்.

வேதத்தின் வடிவம்: மந்திரம், பிராமணம், ஆரணியகம் எனும் பகுதிகளைக் கொண்டதாக வேதத்தைக் கருதுவது வழக்கம். மந்திரங்கள் என்பன தெய்வங்களையோ, தெய்வங்களுக்காகச் செய்யப்படும் வேள்விகளில் தொடர்பு கொண்ட கருவிகளையோ போற்றிப் பாடுவதோடு, மக்களுடைய விருப்பங்களை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தவை. மந்திரம் என்பது இருக்கு (Rig) இயசூர் (Yajur) சாமம் (Samam) என மூவகைப்படும். நினைவில் இருந்த உரத்த குரலில் ஓதப்படும் செய்யுட்கள் இருக்கு எனவும், வேள்விகளைச் செய்வதற்குரிய சடங்குகள் பற்றி உரைநடையில் அமைந்த வாய்பாடுகள் இயசூர் எனவும், இசையோடு பொருந்திய செய்யுட்களைச் சாமம் எனவும் போற்றுவர். நெடுங்காலம் இந்த மூன்றுமே, வேதமாகக் கருதப்பட்டன. பிற்பட்ட காலத்திலேயே அதர்வண வேதம் எனும் நான்காம் வேதம் வழக்கிற்கு வந்தது. அதனைச் செய்யுள் நடையில் அமைந்த இருக்கில் இருந்தும், உரைநடையில் அமைந்த இயசூர் வேதத்திலிருந்தும் வேறுபடுத்தி அறிவது அரிதாகும். இயசூர் வேதத்தில் உள்ள மந்திரங்கள், வேள்விச் சடங்குகளை நெறிப்படுத்துவதற்காகவே இயற்றப்பட்டவை. இசையோடு கலந்து பாடுவதற்காகவே, சாமவேதம் அமைக்கப்பட்டது.

மந்திரங்களின் உட்பொருளைத் தெளிவுறுத்த இயற்றப்பட்டவை பிராமணங்கள். அவை விதி,

அருத்தனவாதம் எனும் கூறுகளைக் கொண்டனவாகும். மந்திரங்களைக் கொண்டு செய்யப்பட வேண்டிய செயல்களை வகுத்துரைப்பது விதி. இதைச் செய்யாதே என எதிர்மறை வகையான் (நிசாதம்) தடுப்பதும், இப்பகுதியைச் சேர்ந்ததே. விதிக்கப்பட்டனவற்றைப் போற்றிப் பாடுவதற்கும், தவிர்க்குமாறு சொல்லப்பட்டவற்றைப் பழிப்பதற்கும் உரிய அறிவிப்புகளைக் கொண்டது அருத்தவாதம் என்பதாகும். இதனுள், சில இடங்களில் கருத்து விளக்கக் கதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவையாவும், இன்றைக்கு நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டனவாகும்.

நான்கு வேதங்கள்: பன்னெடுங்காலமாக இயற்றப்பட்ட மந்திரங்களும், பிராமணங்களும் மிகப் பலவாக இருந்தன. வியாசர் எனும் மாபெரும் ஞானி, கி.பி. 1000 அளவில் அவற்றைத் தொகை வகைப்படுத்தி, நான்கு வேதங்களை உருவாக்கித் தந்தார். அவற்றிற்கு இருக்கு, இயசூர், சாமம், அதர்வணம் எனும் பெயர்களைச் சூட்டிய பெருமையும், அவ்ரையே சாரும். இருக்குகளையும், அதன் பிராமணங்களையும் சேர்த்தே, இருக்குவேதம் எனச் சுட்டுவது மரபு. இதைப் போன்றே, மற்றவை மூன்றும், இருவகைப் பகுதிகளைக் கொண்டனவாகும்.

இருக்கு: இருக்கு வேத சம்மிதை சாகல சாகையிச் சேர்ந்தது. இதில் 1028 சூக்தங்கள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் துதிப்பாடல் வடிவில் அமைந்துள்ளன. இருக்குகள் மூவடிச் செய்யுள் வடிவின். இம் மந்திரங்கள் பல்வகை இருக்குகளைக் கொண்டனவாக, வடிவமைப்பில் வேறுபடுகின்றன. இச்சம்மிதை, மண்டலங்கள் எனும் பத்துப் பிரிவினை உடையதாகும். ஒவ்வொரு மண்டலமும், குறிப்பிட்ட ஒரு குடும்பத்தில் தோன்றிய ஞானிகள் இயற்றிய இருக்குகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இந்தக் குடும்பங்கள்கண்டுணர்ந்த இருக்குகள், அந்தந்தக் குடும்பப் பெயர்களாலேயே சுட்டப்படுகின்றன. இருக்கு வேதத்தின் கருமுதலில், இத்தகைய ஆறு குடும்பங்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கிரித் சமதர், விசுவாமித்திரர், அத்திரி, பாராத்துவாசர், வசிட்டர், கண்வர் என்பன அக்குடும்பப் பெயர்களாகும்.

முதல் மண்டலத்தில், மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஆறு வகை மண்டலங்களின் சில பிரிவுகள் இடம்

பெற்றுள்ளன. எட்டாம் மண்டலத்தில் பரளவிற்குக் கண்வர் குலத்தோர் இயற்றிய இருக்குகளே உள்ளன. ஒன்பதாம் மண்டலம் ஆசிரியர் அடிப்படையில் அமையவில்லை. பாடுபொருள் அடிப்படையில் ஒத்த வடிவுடையதாகக் காணப்படுகிறது. பெரியதும் சிறியதுமான பல்வேறு சூத்தங்களின் தொகுதியாகப் பத்தாம் மண்டலம் அமைந்திருக்கிறது. முதல் மண்டலமும், பத்தாவது மண்டலமும் ஒரே வகையான எண்ணிக்கையுடைய (191) சூத்தங்களைக் கொண்டு உள்ளன.

இருக்கு வேதத்தை, இருவகை சாகைகளைக் கொண்டதாகக் கூறுவர். அவை சாகலம், பாகலம் என்பன. வேறொரு வகையாகவும் இதனைப் பாகுபடுத்துவர். இந்நூலினை, எட்டு அட்டகங்களாகப் பாகு படுத்தியுள்ளனர். ஒவ்வொரு அட்டகத்திலும், எட்டு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் எட்டு வருக்கங்களாகப் பிரித்துள்ளனர். ஒவ்வொரு வருக்கத்திலும், ஐந்து இருக்குகளுக்குக் குறையாமல் உள்ளன. இரண்டாம் பாகுபாடு, வேதப்பயிற்சிக்கு ஏற்ற வகையில் செய்யப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது.

மண்டல வகைப்பாடு, இருக்கு வேதம் சடங்குமுறைத் தொடர்பாக இயற்றப்படவில்லை என்பதை அறிவிக்கிறது. மற்றும், விரிவான வேள்விச் சடங்குகளைக் கருத்தில் கொண்டு, இத் துதிப்பாடல்கள் இயற்றப்படவில்லை என்பதும் புலனாகிறது. பிற்காலத்தில் இச்சம்மிதையின்மீது வேள்விச் சடங்குகள் திணிக்கப்பட்டதைப் பிராமணங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இருக்கு வேதத்தின் பெரும்பாலான சூத்தங்களில் உள்ள இருக்குகள், பல்வேறு தெய்வங்களின் அருளை வேண்டிப் பாடப்பட்ட துதிப் பாடல்களாகவே, காட்சியளிக்கின்றன. அத் தெய்வங்களின் வீர தீரச் செயல்களும், திருவருட்செயல்களும் அத்தோத்திரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களில் உவமவுருவகங்கள் நிறைந்த கற்பனை வளத்தையும், சொல் நயப் பொருள் நயத்தையும், உணர்ச்சிச் செறிவு வாய்ந்த எடுத்தியம்பும் முறையையும் காணலாம். இதனால், இருக்குவேதப் பாடல்களை இயற்றிய கவிஞர்கள், கவிதைக் கலையில் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர்களாகத் தோன்றுகின்றனர்.

தங்களுடைய மெய்யான தேவைகளை நிறைவேற்றுமாறும், இவ்வுலகில் செழிப்பும் சிறப்பும், பாதுகாப்பும் மகிழ்ச்சியும் வாய்ந்த இல்லற வாழ்க்கை அமைய அருள்புரியுமாறும் தெய்வங்களை வேண்டிப் பாடும் வழிபாட்டுப் பாடல்களாகவே, இவை யாவும் தோன்றுகின்றன. இவற்றோடு பழங்கதைக் கூறுகள் பல பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. பிற்காலத்தில் வேதச் சிந்தனையில் உண்டாகப் போகும் சடங்குமுறை, தத்துவ விசாரனை போன்றவற்றின் கருமுதில்களை, இந் நூலில் காணக்கூடும். சிறப்பாக இரணிய கருப்ப சூத்தத்திலும் (10:121), புருட சூத்தத்திலும் (10:90) நாசதீய சூத்தத்திலும் (10:129) இக்குறிப்புகளைக் காண முடியும்.

இயசர் வேதம்: இம்மந்திரம் முழுமையாக வேள்விச் சடங்குகளைப் பற்றியே பேசுகிறது. இயசுசு எனும் சொல், இயச் என்னும் பகுதியடியாகத் தோன்றியது எனவும், இயச் என்பதற்கு வேள்வி செய் எனவும், யாசுகர் விளக்கம் தந்துள்ளமை இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. சோம வேள்வியைச் சாமவேதம் விளக்குகிறது. மற்ற எல்லா வகையான வேள்விகளையும் இயசர் வேதம் தெளிவுறுத்துகிறது. வேதகால யாகங்களைப் பற்றிய சடங்குகளின் முழுமையான, முறையான பாடநூல் என இதனைக் கூறலாம். பல்வேறு வேள்விச் சடங்குகளைச் செய்யும் பொறுப்பினை ஏற்றிருந்த அத்வாரியப் புரோகிதர்களின் கடமைகளை, இவ்வேதம் விரித்துரைக்கிறது. இயசர் வேதம், சமசுகிருத மொழியில் வசன நடையின் தோற்ற காலத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

இயசர் வேதத்தில் 86 அல்லது 100 அல்லது 101 சாகைகள் இருந்தனவென மரபுவழிச் செய்திகள் சொல்லுகின்றன. ஆனால், இப்பொழுது நூற்றுக்குக் குறைவான சாகைகளே அதில் உள்ளன. இயசர் வேதத்தில் இருபெரும் பிரிவுகளே இன்று உள்ளன. அவை சுக்கில யசர் வேதம், கிருட்டிண-யசர் வேதம் என்பன. இவற்றுக்கு இடையே, உள்ளீட்டில் வேற்றுமை இல்லைவைப்பு முறையிலேயே வேறுபாடு காணப்படுகிறது. சுக்கில யசர் வேதப் பாசுரங்களுக்கு விளக்கங்கள் இல்லை. அதனால், அது தெளிவான (சுக்கில) இயசர் எனச் சுட்டப்படுகிறது. கிருட்டிணயசர் வேதத்தில்பாசுரங்களும், அதற்குரிய குறிப்புகளும் கலந்து காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இயசர் வேதத்திலே, எல்லா வகையான வேள்விகளுக்குரிய விதிமுறைகளும்

சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன. வேறு வகையாகச் சொல்லுவதனால், இயசூர் வேதத்தில் கிருட்டிண (கருமைப்) பகுதியில், இருக்கு வேதத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட மந்திரங்களே பேரளவில் உள்ளன எனலாம். அவற்றோடு வேள்விச் சடங்குகளுக்கூரிய வசன வடிவிலான வாய்பாடுகள் கலந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் இவற்றின் சடங்குமுறை விளக்கங்களும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. மேலும் இந்த விளக்கங்களையே, பிராமணம் என்று சுட்டுவர். இவ்வாறு வடிவாலும், உள்ளீட்டாலும் பிராமணங்களில் இருந்து வேறுபடுத்தி அறிய இயலாதவாறு, கிருட்டிணயசூர் வேதம் மயங்கிக் கிடக்கிறது.

சுக்கிலயசூர் வேதத்தில், மந்திரங்கள் மட்டுமே உள்ளன. இவற்றோடு தொடர்புடைய வேள்விச் சடங்குமுறை பற்றிய குறிப்புகளும், விளக்கவுரைகளும் இந்த வேதத்தின் பின்னிணைப்பான சதபத பிராமணத்திலேயே இடம் பெற்றுள்ளன. பல்வேறு சிந்தனைக் குழுக்களைக் கொண்ட இயசூர் வேதத்தில், இப்பொழுது நான்கு குலமரபுகள் அரைகுறையாகவோ, முழுமையாகவோ உள்ளன. அவை தைத்திரியம், கதாமைத்திரேயாநீயம், கபிகுதலகடா, காடகம் என்பனவாகும். அவற்றுள், தைத்திரியப் பிரிவு, இரண்டு பெரும் பகுதிகளைக் கொண்டது. அவுகேயம், காண்டிகேயம் என்பன அவற்றின் பெயர்களாகும். இவ்விரு பகுதிகளும், முறையே ஆபசுதம்பம், பௌதாயநம், சத்தியசாத-இரணியகேசின், பாரத்துவாசம், வைகாநசம் எனும் ஐந்து உட்பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளன. இதனால், மற்ற வேதங்களில் காணப்பெறாத அளவிற்கு, இயசூர் வேதத்தின் தைத்திரியப் பகுதி, முழுமையான வடிவில் கிடைத்துள்ளதாக அறிஞர் கருதுகின்றனர். இப்பெயரை விளக்கும் கதைகள் சில கூறப்படுகின்றன. ஆனால், தைத்திரி எனும் ஞானியின் சிந்தனைக் கருவூலமாக இதனைக் கொள்ளுவதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

இயசூர் வேதத்தில் தைத்திரியம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். இதற்கெனத் தனிப்பட்ட பிராமணமும், ஆரணியமும் உள்ளன. இவை மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு தொகுதியாக தைத்திரியச் சம்மிதை எனப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. இந்தப் பகுதி மட்டும், ஏழு காண்டங்களையும், நாற்பத்து நான்கு பிரசனங்களையும், 961 அநுவாகங்களையும், 2198

காண்டிகைகளையும் உடையதாக விளங்குகிறது. மந்திரங்களும், அவற்றிற்கூரிய சடங்குகளும் எந்த முறைக்கும் உட்படாத வகையில், முன்னும் பின்னுமாக மயங்கிக் காணப்படுகின்றன. எனினும், இந்தப் பகுதியைச் சிறப்புமிகு தனிமுறை ஒன்றின் அடிப்படையில் தொகுத்திருப்பதாகக் கூறுவர். இம்முறைக்குச் சாரகவத-பாதம் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரே சமயத்தில், மந்திரங்களையும் பிராமணங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்தே ஓதவேண்டும் எனும் நோக்கத்தோடு, ஒவ்வொரு மந்திரத்தோடும், அத்துடன் தொடர்புடைய பிராமண எண்ணவோட்டங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

கிருட்டிணயசூர் வேதத்தின் பிற பகுதிகள் யாவும், அமைப்பு முறையாலும், உள்ளடக்கத்தாலும், சொல்லாட்சியாலும் தைத்திரிய சம்மிதையோடு ஒத்துள்ளன.

சுக்கிலயசூர் வேதத்தின் பதினாறாவது அத்தியாயம், மாத்தியந்தின சம்மிதை என்பதாகும். இதனுள், புகழ்மிகு சத உருத்திரீயம் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பகுதியே, சிவ உருத்திர வழிபாட்டின் தலையூற்றாகக் கருதப்படுகிறது. இதனுள்ள, சிவாய எனும் தொடர் முதன்முதலாகக் காணப்படுகிறது. நன்மைதரத்தக்க எனும் பொருள் பொதிந்த பெயர் அடையாகச் சிவம் எனும் சொல் இங்கே முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கருத்தைக் கவனவதாகும். மற்றும், அசுவமேதத்தைப் பற்றிய வேறொரு மந்திரத்தில் அம்பா (அம்பாள் அம்மா), அம்பிகா (அம்பிகை) எனும் சொல் வழக்காறுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், சங்கரன், மகாதேவன் எனும் அடைமொழிகளும் உருத்திரனுக்கு இச்சம்மிதையில் வழங்கப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளால், இந்தியப் பழங்குடி மக்களின் கடவுளான சிவபெருமான், ஆரியரின் உருத்திரனோடு இணைத்துப் பேசும் ஏற்றத்தைப் பெற்று, பண்பாட்டுக் கலப்பு உண்டாகிவிட்டமை புலனாகிறது. இதனை வலியுறுத்தும் வகையில், தமிழ்ச் (திராவிட) சொற்கள், இயசூர் வேதத்தில் காணப்படுவதை டாக்டர் பாரோ தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

சாமவேதம்: இயசூர் வேதத்தைப் போன்றே, சாமமும் வேள்விச் சடங்குகளுக்காகத் தொகுக்கப் பட்டதேயாகும். சாம வேள்வியைச் செய்யும்பொழுது, சாம வேதப்

பாசுரங்களைப் புரோகிதர்கள் பாடுவது மரபு. இதனுள் இருக்கு வேதத்தில் இருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட 1549 பாசுரங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவை அக்கினி, சோமன், இந்திரன் என்னும் தெய்வங்களை வழிபாடு செய்வதற்குப் பாடப்படுவனவாக உள்ளன. இதனால், அவ்வேதப் பாடல்கள், வேள்விச் சடங்குகளுக்காகவே இயற்றப்பட்டமை புலனாகிறது.

சாமன் எனும் வேர்ச் சொல்லிற்கு, ஓதுதல் என்பது பொருள். எனவே சாமவேத சம்மிதை, இசையுடன் ஓதப்படுவதற்காகவே அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டமை தெளிவாகிறது.

இவ்வேதம், பூர்வாசிகை (முற்பகுதி=பழைய பகுதி), உத்தராசிகை (பிற்பகுதி= காலத்தால் பிற்பட்டது) எனும் இருபெரும் பிரிவுகளை உடையதாகும். பூர்வாசிகைப் பகுதியில் 585 தனிச் செய்யுட்கள் உள்ளன. உத்தராசிகைப் பகுதியில் 1225 செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சில, திரும்பத் திரும்ப வந்துள்ளன. இவற்றை நீக்கிக் கணக்கிட்டால் 1549 பாசுரங்கள், சாம வேதத்தில் உள்ளனவென்பது புலனாகும். அவற்றுள், 78 பாசுரங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஏழாம், எட்டாம் மண்டலங்களைச் சேர்ந்த செய்யுட்களாகும்.

சாமவேதம் நான்கு பெரும்பிரிவுகளைக் கொண்டதாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை கிராமகேயககானம், ஆரண்யககானம், ஊகாகானம், ஊகையகாணம் என்பன. இவற்றுக்கு முறையே பிரகதம், இரதந்திரம், கோதமாசியபார்க்கம் எனும் தொழில் நுட்பவழி அமைந்த வேறு பெயர்களும் உண்டு. சாம வேதத்தில் பதின்மூன்று சாகைகள் இருப்பதாகக் கூறுவது மரபு. ஆனால், இன்றைக்கு நன்கு அறிப்பட்டவை கௌதமம், இரானாயநீயம், செய்மிநீயம் எனும் மூன்றுமேயாகும்.

மகாபாடியத்தில், ஆயிரம் பதங்களைக் கொண்டது சாம வேதம் என்று பதஞ்சலி தெரிவித்துள்ளார். சாம வேதத்தில் ஆயிரம் சாகைகள் இருந்ததையே பதஞ்சலி சுட்டுவதாகக் கொள்ளுவதற்கில்லை. ஆயிரக்கணக்கான (எண்ணற்ற) முறைகளில் சாமன் களை இசையோடு சேர்த்துப் பாடலாம் என்னும் கருத்தையே மாபாடியக்காரர் கூறியிருப்பதாகக் கருதலாம்.

வேதங்களிலே, நான் சாம வேதமாக இருக்கிறேன் என்று கண்ணன் அருளியுள்ளதை கீதையில் (10:22) காணலாம். இதனால், நான்கு வேதங்களிலே, சாம வேதத்திற்குரிய தனிச்சிறப்பு வெளிப்படுகிறது.

சாமவேத கீதங்களை ஓசையோடு பாட வேண்டும் என்பதற்குரிய இசைக்குறிப்புகளும், அதற்குரிய பிராமணத்தில் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலிருந்து, இந்திய இசைக்கலையின் மூலக்கூறுகள், சாம வேதத்தில் கால்கொண்டுள்ளமை புலனாகிறது.

அதர்வண வேதம்: இது மிகப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே, நான்காம் வேதமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்குக் காரணம், 'மற்ற மூன்று' வேதங்களைப் போன்று, வேள்விச் சடங்குகள் பற்றிய செய்திகள் இதனுள் இடம் பெறாமையேயாகும். இதனை முந்தைய மூன்று வேதங்களோடு இணைப்பதற்காகவே, இதன் கடைசி மண்டலம் பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்டு, இதனோடு சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

அதர்வண வேதத்தைப் பாமர மக்களுடைய வேதம் எனப் போற்றுகின்றனர். பலதிறப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றிய பாக்களைக் கொண்ட தொகுதியாக, இது விளங்குகிறது. மாய வித்தைகளைப் பற்றிய புதுமையான கருத்துகளையும், செய்திகளையும் அதர்வண வேதம் தெரிவிக்கிறது. யாகச்சடங்குகளைச் செய்யும் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு இரையாகாத நிலையில் எளிமையும், பாமரத்தன்மையும் வாய்ந்த எண்ணப் போக்கை எதிரொலிப்பனவாக அதர்வண வேதப்பாடல்கள் உள்ளன. பிறப்பிற்கு முன்பு (கருவாக இருக்கும் காலம்) முதல், தகனக்கிரியை வரையிலான பாமர மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும், சித்திரிக்கும் வகையில் இந்த வேதத்தின் நோக்கும் போக்கும் அமைந்துள்ளன. மனித வாழ்க்கையின் ஒளிமிகுந்த பகுதிகளையும் இருள் கவ்விய பகுதிகளையும், தெளிவாகப் புலனாகாத மனித உணர்ச்சிகளையும், தொடர்புகளையும் விளக்குவனவாக இச்சம்மிதையின் பாடல்கள் உள்ளன. பன்னெடுங்காலமாக அறிஞர்களிடையே, இவ்வேதம் ஒரு புதிதாகவும், எதிர்பாராத மின்னோட்டக்காற்றலை அதிர்ச்சி உடையதாகவும் இருந்து வருகிறது. இதனிடத்து மனிதன் கொண்டுள்ள ஆர்வம் பலவகையானது. இதன் தாக்கத்தை எந்தச் சிந்தனையாளனாலும் தவிர்க்க இயலவில்லை.

இவ்வேதத்திற்குப் பல்வேறு வகையான பெயர்கள், மரபு வழியாக வழங்கி வருகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும், இதனுடைய சிறப்பு இயல்புகள் ஒவ்வொன்றை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன. இப்பெயர்கள் யாவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, இதன் இயல்பையும், பரப்பையும், உள்ளடக்கத்தையும் முழுமையாகத் தெரிவிக்கின்றன. அவ்வாங்கிரசு எனும் பெயர், பழமையானது. இது அதர்வன், ஆங்கிரசு எனும் தொன்மைக்கால புரோகிதர்களின் குடிமரபைக் குறிப்பனவாகும். அதர்வன் என்பது நன்மை தரத்தக்க மங்கலமான சடங்குகளையும், ஆங்கிரசு என்பது தீமை தரத்தக்க மந்திரங்களையும் கொண்ட இரு பிரிவுகளாக உள்ளன. ஆங்கிரன் எனும் பகுதி பில்லி குனியம் போன்ற மாய மந்திரங்களைக் கொண்டுள்ளமை கருத்தில் இருத்தத் தக்கதாகும். இந்தப் பகுதிக்கு பிருகு ஆங்கிரசு எனும் பெயரும் வழங்குகிறது. இப்பெயர், ஒரு காலக்கட்டத்தில் பிருகுமுனிவருடைய குடும்பம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினைக் காட்டுகிறது.

இந்த வேதத்திற்குப் புரோகித - வேதம் என்னும் மற்றொரு பெயரும் வழங்குகிறது. வேத காலத்திய அரசர்களுக்குப் புரோகிதர்களாகப் பணிபுரிந்தவர்கள், அதர்வண வேதத்தின் நன்மை தரும் சடங்குகளைச் செய்வதில் வல்லவர்களாகவும், பகைவருக்குத் தீமை இழைக்கும் மாய மந்திரங்களில் பயிற்சி உடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். இதனால், அக்காலத்திய அரசவைப் புரோகிதர்கள், இந்த வேதத்தைத் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்குரிய முக்கிய வேதமாகக் கருதி, இதில் பெரும் புலமை பெற முயன்று வந்தமை அறியப்படுகிறது. அக்காரணத்தினால், அதர்வண வேதத்திற்கு, புரோகித - வேதம் என்னும் அவப்பெயர் உண்டாகி இருக்கலாம்.

இதற்கு, சையர வேதம் எனும் வேறொரு பெயரும் வழங்குகிறது. சிறப்பாக அரச குடியினரான சத்திரியருக்குத் தேவையான ஒழுக்கலானுகளையும், சடங்குகளையும் இது சிறப்பாக வகுத்துரைத்துள்ளமையால், இப்பெயரைப் பெற்றிருக்கக் கூடும்.

அதர்வண வேதத்தில் பெரிய மாயவித்தைகளைப் பேரளவிற்குக் காணலாம். அவற்றைப் பிரம (பெரிய) மந்திரம் (வித்தை) எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது. அதனால்,

பிரமவித்தையைப் பற்றிப் பேசும் பிரம வேதம் எனும் பெயரும், இதற்குரிய பிற்தொரு பெயராக வழங்குகிறது. இப்பெயருக்கு மற்றொரு விளக்கமும் தருவர். வேதச் சடங்குகளுக்குத் தலைமையேற்று, புரோகிதம் செய்பவரைப் பிரம எனச் சுட்டுவது வேதகால வழக்கம். அந்த அடிப்படையில், சடங்குகளில் வல்ல புரோகிதர்களின் கையேடாக விளங்கிய அதர்வண வேதத்தை பிரம வேதம் என்று சுட்டும் மரபு உருவாகி இருக்கலாம் என்பது ஒருசார் வேத விற்பன்னர்களின் கருத்தாகும்.

அதர்வண வேதம் முழுமையாக மாய மந்திரங்களைப் பற்றியதாக உள்ளது. மாய வித்தைகளின் முதற் பகுதி, மந்திரங்களை ஒதுவதாகும். இரண்டாவது பகுதி, மந்திரங்களைச் சடங்குகளின் மூலம் செயல் முறைப் படுத்துவதாகும். அதர்வண சம்மிகையில் வெறும் மந்திரங்களே இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைச் செயற்படுத்தும் சடங்கு முறைகளை விளக்கும் பின்னிணைப்புகளாகப் பிராமணங்கள் உள்ளன. அவை ஐந்து வகையாகும். ஒவ்வொன்றையும் கல்பம் (கற்பம்=கற்பு என்பது சங்கத்தமிழ் மரபு) என்று குறிப்பிடுவர். சில சமயங்களில், இந்த நோக்கில், அதர்வண வேதத்தைப் பஞ்ச (ஐந்து) கல்ப வேதம் என்னும் பெயராலும் குறிப்பிடுவர்.

இவ்வேதத்தில் பதினைந்து சாகைகள் (பகுதிகள்) இருந்தன என்று சொல்லுவது மரபு. ஆனால், இப்பொழுது, இதில் ஒன்பது சாகைகளே உள்ளன. அவற்றுள் செளநக சாகையும், பைப்பலாதா சாகையும் பெருவழக்கு உடையனவாக இருந்துவருகின்றன. இவ்விரண்டினும், செளநக சாகை (சமிதையே, நடைமுறையில் பேராற்றல் வாய்ந்ததாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. இதில் 730 சூத்தங்கள் (பாசரம்) உள்ளன. அவை இருபது காண்டங்களாகப் (பகுதிகளாக) பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 603 மந்திரங்கள் வழிபாட்டுப் பாடல்களாக உள்ளன. அப்பகுதியை அடுத்த - சூக்கம் என்பர். எஞ்சிய பகுதி வசன நடையில் உள்ளது. அப் பகுதியைப் பரியாயசூக்தம் எனும் பெயரால் குறிப்பிடுவது வழக்கமாகும்.

இருக்கு வேதத்தைப் போன்று, ஆசிரியர்களின் குலமரபு வரிசையிலோ, பாடுபொருள் அடிப்படையிலான உள்ளடக்க வரிசை முறையிலோ இந்த வேதத்தின் பாசரங்கள் தொகுக்கப்படவில்லை. காலப் போக்கில்

உண்டான கட்டுப்பாடற்ற சிந்தனைப் போக்கையும், தொகுப்பு முறையில் உண்டான கட்டுப்பாடற்ற சிந்தனைப் போக்கையும், தொகுப்பு முறையில் உண்டான நெகிழ்ச்சி நிலையையும் இந்த வேதத்தின் கட்டமைப்புத் தெரிவிக்கிறது எனலாம்.

யாப்பு அமைப்பிலும், எடுத்தல் படுத்தலோசை பொருந்திய சந்த அமைப்பிலும், இலக்கணக் கூறுகளிலும் இந்த வேதப் பாசரங்கள் மிகுந்த நெகிழ்ச்சி உடையனவாக உள்ளன. இதனால், இருக்கு வேதத்தைப் போல, இந்த வேதத்தின் அமைப்பில் மாற்றங்களும் திருத்தங்களும் செய்யப்படவில்லை என்பதையும், வைப்பு முறையில் மாற்றம் செய்யப்படவில்லை என்பதையும் மூலபாடத் திருத்த முறைகள் இடம் பெறவில்லை என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

பல திறப்பட்ட செயற்பாடுகளுக்குப் பயன்படும் மந்திரங்கள் இவ்வேதத்தை அணி செய்கின்றன. நோய் தீர்க்கும் மணிமந்திர ஓடாதம் பற்றிய மந்திரங்களும், பேயோட்டும் மந்திரங்களும் இந்தச் சம்மிதையில் நிறைய உள்ளன. இந்த வேதத்தில் தொடக்க நிலையைச் சேர்ந்த (முதிர்ச்சியுறாத) மருத்துவக் குறிப்புகள் ஏராளமாக உள்ளன.

நல் வாழ்வையும் நீண்ட ஆயுளையும் தருமாறு தெய்வங்களை வேண்டும் பக்திப் பாடல்களும், செழிப்பையும் சிறப்பையும், மனநலத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்குமாறு காதலாகிக் கசிந்துருகி இறையருளை வேண்டும் துதிப் பாடல்களும் கணிசமான அளவிற்கு, இவ் வேதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பிற மகளிரோடு தவறான தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு உதவும் உச்சாடன மந்திரங்கள் இதில் காணப்படுவது வியப்பிற்குரிய செய்தியாகும்.

நாட்டு ஆட்சியில் ஈடுபடும் அரசன், பல்வேறு செயல்களை எளிதில் செய்வதற்குப் பயன்படும் மந்திரங்களும், குடும்ப வாழ்விலும், சமூகத் தொடர்புகளிலும், அரசியல் உறவுகளிலும் நன்மையை அளிப்பதற்காக ஓதப்படும் மந்திரங்களும், செய்வதற்குரிய சடங்குமுறைகளும் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு பகுதி இதில் சிறப்புடையதாகும்.

அதர்வண வேதத்தில் முதன்மை இடம் பெறுவன; தீய மாய வித்தைக்கு உதவும் மந்திரங்களாகும். அவை பில்லி, சூனியம், மாந்திரிகம், சாபம், செய்வினை எனப்படும் ஏவல், பேய்பிடிக்கச் செய்தல் போன்ற கொடிய (மந்திரச்) செயல்களைப் பற்றிய செய்திகளாகும். இவற்றுள் பேய் பிடிக்கவும், நீக்கவும் செய்யும் இருவகை வித்தைகளுக்குப் பயன்படும் மந்திரங்களும் உள்ளன. அவை, அக்காலத்திய மக்களுடைய மனப் போக்கையும் நாகரிக முதிர்ச்சி அடையாத நிலையையும் அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

இதற்கு நேர்மாறான நிலையில் மிக உயர்ந்ததும், சிறந்ததுமான ஆன்மிக விடுதலை பற்றிய ஆய்வும், தத்துவ விசாரனை பற்றிய செய்திகளும் அதர்வண வேதத்தில் ஒளிவிட்டுத் திகழ்கின்றன. இந்தியச் சிந்தனை வரலாற்றில், இத்தத்துவ ஞானம் தனிச்சிறப்பு உடையதாகத் தோன்றுகிறது.

நான்கு வேதங்களிலும், இருக்கும், அதர்வணமுமே முதன்மையான மூல வேதங்கள், மற்றைய இரு வேதங்களும், தெரிந்து எடுக்கப்பட்ட இருக்கு வேதப் பாசரங்களோடு விளக்கக் குறிப்புகளைக் கொண்டனவாக உள்ளன. தொகை நூல்கள் (சம்மிதை) எனும் பெயர். இயசர் வேதத்திற்கும் சாம வேதத்திற்கும்தான் பொருந்தும். முதலாவதாகவும், நான்காவதாகவும் கருதப்படும் இருக்குக்கும், அதர்வணத்திற்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. மேலும், இயசரிலும், சாமத்திலும் மந்திர காலத்திற்குரிய சிந்தனைச் சுட்களைவிட, பிராமணங்கள் இயற்றப்பட்டப் பிற்காலத்திற்குரிய கருத்தோட்டங்களே பேரிடத்தைப் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் மரபு: பண்டைத் தமிழர்களுக்குச் சமசுகிருத வேதங்கள் நன்கு தெரிந்திருந்தன. தொல்காப்பியனார் மறை எனும் சொல்லால் அவற்றைச் சுட்டியுள்ளார். மறையில் வல்லவர்களை மறையோர் எனும் பெயரால் அவர் சுட்டுகிறார்.

மறையோர் தேயத்து மன்றல் எட்டனுள் (தொல். பொருள் 98) என்பது தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் குறிப்பாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில், கேள்வி, எழுதாமறை, எழுதாக் கிளவி, கற்பம் முதலிய பல பெயர்களால்,

வேதங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளமை முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டது.

வேதம் எனும் சொல்லாட்சியும் சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. நாஅல் வேத நெறி திரியினும் (புறம்.2), நற்பனுவல் நால் வேதத்து (புறம்.15), வேத வேள்வித் தொழில் முடித்ததூஉம் (புறம்,224), சிறந்த வேதம் விளங்கப்பாட (பத்து.6,469), வேத முதல்வன் என்ப, தீதற விளங்கிய கிரியோனே (நற்றி.), வேதத்து மறை நீ (பரி.3.68), அறத்தொடு வேதம் புணர் தவம் முற்றி (பரி.திர.1.18).

எனும் சங்கப் பாடற்பகுதிகளில், வேதம் என்னும் சொல்லே வழங்கப்பெற்றுள்ளது.

பக்தி இலக்கியத்துள் வேதம்: சமண, பௌத்த சமய ஆதிக்கங்களை சமயம் எதிர்த்த பொழுது, தோன்றியதே பக்தி இயக்கமாகும். அவ்வியக்கத்தை முன்னிருந்து நடத்தியவர்கள் சைவ சமய நாயன்மார்களும், வைணவ சமய ஆழ்வார்களுமாவர். அவர்கள் யாவரும், வேதத்தைப் பற்றிய அறிவுடையவர்களாக இருந்தனர். பல்வேறு சொற்களால், வேதத்தை அவர்கள் சுட்டியுள்ளனர். அவற்றுள் வேதம் எனும் வழக்காறு மட்டும் இங்குக் குறிக்கப்படுகிறது.

தேவாரத்தில் வேதம்: அங்கமும் வேதமும் ஒதும்நாவர் அந்தணர் (தேவா.55), மாறா மறை நான்காம் உடனானான் (தேவா.109) விழையாருள்ளம் நன்கெழு நாவில் வினைகெட வேதம் ஆறங்கம், பிழையாவண்ணம் பண்ணியவாற்றால் பெரியோர் ஏத்தும் பெருமான் (தேவா.454), வேதம் ஒதி வெண்ணூல் முறையால் விரித்தோத நின்ற ஒருவனார் (தேவா. 1450), வேதநாவினா (தேவா,1979), வேதத்தில் உள்ளது நீறு (தேவா,2179), சாமவேதமோர் கீதம் ஒதிஅத் தசமுகன் பரவும் நாமதேய மதுடையார் (தேவா.2471), வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது, நாதன்நாமம் நமச்சிவாயவே (தேவா,3320), குடினார் கங்கையானைச் சூடிய துழனி கேட்டங்கு, ஊடினார் நங்கை யாளும் ஊடலை வழிக்கவேண்டிப் பாடினார் சாமவேதம் பாடியபானியாலே, குடினார் (தேவா,4428), எண்ணுடை இருக்குமாகி இருக்கின் உட்பொருளுமாகி (தேவா,4626), சாமவேத கந்தருவம் விரும்புமே கபாலம் ஏந்துகையனே (தேவா, 6276), சாந்தோகசாமம் ஒதும் வாயானை (தேவா,6745), விரிந்தானை குவிந்தானை வேதவித்தை

(தேவா,7100), மறைகளாயின நான்கும் மற்றுள பொருள்களும் எல்லாம்... ஆதியை (தேவா, 7985) முதலியன மூவர் தேவாரத்தில் காணப்பெறும் குறிப்புகளாகும்.

திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் வேதம்: வேதநாண்மலர் (திவ். பிர. 438/3), வேதநீரன் (திவ், பிர, 2995/4), வேதநூல் பிராயநூறு (திவ்.பிர.874/1), வேதப்பிரானார் (திவ்.பிர.443/3), வேதமாமுனியாளர் (திவ்.பிர.1196/3), வேதவிளக்கு (திவ்.பிர.3306/3), வேதாந்த விழுப்பொருள் (திவ்.பிர.359/3) என்பன ஆழ்வார்கள் வேதத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகளாகும்.

வேதத்தின் கூறுகளைச் சுட்டி, அவற்றின் வடிவமாக விளங்குபவன் திருமால் எனும் நம்பிக்கை ஆழ்வார்களிடம் இருந்ததை, சந்தோகன் பெளழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி (திவ்.பிர.பெரிய திருமொழி 5.5=9) என்னும் குறிப்புகள், கி.பி. 7,8,9=ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த ஆழ்வார்கள் வேதத்தை நன்கு அறிந்திருந்தமைக்குச் சான்றுபகருகின்றன.

நான்கு வேதங்கள் பற்றிய குறிப்பு: நான்கு வேதங்களைப் பற்றிய விளக்கம், கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சேந்தன் திவாகரம் எனும் நிகண்டில்தான், முதன்முதல் காணப்படுகிறது. இருக்கு முதல் வேதம், பௌடிகம் எனப்படும், இரண்டாம் வேதம் தைத்திரியம் என்ப, மூன்றாவது சாமம், கீதைநடை சாரும், நான்காம் வேதம் அதர்வணம் என்ப (திவா. நிக. 7:143-147) ஆகிய சூத்திரங்களால், இருக்கு வேதத்தைப் பௌடிகம் என்னும் பெயராலும், இதைப் போன்றே இயசர் வேதத்தை அதில் சிறப்புற்று விளங்கும் தைத்திரிய சம்மிதையின் பெயராலும், மற்ற இரண்டையும் அவற்றின் இயற்பெயராலும் அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது.

பிங்கல நிகண்டில் (கி.பி. 10ஆம் நூ) வேதத்திற்கு வழங்கிய வேறு பெயர்களைப் பற்றியப் பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை இருக்குச் சுருதி, மறை, எழுதாக்கிளவி, ஆதிநூல், சாகை, ஆரணம் வேதம் (பிங்கலநிக, 2059) என்பதனால் அறியலாம்.

முதல் வேதமாகிய இருக்கு, பௌடிகம் எனும் பெயராலும் (பிங்கலநிக.2060), இரண்டாம் வேதமாகிய

இயசுர், யசுதைத் திரியம் எனும் பெயராலும் சுட்டப்படுகின்றன (பிங்கநிக.2061). மூன்றாம் வேதமாகிய சாமம். கீதநடை(யுடைய) சாமம் (பிங்க. நிக.2061) எனப் போற்றப்படுகிறது. நான்காம் வேதம் அதர்வணம் எனும் பெயராலேயே (பிங்கநிக.2063) குறிப்பிடப்படுகிறது. இவற்றால் ஓர் உண்மை புலனாகிறது. இருக்கு வேதத்தின் பாசுகலம் எனும் சாகையையும், இயசுர் வேதத்தில் சிறப்புடைய தைத்திரிய சம்மிதையையும், தமிழ் மக்கள் அறிந்தவராக இருந்திருக்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் எழுகிறது.

வேதங்களின் தமிழாக்கம்: சென்ற நூறு ஆண்டுகளில், நான்கு வேதங்களும், அறிஞர்களால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. சம்பநாதன் என்பவர் நான்கு வேதங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். நம்மாழ்வரை வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் எனப் போற்றுவது தமிழ் நாட்டு மரபாகும்.

-க.த.தி

வேதநாயக சாத்திரியர்: இவர் கி.பி. 1774ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள், 7- ஆம் நாள் திருநெல்வேலியில் அருணாசலம் பிள்ளை என்னும் தேவசகாயத்திற்கும், ஞானப்பூ என்னும் அம்மையாருக்கும் திருமகனாகப் பிறந்தார். இவர்தம் தந்தையார் முதலில் கத்தோலிக்கக் கிறித்தவராகிப் பின்னர்த் சீர்திருத்தக் கிறித்தவராக ஆனார். பாளையங்கோட்டைக்கு கி.பி. 1875ஆம் ஆண்டு சுவார்ட்சு (Schwartz) என்னும் இறைத்தொண்டர் வந்தார். வேதநாயகம் தம் தந்தையுடன் அவரைச் சந்தித்தார். சுவார்ட்சு (Schwartz) வேதநாயகத்தைத் தம்முடன் தஞ்சைக்குக் கூட்டி சென்றார்.

இவர், தரங்கம்பாடியில் கி.பி. 1789 ஆம் ஆண்டு முதல், நான்கு ஆண்டுகள் கல்விபயின்றார். பின்னர் 18 ஆம் வயதில் சமயப்பணி ஆற்றத் தொடங்கினார். சுவார்ட்சு தொடங்கிய பள்ளியில் கி.பி. 1794 இல் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அதன் காரணமாக அண்ணாவியார் எனச் சொல்லப்பட்டார். தம் அத்தை மகள் வியாகம்மாள் என்பாரை கி.பி. 1795 ஆம் ஆண்டில் திருமணம் செய்து கொண்டார். வியாகம்மாள் இறந்த பின்னர், அவர்தம் மாமன் மகள் மிக்கேல் முத்தம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அம்மனைவியும் இறந்துபோக, தஞ்சைச்

சாந்தப்பிள்ளையின் மகளாகிய வரோதயம்மாளைப் பின்னர்த் திருமணம் புரிந்துகொண்டார்.

தஞ்சைச் சரபோசி மன்னருக்கும் வேதநாயக சாத்திரியாருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. சரபோசி, வேதநாயக சாத்திரியாருக்கு ஆண்டுதோறும் 50 வராகன் அளித்து வந்தார். அரசவைப் புலவராக அமைத்துக் கொண்டார். அரண்மனைக்கு வந்து போகப் பல்லக்கு ஒன்றும் வழங்கப்பட்டது. தாம் இறந்தால் கவிஞர் சாத்திரியர் வந்து பாடல் பாடிய பின்புதான் தம் சடலத்தை அரண்மனையில் இருந்து வெளியே எடுக்க வேண்டும் என்று சரபோசி சொல்ல அவ்வாறே நடைபெற்றது.

இவர் கி.பி. 1848 ஆம் ஆண்டு கடுமையான காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு இறையருளால் நலம் பெற்றார். பின்னர் கி.பி. 1864 ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 24 ஆம் நாள் இறையடி சேர்ந்தார்.

இவர் தம் படைப்புகளில் பெதலகேம் குறவஞ்சி குறிப்பிடத்தக்கது. அது சென்னை வேப்பேரிப்பாக்கத்துச் சபையினரால் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. அப்பொழுது ஞானதீபக் கவிராயர் என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. இவருக்குச் சிவிகை ஒன்று பரிசளிக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்துப் பாடப்பட்டது சென்னைப் பட்டினப் பிரவேசம் ஆகும். இயேசுவின் வாழ்வில் ஆதிமுதல் அந்தம் முடிய உள்ளநிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கிப் படைக்கப்பட்டது ஆரணாதிந்தம். சாத்திரக் கும்மி, ஞான அந்தாதி, ஞான உலா, ஞான ஏற்றப்பாட்டு, ஞானபதக் கீர்த்தனைகள், தோத்திரப் பாடல்கள், பராபரமாலை, பாலசரித்திரம், பேரின்பக்காதல், வண்ண சமுத்திரம், சாத்திரக்கும்மி ஆகிய நூல்கள் இவரால் படைக்கப்பட்டவை. ஞான தச்சன் நாடகம், ஞானநொண்டி நாடகம், சுவிசேட நாடகம் என்பனவும் இவரால் எழுதப்பட்டவை, சுவிசேடக் கவிராயர் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் இவருக்கு உண்டு.

-கு.இ.

வேத நாயகர்: மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை என்று இவர் அழைக்கப்படுகிறார். இவர், 11.10.1826 இல் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள வேளாண்குளத்தூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தார்.

கத்தோலிக்கக் கிறித்தவ சமயம் சார்ந்த சவரிமுத்துப் பிள்ளை, ஆராக்கியமரி ஆகியோர் இவர்தம் பெற்றோர் ஆவர்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்த தென்மாநில நீதி மன்றத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக விளங்கிய தியாகப் பிள்ளை என்பவரிடம் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளை வேதநாயகர் கற்றார். தியாகப் பிள்ளையின் பரிந்துரையால் கி.பி. 1848 ஆம் ஆண்டு தென் மாநில நீதி மன்றத்தில் ஆவணக் காப்பாளராகப் பணியேற்றார்.

திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்த மாவட்ட நீதிமன்றத்துக்கு மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவர் தேவைப்பட்டார். வேதநாயகரின் மொழி பெயர்ப்புத் திறமையால் மாவட்ட நீதிபதி இவரை மொழிபெயர்ப்பாளராக அமர்த்தினார்.

வேதநாயகர் கி.பி. 1857 ஆம் ஆண்டு தரங்கம்பாடியில் மாவட்ட நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். இவர் கி.பி. 1859 ஆம் ஆண்டு சீர்காழிக்கு மாற்றப்பட்டார். ஓராண்டுக்குப் பின் மயிலாடுதுறை என இப்போது வழங்கப்படும் மாயூரத்தில் நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றார். அங்கு இவர் கி.பி. 1872 ஆம் ஆண்டு வரை நீதிபதியாகப் பணியாற்றினார். ஏழைக்கு இரங்கிடும் வேதநாயகர் எப்போது வருவாரோ கச்சேரிக்கு என்று மக்கள் எதிர்பார்க்கும் வகையில் இவர் சிறந்த நீதி நாயகராக விளங்கினார். இவர் கி.பி. 1872 ஆம் ஆண்டு நீதிபதி பதவியினின்றும் விலகித் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் அரசியலாரின் ஒய்வூதியம் பெற்றார்.

தமிழ்ப் பணி: வேதநாயகர், தம் காலத்தில் நிலவிய சமுதாயத் தீமைகளைக் கடிந்து கி.பி. 1859 ஆம் ஆண்டு நீதிநூல் என்னும் பெயரில் ஒரு நூலை வெளியிட்டார். தாம் நீதிமன்றத்தில் மொழிப் பெயர்ப்பாளராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் வழக்கு விவரங்களும், அவை தொடர்பான சட்டங்களும், தீர்ப்புகளும் ஆங்கிலத்தில் இருந்தன. பொது மக்களும் நன்கு உணரும் வகையில் வேதநாயகர் முதன்மையான சட்டங்கள், வழக்குகள், தீர்ப்புகள் ஆகியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். அதனை கி.பி. 1862 ஆம் ஆண்டு சித்தாந்த சங்கிரகம் என்ற பெயரில் ஒரு நூலாக வெளியிட்டார். தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த முதல் சட்டத்துறை நூல் என்று அதனைக் கருதலாம்.

வேதநாயகர் காலத்தில் தமிழக இசையரங்குகளில் தெலுங்குக் கீர்த்தனைகள் சிறப்பிடம் பெற்றன. தமிழகத்தில் தமிழ்மொழியில் தமிழிசைப் பாடல்கள் பாடப்பட்டாமையை உணர்ந்த வேதநாயகர் தமிழிசைப் பாடல்களை இயற்றினார். அவை சமய வேறுபாடின்றி அனைவரும் பாடி மகிழ்த்தக்கவை என்பதால் அப்பாடல் தொகுதிக்குச் சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகள் என்று பெயரிட்டு கி.பி. 1878 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். கிறித்தவ சமயச் சார்பாகத் தாம் பாடிய கீர்த்தனைகளைச் சந்திய வேதக் கீர்த்தனைகள் என்ற பெயரில் வெளியிட்டார்.

தமிழகம் தலை நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டுமானால் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்றுச் சிறக்க வேண்டும் என்று வேதநாயகர் உணர்ந்தார். தாம் உணர்ந்ததை இசைப் பாடல்களாக எழுதிப் பெண்மதி மாலை என்ற பெயரில் கி.பி. 1869 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். பெண் கல்வி, பெண்மானம் என்ற இரு உரை நடை நூல்களைப் படைத்து பெண்மதி மாலையோடு இணைத்து கி.பி. 1870 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இவர், 1869 ஆம் ஆண்டு மயிலாடுதுறையில் பெண்களுக்கெனப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றைத் தொடங்கினார்.

ஆங்கிலம் முதலிய அயல் மொழிகளில் உரைநடை பெற்றிருந்த செல்வாக்கை உணர்ந்து தமிழ்மொழியிலும் உரைநடை வளர வேண்டும் என்று எண்ணினார். அதனால் தம் சிந்தனையில் உருவான இலட்சிய மாந்தர்களைப் பாத்திரங்களாக்கிப் பிரதாப முதலியார்

சரித்திரம் என்னும் புதினமாக கி.பி. 1879 ஆம் ஆண்டு எழுதினார். அவற்றால் இவர் தமிழ்ப் புதினத்தின் தந்தை என்று போற்றப்பெறுகிறார்.

சமயச் சார்பு நூல்கள்: வேதநாயகர், கத்தோலிக்கக் கிறித்தவ சமயம் சார்ந்தவர். ஓய்வு பெற்ற பின் இறைவனை நினைந்தும் அவன் திருவருளை வியந்தும் திருவருள் மாலை, திருவருள் அந்தாதி, தேவதோத்திர மாலை முதலிய செய்யுள் நூல்களை இயற்றினார். மரியன்னையின் அருளைப் போற்றித் தேவ மாதா அந்தாதி, பெரியநாயகி மாதா பதிகம், மாணிக்க மாலை முதலிய செய்யுள் நூல்களைப் பாடினார். அவை தவிர அவ்வப்போது தனிப்பாடல்கள் பலவும் இயற்றியுள்ளார்.

பொது நலத்தொண்டு: வேதநாயகர், நீதிபதிப் பொறுப்பிலிருந்து விலகியபின் பொதுநலத் தொண்டில் ஈடுபட்டார். மயிலாடுதுறை நகர் மன்றத் தலைவராக இருந்து பல அரிய பணிகளைச் செய்தார். தமிழகத்தில் கி.பி. 1876 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பஞ்சத்தில் இவர் தாம் வாழ்ந்த பகுதியில் கஞ்சித் தொட்டிகள் அமைத்து மக்களைப் பசிப்பினியிலிருந்து காத்தார். கோபால கிருட்டிண பாரதியார் இவரை நீயே புருசமேரு என்று பாடிப் பாராட்டினார்.

வேதநாயகர் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையுடன் நெருங்கிய நட்புக்கொண்டு விளங்கினார். மகாவித்துவான் பாடியருளிய சீகாழிக் கோவை வேதநாயகர் தலைமையில் அரங்கேறியது. மகாவித்துவான், வேதநாயகர் மீது குளத்தூர்க் கோவை என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார்.

எச்.ஏ. கிருட்டிணப்பிள்ளை, திருவாவடுதுறை ஆதினத் தலைவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், கோபால கிருட்டிண பாரதியார், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, சுவரிராயலு நாயகர் போன்ற தம் காலத்துப் பெருமக்களோடு வேதநாயகர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இவர் 21.7.1889 இல் இம்மண்ணிலக வாழ்வை நீத்தார்.

-இரா.ஆ.

வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி: முதுபெரும் புலவராகவும் மாபெரும் கவிஞராகவும் சிறந்த

சொற்பொழிவாளராகவும், உரைகாரராகவும், மொழிபெயர்ப்பாசிரியராகவும், நாடகாசிரியராகவும் திறனாய்வாளராகவும், திகழ்ந்து தெலுங்கிலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்த வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி, ஆந்திர நாட்டில் நெல்லூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த புதூர் திராவிடபிராமணர் மரபில் தோன்றியவர். இம்மரபினர் திருப்பதியிலிருந்து நெல்லூர்ப் பகுதிக்கு கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சென்றனர். இவர்கள் தாய் மொழி தமிழாகும். இப்போதும் அம்மரபினர்கள் வீட்டில் தமிழும் வெளியே தெலுங்கும் பேசுகின்றனர். இவருடைய தந்தை வெங்கடரமண சாத்திரி சென்னை முத்தியாலுப் பேட்டையிலுள்ள பள்ளிக்குத் தமிழ், தெலுங்கு, வடமொழி ஆகிய மூன்றும் கற்பிக்கும் ஆசிரியராக கி.பி. 1847 இல் வந்தார். அவருக்கு மூத்தமகனாக கி.பி. 1853 திசம்பர் 21 ஆம் நாளில் சென்னையில் இவர் பிறந்தார்.

தந்தையார் ஆசிரியராகக் காசிநாடா, நரசாபுரம், போட்டுரு, விசாகப்பட்டினம், இராசமகேந்திரபுரம் ஆகிய ஊர்களில் இருந்த போது வேங்கடராய சாத்திரியும் கூடத்தங்கி தந்தையிடமும், தன் முயற்சிலும் கற்று வந்தார். விசாகப் பட்டினத்தில் கி.பி. 1869 இல் பல்கலைக்கழக முன்னிலைத் தேர்வில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றார். ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் சென்னைவந்து கற்றுத் தேறினார். கந்துகூரி விரேசலிங்கம் பந்துலு கி.பி. 1879 ஆகசுட்டில் இராசமகேந்திரபுரத்தில் விதவை மணம் குறித்துத் தீவிரமாகப் பிராசாரம் செய்தபோது வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி அந்நகரில் அப்போது இருந்து கொண்டு விரேசலிங்கத்தின் வாதங்களைக் கண்டித்தார். பின் பி.ஏ. பட்டப் படிப்புக்காகச் சென்னைக்கு வந்தார். அக்காலத்தில் தம் சகோதரனும் தம் மனைவியும் அகாலமரணமுற்றதால் மிகவும் வருந்தினார். பின் அல்லாடி சதாசிவசாத்திரியின் மகள் சேசம்மாவை இரண்டாவதாக மணம் புரிந்துகொண்டார்.

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் வடமொழிப் பண்டிதராக கி.பி. 1886 இல் சேர்ந்தார். பின் கி.பி. 1890 இல் சொந்தமாக அச்சகம் அமைத்துத் தம் நூல்களைத் தாமே வெளியிடத் தொடங்கினார். ஆந்திர மொழிச் சங்கத்தை கி.பி. 1899 இல் தொடங்கி நாடகத்துறைக்கு வளம் சேர்த்தார். தாம் படைத்தனவும் மொழி பெயர்த்தவையுமாகிய பல நூல்களை வெளியிட்டார். வெங்கடகிரி மன்னர் கோபாலகிருட்டிண

யாசேந்திரர், கத்துவால மன்னர், பிடாபுரம் மன்னர் முதலியவர்கள் இவர்தம் நூல்கள் வெளியீட்டுக்கு உதவினார். கிறித்தவக் கல்லூரியிலிருந்து 1910 இல் விலகினார். நெல்லூருக்கு 1914 இல் சென்றார். மீண்டும் 1915 இல் சென்னைக்கு வந்தார். இடைவிடாமல் பல நூல்களைப் பதிப்பித்து, உரை எழுதி, வெளியிட்டுவந்தார். ஆந்திர சாரகவதபரிசத்து 1919 ஆம் ஆண்டில் இவருக்கு மகாமகோபாத்தியாய எனும் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்தது. தம் ஒரே மகள் வெங்கடரமணன் 1922 இல் மரண மடைதல், நூல் வெளியீடுகளால் கடன் ஏற்படல் ஆகியவை இவருக்குப் பெரும் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. கடன் சுமை அழுத்தவே நோயுற்றார். ஆந்திரா பல்கலைக்கழகம் 1927 இல் களாப்பரூர் எனன்னும் உயர்ந்த விருதினை அளித்துச் சிறப்பித்தது. இவருடைய மாணவர் குறுபாடி ஏனாதிரெட்டி அவர்கள் ஆசிரியரின் கடன் சுமையைத் தீர்க்க முயன்று நன்கொடைகள் திரட்டி 1928 இல் கடன் முழுதும் தீர்த்து வைத்தார். அவர் தம் ஆசிரியருக்குக் கனகாபிடேகம் செய்வித்துப் பெருமைப்படுத்த விரும்பினார். ஆனால் வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி சென்னையில் 18.6.1929 இல் தம் எழுபத்தி ஆறாம் வயதில் காலமானார். இவர் தெலுங்கிலக்கியத்துக்கு ஐம்பதாண்டுக் காலம் ஆற்றிய தொண்டு சிறந்ததாகும்.

வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி தெலுங்கிலும் வடமொழியிலும் இணையற்ற பெரும்புலமை பெற்றிருந்தார். பலவடிமொழிக் காவியங்களை இயற்றினார், நாடகங்களைத் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்தார். பல வடமொழி நூல்களையும் தெலுங்குக் காவியங்களையும் உரைகளுடன் வெளியிட்டார். பல ஆய்வுநூல்கள் திறனாய்வு நூல்கள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றை இயற்றி வெளியிட்டார். இவரது பெரும் புகழுக்குக் காரணமானது சிரீ கிருட்டிண தேவராயரின் ஆமுத்த மால்யதா எனப் பெயர்கொண்டதும், சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியாகிய ஆண்டாள், மற்றும் பெரியாழ்வாரின் சரிதங்களைக் கூறுவதும் ஆகிய காவியத்துக்குச் சஞ்சீவனி எனும் விரிவுரைவரைந்ததாகும். இவரது பிரதாப ருத்ரீயம் எனும் நாடகம் பாத்திரங்களுக்கேற்ற பேச்சு வழக்கினைப் பயன்படுத்திச் சிறப்புற்றது. இந்நூல் தெலுங்கு இலக்கியத்தில் நாடகத் துறையில் குரசாடா அப்பாராவின் கன்யாசுலகம் எனும் நாடகத்தை அடுத்த சிறந்த நாடகமாக மதிக்கப்படுகிறது. சாத்திரியார்

பிரகிரியா சந்தசு, போச சரித்திரம் டகை, விக்கிர மார்க்க சரித்திரம் டகை, பில்கணீயம் டகை, கதா சரித் சாகரம், நாகானந்தம், பிரியதரிசிகா, சாகுந்தலம், இதோப தேசம், தசகுமார சரிதம், உத்தர ராமசரிதம், இரணாவனி, விக்கிரமோர் வசீயம், சாகித்யதர்ப்பணம் முதலிய வடமொழிக் காவிய நாடக நூல்களைத் தெலுங்கில் மொழி பெயர்த்தார்.

ஆமுத்தமால்யதா, பாரிசாதாபகரணம், விசயவிலாசம், சாரங்கதர் சரித்திர, காவியலங்கார சூடாமணி முதலிய தெலுங்கு காவியங்கட்கு உரை வரைத்துள்ளார். அமருகம், இரகுவம்சம், மேகசந்தேசம், சிருங்காரநைதம், குமாரசம்பவம் முதலிய வடமொழி நூல்கட்கு உரை வகுத்துள்ளார். இரச மஞ்சரி, பாத்ருகரி சபாசரிதம், பஞ்சதந்திரம் முதலிய நூல்களையும் உரையுடன் பதிப்பித்துள்ளார். அமரகோரம் புட்பபானவிலாசம், சப்த மஞ்சரி முதலிய வடமொழி நூல்களை வெளியிட்டார்.

தாய்மொழி தமிழாயினும் தெலுங்கு மொழிக்கும், வடமொழிக்கும் இணையற்ற இலக்கியத் தொண்டாற்றிய வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி ஆந்திர நாட்டில் அனைவரும் போற்றிய முதுபெரும்புலவராகத் திகழ்ந்தார். -முக.ஜ.

வேதரத்தினம், சர்தார், அ. இவர் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுள் ஒருவர். இவர் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருமறைக்காடு என்ற வேதாரணியத்தில் கி.பி. 1897 ஆம் ஆண்டு அப்பாக்குட்டிப்பிள்ளைக்கும் தங்கம்மாளுக்கும் மூன்றாம் மகனாகப் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் வேதாரணியம் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சில ஆண்டுகள் பயின்றார். பின்னர் நாகப்பட்டினம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்து ஏழாம் வகுப்பு வரை பயின்றார். இவர் மூதாதையர் தாயுமானவர் வழி வந்தவர்களாதலின் சைவத்திலும் இறை அன்பிலும் தமிழ்மொழியிலும் பெரும் பற்றுடையவராக வேதரத்தினம் விளங்கினார். திருக்குறள், தாயுமானவர் பாடல்கள், திருமந்திரம், கீதை, காந்தியடிகள் நூல்கள், வேற்றுமொழி நூல்கள் சில ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு நூலகம் இவருக்கென்றே அமைக்கப்பட்டிருந்ததால், பிற்காலத்தில் இவர் பன்மொழி அறிவைப் பெற்று விளங்கினார் என்பதும், கன்னடம், மலையாளம், இந்தி, வடமொழி,

உருது, தெலுங்கு, ஆங்கிலம், வங்காளம் முதலிய மொழிகளில் வளர்ச்சி பெற்று விளங்கினார் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கன.

பள்ளி வாழ்க்கையினின்று விடுபட்ட வேதரத்தினம் தம் ஊரிலேயே இருந்து வேளாண்மையையும் உப்புத் தொழிலையும் மேற்கொண்டு பெரும் பொருள் ஈட்டினார். தம் தாய்மாமன் மகள் கமலாம்பாள் என்பவரை கி.பி. 1912 ஆம் ஆண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு அப்பாக்குட்டி. என்று தந்தையார் பெயரைச் சூட்டினார். வேதரத்தினம், தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே நாட்டு நிலைமையைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். மகாத்மா காந்தியிடம் இவருக்கு மிகுந்த பற்று ஏற்பட்டது. அவர் தலைமையில் பெல்காம் நகரில் 1920 ஆம் ஆண்டு காங்கிரசு மாநாடு நடந்தபோது அதில் இவர் கலந்து கொண்டு தம் ஊருக்குத் திரும்பியபின் மக்கள் மனத்தில் சுதந்திரக் கனலை மூட்டும் முயற்சிகளில் ஈடுபடலானார். பிற்காலத்தில் இவர், தாம் நூற்றும் நூலையே நெய்து அதை மட்டுமே உடுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டார். செயலிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் காந்தியடிகளையே இவர் பின்பற்றி வந்தவராதலின், ஆடை அணிதல் முதலான பழக்கங்களிலும் காந்தியடிகளையே பின்பற்றினார்.

வேதரத்தினம், 1924 ஆம் ஆண்டு முதல் அனைத்திந்திய காங்கிரசில் குழு உறுப்பினராகவும், 25 ஆண்டுகள் காங்கிரசுப் பேராளராகவும் இருந்து அக்கட்சிக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று வந்தார். இராசாசி தலைமையில் வேதாரணியத்தில் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் (1930) நடத்துவதற்காக வேதரத்தினம் முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து வந்தபோது, அரசினரால் கைது செய்யப்பட்டு, இவருடைய உப்பு நிலையங்கள் ஏலம் விடப்பட்டன. இவருக்கு ஆறு மாத சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது. சிறையிலிருந்து திரும்பிய வேதரத்தினத்திற்கு 1931 இல் தொழிலாளர்கள், உழவர்கள் ஆகியோர் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டிச் சர்தார் என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினார். இவர் அரசினை எதிர்த்துப் பேசிய குற்றத்திற்காக பல முறை சிறை சென்றார்.

வேதரத்தினம், இராசாசியையே தம் அரசியல் குருவாகக் கொண்டிருந்தார். இவர், 1937 முதல் 1939 வரை சென்னைச் சட்டமன்ற உறுப்பினராக, தஞ்சை

மாவட்டத்துத் திருத்துறைப்பூண்டித் தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பணியாற்றினார். சட்டசபைக் காங்கிரசுக் கட்சியின் துணைத் தலைவர் பதவியும் இவருக்குக் கிடைத்தது.

பிறகு, 1940 ஆம் ஆண்டு, காந்தியடிகள், வெள்ளையனே வெளியேறு என்னும் இயக்கத்தைத் தொடங்கியவுடன் சர்தார் வேதரத்தினமும் அதில் பங்கு கொண்டு, அதன் காரணமாக, மீண்டும் சிறைசென்றார். மக்கள், 1946 ஆம் ஆண்டு நடந்த இரண்டாம் பொதுத் தேர்தலிலும், 1957 ஆம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தலிலும் மீண்டும் மீண்டும் இவரையே தேர்ந்தெடுத்து, சட்டசபைக்கு அனுப்பினர். வேதாரணியமும், அதனையடுத்த பல சிற்றூர்களும் நல்ல சாலைகள், மின்சார வசதிகள், பாசன வசதிகள், படிப்பு வசதிகள், மருத்துவ வசதிகள் முதலியவற்றை இவர்தம் அரும்முயற்சிகளால் பெற்றன.

வேதாரணியம் பகுதியில் 1932, 1952, 1955 ஆம் ஆண்டுகளில் பெரும் புயல் வீசியது. பெரும் சேதங்கள்

ஏற்பட்டன. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இவர் வெள்ளத்துயர் நிவாரணக்குழு மூலமும், அரசு மூலமும், சிரீஇராமகிருட்டிண நிறுவனம் மூலமும் பலவகை உதவிகள் கிடைக்கச் செய்தார். இராமகிருட்டிணா நிறுவனத்துச் சுவாமிகளுடன் ஒத்துழைத்து இராம கிருட்டிணாபுரம் என்ற குடியேற்றத்தைத் தோற்றுவித்து அரிசனமக்கள் நல்வாழ்விற்காக 200 வீடுகள் கட்டித்தரச் செய்தார். அங்குப் பள்ளிக்கூடம், வழிபாட்டுக்கூடம், சாலைவசதி, மின்சார வசதி முதலியனவும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டன.

சட்ட மன்ற உறுப்பினராக 1937 ஆம் ஆண்டு முதல் பணிபுரிந்தபோது அதில் கிடைத்த ஊதியத்தை அப்படியே கோவை இராமகிருட்டிணா வித்தியாலயத்திற்கு அனுப்பி வந்திருக்கின்றார். அன்னை கத்தாரிபாய் தேசிய நினைவு நிதியில் தஞ்சை மாவட்டக் குழுச் செயலாளராக இருந்து பல கிராமங்களிலும் அன்னையின் பெயரால் பள்ளிகளையும், மருத்துவ மனையையும் திறந்தார். காந்தியடிகளின் நிருமாணத் திட்டங்களில் பெண்கல்வி என்ற திட்டத்தை ஏற்று வேதாரணியத்தில் கத்தாரிபா காந்தி கன்யா குருகுலம் என்ற பெயரில் 1946 இல் பெண்களுக்காகவே ஒரு கல்வி நிறுவனத்தைத் தோற்றுவித்தார். இங்கு அரிசனர், பிற்பட்ட வகுப்பினர், இதர வகுப்பினர், ஏழையர், அனாதைப் பெண்கள் ஆகியவர்களுக்குச் சாதிமத வேறுபாடற்ற முறையில் இலவசக் கல்வி, உணவு, இருப்பிடம் முதலியவற்றை அளித்தார். வேதாரணியத்தில் திரு. தாயுமானவர் வித்தியாலயம் என்னும் பெயரில் ஆண், பெண் இருபாலரும் படிக்கும் கல்வி நிறுவனத்தையும் தோற்றுவித்தார்.

இவர், அரசால் அமைக்கப்பட்ட பல குழுக்களில் உறுப்பினராகவும் இருந்து பணியாற்றினார். காந்தியடிகள் கிராமச் சீர்திருத்தத்தை மிகவும் விரும்பியதால் அதைத் தலையாய பணியாக ஏற்றுக் கைக்குத்தலரிசித் தொழில், முதியோர் கல்வி முதலிய நிருமாணத் திட்டங்களைத் திறமையாகச் செயற்படுத்தினார்.

இவர், தீண்டாமை ஒழிப்புத் திட்டத்திலும், மதுவிலக்குத் திட்டத்திலும் பங்கேற்று உறுதியாகச் செயற்பட்டார். பழம் பெருமைமிக்க வேதாரணியேசுவரர் ஆலயத்தில் அரிசனங்கள் வழிபட ஏற்பாடு செய்தார். கள்ளுக்கடை மறியலைத் தொண்டர்களுடன் சேர்ந்து

செய்து அதிலும் வெற்றி கண்டார். இந்தியை மக்கள் கற்பதற்கும் வித்திட்டார். தாமே இந்தி வகுப்புகள் நடத்தி 200 பேர்கள் வரை தேர்வு எழுதித் தேர்ச்சிபெறச் செய்தார். குறிப்பாகச் சிறைகளிலிருந்த பலருக்கு இந்தியைப் பயிற்றுவித்தார்.

ஒவ்வொருநாள் வேலையையும் அன்றே செய்துமுடிக்க வேண்டும் என்னும் வழக்கம் இவரிடமிருந்தது. திருவாசகம், திருக்குறள் ஆகியவற்றில் இவர் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.

இவர், தம் குருவாக ஏற்றிருந்த இராசாசி, காங்கிரசில் இருந்து விலகிப் புதிய கட்சியைத் (சுதந்திராக் கட்சியை) தொடங்கியவுடன், அதில் சேருமாறு வேதரத்தினத்திற்கு அழைப்பு வந்தது. ஆனால், இவர் அதில்சேர மறுத்துவிட்டு இறுதிவரை காங்கிரசுத் தொண்டராகவே இருக்க விரும்புவதாகப் பணிவுடன் தெரிவித்துவிட்டார். சர்தார் வேதரத்தினம், 1961 ஆம் ஆண்டு தாலமாளார். -வே.அ.

வேத விளக்கம்: வீரமாமுனிவர் ஏலாக்குறிச்சியில் ஒரு மறைப்பணி புரிந்த காலத்தில் தரங்கம்பாடியில் அச்சக வாய்ப்புக் காரணமாக வெளியீடுகளின் வழி உலாத்தரன் சபையினர் தம் கொள்கைகளைப் பரப்பினர். அதனால் பலர் கத்தோலிக்கத் திருமறையிலிருந்து விலகித் சீர்திருத்தக் கிறித்தவராயினர். அப்பொழுது மடியரா அடிகளார் அவர்தம் வெளியீடுகளுக்கு மறுப்பு எழுதுமாறு வீரமாமுனிவரை வேண்டினார். அதன் பயனாக உருவானதே இந்நூல். இது 18 அதிகாரங்களையும், 140 உட்பிரிவுகளையும் கொண்டது. தம் கத்தோலிக்கச் சமயத்தின் கருத்துகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்கி இந்நூல் எழுதப் பெற்றது. இந்நூல் முறையே புறச்சமயம் முளைத்த வகை, புறச்சமய விபரீதம், மோட்சவாசிகள் வணக்க விளக்கம், தேவ மாதா ஆராதனை விளக்கம், சொன்ன வணக்கப்பழைமை, அருப வணக்க விளக்கம், சுருப வணக்கப் பழைமை, திருச்சபைக் கற்பனை விளக்கம், திருச்சபை வழுவாமை, உரோமன் திருச்சபை விளக்கம், உத்தரிக்கிற தல விளக்கம், தேவ திரவிய அனுமானம் - பொதுவிளக்கம், பூசை விளக்கம், தேவ வாக்கிய விளக்கம், தேவ முத்திரை ஆகிய புதுமை விளக்கம், வேத விளக்க நிலைமை ஆகியவற்றின் செய்திகளை அதிகாரங்களாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இறுதியில், வேத விளக்கத் தொகுப்பாகிய விசுவாச சங்கீர்த்தனம் என்னும் தலைப்பில் உறுதியாய்ப் பற்றி ஒழுக்கத் தக்க விசுவாச சத்தியங்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் கி.பி. 1728 இல் திருக்காவலூர் மடத்தில் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இந்நூல் வேறு பல நூல்களுக்குக் காரணமாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்நூலுக்கு மறுப்பாக உலுத்தரன் சபையினரால் திருச்சபை பேதகம் என்னும் மறுப்பு நூல் எழுந்தது. அதில் எழுப்பப்பட்ட 78 குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மறுப்புக் கூறிப் பேதக மறுத்தல் என்னும் நூலினை வீரமாமுனிவர் எழுதினார். பின்னர் உலுத்தரனத்தியல்பு என்னும் நூலையும் எழுதினார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்முதல், நூலின் முடிவில் சுட்டப்படும் பொருள் அட்டவணை இந்நூலில்தான் வீரமாமுனிவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நூலின் இறுதியில் பொருள் அட்டவணை என்னும் தலைப்பில் பாயிரத்தில் சொன்னபடி இந்நூலில் உள்ள பிரதான் பொருட்களை வேண்டும் தன்மைத்துத் தடவாமல் எவரும் எடுத்துக் கொள்ளும்படி கண்காட்டியாக அகரமுதல் எழுத்து ஒழுங்கோடு பொருள் அட்டவணை தந்தோம். இதிலே குறித்த முதல் இலக்கம் 140 பிரிவுகளாக்கி ஒவ்வொரு பிரிவின் முதலிலே வைத்த இலக்கம் என்றும், இரண்டாம் இலக்கமோ எனில் எப்பொழுதும் அந்தப் பிரிவின் தொடக்கத்தைக் காட்டாமல் பொருள் உள்ள பக்கமே காட்டும் என்றும் அறிந்து, வேண்டிய பொருளைத் தேடக் கடவீர்கள் என்னும் குறிப்புச் சுட்டப்பட்டு, அதன்பின் பொருள் அட்டவணை தரப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலினால் வீரமாமுனிவரின் விவாதத் திறனும் தருக்கப் புலமையும் வெளிப்படுகின்றன. இந்நூலைப் பற்றி இந்நூலிலுள்ள 18 அதிகாரங்களும், உலுத்தர் சபையினரின் பேதங்களை ஊடறுத்துச் செல்லும் 18 கூரிய தருக்க முனைகள் எனச் சான் மர்டாக்கு கூறியுள்ளது இதன் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தும்.

-கு.இ.

வேதாங்கங்கள்: வேதாங்கம் என்பது வேதத்தின் அங்கம் அல்லது உறுப்பு (Limb of the Veda) என்று பொருள்படும். வேதத்தை, வேத மறைபொருளைப் பாதுகாப்பதாலும், அதன் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்துவதாலும் இப்பெயர் கூறப்படுகிறது. வேதங்களையடுத்துச் சிறப்பு வாய்ந்தவை வேதாங்கங்கள்

என்றால் மிகையாகாது. இவற்றின், காலம் கி.மு. 500-200' என்று கருதுகின்றனர். வேதாங்கங்கள் ஆறு வகைப்படும். அவை அறிவியல் முறையாகவும் சூத்திர முறையாகவும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

1. சிட்சை: எழுத்துகளைப் பிழையில்லாமல் ஒலிக்க அவற்றின் தன்மை, பிறப்பிடம், இருப்பிடம், மாத்திரை, சுரம் அவற்றின் மாறுபாடு, வேறுபாடு காணும் அறிவு ஆகிய அனைத்தையும் உணர்த்தக்கூடிய சாத்திரம் அல்லது சூத்திரம் சிட்சை (Siksha = Phonetic=Rules of Pronunciation) எனப்படும். சிட்சை பற்றிய நூல்கள் பாணினி, யாக்குவல்கியர், பாரத்துவாசர், வியாசர், வசிட்டர் போன்ற மாமுனிகள் அருளியனவாகும். தைத்திரியோபனிடத, சிட்சா வல்லியில் முதலாம் வாக்கியம் சிட்சையின் அமைப்புப் பற்றியும் அதன் பயன் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. மூன்று சுரங்கள் (உதாத்தம், அனுதாத்தம், சுவரிதம்) மூன்று மாத்திரைகள் (குறில், நெடில், புலுதம்), பலம் (ஒலிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமானது), சாமம் (இசையின் அமைப்பு), சந்தி (எழுத்துகளின் புணர்ச்சி) ஆகியயாவும் சிட்சை நூல்களின், பொருளடக்கமாகும். சிட்சைகள் வேத மறை பொருளைக் காப்பதோன்றி வேதராகங்களையும் காப்பாற்றுகின்றன.

2. வியாகரணம் (Grammar): இது சிட்சைகளோடு மிகவும் நெருக்கமாயுள்ள உறுப்பு ஆகும். ஒரு சொல்லில் இது பகுதி, இது விசுதி என்ற அறிவும், சொல்லின் அமைப்புப் பற்றிய அறிவும் வியாகரணம் என்னும் இலக்கண உறுப்பின் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன. பிராதி சாக்கியங்கள் என்ற நூல்களே வியாகரண சூத்திரங்களை நமக்கு வழங்குகின்றன. பிராதி சாக்கியம் என்பது வேதத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் உள்ள இலக்கணங்களைக் கூறும் நூல் என்று பொருள்படும். இலக்கண ஆராய்ச்சிக்கு இவ்வகை நூல்களே முதனூலாக விளங்குகின்றன. பிராதி சாக்கியங்களில் செளனகருடைய இருக்கு வேதப் பிராதி சாக்கியம் மிகப் பழமை வாய்ந்தது.

3. சந்தக: சந்தோபிசிடம் என்றும் யாப்பு என்றும் இது கூறப்படும். பெரும்பாலும் மந்திரங்கள் செய்யுள் வடிவில் இருப்பதால், அவை எந்தச் சந்தசில் அமைந்துள்ளன என்று அறியும் அறிவு வேண்டும். அதை வழங்கும் சாத்திரமாக, தோத்திரமாக சந்தக (Chhandas = Metre = Prosody) விளங்குகின்றது.

4. நிருத்தம்: பொருளறிவின்றிச் சொல்லை வழங்குதல் சிறப்பான செயலாகாது. சொற்களின் பொருளை அறிதற் பொருட்டு நிருத்தம் (Nirukta = Etymology or Expression of mystic words) ஒரு வேதாங்கமாகக் கருதப்பட்டது. இது யாசுகரால் எழுதப்பட்டது. இது நிகண்டு என்ற மூலநூலின் உரையாகும். பெயர்களையெல்லாம் வினைச் சொற்களிலிருந்து பிறந்தவை என்பது யாசுகரின் கருத்தாகும்.

5. சோதிடம்: (Jyotisha = Astrology & Astronomy) வேத மந்திரங்களை எந்தக் காலத்தில் வழங்க வேண்டும், எந்தக் காலத்தில் வழங்கலாகாது என்ற அறிவு வேண்டும். அந்தக் காலத்தைத் தெரிவிப்பது சோதிடம் ஆகும். இது இருக்கு வேதத்திற்கும் யசர் வேதத்திற்கும் சார்பான ஒரு சிறு நூலாகும். இது சூரிய குடும்பத்தின் இயக்கம் பற்றியும், ஆண்டு மாதம், நாள், கிழமை, விண்மீன்கள், திதிகள் என்ற கால நியதிகளைப் பற்றியும் நுட்பமாக நிருணயம் செய்கிறது. சோதிடம் (Jotisha - Astrology & Astronomy) வேள்விகளுக்கும், மனிதனின் விதிபற்றிய கேள்விகளுக்கும், சடங்குகளுக்கும் உதவும் நூலாகும்.

கல்பம்: மனிதன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சாமானிய தருமங்களையும் விசேட தருமங்களையும், யாகம் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறையையும், மந்திரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டிய முறையையும் அறிதல் இன்றியமையாதது. அதை உணர்த்துவதாகக் கல்பம் (Kalpa = Religious Ceremony) விளங்குகின்றது.

வேதாங்கங்கள் எவ்வாறு வேதங்களைக் காப்பாற்ற வந்தனவோ அவ்வாறே அவற்றைக் காப்பாற்ற அனுக்கிரமணிகைகளுஞ் செய்யப்பட்டன என்ற செய்தி அறியப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

-இரா.கோ.

வேதாந்த சூடாமணி: துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய ஏகாத்மவாத நூல். இது ஆன்மா ஒன்றே அழிவில்லாதது என்னும் அடிப்படைக் கொள்கையை எடுத்து விளக்குகிறது. இது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல். அருமறையின் பொருளை விளக்குகிற விவேகசிந்தாமணியுள் கூறப்பட்ட வேதாந்தப் பொருளை இந்நூல் விரித்துரைக்கின்றது. இதனை வேதாந்த சூடாமணி என்றும் வழங்குவர்.

விவேகசிந்தாமணி யெனும் நூல்தனுள் எடுத்தியம்பும் வேதாந்தப் பரிசேதப் பொருளை நேர் கொண்ட தமிழ் விருத்த யாப்பதனால் தெரிய நிகழ்த்து வேண்ட வேதாந்த சூடாமணி என்று (3) எனப் பாயிரம் கூறுகின்றது. பாயிரம் மூன்று பாடல்கள் உட்பட 185 பாடல்களால் ஆனது இந்நூல்.

-சா.கி.

வேதாந்த தேசிகர்: இவர் கி.பி. 1269 இல் காஞ்சிபுரத்தில் திருத்தண்காவிற்கு அருகில் தூப்புல் எனுமிடத்தில் விசுவாமித்திர கோத்திரத்தில் திருவேங்கடமுடையான் திருமணியின் அமிசமாக அந்தந்தகுரிக்கும் தோராரம்மைக்கும் மகனாய்ப் பிறந்தார். திருவேங்கடமுடையானின் திருநட்சத்திரத்தன்று பிறந்தமையால் வேங்கடநாதன் என்று தாய் தந்தையரால் திருநாமம் இடப் பெற்றார். நடாதாரம்மாளுடைய சீடர்களுள் ஒருவரான கிடாம்பி அப்புள்ளார் என்பவரின் மருமரும் சீடருமாவார் இவர். தேசிகன் இளம் வயதினராய் இருக்கும்போது தம் மாமாவான கிடாம்பி அப்புள்ளாருடன் நடாதாரம்மாளுடைய காலட்சேப உரைக்குச் சென்றபோது நடாதாரம்மாள், இவன் வசிட்டாத்வைத சிர்வைணவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டப் போகிறான் என்று தம்மை ஆசீர்வதித்ததாகத் தேசிகனே தம் பாடல்களில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அதன்படியே பல பாடல்களை அருளி, எதிரிகளை வாதில் வென்று வசிட்டாத்வைத சமயத்தை நிலை நாட்டியவர் தேசிகர். அயக்கீவனை மந்திரத்தால் வழிபட்டு, அவரது திருவருளால் ஞானம் பெற்றவர்.

ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகள் இவ்வலகில் வாழ்ந்த இவர் திருவரங்க நாதனால் வேதாந்தாசாரியர் என்னும் விருதும், அரங்க நாச்சியாரால் கவிதார்க்கிக கேசரி, சர்வதந்திர சுவதந்திரர் என்னும் விருதுகளும் பெற்றவர். வரதாசாரியர் என்னும் இவர் குமாரரும், பிரகமதந்திர சுவதந்திர, சீயரும் இவர்தம் முக்கியமான சீடர்களாவர்.

வேதாந்த தேசிகர் வடமொழி, தென்மொழி, மணிப்பிரவாள நடைகளில் ஏறத்தாழ நூறு நூல்கள் அருளிச் செய்துள்ளார். உடையவர் காலத்திற்குப் பின், சிற்சில விடயங்களில் பூர்வாசாரியர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டன. தேசிகர் காலத்தில் அவை வளர்ந்தன. ஆனால், தென்கலை, வடகலை

என்னும் வகுப்பு பேதம் அக்காலத்தில் ஏற்படவில்லை. பிற்காலத்தில் கூரத்தாழ்வான் தொடக்கமாக, மாமுனிகள் ஈறாக உள்ள ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் தென்னாசாரிய மரபிலமைந்த தென்கலையினர் என்றும், வேதாந்த தேசிகருடைய திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் தேசிக மரபிலமைந்த வடகலையினர் என்றும் வழங்கப்பட்டனர்.

-எஸ்.கி.

வேதாந்தம்: வேதாந்தம் என்னும் பெயர் வேதம், அந்தம் என்னும் இரு சொற்கள் சேர்ந்தமைந்துள்ளன. அவற்றுள் அந்தம் என்பது இறுதி எனப் பொருள்படும். வேதங்களின் இறுதிப் பகுதியான உபநிடதங்களையே வேதாந்தம் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது வேதத்தின் பழிசாறான, உட்கிடையான அறிவுரையைக் கூறும் உபநிடதங்களின் பொருள் பற்றிப் பேசுவதே வேதாந்தமாகும். தொடக்கக் காலத்தில் பழைய உபநிடதங்களைக் குறிப்பிடவே வேதாந்தம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வேதாந்தம் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் அனைத்து வகைகளும் உபநிடதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டன. அவை பேசும் பொருளில் பெரும் பகுதியை உபநிடதங்களிலிருந்தே பெறுகின்றன. உபநிடதங்கள் ஒருமைக் கொள்கையைக் கற்பிக்கின்றனவெனினும் எவ்வகையான ஒருமைக் கொள்கையை அவை கற்பிக்கின்றன என்று உறுதியாகக் கூறமுடிவதில்லை. எனினும், அவற்றின் அறிவுரை பெரும்பாலும் ஒருமைக் கொள்கையின் போக்கிலுள்ளது என்பதை மட்டுமே கூறவியலும். ஆனால், இது உபநிடதங்களுக்கு இருமைக் கொள்கையிலான விளக்கங்கள் தரப்படுவதைத் தடுக்கவில்லை. உபநிடதங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட இருமைக் கொள்கை விளக்கத்துக்குச் சரியானதோர் எடுத்துக்காட்டு சாங்கியமாகும். அதே போன்று உபநிடதங்களின் முடிவானபொருளை ஏதேனுமொரு சடங்குடன் தொடர்புபடுத்தியே காண வேண்டும் என்று மீமாம்சை கூறுகின்றது. இருமையியலான கொள்கைக்கும், சடங்கியலான விளக்கத்திற்கும் காரணம் உபநிடதங்களில் காணப்படும் உள்ளார்ந்த தெளிவின்மையும், வேதத்தின் முதல் இறுதிப் பகுதிகளிடையே காணப்படும் வெளிப்படையான முரண்பாடும் ஆகும். இவற்றால் உபநிடதங்களின் அறிவுரையைத் திட்டமாய் அமைக்கும்

முயச்சிகளே வேதாந்தத்தில் கொள்ளப்பட்டன எனலாம்.

மேற்கூறிய இருமையியலான விளக்கம், சடங்கியலான விளக்கம் ஆகிய இரண்டையும் மறுப்பதுடன், உபநிடதங்களின் அறிவுரையைத் திட்டமாய் அமைத்துள்ள விளக்க நூலே பாதராயணரின் வேதாந்த சூத்திரம் அல்லது பிரம்ம சூத்திரம் ஆகும். பாதராயணர் தம் வேதாந்த சூத்திரத்தில் ஏழு வேதாந்த ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். வீடு பேற்றின் தன்மை, ஆன்மிக நெறி முனைவோர்க்குத் துறவு இன்றியமையாததா 'என்ற வினா என்பன போன்ற முதன்மைச் செய்திகளில் அவர்களுக்குள் கருத்து வேற்றுமை இருந்தது என்றும், உயிருக்கும் பிரம்மத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு போன்ற உபநிடதங்களின் இன்றியமையாத பொருள் பற்றியும் தம் கருத்தல்லாமல் வேறிரு கருத்துகள் உள்ளன என்றும் இவ்விரண்டிற்குமிடையே அடிப்படை வேறுபாடுகள் இருந்தன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அடிப்படையிலான இவ்வேறுபாடுகள், மிகப் பழங்காலத்திலேயே உபநிடதங்களின் அறிவுரையை வேதாந்த ஆசிரியர்கள் பலவகையாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பதைச் சுட்டுகின்றன. பாதராயணருடைய விளக்கம் அவையனைத்திலும் சிறந்தது என்பதற்கு இப்போதுள்ள வேதாந்தக் கொள்கைகளை விளக்கும் ஒவ்வொருவரும் பாதராயணர் கூறியதையே சரியாகத் தாம் எடுத்துரைப்பதாகக் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

வேதாந்தத்திற்குப் பாதராயணரது விளக்கம் சிறந்ததாகுமெனில் மீண்டும் அவர் கூறியதையே சரியாக எடுத்துரைக்கும் வேதாந்தக் கொள்கைகள் எழ வேண்டியதன் காரணம் யாது? உபநிடதங்களின் அறிவுரையைத் தெளிவாக்கி ஒழுங்குபடுத்தும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்ட வேதாந்த சூத்திரம், உபநிடதங்களைவிடச் சிக்கலாய் அமைந்து விட்டது. பாதராயணருடைய சூத்திரங்கள் மிகமிகச் சுருக்கமாக அமைந்து விட்டபடியால் அவை உபநிடதங்களை விட மறைபொருளுடையனவாகி விட்டன. அதனால் பண்டைய உபநிடதங்களின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்வதை விட, அவற்றின் மறைபொருளைத் தெரிந்து கொள்வது அரிதாயிற்று. இதனால், மிக அடிப்படையான பொருள்களைப் பற்றிக்கூட பாதராயணரின் கருத்து என்னவென்பதை அவர் சூத்திரங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்வது இயலாததாயிற்று. இதன் விளைவே பின்னர் எழுந்த வேதாந்த

விளக்கவுரைகள் ஆகும். அவற்றுள் முதன்மையானது சங்கரர் எழுதிய வேதாந்த அல்லது பிரம்ம சூத்திர பாடியம் ஆகும். சங்கரர் பாதராயணரின் பிரம்ம சூத்திரத்தை விளக்கிய தோடன்றி, உபநிடதங்கள் பலவற்றிற்கு விளக்க உரைகளும், வேதாந்த மெய்ப்பொருளியலுக்குத் தனியான நூல்களும் எழுதியுள்ளார். சங்கரரின் கருத்துகள் அடிப்படையில் பெரும்பாலும் பாதராயணரின் கருத்துகளுடன் ஒத்திருக்கின்றன எனக் கூறலாம். வேதாந்திகள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்வோரில் பெரும்பாலோர் சங்கரரது பிரம்மசூத்திரப் பொருள் விளக்கத்தை ஏற்போராவர். ஏனையோர் பிற விளக்கவுரைகாரர்களின் ஈடுபாட்டால் பிரிந்து நிற்போராவர்.

வேதாந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கூற்று, மிகப் பழமையான உபநிடதங்களின் கொள்கையான ஆத்மா அல்லது உயிரானது பிரம்மம் அல்லது அனைத்துயிருடன் முற்றொருமையானது என்பதுடன் ஒத்திருக்கின்றது. அதிலிருந்து நிலைபெறுமையதும் வரம்பற்றதும், அனைத்திலிருந்து செயற்படுத்துவதுமாகிய பிரம்மம் பகுதிகள் கொண்டதோ மாற்றத்திற்குட்பட்டதோ அன்று என்பதும், இருக்கின்ற அனைத்தும் பிரம்மத்தின் அடிப்படைப் பகுதியாகவோ, பிரம்மத்திலிருந்து வெளிப்படுவதாகவோ கொள்ளல் ஆகாது என்பதும் அனைத்துமே பிரிக்கப்பட இயலாத முழுமையான பிரம்ம ஆகும் என்பதும் பிரம்மம் ஒன்று என்பதுடன் அது இரண்டல்லாதது என்பதும் பெறப்படுகின்றன. இதுவே சங்கரர் அளித்த வேதாந்தக் கொள்கை எனக் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வுடலில் அமைக்கப்பட்ட வேதாந்தத்தின் அடிப்படைச் சிந்தனை, பல்வகையான மனிதர்கள் பொருட்கள் ஆகியவற்றின் இருத்தலைப் பற்றிக் கற்பிக்கும் நுகர்விற்கும், வேதங்களின் சடங்கியலான சட்டமாகிய வினைப் பயனும் மறுபிறப்பும் என்ற கோட்பாட்டிற்கும் எதிராகவுள்ளது. வேதச் சடங்கியலான சட்டம், பிறப்பிறப்பு முறைமை முதலியவற்றின் மீதுள்ள நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதால், அது உயிர்களின் பன்மையைக் குறிக்கின்றது. இவ்விருவகையான நுகர்வும், வேதத்தின் சடங்கியலான சட்டமும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இயல்பாயுள்ள அறியாமையைச் சார்ந்துள்ளன. அது உயிரை, உடல், மன உறுப்புக்கள் ஏனைய கட்டுப்படுத்தும் தாக்கங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து தன்னைப் பிரித்துப் பார்ப்பதில்

இருந்து தடுப்பதுடன், நுகர்வியலான இயனுலகத்தை ஒரு தோற்றம் என்று உணர்வதிலிருந்தும் தடுக்கின்றது. உண்மையில் நிகழ்வுகளுக்கிடமான உலகம் முழுமையும், கடல் இடைக்கழியில் தோன்றும் கானல் போன்ற தோற்ற விலைக்கொண்டதாகவோ கனவில் தோன்றும் பொருள்கள் கனவு காண்கின்ற பொழுது மட்டும் உண்மையாக இருந்து விழிப்புக் காலங்களில் மறைவதைப் போன்றதாகவோ உள்ளது.

உலக முழுமையில் திரிபுச் சக்தியினால் பாதிக்கப்படாத ஒரே ஒரு பொருள் உயிர் அல்லது ஆன்மா மட்டுமே ஆகும். உயிரானது எவ்வகை நிருபணத்தையும் பெற வேண்டி தேவையற்று இருப்பதுடன் நிருபணங்கள் வேண்டியுள்ள அனைத்து வழக்குரைகளுக்கும் அடிப்படையாகவும் உள்ளது. அதனை மறுக்கவும் முடியாது. ஏனெனில் அதனை மறுக்கும் ஒவ்வொருவரும் அதன் இருப்பை உறுதி செய்கின்றனர். உயிர் பிரம்மத்திற்கு மாறான யாதொன்றுமில்லை. ஏனெனில் பிரம்மம் மட்டுமே இருக்கின்றது. பிரம்மத்தை பற்றிக் கூறப்படும் துணிபுரைகளான தூய்மையானது, உணர்வியல்பானது, எங்கும் இருப்பது தனது அறிவிற்கு உயிரின் உள்ளே தான் செல்ல வேண்டும். ஏனெனில், அதற்குள்ளேயே அவ்விருப்பின் ஆழத்திலேயேதான் மனிதன் உலக முழுமைக்குமான சிக்கலுக்குரிய தீர்வையும் உண்மையான பொருளையும் காணமுடியும்.

பொருள்களின் உண்மை நிலைகளை மக்களிடமிருந்து அறியாமை எப்பொழுது தோன்றியது என்பதைப் பற்றி வேதாந்த மெய்ப்பொருளியல் கருதுவதில்லை. அது, அறிவினால் அல்லது உலக முழுமைக் காட்சியினால் அறியாமை நீங்கும் என்று மட்டுமே சொல்கின்றது. இவ்வுலக முழுமைக் காட்சி பெறப்பட்டவுடன், ஆன்மா அல்லாத அனைத்தின் தோற்றவியல்பும் பிரம்ம ஆன்ம முற்றொருமையும் உணரப்படும். உலக இருப்பை உறுதி செய்கின்ற நிலைகள் கூட உண்மையில் ஒரு திரிபுத் தோற்றமே ஆகும். நானே பிரம்மன் என்று எவன் அறிகின்றானோ அவன் பிறப்பிறப்பாகிய சம்சாரத்தினின்றும் விடுபட்டவன் ஆவான்.

சங்கரர் உபநிடதங்களின் வரம்பற்ற ஏற்புடைமையை ஏற்பதால் அவர் அவற்றின் முழுமையான பொருளை விளக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்பட்டவராகின்றார். உபநிடதங்களின் முழுமையான பொருள் இதுவரை குறிப்பிட்ட கொள்கைக்கு எதிராக உள்ளது.

இவ்வெதிரெதிர் கொள்கையைச் சங்கரர் இரு முறைமைகளை அமைப்பதின் மூலம் நிறைவேற்றுகின்றார். முதலாவது, உயர்ந்த அல்லது மறைபொருளான அறிவு. இதில் புலன் கடந்த பொருள் நிலையை மேற்கொண்டு இதுவரை கூறிவந்த இரண்டல்லாத பிரம்மக் கோட்பாட்டை வரம்பற்ற உண்மையாக நிறுவுகிறார். இரண்டாவது, பொதுப் படையான அறிவாகும். இதில் நுகர்வியலான நோக்கின் அடிப்படையில் உலக முழுமைக்கும் சமயம், சார்ந்த விளக்கத்தை அளிக்கின்றார். உயர் அறிவில் பிரம்மம் அனைத்து இயல்புகளிலிருந்தும் தனியானதாகவும், கீழ்நிலை அறிவில் அது ஆளுமையின் இயல்புகள் கொண்டதாகவும் கற்பிக்கப்படுகிறது. அறியாமையினால்தான் இவ்வியல்புகள் பிரம்மனுக்கு உரியதாக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் புலன் கடந்த பொருளியல் நிலைக்கு உயரமுடியாத மனிதர்களுக்கு வழிபாட்டிற்கு ஒரு பொருள் தேவைப்படுகின்றது. கீழ்நிலை அறிவில், பிரம்மம், உலக முழுமையைப் படைத்தும், ஆட்சிபுரிந்தும் மனிதர்களின் செயல்களுக்கேற்பப் பலன்களை அளிக்கும் ஆள்சார்புடைய இறைவனாகத் தோன்றுகின்றது. இதனாலேயே உலகுண்மையும் எண்ணற்ற உடல்களில் மாறிமாறிப் பிறந்து அலைகின்ற உயிர் பற்றிய உண்மையும் ஏற்கப்படுகின்றன. உயிரானது உடல் மனம் உயிர்க்காற்று அறநிருணயங்கள் ஆகியவற்றிற்குட்பட்டுப் பிறப்புக் கோட்பாட்டில் உழல்வதால், ஆள்சார்புடைய இறைவனை வழிபடுதலின் மூலம் இறைவனுடன் ஒன்றலாம் என்ற கருத்தும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வொன்றிப்பு தற்செயலானதும் சூழ்நிலையிலுள்ளதும் ஆகும். முழுமையான வீடுபேறு புலன்கடந்த பொருள் நிலையில், இயல்புகளற்ற பிரமத்துடன் முற்றொருமைப் படுவதாலேயே அடங்கியுள்ளது. இவ்வுயர் நிலை அடைந்தோர்க்குக் கீழ்நிலையில் உள்ளவை அனைத்தும் பயனற்றதாகும். அத்தகையோர் தம்மை நிலைபேறுடைய, பிரிக்க இயலாத பிரம்மமே தாம் என்பதை உணர்வர். மேலும் அவர்கள் உலக நடத்தையிலுள்ள தோற்றத்தினால் வழிதவறாது இருப்பர். அன்றியும் தம் உலகவாழ்வின் முடிவிற்கும் காத்திருப்பர்.

வேதாந்த மெய்ப்பொருளியலில் சங்கரருடைய விளக்கவுரைக்குப் பின் வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு இறைக் கொள்கையியல்பான விளக்கவுரைகள் எழுந்தன. முதன்மையான இறைவனாக விட்டுணுவையோ, சிவனையோ கொண்ட காரணத்தால் அவற்றுள்ளும்

வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் காணலாம். அவ்வகையில் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இராமானுசரும், அவருக்குப் பின் தோன்றிய மத்துவரும் விட்டுணுவின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கின்றனர். சிரீகண்டர் சிவனை விட்டுணுவுக்கு மேல் உயர்த்திக் கூறுகின்றார். இராமானுசர் பாதராயணின் சூத்திரத்தில் பாஞ்சராத்திரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். அவரது கருத்தின்படி தனித்த ஆன்மாக்கள், மேன்மையாகிய ஆன்மாவாகிய இறைவனுடன் முற்றொருமை கொள்ளாது, அதனின்றும் தனித்து நிற்பனவாகும். உயிர்களின் இயலுக் இருப்பு அறியாமையினால் ஆயதுன்று என்றும், நம்பிக்கையின்மையே அதற்குக் காரணம் என்றும், வீடுபேறு இறைவனுடன் ஒன்றுதலைக் குறிக்கும் என்றும், அதனை அடைவதற்கு அறிவு வழியாகாதென்றும், இறைவன் மீது பற்றுக் கொள்ளாதலே வழியாகும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, வேதாந்தங்களின் உட்கிடையான உபநிடதங்களின் அறிவுரை தெளிவற்று இருந்த காரணத்தினால் அவற்றைப் பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்கள் எழுந்த பலவகை வேதாந்த மெய்ப்பொருளியல்களாக விளங்கி நிற்கின்றன.

-பி.ஆர்.ந.

வேதாரணிய புராணம்: இது அகோர முனிவரால் இயற்றப்பெற்றது. அம் முனிவர் இலக்கணவிளக்கம் வைத்திய நாத தேசிகரின் தந்தை வான்மீகநாத தேசிகரிடம் தமிழ்ப் பயின்றார். தில்லை மூவாயிரவர்களுள் ஒருவராய் திருமாளிகைத் தேவர் என்பவரிடம் வடமொழி பயின்றார். அவர் இயற்பெயர் அகோர சிவத்தியாகராசண்டாரம் என்பதாம். அவர் கும்பகோணப் புராணம், திருக்காணப் போர்ப் புராணம், வேதாரணியபுராணம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றினார். அவற்றுள் வேதாரணிய புராணம் எழுபத்தேழு சருக்கங்களையும், 3243 பாடல்களையும் கொண்டது. முன்னர்ச் சத்தியகிரி என்னும் பெயருள்ளதே பின்னர் வேதாரணியம் எனக் கூறப்பெற்றது. சத்திய நதி என்னும் ஆறே பின்னர் வேதநதியாயிற்று. நிகமகவனம், திரு மறைக்காடு முதலிய பல பெயர்கள் வேதாரணியத்துக்குள்ளன. இங்குள்ள தீர்த்தங்கள் மொத்தம் 96 என தலபுராணம் கூறுகின்றது. அவை வேதாமிர்த தீர்த்தம், அக்கிபுட்கரணீர்த்தம், துவாதசாதித்தர் தீர்த்தம், இயமதீர்த்தம், நாரததீர்த்தம், தும்புரு தீர்த்தம்,

கோடிதீர்த்தம் முதலியனவாம். இவ் வேதாரணியம் சப்த விடங்கத்தலங்களுள் ஒன்று. இங்குப் புவனிவிடங்கராய்ப் பெருமான் மக்களுக்கு அருள் பாலிக்கின்றார் என்பதை விடங்கச் சருக்கத்தின் மூலம் தெரிந்தின்புறலாம். இங்குப் பெருமான் அம்சபாதநடனம் ஆடுகிறார். அகத்தியான் பள்ளியையும், திருக்கோடிக்குழகரையும் சேர்த்தே இப்புராணம் போற்றிப் புகழ்கிறது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றினாலும் வேதாரணியம் மிகச் சிறப்புற்றுள்ளது என்பதை இப்புராணம் மூலம் அறியலாம். வேதாரணியம் திருக்கோயிலில் கதவு தாளிட்டபின்னர் ஒரு நாளிரவு அணையும் நிலையிலிருந்த விளக்கினை எலி ஒன்று எண்ணெய் குடிக்கவிருப்பித் திரியை இழுக்க அதனால் திரிதூண்டப் பெற்றுத் தீபம் நன்கு எரிந்தது. அப்புண்ணிய வசத்தால் இவ்வெலி மறுபிறப்பில் மாவலிச் சக்கரவர்த்தியாயப் பிறக்கும் பேற்றினை அடைந்தது என்பதையும், அம்மாவலிவரலாற்றினையும் மாவலிச் சருக்கத்தாலறியலாம். இன்னும் விசுவாமித்திரர் ஆதிசேடன் முதலியோர் பலர் பேறு பெற்ற வரலாற்றினையும் இப்புராணமூலம் அறியலாம். இங்குள்ள பெருமான் பெயர் வேதாரணியேசுவரர், மறைக்காட்டீசர் முதலியன. அம்மையின் பெயர் யாழைப் பழித்த மொழியம்மை, வேதநாயகி முதலியனவாம். மேலும், பரஞ்சோதி முனிவர் என்பவர் அருளிச்செய்த வேறு ஒரு வேதாரணிய புராணமும் உண்டு. அது பதினெட்டுச் சருக்கங்களையும் 1173 பாடல்களையும் கொண்டது.

-இரா.ச.

வேதியரொழுக்கம்: வீரமாமுனிவர் இயற்றிய உரைநடை நூல்களுள் ஒன்று வேதியரொழுக்கம். சமயப் பணியில் திருமறைக் கருக்களுக்குத் துணைபுரிவோர் வேதியர் எனப்பட்டனர். வேதியருக்கு உரிய பயிற்சியை அளிக்க ஒரு பள்ளியை கி.பி. 1730 இல் வீரமாமுனிவர் தொடங்கினார். அவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்க நெறிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதே இந்நூல்.

இந்நூல் 20 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. அவை முறையே, வேதியர் தொழிலின் இயல்பு, வேதியர் தொழிலின் மாட்சி, வேதியர் தொழில் அனைவருக்கும் பொதுமை, வேதியர் தொழிலுக்கு முன் ஆயத்தம், பிறருக்கு உதவும் வகையில் தம்மைக் காத்துக்

கொள்ளல், தம்மைக் காப்பதற்காகப் பிறரை மறவாது இருத்தல், பிறரை ஈடேற்ற இறைவனிடம் மன்றாடல், பிறர் ஈடேற்றத்தின் மேல்கொண்ட அவா, அவ் அவாவைப் பெறுவதற்குரிய காரணங்கள், இறைவன் மீது முழு நம்பிக்கை, புறத்தோற்றம் காணாமல் ஆன்மாவையே காண எண்ணுதல், அன்பு காட்டுதல், பிறர் பொருள் மீது ஆசையற்று இருத்தல், இடம் காலம் ஆகியவற்றைத் தெரிதல், வழி தப்பியவரோடு சென்று அவரைத் தன்வயப்படுத்துதல், பயன்கிட்டாவிட்டாலும் துணிவோடு இருத்தல், ஒருமுகப்படல், வேதியர் தொழிலுக்குத் துணையாவன, வேதியர் ஒழுக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவன ஆகியவை ஆகும். இந்நூல் எழுதியதற்கான காரணங்கள் 20 ஆம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

நூல் முழுதும் வேதியரை முன்னிலைப்படுத்தி, அவரிடம் நேரிடையாகக் கருத்துகளைக் கூறுவது போல வாக்கிய அமைப்புகள் உள்ளன. நூலிடையே ஆங்காங்கே விவிலியச் செய்திகள், புனிதர்களின் அருளுரைகள், புனிதர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், நற்செய்தி மொழிகள் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. இந்நூலின்கண், 20 க்கு மேற்பட்ட நற்செய்தி மொழிகளும், 10க்கு மேற்பட்ட விவிலியப் பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளும், 25 புனிதர்களின் அருளுரைகளும், 22 புனிதர்களின் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளும், 28 வாழ்வியல் நடைமுறை விளக்கங்களும், 40க்கு மேற்பட்ட உவமைகளும், 9 பழமொழிகளும் ஆளப்பட்டுள்ளனவென ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர். சிலவிடங்களில் உழுது பயிரிடத் தெரியாத உழவனும், ஆயுதம் பிடிக்கத் தெரியாத சேவகனும், கண் தெரியாத சித்திரக்காரனும், கைவிளங்காத சிலம்பக்காரனும், சப்பாணிக் கூத்தாடியும், ஊமைத் தூதனும் ஆகிய இவர்களைப் போல என்றாற்போன்று உவமைகள் அடுக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வேதியரொழுக்கம் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்புகின்ற பணியில் ஈடுபட்டிருப்போருக்கு உரிய நூலாகும். சமயக் கொள்கைகளை உணர்ந்து, அவற்றைப் பின்பற்றுவோராக வாழ்ந்து, அவற்றை மற்றவர்க்கு விளக்கக்கூடிய ஒழுக்கங்களைக் கொண்டுள்ள ஒரு நன்னெறி நூலாகும். திருத்தமுறைக் கிறித்தவத் தொண்டரான போப்பு (G.U.Pope) சிறப்புமிகு வேதியர் ஒழுக்கம் என்னும் நூல் தமிழ் உரைநடை பயிலும்

மாணவர்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும் எனக் கூறியுள்ளார். எலிசாகூல் என்னும் வெசலியன் திருத்தொண்டர், வீரமாமுனிவரின் இலக்கணங்களுக்கும் அகராதிகளுக்கும் அடுத்ததாக அவரது வேதியர் ஒழுக்கம் என்னும் நூல் பெருஞ்சிறப்புடன் திகழ்கிறது எனக் கூறியுள்ளார்.

-கு.இ.

வேம்பாற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தன்: இவர் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர். பாண்டிய நாட்டில் மதுரை மாநகருக்கு வடகிழக்கே வையை ஆற்றின் வடபகுதியில் உள்ள வேம்பாற்றூர் என்னும் சிற்றூரில் இவர் வாழ்ந்தவர். இக்காலத்தில் வேம்பத்தூர் என வழங்கப்படும் அவ்வூரில் பழங்காலந்தொட்டே பல புலவர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். கூத்தன் என்பதால் இவர் கூத்தர் மரபில் தோன்றியவர் எனக் கொள்ளலாம். கண்ணன் என்பதே இவர்தம் இயற்பெயராய் இருத்தல் கூடும்.

இவர் பாடியதாக ஒரு பாடல் மட்டுமே சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. குறுந்தொகையுள் 362 ஆம் பாடலாக அப்பாடல் உள்ளது. வெறி விலக்கித் தோழி அறத்தொடு நின்ற துறையில் அப்பாடல் பாடப்பட்டுள்ளது. வெறியாடும் வேலனிடம், தலைவியின் நோய்க்குத் தீர்வாகப் பல வண்ணச் சோற்றோடு, இளம் ஆட்டினைக் கொண்டு அதன் குருதி தோய்ந்த மண்ணைத் தலைவியின் நெற்றியில் தடவி வணங்குவதால் விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன், ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே என்று தோழி கேட்பதாக அப்பாடல் அமைந்து சிறக்கிறது.

அப்பாடலை, வெறியாடுமிடத்து வேலற்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது என இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர் (கு.14) குறிப்பிடுகிறார். எனினும் இளம்பூரணரும் (தொல், களவு.24) நச்சினார்க்கினியரும் (தொல், பொருளியல்.13) வேலனொடு கூறுதற்கண் தலைவி உசாவியது என்பர். கண்டோர் கேட்பத் தலைவி கூறியது எனப் பேராசிரியர் (தொல்.செய்.197) கூறுகிறார்.

-சா.உ.

வேம்பாற்றூர்க் குமரனார்: இவர் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர். வேம்பத்தூர் என இக்காலத்தில் வழங்கும்

மதுரைக்கு வட கிழக்கிலுள்ள ஊரே வேம்பாற்றூர். அவ்வூர் குலசேகர சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும் கூறப்பெறும் என்பதைக் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். இவர் பாடியதாக இரண்டு பாடல்கள் சங்கத்தொகை நூல்களுள் இடம் பெற்றுள்ளன (புறம். 317, அகம்.157). வல்லாண் முல்லைத் துறையும் வாகைத் திணையும் அமையப் பெற்ற இவர்தம் புறநானூற்றுப் பாடல், துயில்கின்ற ஒருவனுக்கு உள்ளது எதுவாயினும் கொடுங்கள் என்று கூறுவதன் வாயிலாக அத்துயில்வோனின் வல்லாண்மையைப் போற்றுகிறது. இவர்தம் அகநானூற்றுப் பாடல் பாலைத் திணையில் பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லும் பாங்கில் அமைந்து சிறக்கிறது.

-சா.உ.

வேம்பையர்கோன் நாராயணன்: இவர் தமிழகத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளால் அறியலாகும் புலவர்களுள் ஒருவராவார். திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றின் மேல், பல்லவர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட குடைவரை உள்ளது. அதன் மதில்களில் 104 செய்யுட்களைக் கொண்ட ஓர் அந்தாதி நூல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த அந்தாதியின் ஆசிரியர் பெயர் வேம்பையர் கோன் நாராயணன் என்பதாகும். இந்தச் செய்தியினை அந்த அந்தாதியின் ஈற்றிலமைந்துள்ள இரு பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. மற்றபந்த மார்வன் மணியன் மகள், மதில் வம்பையர் போன், நற்பந்தமார் தமிழ் நாராயணன் என்னும் அக்கல்வெட்டுச் செய்யுட்பகுதியினால் இப்புலவரின் தந்தை பெயர் மணியன் என்பது புலனாகிறது. மேலும், அந்த அந்தாதியின் ஈற்றில் அமைந்த கட்டளைக் கலித்துறை, வெண்பா ஆகியவற்றால் இப்புலவர் மதுரை, மணலூர், வேம்பை, சேய்ஞலூர், குண்டூர் ஆகிய ஊர்களில் வாழ்ந்து சிறப்புற்றவர் என்பதும் தெரிகிறது. துதிப்பாடல்களையும், அகத்துறைப் பாடல்களையும் கொண்டு இவரது அந்தாதி விளங்குகிறது. இவரது அந்தாதிப் பாடல்களில், தேவார ஆசிரியர்கள், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் பற்றிய குறிப்பு இன்மையால் அவர்களுடைய பதிகங்கள் தமிழகத்தில் பரவுவதற்குமுன் இப்புலவர் தோன்றியிருக்கலாம் என்றும், அதனால் இவர் காலம் 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் ஆகலாம் என்றும் மு. இராகவையங்கார் கருதுகின்றார். மேலும், இவருக்குச் செங்குவளை மாலை உரியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கொண்டு இவர் வணிகக்

குடியினராகலாம் என்றும் அவர் கருதுகின்றார். இவரது அந்தாதி நூல் கலித் துறைச் செய்யுட்களால் அமைந்து உள்ளது. உலகமாகிய மடந்தையின் நுதலாக உறந்தைப் பகுதியையும், அந்நுதலிலமைந்த திலகமாக சிராமலையையும் இவர் உருவகித்திருப்பது நயமிக்கதாக உள்ளது. நுண்புகர்ப் பைங்கண் கடாக் களிற்றின், உரியனாகிய சிவனை ஒரு நாழிகைநேரம் ஒதவல்லவர்க்கு இவ்வுலகத்துள், அரியன் சால எளியனவாகும் என்று இவர் குறிப்பது கொண்டு இவ்வரது சமயமும், சிவபெருமான்பால் இவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் நன்கு புலனாகின்றன.

-அ.மா.ப.

வேமன்னா: இவர் தெலுங்கு நாட்டில் தோன்றிய மகான்களில் ஒருவர். இவர் சிறந்த கவிஞர். அது மட்டுமன்றி, இவர் தலைசிறந்த பகுத்தறிவாளரும் தத்துவஞானியுமாவார். பலர் இவரை யோகி வேமன்னா என்றே அழைப்பர். இவர் எழுத்திற்குச் சமூகநீதி வலுவூட்டியது.

மழையில் நனையாதவரும், வேமன்னா பத்தியங்கள் (பாக்கள்) தெரியாதவரும் தெலுங்கு நாட்டில் எவருமே இருக்க முடியாது. இவர் பாக்களுக்கு பெரும் செல்வாக்கு இருந்து இவரது வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

மக்கள் கவிஞராகத் திகழும் வேமன்னா வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றியும், இடத்தைப் பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவர் கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் வாழ்ந்திருக்கக் கூடுமெனப் புலவர்கள் கருதியுள்ளனர். ஆயினும் வேமன்னா கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் (1750) வாழ்ந்தார் எனப் பெரும் பான்மையான புலவர்கள் கருதுகின்றனர்.

வேமன்னா பல இடங்களில் வாழ்ந்தவர். இன்றைய சித்தூர் மாவட்டம் சந்திரகிரி வட்டத்தில் ஓர் ஊரில் பிறந்து கொண்டவீடு என்னும் மண்டலத்தில் வளர்ந்து கடப்பை கருநூல் மாவட்டங்களில் சுற்றித் திரிந்தார் என்று கருதுகின்றனர். இந்த இடங்கள் அனைத்தும் இராயலசீமைப் பகுதியில் உள்ளன.

வேமன்னாவின் வாழ்க்கைச் செய்திகளும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இவர் கொண்டவீடு ரெட்டி அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் எனச் சிலர் கருதுவர். இவர் இராச வேமாரெட்டி அரசரின் இளவல் என்பது தெரியவருகின்றது என்பர். எனினும் இவர் ஒரு வேளாளர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

வேமா, வேமன்னா என்ற பெயர்கள் இராயலசீமைப் பகுதியில் இன்றைக்கும் வழக்கில் இருக்கின்றன. இந்தச் சொற்களுக்கும் சரியான பொருள் விளங்கவில்லை. வடமொழியில் வேமா என்றால் தறி என்று பொருள். தெலுங்கில் வேப்ப மரத்தை வேமு என்று சொல்லுவது வழக்கம். எனவே, வேமு அண்ணா (அண்ணா) வேமன்னா ஆகியதென்றும், இது தூய தெலுங்குப் பெயர் என்றும் கொள்ளலாம்.

வேமன்னாவின் பத்தியங்களுக்கு விசுவதாபிராம வினூரவேம என்னும் அடி மகுடமாக அமைந்துள்ளது. இந்த மகுடத்திலுள்ள அபிராம என்னும் சொல் வேமன்னாவின் குருவைக் குறிக்கிறதென்று சிலர் கருதுகின்றனர். அபிராமய்யாவை வஞ்சித்து வேமன்னா ஒரு யோகியிடம் தங்கம் செய்யும் விதிமுறைகளை மறைவாகத் தெரிந்து கொண்டாரென்றும், பின்னர்த் தாம் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்து வேமன்னா பெருந்துயரம் அடைந்தாரென்றும், அதன் விளைவாகவே இவர் குருவின் பெயரால் பாக்கள் இயற்றியுள்ளாரென்றும் கதை ஒன்று கூறப்படுகிறது.

விசுவதாபிராம வினூர வேம என்னும் மகுடத்திற்கு இன்றைக்கும் உரிய பொருள் விளங்கவில்லை. புலவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. விசுவதாபிராம என்பது தவறான பாடமெனக் கருதுவோரும் உள்ளனர். அது விசுவதோபிராம என்று இருக்கக்கூடும் எனச் சிலர் குறிப்பிடுவர். உலகத்திற்கினியவனே கேளடா வேமனே என்று இந்த மகுடத்திற்குப் பொருள் கூறலாம்.

வேமன்னாவின் காலம், வரலாறு முதலியவற்றைப் போலவே, அவருடைய பத்தியங்களின் எண்ணிக்கை பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அவை ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளனவென்பது தெரியவருகின்றது. வேமன்னா பத்தியங்கள் தொகுப்பில் 5000 பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தொகுப்பு 1960 ஆம் ஆண்டு

வெளிவந்துள்ளது. அதன் பாடல்கள் அனைத்தும் வேமன்னா பத்தியங்கள் என்று கூற இயலாது. இவரது பெயரில் மற்றவர் இயற்றிய பாக்களும் இருக்கக்கூடும். வேமன்னா பத்தியத்தியங்களை மொழிபெயர்த்து உலகத்திற்கு அக்கவிஞரின் திறமையை அறிமுகப்படுத்தியவர்.

சீதாராம் பிரசாது என்பவர் 100 வேமன்னா பத்தியங்களைத் தமிழ் எழுத்துகளில் எழுதியும் மொழிபெயர்த்தும் வேமன்னா பத்தியங்கள் என்னும் பெயரில் ஒரு தொகுப்பினை கி.பி. 1892 இல் வெளியிட்டார். பின்னர் மங்கபுட்டி நாயுடு, புதுவை நாராயணதாசர், சுத்தானந்த பாரதி முதலியோர் தம் தமிழாக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வேமன்னாவைப் பற்றிப் பத்துப் பக்கங்களில் திராவிட நாடு இதழில் (8.4.1945) சிறந்த கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். வேமன்னா பத்தியங்கள் வெடிகுண்டுகள் போன்றவை என்று அவர் கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்கிலம், இந்தி, வட்மொழி, உருது முதலிய பல மொழிகளில் வேமன்னா பத்தியங்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வேமன்னா என்று கூறியவுடனே திகம்பரமாக அமர்ந்து முழங்கால் மேல் தலையைச் சேர்த்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கும் ஒருயோகியின் உருவம்தான் நினைவிற்கு வரும். இவ்வகையான உருவப்படம்தான் பல வேமன்னா பத்தியத் தொகுப்புகளிலும் காணப்படுகின்றது. இவை அனைத்திற்கும் ஆதாரம் தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூல்நிலையத்தில் இருந்த வேமன்னா உருவச் சித்திரமே. இப்பொழுது அந்தச் சித்திரம் அங்குக் காணவில்லை. நாடோடியாகத் திரிந்த வேமன்னா தஞ்சை முதலிய தமிழக மாவட்டங்களிலும் சுற்றுப்பயணம் அவருக்குப் பல இடங்களில் மாணவர்கள் இருந்தனர் எனவும் தெரியவருகின்றது.

தஞ்சையில் கிடைத்த வேமன்னா உருவப்படம் தான் 1972 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 3 ஆம் நாளன்று இந்திய அரசாங்கத்தார் வெளியிட்ட 20 பைசா அஞ்சல் தலையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

-சி.ஆர்.ச.

வேமன்னா பத்தியங்கள்: இவர் தெலுங்கு மொழியில் இனிய சொற்களால் புரட்சிகரமான சமூகச்

சீர்திருத்தக் கருத்துகளை வெளியிட்ட ஆந்திர நாட்டின் மக்கள் கவிஞர். தமிழில் திருவள்ளுவரும், கன்னடத்தில் சர்வக்ஞரும், இந்தியில் கபீரும் போலத் தெலுங்கில் வேமன்னா, நீதிக் கவிஞராகவும், மக்களின் நாவில் தவழும் சிறந்த கவிதைகள் படைத்த மக்கள் கவிஞராகவும் திகழ்கின்றார். மூடநம்பிக்கைகளை அவரைப் போலக் கண்டித்தவர்கள் முற்காலத்தில் யாரும் இல்லை எனலாம். சமூகத்தின் ஒழுக்கக் கேடுகளைக் கண்ணோட்டமின்றி எள்ளி நகையாடும் சொற்களினால், இதயத்தில் வேலெறிவது போலச் சாடுந் தனித்தன்மை இவருக்குண்டு.

வேமன்னா பிறந்த ஊர் கொண்டவீடு என்று கூறுவர். அவர் ஆந்திர நாடு முழுவதும் துர்வியாகச் சுற்றித் திரிந்தார். ஆங்காங்கே தாம் கண்ட உண்மைகளையும், சமூகத்தின் சீர்கேடுகளையும் சுட்டிக்காட்டிக் கற்பிக்கும் முறையில் பற்பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். வேமன்னா வள்ளுவர் போல, குறைப்படுத்தப்பட்ட நூல் எதையும் எழுதவில்லை. ஆங்காங்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நீதிக்கவிதைகள்தாம் பிற்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன. அவையே வேமன்னா பத்தியங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. அவை மூவாயிரம் பாடல்கள் வரையும் உள்ளன. அவற்றுள் மிகுந்த அளவில் பிற்காலத்திய செருகுக் கவிகள் கூடச் சேர்ந்து விட்டன. வேமன்னா தம் கால அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம், மக்கள் வாழ் முறை, நீதிமுறைகள், ஒழுக்கக் கேடுகள் குறித்த எல்லாச் சிந்தனைகளையுமே ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். உருவ வழிபாட்டினைக் கண்டித்துள்ளார், சாதி சமய வேறுபாடுகளை எதிர்த்துள்ளார், பார்ப்பனீயத்தைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார், பரத்தைமையைக் கண்டித்துள்ளார், உயர்ந்த உறவுகளை எடுத்துக்கூறியுள்ளார். பண்டிதத் தன்மையுடையவரல்லர் அவர். பாமரருக்கும் புரியும் எளிய நடையில் வடமொழிக் கலப்பற்ற தெளிந்த தெலுங்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆட்டவெலதி என்னும் தெலுங்கு யாப்பு வடிவத்தில் தம் கவிதைகளைப் பெரும்பாலும் யாத்துள்ளார். ஐந்து சீர்கள் கொண்ட அடிகளில் முதல் சீருக்கும் நான்காம் சீருக்கும் எதுகையாவது மோனையாவது விரும்பியதை அமைத்துக் கொள்ளலாம். அந்த யாப்பு வேமன்னாவின் தனிச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தமிழிலுள்ள வெண்பாயாப்பில் புகழேந்தி புகழ்பெற்றது போல, வேமன்னா தெலுங்கிலுள்ள ஆட்டவெலதியாப்பில் புகழ்பெற்றார். தம் அறிவுரைகளை உலகுக்குக் கூறுவது

போல அமைக்காமல் தமக்குத் தாமே கூறிக் கொள்வது போல அமைத்து குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் பாடல்களில் இறுதி நான்காம் அடி விகவ தாபிராம வினூர வேம என்று முடியும். உலகிற்கு அழகானவளே வேம கேட்பாயாக என்பது அதன் பொருள். அபிராம என்பது அவர் தம் குருவின் பெயர் என்று சிலர் குறிப்பிட்டனர். அது பொருந்துவதன்று. ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியும் அப்படி முடிவதால் அவரது உலகு தழுவிய சிந்தனை புலப்படுகிறது. தன்னடக்கமும் புலப்படுகிறது. அவர்தம் பாடலில் ஏனைய மூன்றடிகளில் தம் கருத்தை வெளியிட்டு விடுகிறார். அதில் ஓர் அடி பழமொழி போல உவமை அழகுடனோ, உணர்ச்சிச் சொற் சித்திரமாகவோ அமைந்துவிடும். அது நெஞ்சில் நீங்காது நிலை பெற்றுவிடும் தன்மை கொண்டது.

அவர் பாடல்களை மேனாட்டறிஞர்களான சார்லசு பிலிப் பிரெளன் ஆங்கிலத்திலும், செ.ஏ. தூபாய் பிரெஞ்சு மொழியிலும் சென்ற நூற்றாண்டில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். காம்பெல், மாக்டொனால்டு, சி.யு. போப்பு, பார்னட்டு போன்ற மேனாட்டறிஞர்கள் வேமன்னாவை மேனாட்டுக்கு அறிமுகப் படுத்திப் புகழரை கூறியுள்ளார்கள். பிற இந்தி மொழிகளில் வேமன்னா பத்தியங்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் நான்கு மொழி பெயர்ப்புகள் வந்துள்ளன. வேமன்னா பத்தியங்கள் அறநெறி உணர்த்தும் அரும்பெரும் படைப்புகள். அவை சிரிக்க வைத்துச் சிந்திக்கத் தூண்டும் புரட்சிகரமான முற்போக்குக் கருத்துகளின் கருவூலம் ஆகும்.

-மு.கு.ஜ.

வேர்டுகவொர்த்து, வில்லியம்: இவர் சிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். புனைவியற் பாங்கு இயக்கத்தைத் (Romantic Movement) தொடங்கி வைத்த தனித்தன்மை வாய்ந்த இயற்கைக் கவிஞர் வில்லியம் வேர்டுகவொர்த்து (Willam Wordsworth) புலனுக்கு விருந்தளிக்கும் இயற்கையின் புற அழகைப் பாடவில்லை. ஆழ்ந்த ஒருமுகப்பாட்டினால் இயற்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து அதன் இதயத்துடிப்பையும் ஆன்மப் பேரொளியையும் தம் அறிவுத் திருக்காட்சியில் கண்டு அதனால் உண்டான மகிழ்ச்சி, அமைதி, பொதுமைப்பாடு (Universality) ஆகியவற்றின் மூலம் இயற்கையையும் இயற்கையோடு நெருங்கியுள்ள மனிதனையும் மிக விழுமிய, மிகத்

தூய்மையான, உள்ளத்தாடுருவும் தொனியில் இவர் பாடுகிறார். பறவைகள், மலர்கள், மரங்கள், மலைகள், கல், மண், யாவும் இவருக்கு அணுக்கமும் நெருக்கமும் உள்ளவை ஆயின. இவர் பார்வையில் மெல்லிய செடி, கொடிகள் கடும் வெயிலில் காயாமல் இளைந்தென்றல் நுகர்ந்து இள வெய்யில் காய்கின்றன. உயிரற்றவை எனத் தோன்றும் இயற்கைப் பொருள்களின் உள்ளே உறையும் உயிரைக் கண்டு தம் நெகிழ்ச்சிமிக்க ஆற்றலால் புத்தொளியும் புத்துணர்வும் அவற்றுடன் துலங்குவதைத் தம் பாடலால் காட்டுகிறார். துன்பத்திலும் பொறுப்பிலுமிருந்து ஓடி ஒலியும் புகலிடமாக அல்லாமல், மன எழுச்சியும், ஊக்கமும் நல்கும் நம்பிக்கை நிலையமாகவும் பள்ளிக் கூடமாகவும் இவர் இயற்கையைக் காண்கிறார். மனிதனால் காண முடியாத வண்ணங்களையும் வடிவங்களையும் ஆழ்ந்து அமுந்திய இயற்கை அனுபவத்தால் காண்பதுடன், நாளும் காணக்கூடிய எளிய நிகழ்ச்சிகளையும் காணக்கிடைக்காத புது அனுபவமாக மாற்றிக் காட்டுகிறார்.

வேர்டுகவொர்த்து பழைய இலக்கிய மரபுகளையும் பகுத்தறிவின் இரும்புப் பிடியையும் உடைத்தெறிந்தார். புதிய மொழி அமைதியையும், புதிய வடிவங்களையும் கண்டறிந்து ஆங்கில இலக்கியத்தைச் சீர்பெறச் செய்தார். அகவல் (Blankverse), ஈரேழடிப்பா (Sonnet) ஆகிய பழையஇலக்கிய வடிவங்களுக்குப் புது வாழ்வளித்தார். சேக்சுபியர் (Shakespeare), மில்டன் (Milton) போன்றோருக்கு நிகராக ஈரேழடிப்பாக்கள் எழுதினார். மனித வாழ்க்கையைத் திறனாய்வு செய்ய இவருக்குப் பரந்த சிந்தனை போதாது. எனினும், இயற்கையையும், மனிதனையும் ஈடு இணையின்றிப் பாடினார். இவரது சிந்தனையும் அறிவியல் உணர்வும் ஆன்மிகக் காட்சியும் ஒத்திசைந்து ஒன்றுகூடி நிற்கக் கற்பனையின் அகக் காட்சிவழி நின்று இவர் படைப்புபணி செய்யும்போது ஒப்புயர்வற்ற கவிதை படைக்கும் வரம் பெற்றவராக இவர் விளங்கினார்.

இயற்கையோடு இயைந்து நிற்கும் மாந்தர்களே - குறிப்பாக குழந்தைகள், ஏழை எளியவர்கள், முதியவர்களே - இவர் பாடலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் ஆவர். இவர்கள் தனிமையைத் தழுவியவர்கள், பரபரப்பில்லாமல் அமைதியாயிருந்து

இயற்கையாம் மூல ஆற்றலுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளவர்கள். புகழ்மேகம் தொடர இறைவனாம் இல்லத்திலிருந்து இங்கு வந்துள்ள வாமனமேதை, தீர்க்க தரிசியே குழந்தை, மனிதனிடம் உலகியலறிவு பெருகப் பெருக அவனது உணர்வு குன்றி உண்மையொளி மங்கிவிடுகிறது என்பது இவர் முடிவு. இதுவே, மனிதனுக்குத் தந்தை குழந்தையே என இவர் பாடக் காரணம். வானவில்லில் (Rainbow) பாடியுள்ள இவ்வகவிதைதான் பின்னர், பிள்ளைப் பருவத்தின் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பற்றிய நெருடல்கள் மீது ஒரு கலிப்பாடல் (Ode on Intimation of Immortality of Childhood) என முளைத் தெழுந்தது.

இவர் இங்கிலாந்திலுள்ள காக்கர்மொளத்து (Cockermouth) என்னும் ஊரில் சான் வேர்டுகவொத்து (John wadsworth) ஆன்குக்க்சன் (Anne Cookson) ஆகியோரின் மகனாக கி.பி. 1770 இல் பிறந்தார். இளமையில் பெற்றோரை இழந்து, சிறிய தந்தையரால் வளர்க்கப்பட்ட இவர் கி.பி. 1779 முதல் ஆக்செடு (Hawkshead) இலக்கணப் பள்ளியில் படித்ததைவிட அலைந்து திரிந்து நாட்டுப்புற இயற்கை எழிலைப் பருகியதே மிகுதியாகும். பின்னர், கி.பி. 1787 இல் கேம்பிரிட்சிலுள்ள புனித சான் கல்லூரியில் (St. John's College) படித்து கி.பி. 1791 இல் பி.ஏ., பட்டம் பெற்றார். உறவினர் விருப்பப்படி அந்நிலையில் பிரான்சு, சுவிட்சர்லாந்து முதலிய நாடுகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். அப்போது பிரான்சில் மூண்ட பிரான்கப் புரட்சிக்கு ஆதரவு அளித்தாலும் பின்னர் அதனைப் போற்றவில்லை. கொலை, போர் முதலிய வற்றை இவர் சற்றும் விரும்பவில்லை. பிரான்சில் ஆனட்டு வேலன் (Annette Vallon) என்ற பெண்ணைக் காதலித்தார். ஆனால் மணமுடிக்க முடியவில்லை. அக்காலத்தில்தான் இவருடைய தொடக்காலக் கவிதைகளான ஒரு மாலை வலாவல் (An Enening Walk), வருணனைச் சித்திரங்கள் (Descriptive Sketches) ஆகியன வெளிவந்தன. அவை விட்டோரியா காலச் செயற்கைத் தன்மையும் பழைய சொல்லாட்சிப் போக்கும் கொண்டவை, விறுவிறுப்பில்லாதவை.

வாழ்க்கையில் நிலைபெற மாட்டாமல் தனித்த வேர்டுகவொர்த்துக்கு நோயால் இறந்த நண்பனொருவன் விட்டுபோன 900 பவுன் கிடைத்தது. கவிஞர் நிம்மதியாக இரரேசுடவுன் விடுதி (Racedown Lodge)யில் குடியமர்ந்தார். நண்பனின் ஊக்குதலும் தங்கையின்

அன்பும் துணை நிற்கப் பல கவிதைகள் எழுதினார். கோலரிட்சின் பாடல்களும் சேர்த்துத் தொகுக்கப்பட்ட தன்னுணர்ச்சிப் பழங்கதைப் பாடல்கள் (Lyrical Ballads) கி.பி. 1798 இல் வெளிவந்தன. அதன் இரண்டாம் பதிப்பு கி.பி. 1800 இல் வந்தது. ஆங்கில இலக்கியத்தில் அந்நூல் ஓர் எல்லைக் கல்லாக அமைந்திருக்கிறது. அந்நூலின் முகவுரையில் கவிதைக்குரிய நடை, சொல்லாட்சி, பாடுபொருள் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கவிஞர் தம் கோட்பாடுகளைக் கூறுகிறார். மேலும், ஏழை, எளியோர், தாழ்ந்தோர்களின் பேச்சில் உள்ள சொற்கள் கவிதைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கத்தக்கவை, நாள்தோறும் காணும் மிகச் சிறிய, எளிய நிகழ்ச்சியும் கவிதைக்குப் பாடுபொருள் ஆகும். இயல்பாகப் பொங்கித் ததும்பும் வலிமைவாய்ந்த உணர்ச்சிகளே கவிதை மேலும் பேரமையில் நினைவுகூறப்பட்ட உணர்வுகளே கவிதை என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திறனாய்வாளர்கள், குறிப்பாகப் பிரான்சிசு செப்பரே (Francis Jeffrey) போன்றோர் தம் மதிப்புரையில் இக்கொள்கைகளை ஏளனம் செய்தனர். என்றாலும் வேர்டுகவொர்த்து தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவற்றுள் சில கவிதைகள் மந்தமானவை, சில நேர்த்தியான அமுகக் கவிதைகள்.

இவர் கி.பி. 1802 இல் மேரி அட்சின்சன் (Mary Hutchinson) என்ற மங்கையை மணந்தார். இவருக்கு ஐந்து குழந்தைகள் பிறந்தன. குழந்தைகள் மீது பாசம் உள்ளவராய் இவர் இருந்தார். செருமன் போன்ற நாடுகளுக்குச் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். இவருடைய அருமையான பாடல்கள் எழுதப்பெற்ற காலம் கி.பி. 1797 முதல் கி.பி. 1807 வரை ஆகும். இவர் கி.பி. 1807 இல் இரு கவிதைத் தொகுதிகளை வெளிக்கொணர்ந்தார். இவர்தம் படைப்பில் குயிலுக்கு வண்ணத்துப்பூச்சிகள், பொன்மணி மலர்கள் (The Daffodils), தின்டர்ன் திருமடம் (Tintern Abbey), மைக்கேல் (Michael), சிதைந்த குடில், இருது (Ruth). தீர்மானமும் விடுதலையும் (Resolution & Independence) போன்ற பாடல்களும், இலூசிப் பாடல்கள் (Lucy) சிலவும், சாவாமையின் நெருடல்கள் (Intimations of Immortality). பாயிரம் (The Prelude, 1805) என்ற தன் வரலாற்றுப் பாடல்களும் சிறந்தவை. வெசுடுமினிசுடர் பாலத்தின் மீது (Upon the Westminster bridge) உலகியல் நம்மை அளவுமீறிக் கவர்ந்து விட்டது (The World is too much with us). தனி அறுவடை ஆள் (The Solitary Reaper) என்பனவும் குறிக்கத்தக்கவை.

வேர்டுகுவொர்த்து, வில்லியம்

பின்னாளில் கவிஞரின் படைப்பாற்றல் குன்றியது. எனினும், மேலும் சில நல்ல கவிதைகளை இவர் அளித்துள்ளார். இவர் கி.பி. 1843 இல் அரசவைக் கவிஞரானார். இவர் 1850 ஆம் ஆண்டு காலமானார். ம.சி.இரா.

வேல்சு (முந்நீரகம்): இங்கிலாந்தின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள வேல்சு (Wales) வடக்கில் அயர்லாந்துக் கடலாலும், தெற்கில் பிரிசுட்டல் (Bristol) கால்வாயாலும் மேற்கில் புனித சார்சுக் கால்வாயாலும் (Saint George's Channel) கிழக்கில் ஆங்கிலேய நகரங்களாலும் சூழப்பட்ட, ஒரு முந்நீரகம். தெற்கு வடக்கில் இதன் நீளம் 218 கி.மீ. கிழக்கு மேற்கில் இதன் அகலம் 154 கி.மீ. இதன் மக்கள் தொகை 2,749,640 (1981). வடக்கு வேல்சு 6 வட்டங்களாகவும் தெற்கு வேல்சு 6 வட்டங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. வேல்சின் மொத்தப் பரப்பளவு 20,761 ச.கி.மீ. இதன் பெரும்பகுதியில் கேம்பிரியன் (Cambrian) மலைத்தொடர் பரவியுள்ளது. இந்நாட்டின் முக்கிய ஆறுகள், டீ (Dee), செவரன் (Severn), வை (Wye), ஊசுக்கு (Usk) ஆகியன.

வேளாண்மையும், கால்நடை வளர்ப்பும், வேல்சு மக்களின் முக்கிய தொழில்களாகும். புதிய தொழிற்சாலைகள் இங்கு, கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில், ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் தென்பகுதியில் நிலக்கரி,

இரும்பு, செம்பு, தகரம், துத்தநாகம் முதலியன சுரங்கங்களிலிருந்து எடுக்கப்படுகின்றன. இந்நாட்டின் நிலச் செழிப்புக் காரணமாக, பொருளாதாரத் துறையில் இம்முந்நீரகம் முன்னணியிலுள்ளது. இதன் தலைநகர் கார்டிபு (Cardiff) நகரமாகும்.

நீண்ட காலமாகச் சிறப்புற்றிருந்த வேல்சு மொழி இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் தனக்கு உரிய நிலையை நாட்டில் பெற்றது. அம்மொழி 27 எழுத்துகளை உடையது. அரசியல் தொடர்பு இல்லாத வேல்சு இளைஞர் கழகம் (Welsh League of Youth), 1922 ஆம் ஆண்டு முதல் வேல்சு மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைச் செயற்படுத்தி வருகிறது. வேல்சுப் பல்கலைக்கழகம் கி.பி.1893 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. அபெரிட்சுட்வித்து (Aberystwyth) என்னுமிடத்தில் உள்ள வேல்சு நூலகம் புகழ்மிக்க ஒன்றாகும்.

வேல்சுப் பகுதியில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே மக்கள் வாழ்ந்தனர், என்று இந்நாட்டு மரபுச் செய்திகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பகுதியின் உழவர்களும், கால்நடை மேய்ப்பவர்களும், பிரிட்டனின் பல இடங்களுக்குச் சென்றனர் என்பது தெரிகிறது. அவர்களுக்கும்

ஆங்கிலேயர்களுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. முதலாம் எட்வர்டு என்ற ஆங்கிலேய மன்னன், கி.பி. 1282 ஆம் ஆண்டில் வேல்சு நாட்டை வென்று, ஆங்கிலேய ஆட்சியை இங்கு நிறுவினார். இம்மக்களை மகிழ்விக்க, அம்மன்னன், தம் பிள்ளைக்கு வேல்சு இளவரசர் என்ற பட்டத்தை கி.பி. 1301 இல் வழங்கினார். அது முதல் ஆங்கிலேய மன்னரின் பட்டத்துக்குரிய மகனை வேல்சு இளவரசர் என்று குறிப்பிடும் வழக்கமேற்பட்டது. பல அரசியல் இடர்ப்பாடுகளுக்குப்பின், கி.பி. 1536 ஆம் ஆண்டு, இங்கிலாந்தின் தியூடர் மன்னன், ஓர் ஒன்றியச் சட்டப்படி (Act of Union) வேல்சு - இங்கிலாந்து இரு நாடுகளையும் ஒன்றாக இணைத்தார். அதன்பின் வேல்சின் வளர்ச்சி விரைவுற்றது.

-மா.கா.

வேல் விருத்தம்: இது அருணகிரிநாதரால் பாடப்பட்ட ஒரு நூலாகும். பதினான்கு சீர்க் கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்களாலான பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது. சிறந்த சந்த அமைதியைப் பெற்றுத் திருப்புகழைப் போல் இனிமையாகப் பாடவல்லது. முருகப் பெருமானின் கையிலுள்ள வேலின் பெருமையையே இப்பத்துப் பாக்களும் பலவாறு புகழ்ந்து போற்றுகின்றன.

சிவபெருமான் கையிலுள்ள சூலாயுதமும் திருமாலின் சக்கராயுதமும் தேவேந்திரரின் வச்சிராயுதமும் சூரபதுமன் குலத்தை அழிக்கும் ஆற்றலற்றனவெனக் கருதி முருகன் தன் வேலை ஏவி அசுரர் குலத்தை அழித்தான். எனக் கூறும் சிறப்பினை இந்நூலின் இரண்டாம் பாடலிலிருந்து அறிந்து மகிழலாம். மேலும், இப்பாடலில் உமையம்மைக்குரிய பல்வேறு பெயர்களைப் பட்டியலிடுவது போன்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது சிறந்துள்ளது. முருகன் பழிநிலை முதல் கதிர்காமம் முடிய பலதங்களில் அமர்ந்தவன் என்றும் அத்தலங்களைப் புகழுவார் நாவினிற் புந்தியிலமர்ந்தவன் கந்தன் முருகன் குகன் புங்கவன் செங்கை வேலே அவணர் நிணத்தசையை அருந்தி அமரர்களைக் காத்தது என்றும் மூன்றாம் பாடலில் அழகு சிறந்துள்ளது. இவ்வாறே மற்றைப் பாக்களும் முருகன் கையின்கண்ணுள்ள வேலின் பெருமையைப் பலபடப் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. அவற்றைப் படித்து இன்புறலாம்.

வாக்கிற்கருணகிரி என்னும் போற்றுகரை இவ் வேல்விருத்தப் பாக்களாலும் உண்மையாதலை, படித்தால் தெள்ளிதின் உணரலாம். அருணகிரி நாதர் காலம் கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டாதலின் இந்நூலுமக்காலத்ததே. ஒரு சாரார் இந்நூலை அருணகிரி நாதர் இயற்றவில்லை என்ற கருத்தும் கொண்டுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. இருப்பினும் பல்வேறு சிறப்பியல்புகளை நோக்கும்போது அருணகிரிநாதர் இயற்றியது தான் இவ்வேல் விருத்தம் என்னும் கொள்கையே வன்மை பெறுகிறது.

-இரா.ச.

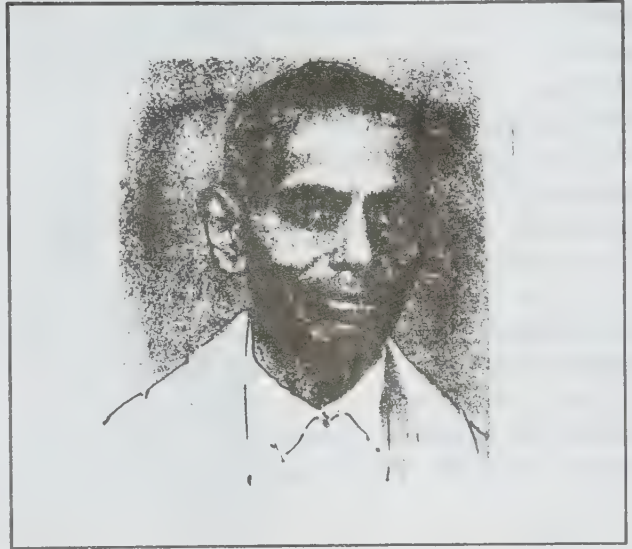
வேலப்ப தேசிகர்: இவர் சிவஞான போத மாபாடியம் இயற்றிய மாதவச்சிவஞான முனிவரின் குரு ஆவார். இவர் திருவாவடு துறை ஆதீன அடியவர்களுள் ஒருவராய்ச் சிறந்து விளங்கிச் சசிந்தரம் கிளை மடத்தில் சைவ சமயத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். சிவஞான முனிவரின் பிள்ளைத் திருநாமம் முக்களாலிங்கர் என்பதாம். ஒருசமயம் திருவாவடுதுறை ஆதினத் துறவிகள் சிலரைத் தம்முராய விக்ரம சிங்கபுரத்தில் கண்டு உபசரித்து, அப்பால் அவர்களுடனேயே முக்களாலிங்கரும் தம்பெற்றோர் அனுமதி பெற்றுப் புறப்பட்டார். அத்துறவிகள் முக்காலிங்கரை அழைத்துச் சசிந்தரம் சென்றனர். அங்கிருந்த வேலப்ப தேசிகர் முக்களாலிங்கரின் அறிவு மேம்பாட்டைத் தெரிந்து தம் மாணவராக ஏற்றுக் கொண்டார். சமயத் தீக்கை முதலியனவும் செய்தார். பக்குவம் அறிந்து காவியுடையும் கொடுத்துத் தீட்சா நாமமாகச் சிவஞானம் என்னும் பெயரையும் சூட்டினார். பின்னர், வேலப்ப தேசிகருடனேயே சிவஞானமிருந்தார். இச்சிவஞானம் பிற்காலத்து முனிவர் என்னும் மேம்பாட்டிற்கு வர இவ்வேலப்ப தேசிகரே மூலகாரணரார். ஒரு சமயம் வேலப்ப தேசிகர் திருவாவடுதுறைக்குத் தம் குருநாதரைக் காண்புறப்பட்டார். தம்முடன் சிவஞானத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். வழியில் வேலப்ப தேசிகர் செப்பறை சென்று வணங்கினார். அவ்வூர் அருகேயுள்ள இராசவல்லிபுரத்து அகிலாண்டேசுவரி மீது சிவஞானத்தைக் கொண்டு பதிகம் பாடச் செய்து, அரங்கேற்றமும், அப்போதே செய்து வைத்தார். அப்பால் பலவூர்களையும் வழிபட்டுக் கொங்கு நாடு அடைந்தார். அங்குப் போரூரில் தங்கியிருக்கையில் வேலப்ப தேசிகர் இறையருளில் கலந்தார். சிவஞான

முனிவர் தம் குருநாதருக்கு ஆற்ற வேண்டிய இறுதிச் சடங்குகளை முறையாக ஆற்றினார். அப்பால் திருவாடுதுறை சென்ற தம் குருநாதர் திருவடிப்பேறடைந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார். அவ்வமயம் திருவாவடு துறையில் பத்தாம் பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்தவரும் வேலப்ப தேசிகர் என்னும் பெயருடையவரே. அவருக்குப் பின் பதினோராம் பட்டத்தில் இருந்தவரும் வேலப்பதேசிகர் என்னும் பெயர் பூண்டவரே ஆவார். ஆதலின், நன்கு வேறுபாடு தெரியும் பொருட்டு முன்னவராய பத்தாம் பட்டத்திலுள்ளவரை முன் வேலப்ப தேசிகர் என்றும், பின்னவராய பதினோராம் பட்டத்திலுள்ளவரைப் பின் வேலப்ப தேசிகர் என்றும் அழைக்கும் மரபு ஏற்படலாயிற்று. அவ்வாதினத்தில் பத்தாம் பட்டத்திலும் வேலப்ப தேசிகர் என்னும் பெயர் தாங்கிய ஒருவர் இருந்து ஆட்சி செய்திருக்கிறார். சிவஞான முனிவர் குருநாதர் பேரூரில் முத்தியடைந்ததால் அவரைப் பேரூர் வேலப்ப தேசிகர் என்றும் கூறுவர். பஞ்சாக்கரப் பஹொடை என்னும் அரியநூலை இத்திறவு இயற்றியுள்ளார். சிவஞான முனிவர் காலம் இற்றைக்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகும். சிவஞான முனிவர் முத்தி பெற்றது கி.பி. 1785 என்று தெளிவாய்த் தெரிகிறது. ஆகவே, இவ் வேலப்ப தேசிகர் காலமும் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டு என்பது தெளிவு.

-இரா.ச.

வேலாயுதம் பிள்ளை சாமி: இவர் கி.பி. 1895 ஆம் ஆண்டில் தஞ்சை மாநகரத்தில் தோன்றினார். சைவ வேளாள மரபில் வந்த சாமிநாத பிள்ளை என்பவர், இவர் தந்தையாராவார். இவர் தாயார் அம்மணி அம்மாள். தந்தையார் தொடர் வண்டி நிலைய அலுவலராகப் பணிபுரிந்ததால் அலுவல் முன்னிட்டுப் பல ஊர்களுக்கும் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் அவர் புதல்வரான வேலாயுதம் பிள்ளை பல பள்ளிகளில் கல்வி பயிலும் நிலை ஏற்பட்டது. இவர் திருச்சி, தூய வளனார் கல்லூரியில் (St. Joseph College) பயின்று வரலாற்றில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். பின்னர், சென்னை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஆசிரியப் பட்டம் (எல்.டி) பெற்றார்.

பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுப் பணிபுரிந்து கடின உழைப்பால் முன்னேறித் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த

ஓரத்தநாட்டில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் (Board High School) தலைமையாசிரியராகப் பணி புரிந்தார். வரலாற்றுத் துறையில் இளங்கலைப் பட்டமே பெற்றிருந்தாலும், இவர் பெற்றிருந்த தமிழ்ப் புலமை காரணமாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மாணவராகச் சேர்ந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கரந்தைச் தமிழ்ச் சங்கத்திலும், தமிழ்ப் பணி ஆற்றியுள்ளார். சைவத்தையும், தமிழையும் இரு கண்களாகக் கருதிப் போற்றினார். சொல்லாற்றல் மிக்க வேலாயுதம் பிள்ளை, திருக்குறள் சொல்லடைவு என்னும் அரிய நூலினைப் படைத்துள்ளார். அந்நூலுக்குச் சென்னை அரசாங்கம் பரிசு நல்கிச் சிறப்பித்தது. இவர் மொழியரசி என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். இவருக்கு இலக்கிய அன்பர்களால் தமிழ் மணி என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

இல்லற வாழ்விலும், இலக்கியத் துறையிலும் சிறப்புற்று விளங்கிய சாமி. வேலாயுதம் பிள்ளை தம் அறுபத்தோராம் வயதில் 1956 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-இரா.சு.

வேலாயுதமுதலியார், தொழுவூர்: இவர் இராமலிங்க அடிகளாரின் முக்கிய சீடர்களுள்

ஒருவராவார். தமிழ்ப்புலமையும், தெய்வ அருளும் பெற்ற முதலியார் தொண்டை நாட்டு, ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தில் உள்ள தொழுவூர் சிறுகடல் என்னும் சிற்றூரில் கி.பி. 1832 ஆம் ஆண்டு ஆகசுட்டுத் திங்களில் செங்கல்வராயன், ஏலவார் குழலியம்மை ஆகியோருக்கு மகவாகத் தோன்றினார்.

இராமலிங்க வள்ளலாரிடம் தாம் எழுதிய பாடல்களை, ஏட்டுச்சுவடியிலிருந்து எடுத்து வந்து சங்கப்பாடல்கள் என்று கூறியபோது, வள்ளலார் அப்பாடல்களைப் படித்து, அப்பாடல்களில் குறைகள் உள்ளமையைச் சுட்டிக் காட்டி, அவை சங்கப்பாடல்களாக இருக்க முடியாது என்றார். வேலாயுத முதலியார், தம் தவறை ஒத்துக்கொண்டு, வள்ளலாரைக் குருவாக ஏற்று, இலக்கண ஆணையையும், ஆன்மிகக் கல்வியையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

திருவருட்பா வெளியிடும் அருளாளர்களுள் ஒருவராக முதலியார் விளங்கினார். இராமலிங்க அடிகளாரின் பாக்கள் அருட் பாக்களே என்னும் கருத்து மக்களிடம் நிலைபெற அருந் தொண்டாற்றினார். தமது தமிழ்ப்

புலமையால் அறுபது நூல்கள் எழுதினார். அவற்றுள் மார்க்கண்ட தேவர் புராண வசனம், பெரியபுராணவசனம், திருத்தணிகைக் கலம்பகம், போசராச வரலாறு முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. பெரும்புலவர், உபயகலாநிதி போன்ற பட்டங்கள் தமிழ்ச் சான்றோர்களால் வழங்கப்பட்டன. பெருந்தமிழ்ப் புலவராக வாழ்ந்த வேலாயுத முதலியார் தம் ஐம்பத்தேழாம் வயதில் கி.பி. 1889 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

-இரா.குரு.

வேலுச்சாமிப் பிள்ளை, வெண்பாப்புலி:
இவர் தமிழில் பல புராண நூல்களை இயற்றிய பெரும்புலவர். இவர் கி.பி. 1854 ஆம் ஆண்டு தென்னார்க்காட்டு மாவட்டத்திலுள்ள சிதம்பரம் வட்டத்தைச் சேர்ந்த தில்லை விடங்கன் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை, தாயார் பெயர் சுந்தரம்மாள். இளமையிலேயே கல்வியிற் சிறந்த இவர் சென்னை மில்லர் கல்வி நிலையத்தில் பயின்றார். இவருடைய

ஆசிரியருள் குறிப்பிடத்தக்கவர் அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் ஆவார். பின்னர் இவர் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்று மகாவித்துவான் மீனாட்சி சந்திரம் பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ் இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கற்றறிந்தார். காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிந்தார்.

இவர் எழுதிய புராணங்கள் வருமாறு. 1. திருக்கச்சூர் ஆலக் கோயிற் புராணம் 2. திரு வேட்டகுடிப் புராணம் 3. திலவிடங்கண் புராணம் 4. கந்த புராண வெண்பா. மேலும் இவர் தேவாரச் சிவதல வெண்பா, தேவார வைப்புத்தலக் கட்டளைக் கலித்துறை, திருத்தில்லை நீரோட்டகயமகவந்தாதி முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவர் எழுதிய வெண்பாக்களின் சிறப்பினை அறிந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சி சந்திரம் பிள்ளை வெண்பாப்புலி என்று இவரைப் பாராட்டினார். பின்னர் இவர் வெண்பாப்புலி வேலுசாமிப்பிள்ளை என்றே அழைக்கப் பெற்றார். இவர் தில்லை விடங்கன் மாரிமுத்துப் பிள்ளையின் வழிவந்தவர். ஆதலால் இவரிடம் இயற்கையாகவே தமிழ்ப் புலமை நிறைந்திருந்தது என்பர்.

-சா.உ.

வேலூர்: இது தமிழ்நாட்டிலுள்ள வடார்க்காடு அம்பேத்கார் மாவட்டத்தின் தலைநகரமாகும். இது இராயவேலூர் எனவும் குறிக்கப்படுகிறது. வேலூர் (Vellore) நாற்புறமும் குன்றுகள் சூழ்ந்ததோர் அழகிய நகரம். பாலாற்றின் தென்கரையில், சென்னையிலிருந்து 120 கி.மீ. தொலைவிலும், தென்னிந்தியத் தொடர் வண்டித் தடத்திலுள்ள காட்டாடி சந்திப்பிலிருந்து 4 கி.மீ. தொலைவிலும் இந்நகரம் அமைந்துள்ளது. இந்நகரின் மக்கள் தொகை 1,74,247 (1981).

இந்நகரில் அமைந்துள்ள கிறித்தவ மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவமனை ஆசியாவிலேயே சிறந்த மருத்துவமனை எனப் புகழப்படுகிறது. குறிப்பாக சிறுநீரக அறுவை மருத்துவத்தில் இம்மருத்துவமனை உலகப் புகழ் பெற்றது. இந்நகரில் கி.பி. 1898 ஆம் ஆண்டு முதல் இயங்கிவரும் ஊரீசுக் கல்லூரி சிறந்ததோர் கல்வி நிலையமாகும். மேலும், முத்துரங்கம் அரசுக் கலைக் கல்லூரி, தனபாக்கியம் கிருட்டிணசாமி முதலியார் மகளிர் கல்லூரி, ஆக்ஸிலியம் மகளிர் கல்லூரி ஆகிய

கல்லூரிகளும் இங்கு இயங்கி வருகின்றன. இந்நகரில் கி.பி. 1866 ஆம் ஆண்டிலேயே நகராட்சி அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுச் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருகிறது.

வரலாற்றுச் சிறப்புகள்: மலைகளை இயற்கை அரண்களாகக் கொண்ட இந்நகரம் வரலாற்றுச் சிறப்புகள் பல கொண்டது. இவ்வூர் தொண்டை நாட்டின் பழம்பகுதியான படுவூர்க் கோட்டத்துப் பங்கல நாட்டைச் சேர்ந்தது என்றும் பரமேசுவர மங்கலம் எனப் பெயர் பூண்டது என்றும் முதலாம் பராந்தக சோழன் (கி.பி. 907-55) கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. வேலமரக் காடுகள் நிறைந்த பகுதியாதலால் இந்நகருக்கு வேலூர் என்ற காரணப் பெயர் தோன்றியது என்பர்.

சோழப் பேரரசின்மேல் படையெடுத்து வந்த இராட்டிரகூட மன்னனான மூன்றாம் கிருட்டிணன் என்ற கன்னரதேவன் இப்பகுதியை ஆண்டமையை வேலூர் பவாசி மலையில் உள்ள அவன்து 26 ஆம் ஆட்சி ஆண்டுக்குரிய (கி.பி. 962-63) கல்வெட்டால் உணரலாம். சோழப் பேரரசின் காலத்தில் இப்பகுதியை ஆண்டுவந்தவர் சம்புவரையர் என்ற மரபைச் சேர்ந்த சிற்றசர்கள் ஆவர்.

வேலூர்க் கோட்டையிலிருந்து ஆட்ண விசயநகர அரசர்களுள் வீரப்ப நாயக்கன், அவன் மகன் சின்ன பொம்மு நாயக்கன், அவன் மகன் இலிங்கம நாயக்கன், ஆகிய மூவரும் பெருஞ் சிறப்புக்குரியோராவர். வீரப்ப நாயக்கன் காலத்தில் வேலூர் அரண்கள் வலுப்படுத்தப்பட்டன. சின்னபொம்மு நாயக்கன் காலத்தில் அப்பைய தீட்சிதர் என்பவர் அமைச்சராக விளங்கினார். அவ்வமைச்சரின் துணையோடு வேலூர்க் கோயிலிலும் விரிஞ்சிபுரம் வழித்துணைநாதர் கோயிலிலும் திருப்பணிகள் பல செய்யப்பட்டன.

இரண்டாம் வேங்கடபதியான விசயநகரப் பேரரசனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த இலிங்கம நாயக்கன், மைய அரசு தளர்ந்திருந்த காலச் சூழலைப் பயன்படுத்தித் தன் மேலாண்மையை உயர்த்திக் கொள்ள விரும்பி, விசயநகர அரசுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்த கூட்டத்தினருடன் சேர்ந்தான். இதையடக்க வந்த பேரரசின் படை வேலூரை முற்றுகையிட்டுப் பெருமுயற்சியால் அதைத் தகர்த்து வென்றது.

அதுமுதல் வேலூரில் சிற்றரசு ஆட்சி நீங்கி, விசய நகர அரசரின் நேரடியான ஆட்சி தொடங்கியது. இசுலாமியர் படையெடுப்பால் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய விசயநகரப் பேரரசு கி.பி. 1615க்குப் பின் வேலூரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு இயங்கியது. குடும்பக் கலகத்தின் விளைவாக இரண்டாம் சிரீரங்கராயனும் அவன் குடும்பத்தாரும் வேலூரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு இயங்கியது. குடும்பக் கலகத்தின் விளைவாக இரண்டாம் சிரீரங்கராயனும் அவன் குடும்பத்தாரும் வேலூர்க் கோட்டையில் கொல்லப்பட்டனர். அவன் கைக்குழந்தையான இராமராயன் ஒருவனே தப்பினான். மூன்றாம் சிரீரங்கராயன் ஆட்சியில் (கி.பி. 1642-49) பிசுப்பூர் சுல்தான்படை வேலூரைச் சூழ்ந்தபோது அதைக் காக்கத் தன் பொருளனைத்தையும், திருப்பதிக் கோயில் பொருளையும் கூட அரசன் செலவிட நேர்ந்தது. இறுதியில் தோல்வியுற்ற சிரீரங்கராயன் தப்பியோடித் தன் நாயக்கன் ஊரான தஞ்சையிலும், பின்னர் மைசூரிலுள்ள பேத்தூரிலும் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

மாவீரன் சிவாசி கி.பி. 1628 இல் வேலூரைக் கைப்பற்றி சாம்பாசியிடம் இப்பகுதியை ஒப்புவித்தான். ஆர்க்காடு நவாபின் ஆளுநராக இருந்த சாதத் உல்லாகான் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வேலூரை ஆண்டான். அந்நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயரும் பிரான்சுக்காரரும் தம்மிடையே செய்த போர்களில் வேலூர்க் கோட்டை பெரும்பங்கு பெற்றது. ஐதர்அலி கி.பி. 1780 - 81 ஆம் ஆண்டுகளில் வேலூரை முற்றுகையிட்டு அதை எளிதில் கைப்பற்ற முடியாத நிலை ஏற்பட்டபோது, ஆங்கிலேயர் படை துணைக்குவந்து இக்கோட்டையை விடுவித்தது. இந்நிகழ்ச்சி வேலூர்க் கோட்டையின் அரண்வலிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

திப்புசுல்தான் கி.பி. 1799 இல் ஆங்கிலேயருடன் நடத்திய இறுதிப்போரில் மடிய நேர்ந்தது. அவருடைய மனைவியும் மக்களும் வேலூர்க் கோட்டைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆர்க்காடு நவாபு கி.பி. 1885 இல் சந்ததியின்றி இறந்தமையால், இவர் ஆட்சிப்பகுதி முழுவதும் கைப்பற்றப் பட்டபோது வேலூர் ஆங்கிலேயர்க்குரியதாயிற்று.

கோட்டை: இங்குக் கட்டப்பட்டுள்ள வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற கோட்டை இந்நகரத்தின் முக்கிய

அமைப்பாக உள்ளது. இக்கோட்டையினுள் கட்டப்பட்டுள்ள சலகண்டேசுவரர் கோயில் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றது. இக்கோட்டை தென்னிந்தியாவில் கட்டப்பட்ட மிகப் பெரிய போர்க்களக் கோட்டையாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் கொத்தளங்கள், பீரங்கி மேடைகள், படைகள் செல்லும் பாதை அமைப்புகள், குதிரை இலாயங்கள், வெடி மருந்துக் கிடங்குகள், நிலவரை அமைப்புகள், போர்க் கைதிகளைச் சுட்டுக் கொல்லும் இட அமைப்புகள் ஆகியவை கட்டடக் கலையின் எடுத்துக்காட்டுகளாகவும் போர்க்கள மாதிரி அமைப்புகளாகவும் விளங்குகின்றன. இக்கோட்டையை கி.பி. 1274 ஆம் ஆண்டில் ஆந்திர தேசத்தில் கோதாவரி நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள பத்ராச்சலம் என்னும் பகுதியை ஆண்ட குறுநில மன்னர் பொம்மி ரெட்டி தெற்கே வேலூர் வரை வந்து கட்டினார் எனக் கூறுவர். ஆனால், அக்கூற்றுக்கு ஆதாரம் இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆவணங்கள் இக்கோட்டை இத்தாலியப் பொறியியல் வல்லுநர்களால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறுகின்றன. மேலும் இது கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கட்டக்கலையின் தலைசிறந்த மாதிரியாக இக்கோட்டை முழுக்க முழுக்கக் கருங்கற்களினால் கவினுற அமைக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சி காண்போர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்திழுக்கும் என்பதில் வியப்பில்லை. இக்கோட்டை மதிற்சுவர்கள் ஒரு முக்கிய வளைவிலிருந்து நீண்டு செல்லும் மேடை வழிகளோடு ஆங்காங்கே வட்ட வடிவில் வில்லாளி களின் வளைவுகளுடன் அழகுற அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை நீண்ட சதுர முகப்புகளுடன் கட்டப்பட்டுள்ளன. கீழுக்கு அமைப்புகளில் அழகுடன் செதுக்கப்பட்ட கற்கள் கட்டப்பட்டுள்ள பாங்கி இத்தாலிய நாட்டுக் கட்டடக் கலையமைப்பைக் காட்டுவதாக ஆங்கிலேய கட்டடக்கலை வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர். இக் கோட்டையைச் சுற்றிலும் அகலமான அகழி அமைக்கப்பட்டு இதன் முகப்பு வழி, மேலிழுக்கும் பாலமாக அக்காலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குப் பின் மேலிழுக்கும் பாலத்தை அகற்றி மேம்பாலம் அமைத்துச் சாலை அமைக்கப்பட்டது இன்றவும் இருந்து வருகிறது. இதன் அகழியில் முதலைகள் நூற்றுக்கணக்கில் வளர்க்கப்பட்டன.

கோட்டையின் மதிற்சுவர்கள் முழுவதும் கருங்கற்களினால் கட்டப்பட்டவை. பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகள், செங்கற்களினால் கட்டப்பட்ட மதிற்சுவர்கள் ஆகியவை ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. அவை வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். கோட்டையின் தெற்குச் சுவரின் கீழ் உள்ள சிறிய வாயில், அகழியைத் தாண்டிச் செல்லும் வழியமைப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. போர்க் காலங்களில் தப்பிச் செல்ல அவ்வழி பயன்பட்டிருக்கலாம். கோட்டையினுள் பல நிலவறையமைப்புகள் உள்ளன. அதன் நுழைவாயில்களில் சில, கோட்டையினுள் கட்டப்பட்ட கோயிலின் பிற்பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன.

கோயிலின் நுழைவாயிலின் இடப்பக்கத்தில் விசயநகரப் பேரரசால் கட்டப்பட்ட அழகிய மண்டபம், சிற்பங்கள் அமைந்த ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட மிக அழகான தூண்களுடனும் வேலைப்பாடுகளுடனும் காணப்படுகிறது. ஆங்கிலேயரின் கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தின் ஆட்சிக்காலத்தில் அம்மண்டபத்தை பெயர்த்தெடுத்து இங்கிலாந்து கொண்டு செல்லத் திட்டமிட்டனர். ஆனால், எந்தக் காரணத்தினாலோ அதை அவர்கள் நிறைவேற்றவில்லை. கோயில் பல ஆண்டுகள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆயுதக் கிடங்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கி.பி. 1806ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின்போது புரட்சியாளர்கள் அக்கோயிலிலிருந்து ஆயுதங்களை எடுத்து வந்து போரிட்டனர். கோவிலில் பூசை வழிபாடுகள் பல ஆண்டுகளாக நடைபெறாமல் இருந்த நிலைமாறி 1980 களின் தொடக்கத்திலிருந்து மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றன.

இக்கோட்டையில் வடார்க்காடு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகங்கள், காவல்துறைப் பயிற்சிப் பள்ளி, நீதிமன்றங்கள் ஆகியவை உள்ளன. இப்போது மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகம் சத்துவாச்சாரிப் பகுதியில் புதிதாக உருவாகி வருகிறது.

இக்கோட்டையில் கி.பி. 1806 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சிப்பாய்க் கலகம் முதல் விடுதலைப் போர் என்று வரலாற்றாசிரியர்களால் வருணிக்கப்படுகிறது. ஏறத்தாழ 7 மணி நேரமே நடந்த இப்புரட்சி ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களை

நடுங்கவைத்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி முடிவுற்றது என்று சொல்லுமளவுக்கு அப்புரட்சியின் தன்மை அமைந்திருந்தது என அண்மைக்கால ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக்கின்றன.

-பெ.சி. & சா.பா.

வேலைப் பங்கீடு: காண்க: ஆதம் சுமித்து.

வேலையசுவாமிகள்: இவர் வேலையா எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளார். துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் தம்பியர் இருவருள் மூத்தவராவர். அதனால், இவரது காலம் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் தந்தையார் குமாரசாமி தேசிகர் ஆவார். இவர் தருமபுரத்தைச் சேர்ந்த வெள்ளியம்பலத்தம்பிரானிடம் கல்வி பயின்றார். வீரசைவ சமய ஒழுக்கமுடையவர். சிவப்பிரகாசர் மணவாத்துறவு பூண்டவர். வேலையர் திருமணம் புரிந்து இல்லறத்திலிருந்து வீரசைவ சமயத் தொண்டு புரிந்தவராவர். சிவப்பிரகாசர் தம் தம்பியர் இருவரையும் இல்லறத்தில் ஈடுபடுத்தினார். வேலையரின் தம்பி கருணைப் பிரகாசர் தம் 18 ஆம் வயதில் நல்லாற்றாரில் காலமான போது, அல்லி மலர்ப் பண்ணவனும் என்னும் வெண்பாவைப் பாடி இரங்கித் துன்புற்றார். பின்னர் இவர் பெருமத்தூர் மடம் சென்று தங்கினார். இவர் குடந்தை மாநகர் சென்றிருந்தபோது அங்கிருந்த வீரசிங்காதன மடத்தின் தலைவர் மகத்து தேசிகர் வேண்டியவாறு வீரசிங்காதன புராணத்தின் மூன்று சருக்கங்களைப் பாடினார். பின்னர்த் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள வில்வாரணியத்தலம் என்னும் நல்லூருக்குப் புராணம் இயற்றினார். இவர் பாடிய நூல்கள் வருமாறு: இட்டலிங்கக் கைத்தல மாலை, நல்லூர்ப்புராணம், வீரசிங்காதனபுராணத்தின் ஒரு பகுதி, நமச்சிவாய லீலை, பாரிசாதலீலை, மயிலத்து இரட்டை மணிமாலை, மயிலத்துலா, சீகாளத்திப் புராணம், சீகாளத்திப் புராணத்தில் தம் தமையனாரும் தம்பியும் பாடியது போக எஞ்சிய பகுதிகளைப் பாடிப் புராணத்தை நிறைவு செய்தார். இவர் தம் 72 ஆம் வயதில் காலமானார்.

-அ.மா.ப.

வேலைய தேசிகர்: இவர் சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சிறந்த புலவர்களுள் ஒருவரெனத் தெரிகிறது. இவர் பாடிய நூல்கள் திருவேரக யமக அந்தாதி, திருவேரக மாலை, பழுவூர் மும்மணிக் கோவை, அருந்தவ நாயகி மாலை, திருவைகாலூர்ப் புராணம் முதலியவைகளாகக் காணப்பெறுகின்றன. இவர் நூல்களுக்குக் கவித்தலம் ஐயத்துரை ஐயர், அனுமான்நல்லூர் வீராசாமி பிள்ளை, கவித்தலம் இராமசாமிச் செட்டியார், நக்கன்பாடி மாணிக்கம் பிள்ளை முதலியோர் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்திருக்கின்றனர். ஆகவே, வேலைய தேசிகர் காலத்து வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் பலரையும் அதனால் அறிய வாய்ப்பேற்படுகிறது. இவர்காலம் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என இவர் நூல்கள் வாயிலாய்த் தெரிய முடிகிறது. இவர் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பு கி.பி. 1834 என்று காணப்பெறுவதால், அந்த ஆண்டையொட்டி முன்னும் பின்னுமாக இவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று கருதலாம். பிற செய்திகள் ஒன்றும் புலனாகவில்லை.

-இரா.ச.

வேலை வாய்ப்புத் தகவல் நிலையம்: வேலை வாய்ப்பின்மையை முழுமையான முறையில் அறிந்து கொள்வதற்குப் பல முயற்சிகள் உலகநாடுகள் அளவில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தியாவில் வேலைவாய்ப்பின்மையை அறிந்து கொள்வதற்குப் புள்ளி விவரங்கள் அடிப்படையாக உள்ளன. திட்டக்குழு, தேசியஆய்வுக் கணக்கு (National Sample Survey) தனியார் ஆய்வு மையங்கள், வட்டார அளவிலும், மாநில அளவிலும், தேசிய அளவிலும் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் வேலை வாய்ப்பின்மையைப் பற்றிய சரியான தகவல்கள் இன்றளவிலும் திரட்டப்படவில்லை. மாநில அளவில் வேலை வாய்ப்புத் தகவல்நிலையங்கள் இயங்குகின்றன. இந்தியாவில் 1956 ஆம் ஆண்டு 143 - வேலை வாய்ப்புத் தகவல்நிலையங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை 1984 ஆம் ஆண்டில் 666 ஆக உயர்வெய்தின. இந்தியாவில் தொழில் மற்றும் மேல்நிலைப் பதவிகளுக்காக 16 மையங்கள் உள்ளன. வேலைவாய்ப்புத் தகவல் நிலையங்களும் வழிகாட்டுதல் மையங்களும் 79 பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ளன. வேலை வாய்ப்பு அலுவலகங்களில் உள்ள பதிவேடுகளில் வேலைவாய்ப்பு இல்லாதவர்களைப்

பலவகையாக வகை செய்து பதிவு செய்து கொள்கிறார்கள். தொழில், தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடைய தொழிலாளர்களும் தனித்தனியாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றனர். நிருவாக உயர்பதவி மற்றும் வேளாண்மைப் பதவிகளுக்காகவும் வேலைவாய்ப்புத் தகவல் நிலையங்களில் பதிவுகள் செய்யப்படுகின்றன. மேற்கூறப்பட்ட தொழில்களோடு தொடர்பில்லாத, பள்ளிக் கல்வி முடித்த இளைஞர்கள், பட்டப் படிப்பு முடித்த இளைஞர்கள் ஆகியோரும் இப்பதிவேடுகளில் பதிவு செய்யப்படுகின்றனர். அரசு இடைக்காலப் பதவிகளுக்கும், தனியார் மற்றும் பொது நிறுவனங்களின் பதவிகளுக்கும் இத்தகவல் நிலையங்கள் மூலமாகத்தான் வேலைகள் நிரப்பப்படுவதற்குத் தொழிலாளர்கள் அனுப்பப்படுகின்றனர். பின்வரும் அட்டவணை இந்தியாவிலுள்ள தகவல் நிலையங்களைப் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

-மு.நா.

துணை நூல்கள்

Charlens P. Kindleberger, and Bruce Herrick, Economic Development (McGraw Hill, Inc.: Tokyo), 1977.

Ghosh, B.N. (Editor) Economics of Under-unemployment (Deep and Deep Publications: New Delhi), 1983.

வேவல் கோமகனார்: இந்தியாவில் பணிபுரிந்த ஆங்கிலேயத் தலைமை ஆளுநர்களுள் ஒருவராவார். ஆர்ச்சிபால்டு பெர்சிவல் வேவல் கோமகனார் (Archibald Percival Earl Wavell) இங்கிலாந்து நாட்டில் எசெக்ஸ் (Essex) என்னும் பகுதியில் கி.பி. 1883 இல் பிறந்தார். வின்செசுட்டார் (Winchester) கல்லூரியிலும் பின்னர் சாண்டுகர்குட்டு (Sandhurst) என்னுமிடத்திலுள்ள பொறியியல் பீரங்கிப் பயிற்சிப் படைஞர்களுக்கான நிறுவனத்திலும் (Royal Military Academy) பயின்றார். இங்கிலாந்து நடத்திய தென்னாப்பிரிக்கப் போரில் (போயர் போர்) பங்கு கொள்ள, 1901 இல் தென்னாப்பிரிக்காவுக்குச் சென்று, பின்னர் இத்தாலி பிளாண்டர்சு முதலிய நாடுகளில் படையெடுப்புகளை நிகழ்த்தினார். உருசிய மொழியில் ஆர்வம் காட்டிய இவர் அம் மொழியைப் பயின்றதுடன் உருசியாவுக்கும் பல முறை சென்று திரும்பினார்.

இவர் இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலத்தில் மத்திய

கிழக்கில் 1939 இல் தலைமைத் தளபதியாக (Commander-in-Chief) நியமிக்கப்பெற்றார். அப் போரில் இத்தாலியருக்கு எதிராக வட ஆப்பிரிக்காவில் வெற்றி பெற்றார், இலிபியாவில் (Lybia) இத்தாலியப் படையினைத் தோல்வியடையச் செய்தார். ஆனால் செருமானிய ஆப்பிரிக்கப் படைகள் கூட்டாகத் தளபதி எர்வின் உரோம்மல் (Erwin Rommel) என்பவரின் தலைமையில் 1941 இல் முன்னேறிக் கிரீசு, கிரீட்டு ஆகியவற்றினை வெற்றி கொண்டதைத் தடை செய்ய இவரால் இயலாது போயிற்று.

வேவல், தென் கிழக்கு ஆசியாவில் ஆங்கிலேயப் படையின் தலைமைத் தளபதியாக 1941 இல் நியமிக்கப் பெற்றார். இந்தியாவில் தலைமை ஆளுநராக இருந்த இலின்லித் கோ (Linlithgow) பிரபு, 1943 இல் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி அழைக்கப் பெற்றதும், அவருக்குப் பின்னர் வேவல் இந்தியத் தலைமை ஆளுநராக நியமிக்கப் பெற்றார். அப் பதவியில் 1947 மார்ச்சு வரை இருந்தார். கோமகன் (Earl) பட்டம் 1947 இல் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இவர் பல மொழிகளைக் கற்றறிந்தார். பல நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தவர், பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவருடைய பதவிக் காலம் இந்திய வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒன்றாக விளங்குகிறது. இவர் பதவிக் காலத்தில் வங்கப் பஞ்சத்தின் விளைவால் உணவு, துணி முதலிய வற்றிற்கு நாட்டில் கடும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. இந்திய விடுதலைக் கிளர்ச்சி தீவிரமாயிற்று. அமைதியான முறையில் ஆட்சி

மாற்றத்திற்கு வழிவகுக்க, வேவல், சிம்லாவில், இந்தியாவின் பல்வேறு அரசியல் இயக்கத்தவர்களையும் அழைத்து, அரசியல் சட்டச் சிக்கலைத் தீர்க்க வகை செய்தார். ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்ட துணிவும் பெருமையும் இவருக்கு உண்டு.

மேலும், இவர் பதவிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி ஆங்கிலேய அமைச்சரவைத் தூதுக் குழுவின் வருகை ஆகும். அமைச்சரவைத் தூதுக் குழுவின் கருத்துரையின்படி இந்தியாவில் இடைக்கால அமைச்சரவை ஒன்று பண்டித நேருவின் தலைமையில் நிறுவப் பெற்றதும், முசலிம் வீகு அவ்வமைச்சரவையில் சேர உடன்படாததும் இவர்தம் பதவிக் காலத்தே நிகழ்வுற்றன. அரசியல் சட்ட நிருணய சபை முதன் முதலாக 1946 இல் கூடியது. நாட்டில் நிலவிய வகுப்பு வாதக் கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்கிட வேவல் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை. எனவே, இங்கிலாந்தின் தலைமை அமைச்சர் அட்லி (Attlee) இவரைத் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார். பதவி விலகி இங்கிலாந்து சென்ற வேவல் 1950 இல் இலண்டனில் காலமானார்.

வேவல் திட்டம்: வேவல் தலைமை ஆளுநராகப் பதவியேற்ற பொழுது இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் அரசு நிருவாகம் செயலற்றுப் போயிருந்தது. இராசகோபாலாசாரியார் அளித்த திட்டம் ஏற்கப் படாத, காந்தி சின்னா பேச்சில் உடன்பாடு ஏற்படாத நேரம் அது. அரசியல் சிக்கல் கொண்ட அச் சூழ்நிலையில், அச்சிக்கலைத் தீர்க்க வேவல் அளித்த திட்டம் வேவல் திட்டம் என்று வரலாற்றில் புகழ் பெற்றது. வேவல், இந்திய அரசியல் சூழ்நிலையைக் குறித்து இங்கிலாந்து அரசுடன் வாதிட இங்கிலாந்து செல்ல முடிவு செய்தார். ஆனால் மார்ச்சு 1945 வரை இரு காரணங்களால் அவர் பயணம் செய்ய இயலவில்லை. நவம்பர், 1944 இல் தேசபகதூர் சாப்ரூ, வகுப்புச் சிறுபான்மைச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண மேற்கொண்ட முயற்சியும், புலாபாய் தேசாய் கூட்டணி அமைச்சரவை அமைக்க மேற்கொண்ட முயற்சியும் அக்காரணங்களாகும்.

இம்முயற்சிகள் தோல்வியடையவே வேவல் 1945 மார்ச்சு மாதத்தில் இங்கிலாந்து சென்று சூன் மாதத்தில்

இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். உடனே சூன் 14 ஆம் நாள் ஆங்கிலேய அரசின் புதிய திட்டத்தினை வானொலி மூலம் இந்தியர்களுக்கு அறிவித்தார்.

இத்திட்டம் வேவல்கோமகனாரின் முயற்சியினால் உருவான காரணத்தால் வேவல் திட்டம் என அவர்தம் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இத்திட்டத்தின் முக்கிய கூறுகளாவன: 1. இத்திட்டம் இந்தியாவில் ஏற்கப்பட்டால் தலைமை ஆளுநரின் செயற் குழுவில் முதன்மையான மாறுதல் ஒன்றைச் செய்ய இங்கிலாந்து அரசு முடிவு மேற்கொள்ளும். இந்தியாவின் 1935 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் 9 ஆம் பிரிவின்படி அமைந்துள்ள தலைமை ஆளுநரின் செயற்குழு உறுப்பினர்களில், மூன்றில் ஒரு பங்கினர் ஆங்கிலேயப் பேரரசின் கீழ் இந்தியாவில் குறைந்தது பத்து ஆண்டுகளாவது பணியாற்றியிருக்கவேண்டும் என்பது தளர்த்தப்படும். 2. தலைமை ஆளுநரின் செயற்குழு திருத்தி அமைக்கப்படும்பொழுது மைய அரசிலும், மாநிலங்களிலும் இசுலாம், இந்து ஆகிய இரு சமுதாயத்தவருக்கும் சம நிலையிலான வாய்ப்பு அளித்திடல் வேண்டும். 3. அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செயற்குழு உறுப்பினர்கள் சப்பானுக்கு எதிரான போரில் இங்கிலாந்து வெற்றி பெற முழுமனதுடன் ஒத்துழைப்பு அளித்தல் வேண்டும். 4. தலைமை ஆளுநரையும் அவருடைய தலைமைத் தளபதியையும் தவிர்த்து ஏனைய (தலைமை ஆளுநரின்) செயற்குழு உறுப்பினர்கள் யாவரும் இந்தியர்களே இருத்தல்வேண்டும். இந்தியாவின் பாதுகாப்பு ஆங்கிலேயரின் பொறுப்பாய் உள்ளவரை இந்நிலை தொடரும். 5. இந்தியச் சிற்றரசுகளுடன் இங்கிலாந்து அரசு கொண்டுள்ள உறவினை இத்திட்டம் எவ்வகையிலும் பாதிக்காது. 6. இத்திட்டத்தினை இந்தியத் தலைவர்களிடத்து அறிவிக்கவும், அவர்கள் ஒத்துழைப்பைப் பெறவும் தலைமை ஆளுநருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது. இதை வெற்றிபெறச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு இந்தியத் தலைவர்களைச் சார்ந்தது. இவ்வுடன்பாடு ஏற்றுக் கொள்ளப்படாவிட்டால் பழைய நிலையே நீடிக்கும். 7. மைய அரசில் இத்தகைய ஒற்றுமை ஏற்பட்டால் மாநிலங்களிலும் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசுகள் ஏற்பட வழி பிறக்கும். 8. இத்திட்டம் ஏற்கப்பட்டால், எல்லைப்புற, எல்லை இன மக்கள் தவிர்த்த அயலுறவுகள் பொறுப்பு,

தலைமை ஆளுநரின் செயற் குழுவில் உள்ள இந்தியப் பேராளர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும்.

இவற்றை அறிவித்த பின் வேவல், புதிய நிருவாக சபையை அமைத்திடச் சிம்லாவில் ஓர் அரசியல் மாநாட்டைக் கூட்டத் தாம் முடிவு செய்துள்ளதாகத் தெரிவித்தார்.

அம்மாநாட்டிற்கு காங்கிரசு, முசுலிம் லீகு கட்சிகளின் மையச் சட்டமன்றத் தலைவர்கள், மாநிலத் தலைமை அமைச்சர்கள், சீக்கியர், தாழ்த்தப் பெற்றோர் சார்பாளர்கள், ஆகியோர்களும், காந்தி, சின்னா உள்பட 21 சிறப்புப் பேராளர்களும் அழைக்கப் பெற்றனர். சிம்லாவில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் நிருவாக சபையின் அமைப்புக் குறித்துக் கடுமையான வேறுபாடுகள் தோன்றின.

முசுலிம் லீகு, அம்மாநாட்டில் இந்து உறுப்பினர்களை மட்டுமே காங்கிரசு நியமிக்க வேண்டுமென்றும், அனைத்து முசுலிம் உறுப்பினர்களையும் முசுலிம் லீகே நியமிக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது. தேசிய கண்ணோட்டம் கொண்ட காங்கிரசு அதை ஏற்கவில்லை. சிவராசு என்னும் பேராளரும் அவ்வாறே தாழ்த்தப்பட்டவரை நியமிக்கும் உரிமை காங்கிரசுக்குக் கிடையாது என்று வாதாடினார். சின்னாவின் விடாப்பிடியான கொள்கையினால் சிம்லா மாநாடு தோல்வியடைந்தது. சிம்லா மாநாட்டின் தோல்வி வேவல் திட்டத்திற்கு ஏற்பட்ட தோல்வி என்றே கூற வேண்டும். வகுப்பு முறைப் பேராளர் சிக்கல் அம்மாநாட்டின் தோல்விக்குத் தலையாய காரணமாகும்.

-ந.க.ம.

வேள் எவ்வி: இவன் வேளிர் குடியில் தோன்றியவன். மிழலைக் கூற்றத்துத் தலைவன், சிறந்த கொடைஞன். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இவனை வென்று இவனது வளஞ்சான்ற மிழலைக் கூற்றத்தைக் கைப்பற்றியதை மாங்குடிக்கிழார் புறநானூற்றில் (24) பாடியுள்ளார். மிழலைக் கூற்றம் பல நல்லூர்களை உடையது. அங்கு வாழும் உழவர் வெயிலை வெறுப்பின் கடலிற் பாய்ந்தாடுவர். பரதவர் தம் தொழிற் களைப்புத் தீர்க்க கட்டுடித்துக் குரவையாடுவர். ஆடவர் மகளிர்க்குத்

தலைக் கை கொடுப்பார். மகளிர் நுங்கின் நீர், கரும்பின் சாறு, இளநீர் ஆகிய முந்நீர் உண்டு முந்நீரில் (கடலில்) பாய்ந்தாடுவர். இங்ஙனம் மிழலைக் கூற்றம் திகழ்ந்ததைப் புலவர் மாங்குடி கிழார் சித்திரித்துள்ளார்.

எவ்வியின் தொல் குடியில் வந்த இருங்கோவேளைப் பாரி மகளிரை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கபிலர் வேண்டியதும் அவன் மறுத்துரைக்க அவர் வெறுத்துப் பாடியதும் புறநானூற்றில் (20-) இடம் பெற்றுள. பரணர் தம் குறுந்தொகைப் பாடலில் (19) உவமை வாயிலாக இவன் கொடையினைப் பாராட்டியுள்ளார். உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடற் கண் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறிய போது எவ்வியிழந்த வறுமையாழ்ப்பாணர், பூவில், வறுந்தலை போலப் புல்வென்று இனையி வாழியர் நெஞ்சே என்று கூறியது காண்க. தலைவியின் பணைத் தோளுக்கு உவமையாகக் குடலாயிற் கீரத்தனார் தேறலைப் பரதவர்க்கு வழங்கும் எவ்வியின் நீழலை அகநானூற்றில் (366) கூறியுள்ளார். இவ்வாறு அப்பாடல்களிலும் இவனது கொடைமை எத்தாளப்படுகின்றது. எவ்வி மார்பில் விழுப்புண்டான் என்ற செய்தி கேட்ட வெள்ளெருக்கிலையார், அகுதை பொன் புனை திகிரியாற் பட்டான் என்ற செய்தி பொய்யாகியது போல இச் செய்தியும் பொய்யாகியர் எனப் பாடியது கொண்டு, அவனிடம் கொண்ட அப்புலவரின் ஈடுபாட்டினை அறியலாம். பிறிதொரு பாடலில் இப்புலவர் கையறு நிலையாக, அவன் வண்மை நினைந்து உலகு புகத் திறந்த வாயில் பரரோடு உண்டல் மரீஇயோன் எனப் பாடியுள்ளார் (புறம்.234).

-இரா.சா.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடு: இது பாண்டியர் வரலாற்றை அறிய உதவும் மிக முக்கியமான செப்பேடுகளுள் ஒன்று. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு இப்போது இலண்டனிலுள்ள ஆங்கிலேய அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இச்செப்பேடு எப்பொழுது, எவ்வாறு அங்குச் சென்றது என்பதற்கான விவரங்கள் எவையும் தெரியவில்லை.

நெடுஞ்சடையன் பராந்தகனால் இச்செப்பேடு வழங்கப்பட்டது. நெடுஞ்சடையன் கி.பி. 765 முதல் கி.பி. 790 வரை பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்தான். அவனுக்கு முன்னர் ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்களின்

செப்பேடுகளில் இதுவரை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, இப்போது பாண்டியர்களின் மரபை அறிய உதவும் மிகப்பழமையான செப்பேடு இதுவேயாகும். வேள்விக்குடி என்ற ஓர் இச்செப்பேட்டில் வருகின்ற காரணத்தால் இதற்கு வேள்விக்குடிச் செப்பேடு என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடு நெடுநாளாகப் பதிப்பிக்கப்படவில்லை. ஆனால், பின்வந்த பாண்டியர் பலருடைய செப்பேடுகள் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டன. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு பதிப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், இலண்டனிலிருந்து கி.பி. 1893 இல் டாக்டர் பிலீட்டு (Fleet) என்பவர் இச்செப்பேட்டின் மைப்படியை இந்தியக் கல்வெட்டுத் துறைக்கு முதன் முதலில் அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் இச்செப்பேடு முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து, 1923 ஆம் ஆண்டு இந்தியக் கல்வெட்டியல் என்ற நூலின் 17-ஆம் தொகுதியில் எச். கிருட்டிணசாத்திரியால் வெளியிடப்பட்டது.

வேள்விக்குடிச் செப்பேடு மொத்தம் பத்து ஏடுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. இந்த ஏடுகளில் முதல் ஏட்டிலும் கடைசி ஏட்டிலும் உட்புறம் மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஏனைய எட்டு ஏடுகளிலும் இருபுறமும் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவ்விதம் இச்செப்பேட்டின் 18 பக்கங்களில் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சாசனம் மொத்தம் 155 வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதல் ஏழு ஏடுகளின் பின்புறத்தில் இடப் பக்கத்து விளிம்பில் வரிசையாக ஒன்று முதல் ஏழு வரை முறையே எண்கள் இடப்பட்டுள்ளன. பின்னுள்ள மூன்று ஏடுகளில் எண்கள் எவையும் காணப்படவில்லை. வளையத்தில் காக்கப்படுவதற்காக இந்த ஏடுகள், மற்ற சாசனங்களின் ஏடுகளில் உள்ளது போல இடப்புறத்தில் துளையிடாமல், தலைப்பில் இடப் புறமாகத் துளையிடப்பட்டுள்ளது. இதனால், இச்செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகளைப் போலப் புரட்டிப்பார்க்க ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. நெடுஞ்சடையன் பராந்தகனின் முன்னோனான பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் மன்னன், கொற்கை கிழான் நற்கொற்றனுக்குத் தானமாக வழங்கியது வேள்விக்குடி என்ற ஊர். பாண்டியர்களின் பின் ஆண்ட களப்பிரர் இந்த ஊரைக் கவர்ந்து கொண்டனர். அக்கொற்கை கிழான் வழியிற் தோன்றிய நற்சிங்கன் என்பவன் தன் உரிமையை எடுத்துக்கூறி

மீண்டும் வேள்விக்குடியைத் தானமாக வழங்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். அவனுடைய வேண்டதலின் படி நற்சிங்கனுக்கு வேள்விக்குடி என்ற ஊர் மறுபடியும் தானமாகச் செப்பேட்டில் வடித்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

மற்ற சாசனங்களைப் போலவே இந்தச் செப்பேட்டிலும் தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரு பகுதிகள் உள்ளன. இதில் வடமொழிப் பகுதி முதலிலும் தமிழ்ப் பகுதி அதனைத் தொடர்ந்தும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமொழிப் பகுதி கிரந்த எழுத்துகளிலும், தமிழ்ப் பகுதி வட்டெழுத்துகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பகுதியில் விரவி வரும் வடமொழிச் சொற்கள் பெரும்பாலும் கிரந்த எழுத்துகளில் காணப்படுகின்றன. வடமொழிக் கூட்டு எழுத்துகளை எழுதும்போது மெய்யெழுத்துக்குப் புள்ளியிடப்பட்டுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இது தமிழ் முறையைப் பின்பற்றியது.

தொன்றுதொட்டு வந்த பாண்டியர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பு, இடையில் வந்த சிற்றரசர்களின் வலிமை ஆகியவற்றை அறிய இச்செப்பேடு உதவுகின்றது. கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு முடிய பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்களின் வரலாறும் இதிலிருந்து கிடைக்கின்றது. பாண்டிய மன்னன் கடுங்கோனுக்குப் பின்னர் ஆண்ட ஏழு பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்களும் இச்செப்பேட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன. வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டை வெளியிட்ட பராந்தகனுக்கு முன்னர் ஆண்ட 6 பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்களும் இதிலிருந்து பெறப்படுகின்றன. மேலும் அம்மன்னன், பெரும்படையுடன் வந்து காவேரிக் கரையின் தென் கரையிலுள்ள பெண்ணாகடத்தில் எதிர்த்த பல்லவ மன்னனைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்தான் என்றும், ஆய்வேள், குறும்பர் போன்றவர்களையும் வென்றான் என்றும் இச்செப்பேடு கூறுகின்றது.

தென்னிந்திய வரலாற்றில் களப்பிரர்களின் காலம் இருண்ட காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. இச்செப்பேட்டில் களப்பிரர் பாண்டிய நாட்டில் வாழ்ந்தமை பற்றியும் அவர்களை வென்றமை பற்றியும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், நெடுஞ்சடையன் மதுரை, வஞ்சி, கோழி என்று கூறப்படும் உறையூர்

ஆகிய ஊர்களில் உள்ள மதில்களைப் புதுப்பித்தான் என்றும் இச்சாசனம் கூறுகின்றது. இந்த அரசனின் பட்டப் பெயர்களும், வெல்லப்பட்ட சிற்றரசர்களின் பெயர்களும் இதில் காணப்படுகின்றன. இந்தச் செப்பேட்டிலுள்ள மெய்க்கீர்த்தியைப் பாடியவன் சேனாதிபதி ஏனாதி ஆயின சாத்தன் சாத்தன் ஆவான். அச்சாசனத்தைச் செப்பேட்டில் பொறித்தவன் சுத்தகேசரிப் பெரும் பணைகாரன் என்று கூறிச்சாசனம் முடிவு பெறுகின்றது.

-தி.ச.

வேளாண்மை: எல்லாத் தொழில்களிலும், வேளாண்மையிலும் குறைந்த செலவில் மிகுதியாக உற்பத்தி பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு நிலத்தைச் சாகுபடி செய்கின்றனர். நிலத்தைக் கண்காணிப்பவர்கள் எந்த முறையில் வேளாண்மையை அமைத்து, உற்பத்தியைப் பெருக்கலாமென்ற தெளிவு பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இரு முறைகள்: நில அளவை ஒட்டி, வேளாண்மை உற்பத்தியைப் பெருக்க இரு வழிமுறைகளை பின்பற்றலாம். ஒன்று, இருக்கின்ற சாகுபடி செய்யும் நிலத்தின் அளவை விரிவுபடுத்துவது. அதாவது, சாகுபடியின் கீழ் உள்ளதற்கு மேலும் மிகுதியான நிலத்தைக் கொண்டுவருவது. இதுவரை தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தையோ, சாகுபடிக்கு தகுதியற்றதெனக் கருதிய நிலத்தையோ சாகுபடியின் கீழ்க்கொண்டு வருவதால் விளைச்சல் கூடும். இந்த முறையினை விரிந்த முறைச்சாகுபடி (Extensive Cultivation) என்று கூறுவர்கள். இரண்டாவதாக, இருக்கின்ற சாகுபடி செய்யும் நிலத்தின் அளவைக் கூட்டாமல், புதிய திருந்திய சாகுபடி முறைகளைக் கைக்கொண்டும், முன்னேறிய அறிவியல் தொழில் நுட்பங்களைப் பின்பற்றியும், நல்ல பொறுக்கு விதைகளைப் பயன்படுத்தியும், தக்க உரமிட்டும், தேவையான அளவிற்கு நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெருக்கியும் உற்பத்தியின் அளவைக் கூட்டலாம். இதனைத் தீவிர வேளாண்மை என்றோ, சொந்த முறைச்சாகுபடி என்றோ (Intensive Cultivation) கூறலாம்.

இந்திய நாட்டு நிலை: இந்த நாட்டில் சாகுபடி செய்கின்ற நிலத்தின் அளவைக் கூட்டுவதற்குரிய வாய்ப்புகள் குறைவாகும். இப்பொழுது சாகுபடி

செய்யாமல் இருக்கின்ற நிலம் பெரும்பாலும் சாகுபடி செய்யத் தகுதியற்ற நிலமாகும்.

இந்த நாட்டில் மக்கள் தொகை விரைந்து பெருகுவதாலும், தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதாலும் விளைபொருட்களுக்கான தேவை வளர்ந்து வருகின்றது. இந்நிலையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கத் தீவிர வேளாண்மை முறையைப் பின்பற்றுவதே அறிவுடைமையாகும்.

இரு வகைகள்: தீவிர வேளாண்மையை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவதாக, வேளாண்மை உற்பத்திக் காரணிகளில் கிடைப்பதற்கருமையாக இருப்பது நிலம். அந்த நிலத்தின் அளவை மாற்றாமல் உற்பத்தியை உயர்த்த நிலத்தில் ஈடுபடுத்துகின்ற முதலீட்டின் அளவைக் கூட்டலாம். ஆக்கத் திறன்மிக்க உற்பத்திக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதும், உரத்தின் அளவைக் கூட்டுவதும், நீர்வளத்தைப் பெருக்குவதும் உற்பத்தி மிகுந்திடத் துணை செய்யக் காணலாம். குறிப்பிடப் பெற்ற நிலத்தில் முதலின் அளவைக் கூட்டுவதன் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்கும் முறை முதல் செறிவு முறை (Capical Intensive Method) எனப்படும். இரண்டாவதாக, இருக்கின்ற நிலத்தில் மேலும் மேலும் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம். இது உழைப்புச் செறிவு முறை (Labour Intensive Metho) என்று கூறப்படும். நாட்டில் இரண்டு வகையான செறிவு முறைகளுக்கும் வாய்ப்புண்டு. இப்பொழுது, வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளோடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது, இந்த நாட்டில் ஓர் ஏக்கர் நிலத்தின் சராசரி உற்பத்தி மிகவும் குறைவு. ஆதலால் செறிவுமுறைச் சாகுபடியின் மூலம், உற்பத்தியைக் கூட்டுவது இன்றைய தேவையாகும்.

வழிமுறைகள்: செறிந்த முறைச்சாகுபடியில் உற்பத்தியைப் பெருக்கப் பின்வரும் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றலாம். ஒரு முறை: தக்க உரங்களைச் சரியான அளவில் பயன்படுத்துவதாகும். மண்வளத்தைக் கூட்டிக் காக்கவும், பெருக்கவும் உரமிடுதல் துணை செய்கின்றது. வேளாண்மையில் இரண்டு வகையான உரங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஒன்று, இயற்கை உரங்கள், மற்றொன்று, செய்கை உரங்கள். மாட்டுச் சாணம், காடுகளில் கிடைக்கின்ற இலை-தழை போன்ற பசுந்தாள் உரங்கள், குப்பை, கழிவுநீர் போன்றவை

இயற்கை உரங்களாகும். நமது நாட்டில் இயற்கை உரங்கள் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. அவற்றை உழவர்கள் சரியான முறையில் பயன்படுத்துவதில்லை.

அறிவியலின் துணையோடு உருவாக்கப் பெறுகின்ற இரசாயன உரமான கந்தகி நவச்சியும் (Ammonium Sulphate), மிகை எரியகி (Super Phosphate), வெடியம் (Nitrogen) போன்றனவும் செயற்கை உரங்கள் எனப்படும். அவற்றை வாங்கிப் பயன்படுத்த மிகுந்த பணம் வேண்டும்.

நமது நாட்டு உழவர்கள் மிகவும் குறைந்த அளவிலேயே நிலத்திற்கு உரமிடுகின்றனர். இந்திய உழவர் ஓர் ஏக்கர் நிலத்தில் சராசரி ஒரு கிலோ உரத்தை இடுகிறார் என்றால் ஓர் அமெரிக்க உழவர் ஓர் ஏக்கருக்கு 30,7 கிலோ உரமிடுகின்றார் என்றும், ஒரு சப்பானியர் ஓர் ஏக்கருக்கு 223,5 கிலோ உரம் இடுகிறார் என்றும் ஒரு மதிப்பீடு குறிப்பிடுகிறது. ஆதலால், இந்த நாட்டில் பயன்படுத்தும் உரத்தின் அளவை உயர்த்தத் தொடர்ந்து அரசு முயன்று வருகின்றது.

தீவிர வேளாண்மையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கப் பின்பற்றும் மற்றொரு முறை, தக்க பொறுக்கு விதைகளைப் (Improved Seed) பயன்படுத்துவதாகும். தரமான விதைகள் உற்பத்தியைக் கூட்டும் என்பதோடு நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியையும் கொண்டிருக்கும். குறைந்த காலத்தில் நிறைந்த பலன்களைத் தருகின்ற விதைகளை இனங்கண்டு பயன்படுத்தினால் சிறந்த பலன் கிடைக்கும்.

இன்னொரு முறை, நோய்களும், புழுப் பூச்சிகளும் பயிர்களை அழிக்காமலிருக்கச் சிறந்த பயிர்ப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதாகும். பயிர்ச் சுழற்சி முறையைப் பின்பற்றுவதால், பயிர்களை மாற்றிப் பயிரிடுதல், உரிய காலத்தில் களைகளை நீக்கி உரமிட்டு நீர் பாய்ச்சிக் காத்தல் ஆகியவை நோய்கள் வாராமல் தடுக்கின்றன. நோய்களைத் தடுக்க இப்பொழுது பல வகையான பூச்சி மருந்துகள் உள்ளன.

தீவிர வேளாண்மையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கப் பிறிதொரு முறையாகத் திருத்திய கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதைக் கூறலாம். புதிய கருவிகளைப் பயன்படுத்துகின்ற பொழுது, உழவர்களின்

உற்பத்தியாற்றல் உயர்கின்றது.

அடுத்த வழிமுறை, நிலவளத்தைப் பாதிக்கின்ற மண்ணரிப்பைத் தடுப்பதாகும். நமது நாட்டில் நான்கில் ஒரு பங்கு நிலம் மண்ணரிப்பால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர். காடுகளை வளர்ப்பதன் மூலமும், தடுப்புச் சுவர்களை எழுப்புவதன் மூலமும் மண்ணரிப்பைத் தடுப்பர்.

நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெருக்குவதும் உற்பத்தியைக் கூட்டுவதற்கான ஒரு வழிமுறையாகும். மழையையே நம்பியிருக்கும் வேளாண்மையில் ஒரே சீரான உற்பத்தி இராது. பெரிய அணைகளைக் கட்டுவதோடு, உரிய காலத்தில் தண்ணீர் சென்றுபாய வாய்க்கால்களை அமைப்பதும் நல்ல பலனைத் தரும்.

-மா.பா.கு.

வேளாண்மை வருமான வரி: வேளாண்மை தவிர பிற வருமானத்தின் மீது விதிக்கப்படும் வரி வருமான வரி; வேளாண்மை வருமானத்தின் மீது விதிக்கப்படும் வரி வேளாண்மை வருமான வரி. இந்தியாவில் வருமான வரியை இந்தியப் பேரரசும், வேளாண்மை வருமான வரியை மாநில அரசுகளும் விதிக்கின்றன.

வேளாண்மை நோக்கங்களுக்காக நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதனால் பெறப்படும் வருமானம் அல்லது வாரத்தின் மீதும், நிலத்தை மேய்ச்சல் நிலமாகப் பயன்படுத்துவதற்காக விடுவதனால் பெறும் வருமானத்தின் மீதும் இவ்வரி விதிக்கப்படுகிறது. நில வரிக்குத் துணை வரியாக இவ்வரி அமைந்திருக்கிறது. வருமானத்தின் மீது விதிக்கப் பெறுவதால் வேளாண்மை வருமான வரி நில வரியைக் காட்டிலும் சிறப்பானதென்பர்.

உழவர் வேளாண்மை வருமானத்தைப் பற்றிய கணக்குகளை வைத்திருப்பாரானால் அவருடைய கணக்குகளின் அடிப்படையில் இவ்வரி விதிக்கப்படும். கணக்குகளை வைத்திருக்காமல் இருப்பின் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட முறையில் (Compounding System) வேளாண்மை வருமான வரி விதிக்கப்படும். அம்முறையில் அவரிடம் இருக்கும் நிலத்தின் அளவை தரப்படுத்தப்பட்ட ஏக்கர்களாக (Standard acres) மாற்றி

அதனடிப்படையில் வரி விதிக்கப்படும். ஆனால் தரப்படுத்தப்பட்ட 10 ஏக்கர் அல்லது அதற்குக் குறைவாக அளவு நிலம் வைத்திருக்கும் உழவர்களுக்கு வேளாண்மை வருமான வரியிலிருந்து விலக்குண்டு. அந்த அளவுக்கு அதிகமாக நிலம் வைத்திருப்போர் மீது வளர் விகித அடிப்படையில் (Progressive system) வேளாண்மை வருமான வரி விதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட முறை என்ற வாய்ப்பு பண்ணை (Estates) வைத்திருப்பவர்களுக்கு இல்லை.

பொதுவாக வேளாண்மை வரி விதிப்பின் மூலம் அரசுகள் பெறும் வரி வருவாய், மிகவும் குறைவாக இருப்பதால் வருவாயைத் தரும் (Revenue Yielding) வரித் தோற்றுவாய் என்ற அடிப்படையில் இவ் வரி சிறப்பான தொன்றன்று என்று பலர் குறிப்பிடுவர்.

வேளாண்மை வருமான வரி விதித்தல் குறித்து இந்தியாவில் இரு கருத்துகள் உண்டு. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலிருந்து மேற் கொள்ளப்பட்டு வரும் பேரளவிலான முதலீட்டுத் திட்டங்களினால் வேளாண்மைத் துறை மிகுந்த வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. வேளாண்மைத் துறையில் இன்று மிகுதியான அளவில் கிராமப் புறச் செல்வந்தர்கள் (Rural Rich) தோன்றியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேளாண்மை வருமானத்திற்குக் கணிசமான அளவில் வரியைச் செலுத்தி நாட்டின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு பெற வேண்டுமென ஒரு பிரிவினர் கருதுகின்றனர்.

வேளாண்மைத் துறையில் விளைச்சல் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை, இன்றும் உழவர்கள் பருவ மழையையே பெருமளவில் நம்பியிருக்கிறார்கள், ஏதாவதொரு ஆண்டில் ஏற்படும் இழப்பை அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் சமன் செய்து கொள்வதற்கான வசதி வாய்ப்புகள் பெருக வில்லை. மற்ற எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் போல உழவர்களும் அவர்கள் நுகர்விற்கேற்ப எல்லாவிதமான மறைமுக வரிகளையும் செலுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்ற பல விவாதங்களைக் குறிப்பிட்டு வேளாண்மை வருமானத்திற்கெனத் தனியாக வருமான வரி விதித்தல் விரும்பத்தகாதது என்பது மற்றொரு பிரிவினரின் கருத்து.

-என்.எஸ்.பா.

வேளாவிக்கோமான்: இப்பெயர் பதிற்றுப்பத்து ஆறாம் பதிகத்திலும், வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்னும் பெயர் நாலாம் பதிகத்திலும், எட்டாம் பதிகத்திலும் வந்துள்ளன. நாலாம் பதிகத்தில் சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி ஈன்ற மகன் களங்காய்க்கண்ணி நார்அடிச்சேரல் என்றும், ஆறாம் பதிகத்தில் நெடுஞ் சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் தேவி என்ற மகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்றும் காணப்படுகின்றது. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதலின் மக்கள் களங்காய்க்கண்ணி நார் அடிசல், கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய மூவரும் என வரலாற்றறிஞர் சதாசிவப் பண்டாரத்தார் குறிப்பிடுவார். அச்செய்தி கொண்டு பதிகங்களை நோக்கின் வேளாவிக்கோமான் தேவியும் வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவியும் ஒருவரேயாவர் என்றும், நார்முடிச் சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் என்றும் அறியலாம்.

பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்து, எட்டாம் பத்து ஆகியவற்றின் பதிகங்களில் வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி என்றும், ஆறாம் பதிகத்தில் வேளாவிக்கோமான் தேவி என்றும் பயின்று வரும் தொடர்கள், வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்பவனுடைய மகள் என்று பொருள் படும் என்பது ஈண்டறியத் தக்க ஒன்றாகும். சோழ மன்னர்களின் மனைவியருள் பாண்டியன் மகள் தென்னவன் மாதேவி பஞ்சவன் மாதேவி எனவும் சேரன் மகள் சேரன் மாதேவி, வானவன் மாதேவி எனவும் வழங்கப் பெற்றனர் என்பது சோழ மன்னர் கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரப்படும் என்னும் பண்டாரத்தார் கூற்று இங்கு நினையத்தகும். ஆகவே, பதிகத்தில் வரும் தேவி என்னும் சொல் மனைவி என்னும் பொருளில் வழங்காது மகள் என்னும் பொருளில் வழங்கப் பெற்றமை அறியத்தகும்.

எட்டாம் பதிகத்தில், செல்வக் கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி ஈன்ற மகன் தகடர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என வருதலால் இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி முன்னவனினும் வேறாவர் என்பது புலனாகும். ஏனெனில், இப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை, உதியஞ்சேரல் மரபு முறையினைச் சாராது அந்துவஞ் சேரலிரும்பொறை மரபினைச் சார்ந்தவன்

என்பது அறியப்படுதலின் என்க. மருமக்கள் தாய் முறையில் இவ்வளவு மாறுபடும் வேளாவிக்கோமாளிகை என்னும் குறிப்பு சிலப்பதிகாரத்தில் (28:198) காணப்படுகிறது.

-இரா.சா.

வேளிர்: சங்க காலத்தே தமிழ்நாட்டில் பலதிறப்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர். அவர்களுள் வேளிர் என்னும் குழுப் பெயருடைய குறுநில மன்னர் பேராற்றல் வாய்ந்தவராக விளங்கினர்.

வேளான் மாந்தரைப் பற்றிய குறிப்பு, தொல்காப்பியத்தில் (மரபு.82) காணப்படுகிறது. வேளான் தொழிலாகிய உழவுத் தொழிலைச் செய்த இனக்குழுக்களின் தலைவர்களே, வேளிர் எனப் போற்றப்பட்டனர் எனத் தெரிகிறது. நிலத்தில் உழுது, பயிரிடுவதே வேளான் மாந்தரின் முதன்மைத் தொழிலாகும். என்னும், வேந்தரால், அரசியல் பணிகளிலும் அவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். அப்பொழுது படைக்கலன்களை ஏற்றுவதற்கும், கண்ணியைச் சூடுவதற்கும் அவர்கள் உரிமை பெற்று இருந்தனர்.

வேளிர் எனும் சொல், வேள் எனும் பகுதியை உடையது. இதற்கு விருப்பம், விருப்பத்தோடு செய்யப்படும் தொழில் உழவு, வேள்வி என்னும் பல பொருள்கள் வழங்கிவருகின்றன. அவற்றுள், எல்லார்க்கும் நன்மை தரத்தக்க உழவுத் தொழிலை விருப்பத்தோடு - ஆர்வத்தோடு செய்துவந்த மக்களுக்குக் காரணப் பெயராக, இச்சொல், நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே, வழக்கிற்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

தாங்களே நிலத்தை உழுது பயிரிட்ட மக்களை, வேளாளர் எனவும், தம்முடைய நிலங்களைப் பிறரைக் கொண்டு உழுவித்து வாழ்ந்த மேட்டுக் குடி மக்களை வேளிர் எனவும் சுட்டுவது மரபு. எனவே, பண்டைத் தமிழகத்தின் நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தினர்க்கே, வேளிர் எனும் பெயர் வழங்கியது எனலாம்.

தமிழ்நாட்டின் குறுநில மன்னர்களாகச் சங்க காலத்தில் (கி.மு. 300 - கி.பி. 350) சிறப்புற்று விளங்கியவர் வேளிர் குடியினர். ஆனால், அவர்களுடைய தோற்றத்தைப் பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள

இயலவில்லை. அவர்களைப் பற்றிச் சங்க காலத்தில் வழங்கிய பழங்கதை ஒன்று, இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வடபுலத்து முனிவர் ஒருவருடைய வேள்விக் குண்டத்தில், வேளிர் ஆதிமுதல்வன் தோன்றினான், அவனுடைய வழிவந்தோர், செம்பினால் செய்யப்பட்டதைப் போன்ற வண்ணமும், அகலமும், உயரமும் கொண்ட மதிலரணையுடைய துவராபதி (துவாரகை) என்னும் தலைநகரைக் கொண்டு பேரோடும், புகழோடும் ஆட்சிபுரிந்தனர். அவர்களுக்கு நெடுமுடி அண்ணலாகிய கண்ணனே தலைவராவார். அந்த வேளிர் பதினெண் குடியினரை, அகத்திய முனிவர், தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்து, தமிழ்நாட்டில் குடியேற்றினார். அக்குடி வழியில் வந்தவேளிர், தமிழ் நாட்டு வேளிர் குடியினர் எனும் கதைக் குறிப்பினைச் சங்கப் பாடல் (புறம்.201) ஒன்றில் காணலாம்.

அந்தத் தொன்மைக் குறிப்பால், வேளிர் என்பார், கண்ணனுடைய யாதவர் மரபைச் சேர்ந்தவர் என்பதும், இன்றைய குசராத்து (பழைய கூர்ச்சரம்) மாநிலத்தின் துவாரகாபுரியைத் தாயகமாகக் கொண்டவர் என்பதும் புலனாகின்றன.

தென்மேற்கு இந்தியாவில், கி.மு. 3000 அளவில் சிந்து ஆற்றுவெளியில் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா பண்பாடு சிறந்து விளங்கியது. அந்தப் பண்பாடு அழிந்தொழியத் தலைப்பட்ட பொழுது (கி.மு.1500), அங்கிருந்து கடல்வழியாகவும், நிலவழியாகவும் தென்னாட்டிற்கு வந்து குடியேறிய மக்கள் கூட்டத்தின் தலைவர்களே, வேளிர் குடியினர். அவர்கள், இரும்பு கலந்த பெருங்கலப் பண்பாட்டினைத் தென்னிந்தியாவிற்குக் கொண்டுவந்து புகுத்தினர். அவர்கள் தென்னாட்டிற்குள் நுழைந்தது, கி.மு. 700 அளவில் ஆக இருக்கலாம் என்பது ஒரு சில ஆராய்ச்சியாளரின் துணிவாகும்.

அந்தக் கருத்தை முழுமையாக உடன்பட இயலவில்லை. சங்க இலக்கியத்துள், தொன்முதிர் வேளிர் எனவும் (புறம்.24), தொன்முதிர் வேளிர் எனவும் (நற்.280), வேளிர் அடைகொடுத்துச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளனர். தொன்மையான வேளிர் என்பதற்குப் பன்னெடுங்காலமாக இங்கு வாழ்ந்து வருகின்ற வேளிர் என்பது பொருளாகும். வேளிர் குடியினர், எங்கிருந்தோ வந்து, தமிழகத்தில் குடியேறியவராக இருந்திருந்தால், தொன்மையானவர்கள்

என்று சங்கச் சான்றோர், அவர்களைச் சுட்டி இருப்பாரா எனும் ஐயம் எழுகிறது.

சங்கச் செய்யுட்களில் வேந்தர் எனும் பெயரோடு இணைத்தே, வேளிர் எனும் குடிப்பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்று மொழிந்து (பதிற்.30) என்பது பதிற்றுப்பத்து. அதனால், வேந்தரிடம் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த நிலப்பிரபுக்களாக வேளிர் விளங்கி இருத்தல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எழுகிறது. குறுநில மன்னராகிய வேளிர், மேற்கு நாட்டு நிலமானியப் படைமுறையைச் சேர்ந்த (Feudal) நிலப்பிரபுக்களைப் போல, வேந்தர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் கப்பம் கட்டியதோடு, நெருக்கடி நேரத்தில் தங்கள் படைகளை உதவியும், சில சமயங்களில் தாங்களே, படைத் தலைவர்களாகப் பொறுப்பேற்றுத் தம் வேந்தர்க்காகப் போரிட்டும் உள்ளனர்.

தக்காணத்தில், அறுநூறு ஆண்டுகள் சிறப்புற்று விளங்கிய சாளுக்கிய அரச மரபினரை, வேள்புல அரசர் எனத் திவாகர நிகண்டும் வேளிர் எனப் பிங்கல நிகண்டும் சுட்டுகின்றன. வேள்குலச் சளுக்கர் எனச் சோழப் பேரரசர்களின் கல்வெட்டுகள் அவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், சாளுக்கியருக்குப் பிறகு, கருநாடகத்தில் எழுச்சியுற்ற ஓய்சனர் அரசமரபு, புலிகுடிமால் என்னும் தமிழ் மரபுக்குரிய பழங்கதையர் (புறம்.201) தனதாக்கிக் கொண்டது. அந்த ஓய்சனருக்கு அமைந்த பல்லாளர் (வல்லாளர்) எனும் பெயரும், வேளிர் குடியோடு அவர்களுக்கு இருந்த உறவினைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

குறுநில மன்னராக விளங்கிய வேளிர், முடி சூட்டிக் கொள்ளும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். வேந்தர் அணிந்துகொண்ட முடியனி நீள்முடி (திருமாலின் திருமுடியைப் போன்றது) எனவும், வேளிர் சூட்டிக் கொண்ட முடியைக் குறுமுடி எனவும் உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய முடியுடை மூவேந்தரும், வேளிர் குடிகளைச் சேர்ந்த மகளிரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, பட்டத்தரசி என்னும்

சிறப்பையும் அவர்களுக்கு அளித்துள்ளனர். சேர வேந்தரின் மனைவியருள் பவர், வேண்மாள் எனும் குடிப்பெயரால் சுட்டப்படுகின்றனர். வேளிர் குடியைச் சேர்ந்த அரசியரை, வேண்மாள் எனச் சுட்டுவது அக்கால மரபு. வேள் மகள் என்பது இதற்குப் பொருள். உருவப் பஃறேர் அளஞ்சேட் சென்னி என்னும் சோழ அரசன், அழுந்தூர் வேளின் மகளை மணம் செய்து கொண்டதையும், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் நாங்கூர் வேளின் மகளைத் திரும்ணம் செய்து கொண்டதையும் பற்றிச் செவிவழிச் செய்திகள் பல வழங்குகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட அவற்றிலிருந்து வேந்தர்க்குப் பெண் கொடுக்கும் உரிமை வேளிர்க்கு இருந்து வந்தமை புலனாகின்றது. ஆனால், வேளிர் மரபினர், வேந்தரின் மகளிரை மணக்கும் உரிமையைப் பெற்று இருந்தனரா? என்பதை அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

வேளிர் ஆற்றிய அரும்பணிகளைப் பாராட்டும் வகையில், சங்க கால வேந்தர்கள், வேளிர் குடித் தலைவர்களுக்குக் காவிதி என்னும் பட்டத்தை அளித்தும், நிலமானியம் வழங்கியும் பாராட்டியுள்ளனர்.

இவ்வேளிர் குடியினைச் சேர்ந்த குறுநில மன்னர் அனைவரும் வேள் எனும் அடைமொழியோடு சங்க காலத்தில் சுட்டப்பட்டனர். வேள்பாரி என்பது வழக்கு. வேளிர் தலைவர் சிலர் வேண்மான் (வேள்மகன் என்பதன் திரிபு) எனவும் சுட்டப்பட்டனர். எ-டு. நன்னன் வேண்மான். வேறு சில குறுநில மன்னரின் இயற்பெயரை அடுத்து, வேள் எனும் அடைசேர்ந்து வழங்கப்பட்டதும் உண்டு. எ-டு. இருங்கோவேள்.

இவ்வேளிர் குடியினர், பேராற்றல் வாய்ந்த படையறவராவர். வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த போர்களில் எல்லாம், இவர்கள் பங்கு பெற்றுள்ளனர். கரிகாலனுக்கு எதிராக வெண்ணிப் பறந்தலையில் நடைபெற்ற போரில், பதினொரு வேளிர் பங்கு கொண்டனர் எனத் தெரிகிறது (அகம்.246). காழரைச் சேர்ந்த கழுவுள் என்னும் சிற்றரசனை எதிர்த்து, ஒருமுறை பதினான்கு வேளிர் போரிட்டனர் (அகம்.135).

அந்தப் போர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பதினொன்று, பதினான்கு எனும் வேளிரைப் பற்றிய எண்ணிக்கை,

அக்காலக் கட்டங்களில் சிறப்புற்று விளங்கிய வேளிர் குடியினரைச் சுட்டும் எண்ணிக்கையாக இருக்கலாம்.

வேளிர் இனமரபில், பல்வேறு கிளைக்குடிகள் இருந்தன. ஆய்க்குடி, ஆதன்குடி, ஆவியர்குடி, இருங்கோக்குடி, எவ்விக்குடி, திரியன்குடி, நன்னன்குடி, விசியாகுடி வெளிர்யகுடி என்பன சங்க காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய வேளிர் மரபைச் சேர்ந்த கிளைக்குடிகளாகும். வேளிர் மரபைச் சேர்ந்தவர்களைக் கிழான் அல்லது கிழார் எனும் சிறப்புப் பெயரால் சுட்டுவது வழக்கம். இந்த வேளிர் மரபினர், சங்க காலத்தில், சிறப்புற்று விளங்கிய மற்றோர் அரசமரபான மழவர் குடியில் இருந்து வேறுபட்டவராவர். பிற்காலச் சோழருடைய ஆட்சியில், பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்கிய கொடும்பாளூர் இருக்கு வேளிர், சங்ககால, இருங்கோ வேளிர் மரபினில் வந்தவராவர்.

கொண்கானத்தை ஆண்ட நன்னனுடைய நாட்டில் பாழி என்னும் பெருநகரம் இருந்தது. பெற்கரிய தங்கள் அருங்கலங்களையும் செல்வத்தையும் அந்நகரில் புதைத்து, நன்னனுடைய பாதுகாப்பில் அவற்றை வேளிர் விட்டுவைத்தனராம். நன்னனுக்குப் பிறகு, புதைத்த இடத்தை, வேறு யாராலும் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லையாம் (அகம்.258).

தமிழகத்தின் பண்டை வரலாற்றில், மூவேந்தர்களின் குடிகளுக்கு அடுத்த நிலையில், வேளிர் குடியினரே, புகழ்மிக்க நிலப்பிரபுக்களாக அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்று விளங்கினர். அவர்கள் தண்டத் (படைத்) தலைவர்களாகவும், மண்டிலமாக்களாகவும், (மாநில-வட்டாரத் தலைவர்) குறுநில மன்னராகவும் சிறப்புற்று விளங்கினர். வேந்தர்களுக்குத் தம் பெண் மக்களைத் திருமணம் செய்து கொடுத்து, மணவுறவினைப் போற்றி வளர்த்தனர்.

-க.த.தி.

வேற்றுமை: இது பெயர்ப்பொருள்கள் தம்மாலும் பிறிதொன்றினாலும் நிகழும் வினைகாரணமாக அடையும் வேறுபாடுகளைக் குறிக்கும் இலக்கணக் குறியீடாகும். அவ்வேறுபாடுகளை எட்டாக வகுத்துக்கூறுகின்றனர் தமிழ் நூலார். அவை எழுவாய் வேற்றுமை, செயப்படு பொருள் வேற்றுமை, கருவிப்பொருள் வேற்றுமை, கோடாற்பொருள்

வேற்றுமை, அளவை (எல்லை)ப் பொருள் வேற்றுமை, உடைமைப் பொருள் வேற்றுமை, இடப்பொருள் வேற்றுமை, விளிவேற்றுமை என்பனவாகும். இவ்வரிசை தொன்னூலோரால் வரையறை செய்து வகுக்கப்பட்டதாகும். அம் முறையினால் அவற்றை எண்ணுப்பெயரால் முதல் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை என்றிவ்வாறு வழங்குவர். சொல்லினிடத்து அவ்வேற்றுமை நிலையைக் காட்டும் குறியீடுகள் வேற்றுமை உருபுகள் என வழங்கப்படும். அவ்வுருப்புகள் வேற்றுமையுறும் பெயர்களின் பின் வந்து சேர்ந்து நிற்கும். சில சொற்களின் பின் உருபுகள் நேரே வந்து இயைய முடியாத போது சாரியை பெற்று இயையும். சாரியை என்பது இணைக்கும் இடைச் சொல்லாகும்.

தொடர்மொழி ஆக்கத்திற்குரிய வேற்றுமைகள் எட்டு ஆயினும் அவற்றுள் எழுவாய் வேற்றுமைக்கும் விளிவேற்றுமைக்கும் தனியே உருபுகள் தமிழில் அமையவில்லை. எழுவாய் வேற்றுமையர்கிய பெயரே அதன் உருபாகக்கொள்ளப்படும். படர்க்கையை முன்னிலையாக்கும் பெயர்த் திரிபுகளே எட்டாம் வேற்றுமைக்கு உருபாகக் கருதப்படும். அம்மரபினால் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை முடிய இடைநிற்கும் ஆறு வேற்றுமைகளுக்கே உருபுகள் அமைந்துள்ளன. அவையாவன முறையே ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்பவையாகும். ஒடுவுக்கு மாற்றுருபாக ஆன், இன் என்பவை வரும்.

எட்டு வேற்றுமைகளையும் உருபுகளின் அடிப்படையில் தொல்காப்பியம் பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் விளி எனக் கூறுகின்றது. மேலும், அவ்வுருபுகளைக்கொண்டே அவற்றிற்குப் பெயராகப் பெயர் வேற்றுமை, ஐகார வேற்றுமை, ஒடு வேற்றுமை முதலியனவாகக் குறியீடு செய்துள்ளது. இம்மரபுகளை இடைக்கால நூலாகிய நன்னூல் பின்பற்றிக் கூறுகிறது.

ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கருத்துக் கூற முற்படும்பொழுது எடுத்துக்கொண்ட அப்பொருளின் பெயரே எழுவாயாய் முதல் வேற்றுமையாகின்றது. பின்னர், அது பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துகளுக்கு ஏற்ப அதற்குரிய உருபுகளைப்பெற்று அவ்வவ் வேற்றுமையாக அமைகின்றது. மரம் என்னும் ஒரு பொருளைப் பற்றிப் பேச எடுத்துக்கொண்டால் மரம்

எழுவாய் வேற்றுமைப் பெயர். அது எழுவாயாகவே முற்றுப் பெறல் வேண்டின் மரம் வளர்ந்தது, காய்த்தது என்றாற்போலப் பயனிலை பெற்று முடியும். மரத்தைவெட்டினான், மரத்தால் வீடு கட்டினான், மரத்துக்கு நீர் வார்த்தான், மரத்தினின்று பழம் விழுந்தது, மரத்தினது கிளை மரத்தின் கண் கருவிகள் உள என்னும் போது மரம் செயப்படு பொருள் முதலாக ஆறுவேற்றுமைகளை அடைகின்றது.

மரத்தை வெட்டினான் என்னும்போது மரம் வெட்டுதற்குரியதாக நின்றலின் அது செயப்படுபொருள் வேற்றுமையாகிறது. மரத்தால் வீடு கட்டினான் என்னும்போது மரம் முதற் கருவியாகவும், மரத்திற்கு நீர் வார்த்தான் என்னும்போது மரம் ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், மரத்தினின்றும் பழம் விழுந்தது என்னும்போது மரம் எல்லையாகவும், மரத்தது கிளை என்னும்போது கிளை அதன் உடைமையாகவும், மரத்தின்கண் குருவிகள் என்னும்போது குருவிகள் இருப்பதற்கு மரம் இடமாகவும் வேற்றுமைப் பட்டுள்ளமை காணலாம். மரத்தை அழைத்து, மரமே நீ வாழ்க, செழிக்க என்றாற் போலக்கூறும்பொழுது, மரம் விளி வேற்றுமையாகின்றது. இங்ஙனம் மரம் எட்டு வேற்றுமைகளை அடைவதற்கு வளர்ந்தது, வெட்டினான், வீடு கட்டினான், வார்த்தான், வீழ்ந்தது, குருவிகள் உள, வாழ்க எனவரும் வினைகளே காரணமாக உள்ளமையான் பெயர்ப்பொருள் வினைகளான் வேற்றுமையடையும் எனஇலக்கண நூலார் கூறுகின்றனர். அவற்றுள், ஆறாம் வேற்றுமைக்கு வினை நேரே வராமல் உடைமைப் பொருளைச் சார்ந்து மறைந்து வரும். அதாவது மரத்தது கிளை என்னும் போது, கிளை மரத்தினுடையது. இது மரத்தது கிளையாகும் என்பது கருத்தாக நிற்கும்.

பெயர்ப் பொருளை வேற்றுமைப்படுத்தும் வினைகளுள் பல இன்ன வேற்றுமையைச் செய்யும் இவை என வரையறை பெற்றும் சில வரையறையின்றியும் வரும். காத்தான், ஒத்தான் என்றாற் போல்வன செயப்படுபொருளுக்குரிய வினையாகவே வரும். இருந்தான், உறங்கினான் என்றாற்போல்வன இடப்பொருள் சார்ந்து வரும். எறிந்தான் என்பது வேலை எறிந்தான், வேலான் எறிந்தான் எனச் செயப்படு பொருளுக்கும் கருவிப்பொருளுக்கும் உரியதாக வந்துள்ளது.

வழங்கினான் என்பது பொருளை வழங்கினான், கையால் வழங்கினான், பாணர்க்கு வழங்கினான், விழுவின்சண் வழங்கினான் எனப் பலவற்றிற்கு உரியதாய் வந்துள்ளது. இங்ஙனம் வருதலால் ஒரு வேற்றுமையைச் சுட்டி வரையறைப்படுத்துவன ஐ ஆன் முதலிய வேற்றமை உருபுகளாகும்.

இருவகை வழக்கினும் தொடர்கள் அமையும்போது வேற்றுமையுருபுகள் வெளிப்படையாகவும் வரும், மறைந்தும் தொக்கும் வரும். பொருளைப் பெற்றான் என்பது வேற்றுமை உருபு விரிந்துள்ள தொடர். பொருள் பெற்றான் என்பது வேற்றுமை உருபு தொக்க தொடர். வேற்றுமை உருபு தொக்கி வரும்பொழுது சில தொடர்கள் இரண்டாகவும் இரண்டிற்கு மேற்பட்டும் விரியும். பழியஞ்சினான் என்னும்போது அது பழியை அஞ்சினான் எனவும், பழியின் அஞ்சினான் எனவும் விரியும். மர வேலி என்பது மரத்தானாகிய வேலி, மரத்திற்கு வேலி, மரத்தினது வேலி என விரியும். சில தொகை நிலைகள் தடுமாறி வரும். புலிகொள் யானை என்பது புலியைக் கொன்ற யானை எனவும், புலியால் கொல்லப்பட்ட யானை எனவும் விரியும். இவ்வாறு வருவனவற்றை வேற்றுமை மயக்கம் என்பர் இலக்கண நூலார். வேற்றுமை மயக்கம் நான்காம் வேற்றுமையில் உருபு விரிந்து நிற்கும் தொடர்களிலும் வரும். பாட்டினது பொருள் என்பது பாட்டுக்குப் பொருள் எனவும், செய்யவள் தவ்வைக்குக் காட்டிவிடும் என்பது தவ்வையைக் காட்டிவிடும் எனவும் வரும். இவற்றை உருபு மயக்கம் என்று கூறுவர்.

பெயர் முதலாய் வேற்றுமைகள் எட்டும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொருளே உடையதாகும். அப்பொருள் ஒவ்வொன்றும் பலவகைகளையுடையதாகும். இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் செயப்படுபொருள் என்னும் ஒன்றே. அது காத்தல், ஒத்தல், ஆக்கல், அழித்தல், இயற்றல் எனப்பலவகைப்பட்டு வரும். அவ்வாறே மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் கருவி என்பதாகும். அது அதனினாதல் அதனினியறல் எனப் பலவகைப்பட்டு வரும். ஏழாம் வேற்றுமைக்குரியது இடப்பொருள். அது, கண் கால் புறம் அகம் உள் உழை கீழ் மேல் எனப்பலவகைப்பட்டுவரும். இவ்வறிவியல் நுண்மை பிறழ்ந்து இடைக்காலத்து எழுந்து நன்னூல் முதலியவை, வகைகளையே பொருளாகவும் கூறிவிட்டன. ஒடு

என்னும் கருவிப் பொருள் வேற்றுமைக்கும் உடன் நிகழ்தல் என்னும் இடைச்சொல்லாக்கத் தொடர்க்கும் வேறுபாடுணராமல் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை என ஒன்றைப் பிழையாகக் கூறி வழங்கச் செய்துவிட்டன. இற்றைக்கு வேற்றுமைபற்றிய கோட்பாடுகள் தொல் காப்பிய நெறியினின்றும் மாறி வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

-ச.பா.

வேற்றுமை உளவியல்: தனிமனிதர்களும் குழுக்களும் பலதரப்பட்ட தன்மைகளைப் பெற்றுள்ளனர். வேற்றுமை உளவியல் என்பது ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை பெற்று விளங்குகின்றனர் என்பதை ஆராயும் இயல்பினதாகும். தொடக்கக் கால உளவியலாளர்கள் மனிதர்கள் ஏன் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் இயங்குகின்றனர் என்பதைக் கண்டறிவதில் ஆர்வம் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். அதன் காரணமர்க் மனிதர்களிடையே உள்ள சில பொதுத் தன்மைகளை அடையாளம் காணவும், மனிதர்களின் செயல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ள சில அடிப்படை இயக்கங்களின் பொதுத் தன்மையை அறியவும் முற்பட்டனர். ஆனால், அவர்களுடைய அத்தகு முயற்சிகளில் தொடர்ந்து வெற்றிபெற அவர்களால் இயலவில்லை. அப்போது அவர்கள் தனிமனித வேற்றுமைகள் (individual Differences) இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தனர். இதன் பொருள், தனிமனிதர்கள் வேறுபடுகின்றனர். அவ்வேற்றுமைகள் பொதுத் தன்மைகளை எளிதாக முடிவு செய்ய ஒட்டாமல் தடை செய்கின்றன என்பதாகும். இத்தகைய தனிமனித வேறுபாடுகளின் மீது கவனம் செலுத்திய உளவியல் பிரிவு வேற்றுமை உளவியல் எனப்பட்டது.

வேற்றுமை உளவியல் தனி மனிதர்களுக்கிடையே உள்ள வேற்றுமைகளின் காரணங்களையும், அவற்றால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் ஆராயத் தொடங்கியது. இதன் உருவாக்கத்திற்குப் பரிதோதனை முறைகள், மரபுநூல் (Genetics) மற்றும் கணித முறைகளின் முன்னேற்றம் காரணமாக இருந்தது. அனுபவ அடிப்படையில் பயனளிக்கும் செயல்களை உள்ளடக்கிய முறைகளான கல்விப்பயிற்சி, மருத்துவம், பொறியியல் ஆகிய துறைகளின் நேரடித் தாக்கத்தின்கீழ் வேற்றுமை உளவியல் உரப்பெற்று வளர்ந்தது. இதனைத்

தொடங்கிவைத்த பிரான்சிசு கால்ட்டன் என்பார் கி.பி. 1869 இல் புள்ளியியல் முறையில் தனிமனித வேற்றுமைகளை ஆராய உதவும் பல்வேறு கருவிகளையும், முறைகளையும் உருவாக்கினார். மேலும், கால்ட்டன் முன்னோர் வழிவந்த மேதாவித்தனம் எனும் ஆய்வு நூலை வெளியிட்டார். வில்கெம் உண்டு என்பார் கி.பி. 1879 இல் நிறுவிய முதல் உளவியல் பரிசோதனைக்கூடம் பரிசோதனை உளவியலுக்கு அடிக்கோலியது.

மெண்டெல் (Mendel) என்பார் 1900 இல் மரபு நிலை குறித்த நியதிகளை உருவாக்கினார். அவை பரம்பரையாக, முன்னோர் வழியாக, பிறப்பிலிருந்தே உடன்பிறந்த தனி மனித வேற்றுமைகள் பால் கவனத்தைச் செலுத்தின. பினே (Binet) என்ரி (Henry) ஆகியோர் கி.பி. 1895 இல் வேற்றுமை உளவியல் பற்றிய முதல் கட்டுரையை வெளியிட்டனர். பின்பு 1900 இல் வில்லியம் இசுடேர்ன் (William Stern) என்பார் தனிமனித வேற்றுமைசார் உளவியல் என்னும் முன்னோடியான நூலை வெளியிட்டார். அந்நூலில் இசுடேர்ன் தனிமனித வேற்றுமைகள் மட்டுமன்றி இனம், பண்பாடு, தொழில், சமூகநிலை, பால் ஆகியவற்றால் மாறுபட்டக் குழுக்களிடையே உள்ள வேற்றுமைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் வேற்றுமை உளவியலின் அடிப்படைச் சிக்கல்களை மூன்றாக வகுத்தார். முதலாவதாக, தனிமனிதர்களின் மற்றும் குழுக்களின் இயல்பும், அளவும் என்ன? என்பதையும், இரண்டாவதாக, அந்த வகையில் அவர் பிறவிக்குணம் தட்பவெப்பநிலை, சமூக, பண்பாட்டு நிலை, பயிற்சி, ஒத்துப் போகும் குணம் யாவை என்பன போன்றவற்றையும், மூன்றாவதாக எவ்வாறு வேற்றுமைகள் வெளிப்படுகின்றன அவற்றைக் கையெழுத்து, முக அமைப்பு ஆகியவற்றைக் குறியீடுகளாகக் கொண்டு அறிய இயலுமா என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சோதனைகள் வேற்றுமை உளவியலின் அடிப்படை முறைகளாயின. முதலில், தனிமனிதச் சோதனைகளும் பின்பு குழுச் சோதனைகளும் நுண்மாண்நுழைபுலன் சார் வேற்றுமைகளைக் கண்டறியப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பின்பு, உள்மனத்தை வெளிக்காட்ட உதவும் சோதனைகள் (Projective Tests), ஆர்வம், மனப்பான்மை (Attitude), உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் ஆகியவற்றை அளவிட உதவின. சோதனை மூலம்

கணிக்கப்பட்ட மதிப்பீடுகளைக் காரணிகள் ஆய்வுத் (Factor Analysis) துணைக்கொண்டு ஆராய்வதன் வாயிலாகத் தனிமனிதரிடையே காணப்படும் பொதுத் தன்மை, வேற்றுமை ஆகியவற்றின் அளவுகளைத் துல்லியமாக அறிய முடிந்தது. சார்லசு இசுபியர்மென் (Charles Spearman) என்பார் இரு காரணிக் கோட்பாடு (Two-factor Theory) என்பதை உருவாக்கினார். அக் கோட்பாட்டின்படி - எந்த ஒரு செயலுக்கும் ஒரு பொதுக் காரணியும், ஒரு சிறப்புக் காரணியும் உண்டு என்றார். இலூயி தர்கடோன் (Louis Thurstone) சாய் கில்போர்டு (Joy Guilford) ஆகியோரும் மற்றோரும் உருவாக்கிய பல் காரணிகள் கோட்பாடு, பொதுக் காரணி இல்லையென்றும் பலவேறு வகையான காரணிகள் செயல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன என்றும் கூறுகின்றனர். இவை புலன்காட்சியின் வேகம், தொடர்பு நினைவு போன்றவை எனலாம்.

எந்த அளவு சோதனைகள் சிறப்பானவையாகவும் துல்லியமானவையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அவற்றால் மட்டுமே உளவியல் முறையான வேற்றுமைகளின் அடிப்படையை விளக்க இயலாது. வேற்றுமை உளவியல் முறையான வேற்றுமைகளின் அடிப்படையை விளக்க இயலாது. வேற்றுமை உளவியலில் அது ஒரு விவாதத்துக்குரிய வினாவாகும். நீண்ட காலமாக மேற்கத்திய உளவியலாளர்கள் ஒருவரின் திறமைகளும் நடத்தையும் பிறப்பால் முடிவு செய்யப்பட்டவை என்று நம்பி வந்தனர். பிறவிக் குணத்திற்கும் ஓர் உயிர் உருப்பெறும் தன்மைக்கும் அதிக முதன்மை தரப்பட்டு வந்தது. தனிமனிதனின் உளவியல் தன்மைகளுக்கும் அவன் வளர்ச்சி பெறும் சூழலுக்கும் உள்ள சார்பு புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தது. வேற்றுமை உளவியலில் இப்போது புதுப்பரிசோதனை, கணிதம் சார்ந்த புது அணுகுதல்கள் ஆகியனவும் உருவாக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆக்கத்திறன், உருவகப்படுத்தும் திறன் ஆகியவை சார்ந்த நுண்மாண் நுழைபுலன் வேற்றுமைகள் தவிர, ஆளுமைக் கட்டமைப்பு ஊக்கம் போன்றனவும் விரிவான முறையில் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. உளவியல் தன்மைகளின் இடையே உள்ளதொடர்புகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஒருபுறமும், உடற்கூறு மற்றும் உடல் இயக்க இரசாயனக் (Bio-Chemical) கூறுகளை ஆராய்வதில் மறுபுறமும் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

வேற்றுமை உளவியல் நடைமுறைக்குப் பயனுள்ளது, பல சிக்கல்களைத் தீர்க்க வல்லதும் ஆகும். எடுத்துக்காட்டாகப் பணியாளர்களை வேலைக்குத் தேர்ந்தெடுத்தல், பயிற்சியளித்தல், திறமைகளின் வளர்ச்சியைக் கண்டுகொள்ளல், முன்கூட்டியே அனுமானித்தல் முதலியவற்றை அறிய வேற்றுமை உளவியல் உதவி செய்கிறது.

-வே.க.

வேனில் மாலை: இது மரபாகக் கூறப்பட்டு வரும் 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று. மாலை எனப் பல சிற்றிலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. அவை, யாக்கப் பட்ட பாவால் வெண்பாமாலை என்றும், பொருளால் வஞ்சி மாலை என்றும், பிறவாறும் பெயர் பெறும். பெரும் பொழுதுகளுடன் ஒன்றாகக் கருதப்படும் வேனிற் பருவத்தைப் பற்றிய பாடல்கள் அமைந்த சிற்றிலக்கியம் வேனில் மாலை எனப்படும். வேனில் எனப் பொதுப்படக் கூறப்பட்டமையால் இளவேனில் முதுவேனில் ஆகிய இரு பருவங்களைப் பற்றியும் இம்மாலை அமைதல் கூடும். வசந்தமாலை என்றொரு பிரபந்தம் குறிப்பிடப்படுகின்றமையால், இது பொழுது பற்றிய வருணனையாகவும், அது அக்காலத்தே உலவும் தெற்றல் பற்றிய வருணனையாகவும், அமையும் என்று கூறுகின்றனர். இதன் இலக்கணத்தை இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், பிரபந்த தீபிகை ஆகிய பாட்டியல் நூல்களே கூறுகின்றன. வேனிலைப்பாடுதல் வேனில் மாலை என்று இலக்கண விளக்கமும், அருவேனில் முதுவேனிலைச் சிறப்பித்து ஓதல் ஆகுமேவேனில் மாலை என்று பிரபந்த தீபிகையும் இதன் இலக்கணம் கூறுகின்றன. இன்ன பாவில் பாடவேண்டுமென்பதனையும் இத்தனை பாக்கள் பாடவேண்டும் என்பதனையும் இவ்விலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடவில்லை. அதனால், இதனை யாதானுமொரு பா அல்லது பாவினத்தால் பாடுதல் வேண்டும் என்பதனை உய்த்துணரலாம்.

-அ.மா.ப.

வைக்கம் அறப்போர்: மனித உரிமைக்காக 1924-25 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற போராட்டக் களங்களில் ஒன்றாகக் கேரள மாநிலத்தில் உள்ள வைக்கம் விளங்கியது. இந்த மனித உரிமைப் போரில் தலைமையேற்று நடத்திய தந்தை பெரியார் வைக்கம்

வீரர் என வரலாற்றில் புகழ் பெற்று விளங்குகிறார்.

வைக்கம் போராட்டம் பிராமண வகுப்பினருக்கும், மாதவன் என்ற ஈழவ சமுதாய வழக்கறிஞருக்கும் இடையில் தோன்றிய கருத்து வேறுபாட்டினால் தோன்றியது. திருவாங்கூர் அரசின் அரண்மனை வளாகத்தில் இருந்த நீதிமன்றத்திற்கு வழக்குத் தொடர்பாக மாதவன் அங்குச் சென்றார். அந்த வளாகத்தினுள் மன்னரின் பிறந்த நாளை ஒட்டிச் சமயச் சடங்குகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை நடத்திக் கொண்டிருந்த வைதிகபிராமணர்கள் வழக்கறிஞர் மாதவனை வளாகத்தினுள் நுழையக் கூடாது எனத் தடை செய்தனர்.

ஈழவ சமுதாயத்தின் தலத்தலைவர்கள், தேசாபிமானி என்ற இதழின் ஆசிரியரும் ஈழவ சமுதாயத்தவருமான டி.கே. மாதவன், கேரள காங்கிரசின் முன்னணித் தலைவரான சார்சு சோகபு மாத்ரூமி இதழின் ஆசிரியரான கே.பி. மாதவன் ஆகியோர் அந்தச் சமூக அநீதியை எதிர்த்துப் போராட முடிவு செய்தனர். தடை செய்யப் பெற்ற சாலை வழியே ஊர்வலமாகச் செல்வது என்றும் முடிவு செய்தனர். வன்முறையின்றி அதனை மேற் கொள்ளும்படி காந்தியடிகளின் ஒப்புதலும் கிடைத்தது.

திருவாங்கூர் அரசு எதிர்பாளர் நடத்தவிருந்த ஊர்வலத்தைக் தடைசெய்ய முயற்சி செய்தது. சேலம் விசயராகவாச்சாரியார், திருவாங்கூர் மன்னருக்கு ஊர்வலம் நடைபெற இருக்கும் சாலைகளை அனைவருக்கும் திறந்துவிட வேண்டுமென்று தந்தி அனுப்பினார்.

தீண்டத்தகாதவர் எனப்பட்டோர் தடுக்கப்பட்ட வீதி வழியே காங்கிரசுத் தீண்டாமைக் குழுவினர் ஆதரவில், 1924, மார்ச்சு 31 ஆம் நாள் ஏற்பாடு மேற்கொள்ளப் பெற்றது. காங்கிரசுத் தொண்டர்கள், ஈழவர்கள், புலையர்கள் எனப்பட்ட தாழ்த்தப்பெற்ற வகுப்பினர் பின் தொடரத் தடை விதிக்கப் பெற்ற வீதியை நோக்கி ஊர்வலம் சென்றது. புலையர் வகுப்பைச் சேர்ந்த குஞ்சப்பன், ஈழவ வகுப்பைச் சேர்ந்த பகுலேயன், நாயர் வகுப்பினரான கோவிந்தன் மூவரும் தடை செய்யப்பட்ட இடத்தை நோக்கிச் சென்றுக் கைதாயினர்.

பெரியார், ஏப்பிரலில் சத்தியாக்கிரகிகளை நான் பாராட்டுகிறேன். வெற்றி ஏற்படுகின்ற வரையில் சத்தியாக்கிரகப் போர் விடாமல் நடைபெறுமென்று நம்புகிறேன். நாம் நமக்கு மாறுபட்டவர்களை அன்பினாலேயே வெல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். (நவசக்தி ஏப்பிரல் 5, 1924).

போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. கேரள மாநிலக் காங்கிரசின் செயலாளர் கே. பி. கேசவமேனனும், தேசாபிமானி ஆசிரியர் டி.கே. மாதவனும் ஏப்ரல் 9 ஆம் நாள் அறப்போரில் கைது ஆயினர். காவல் ஆணையாளர் பிட் என்பவர் தலைவர்களைக் கைது செய்தார். அறப்போரில் ஈடுபட்டவர்கள் ரூ. 500/- பிணைத் தொகை கொடுக்க மறுத்ததால் ஆறுமாதம், வெறுங்காவல் தண்டனை பெற்றனர். கேசவ மேனனும், மாதவனும் கைது செய்யப்பட்ட செய்தி அறிந்து, பம்பாயிலிருந்து காந்தி அடிகள் வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பிப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துமாறு கூறியிருந்தார். தலைவர்கள் கைது கேரள மாநிலம் முழுவதிலும் ஒரு புதிய உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது.

மேடைகள் அமைத்துப் பொதுக்கூட்டம் கூட்டிப் பேசக்கூடாது என்றும் தடை விதிக்கப்பட்டது. அத்தடை உத்தரவை மீறிப் பலர் கைதாயினர். தலைவர்கள் கைது ஆகி அறப்போர் தோல்வி அடையக் கூடிய நிலையில் சார் சோசப்பும், கேசவமேனனும் தமிழ்நாடு காங்கிரசின் தலைவராயிருந்த பெரியார் ஈ.வெ.ரா.வை அறப்போருக்குத் தலைமையேற்கும்படி அவசரக் கடிதம் அனுப்பினர்.

அப்போது பெரியார், தஞ்சை பி.எசு. வெங்கடகிருட்டிணன் என்பவருடன், மதுரை தேவாரம் பண்ணையபுரம் என்ற ஊரில் தமிழ்நாடு காங்கிரசுத் தலைவராகப் பிராச்சாரச் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்தார். செய்தி கிடைத்தவுடன் பெரியார் (13.4.1924) உடனே வைக்கம் வந்து தினமும் 2, 3 கிராமங்களுக்குச் சென்று தொண்டர்களைத் திரட்டினார். வந்த ஆறாம் நாள் பெரியார் கைது செய்யப்பட்டு ஒரு மாதம் சிறைத் தண்டனை பெற்று அருவிக்குத்துச் சிறையிலடைக்கப்பட்டார். கேரளாவைவிட்டு வெளியேறும்படி அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. மேலும் போராட்டத்தினைத் தீவிரப்படுத்தவே, பெரியாருக்கு ஆறுமாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் திருவாங்கூர் மன்னரின் மறைவினையடுத்து விடுதலைபெற இன்னும் இரண்டு மாதம் இருக்கையில் பெரியாரும், சிறையில் இருந்த 19 தலைவர்களும் விடுதலையாயினர்.

அரசியார் அறப்போர் வீரர்களுடன் உடன்பாடு காண விழைந்ததால் திருவாங்கூர்த் திவான் இராசாசி வழியாகச் காந்தியடிகளை உடன்பாடு காண வருமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அரசியாரின் அழைப்புக்கு இணங்கி வக்கலை என்னுமிடத்திற்குக் காந்தியடிகள், பெரியார், இராசாசி மூவரும் சென்றனர்.

காந்தியடிகளைத் தனியே முதலில் சந்தித்த அரசி தெருவைத் திறந்துவிட ஒப்புக்கொண்டார். பெரியாரும் நம்முடைய இலட்சியம் கோயிலே ஒழியத் தெருமாத்திரம் அன்று. ஆனால், இப்போது தெருவைக் திறந்து விட்டால் சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்திவிடலாம். கோயில் பற்றி மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்து நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பிறகு கிளர்ச்சி செய்யலாம் என்று கூறினார். அரசியார் உடனடியாகத் திறந்துவிடவில்லை. அறப்போர், 1927 ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் தடை உத்தரவு விலக்கிக் கொள்ளப் பெறும்வரை தொடர்ந்தது. அதன்பின் அவ்வீதி தாழ்த்தப்பட்டோர் உரிமையுடன் செல்லும் வீதியாயிற்று.

-ந.க.ம.

வைக்கிங்குகள்: வடக்கு ஐரோப்பியப் பகுதிகளில் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை வீரச் செயல்கள் புரிந்தும் கடற்கொள்ளையடித்தும் வாழ்ந்து வந்த மக்கட் கூட்டத்தினர் வைக்கிங்குகள் (Vikings) எனப்பெறுவர். சிறப்பாக இவர்கள் நார்வே, சுவீடன், தென்மார்க்கு (Denmark) ஆகிய நாடுகளில் வசித்தனர். ஐசுலாந்துக்கு அருகிலுள்ள வைக்கு பிரிகுடாப் பகுதியிலிருந்து இவர்கள் வந்ததால், வைக்கிங்குகள் என்ற பெயர் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பின்னர் வாணிகத்தின் பொருட்டும் கடற்கொள்ளை நடத்தவும் கடல் கடந்து போவது என்னும் பொருள் வைக்கிங்கு என்ற சொல்லிற்கு உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் வைக்கிங்கு என்று குறிப்பிடப்படும் ஒருவன் தனிப் பெருமை பெற்றவனாகக் கருதப்பட்டான். இசுகாண்டிநேவியா (Scandinavia) நாடுகளில் உள்ள பல பொறிப்புகள், வைக்கிங்குகளின் வீரதீரச் செயல்களைச்

சிறப்பிக்கின்றன. அவர்கள், களவு கடற்கொள்ளை மக்களையும் சொத்துகளையும் அழித்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் நிலைத்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர் (Settled life). ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குச் சென்று குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பழக்கமும் இவர்களிடமிருந்தது. இவ்வாறு இவர்கள், ஐசலாந்து, கிரீன்லாந்து, அயர்லாந்து, பிரான்சு, நார்மண்டி, பாண்டிக்கு நாடுகள் முதலிய பகுதிகளுக்குச் சென்று குடியேற்றங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். நீப்பர் (Dnieper) ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கிற்குச் சென்ற வைக்கிங்குகள், உருசியாவில் அரசு அமைக்க அடிகோலினர். அவர்களுள் மீன்பிடிப்பவர்கள், மலைச் சரிவுகளில் வேளாண்மை செய்பவர்கள், கடற்கொள்ளையர், படையெடுப்பாளர்கள் எனப் பல வகையினர் உள்ளனர்.

வைக்கிங்குகள், கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தென்மார்க்கு நாட்டை அடைந்து அங்குக் குடியேறியிருந்த ஆங்கிலேயப் பிரிவினரை (Angles) விரட்டி விட்டு, தாம் நிலையான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர். புனித உரோமப் பேரரசர் சார்லமேன், கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், தென்மார்க்கில் படையெடுத்து, அங்கு வாழ்ந்த வைக்கிங்குகளைப் பணிய வைக்க முயன்றார். அக் காரணத்தால், தென்மார்க்கு வைக்கிங்குகள் ஆங்கிலேயத் தீவுகளில் படையெடுத்தனர். இப்படையெடுப்புகள், இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் தேனியர் படையெழுச்சிகள் (Danish Invasions) எனப் பெயர் பெறும். இப்படையெழுச்சிகளை மூன்று பிரிவுகளாகக் குறிப்பிடலாம். முதல் நிலையில், பிரிட்டன் மீது இவர்கள் தாக்குதல்களை அவ்வப்போது நிகழ்த்திக் கொள்ளை அடித்துத் திரும்பினர். இத்தகைய நிலை கி.பி. 786 முதல் 851 வரை காணப்பட்டது. இரண்டாவது நிலையில் (கி.பி. 851-896) இவர்கள் பிரிட்டனில் குடியேறத் தொடங்கினர். பிரிட்டனின் வெசுக்சு (Wessex) அரசு குலத்தினருக்கும், வைக்கிங்குகளாகிய தேனியர்களுக்கும் (Danes) இடையே நீண்ட போராட்டம், அப்போது நடைபெற்றது. மூன்றாம் நிலையில், (கி.பி. 980 முதல் 1042 வரை) மீண்டும் தேனியர்களின் தாக்குதல்கள் பிரிட்டனில் ஏற்பட்டன. மூன்று, இங்கிலாந்தில் தேன்லா (Dane Law) என்று குறிப்பிடப்பட்ட பகுதி தேனியர்களுக்காக வழங்கப்பட்டதாகும். பின்னர் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கான்யூட்டு (Canute)

என்பவரின் கீழ் இங்கிலாந்து முழுவதிலுமே தேனியர் ஆட்சி பரவியது. இந்நிகழ்ச்சி, இங்கிலாந்து ஒருமைப்பாடு அடைய உதவியது. தேனியர் இங்கிலாந்தின் குடிகளாகவே மாறி விட்டதால், அந்நாட்டில் இனவேறுபாடு, காலப்போக்கில் மறைந்து விட்டது. வைக்கிங்குகளின் மற்றொரு பிரிவினரான நார்மனியர், கி.பி. 1066 ஆம் ஆண்டில் வில்லியம் என்பார் தலைமையில் இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுத்துத்தம் ஆட்சியை நிறுவினர். காலப் போக்கில் இவர்களும் ஆங்கிலேயருடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டனர். -தெ.பா.

வைகுண்ட சுவாமிகள் (கி.பி. 1809-1951): இவர் தமிழ்நாட்டில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சமூக சமத்துவத்திற்காகப் பாடுபட்டவர். அக்காலத்தில் அப்பகுதி தென் திருவிதாங்கூரில் இருந்ததால் அங்கிருந்த நம்பூதிரிகளும், நாயர்களும் நாடார் சமூகத்தினரைத் தீண்டத்தகாதவர்களாய் நடத்திவந்தனர். அக் கொடுமையை எதிர்த்து வைகுண்ட சுவாமிகள் ஒரு இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, அம்மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கி, அவர்களைச் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும், வேறுபாடுகளுக்கும், அநீதிக்கும் எதிராகப் போராடச் செய்தார்.

வைகுண்டரின் இயற்பெயர் முத்துக்குட்டி. இவர் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தாமரைக் குளத்திற்கு அருகிலுள்ள பூவாண்டான் தோப்பு என்னும் சிற்றூரில் கி.பி. 1809 இல் ஓர் எளிய நாடார் குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவ்வுருக்குச் சாகதான் கோயில் விளை (Sasthankoil Vilai) என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இன்று இவ்வூர் வைகுண்ட சுவாமிகளின் நினைவாக சாமித்தோப்பு என்றே அழைக்கப்படுகின்றது. இவர் கி.பி. 1825 இல் பரதேவதை என்பவரை மணந்தார். அப்பொழுது தம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரத் துறைகளில் உயர்சாதி இந்துக்களால் நசுக்கப்படுவதைக் கண்டு மனம் கொதித்தார். சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் களைய விரும்பி இவர், அம்மக்களை விழித்தெழச் செய்து, தங்களுடைய சமூகச் சமத்துவத்திற்காகப் போராடச் செய்தார். இவர் கி.பி. 1851 இல் காலமானார்.

இவருடைய முக்கிய நோக்கம் சமுதாயத்தில் மிகத்

தாழ்ந்த நிலையிலிருந்த மக்கள் சமூக சமத்துவம் பெற வேண்டுமென்பதாகும். எனவே நான்கு வருணப் பாகுபாட்டை பிறப்பின் அடிப்படையிலான சாதி வேறுபாட்டை அதனால் தோன்றிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை எதிர்த்தார். அவர்களை ஒற்றுமையுடன் இருக்கவும், தன்மானத்துடன் நடந்து கொள்ளவும் கூறி, அவர்களுடைய உரிமைகளுக்காகப் போராடும்படி அழைத்தார். உருவ வழிபாட்டையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் கண்டித்தார். சாதி வேறுபாடுகளைக் களைய 18 பிரிவினரையும் தம் முன்னிலையில் சமைத்து, ஒன்றாக அமர்ந்து உண்ணுமாறு செய்தார். உயர்சாதிக் காரர்களைப் போலவே தம்மக்களும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் நாள்தோறும் மூன்று முறை குளிக்கவும், தூய்மையான உடை உடுத்தவும், சைவ உணவையே உண்ணவும் வேண்டுமெனக் கூறினார். இவர் ஐந்து சீடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு நன்கு பயிற்சியளித்து, ஊர் ஊராகச் சென்று தம்முடைய கொள்கைகளைப் பரப்பச் செய்தார். அய்யா வழி அல்லது வைகுண்டர் வழி என்னும் இயக்கத்தை சாமித் தோப்பைத் தலைமை இடமாகக் கொண்டு தோற்றுவித்தார்.

சிறந்த சமூகச் சீர்திருத்தக்காரரான இவர் தாழ்வுற்றிருந்த மக்களை ஒன்றுசேர்த்து, விழிப்புணர்ச்சி கொள்ளச் செய்து, அவர்களுடைய உரிமைகளுக்காகப் போராடினார். ஆண்கள் தலைப்பாகை (Turban) அணியக் கூடாதென இருந்ததை எதிர்த்து அவர்களை அணியச் சொன்னார். பெண்கள் சமத்துவம் பெற மேல் சாதிப் பெண்களைப் போலவே மேலாடை அணியவும், இடுப்பில் குடம் வைத்துத் தண்ணீர் எடுக்கவும் செய்தார். கன்னியாகுமரி, தெற்குத் திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் இருந்த நாடார்கள் இவரைப் பின்பற்றியதால் இந்துசமயத்தில் ஐயா வழி என்னும் புதிய பிரிவு ஒன்று தோன்றியது. இப்பகுதி மக்கள் இன்றும் இவரை ஒளி வடிவில் வழிபடுகின்றனர். இவர் இறந்த பின்னரும் இவருடைய கொள்கைகளைப் பின்பற்றி இம்மக்கள் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், மகளிர் உரிமைப் போராட்டம் ஆகியவற்றை நடத்தி வெற்றி கண்டனர். இவருடைய மற்றொரு முக்கிய சாதனை இப்பகுதியிலிருந்த நாடார்கள் கிறித்தவர்களாக சமயமாற்றம் செய்யப்பட்டு வந்ததை ஓரளவு தடுத்து நிறுத்தியதாகும்.

-சி.இ.இர.

வைகாசி விசாகம்: இது இந்தியாவின் தென்பகுதியில் சைவர்களால் கொண்டாடப்படும் திருக்கோயில் திருவிழாக்களுள் ஒன்றாகும். தமிழ் ஆண்டின் இரண்டாம் மாதமாக வரும் வைகாசியில் வரும் முழுமதி நாளை முருகனுக்குரிய நாளாகக் கொண்டாடுகின்றனர். வி என்பதற்குப் பறவை என்றும் சாகன் என்பதற்கு உலாவருபவன் என்றும் பொருள் கொண்டு விசாகன் என்னும் சொல் மயில் மீது உலா வரும் முருகனைக் குறிக்கிறது என்பர். வைகாசி விசாகத்தில் ஒளியாகத் தோன்றிய முருகனை விசாகன் என்று அழைக்கும் மரபு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விழா முருகனுக்குரிய ஆறுபடை வீடுகளில் திருச்செந்தூர், திருப்பரங்குன்றம், பழனி ஆகிய தலங்களில் மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

முருக பக்தர்கள் இத்திருவிழா நாளில், பால் காவடி, புட்பக் காவடி முதலிய காவடிகள் எடுத்து, ஆடி வருவர். பரலும் பூவும், அபிடேகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படும். இரவில் முருகப்பெருமான் திருமேனியை உலாக்காட்சிக்கு எடுத்து வருவர்.

வைகாசி விசாகத்தை அறிவொளி பரப்பும் நாளாகக் கருதுவர். புத்த மதத்தைத் தோற்றுவித்த கௌதம புத்தர் இந்நாளில்தான் தோன்றினார். அவர் வைகாசி விசாகத்தின் போதுதான் ஞானம் கைவரப்பெற்றார். புத்தரின் மறைவும் ஒரு வைகாசி விசாகத்தின் போதுதான் நடந்தது.

வைகாசி விசாகத்தை வட இந்தியாவில் புத்த பூர்ணிமா என்ற பெயரில் கொண்டாடுகின்றனர். இந்து சமயத்தோடு புத்தரின் வாழ்வு முறைகளும், கொள்கைகளும் இணைந்ததை வரலாறுகள் சுட்டுகின்றன. வைணவர்கள் புத்தரை, திருமால் அவதாரமாக ஏற்றனர் என்று கூறும் மரபுண்டு அமராவதியிலிருந்த புத்தர் கோயிலை இந்து முறைப்படி வழிபாடு செய்யத் தொடங்கியதும் அவ்வகைக் கோயில்கள் இந்து கோயில்களாக மாறின. புத்தருக்கு, தருமராசர் என்ற பெயர் உண்டு அப்பெயரில் புத்தருக்காகக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள், பின்னாளில் பாண்டவதருமன் கோயிலாயின.

புத்தபெருமான் போதி மரத்தடியில் ஞானம் பெற்றதால் அது பௌத்த சமயத்தினருக்குப் புனித

மரமாயிற்று. இந்துக்களும் அரசமரத்தை தெய்விக மரமாகக் கொண்டனர். இந்திய நாட்டில் வைகாசி விசாகம், முருகனுக்கு எடுக்கப்படும் சைவ விழாவாகவும் புத்தரை நோக்கி எடுக்கும் பௌத்த விழாவாகவும் காட்சிதருகின்றது.

-இரா.குரு.

வைகுண்ட அம்மாளை: இந்நூல் வைகுந்த அம்மாளை என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. இதனைத் தென் வீரையம்பதியார் என்னும் புலவர் இயற்றியுள்ளார் என்பது நூலாசிரியரின் அவையடக்கப் பாடலிலிருந்து அறிய முடிகிறது. இந்நூலை அச்சிட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நூலாசிரியர் இந்நூலைப் புராணத்தைப் போன்று சூதமுனிவன் உரைத்தபடி மகாபாரதக் கதையை அம்மாளை என்னும் சிற்றிலக்கியப் பாவகையால் பாடியுள்ளார். இந்நூல் முழுவதும் தொடர்நிலைச் செய்யுள் வடிவில் ஆசிரியப் பாவால் அமைந்துள்ளது. அவர் மகாபாரதக் கதையைக் கூறி, கண்ணபிரான், பஞ்சபாண்டவர் முதலானோர் வைகுண்டஞ் சேர்ந்த கதையை அம்மானையாகப் பாடியுள்ளார்.

அதனை மகாபாரதக் கதையை வகுத்துரைத்த சாத்திரத்தில் அவர்தான் சூதன் அரவக் கொடியுடையேன் மாபாவி செய்த வஞ்சகம் எல்லாம் பொறுத்துச் சொல்லுகிறேன் நானடியேன் சொற்பெரிய அம்மாளை என்று கூறும் வரிகளாலும் சீர்பதம் அவனியில் தெரிந்து வைகுண்டஞ் சேர்ந்த ஓர்கதை அம்மானையாக உரைக்க மால்பதமே காப்பாம், பார்த்தன் அருளானந்த மாயன் பஞ்சவர் சகாயன் தூதன் ஓர்மலைதனை எடுத்து முன்னாள் வின் மழை தடுத்த மூலம் சீர்பதம் வணங்கியவர் தெரிந்து வைகுண்டஞ் சேர்ந்த ஓர் கதையை அம்மானையாக உரைக்க என்ற வரிகளாலும் அறியலாம். மேலும், அப்புலவர் பெருமான் காவிரியைப்பற்றிப் பாடியுள்ள திங்கள் மும்மாரி பொழிய பொங்குபுகழ் காவேரி பொய்யாமல் எந்நாளும் தேசஞ் செழித்துவர செங்கோல் தழைத்தோங்க என்று கூறும் அடிகளிலிருந்து அவர் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதமுடிகிறது. இந்நூலில் சிவபெருமானைத் தோத்திரமாக மிகவும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

நூற் பயன் என்று கூறும் முகத்தான் நூல் முடிவில்

இந்நூலைப் படித்தோர் கேட்டோர்களுக்கு மைந்தர்களுண்டாம் பாரில், மலடில்லை வந்த நோய் பிணியுந்தீரும், வைகுண்டமென்று சொல்ல எல்லாப் பலனும் கிட்டும், கோபாலா வென்ன நமனும் வந்தனுக மாமட்டான், பில்லி ஏவல் நாய் நரி விடங்கள் தீண்டா மற்றும் சுற்றமுடன் தரணியில் இன்பமாய் வாழ்வார்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் சுவடியாக தஞ்சைச் சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் உள்ளது. இச்சுவடி எழுதப்பட்ட காலம், எழுதியவர் பெயர் ஆகியன பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளன. பவ வருடம் மாசி மாதம் 13 தேதி மக நட்சத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் தேவங்குடியிலிருக்கும் ரெங்க சவுரினாயக்கர் பிள்ளை வேங்கடபதினாயக்கர் வைகுண்ட அம்மாளை எழுதி முடிந்தது மற்றும்.

-எம்.சீ.

வைகுண்ட ஏகாதசி: இவ்விரதம், மூன்று நாள் விழாவாக பொதுவாக இந்துக்களால் சிறப்பாக வைணவர்களால் கொண்டாடப்படுகின்றது. மார்ச்சு மாதத்தில் வரும் சுக்கிலபட்ச நாளில் ஏகாதசி என்னும் திதியை, வைகுண்ட ஏகாதசி என்று குறிப்பிடுவர். இவ்விரத விழா உடல் நலனையும், நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியையும் பெறுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வைணவ ஆகமங்களில் திருமாலை வழிபடுவதற்கு விதித்துள்ள பஞ்ச பருவங்களுள் ஏகாதசித் திருநாள் ஒன்றாகும்.

வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு முதல்நாள் ஒருவேளை உணவு உண்பர். அதற்கு, ஒருவேளை, என்று பெயரிட்டழைப்பர். இறைவன் அசுரர்களை மயக்க மோகினி அவதாரம் எடுத்த நிகழ்ச்சியை நினைந்து கொண்டாடுவர். அன்று இரவு மறுநாள் உணவு ஏதும் உண்ணாமல், இரவு முழுவதும் கண்விழிப்பர். கண்விழிக்கும் சோர்வு தெரியாது இருக்கும்பொருட்டு, ஆன்மீக விளையாட்டில் ஈடுபடுவர். பரமபத சோபானபடம் என்ற தாளில் காய்களை வைத்துக் தாயம் விளையாடுவர்.

பழங்காலத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து உருக்கு மாங்கத மகாராசர் சுவர்க்கம் அடைந்தார் என்று கூறுவர். வைகுண்ட ஏகாதசியின் போது விரதமிருந்து, கண்விழித்திருந்து வழிபாட்டால்

வைகுண்டப் பதவி பெறலாம் என்று மக்கள் நம்பினர். அந்நாளில் உயிர் நீத்தவர்களுக்கு மறுபிறவி கிடையாது என்னும் நம்பிக்கையும் உள்ளது.

ஏகாதசிக்கு மறுநாள் வரும் துவாதசி நிதியன்று விடியற்காலை பெருமாள் கோயில் சென்று வழிபடுவர். அக்கோவில்களில் சுவர்க்கவாசல் திறப்பு என்னும் விழா நடைபெறும், பெருமாளைக் கண்டு வணங்கி வந்த பிறகு காலையில் சோறுண்பர், பகலில், பலகாரம் உண்பர். வைகுண்ட ஏகாதசியன்று எல்லா வைணவக்கோயில்களும் இரவுமுழுவதும் திறந்திருக்கும். கோயில்களில் தங்கிக்கண் விழிப்பவர்களும் உண்டு. வைணவ மடங்களில் இரவுமுழுவதும் கூட்டுவழிபாடு நடைபெறும். வைகுண்டஏகாதசி விழா திருவரங்கத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விழாவில் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் பங்குபெறுவர். இக்கோயிலில் வைகுண்ட ஏகாதசி விழா இருபது நாள் விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விழா மார்கழி மாதம் வளர்பிறையில் தொடங்கி நடைபெறும். திருவரங்கத்தில் இவ்விழாவின் பத்தாம் நாள் மோகினி அவதார அலங்காரம் நடைபெறும், பதினோராம் நாளில் ஏகாதசி விழா நடைபெறும். திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் பாடப்படும். ஆழ்வார் திருநகரி என்னும் தலத்தில் நம்மாழ்வார் திருமாலை, சிம்மாசனத்திலமர்த்தி, தாம் இயற்றிய திருவாய்மொழியை ஏகாதசியிலிருந்து பாடத் தொடங்கிப் பத்து நாட்களில் ஆயிரம் பாடல்கள் பாடி அவருக்குப் பின், ஆண்டுதோறும் அத்தலத்தில், பெருமாளைச் சங்காதனத்தில் இருக்கச் செய்து, எதிரில் நம்மாழ்வாரின் திருமேனியை எழுந்தருளப்பண்ணி, அரையர்கள் திருவாய் மொழியினை ஒதச்செய்து பத்தாம் நாள் இறுதியில் ஆழ்வாரைப் பெருமாள் திருவடியில் சேர்ப்பிப்பது மரபாகும். வைகுண்ட பதவியடைந்தார். நம்மாழ்வாரின் உருவச்சிலையைத் திருவரங்கத்தில் எழுச்செய்து திருமங்கை மன்னன் விழா வெடுக்கத் தொடங்கினான். அன்றிலிருந்து இவ்வாறு திருவரங்கத்தில் இவ்விழா இராமானுசர் காலம் வரை நடைபெற்றுவந்தது இராமானுசருக்குப் பின்னர்த் திருவரங்கத்திலேயே நம்மாழ்வார் திருமேனி அமைக்கப்பட்டு அம்முறையில் தொடர்ந்து விழா நடைபெற்று வருகிறது. அடுத்து, இவ்விழாக் காலத்தில் திருமங்கைமன்னன் திருமொழி முதலிய ஏனைய மூவாயிரம் பாடல்களையும் பாடிக் கொண்டாடும் பழக்கம் உண்டாயிற்று.

-இரா.குரு.

வைகை: தமிழகத்தில் உள்ள பெரிய ஆறுகளுள் ஒன்று வைகை. இது மேற்கு தொடர்ச்சிமலையில் உள்ள ஏலக்காய் மலையில் மதுரை மாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியத்தைச் சார்ந்த வருட நாடு என்ற பள்ளத்தாக்கில் உற்பத்தியாகிறது. இது வட கிழக்கே நிலவளம் மிகுந்த கம்பம் பள்ளத்தாக்கு வழியே ஓடுகிறது, பின் தென்கிழக்காகத் திரும்பிச் சோழந்தான், மதுரை, பரமக்குடி ஆகியவற்றின் வழியாக ஓடி, இராமநாதபுரத்தின் தென் கிழக்கே 17 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள பெரிய கண்மாய் என்ற ஏரியில் கலந்து, இறுதியில் 'வங்காள விரிகுடாவில் விழுகிறது.

பெரியாற்று அணை: இவ்வணை பதினொரு தலைமுறைக்கு முன்பு, சென்னை மாநிலத் தலைமைப் பொறிஞரும் ஆங்கில அரசாங்கப் பொறிஞருமாகப் பணிபுரிந்த பென்னுகியூக்கு (Pennuquick) என்பவரால் கட்டப்பட்டது. பெரியாறு அணை. இது 173.2 மி.க.மீ. நீர் கொள்ளும் தன்மையது. மேற்கு மலைத் தொடரைக்குடைந்து, 5 கி.மீ. அளவில் குழாய் (Tunnel) மூலம் நீர்ப் பாசனத்திற்காக இந்த அணையிலிருந்து தண்ணீர் விடப்படுகிறது. அது, வைகை ஆற்றோடு இணைகிறது. சோழவந்தானக்கு வடமேற்கே 13 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள பெரியாற்றின் பேரணையில் இருந்து நீர்ப்பாசன கால்வாய்கள் உருவாக்கப்பட்டன, அவைகிழக்காகச் சென்று, கரும்பு, நெல் விளையும் நிலங்களுக்குப் பயன்படுகின்றன. இக்கால்வாய்களின் நீளம் ஏறத்தாழ 72 கி.மீ. இதனால் பயன்பெறுவன, மதுரை, பசும்பொன் மாவட்டங்களாகும்.

வைகை அணை: வைகையாற்றுடன் முல்லையாறு, சுருளியாறு முதலியன கலக்கின்றன. மதுரை மாவட்டம் பெரியகுளம் வட்டத்தில், ஆண்டிப்பட்டி அருகே, வைகையாற்றின் குறுக்கே, வைகை அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. பெரியாற்றின் குறுக்கே உள்ள அணையில், பாசன வசதிபெறும் நிலங்கள் போக, எஞ்சிய நீர் வீணாகாமல் தடுக்கவே, இந்த நீர்த்தேக்கம் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதற்காக முதல் திட்டக் காலத்தில் ரூ. 83.41 இலட்சமும், இரண்டாம் திட்டக் காலத்தில் ரூ. 174 இலட்சமும் செலவிடப்பட்டன. இந்தத் தேக்கத்தின் கொள்ளளவு 194.7 மி.க.மீ. அணையின் நீளம் 3560 மீ - ஆற்றுமட்டத்திலிருந்து அதன் உயரம் 34 மீ. தேக்கம் பெருகி, உச்சமட்டத்தை அடையும்போது, 24 ச.கி.மீ. நீர் பரவி நிற்கும்.

பாசன வசதி: மின்சார உற்பத்திக்கு வழிவகுக்கும் வகையில் 3 மீ குறுக்களவுள்ள இரண்டு குழாய்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அவற்றால் பெரியாற்றுச் சமவெளிப் பகுதிகளுக்கு நிலையான பாசன வசதிகள் கிடைக்கின்றன. மதுரை மாவட்டத்தில் திருமங்கலம், மேலூர் வட்டாரங்களுக்கும், அன்றைய இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் சிவகங்கை, திருப்பத்தூர் வட்டாரங்களுக்கும் பாசன வசதி ஏற்படுகிறது. திருமங்கலம் வட்டத்தில் 10,000 ஏக்கர் நிலங்களுக்குப் பாசனம் அளிப்பதற்காக 28 கி.மீ. நீளமுள்ள ஒரு கால்வாய் வெட்டப்பட்டுள்ளது.

பின்னர் 1958 ஆம் ஆண்டு, பாசனத்திற்காகத் தண்ணீர் விடப்பட்டது. அடுத்து 1959 - 60 ஆம் ஆண்டில் 11,884 ஏக்கர் நிலம் பாசன வசதி பெற்றது. 1960 சூலை முதல் திருமங்கலம் கால்வாயின்கீழ் உள்ள மொத்தப் பரப்பான 10,384 ஏக்கர் நிலங்களுக்கும் பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டது. 1960 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரிலிருந்து பெரியாற்றின் கழிமுகப் பகுதிகள் உள்ளிட்ட 18,818 ஏக்கர் நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் விடப்பட்டது. பெரியாற்றுக் கால்வாய், வைகை அணை ஆகியவற்றின் மூலம் கம்பம் பள்ளத்தாக்கின் 69,305 ஏக்கடீர் நிலம் நீர்ப்பாசனத்தின் மூலம் பயன்படுகிறது.

கண்கவர் வைகை அணை: வைகை அணைக்கட்டுப் பகுதியில் உரு. 2.5. இலட்சம் செலவில் பூங்காவும், தோட்டமும் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றைக் காணவரும் பொதுமக்களுக்காக ரூ. 70,000 செலவில் ஓய்வு இல்லமும், ஊர்தி நிலையமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. குழந்தைகளுக்காக ஓர் ஆய்வு இல்லமும், சுற்றுப் பயணம் வருவோர்களுக்காக ஓய்வு விடுதியும் ரூ.15,000 செலவில் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் மதுரை மாவட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முறையில் வைகை நீர்த்தேக்கம் திகழ்ந்துவருகிறது.

மின் நிலையங்கள்: இவை தவிர இரண்டு மின் நிலையங்களும் (Hydro Electric power Stations) உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன. அவை 1. பெரியாறு மின் நிலையம், 2. சுருளியாறு மின் நிலையம் ஆகும் அவற்றால் 300 - 35 - 235 மெகாவாட்டு மின்சாரம் கிடைக்கிறது. இவ்வகையில் வைகையாறு, அப்பக்கத்து மக்களின் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கிறது.

குடிநீர்த் திட்டம்: நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம் தவிர, வைகை ஆற்றினால், மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான குடிநீரையும் மிகப்பெருமளவில் பெறமுடிகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வைகையாற்றங்கரையோரத்தில் உள்ள மக்கள்மட்டுமன்றி, நீண்ட தொலைவில் உள்ளவர்களும் வைகை நீரையே நம்பியிருக்கின்றனர். அதற்காகவே குடிநீர்த் திட்டங்கள் பல, செயலாக்கப்பட்டுள்ளன. குடிநீர்த் திட்டத்தால் மிகப்பெருமளவு நன்மை பெறுவது மதுரை மாநகரமேயாம்.

மதுரையின் மக்கள் தொகை 1981 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கெடுப்பின்படி 8,17,562 பேர். சாதாரண காலங்களில், கோச்சடை, மேலக்கால், மணலூர், திருப்பூவணம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள குடிநீர்த் திட்டங்கள் மூலம் தண்ணீர் வழங்கப்படுகிறது. மதுரை மக்கள் தொகை 2016 ஆம் ஆண்டில் 14.5 இலட்சமாகும் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. அப்படியானால் அந்நிலையில் இக் குடிநீர்த் திட்டங்களைக்கொண்டு சமாளிப்பது கடினமாகும்.

மதுரை நகருக்கும் வைகை அணைக்குமிடையே ஏறத்தாழ 70 கி.மீ. தொலைவு உள்ளது. மதுரை நகருக்குக் குடிநீர்த் தேவையை நிறைவேற்ற வைகை அணையிலிருந்து 600 மில்லியன் கன அடி நீர் கொண்டு வரத் தமிழ்நாடு அரசு திட்டமிட்டுள்ளது. உலக வங்கி தரும் கடனுதவியால் நீர் வழங்கும் திட்டம் நடைமுறைப் படுத்தவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. அத்திட்டம் உரு.36 கோடிச் செலவில் 5 ஆண்டுகாலத்தில் முடியவேண்டிய ஒன்றாகும்.

இதற்கிடையில், வைகை அணைக்கும் பேரணைக்குமிடையே உள்ள 32 கி.மீ. தொலைவை இணைக்கும் வகையில் கால்வாய்கள் வெட்டுதற்குத் தமிழ்நாடு அரசுப் பொதுத்துறை (P.W.D) ஒரு திட்டத்தை வகுத்துத், திட்டக் குழுவிற் கு அனுப்பியுள்ளது.

புலவர் போற்றும் வையை: மதுரை என்றதும், வையையின் நினைவே வரும். இன்று வைகை என்றழைக்கப்படும் இது, அன்று வையை எனப்பட்டது. இவ்வையை, தமிழ் இலக்கியங்களில் பலவாறு போற்றப்படுகிறது.

மதுரை மாநகரின் வளப்பத்திற்கும் பெருமைக்கும் ஏற்றத்திற்கும் ஏதுவாயிருப்பது பாரகெழு புகழின் மிக்க பண்புடை வையை யாறு ஆகும். பொழில், காடு, மணல் குன்றுகள், பல்வகைப் பூக்கள் ஆகியவற்றைச் சூழ்ந்துள்ளது வையை என்கிறது மதுரைக் காஞ்சி (338-340),

இப்போது கிடைத்துள்ள பரிபாடலில் வையை பற்றி 7 பாடல்கள் உள்ளன. வையை மலையில் மழை பொழிய, அதனால் நாடும் உயிரும் ஆக்க முறும்படி வையையில் வெள்ளம் வந்தது, பல்வேறுபட்ட மலர்களை வையையாறு, தன் அலைகளால் தள்ளிக்கொண்டு, மதிலின்கண் உள்ள சுரங்க வழியாக, நீரைச் சொரியும், அக்காட்சி, களிற்றியானை தன் கையை உயர எடுத்துவிடும் நீரைப் போன்றிருக்கும் என்கிறது ஒரு பரிபாடல் (பரி.20:104-105).

உலகில் பசி முதலிய துன்பங்கள் அகன்றொழியவும், வண்டுகள் பாடவுமாக வையை வெள்ளப் பெருக்கோடு வருகிறது. புதுப் புனலில் நீராட, மக்கள் பல்வகை ஊர்திகளில் விரைந்து வருகின்றனர். நீராடிய மகளிர், வழிபாடு செய்கின்றனர். வையைக் கரையில் யாழ், குழல், முழவு இன்னோசை கேட்கும். வையையே யாம் நின்னிடத்து இன்று ஆடி அகமகிழ்ந்தாற்போல், என்றும் இன்புற்று நின்னைப் பாராட்டி மகிழ்வோமாக என்றும் வேண்டுவர் பெண்டிர். (பரி.7)

நீராடிய மகளிர் கூந்தலுக்கு அகிற்புகை ஊட்டுவர்: மார்பில் கலவைக் குழம்பு பூசுவர்: மது அருந்துவர்: வெண்துகிலால் உடம்பைப் போர்த்துவர். வெள்ளத்தில் காதலர் விளையாடுவர். கணவனிடம் ஊடிய நங்கை, தன் நாணத்தை விட்டு ஊடல் தணிவாள்: தன் கொழு நனை மற்றொருத்தி நோக்குவது கண்டு, தன் கணவனை மாலையால் அடிப்பாள். (பரி.10,12)

இத்தகு வையை, தேய்பருவத்துத் திங்கள் போல் சில சமயம் வற்றிப் போனாலும் அமாவாசைபோல முழுவதும் குறைந்துபோதல் இல்லை. வேளிற்காலத்தில் தெளிந்த நீரோட்டமுடையது: முன்பனி மாரகழித் திங்களில் திருவாதிரை நாளன்று மகளிர் விழாக் கொண்டாடுவர். விடியலில் மகளிர், அம்பாவாடலைச் செய்வர். பின்பு தைநீராடுவர். அப்போது, வண்தாம், விரும்பிய மலரை நத்திப் போவதைப் போல எம் கணவர் எம்மைவிட்டுப் போகாமல், எம்மைப்

பாதுகாப்பாராக, யாமும் எம் கணவரும் முதுமை எய்தாமல், இத் தைநீராடல், தவம் நிலைபெற்ற இளமையைத் தருவதாக என வேண்டுவர். மகளிர், மற்றும் சிலர், முற்பிறப்பிற் செய்த தவத்தாலே இப்பிறப்பில் அத் தைநீராடலைப் பெற்றோம் என மகிழ்வர் (பரி.11).

இவ் வையையைப் பாணரும், கூத்தரும் ஏத்தித் தொழுவர், புலவர்க்குப் பொன்னைச் சொரியும் பாண்டியனைப் போலவே, வையையும் கழனிகளில் பொன்னைப் பரப்பும்.

சங்க இலக்கியங்களால் இவ்வாறு பாராட்டப்படும வையை இளங்கோவடிகளாலும் 'ஏத்தப்படுகிறது. அதுவருமாறு: இவ்வையை யாற்றைப் பருவம் பொய்யாத பாண்டியரின் குலக்கொடியாகக் கருதலாம். உலகினைப் பல்வகைப் பொருள்களையும் விளைத்து உண்பித்துக் காக்கின்ற உயர்ந்த - பெரிய ஒழுக்கத்தையுடையவள் வையைப்பெண். அதனால், செம்மையான நாவையுடைய புலவர் பெரு மக்களால் சிறப்பிக்கப் பெற்றவள், திருமகளுக்கு நிகரானவள், எஞ்ஞான்றும் பாண்டியர்க்கே உரியவள்.

கரையின் புறவாய், குரவமும், மகிழும், கோங்கும் முதலான பல்வகை மலர்களும் விரிந்து இருக்கும் தன்மையானது, வையைப் பெண் அழகாக உடுத்தியிருக்கும் பூந்துகிலாகக் காட்சியளிக்கும். கரையின் அகவாய், குளுக்கத்தி, செம்முல்லை, மல்லிகை முதலான மலர்கள் கலந்திருக்கும் தன்மையானது, அப்பெண்ணின் மேகலையாகக் காட்சியளிக்கும்.

கரைக்கண் நின்று உதிர்த்த முருக்கமலரின் இதழ்தான்-அவள்து சிவந்த வாய்; முல்லைமலரே-அவள்து நகை; கயல்மீன்களே-அவள் கண்கள்: மலர்களுடன் இருக்கும் கருமணற்பரப்பே - அவள் கூந்தல். இவ்வழகிய காட்சியைக் காண்போர் அனைவரும், இது நீராறு அன்று, பூவாறு என்றே போற்றுவர்.

திருஞானசம்பந்தருக்கும் சமணர்க்கும் நடந்த புனல் வாதத்தின் போது, இவ்விருநிறத்தாரும்வையையில் ஏடுகளை இட்டனர். சமணர் இட்ட ஏடுகள், நீர்வழிச் சென்றன, சம்பந்தர் இட்ட ஏடோ, எதிரேறிச்சென்று ஓரிடத்தே தங்கியது. அதுவே பின்னர்த் திருவேடகம் எனப்பட்டது என்பது பெரியபுராணம்.

பரஞ்சோதியாரின் திருவிளையாடற் புராணத்தில் வையை பற்றிப் வருமாறு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. வையையாறு, அகழியாகத் திகழ்வது, தமிழின் பெருமை அறிவது; சைவ நெறியைநிலைபெறச் செய்வது: வெண்மையான அலைகளையுடையது, இதைப் பார்த்தவர் கண்களும் மனமும், பார்த்தவாரே நிற்குமேயன்றித் திரும்பமாட்டா. இவ்வாறு இலக்கியங்களால் புகழப்பட்ட வையையாறு, ஆண்டில் இன்று ஒருசில நாட்கள் தவிர ஏனையநாட்களில் நீரின்றிக் காணப்படுகின்றது.

-ச.சா.

வைசேடிகம்: உண்மையில் உள்ள பொருள் மனமா புற உலகா அல்லது இரண்டுமே இல்லையா என்பது தத்துவத்தில் கேட்கப்படும் வினா. அவ்வினாவுக்கு இரண்டும் உண்மையே என விடை பகர்வோர் வைசேடிகர். மனமும் உண்மைபுறத்தே நாம் காணும் பொருட்களும் உண்மை. நாம் காண்பன யாவும் நாம் காணும் நிலையிலேயே புறத்தே இருக்கின்றன என நம்புவோர் மெய்ம்மைவாதிகள். வைசேடிகர் மெய்ம்மைவாதிகள் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்.

உலகம் யாவும் நம் மனத்துள் அடங்கும் எனக் கூறுவோருக்கு ஈற்றில் மனம் என்ற ஒரே பொருள்தான் உண்மைப்பொருள் ஆகும். அவர்கள் ஒருமைவாதிகள். ஆனால் மனமும் உண்மை, புறத்தே உள்ள பொருட்களும் உண்மை எனச் சாதிக்கும் வைசேடிகர் போன்றோர் உலகத்துக்குக் காரணமான பொருட்கள் பல என்று கொண்டனர். அவ்வாறு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருட்களை நிலையானவை என்றோ, அடிப்படையானவை என்றோ கொள்பவர் பன்மைவாதிகள். வைசேடிகர் மெய்ம்மை வாதியாகவும், பன்மைவாதியாகவும் திகழ்பவர்.

இவ்வைசேடிகரோடு அடிப்படைக் கருத்துகளில் மிகுதியும் ஒற்றுமையுடையோர் நையாயிகர் எனப்படுவோர். இந்த இரு மதத்தினருக்குமிடையே உள்ள கருத்தொற்றுமை காரணமாக அவை நியாய வைசேடிகம் என்றே தத்துவத்தில் குறிக்கப்படும். வைசேடிகத்தை விளக்கும் நூல்களில் மிகப் பழையது கணாத முனிவரால் இயற்றப்பட்ட வைசேடிக குத்திரம்.

நம் கண்ணுக்குப் புலனாகும் ஒவ்வொரு பொருளும்

பிளக்கவோ, பிரிக்கவோ, உடைக்கவோதக்கதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பொருளும் பல பகுதிகளால் ஆகியது, எனவே பகுதிகள் ஒன்று சேர்வதே பொருளின் உற்பத்தி. பின்னர் அப்பகுதிகள் தாமாகவோ பிற காரணத்தாலோ பிரிவதே பொருளின் அழிவு. நூல்களின் சேர்க்கையில் ஆடை தோன்றுகிறது. பின்னர் நூல்களாகப் பிரிந்துவிட்டால் டை என்ற பொருள் இல்லாமற்போகிறது. அதே போன்று நூலின் பல பகுதிகள் சேர்ந்து நூல் தோன்றுகின்றது. பகுதிகள் பிரிய நூல் அழிகிறது. அதிலிருந்து ஓர் உண்மை நமக்குத் தெரிகிறது. எது பகுதிகளையுடையதோ அது அழிவுடையது: அது நிலையற்றது. பிரிக்க முடியாத பொருள் எதுவோ, பகுதி இல்லாத பொருள் எதுவோ, அதற்கு அழிவு கிடையாது.

ஒரு பொருளை எடுத்து, அது பிரிபடக்கூடிய எல்லைவரை அதனைப் பிரித்துக்கொண்டு சென்றால், ஓரளவுக்கு மேல் அதன் பிரிவு நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. அதற்கு மேலும் அறிவியலின் துணைக் கொண்டாவது அதனைத் தொடர்ந்து மேலும் பிரித்துக் கொண்டே செல்லல் வேண்டும். அவ்வாறு தொடர்ந்தால், எவ்விதமும் பிரிபட முடியாத, அதாவது பகுதியற்ற நிலையை அடையக்கூடும் என்பது வைசேடிகரின் துணிபு. பகுதியற்ற அதிநுட்பமான பொருளை வைசேடிகர் அணுக்கள் அல்லது பரமானுக்கள் என்பர். அணுக்களைப் பிரித்தல் இயலாது. எனவே அவை அழியாதவை. அவ்வணுக்களே உலகின் தோற்றத்துக்குக் காரணம். அழியாத அணுக்களே அழியும் இவ்வுலகை ஆக்கி அழிப்பன.

உலகில் உள்ள பொருட்கள் யாவும் அணுக்களால் ஆகியவை. மிகப் பெரிய மலையும், மிகச் சிறிய கடுகும் ஆகிய பொருட்களின் பரும வேற்றுமைக்குக் காரணம், அவற்றில் உள்ள அணுக்களின் தொகையே. சிறிய தொகை அணுக்களால் ஆயபொருள் சிறிய உருவினது. பெரிய தொகை அணுக்களாலாய பொருள் பெரிய உருவினது. பொருட்கள் பிரியும்போது ஓர் எல்லை வரைதான் பிரியும். அந்த எல்லையே அணுநிலை எனக் கொண்டால்தான் அவ்வணுக்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு, அவற்றின் தொகைக்கு ஏற்பப் பொருட்களின் அளவும் வேறுபடுகிறது எனக் கொள்ள இடமுண்டு. உலகத் தோற்றத்துக் காரணம் அணுக்கள்

என வைசேடிகருடன், சமணரும், பௌத்தருள் ஒரு பிரிவினரும் நம்புகின்றனர். மேலும் கிரீசு நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளாய் தெமாகிரீட்டசு, எபிகியூரசு என்னும் இருவரும் அணுக்களையே உலக உற்பத்திக்கு மூலமாகக் கருதியிருக்கின்றனர்.

வைசேடிகரின் தத்துவத்தில் ஒன்பது திரவியங்கள் கூறப்பெறுகின்றன. இவ்வுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையாலேயே உற்பத்தி ஆகின்றன. பொருட்கள் அழிந்ததும் மீண்டும் அப்பஞ்ச பூதமாகவே மாறிவிடுகின்றன எனப் பொதுவகையாகப் பலரும் கூறுவர். இப்பஞ்ச பூதங்களுள் நிலம், நீர், தீ, காற்று ஆகிய நான்கும் பகுதிகளால் ஆகியவை. எனவே அவையும் அழிவுடையவை என்பதே வைசேடிகர் கொள்கை. இந்நான்கின் பகுதிகளே அணுக்கள், அணுக்களின் சேர்க்கையினாலேயே அப்பூதங்கள் தோன்றுகின்றன. பஞ்ச பூதங்களுள் ஆகாயம் மட்டுமே பகுதிகளால் ஆகாதது. இப்பூதங்கள் ஐந்தும் உலக உற்பத்தியை விளக்கப் போதும் என வைசேடிகர் கருதவில்லை. இந்த ஐந்தினோடு காலம், இடம், ஆன்மா, மனம் ஆகிய நான்கையும் அவர்கள் சேர்த்துக் கொண்டனர். இவ்வொன்பதையும் வைசேடிகர் திரவியம் என்பர்.

வைசேடிகர் கிரேக்க ஞானிகளைப் பின்பற்றியே தம் கருத்துகளை அமைத்தனர் எனச் சில அறிஞர்கள் கருதினர். அணுக்கள் பற்றிய கருத்துகளில் கிரேக்கருக்கும் வைசேடிகருக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளைக் காட்டியிருக்கிறார் பேராசிரியர் இராதாகிருட்டிணன். வைசேடிகர் கிரேக்கருடைய கருத்துகளைத் தழுவிருக்கக் காரணம் இல்லை என்றும், அணுக்கள் பற்றிய சில குறிப்புகள் வைசேடிகர் காலத்துக்கு முன்பே இந்தியாவில் வழங்கின என்றும் இராதாகிருட்டிணன் குறிப்பிடுகிறார்.

திரவியம், குணம், கர்மம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், அபாவம் என்பவை வைசேடிகத்தில் கூறப்பெறும் ஏழு பதார்த்தங்கள். சமணர் கொள்கைப்படி அணுக்கள் பலவாயினும், அவை ஈற்றில் ஒரே இயல்பை உடையன. அணுக்களின் இயல்பு ஒன்றேயாயினும் சேரும் தொகை வேறுபாட்டானும், வித வேறுபாட்டாலும் பொருட்களின் இயல்பு

வேறுபடுகின்றது என்பது சமணர் கொள்கை. நில அணுக்கள் ஓர் இயல்பும், நீர் அணுக்கள் ஓர் இயல்பும், தீயணுக்கள் ஓர் இயல்பும், காற்றணுக்கள் பிறிதோர் இயல்பும் ஆக அடிப்படையில் நான்கு குண அணுக்கள் உள்ளன என்ப வைசேடிகர் கொள்கை. ஒவ்வொரு குணத்திலும் அளவில்லா (அனந்தம்) அணுக்கள் உள்ளன என்பதும் வைசேடிகர் நம்பிக்கை. ஒரே இனத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று சிறிதும் வேற்றுமையில்லாத அணுக்கள் உள்ளன என்பதும் வைசேடிகர் நம்பிக்கை. ஒரே இனத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று சிறிதும் வேற்றுமையில்லாத அணுக்கள் அனந்தம் உளவாயின், அவற்றுள் ஒன்றை மற்றதிலிருந்து பிரித்தறிவது எங்ஙனம்? பிரித்து அறிய முடியாத நிலையில் அணுக்கள் பல எனக் கொள்ள ஆதாரம் எது என்பது சங்கரரின் கேள்வி அதற்கு விடையாக ஒவ்வொரு அணுவும் தனக்கெனத் தனித்தன்மையை ஒரு சிறப்பை (விசேடத்தை)ச் சிறப்பே (விசேடமே) அதன் இனத்திலுள்ள ஏனைய அணுக்களிலிருந்து பிரிப்பது என்று வைசேடிகர் கூறுவர். ஒரு நில அணுவை இன்னொரு நில அணுவிலிருந்து பிரிப்பது அதன் சிறப்பு (விசேட) இயல்பு. இங்ஙனம் விசேடம் என்னும் தத்துவத்தைப் புகுத்தி, அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தமையால் இக்கொள்கை வைசேடிகம் என வழங்கப்படலாயிற்று.

-ச.க.

வைணவ ஆகமங்கள்: பொதுவாகப் பாரதநாடு முழுவதிலும், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டிலும் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக ஆங்காங்குப் பற்பல திருமால் கோயில்கள் விளங்கி வந்தன. இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணங்கள் முதலான மிகப் பழைய வடமொழி நூல்களையும், மிகப் பழைய நூல்களான சங்க இலக்கியங்கள் முதலானவற்றையும் ஆராய்வாருக்கு இவ்வுண்மை விளங்கும். இவ்வாலயங்களின் நடைமுறைகளை வகுக்கவென்றே அமைந்தவை வைணவாகமங்கள். வடமொழியில் அமைந்த இந்த ஆகமங்கள் பாஞ்சராத்திரம் வைகாசம் என்று இரண்டு பிரிவுகளையுடையவை. பாஞ்சராத்திராக மத்திற்கு மூலமாக ஏகாயநவேதம் என்று—ஒரு வேதப் பிரிவு இருந்ததாகப் பழைய நூல்களிலிருந்து விளங்குகிறது. சாந்தோக்கிய உபநிடதம், வேதங்களுக்குள் மிகச் சிறந்ததாக ஏகாயநவேதத்தைக் கூறுகிறது. மற்ற வேதப்பகுதிகளைப் போல் பரம்பொருளான

வீட்டுணுவையும், அவனுக்கு அங்கங்களாயிருக்கும் பல தேவர்களையும் பற்றிப் பேசாமல் பரம் பொருளான விட்டுணு ஒருவனைப் பற்றியே பேசுவதால் இந்த வேதம் ஏகாயநவேதம் என்று பெயர் பெற்றது என்பர். இயசுர் வேதத்தில் பரம்பொருளுடைய நகத்திலிருந்து தோன்றியவர்கள் வைகாநசர்கள் என்று கூறப்படுவதால் வைகாநசாகமமும் மிகப்பழையது என்று விளங்குகிறது. வைகாநசர்களுக்கே உரிய பாரமாத் மிகோபநிடதம் என்னும் உபநிடதம் ஒன்றும் இன்றளவும் வழங்கி வருகிறது. மகாபாரதத்திலும் பிரம்மகுத்திரத்திலும் இந்த வைணவாகமங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் வருவதில் இருந்து இவற்றின் தொன்மை விளங்கும்.

பாஞ்சராத்திராகமத்தில் ஏறத்தாழ இருநூறு சம்கிதைகள் இருந்தனவாகப் பழைய நூல்களிலிருந்து தெரிகிறது. அவற்றுள் பல சம்கிதைகள் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன, பல சம்கிதைகள் அச்சிடப்பட்டுமுள்ளன. பாஞ்ச ராத்திரசம்கிதைகள் 1. திவியம் 2. முனிபாசிடம் 3. பெருளடேயம் என்று மூன்று பிரிவாக அமைந்தவை. பரம் பொருளான நாராயணன் ஐந்து முனிவர்களுக்கு ஐந்து இரவில் அருளிய சாத்திரமாகையால் இது பாஞ்சராத்திரம் என்று பெயர் பெற்றது என்பர். பரம் பொருளால் நேரே அருளப்பெற்ற சம்கிதைகள் திவியம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. பரம் பொருளிடமிருந்து கேட்ட முனிவர்களால் அருளப் பெற்றவை முனிபாடிதம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. முனிவர்களிடமிருந்து கேட்ட புருடர்களால் (சான்றோர்களால்) இயற்றப் பெற்றவை பெளருடேயம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. பொதுவாகப் பாஞ்சராத்திர சம்கிதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்னும் நான்கு பிரிவாக அமைந்திருக்கின்றன. ஞான பாதத்தில் அறிவற்ற சட்ப் பெர்டுள்களும் அறிவுடைய சிவர்களும் அடங்கிய அலகுக்கும், பரம் பொருளான நாராயணனுக்குமுள்ள தொடர்புகளும், சிவர்கள் அடைய வேண்டியபேறும், அதை அடையும் வழியும், சம்சாரபந்தத்திற்குக் காரணமும், மோட்சத்தின் இயல்பும் விளக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவதானயோக பாதத்தில் அட்டாங்கயோகமும் விரதமும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவதான கிரியாபாதத்தில் ஆலய நிருமாணம், விக்கிரகப்பிரதிட்டை பாவார தேவதைகள் ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன. நான்காவதான சரியாபாதத்தில் ஆலயவழிபாடுகள் அனைத்தும் விளக்கப்படுகின்றன.

வைகாநசாகமம் நாராயணனால் விகருசர் என்னும் முனிவருக்கு அருளப்பட்டு அவரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்ற பிறகு, காசியபர், அத்திரி, மரீசி முதலிய முனிவர்களால் இயற்றப்பட்ட சம்கிதைகளாக அமைந்துள்ளது. பாஞ்சராத்திர சம்கிதைகளில் உள்ளவை போன்ற விடயங்களே வைகாநசசம்கிதைகளிலும் விளக்கப்படுகின்றன. இரு ஆகமங்களும் கலியாண குணங்களையுடைய நாராயணனையே பரம்பொருளாக உரைக்கின்றன. மேலும் அவை சித்து அசித்து, ஈசுவரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையானவை: சித்தும் அசித்தும் அடங்கிய உலகம் நாராயணனுக்குச் சரீரமாகவும், உடைமையாகவும், அவனால் படைத்து அளித்து அழிக்கப்படுவதாகவும் உள்ளது என்றும் கூறுகின்றன. பாஞ்சராத்திர வழிபாட்டு முறைகள் முத்திரைகள் என்னும் தந்திரங்கள் மிகுந்தவையாகவும், வைகாநச வழிபாட்டு முறைகள் மந்திரங்கள் மிகுந்தனவாகவும் உள்ளன என்பதே அவற்றினிடையேயுள்ள முக்கியமான வேற்றுமை.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள சிரீரங்கம் கோயில், கச்சிவரதர் கோயில், மேல் கோட்டை நாராயணபுரம் கோயில், திருவெள்ளறைக்கோயில் முதலான பல திருமால் கோயில்களில் பாஞ்சராத்திராகமமும் திருப்பதி, திருமாலிருஞ்சோலை, சிரீவில்லிபுத்தூர், வானமாமலை முதலான இடங்களிலுள்ள திருமால் கோயில்களில் வைகாநசாகமமும் பின்பற்றப்படுகின்றன.

இந்த வைணவாகமங்களைப் பின்பற்றியவர்கள் முற்காலத்தில் பாகவதர்கள் என்றும், பகவர் என்றும் வழங்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியங்களில் முக்கோற்பகவர் எனப்படும் சந்நியாசிகளைப் பற்றிப் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நூலேகரகம் முக்கோல் மணையே ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய என்று தொல்காப்பியம் இவர்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்தது. சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்றுதண்டர் ஒன்றினர் அற்றபற்றர் சுற்றி வாழும் அந்தணர் அரங்கமே (திருச்சந்தவிருத்தம்-52) என்பதில் சந்நியாசிகளான முக்கோற்பகவர்கள் திருமால் திருக்கோயில்களுக்கு யாத்திரை செய்வதையே இயல்பாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது விளக்கப்படுகிறது. இவை வைணவாகமங்களின்படி அமைந்த ஆலயங்களுக்கும், திரிதண்ட சந்நியாசிகளுக்கும் நீண்டகாலமாகத் தொடர்பு உண்டு எனக் காட்டுகின்றன.

வைணவ குருபரம்பரை: இது வேதங்களில் பரம்பொருளாகக் கூறப்படும் திருமாலிடமிருந்து தொடங்குகிறது. இன்றுள்ள ஆசாரியர்கள் வரை பரவியிருக்கிறது. ஆசாரியன் சீடனுக்குத் திருமந்திரம், துவயம், சரமசுலோகம் என்னும் மூன்று மந்திரங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் உபதேசிப்பதன் மூலம் சீடனுக்கு ஆசாரியன் ஆகிறான். அந்தச் சீடன் ஆசாரியனாகி, தந் சீடனுக்கு அவற்றை உபதேசிக்கிறான். இவ்வண்ணமாக குருபரம்பரை இடையறாமல் தொடர்கிறது. இவ்வுலகில் உள்ள ஆசாரியர்கள் இந்த மந்திரங்களையும் பொருளையும் சீடர்களுக்கு உபதேசிப்பதோடு 1. சீடனின் தோள்களில் சங்கு சக்கர முத்திரைகளைப் பொறிப்பது, 2. திருமாலின் திருவடிகளின் உருவில் அமைந்த திருமண்காப்புக்களைச் சீடனின் உடலில் நெற்றி முதலான பன்னிரண்டு இடங்களில் இடுவது. 3. திருமாலுக்கும் திருமால் வழிவந்த ஆசாரியர்களுக்கும் அடிமைப்பட்டவன் என்பதைத் தெரிவிக்கும் திருநாமத்தைச் சீடனுக்கு இடுவது. 4. தினந்தோறும் திருமாலுக்குத் திருவாராதனம் செய்யும் முறையைச் சீடனுக்குக் கற்பிப்பது என்னும் நான்கு சடங்குகளையும் செய்கிறார்கள். மந்திரஉபதேசமும் இந்த நாலு சடங்குகளும் சேர்ந்து பஞ்ச சமசுகாரங்கள் எனப்படுகின்றன. இவற்றைப் பெற்ற சீடன் வைணவனாகிறான்.

திருமால் திருமகளுக்கு வைகுண்டத்தில் துவயம் என்னும் மந்திரத்தை முதலில் உபதேசித்தார். திருமாலின் அவதாரமான நாராயணஇருடி பதரிக்காச்சிரமத்தில் நரன் என்னும் இருடிக்குத் திருமந்திரம் என்னும் எட்டெழுத்து மந்திரத்தை முதலில் உபதேசித்தார். மகாபாரதப் போரில் கீதையின் இறுதியில் கண்ணன் அருச்சுனனுக்குச் சரம சுலோகத்தை உபதேசித்தான். திருவரங்கத்தில் அர்ச்சா மூர்த்தியாகப் பள்ளி கொண்டிருக்கும் சிரீரங்கநாதனாகிற திருமால், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சிரீரங்கநாச்சியாராகிற திருமகளுக்கு இம்மூன்று மந்திரங்களையும் பொருளையும் உபதேசித்தார். அப்பெரிய பிராட்டியார் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற சேனைத் தலைவராகி விசுவக் சேனருக்கு உபதேசித்தார். அவர் திருக்குருகூரில் தோன்றிய நம்மாழ்வாருக்கு மந்திரஉபதேசம் முதலான பஞ்ச சமசுகாரங்களைச் செய்தார். யோகநிலையில் தம்மைக் கண்ட சீடரான நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வாரும், தம் சீடரான உய்யக் கொண்டாருக்கு

நாத முனிகளும், தம் சீடரான மணக்கால் நம்பிக்கு உய்யக் கொண்டாரும் தம் சீடரான ஆளவந்தாருக்கு மணக்கால் நம்பியும் தம் சீடரான பெரிய நம்பிக்கு ஆளவந்தாரும், தம் சீடரான சிரீராமானுசருக்குப் பெரிய நம்பியும் இந்தப் பஞ்சசமசுகாரங்களைச் செய்து அவர்களைத் தமக்குப் பிறகு சிரீவைணவ சமயத் தலைவர்களாக்கினர்.

சிரீராமானுசர் பாரததேசம் முழுவதும் பலமுறை வலம்வந்து பல்லாயிரக்கணக்கான சீடர்களுக்குப் பஞ்ச சமசுகாரம் செய்து, அவர்களை வைணவர்களாக்கினார். அவர்களுள் முக்கியமான எழுபத்து நாலு சீடர்களைப் பொறுக்கி எடுத்து, குலபரம்பரையாக அவர்களைத் தமக்குப் பின் சீடர்களுக்குப் பஞ்ச சமசுகாரம் செய்யும்படி ஆணையிட்டு வைணவம் இடையறாமல் பரவிப் பெருக வழி செய்தார். அந்த எழுபத்து நாலு சீடர்களின் குலத்தோன்றல்கள் இன்றளவும் சீடர்களுக்குப் பஞ்ச சமசுகாரம் செய்து வைணவத்தை வளர்த்து வருகின்றனர். இவ்வண்ணமாக சிரீராமானுசருக்குப் பின் குருபரம்பரை பல கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. அவற்றுள் இரண்டு பிரிவுகள் முதன்மையானவை. சிரீராமானுசரின் முதன்மைச் சீடர்களுள் ஒருவரான எம்பார், அவர்தம் சீடராய், சிரீராமானுசரின் மற்றொரு முதன்மைச் சீடரான சுரத்தாழ்வானின் குமாரரான சிழிபராசர பட்டர், அவரது சீடர் நஞ்சீயர், அவர்சீடர் நம்பிள்ளை, அவர்சீடர் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை (பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உடன்மாணாக்கர்) அவர்தம் குமாரரும் சீடருமான பிள்ளை உலகாசிரியர், அவர் சீடரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளை, அவர் சீடரான மணவாள மாமுனிகள் என்று தொடர்வது ஒரு பிரிவு. மணவாள மாமுனிகளுக்குப் பின் அட்டதிக்கசங்கள் எனப்படும் அவருடைய எட்டுச் சீடர்களின் மூலம், குரும்பரம்பரைபல்கிப் பெருகி வருகிறது.

சிரீராமானுசரின் மற்றொரு சீடரான திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான், அவருக்கும் சிரீராமானுசருக்கும் சீடரான எங்களாழ்வான், அவர் சீடர் நடானூர் அம்மாள், அவர் சீடர் கிடாம்பி அப்புள்ளார், அவர் சீடர் சிரீவேதாந்த தேசிகர் என்னும் குரு பரம்பரை மற்றொரு பிரிவு, சிரீராமானுசருடைய மற்ற சீடர்களான முதலியாண்டான், அனந்தாழ்வான், எங்களாழ்வான், நல்லான், கிடாம்பியாச்சான், அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார், சுரத்தாழ்வான் குமாரராபட்டர்,

சிரீராமானுசரின் ஆசாரியர்களான பெரிய நம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, மாமுனிகளின் ஆசாரியரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளை முதலானவர்களின் குலத்தோன்றல்களும் வைணவ குருபரம்பரை வளர்த்து வருகின்றனர்.

-எஸ்.கி.

வைணவம்: பாரத நாட்டிலுள்ள ஆத்தினர்கள் அனைவருக்கும் நல்வழி காட்டும் முதன்மையான பிரமாணமாயிருப்பது வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள். அந்த வேதங்கள் பல தேவர்களையும், அவர்களைக் குறித்த வழிபாடுகளான வேள்விகளையும், தியானங்களையும் மந்திரங்களையும் கூறுகின்றன. யசூர்வேதம் (5-5) தேவதைகளுக்குள் அக்கினியானவன் தனக்குக் கீழ் ஒருவரில்லாதபடி மிகத் தாழ்ந்தவன், விட்டுணுவானவர் தமக்குமேல் ஒருவரில்லாதபடி மிக உயர்ந்தவர் என்று கூறுகிறது. எல்லா வேதங்களிலும் ஓதப்படும் புருடகுத்தம் இலட்சுமிநாதனான பரம்புருடனைப் பரம்பொருளாகக் கூறுகிறது. விட்டுணு குத்தங்கள் இதை வலியுறுத்துகின்றன. கடோபநிடதம் சாந்தோக்கிய உபநிடதம், தைத்திரீய நாராயணவல்லி, அகோபநிடதம், சூபாலோபநிடதம், நாராயணேபநினிடதம் முதலான பண்டைச் சான்றோர்களால் கையாளப்படும் பல உபநிடதங்களும் இவ்வண்ணமே முழங்குகின்றன. வேதத்தை வடமொழியில் விளக்கவந்த மனுசாழிதம் முதலான சுமிருதிகளிலும், இராமாயணம், மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசங்களிலும், விட்டுணுபுராணம் முதலான புகழ்பெற்ற புராணங்களிலும் விட்டுணுவே உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் பரம்பொருள், அவனே முக்தியளிக்க வல்ல முகுந்தனாவான் என்னும் கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டின் மிகப் பழைய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் சங்க நூல்களிலும், திருமால் எனப்படும் திருவின் கணவனே அனைத்துலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் முழு முதல்வன் என்றும், அவனே மறுபிறப்பை அறுத்து, வீடுபேற்றை அளிக்கவல்லவன் என்றும் இச்செய்திகளை முதுமொழியான மறை கூறுகின்றது என்றும் கூறப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து பாரத தேசத்தில் வடநாட்டிலும், தென்னாட்டிலும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே விட்டுணுவைப் பரம்பொருளாகக்

கொண்ட வைணவ சமயம் வைதிகசமயமாக நிலவிவந்தது என விளங்குகிறது.

பிற்காலத்தில் வேதத்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் கருத்து வேறுபாடுகள் விளைந்தமையாலும், ஆகமங்களின் தாக்கத்தாலும் வைதிகசமயம் பல பிரிவுகளை உடையதாயிற்று. சமணம், புத்தம் முதலான வேதத்தை ஏற்காத சமயங்களாலும் வைதிக சமயமான வைணவம் நலிவுற்றது.

இந்நிலையில் தமிழ்நாட்டில் தோன்றி வைணவத்துக்குப் புத்துயிரளித்தவர்கள் ஆழ்வார்கள். இவர்களுடைய நூல்கள் வேதக் கருத்துகளை வலியுறுத்தியதால் தமிழ் வேதங்கள் என்றும், திவ்வியப் பிரபந்தம் என்றும் தமிழக மக்களால் போற்றப்படுகின்றன.

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் மூவரும் தோன்றிய ஆழ்வார்களாகையாலே முதலாழ்வார்கள் என அழைக்கப் பெற்றனர். இவர்கள் திருக்கோவலூரில் ஓர் இடைகழியில் மழைக்காக ஒதுங்கியபோது காட்சியளித்த திருமாலைக் கண்டு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திருவந்தாதி பாடினர். தனித்தனி நூறு வெண்பாக்கள் கொண்ட அவை முறையே முதல் இரண்டாம் மூன்றாம் திருவந்தாதிகள் எனக் கூறப்படுகின்றன. சாக்கியம், சமணம், ஞசுவம் முதலான பல சமயங்களில் புகுந்து தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தவரும் (சென்னைக்கு அருகிலுள்ள) திருமழிசையில் அவதரித்த வராகையால் திருமழிசையாழ்வார் எனப் பிற்காலத்தில் அழைக்கப் பெற்ற வருமான ஆழ்வார் பேயாழ்வாரால் வைணவராகத் திருத்தப் பெற்றார். அவர் அருளியவை நான்முகன் திருவந்தாதி (96 பாடல்கள்), திருச்சந்த விருத்தம் (120 பாடல்கள்) என்றும் இரண்டு திவ்வியப் பிரபந்தங்களாகும்.

இந்த முதல் நான்கு ஆழ்வார்களுக்குப் பின் அவதரித்தவர்கள் நம்மாழ்வார், அவர்தம் சீடரான மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாளர், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியவர்கள் ஆவர்.

அவர்களுள் நம்மாழ்வார் நூறு பாடல்கள் கொண்ட

திருவிருத்தம், ஏழுபாடல்கள் கொண்ட திருவாசிரியம், எண்பத்தேழு பாடல்கள் கொண்ட பெரிய திருவந்தாதி, ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாடல்கள் கொண்ட திருவாய் மொழி ஆகிய நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களை அருளினார். இவை முறையே இருக்கு, யசூர், அதர்வணம், சாமம் என்னும் நான்கு வேதங்களின் சாரமாகக் கருதப்படுகின்ற வேதங்களை விளக்கும் ஆறு அங்கங்கள் போல, நம்மாழ்வாரின் நான்கு தமிழ் வேதங்களையும் விளக்குகின்றவையாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடியவை பெரிய திருமொழி (1084 பாடல்கள்), திருவெழுக்கூற்றிருக்கை (ஓர் ஆசிரியப்பா), திருக்குறுந்தாண்டகம் (20 விருத்தப் பாடல்கள்), சிறிய திருமடல் (ஒரு கலிவெண்பா), பெரிய திருடல் (ஒரு கலிவெண்பா), திருநெடுந்தாண்டகம் (முப்பது விருத்தப் பாடல்கள்) எனும் ஆறு திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் ஆகும். பெரியாழ்வார் பன்னிரண்டு பாடல்கள் கொண்ட திருப்பல்லாண்டையும், 461 பாடல்கள் கொண்ட பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் அருளினார். ஆண்டாள் முப்பது பாடல்கள் கொண்ட திருப்பாவையையும், நூற்று நாற்பத்து மூன்று பாடல்கள் கொண்ட நாச்சியார் திருமொழியையும் அருளினார். குலசேகராழ்வார் 105 பாடல்கள் கொண்ட பெருமாள் திருமொழியை அருளினார். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட திருப்பள்ளியெழுச்சியையும், நாற்பத்தைந்து பாடல்கள் கொண்ட திருமாலையையும் அருளினார். திருப்பாணாழ்வார் பத்துப்பாடல்கள் கொண்ட அமலனாதிபிரானாலே அரங்கனின் திருவடி, சிவந்த ஆடை, உந்தி, திருவயிற்று உதரபந்தம், திருவாரமாப்பு, மற்றும் உண்ட கண்டம், செய்யவாய், பெரியவாய கண்கள், நீலமேனி ஆகியவற்றைப் பாடி, என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்று இறுதியில் அருளி, அரங்கனிடம் சேர்ந்தார். மதுரகவியாழ்வார் பதினொரு பாடல்கள் கொண்ட கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினாலே நம்மாழ்வரைத் தவிரத் தேவு மற்றறியாதிருக்கும் தமது ஆசாரிய நிட்டையை விளக்கினார்.

வடமொழியில் அமைந்த வேதங்கள், கமிருதிகள், இதிகாசபுராணங்கள் ஆகியவையும், தமிழ் வேதங்களாகவும், அவற்றுக்கு அங்கமாகவும், உபாங்கமாகவும் அமைந்த நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தங்களும் ஒரே கருத்துடையவை என்பதை (கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய) நாதமுனிகள் தொடங்கி (கி.பி. 14 ஆம்

நூற்றாண்டில் தோன்றிய) மணவாளமாமுனிகளீறாகவுள்ள வைணவ சமயாசாரியர்கள் நூற்றுக்கணக்கான தம் வடமொழி நூல்களாலும், தமிழ் நூல்களாலும், இரண்டு மொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையிலமைந்த நூல்களாலும் நிலைநாட்டினர். இவர்களில் நாதமுனிகள், அவரது திருப்பேரான ஆளவந்தார், சிரீராமானுசாசாரியார், அவர் சீடரான கூரத்தாழ்வான், அவர் குமரரான பட்டர் இராமானுசரின் சீடரான எங்களாழ்வான் எனும் விட்டுணுசித்தர், அவர் சீடரான நடாதூர் அம்மாள், அவர் சீடரான சுதர்சனபட்டர் முலானவர்கள் வடமொழியிலேயே நூல்கள் அருளி இதை நிறுவினர். இராமானுசருடைய சீடரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், பட்டருடைய சீடரான 'நஞ்சீயர், அவர் சீடரான நம்பிள்ளை, அவர் சீடர்களானபெரியவாச்சான் பிள்ளை, 'வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை ஆகிய இருவர், முன்னவரின் சீடரான வாதகேசரி அழகிய மணவாள சீயர், பின்னவரின் குமாரரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், மாமுனிகளின் சாரியரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, மாமுனிகள் ஆகியவர்கள் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களுக்கு மணிப்பிரவாளநடையில் உரையிட்டு இதை நிலை நாட்டினர். இவர்களுள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பிரபந்தம் முழுவதற்கும் உரை எழுதியவர். மற்றும் பல வடமொழி நூல்களுக்கும் இரகசியங்களுக்கும் உரை எழுதி வியாக்கியான சக்கிரவர்த்தி என்று புகழ்பெற்றவர். வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் குமாரர்களான பிள்ளை உலகாசிரியரும், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் பல இரகசிய நூல்களையும் மணிப்பிரவாள நடையில் அருளி, இருமொழி வேதங்களின் கருத்துக்களை விளக்கினர். அவற்றில் முக்கியமானவையான முட்குப்படி, சிரீவசனபூடணம், தத்துவத்திரயம், ஆசாரியஇருதயம் என்னும் இரகசிய நூல்களுக்கு மணிப்பிரவாள நடையில் உரைகள் அருளி இருமொழி வேதங்களின் கருத்தையும் ஐயம் திரிபற நிலைநாட்டியவர் மணவாள மாமுனிகள்.

இந்த ஆசாரியர்களில் சிலர் செந்தமிழ்ப் பாக்களாலான நூல்களையும் அருளினார்கள். இராமானுசரின் சீடரான அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஞானசாரம், பிரமேயசாரம் எனும் வெண்பாவினாலான இரு நூல்களையும், கூரத்தாழ்வானின் சீடரான திருவரங்கத்தமுதனார் கலித்துறை யந்தாதியான

இராமானுசநூற்றந்தாதியையும் அருளிணார். (இவற்றுக்கும் மாமுனிகள் உரை அருளிணார்). வாதிசேசரி அழகிய மணவாளச் சீயர் கீதையின் சுலோகங்கள் அனைத்தையும் வெண்பாவில் மொழிபெயர்த்துப் பகவத்கீதை வெண்பாவை அருளிணார். மாமுனிகள் வடமொழியில் இராமானுசரைத் துதிக்கும் யதிராசவிம்சதி என்ற நூலையும், தமிழில் உபதேசரத்தினமாலை, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எனும் நூல்களையும் அருளிணார்.

வடமொழியிலும், தமிழ்மொழியிலும், மணிப்பிரவாள நடையிலும் மனிநூல்களாகவும், உரைநூல்களாகவும், உரைநடைநூல்களாகவும், பாக்களாலான நூல்களாகவும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிரீவேதாந்ததேசிகர் எழுதிய இருமொழி வேதங்களும் ஒத்த கருத்து உடையவையே விசிட்டாத்துவைத சிரீவைணவ சமயத்தையே கூறுகின்றன என நிலைநாட்டினார்.

இவர்கள் அனைவரும், இருமொழி வேதங்களின் கருத்தாக நிலைநாட்டிய கொள்கைகள் பின்வருமாறு: 1. திருவின் நாயகனான எண்ணிறந்த மங்கள குணங்களை உடையவனான நாராயணனே உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் ஆதிமூலப் பரம்பொருள், 2. அவனே வீடுபேற்றை அளிக்கவல்லவன். 3. பரதபதமாகிற நித்தியவிபூதியும், இவ்வுலகமாகிய வீலாவிபூதியும் உண்மையானவையாய், அவனுடைய உடலாய் அவனுக்குச் செல்வமாயிருப்பவை. 4. ஞானம் அனுட்டானம் ஆகியவற்றை நன்றாகவேயுடையனான ஓராசாரியனைத் தஞ்சமாக அடைந்து பஞ்ச சமஸ்காரங்களையும் பெற்று, பிராட்டியைப் புருடகாரமாகவும், எம் பெருமானையே உபாயமாகவும் பற்றுவதாகிய சரணாகதியின் மூலமே திருமாவின் நிற்கேதுக கிருபைக்குப் பாத்திரமாகிச் சீவன் வீடுபேற்றை அடைகிறான். 5. மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றுவதும், பகவானிடமும், பாகவதர்களிடமும் அபசாரப்படுவதும், பிராகிருத விசயங்களில் மண்டியிருப்பதும், வீடுபேற்றை அடையமுடியாதபடி செய்யும் தடைகளாகும். 6. ஆசாரியனின் உபதேசத்தாலே அத்தடைகள் நீங்கப் பெற்று, சிரீமநாராயணனையே தஞ்சமடைந்து, ஆசாரியனையும், சிரீவைணவர்களையும் ஆன்ம உறவினர்களாகக் கொண்ட உத்தமர்களாக வைணவர்கள் வாழ வேண்டும். அனைத்துலகும் எம்பெருமானின் உடலாகையாலே,

எவரிடமும் வெறுப்பில்லாமல் வாழவேண்டும். இப்படி வாழ்பவர்கள் இப்பிறப்பின் இறுதியிலேயே தலைசிறந்த பேரின்பமளிக்கும் விட்டுணுவின் பரமபதத்தை அவனுடைய அருளாலே பெறுவது உறுதி.

இவ்வண்ணமாக, வேதங்களிலே முறைவிட்டு, சுமிருதிகளில் தளிர்விட்டு, இதிகாச புராணங்களில் மரமாகி, சங்கநூல்களிலே பூத்து, ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களிலும், ஆசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களிலும் அமுதரசமுடைய பழங்கள் நிறையப்பெற்று ஆசையுடையார்க்கெல்லாம் வாரி வழங்குகிறது வைணவம் என்னும் கற்பக மரம். வடநாட்டில் வைதிக சமயமாகச் சுமிருதி இதிகாச புராணகாலம் வரையில் தழைத்து வளர்ந்த வைணவம், சங்ககாலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் அப்படியே தழைத்து வளர்ந்து, ஆழ்வார்களாலும், ஆசாரியர்களாலும் விளக்கங்கள் கொடுக்கப் பெற்று, உபயவேதாந்த சமயமாகச் சீரும் சிறப்புப் பெற்றுப் பாரததேசமெங்கும் பரவிநிற்கிறது. வடநாட்டில் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சைதன்ய சமயம், வல்லபசமயம் முதலானவையும், தென்னாட்டு சிரீ வைணவத்தின் வடநாட்டு வடிவங்களேயாகும். மீராபாய், இராமானந்தர், துளசிதாசர் முதலான பக்தர்களும் ஆழ்வார்களின் அடிச்சுவட்டில் தோன்றிய வைணவர்களேயாவர்.

தைசன்ய சமயத்தின் ஓர் கிளையான இசுகான் (Isscon) இயக்கத்தினரால் இன்று வைணவம் உலகநாடுகள் அனைத்திலும் இலட்சக்கணக்கான அறிஞர்களால் பின்பற்றப்படும் உலகசமயமாகப் பரப்பப்படுகிறது என்பதும் கூறிக்கொள்ளத்தக்கது.

-எஸ்.கி.

வைத்தியநாத தேசிகர்: இவர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் திருவாரூரில் தோன்றியவர். இவருடைய தந்தையார் வன்மீகநாத தேசிகர். வன்மீக நாதரின் மாணவரான அதிகார முனிவரிடம் வைத்தியநாதர் கல்விபயின்று தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரண்டிலும் புலமை பெற்றார். பின்னர் இம்முனிவரே வைத்திய நாதரின் சிறப்புணர்ந்து வணங்கியதுடன் இவரை ஆசிரியராகவும் கொண்டார். வைத்தியநாதர் கயத்தாற்றில் தங்கியிருந்தபோது திருவேங்கடநாதர் என்ற அரசு அலுவலரின் புதல்வர்க்குத் தமிழ் கற்பித்தார். நன்னூலும் மயிலைநாதர் உரையும்

தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடுவதுகண்டு, இவரே பல நூற்பாக்களுக்குப் புதிய உரை கூறி வருவது கண்ட திருவேங்கடநாதர் அவ்விளக்கத்தைத் தனி நூலாகப் படைக்க வேண்டினார். வைத்தியநாதர் அதனை ஒப்பி, இலக்கண விளக்கம் என்னும் நூலை இயற்றினார். அந்நூல் குட்டித் தொல்காப்பியம் எனப் போற்றப்படுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்று மூன்று அதிகாரங்களையுடையது, அதிகாரத்திற்கு ஐந்து இயல்கள் உடையது. பெரும்பாலும் அந்நூல் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவிச் சென்றாலும், நன்னூல், நம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலவிருத்தி, ஆகிய நூல்களையும் இயன்ற இடங்களில் பின்பற்றக் காணலாம். அந்நூலுக்கு நூலாசிரியராகிய வைத்தியநாதரே உரையெழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நூலன்றியும் இவர், மயிலம் முருகன் மீது நூறு பாக்களால் அமைந்த பிள்ளைத் தமிழ், சிவஞான பாலையர் மீது பாசவதைப்பரணி, திருவாரூர் இறைவன் மீது பன்மணிப மாலை, இறைவி மீது பிள்ளைத்தமிழ், திருவாட்போக்கிப் புராணம், நல்லூர்ப் புராணம் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

இலக்கணக் கொத்து நூலாசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர் தமிழ்க்கு இலக்காகிய வைத்திய நாதன் இலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை எழுதினன் என இவரைப் போற்றுகின்றார். படிக்காகப் புலவர், வைத்தியநாதரின் மாணவராவார்.

-கு.வெ.பா.

வைத்தியநாத பாகவதர், செம்பை: இவர் கேரளாவைச் சேர்ந்த பாலக்காட்டிற்கு அருகில் உள்ள செம்பை என்னும் சிற்றூரில் கி.பி. 1896 ஆம் ஆண்டு, அனந்த பாகவதருக்கு மூத்த மகனாகப் பிறந்தவர். தமிழகத்தில் விளங்கிய தலைசிறந்த கருநாடக இசைப் பாடகர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். செம்பை வைத்திய நாதபாகவதர், தம் தந்தையிடம் முறைப்படி இசை பயின்றார். இவர் தந்தை சிறந்த பாடகராகவும், வயலின் என்னும் இசைக் கருவியினை இசைப்பதில் வல்லுநராகவும் விளங்கினார். இவர் புல்லாங்குழல் இசைக்கும் திறம் பெற்றவராக இருந்தாலும்,

வாய்ப்பாட்டுக் கலையிலேயே தம் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்திப் பெருமை பெற்றார்.

இவர் தம் 15 ஆம் வயதில் இசை வாழ்வைத் தொடங்கினார். இவருடன் இவருடைய இளைய தம்பி சுப்பிரமணிய பாகவதரும் (அப்பாமணி) இணைந்து பாடுவதுண்டு. இவர் 1911 ஆம் ஆண்டில் மீனாட்சி என்பவரை வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஏற்றார்: சென்னையில் 1918 ஆம் ஆண்டு குடியேறினார். இவர்தம் இசைப் பெருமையினை 1932 இல் நாட்டினர் அறியத் தொடங்கினர். கொலம்பியா இசைத் தட்டு நிறுவனத்தார் இவர் பாடல்களை இசைத் தட்டில் பதிவு செய்து வெளியிட்டுப் பெருமைப்படுத்தினர்.

கணீர் என்ற குரலில் பாடும் குரல் வளம் படைத்த வைத்தியநாதர் கன இராகங்களைப் பாடுவதில் கை தேர்ந்தவராக விளங்கினார். பந்துகவராணி என்ற பண்ணிலமைந்த, நகுவர நன்னு என்னும் தியாகையர் கீர்த்தனையும், இராக மாலிகையிலமைந்த, இராமலிங்க அடிகளாரின் ஒருமையுடன் நினது திருமரடி எனத்தொடங்கும் பாடலும் இவருக்குப் பெரும்புகழ் சேர்த்தன.

இவர்தம் கடுமையான இசைப் பயிற்சி இவர் வெற்றிக்குக் காரணமாய் அமைந்தது. இசை நிகழ்ச்சியின் தொடக்கத்திலேயே அரங்கிலுள்ளோர் மனத்தில் இடம் பிடித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர். சுரங்களை இரட்டித்துப் பாடுவதில் தனித்தன்மை பெற்றவர். செம்பையின் இசைப்பாணி என்று கூறுமளவு இசையுலகில் தனித்தன்மை பெற்று விளங்கினார். இவர் இசை நிகழ்ச்சிகளில், நாராயணீய சுலோகம், கோபாலகிருட்டிண பாரதியின் நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை, குருவாயூர்க் கண்ணன் பாட்டு ஆகியவை தவறாமல் இடம் பெறும். குருவாயூர் இறைவன் மீது அளவிலாப் பற்றுடையவர். அவர்மீது பல கீர்த்தனைகளைத் தாமே இயற்றிப் பாடியுள்ளார்.

இவருக்கு 1940 ஆம் ஆண்டு காயக கந்தருவர் என்னும் பட்டத்தை திருமுத்தையா பாகவதரும், 1948 ஆம் ஆண்டில் சங்கீத சாம்ராடு என்ற பட்டத்தைக் கல்கியும் நல்கினர். சென்னை சங்கீத வித்வத்து சபை 1951 ஆம் ஆண்டு சங்கீத கலா நிதி என்னும் பட்டத்தை இவருக்கு வழங்கியது. இவர் 1923 ஆம் ஆண்டு செம்பையில் சங்கீத நிலையம் ஒன்றை நிறுவிப்

பல்ருக்கும் இசைப் பயிற்சி அளித்தார்.

இவர் 1952இல் நோய்வாய்ப் பட்டுப் பேச முடியாமல் அவதிக்குள்ளானார். எவ்வளவோ மருந்துகள் உண்டும் குரல்வளை திறக்கவில்லை. பின்னர் ஓர் எளிய மருத்துவர் நல்கிய மருந்தால் குணமுற்று மீண்டும் பாடலானார். இந்நிகழ்ச்சி இவர் வாழ்வில் திருவருளால் நடந்த ஓர் அருஞ்செயல் என்பர். மாசில்லாத தூய எண்ணமும், இறைபணி ஈடுபாடும் பாகவதரின் சிறப்புப் பண்புகளாகும். செம்பை பார்த்தசாரதி கோயிலுக்கும், குருவாயூர்க் கோயிலுக்கும் மிக்க அளவில் திருப்பணிகள் செய்துள்ளார். வாணி என்ற திரைப் படத்தில் (1940) செம்பையின் இசை நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றது. இசையுலகில் செம்பை என்றழைக்கப்படும் வைத்திய நாத பாகவதர் குருவாயூரில் தம் 80 ஆம் வயதில் (1976) காலமானார்.

-இரா. குரு.

வைத்தியநாத முனிவர்: இவர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் புலவர். வடமொழியில் சிறந்து விளங்கிய வியாக்கிரபாத புராணம் என்னும் நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். ஞானப் பிரகாச முனிவர் காலத்தைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிற இவர், யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகிலுள்ள அளவெட்டி என்னும் ஊரில் இவர் பிறந்தார். சைவ வேளாள வகுப்பைச் சேர்ந்த இவர், தமிழைப் போலவே வடமொழியிலும் புலமை கொண்டு விளங்கினார். இவர் மடக்கு, திரிபு முதலிய சொல்லணிகள் அமையப் பாடுவதில் சிறந்த வல்லமையாளர் எனப் போற்றப்பட்டார். இவர் குறித்துப் பிற செய்திகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

-சா.உ.

வைத்திய நாதையர், அ. இவர் கி.பி. 1890 ஆம் ஆண்டு தஞ்சை மாவட்டம் விட்னம் பேட்டையில் அருணாசலம் ஐயர், இலக்குமி அம்மாள் ஆகியோர்க்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவருடன் பிறந்த எழுவரையும் சேர்த்து எட்டுபேர் இக்குடும்பத்தில் தோன்றினார்.

ஐயரின் தந்தையார் அருணாசலம் ஐயர், புதுக்கோட்டை சமசுதானத்தைச் சார்ந்த கல்வி நிலையத்தில் கணித ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அவரிடம் அப்போதிருந்த புதுக்கோட்டை மன்னரும் முகவை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த சேத்தூர் சமீன்தாரும்

கல்வி பயின்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஐயரவர்களின் குடும்பம் மிகவும் எளிய குடும்பம். அருணாசல ஐயர் ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின்பு மதுரை மாநகரத்தில்வந்து குடியேறினார். எனவே, வைத்தியநாதையர் மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் இளமைக் கல்வி பயின்றார். மேலும் இவர், பள்ளி இறுதி வகுப்பில் மாநிலத்தில் உயர்ந்த மதிப்பெண்கள் பெற்று இரண்டாம் நிலையை அடைந்ததோடு, தங்கப் பதக்கமும் பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கினார்.

பின்னர் ஐயர், மதுரைக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியைத் (Inter mediate) தொடர்ந்தார். அப்போது, இவர் வரலாற்றுத் துறை வல்லுநரான நீலகண்ட சாத்திரியாரின் தங்கப் பதக்கத்தையும் மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் பிசர் அவர்களின் தங்கப் பதக்கத்தையும் பெற்று உயர்ந்தார். மேற்கொண்டு இவர், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் இளங்கலைக் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். சென்னைச் சட்டக் கல்லூரியில் இவர், வழக்குரைஞர் கல்வி பயின்றார். இவருடைய மனைவியார் பெயர் அகிலாண்டம் அம்மையார்.

வைத்தியநாதையர் பழம்பெரும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஆவார். இவர் மாநிலக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்த போது பிபின் சத்திரபாலர் கூட்டத்திற்குச் சென்ற காரணத்திற்காக அக்கல்லூரி முதல்வரால், இருபது நாட்கள் வகுப்பில் இருக்கையின் மேல் நிற்குமாறு தண்டனை தரப் பெற்றார்.

இவர் வேதாரணியத்தில் 1930 இல் நடைபெற்ற உப்பு அறப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். அதனால் இவர் ஆறுமாதம் சிறைத் தண்டனை ஏற்றார். இவர் 1932 இல் நிகழ்ந்த சட்ட மறுப்புப் போராட்டத்தில் மதுரைத் திலகர் திடலில் முதன் முதல் பொதுமேடையில் பேசியதனால் இவர், ஓராண்டுச் சிறைத் தண்டனையும் ரூ. 500 ஒறுப்புத் தொகைத்தண்டனையும் பெற்றார். மேற்கண்ட ஒறுப்புத் தொகையை ஐயர் கட்ட மறுத்தமையால், இவருடைய மகிழ்வூதி பறிமுதல் செய்யப்பட்டுத் திலகர் திடலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு ஏலம் விடப்பட்டது. மதுரை மக்கள் எவரும் அவ்வூர்தியை, ஏலத்தில் எடுக்க முன்வரவில்லை. வெளியூர்ச் செட்டியார் ஒருவர் அந்த ஊர்தியை ஏலத்தில் எடுத்தார். அவரைப்

பொதுமக்கள் வழிமறித்து, ஐயருக்கு உரிமையான ஊர்தியை அவர்தம் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர்.

இவர், 1942 இல் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டு ஆறுமாதச் சிறைத்தண்டனைப் பெற்றார். மேலும், 1932 ஆம் ஆண்டுப் போராட்டத்திலும் 1942 ஆம் ஆண்டுப் போராட்டத்திலும் இவர்தம் துணைவியாரும் கலந்து கொண்டு சிறைத் தண்டனை ஏற்றார். இவர்தம் குடும்பமே இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உழைத்துள்ளமை இதனால் நன்கு புலனாகும். இவர், 1945 இல் பாதுகாப்புக் கைதியாக இருந்தார், 1937 ஆம் ஆண்டு அரிசன ஆலயம் நுழைவு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டார்.

இவர் திருச்சி மகுலிப்பட்டணம் ஆகிய நகரங்களில் இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். அரசரடியை அடுத்துள்ள சம்மட்டிபுரத்தில் கள்ளக்கடை மறியலில் இவர் ஈடுபட்டபோது, இவருடைய தலையிலேயே சிலர் கள்ளை ஊற்றி முழுக்காட்டினர். இருப்பினும் ஐயர் தளராது அப்போராட்டத்தில் துணிந்து நின்றார்.

இவர் 1947 முதல் 1952 வரையிலும் மேலூர்ச் சட்ட மன்றத் தொகுதி உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். இறுதிக் காலத்தில் இரத்த சோகை என்ற கொடிய பிணியினால் துன்புற்றார். இருமுறை சென்னை சென்று இரண்டொரு திங்கள் மருத்துவம் பெற்றுத் திரும்பினார். இவர் 1955 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 23 ஆம் நாள் காலமானார்.

-ப.பா.இரா.

வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை: இவர் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஈழத் தமிழ்ப் புலவர். இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வல்லிப்பட்டித்துறை என்னும் ஊரில் பிறந்தார். இவர் சைவ சமய நெறியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவர். இவருடைய ஆசிரியர் சிவ சம்புப் புலவர் ஆவார். இவர் எழுதிய நூல்களுள் சிந்தாமணி நிகண்டு தலைசிறந்ததாகும். கந்தர் அலங்கார உரை போன்ற உரை நூல்கள் சிலவற்றையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்

என்று தெரிகிறது. அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய உதயபானு என்னும் தமிழ் இதழில் இவர் தொடர்ந்து பல கட்டுரைகளை எழுதி வந்துள்ளார். இவர் சைவ சமயத்தைப் போற்றி எழுதிய சைவ மகத்துவ பானு எனும் நூல் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பிற்குரியது.

-சா.உ.

வைமார் நகரம்: இது கிழக்குச் செருமனியிலுள்ள (செருமானிய மக்களாட்சிக் குடியரசு) எர்பர்ட்டு (Erfurt) மாவட்ட ஆட்சிப் பகுதியின் தலைநகர். எர்பர்ட்டு நகருக்குக் கிழக்கே 24 கிலோமீட்டர் தூரத்திலும் செனா (Jena) விலிருந்து மேற்கே 24 கி.மீட்டர் தொலைவிலும் வைமார் (Weimar) அமைந்துள்ளது. கடல்மட்டத்திலிருந்து 207 மீட்டர் உயரத்தில் ஐலம் (Ilm) ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. கெதே (Schiller), சில்லர் (Herder) போன்ற செருமனியின் எழுத்தாளர்கள் இந்நகரில் வாழ்ந்தனர். வைமாரில் சிறப்புமிக்க எழுத்தாளர்களின் சிலைகளும், நினைவகங்களும் உள்ளன. கெதே, சில்லர், எர்டர் வீலண்டு (Weiland) இம்மர்மான், இராய்டர், மேர்ரிக்கி, ஆட்டோல்ட்விக்கு போன்ற எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துப் படிக்களின் காப்பகம் கி.பி. 1896 இல் இங்கு நிறுவப்பட்டது. கெதே தேசிய அருங்காட்சியகம் இங்குள்ள முக்கியக் கட்டடங்களுள் ஒன்றாகும். விட்டும்சு (Wittums) அரண்மனை, வைமாரக்கோட்டை மற்றும் பெல்விடர்க்கோட்டை (Belvedere) ஆகியன பிற முக்கியக் கட்டடங்களாகும். இலிசுட்டு (Liszt) அருங்காட்சியகம் புகழ்வாய்ந்த ஒன்றாகும். செருமானிய இலக்கியப் படைப்பாளர்களின் நினைவாக 1953 இல் தேசிய ஆராய்ச்சி மையம் மற்றும் நினைவகம் உருவாக்கப்பட்டது. செருமனியன் சேகசுபிய (Shakespeare) கழகமும், அவர் சிலையும் அங்குள்ளன. கலைக்கல்லூரி, இசைக்கல்லூரி, வேளாண்மைப் பள்ளி, தேசிய வானிலை ஆய்வுக்கூடம் முதலியவையும் முக்கிய கூடங்களாகும்.

இந்நகருக்கு அண்மையில் வடக்கில் எட்டர்சுபர்கு (Ettersburg) என்ற இடத்தில் 1933 ஆம் ஆண்டில் நாசிப் பிரிவினர் உருவாக்கிய இராணுவமையம் உள்ளது. நாசி ஆட்சியில் 1937 இல் 56,000 மக்கள் கொல்லப்பட்டதால் உருவாக்கப்பட்ட புக்கன்வால்டு (Buchenwald) தேசிய நினைவகம் அங்குள்ளது.

வைமாமர் நகரம் ஓர் இருப்புப் பாதை சந்திப்பாகும். இங்கு, உழவுத் தொழிற் கருவிகள், மின்கருவிகள், பொம்மைகள், மரச்சாமான்கள், வேதிமப் பொருட்கள் வீடுகட்டும் பொருட்கள், இரும்பு, எஃகுப் பொருட்கள் ஆகியன செய்யப்படுகின்றன.

இங்கு கி.பி. 1348 இல் நகராண்மைக் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. வைமார், 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆர்லமண்டு (Orlamunde) என்னும் பிரிவினர் கையிலிருந்தது. அங்குச் செருமானிய தேசிய சட்டமன்றம் 1919, பிப்ரவரி 6 ஆம் நாள் கூடியது. முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின் செருமனியில் அமைக்கப்பட்ட புதிய குடியாட்சி அமைப்பு வைமார் நகரில் வெளியிடப்பட்டதால், அந்த அரசியலமைப்புக்கு வைமார் அரசியலமைப்புச்சட்டம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

-மா.கா.

வையாபுரிப் பள்ளு: இது கொங்கு மண்டலத்தைச் சார்ந்த பழனியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டது. வையாபுரி நாடு, வையாபுக்கோ என்பவரால் ஆளப்பட்டு வந்ததால் அப்பெயர் பெற்றது. வேள் ஆவி என்பவரால் ஆளப்பட்டதால், ஆவிநன்குடி - ஆவிநன்குடி என்றும் கூறப்படுகிறது.

பள்ளு என்பது, தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று. உழவர் பெருமக்களின் வாழ்க்கையினைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதாகும். இது உழத்திப்பாட்டு வகையைச் சார்ந்தது.

ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகட்கு முன்னர், பழனிச் சமீன்தாராக இருந்து, இம் முடிப் பட்டத்திலகமாக விளங்கிய, குமார விசய கிரி வேலச் சின்னோவையன் என்பவரால் பாடப்பட்ட இந்நூல், 246 செய்யுட்களால் இயன்றதாகும்.

இது வயலில், உழவுப் பணிபுரியும் பள்ளனைப் பற்றியும், அவன் துணைவியராகிய மூத்தபள்ளி இளைய பள்ளி ஆகியோரின் பூசல், ஏசல் முதலானவற்றையும் கருவாகக் கொண்டு மழை வேண்டிப் பாடப்படுவது. முக்கூடற்பள்ளு முதலாகப் பல பள்ளு நூல்கள் அமைந்துள்ளன. அப்பள்ளுவனை அடியொற்றியே

பிறப்பள்ளுநூல்கள் பாடப்பட்டன. அவற்றுள் வையாபுரிப்பள்ளும் ஒன்று. அதனுள் வையாபுரிப்பள்ளி எனப்படும் மூத்தபள்ளியைச் சிவபரமாக வைத்தும், பழனிப்பள்ளி எனப்படும் இளைய பள்ளியை அரிபரமாக வைத்தும் பாடியுள்ளார்.

இவ்வையாபுரிப்பள்ளு, பூமேவு வேலணிந்த எனத் தொடங்கும் காப்புச் செய்யுளை முதலாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது. இது பள்ளிகள் வரவு, பள்ளன் வரவு, பள்ளியர் குடித்தரங்கூறல், மழை வேண்டித் தெய்வம் பரவல் (மழை) வெள்ளம் வரவு, பண்ணைத் தலைவன் வரவு, மூத்தபள்ளி முறையீடு, இறையபள்ளி முறையீடு, பள்ளன் இளையள்குடில் செல்ல மூத்தபள்ளி சாடிக் கூறல், பள்ளனைத் தொழுவில் மாட்டல், இளைய பள்ளி புலம்பல், பள்ளன் வித்து (விதை) வகை கூறல், மாட்டு வகை கூறல், நாற்று நடல், பள்ளியர் வகை, விளைந்தபின் செப்பம் செய்தல், செற்பொலி அளத்தல், பள்ளிகள் ஏசல், வாழ்த்து முதலான 47 தலைப்புகளைக் கொண்டது, எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது.

இந்நூலில் மழை வேண்டி மக்கள், முப்பது தெய்வங்களைப் பூசித்து வணங்கி வேண்டியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற பள்ளுகளைவிட இப்பள்ளுவில், பள்ளியர் பூசலும், ஏசலும் மிகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. வயலில் விளைந்த நெல், மடங்கள், அன்னசத்திரங்கள், மகேசுவரபூசை, வாகன மடம், முதலியவற்றிற்கு அளக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதில், அந்தோணிக்குடும்பன், ஏசுவடியான் முதலான ஆண்பாற் பெயர்களும், மரியான், அன்னம்மை முதலான பெண்பாற்பெயர்களும் ஆன கிறித்தவப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பழனியம்பதியை அடுத்து உரோமாபுரி என்ற ஊர் ஒன்று இருந்ததாகவும், அதில் கத்தோலிக்க மக்கள் வாழ்ந்து வந்ததாகவும் தெரிகின்றது.

இப்பள்ளேசலைத்தான் செப்பினோர், கேட்டோர், பாடினோர் ஆடினோர் பலன் பெற்று வாழியரே என்று இந்நூல் முடிகின்றது. இது, இசைக்குரிய இராக தாளங்களுடன் 1943 ஆம் ஆண்டு தளவாய் அ. அருணாசலம் பிள்ளை என்பவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், பிற்சேர்க்கையாக, முன் கூறப்பட்ட 30 தெய்வங்களின் பெயர்கள், முருகன் பண்ணையிலிருந்து படித்தரம் பெற்ற கோயில்கள்,

55 வகையான நெல்லின் பெயர்கள் ஆகியவை கூறப் பட்டுள்ளன. அருள்மிகு பழனியாண்டவர் திருக்கோயில் நிருவாகமும் இந்நூலினைப்பதிப்பித்துள்ளது.

-வீ.சொ.

வையாபுரிப் பிள்ளை, ச. அகராதிக்கலை வல்லுநரும் ஆராய்ச்சியறிஞரும், பதிப்புக் கலைச் செல்வருமாகிய ச. வையாபுரிப்பிள்ளை, திருநெல்வேலியில், பொருளையாற்றக் கரைக் குறுக்குத் துறையருகேயுள்ள சிக்கநரசையன் சிற்றூரில், சைவ வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய சரவணப் பெருமாள் பிள்ளைக்கும், பாப்பம்மாளுக்கும் கி.பி. 1891 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்கள் 12 ஆம் நாள் தாயகமாகிய வண்ணாரப் பேட்டையில் (திருநெல்வேலி) பிறந்தார். தந்தையார் சரவணப் பெருமாள் பிள்ளை வருவாய்த் தணிக்கையாளராக (Revenue Inspector) விருந்தும் தமிழ் இலக்கிய அறிவும், சைவ சமய உணர்வும் மிகப் பெற்றவர். தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிப் புலமையோடு சைவ சித்தாந்தம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய பல நூல்களை அறிந்தவர்.

இவருக்கு இளமையில் பாலறாவாயர் (பாலையர்), சம்பந்தன் முதலிய அழைப்புப் பெயர்களும் இருந்தன. இளமையிலேயே தந்தையார் தேவாரம், திருவாசகம்

முதலியவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தமையால் முருகன் கோயில் விழாவில் இவர் அவற்றைப் பாடிச் செல்வது வழக்கம்.

இவர் தந்தையாரின் சைவ சமயத் தோய்வால் இராமாயணம் முதலியவற்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத வெறுப்பிருந்தது, பின்னர் அவற்றில் என்ன சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதனை அறிய விரும்பிக் கம்பனைக் கற்கத் தொடங்கியவர் இறுதி வரை அதில் மூழ்கி விட்டார்.

முதலில் தன்னில்லத் தருகிலுள்ள கணபதி ஆசிரியரிடம் திண்ணைப் பள்ளியில் கற்றுத், தொடர்ந்து தம்முரை அடுத்துள்ள மீனாட்சிபுரத்தில் ஆசிரியர் ஐயாசாமிப் பிள்ளையிடம் தொடக்க நிலைப் பள்ளியில் கற்றார். பின்னர்த் திருநெல்வேலியிலுள்ள மதுரைத் திரவியம் தாயுமானார் இந்துக் கல்வி நிலையத்தில் பள்ளியிறுதி வகுப்பு வரை கற்றார். கட்டுரைப் போட்டியில் முதற் பரிசும் பெற்றார். தொடர்ந்து அதனைச் சார்ந்த கல்லூரியில் பட்ட முன் கல்வியாகிய இடைநிலை வகுப்பில் கற்றார்.

குறுக்குத் துறை முருகன் கோயிலுக்குப் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் வந்தபோது தம் இல்லத்திற்கழைத்துச் சென்று அடிகளார் அவர்களிடம் சில நாள் பயின்றார். யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதரிடமும் கற்றறிந்தன சில.

பட்டக் கல்விக்காகச் சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து, வரலாறு, பொருளாதாரத்தைப் பாடமாகக் கொண்டு கற்றார். அப்பொழுது 1912. இல் பேராசிரியர் மறைமலையடிகளாரிடம் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றதோடு, கல்லூரிச் சங்கச் செயலாளராகவும் பணியாற்றி, மாநிலத்தில் முதல்வராகத் தேறிச், சேதுபதிப் பொற் பதக்கத்தைப் பெற்றார். அக்காலத்தில் தி. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் தொல் காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை இளம்பூரணர் உரையுடன் வாங்கிப் பதிவு செய்து வைத்துக் கொண்டார்.

கல்வி முடிந்ததும், பாலராமபுரம் எச். வேலாயுதம் பிள்ளையவர்களின் ஒரே மகளாகிய சிவகாமியம்மை யாரை 1912 சூன் 5 ஆம் நாள் புதன்கிழமை திருமணம் முடித்துச் சென்னையில் குடும்ப வாழ்வைத் தொடங்கினார்.

பின்னர், திருவனந்தபுரம் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து 1914 இல் பி.எல். பட்டம் பெற்று, அதனோடு தம் முறை சார்ந்த கல்வியை முடித்துக் கொண்டார். சட்டக் கல்வி முடித்ததும் திருவனந்தபுரத்தில் உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்து பணியாற்றி வந்தார். அப்பணியோடு மலையாளத்தையும் கற்றுக் கொண்டார். இவரது பணி நீதிமன்றத்திலாயினும், பிற கல்வி, ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றில் மனம் பதிந்திருந்தது. புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்று குறித்து ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றை முதலில் எழுதினார். அது செந்தமிழில் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து சேரர் தலைநகர் குறித்தும், தொல்காப்பியர் சமயம் குறித்தும் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. செந்தமிழில், தமிழர் நேசனில், பல கட்டுரைகள் வந்தன.

அக்காலத்தில் லகு சித்தாந்தகௌமுதியைத் தமிழில் பெயர்த்தெழுதினார். திருவனந்தையில் மானோன்மணியம் சுந்தரனார் அவர்களால் தொடங்கப் பெற்ற சைவசித்தாந்த சபையின் பொறுப்பேற்ற பின் 1922 இல் மானோன்மணியத்தை இரண்டாம் பதிப்பாகச் செவ்விய முறையில் வெளியிட்டது இவரது முதல் பதிப்புப் பணியாகும். திருவனந்தை வாழ்வில் வெறுப்பேற்பட, 1928 இல் நெல்லை வந்து, வழக்கறிஞர் பணியைத் தொடர்ந்தார். அக்காலத்தில் இவர்களால், ஒருசில நண்பர் கூட்டில், நெல்லைக் கம்பன் கழகம் தொடங்கப்பட்டது.

வின்கலோவின் அகராதிப்பணி பல வகையில் விரிவுபடுத்தப்பட்டு 1913 இல், சே.எச். சாண்ட்லரைத் தலைமைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு மதுரையில் தொடங்கப் பெற்று, பின் சென்னைக்கும் அடுத்துப் பின்னர்ச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் மாற்றஞ் செய்யப்பட்டது. 1921 இல்சாண்ட்லர் பதவியிலிருந்து நீங்கினார். அகராதிப் பணி 1926 வரை சரிவர நடைபெறவில்லை. அந்நிலையில் அப்பணிக்குத் தகுதியுடையவராக வையாபுரிப் பிள்ளை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, 1926, நவம்பர் 25 இல் பதிப்பாசிரியராக அமர்த்தப்பட்டார். பத்தாண்டுகளில் அகராதியில் ஆறு தொகுதிகள் வெளிவந்தன. ஏழாவது தொகுதியாகிய பிற்சேர்க்கையும் 1938 இல் வெளிவந்தது. அகராதிப் பணியின் சிறப்புக் கருதி 1938 இல் இராவ் சாகிபு என்னும் பட்டமும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவ்விடைக் காலத்தில் கலைமகள், சிறப்பு நிலைப் பதிப்பாசிரியராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இரா.

இராகவையங்காரோடு அதன் இலக்கியப் பகுதியின் பொறுப்பும் ஏற்றார். இவர் கட்டுரைகள் பல அதில் வெளிவந்தன.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை, தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக 1936 முதல் 1949 வரை பணியாற்றிய காலத்தில், செருமன், பிரெஞ்சு ஆகிய இரு மொழிகளையும் கற்று, மொழியறிஞராயினார். சென்னையில் ஓர் புதிய வீட்டினை 1948 இல் கட்டி அதற்குக் கம்பன் நிலையம் எனப் பெயர் வைத்தது, கம்பனில் இவர்க்குள்ள ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துவதாகும். மயிலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயலராகவும் அவ்விடைக் காலத்தில் பணியாற்றியுள்ளார்.

திருவனந்தபுரத்திலுள்ள பல்கலைக்கழகத்தில், 1951 முதல் 1954 வரைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார். திருவனந்தபுரத்தில் 1953 இல் தமிழ்ச் சங்கத் தலைமைப் பொறுப்பையும் பெற்று அரும்பணி செய்தார். மீண்டும் சென்னைக்கு, ஓர் நினைத்த போது திருவனந்தபுர மக்கள் ஒரு பெரும் பாராட்டு விழா நிகழ்த்தி வழியனுப்பி வைத்தனர்.

சென்னையில் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 1955 இல் இவருக்குப் பாராட்டு விழா எடுத்துச் சிறப்பித்தது. இவர் 1957 பிப்ரவரி 17, வெள்ளிக்கிழமைன்று நோய்வாய்ப்பட்டு மறைந்தார்.

திருவனந்தபுரத்தில் வழக்கறிஞர் கல்வி, பதவிக்காலத்தில் பாரதியார், கவிமணி ஆகியோரைக் கண்டு பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நீதிபதி கே.சி. சேசையர், கே.என். சிவராசபிள்ளை, கே.என். குமரேசு பிள்ளை, இசைப் புலவர் டி. இலக்குமணப் பிள்ளை, திவான் பகதூர் கோவிந்தப் பிள்ளை முதலியவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மீண்டும் நெல்லைக்கு வந்து வழக்கறிஞராய் போது, சோமசுந்தர பாரதியார், வ.உ.சிதம்பரனார், வ.வே.சு. ஐயர், டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், ஏ.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், ப.வேத நாயகம் பிள்ளை முதலியோர் பலவகையில் நெருக்கமாயினர்.

சென்னைப் பணியிலிருக்கும்போது வை. மு. கோபாலகிருட்டிண மாச்சாரியார், மு. இராகவையங்கார்,

பதஞ்சலி சாத்திரியார், ஏ.டி. கிருட்டிணமாச்சாரியார், வே. வேங்கடராசலு ரெட்டியார் முதலியோர் பணித் தொடர்பால் பழக்கமாயினர். இவ்வாறான பல அறிஞர்கள் இவர்களை நன்கறிந்து நடப்பாயினர்.

இவர் அகராதிப் பணியும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், நூலும், நூற்பதிப்புமே அழியாத புகழை இவர்க்குத் தந்தன. செந்தமிழ், கலைமகள், வசந்தம், சக்தி, உலோகோபகாரி, ஈழகேசரி, குமரிமலர், பாரததேவி, ஆனந்த விகடன், சுதேசமித்திரன், சித்தாந்தம், நாட்டியம், அமுதசுரபி, சிந்தனை, சந்திரா, திணைணிக் கதிர் முதலிய பல வெளியீடுகளில் இவர் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

கம்பன் திருநாள், மாணிக்கவாசகர் காலம், பத்துப்பாட்டின் காலநிலை, பவணந்தி காலம், வள்ளுவர் காலம், கம்பர் காலம், அகராதி நினைவுகள், அகராதி வேலையிற் சில அனுபவங்கள், இலக்கிய மண்டபக் கட்டுரைகள் முதலான கட்டுரைகளையும், சிறுகதைகள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ளார். ராசி என்ற புதினமும் இவரால் எழுதப் பெற்றது. கவிதைகளாக, என் செல்வங்கள், என் செய்வேன், மெலிவு ஏன், விளையுமிடம், என்ன வாழ்க்கை, பிரிவு, என்ன உறவு (கையெழுத்தில்) என்பனவும், மண வாழ்த்து, வாழ்த்து, சாற்றுக் கவி, சிறப்புப் பாயிரம், இரங்கற்பாக்கள் முதலியனவும் இவர் எழுதியனவாகக் காணப்படுகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் புதிய உரை, சிறுகதை மஞ்சரி, இலக்கிய மஞ்சரி, திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி, இலக்கியச் சிந்தனை (1947), தமிழின் மறுமலர்ச்சி (1948), இலக்கிய உதயம்-1 (1950) இலக்கிய உதயம்-2 (1952) இலக்கிய தீபம் (1952), இலக்கிய மணிமாலை (1954), கம்பன் காவியம் (1956), இலக்கணச் சிந்தனைகள் (1956) சொற்கலை விருந்து (1956), சொற்களின் சரிதம் (1957) முதலிய பல இவ்வெழுதிய நூற்கள். இவரது உரை மணிமாலை திருவனந்தபுரம் பல்கலைக்கழகத்தால் வெளி வந்தது.

திருமந்திரம், பாலகாண்டம் (1-7 படலம்), யுத்த காண்டம் (1-3 படலம்), நாம தீப நிகண்டு, அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு, பொதிகை நிகண்டு, கயாதர நிகண்டு, தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம் - இளம் பூரணம், நச்சினார்க்கினியம், களவியற் காரிகை, தினகர வெண்பா, புகோள விலாசம், புறத்திரட்டு,

இராமப் பையன் அம்மாளை, இரவிக் குட்டிப் பிள்ளைப் போர், எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, சீவக சிந்தாமணி, சிறுபஞ்சமூலம், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, பழமொழி, திவ்வியப் பிரபந்தம், (முதலாயிரம்), சீராபுராணம், துகில் விடுதாது, நவநீதப்பாட்டியல், குருகூர்ப்பள்ளு, திருக்குறுங்குடி அழகிய நம்பியலா, நெல் விடு தூது, இராசராச தேவருலா, பணவிடுதாது, மதுரைக் கோவை, முப்பந்தொட்டியுலா, தெய்வச்சிலையார், விறலி விடுதாது முதலியன இவரால் பதிக்கப் பெற்றன.

இவரது பதிப்புகள் ஒப்பு நோக்கல், பாடவேறுபாடு, அடிக்குறிப்பு, நூல், ஆசிரியர் வரலாறு, செல்லகராதி, அருஞ்சொற் பொருளகராதி, பாட்டு முற் குறிப்பகராதி, விளக்கவுரை, ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியன.

இவர் மதுரைச் சேதுபதி உயர் நிலைப் பள்ளியில் 1941 இல் நடந்த தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் தலைமை தாங்கி இலக்கியச் சிந்தனைகள் என்பது பற்றிப் பேசினார்கள். காசியில் 1944 இல் நடந்த அனைத்திந்தியக் கீழை நாட்டுக் கலைஞர் மாநாட்டில் (All India Oriental Conference) சொற்கலையும், தமிழ் இலக்கியத்தில் காலவரையறையும், (Word study and Chronology in Tamil Literature) என்னும் பொருள் குறித்தும் நாகபுரியில் 1946 இல் தலைமை தாங்கித் திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி (Research in Dravidian Languages) என்பது குறித்தும் இலட்சுமணபுரியில் 1951 இல் தலைமை தாங்கித் திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி என்பது குறித்தும் உரையாற்றினார்.

இவருடைய ஆங்கில நூல்கள், History of Tamil Lexicography, Life in the Ancient City of Kaverippattinam, Manikkavacakar, History of Tamil Language and Literature என்பனவாகும்.

திருவனந்தபுரம் பல்கலைக்கழகத்தில் 1949 இல் காவிய காலம் என்பது குறித்துப் பேசிய இவரது பேச்சுப் பின்னர் விரிந்த நூலாக வெளிவந்தது. பேரா. ச. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ்க் கலைக்கும் செய்த தொண்டு போற்றுதற்குரியதாகும்.

துணைநூல்கள்

வெயாபுரிப் பிள்ளை வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்,
வை. சரோசினி, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-5,
1957,

Tamil Lexicon, University of Madras, 1982.

வெயாவிக்க கோப்பெரும் பேகன்: இவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவனைப் பற்றிய பாக்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் இவன் சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிறுபாணாற்றுப் படையில் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய, அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன், பெருங்கல் நாடன் பேகன் என்று ஏத்துவார். அதனால் மலைநாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்றும், ஆவியர் குடியினன் என்றும், மயிலுக்குப் போர்வை நல்கியவன் என்றும் அறிய முடிகிறது. இவனைப் பேகன் எனவும் வழங்குவார். இவனைப் பாடிய மற்றைப் புலவர்கள் கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங் குன்றார் கிழார் ஆகியோராவர். இவன் எத்துணையாயினும் ஈத்தல் நன்றென நல்குபவன், இவனது கைவண்மை மறுமைப் பயன் நோக்காது பிறர் வறுமைத் துயர் துடைப்பதையே நோக்காகக் கொண்டது எனப் பரணர் கூறுவார். அப்புலவர் இவன் கொடை மடம் படுதல் அல்லது படைமடம் படான் என இவனுடைய அறச்சிறப்பையும் மறச்சிறப்பையும் ஒருங்கே புகழ்வார். பேகனின் பரத்தைமையால் அவன் மனைக்கிழத்தி கண்ணகி பிரிவாற்றாது பெரிதும் கவன்றாள். அந்நிலை கண்ட புலவர்கள் கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றார் கிழார் ஆகிய நால்வரும் சென்று பேகனிடம் அவன் மனைவியின் துயரினை எடுத்துக் கூறினர். நாங்கள் பரிசு பெற நும்மிடம் வரவில்லை, நாங்கள் வேண்டும் பரிசில் நீ உன் மனைவி கூந்தலுக்குக் கழிப்புகையூட்டிக் கோதை புனைய வேண்டும் என்பதே. விரைவில் தேரேறிச் சென்று குழல் இணைவதுபோல் வருந்தியமும் கண்ணகியின் கண்ணீரைத் துடைப்பாயாக என வேண்டினர். புலவர்கள் தலையீட்டால் கண்ணகி துயர் தீர்ந்து கொழுநொடு இல்லறம் நடத்தினாள். என் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தலையிடாதீர்கள் என்று கூறிப் புலவர்கள் சொற்களைப் புறக் கணிக்காது அவற்றை ஏற்றுப் போற்றி நல்வாழ்வு வாழ்ந்த பேகன்

இன்றும் நல்லோர்களால் புகழ்ப்படுகிறான். கொடையெழுலகில் அவனுக்குத் தனியிடமுண்டு. மரே பதிப்பில் வெளிவந்த பாட்டும் தொகையும் என்னும் நூலில், பாடப்பட்டோர் பெயர் வரிசையில், வெயாவிக்க கோப்பெரும் பேகனை, வெயாவிக்கோப்பெருஞ்சோழன் புறம் 141-147 என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

-இரா.சா.

வெராக்கிய சதகம்: இது தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஐந்து நூல்களுள் ஒன்று சாத்திரம், தோத்திரம் என இரு பகுதியாய் அமைந்துள்ளது. சாத்திரம் என்ற பகுதியில் 50 பாடல்களும் தோத்திரம் என்ற பகுதியில் 50 பாடல்களும் என 100 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அடிகளார் இந்நூலை அறிவிற்கும் மனத்திற்கும் இடையே நடந்த உரையாடலாக அமைத்திருக்கிறார். அறிவு, உலகப் பொருள்களின்வழி ஓடுகின்ற மனத்தை விளித்துப் பல ஏக்கள் காட்டி உலகப் பொருட்களின்மேல் வைத்த பற்றினை விட்டு இறைவன் திருவடியையே பற்றவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது. அறிவு கூறுவனவற்றிற்கெல்லாம் மனம் வினாத் தொடுப்பது போல் பாவித்துக் கொண்டு கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டு அதற்குத் தக்க விடைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகளையும் வெகு அழகாகவும் சுவையாகவும் உரையெழுதி இருக்கிறார்கள். மூலநூலின் கருத்திற்கேற்ற பல எடுத்துக்காட்டுகளை ஞான வாசித்தம், திருக்குறள், தொல்காப்பியம், சிவபோக சாரம், திருவாசகம், நாலடியார், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல், பிரபுலிங்கலை, பெருந்திரட்டு, சிவதருமோத்தரம், ஆனந்தத் திரட்டு, நல்வழி, சசிவர்ணபேதம், திருவம்மானை, சிவஞானதீபம், பொன்வண்ணத்தந்தாதி, சுந்தரனுபூதி, சித்தாந்த சிகாமணி போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்தாண்டுள்ளார். இவரது உரையுடன் இந்நூல் கோவைப் பேருராதினத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சாந்தலிங்க இராசாமியடிகள் இந்நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்கியுள்ளார்கள்.

நூல், கணபதி வணக்கம், சுபாபதி வணக்கம், விநாயகர் வணக்கம், சுப்பிரமணியர் வணக்கம், குரு பரம்பரை வணக்கம், நூலாசிரியர் வணக்கம் எனப் பல வணக்கப் பாடல்களுடன் தொடங்குகிறது. இவ் வணக்கப் பாடல்கள் உரையாசிரியரால் எழுதப்பட்டனவாகும்.

இந்நூலின் முதல் பாடல், அறிவு வாழி நெஞ்சமே என நெஞ்சை விளித்து, நெஞ்சமே சென்று விடாதே, நான் சொல்வதைக் கேட்டு எனக்கு ஒருவார்த்தையாவது விடையாகச் சொல்லிச் செல்வாயாக, முற்பிறவிகள் பலவற்றில் நாம் செய்த தவ வலிமையால் அன்றோ இந்த மானிடப் பிறவியை எடுத்துள்ளோம், இத்தகைய அரிய பிறப்பைப் பெற்ற நாம் இறைவனின்திருவடியை அடைதற்குரிய செயல்களில் ஈடுபடாமல் வீணாகக் காலங்கழிப்பது முறையாகுமா? இவ்வுடல் ஊழிக்காலம் வரை இங்கு நிலைத்திருக்கப் போவதில்லை, இதனை நீ நன்கு உணர்ந்துள்ளாய் எனில் இப்பிறவி இருக்கும்போதே சிவபெருமான் இருபாதங்களையும் தொழுவது, நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டுள்ள எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டாமா? என்று கேட்பதாக அமைந்துள்ளது.

மனத்தை விளித்து அறிவு நல்ல நெஞ்சமே இந்த வார்த்தைகளை மகிழ்ச்சியாகக் கேட்பாயாக, நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன் மேரு அளவு தனங்களைச் சொரிந்தாலும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுனி அளவாயினும் அன்பு வைத்து விடாதே. சிவனது அடியார்க்கு அடியனாகித் திரிந்து அவர் பணிவிடைகளைச் செய்து அவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எனக்கு நீ மிகவும் நன்மை செய்தனையாவாய். நான் இப்படிக்கூறுஞ்சொற்களை நம்புவாயாக. இல்லையேல் எனக்கு நீ தீங்கு செய்தனையாவாய் என்று கூறியுள்ளது.

இப்படியாக 50 பாடல்களில் அறிவு மனத்தை நோக்கிக் கூறிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியாக அமையும் தோத்திரம் என்னும் பிற்பகுதியில் இதுவரை மனத்தை விளித்துக் கூறிய அறிவு, மனம் தானுமின்றித் தன்வயமும் அன்று என்றறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்குகிறது. அறிவு சிவத்தை நோக்கிக் கூறும் பாங்கில் அமைந்த 50 பாடல்களில் அமைந்த சில கருத்து வருமாறு: என் நெஞ்சமானது ஐந்து புலன்களில்லாமல் அரை மாத்திரை நேரமும் உன் திருவடியிலே அன்புடன் நிற்க மறுக்கிறது, நீதான் அதனை நிற்கும்படி சொல்ல வேண்டும். பிறவிக்கு அஞ்சாமலும் உன்னைப் போற்றாமலும் இதுவரை இருந்தவனாகிய நான், இனியேனும் உய்யும்படி உனக்கு அன்பு செய்யும் வழியைச் சொல், வருந்தாமல் என்னைத் தெளிவிக்க வேண்டும்.

இறைவன் செய்த கருணையை அறிவு வியந்து பாராட்டுகிறது. அறிவுக்கு அறிவாய் நின்று உண்மை உணர்த்தல், வேதப்பொருளாகி வழிகாட்டி நிற்பல், குருவாகி வந்து உபதேசித்தல் ஆகிய இறைவனின் கருணைச் செயல்களுக்காக அறிவு மனம் நெகிழ்ந்து இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறது. இறைவனின் கருணையை என்னவென்று சொல்வது? என்று அறிவு வியந்து நிற்கிறது. என்னென்றுரைப்பேன் நின்கருணை இருந்தவாரே என்பது அறிவின் மொழி.

-கு.மு.

ழ கரம் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் மெய் எழுத்துகளில் பதினைந்தாம் எழுத்து. இதனைத் தொடர்ந்து இன்னும் மூன்று எழுத்துகளோடு (அதாவது ள, ற, ன) நான்கு எழுத்துகள் தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துகள் ஆகின்றன. முதலில் வரும் பதினான்கு மெய்யெழுத்துகளும் இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் பொதுவான எழுத்துகள். இரண்டிரண்டாக உள்ள இந்தப் பதினான்கு எழுத்துகளுக்கு இடையில் மற்ற மொழி எழுத்துகளில் சிறப்பெழுத்துகள் காணப்படுவதைப் போல் தமிழில் கடைசியில் வைக்கப்பட்ட இந்த நான்கு எழுத்துகள் சிறப்பு எழுத்துகள் ஆகும். ஆயினும் இந்த நான்கு எழுத்துகளும் அந்தப் பதினான்கில் நான்கு எழுத்துகளின் அடியாக ஒலியிலும் உருவத்திலும் பிறந்தன என்பது நோக்கத் தக்கது.

நாவின் நுனிக்கு முந்திய பகுதி மேலண்ணத்தின் நுனிக்கு முந்திய பகுதியோடு பொருந்தி ஒலிக்கும் பொழுது டகரம் பிறக்கிறது. அதே இடத்தில் முற்றிலும் பொருந்தாமல் காற்றைச் செலுத்தி ஒலிக்கும் பொழுது ழகரம் பிறக்கிறது. உருவத்திலும் டகரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வொலி எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு: தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் ழகரம் என்று எழுதப்படுவது இக்கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றது.

டகரத்தை நேராகவும் எதிர்மறையாகவும் இணைத்துப் பின் கீழ்நோக்கி ஒரு கோடு தோன்றுவதே இதன் மூல உருவம். குகைக் கல்வெட்டுகளில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் மிகப்பழைய கல்வெட்டுகளில் ழ என்ற உருவம் காணப்படுகிறது.

அடுத்த நிலையில் குகைக் கல்வெட்டில் ழ என்ற உருவம் தோன்றுகிறது. அடுத்த அரச்சலூரில் ழ என்ற உருவத்தைப் பார்க்கலாம். இதுவே இன்றளவும் வழங்கி வருகின்றது.

வட்டெழுத்திலும் இந்த உருவமே காணக்கிடக்கிறது.

-கே.ஜி.கே.

ழா - ழெள: மற்ற ஁யிர் ழெய்க் குறிகளைப் போலவே இவையும் தோன்றி வளர்ந்தன. ஁க்குறிப்புகளையும் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

-கே.஁.கே.

எ ழகரத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செய்திகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும். ழகரத்தைப் போலவே இதுவும் நெடுங்கணக்கில் ஒரு எழுத்தாகிய ழகரத்தின் அடியாகப் பிறந்தது. நாவின் நுனி மேலண்ணத்தின் நுனியில் பொருந்தும் பொழுது மேலோட்டமாகத் தோன்றும் ஒலியே ழகரமாகும். அதே இடத்தில் சற்று அழுத்திப்பின் அடித்துக் கொள்ள ழ கரஒலி பிறக்கிறது. எனவே, ழகரத்தின் உருவத்திலிருந்தே ழ கர உருவமும் தோன்றிற்று.

ழ கரத்தின் உருவம்
ழ கரத்தின் உருவம்

பக்கவாட்டில் நடுவிலிருந்து இழுத்து வளைக்கப்பட்ட கோடு ழ கரத்தை ழ கரமாக மாற்றுகிறது. இந்த உருவம் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த குகைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது.

கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே இக்கால உருவம் தோன்றிவிட்டது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் வல்லம் கல்வெட்டில் இது காணப்படும்.

இடையில் எப்படி இந்த மாற்றம் தோன்றியது என்பதைக் கல்வெட்டுகள் தோன்றாமையால் காண இயலவில்லை. ஆனால், ஒருவாறு உய்த்தறியலாம். இடப்புறம் தொடங்கப்பட்ட எழுத்து அந்த வளைவில் ஒன்றாக இணைய வாய்ப்புண்டு. பின் மேல் கோடு வேண்டாததாக ஆகின்றது.

வட்டெழுத்திலும் இதே நிலை.

-கே.ஜி.கே.

எ-எள: மற்ற உயிர் மெய்க் குறிகளைப் போலவே இவையும் தோன்றி வளர்ந்தன. அக்குறிப்புகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

-கே.ஜி.கே.

ற: ழகர ளகரங்களைப் போலவே றகரமும் தமிழ் நெடுங்கணக்கு மெய்யெழுத்துகளில் ஒன்றாகிய ரகரத்தின் அடிப்படையில் ஒலி, உருவம் இரண்டு விதத்திலும் தோன்றியது. நா நுனி மேலண்ணத்தின் நுனியோடு தடவியபடியே பொருந்தும் பொழுது ரகரம் தோன்றுகிறது. சிறிது அழுத்தித் தடவியபடியே ஒலித்தால் ற கரம் தோன்றும். ஆகவே ர கத்தின் உருவமாகிய வெறும் நேர்கோட்டிலிருந்துதான் ற கரமும் தோன்றியது.

ஆயினும், தமிழ்நாட்டின் தெற்குப் பகுதியில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய குகைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் ற கரத்தின் உருவத்துக்கும், மேல் குறிப்பிட்ட ற கர உருவத்திற்கும் வரலாற்றுத் தொடர்பு காணப்படவில்லை. இது மேலும் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

௬ ௨ ௨ ௨

மற்ற பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் தமிழ் எழுத்து வட்டெழுத்து ஆகியவற்றில் எதில் எழுதப்பட்டாலும் றகர உருவம் அடிப்படை ரகர உருவத்தோடு நேரான தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

இவ்வுருவங்கள் கி.பி. முதல் ஆறு நூற்றாண்டுகளில் வளர்ந்த உருவங்கள்.

௨, ௨

அடுத்தக் கட்டத்தில் தமிழில் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் பல்லவர் கல்வெட்டுகளில் தலைக்கட்டில் ஒரு சிறு கோணம் காணப்படுகிறது.

தமிழ் ௩ ௩ ௩
வட்டெழுத்து ௨ ௩ ௩

சோழன் முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் தலைக்கட்டு உருவம் அழுத்தமாக எழுதப்பட்டது.

தமிழ் ௩ ௩
வட்டெழுத்து ௩

கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் முதல் குலோத்துங்கன் காலத்தில்,

தமிழ்

3

வட்டெழுத்து

3

கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் றகரம் இன்று போல் நேராகவே எழுதப்பட்டது.

தமிழ் ற

3

வட்டெழுத்தில் முதலில் இணைந்தும் பின் ஒரு கோணம் போலவும் எழுதப்பட்டது.

-கே.ஜி.கி.

றா-றௌ மற்ற உயிர் மெய் எழுத்துகளை ஒட்டியே இவ்வெழுத்துகளின் உருவங்கள் தோன்றியமையால் அக்குறிப்புகளைப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

-கே.ஜி.கி.

ன: கரம் ற கரம் பிறக்கும் இடத்திலேயே மெல்லொலியாகத் தோன்றுகிறது. இது தந்நகரத்தினின்றும் (ந) ஒலியின் பிறப்பிடத்தால் வேறுபடுகின்றது. கேட்பவர்களுக்கு இந்த வேறுபாடு தெரிய இடமில்லை. ஆயினும், எழுதும்பொழுது இந்த னகரம் மொழிக்கு முதலில் இடம் பெறுவதே இல்லை. மேலும், மெல்லொலியாக எல்லாச் சொற்களின் இறுதியில் வரும்பொழுது இந்த னகர உருவமே பயன்படுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டு: அவன், மருமான், முருகன் என்பன. எனினும் னகர உருவம் நகர உருவத்தினின்றும் பெறப்பட்டது.

உருவம் நகரத்தின் அடிப்படை இந்திய உருவம், ஒரு நேர் கோடும் அதைத் தாங்கும் அடிக்கோடும் ஆகும். அதனின்னும் னகரம் அந்த உருவத்தில் நேர்கோட்டை வலப்பக்கமாக வளைத்ததால் பெறப்பட்டது.

இந்த உருவத்தையும் கருத்தில் கொண்டுதான் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டுக் குகைக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டனவாகப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உறுதியாகக் கூறப்பட்டது. மூகர எழுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டுரையில் முதற் குறிப்புகளைப் பார்க்கவும்.

அடுத்த நிலையில் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அரச்சலூர் கல்வெட்டில் மாற்றம் காணப்படுகிறது. கையை எடுக்காமல் ஒரே போக்கில் சேர்த்து எழுதத் தலைப்பட்டதால் வளைகோடு அடிக்கோட்டின் முனைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

அடுத்தப்படியாக கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப் பட்ட வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் செங்கம் வட்டப் பகுதியில் மாறுதல் தோன்றிற்று. இது தமிழுக்கும் வட்டெழுத்துக்கும் பொதுவான வடிவம் ஆகும். பிறகு கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வேறு வழியில் மாறத் தொடங்கின. மேல் கொடுக்கப்பட்ட உருவங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இதற்கடுத்தபடியான மாற்றங்கள் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து காணப்படுகின்றன. தமிழ் வடிவம் ஏறக்குறைய இக்கால உருவத்தை அடைந்து விட்டது. வட்டெழுத்து மாறாமல் பின் வழக்கொழிந்தது.

-கே.ஜி.கி.

எ-னெள: மற்ற உயிர்மெய்களுக்குக் கூறப்பட்ட குறிப்புகளைப் பார்க்கவும்.

-கே.ஜி.கி.

பொருளடைவு

முதிர்ச்சி	1	முள்ளியார் கலித்தொகை	22
முதுமை உளப்பிணி	3	முள்ளியூர்ப் பூதியார்	22
முதுமொழி	3	முள்ளூர்	23
முதுமொழிக் காஞ்சி	4	முற்றுகை	23
முதுவெங்கண்ணனார்	4	முறைசாராக் கல்வி	24
முதோல்கார் அரங்க நரசிங்கர் (கி.பி.1857-1921)	5	முன்சி, கே.எம்.	27
முந்நீர் விழாவின் நெடியோன்	6	முன்றுறை அரையனார்	28
முப்பேர் நாகனார்	6	முன்னம்	28
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்	6	முன்னேற்ற அறிக்கை	28
மும்தாசு மகால் (கி.பி.1594 - 1631)	6	முன்னொட்டு	30
மும்மணிக்கோவை	7	முன்னோர் வழிபாடு	30
மும்மணி மாலை	8	முனிசாமி முதலியார், சிறுமணவூர்	32
முயலகன்	8	முனிசாமி முதலியார், மோசூர்	32
முர்ரே ஆறு	9	முனி மொழி முப்பது	32
முர்ரே	9	முனிவர்	33
முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்	9	முனைப்பாடியார்	34
முரண்	10	முனையடுவார் நாயனார்	34
முரண்பாடு	11		
முராதுகள்	12	மூ	36
முராதுபக்க	14	மூடர்கள்	36
முராரிராவ்	14	மூதுரை	37
முருகநாயனார்	14	மூர்க்க நாயனார்	38
முருகன்	15	மூர்கள்	38
முருகேச பண்டிதர், பூ.	20	மூர்.சர்.தாமசு	39
முல்தான்	20	மூர்த்தி நாயனார்	41
முல்லைப்பாட்டு	21	மூலங்கீரனார்	41
முழுநீறு பூசிய முனிவர்	21	மூலத் திராவிட மொழி	42
முள்ளியார்	22	மூலத் தொழில்கள்	43

மூல மொழி	44	மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்	84
மூலிகை அஃராதி	45	மெய்து இந்தியர்	84
மூவகை ஆன்மாக்கள்	46	மெய்ப்பாடுகள்	85
மூவடி முப்பது	47	மெய்ப்பொருள் நாயனார்	89
மூவரசு நேச உடன்படிக்கை	48	மெய்யுணர் அரசர்	90
மூவராட்சி	48	மெரட்டுர் வேங்கடராமசாத்திரி	92
மூவன்	49	மெரிடித்து சார்சு (கி,பி,1828-1909)	92
மூவாதியார்	50	மெரோவிஞ்சியர்	93
மூளை அதிர்ச்சி நோய்	50	மெல்லிசை வண்ணம்	94
		மெல்வில்	94
மெ	52	மென்சியசு	95
மெக்கன்சி ஆறு	52	மென்மைக் கடன்கள்	97
மெக்கன்சி, காலின் (1754-1821)	54	மென்மைச் செலாவணி நாடுகள்	97
மெக்கன்சி, சர்-அலெக்சாந்தர்	56		
மெக்கன்லி, வில்லியம்	57	மே	98
மெக்கா	58	மேகசந்தேசம்	98
மெக்சிகோ	62	மேகநாதன்	99
மெகசுதனிக்	66	மேகாங்கு ஆறு	100
மெகராலித் தூண்	66	மேகாலயா	100
மெகல்லன்	67	மேகௌ	101
மெசபொடேமியா	69	மேசன், சார்லசு (கி.பி.1730-1787)	101
மெசீனா கடற்கழி	70	மேட்டர்லிங்கு மாரிசு	102
மெசீனா நகரம்	70	மே தினம்	103
மெட்சு	71	மே பிளவர்	104
மெட்டர்னிக்கு (கி,பி,1773-1859)	72	மேயோ பிரபு	106
மெண்டசு பிரான்கு	73	மேரி அந்துவானே	107
மெண்டல் கிரிகர் சோகன்	74	மேரி அரசி	108
மெம்பிசு	76	மேரியானா சுவான் தி	109
மெய்க்கீர்த்தி	77	மேரிலாந்து	110
மெய்கண்டசந்தானம்	78	மேருமந்தரபுராணம்	112
மெய்கண்ட சாத்திரம்	79	மேருமலை	112
மெய்கண்டார்	83	மேவார்	112
மெய்சி அரசியலமைப்பு	83	மேளக்கட்டு	114

மேளகர்த்தா	114	மொழி	163
மேற்கிந்தியத் தீவுகள்	117	மொழி அமைப்பு	165
மேற்கு ஆசத்திரேலியா	118	மொழி உணர்வு	166
மேற்குச் சமோவா	120	மொழிப்பற்று	169
மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள்	121	மொழிப்பொதுமை	171
மேற்கு வங்காளம்	122	மொழிபெயர்ப்பு	172
மேன் காம்பு	124	மொழியியல்	174
மேன்சல் என்றி லாங்குவில்லி	125	மொழி வளர்ச்சி	179
மேனன்.வி.பி.	126	மொனாகோ	182
மை	127	மோ	184
மைக்கேல் ஆஞ்சலோ	127	மோகவதைப் பரணி	184
மைசூர்	129	மோகன் குமாரமங்கலம்	185
மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகம்	135	மோகினியாட்டம்	187
மைதிலி சரண் குப்தா	137	மோகூர்	191
மைய அமெரிக்கா	138	மோசக சட்டம்	192
மைய ஆப்பிரிக்கக் குடியரசு	140	மோசிக்கரையனார்	193
மையோடக் கோவனார்	141	மோசிக்கண்ணத்தனார்	193
மைனாசு	142	மோசி கீரனார்	193
மொ	144	மோசி கொற்றனார்	194
மொக்கலானர்	144	மோசி சாத்தனார்	194
மொகஞ்சதாரோ	145	மோடி எழுத்தும் ஆவணமும்	194
மொகலாயர்	151	மோதாசனார்	196
மொசாம்பிக்கு	152	மோதிரப் பாட்டு	197
மொடேனா	154	மோதிலால் நேரு, பண்டித	197
மொராக்கோ	155	மோமின்கான் மோமீன்	199
மொராதாபாது	158	மோரிசன், எர்பர்ட்டு இசுடான்லி	200
மொரீசியசு	159	மோரியர்	201
மொரேவியா	160	மோல்ட்கே	202
மொரேவியா - சைலீசியா	161	மோர்ட்கே, ஆடம் கோட்டுலப் கோமகன்	203
மொலாகாய்	161	மோல்ட்கே, ஆடம் வில்கெல்ம் கோமகன்	203
மொலுக்கசு	162	மோல்ட்கே, எல்முத்து வான்	204
		மோலியர்	204

மோனோலிசா	206	யாப்பருங்கலம்	236
மோனை	207	யாப்பருங்கல விருத்தி	237
		யாப்பிலக்கணம்	238
மௌ	210	யாமளேந்திரர்	240
மௌகாரியர்	210	யாமுனாசாரியார்	241
மௌண்டுபேட்டன் கோமகன்	213	யார்க்கு முந்நீரகம்	242
மௌரிடானிய இசுலாமியக் குடியரசு	214	யார்முக்கு ஆறு	242
மௌரிடானிய மாவட்டம்	216	யால்ட்டா	243
மௌலிது	216	யால்ட்டா மாநாடு	245
மௌவித் தீவு	217	யாழ்	247
		யாழ் நூல்	249
ய	218	யாழ்ப்பாணம்	251
யக்ஞசிர் சதகர்னி	218	யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேய் இரும்பொறை	254
யகுத்து மொழி	219	யானைப்படை	254
யகோவா	219		
யஞ்சுடவுன்	219	யி	256
யசுவந்தராவ்	220		
யசோதர்மன்	220	யீ	257
யசோதர காவியம்	221		
யட்சகானம்	222	யூ	258
யமுனை	225	யுகம்	258
யவனர்	225	யுகாதி	258
		யுங்கு காரல் குசுதாவு	259
யா	229	யுர்க்கு மொழி	261
யாகங்கள்	229	யுவாண்சுவாங்கு	261
யாகியா கான்	231		
யாங்சௌ	232	யூ	263
யாங்டசு	232	யூக்கான் ஆட்சிப் பகுதி	263
யாசகர்ணர்	233	யூக்கான் ஆறு	263
யாஞ்ஞவல்கியர்	234	யூகி	264
யாட்டெபாரி	234	யூகிமுனி	264
யாதவர்	235	யூகோசுலேவியா	265
யாப்பருங்கலக்காரிகை	235	யூசின் ஒநீல்	268

யூத சமயம்	269	ரொ	283
யெ	272	ரோ	283
யே	273	ரௌ	283
யை	274	ல	284
யொ	275	லா, லி, லீ	284
யோ	276	லு, லூ	285
யோகசுவாமிகள்	276		
யோகம்	277	லெ, லே	285
யௌ, யொ, யோ	279	லை	285
ர	279	லொ, லோ, லௌ	285
ரா	280	வ	286
		வகைப்படுத்தும் சோதனை	286
ரி	280	வங்க மொழியும் இலக்கியமும் வங்க மொழித் தோற்றம்	287
ரி	280	வங்கர் கோவை	291
		வங்காளம்	291
ரு	281	வங்கிய சூடாமணிப் பாண்டியன்	293
		வங்கிய சேகர பாண்டியன்	294
ரு	281	வங்கியம்	294
		வச்சணந்தி	296
ரெ	282	வச்சத்தொள்ளாயிரம்	296
		வச்சிரவேல் முதலியார்.க.	297
ரே	282	வசந்தமாலை	297
		வசவசமுத்திரம்	297
ரை	282	வசவண்ணர்	298

வசவ தேவர்	300	வண்ணக்கன் சொருமருங் குமரனார்	322
வசவபுராணம்	302	வண்ணத்தியல்பு	323
வசிட்டர்	302	வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்	323
வசுக்கள்	303	வண்ணம்	323
வசைகவியாண்டான்	304	வணிகவியல்	325
வஞ்சி மாநகர்	305	வத்திகள்	326
வஞ்சி மாலை	305	வயட்டு, சர் தாமசு (கி.பி.1503-1542)	327
வட்ட மேசை மாநாடு	305	வயட்டு, சர் தாமசு (கி.பி.1521-1554)	328
வட்டாரக் கிளைமொழிகள்	307	வயதுவந்தோர் கல்வி	329
வட்டி	309	வயந்தகன்	332
வட்டெழுத்து	309	வர்சின் தீவுகள்	333
வடஅடல்மாண்டிக்கு உடன்படிக்கை நாடுகளின் கூட்டமைப்பு	309	வர்சீனியா	335
வடக்கிருத்தல்	311	வர்மம்	336
வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை	312	வரகுண பாண்டியன்	336
வடநெடுந்தத்தனார்	312	வரகுணமங்கை	337
வடமலை நிகண்டு	313	வரதட்சிணை	337
வடமலையப்பப் பிள்ளை	313	வரதநஞ்சைய பிள்ளைஅ	344
வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்	314	வரதபண்டிதர்	345
வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்	314	வரதராசபிள்ளை.கு	345
வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்	315	வரதராசலு நாயுடு, டாக்டர்.பி	346
வடமோதங் கிழார்	315	வரதராசனார்.மு	347
வடலூர்	316	வரதாச்சாரி (டைகர்)	349
வடிவழகியநம்பி தாசர்	316	வரதுங்கராம பாண்டியர்	350
வடிவேலு செட்டியார் (கி.பி.1863-1936)	317	வரந்தருவார்	351
வடுகநம்பி	318	வரபதி ஆட்கொண்டான்	351
வடுகநாத தேசிகர்	318	வரலக்மி விரதம்	352
வடுகநாத முதலியார்	319	வரலாறு	352
வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார்.கே (கி.பி.1881-1942)	319	வரவு-செலவுத் திட்டம்	355
வண்டன்	321	வராகமிகிரர்	355
வண்டுவிடு தூது	321	வருக்கக்கோவை	357
வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர்	322	வருக்கமாலை	357
வண்ணக்கன் சாத்தனார்	322	வருணகுலாதித்தன் மடல்	357
		வருணப் பாட்டியல்	358

வருணன்	358	வா	395
வருமானம்	359	வாக்கர், சான்	395
வருமானவரி	359	வாக்கிய வகைகள்	395
வருமுலையாரித்தி	361	வாக்குண்டாம்	397
வரையறுத்த பாட்டியல்	361	வாக்குரிமை	398
வல்லங் கிழவோன்	362	வாகாடகர்கள்	398
வல்லபாய் பட்டேல்	362	வாகை' ராலை	400
வல்லபி	365	வாங்குபவனே விழித்திரு	400
வல்லம்	366	வாசவதத்தை	401
வல்லாண்மை ஆட்சி	367	வாசிங்டன், சார்சு	403
வல்லார்கிழான் பண்ணன்	368	வாகுதேவ முதலியார்	404
வல்லையந்தாதி	369	வாகுதேவாச்சாரியார்	405
வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம்	369	வாட்சன் சே.பி.	406
வல்வில் ஓரி	370	வாஞ்சிநாதன்	407
வல்வில் வேட்டுவன்	370	வாட்சன் சர் வில்லியம்	408
வல்வினை	370	வாட்டாற்று எழினியாதன்	409
வலிக் கோட்பாடு	371	வாட்போக்கி	409
வலிவலம்	372	வாட்போக்கிக் கலம்பகம்	410
வழக்கு	373	வாடாப் பிரமந்தர்	410
வழக்குரை	373	வாண்டலர்	410
வழக்கெல்லை	377	வாண்டன்பர்கு	411
வள்ளத்தோள் (கி.பி.1878-1958)	379	வாணிகச் சங்கம்	412
வள்ளிக்கூத்து	380	வாணிக நிறுவனக் கலைப்பு	413
வள்ளிமலை	380	வாணிகவியல் சட்டம்	416
வள்ளியம்மை (தில்லையாடி)	381	வாணிதாசன்	417
வளமடல்	383	வாணியம்பாடி	418
வளமைச் சடங்குகள்	384	வாதிசியாயனர்	419
வளையாபதி	386	வாத நிகண்டு	421
வறுமை	388	வாதாபி	422
வன்பரணர்	390	வாமன முனிவர்	423
வன்மிகநாத பிள்ளை	391	வாமனர்	423
வன்முறை	392	வாய்ப்பியம்	424
வனப்பு	393	வாய்மொழி இலக்கியம்	424

வாயிலார் நாயனார்	425	விக்டோரியா நீர்வீழ்ச்சி	455
வாயிலான் தேவன்	425	விக்டோரியா பேரரசி	456
வாயிலிளங்கண்ணன்	426	விக்ளிபு, சான்	458
வாயுசங்கிதை	426	விக்கி, ஆல்பிரட் விக்டர் டி.	460
வாயு பகவான்	427	விகர்ணன்	460
வார்சா உடன்படிக்கை	428	விகாரை	461
வார்தா	429	விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறை	463
வாரங்கல்	429	விச்சர்லி வில்லியம்	465
வாரன் ஏசுடிங்க	430	விச்சிக்கோன்	466
வால்கா ஆறு	433	விசயதசமி	466
வால்கோ கிரேடு	434	விசயநகரப் பேரரசு	466
வால்ட்டர்	434	விசயமங்கலம்	471
வால்ட்டேர்	435	விசயமங்கை	472
வால்டாய் குன்றுகள்	437	விசயராகவாச்சாரியார்	473
வால்பரைசோ	437	விசயவாடா	473
வால்போல், சர் இராபர்ட்டு	438	விசாகப்பட்டினம்	474
வால்லராசின் புதுமைக் கருத்துகள்	439	விசாகப்பெருமானையர்	476
வாலரி, பால் (1871-1945)	442	விசிட்டாத்துவைதம்	476
வாலி	442	விசலர், கிளார்க்கு	478
வாலியோன்	444	விசுவநாத சத்திய நாராயணா	479
வான்மீகி	444	விசுவநாத சாத்திரியார்	480
வான்மீகியார்	445	விசுவநாத தாசு	480
வானமாமலை	446	விசுவநாதையர், மகாராசபுரம்	481
வானமாமலை, நா,	446	விசுவபாரதி	481
		விசுவபாரதிப் பல்கலைக்கழகம்	482
விக்கிரம் பல்கலைக்கழகம்	448	விசுவாமித்திரர்	483
விக்கிரமங்கலம்	448	விஞ்சைக் கோவை	485
விக்கிரமசீலம்	449	விட்டகுதிரையார்	485
விக்கிரமாதித்தன் கதை	450	விட்டுணு புராணம்	485
விக்குகள்	451	விட்மென், வால்ட்டு	486
விக்கோ கியோவென்னி பட்டிசுட்டா	453	விடுகதை	487
விக்டர் எம்மானுவல்	453	வித்தியாதரர்	489
விக்டோரியா நியான்சா	454	வித்யாபதி	491

வித்தியாரணிய சுவாமிகள்	491	வில்லிபுத்தூரார்	521
விதுரன்	491	வில்லியப்பப் பிள்ளை	522
விதேகமுக்தி	492	வில்லியம் ஓகாம்	522
விந்தியமலை	494	வில்லியம் ஓகாம்	524
விநாயகபுராணம்	494	வில்லியம்சு, மோனியர்	526
விநாயகர்	495	வில்லியம் சோன்சு, சர்	527
விநாயகர் அகவல்	496	வில்லியம் மன்னர்கள் (இங்கிலாந்து)	528
விநாயகர் இரட்டைமணிமாலை	496	வில்லியம் மன்னர்கள் (செருமனி)	531
விநாயகர் விரதம்	497	வில்லுப்பாட்டு	532
விபுலானந்த அடிகள்	498	விலகி நின்றல் விளைவு	535
விம்பசாரன் கதை	499	விலைக் கொள்கை	536
விமானம்	500	விவிலியம்	537
வியட்நாம்	501	விவேக சிந்தாமணி	540
வியட்மின்	507	விவேகானந்தர், சுவாமி	541
வியன்னா மாநாடு	508	விழிக்கண் பேதை பெருங்கண்ணனார்	543
வியாக்கிரபாதர்	509	விழினும்	543
வியாகரணம்	510	விழுப்புரம்	544
வியாசர்	511	விளக்கமுறை இலக்கணம்	545
விரான்	512	விளக்க மொழியியல்	547
விரிச்சியூர் நன்னாகனார்	512	விளம்பி நாகனார்	548
விரிஞ்சிபுரம்	513	விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை	548
விரியூர் நக்கனார்	513	விளாடிமிர்	548
விரிவு நிகண்டு	514	விளாடிவாசுட்டாகு	550
விருங்கா எரிமலைகள்	514	விளைவமைவு	551
விருத்தப்பாவியல்	515	விற்றூற்று மூதெயினனார்	551
விருத்தாசலப் புராணம்	515	விற்றூற்று வண்ணக்கண் தத்தனார்	552
விருத்தாசலம்	517	விறலி	552
விருந்து	517	விறலிவிடு தூது	553
வில்பிரடோ பாரீட்டோ	517	விறன்மிண்ட நாயனார்	554
வில்லக விரவினார்	518	விச்சுலோ மிரான், மறைத்திரு	554
வில்லவன் கோதை	519	வின்செண்டு ஆர்கர் இசுமித்து	555
வில்லான், பிராங்காயிசு	519	வின்னிபெக்கு	556
வில்லிபாரதம்	520	வினாவெண்பா	556

வினை	557	வெசுபூசி, அமெரிக்கோ	584
வினைத்தொழில் சோகீரனார்	558	வெசுலி, சான்	585
வினையெச்சம்	559	வெசுவியசு எரிமலை	586
		வெண்கண்ணனார்	587
வீடணன்	560	வெண் கொற்றனார்	587
வீடுமர் (தேவவிரதர்)	560	வெண்சேனை	588
வீமநாத பண்டிதர்	561	வெண்டா	589
வீர கவிராசர்	562	வெண்ணிக்குயத்தியார்	589
வீரசிங்காதன புராணம்	562	வெண்ணிப் போர்	590
வீர சைவம்	563	வெண்பா	590
வீரசோழியம்	565	வெண்பாப்பாட்டியல்	592
வீரபத்திரர்	566	வெண்பாப்புலிக் கவிராயர்	592
வீரமாகாளர்	567	வெண்புணர்ச்சி மாலை	592
வீரமாமுனிவர்	567	வெண்புதனார்	593
வீரமார்த்தாண்ட தேவர்	569	வெண்புதியார்	593
வீரராகவ முதலியார், முத்தமிழ்க்கல்வி	569	வெண்பேடு	593
வீரவாகுதேவர்	570	வெண்மணிப்பூதியார்	594
வீராசாமிச் செட்டியார்	570	வெண்மணி பரமேசுவரன் நம்பூதிரி	594
வீரேசலிங்கம் (கந்துகூரி)	571	வெப்சடர், சான்	595
வீரையன் அம்மாளை	572	வெப்சடர் நோவா	596
வீரையா வாண்டையார், அ.	573	வெர்கலான்	597
வீரை வெளியன் தித்தனார்	574	வெர்சில்	597
வீரைவெளியனார்	575	வெர்சே உடன்படிக்கை	598
வீலர்	575	வெர்சே நகரம்	599
		வெர்லைன், பால்	600
வெங்கட கிருட்டிணப்ப நாயக்கர்	576	வெர்னே, யூல்கு	601
வெங்கடேச ஐயங்கார் (மாகுதி)	577	வெல்கு, எச்.சி. (கிபி.1866-1946)	602
வெங்கம்மா - தரிகொண்ட	578	வெல்குலி பிரபு	603
வெங்கை உலா	578	வெல்லசுலி பிரபு	605
வெங்கைக் கலம்பகம்	580	வெள்ளாடியனார்	605
வெசுட்டுமினிசுடர்	581	வெள்ளிப்பாடல்	606
வெசுட்டுமினிசுடர் சட்டம், 1931	581	வெள்ளியந் தின்னனார்	606
வெசுடர்மார்க், எட்வர்டு அலெக்சாண்டர்	583	வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான்	607

வெள்ளி வீதியார்	607	வேண்ட கண்ணன்	635
வெள்ளை அறிக்கை	608	வேணாட்டடிகள்	635
வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்	609	வேணாடு	636
வெள்ளைக்குடி நாகனார்	610	வேதகிரி முதலியார்	637
வெள்ளைப்படைக் கலகம்	610	வேதகிரியார் குடாமணி	637
வெள்ளை மாளர்	611	வேதங்கள்	637
வெள்ளை மாளிகை	611	வேதநாயக சாத்திரியார்	645
வெள்ளையர் கலகம்	612	வேத நாயகர்	645
வெளிமான்	613	வேதம் வேங்கடராய சாத்திரி	647
வெற்றிக்கரந்தை மஞ்சரி	613	வேதரத்தினம், சர்தார், அ.	648
வெற்றி வேற்கை	614	வேத விளக்கம்	650
வெறி பாடிய காமக் கண்ணியார்	615	வேதாங்கங்கள்	651
வெறிமங்கை பாகக் கவிராயர்	615	வேதாந்த குடாமணி	652
வெறியாட்டு	616	வேதாந்த தேசிகர்	652
வென்றிமாலைக் கவிராயர்	618	வேதாந்தம்	653
வெனிக	619	வேதாரணிய புராணம்	655
வெனிகலா	620	வேதியரொழுக்கம்	656
வெனீசியா	622	வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூந்தன்	657
		வேம்பற்றூர்க் ஓமரனார்	657
வேக்குத்தீவு	623	வேம்பையர்கோன் நாராயணன்	657
வேக்பீல்டு, எட்வர்டு, கிப்பன்	624	வேமன்னா	658
வேகவதி	625	வேமன்னா பத்தியங்கள்	659
வேங்கடகவி, கணபவரபு	625	வேர்டுகவொர்த்து, வில்லியம்	660
வேங்கடகவி (சேமகூர்)	626	வேல்க (முந்நீரகம்)	662
வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.	627	வேல் விருத்தம்	663
வேங்கடத்துறைவான் கவிராயர்	628	வேலப்ப தேசிகர்	663
வேங்கடபதி (சேசமு)	628	வேலாயுதம் பிள்ளை சாமி	664
வேங்கடமகி	629	வேலாயுதமுதலியார், தொழுவூர்	664
வேங்கடமாலை	630	வேலுச்சாமிப் பிள்ளை, வெண்பாப்புலி	665
வேங்கராசலு ரெட்டியார், வே	630	வேலூர்	666
வேங்கடாசலம் பிள்ளை	631	வேலைப் பங்கீடு	668
வேங்கி	632	வேலையகவாமிகள்	668
வேங்குவர் தீவு	633	வேலைய தேசிகர்	669

வேலை வாய்ப்புத் தகவல் நிலையம்	669	வைணவ குருபரம்பரை	693
வேவல் கோமகனார்	669	வைணவம்	694
வேள் எவ்வி	671	வைத்தியநாத தேசிகர்	696
வேள்விக்குடிச் செப்பேடு	672	வைத்தியநாத பாகவதர், செம்பை	697
வேளாண்மை	673	வைத்தியநாத முனிவர்	698
வேளாண்மை வருமான வரி	675	வைத்திய நாதையர், அ	698
வேளாவிக் கோமான்	676	வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை	699
வேளிர்	676	வைமார் நகரம்	699
வேற்றுமை	678	வையாபுரிப் பள்ளு	700
வேற்றுமை உளவியல்	680	வையாபுரிப் பிள்ளை, ச.	701
வேனில் மாலை	682	வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன்	704
		வைராக்கிய சதகம்	704
வைக்கம் அறப்போர்	682	ழ	706
வைக்கிங்குகள்	683	ழா - ழெள	707
வைகுண்ட சுவாமிகள் (கி.பி.1809-1951)	684	ள	708
வைகாசி விசாகம்	685	ளா-ளௌ	708
வைகுண்ட அம்மானை	686	ற	709
வைகுண்ட ஏகாதசி	686	றா - றௌ	710
வைகை	687	ன	711
வைசேடிகம்	690	ன - னௌ	711
வைணவ ஆகமங்கள்	691		

கலைச்சொற்கள்

தமிழ் - ஆங்கிலம்

அக்கறைகள்	-	Interests
அகமுகம்	-	Introversion
அகவல்	-	Blankverse
அஞ்சல் வழிக் கல்வி	-	Correspondence Education
அணுக்கள்	-	Cells
அமைப்புமுறை இலக்கணம்	-	Structural Grammar
அமைச்சரவை	-	Cabinet
அலுமினிய மண்வகை	-	Bauxite
அறிவுப்பிறழ்ச்சி உளப்பிணி	-	Paranoid schizophrenia
அறிவிலி	-	Intecile
ஆதிக்க சமநிலை	-	Balance of power
ஆள்சார் தடை	-	person bindrances
ஆளுமை	-	Personality
இணைச் சொற்கள்	-	Coynates
இணைப்பரசு	-	Confederceey
இயந்திர சாதனங்கள் தயாரித்தல்	-	Cokeoven plant
இயற்கை பற்றிய இயந்திர இயலான விதிகள்	-	Mechanical laws of Nature
இரட்டிப்பு உதவிப்படி	-	Double batta
இலக்கண மையக்கூறு	-	Grammatical core
இழப்பீட்டுத் தொகை	-	Compensation
இறந்த மூதாதையர்	-	Real Ancestor
இறுதித் தீர்வு	-	Last Judgement
இனவியல்	-	Ethnology
ஈரிணை அளவுமுறை	-	Binary Measurment
ஈரேழுடிப்பா	-	Sonnet
உண்மையான நிறுவனர்	-	Real Founder
உந்துகள்	-	Drives
உயர் சக்தி இயந்திரத் தொழில்	-	Thermal high power plant
உரத் தொழிற்சாலை	-	Fertilizer plant

உரிமை மூலம்	-	Title deed
உலோகக் கரு	-	ore
உவர்க்காரம்	-	Soda
உள்ளொட்டுகள்	-	Infix
உள்ளத்தின் நனவிலி	-	unconscious
உள்மனத்தை வெளிக்காட்ட உதவும் சோதனை	-	Projective Teste
உள அறுவை - மருத்துவம்	-	Psychosurgery
உளச்சோர்வு	-	Depression
உளப்பிணி மருத்துவர்	-	Psychiatrists
ஊகமுறை	-	Speculative
ஊடனுப்புவது	-	Transmission
எதிர்முழுக்கம்	-	Echo
எளிதான	-	Mild
ஒட்டுகள்	-	Affixes
ஒத்துணர்வு மந்திரச் சடங்கு	-	Sympathetic magic
ஒப்புமை மொழியியல்	-	Comparative Linguistic
ஒலிக்கட்டினை	-	Acoustics
ஒலிக் குறிப்பு வகை	-	Onomatopoeic
ஒலி முறை	-	Phonetic
ஒலி புகாமல் தடை	-	Sound Proof
ஒலி உணர்வியல்	-	Audditory Phonetics
ஒலியியக்கவியல்	-	Acoustic Phonetics
ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு முதிர்ச்சி	-	Moral Maturity
ஒவிய முறை	-	Picto Graphic
கட்டுண்ட கைதிகள்	-	Bound Captives
கட்டுநிலை உருபன்	-	Bound Morpheme
கடல்வாழ் உயிரின அருங்காட்சியகம்	-	Oceanographic Museum
கடலடித் தந்திக் கம்பி	-	Cable
கண்டத்திற்குரிய சட்டம்	-	Continental system
கணிப்புப் பொதுமை	-	Observational adequacy
கருத்துப் படிவம்	-	Concept
கலப்பு எஃகுத் தொழில்	-	Alloy steel plant

கவண்	-	Sling
கழுத்தாரம்	-	Necklace
களத்துணைவர்	-	Aid-de-camp
கற்பனையாக அமைத்துக் கொண்ட மொழி	-	Hypothetical Language
கணிக்கல்	-	Gypsum
காப்பு வளை	-	Armllet
காரீயகம்	-	Graphite
கால்வழி	-	Lineage
காலக்கணிப்பேடு	-	Ephemeris
குடும்பத் தலைவர் அல்லது மதை	-	Family Chief or Matai
குருமன்றம்	-	Synod
குழந்தைப் பருவம்	-	Childhood
குழு நனவிலி	-	Collective unconcious
குற்றவியல் நடுவர்	-	Praetor
கூட்டரசு	-	Union
கூட்டாட்சிச் சட்டசபை	-	Federal Assembly
கூட்டாட்சி அரங்கு	-	Federal Chamber
கூட்டு வாணிகக் கலைப்பு	-	Dissolution of Partner
கூர்முனைக் கோபுரங்கள்	-	Pyramids
கொண்டாட்ட விடுகதை	-	Recreative riddles
கோலிக்காய்	-	Marble
சட்டக் கீழவை	-	Legislative Assembly
சட்டத்துறை உயர் அலுவலர்	-	Attorney General
சட்ட மேலவை	-	Legislative Council
சதுப்பு நிலப் படர் தாவரவகை	-	Mangroove
சமூக சீர்திருத்தங்கள்	-	Social reforms
சமூக சுதந்திரம்	-	Cvil Liberty
சமூக முதிர்ச்சி	-	Social Maturity
சவர்க்காரக்கல் பீங்கான்	-	Steatite
சிப்பக் கட்டுமம்	-	Packing
சுழலும்-அச்ச உருளை	-	Ball Bearings
செப்புக் கந்தகம்	-	Copper Sulphide

சைகைக் கொள்கை	-	Gesture Theory
சொல்லியைபுச்சொதனை	-	Word association test
சொல்திரிபு நிலை	-	Inflection
சொற்களஞ்சியம்	-	Lexicon
சொற்பொருள்	-	Lexical Meaning
சோகப் பிணியாளர்கள்	-	Depressed Patients
தகைமை நெறி	-	Equity
தட்ப வெப்ப நிலை	-	Mild climate
தரவகைப்படுத்துதல்	-	Grading
தலைமைச் செயலர்	-	Secretary General
தலைமை அமைச்சர்	-	Prime Minister
தனி நனவிலி	-	Personal unconscious
தனிநிலை உருபன்	-	Free Morpheme
தனியாளின் அறிவுத்திறன்	-	Reason
திரிபுணர்ச்சி	-	Delusion
திறந்த வெளிக் கல்வி	-	Open Education system
திறந்த பிரிவு	-	Open class
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநர்	-	Lieutenant Governor
தொகுப்பு வழிக் கொள்கை	-	Inductive Theory
தொடக்கக் கல்விச் சட்டம்	-	Elementary Education Act.
தொடர் வண்டி இயக்கு பொறித் தொழில்	-	Loco motive
தொடரியல்	-	Syntax
தொழுநோயாளிகள் இல்லம்	-	Leper asylum
நகர முதன்மை அதிகாரி	-	Sheriff
நடுகற்கள்	-	Hero stones
நடைதடுமாற்றம்	-	Wobbles
நரம்புத்தளர்ச்சி வலி	-	Hysterical pain
நனவிலி உளவியல்	-	Psychology of unconscious
நகைப்பு விடுகதைகள்	-	Ritualistic riddles
நாட்டிய நாடகம்	-	Ballet
நாட்டுப்புற விடுகதை	-	Folk riddle
நில உட்கூற்றியல்	-	Geology

நிலக்கம்பு	-	Promotary
நிலநூல்	-	Grography
நிலை பேராக்கம்	-	Standaridization
நிறுவனக் கலைப்பு	-	Dissolution of Firm
நீதிமன்றம் கலைப்பு	-	Dissolution Through court
நீர்மின் ஆற்றல் தயாரிக்கும் நிலையம்	-	Hydro electric station
நுகர்வுக் கோட்பாடு	-	Consumption Theory
நுண்ணறிவு ஈவு	-	Intelligence quotient I.Q.
நுண்ணறிவுப் பரிசோதனைகள்	-	Inteligence Tests
நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல்	-	Metaphysics
நையாண்டித் தொனி	-	Satirical Tone
நையாண்டி நாடகம்	-	Farce
நொடித்தவன்	-	Popper
படைப்பகுதித் தளபதி	-	Brigadier - general
பதின்சூறு	-	Decimal
பதின் ஆண்டுகள்	-	Teen-age
பயன்பாட்டு இலக்கியம்	-	Functional literature
பயன்பாட்டு மொழியியல்	-	Applied Linguistics
பல பண்டக சாலை	-	Ware house
பலிபீடம்	-	Altar
பவழப் பாறைகள்	-	Coral reefs
பழங்கதைப் பாடல்கள்	-	Lyrical Ballads
பனிக் கவிகை	-	ice-cap
பனிக்கட்டி ஆறுகள்	-	Glaciers
பனிப்போர்	-	Cold war
பாமரத் தாவர இயல்	-	Folk Botony
பாமர மருத்துவம்	-	Folk Medicine
பாமர மொழியியல்	-	Folk linguistics
பின்னொட்டுகள்	-	Suffix
புதுமையாக்கம்	-	Modernization
புற அமைப்பு	-	Peripheral system
பேராளர் அவை	-	House of Represent

பேராளர் முறை அரசாங்கம்	-	Representation Governments
பொதுச்சட்டம்	-	Common Law
பொதுவுடைமையாளர் சங்கம்	-	Language of communists
பொருண்மையியல்	-	Senantics
பொருண்மை மாற்றம்	-	Transbstantiation
மக்கள் வாக்கெடுப்பு	-	Public lite
மட்டி	-	Indiot
மணமுடிக்கும் போக்கு	-	Hypergamg
மணிக்கற்கள்	-	Precious stones
மதிப்பீட்டாளர்	-	Assessor
மதுச்சாடிகள்	-	Amphorae
மனச் சிதைவு	-	Sctizo phrenia
மனித உடலும் காளை முகமும்	-	Minotaur
மனப்பான்மை	-	Attitude
மனமுதிர்ச்சி	-	Mental Maturity
மனமுறிவு	-	Frastrations
மனவெழுச்சி உறுதி	-	Emotional stability
மாயக்காட்சி	-	Hallucination
மாற்றிலக்கணம்	-	Transformational Grammar
மாற்றுருபு	-	Allomorph
மிக அதிகமான	-	Severe
மிதமான	-	Moderate
மின்விசை	-	Power plant
மீட்டு உருவாக்கப்பட்ட வடிவங்கள்	-	Reconstructed Forms
முத்திரைகள்	-	Seals
முதிர்ச்சி	-	Maturity
முதிர்ச்சியடைந்த மனவெழுச்சி	-	Emotional Maturity
முதிர்ச்சியடையாத மனவெழுச்சி	-	Emotional Immaturity
முறைசாராக் கல்வி	-	Non-Formal Education
முன்னிலை மீட்சி	-	Restoration
முன்னோர் வழிபாடு	-	Ancestor worship
முன்னொட்டுகள்	-	Prefix

மூடர்கள்	-	Morons
மூதாதையர்	-	Mythical
மூலப் படிவங்கள் அல்லது ஆதி படிவங்கள்	-	Archetypes of primordial images
மூலமொழி	-	Proto Language
மூளை வீங்கி நோய்	-	Encephalitis
மைய அமைப்பு	-	Central system
மையப்பிரிவு	-	Pivot class
மொழி திட்டமிடுதல்	-	Language planning
மொழியின் முன்னுருவம்	-	Proto-Dravidion
வகைமுறை	-	Distribution
வணிகவிடை	-	Vietcom Bank
வரலாற்று மொழியியல்	-	Historical Linguistics
வருணனை மொழியியல்	-	Descriptive Linguistics
வருமானத்தில் வரிவிலக்கு	-	Standard Deduction
வருவாய்க் குழு	-	Board of Revenue
வல்லாண்மை ஆட்சி	-	Totalitarian state
வளமைச் சடங்குகள்	-	Fertility Rites
வாக்கியப் பொருள்	-	Sentential meaning
வாணிக தடையீடு	-	Restraint of Trade
வாணிகவியல் சட்டம்	-	Mercantile Law
வாய்மொழி இலக்கியம்	-	Oral Literature
வான்கலத் தலைமைப் பதவி	-	Commander of Aircraft
விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறை	-	Proportional Representation
விதிகள்	-	Criteria
வியப்புக்குறி	-	Interjection
விருப்பம்	-	will
விளக்கப் பொதுமை	-	Descriptive adequacy
விளக்கமுறை இலக்கணம்	-	Descriptive Grammar
விளக்க மொழியியல்	-	Descriptive Linguistics
விளக்க விடுகதை	-	Witty questions riddles
வெடியம்	-	Nitrogen
வேற்றுநிலை மொழியியல்	-	Constrastive Linguistics

ஆங்கிலம் - தமிழ்

Acoustics	-	ஒலிக்கட்டினை
Acoustics phonetics	-	ஒலியியக்கவியல்
Affixes	-	ஒட்டுகள்
Aide-de-camp	-	களத்துணைவர்
Alter	-	பலிபீடம்
Alloy steel plant	-	கலப்பு எஃகுத் தொழில்
Allomorph	-	மாற்றுருபு
Amphorae	-	மதுச்சாடிகள்
Ancestor worship	-	முன்னோர் வழிபாடு
Applied Linguistics	-	பயன்பாட்டு மொழியியல்
Armllet	-	காப்பு வளை
Archetypes or Primordial in ages	-	மூலப் படிவங்கள் அல்லது ஆதிப்படிம
Assessor	-	மதிப்பீட்டாளர்
Attorney General	-	சட்டத்துறை உயர் அலுவலர்
Attitude	-	மனப்பான்மை
Auditory phonetics	-	ஒலி உணர்வியல்
Ballet	-	நாட்டிய நாடகம்
Ball-bearings	-	கழலும் - அச்சு உருளை
Bauxite	-	அலுமினிய மண்வகை
Balance of power	-	ஆதிக்க சமநிலை
Binary measurement	-	ஈரிணை அளவு முறை
Blankverse	-	அகவல்
Board of Revenue	-	வருவாய்க் குழு
Bound Morpheme	-	கட்டுநிலை உருபள்

Bound captives	-	கட்டுண்ட கைதிகள்
Brigadier-general	-	படைப்பகுதித் தளபதி
Cabinet	-	அமைச்சரவை
Cable	-	கடலடித் தந்திக் கம்பி
Cells	-	அணுக்கள்
Central system	-	மைய அமைப்பு
Chalco-lithic	-	செப்பு கற்காலம்
Chamber of the Rega- blics and provinces	-	மாநிலங்கள் அரங்கு
Childhood	-	குழந்தைப் பருவம்
Civil liberty	-	சமூக சுதந்திரம்
Clan	-	குலம்
Cokeoven plant	-	இயந்திர சாதனங்கள் தயாரித்தல்
Collective unconscious	-	குழு நனவிலி
Cold war	-	பனிப்போர்
Comparative Linguistic	-	ஒப்புமை மொழியியல்
Commander of Aircraft	-	வான்கலத் தலைமைப் பதவி
Compensation	-	இழப்பீட்டுத் தொகை
Common Law	-	பொதுச்சட்டம்
Consumption Theory	-	நுகர்வுக் கோட்பாடு
Confederceey	-	இணைப்பரசு
Contrastive linguistics	-	வேற்றுநிலை மொழியியல்
Concept	-	கருத்துப்படிவம்
Continental System	-	கண்டத்திற்குரிய சட்டம்
Copper sulphide	-	செப்புக் கந்தகம்
Correspondence education	-	அஞ்சல்வழிக் கல்வி
Coral reefs	-	பவழப் பாறைகள்
Corps of volunteers	-	தொண்டர் படை
Criteria	-	விதிகள்
Coynates	-	இணைச் சொற்கள்

Decimal	-	பதின்கூறு
Delusion	-	திரிபுணர்ச்சி
Demonstration & practical	-	செய்து காண்பித்தலும், செய்து கற்றலும்
Depression	-	உளச்சோர்வு
Depressed patients	-	சோகப் பிணியாளர்கள்
Descriptive Linguistics	-	விளக்க மொழியியல்
Descriptive Linguistics	-	வருணனை மொழியியல்
Descriptive adequacy	-	விளக்கப்பொதுமை
Descriptive Grammar	-	விளக்கமுறை இலக்கணம்
Dissolution of Firm	-	நிறுவனக் கலைப்பு
Dissolution through court	-	நீதிமன்ற கலைப்பு
Dissolution of partnership	-	கூட்டுவாணிகக் கலைப்பு
Distribution	-	வகைமுறை
Disorientation	-	நிலைமை தெரியாத நிலை
Double batta	-	இரட்டிப்பு உதவிப் படி
Drives	-	உந்துகள்
Echo	-	எதிர் முழக்கம்
Elementary Education Act	-	தொடக்கக் கல்விச் சட்டம்
Emotional Immaturity	-	மனவெழுச்சி முதிர்ச்சியடையாத
Emotional maturity	-	முதிர்ச்சியடைந்த மனவெழுச்சி
Emotional stability	-	மனவெழுச்சி உறுதி
Encephalitis	-	மூளைவீங்கி நோய்
Ephemeris	-	காலக்கணிப்பேடு
Equity	-	தகைமை நெறி
Ethnology	-	இனவியல்
Extroversion	-	புறமுகம்
Family Chief of Matai	-	குடும்பத் தலைவர் அல்லது மதை

Farce	-	நையாண்டி நாடகம்
Federal Assembly	-	கூட்டாட்சி சட்டசபை
Federal Chamber	-	கூட்டாட்சி அரங்கு
Fertility Rites	-	வளமைச் சடங்குகள்
Fertilizer plant	-	உரத் தொழிற்சாலை
Folk riddle	-	நாட்டுப்புற விடுகதை
Folk Linguistics	-	பாமர மொழியியல்
Folk Medicine	-	பாமர மருத்துவம்
Folk Botany	-	பாமரத் தாவரஇயல்
Frets	-	மெட்டுக்கள்
Free Morpheme	-	தனிநிலை உருபன்
Frustration	-	மனமுறிவு
Functional Literature	-	பயன்பாட்டு இலக்கியம்
Geography	-	நிலநூல்
Geology	-	நில உட்கூற்றியல்
Gesture Theory	-	சைகைக் கொள்கை
Glaciers	-	பனிக்கட்டி ஆறுகள்
Grading	-	தரவகைப்படுத்துதல்
Grammatical core	-	இலக்கண மையக்கூறு
Graphite	-	காரீயகம்
Gypsum	-	கணிக்கல்
Hallucination	-	மாயக்காட்சி
Historical Linguistics	-	வரலாற்று மொழியியல்
House of Representatives	-	பேராளர் அவை
Hydroelectric station	-	நீர்மின்ஆற்றல் தயாரிக்கும் நிலையம்
Hypergamy	-	மணமுடிக்கும் போக்கு
Hypothetical Language	-	கற்பனையாக அமைத்துக் கொண்ட மொழி

Hysterical pain	-	நரம்புத்தளர்ச்சி வலி
Ice - cap	-	பனிக் கவிகை
Idiot	-	மட்டி
Inductive Theory	-	தொகுப்பு வழிக் கொள்கை
Infix	-	உள்ளொட்டுகள்
Inflection	-	சொல்திரிபு நிலை
Intecile	-	அறிவிலி
Interests	-	அக்கறைகள்
Intelligence tests	-	நுண்ணறிவுப் பரிசோதனைகள்
Interjection	-	வியப்புக்குறி
Introversion	-	அகமுகம்
Intelligence Quotient I.Q.	-	நுண்ணறிவு ஈவு
Language Planning	-	மொழி திட்டமிடுதல்
Last Judgement	-	இறுதித் தீர்ப்பு
Language of communists	-	பொதுவுடைமையாளர் சங்கம்
Legislative Assembly	-	சட்டக்கீழவை
Legislative council	-	சட்ட மேலவை
Leper asylum	-	தொழுநோயாளிகள் இல்லம்
Lexicon	-	சொற்களஞ்சியம்
Lexical meaning	-	சொற்பொருள்
Lieutenant Governor	-	தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநர்
Lineage	-	கால்வழி
Locomotive	-	தொடர்வண்டி இயக்கு பொறித் தொழில்
Lyrical Ballads	-	பழங்கதைப் பாடல்கள்
Mangroove	-	சதுப்புநிலப் படர்தாவர வகை

Marble	-	கோலிக்காய்
Maturity	-	முதிர்ச்சி
Mechanical Laws of Nature	-	இயற்கை பற்றிய இயந்திர இயலான விதிகள்
Mental Maturity	-	மனமுதிர்ச்சி
Mercantile Law	-	வாணிகவியல் சட்டம்
Metaphysics	-	நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல்
Mild	-	எளிதான
Mild Climate	-	தட்பவெப்ப நிலை
Minotaur	-	மனித உடலும் காளைமுகமும்
Moderate	-	மிதமான
Modernization	-	புதுமையாக்கம்
Moderates	-	மிதவாதிகள்
Moral Maturity	-	ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு முதிர்ச்சி
Morons	-	மூடர்கள்
Mythical	-	மூதாதையர்
Necklace	-	கழுத்தாரம்
Nitrogen	-	வெடியம்
Non-Formal Education	-	முறைசாராக் கல்வி
Objective	-	புறநிலை
Observational adequacy	-	கணிப்புப் பொதுமை
Oceanographic museum	-	கடல்வாழ் உயிரின அருங்காட்சியகம்
Onomatopoeic	-	ஒலிக் குறிப்பு வகை
Open class	-	திறந்த பிரிவு
Open Education system	-	திறந்தவெளிக் கல்வி
Oral literature	-	வாய்மொழி இலக்கியம்
Paranoid scizophrenia	-	அறிவுப்பிறழ்ச்சி உளப்பிணி

Popper	-	நொடித்தவன்
Packing	-	சிப்பக் கட்டுமம்
Peripherel system	-	புற அமைப்பு
Person bindrances	-	ஆள்சார் தடை
Personality	-	ஆளுமை
Personal unconscious	-	தனி நனவிலி
Publictive	-	மக்கள் வாக்கெடுப்பு
Phonetic	-	ஒலி முறை
Picto-Graphic	-	ஒவிய முறை
Pico.class	-	மையப்பிரிவு
Powr Plant	-	மின் விசை
Prator	-	குற்றவியல் நடுவர்
Precious stones	-	மணிக்கற்கள்
Prefix	-	முன்னொட்டுகள்
Prime minister	-	தலைமை அமைச்சர்
Projective tests	-	உள்மனத்தை வெளிக்காட்ட உதவும்
சோதனை		
Promotary	-	நிலக்கூம்பு
Proportional Representation	-	விகித அடிப்படைப் பேராளர் முறை
Proto - Dravidian	-	மொழியின் முன்னூருவம்
Proto Language	-	மூலமொழி
Psychiatrists	-	உளப்பிணி மருத்துவர்
Psychosurgery	-	உளஅறுவை மருத்துவம்
Psychology of unconscious	-	நனவிலி உளவியல்
Pyramids	-	கூர்முனைக் கோபுரங்கள்
Real Ancestor	-	இறந்த மூதாதையர்
Real Founder	-	உண்மையான நிறுவனர்
Recreative riddles	-	கொண்டாட்ட விடுகதை

Repersentative of Governments	-	பேராளர் முறை அரசாங்கம்
Restoration	-	முன்னிலை மீட்சி
Restraint of Teade	-	வாணிக தடையீடு
Ritualistic riddles	-	நகைப்பு விடுகதைகள்
Satiriced tone	-	நையாண்டித் தொனி
Schizo phrenia	-	மனச்சிதைவு
Seals	-	முத்திரைகள்
Secretary General	-	தலைமைச் செயலர்
Semantics	-	பொருண்மையியல்
Sentential meaning	-	வாக்கியப் பொருள்
Severe	-	மிக அதிகமான
Sheriff	-	நகர முதன்மை அதிகாரி
Sling	-	கவண்
Social reforms	-	சமூக சீர்திருத்தங்கள்
Soda	-	உவர்க்காரம்
Sonnet	-	ஈரேழுடிப்பா
Sound proof	-	ஒலி புகாமல் தடை
Speculative	-	ஊக முறை
Standard Deduction	-	வருமானத்தில் வரிவிலக்கு
Standardization	-	நிலை பேராக்கம்
Steative	-	சவர்க்காரக்கல் பிங்கான்
Structural Grammar	-	அமைப்பு முறை இலக்கணம்
Suffix	-	பின்னொட்டுகள்
Synoaal	-	குருமன்றம்
Sympathetic magic	-	ஒத்துணர்வு மந்திரச் சடங்கு
Syntax	-	தொடரியல்
Teen-age	-	பதின் ஆண்டுகள்

Thermal high power plant	-	உயர் சக்தி இயந்திரத் தொழில்
Title deed	-	உரிமை மூலம்
Totalitarian state	-	வல்லாண்மை ஆட்சி
Transformational Grammar	-	மாற்றிலக்கணம்
Transmission	-	ஊடனுப்புவது
Trans substantiation	-	பொருண்மை மாற்றம்
Unconscious	-	உள்ளத்தின் நனவிலி
Union	-	கூட்டரசு
Vietcom Bank	-	வணிக வங்கி
Ware House	-	பல பண்டக சாலைகள்
Will	-	விருப்பம்
Witty questions riddles	-	விளக்க விடுகதை
Wobbles	-	நடை தடுமாற்றம்
Word association tests	-	சொல் இணைப்புச் சோதனை

